

Thai: Unlocked Literal Bible for 1 Chronicles, 1 Corinthians, 1 John, 1 Kings, 1 Peter, 1 Samuel, 1 Thessalonians, 1 Timothy, 2 Chronicles, 2 Corinthians, 2 John, 2 Kings, 2 Peter, 2 Samuel, 2 Thessalonians, 2 Timothy, 3 John, Acts, Amos, Colossians, Daniel, Deuteronomy, Ecclesiastes, Ephesians, Esther, Exodus, Ezekiel, Ezra, Galatians, Genesis, Habakkuk, Haggai, Hebrews, Hosea, Isaiah, James, Jeremiah, Job, Joel, John, Jonah, Joshua, Jude, Judges, Lamentations, Leviticus, Luke, Malachi, Mark, Matthew, Micah, Nahum, Nehemiah, Numbers, Obadiah, Philemon, Philippians, Proverbs, Psalms, Revelation, Romans, Ruth, Song of Solomon, Titus, Zechariah, Zephaniah

Formatted for Translators

©2022 Wycliffe Associates

Released under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Bible Text: The English Unlocked Literal Bible (ULB)

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English Unlocked Literal Bible is based on the unfoldingWord® Literal Text, CC BY-SA 4.0. The original work of the unfoldingWord® Literal Text is available at <https://unfoldingword.bible/ult/>.

The ULB is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Notes: English ULB Translation Notes

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English ULB Translation Notes is based on the unfoldingWord translationNotes, under CC BY-SA 4.0. The original unfoldingWord work is available at <https://unfoldingword.bible/utn>.

The ULB Notes is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

To view a copy of the CC BY-SA 4.0 license visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

Below is a human-readable summary of (and not a substitute for) the license.

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format. Adapt — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following conditions:

Attribution — You must attribute the work as follows: "Original work available at <https://BibleInEveryLanguage.org>."

Attribution statements in derivative works should not in any way suggest that we endorse you or your use of this work.

ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original. No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

GENESIS

Chapter 1

¹ในปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน² แผ่นดินนั้นไม่มีสัญญาณ และว่างเปล่าอยู่ ความมืดปกคลุมอยู่เหนือผิวหน้าของที่ลึก พระวิญญาณของพระเจ้าเคลื่อนไหวอยู่เหนือผิวน้ำนั้น

³พระเจ้าตรัสว่า "จงเกิดความสว่าง" และความสว่างก็เกิดขึ้น⁴พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี พระองค์ทรงแยกความสว่างออกจากความมืด⁵พระเจ้าทรงเรียกความสว่างว่า "วัน" และความมืดนั้นพระองค์ทรงเรียกว่า "คืน" มีเวลาเย็น และเวลาเช้าเป็นวันที่หนึ่ง

⁶พระเจ้าตรัสว่า "จงเกิดภาคพื้นระหว่างน้ำ และให้ภาคพื้นแยกน้ำออกจากกัน"⁷พระเจ้าทรงสร้างภาคพื้น และแบ่งแยกน้ำซึ่งอยู่ใต้ภาคพื้นออกจากน้ำที่อยู่เหนือภาคพื้น ก็เป็นอย่างนั้น⁸พระเจ้าทรงเรียกภาคพื้นนั้นว่า "ท้องฟ้า" มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สอง

⁹พระเจ้าตรัสว่า "ให้น้ำที่อยู่ใต้ฟ้ารวมอยู่ในที่ที่เดียวกัน และให้พื้นดินแห้งปรากฏขึ้น ก็เป็นอย่างนั้น¹⁰พระเจ้าทรงเรียกพื้นดินแห้งว่า "แผ่นดิน" และน้ำที่รวมกันนั้นพระองค์ทรงเรียกว่า "ทะเล" พระองค์ทรงเห็นว่าดี¹¹พระเจ้าตรัสว่า "ให้แผ่นดินมีพืชเกิดขึ้น พืชต่าง ๆ ที่มีเมล็ด และต้นไม้ผลที่ให้ผลไม้ที่มีเมล็ดข้างในผล แต่ละอย่างตามชนิดของพวกมัน" ก็เป็นอย่างนั้น¹²แผ่นดินได้ให้ผัก พืชต่าง ๆ ที่ให้เมล็ดตามชนิดของพวกมัน และต้นไม้ทั้งหลายที่มีผลที่มีเมล็ดอยู่ในผลตามชนิดของพวกมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี¹³มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สาม

¹⁴พระเจ้าตรัสว่า "จงมีดวงสว่างในท้องฟ้าเพื่อแยกวันออกจากคืน และให้พวกมันเป็นสัญลักษณ์สำหรับฤดูต่าง ๆ สำหรับวันต่าง ๆ และปีทั้งหลาย¹⁵ให้มันทั้งหลายเป็นดวงสว่างในท้องฟ้าเพื่อที่จะให้แสงสว่างเหนือแผ่นดิน" ก็เป็นอย่างนั้น¹⁶พระเจ้าทรงสร้างดวงสว่างใหญ่สองดวง ดวงสว่างที่ใหญ่กว่าให้ครองวัน และดวงสว่างที่เล็กกว่าครองคืน พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่าง ๆ ด้วย¹⁷พระเจ้าทรงตั้งมันทั้งหลายไว้ในท้องฟ้าเพื่อส่องสว่างเหนือแผ่นดิน¹⁸เพื่อที่จะครองวัน และคืน เพื่อจะแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี¹⁹มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สี่

²⁰พระเจ้าตรัสว่า "ในน้ำจงเต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิตจำนวนมาก และให้นกทั้งหลายบินเหนือแผ่นดิน ในภาคพื้นแห่งท้องฟ้า"²¹พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ทะเลขนาดใหญ่นกตามชนิดของพวกมันเช่นเดียวกันกับสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย สิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหว และอยู่ในน้ำทุกแห่ง และนกที่บินได้ทั้งหลายตามชนิดของพวกมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี²²พระเจ้าทรงอวยพรพวกมันทั้งหลาย ตรัสว่า "จงแพร่พันธุ์ และทวีมากขึ้น จงมีอุดมในน้ำ ในทะเล ให้นกทั้งหลายทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน"²³มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่ห้า

²⁴พระเจ้าตรัสว่า "ให้แผ่นดินเกิดสัตว์ที่มีชีวิตแต่ละอย่างตามชนิดของพวกมัน คือสัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ป่าของแผ่นดินแต่ละอย่างตามชนิดของพวกมัน" ก็เป็นอย่างนั้น²⁵พระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ป่าของแผ่นดินตามชนิดของพวกมัน สัตว์ใช้งานตามชนิดของพวกมัน และทุกสิ่งที่มีเลื้อยคลานบนพื้นดินตามชนิดของพวกมัน พระองค์ทรงเห็นว่าดี

²⁶พระเจ้าตรัสว่า "ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามลักษณะของเรา ให้พวกเขาครอบครองฝูงปลาของทะเล ฝูงนกของท้องฟ้า ฝูงสัตว์เลื้อยคลานเหนือแผ่นดินทั้งหมด และครอบครองสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน"²⁷พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระองค์ พระองค์ทรงสร้างพวกเขาเป็นชายและหญิง

²⁸พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า "จงแพร่พันธุ์ และทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน และครอบครองแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาของทะเล ครอบครองฝูงนกของท้องฟ้า และสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างซึ่งเคลื่อนไหวบนแผ่นดิน"²⁹พระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิดเราได้ให้พืชทุกชนิดที่มีเมล็ด ที่อยู่บนพื้นผิวของแผ่นดินทั้งหมด และต้นไม้ทุกต้นที่ให้ผลซึ่งมีเมล็ดอยู่ข้างใน พวกมันจะเป็นอาหารของพวกเจ้า³⁰ของพวกสัตว์ทุกตัวของแผ่นดิน ของนกทุกตัวของท้องฟ้า และสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน และของทุกสิ่งซึ่งทรงสร้างที่มีลมหายใจ เราให้พืชสีเขียวทุกอย่างเป็นอาหาร" ก็เป็นอย่างนั้น³¹พระเจ้าทรงเห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้าง ดูเถิด มันดีมาก มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก

Chapter 2

¹เมื่อฟ้าและแผ่นดิน และสรรพสิ่งที่มีความชีวิตซึ่งมีอยู่ในนั้นถูกสร้างเสร็จแล้ว²ในวันที่เจ็ด พระเจ้าทรงเสร็จสิ้นงานของพระองค์ที่พระองค์ทรงกระทำ และดังนั้นพระองค์จึงทรงพักจากการงานของพระองค์ทั้งหมดในวันที่เจ็ด³พระเจ้าทรงอวยพรพระวันที่เจ็ด และทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะว่าในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงได้กระทำในการทรงสร้างของพระองค์

⁴เหล่านี้คือเหตุการณ์เกี่ยวกับฟ้าและแผ่นดินเมื่อถูกสร้างขึ้น ในวันที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าทรงสร้างแผ่นดินและฟ้า⁵ยังไม่มีพุ่มไม้ของท้องทุ่งเกิดขึ้นบนแผ่นดินเลย ไม่มีต้นไม้ออกขึ้น เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าไม่ได้ทรงทำให้ฝนตกลงมาบนแผ่นดิน และไม่มีผู้คนไถพรวนดิน⁶มีแต่หมอกปกคลุมแผ่นดิน และให้ความชุ่มชื้นแก่ผิวหน้าของพื้นดินทั้งหมด⁷พระเจ้า พระยาห์เวห์ ทรงสร้างมนุษย์จากผงกลีดิน และระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงกลายเป็นผู้ที่มีความชีวิต

⁸พระเจ้า พระยาห์เวห์ ทรงสร้างสวนขึ้นสวนหนึ่งทางทิศตะวันออกในเอเดน และพระองค์ทรงให้มนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างอยู่ที่นี่⁹จากพื้นดินพระเจ้า พระยาห์เวห์ ทรงทำให้ต้นไม้ทุกต้นงอกจากพื้นดินเติบโต สวยงามน่าดู และดีที่จะเป็นอาหาร นี้รวมถึงต้นไม้แห่งชีวิต และต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่วซึ่งอยู่กลางสวนนั้น

¹⁰มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลมาจากเอเดนไปรดสวนนั้น จากนั้นก็แยกออกและกลายเป็นแม่น้ำสี่สาย¹¹แม่น้ำสายแรกชื่อปิซอน มันเป็นแม่น้ำที่ไหลผ่านแผ่นดินทั้งหมดของฮาวิลาค ที่นั่นมีทองคำ¹²ทองคำของแผ่นดินนั้นเป็นทองคำที่ดี มียางไม้ตะคร้ำ และโมราด้วย¹³แม่น้ำสายที่สองชื่อกิฮอน แม่น้ำสายนี้ไหลผ่านแผ่นดินทั้งหมดของคูซ¹⁴แม่น้ำสายที่สามชื่อไทกริสซึ่งไหลไปทางตะวันออกของอัสซีเรีย แม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรติส

¹⁵พระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ให้นุเมย์อยู่ในสวนแห่งเอเดน เพื่อทำงานและดูแลสวน¹⁶พระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ตรัสสั่งนุเมย์ว่า "เจ้าสามารถกินผลไม้จากไม้ผลทุกต้นในสวนนี้¹⁷ยกเว้นผลจากต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่ว เจ้าอย่าได้กินเพราะว่าในวันที่เจ้ากินกิน เจ้าจะต้องตายแน่นอน"

¹⁸จากนั้นพระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ตรัสว่า "ไม่เป็นการดีที่ผู้ชายจะอยู่คนเดียว เราจะสร้างผู้ช่วยเหลือที่เหมาะสมสำหรับเขา"¹⁹จากพื้นดินพระเจ้า พระยาห์เวห์ ทรงสร้างสัตว์ทุกตัวของท้องทุ่ง และนกทุกตัวของท้องฟ้า จากนั้นพระองค์ได้นำพวกมันมาให้นุเมย์เพื่อดูว่าเขาจะเรียกพวกมันว่าอะไร ไม่ว่าผู้ชายนั้นจะเรียกสิ่งมีชีวิตแต่ละชนิดนั้นว่าอะไร นั่นก็คือชื่อของพวกสัตว์เหล่านั้น²⁰ผู้ชายนั้นได้ตั้งชื่อให้บรรดาสัตว์เลี้ยง และนกทั้งหลายของท้องฟ้า และพวกสัตว์ป่าของท้องทุ่ง แต่สำหรับตัวผู้ชายนั้นไม่พบว่ามีผู้ช่วยเหลือที่เหมาะสมสำหรับเขา

²¹พระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ทรงกระทำให้ผู้ชายนอนหลับสนิท ดังนั้นผู้ชายนั้นจึงหลับ พระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขาออกมา และทรงกระทำให้นือตรงที่พระองค์ทรงชักกระดูกซี่โครงออกมานั้นปิดสนิท²²ด้วยซี่โครงที่ชักออกมาจากผู้ชายนั้นพระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ทรงสร้างผู้หญิง และทรงนำเธอมาพบผู้ชาย²³ผู้ชายนั้นได้พูดว่า "นี่แหละ นี่คือกระดูกของกระดูกของฉัน และเนื่องจากเนื้อของฉัน เธอจะถูกเรียกว่า 'ผู้หญิง' เพราะว่าเธอถูกนำออกมาจากผู้ชาย"²⁴ดังนั้นผู้ชายจะละมิดา มารดาของเขา เขาจะรวมเป็นหนึ่งเดียวกับภรรยาของเขา และพวกเขาจะกลายเป็นเนื้อเดียวกัน

²⁵ผู้ชายและภรรยาของเขา พวกเขาทั้งสองเปลือยกายอยู่ แต่ไม่อายกัน

Chapter 3

¹ส่วนนี้เป็นสัตว์ที่ฉลาดกว่าสัตว์อื่นของท้องทุ่งซึ่งพระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ทรงสร้าง มันถามผู้หญิงนั้นว่า "พระเจ้าตรัสจริง ๆ หรือว่า 'เจ้าต้องไม่กินผลไม้ใด ๆ ในสวนนี้' "²ผู้หญิงนั้นตอบว่า "เราสามารถกินผลไม้จากต้นไม้ผลทั้งหลายของสวนนี้ยกเว้นผลของต้นไม้ซึ่งอยู่กลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสไว้ว่า 'เจ้าจงอย่าได้กินหรือแตะต้องมัน มิฉะนั้นเจ้าจะตาย' "³ผู้กล่าวกับผู้หญิงนั้นว่า "เจ้าจะไม่ตายจริงหรือ⁴เพราะพระเจ้ารู้ว่าในวันที่เจ้ากินผลไม้มัน ดวงตาของเจ้าจะถูกเปิดออกและเจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้า คือรู้ถึงความดีและความชั่ว"⁵เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าต้นไม้ต้นดีที่จะเป็นอาหาร และมันก็น่าดู และต้นไม้ต้นเป็นสิ่งที่น่าปรารถนาคือจะทำให้คนฉลาดขึ้น เธอจึงเก็บผลจำนวนหนึ่งของต้นไม้ต้นและกิน จากนั้นเธอจึงให้ผลไม้บางส่วนแก่สามีของเธอผู้ซึ่งอยู่ด้วยเธอ และเขาก็กินผลไม้ต้นด้วย⁷ดวงตาของพวกเขาสองก็ถูกเปิดออก และพวกเขาก็รู้ว่าพวกเขาได้เปลือยกายอยู่ พวกเขาจึงเย็บใบมะเดื่อเข้าด้วยกัน และทำเป็นสิ่งที่ใช้ปกคลุมสำหรับพวกเขา

⁸ในตอนเย็นพวกเขาได้ยินเสียงพระเจ้า พระยาห์เวห์ กำลังทรงดำเนินอยู่ในสวน ดังนั้นผู้ชายและภรรยาของเขาได้ไปซ่อนตัวให้พ้นจากพระพักตร์พระยาห์เวห์ พระเจ้าอยู่ท่ามกลางต้นไม้ทั้งหลายในสวน⁹พระเจ้า พระยาห์เวห์ ทรงเรียกหาผู้ชายนั้น และตรัสกับเขาว่า "เจ้าอยู่ที่ไหน?"¹⁰ผู้ชายตอบว่า "ข้าพระองค์ได้ยินเสียงพระองค์ในสวน และข้าพระองค์กลัวเพราะว่าข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ ดังนั้นข้าพระองค์จึงได้ซ่อนตัวอยู่"¹¹พระเจ้าตรัสว่า "ใครบอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่? เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งเจ้าว่าอย่ากินแล้วหรือ?"¹²ผู้ชายนั้นตอบว่า "ผู้หญิงผู้ที่พระองค์ทรงให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น เป็นผู้ให้ผลจากต้นไม้ต้นแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็กินมัน"¹³พระเจ้า พระยาห์เวห์ ตรัสกับผู้หญิงนั้นว่า "เจ้าได้กระทำอะไรลงไป?" ผู้หญิงนั้นตอบว่า "งูได้หลอกลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงกิน"

¹⁴พระเจ้า พระยาห์เวห์ ตรัสแก่หญิงนั้น "เพราะว่าเจ้าได้กระทำสิ่งนี้ เจ้าตัวเดียวจะถูกขับไล่จากสวนใช้งานทั้งหมด และสัตว์ป่าทั้งหลายของท้องทุ่ง เจ้าจะต้องเลื้อยไปด้วยท้อง และพงคสิดินจะเป็นสิ่งที่เจ้าต้องกินไปตลอดชีวิตของเจ้า"¹⁵เราจะทำให้เจ้ากับผู้หญิงเป็นปรปักษ์กัน และระหว่างพงศ์พันธุ์ของเจ้ากับพงศ์พันธุ์ของเธอ เขาจะทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะทำให้สันเท้าของเจ้าฟกช้ำ¹⁶พระองค์ตรัสกับผู้หญิงว่า "เราจะเพิ่มความเจ็บปวดอย่างมากมายให้แก่เจ้าในขณะที่เจ้าจะมีบุตรทั้งหลาย มันจะเป็นความเจ็บปวดที่เจ้าจะคลอดบุตรทั้งหลาย ความปรารถนาของเจ้าจะทำให้สามีของเจ้า แต่เขาจะปกครองเหนือเจ้า"¹⁷พระองค์ตรัสกับอาดัมว่า "เพราะว่าเจ้าฟังเสียงของภรรยาของเจ้า และกินผลจากต้นไม้ต้น ตามที่เราได้สั่งเจ้าว่า 'เจ้าอย่ากินผลจากต้นไม้ต้น' แผ่นดินถูกสาปเพราะเจ้า เจ้าจะหาเลี้ยงชีพด้วยการทำงานอย่างทุกข์ยากลำบากแสนเข็ญตลอดชีวิตของเจ้า"¹⁸แผ่นดินจะงอกต้นไม้ที่มีหนาม และพืชที่มีหนามให้เจ้า และเจ้าจะกินบรรดาพืชของท้องทุ่ง"¹⁹เจ้าจะได้กินอาหารโดยหยาดเหงื่อของใบหน้าของเจ้า จนกว่าเจ้าจะกลับไปเป็นดินที่เจ้าถูกสร้างมา เพราะเจ้าเป็นผงคสิดินและเจ้าจะกลับไปเป็นผงคสิดิน"

²⁰ผู้ชายได้เรียกชื่อภรรยาของเขาว่า "เอวา" เพราะเธอเป็นมารดาของสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย²¹พระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ทำเสื้อผ้าด้วยหนังสัตว์สำหรับอาดัมกับภรรยาของเขา และสวมให้พวกเขา

²²พระเจ้า พระยาห์เวห์ ตรัสว่า "บัดนี้มนุษย์ได้กลายเป็นคนหนึ่งเหมือนพวกเรา ในความรู้ดีและชั่ว ดังนั้นตั้งแต่บัดนี้ไปเขาจะต้องไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปใช้มือปลิดผลของต้นไม้แห่งชีวิต และกิน และมีชีวิตตลอดไป"²³ดังนั้นพระเจ้า พระยาห์เวห์ จึงทรงส่งเขาออกไปจากสวนแห่งเอเดน เพื่อเขาจะปลูกบนพื้นดินจากที่ซึ่งเขาได้ถูกนำมานั้น²⁴ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงขับผู้ชายออกไปจากสวน และพระองค์ได้ทรงตั้งพวกเครูปีมไว้ที่ทางตะวันออกของสวนแห่งเอเดน และดาบเพลิงที่หมุนได้รอบทุกทิศทางเพื่อเฝ้าทางเข้าถึงต้นไม้แห่งชีวิต

Chapter 4

¹ผู้ชายนั้นจึงหลับนอนกับเอวาทรรยาของเขา นางได้ตั้งครรภ์และให้กำเนิดคาอิน นางกล่าวว่า "ฉันได้ให้กำเนิดชายคนหนึ่งโดยการช่วยเหลือของพระยาห์เวห์"²จากนั้นนางได้ให้กำเนิดอาเบล น้องชายของเขา ส่วนอาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ แต่คาอินเป็นคนเพาะปลูกพืช³อยู่มาวันหนึ่งคาอินได้นำผลแห่งพื้นดินมาถวายพระยาห์เวห์⁴ส่วนอาเบลนั้น เขาได้นำแกะหัวปีจากฝูงแกะและไขมันบางส่วนมาถวาย พระยาห์เวห์ทรงยอมรับอาเบลและของถวายของเขา⁵แต่คาอินและของถวายของเขานั้นพระองค์ไม่ทรงยอมรับ ดังนั้นคาอินจึงโกรธมาก และเขาทำหน้าบูดบึ้ง⁶พระยาห์เวห์ตรัสกับคาอินว่า "เจ้าโกรธทำไม และทำไมเจ้าทำหน้าบูดบึ้ง? ถ้าเจ้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง เจ้าจะไม่ได้รับการยอมรับหรือ? แต่หากเจ้าทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ความบาปก็หมอบอยู่ที่ประตู และปรารถนาที่จะควบคุมเจ้า ซึ่งเจ้าจะต้องเอาชนะมัน"

⁸คาอินได้พูดกับอาเบลน้องชายของเขา ในขณะที่พวกเขาอยู่ในท้องทุ่ง คาอินได้ลุกขึ้นทำร้ายอาเบลน้องชายของเขาและฆ่าเขา⁹ภายหลังพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับคาอินว่า "อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ไหน?" เขาตอบว่า "ข้าพระองค์ไม่รู้ ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน่องของข้าพระองค์หรือ?"¹⁰พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เจ้าได้ทำอะไร? เลือดของน้องชายเจ้ากำลังส่งเสียงจากพื้นดินถึงเรา"¹¹บัดนี้เจ้าได้ถูกสาปแช่งจากแผ่นดินซึ่งอ้าปากรับเลือดของน้องชายเจ้า จากมือของเจ้า¹²เมื่อเจ้าไถพรวนเพาะปลูกจะไม่เกิดผลมาก เจ้าจะเป็นผู้ที่หลบหนี และพเนจรไปในแผ่นดิน"¹³คาอินทูลกับพระยาห์เวห์ว่า "โทษของข้าพระองค์ก็ใหญ่หลวงนักเกินกว่าข้าพระองค์จะรับได้"¹⁴ที่จริงแล้ว วันนั้นพระองค์ได้ขับไล่ข้าพระองค์ออกจากแผ่นดินนี้ และข้าพระองค์จะหลบซ่อนจากพระพักตร์พระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นผู้ที่หลบหนี และพเนจรไปในแผ่นดิน และใครก็ตามที่พบข้าพระองค์ก็จะฆ่าข้าพระองค์"¹⁵พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขาว่า "ถ้าใครฆ่าคาอิน ผู้นั้นจะถูกแก้แค้นตอบแทนเจ็ดเท่า" จากนั้นพระยาห์เวห์ได้ทำเครื่องหมายไว้บนคาอิน เหตุนั้นถ้าใครพบเขา ผู้นั้นจะไม่ได้ทำร้ายเขา¹⁶ดังนั้นคาอินจึงได้ออกไปพบพระพักตร์พระยาห์เวห์ และอาศัยอยู่ในแผ่นดินของโนด ทางทิศตะวันออกของเอเดน

¹⁷คาอินได้หลับนอนกับภรรยาของเขาและนางก็ตั้งครรภ์ นางคลอดบุตรชายชื่อเอโนช เขาได้สร้างเมืองหนึ่งและตั้งชื่อเมืองนั้นตามชื่อบุตรชายของเขาคือเอโนช¹⁸เอโนชมีบุตรชื่ออิราด อิราดเป็นบิดาของเมหุยาเอล เมหุยาเอลเป็นบิดาของเมธูซาเอล เมธูซาเอลเป็นบิดาของลาเมค¹⁹ลาเมคมีภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่ออาดัม อีกคนหนึ่งชื่อซิลลาห์²⁰อาดัมให้กำเนิดยาบาล เขาเป็นบิดาของคนที่อาศัยอยู่ในเต็นท์ผู้ซึ่งเลี้ยงสัตว์²¹น้องชายของเขาคือยูบาล เขาเป็นบิดาของคนที่เล่นพิณเขาคู่และเป่าปี่²²สำหรับซิลลาห์ นางได้ให้กำเนิดกูดคาอินผู้เป็นช่างทำเครื่องทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก น้องสาวของกูดคาอิน คืออนามาห์²³ลาเมคได้พูดกับภรรยาทั้งสองของเขาว่า "อาดัม และซิลลาห์ จงฟังเสียงของเรา เจ้าผู้เป็นภรรยาของลาเมค จงฟังในสิ่งที่เราจะพูด เพราะว่าเราได้ฆ่าผู้ชายคนหนึ่งผู้ที่ทำให้เราบาดเจ็บ ชายหนุ่มคนหนึ่งผู้ที่ทำให้เราฟกช้ำ"²⁴ถ้าหากกับคาอินจะถูกแก้แค้นตอบแทนเจ็ดเท่า ดังนั้นถ้าหากกับลาเมค ก็จะถูกแก้แค้นตอบแทนถึงเจ็ดสิบเจ็ดเท่า"

²⁵อาดัมได้หลับนอนกับภรรยาของเขา และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายอีกคนหนึ่ง นางเรียกชื่อเขาว่าเซท และกล่าวว่า "พระเจ้าได้ทรงให้บุตรชายอีกคนหนึ่งแก่ฉันแทนอาเบลซึ่งถูกคาอินฆ่า"²⁶เซทมีบุตรชายและเขาได้เรียกชื่อเขาว่าเอโนช ในเวลานั้นคนทั้งหลายได้เริ่มออกพระนามของพระยาห์เวห์

Chapter 5

¹นี่คือบันทึกของเชื้อสายของอาดัม ในวันที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ทรงสร้างพวกเขาตามพระฉายาของพระองค์²พระองค์ทรงสร้างพวกเขาเป็นชายและหญิง เมื่อพวกเขาได้ถูกสร้างพระองค์ทรงอวยพรพวกเขา³เมื่ออาดัมมีอายุได้ 130 ปี เขามีบุตรชายคนหนึ่งในลักษณะตามรูปแบบของเขา และตั้งชื่อเขาว่าเซท⁴หลังจากเขาได้ให้กำเนิดเซทแล้ว เขาได้มีชีวิตอีก แปดร้อยปี เขาได้ให้กำเนิดบุตรชาย และบุตรหญิงอีกหลายคน⁵อาดัมมีชีวิตอยู่ได้ 930 ปี และจากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

⁶เมื่อเซทมีอายุได้ 105 ปี เขาได้เป็นบิดาของเอโนช⁷หลังจากเขาได้เป็นบิดาของเอโนชแล้ว เขาได้มีชีวิตอีก 807 ปี และได้เป็นบิดาของบุตรชาย และบุตรหญิงอีกหลายคน⁸เซทมีชีวิตอยู่ได้ 912 ปี และจากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

⁹เมื่อเอโนชมีชีวิตอยู่มาได้ 90 ปี เขาได้เป็นบิดาของเคนัน¹⁰หลังจากเขาได้เป็นบิดาของเคนันแล้ว เอโนชได้มีชีวิตอีก 815 ปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชาย และบุตรหญิงอีกหลายคน¹¹เอโนชมีชีวิตอยู่ได้ 905 ปี และจากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

¹²เมื่อเคนันมีชีวิตอยู่มาได้เจ็ดสิบปี เขาได้เป็นบิดาของมาหะลาเล¹³หลังจากเขาได้เป็นบิดาของมาหะลาเลแล้ว เคนันได้มีชีวิตอีก 840 ปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชาย และบุตรหญิงอีกหลายคน¹⁴เคนันมีชีวิตอยู่ได้ 910 ปี และจากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

¹⁵เมื่อมาหะลาเลมีชีวิตอยู่ได้หกสิบห้าปี เขาได้เป็นบิดาของยาเรด¹⁶หลังจากเขาได้เป็นบิดาของยาเรดแล้ว มาหะลาเลได้มีชีวิตอีก 830 ปี เขาได้เป็นบิดาบุตรชาย และบุตรหญิงอีกหลายคน¹⁷มาหะลาเลมีชีวิตอยู่ได้ 895 ปี และจากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

¹⁸เมื่อยาเรดมีชีวิตอยู่ได้ 162 ปีเขาได้เป็นบิดาของเอโนค¹⁹หลังจากเขาได้เป็นบิดาของเอโนคแล้ว ยาเรดได้มีชีวิตอีกแปดร้อยปีเขาได้เป็นบิดาของบุตรชาย และบุตรหญิงอีกหลายคน²⁰ยาเรดมีชีวิตอยู่ได้ 962 ปี และจากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

²¹เมื่อเอโนคมีอายุ 65 ปีเขาได้เป็นบิดาของเมธูเสลาห์²²เอโนคดำเนินกับพระเจ้ามาหลายร้อยปีหลังจากเขาได้ให้กำเนิดเมธูเสลาห์แล้ว เขาได้เป็นบิดาของบุตรชาย และบุตรหญิงอีกหลายคน²³เอโนคมีชีวิตอยู่ได้ 365 ปี²⁴เอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้าและจากนั้นเขาก็ได้จากไปเพราะพระเจ้าได้ทรงรับเขาไป

²⁵เมื่อเมธูเสลาห์มีชีวิตอยู่ได้ 187 ปี เขาได้เป็นบิดาของลาเมค²⁶หลังจากเขาได้เป็นบิดาของลาเมคแล้ว เมธูเสลาห์มีชีวิตอีก 782 ปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคน²⁷เมธูเสลาห์มีชีวิตอยู่ได้ 969 ปี จากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

²⁸เมื่อลาเมคมีชีวิตอยู่ได้ 182 ปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชายคนหนึ่ง²⁹เขาได้ตั้งชื่อของเขาวาโนอาห์เพราะว่า "คนนี้จะทำให้เราพักจากงานของเรา และจากการทำงานที่ลำบากของมือของเราซึ่งเราต้องทำ เพราะแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสาปแช่ง"³⁰ลาเมคมีชีวิตอีก 595 ปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชาย และบุตรหญิงอีกหลายคน³¹ลาเมคมีชีวิตอยู่ได้ 777 ปี จากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

³²หลังจากโนอาห์มีชีวิตอยู่ได้ 500 ปี เขามีบุตรชื่อ เซม ฮาม และยาเฟท

Chapter 6

¹ต่อมาเมื่อนุชมีได้เริ่มทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน และให้กำเนิดบุตรสาวทั้งหลาย²บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าได้เห็นว่าการวิวาห์ของมนุษย์มีเสน่ห์ พวกเขาจึงเลือกและรับหญิงเหล่านั้นมาเป็นภรรยา³พระยาห์เวห์ตรัสว่า "วิญญาณของเราจะไม่อยู่กับมนุษย์ตลอดไป เพราะพวกเขาเป็นเนื้อหนัง พวกเขาจะมีอายุเพียง 120 ปี⁴มีคนรูปร่างใหญ่โตบนแผ่นดินในเวลานั้น และหลังจากนั้นด้วย นี่เกิดขึ้นเมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าแต่งงานกับบรรดาบุตรสาวของมนุษย์ และมีบุตร คนเหล่านี้เป็นผู้ชายที่แข็งแรงในสมัยโบราณ เป็นผู้ชายที่มีชื่อเสียง"

⁵พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากขึ้นบนแผ่นดิน และความคิดในจิตใจทุกอย่างของพวกเขาโน้มเอียงไปในสิ่งเลวร้ายอย่างต่อเนื่อง⁶พระยาห์เวห์ทรงเสียพระทัยที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นบนแผ่นดิน และทำให้พระทัยของพระองค์ทรงโทมนัส⁷ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "เราจะกวาดล้างมนุษย์ผู้ที่เราได้สร้างเสียจากพื้นแผ่นดิน ทั้งมนุษย์ และสัตว์ใหญ่ และสิ่งต่าง ๆ ที่เลื้อยคลาน และนกทั้งหลายของท้องฟ้า เพราะเราเสียใจที่ได้สร้างพวกเขาทั้งหลาย"⁸แต่โนอาห์เป็นผู้ที่ชอบในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์

⁹เหล่านี้เป็นเหตุการณ์เกี่ยวข้องกับโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรม ปราศจากตำหนิตามกลางคนทั้งหลายในเวลาของเขาโนอาห์ได้เดินกับพระเจ้า¹⁰โนอาห์ได้ให้กำเนิดบุตรชายสามคนคือ เซม ฮาม และยาเฟท

¹¹แผ่นดินถูกทำให้เสื่อมทรามต่อพระพักตร์พระเจ้า และเต็มไปด้วยความโหดร้ายรุนแรง¹²พระเจ้าได้ทอดพระเนตรดูพื้นแผ่นดิน ดูเถิดมันเสื่อมทรามลง เพราะว่าเนื้อหนังทั้งหมดเสื่อมทรามลงบนทางของพวกเขาทั้งหลายบนแผ่นดิน

¹³พระเจ้าได้ตรัสกับโนอาห์ว่า "เราเห็นว่ามันถึงเวลาแล้วที่จะนำจุดจบมายังเนื้อหนังทั้งหลาย เพราะว่าแผ่นดินเต็มไปด้วยความโหดร้ายรุนแรงผ่านพวกเขา ที่จริงแล้วเราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับพื้นแผ่นดิน¹⁴จงสร้างเรือเพื่อตัวเจ้าเองจากไม้สน จงสร้างห้องต่าง ๆ ภายในเรือ และปิดผนึกมันด้วยยาชันทั้งภายในและภายนอก¹⁵ต่อไปนี้คือวิธีการที่เจ้าจะสร้างเรือ ความยาวของเรือสามร้อยศอก ความกว้างของเรือห้าสิบศอก และมีความสูง ของเรือสามสิบศอก¹⁶จงทำหลังคาสำหรับเรือ จงทำช่องสำหรับบันไดเสริมห่างจากด้านบนหนึ่งศอก และจงทำประตูบนด้านนั้นของเรือ และทำดาดฟ้าชั้นที่หนึ่ง ชั้นที่ 2 และชั้นที่ 3¹⁷จงฟัง เราจะทำน้ำท่วมมาเหนือพื้นแผ่นดิน เพื่อทำลายเนื้อหนังที่มีลมปราณแห่งชีวิตจากภายใต้ท้องฟ้า ทุกสิ่งที่ซึ่งอยู่บนพื้นแผ่นดินจะตาย¹⁸แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเจ้า เจ้าจะเข้ามาในเรือนั้น เจ้าและบรรดาบุตรชายของเจ้า และภรรยาของเจ้า และบรรดาภรรยาของบุตรชายทั้งหลายของเจ้า¹⁹และเจ้าจงนำสิ่งที่ชีวิตแห่งเนื้อหนังทั้งหมด ทุกชนิดอย่างละสองตัวทั้งตัวผู้และตัวเมีย เพื่อให้พวกมันมีชีวิตอยู่กับเจ้า²⁰นกทั้งหลายตามชนิดของพวกมัน สัตว์ใหญ่ตามชนิดของพวกมัน สิ่งที่เลื้อยคลานแห่งแผ่นดินตามชนิดของมัน สัตว์ทุกชนิดจะมาหาเจ้าเป็นคู่ ๆ เพื่อพวกมันจะรอดตาย²¹จงจัดเตรียมอาหารทุกชนิดเพื่อที่จะกินและเก็บเอาไว้เพื่อตัวเจ้าเอง ดังนั้นมันจะเป็นอาหารสำหรับเจ้าและพวกมัน"²²ดังนั้นโนอาห์จึงได้ทำสิ่งนี้ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่เขาทุกอย่าง และเขาก็ได้ทำ

Chapter 7

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโนอาห์ว่า "เจ้าและทุกคนในครัวเรือนของเจ้า จงเข้ามาในเรือ เพราะว่าในคนรุ่นนี้เราได้เห็นแล้วว่าเจ้าเป็นคนชอบธรรมต่อหน้าเรา²เจ้าจงนำสัตว์สะอาดทุกชนิด ตัวผู้เจ็ดตัว ตัวเมียเจ็ดตัว สัตว์ไม่สะอาดทุกชนิด อย่างละสองตัวคือ ตัวผู้หนึ่งตัวและคู่ของมัน³นกทั้งหลายของท้องฟ้าให้นำมาตัวผู้เจ็ดตัว และตัวเมียเจ็ดตัว เพื่อรักษาพันธุ์ไว้บนพื้นแผ่นดินทั้งหมด⁴เพราะว่าในอีกเจ็ดวันเราจะทำให้ฝนตกบนแผ่นดินนานสี่สิบวันสี่สิบคืน เราจะทำลายสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างที่เราได้สร้างจากพื้นแผ่นดิน"⁵โนอาห์ได้ปฏิบัติทุกสิ่งตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา

⁶โนอาห์มีอายุได้หกร้อยปีเมื่อน้ำท่วมแผ่นดิน⁷โนอาห์ บุตรชายทั้งหลายของเขา ภรรยาของเขา และภรรยาทั้งหลายของบรรดาบุตรชายของเขา ได้เข้าไปในเรือด้วยกับเพราะน้ำท่วมนั้น⁸สัตว์ทั้งหลายทั้งที่สะอาดและไม่สะอาด นกทั้งหลาย และสัตว์ทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนพื้นดิน⁹เป็นคู่ ๆ ตัวผู้และตัวเมียได้มาหาโนอาห์ และเข้าไปในเรือดังที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาโนอาห์¹⁰ก็เป็นอย่างนั้นหลังจากเจ็ดวันผ่านไป น้ำก็ได้ท่วมพื้นแผ่นดิน

¹¹ในปีที่หกร้อยของชีวิตโนอาห์ ในเดือนที่สอง ในวันที่สิบเจ็ดของเดือน ในวันนั้นเองตำนานทั้งหลายของที่สัณฐานได้พุ่งขึ้นมาอย่างเฉียบพลัน และหน้าตาทันทีทั้งหลายของท้องฟ้าก็ได้ออก¹²ฝนได้เริ่มตกและตกลงบนพื้นแผ่นดินสี่สิบวันสี่สิบคืน¹³ในวันเดียวกันนั้นโนอาห์และบุตรชายทั้งหลายของเขา เซม ฮาม และยาเฟท และภรรยาของโนอาห์ และภรรยาทั้งสามคนของบรรดาบุตรชายของเขา กับพวกเขาทั้งหลายได้เข้าไปในเรือนั้น¹⁴พวกเขาได้เข้าไปพร้อมกับสัตว์ป่าตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และบรรดาสิ่งที่เลื้อยคลานบนพื้นดินตามชนิดของมัน และนกทุกชนิดตามชนิดของมัน สิ่งที่มีชีวิตทุกชนิดที่มีปีก¹⁵สัตว์ทั้งหลายที่มีลมปราณแห่งชีวิตได้มาหาโนอาห์ และเข้าไปในเรือเป็นคู่ ๆ¹⁶สัตว์ทั้งหลายทั้งหมดที่เข้าไปเป็นคู่ผู้และตัวเมีย พวกมันเข้ามาตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่เขา จากนั้นพระยาห์เวห์ได้ปิดประตูหลังจากที่พวกเขาเข้าไป

¹⁷จากนั้นน้ำได้ท่วมแผ่นดินเป็นเวลาสี่สิบวัน และน้ำได้เพิ่มขึ้น และยกเรือขึ้นและยกเรือขึ้นเหนือแผ่นดิน¹⁸น้ำได้ท่วมเหนือแผ่นดินทั้งหมด และเรือได้ลอยอยู่

บนผิวน้ำ¹⁹ น้ำได้เพิ่มขึ้นอย่างมากมาย ดังนั้นภูเขาสูงทั้งหมดซึ่งอยู่ใต้ท้องฟ้ากว้างถูกน้ำท่วมหมด²⁰ น้ำได้เพิ่มขึ้นสูงสิบห้าศอกเหนือยอดภูเขาทั้งหลาย²¹ สิ่งที่มีชีวิตทุกสิ่งทั้งที่เคลื่อนไหวบนพื้นแผ่นดินตายทั้งหมดคือ บรรดานกทั้งหลาย สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่าทั้งหลาย ทุกสิ่งที่มีชีวิตจำนวนมากที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินและมนุษย์ทั้งหมด²² ทุกสิ่งที่มีชีวิตบนแผ่นดินที่หายใจด้วยลมปราณแห่งชีวิตผ่านอวัยวะของพวกเขาได้ตายหมด²³ ดังนั้นทุกสิ่งที่มีชีวิตที่อยู่บนพื้นผิวของแผ่นดินถูกกวาดล้างออกไป นับตั้งแต่มนุษย์ไปจนถึงสัตว์ที่มีขนาดใหญ่มากกว่า สิ่งที่เหลือคลาน และนกทั้งหลายแห่งท้องฟ้า พวกเขาก็ตายได้ถูกทำลายไปจากแผ่นดิน เหลือเพียงโนอาห์และคนเหล่านั้นที่อยู่กับเขาในเรือนั้นเท่านั้น²⁴ น้ำไม่ได้ลดลงจากแผ่นดินเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน

Chapter 8

¹พระเจ้าได้ทรงระลึกถึงโนอาห์ สัตว์ป่าทั้งหลายและ สัตว์ใช้งานทั้งหลายที่อยู่กับเขาในเรือ นั้น พระเจ้าทรงทำให้ลมพัดมาเหนือแผ่นดิน และน้ำก็เริ่มลดลง² น้ำพุของท้องลึก และหน้าต่างทั้งหลายของท้องฟ้าก็ถูกปิด และฝนก็หยุดตก น้ำท่วมได้ลดลงอย่างช้า ๆ จากพื้นดิน และหลังจากหนึ่งร้อยห้าสิบวันผ่านไป น้ำก็ลดลง³ เรือได้หยุดลงติดค้างอยู่ที่ยอดเขาอารารัตในเดือนที่เจ็ด ในวันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น⁴ น้ำยังลดลงอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งเดือนที่สิบ ในวันที่หนึ่งของเดือนนั้น ยอดเขาต่าง ๆ ก็ได้ปรากฏขึ้น

⁶เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นหลังจากสี่สิบวันที่โนอาห์ได้เปิดหน้าต่างของเรือซึ่งเขาได้ทำไว้⁵ เขาได้ปล่อยอูฐออกไป และมันได้บินกลับไปที่คอกของมัน⁶ และมันได้กลับมาจากเขาที่เรือ เพราะว่ามันยังคงท่วมพื้นแผ่นดินทั้งหมดอยู่ เขาได้ยื่นมือของเขามากขึ้น และจับมันและนำมันเข้ามาในเรือกับเขา¹⁰ เขาได้รออีกเจ็ดวัน และเขาได้ส่งนกพิราบออกไปจากเรืออีกครั้ง¹¹ นกพิราบกลับมาจากเขาในตอนเย็น ดูเถิดในปากของมันมีใบมะกอกเขียวสดด้วย ดังนั้นโนอาห์จึงรู้ว่าน้ำได้ลดลงจากแผ่นดินแล้ว¹² เขาได้รออีกเจ็ดวัน และได้ส่งนกพิราบนั้นออกไปอีกครั้ง และมันไม่ได้กลับมาหาเขาอีก

¹³ต่อมาในปีที่หกร้อยหนึ่ง ในเดือนที่หนึ่ง ในวันที่หนึ่งของเดือนนั้นที่น้ำได้แห้งไปจากพื้นดิน โนอาห์ได้เอาสิ่งที่คลุมเรือออก ได้มองออกไปข้างนอกและได้เห็น ดูเถิดผิวดินได้แห้งแล้ว¹⁴ ในเดือนที่สอง ในวันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น พื้นแผ่นดินก็แห้ง¹⁵ พระเจ้าตรัสกับโนอาห์ว่า¹⁶ "จงออกไปจากเรือ เจ้า ภรรยาของเจ้า บุตรชายทั้งหลายของเจ้า และภรรยาทั้งหลายของบรรดาบุตรชายของเจ้า กับเจ้า¹⁷ จงนำทุกสิ่งที่มีชีวิตของเนื้อหนังทั้งหมดที่อยู่กับเจ้า ออกไปกับเจ้า คือคือนกทั้งหลาย สัตว์ต่าง ๆ และสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน ดังนั้นพวกมันทั้งหลายจะเติบโตเพิ่มจำนวนขึ้นของสิ่งที่มีชีวิตอย่างมากมายทั่วพื้นแผ่นดิน แพร่พันธุ์ และเพิ่มจำนวนบนแผ่นดิน"¹⁸ ดังนั้นโนอาห์ได้ออกไปกับบรรดาบุตรของเขา ภรรยาของเขา และภรรยาทั้งหลายของบุตรชายของเขา พร้อมกับเขา¹⁹ ทุกสิ่งที่มีชีวิต ทุกสิ่งที่เหลือคลาน และนกทุกตัว ทุกสิ่งทั้งที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินตามพันธุ์ของพวกมัน ได้ออกจากเรือ

²⁰โนอาห์ได้สร้างแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์ เขาได้นำสัตว์สะอาดบางตัว และนกที่สะอาดบางตัว และเผ่าบูชาบนแท่นบูชาขึ้น²¹ พระยาห์เวห์ทรงได้กลิ่นที่พอพระทัย และตรัสในพระทัยของพระองค์ว่า "เราจะไม่แช่งสาปแผ่นดินอีก เพราะถึงแม้ว่ามนุษย์มีจิตใจที่โหดเหี้ยมไปในทางที่ชั่วร้ายมาตั้งแต่เด็ก หรือจะไม่ทำลายทุกสิ่งที่มีชีวิตอย่างที่เราได้เคยทำอีก²² トラバใดที่พื้นแผ่นดินยังคงอยู่ ฤดูหว่านและฤดูเก็บเกี่ยว เย็นและร้อน ฤดูร้อนและฤดูหนาว และกลางวันและกลางคืนจะยังคงมีเรื่อยไปตราบนั้น"

Chapter 9

¹จากนั้นพระเจ้าได้ทรงอวยพรโนอาห์และบุตรทั้งหลายของเขา และได้ตรัสกับพวกเขาว่า "จงมีลูกดก ทวีมากขึ้น และเต็มแผ่นดิน"² ความหวาดกลัวต่อเจ้าและความเกรงกลัวต่อเจ้าจะมีเหนือสัตว์ทุกตัวที่มีชีวิตบนพื้นแผ่นดิน เหมือนนกทุกตัวของท้องฟ้า เหนือทุกสิ่งที่เหลือคลานบนพื้นดิน และเหนือปลาทั้งหมดแห่งท้องทะเล พวกมันทั้งหมดได้ถูกมอบไว้ในมือเจ้า³ สิ่งทั้งที่เคลื่อนไหวทุกสิ่งที่มีชีวิตอยู่จะเป็นอาหารสำหรับเจ้า บัดนี้เราให้ทุกสิ่งแก่เจ้า เหมือนที่เราได้ให้พืชสีเขียวแก่เจ้า⁴ แต่เจ้าต้องไม่กินเนื้อกับชีวิตของมัน คือเลือดของมัน ในเนื้อนั้น⁵ แต่สำหรับเลือดของเจ้า ชีวิตที่อยู่ในเลือดของเจ้า เราจะเรียกค่าตอบแทน จากมือของสัตว์ทุกตัว เราจะเรียกค่าตอบแทนจากมือของมนุษย์ใด ๆ นั่นคือจากมือของใครก็ตามที่ฆ่าพี่น้องของเขา เราจะเรียกคืนเพราะชีวิตของคน ๆ นั้น⁶ ใครก็ตามที่ฆ่ามนุษย์เลือดไหล เลือดของเขาจะไหลโดยมนุษย์ด้วย เพราะว่ามีมนุษย์อยู่ในพระฉายาของพระเจ้าที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์⁷ สำหรับพวกเจ้า จงแพร่พันธุ์ และเพิ่มจำนวนขึ้น แพร่ออกไปทั่วแผ่นดิน และทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน"

⁸จากนั้นพระเจ้าได้ตรัสกับโนอาห์ และกับบุตรชายทั้งหลายของเขาที่อยู่กับเขา ตรัสว่า⁹ "จงฟัง สำหรับเรา เราจะยืนยันพันธสัญญาของเรากับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าหลังจากเจ้า¹⁰ และสรรพสิ่งที่มีชีวิตที่อยู่กับเจ้า กับนกทั้งหลาย สัตว์เลี้ยง และสรรพสิ่งแห่งแผ่นดินที่อยู่กับเจ้า จากทั้งหมดที่ออกมาจากเรือถึงสรรพสิ่งที่มีชีวิตบนแผ่นดิน¹¹ เรายืนยันพันธสัญญาของเราที่มีกับเจ้า คือเนื้อหนังทั้งหมดจะไม่ถูกทำลายโดยน้ำท่วมอีก จะไม่มีน้ำท่วมทำลายแผ่นดินอีก"¹² พระเจ้าตรัสว่า "นี่คือเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาซึ่งเราได้ทำขึ้นระหว่างเรากับเจ้า และทุกสิ่งที่มีชีวิตที่อยู่กับเจ้า สำหรับคนทุกชั่วอายุ¹³ เราได้ตั้งรุ้งกินน้ำของเราไว้ที่เมฆ และนี่จะเป็นเครื่องหมายของพันธสัญญาระหว่างเราและแผ่นดิน¹⁴ จะเป็นเช่นนั้นเมื่อเราให้มีเมฆเหนือแผ่นดิน และเห็นรุ้งกินน้ำที่เมฆนั้น¹⁵ เราจะไม่ระลึกถึงพันธสัญญาของเราที่ได้ทำระหว่างเรากับเจ้า และทุกสิ่งที่มีชีวิตแห่งเนื้อหนัง น้ำจะไม่ท่วมทำลายเนื้อหนังทั้งหมด¹⁶ รุ้งกินน้ำจะอยู่ที่เมฆ และเราจะเห็นเพื่อที่จะระลึกถึงพันธสัญญานี้ระหว่างพระเจ้าและทุกสิ่งที่มีชีวิตของเนื้อหนังทั้งหมดซึ่งอยู่บนแผ่นดิน"¹⁷ จากนั้นพระเจ้าได้ตรัสกับโนอาห์ว่า "นี่คือเครื่องหมายของพันธสัญญาที่เราได้ยืนยันไว้แล้วระหว่างเรากับเนื้อหนังทั้งหมดที่อยู่บนแผ่นดิน"

¹⁸บุตรทั้งหลายของโนอาห์ที่ออกมาจากเรือ คือ เซม ฮาม และยาเฟท ฮามเป็นบิดาของคานาอัน¹⁹ ทั้งสามคนนี้เป็นบุตรของโนอาห์ และด้วยพวกเขาเหล่านี้ทำให้พื้นแผ่นดินทั้งหมดเต็มไปด้วยประชาชน

²⁰โนอาห์ได้เริ่มเป็นชาวสวน เขาได้ทำสวนองุ่น²¹ เขาได้ดื่มเหล้าองุ่นและเมา เขาได้นอนเปลือยกายอยู่ในเต็นท์ของเขา²² จากนั้นฮาม บิดาของคานาอัน มาเห็นการเปลือยกายของบิดา และได้ไปบอกพี่น้องของเขาที่อยู่ข้างนอก²³ ดังนั้นเซม และยาเฟทจึงได้เอาเสื้อคลุมยาว และพาดบนบ่าของพวกเขาทั้งสอง และเดิน

ถอยหลังเข้าไป และปกปิดการเปลือยกายของบิดาของพวกเขา พวกเขาได้หันหน้าไปทางอื่น ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้เห็นการเปลือยกายของบิดาของพวกเขา²⁴เมื่อโนอาห์ตื่นขึ้นจากการเมาของเขา เขาได้รู้ถึงสิ่งที่บุตรชายคนสุดท้ายทำกับเขา²⁵ดังนั้นเขาจึงได้พูดว่า "คานาอันจงถูกแช่งสาป ให้เป็นคนใช้ของคนรับใช้ทั้งหลายของพวกพี่น้องเขา"²⁶เขายังพูดด้วยอีกว่า "ขอให้พระยาเวห์ พระเจ้าของเซมได้รับการสรรเสริญ และให้คานาอันเป็นคนรับใช้ของเขา"²⁷ขอให้พระเจ้าเพิ่มอาณาเขตของยาเฟธ และให้เขาส่งบ้านในถิ่นที่ทั้งหลายของเซม ให้คานาอันเป็นคนใช้ของเขา"²⁸หลังจากน้ำท่วม โนอาห์มีชีวิตอยู่ได้อีกสามร้อยห้าสิบปี²⁹รวมโนอาห์มีอายุได้เก้าร้อยห้าสิบปี และจากนั้นเขาก็ตาย

Chapter 10

¹เหล่านี้คือเชื้อสายของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ คือ เซม ฮามและยาเฟธ พวกเขาได้ให้กำเนิดบุตรชายทั้งหลายหลังน้ำท่วม

²บุตรชายทั้งหลายของยาเฟธคือโกเมอร์ มาโคก มาดัย ยาวาน กูบิล เมเชก และทราส³บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์คือ อัสเคนิซ ร์ฟาห์ และโทการมาห์⁴บุตรชายทั้งหลายของยาวานคือ เฮสิซาร์ ทาริช คิทธิม และโดดานิม⁵จากคนเหล่านี้ ประชาชนตามชายฝั่งได้แยกและเข้าไปในแผ่นดินของพวกเขา แต่ละคนตามภาษาของตน ตามตระกูล โดยประชาติทั้งหลายของพวกเขา

⁶บุตรชายทั้งหลายของฮามคือคูช มีสรายิม พูต และคานาอัน⁷บุตรชายทั้งหลายของคูชคือ เส-บา ฮาวิลาร์ สับกาห์ ราอามาห์ และสับเกคา บุตรชายทั้งหลายของราอามาห์คือ เซบา และเดดาน⁸คูชเป็นบิดาของนิมโรดซึ่งเป็นผู้พิชิตคนแรกของแผ่นดิน⁹เขาเป็นนายพรานที่ทรงพลังต่อพระพักตร์พระยาเวห์ นั่นคือที่มาของคำพูดที่ว่า "เหมือนนิมโรด นายพรานที่ทรงพลังต่อพระพักตร์พระยาเวห์"¹⁰ศูนย์กลางของอำนาจแห่งแรกของเขาคือเมืองบาบิโลน เมืองเอเรก เมืองอัคคัต และเมืองคาลเนห์ในแผ่นดินชินาร์¹¹นอกจากแผ่นดินนั้นเขาได้ไปยังอัสซีเรียและสร้างเมืองนีนะเวห์ เมืองเรโหโบกอร์ เมืองคาลาห์¹²และเมืองเรเสน ซึ่งอยู่ระหว่างเมืองนีนะเวห์และเมืองคาลาห์ มันเป็นเมืองใหญ่¹³มีสรายิมได้ให้กำเนิดคนลูติม คนอานามิม คนเลหะบิม คนนัฟกูอิม¹⁴คนปิกรุสิม คนคัสลูอิม(ต้นตระกูลคนฟิลิสเตีย) และคนคัมโฟทริม

¹⁵คานาอันเป็นบิดาของโซดอนซึ่งเป็นบุตรคนแรกของเขา และเฮก¹⁶และคนเยนุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซี¹⁷คนฮิไวต์ คนอารคี คนสินี¹⁸คนอารวัต คนเศเมอร์ และคนฮามิร ภายหลังตระกูลของคนคานาอันได้ขยายออกไป¹⁹อาณาเขตของคนคานาอันเริ่มจากเมืองโซดอน ไปทางเมืองเกรราห์ ไกลไปจนถึงเมืองกาซา และไปทางเมืองโซโดม เมืองโมโธราห์ เมืองอัดมาห์ และเมืองเศบียิมไปไกลจนถึงเมืองลาซา²⁰เหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของฮามโดยตระกูลของพวกเขา โดยภาษาของพวกเขา ในแผ่นดินของพวกเขาและในประชาติทั้งหลายของพวกเขา

²¹เซม พี่ชายคนโตของยาเฟธได้ให้กำเนิดบุตรชายทั้งหลายด้วย²²เซมเป็นบรรพบุรุษของคนเอเบอร์ทั้งหมด บุตรชายทั้งหลายของเซมคือ เอลาม อัสซูร์ อารปักชาด ลูด และอารัม²³บุตรชายทั้งหลายของอารัมคือ อูส ฮูล เทเรอร์ และมัช²⁴อารปักชาดได้ให้กำเนิดเชลาห์ และเชลาห์ได้ให้กำเนิดเอเบอร์²⁵เอเบอร์มีบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพลเกเพราะว่าในสมัยของเขาได้มีการแบ่งแยกแผ่นดิน น้องชายของเขาชื่อโยกทาน²⁶โยกทานได้ให้กำเนิดอัลมอดัด เซเลฟ อาซารมาเวก เยราห์²⁷ฮาโดรม จูซาล ทิคลาห์²⁸โฮบาล อาบีมาเอล เซบา²⁹ไอฟร์ ฮาวิลาร์ และโยบับ ทั้งหมดเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน³⁰ดินแดนของพวกเขาเริ่มจากเมืองเมซาไปทางเสฟาร์ ภูเขาทางทิศตะวันออก³¹คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของเซม ตามตระกูลของพวกเขาและภาษาต่าง ๆ ของพวกเขา ในแผ่นดินของพวกเขากันหลาย ตามประชาติทั้งหลายของพวกเขา

³²เหล่านี้คือตระกูลของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ ตามพงศ์พันธุ์ของพวกเขา โดยประชาติทั้งหลายของพวกเขา จากพวกเขาเหล่านี้ประชาติทั้งหลายได้แบ่งแยกและไปทั่วแผ่นดินหลังน้ำท่วม

Chapter 11

¹เมื่อนั้นคนทั้งแผ่นดินใช้ภาษาและคำศัพท์เดียวกันในขณะพวกเขาได้เดินทางไปทางตะวันออก พวกเขาได้พบที่ราบในแผ่นดินชินาร์ และพวกเขาจึงได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น²พวกเขาได้พูดกันว่า "มาเถิด ให้เราป็นอิฐ และเผาอิฐให้สุก" พวกเขาใช้อิฐแทนก้อนหิน และนำบดินแทนปูน³พวกเขาได้พูดว่า "มาเถิด ให้พวกเราสร้างเมือง และหอคอยซึ่งมียอดถึงท้องฟ้าด้วยพวกเราเอง และให้เราสร้างชื่อสำหรับพวกเราเอง ถ้าเราไม่สร้าง เราจะถูกทำให้กระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดิน"⁴ดังนั้นพระยาเวห์จึงได้เสด็จลงมาเพื่อทอดพระเนตรเมืองและหอคอยนั้นซึ่งพงศ์พันธุ์ของอาดัมได้สร้างขึ้น⁵พระยาเวห์ได้ตรัสว่า "ดูเถิด พวกเขาเป็นประชาชนหนึ่งเดียว มีภาษาเดียว และพวกเขากำลังเริ่มต้นทำสิ่งนี้ ในไม่ช้าสิ่งที่พวกเขาตั้งใจจะทำ จะไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพวกเขา⁶มาเถิด ให้พวกเราลงไปและทำให้ภาษาของพวกเขาวุ่นวายที่นั่น เพื่อที่ว่าพวกเขาจะไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน"⁷ดังนั้นพระยาเวห์ได้ทรงกระทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปจากที่นั่น ไปทั่วพื้นแผ่นดินและพวกเขาได้หยุดการก่อสร้างเมืองนั้น⁸ดังนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่าบาเบล เพราะที่นั่นพระยาเวห์ได้ทรงกระทำให้ภาษาของทั้งแผ่นดินวุ่นวาย และจากที่นั่นพระยาเวห์ได้ทรงกระทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน

¹⁰คนเหล่านี้คือเชื้อสายของเซม เขามีได้อายุหนึ่งร้อยปี และหลังน้ำท่วมสองปี เขาได้เป็นบิดาของอารปักชาด¹¹เซมได้มีชีวิตต่อไปอีกห้าร้อยปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของอารปักชาด เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

¹²เมื่ออารปักชาดมีชีวิตอยู่ได้สามสิบห้าปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อเชลาห์¹³อารปักชาดได้มีชีวิตต่อไปอีก 403 ปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของเชลาห์ เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

¹⁴เมื่อเชลาห์มีชีวิตได้สามสิบปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อเอเบอร์¹⁵เชลาห์ได้มีชีวิตต่อไปอีก 403 ปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของเอเบอร์ เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

¹⁶เมื่อเอเบอร์มีชีวิตสามสิบสี่ปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อนูต¹⁷เอเบอร์ได้มีชีวิตต่อไปอีก 430 ปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของเปเลก เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

¹⁸เมื่อเปเลกมีชีวิตได้สามสิบปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อนูต¹⁹เปเลกได้มีชีวิตต่อไปอีก 209 ปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของเรอู เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

²⁰เมื่อเรอูมีชีวิตได้สามสิบสองปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อนูต²¹เรอูได้มีชีวิตต่อไปอีก 207 ปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของเสรุ เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

²²เมื่อเสรุมีชีวิตได้สามสิบปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อนาโฮร์²³เสรุได้มีชีวิตต่อไปอีกสองร้อยปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของนาโฮร์ เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

²⁴เมื่อนาโฮร์มีชีวิตได้ยี่สิบเก้าปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อนูต²⁵นาโฮร์ได้มีชีวิตต่อไปอีก 119 ปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของนูต เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

²⁶หลังจากที่นูตมีชีวิตได้เจ็ดสิบปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อนูต²⁷นูตได้มีชีวิตต่อไปอีก 209 ปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของนูต เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

³¹นูตได้พาอับราฮามบุตรชายของเขา โลกบุตรชายของอับราฮาม บุตรชายของเขา และซาราย ลูกสะใภ้ ภรรยาของอับราฮามบุตรชายของเขาจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดียไปด้วยกัน เพื่อไปยังแผ่นดินคานาอัน แต่พวกเขาได้มาถึงเมืองฮาราน และพักอยู่ที่นั่น³²นูตได้มีชีวิตต่อไป 205 ปี และจากนั้นได้เสียชีวิตที่เมืองฮาราน

Chapter 12

¹เวลานั้นพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับอับราฮามว่า "จงไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากครัวเรือนของบิดาเจ้า ไปยังดินแดนที่เราจะแสดงแก่เจ้า²เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ และเราจะอวยพรเจ้า และทำให้ชื่อของเจ้ายิ่งใหญ่ และเจ้าจะเป็นพร³เราจะอวยพรคนเหล่านั้นที่อวยพรเจ้า แต่ใครก็ตามที่ไม่ให้เกียรติเจ้า เราจะแช่งสาปเขา ผ่านทางเจ้า ครบครันทั้งหมดยกเว้นแผ่นดินจะรับพร"

⁴ดังนั้นอับราฮามจึงได้ไปตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบอกให้เขาไป และโลกได้ไปกับเขา อับราฮามมีอายุได้เจ็ดสิบห้าปีเมื่อเขาออกจากเมืองฮาราน⁵อับราฮามได้นำซาราย ภรรยาของเขา โลก บุตรชายของน้องชายของเขา ภรรยาที่เต็มยศของพวกเขาก็ไปกับเขาได้สามคน⁶และคนทั้งหลายที่พวกเขาได้มาในเมื่อฮาราน พวกเขาได้ออกไปยังแผ่นดินคานาอัน และได้มาถึงแผ่นดินคานาอัน⁷อับราฮามได้ผ่านเข้าไปในแผ่นดินนั้น เขาไปไกลถึงเมืองเชเคม ถึงต้นโอ๊กแห่งโมเรห์ ที่เวลานั้นคนคานาอันได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น⁸พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏแก่อับราฮามและตรัสว่า "เราจะมอบแผ่นดินนี้ให้กับเชื้อสายทั้งหลายของเจ้า" ณ ที่นั้น อับราฮามได้สร้างแท่นบูชาแก่พระยาห์เวห์ พระองค์ผู้ได้ปรากฏแก่เขา⁹จากที่นั่น เขาได้ย้ายไปยังแถบเทือกเขา ไปทางตะวันออกของเมืองเบรเอลที่ซึ่งเขาได้ตั้งเต็นท์ของเขา โดยเมืองเบรเอลอยู่ทางตะวันตก และเมืองอัยอยู่ทางตะวันออก ที่นั่นเขาได้สร้างแท่นบูชาแก่พระยาห์เวห์ และออกพระนามของพระยาห์เวห์¹⁰จากนั้นอับราฮามยังคงได้เดินทางมุ่งหน้าไปยังเนเกบ

¹⁰ได้เกิดการกีดกันอาหารในแผ่นดิน ดังนั้นอับราฮามได้ลงไปยังอียิปต์เพื่อที่จะอาศัยอยู่ เพราะการกีดกันอาหารได้รุนแรงมากขึ้นในแผ่นดิน¹¹เมื่อเขาจะเข้าไปในอียิปต์ เขาได้พบกับซาราย ภรรยาของเขาว่า "ดูเถิด เราเห็นว่าเจ้าเป็นผู้หญิงสวย¹²เมื่อคนอียิปต์เห็นเจ้า พวกเขาจะพูดว่า 'นี่คือภรรยาของเจ้า' และพวกเขาจะฆ่าเรา แต่ให้เจ้ามีชีวิตรอด¹³จงพูดว่าเจ้าเป็นน้องสาวของเรา ดังนั้นจะเป็นการดีสำหรับเราเพราะเจ้า และดังนั้นชีวิตของเราย่อมปลอดภัยเพราะเจ้า"¹⁴และก็เป็นอย่างนั้นเมื่ออับราฮามได้เข้าไปในอียิปต์ ชาวอียิปต์ได้เห็นว่าซารายสวยมาก¹⁵เจ้าชายของฟาโรห์ได้เห็นนาง และทูลยกย่องนางต่อฟาโรห์ นางได้ถูกนำไปยังพระราชวังของฟาโรห์¹⁶ฟาโรห์ได้ทรงดูแลอับราฮามเป็นอย่างดีเพราะเห็นแก่นาง และได้มอบบรรดาแกะ วัว ลาตัวผู้ คนรับใช้ชาย คนรับใช้หญิง ลาตัวเมีย และอูฐทั้งหลายให้กับเขา

¹⁷พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้เกิดภัยพิบัติร้ายแรงกับฟาโรห์และพระราชวงศ์ของพระองค์ เพราะซาราย ภรรยาของอับราฮาม¹⁸ฟาโรห์ได้ทรงเรียกหาอับราฮามและตรัสว่า "อะไรกันนี้ เจ้าได้กระทำต่อเรา?" ทำไมเจ้าไม่บอกเราว่านางเป็นภรรยาของเจ้า?¹⁹ทำไมเจ้าจึงบอกว่า 'นางคือน้องสาวของเจ้า' ดังนั้นเราจึงนำนางมาเป็นภรรยาของเรา? ดังนั้นบัดนี้ นี่คือภรรยาของเจ้า จงนำนางไป และไปตามทางของเจ้า"²⁰จากนั้นฟาโรห์ได้ทรงออกคำสั่งแก่คนของพระองค์เกี่ยวกับเขา และพวกเขาได้ส่งเขาไปพร้อมกับภรรยาของเขา และทุกสิ่งที่เขาซื้อ

Chapter 13

¹ดังนั้นอับราฮามได้ออกจากอียิปต์และเข้าไปยังเนเกบ คือ เขา ภรรยาของเขา และทุกสิ่งที่เขาซื้อ และโลกก็ได้ไปกับพวกเขาด้วย²ขณะนั้นอับราฮามร่ำรวยมากทั้งในด้านของฝูงสัตว์เลี้ยง เช่นและทอง³เขาได้เดินทางต่อไปจากเนเกบถึงเบรเอล ไปถึงที่ที่เขาตั้งเต็นท์ครั้งก่อน อยู่ระหว่างเมืองเบรเอลกับเมืองอัย⁴เขาไปยังที่

ที่ตั้งแค้นบูชาที่เขาได้สร้างไว้ครั้งก่อน ที่นี้อับรามได้ร้องออกพระนามพระยาห์เวห์⁶ ส่วนโลกที่เดินทางมากับอับรามก็มีฝูงสัตว์ ผู้คน และเต็นท์จำนวนมากด้วย⁶ แผ่นดินนั้นไม่กว้างขวางมากพอสำหรับพวกเขาที่จะอาศัยอยู่ใกล้กัน เพราะว่าทรัพยากรของพวกเขาไม่มากมาย ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้⁷ และเกิดการทะเลาะวิวาทกันระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของอับรามและคนเลี้ยงสัตว์ของโลก ในเวลานั้นคนคานาอัน และคนเปอร์เซียได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น

⁸ ดังนั้นอับรามจึงได้พูดกับโลกว่า "อย่าให้มีการทะเลาะวิวาทระหว่างเรากับเจ้า และระหว่างคนของเจ้ากับคนของเราเลย เพราะเราเป็นครอบครัวเดียวกัน"⁹ แผ่นดินทั้งหมดอยู่ต่อหน้าเจ้าแล้วมิใช่หรือ? ไปเถิด เจ้าจงแยกไปจากเรา ถ้าเจ้าไปทางซ้าย เราก็จะไปทางขวา หรือถ้าเจ้าไปทางขวา เราก็จะไปทางซ้าย"¹⁰ โลกก็นิ่งมองไปรอบ ๆ และได้เห็นว่าที่ราบของแม่น้ำจอร์แดนทั้งหมดเป็นที่น้ำบรูณทุกแห่งไปจนถึงเมืองโสอาร์ เหมือนสวนของของพระยาห์เวห์ เหมือนแผ่นดินอียิปต์ นี่เป็นสภาพก่อนที่พระยาห์เวห์จะทำลายเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์¹¹ ดังนั้นโลกจึงเลือกที่ราบทั้งหมดของแม่น้ำจอร์แดนสำหรับตัวเขาเอง และได้เดินทางไปทางตะวันออก และญาติทั้งสองก็ได้แยกทางกัน¹² อับรามได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน และโลกได้อาศัยอยู่ท่ามกลางเมืองทั้งหลายของที่ราบนั้น เขาตั้งเต็นท์ของเขาอยู่ห่างไกลจากเมืองโสโดม¹³ ส่วนชาวเมืองโสโดมนั้นเป็นคนบาปชั่วร้ายต่อต้านพระยาห์เวห์

¹⁴ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับอับรามหลังจากที่โลกได้แยกตัวออกไปจากเขาแล้วว่า "จงมองดูจากที่ที่เจ้ากำลังยืนอยู่นี้ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก"¹⁵ แผ่นดินทั้งหมดที่เจ้าเห็นนี้ เราจะมอบให้แก่เจ้าและแก่เชื้อสายทั้งหลายของเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์¹⁶ เราจะทำให้บรรดาเชื้อสายของเจ้ามีมากเหมือนฝูงคลีแห่งแผ่นดิน ดังนั้นถ้าใครสามารถนับฝูงคลีแห่งแผ่นดินได้ ก็จะมีเชื้อสายของเจ้าได้อีก¹⁷ จงลุกขึ้น เดินไปให้ทั่วแผ่นดินนี้ ทั้งด้านยาวและด้านกว้าง เพราะว่าเราจะมอบแผ่นดินนี้ให้เจ้า"¹⁸ ดังนั้นอับรามจึงได้ย้ายเต็นท์ของเขา และมาอาศัยอยู่ที่ต้นโอ๊กแห่งบับเร ที่ซึ่งอยู่ในเฮโบรน และที่นั่นเขาได้สร้างแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์

Chapter 14

¹ ในรัชสมัยของอัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ อาร์โอกษัตริย์เมืองเอลลาซาร์ เคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม และกิดาลกษัตริย์เมืองโกยิม² พวกเขาได้ทำสงครามต่อสู้กับเบ-ราซกษัตริย์เมืองโสโดม บิรซกษัตริย์เมืองโกโมราห์ ชินาบกษัตริย์เมืองออดมาห์ เซเมเบอร์กษัตริย์เมืองเศโยม และกษัตริย์เมืองเบ-ลา (ถูกเรียกว่า โศอาร์ ด้วย)³ ภายหลังกษัตริย์ทั้งห้าพระองค์เหล่านี้ได้ร่วมมือกันที่หุบเขาสิดติม (ถูกเรียกว่าทะเลเกลือด้วย)⁴ พวกเขาได้รับใช้เคโดร์ลาโอเมอร์มาสิบสองปี แต่ในปีที่สิบสาม พวกเขาได้ก่อการกบฏ⁵ จากนั้นในปีที่สิบสี่เคโดร์ลาโอเมอร์ และกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเขาได้มา และโจมตีคนเรฟาอิมที่เมืองอัสทาโรคารนาอิม คนคูซิมที่เมืองฮาม คนเอมิมที่เมืองชาวเหคีริยาอิม⁶ และคนโอริที่ดินแดนภูเขาเศอริร์ของพวกเขา ไกลไปถึงเมืองเอลปารานซึ่งอยู่ใกล้ทะเลทราย⁷ จากนั้นพวกเขาก็ได้กลับมาถึงเมืองเอนมิสปีก (ถูกเรียกว่าคาเดชด้วย)⁸ และรบชนะดินแดนทั้งหมดของคนอามาเลข และคนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ที่เมืองฮาซาโชนาบาร์ด้วย⁹ จากนั้นกษัตริย์เมืองโสโดม กษัตริย์เมืองโกโมราห์ กษัตริย์เมืองออดมาห์ กษัตริย์เมืองเศโยม และกษัตริย์เมืองเบ-ลา (ถูกเรียกว่า โศอาร์ด้วย)¹⁰ ได้ออกไปและเตรียมตัวทำสงครามในหุบเขาสิดติม¹¹ ต่อสู้กับเคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม กิดาลกษัตริย์เมืองโกยิม อัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ อาร์โอกษัตริย์เมืองเอลลาซาร์ รวมเป็นกษัตริย์สี่พระองค์ต่อสู้กับกษัตริย์ห้าพระองค์¹² ขณะนั้นหุบเขาสิดติมเต็มไปด้วยบ่อน้ำบดิน เมื่อกษัตริย์เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์หนีไปนั้น พวกเขาได้ตกลงไปในบ่อนั้น เหล่าคนที่เหลือได้หนีไปยังภูเขา¹³ ดังนั้นพวกเขาก็ได้ยึดเอาเสบียงอาหารและสิ่งของทั้งหมดของเมืองโสโดมและโกโมราห์ และไปตามทางของพวกเขามา¹⁴ เมื่อพวกเขาจากไป พวกเขาได้จับตัวโลก หลานชายของอับรามซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองโสโดม และทรัพยากรทั้งหมดของพวกเขาไปด้วย

¹⁵ มีคนหนึ่งหนีมาได้และได้มาบอกอับราม คนฮิบรู เขาอยู่ที่ต้นโอ๊กที่เป็นของบับเร คนอาโมไรต์ผู้ซึ่งเป็นพี่น้องของเอชโคส และอาเนอร์ คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นมิตรกับอับราม¹⁶ ในขณะนั้นเมื่ออับรามได้ยินว่าพวกศัตรูได้จับตัวญาติของเขาไป เขาได้นำผู้ชายที่ได้รับการฝึกของเขา 318 คนผู้ซึ่งเกิดในบ้านของเขา และเขาได้ไล่ตามพวกเขาไปไกลถึงเมืองดาน¹⁷ เขาได้แบ่งคนของเขาออกต่อสู้กับพวกเขาในเวลากลางคืน และโจมตีพวกเขา และไล่ตามพวกเขาไปไกลถึงเมืองโฮบาห์ซึ่งอยู่ทางเหนือของเมืองดามัสกัส¹⁸ จากนั้นเขาก็ได้นำสิ่งที่ถูกยึดคืนมาทั้งหมด และนำญาติของเขา คือ โลก และทรัพยากรของเขา รวมทั้งบรรดาผู้หญิงและคนอื่น ๆ กลับมาด้วย

¹⁹ หลังจากอับรามได้กลับมาจากการทำให้เคโดร์ลาโอเมอร์ และกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเขา พ่ายแพ้แล้ว กษัตริย์เมืองโสโดมได้ออกมาพบเขาที่หุบเขาชาวเหคี (ถูกเรียกว่า หุบเขากษัตริย์ ด้วย)²⁰ เมลคีเซเดค กษัตริย์เมืองซาเลมได้นำเอาขนมปังและเหล้าองุ่นออกมาให้ เขาเป็นปุโรหิตของพระเจ้าสูงสุด²¹ เขาได้อวยพรอับรามว่า "พระพรจงมีแด่อับรามโดยพระเจ้าสูงสุด ผู้ทรงสร้างท้องฟ้าและแผ่นดิน"²² สรรเสริญพระเจ้าสูงสุด ผู้ทรงทำให้ศัตรูของเจ้าอยู่ในมือของเจ้า" จากนั้นอับรามได้ถวายหนึ่งในสิบของทุกสิ่งให้แก่เมลคีเซเดค

²³ กษัตริย์เมืองโสโดมได้ตรัสกับอับรามว่า "จงให้ประชาชนแก่ข้า และเอาสิ่งของไปสำหรับตัวเจ้าเอง"²⁴ อับรามได้พูดกับกษัตริย์เมืองโสโดมว่า "ข้าพระองค์ได้ยกมือของข้าพระองค์ต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าสูงสุด ผู้ทรงสร้างท้องฟ้าและแผ่นดินว่า²⁵ ข้าพระองค์จะไม่เอาเส้นด้ายสักหนึ่งเส้น สายรัดรองเท้าสักหนึ่งเส้น หรือสิ่งใด ๆ ที่เป็นของพระองค์ ดังนั้นพระองค์จะไม่สามารถตรัสได้ว่า 'เราได้ทำให้อับรามบ้างสิ่ง'²⁶ ข้าพระองค์จะไม่เอาอะไรเลยยกเว้นสิ่งที่บรรดาคนหนุ่มทั้งหลายได้กินและส่วนแบ่งของพวกผู้ชายที่ไปกับข้าพระองค์ ขอให้อาเนอร์ เอชโคส และบับเร ได้รับส่วนของพวกเขากลับคืน"

Chapter 15

¹ หลังจากสิ่งเหล่านี้แล้ว พระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้มาถึงอับรามในนิมิต ตรัสว่า "อย่ากลัวเลยอับราม เราเป็นโล่ของเจ้าและบำเหน็จอันยิ่งใหญ่ของเจ้า"² อับรามได้กล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงทำอะไรแก่ข้าพระองค์ ในเมื่อข้าพระองค์ยังไม่มีบุตรชาย และผู้สืบทอดมรดกของบ้านข้าพระองค์ก็คือ เอลีเอเซอร์แห่งดามัสกัสหรือ?" อับรามได้ทูลอ้อนวอนว่า "ตั้งแต่พระองค์ไม่ได้ให้ข้าพระองค์มีทายาท ดูเถิด พ่อบ้านของข้าพระองค์ก็คือผู้สืบทอดมรดกของข้าพระองค์"³ จากนั้น ดูเถิดพระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเขา ตรัสว่า "คนผู้ที่ไม่ใช่ผู้รับมรดกของเจ้า แต่ผู้ที่จะมาจากร่างกายของเจ้าจะเป็นผู้

รับมรดกของเจ้า⁵ จากนั้นพระองค์ได้ทรงนำเขาออกไปข้างนอก และตรัสว่า "จงดูบนท้องฟ้า และนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับพวกมันได้" จากนั้นพระองค์ได้ตรัสแก่เขาอีกว่า "ดังนั้นเชื้อสายของเจ้าก็จะเป็นอย่างนั้น"⁶ เขาเชื่อพระยาห์เวห์ และพระองค์ทรงถือว่านี่คือความชอบธรรมของเขา

⁷พระองค์ได้ตรัสแก่เขาว่า "เราคือพระยาห์เวห์ผู้ที่นำเจ้าออกมาจากเมืองเออร์ของคนเคลเดีย เพื่อที่จะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า"⁸ เขาได้พูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพระองค์จะได้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์?"⁹ จากนั้นพระองค์ได้ตรัสสั่งเขาว่า "จงนำภรรยาอายุสามปีหนึ่งตัว แพะตัวเมียอายุสามปีหนึ่งตัว แกะตัวผู้อายุสามปีหนึ่งตัว นกเขาหนึ่งตัว และนกพิราบหนุ่มหนึ่งตัว มาให้เรา"¹⁰ เขาได้นำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมาไว้ที่พระองค์ และตัดออกเป็นสองท่อน และวางแต่ละท่อนไว้ตรงข้ามกัน แต่เขาไม่ได้ตัดแบ่งพวกนก¹¹ เมื่อพวกนกที่ล่าเหยื่อบินโฉบลงมาบนเหล่าซากสัตว์ทั้งหลาย อับรามก็ได้จับไล่พวกมันไป

¹² จากนั้นเมื่อดวงอาทิตย์ได้กำลังคล้อยต่ำลง อับรามรู้สึกง่วงนอนและ ดูกิด ความมืดที่ลึกหล้ำ และน่ากลัวยิ่งได้มาปกคลุมเขาไว้¹³ พระยาห์เวห์จึงได้ตรัสกับอับรามว่า "จงรู้แน่เถิดว่าเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าจะเป็นคนแปลกหน้าในดินแดนที่ไม่ใช่ของพวกเขา และจะต้องถูกบังคับให้เป็นทาส และกดขี่ข่มเหงเป็นเวลาสี่ร้อยปี¹⁴ เราจะพิพากษานชนชาติหนึ่งที่พวกเขาได้รับใช้ และหลังจากนั้นพวกเขาจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สินมากมาย¹⁵ แต่เจ้าจะไปหาบรรพบุรุษของเจ้าอย่างสงบ และเจ้าจะถูกฝังเมื่ออายุมากแล้ว¹⁶ ในชั่วอายุคนที่สี่พวกเขาจะมาถึงอีกครั้ง เพราะว่าความชั่วช้าของคนอาโมไรต์ยังไม่ถึงขีดสุด"

¹⁷ เมื่อดวงอาทิตย์ตก และมืดแล้ว ดูกิด มีหมอกควันไฟและคบเพลิงได้ผ่านไประหว่างซากสัตว์เหล่านั้น¹⁸ ในวันนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับอับราม ตรัสว่า "โดยนัยนี้ เรามอบแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายทั้งหลายของเจ้า จากแม่น้ำแห่งอีฟรตถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส¹⁹ แผ่นดินของคนเคไนต์ คนเคนีส คนฮิตไทต์²⁰ คนฮิตไทต์ คนเปอร์ซีส คนเรฟาอิม²¹ คนอาโมไรต์ คนคานออัน คนเกอร์กาซีส และคนเยนุส "

Chapter 16

¹ถึงวันนี้ ชารายภรรยาอับรามยังไม่ได้ให้กำเนิดบุตรแก่อับราม แต่นางมีคนใช้ผู้หญิงคนฮีบรียคนหนึ่งชื่อฮาการ์² ดังนั้นชารายจึงพูดกับอับรามว่า "ดูเถิด พระยาห์เวห์ไม่ทรงให้ฉันมีบุตร ไปเถิด ไปหลับนอนกับคนใช้ของฉัน บางทีฉันอาจจะมียุตรโดยนาง" อับรามก็ได้ฟังเสียงของชาราย³ นั้นเป็นเวลาสิบปีหลังจากที่อับรามได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินคานออัน ที่ชาราย ภรรยาของอับรามได้ยกฮาการ์คนใช้ชาวฮีบรียของตนให้เป็นภรรยาของอับราม⁴ ดังนั้นเขาจึงได้หลับนอนกับฮาการ์ และนางได้ตั้งครรภ์ เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์ นางจึงได้ดูหมิ่นนายหญิงของนาง⁵ ชารายจึงได้พูดกับอับรามว่า "ความทุกข์นี้ตกแก่ฉันเพราะท่าน ฉันได้ยกสาวใช้ของฉันไปสู่อ้อมกอดของท่าน และเมื่อนางพบว่านางตั้งครรภ์ ฉันก็ถูกดูหมิ่นในสายตาของท่าน ขอให้พระยาห์เวห์ตัดสินความระหว่างฉันกับท่าน"⁶ แต่อับรามได้พูดกับชารายว่า "นี่แน่ะ หญิงคนใช้ของเจ้าอยู่ในอำนาจของเจ้า จงกระทำกับนางในสิ่งที่เจ้าเห็นว่าดีที่สุด" ดังนั้นชารายจึงได้จัดการกับนางอย่างหนัก และนางก็ได้หนีไปจากเธอ

⁷ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้พบนางที่บ่อน้ำพุในถิ่นทุรกันดาร บ่อน้ำพุที่อยู่บนทางไปเมืองซูร์⁸ ท่านได้ถามว่า "ฮาการ์ คนใช้ของชาราย เจ้ามาจากไหน และเจ้ากำลังจะไปไหน?" นางจึงตอบว่า "ฉันกำลังหนีจากนายหญิงของฉัน ชาราย"⁹ ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้พูดกับนางว่า "จงกลับไปหานายหญิงของเจ้า และยอมอยู่ใต้อำนาจของนาง"¹⁰ จากนั้นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้พูดกับนางว่า "เราจะเพิ่มเชื้อสายของเจ้าอย่างทวีคูณ ดังนั้นพวกเขาจะมีจำนวนมากมายเกินกว่าจะนับได้"¹¹ ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์นั้นยังได้พูดกับนางอีกด้วยว่า "ดูเถิด เจ้าตั้งครรภ์ และจะให้กำเนิดบุตรชาย และเจ้าจะเรียกชื่อของเขาว่า อิชมาเอล เพราะว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงสดับฟังความทุกข์ร้อนของเจ้า"¹² เขาจะเป็นลาป่าของผู้ชาย เขาจะเป็นปรปักษ์ต่อผู้กับผู้ชายทุกคน และผู้ชายทุกคนจะเป็นปรปักษ์กับเขา และเขาจะอาศัยแยกออกจากพี่น้องทั้งหมดของเขา"¹³ จากนั้นนางได้เรียกนามนี้ต่อพระยาห์เวห์ผู้ที่ได้ตรัสแก่นางว่า "พระองค์คือพระเจ้าผู้ที่ทรงเห็นข้าพระองค์" เพราะนางได้พูดว่า "แม้ว่าหลังจากที่พระองค์ได้ทรงเห็น ข้าพระองค์ก็ยังเห็นได้จริง ๆ หรือ?"¹⁴ ดังนั้นบ่อน้ำนั้นจึงถูกเรียกชื่อว่า เบเอเอลาโฮรอย ดูกิดมันตั้งอยู่ระหว่างคาเดชกับเบเรด

¹⁵ฮาการ์ได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่อับราม และอับรามได้ตั้งชื่อบุตรชายของเขาที่เกิดจากฮาการ์ว่า อิชมาเอล¹⁶ อับรามมีอายุได้แปดสิบหกปี เมื่อฮาการ์ได้ให้กำเนิดอิชมาเอลแก่อับราม

Chapter 17

¹เมื่ออับรามอายุได้เก้าสิบเก้าปี พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏแก่อับราม และตรัสกับเขาว่า "เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงดำเนินต่อหน้าเรา และปราศจากที่ต่ำหน² จากนั้นเราจะยืนยันพันธสัญญาของเราแก่เจ้า และจะเพิ่มทวีให้แก่เจ้าอย่างล้นเหลือ"³ อับรามได้โน้มตัวลงหน้าจรดพื้น และพระเจ้าได้ทรงสนทนากับเขา ตรัสว่า⁴ "สำหรับเรา นี่คือนพันธสัญญาของเราแก่เจ้า เจ้าจะเป็นบิดาของชนชาติมากมาย⁵ อับรามจะไม่ใช้ชื่อของเจ้าอีกต่อไป แต่ชื่อของเจ้าจะเป็นอับราฮัม เพราะว่าเราจะให้เจ้าเป็นบิดาของชนชาติมากมาย⁶ เราจะทำให้เจ้าทวีเพิ่มขึ้นเหลือคณานับ และเราจะให้ชนชาติทั้งหลายของเจ้าเกิดขึ้น และภักดิ์ทูลถวายพระองค์จะออกมาจากเจ้า⁷ เราจะตั้งพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า และเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าที่เกิดมาภายหลังเจ้า ตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเรา เป็นพันธสัญญานี้ฉันตรัส จะเจ้าเป็นพระเจ้าของเจ้า และของเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าที่เกิดมาภายหลังเจ้า⁸ เราจะมอบแผ่นดินที่ซึ่งเจ้าได้อาศัยอยู่แก่เจ้า และเชื้อสายทั้งหลายที่เกิดมาภายหลังเจ้า คือแผ่นดินคานาอันทั้งหมดเป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์ และเราจะเจ้าเป็นพระเจ้าของพวกเขา"

⁹ จากนั้นพระเจ้าได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า "สำหรับเจ้า เจ้าต้องรักษาพันธสัญญาของเรา เจ้าและเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าที่เกิดมาภายหลังเจ้า ตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเรา"¹⁰ นี่คือนพันธสัญญาของเราซึ่งเจ้าต้องรักษาระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าที่เกิดมาภายหลังเจ้า คือผู้ชายทุกคนท่ามกลางเจ้า ต้องเข้าสู่สุหนัต¹¹ เจ้าต้องเข้าสู่สุหนัตติดหนังหุ้มปลายองคชาติ และนี่จะเป็นหมายสำคัญของพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า¹² ผู้ชายทุกคนท่ามกลางเจ้าซึ่งมีอายุแปดวันต้องเข้าสู่สุหนัตตลอดทุกชั่วอายุชาติพันธุ์ของเจ้า นรีรวมถึงผู้ชายที่เกิดในครัวเรือนของเจ้า และผู้ชายที่ถูกซื้อมาจากคนต่างชาติด้วยเงิน ผู้ซึ่งไม่ใช่

เชื้อสายทั้งหลายของเจ้า¹³ผู้ชายซึ่งเกิดในครัวเรือนของเจ้า และผู้ชายที่ถูกซื้อด้วยเงินของเจ้าต้องเข้าสู่หนัด ดังนั้นพันธสัญญาของเราจะอยู่ในเนื้อหนังของเจ้า เป็นพันธสัญญานิรันดร์¹⁴ผู้ชายคนใดที่ไม่เข้าสู่หนัดตัดหิ้งหุ้มปลายองคชาตจะถูกตัดออกจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา"

¹⁵พระเจ้าได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า "สำหรับซาราย ภรรยาของเจ้า อย่าเรียกนางว่าซารายอีกต่อไป แต่ชื่อของนางจะเป็นซาร่าห์¹⁶เราจะอวยพรนาง และเราจะให้บุตรชายคนหนึ่งจากนางแก่เจ้า เราจะอวยพรนาง และนางจะเป็นมารดาของชนชาติทั้งหลาย กษัตริย์ทั้งหลายของปวงชนจะมาจากนาง"¹⁷จากนั้นอับราฮัมได้ก้มลง หน้าจรดพื้นดิน และหัวเราะ และพูดในใจของเขาว่า "ผู้ชายที่อายุหนึ่งร้อยปีจะมีบุตรได้หรือ? ซาร่าห์ซึ่งมีอายุเก้าสิบปีจะให้กำเนิดบุตรชายได้หรือ?"¹⁸อับราฮัมได้ทูลพระเจ้าว่า "โอ ขอให้อิซมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์"¹⁹พระเจ้าได้ตรัสว่า "ไม่ใช่เช่นนั้น แต่ซาร่าห์ ภรรยาของเจ้าจะให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้า และเจ้าต้องตั้งชื่อเขาว่า อิสอัค เราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาเป็นพันธสัญญานิรันดร์กับเชื้อสายทั้งหลายของเขาที่เกิดภายหลังเขา"²⁰สำหรับอิซมาเอลนั้น เราได้ฟังเจ้า ดูเถิดเราจะอวยพรเขา และจะทำให้เขามีเพิ่มมากขึ้น และจะทวีคูณอย่างมากมายแก่เขา เขาจะเป็นบิดาของผู้มีสิบสองเผ่า และเราจะทำให้เขาเป็นชาติที่ยิ่งใหญ่²¹แต่พันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคผู้ซึ่งซาร่าห์จะให้กำเนิดแก่เจ้า ในเวลานี้ ในปีหน้า "

²²เมื่อพระองค์ทรงกล่าวกับเขาเสร็จแล้ว พระเจ้าจึงไปจากอับราฮัม²³จากนั้นอับราฮัมได้นำอิซมาเอล บุตรชายของเขา และคนเหล่านั้นทั้งหมดที่เกิดในครัวเรือนของเขา และคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ถูกซื้อด้วยเงินของเขา ผู้ชายทุกคนในท่ามกลางครัวเรือนของอับราฮัม ให้มาเข้าสู่หนัดตัดหิ้งหุ้มปลายองคชาตในวันเดียวกันที่พระเจ้าได้ตรัสแก่เขา²⁴อับราฮัมอายุได้เก้าสิบเก้าปีเมื่อเขาเข้าสู่หนัดตัดหิ้งหุ้มปลายองคชาต²⁵อิซมาเอลบุตรของเขายาวได้สิบสามปีเมื่อเขาเข้าสู่หนัดตัดหิ้งหุ้มปลายองคชาต²⁶ในวันเดียวกันนั้นทั้งอับราฮัม และอิซมาเอลบุตรชายของเขาได้เข้าสู่หนัด²⁷ผู้ชายทั้งหมดในครัวเรือนของเขาได้เข้าสู่หนัดกับเขา รวมทั้งคนเหล่านั้นที่เกิดในครัวเรือนนั้น และคนเหล่านั้นที่ถูกซื้อมาจากคนต่างชาติด้วยเงิน

Chapter 18

¹พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏแก่อับราฮัมที่หุบต้นไม้ของมัมเร ในเวลาอากาศร้อนของวัน ในขณะที่เขานั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์เขาเขยหน้าขึ้นมองดู นีแนห์เขาเห็นผู้ชายสามคนกำลังยืนอยู่ตรงข้ามกับเขา เมื่ออับราฮัมได้เห็นพวกเขา อับราฮัมได้วิ่งจากประตูเต็นท์ไปพบพวกเขา และโน้มตัวลงถึงดิน²เขาได้พูดว่า "นายท่าน ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน ขออย่าได้ผ่านไป และละทิ้งผู้รับใช้ของท่าน³ขอให้ข้าพเจ้าได้นำเอาน้ำมาให้ท่านสักเล็กน้อย ล้างเท้าของท่าน ให้ท่านได้พักผ่อนได้ตั้งไม้⁴ให้ข้าพเจ้านำอาหารสักเล็กน้อยมาให้ ดังนั้นท่านจะได้กระทำให้ท่านเองสดชื่นขึ้น หลังจากนั้นท่านค่อยเดินทางต่อไป เพราะท่านได้แวะมาเยี่ยมเยียนผู้รับใช้ของท่าน" พวกเขาตอบว่า "จงทำตามที่เราพูดเถิด"⁵แล้วอับราฮัมได้รับเขาไปในเต็นท์ ไปหาซาร่าห์ และพูดว่า "รับหน่อย เอาแป้งอย่างดีสามถึง นวดและทำขนมปัง"⁶จากนั้นอับราฮัมได้วิ่งไปที่ทุ่งสัตว์ และนำเอาลูกวัวที่ยังอ่อนและดี มาให้คนใช้ และเขาได้รีบที่จะจัดเตรียมทำเป็นอาหาร⁷เขาได้เอานม และน้ำมัน และลูกวัวที่ได้จัดทำไว้แล้ว และวางอาหารนั้นต่อหน้าพวกเขา และเขาได้ยืนอยู่ข้างพวกเขาได้ตั้งไม้ในขณะที่ยังกินอาหาร

⁸พวกเขาได้พูดกับเขาว่า "ซาร่าห์ ภรรยาของเจ้าอยู่ไหน?" เขาตอบว่า "ที่นั่น อยู่ในเต็นท์"⁹เขาได้พูดว่า "แม่เดียว เราจะกลับมาหาเจ้าในฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน ซาร่าห์ ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชาย" ซาร่าห์กำลังฟังอยู่ที่ประตูเต็นท์ซึ่งอยู่ข้างหลังเขา¹¹ขณะนั้นอับราฮัมและซาร่าห์แก่ มีอายุมากแล้ว และซาร่าห์ก็มีอายุมากเกินกว่าที่จะมีบุตรได้¹²ดังนั้นซาร่าห์จึงหัวเราะกับตัวเองและพูดกับตัวเองว่า "หลังจากที่ฉันหมดแรงแล้ว และเจ้านายของฉันก็แก่แล้ว ฉันจะมีความยินดีในเรื่องนี้อีกหรือ?"¹³พระยาห์เวห์จึงตรัสแก่อับราฮัมว่า "ทำไมซาร่าห์หัวเราะและพูดว่า 'ฉันจะให้กำเนิดบุตรคนหนึ่งจริงหรือ ในเมื่อฉันแก่แล้ว?'¹⁴มีอะไรที่ยากเกินไปสำหรับพระยาห์เวห์หรือ? ในเวลาที่เราได้กำหนด ในฤดูใบไม้ผลิ เราจะกลับมาหาเจ้า ประมาณเวลานี้ ในปีหน้าซาร่าห์จะให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง"¹⁵ซาร่าห์ได้ปฏิเสธและพูดว่า "ข้าพระองค์ไม่ได้หัวเราะ" เพราะนางหวาดกลัว พระองค์ทรงตอบว่า "อย่าเลย เจ้าได้หัวเราะ"

¹⁶แล้วผู้ชายเหล่านั้นจึงได้ลุกขึ้นจากไป และมองลงไปที่เมืองโสโดม อับราฮัมไปกับพวกเขาเพื่อมองดูพวกเขาไปตามทาง¹⁷แต่พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "ควรหรือที่เราจะปิดบังอับราฮัมในสิ่งที่เราจะทำ"¹⁸เพราะว่าอับราฮัมจริง ๆ แล้วจะเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่และมีอำนาจมาก และชนชาติทั้งหมดของแผ่นดินจะได้รับพรเพราะเขา?¹⁹เพราะว่าเราได้เลือกเขา ดังนั้นเขาจะสั่งสอนบุตรทั้งหลายของเขา และครัวเรือนของเขาที่จะมาภายหลังเขาให้ถือรักษาทางของพระยาห์เวห์ เพื่อกระทำความชอบธรรมและยุติธรรม ดังนั้นพระยาห์เวห์จะให้แก่อับราฮัมตามที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาแล้วนั้น"²⁰จากนั้นพระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "เพราะว่ามิใช่เสียงเรียกร้องกล่าวโทษเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์อย่างมากมาย และเพราะว่าความบาปของพวกเขาชั่วร้ายแรง²¹บัดนี้เราจะลงไปนั้นและดูตามเสียงเรียกร้องกล่าวโทษเมืองนั้นที่มาถึงเรา ดูว่าพวกเขาได้ทำบาปอย่างนั้นจริงไหม ถ้าไม่ เราก็จะรู้"

²²ดังนั้นพวกผู้ชายได้หันไปจากที่นั่น และมุ่งตรงไปยังเมืองโสโดม แต่อับราฮัมยังคงยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์²³จากนั้นอับราฮัมได้เข้ามาใกล้และทูลถามว่า "พระองค์จะทรงทำลายล้างคนชอบธรรมพร้อมกับคนอธรรมหรือ?"²⁴บางทีอาจจะมิใช่คนอธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้นและจะไม่ละเว้นเมืองนั้นเพราะคนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ที่นั่นหรือ?"²⁵ขอให้มันอยู่ห่างไกลจากพระองค์ที่จะทรงกระทำสิ่งนั้นคือ การฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนอธรรม ดังนั้นควรหรือที่คนชอบธรรมจะถูกกระทำแบบเดียวกันกับคนอธรรม ขอให้มันอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด ผู้พิพากษาของแผ่นดินทั้งหมดจะไม่ทำอะไรที่ยุติธรรมหรือ?"²⁶พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "หากเราพบคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองโสโดม เราจะละเว้นเมืองนั้นทั้งเมืองเพื่อเห็นแก่พวกเขา"²⁷อับราฮัมได้ตอบและทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ขอพระกรุณาที่จะทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ แม้ข้าพระองค์จะเป็นเพียงธุลี และข้าพเจ้า²⁸ถ้าหากมีคนชอบธรรมน้อยกว่าห้าสิบคนไปห้าคน พระองค์จะทรงทำลายเมืองทั้งเมืองเพราะขาดไปห้าคนนั้นหรือไม่? " พระองค์ได้ตรัสว่า "เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นถ้าเราพบสี่สิบห้าคนนั้น"²⁹เขาได้ทูลกับพระองค์อีกครั้ง และได้ทูลว่า "และถ้าพบสี่สิบคนนั้นก็แล้ว" พระองค์ได้ตรัสตอบว่า "เราจะไม่ทำลายมันเพราะเห็นแก่สี่สิบคนนั้น"³⁰เขาได้ทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงพระกรุณาอย่าทรงกริ้วเลย ข้าพระองค์ขอทูลว่า บางทีอาจจะพบสามสิบคนนั้น" พระองค์ตรัสตอบว่า "เราจะไม่ทำลายมันถ้าเราพบสามสิบคนนั้น"³¹เขาได้ทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ขอทรงพระกรุณาที่จะทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ บางทีอาจจะพบยี่สิบคนนั้น" พระองค์ตรัสตอบว่า "เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่ยี่สิบคนนั้น"³²เขาได้ทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าขอทรงพระกรุณาอย่าทรงกริ้ว และข้าพระองค์ขอทูลครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย บางทีอาจจะพบสิบคนนั้น" แล้วพระองค์ได้ตรัสว่า "เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่สิบคนนั้น"³³พระยาห์เวห์ได้เสด็จไปทันทีเมื่อพระองค์เสร็จสิ้นการพูดกับอับราฮัม และอับราฮัมก็ได้กลับไปบ้าน

Chapter 19

¹ทูตสวรรค์สององค์ได้มาถึงเมืองโสโดมในตอนเย็น ขณะที่โลกกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม โลกจึงเห็นพวกเขา จึงลุกขึ้นไปพบพวกเขา และไถ่ถามตัวลงหน้าถึงพื้น² เขาพูดว่า "กรุณาเถิด เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอเชิญท่านแวะไปยังบ้านผู้รับใช้ของท่าน พักค้างคืน และล้างเท้าของท่าน จากนั้นท่านสามารถตื่นขึ้นแต่เช้า และเดินทางต่อไป" พวกเขาตอบว่า "ไม่หรอก เราจะพักค้างคืนที่ลานเมือง"³ แต่เขาพยายามคะยั้นคะยอมากขึ้น ดังนั้นพวกเขาจึงได้ไปกับเขา และเข้าไปในบ้านของเขา เขาได้จัดเตรียมอาหาร และบึงขมนับร้อยเชื้อ และพวกเขาก็ได้กิน⁴ แต่ก่อนที่พวกเขาจะนอนลง พวกผู้ชายของเมืองนั้น พวกผู้ชายของเมืองโสโดมได้ล้อมบ้านนั้นไว้ ทั้งคนหนุ่มและคนแก่ ผู้ชายทั้งหมดจากทุกชอกทุกซอยของเมืองนั้น⁵ พวกเขาเริ่มเรียกหาโลก และได้พูดกับเขาว่า "พวกผู้ชายที่ได้เข้ามาหาเจ้าคืนนี้อยู่ไหน? จงนำพวกเขาออกมาให้เรา พวกเราจะหลับนอนกับพวกเขา"

⁶โลกจึงได้ออกไปนอกประตู ไปหาพวกเขา และได้ปิดประตูหลังจากที่เขาออกไปแล้ว⁷ เขาได้พูดว่า "ข้าพเจ้าขอรับรองพวกท่าน พี่น้องของข้าพเจ้า อย่ากระทำการชั่วร้ายอย่างนั้นเลย⁸ เกิด ข้าพเจ้ามีบุตรสาวสองคนผู้ที่ไม่เคยหลับนอนกับผู้ชายคนใดมาก่อน ข้าพเจ้าขอรับรองท่าน ข้าพเจ้าจะนำพวกเขาออกมาให้พวกท่าน และพวกท่านจะทำอะไรกับพวกเขาก็แล้วแต่พวกท่าน เพียงแต่อย่าทำอะไรกับผู้ชายเหล่านี้ เพราะว่าพวกเขาได้มาอยู่ใต้ร่มเงาหลังคาบ้านของข้าพเจ้า"⁹ พวกเขาพูดว่า "จงถอยไป" พวกเขาพูดอีกด้วยว่า "คนที่นี่มาที่นี่เพื่อที่จะอาศัยอยู่ที่นี่เหมือนคนต่างชาติคนหนึ่ง แต่บัดนี้เขาได้กลายเป็นผู้พิพากษาเรา บัดนี้พวกเราจะจัดการอย่างที่เราชั่วร้ายยิ่งแก่เจ้ามากกว่าที่จะกระทำกับพวกเขา" พวกเขาได้ผลักผู้ชายคนนั้นอย่างแรง คือสู่กับโลก และเข้ามาใกล้ จวนที่จะพังประตูบ้านลง¹⁰ แต่พวกผู้ชายนั้นได้ยื่นมือออกไปถึงโลกกลับเข้ามาในบ้านและปิดประตู¹¹ จากนั้นพวกแขกของโลกได้จูโจมอย่างที่ไม่สามารถมองเห็นได้ต่อพวกผู้ชายที่อยู่นอกประตูบ้าน ทั้งคนหนุ่มและคนแก่ ดังนั้นพวกเขาจึงอ่อนแรงลงเมื่อพวกเขาได้พยายามเข้ามาที่ประตูบ้าน

¹²แล้วพวกผู้ชายนั้นได้พูดกับโลกว่า "เจ้ามีใครอยู่ที่นั่นอีกไหม? บุตรชายทั้งหลาย บุตรสาวและบุตรสาวทั้งหลาย และใครก็ตามที่เจ้ามีในเมืองนี้ จงพาพวกเขาออกจากที่นี่"¹³ เพราะว่าเราจะทำลายสถานที่นี้เพราะว่าการเรียกร้องกล่าวหาเรื่องนี้ดังมากไปถึงพระพักตร์พระยาห์เวห์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงส่งพวกเรามาทำลายเมืองนี้¹⁴ โลกได้ออกไปพูดกับพวกบุตรชายของเขา พวกผู้ชายที่ได้สัญญาว่าจะแต่งงานกับบุตรสาวทั้งหลายของเขา และพูดว่า "เร็วๆ รีบออกไปจากที่นี่ เพราะพระยาห์เวห์กำลังจะทรงทำลายเมืองนี้" แต่สำหรับพวกบุตรชายของเขา เขาดูเหมือนพูดเรื่องตลก

¹⁵เมื่อใกล้จะสว่าง เหล่าทูตสวรรค์ได้เร่งโลก กล่าวว่า "จงไปเถิด นำภรรยาของเจ้าและบุตรสาวสองคนที่อยู่ที่นี่ เพื่อที่จะไม่ถูกทำลายไปกับการลงโทษเมืองนี้"¹⁶ แต่เขาลังเล พวกผู้ชายนั้นจึงจับมือเขา และมีมือของภรรยาของเขา และมีมือของบุตรสาวทั้งสองของเขา เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงพระกรุณาต่อเขา พวกเขาได้นำเขาทั้งหลาย และออกไปนอกเมืองนั้น¹⁷ เมื่อพวกเขาได้นำเขาทั้งหลายออกมา ผู้ชายคนหนึ่งได้พูดว่า "จงวิ่งไปเพื่อเอาชีวิตรอด อย่าหันกลับมามอง หรือหยุดพักที่ใดในที่ราบนั้น จงหนีไปยังภูเขาทั้งหลายเพื่อที่พวกเขาจะไม่ถูกกวาดล้าง"

¹⁸โลกได้พูดกับพวกเขาว่า "อย่าเลย กรุณาเถิด¹⁹ เจ้านายของข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่านได้เป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่านแล้ว และท่านได้แสดงความเมตตาที่ยิ่งใหญ่แก่ข้าพเจ้าในการช่วยชีวิตของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถหนีไปยังภูเขาทั้งหลายได้ทั้งเพราะภัยพิบัติจะถึงข้าพเจ้าเสียก่อน และข้าพเจ้าจะตาย"²⁰ เกิดเมืองนั้น อยู่ที่นี่ อยู่ใกล้พอที่จะหนีไปที่นั่น และเป็นเมืองเล็ก ๆ กรุณานุญาตให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่นเถิด (ไม่ใช่เมืองเล็กหรือ?) และชีวิตของข้าพเจ้าจะปลอดภัย"²¹ เขาได้พูดกับท่านว่า "ตกลง เรายอมรับคำร้องขอนี้ด้วย ที่เราจะไม่ทำลายเมืองที่เจ้าได้กล่าวถึง"²² เร็วเกิด จงหนีไปที่นั่น เพราะเราจะไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากเจ้าจะไปถึงที่นั่น" ด้วยเหตุนี้เมืองนั้นจึงถูกเรียกว่า ไศฮาร์²³ ดวงอาทิตย์ขึ้นเหนือแผ่นดินเมื่อโลกได้ไปถึงเมืองไศฮาร์

²⁴จากนั้นพระยาห์เวห์ทรงได้ส่งคำเมตตาและไฟจากท้องฟ้าลงมาเหนือเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์²⁵ พระองค์ทรงได้ทำลายเมืองเหล่านั้น และที่ราบทั้งหมด และผู้ที่อยู่ในเมืองเหล่านั้นทั้งหมด และพืชทั้งหลายที่เติบโตบนพื้นดิน²⁶ แต่ภรรยาของโลกที่อยู่ข้างหลังเขา ได้หันกลับไปมองดู และนางได้กลายเป็นเสาเกลือ²⁷ อับราฮัมได้ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และได้ไปที่ที่เขาได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์²⁸ เขาได้มองลงไปยังเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์ และแผ่นดินของที่ราบนั้นทั้งหมด เขาได้มองดู และนี่แน่ะ มีควันพลุ้งขึ้นจากแผ่นดินเหมือนควันของเตาเผา

²⁹ดังนั้นเมื่อพระเจ้าทรงได้ทำลายเมืองทั้งหลายของที่ราบ พระเจ้าทรงได้ระลึกถึงอับราฮัม พระองค์ทรงได้ส่งโลกออกไปพ้นจากการทำลายล้างเมื่อพระองค์ทรงได้ทำลายเมืองทั้งหลายที่โลกได้อาศัยอยู่³⁰ โลกจึงได้ออกไปจากเมืองไศฮาร์ไปอาศัยอยู่บนภูเขากับบุตรสาวทั้งสองคนเพราะเขาหวาดกลัวที่จะอาศัยอยู่ในเมืองไศฮาร์ เหตุนี้เขาจึงได้อาศัยอยู่ในที่นั่น เขาและบุตรสาวทั้งสอง

³¹บุตรสาวคนโตได้พูดกับน้องสาวว่า "บิดาของเราอายุมากแล้ว และไม่มีผู้ชายคนใดที่จะมาหลับนอนกับเราตามธรรมเนียมประเพณีของโลก"³² มาเถิด ให้เราชักชวนบิดาดื่มเหล้าองุ่น และเราจะหลับนอนกับเขา เพื่อที่จะขยายพงศ์พันธุ์ของบิดาเรา"³³ ดังนั้นพวกเขาจึงให้บิดาของพวกเขาดื่มเหล้าองุ่นในคืนนั้น จากนั้นบุตรสาวคนโตได้เข้าไปหลับนอนกับบิดาของนาง เขาไม่รู้ว่านางได้เข้ามานอนเมื่อใด หรือนางได้ลุกออกไปเมื่อใด³⁴ ในวันต่อมาบุตรสาวคนโตได้พูดกับน้องสาวว่า "จงฟัง เมื่อคืนนี้ฉันได้หลับนอนกับบิดาของฉัน ให้เราชักชวนเขาดื่มเหล้าองุ่นอีกคืนนี้ และเจ้าควรเข้าไปและหลับนอนกับเขา ดังนั้นเราจะขยายพงศ์พันธุ์ของบิดา"³⁵ ดังนั้นพวกเขาจึงให้บิดาของพวกเขาดื่มเหล้าองุ่นในคืนนั้นด้วย และบุตรสาวคนน้องก็ได้เข้าไปและหลับนอนกับเขา เขาไม่รู้ว่านางได้เข้ามานอนเมื่อใด หรือนางได้ลุกออกไปเมื่อใด³⁶ นี้แหละบุตรสาวทั้งสองของโลกก็ได้ตั้งครรภ์โดยบิดาของพวกเขា³⁷ บุตรสาวคนแรกได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง และได้ตั้งชื่อเขาว่า โมอับ เขาได้เป็นบรรพบุรุษของคนโมอับทุกวันนี้³⁸ สำหรับบุตรสาวคนน้อง นางก็ได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง และได้ตั้งชื่อเขาว่า เบนอัมมี เขาได้เป็นบรรพบุรุษของคนอัมโมนทุกวันนี้

Chapter 20

¹อับราฮัมได้เดินทางจากที่นั่นไปยังแผ่นดินเนเกบ และได้อาศัยอยู่ระหว่างเมืองคาเดชกับเมืองซูร์ เขาได้เป็นคนต่างชาติดำอาศัยอยู่ในเมืองเกรา² อับราฮัมได้พูดเกี่ยวกับซาร่าภรรยาของเขาว่า "นางคือน้องสาวของฉัน" ดังนั้นอับราฮัมเลย กษัตริย์แห่งเมืองเกราจึงได้ส่งคนของพระองค์มาและนำซาร่าไป

³แต่พระเจ้าได้เสด็จมาหาอับราฮัมในพระสุบินในคืนนั้น และได้ตรัสกับเขาว่า "ดูเถิด เจ้าเป็นผู้ชายที่ตายแล้ว เพราะผู้หญิงผู้ที่เจ้าได้อาหมั้น นางเป็นภรรยาของผู้ชายคนหนึ่ง"⁴ ขณะนั้นอับราฮัมยังไม่ได้เข้าใกล้นาง และพระองค์จึงทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงประหารชนชาติที่ชอบธรรมหรือไม่? ข้าเองไม่ใช่หรือที่พูดกับข้าพระองค์ว่า 'นางคือน้องสาวของฉัน'? แม้กระทั่งตัวนางเองก็ได้พูดว่า 'เขาคือพี่ชายของฉัน' ข้าพระองค์ได้กระทำการนี้ด้วยความซื่อสัตย์จากใจของข้าพระองค์ และมือที่ไร้เดียงสาของข้าพระองค์"⁵ พระเจ้าจึงได้ตรัสแก่พระองค์ในพระสุบินว่า "ถูกต้อง เรารู้ด้วยว่าเจ้าได้ทำสิ่งนี้ด้วยความซื่อสัตย์จากใจของเจ้า เราจึงได้ป้องกันเจ้าจากการทำบาปต่อท่านเราด้วย ดังนั้นเราจึงไม่ได้อนุญาตให้เจ้าแตะต้องนาง⁶ ดังนั้นจงคืนภรรยาของเจ้าไป เพราะว่าเจ้าเป็นผู้เผยพระวจนะ เจ้าจะอธิษฐานเพื่อเจ้า และเจ้าจะมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่ถ้าเจ้าไม่คืนนางไป จงรู้เถิดว่าเจ้า และคนทั้งหมดที่เป็นของเจ้าจะตายอย่างแน่นอน"

⁸อับราฮัมเลยทรงตื่นบรรทมแต่เช้าตรู่ และทรงได้เรียกข้าราชการทั้งหมดของพระองค์เข้ามาหาพระองค์เอง พระองค์ทรงได้บอกถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแก่พวกเขา และพวกเขาก็หลายก็หาว่ากลัว⁹ จากนั้นอับราฮัมเลยทรงได้เรียกอับราฮัมเข้ามาเฝ้า และได้ตรัสกับเขาว่า "เจ้าได้ทำอะไรกับพวกเรา? เราได้กระทำการบาปต่อลูกพี่เจ้าอย่างไร เจ้าได้นำความบาปที่ยิ่งใหญ่มาบนเรา และบนอาณาจักรของเรา? เจ้าได้กระทำการต่อเราในสิ่งที่ไม่ควรกระทำ"¹⁰ อับราฮัมเลยตรัสกับอับราฮัมว่า "อะไรที่กระตุ้นเจ้าให้ทำสิ่งนี้?"¹¹ อับราฮัมได้ทูลว่า "เพราะว่าข้าพระองค์ได้คิดว่า 'แน่ทีเดียว ในสถานที่นี้คงไม่มีใครทรงกลัวพระเจ้า และพวกเขาจะฆ่าข้าพระองค์เพราะภรรยาของข้าพระองค์'¹² นอกจากนั้น ที่จริงแล้วนางคือน้องสาวของข้าพระองค์ บุตรสาวของบิดาของข้าพระองค์ แต่ไม่ใช่บุตรสาวของมารดาของข้าพระองค์ และนางก็ได้กลายเป็นภรรยาของข้าพระองค์"¹³ เมื่อพระเจ้าทรงได้กระทำให้ข้าพระองค์ออกจากบ้านของบิดาของข้าพระองค์ และเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ข้าพระองค์ได้พูดกับนางว่า 'เจ้าต้องแสดงถึงความสัตย์ซื่อเช่นภรรยาของฉัน คือในทุกแห่งที่เราจะไป ให้พูดถึงฉันว่า 'เขาคือพี่ชายของฉัน'"

¹⁴จากนั้นอับราฮัมเลยทรงได้นำเอา แกะ และวัว ขี้อาสน์หลายหัวจำนวนหนึ่ง และมอบพวกเขาแก่อับราฮัม จากนั้นพระองค์ทรงได้คืนซาร่า ภรรยาของอับราฮัมให้กับเขา¹⁵ อับราฮัมได้ตรัสว่า "ดูเถิด แผ่นดินของเราอยู่ต่อหน้าเจ้าแล้ว จงเลือกตั้งกรากตามที่เจ้าพอใจ"¹⁶ ส่วนซาร่า พระองค์ตรัสว่า "นี่แน่ะ เราได้ให้เงินหนึ่งพันแผ่นแก่พี่ชายเจ้า เป็นค่าทำขวัญเจ้า ท่ามกลางสายตาคนทั้งหลายที่อยู่กับเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวง เจ้าได้ทำสิ่งที่ถูกต้องอย่างสมบูรณ์"¹⁷ จากนั้นอับราฮัมได้อธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงเสวยยารักหาอับราฮัม ภรรยาของเขา และกาสผู้หญิงของเขา ดังนั้นพวกเขาจึงสามารถให้กำเนิดบุตรได้¹⁸ เพราะว่าพระยาเวห์ทรงได้ทำให้ผู้หญิงทั้งหมดของครัวเรือนของอับราฮัมเป็นหมันอย่างสมบูรณ์ เพราะเรื่องของซาร่า ภรรยาของอับราฮัม

Chapter 21

¹พระยาเวห์ทรงเอาใจใส่ซาร่า ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์จะทรงกระทำ และพระยาเวห์ทรงกระทำแก่ซาร่าเหมือนดังที่พระองค์ทรงได้สัญญาไว้² ซาร่าตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราฮัมในวัยชราของเขา ในเวลาที่กำลังเดินทางที่พระเจ้าได้ตรัสแก่เขาแล้วนั้น³ อับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายของเขา บุตรคนเดียวที่ได้เกิดมาให้เขา ผู้ที่ซาร่าให้กำเนิดแก่เขา คือ อิสอัค⁴ อับราฮัมได้ทำสุหนัตบุตรชายของเขา คือ อิสอัค เมื่อเขาอายุได้แปดวันตามที่พระเจ้าทรงมีพระบัญชา⁵ อับราฮัมมีอายุได้หนึ่งร้อยปีเมื่อบุตรชายของเขา คือ อิสอัค ได้กำเนิดมาให้เขา⁶ ซาร่าพูดว่า "พระเจ้าทรงได้ทำให้ฉันหัวเราะ นั่นคือทุกคนที่ได้ยินจะหัวเราะกับฉัน"⁷ นางจึงพูดอีกด้วยว่า "ใครควรจะพูดกับอับราฮัมว่าซาร่าควรเลี้ยงเด็ก และฉันยังให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เขาในวัยชราของเขา"

⁸เด็กคนนั้นได้เติบโตและหย่านม และอับราฮัมจึงจัดงานเลี้ยงฉลองใหญ่ในวันอิสอัคหย่านม⁹ เมื่อซาร่าได้เห็นบุตรชายของอาการ คนอียิปต์ซึ่งนางได้ให้กำเนิดแก่อับราฮัมที่กำลังล้อเลียน¹⁰ ดังนั้นนางจึงพูดกับอับราฮัมว่า "จงขับไล่นางทาสคนนี้และบุตรชายของนางไปเสีย เพราะบุตรชายของนางทาสคนนี้จะไม่เป็นผู้สืบทอดมรดกกับบุตรชายของฉันกับอิสอัค"¹¹ สิ่งนี้ทำให้อับราฮัมเป็นทุกข์ใจอย่างมากเพราะบุตรชายของเขา¹² แต่พระเจ้าได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า "อย่าเป็นทุกข์เพราะเด็กคนนั้นเลย และเพราะหญิงรับใช้ของเจ้า จงฟังคำของนางในทุกสิ่งที่นางพูดแก่เจ้าในเรื่องนี้ เพราะโดยทางอิสอัค เชื้อสายของเจ้าจะมีชื่อเสียง¹³ เราจะทำให้บุตรชายของหญิงรับใช้คนนั้นเป็นชาติหนึ่งด้วย เพราะว่าเขาคือเชื้อสายของเจ้า"¹⁴ อับราฮัมได้ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ เอาขนมปังและน้ำหนึ่งถุงหนึ่ง และให้แก่อาการ์ วาบบนไหล่ของนาง เขาได้ให้เด็กชายนั้นแก่นาง และส่งนางไป นางได้จากไปและเดินไปอย่างไม่มีจุดมุ่งหมายในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เซบา

¹⁵เมื่อน้ำในถุงแห้งหมด นางจึงทิ้งเด็กไว้ใต้พุ่มไม้แห่งหนึ่ง¹⁶ จากนั้นนางได้ไปและนั่งลงไม่ไกลไปจากเขา ระยะไกลประมาณลูกธนูตก เพราะนางได้พูดว่า "อย่าให้ฉันมองดูความตายของเด็กนั้น" เมื่อนางได้นั่งที่นั่นตรงข้ามกับเขานางได้ร้องเสียงดังและร่ำไห้¹⁷ พระเจ้าทรงได้สดับเสียงของเด็กนั้น และทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้เรียกอาการจากท้องฟ้า และพูดกับนางว่า "เจ้ามีปัญหาวะไร อาการ์? อย่างกลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าทรงได้สดับเสียงของเด็กนั้นจากที่ที่เขาอยู่"¹⁸ จงลุกขึ้น ยกเด็กนั้นขึ้น และให้กำลังใจเขา เพราะว่าเราจะทำให้เขาเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ชนชาติหนึ่ง¹⁹ จากนั้นพระเจ้าทรงได้เปิดตาของนาง และนางได้เห็นบ่อน้ำ นางได้ไป และเติมน้ำในถุงหนึ่งและให้เด็กนั้นดื่ม²⁰ พระเจ้าได้ประทับอยู่กับเด็กนั้น และเขาได้เติบโตขึ้น เขาได้อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และกลายเป็นมีธนู²¹ เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน และมารดาของเขาได้หาภรรยาให้เขาจากแผ่นดินอียิปต์

²²และในเวลาหนึ่งที่อับราฮัมและฟิโคลาสแม่ทัพของเขาได้กล่าวกับอับราฮัมว่า "พระเจ้าประทับอยู่กับเจ้าในทุกสิ่งที่เจ้าทำ"²³ เหตุฉะนั้นบัดนี้ จงปฏิญาณต่อเรา ณ ที่นี้โดยพระเจ้าว่าเราจะไม่ประพฤติอย่างผิดๆ กับเรา หรือกับบุตรหลานของเรา หรือกับเชื้อสายทั้งหลายของเรา จงแสดงแก่เรา และแก่ดินแดนซึ่งเจ้ากำลังอาศัยอยู่นี้ เหมือนพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อที่เราได้แสดงต่อเจ้า"²⁴ อับราฮัมพูดว่า "ข้าพระองค์ขอปฏิญาณ"

²⁵อับราฮัมยังได้พบกับอามีเมเลคเรื่องบ่อน้ำที่ข้าราชการของอามีเมเลคได้ยึดไปจากเขา²⁶อามีเมเลคได้ตรัสว่า "เราไม่ทราบว่ามีใครได้ทำสิ่งนี้ เจ้าไม่ได้บอกเรามาก่อนหน้านี้ เราไม่เคยยินเรื่องนี้มาก่อนจนถึงวันนี้"²⁷ดังนั้นอับราฮัมจึงเอาแกะ และวัวหลายตัว และยกพวกมันให้อามีเมเลค และชายทั้งสองได้ทำพันธสัญญาต่อกัน²⁸จากนั้นอับราฮัมได้จัดเอาลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวจากฝูงแกะตามที่กำหนดไว้²⁹อามีเมเลคตรัสแก่อับราฮัมว่า "ลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวเหล่านี้ที่เราได้จัดแยกตามที่กำหนดไว้ มีความหมายอะไร?"³⁰เขาก็ตอบว่า "ลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวเหล่านี้พระองค์จะได้รับจากมือของข้าพระองค์ นี่แหละจะเป็นพยานสำหรับข้าพระองค์ว่าข้าพระองค์ได้ขุดบ่อน้ำนี้"

³¹เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เบเออร์เซบา³²เพราะว่าพวกเขาทั้งสองฝ่ายได้ปฏิญาณกันที่นั่น พวกเขาได้ทำพันธสัญญากับเบเออร์เซบา และจากนั้นอามีเมเลคและฟีโคสแม่ทัพของเขากลับไปยังแผ่นดินฟิลิสเตีย³³อับราฮัมได้ปลุกต้นสนหมอกไว้ที่เบเออร์เซบา ที่นั่นเขาได้มีสารพระยาห์เวห์ พระเจ้านิรันดร์³⁴อับราฮัมยังคงได้เป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินของฟิลิสเตียเป็นเวลาหลายวัน

Chapter 22

¹ต่อมาพระเจ้าทรงทดสอบอับราฮัม พระองค์ตรัสแก่ว่า "อับราฮัม" อับราฮัมก็ตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้"²จากนั้นพระเจ้าตรัสว่า "จงนำบุตรชายของเจ้า บุตรชายเพียงคนเดียวของเจ้าผู้ซึ่งเจ้ารัก คืออิสอัค และไปยังแผ่นดินโมริยาห์ ถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชาบนภูเขาลูกหนึ่งที่นี่ ซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า"

³อับราฮัมจึงตื่นแต่เช้ามืด ฝูงอานลาของเขา และนำชายหนุ่มสองคนไปกับเขาด้วย พร้อมกับอิสอัคบุตรชายของเขา เขาได้ตัดไม้ฟืนเพื่อใช้สำหรับการเผาเครื่องบูชา จากนั้นจึงเริ่มเดินทางของเขาไปยังสถานที่ที่พระเจ้าทรงบอกแก่เขา⁴ในวันที่สาม อับราฮัมมองขึ้นไป และเห็นสถานที่นั้นอยู่แต่ไกล⁵อับราฮัมพูดกับพวกชายหนุ่มของเขาว่า "จงอยู่ที่นี้กับลาฉัน และเราทั้งคู่จะไปที่นี่ เราจะไปมีสารและกลับมาหาพวกเจ้าอีก"⁶จากนั้นอับราฮัมเอาไม้ฟืนสำหรับเผาเครื่องบูชา และวางบนอิสอัคบุตรชายของเขา เขาก็เอาไฟและมัดในมือของเขาเอง และพวกเขาทั้งสองไปด้วยกัน⁷อิสอัคพูดกับอับราฮัมบิดาของเขาว่า "บิดาของฉัน" และเขาตอบว่า "เราอยู่ที่นี้ ลูกเอ๋ย" เขาพูดว่า "ดูเถิด ที่นี้มีไฟและไม้ฟืน แต่ลูกแกะสำหรับการเผาบูชาอยู่ไหน?"⁸อับราฮัมพูดว่า "ลูกเอ๋ย พระเจ้าพระองค์เองจะจัดเตรียมลูกแกะสำหรับการเผาบูชาเอง" ดังนั้นพวกเขาทั้งสองจึงออกไปด้วยกัน

⁹เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงบอกแก่เขา¹⁰อับราฮัมยื่นมือของเขาออกจับมัดเพื่อจะฆ่าบุตรชายของเขา¹¹แล้วทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์เรียกเขาจากท้องฟ้า พูดว่า "อับราฮัม อับราฮัม" และเขาก็ตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้"¹²ทูตสวรรค์กล่าวว่า "อย่าแตะต้องเด็กนั้น หรือทำอะไรที่จะทำร้ายเขา บัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้าเกรงกลัวพระเจ้า เราเห็นว่าเจ้าไม่ได้ได้หวั่นเกรงบุตรชายของเจ้า บุตรชายเพียงคนเดียวของเจ้าจากเรา"¹³อับราฮัมมองขึ้นไป และดูเถิด ข้างหลังเขามีแกะตัวผู้ตัวหนึ่งติดอยู่ในพุ่มไม้เพราะเขาของมัน อับราฮัมจึงไปนำแกะตัวผู้นั้นมา และถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของเขา¹⁴ดังนั้นอับราฮัมจึงเรียกสถานที่นั้นว่า "พระยาห์เวห์จะทรงจัดเตรียมไว้" และทำให้กล่าวกันในทุกวันนี้ว่า "ที่บนภูเขาของพระยาห์เวห์ จะมีการถูกจัดเตรียมไว้"

¹⁵ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์เรียกอับราฮัมครั้งที่สองจากท้องฟ้า¹⁶และกล่าวว่า "นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ว่า "โดยเราเอง เราปฏิญาณว่าเพราะเราได้ทำในสิ่งนี้ และไม่ได้หวั่นเกรงบุตรชายของเจ้า บุตรชายเพียงคนเดียวของเจ้า"¹⁷แน่นอน เราจะอวยพรเจ้า และเราจะเพิ่มเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าอย่างมากเหมือนบรรดาดวงดาวแห่งท้องฟ้า และเหมือนทรายที่ชายทะเล และบรรดาเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าจะยึดครองประตูเมืองของศัตรูทั้งหลายของพวกเขา¹⁸ผ่านบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า บรรดาประชาชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินจะได้รับพระพรเพราะเจ้าเชื่อฟังเสียงของเรา"¹⁹ดังนั้นอับราฮัมกลับมาหาพวกชายหนุ่มของเขา และพวกเขาเดินทางกลับไปด้วยกันถึงเมืองเบเออร์เซบา และเขาได้อาศัยอยู่ที่เมืองเบเออร์เซบา

²⁰อับราฮัมได้รับการบอกเล่าว่า "มีลาคาห์ได้ให้กำเนิดบุตรทั้งหลายแก่นาโฮร์น้องชายท่านด้วย"²¹พวกเขา คือ อูสนบุตรชายคนโตของเขา บุสน้องชายของเขา เคบูเอลบิดาของอารัม²²เคเสด ฮาโซ ปิลดาช ยิดลาฟ และเบรูเอล²³เบรูเอลได้ให้กำเนิดเรเบคาห์ ทั้งแปดคนเหล่านี้คือบุตรที่มีลาคาห์ได้ให้กำเนิดแก่นาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม²⁴ภรรยาของเขาคือชื่อเรอูมาห์ก็ได้ให้กำเนิดเทบารห์ กาสัม ทาฮาซ และมาอาคาห์

Chapter 23

¹ซาร่าห์มีชีวิตหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี นี่คือปีแห่งชีวิตของซาร่าห์²ซาร่าห์ตายในเมืองศรียกาทอราบา นั่นคือเฮโบรน ในดินแดนคานาอัน อับราฮัมโศกเศร้าเสียใจ และร้องไห้ให้กับซาร่าห์

³จากนั้นอับราฮัมลุกขึ้น และไปจากภรรยาที่เสียชีวิตแล้วของเขา และพูดกับบรรดาบุตรชายทั้งหลายของเขาคืออิตไทว่า⁴"ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวคนหนึ่งอยู่ท่ามกลางพวกท่าน กรุณาให้ที่ดินเป็นสุสานท่ามกลางพวกท่าน เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้ฝังคนตายของข้าพเจ้า"⁵บุตรชายทั้งหลายของเขาคืออิตไทตอบอับราฮัมว่า⁶"จงฟังเรา เจ้านายของเรา ท่านคือเจ้านายของพระเจ้าท่ามกลางพวกเรา จงฝังคนตายของท่านในอุโมงค์ที่ดีที่สุดของพวกเราเถิด ไม่มีใครในพวกเราจะปฏิเสธไม่ให้อุโมงค์ของเขาแก่ท่าน เพื่อที่ท่านจะฝังคนตายของท่าน"⁷อับราฮัมลุกขึ้น และก้มลงคำนับชาวแผ่นดินนั้น บุตรชายทั้งหลายของเขาคืออิตไท

⁸เขาพูดกับพวกเขา กล่าวว่า "ถ้าท่านตกลงที่จะให้ข้าพเจ้าฝังคนตายของข้าพเจ้า อย่างนั้นจงฟังข้าพเจ้า และขอรับรองเอโฟรนบุตรชายของโศหารเพื่อข้าพเจ้า⁹ขอให้เขาขายถ้ำแห่งมักเปลาห์ที่เขาเป็นเจ้าของ ซึ่งอยู่ที่ปลายนาของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้า ขอให้เขาขายที่ดินให้ข้าพเจ้าเต็มตามราคาอย่างเปิดเผยเพื่อใช้เป็นสุสาน"¹⁰ในขณะที่นั้นเอโฟรนกำลังนั่งอยู่ท่ามกลางบุตรชายทั้งหลายของเขาคืออิตไท และเอโฟรนคนอิตไทตอบอับราฮัมให้บุตรชายทั้งหลายของเขาคืออิตไทได้ยิน คนเหล่านั้นทั้งหมดก็ได้มาที่ประตูเมืองของเขา กล่าวว่า¹¹"อย่าเลย เจ้านายของข้าพเจ้า จงฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอให้ท่าน และถ้าที่อยู่ที่นั่นแก่ท่าน

ข้าพเจ้าให้แก่ท่านต่อหน้าบรรดาบุตรชายทั้งหลายของประชาชนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้ท่านใช้เป็นที่พักคนตายของท่าน"¹² อับราฮัมจึงก้มลงคำนับต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น

¹³เขาพูดกับเอโฟรนให้ชาวแผ่นดินนั้นได้ยิน กล่าวว่า "แต่ถ้าท่านเต็มใจ กรุณาฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจ่ายเงินสำหรับที่นาอัน จงรับเงินจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะฝังคนตายที่นั่น"¹⁴ เอโฟรนตอบอับราฮัมว่า"¹⁵เจ้านายของข้าพเจ้า กรุณาฟังข้าพเจ้าบ้าง ที่ดินผืนหนึ่งมีค่าเป็นเงินหนักสี่ร้อยเชเชล มีอะไรระหว่างข้าพเจ้ากับท่านหรือ? จงฝังคนตายของท่านเถิด"¹⁶ อับราฮัมได้ฟังเอโฟรน และอับราฮัมก็ชั่งเงินให้แก่เอโฟรนตามจำนวนที่เขาบอกให้บุตรชายทั้งหลายของคนฮิตไทต์ได้ยิน เงินหนักสี่ร้อยเชเชลตามมาตรฐานการชั่งของพ่อค้าทั้งหลาย

¹⁷ดังนั้นที่นาของเอโฟรนที่อยู่ในมัคเปลาห์ ซึ่งอยู่ถัดจากมัมเร นั่นคือ ที่นา ถ้ำที่อยู่ที่นั่น และต้นไม้ทั้งหมดที่อยู่ในทุ่งนาอัน และรอบๆ เขตแดน¹⁸ ได้ถูกมอบให้อับราฮัมโดยการซื้อต่อหน้าบรรดาบุตรชายทั้งหลายของคนฮิตไทต์ ต่อหน้าคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้มาที่ประตูเมืองของเขา¹⁹ หลังจากนั้น อับราฮัมได้ฝังซาร่าห์ภรรยาของเขาในถ้ำของที่นาของมัคเปลาห์ ซึ่งอยู่ถัดจากมัมเร นั่นคือ เอโบรน ในแผ่นดินคานาอัน²⁰ ดังนั้นที่นาและถ้ำที่นั่นถูกมอบให้อับราฮัมเป็นที่ดินที่ใช้เป็นสุสานจากบุตรชายทั้งหลายของคนฮิตไทต์

Chapter 24

¹ขณะที่อับราฮัมมีอายุมากแล้ว และพระยาห์เวห์ทรงอวยพรอับราฮัมในทุกสิ่งทุกอย่าง² อับราฮัมพูดกับคนรับใช้ของ ท่าน คนที่มีอายุมากที่สุดในครัวเรือนของท่าน และเป็นผู้ซึ่งดูแลทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านมี กล่าวว่า "จงวางมือของเจ้าไว้ที่ขาอ่อนของเร³ และเราจะให้เจ้าสาบานโดยพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก ว่าเจ้าจะไม่หาภรรยาให้บุตรชายของเราจากบุตรสาวทั้งหลายของคนคานาอัน ผู้ที่เราอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา⁴ แต่เจ้าจงไปยังดินแดนของเรา และพกวญาติของเรา และหาภรรยาให้อิสอัคนบุตรชายของเรา"

⁵คนรับใช้นั้นถามอับราฮัมว่า "ถ้าหญิงนั้นไม่เต็มใจที่จะติดตามข้าพเจ้ากลับมาแผ่นดินนี้เล่า? ข้าพเจ้าจะต้องนำบุตรชายของท่านกลับไปยังแผ่นดินที่ท่านจากมานั้นหรือ?"⁶ อับราฮัมตอบเขาว่า "ระวัง อย่าให้เจ้านำบุตรชายของเรากลับไปนั่น⁷ พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงนำเราออกมาจากบ้านของบิดา และจากแผ่นดินของพกวญาติของเรา ผู้ทรงสัญญากับเราด้วยคำสัตย์สาบานที่หนักแน่น ตรัสว่า 'เราจะประทานแผ่นดินนี้ให้แก่ผู้ที่สืบเชื้อสายของเจ้า' พระองค์จะทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ไปข้างหน้าเจ้า และเจ้าจะได้ภรรยาสำหรับบุตรชายของเราจากที่นั่น⁸ แต่ถ้าหญิงนั้นไม่เต็มใจที่จะติดตามเจ้ามา นั่นก็หมายความว่าเจ้าเป็นอิสระจากคำสัตย์สาบานที่ให้กับไว้กับเรา เพียงแต่เจ้าอย่านำบุตรชายของเรากลับไปนั่น"

⁹คนรับใช้นั้นก็เอามือของเขาวางไว้ที่ขาอ่อนของอับราฮัม เจ้านายของเขา และสาบานต่อท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้¹⁰ คนรับใช้นั้นนำอูฐสี่ตัวของเจ้านายของเขา และออกเดินทาง เขานำของขวัญชนิดต่าง ๆ จากเจ้านายของเขาไปกับเขาด้วย เขาออกเดินทางและไปยังดินแดนอารัม นาคะราอิม ไปเมืองของนาโฮร์

¹¹เขาให้พวกอูฐคุกเข่าลงที่ริมบ่อน้ำนอกเมืองนั้น มันเป็นเวลาเย็น เป็นเวลาที่พวกผู้หญิงจะออกไปตักน้ำ¹² เขาจึงกล่าวว่า "พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัม เจ้านายของข้าพเจ้า ในวันที่ขอประทานความสำเร็จให้ข้าพระองค์ และสำแดงพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อแก่อับราฮัม เจ้านายของข้าพระองค์¹³ ดูก่อน ชะนีที่ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่น้ำพุ และพวกบุตรสาวของผู้ชายทั้งหลายของเมืองนี้กำลังออกมาตักน้ำ¹⁴ ขอให้สิ่งนี้เกิดขึ้นเถิด เมื่อข้าพระองค์พูดกับหญิงสาวคนหนึ่งคนใดว่า 'ขอลดเหยือกน้ำของเจ้าลงให้เราดื่มน้ำหน่อย' และนางจะพูดกับข้าพระองค์ว่า 'จงดื่มเถิด และฉันจะเอาน้ำให้พวกอูฐของท่านด้วย' ขอให้นางเป็นผู้ที่พระองค์ทรงกำหนดให้สำหรับอิสอัคผู้รับใช้ของพระองค์ คือ ด้วยการนี้ข้าพระองค์จะรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อแก่เจ้านายของข้าพระองค์"

¹⁵เวลาผ่านไป แม้ว่าเขายังพูดไม่จบ ดูก่อน เรเบคkah ออกมาพร้อมด้วยเหยือกน้ำบนไหล่ของนาง เรเบคkah เป็นบุตรของเบธูเอล บุตรของมิลคาห์ ภรรยาของนาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม¹⁶ หญิงสาวนั้นสวยงามมาก และเป็นหญิงพรหมจารี ยังไม่มีผู้ชายคนใดหลับนอนกับนาง นางลงไปที่น้ำพุเอาน้ำใส่เต็มเหยือกของนาง และกลับขึ้นมา

¹⁷คนรับใช้นั้นจึงวิ่งไปหานางและพูดว่า "ขอน้ำจากเหยือกน้ำของเจ้าให้เราดื่มน้ำหน่อย"¹⁸ นางตอบว่า "จงดื่มเถิด เจ้านายของฉัน" และนางก็รับลดเหยือกน้ำลงบนมือของนาง และให้เขาดื่ม¹⁹ เมื่อนางให้เขาดื่มเสร็จแล้ว นางกล่าวว่า "ฉันจะตักน้ำให้พวกอูฐของท่านจนกว่าพวกมันจะกินอิ่มด้วย"²⁰ ดังนั้นนางจึงรับและเทน้ำจากเหยือกน้ำของนางลงในรางน้ำ และวิ่งไปที่บ่อน้ำอีกครั้งเพื่อที่จะตักน้ำ และตักน้ำสำหรับอูฐทั้งหมดของเขา²¹ ผู้ชายนั้นเฝ้าดูนางอย่างเงียบๆ เพื่อที่จะดูว่าพระยาห์เวห์ทรงทำให้การเดินทางของเขาประสบความสำเร็จหรือไม่

²²เมื่อพวกอูฐดื่มน้ำเสร็จ คนรับใช้นั้นได้เอาแหวนทองคำน้ำหนักครึ่งเชเชล สำหรับใส่ข้อมือและกำไลทองคำน้ำหนักสิบเชเชลสำหรับใส่แขนของนางออกมา²³ และถามว่า "เจ้าเป็นบุตรสาวของใคร? ขอกรุณาบอกข้าพเจ้าด้วยว่าที่บ้านบิดาของเจ้ามีห้องพักที่จะให้เราพักค้างคืนไหม?"²⁴ นางตอบเขาว่า "ฉันเป็นบุตรสาวของเบธูเอล บุตรชายของมิลคาห์ ผู้ที่นางให้กำเนิดแก่นาโฮร์"²⁵ นางบอกเขาดีกด้วยว่า "เรามีทั้งฟางข้าว และอาหารมากมาย และห้องสำหรับให้ท่านพักค้างคืนด้วย"²⁶ ผู้ชายนั้นจึงโค้งคำนับ และนมัสการพระยาห์เวห์²⁷ เขากล่าวว่า "สรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัม เจ้านายของข้าพเจ้า ผู้ไม่ทรงทอดทิ้งพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อและนำเชื้อสายของพระองค์ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า สำหรับข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ทรงนำข้าพเจ้าตรงสู่บ้านญาติทั้งหลายของเจ้านายของข้าพเจ้า"

²⁸หญิงสาวนั้นจึงวิ่งไป และบอกให้ครัวเรือนของมารดาของนางเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด²⁹ ขณะที่เรเบคkah มีพี่ชายคนหนึ่ง และเขาชื่อลาบัน ลาบันวิ่งไปหาผู้ชายคนนั้น ผู้อยู่ที่ถนนทางไปน้ำพุ³⁰ เมื่อเขาเห็นแหวนใส่ข้อมือ และกำไลบนแขนน้องสาวของเขา และเมื่อเขาได้ยินเรื่องของเรเบคkah น้องสาวของเขา "นี่คือสิ่งที่ผู้ชายคนนั้นพูดกับฉัน" เขาไปหาผู้ชายคนนั้น และดูเถิด เขากำลังยืนอยู่ข้างอูฐที่น้ำพุ³¹ ลาบันจึงพูดว่า "มาเถิด ท่านคือพระพรของพระยาห์เวห์ ทำไมท่านจึงยืนอยู่ข้างนอก? เราจัดเตรียมบ้าน และที่สำหรับพวกอูฐแล้ว"

³²ผู้ชายคนนั้นมายังบ้าน และนำของลงจากหลังอูฐทั้งหลาย พวกเขารับฟางข้าวและเลี้ยงดู และน้ำถูกจัดเตรียมไว้สำหรับล้างเท้าของเขา และเท้าของพวกเขา ผู้ชายที่อยู่กับเขา³³ พวกเขาจัดตั้งอาหารต่อหน้าเขาเพื่อให้เขากิน แต่เขาพูดว่า "ข้าพเจ้าจะไม่กินจนกว่าข้าพเจ้าจะพูดในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องพูด" ดังนั้นลาบันจึงพูดว่า "จงพูดเถิด"

³⁴เขาพูดว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนรับใช้ของอับราฮัม³⁵ พระยาห์เวห์ทรงอวยพรอับราฮัม เจ้านายของข้าพเจ้าอย่างมากมาย และท่านเป็นผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ประทานผู้คนและฝูงสัตว์เลี้ยง เจ็น และกอง คนรับใช้ทั้งชายและหญิง และอูฐ และลาทั้งหลายแก่ท่าน"³⁶ ชาราค ภรรยาของเจ้านายของข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้านายของข้าพเจ้าเมื่อนางมีอายุมากแล้ว และท่านมอบทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านเป็นเจ้าของแก่เขา

³⁷นายของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าสาบานว่า 'เจ้าต้องไม่หาภรรยาให้บุตรชายของเราจากบรรดานูตรสาวทั้งหลายของคนคานาอัน ซึ่งเราอาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเขา'³⁸ แต่เจ้าต้องไปหาครอบครัวของบิดาของเรา และญาติของเรา และหาภรรยาให้บุตรชายของเรา" ข้าพเจ้ากล่าวแก่เจ้านายของข้าพเจ้าว่า 'บางทีหญิงนั้นจะไม่ติดตามข้าพเจ้ามา'⁴⁰ แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า 'พระยาห์เวห์ ผู้ที่เราเดินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ จะทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ไปกับเจ้า และพระองค์จะทรงทำให้ทางของเจ้าประสบความสำเร็จ ดังนั้นเจ้าหาภรรยาให้บุตรชายของเราจากท่ามกลางญาติของเรา และจากเชื้อสายครอบครัวของบิดาของเรา'⁴¹ แต่เจ้าจะเป็นอิสระจากคำสัตย์สาบานของเรา ถ้าเจ้ามาถึงญาติของเรา และพวกเขาไม่ให้นางแก่เจ้า ดังนั้นเจ้าจะเป็นอิสระจากคำสัตย์สาบานของเรา'

⁴²ดังนั้น วันนี้ข้าพเจ้ามาถึงน้ำพุ และพูดว่า "โอ พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัม ของเจ้านายของข้าพเจ้า พระองค์ กรณาเถิด ถ้าพระองค์ทรงปรารถนาที่กระทำ ให้การเดินทางของข้าพเจ้าประสบความสำเร็จ⁴³ ข้าพเจ้าขออยู่ที่ริมน้ำพุ ขอให้หญิงสาวผู้ที่ออกมาตักน้ำผู้หญิงคนนั้นผู้ซึ่งข้าพเจ้าขอพูดกับนางว่า "ขอน้ำจากเหยือกน้ำของเจ้าให้เราดื่มน้ำสักหน่อยเถิด"⁴⁴ ผู้หญิงนั้นผู้ซึ่งจะพูดกับข้าพเจ้าว่า "จงดื่มเถิด และฉันจะตักน้ำให้อูฐทั้งหลายของท่านด้วย" ขอให้นางเป็นผู้หญิงผู้ที่พระองค์ พระยาห์เวห์ ทรงเลือกให้บุตรชายของเจ้านายของข้าพเจ้า"

⁴⁵ก่อนที่ข้าพเจ้าจะพูดในใจจนจบ ดูเถิด เรเบคาห์ได้ออกมาพร้อมกับเหยือกใส่น้ำของนาง บนไหล่ของนาง และนางลงมาน้ำพุ และตักน้ำ ข้าพเจ้าจึงพูดกับนางว่า 'กรุณาให้น้ำดื่มแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด'⁴⁶ นางเอาเหยือกน้ำของนางลงจากไหล่ของนางทันที และพูดว่า 'จงดื่มเถิด และฉันจะเอาน้ำให้พวกอูฐของท่านด้วย' ดังนั้นข้าพเจ้าจึงดื่มน้ำ และนางเอาน้ำให้พวกอูฐด้วย

⁴⁷ข้าพเจ้าถามนาง และพูดว่า 'เธอเป็นบุตรสาวของใคร?' เธอตอบว่า 'บุตรสาวของเบธูเอล บุตรชายของนาโฮร์ ผู้ซึ่งมีลาคาเป็นผู้ให้กำเนิดเขา' ข้าพเจ้าจึงใส่แหวนที่นิ้วของนาง และกำไลที่แขนของนาง⁴⁸ จากนั้นข้าพเจ้าโน้มตัวลง และนมัสการพระยาห์เวห์ และสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัม เจ้านายของข้าพเจ้า ผู้ทรงนำข้าพเจ้ามาถูกทางให้มาพบบุตรสาวญาติของเจ้านายของข้าพเจ้าสำหรับบุตรชายของเขา⁴⁹ บัดนี้ ถ้าท่านได้จัดเตรียมที่จะปฏิบัติต่อเจ้านายของข้าพเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อของครอบครัว และความไว้วางใจที่ทรงคุณค่า กรุณาบอกข้าพเจ้าเถิด แต่ถ้าไม่ ก็จงบอกข้าพเจ้า เพื่อที่ข้าพเจ้าจะหันไปทางขวา หรือไปทางซ้าย"

⁵⁰จากนั้น ลาบันและเบธูเอลตอบ และพูดว่า "สิ่งนี้มาจากพระยาห์เวห์ เราไม่สามารถกล่าวแก่ท่านไม่ว่าดี หรือไม่ดี⁵¹ ดูเถิดเรเบคาห์อยู่ต่อหน้าท่านแล้ว จงรับนางและไปเถิด และนางควรจะเป็นภรรยาของบุตรชายของเจ้านายของท่าน ดังที่พระยาห์เวห์ได้ตรัส"⁵² เมื่อคนรับใช้ของอับราฮัมได้ยินถ้อยคำของพวกเขา เขาได้โน้มตัวลงถึงพื้นต่อพระยาห์เวห์⁵³ คนรับใช้นำเอาเครื่องเงิน และเครื่องทอง และเสื้อผ้า และมอบให้กับเรเบคาห์ เขาให้ของขวัญที่มีค่าแก่พี่ชายของนางและแก่มารดาของนางด้วย

⁵⁴จากนั้นเขาและพวกผู้ชายที่อยู่กับเขากินและดื่ม พวกเขาพักค้างคืนที่นั่น และเมื่อพวกเขาตื่นขึ้นในตอนเช้า เขาพูดว่า "จงส่งข้าพเจ้ากลับไปหาเจ้านายของข้าพเจ้าเถิด"⁵⁵ พี่ชายของนางและมารดาของนางพูดว่า "จงให้หญิงสาวอยู่กับเรานีกสักสองสามวัน อย่างน้อยสัปดาห์หนึ่ง หลังจากนั้นก็ค่อยให้นางไป"⁵⁶ แต่เขาพูดกับพวกเขาว่า "อย่าหน่วงเหนี่ยวข้าพเจ้าไว้เลย เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าสำเร็จ ขอส่งข้าพเจ้าไปตามทางของข้าพเจ้าเพื่อที่ข้าพเจ้าจะกลับไปหาเจ้านายของข้าพเจ้า"

⁵⁷พวกเขาพูดว่า "เราจะเรียกหญิงสาวนั้นมา และถามนาง"⁵⁸ ดังนั้นพวกเขาเรียกเรเบคาห์มา และถามนางว่า "เจ้าจะไปกับผู้ชายคนนี้หรือไม่?" นางตอบว่า "ฉันจะไป"⁵⁹ ดังนั้นพวกเขาจึงส่งน้องสาวของพวกเขาชื่อ เรเบคาห์ ไปกับหญิงคนรับใช้ของนาง ในการเดินทางของนางกับคนรับใช้ของอับราฮัม และผู้ชายของเขา⁶⁰ พวกเขาอวยพรเรเบคาห์ และพูดแก่นางว่า "น้องสาวของเรา ขอให้เจ้าเป็นมารดาของคนนับแสน และให้เชื้อสายของเจ้ายึดครองประตูเมืองของคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกเขา"

⁶¹แล้วเรเบคาห์ลุกขึ้น นางและพวกหญิงคนรับใช้ของนางขึ้นอูฐ และติดตามชายนั้นไป คนรับใช้นั้นจึงได้พาเรเบคาห์ และไปตามทางของเขา⁶² ขณะนั้นอิสอัคกำลังอาศัยอยู่ในเบเออร์ และเขาเพิ่งกลับมาจากเบเออร์ลาไฮธอย⁶³ อิสอัคออกไปที่ทุ่งนาในตอนเย็น เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมอง และเห็น ดูเถิดมีอูฐหลายตัวกำลังมา⁶⁴ เรเบคาห์มองดู และเมื่อนางเห็นอิสอัค นางก็กระโดดลงจากอูฐ

⁶⁵นางพูดกับคนรับใช้นั้น "ผู้ชายคนนั้นที่กำลังเดินในทุ่งนามาเรานั้นคือใคร?" คนรับใช้ตอบว่า "นั่นคือนายของข้าพเจ้าเอง" ดังนั้นนางจึงหยิบผ้าคลุมหน้า และปิดหน้านางเอง⁶⁶ คนรับใช้นั้นเล่าทุกสิ่งที่เขาทำให้อิสอัคฟัง⁶⁷ จากนั้นอิสอัคพานางไปที่เต็นท์ของชาราค มารดาของเขา เขารับเรเบคาห์ไว้ และนางก็เป็นภรรยาของเขา และเขารักนาง ดังนั้นอิสอัคได้รับการปลอบใจหลังจากที่มารดาของเขาเสียชีวิต

Chapter 25

¹อับราฮัมมีภรรยาอีกคนหนึ่ง นางชื่อเคทูราห์² นางให้กำเนิดสิมราน โยกซาน เมดาน มีเดีย อิชบาก และซูฮาห์³ โยกซานได้เป็นบิดาของเซบาและเดดาน

เชื้อสายทั้งหลายของเดดานคือคนอิสซิริเย คนเลกูช และคนเลอุม⁴ บุตรชายทั้งหลายของมิเดียนคือ เอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบิดา และเอลดาอาห์ ทั้งหมดเหล่านี้คือเชื้อสายทั้งหลายของเคกูราห์

⁵อับราฮัมยกสิ่งที่เขาเป็นเจ้าของทั้งหมดให้กับอิสอัค⁶ อย่างไรก็ตามในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ เขาให้สิ่งของหลายอย่างแก่บุตรชายทั้งหลายที่เกิดจากภรรยาผู้น้อยของเขา และได้ส่งพวกเขาไปยังแผ่นดินทางทิศตะวันออก ไปจากอิสอัค บุตรชายของเขา

⁷เหล่านี้เป็นช่วงเวลาแห่งชีวิตของอับราฮัม เขามีชีวิตอยู่ 175 ปี⁸ อับราฮัมสิ้นลมหายใจ และตายในขณะที่เขาแก่มากแล้ว เป็นคนแก่ที่มีอายุมาก และเขาได้ถูกรวบรวมไว้กับพวกคนทั้งหลายของเขา อิสอัค และอิชมาเอล พวกบุตรชายของเขาฝังเขาไว้ในถ้ำแห่งมัคเปลาห์ ในที่นาของเอโพรน บุตรชายของโศหาร คนฮิตไทต์ซึ่งอยู่ใกล้บีเมอเร¹⁰ ที่นาที่อับราฮัมซื้อจากบุตรชายทั้งหลายของคนฮิตไทต์ อับราฮัมถูกฝังไว้ที่นั่นกับซาร่า ภรรยาของเขา¹¹ ภายหลังการเสียชีวิตของอับราฮัม พระเจ้าทรงอวยพระพรอิสอัค บุตรชายของเขา และอิสอัคอาศัยอยู่ใกล้กับเบเอลฮาไซร

¹²ต่อไปนี้เป็นเชื้อสายทั้งหลายของอิชมาเอล บุตรชายของอับราฮัมที่ซาคาร์ คนอียิปต์ หญิงรับใช้ของซาร่า เป็นผู้ให้กำเนิดแก่อับราฮัม¹³ เหล่านี้คือรายชื่อบุตรชายทั้งหลายของอิชมาเอล ตามลำดับการเกิดของพวกเขา คือ เนบาโยร์ บุตรหัวปีของอิชมาเอล เคนดาร์ อัดบีเอล มิบซัม¹⁴ มิซมา ดูมาห์ มัสสา¹⁵ ฮาดัด เกมา เยอูร์ นาฟิซ และเคเดมาห์¹⁶ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของอิชมาเอล และเหล่านี้เป็นรายชื่อของพวกเขาโดยได้ถือตามหมู่บ้านทั้งหลายของพวกเขา และโดยถือตามการตั้งค่ายทั้งหลายของพวกเขา เจ้าชายสิบสองพระองค์ตามเผ่าทั้งหลายของพวกเขา

¹⁷เหล่านี้คือปีของชีวิตอิชมาเอล คือ 137 ปี เขาสิ้นลมหายใจและเสียชีวิต และถูกรวบรวมไว้กับพวกคนทั้งหลายของเขา¹⁸ พวกเขาอาศัยตั้งแต่ฮาวลาจนถึงซุร์ ซึ่งอยู่ใกล้อียิปต์ ไปทางอิสซิริเย พวกเขาอาศัยอยู่อย่างไม่เป็นมิตรต่อกันและกัน

¹⁹นี่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอิสอัค บุตรชายของอับราฮัม อับราฮัมผู้ได้เป็นบิดาของอิสอัค²⁰ อิสอัคอายุสี่สิบปีเมื่อเขาได้เรเบคาห์เป็นภรรยาของเขา บุตรสาวของเบรูเอล คนอารัม ชาวเมืองปิตดานอารัม น้องสาวของลาบัน คนอารัม²¹ อิสอัคอธิษฐานทูลขอต่อพระยาห์เวห์เพื่อภรรยาของเขาเพราะเรเบคาห์ไม่มีบุตร และพระยาห์เวห์ทรงตอบคำอธิษฐานของเขา และเรเบคาห์ภรรยาของเขาก็ตั้งครรภ์

²²การก่อกองเบียดกันอยู่ในครรภ์ของนาง และนางพูดว่า "ทำไมสิ่งนี้จึงเกิดขึ้นกับข้าพระองค์?" นางไปและทูลถามพระยาห์เวห์เกี่ยวกับเรื่องนี้²³ พระยาห์เวห์ตรัสกับนางว่า "มีคนสองชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และทั้งสองชนชาติจะแยกจากกันในเจ้า ชนชาติหนึ่งจะแข็งแกร่งกว่าอีกชนชาติหนึ่ง และคนที่มียูมากกว่าจะรับใช้คนที่มียูน้อยกว่า"

²⁴เมื่อถึงกำหนดเวลาสำหรับนางที่จะคลอดบุตร ดูกิด มีเด็กฝาแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง²⁵ เด็กคนแรกก็ออกมาตัวแดง มีขนปกคลุมทั่วตัว พวกเขาจึงตั้งชื่อเขาว่าเอซาว²⁶ หลังจากนั้นน้องชายออกมา มือของเขาได้จับสันเท้าเอซาวไว้ เขาจึงถูกตั้งชื่อว่ายาโคบ อิสอัคมีอายุหกสิบปีเมื่อภรรยาของเขาให้กำเนิดพวกเขา

²⁷พวกเขาก็เติบโตขึ้น และเอซาวเป็นนายพรานที่ชำนาญ ผู้ชายแห่งท้องทุ่ง แต่ยาโคบเป็นผู้ชายที่เงียบใช้เวลาของเขาอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายนั้น²⁸ อิสอัครักเอซาวเพราะเขาได้กินเนื้อสัตว์ทั้งหลายที่เขาล่ามาได้ แต่เรเบคาห์รักยาโคบ

²⁹วันหนึ่งยาโคบต้มอาหาร เอซาวกลับมาจากทุ่งนา และเขาเหนื่อยอ่อนจากความหิว³⁰ เอซาวพูดกับยาโคบว่า "ให้อาหารฉันหน่อยคือ ถั่วแดงต้มฉัน กรุณาเถอะเพราะฉันหมดแรงแล้ว" นี่คือเหตุผลที่เรียกชื่อเขาว่า เอโดม³¹ ยาโคบพูดว่า "จงขายสิทธิบุตรหัวปีของข้าให้ข้าก่อน"³² เอซาวพูดว่า "ดูเถอะข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธิบุตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรกับข้า?"³³ ยาโคบพูดว่า "ก่อนอื่นจงสาบานให้ข้า" ดังนั้นเอซาวจึงกล่าวคำสัตย์สาบาน และด้วยวิธีนี้เขาขายสิทธิบุตรหัวปีของเขาให้ยาโคบ³⁴ ยาโคบให้ขนมปัง และถั่วแดงต้มแก่เอซาว เขากินและดื่ม จากนั้นก็ลุกขึ้นและจากไปตามทางของเขา ด้วยเหตุนี้ เอซาวได้เหยียดหยามสิทธิบุตรหัวปีของเขา

Chapter 26

¹บัดนี้เกิดการกีดกันอาหารในแผ่นดิน นอกเหนือไปจากที่เคยเกิดขึ้นครั้งแรกในสมัยของอับราฮัม อิสอัคได้ไปหาเอบีเมเลค กษัตริย์ของคนฟีลิสเตียที่เมืองเกอร์² พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่เขาและตรัสว่า "อย่าลงไปยังอียิปต์ จงอยู่ในแผ่นดินที่เราบอกให้เจ้าอาศัยอยู่³ จงอยู่ในแผ่นดินแห่งนี้แหละ และเราจะอยู่กับเจ้าและอวยพรเจ้า สำหรับเจ้าและเชื้อสายทั้งหลายของเจ้า เราจะให้แผ่นดินทั้งหมดเหล่านี้ และเราจะทำให้คำสัญญาที่เราให้ไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้าสำเร็จ⁴ เราจะทำให้เชื้อสายทั้งหลายของเจ้าทวีมากขึ้นเหมือนดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้า และเราจะให้แผ่นดินเหล่านี้แก่เชื้อสายทั้งหลายของเจ้า ประชาชาติทั้งหมดของแผ่นดินนี้จะได้รับพระพรผ่านทางเชื้อสายทั้งหลายของเจ้า⁵ เราจะทำสิ่งนี้เพราะอับราฮัมได้เชื่อฟังเสียงของเรา และรักษาคำสั่งสอนทั้งหลายของเรา พระบัญญัติทั้งหลายของเรา บทบัญญัติทั้งหลายของเรา และธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายของเรา"

⁶ดังนั้นอิสอัคจึงได้ตั้งถิ่นฐานในเกอร์⁷ เมื่อผู้ชายทั้งหลายของสถานที่นั้นถามเขาเกี่ยวกับภรรยาของเขา เขาตอบว่า "นางคือน้องสาวของเรา" เขากลัวที่จะพูดว่า "นางคือภรรยาของเรา" เพราะเขาคิดว่า "ผู้ชายทั้งหลายของสถานที่นี้จะฆ่าเรา เพื่อเอาเรเบคาห์ไปเพราะนางสวยมาก"⁸ หลังจากที่อิสอัคอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน เอบีเมเลค กษัตริย์ของคนฟีลิสเตียทอดพระเนตรจากหน้าต่าง นี่แหละ พระองค์ทรงเห็นอิสอัคกำลังกอดจูบเรเบคาห์ ภรรยาของเขา⁹ เอบีเมเลคทรงเรียกให้อิสอัคมาเข้าเฝ้าพระองค์และตรัสว่า "ดูเถิด นางต้องเป็นภรรยาของเจ้าแน่ๆ ทำไมเจ้าจึงพูดว่า 'นางคือน้องสาวของเรา'?" อิสอัคทูลพระองค์ว่า "เพราะข้าพระองค์คิดว่าบางคนอาจจะฆ่าข้าพระองค์เพื่อเอาเราไป"¹⁰ เอบีเมเลคตรัสว่า "เจ้าได้ทำอะไรกับเรา? ผู้ชายคนใดคนหนึ่งอาจหลับนอนกับภรรยาของเจ้าง่ายๆ แล้ว และเจ้าจะนำความผิดมาสู่เรา"¹¹ ดังนั้นเอบีเมเลคจึงทรงเตือนประชาชนทั้งหมดและตรัสว่า "ผู้ใดแตะต้องผู้ชายคนนี้ หรือภรรยาของเขา ผู้นั้นจะต้องตายแน่นอน"

¹²อิสอัคปลูกพืชบนแผ่นดินและเก็บเกี่ยวผลในปีเดียวกันนั้นหนึ่งร้อยเท่า เพราะพระยาห์เวห์ทรงอวยพระพรเขา¹³ชายคนนั้นกลายเป็นคนร่ำรวย และเพิ่มมากขึ้น และมากขึ้นจนกระทั่งเขากลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่¹⁴เขามีแกะ และปศุสัตว์มากมาย และเป็นครุฑเรือนใหญ่ คนฟิลิสเตียก็อิจฉาเขา¹⁵บัดนี้บ่อน้ำทั้งหมดที่คนรับใช้ทั้งหลายของบิดาของเขาขุดไว้ในสมัยของอับราฮัม บิดาของเขา พวกคนฟิลิสเตียได้ถมบ่อน้ำเหล่านี้ด้วยดิน¹⁶เอบีเมเลคตรัสกับอิสอัคว่า "จงไปจากเราเถิด เพราะเจ้ามีกำลังมากกว่าพวกเรา "

¹⁷ดังนั้นอิสอัคจึงไปจากที่นั่น และตั้งถิ่นฐานในหุบเขาแห่งเกอร์าร์ และอาศัยอยู่ที่นั่น¹⁸อีกครั้งหนึ่งที่อิสอัคขุดบ่อน้ำที่ซึ่งพวกเขาขุดแล้วในสมัยของอับราฮัม บิดาของเขา แต่คนฟิลิสเตียถมบ่อน้ำเหล่านี้หลังการเสียชีวิตของอับราฮัม อิสอัคเรียกชื่อบ่อน้ำทั้งหลายนี้ด้วยชื่อเดียวกันตามที่มีบิดาของเขาตั้งชื่อไว้¹⁹เมื่อคนรับใช้ทั้งหลายของอิสอัคขุดบ่อน้ำในหุบเขา พวกเขาพบบ่อน้ำที่มีน้ำไหล²⁰คนเลี้ยงสัตว์ทั้งหลายของเกอร์าร์ทะเลาะกับพวกคนเลี้ยงสัตว์ของอิสอัค และพูดว่า "บ่อน้ำนี้เป็นของพวกเรา" ดังนั้นอิสอัคจึงเรียกชื่อบ่อน้ำนั้นว่า "เอเสก" เพราะว่าคนเหล่านั้นได้ทะเลาะกับเขา²¹จากนั้นพวกเขาขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง และพวกเขาก็ทะเลาะกันด้วยเรื่องบ่อน้ำนี้อีก ดังนั้นเขาจึงให้ชื่อบ่อน้ำนี้ว่า "สิตนาห์"²²เขาจากที่นั่นไป และขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง แต่พวกเขาไม่ได้ทะเลาะกันเรื่องบ่อน้ำนี้ ดังนั้นเขาจึงเรียกชื่อบ่อน้ำนี้ว่า เรโหโบท และเขาพูดว่า "บัดนี้พระยาห์เวห์ได้ให้ที่แก่พวกเรา และพวกเราจะเจริญรุ่งเรืองในแผ่นดิน"

²³จากนั้นอิสอัคขึ้นไปจากที่นั่นไปยังเมืองเบเออร์เซมา²⁴พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่เขาในคืนเดียวกันนั้น และตรัสว่า "เราคือพระเจ้าของอับราฮัมบิดาเจ้า อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้าและทำให้เชื้อสายทั้งหลายของเจ้าทวีมากขึ้น เพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับใช้ของเรา"²⁵อิสอัคสร้างแท่นบูชาที่นั่น และออกพระนามพระยาห์เวห์ ที่นั่นเขาตั้งเต็นท์ของเขา และคนรับใช้ทั้งหลายของเขาได้ขุดบ่อน้ำ

²⁶จากเกอร์าร์ ดังนั้นเอบีเมเลคพร้อมกับอาฮูซัส พระสหายของพระองค์ และฟีโลสแม่ทัพของพระองค์ไปหาเขา²⁷อิสอัคพบกับพวกเขาว่า "พวกท่านมาหาข้าพเจ้าทำไม ในเมื่อพวกท่านเกลียดชังข้าพเจ้า และขับไล่ข้าพเจ้าออกมาจากพวกท่าน?"²⁸พวกเขาตอบว่า "เราเห็นอย่างชัดเจนแล้วว่าพระยาห์เวห์ทรงสถิตอยู่กับท่าน ดังนั้นเราจึงตัดสินใจว่า ควรจะมีการให้สัตยาบันระหว่างพวกเรา คือระหว่างเรากับท่าน ให้เราทำพันธสัญญากับท่าน²⁹ที่ท่านจะไม่ทำร้ายเรา เช่นเดียวกันเราจะไม่ทำร้ายท่าน และเหมือนที่เราได้ดูแลท่านเป็นอย่างดี และส่งท่านจากมาอย่างสันติ ท่านเป็นผู้ที่พระยาห์เวห์อวยพระพรจริงๆ"

³⁰ดังนั้นอิสอัคจึงเลี้ยงอาหารพวกเขา และพวกเขากินและดื่ม³¹พวกเขาตื่นแต่เช้าตรู่ และทำสัตยาบันต่อกันและกัน จากนั้นอิสอัคส่งพวกเขาไป และพวกเขามาจากไปอย่างสันติ³²ในวันเดียวกันนั้น คนรับใช้ของอิสอัคมาและบอกเขาเกี่ยวกับบ่อน้ำที่พวกเขาได้ขุด พวกเขาบอกว่า "พวกเราพบน้ำแล้ว"³³เขาเรียกบ่อน้ำนั้นว่าซีมาห์ เมืองนั้นจึงถูกเรียกชื่อว่าเบเออร์เซมา จนถึงทุกวันนี้

³⁴เมื่อเอซาวอายุสี่สิบปี เขามีภรรยา คือ ยูดิส บุตรหญิงของเบเออร์ คนฮิตไทต์ และบาเสมัท บุตรหญิงของเอโลน คนฮิตไทต์³⁵พวกเขานำความโสโครกเข้ามาสู่อิสอัคและเรเบคาห์

Chapter 27

¹เมื่ออิสอัคแก่ตัวลง และตาของเขาก็พร่ามัว ดังนั้นเขาจึงไม่สามารถมองเห็นอะไร เขาเรียกเอซาว บุตรชายคนโตเข้ามาและพูดกับเขาว่า "ลูกชายของเราเอ๋ย" เขาตอบกับบิดาว่า "ลูกอยู่ที่นี้"²เขาพูดว่า "ดูเถิด พ่อก็แก่ลงมากแล้ว พ่อไม่รู้ว่าจะตายเมื่อไร³ดังนั้นจงเอาอาวุธของเจ้า กระบอกใส่ลูกธนู และธนูของเจ้า และออกไปในท้องทุ่ง และล่าสัตว์มาเพื่อพ่อ ทำอาหารอร่อยสำหรับพ่อ อาหารที่พ่อชอบและนำมาให้พ่อ ดังนั้นพ่อจะกินอาหารนั้น และอวยพรให้เจ้าก่อนที่พ่อจะตาย"

⁵ขณะนั้นเรเบคาห์ได้ยินเรื่องราวที่อิสอัคพูดกับเอซาว บุตรชายของเขา เอซาวไปยังท้องทุ่งเพื่อล่าสัตว์และนำกลับมา⁶เรเบคาห์พบกับยาโคบ บุตรชายของนาง และพูดว่า "นี่แม่ แม่ได้ยินพ่อของเจ้าพูดกับเอซาวพี่ชายของเจ้า เขาพูดว่า 'จงนำเนื้อสัตว์ และทำอาหารที่อร่อยให้พ่อเพื่อที่พ่อจะกินและอวยพรเจ้าต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ก่อนที่พ่อจะตาย'⁸ดังนั้นลูกชายของแม่เอ๋ย จงเชื่อฟังคำของแม่ที่แม่สั่งเจ้า⁹จงไปที่ฝูงสัตว์ และนำแพะหนุ่มที่ดีสองตัวมาให้แม่ และแม่จะทำอาหารอร่อยจากพวกแพะนั้นสำหรับพ่อของเจ้า อย่างที่เขาชอบ¹⁰เจ้าจะนำอาหารนั้นไปให้พ่อของเจ้า เพื่อให้เขากิน ดังนั้นเขาจะได้อวยพรเจ้าก่อนความตายของเขาจะมาถึง"

¹¹ยาโคบพบกับเรเบคาห์ มารดาของเขาว่า "ดูเถิด เอซาวพี่ชายของลูกเป็นคนมีขนดก แต่ลูกเป็นคนที่ผิวเกลี้ยงเกลา¹²บางทีพ่อของลูกจะสัมผัสลูก และลูกจะกลายเป็นคนหลอกลวงเขา ลูกจะนำคำแช่งสาปมาสู่ตัวลูก ไม่ใช่คำอวยพร"¹³มารดาของเขาพูดกับเขาว่า "ลูกชายของเราเอ๋ย คำแช่งสาปใดๆ นั้นให้ตกแก่แม่เถิด เพียงแต่เชื่อฟังคำของแม่และไป จงนำพวกมันมาให้แม่"¹⁴ดังนั้นยาโคบจึงได้ไป และเอาพวกแพะหนุ่ม และนำพวกมันมาให้มารดาของเขา และมารดาของเขาทำอาหารอร่อยอย่างที่บิดาของเขาชอบ

¹⁵เรเบคาห์นำเอาเสื้อผ้าที่ดีที่สุดของเอซาว บุตรชายคนโตของนาง ซึ่งอยู่กับนางในบ้าน และสวมให้กับยาโคบ บุตรชายคนเล็กของนาง¹⁶นางเอาหนังของแพะหนุ่มสวมบนมือของเขา และบนส่วนที่เกลี้ยงเกลาที่ช่วงคอของเขา¹⁷นางนำอาหารอร่อย และขนมปังที่นางเตรียมใส่มือบุตรชายของนางคือยาโคบ

¹⁸ยาโคบเข้าไปหาบิดาของเขาและพูดว่า "พ่อของฉัน" เขาตอบว่า "ลูกชายของเราเอ๋ยพ่ออยู่ที่นี่ เจ้าคือใคร?"¹⁹ยาโคบตอบบิดาของเขาว่า "ลูกเอง เอซาว ลูกชายคนโตของท่าน ลูกได้ทำตามที่ท่านบอกลูก บัดนี้ขอให้ท่านนั่งลงและกินเนื้อที่ลูกหามา แล้วท่านจะได้ด้วยพรลูก"²⁰อิสอัคพบกับบุตรชายของเขาว่า "ลูกชายของเราเอ๋ย เป็นไปได้ได้อย่างไรที่เจ้าสามารถล่าสัตว์ได้รวดเร็วอย่างนี้?" เขาตอบว่า "เพราะว่าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านนำมันมาให้ลูก"²¹อิสอัคพบกับยาโคบว่า "ลูกชายของเราเอ๋ย จงมาใกล้ๆ พ่อเถิด เพื่อพ่อจะได้สัมผัสเจ้า เพื่อที่พ่อจะรู้ว่าเจ้าเป็นลูกชายของพ่อ คือเอซาวตัวจริงหรือไม่"²²ยาโคบเข้าไปยังอิสอัคบิดาของเขา และอิสอัคสัมผัสเขาและพูดว่า "เสียงนั้นคือเสียงของยาโคบ แต่มือเป็นมือของเอซาว"

²³อิสอัคจำเขาไม่ได้เพราะมือของเขามีขนเหมือนมือเอชว พืชชายของเขา ดังนั้นอิสอัคจึงได้ช่วยพระเขา²⁴เขาพูดว่า "เจ้าคือเอชวลูกชายของเราจริงๆ หรือ?" เขาได้ตอบว่า "ใช่"²⁵อิสอัคพูดว่า "จงนำอาหารมาให้พ่อ และพ่อจะกินเนื้อที่เจ้าหามา แล้วพ่อจะอวยพรเจ้า" ยาโคบนำอาหารมาให้เขา อิสอัคกินและยาโคบนำเหล้าองุ่นมาให้เขา และเขาก็ดื่ม

²⁶จากนั้นอิสอัค บิดาของเขาพูดกับเขาว่า "ลูกชายของเราเอ๋ย บัดนี้ จงเข้ามาใกล้พ่อและจูบพ่อ"²⁷ยาโคบเข้ามาใกล้ และจูบเขา และเขาได้กลิ่นเสื้อผ้าของเขา และอวยพรเขา เขาพูดว่า "ดูสิ กลิ่นบุตรชายของเราเหมือนกลิ่นของท้องทุ่งที่พระยาห์เวห์ทรงอวยพรพระ"

²⁸ขอพระเจ้าประทานส่วนที่มีน้ำค้างแห่งท้องฟ้า และส่วนที่อุดมสมบูรณ์ของแผ่นดิน และมีธัญพืช และเหล้าองุ่นใหม่มากมาย²⁹ให้ประชาชนทั้งหลายรับใช้เจ้า และประชาชาติทั้งหลายโค้งคำนับให้แก่เจ้า เป็นเจ้านายเหนือพี่น้องทั้งหลายของเจ้า และขอให้บุตรชายทั้งหลายของมารดาเจ้าโค้งคำนับให้แก่เจ้า ขอให้ทุกคนที่แข่งสาปเจ้าถูกแข่งสาป ขอให้ทุกคนที่อวยพรเจ้าได้รับการอวยพร

³⁰ทันทีที่อิสอัคเสร็จสิ้นการอวยพรยาโคบ และยาโคบก็รีบจะกลับออกไปจากอิสอัคบิดาของเขาแทบไม่ทัน เอชวพืชชายของเขากลับมาจากการล่าสัตว์³¹เขาก็ปรุงอาหารที่อร่อย และนำมาให้บิดาของเขา เขาพูดกับบิดาของเขาว่า "พ่อ ขอให้ท่านลุกขึ้นและกินสิ่งที่ลูกชายของท่านได้สำมา เพื่อที่ท่านจะได้ช่วยพรลูก"³²อิสอัคบิดาของเขาพูดกับเขาว่า "เจ้าเป็นใคร?" เขาตอบว่า "ลูกคือลูกชายของท่าน ลูกชายคนโตของท่าน คือเอชว"³³อิสอัคตัวสั่นมาก และพูดว่า "มันเป็นใครที่ได้ไปล่าสัตว์และนำมาให้พ่อ? พ่อกินมันหมดก่อนที่เจ้าเข้ามา และพ่อได้ช่วยพรเขาไปแล้วจริงๆ เขาจะได้รับการอวยพร"

³⁴เมื่อเอชวได้ยินถ้อยคำทั้งหลายของบิดาเขา เขาก็ร้องไห้ด้วยเสียงอันดัง และขมขื่น และพูดกับบิดาของเขาว่า "ขออวยพรลูก ให้ลูกด้วย พ่อของลูก"³⁵อิสอัคพูดว่า "น้องชายของเจ้ามาที่นี่ยังมีเส้ห้เหลี่ยมและเอาคำอวยพรของเจ้าไปแล้ว"³⁶เอชวพูดว่า "ผู้ที่ทำไม่ถูกต้องนี้คือยาโคบมิใช่หรือ? เพราะเขาหลอกลวงลูกอย่างนี้สองครั้งแล้ว เขาเอาสิทธิบุตรหัวปีของลูกไป และดูสิ เดียวนี้เขาเอาคำอวยพรของลูกไปอีกแล้ว" จากนั้นเขาพูดว่า "ท่านไม่มีคำอวยพรสำรองสำหรับลูกเลยหรือ?"³⁷อิสอัคตอบและพูดกับเอชวว่า "ดูเถิด พ่อทำให้เขาเป็นเจ้านายของเจ้า และพ่อให้พี่น้องทั้งหมดของเขาเป็นคนรับใช้เขา และพ่อให้ธัญพืช และเหล้าองุ่นใหม่แก่เขา บุตรชายของพ่อเอ๋ย พ่อจะสามารถทำอะไรมากกว่านี้สำหรับเจ้าได้หรือ?" เอชวพูดกับบิดาของเขาว่า "พ่อของลูก ท่านไม่มีคำอวยพรเหลือสำหรับลูกอีกสักคำอวยพรหนึ่งหรือ? พ่อของลูกขออวยพรลูก อวยพรลูกด้วย" เอชวร้องไห้เสียงดัง

³⁹อิสอัคบิดาของเขาตอบ และพูดกับเขาว่า "ดูเถิด สถานที่ที่เจ้าอยู่จะอยู่ห่างไกลจากความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดิน ห่างไกลจากน้ำค้างของท้องฟ้า เบื้องบน"⁴⁰เจ้าจะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยดาบของเจ้า และเจ้าจะรับใช้น้องชายของเจ้า แต่เมื่อเจ้ากลับภู เจ้าจะสลัดแอกของเขากออกจากคอของเจ้า"

⁴¹เอชวเกลียดชังยาโคบเพราะคำอวยพรที่บิดาของเขาให้แก่เขา เอชวพูดในใจของเขาว่า "วันเวลาแห่งความโศกเศร้าสำหรับบิดาของฉันทำลังเข้ามาใกล้ หลังจากนั้นฉันทิ้งจะฆ่าน้องชายของฉันท คือยาโคบ"⁴²ถ้อยคำของเอชว บุตรชายคนโตของนางได้ถูกนำมาบอกให้เรเบคาห์รู้ ดังนั้นนางจึงได้ส่งคนไป และเรียกยาโคบ บุตรชายคนเล็กของนาง และพูดกับเขาว่า "ดูเถิดพืชชายของเจ้า คือเอชว กำลังลอบใจตัวเองเกี่ยวกับเจ้าโดยการวางแผนที่จะฆ่าเจ้า"⁴³บัดนี้ ลูกชายของแม่เอ๋ยจงเชื่อฟังแม่ และหนีไปหาลาบัน พืชชายของแม่ ที่เมืองฮาราน⁴⁴จงอยู่กับเขาชั่วขณะหนึ่งจนกว่าความโกรธของพืชชายเจ้าจะลดลง⁴⁵จนกว่าความโกรธของพืชชายเจ้าหันไปจากเจ้า และเขาเลื่อมใสในสิ่งที่เจ้าได้กระทำแก่เขา จากนั้นแม่จะส่งคนไป และรับเจ้ากลับมาจากที่นั่น ทำไมไม่ต้องเสียพวกเจ้าทั้งสองคนในวันเดียวกัน?

⁴⁶เรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า "ฉันทเอบีชีวิตเพราะบุตรหญิงทั้งหลายของคนฮิตไทต์ ถ้ายาโคบรับเอาบุตรหญิงของคนฮิตไทต์คนหนึ่งเป็นภรรยา เหมือนผู้หญิงเหล่านี้ บุตรหญิงของแผ่นดินนี้บางคน ชีวิตของฉันทจะมีประโยชน์อะไร?"

Chapter 28

¹อิสอัคเรียกยาโคบเข้ามา อวยพรเขา และสั่งเขาว่า "เจ้าต้องไม่รับหญิงคานาอันมาเป็นภรรยา²จงลุกขึ้น ไปปิดตานอารัม ไปยังบ้านของเบธูเอล บิดาของมารดาเจ้า และรับเอาภรรยาคคนหนึ่งจากที่นั่น จากบุตรหญิงคนใดคนหนึ่งของลาบันพืชชายของมารดาของเจ้า³ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอวยพรเจ้า ทำให้เจ้าเกิดผล และทวีมากขึ้น ดังนั้นเจ้าจะกลายเป็นมวลชนมากมาย⁴ขอให้พระองค์ประทานคำอวยพรของอับราฮัมแก่เจ้า และแก่บรรดาเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าหลังจากเจ้า เจ้าจะได้รับแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่อับราฮัมเป็นมรดก"⁵ดังนั้นอิสอัคได้ส่งยาโคบไป ยาโคบไปยังปิดตานอารัมไปหาลาบัน บุตรชายของเบธูเอล ชาวอารัม พืชชายของเรเบคาห์ มารดาของยาโคบและเอชว

⁶บัดนี้เอชวได้เห็นอิสอัคอวยพรยาโคบ และส่งเขาไปยังปิดตานอารัม เพื่อหาภรรยาจากที่นั่น เขาเห็นอิสอัคอวยพรเขาและสั่งเขา พูดว่า "เจ้าต้องไม่รับผู้หญิงคานาอันมาเป็นภรรยา" ด้วย⁷เอชวเห็นว่ายาโคบเชื่อฟังบิดา และมารดาของเขาด้วย และเดินทางไปยังปิดตานอารัม⁸เอชวเห็นว่าอิสอัค บิดาของเขาไม่ชอบผู้หญิงคานาอัน⁹ดังนั้นเขาจึงไปหาอิซมาเอล และรับเอามาหาลักน้องสาวของเนบายอก บุตรหญิงของอิซมาเอลผู้เป็นบุตรชายของอับราฮัมมาเป็นภรรยาของเขาอีกคนหนึ่ง นอกเหนือไปจากภรรยาทั้งหลายที่เขาได้อยู่แล้ว

¹⁰ยาโคบออกจากเมืองเบเออร์เซบา และมุ่งหน้าไปเมืองฮาราน¹¹เขามาถึงที่แห่งหนึ่งและพักที่นั่นถึงคืน เพราะว่าดวงอาทิตย์ตกดินแล้ว เขาเอาก้อนหินก้อนหนึ่งจากที่นั่นมาทำเป็นหมอนรองศีรษะ และนอนลงในที่นั้นเพื่อที่จะหลับ

¹²เขาได้ฝัน และเห็นบันไดตั้งขึ้นบนแผ่นดิน ปลายของบันไดนั้นขึ้นไปถึงท้องฟ้า และหมู่ทูตสวรรค์ของพระเจ้ากำลังขึ้นและลงบนบันไดนั้น¹³ดูเถิดพระยาห์เวห์ทรงยืนอยู่ข้างบนนั้น และตรัสว่า "เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมบรรพบุรุษของเจ้า และพระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินที่เจ้ากำลังนอนอยู่นี้ เราจะยกให้เจ้าและบรรดาเชื้อสายของเจ้า¹⁴เชื้อสายทั้งหลายของเจ้าจะเป็นเหมือนฝูงคลีของแผ่นดิน และเจ้าจะแผ่กว้างไกลออกไปยังทิศตะวันตก ทิศตะวันออก

ออก ทิศเหนือ และทิศใต้ ผ่านทางเจ้า และบรรดาเชื้อสายของเจ้า ทุกครอบครัวของแผ่นดินจะได้รับพระพร¹⁵ ดูกิดเราอยู่กับเจ้า และเราจะพิทักษ์รักษาเจ้า ไม่ว่าเจ้าจะไปไหน เราจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินนี้อีกครั้ง เพราะว่าเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้า เราจะทำทุกสิ่งที่เราสัญญาไว้กับเจ้า"

¹⁶ยาโคบตื่นขึ้นจากการหลับของเขา และพูดว่า "แน่ทีเดียว พระยาห์เวห์ทรงสถิตอยู่ ณ ที่นี้ และฉันไม่รู้เรื่องมาก่อน"¹⁷เขาหวาดกลัว และพูดว่า "ที่นี่น่ากลัว ที่นี้ไม่ใช่อย่างอื่นแน่นอน นอกจากพระนิเวศของพระเจ้า นี่เป็นประตูแห่งฟ้าสวรรค์"

¹⁸ยาโคบลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และนำเอาก้อนหินที่เขาหนุนศีรษะนั้นมา เขาตั้งมันขึ้นเป็นเหมือนเสา และเทน้ำมันลงบนยอดก้อนหินนั้น¹⁹เขาจึงเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า เบธเอล ซึ่งเมืองนี้เดิมเรียกว่า ลูช

²⁰ยาโคบปฏิญาณ กล่าวไว้ว่า "ถ้าพระเจ้าจะทรงสถิตกับข้าพระองค์ และจะพิทักษ์รักษาข้าพระองค์ในทางนี้ที่ข้าพระองค์กำลังจะเดิน และจะให้อาหารแก่ข้าพระองค์กิน และเสื้อผ้านี้สำหรับสวมใส่²¹ และทรงนำข้าพระองค์กลับสู่บ้านของบิดาอย่างปลอดภัย จากนั้นพระยาห์เวห์จะเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์²² และก้อนหินที่ข้าพระองค์ได้ตั้งเป็นเหมือนเสานี้จะเป็นก้อนหินที่ศักดิ์สิทธิ์ จากทุกสิ่งที่พระองค์ประทานให้ข้าพระองค์ แน่ทีเดียว ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบคืนให้พระองค์"

Chapter 29

¹จากนั้นยาโคบเดินทางต่อไป และมาถึงแผ่นดินของประชาชนแห่งตะวันออก²เมื่อเขามองดู เขาเห็นบ่อน้ำบ่อหนึ่งในท้องทุ่ง และดูเถิด มีแกะสามฝูงกำลังนอนอยู่ข้างๆ บ่อน้ำนั้น พวกเขาใช้น้ำจากบ่อน้ำนั้นเลี้ยงฝูงแกะ และมีก้อนหินใหญ่ปิดปากบ่อน้ำนั้น³เมื่อฝูงแกะทั้งหมดมารวมกันที่นั่น คนเลี้ยงแกะทั้งหลายจึงจะกลิ้งก้อนหินออกจากปากบ่อน้ำ และตักน้ำให้แกะ และจากนั้นก็กลิ้งก้อนหินปิดปากบ่อน้ำอีกครั้ง ให้กลับไปในที่เดิม

⁴ยาโคบพูดกับพวกเขาว่า "พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย พวกท่านมาจากไหน?" พวกเขาตอบว่า "พวกเรามาจากเมืองฮาราน"⁵เขาพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านรู้จักลาบีนบุตรชายของนาโฮร์หรือไม่?" พวกเขาตอบว่า "พวกเราจักเขา"⁶เขาพูดกับพวกเขาว่า "เขาสบายดีหรือไม่?" พวกเขาตอบว่า "เขาสบายดี และดูนั่น ราเชล บุตรหญิงของเขากำลังมากับฝูงแกะนั้น"⁷ยาโคบพูดว่า "ดูสิ มันเป็นเวลาเที่ยงวัน มันไม่ใช่เวลาสำหรับฝูงสัตว์ที่จะมารวมกัน พวกท่านควรตักน้ำให้แกะและจากนั้นก็ไป ให้พวกมันกินหญ้า"⁸พวกเขาพูดว่า "พวกเราไม่สามารถตักน้ำให้พวกมันได้อีกกว่าฝูงสัตว์ทั้งหมดจะมารวมตัวกัน จากนั้นพวกผู้ชายทั้งหลายจะกลิ้งก้อนหินออกจากปากบ่อน้ำ และเราจะตักน้ำให้แกะนั้น"

⁹ขณะที่ยาโคบยังกำลังพูดอยู่กับพวกเขา ราเชลมาพร้อมกับฝูงแกะของบิดานาง เพราะนางกำลังเลี้ยงพวกมัน¹⁰เมื่อยาโคบเห็นราเชล บุตรหญิงของลาบีน พี่ชายของมารดาเขา และแกะของลาบีน ของพี่ชายของมารดาเขา ยาโคบเข้ามา กลิ้งก้อนหินออกจากปากบ่อน้ำ และตักน้ำให้ฝูงสัตว์ของลาบีน พี่ชายของมารดาเขา¹¹ยาโคบจูบราเชล และร้องไห้เสียงดัง¹²ยาโคบบอกราเชลว่าเขาเป็นญาติของบิดานาง และเขาคือบุตรชายของเรเบคาห์ จากนั้นนางวิ่งไป และบอกกับบิดาของนาง

¹³เมื่อลาบีนทราบเรื่องเกี่ยวกับยาโคบ บุตรชายของน้องสาวเขา เขาร้องไปพบเขา สวมกอดเขา จูบเขา และนำเขาไปยังบ้านของเขา ยาโคบบอกลาบีนถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด¹⁴ลาบีนพูดกับเขาว่า "ที่จริงแล้วเจ้าคือกระดูกของเรา และเนื้อของเรา" จากนั้นยาโคบอยู่กับเขาประมาณหนึ่งเดือน

¹⁵จากนั้นลาบีนพูดกับยาโคบว่า "เจ้าไม่ควรรับใช้เราเปล่าๆ เพราะว่าเจ้าเป็นญาติของเรามีใช่หรือไม่? จงบอกเรา เจ้าต้องการอะไรเป็นค่าจ้างของเจ้า?"¹⁶ขณะนั้นลาบีนมีบุตรหญิงสองคน คนโตชื่อเลอาห์ และคนน้องชื่อราเชล¹⁷เลอาห์เป็นคนมีแวตที่อ่อนโยน แต่ราเชลเป็นคนที่มีรูปร่างและหน้าตาสวยงาม¹⁸ยาโคบก็รักราเชล ดังนั้นเขาจึงพูดว่า "ข้าพเจ้าจะรับใช้ท่านเจ็ดปีเพื่อราเชล บุตรหญิงคนเล็กของท่าน"¹⁹ลาบีนพูดว่า "มันดีกว่าที่เราจะยกนางให้กับเจ้า แทนที่เราจะยกนางให้กับอีกคนหนึ่ง จงอยู่กับเราเถิด"

²⁰ดังนั้นยาโคบจึงทำงานรับใช้เจ็ดปีเพื่อราเชล และมันดูเหมือนเป็นเพียงไม่กี่วันสำหรับเขา เพราะความรักที่เขามีต่อนาง²¹จากนั้นยาโคบได้พูดกับลาบีนว่า "จงให้ภรรยาแก่ข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้ทำงานครบตามเวลาแล้ว ดังนั้นข้าพเจ้าควรแต่งงานกับนาง"²²ดังนั้นลาบีนรวบรวมผู้ชายทั้งหมดของสถานที่นั้น และจัดงานเลี้ยง

²³ในเวลาค่ำ ลาบีนได้นำเอาเลอาห์บุตรหญิงของเขามา และนำนางไปให้ยาโคบผู้ซึ่งหลับนอนกับนาง²⁴ลาบีนให้หญิงรับใช้ของเธอ คือซิลปาห์ แก่เลอาห์บุตรหญิงของเธอ ให้เป็นคนรับใช้ของนาง²⁵ในตอนเช้า ดูกิด กลายเป็นเลอาห์ ยาโคบได้พูดกับลาบีน "ท่านทำอะไรกับข้าพเจ้า? ข้าพเจ้ารับใช้ท่านเพื่อราเชลมิใช่หรือไม่ ท่านจงให้ลูกสาวแก่ข้าพเจ้า"²⁶ลาบีนพูดว่า "มันไม่ใช่ธรรมเนียมของเราที่จะให้บุตรหญิงคนเล็กก่อนบุตรหญิงคนโต²⁷ให้ครบเจ็ดวันของการแต่งงานของบุตรหญิงคนนี้นัก่อน และเราจะยกอีกคนหนึ่งให้เจ้าด้วย และตอบแทนด้วยการรับใช้เราอีกเจ็ดปี"

²⁸ยาโคบทำอย่างนั้น และจนครบเจ็ดวันของเลอาห์ จากนั้นลาบีนได้มอบราเชลให้เขา บุตรหญิงของเขา ให้เป็นภรรยาของเขาด้วย²⁹ลาบีนให้บิลฮาห์แก่ราเชล บุตรหญิงของเธอ ให้เป็นคนรับใช้ของนาง³⁰ดังนั้นยาโคบได้หลับนอนกับราเชลด้วย แต่เขารักราเชลมากกว่าเลอาห์ และยาโคบรับใช้ลาบีนเป็นเวลาอีกเจ็ดปี³¹พระยาห์เวห์เห็นว่าเลอาห์ไม่ได้เป็นที่รัก ดังนั้นพระองค์ทรงเปิดครรภ์ของนาง แต่ราเชลนั้นไม่มีบุตร³²เลอาห์ตั้งครรภ์ และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง และนางเรียกชื่อเขาว่า รูเบน เพราะนางพูดว่า "เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงมองเห็นความลำบากของฉัน บัดนี้สามีของฉันจะรักฉัน"

³³จากนั้นนางตั้งครรภ์อีกครั้ง และให้กำเนิดบุตรชายอีกคนหนึ่ง นางพูดว่า "เพราะว่าพระยาห์เวห์สถิตด้วยฉัน ไม่ได้เป็นที่รัก ดังนั้นพระองค์ได้ประทานบุตรชายคนนี้แก่ฉันด้วย" และนางเรียกชื่อเขาว่า สิเมโอน³⁴จากนั้นนางก็ตั้งครรภ์อีกครั้ง และให้กำเนิดบุตรชายอีกคนหนึ่ง นางพูดว่า "ดังนั้นเวลานี้ สามีของฉันจะ

ติดสนิทกับฉัน เพราะว่าฉันได้ให้กำเนิดบุตรชายสามคนแก่เขา" ดังนั้นเขาจึงถูกเรียกชื่อว่า เลว³⁵ นางตั้งครรภ์อีกครั้ง และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง นางพูดว่า "ครั้งนี้ ฉันจะสรรเสริญพระยาห์เวห์" ดังนั้นนางจึงเรียกชื่อเขาว่ายูดาห์ จากนั้นนางก็หยุดการมีบุตร

Chapter 30

¹เมื่อราเชลเห็นว่านางไม่ได้ให้กำเนิดบุตรแก่ยาโคบ ราเชลก็อิจฉาพี่สาวของนาง นางพูดกับยาโคบว่า "จงให้บุตรแก่ฉัน หรือมีจะเน้นก็ให้ฉันตายเสีย"² ยาโคบโกรธราเชลมาก เขาพูดว่า "เราเป็นเหมือนพระเจ้าผู้ซึ่งทำให้เจ้าไม่มีบุตรหรือ?"³ นางพูดว่า "ดูสิ นี่คือนิลาห์คนรับใช้ของฉัน จงหลับนอนกับนาง เพื่อที่นางจะให้กำเนิดบุตรบนตักของฉัน และฉันจะมีบุตรโดยนาง"⁴ ดังนั้นนางจึงให้นิลาห์คนรับใช้ของนางเป็นภรรยาอีกคนหนึ่งของยาโคบ และเขาหลับนอนกับนาง

⁵นิลาห์ได้ตั้งครรภ์ และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งแก่ยาโคบ⁶ ราเชลจึงพูดว่า "พระเจ้าทรงตัดสินด้วยความเมตตาฉัน พระองค์ทรงฟังคำอธิษฐานของฉัน และประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่ฉัน" ด้วยเหตุนี้นางจึงเรียกชื่อเขาว่าดาน⁷ นิลาห์คนรับใช้ของราเชลตั้งครรภ์อีกครั้งและคลอดบุตรชายคนที่สองแก่ยาโคบ⁸ ราเชลพูดว่า "ด้วยการปล้ำสู้อย่างแข็งขัน ฉันปล้ำสู้กับพี่สาวของฉันและมีชัย" นางเรียกชื่อเขาว่านัฟทาลี

⁹เมื่อเลอาห์เห็นว่านางหยุดการมีบุตรแล้ว นางนำสิลาห์ คนรับใช้ของนางมา และให้นางเป็นภรรยาอีกคนหนึ่งของยาโคบ¹⁰ สิลาห์ คนรับใช้ของเลอาห์ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งแก่ยาโคบ¹¹ เลอาห์พูดว่า "นี่คือโซคดี" ดังนั้นนางจึงเรียกชื่อเขาว่ากาด¹² จากนั้นสิลาห์ คนรับใช้ของเลอาห์ก็ให้กำเนิดบุตรชายคนที่สองแก่ยาโคบ¹³ เลอาห์พูดว่า "ฉันมีความสุข เพราะบุตรหญิงทั้งหลายจะเรียกฉันว่าความสุข" ดังนั้นนางจึงเรียกชื่อของเขาวาเฮอร์

¹⁴ในฤดูเก็บเกี่ยวข้าวสาลี รูเบนเข้าไปในท้องทุ่งและพบต้นดูดาอิม เขานำผลทั้งหลายมาให้เลอาห์ มารดาของเขา และราเชลพูดกับเลอาห์ว่า "ขอผลดูดาอิมของบุตรชายท่านแก่ฉันบ้าง"¹⁵ เลอาห์พูดกับนางว่า "มันเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับเจ้าหรือ ที่เจ้าแย่งเอาสามีของเราไป? และเดี๋ยวนี้เจ้ายังจะมาแย่งเอาผลดูดาอิมของบุตรชายเราไปอีกด้วยหรือ?" ราเชลพูดว่า "เพื่อแลกเปลี่ยนกับผลดูดาอิมของบุตรชายท่าน คืนนี้เขาจะหลับนอนกับท่าน"

¹⁶ในตอนเย็น ยาโคบมาจากท้องทุ่ง เลอาห์ออกไปพบเขาและพูดว่า "ท่านต้องหลับนอนกับฉันคืนนี้ เพราะฉันได้วางท่านด้วยผลดูดาอิมของบุตรชายฉัน" ดังนั้นยาโคบจึงหลับนอนกับเลอาห์คืนนั้น¹⁷ พระเจ้าทรงฟังเลอาห์ และนางได้ตั้งครรภ์ และให้กำเนิดบุตรชายคนที่ห้าแก่ยาโคบ¹⁸ เลอาห์พูดว่า "พระเจ้าได้ประทานคำจ้างของฉันเพราะฉันให้หญิงรับใช้ของฉันแก่สามีฉัน" นางเรียกชื่อเขาว่าอิสสาคาร์¹⁹ เลอาห์ตั้งครรภ์อีกครั้งและให้กำเนิดบุตรชายคนที่หกแก่ยาโคบ²⁰ เลอาห์พูดว่า "พระเจ้าได้ประทานของขวัญที่ดีแก่ฉัน บัดนี้สามีของฉันจะให้เกียรติแก่ฉัน เพราะว่าฉันได้ให้กำเนิดบุตรชายหกคนแก่เขา" นางเรียกชื่อเขาว่าเศบูลุน²¹ หลังจากนั้นนางได้ให้กำเนิดบุตรหญิงคนหนึ่ง และเรียกชื่อนางว่าดีนาห์

²²พระเจ้าได้ระลึกถึงราเชลและฟังนาง พระองค์ทรงทำให้นางตั้งครรภ์²³ นางได้ตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง นางพูดว่า "พระเจ้าทรงนำเอาความอับอายของฉันออกไป"²⁴ นางเรียกชื่อเขาว่าโยเซฟ กล่าวว่า "พระยาห์เวห์ทรงเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้แก่ฉัน"

²⁵หลังจากราเชลให้กำเนิดโยเซฟ ยาโคบพูดกับลาบันว่า "ขอส่งข้าพเจ้าไป เพื่อที่ข้าพเจ้าจะไปยังบ้านของข้าพเจ้าและดินแดนของข้าพเจ้า"²⁶ ขอมอบภรรยาทั้งหลายของข้าพเจ้า และบุตรทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้ที่ข้าพเจ้าได้มาเพราะข้าพเจ้าได้รับใช้ท่าน และอนุญาตให้ข้าพเจ้าไป เพราะท่านรู้ถึงการรับใช้ที่ข้าพเจ้าได้รับใช้ท่าน"

²⁷ลาบันพูดกับเขาว่า "เดี๋ยวนี้ ถ้าเธอเป็นที่ยืนชอบในสายตาเจ้า ขอรอไว้ก่อน เพราะว่าเราเรียนรู้โดยการพยากรณ์ว่า พระยาห์เวห์อวยพรเราเพราะเจ้า"²⁸ และเขาพูดอีกว่า "จงบอกคำจ้างของเจ้ามา เราเต็มใจที่จะจ่ายคำจ้างนั้น"²⁹ ยาโคบพูดกับเขาว่า "ท่านรู้อยู่แล้ว ข้าพเจ้ารับใช้ท่านอย่างไร และฝูงสัตว์เลี้ยงของท่านได้อย่างไรเมื่ออยู่กับข้าพเจ้า³⁰ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะมา ท่านมีฝูงสัตว์เพียงเล็กน้อย ขณะนี้มันได้เพิ่มขึ้นมากมาย พระยาห์เวห์อวยพรท่านในทุกอย่างที่ข้าพเจ้าได้ทำ แล้วเมื่อไรข้าพเจ้าจึงจะได้จัดเตรียมสำหรับครอบครัวของข้าพเจ้าเองบ้าง?"³¹ ดังนั้นลาบันจึงพูดว่า "จะให้เราย้ายอะไรแก่เจ้า?" ยาโคบพูดว่า "ท่านไม่ต้องให้อะไรแก่ข้าพเจ้า ถ้าท่านจะทำสิ่งนี้เพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเลี้ยงและดูแลรักษาฝูงสัตว์ของท่านอีกครั้ง"

³²ในวันนี้ ให้ข้าพเจ้าเดินผ่านฝูงสัตว์ทั้งหมดของท่าน ขอแยกแยะทุกตัวที่มีจุด และด่าง และสีดำทุกตัวออกจากฝูง และแพะทุกตัวที่มีจุด และด่างทุกตัวออกจากฝูง เหล่านี้จะเป็นคำจ้างของข้าพเจ้า³³ ความสัตย์ซื่อของข้าพเจ้าจะยืนยันกับข้าพเจ้าในภายหลัง เมื่อท่านจะมาตรวจสอบคำจ้างของข้าพเจ้า ทุกตัวที่ไม่ด่าง และไม่มีจุดท่ามกลางแพะทั้งหลาย และสีดำท่ามกลางแกะทั้งหลาย ถ้าพบสักตัวในฝูงสัตว์ของข้าพเจ้า จะถือว่าเป็นการขโมย"³⁴ ลาบันพูดว่า "ตกลงให้เป็นไปตามที่เจ้าพูดนั้น"³⁵ วันนั้นลาบันได้แยกแพะตัวผู้ทั้งหลายซึ่งมีลายยาว และจุด และแพะตัวเมียทั้งหมดที่ด่าง และมีจุด ทุกตัวที่มีสีขาว และแกะทุกตัวที่มีสีดำ และให้พวกมันอยู่ในมือของพวกบุตรชายทั้งหลายของเขา³⁶ ลาบันได้แยกฝูงสัตว์ของเขาจากของยาโคบให้อยู่ห่างกันระยะทางสามวันเดินทาง ดังนั้นยาโคบยังคงเลี้ยงสัตว์ที่เหลือของลาบัน

³⁷ยาโคบนำทั้งไม้สดๆ จากต้นปอปลาร์และต้นอัลมอนด์ และต้นเปลง และปอกเปลือกให้เป็นริ้วขาว ทำให้เห็นเนื้อไม้สีขาวด้านใน³⁸ จากนั้นเขาวางกิ่งไม้ที่เขาปอกเปลือกต่อหน้าฝูงสัตว์ ข้างหน้ารางน้ำที่พวกมันเข้าดื่ม พวกมันตั้งท้องเมื่อพวกมันเข้ามาดื่ม น้ำ³⁹ ฝูงสัตว์แพร่พันธุ์ข้างหน้ากิ่งไม้เหล่านั้น และฝูงสัตว์เกิดลูกอ่อนมีลาย เป็นด่าง และมีจุด⁴⁰ ยาโคบแยกลูกแกะเหล่านี้ออก แต่ทำให้ส่วนที่เหลือหันหน้าไปที่สัตว์ที่มีลาย และแกะดำทั้งหมดในฝูงของลาบัน จากนั้นเขาแยกฝูงสัตว์ของเขาสำหรับเขาเองต่างหาก และไม่นำไปรวมกับฝูงสัตว์ของลาบัน

⁴¹เมื่อแกะที่แข็งแรงในฝูงกำลังจะผสมพันธุ์ ยาโคบก็จะวางกิ่งไม้เหล่านั้นในรางน้ำต่อหน้าฝูงแกะ ดังนั้นพวกมันจะตั้งท้องท่ามกลางกิ่งไม้เหล่านั้น⁴² แต่หากสัตว์ที่อ่อนแอในฝูงเข้ามา เขาจะไม่วางกิ่งไม้เหล่านั้นต่อหน้าพวกมัน ดังนั้นสัตว์ตัวที่อ่อนแอเป็นของลาบัน และตัวที่แข็งแรงก็ตกเป็นของยาโคบ⁴³ ผู้ชายคนนั้นกลายเป็นคนมั่งคั่ง เขามีสัตว์ฝูงใหญ่ หญิงรับใช้ทั้งหลาย และชายรับใช้ทั้งหลาย และอูฐทั้งหลาย และลาทั้งหลาย

Chapter 31

¹ขณะนั้นยาโคบได้ยื่นถ้อยคำของพวกบุตรชายของลาบัน พวกเขาพูดกันว่า "ยาโคบได้เอาทุกสิ่งที่เป็นของบิดาเราไป และจากทรัพย์สินของบิดาเรานั้นเอง เขาจึงได้มีความมั่งคั่งทั้งหมดนี้"²ยาโคบเห็นสีหน้าของลาบัน เขาเห็นว่าท่าทีของลาบันที่มีต่อเขาได้เปลี่ยนแปลงไป

³จากนั้นพระยาห์เวห์ตรัสกับยาโคบว่า "จงกลับไปยังแผ่นดินของบรรพบุรุษของเจ้าและญาติของเจ้า และเราจะอยู่กับเจ้า"⁴ยาโคบให้คนไปและเรียกรหาธาเเลและเลอาห์ให้ไปยังท้องทุ่ง ไปที่ฝูงสัตว์⁵และพูดกับพวกเขาว่า "ฉันเห็นว่าท่าทีของบิดาพวกเจ้าที่มีต่อฉันได้เปลี่ยนแปลงไป แต่พระเจ้าของบิดาฉันสถิตอยู่กับฉัน⁶พวกเจ้าก็รู้ว่ามีเป็นพละกำลังทั้งหมดของฉันที่ฉันได้รับใช้บิดาของพวกเจ้า⁷บิดาของพวกเจ้าหลอกลวงฉัน และปรับเปลี่ยนค่าจ้างของฉันถึงสิบครั้ง แต่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้เขาทำร้ายฉัน⁸ถ้าเขาพูดว่า 'สัตว์ตัวที่ดำจะเป็นค่าจ้างของเจ้า' จากนั้นฝูงสัตว์ทั้งหมดก็จะให้ลูกเป็นดำ ถ้าเขาพูดว่า 'ให้ตัวที่ลายเป็นค่าจ้างของเจ้า' จากนั้นฝูงสัตว์ทั้งหมดก็จะให้ลูกเป็นลาย

⁹ด้วยวิธีการนี้ พระเจ้าได้นำเอาฝูงสัตว์เลี้ยงของบิดาเจ้า และมอบพวกมันให้แก่ฉัน¹⁰ในฤดูผสมพันธุ์สัตว์ ในความฝัน ฉันเห็นพวกแพะตัวผู้กำลังผสมพันธุ์กับฝูงสัตว์นั้น พวกแพะตัวผู้เป็นแพะลาย แพะดำ และแพะมีจุด¹¹ทูตสวรรค์ของพระเจ้าพูดกับฉันในความฝันว่า 'ยาโคบเอ๋ย' ฉันตอบว่า 'ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้'¹²เขาพูดว่า 'จงยกหน้าและดูพวกแพะตัวผู้ซึ่งกำลังผสมพันธุ์ในฝูงสัตว์นั้น พวกมันเป็นแพะลาย แพะดำ และแพะมีจุด เพราะว่าเราเห็นทุกสิ่งที่คุณกำลังทำกับเจ้า'¹³เราคือพระเจ้าแห่งเบเรเอล ที่ซึ่งเจ้าได้เจิมเสาหินต้นหนึ่ง ที่เจ้าได้ให้สัตยาบันแก่เรา บัดนี้จงลุกขึ้น และไปจากแผ่นดินนี้ และกลับไปยังแผ่นดินเกิดของเจ้า"

¹⁴ธาเเล และเลอาห์ตอบและพูดกับเขาว่า "ยังมีส่วนใด หรือมรดกเหลือสำหรับพวกเราในบ้านของบิดาอีกหรือ?"¹⁵เขาไม่ได้กระทำกับเราเช่นคนต่างชาติหรือ? เพราะเขาได้ขายเรา และใช้เงินของเราไปหมดแล้วด้วย¹⁶เพราะความมั่งคั่งทั้งหมด พระเจ้าได้เอาไปจากบิดาพวกเรา และเดี๋ยวนี้มันเป็นของพวกเรา และบุตรทั้งหลายของพวกเรา บัดนี้ท่านจงทำในสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสแก่ท่านเกิด"

¹⁷ยาโคบจึงลุกขึ้น และเอาบุตรชายทั้งหลายของเขา และภรรยาทั้งหลายของเขาขึ้นหลังพวกอู¹⁸เขาใส่ดุ้นฝูงสัตว์ทั้งหมดของเขาไปข้างหน้าเขา พร้อมกับทรัพย์สินทั้งหมดของเขา รวมทั้งฝูงสัตว์ที่เขาหามาได้ในปีดแดนอารัม จากนั้นเขาได้ออกเดินทางเพื่อไปหาอิสอัคบิดาของเขา ในแผ่นดินคานาอัน¹⁹เมื่อลาบันออกไปตัดขนแกะของเขา ธาเเลได้ขโมยแกะรูปประจำบ้านของบิดานางไปด้วย²⁰ยาโคบหลอกลาบัน คนอารัม โดยไม่ได้บอกเขาว่าเขากำลังจะจากไป²¹ดังนั้น เขาจึงหนีไปพร้อมกับสัตว์ทั้งหมดที่เขาได้ และข้ามแม่น้ำไปอย่างรีบเร่ง และมุ่งหน้าไปยังดินแดนเทือกเขากิเลอาด

²²ในวันที่สาม ลาบันได้รับการบอกเล่าว่ายาโคบหนีไปแล้ว²³ดังนั้นเขาจึงนำเอาญาติทั้งหลายของเขาไปกับเขา และ เดินทางไล่ตามเขาเป็นเวลาเจ็ดวัน เขาตามมากินยาโคบในดินแดนเทือกเขากิเลอาด²⁴ขณะนั้นพระเจ้าเสด็จมาหาลาบัน คนอารัมในความฝันตอนกลางคืนและตรัสกับเขาว่า "จงระวังที่เจ้าจะพูดกับยาโคบ ไม่ว่าดีหรือร้าย"

²⁵ลาบันไล่มาทันยาโคบ ขณะที่ยาโคบตั้งเต็นท์ของเขาในดินแดนเทือกเขา เช่นกันลาบันก็ตั้งเต็นท์กับพวกญาติของเขาในดินแดนเทือกเขากิเลอาด²⁶ลาบันพูดกับยาโคบว่า "เจ้าได้ทำอะไร เจ้าหลอกลวงเรา และพาพวกบุตรหญิงของเราหนีมาเหมือนเขยสงครามหรือ?"²⁷ทำไมเจ้าถึงหนีมาแบบลับๆ และหลอกลวงเรา และไม่บอกเรา? เราอยากส่งเจ้ากลับด้วยการเลี้ยงฉลอง และร้องเพลง ด้วยรำมะนา และพิณเขาคู่²⁸เจ้าไม่ได้ให้เราบูชาหลานทั้งหลายของเรา และบุตรหญิงทั้งหลายของเรา บัดนี้เจ้าได้ทำในสิ่งที่โง่เขลา²⁹มันเป็นอำนาจของเราที่จะทำร้ายเจ้า แต่พระเจ้าของบิดาเจ้าได้ตรัสกับเราเมื่อคืนนี้ และตรัสว่า 'จงระวังที่เจ้าจะพูดกับยาโคบไม่ว่าจะดีหรือร้าย'

³⁰เดี๋ยวนี้เจ้าหนีออกมาเพราะว่าเจ้าปรารถนาที่จะกลับไปยังบ้านของบิดาเจ้านานแล้ว แต่ทำไมเจ้าจึงขโมยพวกพระของเรามาด้วย?"³¹ยาโคบตอบและพูดกับลาบันว่า "เพราะว่าฉันกลัว และคิดว่าท่านจะใช้กำลังบีบบังคับเอาตัวบุตรหญิงทั้งหลายของท่านไปจากฉัน ดังนั้นฉันจึงออกมาอย่างลับ ๆ"³²ใครก็ตามที่ขโมยพวกพระของท่านมาจะไม่มีชีวิตอยู่อีกต่อไป ต่อหน้าญาติทั้งหลายของเรา จงพิจารณาว่าอะไรที่อยู่กับฉันและเป็นของฉัน และนำมันไปเถิด" เพราะว่ายาโคบไม่รู้วธาเเลได้ขโมยพวกมันมา

³³ลาบันเข้าไปในเต็นท์ของยาโคบ เข้าไปในเต็นท์ของเลอาห์ และเข้าไปในเต็นท์ของหญิงรับใช้ทั้งสอง แต่เขาไม่ได้พบพวกมัน เขาออกมาจากเต็นท์ของเลอาห์ และเข้าไปในเต็นท์ของธาเเล³⁴ขณะนั้นธาเเลได้นำพวกแกะรูปประจำบ้าน เก็บไว้ในकुณอู และนั่งกับพวกมันไว้ ลาบันหาทั่วเต็นท์ทั้งหมด แต่ไม่พบพวกมัน³⁵นางพูดกับบิดาของนางว่า "อย่าโกรธเลยเจ้านายของฉัน ที่ฉันไม่สามารถลุกขึ้นต่อหน้าท่านได้เพราะฉันกำลังอยู่ในช่วงมีประจำเดือน" ดังนั้นเขาจึงหาแต่ไม่ได้พบพวกแกะรูปประจำบ้านของเขา

³⁶ยาโคบโกรธและโต้เถียงกับลาบัน เขาพูดกับลาบันว่า "ฉันทำผิดอะไร? ความบาปของฉันคืออะไร ที่ท่านต้องเร่งรีบติดตามฉันมา?"³⁷เพราะว่าท่านได้ค้นหาทรัพย์สินทั้งหมดของฉันแล้ว ท่านพบอะไรของพวกเครื่องใช้ในครัวเรือนทั้งหมด? นำพวกมันมาตั้งไว้ที่นี่ ต่อหน้าญาติของเรา เพื่อที่พวกเขาจะได้ตัดสินความระหว่างเรากี่สองฝ่าย

³⁸เป็นเวลาสี่สิบปีฉันอยู่กับท่าน แกะตัวเมียทั้งหลายของท่าน และแพะตัวเมียทั้งหลายไม่เคยหาย หรือฉันไม่เคยกินลูกแกะตัวผู้ใดๆ จากฝูงสัตว์ทั้งหลายของท่าน³⁹ตัวที่ถูกฉีกกัดโดยสัตว์ป่า ฉันไม่ได้ลักลอบมาให้ท่าน แต่ฉันได้ใช้แทนให้ ท่านให้ฉันชดใช้แทนสัตว์ทุกตัวที่หาย ไม่ว่าจะถูกขโมยในตอนกลางวัน หรือตอนกลางคืน⁴⁰ฉันอยู่ที่นั่นในเวลากลางวันที่ร้อนแผดเผาฉัน และหิมะในตอนกลางคืน และฉันออกไปโดยไม่ได้นอนหลับ

⁴¹สี่สิบปีมานี้ ฉันอยู่ในครัวเรือนของท่าน ฉันทำงานให้ท่านสิบสี่ปี เพื่อบุตรหญิงทั้งสองคนของท่าน และหกปีเพื่อฝูงสัตว์เลี้ยงของท่าน ท่านได้ปรับเปลี่ยน

คำจ้างของฉันทสิบครั้ง⁴² ถ้าพระเจ้าของบิดาฉัน พระเจ้าของอับราฮัม และพระองค์เดียวที่อิสอัคเกรงกลัว ไม่ทรงสถิตอยู่กับฉัน แน่่อนที่เดียวท่านคงจะส่งเราไปมือเปล่า พระเจ้าทรงทอดพระเนตรการกดขี่ข่มเหงของฉัน และฉันทำงานหนักอย่างไร และพระองค์ทรงว่ากล่าวท่านเมื่อคืนนี้"

⁴³ลาบับตอบ และพูดกับยาโคบว่า "พวกบุตรหญิงก็เป็นบุตรหญิงทั้งหลายของเรา พวกหลานๆ ทั้งหลายของเรา และฝูงสัตว์ทั้งหลายก็คือพวกฝูงสัตว์ของเรา ทั้งหมดที่เจ้าเห็นล้วนเป็นของเรา แต่เราจะทำอะไรในวันนี้เพื่อพวกบุตรหญิงของเรา หรือเพื่อบุตรทั้งหลายของพวกเราที่พวกเขาให้กำเนิดมา?"⁴⁴ดังนั้น มาเถิดให้เรามาทำพันธสัญญากัน ระหว่างเจ้ากับเรา และให้พันธสัญญานั้นเป็นพยานระหว่างเจ้ากับเรา"⁴⁵ดังนั้นยาโคบจึงนำก้อนหินมาและตั้งเป็นกอง⁴⁶ยาโคบพูดกับพวกญาติของเขาว่า "จงเก็บก้อนหินมารวมกัน" ดังนั้นพวกเขาจึงเก็บก้อนหินมาทำเป็นกอง จากนั้นพวกเขาได้กินที่นั่นข้างกองหินนั้น

⁴⁷ลาบับเรียกมันว่าเยการ์สสุธา แต่ยาโคบเรียกมันว่ากาเลเอด⁴⁸ลาบับพูดว่า "วันนี้ กองหินนี้จะเป็พยานระหว่างเรากับเจ้า" ดังนั้นมันจึงถูกเรียกชื่อว่ากาเลเอด⁴⁹มันยังถูกเรียกว่า มิสปาร์ ด้วยเพราะว่าลาบับพูดว่า "ขอให้พระยาห์เวห์ทรงเฝ้าดูระหว่างเจ้ากับเรา เมื่อเราพ้นจากสายตาซึ่งกันและกัน" ถ้าเจ้าปฏิบัติไม่ดีต่อบุตรหญิงทั้งหลายของเรา หรือถ้าเจ้าไม่มีภรรยาใหม่ก่อนที่ออกเหนือไปจากบุตรหญิงทั้งหลายของเรา ถึงแม้ว่าเราฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะไม่เห็น พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเจ้ากับเรา"

⁵¹ลาบับพูดกับยาโคบ "จงดูกองหินนี้ และมองไปที่เสาหินซึ่งเราตั้งไว้ระหว่างเจ้ากับเรา"⁵²กองหินนี้เป็นพยาน และเสาหินนี้ก็เป็นพยาน ที่เราจะไม่ผ่านเข้าไปเกินกว่าเสาหินไปหาเจ้า และที่เจ้าก็จะไม่ผ่านเข้าไปเกินกว่ากองหินนี้ และเสาหินนี้ไปหาเราเพื่อที่จะทำร้ายกัน"⁵³ขอให้พระเจ้าของอับราฮัม และพระของนาโอร และพวกพระทั้งหลายของบิดาพวกเรา นิธิอัยยัตติสความระหว่างเรา" ยาโคบได้สาบานโดยพระองค์ผู้ที่อิสอัคบิดาของท่านเกรงกลัว⁵⁴ยาโคบได้ถวายเครื่องบูชาบนภูเขา และเรียกพวกญาติของเขามากินอาหาร พวกเขาทั้งหลายได้กินและใช้เวลาทั้งคืนบนภูเขานั้น

⁵⁵ลาบับตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ จูบพวกหลานชายของเขา และพวกบุตรหญิงของเขา และอวยพรพวกเขา จากนั้นลาบับก็ได้จากไป และกลับไปยังบ้าน

Chapter 32

¹ยาโคบจึงไปตามทางของเขา และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าพบเขา²เมื่อยาโคบเห็นพวกเขา เขาพูดว่า "นี่คือที่พักของพระเจ้า" ดังนั้นเขาจึงเรียกชื่อที่นั่นว่ามาหะนาอิม

³ยาโคบได้ส่งพวกคนสื่อสารไปล่วงหน้าเขา ไปหาเอซาวพี่ชายของเขาในแผ่นดินเสอีร์ ในดินแดนของเอโดม⁴เขาส่งคนเหล่านั้นว่า "นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าจะต้องพูดกับเอซาวเจ้านายของเรา นี่คือนสิ่งที่ยาโคบผู้รับใช้ของท่านพูดคือ 'ฉันได้อยู่กับลาบับและเลื่อนเวลากลับมาของฉันทันทีบัดนี้' ฉันมีพวกวัว พวกลา และฝูงสัตว์เลี้ยง พวกคนรับใช้ผู้ชาย และพวกคนรับใช้ผู้หญิง ฉันได้ส่งสารนี้มาถึงเจ้านายของฉัน เพื่อที่ฉันจะได้มีความชอบในสายตาของท่าน"

⁶พวกคนสื่อสารกลับมาหายาโคบ และพูดว่า "พวกเราได้ไปหาเอซาวพี่ชายของท่าน เขากำลังมาเพื่อจะพบท่าน และมีผู้ชายสี่ร้อยคนมากับเขาด้วย"⁷ยาโคบก็มีความหวาดกลัว และทุกข์ใจ ดังนั้นเขาจึงแยกพวกคนที่มากับเขาเป็นสองพวก และแยกฝูงสัตว์เลี้ยง ฝูงแพะ แกะ และอูฐทั้งหลายออกเป็นสองพวกด้วย⁸เขาพูดว่า "ถ้าเอซาวมาพบพวกกลุ่มที่หนึ่งและโจมตี จากนั้นพวกกลุ่มที่สองที่เหลือจะได้หนีกัน"

⁹ยาโคบพูดว่า "พระเจ้าของอับราฮัมบรรพบุรุษของข้าพระองค์ และพระเจ้าของอิสอัคบิดาของข้าพระองค์ พระยาห์เวห์ผู้ได้ตรัสกับข้าพระองค์ว่า 'จงกลับไปยังภูมิลำเนาของเจ้า และญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะให้เจ้าเจริญรุ่งเรือง'¹⁰ข้าพระองค์ไม่มีค่าพอกับการกระทำทั้งสิบของพระองค์ตามพันธสัญญาแห่งความสัตย์ซื่อ และความไว้วางใจที่ทรงคุณค่าทั้งหมดยกเว้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะด้วยเพียงไม้เท้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ และเดี๋ยวนี้ข้าพระองค์เป็นคนสองเฝ้า¹¹ขอร้องโปรดช่วยกู้ข้าพระองค์จากมือของพี่ชายของข้าพระองค์ จากมือของเอซาว เพราะข้าพระองค์กลัวเขา เขาจะมาและโจมตีข้าพระองค์และมารดาทั้งหลายกับพวกเด็ก¹²แต่พระองค์ตรัสว่า 'เราจะทำให้เจ้าเจริญรุ่งเรืองแน่นอน เราจะทำให้เชื้อสายทั้งหลายของเจ้าเป็นเหมือนทรายแห่งท้องทะเล ซึ่งไม่สามารถจะนับจำนวนพวกเขาได้'"

¹³ยาโคบพักที่นั่นคืนนั้น เขาเอาบางสิ่งที่เขามีอยู่กับเขาจัดเป็นของกำนัลสำหรับเอซาวพี่ชายของเขา¹⁴แพะตัวเมียสองร้อยตัวและแพะตัวผู้ยี่สิบตัว และแกะตัวเมียสองร้อยตัวและแกะตัวผู้ยี่สิบตัว¹⁵อูฐที่กำลังให้นมสามสิบตัวและลูกอูฐตัวผู้ทั้งหลายของพวกมัน วัวตัวเมียสี่สิบตัว และวัวตัวผู้สิบตัว ลาตัวเมียยี่สิบตัวและลาตัวผู้สิบตัว¹⁶เขามอบสัตว์เหล่านี้ไว้ในมือพวกคนรับใช้ของเขา แต่ละฝูงแยกกลุ่มกัน เขาพูดกับพวกคนรับใช้ของเขาว่า "จงไปข้างหน้าของเราและทิ้งระยะห่างระหว่างแต่ละฝูง"

¹⁷เขาสั่งให้คนรับใช้กลุ่มแรก พูดว่า "เมื่อเอซาวพี่ชายของเราพบพวกเจ้าและถามพวกเจ้า ถามว่า 'พวกเจ้าเป็นคนของใคร? พวกเจ้ากำลังจะไปไหน? ใครเป็นเจ้าของฝูงสัตว์ที่อยู่ต่อหน้าของพวกเจ้า?'¹⁸จากนั้นพวกเจ้าจะต้องพูดว่า 'พวกมันเป็นของยาโคบผู้รับใช้ของท่าน' พวกมันเป็นของกำนัลที่ส่งไปยังเอซาวเจ้านายของข้าพเจ้า ดูเถิด เขากำลังตามพวกเรา"¹⁹ยาโคบสั่งคนใช้กลุ่มที่สอง และกลุ่มที่สาม และผู้ชายทั้งหมดที่ติดตามฝูงสัตว์ทั้งหลาย เขาพูดว่า "เมื่อพวกเจ้าพบเอซาว พวกเจ้าจะต้องพูดกับเขาอย่างเดียวกัน²⁰พวกเจ้าต้องพูดด้วยว่า 'ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกำลังตามพวกเรา' " เพราะเขาได้คิดว่า "ฉันจะปลอดภัยด้วยพวกของกำนัลที่ฉันกำลังส่งไปล่วงหน้าฉัน จากนั้นภายหลัง เมื่อฉันจะพบเขา บางทีเขาจะยอมรับฉัน"²¹ดังนั้นของกำนัลทั้งหลายจึงได้ถูกส่งไปก่อนหน้าเขา ตัวเขาเองอยู่ค้างคืนอยู่ที่ที่พัก

²²ยาโคบตื่นขึ้นในตอนกลางคืน และนำเอาภรรยาทั้งสองของเขา หญิงรับใช้ทั้งสองของเขา และบุตรชายทั้งสิบเอ็ดคนของเขา เขาจึงส่งพวกเขาข้ามที่ตื่นของแม่น้ำยับบอ²³ด้วยวิธีนี้เขาจึงส่งพวกเขาข้ามแม่น้ำไปกับภริยาสิบคนของเขาทั้งหมด²⁴ยาโคบถูกทิ้งให้อยู่คนเดียว และมีผู้ชายคนหนึ่งมาปล้ำสู้กับเขาจนกระทั่งรุ่งเช้า

²⁵เมื่อผู้ชายคนนั้นได้เห็นว่าเขาไม่สามารถเอาชนะยาโคบได้ เขาจึงทุบสะโพกของยาโคบ สะโพกของยาโคบจึงเคล็ดเมื่อเขาได้ปล้ำสู้กับชายคนนั้น²⁶ผู้ชายคนนั้นพูดว่า "ปล่อยเราไปเถอะ เพราะกำลังจะเช้าแล้ว" ยาโคบพูดว่า "ฉันจะไม่ปล่อยท่านไป นอกจากท่านจะอวยพรฉันก่อน"

²⁷ผู้ชายคนนั้นพูดกับเขาว่า "เจ้าชื่ออะไร?" ยาโคบตอบว่า "ยาโคบ"²⁸ผู้ชายคนนั้นพูดว่า "ชื่อของเจ้าจะไม่ถูกเรียกว่ายาโคบอีกต่อไป แต่จะถูกเรียกว่าอิสราเอล เพราะว่าเจ้าได้ต่อสู้กับพระเจ้ากับพวกผู้ชาย และได้รับชัยชนะ"²⁹ยาโคบพูดกับเขาว่า "กรุณามอบชื่อของท่านให้ฉันรู้ด้วย" เขาพูดว่า "ทำไมเจ้าจึงถามชื่อของเรา?" ชายคนนั้นจึงได้อวยพรเขาที่นั่น

³⁰ยาโคบเรียกชื่อสถานที่นั้นว่าเบนีเอล เพราะเขาพูดว่า "ฉันได้เห็นพระเจ้าหน้าต่อหน้า และชีวิตของฉันยังคงอยู่ต่อไป"³¹เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น ยาโคบเดินผ่านเบนีเอล เขาเดินกระเผลกเพราะสะโพกของเขา

³²นี่คือสาเหตุที่คนอิสราเอลทุกวันนี้ไม่กินเอ็นของสะโพกซึ่งอยู่ที่ข้อต่อสะโพก เพราะว่าชายคนนั้นทำให้เอ็นเหล่านั้นบาดเจ็บขณะที่สะโพกของยาโคบเคล็ด

Chapter 33

¹ยาโคบมองขึ้นไป และดูเถิดเอชากำลังเข้ามาพร้อมกับผู้ชายสี่ร้อยคน ยาโคบได้แบ่งเด็กทั้งหลายท่ามกลางเลอาห์ ราเชล และหญิงรับใช้ทั้งสองคน²จากนั้นเขาได้ให้พวกหญิงรับใช้และบุตรทั้งหลายของพวกเขาอยู่ข้างหน้า ตามด้วยเลอาห์ และบุตรทั้งหลายของนาง และตามด้วยราเชลและโยเซฟอยู่ท้ายสุด³ตัวเขาเองอยู่ข้างหน้าพวกเขา เขาโค้งคำนับลงถึงพื้นเจ็ดครั้ง จนกระทั่งเขาเข้ามาใกล้พี่ชายของเขา

⁴เอชาร่วงเข้ามาพบเขา สวมกอดเขา กอดคอเขา และจูบเขา จากนั้นพวกเขาก็ได้ร้องไห้⁵เมื่อเอชามองขึ้นไปดู เขาเห็นพวกผู้หญิงและเด็กทั้งหลาย เขาพูดว่า "คนเหล่านี้ที่อยู่กับเจ้าเป็นใคร?" ยาโคบตอบว่า "บรรดาบุตรทั้งหลายที่พระเจ้าทรงมีพระเมตตาประทานให้ฉันรับใช้ของท่าน"⁶จากนั้นพวกหญิงรับใช้เข้ามาข้างหน้าพร้อมกับบุตรทั้งหลายของพวกเขา และพวกเขาก็โค้งคำนับ⁷ถัดไปเลอาห์และบุตรทั้งหลายของนางเข้ามาข้างหน้าและโค้งคำนับด้วย สุดท้ายโยเซฟและราเชลเข้ามาข้างหน้าและโค้งคำนับ

⁸เอชารพูดว่า "เจ้าหมายความว่าอย่างไรกับบรรดาสิ่งเหล่านี้ที่เราได้เห็น?" ยาโคบตอบว่า "เพื่อให้เป็นที่ชอบในสายตาของเจ้านายของฉัน"⁹เอชารพูดว่า "เรามีเพียงพอล้วนแล้ว น้องเราเอ๋ย จงเก็บไว้สิ่งที่เจ้ามีไว้เพื่อตัวเจ้าเองเถอะ"¹⁰ยาโคบพูดว่า "อย่าเลย กรุณาเถอะ หากฉันเป็นที่ชอบในสายตาของท่าน ก็ขอให้รับของกำนัลของฉันจากมือของฉัน เพราะจริงๆ แล้วเมื่อฉันได้เห็นหน้าท่าน ก็เหมือนกำลังเห็นพระพักตร์พระเจ้า และท่านได้ยอมรับฉัน¹¹กรุณารับของกำนัลของฉันที่นำมาให้ท่าน เพราะพระเจ้าทรงกระทำกับฉันด้วยความเมตตา และเพราะว่าฉันมีเพียงพอล้วนแล้ว" ยาโคบคะยั้นคะยอเขา และเอชาก็ได้รับของกำนัลไว้

¹²จากนั้นเอชารพูดว่า "ให้เราเดินทางกันเถอะ เราจะไปข้างหน้าเจ้า"¹³ยาโคบพูดกับเขาว่า "เจ้านายของฉันรู้แล้วว่าพวกเด็กๆ ยังเลือกอยู่ และพวกเขาก็จะส่งสัตว์เลี้ยงค้ำเลี้ยงลูกอ่อนของพวกเขา ถ้าพวกมันถูกไล่ตอนอย่างรีบเร่งแม้แต่เพียงหนึ่งวัน สัตว์ทั้งหมดก็จะตาย"¹⁴ขอให้เจ้านายของฉันล่วงหน้าไปก่อนผู้รับใช้ของท่าน ฉันจะค่อยๆ เดินทางไปช้าๆ ตามคำสั่งของฝูงสัตว์เลี้ยงที่อยู่ข้างหน้าฉัน และตามคำสั่งของพวกเขาเด็กๆ จนกว่าฉันจะไปพบเจ้านายของฉันที่เฮอีร์"¹⁵เอชารพูดว่า "เราจะให้คนของเราที่อยู่กับเราบางส่วนอยู่กับเจ้า" แต่ยาโคบพูดว่า "ทำไมต้องทำอย่างนั้น? เจ้านายของฉันมีเมตตาต่อฉันอย่างเพียงพอแล้ว"¹⁶ดังนั้นเอชารจึงออกเดินทางกลับเฮอีร์ในวันนั้น

¹⁷ยาโคบเดินทางถึงสุคค ได้สร้างบ้านสำหรับตัวเขาเอง และสร้างเพิงทั้งหลายสำหรับฝูงสัตว์เลี้ยงของเขา สถานที่นั้นจึงถูกเรียกชื่อว่าสุคค¹⁸เมื่อยาโคบมาจากปิตานอาริม เขาได้มาถึงเมืองเชเคม ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอันอย่างปลอดภัย เขาได้ตั้งที่พักใกล้เมืองนั้น¹⁹จากนั้นเขาซื้อที่ดินผืนหนึ่ง ที่เขาตั้งเต็นท์ของเขาจากบุตรชายทั้งหลายของฮาโมร์ บิดาของเชเคมด้วยเงินหนึ่งร้อยแผ่น²⁰ที่นั่นเขาได้ตั้งแท่นบูชา และเรียกมันว่าเอลเอโลเฮ อิสราเอล

Chapter 34

¹ขณะที่ตีนาห์ บุตรหญิงของเลอาห์ผู้ที่นางได้ให้กำเนิดแก่ยาโคบออกไปพบหญิงสาวของแผ่นดินนั้น²เชเคมบุตรชายของฮาโมร์ คนฮิตไทต์ เจ้าชายของแผ่นดินนั้นได้เห็นนาง และเขาได้ดูนางและบังคับขืนใจนาง และหลับนอนกับนาง³เขาหลงใหลตีนาห์ บุตรหญิงของยาโคบ เขารักหญิงสาวและพูดอย่างอ่อนโยนกับนาง⁴เชเคมพูดกับฮาโมร์บิดาของเขา กล่าวว่า "ไปขอหญิงสาวนี้ให้เป็นภรรยาของลูกเถิด"

⁵ขณะนั้นยาโคบได้ยินเรื่องที่เขาได้กระทำเสื่อมเสียกับตีนาห์ บุตรหญิงของเขา บุตรชายทั้งหลายของเขากำลังอยู่กับฝูงสัตว์เลี้ยงของเขาในท้องทุ่ง ดังนั้นยาโคบจึงสงบสติอารมณ์จนกระทั่งพวกเขากลับเข้ามา⁶ฮาโมร์บิดาของเชเคมออกไปหายาโคบเพื่อที่จะพูดกับเขา⁷บุตรชายทั้งหลายของยาโคบกลับเข้ามาจากท้องทุ่งและเมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องนี้ พวกผู้ชายทั้งหลายต่างไม่พอใจ พวกเขาโกรธเป็นอย่างยิ่งเพราะว่าเขาทำให้อิสราเอลเสื่อมเสียโดยการให้คำสั่งของเขาเองในเรื่องบุตรหญิงของยาโคบ ในสิ่งที่ไม่ควรกระทำ

⁸ฮาโมร์พูดกับพวกเขา กล่าวว่า "เชเคมบุตรชายของเรารักบุตรหญิงของท่าน กรุณายกนางให้เป็นภรรยาของเขาเถิด⁹การแต่งงานระหว่างกันกับพวกเรา ยกบุตรหญิงทั้งหลายของท่านให้แก่เรา และรับเอาบุตรหญิงทั้งหลายของพวกเราไปเพื่อพวกท่านเอง¹⁰ท่านจะอาศัยอยู่กับเรา และแผ่นดินจะเปิดแก่ท่านที่จะอาศัยและค้าขาย และเพื่อที่จะเข้าถือสิทธิในทรัพย์สิน"¹¹เชเคมได้พูดกับบิดาของนาง และพวกพี่ชายของนางว่า "ขอให้ข้าพเจ้าเป็นที่ชอบในสายตาของพวกท่าน และท่านจะเรียกชื่ออะไร ข้าพเจ้าก็จะให้"¹²จะเรียกชื่อคำสินสอดทองหมั้นจำนวนมหาศาล และของขวัญก็ตามใจของท่าน และข้าพเจ้าจะให้อะไรก็ได้ตามที่ท่านพูดกับข้าพเจ้า แต่ขอให้หญิงสาวนั้นเป็นภรรยาข้าพเจ้า"

¹³บุตรชายทั้งหลายของยาโคบได้ตอบเซเคม และฮาโมร์บิดาของเขาย่างมีเล่ห์เหลี่ยม เพราะเซเคมทำให้ดีนาห์น้องสาวของพวกเขาเสื่อมเสีย¹⁴ พวกเขาพูดกับเขากันหลายว่า "พวกเราไม่สามารถทำสิ่งนี้ได้ คือการยกน้องสาวของพวกเขาให้กับใครคนใดคนหนึ่งที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด เพราะว่ามันเป็นการทำให้เราอับอายอดสู¹⁵ มีทางเดียวเท่านั้นที่เราจะตกลงกับพวกท่านได้ก็คือ ถ้าพวกท่านจะเข้าสู่หนัดเหมือนพวกเรา ถ้าผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกท่านเข้าสู่หนัด¹⁶ จากนั้นพวกเราจะยกบุตรสาวของพวกเขาให้พวกท่าน และพวกเราจะได้รับบุตรหญิงทั้งหลายของพวกท่านมาเพื่อพวกเรา และพวกเราจะอาศัยอยู่กับพวกท่าน และกลายเป็นประชาชนหนึ่งเดียว¹⁷ แต่ถ้าพวกท่านไม่ฟังพวกเราในการที่จะเข้าสู่หนัด พวกเราจะเอาน้องสาวของพวกเขาคืน และพวกเราก็จะจากไป"

¹⁸คำพูดของพวกเขาทำให้ฮาโมร์และเซเคมบุตรชายของเขาพอใจ¹⁹ ชายหนุ่มนั้นไม่ได้รู้ว่าจะปฏิบัติตามในสิ่งที่พวกเขาพูดเพราะว่าเขาพึงพอใจในตัวบุตรหญิงของยาโคบ และเพราะว่าเขาเป็นคนที่ได้รับเกียรติมากที่สุดบรรดาคนที่ทั้งหลายในครัวเรือนของบิดาเขา

²⁰ฮาโมร์และเซเคมบุตรชายของเขาไปที่ประตูเมืองของพวกเขาและพูดกับบรรดาผู้ชายของเมืองของพวกเขาทั้งหลาย กล่าวว่า²¹ "คนเหล่านี้อยู่กับพวกเราอย่างสันติ ดังนั้นขอให้พวกเราได้อาศัยอยู่ในแผ่นดิน และค้าขายเถิด ที่จริงแล้วแผ่นดินนั้นก็กว้างใหญ่เพียงพอสำหรับพวกเรา ให้พวกเรารับบุตรหญิงทั้งหลายของพวกเขามาเป็นภรรยา และให้พวกเรายกบุตรหญิงของพวกเขาให้พวกเราด้วย²² ด้วยเพียงเงื่อนไขนี้พวกผู้ชายตกลงที่จะอาศัยอยู่กับพวกเรา และกลายเป็นประชาชนหนึ่งเดียว คือถ้าผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกเราเข้าสู่หนัดเหมือนที่พวกเราได้เข้าสู่หนัด

²³พวกสัตว์เลื้อย งูพิษ และสัตว์ทั้งหลายของพวกเขาจะไม่ตกเป็นของพวกเราหรือ? ดังนั้นให้พวกเราตกลงกับพวกเขาและพวกเขาจะอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา"²⁴ ผู้ชายทั้งหมดของเมืองนั้นได้ฟังฮาโมร์และเซเคมบุตรชายของเขา ผู้ชายทุกคนก็ได้เข้าสู่หนัด

²⁵ในวันที่สาม ขณะที่พวกเขากำลังยังเฝ้าอยู่ บุตรชายสองคนของยาโคบ (สิเมโอนและเลวี พวกพี่ชายของดีนาห์) แต่ละคนได้อาตบของเขา และพวกเขาเข้าโจมตีเมืองนั้นที่มั่นใจว่าตนเองปลอดภัย และพวกเขาได้ฆ่าพวกผู้ชายทั้งหมด²⁶ พวกเขาฆ่าฮาโมร์ และเซเคมบุตรชายของเขาด้วยคมดาบ พวกเขาเอานาฬิกาจากบ้านของเซเคม และหนีออกไป

²⁷พวกบุตรชายคนอื่น ๆ ของยาโคบเข้ามาที่ซอกศพ และปล้ำสะตมเมืองนั้น เพราะว่าประชาชนของเมืองนั้นทำให้น้องสาวของพวกเขาเสื่อมเสีย²⁸ พวกเขาปล้นเอาสัตว์ทั้งหลายของพวกเขา ฝูงสัตว์ของพวกเขา ลากทั้งหลาย และทุกสิ่งทุกอย่างของพวกเขาทั้งหลายในเมืองนั้น และในท้องทุ่งรอบๆ²⁹ ความมั่งคั่งทั้งหมดของพวกเขาทั้งหลาย พวกเขาได้จับตัวพวกเด็ก ๆ และพวกภรรยาของพวกเขาทั้งหลาย พวกเขาได้เอาของทุกสิ่งที่อยู่ในบ้านทั้งหลาย

³⁰ยาโคบพูดกับสิเมโอนและเลวีว่า "พวกเจ้าได้นำความลำบากมาสู่เรา ทำให้เราเสื่อมทรามลงในผู้ที่อาศัยในแผ่นดินนั้น คือคนคานาอัน และคนเปรีซซี เรามีคนจำนวนน้อย ถ้าพวกเขารวมตัวเป็นพวกเดียวกันมาต่อต้านเรา และโจมตีเรา แล้วเราจะต้องถูกทำลาย เราและครัวเรือนของเรา"³¹ แต่สิเมโอนและเลวีพูดว่า "ควรหรือที่เซเคมได้กระทำต่อน้องสาวของพวกเขาเหมือนโสเภณี?"

Chapter 35

¹พระเจ้าตรัสกับยาโคบว่า "จงลุกขึ้น จงไปยังเบเรเอล และอยู่ที่นั่น จงสร้างแท่นบูชาแด่พระเจ้าที่นั่น พระเจ้าผู้ได้ทรงปรากฏแก่เจ้าเมื่อเจ้าหนีจากเอชาวพี่ชายของเจ้า"² จากนั้นยาโคบพูดกับครัวเรือนของเขาและกับคนทั้งหมดที่อยู่กับเขา "จงละทิ้งพระต่างชาติทั้งหลายที่อยู่ท่ามกลางพวกเรา จงชำระตัวพวกเจ้าเอง และเปลี่ยนเสื้อผาของพวกเรา³ แล้วให้พวกเราออกเดินทางและขึ้นไปถึงเบเรเอล เราจะสร้างแท่นบูชาแด่พระเจ้าที่นั่น พระองค์ผู้ได้ทรงตอบเราในวันแห่งความทุกข์ยากของเรา และทรงสถิตอยู่กับเราไม่ว่าเราจะไปที่ไหน"⁴ ดังนั้นพวกเขาจึงได้ให้พระต่างชาติทั้งหมดที่มีอยู่ที่มือของพวกเขาแก่ยาโคบ และต่างหูทั้งหลายที่อยู่หูของพวกเขา ยาโคบฝังสิ่งเหล่านั้นที่ใต้ต้นโอ๊กที่อยู่ใกล้เซเคม

⁵เมื่อพวกเขาออกเดินทาง พระเจ้าทรงทำให้ชาวเมืองทั้งหลายที่อยู่รอบๆ เกิดความหวาดกลัวพวกเขา ดังนั้นพวกประชาชนเหล่านั้นจึงไม่กล้าไล่ตามพวกบุตรชายของยาโคบ ยาโคบมาถึงลูซ (นั่นคือเบเรเอล) ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน เขาและคนทั้งหมดที่อยู่กับเขา⁷ เขาได้สร้างแท่นบูชาที่นั่นและเรียกสถานที่นั้นว่า เอล เบเรเอล เพราะว่าที่นั่นพระเจ้าได้ทรงปรากฏพระองค์ต่อเขา เมื่อเขากำลังหนีจากพี่ชายของเขา เดโบราห์ พี่เลี้ยงของเรเบคาห์ ได้เสียชีวิต นางได้ถูกฝังไว้ใต้ต้นโอ๊กทางใต้ของเบเรเอล ดังนั้นมันจึงถูกเรียกว่าอัลโลนบาคุธ

⁹เมื่อยาโคบมาจากปิดดานอารัม พระเจ้าได้ทรงปรากฏแก่เขาอีกครั้งและอวยพรเขา¹⁰ พระเจ้าตรัสกับเขาว่า "ชื่อของเจ้าคือยาโคบ แต่ชื่อของเจ้าจะไม่ถูกเรียกว่ายาโคบอีกต่อไป ชื่อของเจ้าจะเป็นอิสราเอล" ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงเรียกชื่อของเขาว่าอิสราเอล

¹¹พระเจ้าตรัสกับเขาว่า "เราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงเกิดผลและเพิ่มทวีคูณ ชนชาติหนึ่งและบรรดาประชาชาติจะออกมาจากเจ้า และกษัตริย์หลายพระองค์จะอยู่ท่ามกลางเชื้อสายทั้งหลายของเจ้า¹² แผ่นดินที่เราได้ให้แก่อับราฮัมและอิสอัค เราจะประทานให้แก่เจ้า แก่เชื้อสายทั้งหลายของเจ้าที่จะเกิดมาภายหลังเจ้า เราที่จะประทานแผ่นดินนั้นให้ด้วย"

¹³พระเจ้าได้เสด็จขึ้นไปจากเขาจากสถานที่ที่ซึ่งพระองค์ตรัสกับเขา¹⁴ ยาโคบได้ตั้งเสาในสถานที่นั้นที่พระเจ้าได้ตรัสกับเขา คือเสาหินต้นหนึ่ง เขาแกะเครื่องต้มบูชาเหนือเสานั้นและเทน้ำมันบนเสานั้น¹⁵ ยาโคบเรียกชื่อสถานที่นั้นที่พระเจ้าตรัสกับเขาว่าเบเรเอล

¹⁶พวกเขาเดินทางจากเบเรเอล ในขณะที่พวกเขายังอยู่ห่างจากเอเฟราธาห์ ราเชลก็เจ็บครรภ์จะคลอดบุตร นางเจ็บครรภ์มาก¹⁷ ในขณะที่นางใกล้จะคลอดแล้วนั้น นางพดงครรภ์พุดกับนางว่า "อย่ากลัว เพราะว่ามีบุตรชายอีกคน"¹⁸ ขณะที่นางกำลังจะตาย ด้วยลมหายใจเฮือกสุดท้ายนางตั้งชื่อเขาว่าเบนโอะนีย์ แต่บิดาของเขาได้เรียกเขาว่าเบนยามิน¹⁹ ราเชลได้เสียชีวิต และถูกฝังไว้ระหว่างทางไปยังเอเฟราธาห์ (นั่นคือ เบเรเลเฮม)

²⁰ยาโคบได้ตั้งเสาบนหลุมศพของนาง เป็นเครื่องหมายหลุมศพของราเชลมาถึงทุกวันนี้²¹อิสราเอลเดินทางต่อไป และตั้งเต็นท์ของเขาทางใต้ของหอคอยของฝูงสัตว์

²²ขณะที่อิสราเอลกำลังอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น รูเบนได้หลับนอนกับบิลฮาห์ ภรรยาของบิดาของเขา และอิสราเอลก็ทราบเรื่องนี้ บัดนี้ยาโคบมีบุตรชายสิบสองคน²³บุตรชายทั้งหลายของเขาที่เกิดจากเลอาห์ คือรูเบน บุตรชายหัวปีของยาโคบ และสิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุน²⁴บุตรชายทั้งหลายของเขาที่เกิดจากราเชล คือโยเซฟ และเบนยามิน²⁵บุตรชายทั้งหลายของเขาที่เกิดจากบิลฮาห์ หญิงรับใช้ของราเชล คือดานและนัฟทาลี²⁶พวกบุตรชายของสิลาปาห์ หญิงรับใช้ของเลอาห์ คือกาดและอาเชอร์ ทั้งหมดเหล่านี้คือพวกบุตรชายของยาโคบ ผู้ที่เกิดแก่เขาในปาดานอารัม

²⁷ยาโคบมาหาอิสอัค บิดาของเขาที่มีมเร ที่เมืองศรียาการบา (เมืองเดียวกับเฮโบรน) ที่อับราฮัมและอิสอัคอาศัยอยู่²⁸อิสอัคมีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยแปดสิบปี²⁹อิสอัคได้สิ้นลมหายใจและสิ้นชีวิต และถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลายของเขา เป็นผู้ชายที่แก่หง่อมมาก เอซาวและยาโคบบุตรชายทั้งหลายของเขาได้ฝังเขาไว้

Chapter 36

¹คนเหล่านี้คือบรรดาเชื้อสายของเอซาว (ซึ่งถูกเรียกว่าเอโดมด้วย)²เอซาวได้รับเอาคนคานาอันมาเป็นภรรยาของเขาหลายคน คนเหล่านี้ที่เป็นภรรยาทั้งหลายของเขาคือ อาดาร์บุตรหญิงของโฮโลนคนฮิตไทต์ โอโฮสิบามาห์บุตรหญิงของอานาห์ หลานสาวของศิเบโอนคนฮิไวต์³และบาเสมีกบุตรหญิงของอิซมาเอล น้องสาวของเนมาโฮ⁴อาดาร์ให้กำเนิดเอลีฟัสแก่เอซาว และบาเสมีกให้กำเนิดเรอูเอล⁵โอโฮสิบามาห์ให้กำเนิดเยอูช ยาลาม และโคราห์ คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของเอซาวผู้ซึ่งได้เกิดแก่เขาในแผ่นดินคานาอัน

⁶เอซาวได้นำเอาภรรยาทั้งหลายของเขา บุตรชายทั้งหลายของเขา บุตรหญิงทั้งหลายของเขา และสมาชิกครัวเรือนทั้งหมดของเขา ฝูงสัตว์เลี้ยงของเขา สัตว์ทั้งหมดของเขา และทั้งหมดที่เขาครอบครองเป็นเจ้าของซึ่งเขาเสาะหารวบรวมมาได้ในแผ่นดินคานาอัน และเข้าไปในแผ่นดินห่างไกลจากยาโคบน้องชายของเขา⁷เขาทำอย่างนี้เพราะว่าภรรยาทั้งหลายของเขาไม่พอใจที่พวกเขาจะอยู่ด้วยกันได้ ที่ดินที่พวกเขาอาศัยอยู่ไม่สามารถรองรับพวกเขาได้ เพราะฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเขา⁸ดังนั้นเอซาวซึ่งเป็นที่ยอมรับว่าเอโดมจึงได้ตั้งถิ่นฐานในดินแดนที่ออกเขาเสอร์

⁹คนเหล่านี้คือบรรดาเชื้อสายทั้งหลายของเอซาว บรรพบุรุษของคนเอโดมในดินแดนที่ออกเขาเสอร์¹⁰เหล่านี้คือบรรดาเชื้อสายของบุตรชายทั้งหลายของเอซาว เอลีฟัสบุตรชายของอาดาร์ ภรรยาของเอซาว เรอูเอลบุตรชายของบาเสมีก ภรรยาของเอซาว¹¹บุตรชายทั้งหลายของเอลีฟัสคือ เทมาน โอมาร์ เสไฟ ภาทาม และเคเนส¹²กิมนา ภรรยาของคนหนึ่งของคนเอลีฟัส บุตรชายของเอซาวได้ให้กำเนิดอามาเลซ คนเหล่านี้คือหลานชายทั้งหลายของอาดาร์ ภรรยาของเอซาว¹³คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของเรอูเอล คือนาฮาก เศราห์ ชัมมาห์ และมิสซาร์ คนเหล่านี้เป็นหลานชายทั้งหลายของบาเสมีก ภรรยาของเอซาว

¹⁴คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโอโฮสิบามาห์ ภรรยาของเอซาวผู้ซึ่งเป็นบุตรหญิงของอานาห์ และเป็นหลานสาวของศิเบโอน นางได้ให้กำเนิดเยอูช ยาลาม และโคราห์แก่เอซาว¹⁵คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลทั้งหลายท่ามกลางบรรดาเชื้อสายของเอซาว บรรดาเชื้อสายของเอลีฟัส บุตรชายหัวปีของเอซาว เทมาน โอมาร์ เสไฟ เคเนส¹⁶โคราห์ ภาทาม และอามาเลซ คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลสืบเชื้อสายจากเอลีฟัสในแผ่นดินของเอโดม พวกเขาเป็นหลานชายทั้งหลายของอาดาร์

¹⁷คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลทั้งหลายจากเรอูเอล บุตรชายของเอซาว คือนาฮาก เศราห์ ชัมมาห์ มิสซาร์ คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลสืบเชื้อสายมาจากเรอูเอลในแผ่นดินแห่งเอโดม พวกเขาเป็นหลานชายของบาเสมีก ภรรยาของเอซาว¹⁸คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลของโอโฮสิบามาห์ ภรรยาของเอซาว คือเยอูช ยาลาม โคราห์ คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลสืบเชื้อสายจากภรรยาของเอซาว คือโอโฮสิบามาห์ บุตรหญิงของอานาห์¹⁹คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของเอซาว และเป็นวงศ์ตระกูลทั้งหลายของพวกเขา

²⁰คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเฮอีร์คนโฮรี ผู้ที่อยู่อาศัยของแผ่นดินนั้น คือโลกาน โซบาล ศิเบโอน อานาห์²¹ดีโชน เอเซอร์ และดีชาน คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลของคนโฮรี ผู้ที่อยู่อาศัยของโฮรีในแผ่นดินเอโดม²²บุตรชายทั้งหลายของโลกานคือ โฮรี และเฮมาน และกิมนาน้องสาวของโลกาน²³คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโซบาล คืออัลวาน มานาฮาก เอบาล เซไฟ และโอบัน

²⁴คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของศิเบโอน คืออัยยาร์ และอานาห์ นีคืออานาห์ผู้ที่พบน้ำพุร้อนในถิ่นทุรกันดารในขณะที่เขากำลังเลี้ยงพวกกลางของศิเบโอนบิดาของเขา²⁵คนเหล่านี้เป็นบุตรของอานาห์ คือดีโชน และโอโฮสิบามาห์ บุตรหญิงของอานาห์²⁶คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของดีโชน คือเฮมดาน เอชบาน อิธราน และเคราน

²⁷คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเอเซอร์ คือบิลฮาน ศาวาน และอาชาน²⁸คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของดีชาน คืออุส และอาร์ัน²⁹คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลทั้งหลายของคนโฮรี คือโลกาน โซบาล ศิเบโอน และอานาห์³⁰ดีโชน เอเซอร์ ดีชาน คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลของคนโฮรี ตามบัญชีวงศ์ตระกูลของพวกเขาในแผ่นดินเฮอีร์

³¹คนเหล่านี้เป็นกษัตริย์ทั้งหลายผู้ที่ปกครองแผ่นดินเอโดมก่อนกษัตริย์ใดๆ จะมาปกครองเหนือคนอิสราเอล³²คือ เบลบุตรชายของเบอีร์ได้ปกครองเอโดม และชื่อเมืองของเขาชื่อ ดินฮาบาห์³³เมื่อเบลสิ้นชีวิต จากนั้นโยบับบุตรชายของเศราห์แห่งโบสร่าได้ปกครองแทนเขา³⁴เมื่อโยบับสิ้นชีวิต หุซามคนของแผ่นดินเทมานได้ขึ้นมาปกครองแทนเขา

³⁵เมื่อหุซามได้สิ้นชีวิต ฮาดีบุตรชายของเบดัดผู้รับชนะคนมีเดียในแผ่นดินโมอับได้ปกครองแทนเขา ชื่อเมืองของเขา คือเมืองอาวีร์³⁶ เมื่อฮาดีสิ้นชีวิต จากนั้นสัมลาห์แห่งมัสเรกาห์ได้ปกครองแทนเขา³⁷ เมื่อสัมลาห์สิ้นชีวิต จากนั้นชาอูลแห่งเรโหโบกที่อยู่ข้างแม่น้ำได้ปกครองแทนเขา³⁸ เมื่อชาอูลสิ้นชีวิต จากนั้นบาอัลฮานันบุตรชายของอักโบรได้ปกครองแทนเขา³⁹ เมื่อบาอัลฮานันบุตรชายของอักโบรสิ้นชีวิต จากนั้นฮาดาร์ได้ปกครองแทนเขา ชื่อเมืองของเขา คือปาลู ภรรยาของเขาชื่อว่า เมเทกาเบล บุตรหญิงของมักเรด หลานสาวของเมซาห์

⁴⁰เหล่านี้คือชื่อทั้งหลายของพวกหัวน้ำตระกูลจากบรรดาเชื้อสายทั้งหลายของเอซาวตามวงศ์ตระกูลของพวกเขา และถิ่นฐานของพวกเขา โดยชื่อทั้งหลายของพวกเขา คือทิมนา อัลวาค เยเรท⁴¹ โอโฮสิบามาห์ เอลาห์ ปีโนน⁴² เคนัส เทมาน มิบซาร์⁴³ มักติเอล และอิราม คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าวงศ์ตระกูลของเอโดม ตามการตั้งถิ่นฐานของพวกเขาในดินแดนที่พวกเขาได้ครอบครอง นี่คือเอซาวบรรพบุรุษของคนเอโดม

Chapter 37

¹ยาโคบอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่ซึ่งบิดาของเขากำลังอาศัยอยู่ คือในแผ่นดินคานาอัน² เหล่านี้เป็นเหตุการณ์เกี่ยวกับยาโคบ โยเซฟเป็นชายหนุ่มอายุสิบเจ็ดปี เป็นผู้ดูแลฝูงสัตว์กับพวกพี่ชายของเขา เขาอยู่กับบุตรชายทั้งหลายของอิสราห์ และบุตรชายทั้งหลายของสิลาห์ ภรรยาทั้งหลายของบิดา โยเซฟนำสิ่งที่ไม่ได้เกี่ยวกับพวกเขาทั้งหลายมาบอกให้บิดาของพวกเขาฟัง

³อิสราเอลจึงรักโยเซฟมากกว่าบุตรชายทั้งหมดของเขาเพราะว่าเขาเป็นบุตรชายที่เกิดมาในวัยสาวของเขา เขาได้ตัดเสื้อผ้าที่สวยงามให้เขา⁴ พวกพี่ชายของเขาเห็นว่าบิดาของพวกเขา รักเขามากกว่าพี่ชายทั้งหมดของเขา พวกเขาเกลียดเขาและไม่พูดอย่างจริงใจต่อเขา

⁵โยเซฟฝัน และเขายกความฝันนั้นแก่พวกพี่ชายของเขา พวกเขาจึงเกลียดโยเซฟมากยิ่งขึ้น⁶ โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า "ขอโปรดฟังความฝันที่ฉันฝัน⁷ ดูเถิด พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวในทุ่งนา และดูเถิดฟ่อนข้าวของฉันตั้งขึ้นยืนอยู่ นี่แน่ฟ่อนข้าวของพวกท่านได้เข้ามาล้อมรอบและโค้งคำนับให้กับฟ่อนข้าวของฉัน"⁸ พวกพี่ชายพูดกับเขาว่า "เจ้าจะปกครองเหนือพวกเราจริงๆ หรือ? เจ้าจะปกครองพวกเราจริงๆ หรือ?" พวกเขาเกลียดโยเซฟมากยิ่งขึ้นเพราะความฝันของเขา และคำพูดของเขา

⁹โยเซฟได้ฝันอีกครั้ง และบอกความฝันนั้นแก่พวกพี่ชาย เขาพูดว่า "นี่แน่ ฉันได้ฝันอีกเรื่องหนึ่ง คือดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์และดวงดาวสิบเอ็ดดวงโค้งคำนับให้ฉัน"¹⁰ เขายกเรื่องนี้แก่บิดาของเขาเหมือนที่ได้บอกกับพวกพี่ชายของเขา และบิดาของเขาจึงตำหนิเขา และพูดกับเขาว่า "ความฝันนี้ที่เจ้าฝันคืออะไร? มารดาของเจ้าและเรา และพี่ชายทั้งหลายของเจ้าจะเข้ามาเพื่อโค้งคำนับถึงพื้นต่อเจ้าหรือ?"¹¹ พวกพี่ชายของเขา ก็อิจฉาเขา แต่บิดาของเขาเก็บเรื่องนี้ไว้ใจ

¹²พวกพี่ชายของเขาไปเลี้ยงฝูงสัตว์ของบิดาที่เซเคน¹³ อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า "พวกพี่ชายของเจ้ากำลังไปเลี้ยงฝูงสัตว์ที่เซเคนมีใช่หรือ? มาที่นี่เถอะ และเราจะส่งเจ้าไปหาพวกเขา" โยเซฟตอบเขาว่า "ฉันพร้อมแล้ว"¹⁴ อิสราเอลพูดกับเขาว่า "จงไปด้วยนี้ ไปดูสิว่าพวกพี่ชายของเจ้ากับพวกฝูงสัตว์อยู่สบายดีกันไหม และกลับมาแจ้งเรา" ดังนั้นยาโคบจึงส่งเขาออกไปจากหุบเขาเฮโรน และโยเซฟก็ไปยังเซเคน

¹⁵ผู้ชายคนหนึ่งพบโยเซฟ ดูเถิด โยเซฟกำลังเดินไปมาในท้องทุ่ง ผู้ชายคนนั้นถามเขาว่า "เจ้ามองหาอะไรอยู่หรือ?"¹⁶ โยเซฟตอบว่า "ฉันกำลังหาพวกพี่ชายของฉัน ขอได้โปรดบอกฉันหน่อยว่าพวกเขาเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ที่ไหน"¹⁷ ผู้ชายคนนั้นตอบว่า "พวกเขาเพิ่งไปจากที่นี่ ฉันได้ยินพวกเขาพูดกันว่า 'ให้พวกเราไปยังเมืองโดธานกันเถอะ'" โยเซฟไปตามหาพวกพี่ชายของเขา และพบพวกเขาที่เมืองโดธาน

¹⁸พวกเขาเห็นเขามาแต่ไกล และก่อนที่เขาจะเข้ามาใกล้พวกเขา พวกเขาวางแผนเพื่อที่จะฆ่าเขา¹⁹ พวกพี่ชายของเขาพูดกันว่า "ดูสิ เจ้าคนช่างฝันกำลังมา"²⁰ มาเถิดนี้ ให้พวกเราฆ่าเขา และทิ้งเขาไว้ที่บ่อเหล่านี้สักบ่อหนึ่ง เราจะพูดว่า 'สัตว์ป่าได้กัดกินเขา' เราจะดูว่าแล้วความฝันของเขาจะเป็นอย่างไร"

²¹รูเบนได้ยินและช่วยเหลือเขาจากมือของพวกเขา เขาพูดว่า "อย่าให้เราเอาชีวิตของเขา"²² รูเบนพูดกับพวกเขาว่า "อย่าให้เลือดไหลเลย โยเนลลงในบ่อในถิ่นทุรกันดารนี้เถอะ แต่อย่าลงมือกับเขาเลย" นั่นคือเขาจะช่วยโยเซฟจากมือของพวกเขาเพื่อที่จะนำเขากลับไปหาบิดาของเขา²³ เมื่อโยเซฟมาถึงพวกพี่ชายของเขา พวกเขาจับเขาถอดเสื้อผ้าที่สวยงามออก²⁴ พวกเขาจับเขาโยนลงในบ่อ บ่อนั้นว่างเปล่าไม่มีน้ำ

²⁵พวกเขานั่งลงเพื่อจะกินอาหาร พวกเขาเหลือบตาขึ้นมองดู และนี่แน่มีคาราวานของคนอิชมาเอลกำลังมาจากกิเลอาด พร้อมกับฝูงอูฐของพวกเขา บรรทุกเครื่องเทศ และน้ำมันพืชที่มีกลิ่นหอม และยางไม้หอม พวกเขากำลังเดินทางบรรทุกสินค้าลงไปยังอียิปต์²⁶ ยูดาห์พูดกับพี่น้องทั้งหลายของเขาว่า "จะมีประโยชน์อะไรถ้าเราจะฆ่าพี่น้องชายของเราและปกปิดเลือดของเขา?"²⁷ มาเถอะ ให้เราขายเขาให้กับคนอิชมาเอล และอย่ายื่นมือออกทำอะไร เพราะเขาคือน้องของเรา เป็นเลือดเนื้อของเรา" พวกพี่น้องทั้งหลายของเขาได้รับฟังเขา²⁸ พ่อค้าคนมีเดียผ่านมา พวกพี่ชายของเขาดูโยเซฟขึ้นมา และยกเขาออกมาจากบ่อนั้น พวกเขาขายโยเซฟให้กับคนอิชมาเอลเป็นเงินยี่สิบแผ่น คนอิชมาเอลพาโยเซฟไปยังอียิปต์

²⁹รูเบนกลับไปบ่อนั้น และดูเถิด โยเซฟไม่ได้อยู่ในบ่อนั้น เขาได้ฉีกเสื้อผ้าของเขา³⁰ เขากลับไปหาพวกน้องของเขา และพูดว่า "เด็กนั้นไม่ได้อยู่ที่นั่น และ ฉันจะไปไหนได้?"³¹ พวกเขาฆ่าแพะตัวหนึ่ง และจากนั้นเอาเสื้อผ้าของโยเซฟมา และจุ่มลงในเลือดนั้น³² แล้วพวกเขานำมันไปให้บิดาของพวกเขาและพูดว่า "เราได้พบสิ่งนี้ ขอโปรดดูเถิดว่ามันเป็นเสื้อผ้าของบุตรชายของท่านหรือไม่"³³ ยาโคบจำได้ และพูดว่า "มันเป็นเสื้อผ้าบุตรชายของเรา สัตว์ป่าได้กัดกินเขา โยเซฟถูกฉีกเป็นชิ้นๆ แน่แล้ว"

³⁴ยาโคบฉีกเสื้อผ้าของเขาและสวมเสื้อผ้ากระสอบเหนือบริเวณสะโพก เขาค่ำครวญถึงบุตรชายของเขาหลายวัน³⁵ บุตรชายและบุตรหญิงทั้งหมดของเขาได้

ลุกขึ้นมาปลอบใจเขา แต่เขาปฏิเสธที่จะรับการปลอบโยน เขาพูดว่า "ที่จริงแล้ว ฉันจะลงไปยังท้องของคนตายร้องไห้คร่ำครวญถึงบุตรชายของฉัน" บิดาของเขาร้องไห้ถึงเขา³⁶ คนมีเดียนชายเขาในอียิปต์ ให้กับโปทิฟาร์ ข้าราชการของฟาโรห์ ซึ่งเป็นหัวหน้าราชวงศ์

Chapter 38

¹ในเวลานั้นยูดาห์ได้ไปจากพวกพี่น้องของเขา และไปอยู่กับคนอูธลามชื่อฮิราห์ เขาพบหญิงสาวชาวคานาอันบิดาของหญิงนั้นชื่อซูวา เขาแต่งงานกับนาง และได้หลับนอนกับนาง

³นางตั้งครรภ์และมีบุตรชาย เขาถูกตั้งชื่อว่า เฮอร์⁴นางตั้งครรภ์อีกครั้งและมีบุตรชายอีกคนหนึ่ง นางเรียกชื่อเขาว่า โอนัน⁵นางมีบุตรชายอีกคนหนึ่งและเรียกชื่อเขาว่า เซราห์ นางให้กำเนิดเขาที่เคซิบ

⁶ยูดาห์หาภรรยาคนหนึ่งให้เฮอร์ บุตรชายหัวปีของเขา นางชื่ออามาร⁷เฮอร์บุตรชายหัวปีของยูดาห์เป็นคนชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงประหารชีวิตเขา

⁸ยูดาห์พูดกับโอนันว่า "จงไปหลับนอนกับพี่สะใภ้ของเจ้า จงทำให้น้ำกามตกดินดังนั้นเขาจึงไม่มีบุตรสำหรับพี่ชายของเจ้า"⁹โอนันรู้ว่าเด็กนั้นจะไม่ใช่ของเขา เมื่อไรก็ตามที่เขาหลับนอนกับพี่สะใภ้ของเขา เขาก็ให้น้ำกามตกดินดังนั้นเขาจึงไม่มีบุตรสำหรับพี่ชายของเขา¹⁰สิ่งที่เขาทำเป็นสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จึงทรงประหารชีวิตเขาด้วย¹¹จากนั้นยูดาห์พูดกับอามาร บุตรสะใภ้ของเขาว่า "จงอยู่อย่างแม่ฝ่ายในบ้านของบิดาเจ้าจนกว่าเซราห์ บุตรชายของเราจะเติบโตใหญ่" เพราะเขากล่าวว่า "เขาจะตายเหมือนพวกพี่ชายของเขาด้วย" อามารจึงจากไปและอาศัยอยู่ในบ้านของบิดาของนาง

¹²หลังจากนั้นเป็นเวลานาน บุตรหญิงของซูวา ภรรยาของยูดาห์เสียชีวิต ยูดาห์ได้รับการปลอมประโลมและไปหาคนตัดขนแกะของเขาที่ทิมนาห์ เขาและเพื่อนของเขา คือฮิราห์คนอูธลาม¹³อามารได้รับการบอกกล่าวว่า "ดูเถิด บิดาของสามีกำลังไปทิมนาห์ เพื่อตัดขนแกะของเขา"¹⁴นางเปลี่ยนชุดหญิงม่ายของนางและห่มตัวนางเองด้วยผ้าคลุมหน้า และปกคลุมตัวนางเอง นางนั่งที่ประตูของบ้านเอนาอิม ซึ่งอยู่ข้างถนนไปยังบ้านทิมนาห์ เพราะนางเห็นว่าเซราห์นั้นได้เติบโตแล้ว แต่นางยังไม่ได้ถูกมอมให้เป็นภรรยาของเขา

¹⁵เมื่อยูดาห์เห็นนาง เขาคิดว่านางคือโสเภณีเพราะนางปิดบังใบหน้าของนาง¹⁶เขาเข้าไปหานางที่ข้างทาง และพูดว่า "มาเถิด ขอให้เรากลับนอนกับเจ้า" เพราะเขาไม่รู้ว่านางคือบุตรสะใภ้ของเขา และนางพูดว่า "ท่านจะหลับนอนกับฉัน ท่านจะให้อะไรแก่ฉัน?"¹⁷เขาพูดว่า "เราจะส่งแพะหนุ่มจากฝูงมาให้เจ้าหนึ่งตัว" นางถามว่าท่านจะให้ของมัดจำไว้ก่อนจนกว่าจะส่งลูกแพะมาได้ไหม¹⁸เขากล่าวว่า "เราจะให้อะไรเป็นหลักประกันแก่เจ้าได้?" นางตอบว่า "ขอตราของท่าน และเชือก และไม่เท่าที่อยู่ในมือท่านเป็นหลักประกัน" เขาให้สิ่งเหล่านั้นแก่นางและหลับนอนกับนาง และนางก็ตั้งครรภ์กับเขา

¹⁹นางลุกขึ้นและจากไป นางเอาผ้าคลุมหน้าออก และสวมใส่เสื้อผ้าหญิงม่ายของนาง²⁰ยูดาห์ส่งแพะหนุ่มจากฝูงไปกับเพื่อนของเขาคนอูธลามเพื่อที่จะรับของประกันคืนจากมือของหญิงนั้น แต่เขากลับไม่พบ²¹แล้วคนอูธลามถามบรรดาผู้ชายของสถานที่นั้นว่า "หญิงโสเภณีที่เคยอยู่ที่เอนาอิม ที่ริมทางนี้อยู่ที่ไหน?" พวกเขาตอบว่า "ไม่เคยมีโสเภณีที่นี่"²²เขาก็กลับไปหายูดาห์และพูดว่า "ฉันหานางไม่พบ พวกผู้ชายของที่นี่พูดด้วยว่า 'ไม่เคยมีโสเภณีที่นี่' "²³ยูดาห์พูดว่า "ให้นางเก็บสิ่งของต่างๆ ไว้ เพื่อที่เราจะต้องอับอาย ที่จริงเราส่งแพะหนุ่มนี้ไป แต่ท่านหานางไม่พบ"

²⁴หลังจากนั้นประมาณสามเดือนมีคนมาบอกยูดาห์ว่า "อามารบุตรสะใภ้ของท่านได้เป็นโสเภณี และจริงๆ นางได้ตั้งครรภ์เพราะเหตุนี้" ยูดาห์พูดว่า "จงนำนางมาที่นี่ และเผานางเสีย"²⁵เมื่อนางถูกนำออกมา นางส่งข้อความถึงบิดาของสามีนางว่า "ฉันตั้งครรภ์กับผู้ชายซึ่งเป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้" นางพูดว่า "ขอได้โปรดพิจารณาเถิดว่าใครเป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้ ตราและเชือก และไม้เท้านี้"²⁶ยูดาห์จึงสิ่งเหล่านี้ได้ และพูดว่า "นางมีความชอบธรรมมากกว่าเรา ตั้งแต่เราไม่ได้ยกนางให้เป็นภรรยาของเซราห์ บุตรชายของเรา" และเขาไม่ได้หลับนอนกับนางอีก

²⁷อยู่มาเมื่อถึงกำหนดที่นางจะให้กำเนิดบุตร ดูเถิด มีบุตรฝาแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง²⁸เมื่อถึงเวลาคลอด คนหนึ่งได้ยื่นมือออกมา และนางพดุงครรภ์เอาด้ายสีแดง และผูกที่มือของเขา และพูดว่า "คนนี้ออกมาก่อน"²⁹แต่เขาถึงมือของเขากลับเข้าไป และดูเถิดน้องชายของเขาออกมาก่อน นางพดุงครรภ์พูดว่า "เจ้าแหวกออกมาอย่างไร?" ดังนั้นเขาจึงถูกเรียกชื่อว่า เปเรศ³⁰จากนั้นพี่ชายของเขาจึงออกมา คือคนที่มีด้ายสีแดงผูกติดมือ และเขาถูกเรียกชื่อว่า เซราห์

Chapter 39

¹โยเซฟถูกนำลงไปยังอียิปต์ ไปกับฟารอคนอียิปต์ ผู้บัญชาการราชวงศ์ ราชข้าราชการของฟาโรห์ชื่อเยอากันคนอิธิมาเอล ผู้ซึ่งนำเขาลงมาที่นี่²พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับโยเซฟและเขากลายเป็นผู้ชายที่ประสบความสำเร็จ เขาอาศัยอยู่ในบ้านของเจ้านายคนอียิปต์ของเขา

³เจ้านายของเขาเห็นว่าพระยาห์เวห์สถิตกับเขาและพระยาห์เวห์ทรงกระทำให้ทุกสิ่งที่เขากำหนดประสบความสำเร็จ⁴โยเซฟเป็นที่ชอบในสายตาของเขา เขารับใช้โปทิฟาร์ โปทิฟาร์ให้โยเซฟจัดการดูแลบ้านของเขา และทุกสิ่งที่เขาเป็นเจ้าของ เขาให้โยเซฟดูแลทุกสิ่ง

⁵อยู่มาหลังจากที่เขาให้โยเซฟจัดการดูแลบ้านของเขา และทุกสิ่งที่เขาเป็นเจ้าของ ที่พระยาห์เวห์หว่านพรบ้านคนอียิปต์นั้นเพราะโยเซฟ พระพรของพระยาห์เวห์มีอยู่ในทุกสิ่งที่โปทิฟาร์มีในบ้านและในท้องทุ่ง⁶โปทิฟาร์ให้ทุกสิ่งที่เขามีให้อยู่ภายใต้การดูแลของโยเซฟ เขาไม่ต้องการอะไรนอกจากอาหารที่เขาจะกิน ดูเถิดโยเซฟเป็นหนุ่มหล่อและมีเสน่ห์

⁷หลังจากนั้นภรรยาของเจ้านายของเขามีความปรารถนาในโยเซฟ นางพูดว่า “มาหลับนอนกับฉันสิ”⁸ แต่เขาได้ปฏิเสธ และพูดกับภรรยาของเจ้านายของเขาว่า “ดูเถิด เจ้านายของข้าพเจ้าไม่ได้สนใจว่าข้าพเจ้าทำอะไรในบ้านนี้ และเขาได้มอบทุกสิ่งที่เขาเป็นเจ้าของให้อยู่ภายใต้การดูแลของข้าพเจ้า⁹ ไม่มีใครในบ้านนี้ที่ใหญ่ไปกว่าข้าพเจ้า เขาไม่ได้หวงอะไรไว้จากข้าพเจ้า ยกเว้นท่าน เพราะท่านคือภรรยาของเขา ข้าพเจ้าจะทำสิ่งชั่วร้ายที่ใหญ่หลวงนี้ และถ้าบาปต่อพระเจ้าได้อย่างไร?”

¹⁰นางพูดกับโยเซฟวันแล้ววันเล่า แต่เขาปฏิเสธที่จะหลับนอนกับนางหรืออยู่กับนาง¹¹ อยู่มาวันหนึ่งเมื่อเขาเข้าไปในบ้านเพื่อที่จะทำงานของเขา ไม่มีผู้ชายของบ้านอยู่ที่นั่นในบ้านนั้น¹² นางจับตัวเขาด้วยเสื้อผ้าของเขาและพูดว่า “จงหลับนอนกับฉันสิ” เขาก็เอาเสื้อผ้าของเขาไว้ในมือนาง หันไป และออกไปข้างนอก

¹³เมื่อนางได้เห็นว่าเขากิ่งเสื้อผ้าของเขาไว้ในมือของนางและหนีออกไปข้างนอก¹⁴ นางได้เรียกพวกผู้ชายของบ้านนางและบอกพวกเขาว่า “ดูสิ โปทิฟาร์นำคนฮิบรูนี้มาเพื่อจะทำลายกายต่อเรา เขาเข้ามาหาฉันเพื่อที่จะหลับนอนกับฉัน แต่ฉันกรีดร้องขึ้น”¹⁵ เมื่อเขาได้ยินฉันทกรีดร้อง เขาก็ทิ้งเสื้อผ้าของเขาไว้กับฉันทหันไป และออกไปข้างนอก”

¹⁶นางวางเสื้อผ้าของเขาไว้ข้างๆ นางจนกระทั่งเจ้านายของเขาเข้าบ้านมา¹⁷ นางบอกเขาอย่างนี้ว่า “คนรับใช้ฮิบรูผู้ที่ท่านนำมาให้เรา เข้ามาเพื่อจะทำลายกายต่อฉัน”¹⁸ เมื่อฉันทกรีดร้อง เขาก็ทิ้งเสื้อผ้าของเขาไว้กับฉันท และหนีออกไปข้างนอก”

¹⁹เมื่อเจ้านายของเขาได้ยินเรื่องเล่าที่ภรรยาของเขาบอกเขา “นี่คือสิ่งที่คนรับใช้ของท่านได้กระทำต่อฉัน” เขาโกรธมาก²⁰ เจ้านายของโยเซฟนำเขาไปและขังเขาไว้ในคุก สถานที่ซึ่งนักโทษของกษัตริย์ถูกจำจองอยู่ เขาอยู่ในคุคนั้น

²¹แต่พระยาห์เวห์สถิตกับโยเซฟ และสำแดงพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อแก่เขา พระองค์ทรงกระทำให้เขาเป็นที่ชอบในสายตาของผู้คุมนักโทษ²² ผู้คุมนักโทษมอบนักโทษทั้งหมดให้อยู่ในมือของโยเซฟ ไม่ว่าพวกเขาจะทำอะไรที่นั่น โยเซฟเป็นผู้จัดการทั้งหมด²³ ผู้คุมนักโทษไม่ต้องกังวลเรื่องใดๆ ที่อยู่ในมือของเขา เพราะว่าพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเขา ไม่ว่าเขาทำอะไร พระยาห์เวห์ก็ทรงทำให้ประสบความสำเร็จ

Chapter 40

¹หลังจากสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เจ้าพนักงานถวายจอกเสวย และเจ้าพนักงานทำขนมปังได้ทำให้เจ้านายขุนเคื่อง คือกษัตริย์ฮิบีปต์² ฟาโรห์ทรงพระพิโรธเจ้านายทั้งสองของพระองค์ คือหัวหน้าคนถวายจอกเสวยและหัวหน้าคนทำขนมปัง³ พระองค์จำจองพวกเขาไว้ในบ้านของผู้บัญชาการราชของครีษ ในคุกเดียวกันกับที่โยเซฟถูกขังอยู่⁴ ผู้บัญชาการราชของครีษให้โยเซฟเป็นคนรับใช้พวกเขา พวกเขาถูกจำจองมาระยะเวลาหนึ่ง

⁵เจ้าพนักงานถวายจอกเสวย และเจ้าพนักงานทำขนมปังของกษัตริย์ฮิบีปต์ ซึ่งถูกจำจองในคุก พวกเขาทั้งสองได้ฝัน แต่ละคนต่างคนต่างฝันในคืนเดียวกัน และความฝันแต่ละความฝันต่างก็มีความหมายของมันเอง⁶ โยเซฟพาหาพวกเขาในตอนเช้าและเห็นพวกเขา ดูเถิดพวกเขาเป็นทุกข์⁷ เขากล่าวว่า “ท่านในวันนี้ดูพวกเขาเป็นทุกข์?”⁸ พวกเขาตอบแก่เขาว่า “เราทั้งสองได้ฝันและไม่มีใครที่จะสามารถแก้ความฝันนั้นได้” โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า “การแก้ความฝันนั้นไม่ใช่เป็นของพระเจ้าหรือ? ขอโปรดบอกข้าพเจ้าเถิด”

⁹หัวหน้าเจ้าพนักงานถวายจอกเสวยเล่าความฝันของเขาแก่โยเซฟ เขาพูดกับโยเซฟว่า “ในความฝันของเรา นี้แน่ มีเถาอยู่จนอยู่ต่อหน้าเรา¹⁰ บนเถาอยู่นั้นมีสามกิ่ง มันแตกตา มันแบ่งบาน และเป็นพวงองุ่นสุกงาม¹¹ จอกเสวยของฟาโรห์อยู่ในมือของเรา เราเอาพวงองุ่นและคั้นเอาน้ำใส่ลงในจอกเสวยของฟาโรห์ และเราก็กายจอกเสวยนั้นบนพระหัตถ์ของฟาโรห์”

¹²โยเซฟพูดกับเขาว่า “นี่คือการแก้ความฝันนั้น สามกิ่งหมายถึงสามวัน¹³ ภายในสามวันฟาโรห์จะยกท่านขึ้นและให้ท่านขึ้นสู่ที่ทำงานของท่าน ท่านจะได้ถวายจอกเสวยของฟาโรห์ในพระหัตถ์ของพระองค์เหมือนเมื่อท่านได้เคยเป็นเจ้าพนักงานถวายจอกเสวย¹⁴ แต่ขอท่านได้โปรดระลึกถึงข้าพเจ้าเมื่อท่านได้ดีแล้ว และกรุณาแสดงความเมตตาต่อข้าพเจ้า ด้วยการกล่าวถึงข้าพเจ้าให้ฟาโรห์ฟัง และนำข้าพเจ้าออกไปจากคุคนี¹⁵ เพราะที่จริงแล้วข้าพเจ้าถูกลักพาตัวมาจากแผ่นดินของคนฮิบรู ที่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ทำอะไรที่สมควรให้พวกเขาจำจองข้าพเจ้าในคุกที่แข็งแรงมืดซิดนี้”

¹⁶เมื่อหัวหน้าเจ้าพนักงานทำขนมปังเห็นว่าความฝันนั้นเป็นที่น่าสนใจ เขาพูดกับโยเซฟว่า “เราทั้งสองก็ฝันเหมือนกัน และนี่แน่ มีขนมปังสามตะกร้าอยู่บนศีรษะของเรา¹⁷ ในตะกร้าบนสุดมีขนมปังอย่างดีทุกชนิดสำหรับฟาโรห์ แต่มีฝูงนกมากินขนมปังในตะกร้าบนศีรษะของเรา”¹⁸ โยเซฟตอบและพูดว่า “นี่คือคำแก้ความฝัน สามตะกร้าก็คือสามวัน¹⁹ ภายในสามวันนี้ฟาโรห์จะยกศีรษะของท่านออกจากท่าน และจะแขวนท่านไว้บนต้นไม้ ฝูงนกจะมากินเนื้อท่าน”

²⁰ในวันที่สามซึ่งเป็นวันพระราชสมภพของฟาโรห์ พระองค์ทรงจัดงานเลี้ยงสำหรับข้าราชการของพระองค์ทุกคน พระองค์ทรงยกหัวหน้าเจ้าพนักงานถวายจอกเสวย และหัวหน้าเจ้าพนักงานทำขนมปังขึ้น ในท่ามกลางข้าราชการทั้งหลายของพระองค์²¹ พระองค์ทรงคืนตำแหน่งให้กับหัวหน้าเจ้าพนักงานถวายจอกเสวย ทรงมอบให้เขารับผิดชอบถวายจอกเสวยบนพระหัตถ์ของฟาโรห์อีกครั้ง²² แต่พระองค์ทรงแขวนคอหัวหน้าเจ้าพนักงานทำขนมปัง เหมือนดังที่โยเซฟได้แก้ความฝันให้พวกเขา²³ หัวหน้าเจ้าพนักงานถวายจอกเสวยไม่ได้จดจำโยเซฟ และลืมเขา

Chapter 41

¹เมื่อสิ้นสุดสองปีเต็มขึ้น ฟาโรห์ทรงฝันว่า นี้แน่ พระองค์ทรงยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำไนล์² นี้แน่ มีแม่น้ำเจ็ดตัวขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ นาทุ่งและอ้วนพีและพวกมัน

กินหญ้าท่ามกลางต้นกก³ ดูกิด และมีแม่วัวอีกเจ็ดตัวที่ตามขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ นำเกลียด และพอม พวกมันยืนอยู่ข้างๆ กับแม่วัวตัวอื่นๆ บนฝั่งแม่น้ำไนล์⁴ จากนั้นพวกแม่วัวที่นำเกลียด และตัวพอมก็ได้กินแม่วัวเจ็ดตัวที่นำดูและอ้วนพีเสีย จากนั้นฟาโรห์ทรงตื่นขึ้น

⁵จากนั้นพระองค์ก็บรรทมอีก และทรงฝันเป็นครั้งที่สอง ดูกิด มีต้นข้าวต้นหนึ่ง มีเจ็ดรวงที่สมบูรณ์และดี⁶ ดูเกอะ มีข้าวอีกเจ็ดรวงที่ลีบและไหม้เกรียม เพราะลมตะวันตก จอกขึ้นมา⁷ ข้าวลีบเจ็ดรวงได้กลืนข้าวสมบูรณ์ และดีทั้งเจ็ดรวง ฟาโรห์ทรงตื่นขึ้น และดูเกอะ มันเป็นความฝัน

⁸ในตอนเช้าพระทัยของพระองค์ก็เป็นทุกข์ พระองค์ทรงส่งคนไปเรียกบรรดานักเล่นกลและนักปราชญ์ของอียิปต์เข้ามาเฝ้า ฟาโรห์ทรงบอกพวกเขาถึงความฝันของพระองค์ แต่ไม่มีใครสามารถแก้ความฝันนั้นให้ฟาโรห์ได้⁹ จากนั้นหัวหน้าพนักงานถวายจอกเสวยทูลฟาโรห์ว่า "วันนี้ข้าพระองค์คิดถึงความคิดของข้าพระองค์"¹⁰ ครั้งที่ฟาโรห์ทรงพิโรธต่อพวกเขาคนรับใช้ของพระองค์ และจงจำข้าพระองค์ในบ้านของผู้บัญชาการราชวงศ์ ครั้นหัวหน้าพนักงานทำขนมปังและข้าพระองค์¹¹ พวกข้าพระองค์ คือเขาและข้าพระองค์ได้ฝันในคืนเดียวกัน ต่างคนต่างฝันตามการแก้ความฝันของเขา

¹²มีชายหนุ่มคนฮิบรู คนรับใช้ของผู้บัญชาการราชวงศ์อยู่ร่วมกับพวกเรา พวกเราได้ออกเขา และเขาได้แก้ความฝันของพวกเราให้พวกเรา เขาก็ได้แก้ความฝันให้พวกเราแต่ละคนตามความฝันของเขา¹³ เขาแก้ความฝันนั้นให้พวกเรา ฟาโรห์คืนตำแหน่งให้ข้าพระองค์ แต่อีกคนหนึ่งเขาถูกแขวนคอ"

¹⁴แล้วฟาโรห์ทรงส่งคนไปเรียกโยเซฟ พวกเขารับไปนำเขาออกมาจากเรือนจำ เขาโกนหนวดเคราของเขาเอง เปลี่ยนเสื้อผ้าของเขา และมาเข้าเฝ้าฟาโรห์¹⁵ ฟาโรห์ตรัสแก่โยเซฟว่า "เราได้ฝัน ไม่มีใครแก้ความฝันนี้ได้ แต่เราได้ยินเรื่องเกี่ยวกับเจ้า ว่าเมื่อเจ้าได้ยินเรื่องราวความฝัน เจ้าสามารถแก้ความฝันนั้นได้"¹⁶ โยเซฟทูลตอบฟาโรห์ว่า "ไม่ใช่ข้าพระองค์หรอก แต่เป็นพระเจ้าต่างหากที่จะทรงตอบฟาโรห์ด้วยความชื่นชม"

¹⁷ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า "ในความฝันของเรา ดูกิด เรายืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำไนล์¹⁸ นี่แน่ะ มีแม่วัวเจ็ดตัวขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ อ้วนพี และสวยงาม และพวกมันกินหญ้าท่ามกลางต้นกก¹⁹ ดูกิด มีแม่วัวอีกเจ็ดตัวตามขึ้นมา อ่อนแอ ไม่น่าดูเลย และพอมโซ ทัวแผ่นดินอียิปต์ เราไม่เคยเห็นแม่วัวที่ไม่น่าดูเช่นนี้มาก่อน²⁰ แม่วัวพอมโซ และไม่น่าดูเหล่านี้กินแม่วัวอ้วนพีที่ขึ้นมาตอนแรก²¹ เมื่อพวกมันกินแม่วัวอ้วนพีเหล่านั้นแล้ว พวกมันก็ยังคงไม่น่าดูเหมือนเดิม จากนั้นเราก็ตื่นขึ้น

²²เราได้ฝันอีก และดูเกอะ มีรวงข้าวเจ็ดรวงแตกออกมาจากต้นข้าวต้นหนึ่ง เมล็ดสมบูรณ์และดี²³ นี่แน่ะ มีรวงข้าวอีกเจ็ดรวงแตกออกมาภายหลัง ลีบเหี่ยวแห้ง และเกรียมด้วยลมตะวันตก²⁴ รวงข้าวลีบได้กลืนรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้น เรบอกความฝันเหล่านี้แก่พวกนักมายากล แต่ไม่มีใครสามารถแก้ความฝันเหล่านี้ให้เราได้"

²⁵โยเซฟทูลต่อฟาโรห์ว่า "ความฝันทั้งสองของฟาโรห์เป็นเรื่องเดียวกัน พระเจ้าทรงแจ้งให้ฟาโรห์ทราบถึงสิ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำ"²⁶ แม่วัวอ้วนพีเจ็ดตัว คือเจ็ดปี และรวงข้าวสมบูรณ์เจ็ดรวงก็คือเจ็ดปี ความฝันทั้งสองเป็นเรื่องเดียวกัน²⁷ แม่วัวพอม และไม่น่าดูเจ็ดตัวที่ได้ขึ้นมาภายหลัง คือเจ็ดปี และเช่นเดียวกัน รวงข้าวลีบ ไหม้เกรียมด้วยลมตะวันตกก็จะเป็นเจ็ดปีแห่งการกันดารอาหาร

²⁸นั่นคือสิ่งที่ข้าพระองค์ได้ทูลต่อฟาโรห์ ถึงสิ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำ และพระองค์ได้ทรงเปิดเผยต่อฟาโรห์²⁹ จงระวังเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ที่ยิ่งใหญ่ จะเกิดขึ้นทั่วแผ่นดินอียิปต์³⁰ เจ็ดปีแห่งการกันดารอาหารจะตามมา และความสมบูรณ์ที่ผ่านมาในแผ่นดินอียิปต์จะถูกกลืนกิน และการกันดารอาหารจะทำลายแผ่นดินนั้น³¹ ความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินจะไม่ถูกจดจำเพราะการกันดารอาหารที่ติดตามมานั้นรุนแรงอย่างแสนสาหัส

³²ฟาโรห์ได้ฝันซ้ำเพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้จะทรงทำให้เกิด และพระเจ้าจะทรงทำให้เกิดขึ้นในเร็วๆ นี้³³ ขอให้ฟาโรห์มองหาผู้ชายที่มีความเข้าใจดี และฉลาดสักคนหนึ่ง ตั้งเขาให้ดูแลเหนือแผ่นดินอียิปต์

³⁴ขอให้ฟาโรห์ทำสิ่งนี้ คือให้พระองค์แต่งตั้งผู้ดูแลเหนือแผ่นดิน ให้พวกเขาเก็บพืชผลของอียิปต์หนึ่งในห้าส่วนไว้ตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น³⁵ ให้พวกเขาเก็บรวบรวมอาหารทั้งหมดของปีที่อุดมสมบูรณ์ที่กำลังมาและเก็บข้าวด้วยอำนาจของฟาโรห์ เพื่อเป็นอาหารที่จะใช้ในเมื่อถึงหลาย พวกเขาต้องดูแลรักษาไว้³⁶ อาหารเหล่านี้จะถูกใช้สำหรับแผ่นดินในช่วงเจ็ดปีแห่งการกันดารอาหารที่จะเกิดขึ้นในแผ่นดินอียิปต์ ด้วยวิธีการนี้แผ่นดินจะไม่ถูกทำลายล้างด้วยการกันดารอาหาร"

³⁷คำแนะนำนี้เป็นสิ่งที่ดีในสายตาของฟาโรห์และในสายตาของบรรดาข้าราชการทั้งหมดของพระองค์³⁸ ฟาโรห์ตรัสกับพวกข้าราชการของพระองค์ว่า "เราจะสามารถหาผู้ชายเช่นนี้ ที่มีพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วยได้หรือ?"³⁹ ดังนั้นฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า "เพราะพระเจ้าทรงสำแดงสิ่งทั้งหมดเหล่านี้แก่เจ้า ไม่มีใครที่มีความเข้าใจและฉลาดเหมือนเจ้า⁴⁰ เจ้าจะดูแลเราสำนักของเรา และประชาชนของเราทั้งหมดจะถูกปกครองด้วยคำพูดของเจ้า เฉพาะบัลลังก์นี้เท่านั้นที่เราจะใหญ่กว่าเจ้า"

⁴¹ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า "ดูกิดเราได้ตั้งเจ้าไว้เหนือแผ่นดินอียิปต์"⁴² ฟาโรห์ทรงถอดแหวนตราจากพระหัตถ์ของพระองค์และได้สวมใส่ให้กับโยเซฟ พระองค์ได้สวมเสื้อผ้าลินินอย่างดีให้กับเขา และสวมสร้อยทองคำลงบนคอของเขา⁴³ พระองค์ทรงให้เขาใช้รถม้าคันที่สองที่พระองค์ทรงเป็นเจ้าของ จะมีผู้ชายประกาศไปข้างหน้าเขาว่า "จงคุกเข่าลง" ฟาโรห์ได้ตั้งเขาไว้เหนือแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด

⁴⁴ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า "เราคือฟาโรห์ และทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์นี้ไม่มีใครที่จะยกมือ หรือยกเท้าของเขาได้ นอกจากเจ้าจะอนุญาต"⁴⁵ ฟาโรห์ตั้งชื่อให้โยเซฟว่า "ศาเฟนาคาปาเนอาห์" พระองค์ประทานอาสนิก บุตรหญิงของโปทิเฟรา บุริศตของเมืองโอนเป็นภรรยาของเขา โยเซฟออกไปทั่วแผ่นดินอียิปต์

⁴⁶โยเซฟมีอายุสามสิบปี เมื่อเขายืนอยู่ต่อพระพักตร์ฟาโรห์ กษัตริย์อียิปต์ โยเซฟออกไปจากการเข้าเฝ้าฟาโรห์ และออกไปทั่วแผ่นดินอียิปต์⁴⁷ ในเจ็ดปีแห่ง

ความอุดมสมบูรณ์แผ่นดินให้ผลผลิตอย่างมากมาย⁴⁸ ในตลอดเจ็ดปี เขารวบรวมอาหารที่มีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์และเก็บอาหารนั้นไว้ในเมืองต่างๆ เขาเก็บอาหารของแต่ละเมืองจากท้องทุ่งและพื้นที่รอบๆ เมืองไว้ที่แต่ละเมืองนั้น⁴⁹ โยเซฟเก็บรักษาข้าวมากมายเหมือนกรวยแห่งท้องทะเล มากจนกระทั่งเขาต้องสั่งให้หยุดการกำบัญชีเนื่องจากมันมีมากเกินไปที่จะนับได้

⁵⁰ ก่อนที่ปีแห่งการกันดารอาหารจะมาถึง โยเซฟมีบุตรชายสองคนซึ่งอาเสนาห์ บุตรหญิงของโปทิเฟรา ปุโรหิตเมืองโอน เป็นผู้ให้กำเนิดแก่เขา⁵¹ โยเซฟเรียกชื่อบุตรชายหัวปีของเขาว่า มนัสเสห์ เพราะเขากล่าวว่า "พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าพเจ้าลืมความทุกข์ยากลำบากทั้งหมดของข้าพเจ้า และครวญเรื่องทั้งหมดของบิดาข้าพเจ้า"⁵² เขาเรียกชื่อบุตรชายคนที่สองว่า เอฟราอิม เพราะเขากล่าวว่า "พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าพเจ้าเกิดผลในดินแดนแห่งความยากลำบากของข้าพเจ้า"

⁵³ เจ็ดปีแห่งความสมบูรณ์ในแผ่นดินอียิปต์ก็จบสิ้นลง⁵⁴ เจ็ดปีแห่งการกันดารอาหารได้เริ่มต้น เหมือนที่โยเซฟได้พูดไว้ เกิดการกันดารอาหารขึ้นทั่วแผ่นดิน แต่ในแผ่นดินอียิปต์ยังมีอาหาร

⁵⁵ เมื่อเกิดการกันดารขึ้นทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์ ประชาชนร้องขออาหารจากฟาโรห์ ฟาโรห์ตรัสกับประชาชนอียิปต์ทั้งหมดว่า "จงไปหาโยเซฟ และจงปฏิบัติตามที่เขาพูด"⁵⁶ การกันดารอาหารเกิดขึ้นทั่วทั้งแผ่นดิน โยเซฟเปิดอยู่ฉางทั้งหมด และขายอาหารให้กับคนอียิปต์ เกิดการกันดารอาหารอย่างรุนแรงในแผ่นดินอียิปต์⁵⁷ คนจากทั่วทั้งแผ่นดินมายังอียิปต์เพื่อซื้อข้าวจากโยเซฟ เพราะว่าเกิดการกันดารอาหารอย่างแสนสาหัสขึ้นทั่วทั้งแผ่นดิน

Chapter 42

¹ บัดนี้ยาโคบรู้ว่ามิชลาอยู่ที่ในอียิปต์ เขาพูดกับพวกบุตรชายของเขาว่า "พวกเจ้ามาองดูกันและกันทำไม?" เขาพูดว่า "ดูนี้ เราได้ยินว่า ที่ในอียิปต์มีข้าว จงลงไปที่นี่ และซื้อข้าวจากที่นี่มาให้เรา เพื่อที่เราจะได้มีชีวิตอยู่และไม่ตาย"³ พี่ชายทั้งสิบคนของโยเซฟลงไปซื้อข้าวจากอียิปต์⁴ แต่เบนยามิน น้องชายของโยเซฟนั้นยาโคบไม่ได้ส่งไปกับพวกพี่ชายของเขา เพราะเขากล่าวว่าเบนยามินจะได้รับอันตราย⁵ พวกบุตรชายของอิสราเอลเดินทางมาเพื่อที่จะซื้อข้าวเพราะการกันดารอาหารที่เกิดในดินแดนคานาอัน

⁶ บัดนี้โยเซฟได้เป็นผู้ปกครองเหนือแผ่นดินนั้น เขาเป็นผู้ขายข้าวให้กับคนทั้งแผ่นดินแต่เพียงผู้เดียว พวกพี่ชายของโยเซฟมาและโค้งคำนับเขา จนหน้าของพวกเขาสัมผัสพื้น⁷ โยเซฟเห็นพวกพี่ชายและจำพวกเขาได้ แต่เขาปกปิดตัวเขาเองจากพวกเขาและพูดอย่างห้าวๆ กับพวกเขา เขาพูดกับพวกเขาว่า "พวกเจ้ามาจากไหน?" พวกเขาตอบว่า "จากแผ่นดินคานาอันเพื่อซื้ออาหาร"

⁸ โยเซฟจำพวกพี่ชายของเขาได้ แต่พวกเขาจำโยเซฟไม่ได้⁹ แล้วโยเซฟก็ระลึกถึงความฝันที่เขาได้ฝันเกี่ยวกับพวกเขา และเขาพูดกับพวกเขาว่า "พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม พวกเจ้ามาเพื่อที่จะดูส่วนที่ไม่ได้มีการป้องกันของแผ่นดิน"

¹⁰ พวกเขาพูดกับเขาว่า "ไม่ใช่หรือกษัตริย์ของข้าพเจ้า พวกคนรับใช้ของท่านมาเพื่อที่จะซื้ออาหาร"¹¹ พวกเขาทั้งหมดเป็นบุตรชายร่วมบิดาคนเดียวกัน พวกเราเป็นคนสัตย์ซื่อ พวกคนรับใช้ของท่านไม่ใช่คนสอดแนม"

¹² เขาพูดกับพวกเขาว่า "ไม่ใช่หรือ พวกเจ้ามาเพื่อดูส่วนที่ไม่ได้มีการป้องกันของแผ่นดิน"¹³ พวกเขาพูดว่า "พวกเรา พวกคนรับใช้ของท่านมีพี่น้องด้วยกันสิบสองคน เป็นพวกบุตรชายร่วมบิดาคนเดียวกันในแผ่นดินคานาอัน ดูเถิดน้องคนสุดท้อง ขณะนี้อยู่กับบิดาของพวกเรา และน้องอีกคนหนึ่งก็ได้เสียชีวิตไปแล้ว"

¹⁴ โยเซฟพูดกับพวกเขา "มันเป็นอย่างที่เราได้พูดกับพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม"¹⁵ ด้วยเหตุนี้พวกเจ้าต้องถูกตรวจสอบ ฟาโรห์ทรงพระชนม์อยู่ฉันใด พวกเจ้าจะไปจากที่นี่ไม่ได้ นอกจากน้องชายคนสุดท้องของพวกเจ้าจะมากับฉัน¹⁶ จงส่งพวกเจ้าคนใดคนหนึ่งให้ไปพำน้องชายของพวกเจ้ามา เพื่อพิสูจน์คำพูดของพวกเจ้าว่าจริงหรือเท็จ และให้ยังพวกเจ้าที่เหลือไว้ในคุก"¹⁷ เขาจองจำพวกเขาทั้งหมดไว้เป็นเวลาสามวัน

¹⁸ ในวันที่สาม โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า "เพราะเราเกรงกลัวพระเจ้า จงทำอย่างนี้เพื่อจะมีชีวิตรอด¹⁹ คือถ้าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ ก็ให้พี่น้องคนหนึ่งของพวกเขาอยู่ในคุก แต่พวกเจ้าที่เหลือให้นำข้าวกลับไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารในบ้านพวกเจ้า"²⁰ จงนำน้องชายคนสุดท้องมาหาเรา เพื่อยืนยันคำพูดของพวกเจ้าและพวกเจ้าจะไม่ตาย" ดังนั้นพวกเขาก็ได้ทำตามนั้น

²¹ พวกเขาพูดกันว่า "พวกเรามีความผิดจริงๆ เกี่ยวกับน้องชายของพวกเรา ที่พวกเราได้เห็นความเจ็บปวดของจิตวิญญาณของเขา เมื่อเขาขอร้องพวกเรา แต่พวกเราไม่ได้ฟังเขา ดังนั้นความเจ็บปวดนี้จึงได้ย้อนกลับมาถึงพวกเรา"²² รูเบนตอบพวกเขาว่า "ฉันไม่ได้บอกพวกเจ้าหรือว่า 'อย่าทำบาปต่อเด็กคนนั้น' แต่พวกเจ้าไม่ฟังใช่ไหม? บัดนี้ดูสิ เลือดของเขาคงได้เรียกร้องต่อพวกเรา"

²³ พวกเขาไม่รู้ว่าโยเซฟเข้าใจที่พวกเขาพูด เพราะว่ามีสำมะโนระหว่างพวกเขา²⁴ เขาออกไปจากพวกเขาและร้องไห้ เขากลับมาหาพวกเขาและพูดกับพวกเขา เขาเลือกเอาสิเมโอนจากพวกเขา และมัดเขาต่อหน้าพวกเขา²⁵ จากนั้นโยเซฟสั่งให้คนรับใช้ของเขาใส่ข้าวให้เต็มกระสอบของพวกพี่ชาย และให้ใส่เงินของทุกคนกลับลงไปในกระสอบของเขาด้วย และจัดเตรียมการเดินทางให้พวกเขา มนุษย์ดำเนินการเพื่อพวกเขา

²⁶ พวกพี่ชายเอาข้าวบรรจุหลังลาของพวกเขามาและเดินทางออกไปจากที่นี่²⁷ เมื่อถึงที่พักพวกเขาค้นหนึ่งเปิดกระสอบข้าวของเขาเพื่อเอาข้าวให้ลาของเขา เขาเห็นเงินของเขา ดูเถิดมันอยู่ในกระสอบของเขาที่เปิดอยู่²⁸ เขาพูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า "เงินของฉันถูกนำกลับมา ดูสิ มันอยู่ในกระสอบของฉัน" พวกเขาขยี้เสีย และพวกเขากันตัวกัน พูดยังว่า "นี่คืออะไร ที่พระเจ้าทรงกระทำกับพวกเรา?"

²⁹ พวกเขาไปหาโยโคบ บิดาของพวกเขาในแผ่นดินคานาอัน และบอกเขาถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกับพวกเขาทุกอย่าง พวกเขาพูดว่า³⁰ “ผู้ชายคนนั้นที่เป็นเจ้านายของแผ่นดิน ได้พูดอย่างหยาบคายกับพวกเรา และคิดว่าเราเป็นคนสอดแนมในแผ่นดินนั้น³¹ เราพูดกับเขาว่า ‘พวกเราเป็นคนสัตย์ซื่อ พวกเราไม่ใช่คนสอดแนม’³² พวกเรามีพี่น้องสิบสองคน เป็นบุตรชายทั้งหลายของบิดาของเรา คนหนึ่งเสียชีวิตไปแล้ว และในวันนี้้องคนสุดท้ายก็อยู่บิดาของพวกเราในแผ่นดินคานาอัน”

³³ ผู้ชายคนนั้น เจ้านายของแผ่นดินได้พูดกับพวกเขาว่า “ด้วยวิธีนี้เราจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อจริงหรือไม่ ทั้งพี่น้องคนหนึ่งไว้กับเรา นำข้าวกลับไปบรรเทาการกันดารอาหารในบ้านของพวกเจ้า และไปตามทางของพวกเจ้า³⁴ จงนำน้องชายคนสุดท้ายมาหาเรา แล้วเราจะรู้ว่าพวกเจ้าไม่ใช่คนสอดแนม แต่เป็นคนที่สัตย์ซื่อ จากนั้นเราจะปล่อยพี่น้องของพวกเจ้าให้กับพวกเจ้า และพวกเจ้าจะค้าขายในแผ่นดินนั้น”

³⁵ เมื่อพวกเขานำข้าวออกจากกระสอบ ดูเกิดกระสอบของพวกเขามีเงินอยู่ทุกกระสอบ เมื่อพวกเขาและบิดาของพวกเขาเห็นว่ากระสอบของพวกเขามีเงินอยู่ พวกเขาก็หัวเราะ³⁶ โยโคบบิดาของพวกเขาพูดกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าทำให้เราสูญเสียบุตรชายของเรา โยเซฟก็ได้เสียชีวิตไป สิเมโอนก็ได้จากไป และพวกเจ้าจะมาเอาเบนยามินไปอีก ทั้งหมดเหล่านี้ทำร้ายเรา”

³⁷ รูเบนพูดกับบิดาของเขา กล่าวว่า “ขอให้ท่านประหารบุตรชายทั้งสองของฉันทันที ถ้าฉันทำเบนยามินกลับมาให้ท่าน มอบเขาไว้ในมือฉันทันที และฉันทจะนำเขากลับมาหาท่านอีก” โยโคบพูดว่า “บุตรชายของเราจะไม่ลงไปกับเจ้า เพราะว่าพี่ชายของเขาคือตายแล้ว เหลือเขาเพียงคนเดียว หากเกิดอันตรายกับเขาในระหว่างทางที่พวกเจ้าไปนั้น เท่ากับว่าพวกเจ้าจะนำผมหงอกของผมพร้อมกับความโศกเศร้าลงสู่แดนผู้ตาย”

Chapter 43

¹ การกันดารอาหารในแผ่นดินนั้นรุนแรงยิ่งขึ้น² อยู่มาเมื่อพวกเขากินข้าวที่พวกเขาได้ซื้อมาจากอียิปต์หมดแล้ว บิดาของพวกเขาพูดกับพวกเขาว่า “จงไปและซื้ออาหารมาให้เราอีก”

³ ยูดาห์บอกเขาว่า “ผู้ชายคนนั้นได้กำชับพวกเราอย่างเด็ดขาดว่า ‘พวกเจ้าจะไม่ได้เห็นหน้าของเราอีกนอกจากน้องชายของพวกเจ้าจะมาพบพวกเจ้า’⁴ ถ้าพ่อให้น้องชายของพวกเราไปกับพวกเรา พวกเราจะลงไปและซื้ออาหารมาให้พ่อ⁵ แต่ถ้าพ่อไม่ให้เขาไป พวกเราจะไม่ลงไป เพราะผู้ชายคนนั้นพูดกับพวกเราว่า ‘พวกเจ้าจะไม่ได้เห็นหน้าของเราถ้าน้องชายของพวกเจ้าไม่มาพบพวกเจ้า’”

⁶ อีซราเอลพูดว่า “ทำไมพวกเจ้าได้ทำในสิ่งที่เลวร้ายกับเราด้วยการบอกผู้ชายคนนั้นว่าพวกเจ้ายังมีน้องชายอีกคนหนึ่งเล่า?”⁷ พวกเขาพูดว่า “ผู้ชายคนนั้นถามรายละเอียดเกี่ยวกับพวกเรา และครอบครัวของพวกเรา เขากล่าวว่า ‘บิดาของพวกเจ้ายังมีชีวิตอยู่ไหม? พวกเจ้ามีพี่น้องอีกคนหนึ่งไหม?’ พวกเราตอบเขาตามคำถามเหล่านี้ พวกเราจึงได้บอกเขาว่า ‘จงนำน้องชายของพวกเจ้าลงมา?’”⁸ ยูดาห์พูดกับอีซราเอล บิดาของเขาว่า “จงให้เด็กนั้นไปกับลูก พวกเราจะลุกขึ้นและไปเพื่อพวกเราจะมิมีชีวิตและไม่ตาย ทั้งพวกเรา พ่อ และบุตรทั้งหลายของพวกเรา” ลูกขอเป็นตัวแทนเพื่อเขา พ่อให้ลูกรับผิดชอบได้ ถ้าลูกไม่นำเขากลับมาให้พ่อ และมอบเขาต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกได้รับการประณามตลอดไป¹⁰ เพราะถ้าพวกลูกไม่ล่าช้า แน่แน่นอน เดียวนี้พวกเราก็ควรจะกลับมาที่นี่เป็นครั้งที่สองครั้งแล้ว”

¹¹ อีซราเอล บิดาของพวกเขาพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าเป็นอย่างนั้น ก็จงทำเรื่องนี้เดี๋ยวนี้ จงนำสิ่งที่ดีที่สุดในแผ่นดินนี้บางส่วนใส่ในกระสอบทั้งหลายของพวกเจ้า แบกลงไปให้ผู้ชายคนนั้นเป็นของกำนัล คือน้ำมันพืชที่มีกลิ่นหอม และน้ำผึ้ง เครื่องเทศ และยางไม้หอม ถั่วพิสทาชิโอ และอัลมอนด์¹² นำเงินไปในมือสองเท่า เงินที่ได้ถูกนำกลับมาในกระสอบทั้งหลายของพวกเจ้า จงนำสิ่งมีของของพวกเจ้ากลับไป บางทีอาจจะเป็นความผิดพลาด¹³ นำน้องชายของพวกเจ้าไปด้วย จงลุกขึ้น และไปหาผู้ชายคนนั้นอีกครั้ง¹⁴ ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ประทานความเมตตาแก่พวกเจ้าต่อหน้าผู้ชายคนนั้น เพื่อที่เขาจะได้ปลดปล่อยพี่น้องอีกคนของพวกเจ้าและเบนยามินให้แก่พวกเจ้า ถ้าเราต้องสูญเสียบุตรทั้งหลายของเรา เราก็ต้องสูญเสีย”¹⁵ ชายเหล่านั้นได้นำของกำนัลนี้ และในมือของพวกเขาเงินจำนวนสองเท่า ไปพร้อมกับเบนยามิน พวกเขาลุกขึ้นและลงไปยังอียิปต์ และยืนอยู่ต่อหน้าโยเซฟ

¹⁶ เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินกับพวกเขา เขาพูดกับพ่อบ้านของเขาว่า “จงนำชายเหล่านั้นเข้ามาในบ้าน ฆ่าสัตว์ตัวหนึ่งและจัดเตรียมอาหาร เพราะชายเหล่านั้นจะกินอาหารกับเราเที่ยงนี้”¹⁷ พ่อบ้านนั้นทำตามที่ยอเซฟสั่ง เขานำชายเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของโยเซฟ¹⁸ ชายเหล่านั้นก็หัวเราะหัวเราะเพราะพวกเขาถูกนำเข้าไปในบ้านของโยเซฟ พวกเขาได้พูดว่า “มันเป็นเพราะเงินนั้นที่กลับเข้ามาอยู่ในกระสอบของพวกเราครั้งแรกที่เราถูกนำเข้ามา บางทีเขาอาจจะหาโอกาสหาเรื่องพวกเรา เขาอาจจะจับพวกเราและนำพวกเราไปเป็นทาส และยึดลาทั้งหลายของพวกเรา”

¹⁹ พวกเขาเข้าไปหาพ่อบ้านของโยเซฟ และพวกเขาพูดกับเขาที่ประตูบ้าน²⁰ พวกเขาพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า พวกเราได้ลงมาครั้งแรกเพื่อซื้ออาหาร²¹ เมื่อพวกเราไปถึงที่พัก พวกเราได้เปิดกระสอบข้าวของพวกเรา และดูเกิดเงินของทุกคนอยู่ครบในกระสอบของแต่ละคน พวกเราได้นำมันกลับมาในมือพวกเรา²² เงินอื่นๆ พวกเราก็ได้นำลงมาเพื่อซื้ออาหาร พวกเราไม่รู้ว่าใครได้เอาเงินของพวกเราใส่ในกระสอบข้าวของพวกเรา”²³ พ่อบ้านนั้นพูดว่า “สันติสุขจงมีแก่พวกท่านอย่ากลัวเลย พระเจ้าของพวกท่าน และพระเจ้าของบิดาพวกท่านต้องเป็นผู้จ่ายเงินของพวกท่านใส่ในกระสอบข้าวของพวกท่าน เราได้รับเงินของพวกท่านแล้ว” จากนั้นพ่อบ้านได้นำสิเมโอนออกมาให้พวกเขา

²⁴ พ่อบ้านของโยเซฟนำพวกเขากลับเข้าไปในบ้านของโยเซฟ เขาได้ให้น้ำแก่พวกเขา และพวกเขาล้างเท้าของพวกเขา เขาให้อาหารแก่พวกเขาของพวกเขา²⁵ พวกเขาเตรียมของกำนัลทั้งหลายสำหรับการมาของโยเซฟในเวลาเที่ยงวัน เพราะพวกเขาได้ยินว่าพวกเขากลับมาหาโยเซฟ

²⁶ เมื่อโยเซฟกลับมาบ้าน พวกเขาได้นำของกำนัลซึ่งอยู่ในมือของพวกเขาเข้ามาในบ้าน และโค้งคำนับลงถึงพื้นต่อหน้าเขา²⁷ เขาได้ถามพวกเขาสืบความ

เป็นอยู่ของพวกเขามาและพูดว่า "บิดาของพวกเจ้า คนแก่ที่พวกเจ้าได้พูดถึงนั้นสบายดีไหม? เขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่?"²⁸ พวกเขาตอบว่า "บิดาของพวกเรา คนรับใช้ของท่านสบายดี เขายังมีชีวิตอยู่" พวกเขาถ่อมลงและหมอบกราบ²⁹ เมื่อเขามองขึ้น เขาเห็นเบนยามิน น้องชายของเขา บุตรชายของมารดาของเขา และเขาพูดว่า "นี่คือน้องชายคนสุดท้ายของพวกเจ้าที่พวกเจ้าได้ออกเรหรือ?" จากนั้นเขาพูดว่า "บุตรชายของเราเอ๋ย ขอพระเจ้าทรงพระเมตตาแก่เจ้า"

³⁰โยเซฟรีบออกไปนอกห้อง เพราะว่าเขามีความรู้สึกสะเทือนใจเกี่ยวกับน้องชายของเขา เขาหาที่ที่จะร้องไห้ เขาเข้าไปในห้องของเขาและร้องไห้ที่นั่น³¹ เขาได้ล้างหน้าของเขาและออกมา เขาควบคุมตัวเขาเอง พูดว่า "จงยกอาหารมา"³² พวกคนรับใช้จึงได้ยกอาหารมาให้โยเซฟโดยส่วนของเขาเอง และของพวกพี่ชายโดยส่วนของพวกเขาเอง พวกคนอียิปต์ที่นั่นได้กินกับเขาในส่วนของพวกเขาเพราะว่าคนอียิปต์ไม่สามารถกินขนมปังกับคนฮีบรู เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่น่าเกลียดแก่คนอียิปต์

³³พวกพี่ชายนั่งต่อหน้าเขา บุตรชายหิวปีตามสิทธิบุตรหิวปี และน้องคนสุดท้ายตามอายุของเขา ชายทั้งหลายถูกทำให้ประหลาดใจด้วยกัน³⁴ โยเซฟได้ให้ส่วนต่างๆ แก่พวกเขาจากอาหารที่อยู่ตรงหน้าของเขา แต่ส่วนของเบนยามินนั้นมากเป็นค่าแห่งของพวกพี่ชายของเขา พวกเขาได้ดื่มและสนุกสนานกับเขา

Chapter 44

¹โยเซฟสั่งคนต้นเรือนของเขา พูดว่า "ใส่อาหารให้เต็มกระสอบของชายเหล่านั้น ให้มากเท่าที่พวกเขาสามารถบรรจุไปได้ และใส่เงินของพวกเขามาแต่ละคนในปากกระสอบของเขา² ใส่จอกของเรา จอเงินในปากกระสอบของคนสุดท้าย พร้อมกับเงินของเขาที่นำมาซื้อข้าว" คนต้นเรือนก็ได้ทำตามที่ยูเซฟสั่ง

³ในตอนรุ่งเช้า และชายเหล่านั้นก็ได้ออกเดินทาง พวกเขาและลาทั้งหลายของพวกเขา⁴ เมื่อพวกเขาได้ออกไปจากเมือง แต่ยังไม่ไกล โยเซฟได้สั่งคนต้นเรือนของเขา "จงลุกขึ้นติดตามชายเหล่านั้นไป และเมื่อเขาไปทันพวกเขา จงพูดกับพวกเขาว่า 'ทำไมพวกเจ้าตอบแทนการดีด้วยความชั่ว?'⁵ นี่ไม่ใช่จอกที่เจ้านายของเราใช้ดื่ม และจอกที่ท่านใช้ในการทำนายนหรือ? พวกท่านได้ทำสิ่งชั่วร้าย คือสิ่งนี้ที่พวกท่านได้ทำ"

⁶คนต้นเรือนของโยเซฟได้ตามมาทันพวกเขาและพูดถ้อยคำเหล่านี้กับพวกเขา⁷ พวกเขาพูดกับเขาว่า "ทำไมเจ้านายของข้าพเจ้าพูดถ้อยคำเหล่านี้? ขอให้มันอยู่ห่างไกลจากพวกคนรับใช้ของท่านที่พวกเขาจะกระทำเช่นนั้น"⁸ ดูเถิด เงินที่พวกเราพบในกระสอบทั้งหลายของพวกเรา ในการเปิดกระสอบ พวกเราก็ได้นำมันออกมาจากดินแดนคานาอัน กลับมาให้ท่านอีกครั้ง จะเป็นไปได้อย่างไรที่พวกเราจะขโมยเงิน หรือกองจากบ้านเจ้านายของท่าน?⁹ ไม่ว่าท่านจะพบที่พวกคนรับใช้ของท่านคนใด จงให้เขาค้นคืนตายเถิด และพวกเราจะเป็นทาสของเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย"

¹⁰คนต้นเรือนนั้นพูดว่า "บัดนี้ให้เป็นไปตามที่คำพูดของพวกเจ้าเถิด พบจอกที่ใครก็ตามก็ให้คนนั้นเป็นทาสของเรา และพวกท่านที่เหลือก็พินาศ"¹¹ จากนั้นแต่ละคนรีบและนำเอากระสอบของเขาลงมาวางบนพื้น และแต่ละคนได้เปิดกระสอบของเขา¹² คนต้นเรือนได้เริ่มค้นหา เขาเริ่มต้นจากผู้ที่มียาญมากที่สุด และไปจบที่ผู้ที่มียาญน้อยที่สุด และจอกนั้นก็ถูกพบในกระสอบของเบนยามิน¹³ ดังนั้นพวกเขาจึงได้ฉีกเสื้อผ้าของพวกเขา แต่ละคนเอากระสอบบรรจุทุกหลังลาของเขาและกลับเข้าเมือง

¹⁴ยูดาห์และพวกพี่ชายทั้งหลายมายังบ้านของโยเซฟ เขายังอยู่ที่นั่น และพวกเขาได้คำนับต่อเขาน้ำถึงพื้น¹⁵ โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า "พวกเจ้าทำอะไรลงไป? พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนเช่นเรากำนายได้?"¹⁶ ยูดาห์พูดว่า "เจ้านายของข้าพเจ้า พวกเราจะสามารถพูดอะไรได้อีกเล่า? พวกเราจะสามารถพูดอะไรได้อีก? หรือพวกเราจะพิสูจน์ตัวเราเองได้อย่างไร? พระเจ้าได้พบความชั่วร้ายของพวกคนรับใช้ของท่าน ดูเถิด พวกเราเป็นทาสของเจ้านายของข้าพเจ้า ทั้งพวกเราและเขาผู้ที่ได้พบจอกอยู่ในมือของเขา"¹⁷ โยเซฟพูดว่า "ขอให้มันอยู่ห่างไกลจากเราที่จะทำอย่างนั้น ผู้ชายคนนั้นผู้ที่ได้พบจอกอยู่ในมือของเขา คนนั้นจะเป็นทาสของเรา แต่สำหรับพวกเจ้าทั้งหลายที่เหลือ จงลุกขึ้นกลับไปหาบิดาของพวกเจ้าอย่างสันติเถิด"

¹⁸จากนั้นยูดาห์เข้ามาใกล้เขาและพูดว่า "ขอความกรุณาเถิด เจ้านายของข้าพเจ้า ขอให้คนรับใช้ของท่านพูดสักคำให้ท่านฟัง และให้ความโกรธของท่านตกอยู่กับคนรับใช้ของท่าน เพราะท่านเป็นเหมือนฟาโรห์¹⁹ เจ้านายของข้าพเจ้าได้ถามคนรับใช้ของเขา กล่าวว่า 'เจ้ามีบิดา หรือน้องชายหรือไม่?'²⁰ พวกเราได้ตอบเจ้านายของข้าพเจ้า 'เรามีบิดาคนหนึ่ง ชายชรา และบุตรที่เขามีในวัยชรา บุตรเล็กๆ แต่พี่ชายของเขาได้เสียชีวิต และเขาอยู่กับมารดาของเขาคนเดียว และบิดาของเขาที่รักเขา'

²¹จากนั้นท่านได้พูดกับพวกคนรับใช้ของท่าน 'จงนำเขาลงมาหาเราเพื่อที่เราจะพบเขา'²² หลังจากนั้น เราได้พูดกับเจ้านายของเรา 'เด็กคนนั้นไม่สามารถทิ้งบิดาของเขาได้ เพราะว่าถ้าเขาละทิ้งบิดาของเขา บิดาของเขาจะตาย'²³ จากนั้นท่านได้พูดกับพวกคนรับใช้ของท่าน 'ถ้าน้องคนสุดท้ายไม่ลงมากับพวกเจ้า พวกเจ้าจะไม่ได้พบหน้าเราอีก'²⁴ และเมื่อพวกเราขึ้นไปพบบิดาของข้าพเจ้า คนรับใช้ของท่าน พวกเราบอกเขาถึงถ้อยคำของเจ้านายของข้าพเจ้า

²⁵บิดาของพวกเราพูดว่า 'จงไปอีกครั้ง ซื้ออาหารให้เรา'²⁶ จากนั้นพวกเราพูดว่า 'พวกเราไม่สามารถลงไปได้ ถ้าน้องคนสุดท้ายของพวกเราอยู่กับเรา แล้วพวกเราจะลงไป เพราะว่าพวกเราไม่สามารถพบหน้าผู้ชายคนนั้นได้ นอกจากน้องชายคนสุดท้ายจะอยู่กับเรา'²⁷ บิดาของข้าพเจ้า คนรับใช้ของท่านพูดกับพวกเราว่า 'พวกเจ้ารู้ว่าการร่ายของเราได้ให้กำเนิดบุตรชายสองคนแก่เรา'²⁸ คนหนึ่งในพวกเขาได้ไปจากเราและเราพูดว่า 'แต่ก็เพียงเขาได้ถูกฉีกเป็นชิ้นๆ และเราไม่ได้พบเขาตั้งแต่นั้นมา'²⁹ บัดนี้ถ้าพวกเจ้านำคนนี้ไปจากเราอีก และเกิดอันตรายกับเขา พวกเจ้าจะนำผมหงอกของเราด้วยความโศกเศร้าลงสู่แดนผู้ตาย'

³⁰ดังนั้น บัดนี้เมื่อข้าพเจ้ามาถึงบิดาของข้าพเจ้า คนรับใช้ของท่าน และเด็กนั้นไม่อยู่กับพวกเรา ตั้งแต่ชีวิตของเขาถูกผูกมัดกับชีวิตของเด็กนั้น³¹ เมื่อเขาเห็นเด็กนั้นไม่อยู่กับพวกเรา เขาจะตาย พวกคนรับใช้ของท่านจะนำผมหงอกของบิดาของพวกเรา คนรับใช้ของท่านกับความโศกเศร้าลงสู่แดนผู้ตาย

³²เพราะคนรับใช้ของท่านเป็นคนรับประกันสำหรับเด็กนั้นกับบิดาของข้าพเจ้า และได้พูดว่า 'ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้นำเขากลับมาให้ท่าน แล้วข้าพเจ้าจะยอมรับผิดต่อบิดาของข้าพเจ้าตลอดไป'³³ ดังนั้นบัดนี้ ขอความกรุณาให้คนรับใช้ของท่านอยู่เป็นทาสกับเจ้านายของข้าพเจ้าแทนเด็กคนนั้น และอนุญาตให้เด็กนั้นกลับขึ้นไปกับ

พวกพี่ชายของเขา³⁴ เพราะข้าพเจ้าจะกลับไปพบบิดาของข้าพเจ้าได้อย่างไร ถ้าเด็กนั้นไม่อยู่กับข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าเกรงว่าจะเห็นความชั่วร้ายมาสู่บิดาของข้าพเจ้า"

Chapter 45

¹ จากนั้นโยเซฟก็ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ต่อหน้าคนรับใช้ทั้งหลายที่ยืนอยู่ข้างๆ เขา เขาพูดเสียงดัง "ทุกคนจงออกไป" ดังนั้นจึงไม่มีใครรับใช้ยืนอยู่ข้างๆ เขา เมื่อโยเซฟเปิดเผยตัวเองให้พวกพี่น้องของเขาทราบ² เขาร้องไห้เสียงดัง คนอียิปต์ทั้งหลายได้ยืน และราชสำนักของฟาโรห์ก็ได้ยืน³ โยเซฟพูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า "ฉันคือโยเซฟ พ่อของฉันยังมีชีวิตอยู่หรือ?" พวกพี่น้องของเขาไม่สามารถตอบเขาได้ เพราะพวกเขาตกใจในการปรากฏตัวของเขา

⁴ จากนั้นโยเซฟพูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า "กรุณาเข้ามาใกล้ฉันเถิด" พวกเขาเข้ามาใกล้ เขาพูดว่า "ฉันคือโยเซฟน้องชายของท่าน ผู้ที่พวกท่านได้ขายมายังอียิปต์⁵ อย่าเสียใจหรือโกรธตัวเองที่ขายฉันมาที่นี่ เพราะพระเจ้าได้ส่งฉันมาก่อนหน้าพวกท่านเพื่อรักษาชีวิต⁶ เพราะนี่คือสองปีแห่งการกันดารอาหารที่เกิดขึ้นในแผ่นดิน และยังมีเหลืออีกห้าปีซึ่งจะโหดร้าย หรือเก็บเกี่ยวไม่ได้เลย⁷ พระเจ้าส่งฉันมาล่วงหน้าเพื่อรักษาพวกท่านที่เป็นเหมือนคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน และรักษาพวกท่านให้มีชีวิตอยู่ด้วยการช่วยกู้ฉันยิ่งใหญ่

⁸ ดังนั้น บัดนี้จึงไม่ใช่พวกท่านที่ส่งฉันมาที่นี่แต่เป็นพระเจ้า และพระองค์ทรงทำให้ฉันเป็นเหมือนบิดาของฟาโรห์ เจ้านายของราชสำนักของพระองค์ และปกครองเหนือแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด⁹ จงรับ และขึ้นไปหาบิดาของฉันและพูดกับท่านว่า 'นี่คือสิ่งที่โยเซฟ บุตรชายของท่านพูด' พระเจ้าทรงทำให้ฉันเป็นเจ้านายของคนอียิปต์ทั้งหมด ลงมาหาฉัน อย่าได้ชักช้า

¹⁰ ท่านจะอาศัยอยู่ในเมืองโกเชน และท่านจะได้อยู่ใกล้ฉัน ท่านและบุตรทั้งหลายของท่าน และพวกหลานของท่าน และฝูงแพะ แกะ และโค และทุกสิ่งที่ท่านมี¹¹ เราจะจัดให้ท่านที่นั่น เพราะยังมีเหลือเวลาอีกห้าปีของการกันดารอาหาร ดังนั้นท่านจะไม่ต้องยากจน ท่านและครัวเรือนของท่าน และทุกสิ่งที่ท่านมี"

¹² ดูเถิด ดาวของพวกพี่ และดาวของเบนยามิน น้องชายของฉันก็เห็นแล้ว นี่คือการพูดของฉันที่พูดกับพวกท่าน¹³ พวกท่านจะบอกบิดาของฉันเกี่ยวกับเกียรติยศชื่อเสียงของฉันในอียิปต์ และทุกสิ่งที่พวกท่านเห็น ขอให้พวกท่านรับไปนำบิดาของฉันลงมาที่นี่เถิด¹⁴ เขากอดคอเบนยามินน้องชายของเขาและร้องไห้ และเบนยามินก็ร้องไห้ที่คอของเขา¹⁵ เขาจูบพวกพี่ชายของเขาทุกคน และร้องไห้กับพวกเขา หลังจากนั้นพวกพี่ชายของเขาก็ได้พูดกับเขา

¹⁶ ข่าวเรื่องนี้รู้ไปถึงราชสำนักของฟาโรห์ว่า "พี่น้องของโยเซฟมาถึง" เป็นสิ่งที่ทำให้ฟาโรห์ทรงดีใจรวมทั้งพวกข้าราชการบริพารของพระองค์ด้วย¹⁷ ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า "จงพูดกับพวกพี่น้องของเจ้า 'จงทำอย่างนี้ บรรดาหลังพวกสัตว์ของเจ้า และไปยังแผ่นดินคานาอัน'¹⁸ นำบิดาของเจ้า และครัวเรือนของเจ้าและมาพบเรา เราจะให้สิ่งที่ดีของแผ่นดินอียิปต์แก่เจ้า และเจ้าจะได้กินผลอันอุดมสมบูรณ์แห่งแผ่นดิน"¹⁹ บัดนี้เราส่งเจ้า 'จงทำอย่างนี้' นำขบวนเกรียนบรรทุกของออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อพวกบุตรของเจ้า และพวกภรรยาของเจ้า นำบิดาของเจ้าและกลับมา²⁰ อย่ากังวลเกี่ยวกับทรัพย์สินทั้งหลายของเจ้า เพราะว่าสิ่งที่ดีของแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมดเป็นของเจ้า"

²¹ พวกบุตรชายของอิสราเอลก็ได้ทำอย่างนั้น โยเซฟให้ขบวนเกรียนกับพวกเขาตามพระบัญชาของฟาโรห์ และจัดเตรียมการเดินทางสำหรับพวกเขา²² สำหรับพวกเขาทุกคน เขาให้เสื้อผ้าสำหรับการเปลี่ยนแก่แต่ละคน แต่สำหรับเบนยามินเขาให้เงินสามร้อยแผ่น และเสื้อผ้าสำหรับการเปลี่ยนห้าชุด²³ สำหรับบิดาของเขา เขาส่งสิ่งต่อไปนี้คือ ลาสิบตัวบรรทุกสิ่งต่างๆ ทั้งหลายของอียิปต์ และลาตัวเมียสิบตัวที่บรรทุกข้าว ขนมปัง และสิ่งต่างๆ สำหรับการเดินทางของบิดาของเขา²⁴ ดังนั้นเขาได้ส่งพี่น้องของเขาออกเดินทาง และพวกเขาก็จากไป เขาพูดกับพวกเขาว่า "นี่แน่ะ พวกท่านอย่าได้ทะเลาะกันระหว่างการเดินทาง"

²⁵ พวกเขาได้ออกไปจากอียิปต์ และมาถึงแผ่นดินคานาอัน มาพบยาโคบ บิดาของพวกเขา²⁶ พวกเขาบอกกับเขาว่า "โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ และเขาเป็นผู้ปกครองเหนือแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด" จิตใจของเขารู้สึกประหลาดใจ เพราะเขาไม่เชื่อในสิ่งที่พวกเขาได้บอกเขา²⁷ พวกเขาได้บอกเขาทุกคำพูดของโยเซฟที่เขาพูดกับพวกเขา เมื่อยาโคบเห็นรถบรรทุกที่โยเซฟส่งมาบรรทุกเขา จิตวิญญาณของยาโคบ บิดาของพวกเขาก็กระปรี้กระเปร่าขึ้นอีก²⁸ อิสราเอลพูดว่า "นี่เพียงพอแล้ว โยเซฟบุตรชายของเรายังมีชีวิตอยู่ เราจะไปและพบเขาก่อนที่เราจะตาย"

Chapter 46

¹ อิสราเอลเริ่มการเดินทางของเขาพร้อมกับทุกสิ่งที่เขามี และไปยังเบเออร์เซบา ที่นั่นเขาได้ถวายเครื่องบูชาแก่พระเจ้าของอิสราเอลบิดาของเขา² พระเจ้าตรัสกับอิสราเอลในนิมิตในเวลากลางคืน ตรัสว่า "ยาโคบ ยาโคบ" เขาทูลตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี่"³ พระองค์ตรัสว่า "เราคือพระเจ้า พระเจ้าของบิดาเจ้า อย่ากลัวที่จะลงไปอียิปต์ เพราะว่าที่นั่นเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่⁴ เราจะลงไปอียิปต์กับเจ้า และแน่นอนเราจะนำเจ้ากลับขึ้นมาจากอียิปต์ และโยเซฟจะบิดาของเจ้าด้วยมือของเขาเอง"

⁵ ยาโคบลุกขึ้นจากเบเออร์เซบา บุตรชายทั้งหลายของอิสราเอลได้พายาโคบบิดาของพวกเขา บุตรทั้งหลายของพวกเขา และภรรยาทั้งหลายของพวกเขา ไปในขบวนเกรียนที่ฟาโรห์ส่งมารับเขา⁶ พวกเขาเอาสัตว์เลี้ยง และทรัพย์สินทั้งหลายของพวกเขาที่ได้สะสมในแผ่นดินคานาอัน พวกเขาเข้ามายังอียิปต์ ทั้งยาโคบและเชื้อสายทั้งหมดของเขาก็นำเขา⁷ เขาได้พาบุตรชายทั้งหลายของเขาและหลานชายทั้งหลายของเขา บุตรสาวทั้งหลายของเขา และหลานสาวทั้งหลายของเขา และเชื้อสายทั้งหมดของเขามายังอียิปต์กับเขาด้วย

⁸ ต่อไปนี้คือบรรดาชื่อบุตรของอิสราเอล ผู้ซึ่งเข้ามายังอียิปต์ ยาโคบและบุตรชายทั้งหลายของเขา รูเบน บุตรชายหัวปีของยาโคบ⁹ บุตรชายทั้งหลายของรู

เบนคือ อาโนค และปัลลูล และเฮลโรน และคาร์มี¹⁰ บุตรชายทั้งหลายของสิเมโอนคือ เยมูเอล ยามีน โอหาด ยาซีน และโศหาร์ และซาอูล บุตรชายของผู้หญิงคนคานาอัน

¹¹ บุตรชายทั้งหลายของเลวีคือ เกอร์โซน โคฮาถ และเมราวี¹² บุตรชายทั้งหลายของยูดาห์คือ เอรี โอนัน เซลาห์ เปเรศ และเศราห์ (แต่เอรี และโอนันได้เสียชีวิตในแผ่นดินคานาอัน) บุตรชายทั้งหลายของเปเรศคือ เฮสโรน และฮามูล

¹³ บุตรชายทั้งหลายของอิสสาการ์คือ โกลา ปูวาร์ โยบ และซิมโรน¹⁴ บุตรชายทั้งหลายของเศบูลุนคือ เสเรด เอโลน และยาเลเอล¹⁵ เหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของเลอาห์ผู้ซึ่งนางได้ให้กำเนิดแก่ยาโคบในปิตดานอารัม รวมทั้งต้นานุบุตรหญิงของเขา บุตรชายทั้งหลายของเขาและบุตรหญิงทั้งหลายของเขา นับได้สามสิบสามคน

¹⁶ บุตรชายทั้งหลายของกาตคือ ศิฟโยน อักกี ซูนิ เอสโบน เอรี อาโรดี และอารีเส¹⁷ บุตรชายทั้งหลายของอาเชอร์คือ ยิมนาห์ ยีซวาร์ ยีซวี และเบรีอาห์ และน้องสาวของพวกเขาคือ เศราห์ บุตรชายทั้งหลายของเบรีอาห์คือเฮเบอร์ และบัลคีเอล

¹⁸ คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของคิลปาห์ผู้ที่ลาบันได้ยกให้แก่เลอาห์บุตรหญิงของเขา บุตรชายทั้งหลายเหล่านี้นางได้ให้กำเนิดแก่ยาโคบ จำนวนทั้งหมดสิบหกคน¹⁹ บุตรชายทั้งหลายของราเชลภรรยายาโคบคือโยเซฟและเบนยามีน

²⁰ อาเสนิกบุตรหญิงของโปทิเฟรา ปุโรหิตของเมืองโอนได้ให้กำเนิด มนัสเสห์ และเอฟราอิมแก่โยเซฟในอียิปต์²¹ บุตรชายทั้งหลายของเบนยามีนคือ เบลา เบคอร์ อิชเบล เกรา นาอามาน เออี โซซ มัปปิม หุปปิม และอาร์ด²² คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของราเชลที่เกิดให้แก่ยาโคบ จำนวนทั้งหมดสิบสี่คน²³ บุตรชายของดานคือ หุซิม

²⁴ บุตรชายทั้งหลายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนิ เยเซอร์ และซิลเลม²⁵ คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของยาโคบที่ได้เกิดจากบิลฮาห์ผู้ซึ่งลาบันได้ยกให้แก่ราเชลบุตรหญิงของเขา จำนวนทั้งหมดเจ็ดคน

²⁶ บรรดาคนทั้งหมดเหล่านั้นที่ได้ลงไปอียิปต์กับยาโคบ คือบรรดาเชื้อสายทั้งหลายของเขา ไม่นับลูกสะใภ้ของยาโคบ จำนวนทั้งหมดหกสิบหกคน²⁷ รวมกับบุตรชายสองคนของโยเซฟผู้ซึ่งได้เกิดกับเขาในอียิปต์ จำนวนสมาชิกของครอบครัวเขาที่ได้ลงไปอียิปต์มีทั้งหมดเจ็ดสิบคน

²⁸ ยาโคบส่งยูดาห์ล่วงหน้าไปหาโยเซฟเพื่อนำทางเขาไปยังเมืองโกเชน และเขาก็กวักได้เข้ามาถึงแผ่นดินโกเชน²⁹ โยเซฟจัดเตรียมรถม้าของเขาและขึ้นไปพบอัสราเอลบิดาของเขาในโกเชน โยเซฟเห็นเขา คอดคอเขา และร้องไห้ที่คอของเขาเป็นเวลานาน

³⁰ อัสราเอลพูดกับโยเซฟว่า "บัดนี้เราตายได้แล้ว ตั้งแต่นี้เราได้เห็นหน้าเจ้า ที่เจ้ายังมีชีวิตอยู่"³¹ โยเซฟพูดกับพวกพี่น้องของเขาและครวญคร่ำของบิดาเขา "ฉันจะขึ้นไปและกอดกับฟาโรห์ กล่าวว่า 'พวกพี่น้องของข้าพระองค์ และครวญคร่ำของบิดาของข้าพระองค์ผู้ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอันได้มาหาฉัน

³² พวกผู้ชายทั้งหลายก็เป็นคนเลี้ยงแกะ เพราะว่าพวกเขาเคยเป็นคนเลี้ยงสัตว์ พวกเขาเอาฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเขา ฝูงแพะ แกะ และทั้งหมดที่พวกเขามีมาด้วย"³³ เมื่อฟาโรห์เรียกหาพวกเขา และถาม "พวกเจ้าทำอาชีพอะไร?"³⁴ พวกเขาตอบว่า "คนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ทั้งเรา และบรรพบุรุษของเราเคยเลี้ยงสัตว์มาตั้งแต่เราเป็นเด็กจนกระทั่งบัดนี้" จงทำอย่างนี้ แล้วพวกเขาก็จะได้อาศัยในแผ่นดินโกเชน เพราะคนเลี้ยงสัตว์ทุกคนเป็นที่เกลียดชังของคนอียิปต์

Chapter 47

¹ จากนั้นโยเซฟเข้าไปเฝ้าฟาโรห์และกราบทูลว่า "บิดาของข้าพระองค์ และพี่น้องของข้าพระองค์ ฝูงวัว และฝูงแกะของพวกเขา และทุกสิ่งที่พวกเขามีเป็นเจ้าของ ที่มาจากแผ่นดินคานาอันก็มาถึงแล้ว ดูกิดพวกเขาอยู่ที่แผ่นดินเมืองโกเชน"² เขานำพี่ชายของเขามาห้าคนและแนะนำพวกเขาต่อฟาโรห์

³ ฟาโรห์ตรัสกับพวกพี่ชายทั้งหลายของเขาว่า "พวกเจ้าทำอาชีพอะไร?" พวกเขาตอบฟาโรห์ว่า "พวกคนรับใช้ของพระองค์เป็นคนเลี้ยงสัตว์เหมือนบรรพบุรุษของเรา"⁴ จากนั้นพวกเขาตอบฟาโรห์ว่า "พวกเราอาศัยที่นี่ ในแผ่นดินนี้เพียงชั่วคราว ไม่มีทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์เลี้ยงของคนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์เพราะการกีดกันอาหารที่รุนแรงในแผ่นดินคานาอัน มาบัดนี้ขอท่านได้โปรดกรุณาให้คนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์อาศัยอยู่ในแผ่นดินเมืองโกเชน"

⁵ จากนั้นฟาโรห์ทรงกล่าวกับโยเซฟ ตรัสว่า "บิดาของเจ้า และพี่น้องทั้งหลายของเจ้ามาหาเจ้า⁶ แผ่นดินอียิปต์คืออยู่ต่อหน้าเจ้าแล้ว จงจัดการให้บิดาของเจ้าและพี่น้องทั้งหลายของเจ้าในเขตที่ดีที่สุด ในแผ่นดินเมืองโกเชน ถ้าในท่ามกลางพวกเขามีใครที่มีความสามารถ ก็จงตั้งพวกเขาให้ดูแลฝูงสัตว์ของเรา"

⁷ จากนั้นโยเซฟก็พาญาติโยมาของเขามาเฝ้าฟาโรห์ ยาโคบก็ถวายพระพรแก่ฟาโรห์⁸ ฟาโรห์ตรัสกับยาโคบว่า "เจ้ามีชีวิตอยู่มาแต่ไหนแล้ว?"⁹ ยาโคบก็ตอบฟาโรห์ว่า "ข้าพระองค์ใช้ชีวิตมานานหนึ่งร้อยสามสิบปีแล้ว ปีทั้งหลายของชีวิตของข้าพระองค์นั้นแสนสั้นและเต็มไปด้วยความเจ็บปวด มันไม่ยืนยาวเหมือนบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพระองค์"¹⁰ จากนั้นยาโคบได้ถวายพระพรฟาโรห์และออกไปจากพระพักตร์ของพระองค์

¹¹แล้วโยเซฟให้บิดาของเขาและพี่น้องทั้งหลายของเขาตั้งถิ่นฐาน เขาให้พื้นที่ในแผ่นดินอียิปต์แก่พวกเขา เป็นพื้นที่ที่ดีที่สุดแผ่นดินของราเมสเสตามทีฟาโรห์ทรงรับสั่ง¹²โยเซฟจัดอาหารสำหรับบิดาของเขา พี่น้องของเขา และครัวเรือนทั้งหมดของบิดาของเขาตามจำนวนเชื้อสายของพวกเขา

¹³บัดนี้ไม่มีอาหารในแผ่นดินทั้งสิ้น เพราะการกีดกันรุนแรงมาก แผ่นดินอียิปต์ และแผ่นดินคานาอันเสียหายเพราะการกีดกันอาหาร¹⁴โยเซฟรวบรวมเงินทั้งหมดที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และในแผ่นดินคานาอันด้วยการขายข้าวแก่คนทั้งหลาย จากนั้นโยเซฟนำเงินส่งให้สำนักพระราชวังของฟาโรห์

¹⁵เมื่อเงินทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอันใช้จนหมดแล้ว คนอียิปต์ทั้งหมดได้มาหาโยเซฟกล่าวว่า "ขออาหารให้พวกเราด้วย ถ้าไม่พวกเราจะต้องมาสิ้นชีวิตต่อหน้าท่านเพราะเงินหมด?"¹⁶โยเซฟกล่าวว่า "ถ้าเงินของพวกเจ้าหมด ก็จงนำฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเจ้ามา และเราจะให้อาหารแก่พวกเจ้าเป็นการแลกเปลี่ยนกับฝูงสัตว์ของพวกเจ้า"¹⁷ดังนั้นพวกเขาก็นำเอาฝูงสัตว์ของพวกเขามาให้โยเซฟ โยเซฟให้อาหารเป็นการแลกเปลี่ยนกับฝูงวัว ฝูงโค และฝูงแกะ และฝูงลา เขาเลี้ยงพวกเขาด้วยขนมปังเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับฝูงสัตว์ทั้งหมดของพวกเขาในปีนั้น

¹⁸เมื่อหนึ่งปีผ่านไป พวกเขากลับมาหาเขาในปีถัดมาและพูดกับเขาว่า "พวกเราจะไม่ปิดเจ้านายของเราอีกต่อไปว่าเงินของพวกเราหมดแล้ว และฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเราที่เป็นของเจ้านายของเราหมด ไม่มีอะไรเหลืออยู่ในสายตาเจ้านายของพวกเรา นอกจากร่างกายของพวกเราและที่ดินของพวกเรา" ถ้าไม่พวกเราจะต้องมาสิ้นชีวิตต่อหน้าต่อตาท่าน ทั้งตัวพวกเราและที่ดินของพวกเราเล่า? จงซื้อตัวพวกเรา และที่ดินของพวกเราเพื่อแลกกับอาหาร และพวกเราและที่ดินของพวกเราจะเป็นพวกคนรับใช้ของฟาโรห์ ขอเมล็ดพืชให้พวกเราเพื่อที่พวกเราจะมีชีวิตอยู่ และไม่ตาย และแผ่นดินนั้นจะไม่ว่างเปล่า"

²⁰ดังนั้นโยเซฟจึงซื้อที่ดินทั้งหมดของอียิปต์เพื่อฟาโรห์ เพราะคนอียิปต์ทุกคนได้ขายทุ่งนาของเขาเพราะการกีดกันอาหารรุนแรงมาก ด้วยวิธีนี้ที่ดินนั้นก็ตกเป็นของฟาโรห์²¹ประชาชนทั้งหลายทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์ขายตัวเป็นทาสของฟาโรห์²²มีเพียงที่ดินของปุโรหิตทั้งหลายเท่านั้นที่โยเซฟไม่ได้ซื้อเพราะว่าพวกปุโรหิตได้รับการเลี้ยงดู พวกเขาได้กินจากการจัดสรรที่ฟาโรห์ประทานให้พวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้ขายที่ดินของพวกเขา

²³จากนั้นโยเซฟพูดกับประชาชนทั้งหลายว่า "ดูเถิด วันนี้เราซื้อตัวพวกเจ้า และที่ดินของพวกเจ้าให้ฟาโรห์ และนี่คือเมล็ดพืชสำหรับพวกเจ้า และพวกเจ้าจะได้เพาะปลูกบนที่ดิน"²⁴ในการเก็บเกี่ยว พวกเจ้าต้องถวายหนึ่งในห้าแก่ฟาโรห์ และอีกสี่ส่วนจะเป็นของพวกเจ้าเอง เพื่อเป็นเมล็ดพันธุ์พืชของทุ่งนา และเพื่อเป็นอาหารสำหรับครัวเรือนของพวกเจ้า และบุตรทั้งหลายของพวกเจ้า"²⁵เขาก็ทั้งหลายพูดว่า "ท่านได้ช่วยชีวิตพวกเรา ขอให้เราเป็นทาสในสายตาของท่าน เราจะเป็นคนรับใช้ทั้งหลายของฟาโรห์"²⁶ดังนั้นโยเซฟได้ทำกฎระเบียบบังคับใช้ทั่วแผ่นดินอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ ที่หนึ่งในห้าเป็นของฟาโรห์ มีเพียงที่ดินของปุโรหิตเท่านั้นที่ไม่ได้เป็นของฟาโรห์

²⁷ดังนั้นอิสราเอลจึงได้อาศัยในแผ่นดินอียิปต์ ในแผ่นดินเมืองโกเชน คนของพวกเขาได้รับสิทธิการเป็นเจ้าของที่นั่น พวกเขาได้เกิดผลและทวีขึ้นอย่างมากมาย²⁸ยาโคบอาศัยในแผ่นดินอียิปต์สิบเจ็ดปี ดังนั้นชีวิตของยาโคบคือหนึ่งร้อยสี่สิบเจ็ดปี

²⁹เมื่อเวลาใกล้จะมาถึงที่อิสราเอลจะเสียชีวิต เขาเรียกบุตรชายของเขา คือโยเซฟเข้ามา และกล่าวกับเขาว่า "ถ้าบัดนี้พ่อเป็นที่ชอบในสายตาของเจ้า จงเอามือของเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของพ่อ และแสดงความสัตย์ซื่อ และความน่าไว้วางใจต่อพ่อ ขออย่าฝังพ่อในแผ่นดินอียิปต์"³⁰เมื่อพ่อได้ล่วงหลับไปกับเหล่าบรรพบุรุษของพ่อ พวกเจ้าจะต้องนำร่างพ่อออกไปจากแผ่นดินอียิปต์ และฝังพ่อในสุสานของบรรพบุรุษของพ่อ" โยเซฟพูดว่า "ลูกจะทำตามที่พ่อได้พูดแล้ว"³¹อิสราเอลพูดว่า "จงสาบานต่อพ่อ" และโยเซฟก็สาบานต่อเขา จากนั้นอิสราเอลก็ได้โน้มตัวลงที่หัวเตียงของเขา

Chapter 48

¹หลังจากสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ มีคนหนึ่งได้มาบอกโยเซฟว่า "ดูเถิด บิดาของท่านป่วย" ดังนั้นเขาจึงนำเอาบุตรชายทั้งสองคนของเขาไปกับเขา คือมนัสเสห์และเอฟราอิม²เมื่อยาโคบได้รับการบอกว่า "ดูเถิด โยเซฟ บุตรชายของท่านได้มาถึงเพื่อจะเยี่ยมท่าน" อิสราเอลรวบรวมกำลังและลุกขึ้นนั่งบนเตียง

³ยาโคบพูดกับโยเซฟว่า "พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ปรากฏแก่พ่อที่ตำบลลูชในแผ่นดินคานาอัน พระองค์ทรงอวยพรพ่อ⁴และตรัสกับพ่อว่า 'ดูเถิด เราจะทำให้เจ้าเกิดผล และเพิ่มพูนขึ้นอย่างมากมาย เราจะทำให้เจ้าเป็นขุมขุมขนของบรรดาประชาชาติ เราจะประทานแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายทั้งหลายของเจ้า เป็นกรรมสิทธิ์ตลอดไป'

⁵บัดนี้บุตรชายทั้งสองคนของลูก ผู้ซึ่งได้บังเกิดแก่ลูกในแผ่นดินอียิปต์ก่อนที่พ่อมาหาลูกในอียิปต์ พวกเขาเป็นของพ่อ เอฟราอิม และมนัสเสห์จะเป็นของพ่อ เหมือนที่รูเบนและสิเมโอนเป็นของพ่อ⁶บรรดาบุตรที่ลูกมีหลังจากพวกเขาก็หลายจะเป็นของลูก พวกเขาจะถูกจดชื่อไว้ภายใต้ชื่อของพวกพี่น้องของพวกเขาในมรดกของพวกเจ้า⁷แต่สำหรับพ่อ เมื่อพ่อมาจากปิตดาน ความโศกเศร้าของพ่อต่อราเชลที่เสียชีวิตระหว่างทางที่จะไปแผ่นดินคานาอัน ในขณะที่ยังอยู่ห่างไกลจากเอฟราธาห์ พ่อได้ฝังนางไว้ระหว่างทางที่จะไปยังเอฟราธาห์" (นั่นคือ เบรเลเฮม)

⁸เมื่ออิสราเอลเห็นพวกบุตรชายของโยเซฟ เขาพูดว่า "คนเหล่านี้ใครกันหรือ?"⁹โยเซฟพูดกับบิดาของเขาว่า "พวกเขาคือบุตรชายทั้งหลายของลูก ผู้ซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่ลูกที่นี่" อิสราเอลพูดว่า "จงนำพวกเขาเข้ามาหาพ่อเพื่อที่พ่อจะได้ด้วยพรพวกเขา"¹⁰บัดนี้ดวงตาของอิสราเอลมืดมัวเพราะความมีอายุมากของเขา ดังนั้นเขาจึงมองไม่เห็น และโยเซฟพาพวกเขาเข้ามาใกล้เขา และเขาจูบพวกเขา และกอดพวกเขา¹¹อิสราเอลกล่าวว่ากับโยเซฟว่า "พ่อไม่เคยคาดหวังที่ได้เห็นหน้าของลูกอีก แต่พระเจ้าทรงอนุญาตให้พ่อได้เห็นบุตรทั้งหลายของลูก"

¹²โยเซฟนำพวกเขาออกจากระหว่างหัวเข่าของอิสราเอล และจากนั้นเขาก็มนต์ลงถึงพื้น¹³โยเซฟนำพวกเขาทั้งสองคือ เอฟราอิมอยู่ทางขวามือของเขา คือ

อยู่ทางซ้ายมือของอิสราเอล และมนัสเสห์อยู่ทางซ้ายมือของเขา คืออยู่ทางขวามือของอิสราเอล และนำพวกเขาเข้ามาใกล้เขา¹⁴อิสราเอลยื่นมือขวาออกและวางบนศีรษะของเอเฟราอิม ผู้ซึ่งเป็นน้อง และมือซ้ายของเขามอบศีรษะของมนัสเสห์ เขาไขว้มือของเขาเพราะว่ามนัสเสห์เป็นบุตรหัวปี

¹⁵อิสราเอลอวยพรโยเซฟ กล่าวว่า “ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ที่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ อับราฮัมและอิสอัคได้ติดตาม พระเจ้าผู้ที่ได้ดูแลข้าพระองค์จนถึงทุกวันนี้¹⁶ ภูตสวรรค์ผู้ที่ปกปักรักษาข้าพระองค์จากอันตรายทั้งปวง ขอให้พระองค์ทรงอวยพรพระพงศ์เหล่านี้ ขอให้ชื่อของข้าพระองค์เป็นชื่อของพวกเขา และชื่อของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ คืออับราฮัมและอิสอัค ขอให้พวกเขาเติบโตขึ้น ทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน”

¹⁷เมื่อโยเซฟเห็นบิดาของเขาวางมือขวาบนศีรษะของเอเฟราอิม เขารู้สึกไม่สบายใจ เขาจับมือของบิดาของเขาย้ายจากศีรษะของเอเฟราอิมไปยังศีรษะของมนัสเสห์¹⁸โยเซฟพูดกับบิดาของเขา “ไม่ใช่อย่างนี้ พ่อของลูก เพราะว่านี่คือบุตรหัวปี วางมือขวาของพ่อบนศีรษะของเขาเถิด”¹⁹บิดาของเขาปฏิเสธ และพูดว่า “พ่อรู้ลูกเอ๋ย พ่อรู้ เขาจะกลายเป็นชนชาติ และเขาจะยิ่งใหญ่ด้วย น้องชายของเขาจะยิ่งใหญ่กว่าเขา และเชื้อสายทั้งหลายของเขาจะทวีคูณกลายเป็นประชาชาติ”

²⁰อิสราเอลอวยพรพวกเขาในวันนั้นด้วยคำเหล่านี้ “ประชาชนของอิสราเอลจะประกาศการอวยพรโดยชื่อของเจ้า กล่าวว่า ‘ขอพระเจ้าทำให้เจ้าเหมือนเอเฟราอิม และเหมือนมนัสเสห์’” ด้วยวิธีนี้ อิสราเอลจึงจัดเอเฟราอิมไว้ก่อนมนัสเสห์²¹อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “ดูเถิด พ่อกำลังจะตาย แต่พระเจ้าจะทรงอยู่กับลูก และจะทรงนำลูกกลับไปยังดินแดนของบรรพบุรุษทั้งหลายของลูก”²²สำหรับลูก ซึ่งเป็นคนเดียวที่อยู่เหนือบรรดาพี่น้อง พ่อขอมอบที่ลาดกุเภาที่พ่อได้มาจากคนอาโมไรต์ด้วยดาบและธนูของพ่อให้ลูก”

Chapter 49

¹จากนั้นยาโคบเรียกหาบุตรชายทั้งหลายของเขาและกล่าวว่า “พวกเจ้าทั้งหลายจงมารวมกัน และเราจะบอกพวกเจ้าถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกเจ้าในอนาคต² พวกเจ้าจงมาชุมนุมกันและฟัง บุตรชายทั้งหลายของยาโคบ จงฟังอิสราเอล บิดาของพวกเจ้า

³รูเบน เจ้าเป็นบุตรหัวปีของเรา เป็นอำนาจของเรา และเป็นจุดเริ่มต้นของกำลังของเรา เป็นเกียรติยศชื่อเสียงที่สำคัญของเรา และเป็นพลังที่สำคัญของเรา⁴เจ้าไม่สามารถควบคุมได้เหมือนน้ำที่ไหลเชี่ยว เจ้าจะไม่ดีกว่าคนอื่นเพราะว่าเจ้าได้ขึ้นไปบนเตียงของบิดาเจ้า จากนั้นเจ้าได้ทำให้มันเป็นมลทิน เจ้าได้ขึ้นไปบนที่นอนของเรา

⁵สิเมโอน และเลวี เป็นพี่น้องกัน อาวุธแห่งความรุนแรงคือดาบทั้งหลายของพวกเขา⁶โอ้ จิตวิญญาณของเรา อย่าเข้าไปในที่ชุมนุมของพวกเขา อย่าเข้าร่วมในการประชุมของพวกเขา เพราะจิตใจของเรามีศักดิ์ศรีมากกว่านั้น เพราะว่าความโกรธของพวกเขา พวกเขาได้ฆ่าผู้ชายทั้งหลาย มันเป็นความพอใจที่พวกเขาทำให้พวกวัวตัวผู้ทั้งหลายพิการ⁷ความโกรธของพวกเขาทำให้ถูกแช่ง เพราะว่ามันคือความดูร้าย และความโมโหร้ายของพวกเขา เพราะว่ามันคือความโหดร้าย เราจะแบ่งแยกพวกเขาในยาโคบ และกระจายพวกเขาในอิสราเอล

⁸ยูดาห์เอ๋ย พวกพี่น้องจะสรรเสริญเจ้า มือของเจ้าจะอยู่บนคอของเหล่าศัตรูของเจ้า บุตรชายทั้งหลายของบิดาเจ้าจะก้มคำนับลงต่อหน้าเจ้า⁹ยูดาห์เป็นเหมือนลูกของสิงโต บุตรชายของเราเอ๋ย เจ้าได้ขึ้นไปจากเหยื่อของเจ้า เจ้าได้ก้มลง เจ้าได้หอมลงเหมือนสิงโต เหมือนสิงโตตัวเมีย ใครจะกล้าปลุกเขา?¹⁰ไม่เท่าจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ปกครองจะไม่ขาดไปจากระหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์จะมา ประชาชาติทั้งหลายจะเชื้อฟุ้งผู้¹¹นั้น¹²จงผูกสายของเขากับเถาองุ่น และลูกลาตัวผู้ของเขากับเถาองุ่นที่เลือกไว้ เขาได้ชักเสื้อผ้าของเขาในเหล่าองุ่น และเสื้อคลุมของเขาในเลือดแห่งผลองุ่นทั้งหลาย¹³ดวงตาของเขาจะมีสีเข้มเหมือนเหล่าองุ่น และฟันของเขาจะขาวเหมือนนํ้ามัน

¹⁴เศบูลุนจะอาศัยอยู่ริมชายทะเล เขาจะเป็นท่าเรือสำหรับเรือทั้งหลาย และอาณาเขตของเขาจะขยายออกไปถึงไซดอน¹⁵อิสสาการ์เป็นลาที่มีกำลังแข็งแรง กำลังนอนอยู่ระหว่างคอกแกะทั้งหลาย¹⁶เขาเห็นที่พักผ่อนที่ดี และแผ่นดินที่น่าพึงพอใจ เขาจะลดไหล่ของเขาลงเพื่อรับแอก และกลายเป็นคนรับใช้สำหรับงานนั้น

¹⁷ดาบจะพิพากษาประชาชนของเขา เหมือนเฝ้าหนึ่งของอิสราเอล¹⁸ดาบจะเป็นจุดหนึ่งที่อยู่ข้างทาง จูพิษตัวหนึ่งในทางนั้นที่จะกัดส้นเท้ามัน ทำให้ผู้ที่ขี่มันหงายหลังตก¹⁹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ขอคอยการช่วยกู้ของพระองค์

²⁰กาตเอ๋ย ผู้กดขี่จะจูโจมเขา แต่เขาจะโจมตีพวกเขาที่ส่วนหลังของพวกเขา²¹อาหารของอาเซอร์จะสมบูรณ์ และเขาจะจัดอาหารสำหรับภักษัตริย์²²บัฟฟาจะเป็ควางตัวเมียที่ถูกปล่อย เขาจะมีลูกควางที่สวยงาม

²³โยเซฟเป็นสิ่งที่เกิดผล กิ่งที่เกิดผลที่อยู่ใกล้บ่อน้ำ ที่มีกิ่งทั้งหลายเลื้อยอยู่บนกำแพง²⁴พวกพลรบจะโจมตีเขาและยิงไปที่เขา และข่มขืนเขา²⁵แต่ธนูของเขาจะยังคงตั้งตรง และมือของเขาเต็มไปด้วยความชำนาญเพราะพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของยาโคบเพราะชื่อของพระผู้เลี้ยง พระศิลาของของอิสราเอล²⁶พระเจ้าของบิดาเจ้าจะทรงช่วยเจ้า และพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงอวยพรเจ้าด้วยพระพรของท้องฟ้าเบื้องบน พระพรแห่งที่ลี้ภัยที่อยู่ข้างใต้ และพระพรแห่งเต้านมและครรภ์²⁷พระพรแห่งบิดาของเจ้ายิ่งใหญ่กว่าพระพรแห่งกุเภาโบราณ หรือสิ่งทั้งหลายที่น่าปรารถนาของเนินเขาโบราณทั้งหลาย ให้พระพรทั้งหลายอยู่บนศีรษะของโยเซฟ แม้กระทั่งบนกระหม่อมของเจ้ายายแห่งพี่น้องทั้งหลายของเขา

²⁸เบนยามินเป็นสุนัขป่าที่หิวโหย ในตอนเช้าเขาจะกลืนกินเหยื่อ และในตอนเย็นเขาจะแบ่งสิ่งที่ปล้นมา²⁹คนเหล่านี้คือคนอิสราเอลทั้งสิบสองเผ่า นี่คือน้องที่บิดาของพวกเขาคิดพูดกับพวกเขา เมื่อเขาได้อวยพรพวกเขา เขาได้อวยพรแต่ละคนด้วยคำอวยพรที่เหมาะสม

²⁹จากนั้นยาโคบได้สั่งพวกเขาและพูดกับพวกเขา "เรากำลังจะไปอยู่กับบรรพบุรุษของเรา จงฝังเรากับบรรพบุรุษทั้งหลายของเราในถ้ำที่อยู่ในทุ่งนาของเอโฟรนคนฮิตไทต์³⁰ ในถ้ำที่อยู่ในทุ่งนาของมิกเปลาห์ ซึ่งอยู่ใกล้มีมเรในแผ่นดินคานาอัน ทุ่งนาที่อับราฮัมได้ซื้อเพื่อเป็นสุสานจากเอโฟรนคนฮิตไทต์³¹ ที่นั่นพวกเขาได้ฝังอับราฮัมและซาราห์ผู้เป็นภรรยาของเขา ที่นั่นพวกเขาได้ฝังอิสอัคและเรเบคาห์ผู้เป็นภรรยาของเขา และที่นั่นเราได้ฝังเลอาห์³² ทุ่งนาและถ้ำที่อยู่ในที่นั้นถูกซื้อจากคนฮิตไทต์"³³ เมื่อยาโคบสั่งเสียบุตรชายทั้งหลายของเขาเสร็จ เขาดึงเท้าของเขาขึ้นบนเตียง หายใจเอือมสุดท้าย และไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา

Chapter 50

¹แล้วโยเซฟก็โศกเศร้าเสียใจเป็นอย่างมาก เขากรุดตัวลงบนใบหน้าของบิดาของเขา และเขาร้องไห้บนร่างของเขาและจูบเขา²โยเซฟสั่งคนรับใช้ของเขาซึ่งเป็นหมอบให้อาบน้ำศพบิดาของเขา ดังนั้นพวกหมอบจึงได้อาบน้ำศพอิสราเอล³ พวกเขาใช้เวลาสี่สิบวัน เพราะนั่นคือเวลาการอาบยาศพ คนอียิปต์ทั้งหลายไว้ทุกข์เพื่อเขาเป็นเวลาเจ็ดสิบวัน

⁴เมื่อเวลาการไว้ทุกข์ผ่านไป โยเซฟพบกับข้าราชการสำนักของฟาโรห์ กล่าวว่า "ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าเป็นที่ชอบในสายตาของพวกท่าน ขอได้โปรดทูลฟาโรห์ว่า⁵ บิดาของเราได้ให้เราสาบานว่า "ดูเถิดเรากำลังจะตาย จงฝังเราในอูโมงค์ที่เราขุดไว้สำหรับตัวเราเองในแผ่นดินคานาอัน พวกเจ้าจงฝังเราไว้ที่นั่น" บัดนี้ขอให้เราขึ้นไปและฝังบิดาของเรา และจากนั้นเราจะกลับมา"⁶ ฟาโรห์ตรัสตอบว่า "ไปเถิด และจงฝังบิดาของเจ้า ดังที่เขาให้เจ้าสาบานไว้"

⁷โยเซฟขึ้นไปฝังบิดาของเขา ข้าราชการทั้งหมดของฟาโรห์ก็ไปกับเขาคือ ข้าราชการสำนักทั้งหลายของฟาโรห์ ข้าราชการผู้ใหญ่ทั้งหมดของแผ่นดินอียิปต์⁸ พร้อมด้วยครวเรือนทั้งหมดของโยเซฟและพวกพี่น้องของเขา และครวเรือนของบิดาของเขา ยกเว้นบุตรทั้งหลายของพวกเขา ฝูงวัวและฝูงแกะทั้งหลายของพวกเขาถูกละไว้ที่แผ่นดินเมืองโกเชน⁹ ขบวนรถรบทั้งหลายและม้ารถทั้งหลายก็ไปกับเขาด้วย นับเป็นคนกลุ่มใหญ่¹⁰ เมื่อพวกเขามาถึงลานนวดข้าวแห่งอากาศ บนอีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน พวกเขาตั้งครวครวญมากมาย และโศกเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง ที่นั่นโยเซฟให้มีการร้องครวครวญเพื่อบิดาของเขาเป็นเวลาเจ็ดวัน

¹¹เมื่อคนคานาอันที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นเห็นการครวครวญที่ลานนวดข้าวแห่งอากาศ พวกเขาพูดว่า "นี่คือวาระแห่งความเสียใจอย่างยิ่งสำหรับคนอียิปต์ทั้งหลาย" นั่นคือสาเหตุที่เรียกชื่อสถานที่นั้น ซึ่งอยู่ใกล้ปากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนว่า อาเบล มิสรายิม¹² ดังนั้นบุตรชายทั้งหลายของเขาได้กระทำเพื่อยาโคบตามที่เขาได้สั่งพวกเขาไว้¹³ บุตรชายทั้งหลายของเขา นำเขามาฝังในแผ่นดินคานาอันและฝังเขาในถ้ำในทุ่งนาของมิกเปลาห์ ใกล้มีมเร อับราฮัมได้ซื้อถ้ำนั้นกับทุ่งนาเพื่อเป็นสุสาน เขาซื้อจากเอโฟรนคนฮิตไทต์¹⁴ หลังจากที่เขาฝังบิดาของเขาแล้ว โยเซฟก็กลับไปยังอียิปต์ เขาและพวกพี่น้องของเขา และทั้งหมดผู้ที่เดินทางร่วมไปกับเขาเพื่อฝังบิดาของเขา

¹⁵เมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟเห็นว่าบิดาของพวกเขาเสียชีวิตแล้ว พวกเขาพูดว่า "อะไรจะเกิดขึ้นถ้าโยเซฟยังโกรธพวกเราและต้องการแก้แค้นพวกเราอย่างเต็มที่สำหรับสิ่งที่ชั่วร้ายที่พวกเราได้กระทำไว้กับเขา?"¹⁶ ดังนั้นพวกเขาจึงให้คนไปหาโยเซฟเพื่อกล่าวว่า "บิดาของท่านสั่งไว้ก่อนที่ท่านจะตายว่า¹⁷ จงบอกโยเซฟดังนี้ "ขอให้ง่ายต่อการละเมิดของพวกพี่ชายของเจ้าและความบาปของพวกเขาที่พวกเขาได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายต่อเจ้า" บัดนี้ขอให้ยกโทษพวกคนรับใช้ของพระเจ้าของบิดาของท่าน" โยเซฟร้องไห้เมื่อคนเหล่านั้นพูดกับเขา

¹⁸พวกพี่ชายไปและก้มหน้าต่อโยเซฟด้วย พวกเขาพูดว่า "ดูเถิด พวกเราเป็นคนรับใช้ทั้งหลายของท่าน"¹⁹ แต่โยเซฟตอบพวกเขาว่า "อย่ากลัวเลย นื่องเป็นพระเจ้าหรือ?"²⁰ สำหรับพวกพี่ พวกพี่ได้มุ่งร้ายต่อนื่อง แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เกิดผลดี เพื่อรักษาชีวิตคนจำนวนมาก ดังที่พวกพี่ๆ เห็นทุกวันนี้²¹ บัดนี้อย่ากลัวเลย นื่องจะจัดการดูแลพวกพี่ๆ และบุตรทั้งหลายของพวกพี่" เขาได้ปลอบใจพวกเขาด้วยวิธีนี้และพูดอย่างเมตตาต่อจิตใจของพวกเขา

²²โยเซฟใช้ชีวิตอยู่ในอียิปต์กับครอบครัวของบิดาของเขา เขามีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยสิบปี²³ โยเซฟเห็นบุตรทั้งหลายของเอเฟราอิมถึงรุ่นที่สาม เขาเห็นบุตรทั้งหลายของมาคีร์บุตรชายของมนัสเสห์ ผู้ซึ่งถูกวางบนเข่าของโยเซฟ²⁴ โยเซฟพูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า "เรากำลังจะตาย แต่แน่นอนพระเจ้าจะมาเยี่ยมพวกท่านและนำพวกท่านออกไปจากแผ่นดินนี้ไปยังแผ่นดินที่พระองค์ทรงสัญญาที่จะประทานให้แก่อับราฮัม แก่อิสอัคและแก่ยาโคบ"²⁵ แล้วโยเซฟก็ให้คนอิสราเอลให้คำสัตย์สาบาน เขาพูดว่า "แน่นอนพระเจ้าจะมาเยี่ยมพวกท่าน ในเวลานั้นพวกท่านต้องนำกระดูกของเราไปจากที่นี่"²⁶ ดังนั้นโยเซฟได้เสียชีวิตเมื่ออายุ 110 ปี พวกเขาอาบยาศพเขา และเขาถูกใส่ไว้ในโลงในอียิปต์

EXODUS

Chapter 1

¹เหล่านี้เป็นบัญชีรายชื่อนับบุตรชายของอิสราเอลที่เข้ามาอยู่ในอียิปต์กับยาโคบและครอบครัวของตน² คือ รูเบน สิเมโอน เลวี และยูดาห์³ อิสสาคาร์ เศบูลุน และเบนยามิน⁴ ดาน นัฟทาลี กาดและอาเชอร์⁵ คนทั้งหมดต่างเป็นเชื้อสายของยาโคบรวมเจ็ดสิบคนด้วยกัน เว้นโยเซฟนั้นอยู่ในอียิปต์แล้ว

⁶หลังจากนั้นโยเซฟกับพี่ชายและน้องชาย ทั้งคนยุคทั้งหมดนั้นได้ถึงแก่ความตาย⁷ ฝ่ายชาวอิสราเอลก็ได้มีลูกเพิ่มจำนวนขึ้น และมีกำลั่มมากขึ้นจนทั่วดินแดนนั้น

⁸บัดนี้ก็มีกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองราชย์เหนือประเทศอียิปต์ พระองค์ทรงไม่รู้จักโยเซฟ⁹ พระองค์ตรัสกับประชาชนของพระองค์ว่า "ดูสิ คนอิสราเอลมีจำนวนมากและมีแข็งแรงกว่าพวกเราอีก"¹⁰ มาเถิด ให้พวกเราหาอุบายอย่างชาญฉลาดจัดการพวกเขา ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะทวีมากขึ้น แล้วถ้าเมื่อใดเกิดสงครามขึ้น พวกเราจะสมทบกับพวกข้าศึกสู้รบกับพวกเรา และจะออกไปจากดินแดนนี้"

¹¹ ดังนั้นคนอียิปต์จึงตั้งนายงานบังคับชาวอิสราเอลให้ทำงานหนัก ชาวอิสราเอลสร้างบรรดาเมืองท้องพระคลังสำหรับฟาโรห์คือ เมืองปิรเมและเมืองรามเสส¹² แต่ยิ่งชาวอียิปต์บังคับพวกเขามากเท่าไร ชาวอิสราเอลก็ยิ่งเพิ่มจำนวน และยิ่งขยายออกไปอีกเท่านั้น เพราะฉะนั้นชาวอียิปต์จึงเริ่มหวั่นกลัวต่อชาวอิสราเอล

¹³ ชาวอียิปต์จึงบังคับพวกอิสราเอลให้ทำงานอย่างหนัก¹⁴ พวกเขาทำให้ชีวิตของคนอิสราเอลขมขื่นด้วยงานยากลำบากด้วยการทำปูนสอและอิฐ และทำงานทั้งหมดในนา งานที่พวกเขาถูกบังคับให้ทำล้วนหนักทั้งสิ้น

¹⁵ แล้วภคินีอียิปต์ก็ทรงมีรับสั่งแก่พวกหมอตำแยชาวฮิบรูคนหนึ่งชื่ออัสฟาห์ และอีกคนชื่อปูอาห์¹⁶ พระองค์ตรัสว่า “เมื่อเจ้าไปทำคลอดให้หญิงฮิบรูและคอยสังเกตดูเมื่อเห็นพวกเขาคลอด ถ้าเป็นบุตรชายก็ให้ฆ่า แต่ถ้าเป็นบุตรสาวก็ให้เว้นชีวิตไว้”¹⁷ แต่พวกหมอตำแยเกรงกลัวพระเจ้า จึงไม่ได้ทำตามพระบัญชาภคินีอียิปต์ที่สั่งพวกนาง แต่พวกนางได้ปล่อยให้พวกเด็กทารกชายมีชีวิตรอด

¹⁸ ภคินีอียิปต์จึงมีรับสั่งให้พวกหมอตำแยเข้าเฝ้าและตรัสว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงปล่อยให้พวกเด็กทารกชายรอดชีวิตเช่นนั้น?”¹⁹ พวกหมอตำแยจึงทูลฟาโรห์ว่า “เพราะพวกหญิงฮิบรูไม่เหมือนพวกหญิงอียิปต์ พวกนางแข็งแรง จึงคลอดเสร็จก่อนที่หมอตำแยจะไปถึงพวกเขา”

²⁰ พระเจ้าจึงได้ทรงปกป้องพวกหมอตำแยนั้น ประชาชนจึงยิ่งเพิ่มจำนวนขึ้นและมีกำลังเข้มแข็งมาก²¹ เพราะพวกหมอตำแยนั้นยำเกรงพระเจ้า พระองค์จึงประทานครอบครัวให้พวกนาง²² ฟาโรห์มีรับสั่งแก่ประชาชนของพระองค์ว่า “บุตรชายฮิบรูทุกคนที่เกิดมา พวกเจ้าจงเอาไปทิ้งเสียในแม่น้ำ แต่บุตรสาวทุกคนให้มีชีวิตได้”

Chapter 2

¹ บัดนี้ชายเผ่าเลวีคนหนึ่งแต่งงานกับหญิงสาวเผ่าเลวีคนหนึ่ง² หญิงนั้นตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย เมื่อนางเห็นว่าเขาเป็นเด็กสมบูรณ์ดี นางจึงซ่อนเขาไว้เป็นเวลาสามเดือน

³ แต่เมื่อนางไม่สามารถซ่อนเขาต่อไปอีกได้ นางจึงนำเอาตะกร้าที่สานด้วยต้นกกมาและฉาบด้วยน้ำมันดินและชัน แล้วนางได้นำเด็กนั้นใส่ลงในตะกร้า และนำไปวางไว้ที่กอต้นกกในน้ำที่ริมฝั่งแม่น้ำ⁴ พี่สาวของเด็กนั้นยืนอยู่ห่างๆ เพื่อคอยดูว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นกับเขา

⁵ เมื่อพระธิดาของฟาโรห์ได้เสด็จลงสระที่แม่น้ำ ในขณะที่พวกสาวใช้เดินเลาะตามริมฝั่งแม่น้ำ พระนางทรงเห็นตะกร้านั้นอยู่กลางกอต้นกก จึงส่งสาวใช้ให้นำมา⁶ เมื่อพระนางทรงเปิดตะกร้าก็ทรงเห็นเด็กนั้น ดุสิ การกล่าวร้องไห้อยู่ พระนางทรงเวทนาเด็ก และตรัสว่า “นี่เป็นลูกคนฮิบรูคนหนึ่งแน่ทีเดียว”

⁷ แล้วพี่สาวของการนั้นจึงทูลพระธิดาของฟาโรห์ว่า “จะให้หม่อมฉันไปหาหญิงชาวฮิบรูมาเลี้ยงเด็กนี้แก่พระนางไหม?”⁸ พระธิดาของฟาโรห์จึงมีรับสั่งว่า “ไปสิ” เด็กผู้หญิงจึงไปและนำมารดาของเด็กมา

⁹ พระธิดาของฟาโรห์ตรัสสั่งกับมารดาของการว่า “จงรับเด็กคนนี้อย่างดีและเลี้ยงเขาไว้ให้เรา และเราจะให้ค่าจ้างแก่เจ้า” ดังนั้นหญิงนั้นจึงรับเด็กและเลี้ยงเขาไว้¹⁰ เมื่อเด็กนั้นได้เจริญวัย เธอก็นำเขามาถวายให้พระธิดาของฟาโรห์ และเขาจึงกลายเป็นบุตรของพระนาง พระนางประทานนามให้เขาว่า โมเสส แล้วตรัสว่า “เพราะเราได้ดึงเขาขึ้นมาจากน้ำ”

¹¹ เมื่อโมเสสเติบโตขึ้น เขาได้ออกไปหาพวกพี่น้อง และเห็นพวกเขาทำงานอย่างทรากตรำ เขาเห็นชาวอียิปต์คนหนึ่งกำลังตีชาวฮิบรูคนหนึ่ง ซึ่งเป็นชนชาติเดียวกับเขา¹² เขามองไปรอบๆ และเมื่อเขาเห็นว่าไม่มีใครอยู่ที่นั่น เขาจึงได้ฆ่าชาวอียิปต์นั้นเสียแล้วจึงได้ซ่อนศพไว้ในทราย

¹³ เขาได้ออกไปข้างนอกในวันต่อมา และ ดุสิ ชายชาวฮิบรูสองคนกำลังต่อสู้กันอยู่ เขาจึงพูดกับคนที่กำลังคิดว่า “เจ้าตีพี่น้องของเจ้าเองทำไม?”¹⁴ แต่ชายคนนั้นตอบว่า “ใครตั้งท่านให้เป็นผู้นำและเป็นผู้ตัดสินเหนือพวกเรา? ท่านกำลังวางแผนจะฆ่าข้าเหมือนที่ท่านได้ฆ่าชาวอียิปต์คนนั้นหรือ?” แล้วโมเสสก็กลัวและพูดว่า “สิ่งที่เราได้ทำลงไปคงรู้กันทั่วแล้วแน่ๆ”

¹⁵ บัดนี้เมื่อฟาโรห์ได้ทรงทราบเรื่องนี้ พระองค์จึงพยายามสังหารโมเสส แต่โมเสสหนีจากฟาโรห์ไปอยู่ในดินแดนมีเดีย ที่นั่นเขานั่งลงที่ข้างบ่อน้ำแห่งหนึ่ง¹⁶ บัดนี้รุสโรหิตชาวมิเดียผู้หนึ่งมีบุตรสาวเจ็ดคน พวกเขาพากันมาตักน้ำไปเติมรางน้ำให้ฝูงแกะของบิดา¹⁷ เมื่อพวกคนเลี้ยงแกะมาถึงใกล้พวกเขาให้พันททาง แต่โมเสสได้เข้าไปช่วยพวกเขา แล้วเขายังให้น้ำดื่มแก่แกะของพวกเขาด้วย

¹⁸ เมื่อหญิงสาวเหล่านั้นกลับไปหาเธอเอลผู้เป็นบิดาของพวกเข เธอถามว่า “ทำไมวันนี้พวกเจ้าจึงกลับบ้านเร็วนัก?”¹⁹ พวกเขาตอบว่า “มีชาวอียิปต์คนหนึ่งช่วยพวกเราจากพวกคนเลี้ยงแกะ ทั้งเขายังตักน้ำให้เรา และให้ฝูงแกะกินด้วย”²⁰ เขาจึงได้กล่าวกับพวกบุตรสาวของเขาว่า “ชายคนนั้นอยู่ที่ใด? เหตุใดพวกเจ้าจึงทิ้งชายคนนั้นไว้? จงไปเรียกเขามารับประทานอาหารกับพวกเรา”

²¹ โมเสสจึงตกลงใจอาศัยอยู่กับชายผู้นี้ซึ่งได้ยกศิปปราห์บุตรสาวให้แต่งงานกับเขา²² นางได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และโมเสสตั้งชื่อเขาว่า เกอร์โซม และท่านพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้อาศัยอยู่ในดินแดนของคนต่างชาติ”

²³ ครั้นเวลาที่ล่วงมาช้านาน ภคินีอียิปต์ก็สวรรคต ชนชาติอิสราเอลต่างคร่ำครวญเพราะการเป็นแรงงานทาส เขาก็หลายร้องขอความช่วยเหลือและคำ

วังวอนของพวกเขาก็ขึ้นไปถึงพระเจ้าเพราะเหตุการณ์เป็นทาสของพวกเขา²⁴ เมื่อพระเจ้าทรงได้ยินเสียงร้องโอดครวญของพวกเขา พระเจ้าทรงระลึกถึงพันธสัญญาที่ได้ทรงทำไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ²⁵ พระเจ้าทอดพระเนตรชนชาติอิสราเอล แล้วพระองค์ทรงทราบถึงสภาพความเป็นไปของพวกเขา

Chapter 3

¹ ขณะที่โมเสสยังคงกำลังเลี้ยงฝูงแกะของเยโรบอามของเขาคือเป็นปุโรหิตของชาวบีเดียโมเสสได้นำฝูงแกะไปไกลอีกฟากหนึ่งของถิ่นทุรกันดารและมาถึงโอเรบภูเขาของพระเจ้า² ณ ที่นั่นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏแก่เขาในเปลวไฟในพุ่มไม้ โมเสสมองดู และดูเถิด พุ่มไม้กำลังมีไฟไหม้อยู่แต่พุ่มไม้ นั้นไม่ถูกเผาไหม้³ โมเสสพูดว่า “ข้าจะแวะไปและดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าทำไมพุ่มไม้จึงไม่ถูกเผาไหม้”

⁴ เมื่อพระยาห์เวห์ทอดพระเนตรว่าเขาดำเนินมา ดู พระเจ้าจึงทรงเรียกเขาจากพุ่มไม้ นั้นและตรัสว่า “โมเสส โมเสส” โมเสสทูลตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้”⁵ พระเจ้าตรัสว่า “อย่าเข้ามาใกล้กว่านี้ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกจากเท้าของเจ้า เพราะว่าตรงที่เจ้ากำลังยืนอยู่นี้เป็นที่ตั้งไว้เพื่อเรา”⁶ พระองค์ตรัสเพิ่มว่า “เราคือพระเจ้าของบิดาเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ” แล้วโมเสสก็ปิดหน้าของเขาเพราะเขากลัวที่จะมองดูพระเจ้า

⁷ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “แน่นอนเราได้เห็นความทุกข์ยากของประชาชนของเราที่อยู่ในอียิปต์แล้ว เราได้ยินเสียงร้องของพวกเขา เนื่องจากพวกนายงานของเขา เพราะเรารับรู้ถึงความทุกข์ยากของพวกเขา⁸ เราจึงลงมาเพื่อจะปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระจากอำนาจของชาวอียิปต์ และนำพวกเขาออกจากดินแดนนั้น ไปยังดินแดนที่ดีและกว้างขวาง ไปยังดินแดนที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหล ไ้ยังที่อยู่ของชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวอามอไรต์ ชาวเปอร์เซีย ชาวฮิไทต์ และชาวเยนุส

⁹ บัดนี้เสียงร้องของประชาชนอิสราเอลได้มาถึงเราแล้ว ยิ่งกว่านั้นเราได้เห็นการกดขี่จากชาวอียิปต์¹⁰ แล้วบัดนี้ เราจะส่งเจ้าไปเข้าเฝ้าฟาโรห์ เพื่อเจ้าจะได้นำชนชาติอิสราเอลประชาชนของเราออกจากอียิปต์”

¹¹ แต่โมเสสทูลพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์เป็นใครเล่า ที่จะบังควรไปเข้าเฝ้าฟาโรห์และนำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์?”¹² พระเจ้าตรัสตอบว่า “เราจะอยู่กับเจ้า แน่ นี่จะเป็นหมายสำคัญต่อเจ้าที่เราส่งเจ้าไป เมื่อเจ้าได้นำประชาชนออกจากอียิปต์แล้ว พวกเจ้าจะมานับประชากรบนภูเขาซีนาย”

¹³ โมเสสทูลพระเจ้าว่า “เมื่อข้าพระองค์ไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเราทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาพวกเขา’ และพวกเขาจะถามข้าพระองค์ว่า ‘พระองค์ทรงพระนามอะไร?’ ข้าพระองค์ควรจะตอบพวกเขาว่าอย่างไร?”¹⁴ พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” พระเจ้าตรัสว่า “เจ้าต้องพูดกับชนชาติอิสราเอลว่า ‘เราเป็น ได้ส่งข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย’ ”¹⁵ พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า “เจ้าต้องกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเรา พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาพวกเขา’ นี่เป็นนามของเราตลอดไป และคนทุกรุ่นจะจดจำเราในนามนี้

¹⁶ จงไปและรวบรวมพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลให้มารวมกัน พูดกับพวกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเรา พระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ ทรงมาสำแดงพระองค์แก่ข้าพเจ้าและตรัสว่า ‘ โดยแท้จริงแล้วเราได้เฝ้าดูพวกเขาและได้เห็นสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับพวกเขาในอียิปต์’¹⁷ เราได้สัญญาไว้ที่จะนำเจ้าออกจากกรณกดขี่ในอียิปต์ ไปยังดินแดนของชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวอามอไรต์ ชาวเปอร์เซีย ชาวฮิไทต์ และชาวเยนุส ไปยังดินแดนซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้ง”¹⁸ พวกเขาจะเชื่อฟังเจ้า เจ้ากับพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลต้องไปเข้าเฝ้ากษัตริย์อียิปต์และพวกเขาต้องทูลว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของชนฮิบรู ทรงปรากฏแก่พวกข้าพระองค์ บัดนี้ ขอได้โปรดให้พวกข้าพระองค์เดินทางไปในดินแดนทุรกันดารสักสามวัน เพื่อที่ว่าพวกข้าพระองค์จะได้ถวายสักการบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา’

¹⁹ แต่เราทราบว่ากษัตริย์อียิปต์จะไม่ยอมปล่อยให้เราไป เว้นแต่มีมือของเขาจะถูกบังคับ²⁰ เราจะเหยียดมือของเราออกและต่อสู้ชาวอียิปต์ด้วยการอัศจรรย์ทุกอย่าง ที่เราจะทำท่ามกลางพวกเขา หลังจากนั้น เขาก็จะยอมปล่อยพวกเราไป²¹ เราจะให้ประชาชนเป็นที่พึงพอใจของคนอียิปต์ ดังนั้นเมื่อพวกเขาออกไป เจ้าก็จะไม่ต้องไปมือเปล่า”²² ผู้หญิงทุกคนจะเรียกชื่อของบุตรชายและบุตรหญิงและชื่อของลูกพี่ลูกน้องและลูกพี่ลูกน้องคนอื่น ๆ ที่อาศัยอยู่ในบ้านของเพื่อนบ้านนั้น พวกเจ้าจะเอาของพวกนี้ไปสวมให้พวกบุตรชายและพวกบุตรหญิงของพวกเรา ด้วยวิธีนี้พวกเจ้าจะได้รับเอกราชจากพวกชาวอียิปต์

Chapter 4

¹ โมเสสจึงทูลตอบว่า “แต่จะเป็นอย่างไรหากพวกเขาไม่เชื่อข้าพระองค์หรือฟังเสียงของข้าพระองค์เลย แต่กลับพูดว่า ‘พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงปรากฏแก่ท่านหรอก?’ ”² พระยาห์เวห์จึงตรัสกับเขาว่า “อะไรอยู่ในมือของเจ้าล่ะ?” โมเสสทูลว่า “ไม้เท้า พระเจ้า”³ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “จงโยนลงที่พื้น” โมเสสจึงโยนไม้เท้าลงบนพื้น และไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงูตัวหนึ่ง โมเสสก็หนีจากมัน

⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงเอื้อมมือไปจับหางมันไว้” เขาจึงเอื้อมมือและจับงูไว้ มันก็กลายเป็นไม้เท้าอยู่ในมือของเขาอีกครั้ง⁵ “ทั้งนี้ เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อว่าพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ทรงสำแดงพระองค์แก่เจ้าแล้ว”

⁶ พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาอีกว่า “บัดนี้ จงเอามือสอดไว้ในเสื้อคลุมของเจ้า” โมเสสก็สอดมือไว้ในเสื้อคลุม เมื่อเขาดึงมือออก ดูสิ มือของเขาเป็นโรคเรื้อนขาวต้งหิมะ⁷ พระยาห์เวห์จึงตรัสว่า “เอามือของเจ้าสอดไว้ในเสื้อคลุมอีกครั้งหนึ่ง” ฉะนั้นโมเสสก็สอดมือเข้าไปในเสื้อคลุมของเขา แล้วเมื่อเขาดึงออกมา เขาเห็นว่ามือกลับเป็นปกติอีกครั้ง เหมือนกับส่วนอื่นๆ ของร่างกายของเขา

⁸พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ถ้าพวกเขาไม่เชื่อเจ้า และไม่ใส่ใจความสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจของเราในครั้งแรกนี้ หรือเชื่อในความสำคัญนั้น พวกเขาจะเชื่อความสำคัญในครั้งที่สอง⁹ ถ้าแม้พวกเขาไม่ใส่ใจความสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจของเราในทั้งสองครั้งนี้ หรือไม่ฟังเสียงของเจ้า จงตักน้ำจากแม่น้ำและเกลบบนดินแห่งๆ น้ำที่เจ้าตักมาจะเปลี่ยนเป็นเลือดบนพื้นดินแห่งๆ”

¹⁰จากนั้นโมเสสทูลพระยาห์เวห์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ไม่ใช่คนพูดเก่ง ทั้งในอดีต และตั้งแต่เมื่อพระองค์ตรัสกับผู้ใช้ของพระองค์ ข้าพระองค์เป็นคนพูดตะกุกตะกักและช้า”¹¹พระยาห์เวห์จึงตรัสกับเขาว่า “ใครกันที่สร้างปากมนุษย์? ใครกันที่ทำให้มนุษย์หูหนวก เป็นใบ้ ตามอดหรือตาดี? ไม่ใช่เรา พระยาห์เวห์ หรือ?”¹²จงไปเถิด และเราจะอยู่ที่ปากของเจ้าและสอนเจ้าในสิ่งที่ควรจะพูด”¹³แต่โมเสสทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดใช้คนอื่นไปเถิด ใครก็ได้ที่พระองค์ประสงค์จะทรงส่งไป”

¹⁴แล้วพระยาห์เวห์จึงทูลโมเสส พระองค์ตรัสว่า “แล้วอาโรนคนเลวี่ที่เป็นพี่ชายของเจ้าล่ะ? เรารู้ว่าเขาเป็นคนพูดเก่ง ยิ่งกว่านั้น เขากำลังเดินทางมาพบเจ้า และเมื่อเขาเห็นเจ้า เขาจะชื่นชมยินดีในใจ”¹⁵จงพูดกับเขาเถิด และบอกถ้อยคำที่จะให้เขาพูด แล้วเราจะอยู่ที่ปากของเจ้าและปากของเขา และจะแสดงให้เจ้าทั้งสองรู้ว่าควรทำอย่างไร”¹⁶เขาจะพูดกับประชาชนแทนเจ้า เขาจะเป็นเหมือนปากของเจ้า และเจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้าของเขา”¹⁷เจ้าจงถือไม้เท้าไว้ในมือ ด้วยสิ่งนี้เจ้าจะกระทำการสำคัญต่างๆ”

¹⁸ดังนั้น โมเสสจึงไปยังเยโรฟอตาของเขา และบอกเขาว่า “ขอให้ข้าไปหาญาติพี่น้องของข้าซึ่งอยู่ในอียิปต์ และเพื่อจะได้เห็นว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่” เยโรฟอตาโมเสสว่า “ไปดีมาเถิด”¹⁹พระยาห์เวห์ทรงกล่าวกับโมเสสในดินแดนมีเดียนว่า “กลับไปอียิปต์เถิด เพราะคนทั้งหลายที่พยายามเอาชีวิตของเจ้านั้นตายแล้ว”²⁰โมเสสจึงพาภรรยาและบรรดานุตรชายของตนขึ้นลา เขากลับไปยังดินแดนอียิปต์ และเขาก็ถือไม้เท้าของพระเจ้าไว้ในมือของตน

²¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เมื่อเจ้ากลับไปอียิปต์ จงกระทำการอัศจรรย์ทั้งสิ้นซึ่งเรามอบไว้ในอำนาจของเจ้าแล้วต่อพระพักตร์ฟาโรห์ แต่เราจะทำให้พระทัยของพระองค์แข็งกร้าว และพระองค์จะไม่ทรงยอมให้ประชาชนไป”²²เจ้าจงทูลฟาโรห์ว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงตรัสดังนี้ว่า อิสราเอลเป็นบุตรชายของเรานูตรหัวปีของเรา’²³เราบอกแก่เจ้าว่า ‘จงให้นูตรชายของเราไปนมัสการเรา’ แต่ถ้าพระองค์ทรงปฏิเสธ เราจะสังหารบุตรชายหัวปีของพระองค์”

²⁴ระหว่างทาง เมื่อพวกเขาหยุดค้างคืน พระยาห์เวห์เสด็จมาหาโมเสส และทรงประสงคจะสังหารเขาเสีย”²⁵แล้วนางศิปโปราจึงเอามิดหินมาตัดหนังปลายองคชาตบุตรชายของตนออก แล้วเขาไปแตะเท้าของโมเสสกล่าวว่า “แน่ทีเดียวท่านเป็นเจ้าบ่าวแห่งโลหิตสำหรับฉัน”²⁶แล้วพระยาห์เวห์จึงทรงไว้ชีวิตเขานางกล่าวว่า “ท่านเป็นเจ้าบ่าวแห่งโลหิต” เนื่องจากการเข้าสู่หนัด

²⁷พระยาห์เวห์ทรงกล่าวกับอาโรนว่า “จงไปในแดนกูร์กันดารเพื่อจะพบกับโมเสส” อาโรนก็ไปพบกับเขาที่ภูเขาของพระเจ้าและจูบเขา”²⁸โมเสสจึงเล่าให้อาโรนรู้ถึงพระดำรัสทั้งสี่ของพระยาห์เวห์ที่พระองค์ทรงส่งตนให้ไปพูด และความสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงบัญชาให้เขาทำ

²⁹แล้วโมเสสกับอาโรนจึงออกไปและเรียกประชุมบรรดาผู้อาวุโสแห่งพงศ์พันธุ์อิสราเอลพร้อมกัน”³⁰อาโรนจึงกล่าวข้อความทั้งหมดซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงตรัสกับโมเสส และเขาได้แสดงความสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์ต่อหน้าประชาชน”³¹ประชาชนก็ได้เชื่อฟัง เมื่อได้ยินว่าพระยาห์เวห์เฝ้าดูชนชาติอิสราเอล และได้ทรงเห็นความลำบากของพวกเขา พวกเขาต่างก็กระษัตริย์และนมัสการพระองค์

Chapter 5

¹หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น โมเสสกับอาโรนได้เข้าเฝ้าฟาโรห์และทูลว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า ‘จงปล่อยประชาชนของเราไป เพื่อพวกเขาจะจัดงานเลี้ยงฉลองให้เราในแดนกูร์กันดาร’”²ฟาโรห์ตรัสว่า “พระยาห์เวห์เป็นใคร? ทำไมเราควรเชื่อคำของท่านและปล่อยอิสราเอลไป? เราไม่รู้จักพระยาห์เวห์ ยิ่งกว่านั้น เราจะปล่อยอิสราเอลไป”

³พวกเขาจึงทูลว่า “พระเจ้าของชาวฮีบรูได้พบกับพวกข้าพระองค์ ขออนุญาตพวกข้าพระองค์สักสามวันเดินทางเข้าไปในแดนกูร์กันดารเพื่อถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ เพื่อว่าพระองค์จะไม่ทรงลงโทษพวกข้าพระองค์ด้วยภัยพิบัติหรือด้วยดาบ”⁴แต่กษัตริย์อียิปต์ตรัสกับพวกเขาว่า “โมเสสกับอาโรน เหตุใดพวกเจ้าจะทำให้ประชาชนละทิ้งการทำงานของเขา? จงกลับไปทำงานของพวกเขา”⁵ฟาโรห์ตรัสต่อไปว่า “บัดนี้คนฮีบรูมีมากในดินแดนของเรา และพวกเขากำลังทำให้พวกเราต้องหยุดงาน”

⁶ในวันเดียวกันนั้น ฟาโรห์ทรงมีพระบัญชาสั่งนายงานและหัวหน้าคนงาน พระองค์ตรัสว่า⁷ “พวกเจ้าอย่าให้ฟางแก่พวกทาสสำหรับใช้ทำอิฐเหมือนแต่ก่อน จงให้พวกมันไปหาฟางเอง”⁸อย่างไรก็ตาม เจ้าต้องกำหนดให้พวกมันทำอิฐให้ได้จำนวนเท่าเดิม ห้ามลดจำนวนลง เพราะทาสพวกนี้ขี้เกียจ นั่นเป็นเหตุที่พวกมันพากันมาร้องขอว่า ‘ขอปล่อยพวกเราไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของพวกเราเถิด’”⁹จงให้พวกมันทำงานหนักเพิ่มขึ้น เพื่อว่าพวกมันจะได้มีงานและไม่ได้อุ่นใจกับคำพูดเหลวไหล”

¹⁰ดังนั้นนายงานกับหัวหน้าคนงานจึงออกไปบอกพวกทาสว่า “นี่คือสิ่งที่ฟาโรห์ได้ทรงรับสั่ง ‘เราจะงดแจกจ่ายฟางให้พวกเจ้า’”¹¹พวกเจ้าต้องไปและหาฟางเอาเองจากที่ไหนก็ตามแต่จะหาได้ แต่งานที่ต้องทำนั้นจะไม่ลดลง”

¹²ดังนั้นพวกเขาจึงแยกย้ายกันไปทั่วแผ่นดินอียิปต์เพื่อหาฟาง”¹³เหล่านายงานคอยเร่งรัดและพูดว่า “ทำงานของเจ้าให้เสร็จ เหมือนเมื่อก่อนตอนที่ได้รับฟาง”¹⁴นายงานของฟาโรห์กับหัวหน้าคนงานชาวอิสราเอลผู้ซึ่งถูกตั้งให้ดูแลคนงาน นายงานถามตลอดว่า “ทำไมเมื่อวานนี้และวันนี้พวกเจ้าจึงทำอิฐไม่ครบตามจำนวนเดิมเหมือนเมื่อก่อนนี้?”

¹⁵ ดังนั้นหัวหน้าคนงานชาวอิสราเอลจึงเข้าเฝ้าฟาโรห์และกล่าวว่า “เหตุใดพระองค์จึงทรงกระทำต่อผู้รับใช้ของพระองค์อย่างนี้?¹⁶ ผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ได้รับแจกจ่ายฟางอีกเลย แต่พวกนายงานกลับสั่งพวกเราว่า ‘ให้ทำอิฐ’ บัดนี้พวกข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ยังต้องถูกเยียนตี ทั้งๆ ที่พวกคนของพระองค์ต่างหากที่เป็นฝ่ายผิด”¹⁷ แต่ฟาโรห์ตรัสว่า “เจ้าคนขี้เกียจ เจ้าคนขี้เกียจ ก็พวกเจ้าบอกข้าว่า ‘ปล่อยพวกเราออกไปถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์’¹⁸ ตอนนี้กลับไปทำงานได้แล้ว เราจะจ่ายฟางให้ แต่พวกเจ้าต้องทำอิฐให้ได้ตามจำนวนที่เก่าเดิม”

¹⁹ หัวหน้างานชาวอิสราเอลเห็นว่าพวกตนกำลังตกที่นั่งลำบาก เมื่อพวกเขาถูกสั่งว่า “พวกเจ้าจะต้องไม่ลดจำนวนอิฐในแต่ละวันลง”²⁰ เมื่อพวกเขากลับจากเข้าเฝ้าฟาโรห์ พวกเขาได้พบโมเสสและอาโรนที่ยืนอยู่ข้างนอกวัง²¹ พวกเขาจึงกล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงทอดพระเนตรดูและลงโทษพวกเรา เพราะพวกเจ้าทำให้พวกเราถูกเกลียดชังในสายตางของฟาโรห์กับเหล่าข้าราชการของพระองค์ ท่านได้เอาดาบใส่มือพวกเรา เพื่อฆ่าพวกเรา”

²² โมเสสจึงกลับไปหาพระยาห์เวห์และกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุใดพระองค์ทรงนำความยากลำบากมาถึงคนเหล่านี้? ทำไมพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาเป็นคนแรก?”²³ ตั้งแต่นั้นฟาโรห์ก็ไปทูลฟาโรห์ในพระนามของพระองค์ ฟาโรห์ทำให้เหล่าประชาชนเดือดร้อน และพระองค์ไม่ได้ทรงช่วยประชาชนของพระองค์เป็นอิสระเลย”

Chapter 6

¹ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “บัดนี้เจ้าจะได้เห็นเหตุการณ์ซึ่งเราจะกระทำแก่ฟาโรห์ เจ้าจะเห็นสิ่งนี้ เพื่อพระองค์จะทรงปล่อยประชาชนไปเพราะมืออันเข้มแข็งของเรา ฟาโรห์จะทรงผลักดันประชาชนออกไปจากดินแดนของเขาเพราะมืออันเข้มแข็งของเรา”

² พระเจ้าตรัสกับโมเสสและทรงตรัสกับเขาว่า “เราเป็นพระยาห์เวห์³ เราได้ปรากฏแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบในฐานะพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ ด้วยชื่อของเรา พระยาห์เวห์ เราไม่ได้เป็นที่รู้จักสำหรับพวกเขา⁴ เรายังได้ตั้งพันธสัญญาของเรากับพวกเขา เพื่อยกดินแดนคานาอันให้แก่พวกเขา ดินแดนซึ่งพวกเขาเคยได้อาศัยอยู่ในฐานะคนต่างชาติ ดินแดนซึ่งพวกเขาได้เหยียบย่ำไปมา⁵ ยิ่งกว่านั้นเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของชาวอิสราเอลผู้ซึ่งชาวอียิปต์ได้กดขี่ และเรายังจดจำพันธสัญญาของเราได้

⁶ ฉะนั้นจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘เราเป็นพระยาห์เวห์ เราจะนำพวกเขาให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสของชาวอียิปต์ และเราจะปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจของพวกเขา เราจะช่วยกู้พวกเขาด้วยการสำแดงฤทธิ์อำนาจของเราและด้วยการพิพากษาลงโทษอย่างหนัก⁷ เราจะรับพวกเขาเป็นประชากรของเรา เราพระเจ้าของพวกเขา แล้วพวกเขารู้ว่า เราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้นำพวกเขาให้พ้นจากการเป็นทาสของชาวอียิปต์

⁸ เราจะนำพวกเขาเข้าไปยังดินแดนซึ่งเราได้สัญญาไว้ว่าจะยกให้แก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เราจะยกดินแดนนั้นแก่พวกเขาให้เป็นกรรมสิทธิ์ เราเป็นพระยาห์เวห์’”⁹ แล้วเมื่อโมเสสได้กล่าวเรื่องนี้แก่ชาวอิสราเอล แต่พวกเขากลับไม่ฟังท่าน เพราะพวกเขามั่นใจตายอยากเนื่องจากการเป็นทาสอย่างทารุณ

¹⁰ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส ทรงตรัสว่า¹¹ “จงไปทูลฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลออกจากดินแดนของพระองค์”¹² โมเสสทูลต่อพระยาห์เวห์ว่า “แต่แต่ชนชาติอิสราเอลยังไม่ฟังข้าพระองค์ แล้วเหตุใดฟาโรห์จะทรงฟังข้าพระองค์ ในเมื่อข้าพระองค์พูดตะกุกตะกัก?”¹³ พระยาห์เวห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรน พระองค์ทรงให้คำบัญชาแก่ท่านทั้งสองเพื่อแจ้งชนชาติอิสราเอลและฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ให้ชนชาติอิสราเอลออกจากดินแดนอียิปต์

¹⁴ เหล่านี้เป็นต้นตระกูลของพวกเขา บุตรชายทั้งหลายของรูเบน ผู้เป็นบุตรชายหัวปีของอิสราเอล คือ ฮาโนค ปิลู เฮสโรน และคารมี คนเหล่านี้อยู่ในตระกูลเผ่ารูเบน¹⁵ บรรดาบุตรชายของสิเมโอนคือ เยมูเอล ยามีน โหหาด ยาซิน โศหาร์ และซาลู ซึ่งมารดาเป็นหญิงชาวคานาอัน คนเหล่านี้อยู่ในตระกูลเผ่าสิเมโอน

¹⁶ เหล่านี้คือบัญชีรายชื่อบรรดาบุตรชายของเลวีตามลำดับวงศ์ของเขา คือ เกอร์โซน โคฮา และเมรารี เลวีมีชีวิตอยู่จนกระทั่งเขามีอายุได้ 137 ปี¹⁷ บรรดาบุตรชายของเกอร์โซน คือ ลิบนีและชิมอี¹⁸ บรรดาบุตรชายของโคฮา คือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล โคฮา มีชีวิตอยู่จนกระทั่งเขามีอายุได้ 133 ปี¹⁹ บรรดาบุตรชายของเมรารี คือ มาหัสีและมูซี ที่กล่าวมานี้มาจากตระกูลเผ่าเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขา

²⁰ อัมรามแต่งงานกับโยเคเบดน้องสาวของบิดา เธอให้กำเนิดบุตรกับเขา ชื่อ อาโรนกับโมเสส อัมรามมีอายุได้ 137 ปี แล้วก็สิ้นชีวิต²¹ บรรดาบุตรชายของอิสฮาร์ คือ โครห์ เนเฟก และคีรี²² บรรดาบุตรชายของอุสซีเอล คือ มิซาเอล เอลชาฟาน และสิธรี

²³ อาโรนแต่งงานกับเอลีเซบาบุตรสาวของอัมมีนาดับ ผู้เป็นน้องสาวของนาหิโชน เธอให้กำเนิดบุตรกับเขา ชื่อ นาถัน อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์²⁴ บรรดาบุตรชายของโครห์ คือ อัสสัร เอลคานาห์ และอาบิยาสาฟ คนเหล่านี้อยู่ในตระกูลบรรพบุรุษของโครห์²⁵ เอลเออาซาร์บุตรอาโรนแต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของผู้กิเอล เธอให้กำเนิดบุตรกับเขา ชื่อ ฟินหัส คนเหล่านี้คือต้นตระกูลเลวีตามลำดับวงศ์ของพวกเขา

²⁶ อาโรนและโมเสสสองคนนี้เองที่พระยาห์เวห์ตรัสกับพวกเขาว่า “จงนำประชาชนอิสราเอลออกจากดินแดนอียิปต์ตามหมู่ตามกองเขา”²⁷ อาโรนและโมเสสทูลฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เพื่อขออนุญาตให้พวกเขานำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ ทั้งสองคนนี้คือโมเสสและอาโรนคนนี้เอง

²⁸ เมื่อพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสในดินแดนอียิปต์²⁹ พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เราเป็นพระยาห์เวห์ จงไปบอกฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ทุกสิ่งตามที่เราจะบอกเจ้า”³⁰ แต่โมเสสทูลพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพระองค์พูดไม่เก่ง เหตุใดฟาโรห์จะทรงฟังข้าพระองค์?”

Chapter 7

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “ดูซิ เราได้ทำให้เจ้าเป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์ พี่ชายของเจ้าอาโรนจะเป็นดังผู้เผยพระวจนะของเจ้า² เจ้าจะต้องบอกทุกสิ่งที่เราบัญชาเจ้าให้พูด แล้วอาโรนพี่ชายของเจ้าจะบอกแก่ฟาโรห์เพื่อให้ปล่อยประชาชนอิสราเอลออกไปจากดินแดนของเขา

³แต่เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกร้าว และเราจะสำแดงบรรดาหมายสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจของเรา และการอัศจรรย์มากมายในดินแดนอียิปต์⁴ แต่ฟาโรห์ก็จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อเราจะยกมือของเราขึ้นเหนืออียิปต์ และพวกันทรของเรา ประชาชนของเรา และบรรดาวงศ์วานอิสราเอล ออกจากดินแดนอียิปต์ด้วยมหากิจแห่งการลงโทษ⁵ ชาวอียิปต์จะได้รู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เมื่อเราเหยียดมือขึ้นเหนืออียิปต์และพวชาวอิสราเอลออกจากพวกเขา”

⁶โมเสสและอาโรนจึงกระทำตามนั้น คือพวกเขาได้ทำอย่างที่ว่าพระยาห์เวห์ทรงบัญชาพวกเขา⁷ โมเสสมีอายุแปดสิบปี และอาโรนมีอายุแปดสิบสามปี เมื่อเขาทั้งสองเข้าไปทูลฟาโรห์นั้น

⁸พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า⁹ “เมื่อฟาโรห์สั่งเจ้าว่า ‘จงแสดงการอัศจรรย์ดูสิ’ แล้วเจ้าจงบอกอาโรนว่า ‘เอาไม้เท้าของเจ้าโยนลงต่อหน้าฟาโรห์’ แล้วไม้เท้าจะได้กลายเป็นงู”¹⁰ แล้วโมเสสกับอาโรนจึงไปเข้าเฝ้าฟาโรห์และพวกเขาทำตามที่ว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชา อาโรนโยนไม้เท้าของเขาลงต่อหน้าฟาโรห์และบรรดาข้าราชการบริพารของเขา และไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู

¹¹ฝ่ายฟาโรห์จึงรับสั่งเรียกนักปราชญ์ และหมอผีมา พวกเขาสามารถทำสิ่งอัศจรรย์อย่างเดียวกันด้วยเวทมนต์ของพวกเขา¹² พวกเขาต่างคนต่างโยนไม้เท้าของตนลง และไม้เท้าทั้งหลายก็กลายเป็นงู แต่ไม้เท้าของอาโรนได้กลืนงูของพวกเขาหมดสิ้น¹³ แต่ฟาโรห์ยังคงมีพระทัยแข็งกร้าวและพระองค์ไม่ทรงยอมฟัง ดังที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกล่าวไว้ล่วงหน้าแล้ว

¹⁴พระยาห์เวห์ทรงกล่าวกับโมเสสว่า “ใจของฟาโรห์ยังคงแข็งกร้าวและเขายังคงปฏิเสธที่จะปล่อยประชาชนไป¹⁵ เจ้าจงไปหาฟาโรห์ในตอนเช้าขณะที่เขาไปยังแม่น้ำ จงคอยเขาอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำเพื่อพบกับเขาและเอาไม้เท้าที่กลายเป็นงูไปด้วย

¹⁶แล้วกล่าวแก่เขาว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอียิปต์ได้ส่งข้าพระองค์มาทูลพระองค์ดังนี้ว่า “จงปล่อยประชาชนของเราไปเพื่อพวกเขาจะได้มีสักการะเราในดินแดนกูร์กันดาร จนบัดนี้เจ้าก็ยังหาได้เชื่อฟังไม่”¹⁷ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า “ด้วยเหตุการณ์เหล่านี้ เจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เราจะพาดน้ำในแม่น้ำไนล์ด้วยไม้เท้าที่อยู่ในมือของเรา และแม่น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือด¹⁸ ปลาที่อาศัยในแม่น้ำนั้นจะตายและแม่น้ำจะเน่าเหม็น ชาวอียิปต์จะไม่สามารถดื่มน้ำจากแม่น้ำได้”

¹⁹แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าจงบอกอาโรนว่า ให้เอาไม้เท้าของเจ้าและยื่นมือออกไปเหนือน้ำทั้งปวงแห่งอียิปต์ ทั้งแม่น้ำ ลำธาร สระน้ำ บ่อน้ำทุกแห่งของพวกเขา เพื่อว่าน้ำของพวกเขาจะกลายเป็นเลือด จงกระทำเช่นนี้เพื่อว่าเลือดจะเต็มไปทั่วดินแดนอียิปต์ แม้กระทั่งน้ำที่อยู่ในภาชนะไม้และภาชนะหิน”

²⁰โมเสสกับอาโรนจึงทำตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ อาโรนจึงยกไม้เท้าขึ้นและพาดลงในน้ำในแม่น้ำต่อสายพระเนตรของฟาโรห์และบรรดาข้าราชการบริพารของพระองค์ น้ำทั้งหมดในแม่น้ำจึงกลายเป็นเลือด²¹ ปลาในแม่น้ำก็ตายและแม่น้ำก็เริ่มเน่าเหม็น พวชาวอียิปต์ไม่อาจดื่มน้ำจากแม่น้ำได้ และมีแต่เลือดอยู่ทั่วทุกแห่งในดินแดนอียิปต์²² แต่พวกนักมายากลของอียิปต์ก็ทำได้เหมือนกัน ด้วยศิลปะอันลึกลับของพวกเขา กระนั้นพระทัยของฟาโรห์ยังคงแข็งกร้าวและทรงปฏิเสธที่จะฟังโมเสสกับอาโรนซึ่งเป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้ว่าจะเกิดขึ้น

²³แล้วฟาโรห์ก็เสด็จกลับวังของพระองค์ พระองค์มิได้เอาพระทัยใส่ในเหตุการณ์ครั้งนี้²⁴ ชาวอียิปต์ทั้งปวงก็พากันขุดหลุมตามริมฝั่งแม่น้ำเพื่อจะได้น้ำไว้ดื่ม แต่พวกเขาตักน้ำจากแม่น้ำไม่ได้²⁵ เช็ดวันผ่านไปหลังจากที่พระยาห์เวห์ทรงบันดาลให้น้ำกลายเป็นเลือดแล้ว

Chapter 8

¹แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงไปหาฟาโรห์และบอกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยประชาชนของเราไปเพื่อพวกเขาจะได้มีสักการะเรา”² ถ้าเจ้าปฏิเสธที่จะปล่อยพวกเขาไป เราจะส่งฝูงกบขึ้นมารังควานทั่วดินแดนของเจ้า³ แม่น้ำจะเต็มไปด้วยฝูงกบ พวกมันจะขึ้นมาและเข้าไปในบ้านของเจ้า ในห้องนอนของเจ้า และเตียงของเจ้า พวกมันจะเข้าไปในบ้านของเหล่าข้าราชการบริพารของเจ้า พวกมันจะอยู่บนตัวประชาชนของเจ้า ในเตาปิ้งขนมและเข้าไปในขนมผสมแป้งของเจ้า⁴ ฝูงกบจะรุกรานเจ้า ประชาชนของเจ้า และข้าราชการบริพารของเจ้าทุกคน”

⁵พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าจงบอกอาโรนว่า ‘จงชูไม้เท้าขึ้นเหนือแม่น้ำ ลำธาร และสระน้ำ แล้วจะมีกบขึ้นทั่วดินแดนอียิปต์’”⁶ อาโรนจึงยื่นมือออกเหนือน้ำของอียิปต์ และกบก็ขึ้นมาทั่วดินแดนอียิปต์⁷ แต่พวกนักมายากลก็ใช้ศาสตร์อันลึกลับของตนอย่างเดียวกัน พวกเขาทำให้กบขึ้นมาทั่วดินแดนอียิปต์ด้วย

⁸แล้วฟาโรห์จึงรับสั่งเรียกโมเสสและอาโรนมาเข้าเฝ้าและตรัสว่า “จงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ เพื่อพระองค์จะได้เอากบออกไปจากเราและประชาชนของเรา แล้วเราจะปล่อยประชาชนของเจ้าออกไปถวายเครื่องบูชา”⁹ โมเสสทูลฟาโรห์ว่า “พระองค์มีสิทธิ์พิเศษที่จะบอกข้าพระองค์ว่าเมื่อใดที่พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์อธิษฐานให้พระองค์ ข้าราชการบริพารของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ เพื่อที่จะขับไล่ฝูงกบไปจากพระองค์ บ้านทั้งหลายของพระองค์ และเหลือกบที่อยู่แต่ในแม่น้ำเท่านั้น”

¹⁰ฟาโรห์ตรัสว่า “วันพรุ่งนี้” โมเสสทูลตอบว่า “จะเป็นไปตามที่พระองค์ตรัส เพื่อพระองค์จะได้ทรงทราบว่าไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์”¹¹ฝูงคนจะไปจากพระองค์ บ้านทั้งหลายของพระองค์ ข้าราชการบริวารของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ กบจะอยู่แต่ในแม่น้ำเท่านั้น”¹²โมเสสกับอาโรนจึงกลับออกมาจากการเข้าเฝ้าฟาโรห์ แล้วโมเสสจึงร้องทูลพระยาห์เวห์เกี่ยวกับฝูงคนที่พระองค์ทรงนำมารบกวณฟาโรห์

¹³พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำตามที่โมเสสทูลขอ กบจึงตายเคลื่อนทั่วบ้าน ลานบ้าน และทุ่งนา¹⁴ประชาชนจึงเอาซากกบมาสุ่มเป็นกองๆ และดินแดนก็เหม็นคุด¹⁵ แต่เมื่อฟาโรห์ทรงเห็นว่าความทุกข์ร้อนบรรเทาแล้ว พระองค์ก็กลับมีพระทัยแข็งกร้าวไม่ยอมรับฟังโมเสสกับอาโรนอีก เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้ว่าเขาจะทำเช่นนั้น

¹⁶พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงบอกอาโรนว่า ‘จงยื่นไม้เท้าของเจ้าออกและตีฝูงบนดิน แล้วฝูงเหล่านั้นจะกลายเป็นรินทั่วดินแดนอียิปต์’”¹⁷ พวกเขาก็กทำเช่นนั้น อาโรนยื่นมือที่ถือไม้เท้าออก แล้วเขาก็กได้ตีฝูงบนดิน ฝูงรินขึ้นมาตอมคนและสัตว์ ฝูงทั้งหมดบนดินก็กลายเป็นฝูงรินทั่วดินแดนอียิปต์

¹⁸พวกนักมายากลพยายามจะใช้ศาสตร์อันลึกลับของตนทำให้เกิดริน แต่พวกเขาก็กทำไม่ได้ ฝูงรินต่างมาตอมทั้งคนและสัตว์¹⁹ นักมายากลจึงทูลฟาโรห์ว่า “นี่เป็นผลจากนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า” แต่พระทัยฟาโรห์กลับแข็งกร้าว พระองค์ทรงปฏิเสธที่จะฟังพวกเขาอีก เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้ว่าฟาโรห์จะทำเช่นนั้น

²⁰พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าจงลุกขึ้นแต่เช้ามีดและไปยืนต่อหน้าฟาโรห์ตอนที่เขาไปที่แม่น้ำ บอกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยประชาชนของเราไปเพื่อพวกเขาจะได้มีสการเรา”²¹ แต่ถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยประชาชนของเราไป เราจะส่งฝูงเหือบวันมาตอมตัวเจ้า ตอมข้าราชการบริวาร และประชาชนของเจ้า และเข้าไปในบ้านของพวกเขา บ้านของชาวอียิปต์จะเต็มไปด้วยฝูงเหือบ และแม้แต่พื้นดินก็จะเต็มไปด้วยฝูงเหือบ

²²แต่ในวันนั้นเราจะกระทำต่อดินแดนโกเชนต่างออกไป ดินแดนที่ประชาชนของเราอาศัยอยู่ ฝูงเหือบจะไม่มีที่นั่นเลย สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์สถิตอยู่ท่ามกลางดินแดนนี้”²³ เราจะทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างประชาชนของเราและประชาชนของเจ้า หมายสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจของเรานี้จะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้”²⁴ พระยาห์เวห์ทรงกระทำเช่นนั้น และฝูงเหือบจำนวนมากหาคาสกรูเข้าไปในพระราชวังของฟาโรห์และบ้านของข้าราชการทั้งหลาย ทั่วทั้งดินแดนอียิปต์ ทั้งดินแดนได้ถูกทำลายเพราะฝูงเหือบ

²⁵ฟาโรห์จึงรับสั่งให้โมเสสกับอาโรนมาเข้าเฝ้าและตรัสว่า “จงไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของเจ้าในดินแดนของเรา”²⁶ โมเสสทูลว่า “ไม่ถูกต้องสำหรับพวกข้าพระองค์ที่จะกระทำเช่นนั้น เพราะเครื่องบูชาที่พวกข้าพระองค์ถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์เป็นที่รังเกียจของชาวอียิปต์ หากพวกข้าพระองค์ถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นที่น่ารังเกียจในสายตาของพวกชาวอียิปต์ จะไม่ถูกพวกเขาเอาหินขว้างพวกเราหรือ? ”²⁷ อย่างนั้นเลย พวกข้าพระองค์จำเป็นต้องเดินทางสามวันเข้าไปในแดนตุรกันดาร์เพื่อถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ตามที่พระองค์ทรงบัญชาพวกข้าพระองค์”

²⁸ฟาโรห์ตรัสว่า “เราจะให้พวกเจ้าไปและถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าในแดนตุรกันดาร์ แต่ว่าพวกเจ้าจะต้องไม่ไปไกลนัก จงอธิษฐานให้เราด้วย”²⁹ แล้วโมเสสทูลว่า “ทันทีที่ข้าพระองค์จากไป ข้าพระองค์จะทูลต่อพระยาห์เวห์ว่า ขอให้ฝูงเหือบออกไปจากพระองค์ ฟาโรห์ ข้าราชการบริวารและประชาชนของพระองค์ในวันพรุ่งนี้ แต่ขอพระองค์อย่าได้ทรงกลับคำมั่นที่จะปล่อยประชาชนของข้าพระองค์ทั้งหลาย ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์อีก”

³⁰แล้วโมเสสจึงลาฟาโรห์และอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์³¹ พระยาห์เวห์ทรงกระทำตามที่โมเสสทูลขอ พระองค์ได้เอาฝูงเหือบออกไปจากฟาโรห์ ข้าราชการบริวารและประชาชนของพระองค์ ไม่เหลือแม้สักตัว³² แต่ครั้งนั้นก็เช่นกันฟาโรห์กลับมีพระทัยแข็งกร้าว และไม่ยอมปล่อยประชาชนไป

Chapter 9

¹แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงไปหาฟาโรห์และบอกกับเขาว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยประชาชนของเราไปเพื่อพวกเขาจะได้มีสการเรา”² แต่หากเจ้าปฏิเสธที่จะปล่อยพวกเขาไปและยังคงหน่วงเหนี่ยวไว้”³ แล้วพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์จะอยู่เหนือฝูงสัตว์ของเจ้าในทุ่งนา และฝูงม้า ลา อูฐ วัว แกะและแพะ และทำให้เกิดโรครบดที่น่าสะพรึงกลัว”⁴ พระยาห์เวห์จะทรงทำต่อฝูงสัตว์ของชาวอิสราเอลกับของชาวอียิปต์ต่างกัน สัตว์ของชาวอิสราเอลจะไม่ตายเลย

⁵พระยาห์เวห์ทรงกำหนดเวลาและพระองค์ตรัสว่า “ในวันพรุ่งนี้เราจะทำสิ่งนี้ในดินแดน”⁶ พระยาห์เวห์จึงทรงกระทำสิ่งนี้ในวันต่อมา ฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์พากันล้มตายหมด ส่วนฝูงสัตว์ของชาวอิสราเอลไม่ตายแม้แต่ตัวเดียว⁷ ฟาโรห์ทรงตรวจสอบและพบว่าสัตว์ของอิสราเอลไม่ตายแม้แต่ตัวเดียว แต่พระทัยของพระองค์ยังคงแข็งกร้าว ฉะนั้นพระองค์จึงไม่ยอมปล่อยประชาชนอิสราเอลไป

⁸แล้วพระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า “จงกำขี้เถาจากเตาขึ้นมาให้เต็มกำมือ โมเสส เจ้าต้องโยนขี้เถานั้นขึ้นไปในอากาศในขณะที่ฟาโรห์กำลังเฝ้าดูอยู่”⁹ ขี้เถานั้นจะกลายเป็นฝูงละเอียดฟุ้งตลบไปทั่วดินแดนอียิปต์ ทำให้เกิดฝิฟพองและเจ็บปวดลามตามตัวผู้คนและบรรดาสัตว์ทั่วดินแดนอียิปต์”¹⁰ ดังนั้นโมเสสและอาโรนจึงนำขี้เถาจากเตาไปและได้ยื่นต่อพระพักตร์ฟาโรห์ แล้วโมเสสก็โยนขี้เถาขึ้นไปในอากาศ ทำให้เกิดเป็นฝิฟพองและเจ็บปวดแตกลามทั่วตัวบรรดาคนและสัตว์

¹¹บรรดานักมายากลต่างไม่อาจต่อต้านโมเสสได้เพราะฝิ เพราะฝิก็ได้ขึ้นที่ตัวพวกเขาเหมือนชาวอียิปต์ทั้งปวงด้วย¹² พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำให้พระทัยฟาโรห์แข็งกร้าว ดังนั้นฟาโรห์จึงทรงไม่ยอมฟังโมเสสและอาโรน ดังที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้กับโมเสส

¹³แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “ในตอนที่เจ้า จงตื่นแต่เข้าไปยืนต่อหน้าฟาโรห์และบอกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวฮีบรูตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยประชาชนของเราไปเพื่อพวกเขาจะได้มีสักการะเรา”¹⁴ ด้วยครั้งนี้เราจะส่งบรรดากษัตริย์พิบัติมาเหนือเจ้า ตัวเจ้าเอง ข้าราชการบริวารและประชาชนของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าทั่วแผ่นดินโลกนี้ไม่มีผู้ใดเป็นเช่นเรา

¹⁵แม้ในขณะที่เราจะกางมือออกและโจมตีเจ้าและประชาชนของเจ้าด้วยเชื้อโรค และเราจะกวาดล้างเจ้าจากแผ่นดิน¹⁶ แต่ด้วยเหตุผลนี้เราจึงยังให้เจ้ายังมีชีวิตอยู่ ก็เพื่อเราจะได้สำแดงฤทธิ์อำนาจของเราแก่เจ้า และเพื่อนามของเราจะเลื่องลือไปทั่วโลก¹⁷ เจ้ายังต้องต่อสู้กับประชาชนของเรา โดยไม่ยอมให้พวกเขาไป

¹⁸จงฟัง ในวันพรุ่งนี้เวลานี้ เราจะส่งพายุลูกเห็บมากระหน่ำอียิปต์อย่างรุนแรง ซึ่งไม่เคยเห็นมาก่อนในอียิปต์ ตั้งแต่วันที่มันเริ่มต้นจนถึงบัดนี้¹⁹ บัดนี้จงส่งคนและต้อนฝูงสัตว์และนำทุกสิ่งที่เจ้ามีในทุ่งนาเข้าที่ปลอดภัย เพราะคนทุกคนหรือสัตว์ทุกตัวที่ยังไม่เข้ามาในบ้านจะถูกลูกเห็บตกใส่พวกเขา และพวกเขาจะตาย”

²⁰จากนั้นบรรดาข้าราชการบริวารของฟาโรห์ที่เชื่อพระดำรัสของพระยาห์เวห์ก็รีบนำข้าทาสและฝูงสัตว์เข้ามาอยู่ในบ้าน²¹ แต่ผู้ที่ไม่สนใจพระดำรัสของพระยาห์เวห์ก็ปล่อยข้าทาสบริวารและฝูงสัตว์ไว้ในทุ่งนา

²²แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงยกมือขึ้นสู่ท้องฟ้าเพื่อจะมีลูกเห็บตกทั่วดินแดนอียิปต์ บนคน บนสัตว์ และบนพืชพันธุ์ทั้งหมดที่อยู่ในทุ่งนาทั่วดินแดนอียิปต์”²³ โมเสสจึงชูไม้เท้าขึ้นสู่ท้องฟ้า พระยาห์เวห์ทรงส่งฟาร้อง ลูกเห็บ และฟ้าแลบไปยังที่ดินแดน พระยาห์เวห์จึงได้ทรงกระทำให้ฝนลูกเห็บตกลงในดินแดนอียิปต์²⁴ ดังนั้นจึงมีลูกเห็บและมีฟ้าแลบบนกับลูกเห็บอย่างรุนแรง อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในดินแดนอียิปต์นับตั้งแต่เริ่มเป็นประเทศชาติมา

²⁵ทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์นั้น ลูกเห็บได้ขัดกระหน่ำทุกสิ่งที่อยู่ในทุ่งนา ทั้งคนและสัตว์ มันขัดพืชพันธุ์ทั้งสิ้นในทุ่งนาและหักต้นไม้ทุกต้น²⁶ ยกเว้นแต่ดินโกเชนซึ่งชาวอิสราเอลอาศัยอยู่ ไม่มีลูกเห็บเลย

²⁷แล้วฟาโรห์จึงทรงส่งคนไปเรียกโมเสสกับอาโรนให้มาเข้าเฝ้า พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “คราวนี้เราได้ทำบาป พระยาห์เวห์ทรงเป็นฝ่ายถูก เราและประชาชนของเราเป็นฝ่ายผิด²⁸ จงวิงวอนพระยาห์เวห์เพราะฟ้าผ่าที่รุนแรง และลูกเห็บที่มากเกินไป แล้วเราจะปล่อยพวกเขาไปและพวกเขาไม่ต้องอยู่อีกต่อไป”

²⁹โมเสสทูลต่อฟาโรห์ว่า “เมื่อข้าพระองค์ออกจากเมืองไปแล้ว ข้าพระองค์จะยกมือต่อพระยาห์เวห์แล้วฟาร้องจะเซียบและจะไม่มีลูกเห็บตกอีก เพื่อพระองค์จะได้ทรงทราบว่าโลกนี้เป็นของพระยาห์เวห์³⁰ แต่ฝ่ายพระองค์กับข้าราชการบริวารนั้น ข้าพระองค์ก็ทราบอยู่แล้วว่ายังคงไม่ยำเกรงพระเจ้าพระยาห์เวห์”

³¹บัดนี้ต้นป่านและข้าวบาร์เลย์ถูกทำลายย่อยยับ เพราะข้าวบาร์เลย์สุรวงแล้วและต้นป่านก็กำลังออกดอก³² แต่ข้าวสาลีและข้าวสเปสโตไม่ถูกทำลายไป เพราะพวกมันเป็นธัญพืชรุ่นหลัง³³ เมื่อโมเสสจากฟาโรห์และออกไปนอกเมือง เขายกมือขึ้นฟาทูลขอพระยาห์เวห์ ฟาร้องและลูกเห็บก็หยุด และไม่มีฝนตกลงมาอีก

³⁴เมื่อฟาโรห์ทรงทราบว่า ทั้งฝน ลูกเห็บ และ ฟาร้องได้สงบลงแล้ว ทั้งพระองค์และข้าราชการบริวารก็กลับทำบาปอีกและทำให้พระทัยของพระองค์แข็งกร้าว³⁵ พระทัยฟาโรห์ทรงแข็งกร้าว ดังนั้นพระองค์จึงทรงไม่ยอมให้ประชาชนอิสราเอลออกไป นี่คือน้ำตื้นที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้กับโมเสสถึงสิ่งที่ฟาโรห์จะทรงกระทำ

Chapter 10

¹พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “จงเข้าไปหาฟาโรห์ เพราะเราได้ทำให้ใจของเขาและใจของบรรดาข้าราชการบริวารของเขาแข็งกร้าว เราได้ทำสิ่งนี้เพื่อแสดงหมายสำคัญเหล่านี้แก่ผู้ถืออำนาจของเราท่ามกลางพวกเขา² เราทำสิ่งนี้เพื่อว่าเขาจะได้เล่าแก่ลูกและหลานถึงสิ่งที่เราได้ทำ ถึงวิธีที่เรากระทำต่ออียิปต์อย่างรุนแรงและวิธีที่เราได้ให้หมายสำคัญต่างๆ ของอำนาจของเราท่ามกลางพวกเขา ด้วยวิธีนี้พวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์”

³ดังนั้นโมเสสและอาโรนจึงไปเข้าเฝ้าฟาโรห์และทูลพระองค์ว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของชาวฮีบรูตรัสดังนี้ว่า ‘เจ้าจะปฏิเสธที่จะยอมตนต่อเรานานสักเท่าไร? จงปล่อยประชาชนของเราไปเพื่อมีสักการะเรา’ แต่ถ้าเจ้าปฏิเสธที่จะปล่อยประชาชนของเราไป จงฟัง ในวันพรุ่งนี้เราจะนำฝูงต๊กแตนเข้ามาในดินแดนของเจ้า

⁵พวกมันจะปกคลุมพื้นดินเต็มไปหมดจนไม่มีใครสามารถเห็นพื้นดิน พวกมันจะกินสิ่งใดก็ตามที่เหลือรอดจากลูกเห็บทำลาย พวกมันจะกินต้นไม้ทุกต้นซึ่งงอกขึ้นเพื่อเจ้าในทุ่งนาด้วย⁶ พวกมันจะเข้าไปในบ้านของเจ้า ของข้าราชการบริวารทุกคนของเจ้า และของคนอียิปต์ ในสิ่งที่บิดาหรือปู่ของเจ้าไม่เคยเห็นเลย ตั้งแต่วันที่พวกเขาอาศัยบนดินแดนมาจนทุกวันนี้” แล้วโมเสสก็ออกไปจากฟาโรห์

⁷บรรดาข้าราชการบริวารของฟาโรห์ทูลพระองค์ว่า “ชายคนนี้จะเป็นผู้คุกคามเรานานสักเท่าใด? ขอทรงปล่อยชาวอิสราเอลไปมีสักการะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาเถิด พระองค์ยังไม่ทราบหรือว่าอียิปต์ได้พิณาศแล้ว?”⁸ โมเสสและอาโรนถูกนำตัวเข้าเฝ้าฟาโรห์อีก ผู้ซึ่งตรัสกับพวกเขาว่า “จงไปมีสักการะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาเถิด แต่ใครจะไปบ้าง?”

⁹โมเสสทูลว่า “พวกข้าพระองค์จะไปกับคนหนุ่ม ผู้อาวุโส ทั้งบรรดานุตรชายและบุตรหญิง เราจะไปกับฝูงแพะแกะและฝูงโค เพราะพวกข้าพระองค์จะต้องจัดงานเลี้ยงถวายแด่พระยาห์เวห์”¹⁰ ฟาโรห์ตรัสกับพวกเขาว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงสถิตกับพวกเขา ถ้าเราให้พวกเขาไปและลูกหลานของเจ้าไปด้วย ดูเถิด เจ้า

ต้องมีความชั่วร้ายบางอย่างในใจ¹¹ไม่ได้ จงไปได้เฉพาะผู้ชายท่ามกลางพวกเจ้า และนมัสการพระยาห์เวห์ เพราะนั่นคือสิ่งที่เจ้าต้องการ” แล้วโมเสสกับอาโรน ก็ถูกไล่ไปจากพระพักตร์ฟาโรห์

¹²แล้วพระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “จงยกมือขึ้นสู่ท้องฟ้าเหนือดินแดนอียิปต์ไปยังฝูงต๊กแตน เพื่อพวกมันจะได้โจมตีดินแดนอียิปต์และกินพืชพันธุ์ทุกอย่างซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย”¹³โมเสสจึงชูไม้เท้าของเขาออกเหนือดินแดนอียิปต์ และพระยาห์เวห์ก็ทรงนำลมตะวันตกพัดมาเหนือดินแดนตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน เมื่อถึงเวลาเช้า ลมตะวันตกก็หอบฝูงต๊กแตนมา

¹⁴ฝูงต๊กแตนลงมากทั่วดินแดนอียิปต์ และเกาะอยู่ทั่วทุกส่วนของอียิปต์ ก่อนนั้นไม่เคยมีต๊กแตนฝูงใหญ่ในดินแดนอย่างนี้เลย และหลังจากนี้ไปก็จะมีอยู่อย่างนั้นอีก¹⁵พวกฝูงต๊กแตนต่างปกคลุมทั่วพื้นดินแดนทั้งหมด จนกระทั่งทุกอย่างมืดไป พวกมันกินพืชพันธุ์ทุกอย่างในดินแดน และผลไม้ออกจากต้นทั้งหมดซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย ทั่วทั้งดินแดนอียิปต์นั้นไม่มีพืชใบเขียวสดเหลือเลย ไม่ว่าต้นไม้หรือพืชพันธุ์ใดในทุ่งนา

¹⁶แล้วฟาโรห์จึงทรงรับให้โมเสสและอาโรนเข้าเฝ้าแล้วทรงตรัสว่า “เราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าและต่อเจ้าด้วย¹⁷บัดนี้ขอเจ้ายกโทษบาปของเราครั้งนี้ และทูลอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงให้ความตายนี้พ้นไปจากเรา”¹⁸ดังนั้นโมเสสจึงไปจากฟาโรห์ และทูลอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์

¹⁹พระยาห์เวห์จึงทรงนำลมทิศตะวันตกที่รุนแรงมากหอบฝูงต๊กแตนและไปตกในทะเลต้นกก จนไม่เหลือต๊กแตนแม้แต่ตัวเดียวตลอดเขตแดนอียิปต์²⁰แต่พระยาห์เวห์ทรงให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกร้าว และฟาโรห์จึงไม่ทรงยอมปล่อยชาวอิสราเอลไป

²¹แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงยกมือของเจ้าขึ้นสู่ท้องฟ้า เพื่อจะให้ความมืดทั่วดินแดนอียิปต์ เป็นความมืดจนต้องใช้มือคลำ”²²โมเสสจึงยกมือขึ้นสู่ท้องฟ้า และก็มีความมืดทั่วดินแดนอียิปต์สามวัน²³พวกเขามองไม่เห็นซึ่งกันและกันเลย ไม่มีใครออกไปจากบ้านของตนตลอดสามวัน อย่างไรก็ดี บรรดาชาวอิสราเอลทุกคนได้มีแสงสว่างอยู่ในที่ซึ่งพวกเขาอาศัย

²⁴ฟาโรห์จึงทรงให้โมเสสเข้าเฝ้าและทรงกล่าวว่า “จงไปนมัสการพระยาห์เวห์เถิด ให้ครอบครัวไปกับพวกเจ้า แต่ฝูงแพะและแกะจะต้องอยู่ที่นี้”²⁵แต่โมเสสทูลว่า “พระองค์ต้องโปรดประทานให้เราไม้เครื่องสัตวบูชาทั้งเครื่องเผาบูชาเพื่อว่าพวกข้าพระองค์จะได้ถวายบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์”²⁶ฝูงสัตว์ของพวกข้าพระองค์จะต้องนำไปกับพวกข้าพระองค์ด้วย แม้เพียงเท่าสัตว์กบเดียวของพวกมันจะไม่เหลือไว้ ด้วยว่าพวกข้าพระองค์จะต้องเอาสัตว์จากฝูงไปถวายพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ ด้วยว่าพวกข้าพระองค์ยังไม่ทราบว่าจะต้องเอาสัตว์ตัวใดมาถวายพระยาห์เวห์จนกว่าจะถึงที่นั่น”

²⁷แต่พระยาห์เวห์ทรงทำให้พระทัยฟาโรห์แข็งกร้าว และพระองค์จึงไม่ทรงยอมปล่อยพวกเขาไป²⁸ฟาโรห์มีรับสั่งกับโมเสสว่า “ไปให้พ้นจากข้า ระวังให้ดี อย่าให้ข้าเห็นหน้าอีก ถ้าข้าเห็นหน้าเจ้าวันไหน เจ้าจะตายวันนั้น”²⁹โมเสสจึงทูลว่า “พระองค์เองที่เป็นผู้ทรงตรัสว่าข้าพระองค์จะไม่มาเห็นพระพักตร์พระองค์อีก”

Chapter 11

¹แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “ยังมีภัยพิบัติอีกอย่างที่เราจะนำมาสู่ฟาโรห์และอียิปต์ จากนั้นฟาโรห์จะให้พวกเจ้าไปจากที่นี่ สุดท้ายเมื่อเขาให้พวกเจ้าไป เขาจะขับไล่พวกเจ้าออกจนหมด”²จึงบอกประชาชนทุกคนทั้งชายและหญิงให้ขอเครื่องเงินและเครื่องทองจากเพื่อนบ้านของตน”³บัดนี้พระยาห์เวห์ทรงให้ชาวอียิปต์เมตตาชาวอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นโมเสสก็เป็นที่น่าถือมากทั้งในสายตาของบรรดาข้าราชการบริพารของฟาโรห์และของประชาชนอียิปต์

⁴โมเสสกล่าวว่า “พระยาห์เวห์ได้ทรงตรัสดังนี้ว่า ‘สักประมาณเที่ยงคืน เราจะออกไปทั่วดินแดนอียิปต์’ บุตรหัวปีทั้งหมดในดินแดนอียิปต์จะตาย ตั้งแต่บุตรหัวปีของฟาโรห์ผู้ประทับบนบัลลังก์ จนถึงบุตรหัวปีของทาสหญิงผู้อยู่หลังเครื่องไม้แป่งที่กำลังไม่แป่ง และลูกหัวปีของฝูงสัตว์ด้วย

⁶แล้วจะมีการร้องไห้เสียงดังทั่วดินแดนอียิปต์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน⁷และต่อไปภายหน้าจะไม่อีกเลย จะไม่มีแม้แต่เสียงสุนัขผู้อิสราเอลคนใด ๆ ไม่ว่าเป็นคนหรือสัตว์ ในวิธีนี้เจ้าจะรู้ว่าเราปฏิบัติต่ออียิปต์และอิสราเอลแตกต่างกัน”⁸เหล่าข้าราชการบริพารทั้งสิ้นของฟาโรห์ลงมามีบาปของพระองค์และกราบลงที่ขาพระองค์ พวกเขาจะกล่าวว่า ‘ไปเถิด ขอให้ท่านกับประชาชนที่ติดตามท่านจงไปเสียจากที่นี่เถิด’ หลังจากนั้นข้าพระองค์ก็จะออกไป” แล้วเขาจึงทูลลาฟาโรห์ไปด้วยความโกรธอย่างยิ่ง

⁹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า “ฟาโรห์จะไม่ยอมฟังพวกเจ้า นี่ก็เพื่อการที่เราจะทำการอัศจรรย์มากมายในดินแดนอียิปต์”¹⁰โมเสสกับอาโรนได้ทำการอัศจรรย์เหล่านี้ทั้งสิ้นต่อพระพักตร์ฟาโรห์ แต่พระยาห์เวห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกร้าว และฟาโรห์จึงไม่ทรงยอมปล่อยประชาชนอิสราเอลให้ออกไปจากดินแดนของพระองค์

Chapter 12

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนในดินแดนอียิปต์ พระองค์ตรัสว่า²“สำหรับพวกเจ้า เดือนนี้จะเป็นเดือนเริ่มต้น เป็นเดือนแรกของปี

³จงสั่งชุมนุมอิสราเอลว่า ‘ในวันที่สิบเดือนนี้ ให้พวกเขาแต่ละคนเอาลูกแกะหรือแพะหนุ่มมาหนึ่งตัวสำหรับพวกเขาเอง แต่ละครอบครัวก็ทำเช่นนี้คือ ลูกแกะหรือแพะหนึ่งตัวสำหรับลูกแกะหนึ่งตัวถ้าหากครอบครัวใดมีคนน้อยเกินไป ก็ให้ชายคนนั้นและเพื่อนบ้านของเขาเอาเนื้อลูกแกะหรือแพะหนุ่มที่จะเพียงพอสำหรับจำนวนคน คือจะต้องเพียงพอสำหรับทุกคนที่จะกิน ดังนั้นพวกเขาจะต้องเอาเนื้ออย่างเพียงพอที่จะเลี้ยงพวกเขาทั้งหมด

⁵ ลูกแกะหรือแพะหนุ่มของเจ้าต้องไร้ตำหนิ เป็นตัวผู้อายุหนึ่งปี พวกเจ้าอาจเอาแกะหรือแพะมาหนึ่งตัว⁶ พวกเจ้าต้องดูแลมันจนถึงวันที่สิบสี่ของเดือนนั้น แล้วให้ชุมชนอิสราเอลทั้งหมดฆ่าสัตว์เหล่านั้นในตอนพลบค่ำ⁷ พวกเจ้าต้องเอาเลือดบางส่วนมาและทาบบนเสาประตูทั้งสองข้างและด้านบนของกรอบประตูของบ้านที่พวกเจ้าจะกินเนื้อนั้น⁸ พวกเจ้าต้องกินเนื้อคั้นนั้นหลังจากย่างไฟครั้งแรก กินเนื้อกับขนมปังไร้เชื้อพร้อมกับบรรดาผักสด

⁹ อย่ากินเนื้อดิบหรือต้มในน้ำ แต่อย่างส่วนหัว ส่วนขา และส่วนเครื่องในของมันบนไฟแทน¹⁰ พวกเจ้าต้องกินไม่ให้เหลือเศษจนถึงเวลาเช้า พวกเจ้าต้องเผาเสียถ้ายังมีเศษเหลือในตอนเช้า¹¹ นี่เป็นวิธีที่พวกเจ้าจะกินมัน ให้คาดเอวด้วยเข็มขัดให้แน่น สวมรองเท้า และถือไม้เท้าไว้ในมือ พวกเจ้าต้องกินมันอย่างรีบเร่ง การกินนี้คือปัสกาของพระยาห์เวห์

¹² พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เราจะผ่านไปบนดินแดนอียิปต์ในคืนนั้น สังหารบุตรหัวปีของคนและสัตว์ทั้งหมดในดินแดนอียิปต์ เราจะนำการลงโทษมายังบรรดาพระของอียิปต์ทั้งหมด เราเป็นพระยาห์เวห์¹³ เลือดจะเป็นเครื่องหมายอยู่บนบ้านของพวกเจ้าเมื่อเรามาหาพวกเจ้า เมื่อเราเห็นเลือดนั้น เราจะผ่านพวกเจ้าไป ในขณะที่เราโจมตีดินแดนอียิปต์ ภัยพิบัตินี้จะไม่เกิดกับพวกเจ้าและทำลายพวกเจ้า¹⁴ วันนี้จะกลายเป็นวันที่ระลึกแก่พวกเจ้า พวกเจ้าจะต้องถือปฏิบัติให้เป็นเทศกาลสำหรับพระยาห์เวห์ และมันจะเป็นบัญญัติสำหรับพวกเจ้าเสมอตลอดชั่วยุคสมัยของพวกเจ้าที่พวกเจ้าต้องถือปฏิบัติในวันนี้

¹⁵ พวกเจ้าจะต้องกินขนมปังไร้เชื้อในระหว่างเจ็ดวันนี้ ในวันแรกพวกเจ้าจะต้องเอาเชื้อออกจากบ้านของพวกเจ้า ผู้ใดก็ตามที่กินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด คนนั้นจะต้องถูกตัดออกจากความเป็นอิสราเอล¹⁶ จะต้องมีการชุมนุมที่เตรียมไว้สำหรับเราในวันแรก และในวันที่เจ็ดจะต้องมีการชุมนุมเช่นเดียวกันนี้ จะต้องไม่ทำงานในวันเหล่านี้ ยกเว้นการปรุงอาหารให้ทุกคนกิน นี่เป็นงานเดียวเท่านั้นที่พวกเจ้าทำได้

¹⁷ พวกเจ้าต้องถือปฏิบัติเทศกาลขนมปังไร้เชื้อนี้ เพราะในวันนั้นเองที่เราจะได้นำประชาชน พลโยธาแต่ละกลุ่ม ออกจากดินแดนอียิปต์ ดังนั้นพวกเจ้าต้องถือปฏิบัติวันนี้ตลอดชั่วยุคสมัยของพวกเจ้า นี่เป็นบัญญัติตลอดไปสำหรับพวกเจ้า¹⁸ พวกเจ้าต้องกินขนมปังไร้เชื้อตั้งแต่วันที่ตอนพลบค่ำของวันที่สิบสี่เดือนแรกของปี จนถึงพลบค่ำวันที่สิบเจ็ดของเดือน

¹⁹ ระหว่างเจ็ดวันเหล่านี้ จะต้องไม่มีเชื้อให้เห็นในบ้านของพวกเจ้า ผู้ใดก็ตามที่กินขนมปังใส่เชื้อจะต้องถูกตัดออกจากชุมชนอิสราเอล แม้ว่าคนนั้นจะเป็นคนต่างด้าวหรือคนที่เกิดในดินแดนของเจ้าก็ตาม²⁰ พวกเจ้าต้องไม่กินสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยเชื้อ ไม่ว่าพวกเจ้าจะอยู่ที่ใดก็ตามพวกเจ้าต้องกินขนมปังไร้เชื้อ”

²¹ แล้วโมเสสจึงเรียกพวกผู้อาวุโสทุกคนของอิสราเอลมาพบและพูดกับพวกเขาว่า “จงไปและเลือกลูกแกะหรือลูกแกะที่จะเพียงพอสำหรับเลี้ยงครอบครัวของพวกเจ้าและฆ่าเป็นลูกแกะปัสกา²² แล้วไปเอาทั้งหุสบนมาหนึ่งกำและจุ่มมันลงในเลือดที่อยู่ในอ่าง ใช้เลือดในอ่างป้ายด้านบนของขอบประตูและเสาประตูทั้งสองข้าง ไม่ให้ผู้ใดในพวกเจ้าออกไปนอกประตูบ้านจนกว่ารุ่งเช้า

²³ เพราะพระยาห์เวห์จะดำเนินผ่านไปเพื่อจะสังหารชาวอียิปต์ เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเลือดที่ด้านบนของกรอบประตูและทั้งสองข้างของเสาประตู พระองค์จะทรงผ่านเว้นประตูพวกเจ้า และจะไม่ทรงให้ผู้สังหารเข้าไปในบ้านพวกเจ้าเพื่อจะสังหารเจ้า

²⁴ พวกเจ้าจงถือเหตุการณ์นี้ ให้เป็นบัญญัติถาวรของพวกเจ้าและของลูกหลานพวกเจ้า²⁵ เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในดินแดนซึ่งพระยาห์เวห์จะทรงประทานแก่พวกเจ้า ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ พวกเจ้าต้องถือพิธีปฏิบัติการณ์นี้

²⁶ เมื่อลูกของพวกเจ้าถามว่า ‘พิธีปฏิบัติการณ์นี้หมายความว่าอะไร?’²⁷ แล้วให้พวกเจ้าจงตอบว่า ‘เป็นการถวายเครื่องบูชาปัสกาแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงผ่านเว้นบ้านของคนอิสราเอลในอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงสังหารคนอียิปต์ พระองค์ทรงไว้ชีวิตครอบครัวของพวกเรา’” แล้วประชาชนก็กราบลงนมัสการพระยาห์เวห์²⁸ คนอิสราเอลจึงไปและทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัดดังที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชากับโมเสสและอาโรน

²⁹ พระยาห์เวห์ได้ทรงสังหารบุตรหัวปีทุกคนในดินแดนอียิปต์ในเวลาเที่ยงคืน ตั้งแต่บุตรหัวปีของฟาโรห์ผู้ได้ประทับบนบัลลังก์ จนถึงบุตรหัวปีของนักโทษที่อยู่ในคุกและลูกหัวปีของฝูงสัตว์เลี้ยงทุกตัว³⁰ ฟาโรห์กับพวกข้าราชการบริวาร และคนอียิปต์ทุกคนได้ตื่นขึ้นในตอนกลางคืน มีการร้องไห้ครวญครางเสียงดังทั่วในอียิปต์ เพราะไม่มีบ้านไหนเลยที่ไม่มีคนตาย

³¹ ในคืนนั้น ฟาโรห์ทรงเรียกโมเสสกับอาโรนให้มาพบ และทรงกล่าวว่า “เจ้าทั้งสองกับคนอิสราเอล ลุกขึ้นซะและออกไปให้พ้นจากคนของเรา ไปนมัสการพระยาห์เวห์ตามที่เจ้าต้องการที่จะทำ³² เอาฝูงแกะ แพะ และฝูงโคของพวกเจ้าไปด้วยตามที่เจ้าได้พูดไว้ จงไป และอวยพรเราด้วย³³ ฝ่ายคนอียิปต์ก็โต้แย้งเราให้พวกเขาออกไปจากดินแดนโดยไว เพราะพวกเขาพูดว่า “พวกเราตายกันหมดแล้ว”

³⁴ ดังนั้นประชาชนจึงนำเอาก้อนแป้งที่ไร้เชื้อไป อ่างขยำแป้งของพวกเขาก็ได้ห่อผ้าและใส่บนบ่าของพวกเขามาแบ³⁵ ประชาชนอิสราเอลได้ทำตามที่ไม่เสสได้สั่งไว้ พวกเขาได้ขอเครื่องเงิน เครื่องทอง และเครื่องนุ่งห่มจากคนอียิปต์³⁶ พระยาห์เวห์ทรงกระทำให้คนอิสราเอลเป็นที่พอใจแก่คนอียิปต์ ดังนั้นคนอียิปต์จึงได้ให้สิ่งของตามที่พวกเขาได้ขอ ด้วยวิธีนี้คนอิสราเอลจึงได้รับเอาสิ่งของต่างๆ จากคนอียิปต์ไป

³⁷ คนอิสราเอลจึงออกเดินทางจากเมืองรามเสสไปยังเมืองสุคคท มีผู้ชายเดินเท้าประมาณ 600,000 คน ไม่รวมผู้หญิงและเด็ก³⁸ มีคนชาติอื่นที่ไม่ใช่คนอิสราเอลติดตามไปด้วย ทั้งฝูงแพะแกะและฝูงโคจำนวนมากมาย³⁹ พวกเขาป็นขนมปังไร้เชื้อจากก้อนแป้งที่ไร้เชื้อที่พวกเขาเอามาจากอียิปต์ ที่ไม่ใช่เชื้อ เพราะพวกเขาได้เร่งเร้าให้ออกจากอียิปต์ และไม่อาจล่าช้าเพื่อเตรียมอาหาร⁴⁰ คนอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาทั้งสิ้น 430 ปี

⁴¹ในวันนั้นเองเมื่อครบ 430 ปี พลโยธาทั้งหมดของพระยาห์เวห์ได้เดินทางออกจากดินแดนอียิปต์⁴² คັນวันนี้เป็นคืนที่ต้องเฝ้าระวังเพราะพระยาห์เวห์จะนำพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์ นี่เป็นคืนแห่งพระยาห์เวห์ที่คนอิสราเอลตลอดจนถึงยุคลูกหลานทุกคนต้องถือปฏิบัติ

⁴³พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า “ระเบียบพิธีปัสกาเป็นดังนี้ คืออย่าให้คนต่างชาติร่วมกัน⁴⁴อย่างไรก็ดี ทาสคนอิสราเอลทุกคนซึ่งเอาเงินซื้อมาอาจกินได้ หลังจากเจ้าให้เขาเข้าสู่หน้แล้ว

⁴⁵คนต่างด้าวหรือลูกจ้างต้องไม่ให้กินอาหารใดๆ⁴⁶ อาหารนั้นให้กินแต่ในบ้านของตน เจ้าต้องไม่นำเนื้อไปนอกบ้าน และไม่หักกระดูกของมัน

⁴⁷ชุมชนอิสราเอลทั้งหมดต้องทำพิธีนี้⁴⁸ หากถ้ามีคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่กับเจ้า และต้องการจะทำพิธีปัสกาถวายพระยาห์เวห์ จงให้คนเหล่านั้นทุกคนเข้าสู่หน้ก่อน แล้วจึงให้เขาและทำตามพิธีได้ เขาจะเป็นเหมือนคนที่เกิดในดินแดนนั้น แต่ผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ จะกินอาหารใดๆ ไม่ได้

⁴⁹บทบัญญัตินี้จะต้องปฏิบัติแบบเดียวกันทั้งคนพื้นเมืองและคนต่างด้าวซึ่งอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา⁵⁰ คนอิสราเอลทุกคนได้ปฏิบัติตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงมีรับสั่งแก่โมเสสและอาโรน⁵¹ ในวันนั้นเองพระยาห์เวห์ได้ทรงนำชาวอิสราเอลออกจากดินแดนอียิปต์โดยแยกเป็นขบวนพลโยธา

Chapter 13

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า² “จงแยกลูกหัวปีทั้งหมดไว้ให้เรฯ สิ่งทีออกจากครรภ์ครั้งแรกเพศผู้ทุกชนิดของอิสราเอลไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ ลูกหัวปีนั้นเป็นของเรา”

³โมเสสกล่าวแก่ประชาชนว่า “จงจดจำถึงวันนี้ที่พวกเขาได้ออกจากเรือนทาสในอียิปต์” เพราะพระหัตถ์อันเข้มแข็งของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงนำพวกเขาออกจากที่แห่งนี้ อย่ากินขนมปังที่มีเชื้อเลย⁴ พวกเขาได้ออกไปจากอียิปต์วันนี้ ในเดือนอาบีบ⁵ เมื่อพระยาห์เวห์ทรงนำพวกเขามาถึงดินแดนของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนฮิโวลต์ และคนเยบุส ดินแดนที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขาว่า จะมอบให้พวกเขาเป็นดินแดนที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งอุดมสมบูรณ์ พวกเขาจึงถือพิธีปฏิบัติการณ์นี้ในเดือนนี้

⁶เป็นเวลาเจ็ดวันพวกเขาต้องกินขนมปังไร้เชื้อ ในวันที่เจ็ดจะมีเทศกาลเลี้ยงเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์⁷ จงกินขนมปังไร้เชื้อตลอดทั้งเจ็ดวัน อย่าให้เห็นขนมปังที่มีเชื้อในหมู่พวกเขา อย่าให้เห็นเชื้อใดๆ ตามอาณาเขตของพวกเขา

⁸ในวันนั้นจงบอกบรรดาบุตรของพวกเขาว่า ‘การทำสิ่งนี้คือเพราะพระยาห์เวห์ทรงกระทำเพื่อพวกเราขณะที่พวกเราออกจากอียิปต์’⁹ สิ่งนี้จะป็นดังสิ่งเตือนใจที่มือของพวกเขาและที่หน้าผากของพวกเขา ก็เพื่อพระบัญญัติของพระยาห์เวห์จะได้อยู่ในปากของพวกเขา เพราะด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็งของพระยาห์เวห์ที่ได้ทรงนำพวกเขาออกมาจากอียิปต์¹⁰ ฉะนั้นเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์นี้ตามกำหนดทุกๆ ปีไป

¹¹เมื่อพระยาห์เวห์ทรงนำพวกเขามาถึงดินแดนของคนคานาอันดังที่ได้ทรงสัญญาไว้กับพวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขาที่จะทรงกระทำ พระองค์จะประทานดินแดนนั้นแก่พวกเขา¹² พวกเขาจึงถวายลูกหัวปีจากทุกครรภ์แด่พระยาห์เวห์ ลูกสัตว์หัวปีตัวผู้ทุกตัวในฝูงสัตว์ของพวกเขาเป็นของพระยาห์เวห์¹³ ลูกลาหัวปีทุกตัว พวกเขาต้องซื้อคืนด้วยลูกแกะ ถ้าพวกเขาไม่ซื้อคืนท่านจงหักคอมัน แต่บุตรชายหัวปีของพวกเขาในท่ามกลางบุตรชายทั้งหมดของพวกเขา เจ้าให้หลายต้องซื้อพวกเขาคืนมา

¹⁴เมื่อต่อไปภายหลัง เมื่อบุตรชายของพวกเขาถามว่า ‘การทำอย่างนี้หมายความว่าอะไร?’ ก็ให้พวกเขาตอบเขาว่า ‘เป็นเพราะพระหัตถ์อันเข้มแข็งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์จากเรือนทาส’¹⁵ แต่เมื่อฟาโรห์ได้ยินไม่ยอมปล่อยพวกเราออกมา พระยาห์เวห์จึงทรงสังหารลูกหัวปีทั้งหมดในดินแดนอียิปต์ ทั้งลูกหัวปีของคนและลูกหัวปีของสัตว์ นั่นเป็นเหตุที่พ่อถวายบูชาตัวผู้ทุกตัวที่ออกจากครรภ์ครั้งแรกแด่พระยาห์เวห์ แต่เป็นเหตุว่าทำไมพ่อจึงซื้อบุตรชายหัวปีทั้งหมดของพ่อกลับคืน’¹⁶ สิ่งนี้จะป็นเหมือนเครื่องเตือนใจบนมือและบนหน้าผากของพวกเขา เพราะด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็งของพระยาห์เวห์ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์”

¹⁷เมื่อฟาโรห์ทรงปล่อยพวกเขาไป พระเจ้าไม่ได้ทรงนำพวกเขาไปทางดินแดนของคนฟิลิสเตีย แม้ว่าจะเป็นทางใกล้ เพราะพระเจ้าทรงกล่าวว่า “บางทีเมื่อประชาชนไปเผชิญสงครามเข้า บางทีพวกเขาอาจจะเปลี่ยนใจและกลับไปยังอียิปต์อีก”¹⁸ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงนำประชาชนอ้อมไปทางแดนทุรกันดารจนถึงทะเลต้นกษ คนอิสราเอลก็ออกจากดินแดนอียิปต์พร้อมอาวุธทำสงคราม

¹⁹โมเสสได้เอากระดูกของโยเซฟไปกับท่านด้วย เพราะโยเซฟได้ให้คนอิสราเอลปฏิญาณอย่างจริงจังและกล่าวว่า “พระเจ้าจะทรงช่วยกู้พวกเขาอย่างแน่นอน และพวกเขาจึงเอากระดูกของเราไปกับพวกเขาด้วย”²⁰ พวกอิสราเอลเดินทางออกจากเมืองสุคคท และตั้งค่ายที่เอราหมซึ่งอยู่ริมขอบของแดนทุรกันดาร²¹ พระยาห์เวห์เสด็จนำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และในเวลากลางคืนด้วยเสาเพลิง เพื่อให้พวกเขามีแสงสว่าง ด้วยวิธีนี้พวกเขาสามารถเดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน²² พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเอาเสาเมฆในเวลากลางวันและเสาเพลิงในเวลากลางคืนออกจากเบื้องหน้าประชาชนเลย

Chapter 14

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า² “จงสั่งบรรดาคนอิสราเอลว่า พวกเขาคควรย้อนกลับและตั้งค่ายหน้าปิหะสิโรท ระหว่างมิกดกับกะเล หน้าบาอัลเซโฟน พวกเข่าจตั้งค่ายบริเวณริมทะเลตรงข้ามปิหะสิโรท³ ฟาโรห์จะกล่าวถึงคนอิสราเอลว่า ‘พวกเขากำลังพเนจรในดินแดน แดนกูรกันดารได้ขวางกั้นพวกเขา’”

⁴เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกร้าว และเขาจะไม่ตามพวกเขา เราจะได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์และกองทัพทั้งสิ้นของเขา คนอียิปต์จะรู้ว่า เราเป็นพระยาห์เวห์” ดังนั้นคนอิสราเอลได้ตั้งค่ายดังที่พวกเขาได้รับคำสั่ง⁵ เมื่อภษัตริย์อียิปต์ทรงทราบว่าคนอิสราเอลหนีไปแล้ว ท่าทีของฟาโรห์และบรรดาข้าราชการบริพารของพระองค์ก็เปลี่ยนไปเป็นศัตรูต่อประชาชน พวกเขาพูดว่า “ พวกเราปล่อยอิสราเอลไปเลยๆ แทนที่จะทำงานรับใช้เรา พวกเราทำอะไรลงไป?”

⁶แล้วฟาโรห์ก็ทรงเตรียมพร้อมเหล่ารถม้าและนำกองทัพไปกับพระองค์⁷ พระองค์ทรงนำรถม้าหกร้อยคันกับรถม้าอื่นๆ อีกทั้งหมดของอียิปต์ พร้อมบรรดานายทหารประจำอยู่ทุกคัน⁸ พระยาห์เวห์ทรงให้พระทัยของฟาโรห์ภษัตริย์แห่งอียิปต์แข็งกร้าว และภษัตริย์ทรงติดตามคนอิสราเอลไป บัดนี้คนอิสราเอลหนีออกไปด้วยชัยชนะ⁹ แต่คนอียิปต์ได้ติดตามพวกเขาไป พร้อมม้า รถม้า และกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์ พวกเขาติดตามไปทันคนอิสราเอลที่ตั้งค่ายอยู่บริเวณริมทะเลตรงข้ามปิหะสิโรท หน้าบาอัลเซโฟน

¹⁰เมื่อฟาโรห์ทรงเข้ามาใกล้ คนอิสราเอลก็ได้เฝ้าหน้าขึ้นดูและประหลาดใจ คนอียิปต์กำลังยกกองทัพติดตามมาด้านหลังพวกเขา และพวกเขาก็หวาดกลัวยิ่งนัก คนอิสราเอลจึงได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์¹¹ พวกเขาได้บอกโมเสสว่า “ในอียิปต์หลุมฝังศพไม่มีหรือ ท่านจึงได้นำพวกเราออกมาเพื่อตายในแดนกูรกันดารนี้? ทำไมท่านจึงทำกับพวกเราเช่นนี้คือพาพวกเราออกมาจากอียิปต์? ¹²พวกเราไม่ใช่หรือบอกท่านแล้วในอียิปต์? พวกเราได้บอกต่อท่านว่า ‘จงปล่อยพวกเราไว้ ให้พวกเราได้รับใช้คนอียิปต์เถิด’ การทำงานให้พวกเขาก็ยิ่งดีกว่าพวกเราตายในแดนกูรกันดาร”

¹³โมเสสจึงกล่าวกับประชาชนว่า “อย่ากลัวเลย จงสงบไว้และคอยดูการช่วยกู้ที่พระยาห์เวห์จะทรงทำเพื่อพวกเขาในวันนี้ เพราะพวกเขาก็ไม่ได้เห็นคนอียิปต์ที่เห็นในวันนี้ก็¹⁴ พระยาห์เวห์จะทรงต่อสู้เพื่อพวกเขาและพวกเขาเพียงยืนนิ่งเถิด”

¹⁵แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “โมเสส ทำไมเจ้าจึงมาร้องทุกข์ต่อเราอีกเล่า? จงสั่งคนอิสราเอลให้เดินหน้าต่อไป¹⁶ จงยกไม้เท้าของเจ้าขึ้น แล้วยื่นมือออกไปเหนือทะเลและทำให้ทะเลนั้นแยกออกเป็นสองส่วน เพื่อว่าคนอิสราเอลจะเดินผ่านทะเลบนดินแห้งได้¹⁷ จงรู้ว่าเราก็คงทำให้ใจคนอียิปต์แข็งกร้าวแล้วตามพวกเขามา เราจะได้รับการยกย่องเพราะฟาโรห์และกองทัพทั้งสิ้นของเขา¹⁸ เมื่อเราได้รับเกียรติเพราะรถม้าและพลม้าของฟาโรห์แล้ว คนอียิปต์จะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์”

¹⁹ทูตสวรรค์ของพระเจ้าซึ่งนำหน้าอิสราเอลก็กลับไปอยู่ข้างหลัง เสาเมฆเคลื่อนจากข้างหน้าและก็กลับมาตั้งอยู่ข้างหลังพวกเขา²⁰ เสาเมฆมาอยู่ระหว่างค่ายของอียิปต์และค่ายของอิสราเอล เป็นเมฆมืดแก่คนอียิปต์ แต่เป็นแสงสว่างในเวลากลางคืนแก่คนอิสราเอล โดยแต่ละฝ่ายไม่ได้เข้าใกล้กันทั้งสิ้น

²¹โมเสสได้ยื่นมือออกเหนือทะเล พระยาห์เวห์ได้ทรงบันดาลให้ลมตะวันออกพัดโหมให้น้ำทะเลไหลกลับตลอดคืน และทำให้ทะเลกลายเป็นดินแห้ง โดยวิธีนี้ น้ำทะเลได้แยกออกจากกัน²² คนอิสราเอลจึงพากันเดินผ่านกลางทะเลบนดินแห้ง น้ำนั้นตั้งเป็นเหมือนกำแพงขึ้นมาสสำหรับพวกเขาทั้งทางขวาและทางซ้าย

²³คนอียิปต์จึงไล่ตามไป คนอียิปต์ได้ติดตามหลังพวกเขาไปถึงกลางทะเล ทั้งม้า รถม้าและพลม้าทั้งสิ้นของฟาโรห์²⁴ แต่เมื่อเวลาชั่วรุ่งพระยาห์เวห์ทอดพระเนตรจากเสาเพลิงและเสาเมฆทรงเห็นกองทัพของอียิปต์ พระองค์ทรงทำให้คนอียิปต์เกิดโศก²⁵ ล้อรถม้าติดและพลม้าขัดด้วยความลำบาก ดังนั้นคนอียิปต์จึงพูดกันว่า “ให้พวกเราหนีจากคนอิสราเอลเถิด เพราะพระยาห์เวห์ทรงต่อสู้กับคนอียิปต์เพื่อพวกเขา”

²⁶พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงยื่นมือออกเหนือทะเล เพื่อให้น้ำทะเลไหลกลับคืนมาท่วมคนอียิปต์ ทั้งรถม้าและพลม้าของพวกเขา”²⁷ ดังนั้นโมเสสจึงยื่นมือออกเหนือทะเล เมื่อรุ่งเช้าทะเลก็ไหลกลับดังเดิม คนอียิปต์พากันหนีกระแสน้ำ แต่พระยาห์เวห์ทรงกวาดคนอียิปต์ลงกลางทะเล²⁸ น้ำทะเลไหลกลับท่วมรถม้าและพลม้า และกองทัพทั้งหมดของฟาโรห์ซึ่งตามพวกเขาเข้าไปในทะเล ไม่มีใครรอดชีวิต

²⁹อย่างไรก็ตาม ฝ่ายคนอิสราเอลเดินไปตามดินแห้งกลางทะเล น้ำทะเลตั้งขึ้นเหมือนกำแพงสำหรับพวกเขาทั้งทางขวาและทางซ้าย³⁰ ด้วยเหตุนี้ในวันนั้นพระยาห์เวห์ทรงโปรดช่วยให้คนอิสราเอลรอดพ้นจากเงื้อมมือคนอียิปต์ และคนอิสราเอลก็ได้เห็นศพคนอียิปต์อยู่ที่ชายทะเล³¹ เมื่อคนอิสราเอลเห็นฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ซึ่งพระยาห์เวห์ที่ทรงทำต่อชาวอียิปต์ ประชาชนจึงถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ และพวกเขาไว้วางใจพระยาห์เวห์และโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์

Chapter 15

¹แล้วโมเสสกับประชาชนอิสราเอลได้ร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์ พวกเขาร้องว่า “ข้าพระองค์จะร้องเพลงถวายแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าลงในทะเล

²พระยาห์เวห์นั้นทรงเป็นพลังและเพลงของข้าพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพระองค์ พระองค์นี้แหละเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ พระเจ้าแห่งบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์³ พระยาห์เวห์ทรงเป็นนักรบ พระยาห์เวห์คือพระนามของพระองค์

⁴พระองค์ทรงเหวี่ยงรถม้าและกองทัพของฟาโรห์ลงทะเล นายทหารชั้นยอดของฟาโรห์ก็จมในทะเลต้นกก⁵ น้ำได้ท่วมพวกเขาหมด พวกเขาได้จมลงลึกเหมือนก้อนหิน

⁶พระยาห์เวห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงอาภัพยิ่ง พระยาห์เวห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงบดยีศัตรู⁷ ด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงคว่ำศัตรูของพระองค์ พระองค์ทรงส่งพระพิโรธของพระองค์เผาไหม้พวกเขาอย่างเผาตอข้าว⁸ โดยสมที่ระบายจากพระนาสิกของพระองค์ น้ำทะเลก็รวมตัวเป็นกองสูง น้ำลึกที่ใจกลางของทะเลก็แข็งตัว

⁹ข้าศึกพูดว่า “ข้าจะติดตาม ข้าจะไล่ให้ทัน ข้าจะแบ่งของริบกัน ข้าจะพอใจที่ได้ทำกับพวกเขาสมดังใจ ข้าจะดึงดาบออก มือข้าจะทำลายพวกเขา”¹⁰ แต่พระองค์ทรงเป่าด้วยลมของพระองค์ และน้ำทะเลได้ท่วมพวกเขา พวกเขาจึงจมลงเหมือนตะกั่วในกระแสน้ำทะเลอันยิ่งใหญ่¹¹ ในบรรดาพระต่างๆ พระโหเนจะเป็นเหมือนพระองค์เล่า? พระยาห์เวห์ พระโหเนจะเป็นเหมือนพระองค์ผู้ทรงส่งฟ้าเผยในความศักดิ์สิทธิ์ นำถวายพระเกียรติด้วยคำสรรเสริญ และทรงทำการมหัศจรรย์?

¹²พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ขวาของพระองค์ออก และดินแดนก็สั่นพวกเขา¹³ ในความสัตย์ซื่อในพันธสัญญาของพระองค์ พระองค์ทรงนำประชาชนซึ่งพระองค์ทรงช่วยกู้ไว้ ด้วยพระอาณูภาพ พระองค์ทรงพาพวกเขามาถึงที่อันศักดิ์สิทธิ์ที่พระองค์สถิต

¹⁴ประชาชนทั้งหลายจะได้ยิน และพวกเขาจะสะทกสะท้าน ความหวาดกลัวก็จะเกาะกุมชาวฟิลิสเตีย¹⁵ ครั้นนั้นพวกเจ้านายแห่งเอโดมจะพากันหวาดผวา พวกทหารแห่งโมอับจะตัวสั่น คนคานาอันทั้งปวงจะละลายไป

¹⁶ความสยดสยองและความกลัวจะอุบัติขึ้นในพวกเขา เนื่องด้วยฤทธานุภาพแห่งพระกรของพระองค์ พวกเขาจะหยุดนิ่งอยู่เหมือนก้อนหิน จนกว่าประชาชนของพระองค์ผ่านไป ข้าแต่พระยาห์เวห์ จนกว่าประชาชนซึ่งพระองค์ทรงช่วยกู้ไว้แล้วผ่านไป

¹⁷พระองค์จะทรงนำพวกเขา และให้เขาตั้งบนภูเขาที่เป็นกรัณขีของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ สถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้เป็นที่เพื่อสถิต ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า สถานนมัสการ ที่ซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์ทรงตั้งไว้¹⁸ พระยาห์เวห์จะทรงครอบครองอยู่ตลอดไป”

¹⁹เมื่อบรรดาน้ำกับรถม้าและพลม้าของฟาโรห์ลงไปทะเล พระยาห์เวห์ก็ทรงให้น้ำทะเลไหลมาท่วมพวกเขา แต่คนอิสราเอลเดินไปบนดินแห้งที่ตรงกลางทะเล²⁰ มีเรียมผู้เผยพระวจนะหญิง พี่สาวของอาโรนก็ถือรำมะนา และบรรดาหญิงทั้งหมดก็ถือรำมะนาเต้นรำไปพร้อมกับเธอ²¹ มีเรียมร้องเพลงตอบพวกเขาว่า “จงถวายเพลงสรรเสริญพระยาห์เวห์เพราะพระองค์ทรงได้ชนะอย่างยิ่งใหญ่ บรรดาน้ำและพลม้าพระองค์ทรงกวาดลงในทะเล”

²²ต่อมาเมื่อโมเสสนำคนอิสราเอลออกจากทะเลต้นกก พวกเขาไปยังแดนตุรกันดารซูร์ พวกเขาเดินทางไปในแดนตุรกันดารสามวันและไม่พบน้ำเลย²³ จากนั้นพวกเขามาถึงตำบลมาราห์ แต่พวกเขาไม่สามารถดื่มน้ำที่นั่นได้ เพราะน้ำขม เพราะฉะนั้นจึงเรียกสถานที่นั้นว่า มาราห์

²⁴ดังนั้นประชาชนก็พากันบ่นต่อว่าโมเสสและกล่าวว่า “เราจะเอาอะไรดื่ม?”²⁵ โมเสสร้องทูลพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์จึงทรงชี้ให้โมเสสเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง เมื่อโมเสสโยนมันลงน้ำ น้ำก็หวานดื่มได้ ที่แห่งนั้นพระยาห์เวห์ประทานกฎหมายที่เข้มงวดไว้และที่นั่นพระองค์ทรงทดสอบพวกเขา²⁶ พระองค์ตรัสว่า “ถ้าพวกเขาฟังเสียงของพระยาห์เวห์อย่างตั้งใจ พระเจ้าของพวกเขา และทำสิ่งที่เที่ยงธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ และถ้าพวกเขาใช้หูฟังคำสั่งของพระองค์ และรักษากฎหมายของพระองค์ทุกข้อ เราจะไม่ให้โรคต่างๆ ซึ่งเราให้เกิดขึ้นแก่คนอียิปต์นั้นเกิดขึ้นกับพวกเขาเลย เพราะเราเป็นพระยาห์เวห์ผู้ทรงเยียวยาพวกเขา”

²⁷แล้วประชาชนมาถึงเอลิม ที่นั้นมีบ่อน้ำพุสิบสองบ่อ และมีต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น พวกเขาจึงตั้งค่ายที่ใกล้บ่อน้ำนั้น

Chapter 16

¹ประชาชนเดินทางออกจากเอลิม และชุมชนของอิสราเอลก็มาถึงแดนตุรกันดารสิน ระหว่างตำบลเอลิมกับภูเขาซีนาย ในวันที่สิบห้าเดือนที่สอง หลังจากออกดินแดนอียิปต์² ชุมชนทั้งหมดของอิสราเอลพากันต่อว่าโมเสสและอาโรนในแดนตุรกันดาร³ คนอิสราเอลกล่าวกับพวกเขาว่า “ถ้าหากขณะที่เมื่อนั่งอยู่ใกล้หม้อเนื้อและรับประทานอาหารจนอิ่มแล้วพวกเราตายในดินแดนอียิปต์ด้วยพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ก็ยิ่งดีกว่า เนื่องจากพวกเราถูกขับนำพาเรามาออกมายังแดนตุรกันดารนี้ เพื่อจะฆ่าชุมชนทั้งหมดด้วยความหิวเท่านั้น”

⁴แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราจะให้อาหารตกลงมาเหมือนฝนจากท้องฟ้า แล้วประชาชนจะออกไปและเก็บแต่พอกินเฉพาะหนึ่งวัน เพื่อว่าเราจะทดสอบพวกเขาว่า พวกเขาจะดำเนินตามบัญญัติของเราหรือไม่” ต่อมาในวันที่หก พวกเขาจะเก็บมานาเพิ่มเป็นสองเท่าของวันอื่นๆ ก่อนหน้านั้น และพวกเขาจะปรุงอาหารด้วยสิ่งที่เขานำมา”

⁶แล้วโมเสสกับอาโรนจึงบอกประชาชนอิสราเอลทั้งหมดว่า “พวกเราจะได้รู้ในเวลาเย็นว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้นำพวกเราออกจากดินแดนอียิปต์⁷ ในเวลาเช้าพวกเราจะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงได้ยินคำที่ท่านเรียกร้องพระองค์แล้ว เราทั้งสองเป็นใครเล่าพวกเจ้าจึงมาเรียกร้องต่อพวกเรา?”⁸ โมเสสจึงกล่าวอีกว่า “พวกเราจะได้รู้ในเวลาเย็นพระยาห์เวห์ประทานเนื้อให้พวกเราและในเวลาเช้าจะประทานอาหารให้พวกเรากินจนอิ่ม เพราะพระองค์ทรงได้ยินคำบ่นของพวกเราต่อว่าพระองค์ ข้าพเจ้าและอาโรนเป็นใครเล่า? พวกเราไม่ได้เรียกร้องพวกเรา แต่พวกเราได้เรียกร้องพระยาห์เวห์”

⁹โมเสสกล่าวกับอาโรนว่า “จงบอกชุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นว่า ‘จงมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงได้ยินคำบ่นของพวกเราแล้ว’”¹⁰ ต่อมาขณะที่อาโรนกล่าวกับชุมชนอิสราเอลทั้งหมดอยู่นั้น พวกเขาได้มองไปทางแดนตุรกันดาร และดูเถิด ความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์มีในเมฆ¹¹ แล้วพระ

ยาคอบห์ตรัสกับโมเสสว่า¹² “เราได้ยินคำบ่นของประชาชนอิสราเอลแล้ว จงกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘ในเวลาเย็นพวกเขาจะได้อาหารกินจนอิ่ม แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา’”

¹³ ครั้นถึงเวลาเย็น ฟองนาคุ่มได้บินมาเต็มค่าย ในเวลาเช้ามืดมีน้ำค้างรอบค่าย¹⁴ เมื่อน้ำค้างระเหยไปแล้ว มีเกล็ดเหมือนน้ำค้างแข็งอยู่บนพื้นดินในถิ่นทุรกันดารนั้น¹⁵ เมื่อประชาชนอิสราเอลได้เห็นจึงพูดกันว่า “นี่อะไรหนอ?” เพราะพวกเขาไม่ทราบว่าสิ่งใด โมเสสจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “นี่เป็นอาหารที่พระยาห์เวห์ทรงให้พวกเขา”

¹⁶ สิ่งนี้เป็นคำสั่งที่พระยาห์เวห์ทรงให้ไว้คือ ให้ทุกคนเก็บเท่าที่พอรับประทานอิ่ม ให้เก็บคนละโอเมอร์ตามจำนวนของแต่ละคน นี่คือวิธีที่ท่านจะเก็บ จงเก็บพอกินสำหรับทุกคนที่อาศัยอยู่ในถิ่นที่ของพวกเขา”¹⁷ ประชาชนอิสราเอลก็ทำตามสิ่งนั้น บางคนเก็บมาก บางคนเก็บน้อย¹⁸ เมื่อพวกเขาใช้โอเมอร์ตวง คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็ไม่มีขาดแคลน แต่ละคนเก็บได้เพียงพอต่อความต้องการของพวกเขา

¹⁹ แล้วโมเสสจึงบอกพวกเขาว่า “อย่าให้ใครเก็บเหลือไว้จนเช้า”²⁰ อย่างไรก็ตาม แต่พวกเขาไม่เชื่อฟังโมเสส บางคนเหลือไว้จนเช้า อาหารนั้นก็เน่าเป็นหนอนและบูดเหม็น แล้วโมเสสจึงโกรธพวกเขา²¹ พวกเขารวบรวมทุกๆ เช้า เท่าที่คนหนึ่งพอกินได้ในวันนั้น พอแดดเริ่มร้อน มันก็ละลาย

²² ต่อมาเมื่อถึงวันที่หก พวกเขาเก็บอาหารสองเท่าคือคนละสองโอเมอร์ ผู้นำทั้งหมดของชุมชนจึงเข้ามาและบอกโมเสส²³ โมเสสจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์ทรงสั่งว่า ‘พรุ่งนี้เป็นการหยุดอย่างจริงจัง เป็นสะบาโตบริสุทธิ์ถวายแด่พระยาห์เวห์ จะทำอะไรให้ปึง และจะทำอะไรให้ดื่มเสียตามที่พวกเขาต้องการ ส่วนที่เหลือทั้งหมดของพวกเขา จงเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น’”

²⁴ เมื่อพวกเขาเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้นตามที่โมเสสแนะนำ อาหารนั้นไม่บูดและไม่เน่าในนั้น²⁵ โมเสสบอกว่า “จงกินอาหารนั้นในวันนี้ เพราะว่าวันนี้เป็นวันสะบาโตถวายเกียรติพระยาห์เวห์ วันนี้พวกเขาจะไม่พบอาหารเช่นนั้นในทุ่งนา

²⁶ พวกเขาจะเก็บอาหารระหว่างหกวันเว้นในวันที่เจ็ดซึ่งเป็นสะบาโต ในวันสะบาโตจะไม่มีความ”²⁷ ในวันที่เจ็ด คนบางคนได้ออกไปเก็บมา แต่พวกเขาก็ไม่พบ

²⁸ แล้วพระยาห์เวห์ทรงตรัสกับโมเสสว่า “พวกเขาจะปฏิเสธคำสั่งและพระบัญญัติของเราไปนานสักเท่าใด?”²⁹ ดูเถิด พระยาห์เวห์ทรงประทานวันสะบาโตกับพวกเขา นั่นเป็นเหตุว่าในวันที่หกพระองค์จะทรงให้อาหารให้พอสำหรับสองวัน ให้แต่ละคนพักในที่ของตน อย่าให้ใครออกจากที่พักในวันที่เจ็ดนั้นเลย”³⁰ ดังนั้นประชาชนจึงได้พักในวันที่เจ็ด

³¹ ประชาชนอิสราเอลเรียกอาหารนั้น ว่า “มานา” เป็นเมล็ดสีขาวเหมือนเมล็ดฝักชี่ และมีรสเหมือนขนมปังกรอบที่ผสมน้ำผึ้ง³² โมเสสกล่าวว่า “นี่คือคำบัญชาของพระยาห์เวห์ว่า ‘จงเอามานาหนึ่งโอเมอร์ เก็บไว้ตลอดชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า เพื่อลูกหลานจะได้เห็นอาหารซึ่งเราเลี้ยงพวกเขาในแดนทุรกันดาร หลังจากเรานำพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์’”

³³ โมเสสพูดกับอาโรนว่า “จงเอามันออกมาหนึ่งและเอามานาหนึ่งโอเมอร์ใส่เก็บไว้ ให้เก็บรักษามานาไว้เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ชั่วลูกชั่วหลานของพวกเขา”³⁴ ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสส อาโรนจึงวางหม้อมานาข้างหีบพันธสัญญา³⁵ ประชาชนอิสราเอลกินมานาสี่สิบปีจนกระทั่งพวกเขามาถึงดินแดนที่จะอาศัยอยู่ พวกเขากินมานาจนมาถึงชายแดนดินแดนคานาอัน³⁶ หนึ่งในโอเมอร์นั้นเท่ากับหนึ่งในสิบเอฟาห์

Chapter 17

¹ ชุมชนอิสราเอลทั้งหมดออกเดินทางจากแดนทุรกันดารสืบตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ พวกเขาตั้งค่ายที่เรฟดีม แต่ที่นั่นไม่มีน้ำให้ผู้คนดื่ม² ดังนั้นประชาชนจึงต่อว่าโมเสสถึงสถานการณ์ของพวกเขาและพูดว่า “หาน้ำพวกเราดื่มซิ” โมเสสจึงบอกว่า “พวกเขาหาเรื่องเรามากไป ทำโมเสสเจ้าทดสอบพระยาห์เวห์?”³ ผู้คนกระหายน้ำมาก และพวกเขาเรียกร้องกับโมเสสว่า “ทำไมท่านจึงได้พาพวกเราออกจากอียิปต์? มาเพื่อให้พวกเรา ทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของพวกเราอดน้ำตายหรือ?”

⁴ แล้วโมเสสจึงร้องทูลพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพระองค์จะอย่างไรกับคนพวกนี้? พวกเขาเกือบเอาหิวนำข้าพระองค์”⁵ พระยาห์เวห์จึงทรงตรัสกับโมเสสว่า “จงเดินล่วงหน้าไปประชาชนไป และนำพวกผู้สาวุโสบางคนของอิสราเอลไปกับเจ้า จงเอาไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีแม่น้ำไนล์ไปด้วย⁶ เราจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าที่นั่น บนหินที่ภูเขาโฮเรบ และเจ้าจะตีหินนั้น แล้วน้ำจะไหลออกมาจากหินให้ประชาชนดื่ม” แล้วโมเสสก็ทำดังนั้นต่อหน้าต่อตาพวกผู้สาวุโสของอิสราเอล⁷ ท่านเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า มัสสาห์ และเมรีบาห์ เพราะคำต่อว่าของชนอิสราเอลและเพราะพวกเขาได้ทดสอบองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยพูดว่า “พระยาห์เวห์สถิตอยู่ท่ามกลางพวกเราจริงหรือ?”

⁸ แล้วกองทัพอามาเลซได้ยกมาและจับคนอิสราเอลที่เรฟดีม⁹ ดังนั้นโมเสสจึงสั่งโยชูวาว่า “จงเลือกผู้ชายบางคนและออกไป เพื่อสู้รบกับคนอามาเลซ จงสู้รบกับคนอามาเลซ พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะยืนบนยอดเขาพร้อมกับถือไม้เท้าของพระเจ้าในมือ”¹⁰ ดังนั้นโยชูวาได้ต่อสู้กับคนอามาเลซตามคำสั่งของโมเสส ขณะที่โมเสส อาโรน และเฮอรอนขึ้นบนยอดเขานั้น

¹¹ ขณะที่โมเสสยกมือขึ้นเมื่อไร อิสราเอลก็ได้เปรียบ เมื่อท่านลดมือลงเมื่อไรพวกเขาก็เป็นต่อเมื่อนั้น¹² เมื่อมือของโมเสสเมื่อยล้า อาโรนกับเฮอรอนจึงนำก้อนหินมาและวางให้โมเสสนั่ง ในเวลาเดียวกันอาโรนกับเฮอรอนก็ช่วยยกมือท่านขึ้นคนละข้าง ดังนั้นมือทั้งสองของโมเสสจึงชูอย่างมั่นคงอยู่จนตะวันตกดิน¹³ ดังนั้นโยชูวาจึงเอาชนะประชาชนอามาเลซได้ด้วยดาบ

¹⁴พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงเขียนข้อความเหล่านี้ลงในหนังสือและอ่านให้โยชูวาฟัง เพราะเราจะต้องให้อามาเลขให้สืบไม่ให้ปรากฏในความทรงจำภายใต้ฝ่าอีกเลย”¹⁵ แล้วโมเสสจึงสร้างแท่นบูชาและท่านเรียกชื่อแท่นว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นทรงของข้า”¹⁶ ท่านกล่าวว่า “เพราะมีมือหนึ่งยกขึ้นไปยังบัลลังก์ของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จะทรงทำสงครามกับคนอามาเลขทุกชั่วลูกหลาน”

Chapter 18

¹พ่อตาของโมเสส เยโรบุโรหิตแห่งมีเดียน ได้ยินถึงงานทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อโมเสส และเพื่ออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เขาได้ยืนยันว่าพระยาห์เวห์ทรงนำอิสราเอลออกจากอียิปต์² เยโรบุโรหิตของโมเสสรีบไปปราศรัยของโมเสสไว้ หลังจากที่โมเสสส่งเรอกลับไปยังบ้าน³ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองคนของเรอบุตรชายคนหนึ่งชื่อเกอร์โซม เพราะโมเสสได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวในต่างแดน”⁴ คนอีกคนหนึ่งชื่อเอลิเอเซอร์ เพราะโมเสสได้กล่าวว่า “พระเจ้าของบรรพบุรุษข้าพเจ้าเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าพ้นจากฝ่ามือของฟาโรห์”

⁵เยโรบุโรหิตของโมเสสพาภรรยาและบุตรทั้งสองคนนั้นมาหาโมเสสในแดนกูร์กันดาร ที่เขาตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขาของพระเจ้า⁶ เขามอบโมเสสว่า “ข้าพเจ้า เยโรบุโรหิตของเจ้า พาภรรยาของท่านกับบุตรชายทั้งสองของนางมาหาเจ้า”

⁷โมเสสออกไปพบพ่อตา กราบลงและจูบเขา พวกเขาได้สอบถามทุกข์สุขกันและกัน แล้วพากันเข้าไปในเต็นท์⁸ โมเสสเล่าให้พ่อตาฟังถึงเหตุการณ์ทุกอย่างซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำกับฟาโรห์และกับชาวอียิปต์เพราะทรงเห็นแก่อิสราเอล ทั้งความเหน็ดเหนื่อยลำบากทุกอย่างซึ่งเกิดขึ้นในช่วงระหว่างกลางทาง และวิธีที่พระยาห์เวห์ทรงโปรดช่วยพวกเขาให้พ้นอันตราย

⁹เยโรบก็ชื่นชมยินดีที่ได้ทราบถึงคุณความดีทุกอย่างซึ่งพระยาห์เวห์ทรงทำกับคนอิสราเอล ผู้ซึ่งพระองค์ทรงโปรดช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือคนอียิปต์¹⁰ เยโรบกล่าวว่า “สาธุการแด่พระยาห์เวห์ ผู้ทรงช่วยเจ้าให้รอดจากเงื้อมมือคนอียิปต์และจากพระหัตถ์ของฟาโรห์ และทรงช่วยประชาชนให้พ้นจากเงื้อมมือของคนอียิปต์”¹¹ บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นใหญ่กว่าพระทั้งสิ้น เพราะเมื่อคนอียิปต์ข่มเหงอิสราเอลอย่างน่าหนักหน่วง พระองค์ก็ได้ทรงช่วยกู้ประชาชนของพระองค์”

¹²เยโรบุโรหิตของโมเสสได้นำเครื่องเผาบูชาและเครื่องถวายบูชาถวายแด่พระเจ้า ส่วนอาโรนกับบรรดาผู้อาวุโสของอิสราเอลทั้งสิ้นได้มากินอาหารเฉพาะพระพักตร์พระเจ้ากับพ่อตาของโมเสส

¹³ในวันต่อมา โมเสสนั่งตัดสินความให้ประชาชน ประชาชนยืนล้อมล้อมเขาตั้งแต่เช้าจนเย็น¹⁴ เมื่อพ่อตาของโมเสสได้มองเห็นทุกอย่างที่โมเสสทำเพื่อประชาชน จึงกล่าวว่า “นี่เจ้าใช้วิธีอะไรปฏิบัติกับประชาชนเล่า? ทำไมเจ้าจึงนั่งทำงานอยู่คนเดียว และประชาชนทั้งหมดก็ยืนล้อมเจ้าตั้งแต่เช้าจนเย็นจนหรือ?”

¹⁵โมเสสตอบพ่อตาว่า “ประชาชนมาหาข้าพเจ้า เพื่อขอให้กล่าวกฎคำชี้แนะของพระเจ้า¹⁶ เมื่อพวกเขามีการเถียงกัน พวกเขาจะมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ตัดสินความระหว่างคนหนึ่งกับอีกคนหนึ่ง และข้าพเจ้าก็สอนเขาให้รู้จักกฎเกณฑ์ของพระเจ้าและพระบัญญัติของพระองค์”

¹⁷พ่อตาของโมเสสจึงกล่าวกับเขาว่า “สิ่งที่เจ้าทำไม่ใช่สิ่งที่ดีนัก¹⁸ เจ้าและประชาชนที่อยู่กับเจ้านั้นจะอ่อนล้า เพราะภาระนี้หนักเหลือกำลังของเจ้า เจ้าไม่สามารถทำคนเดียวได้¹⁹ จงฟังข้าพเจ้าบ้าง ข้าพเจ้าจะให้คำแนะนำแก่เจ้า และขอให้พระเจ้าสถิตกับเจ้า เพราะเจ้าเป็นตัวแทนของประชาชนต่อพระเจ้า และเจ้านำความขัดแย้งกราบทูลพระเจ้า²⁰ เจ้าจงสั่งสอนพวกเขาให้รู้จักกฎเกณฑ์และพระบัญญัติ เจ้าต้องชี้ทางแก่พวกเขาถึงการดำเนินชีวิตและสิ่งที่ต้องปฏิบัติ

²¹นอกจากนั้น เจ้าจงเลือกคนที่มีความสามารถจากประชาชนทั้งหมด ที่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ที่รักความจริง และเลียดการได้รับความอยุติธรรม จงตั้งเขาไว้เหนือประชาชน เพื่อเป็นผู้ดำเนินการดูแลคนพ้นคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง²² พวกเขาจะตัดสินคดีของประชาชนทุกกรณีที่เป็นกิจวัตรประจำวัน แต่คดีที่ยุ่งยากให้พวกเขานำมาแจ้งต่อเจ้า แต่คดีเล็กๆ น้อยๆ ให้พวกเขาตัดสินเอง ด้วยวิธีนี้ก็จะทำให้การทำงานของเจ้าจะง่ายขึ้น และพวกเขาจะแบกภาระกับเจ้า²³ ถ้าเจ้าทำดังนี้ และถ้าพระเจ้าทรงบัญชาเจ้าให้ทำเช่นนั้น เจ้าก็จะสามารถทนได้ และประชาชนทั้งหมดนี้ก็จะไปยังที่อาศัยของตนด้วยความพึงพอใจ”

²⁴ดังนั้นโมเสสจึงเชื่อฟังถ้อยคำของพ่อตา และทำตามที่เขาได้กล่าวทุกสิ่ง²⁵ โมเสสได้เลือกผู้ที่มีความสามารถจากคนอิสราเอลทั้งหมด และตั้งพวกเขาให้เป็นหัวหน้าของประชาชน ผู้นำเหล่านี้จะดูแลประชาชนพ้นคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง²⁶ พวกเขาตัดสินคดีของประชาชนในสถานการณ์ปกติ แต่คดีที่ยุ่งยาก พวกเขาจึงนำไปแจ้งโมเสส ส่วนคดีเล็กๆ น้อยๆ พวกเขาตัดสินเอง²⁷ แล้วโมเสสได้ส่งพ่อตาของท่านกลับไป และเยโรบจึงกลับไปยังดินแดนของเขา

Chapter 19

¹ในเดือนที่สามหลังจากประชาชนอิสราเอลได้ออกจากดินแดนอียิปต์ ในวันนั้นพวกเขาก็มาถึงแดนกูร์กันดารซีนาย² เมื่อพวกเขาเคลื่อนออกจากเรฟิมและมาถึงแดนกูร์กันดารซีนาย พวกเขา ก็ได้ตั้งค่ายอยู่ในแดนกูร์กันดาร ทางด้านหน้าภูเขา

³โมเสสได้ไปหาพระเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาจากภูเขานั้นว่า “จงบอกวงศ์วานยาโคบและประชาชนอิสราเอลดังนี้ว่า⁴ พวกเขาได้เห็นสิ่งที่เรากำลังทำกับคนอียิปต์

แล้ว ถึงวิธีที่เราจับพวกเขาเข้าขังดังปีกนกอินทรีและนำพวกเขามาถึงเรา⁵บัดนี้ถ้าพวกเขาฟังเสียงเราจริงๆ และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ แล้วพวกเขาก็จะเป็นสมบัติพิเศษของเราในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย เพราะดินแดนทั้งสี่เป็นของเรา⁶พวกเขาจะเป็นอาณาจักรปุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา เหล่านี้เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกกับประชาชนอิสราเอล”

⁷ดังนั้นโมเสสได้เรียกชุมนุมพวกผู้อาวุโสของประชาชน แล้วเขาประกาศข้อความเหล่านี้ทั้งหมดต่อหน้าพวกเขาตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา⁸ประชาชนทั้งหมดตอบพร้อมกันว่า “พวกเราจะทำทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสนั้น” แล้วโมเสสจึงมาเพื่อรายงานถ้อยคำของประชาชนแด่พระยาห์เวห์⁹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราจะมาหาเจ้าในเมฆทึบ เพื่อว่าประชาชนจะได้ยินเมื่อเราพูดกับเจ้า แล้วจะได้เชื่อถ้อยคำเจ้าตลอดไป” แล้วโมเสสจึงทูลเกี่ยวกับถ้อยคำทั้งหลายของประชาชนต่อพระยาห์เวห์

¹⁰พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “วันนี้และพรุ่งนี้จงไปหาประชากร เจ้าต้องให้พวกเขาชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับเรา และให้พวกเขาชำระเสื้อผ้านิรันดร์¹¹ในวันที่สามจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อม เพราะในวันที่สามนั้นพระยาห์เวห์จะเสด็จลงมานบนภูเขาซีนาย

¹²เจ้าต้องกำหนดเขตแดนให้ประชากรนั้นอยู่รอบภูเขา แล้วห้ามเข้าว่า ‘จงระวังตัวให้ดี อย่าขึ้นไปบนภูเขาหรือถูกต้องเชิงเขานั้น ใครถูกต้องภูเขาจะต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน’¹³ห้ามผู้ใดเอามือถูกต้องผู้ใด แต่เขาต้องถูกขังหรือยิงด้วยก้อนหิน ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ ก็ต้องถูกลงโทษถึงตาย เมื่อมีเสียงแตรเป่ายาว ให้พวกเขาขึ้นมาที่ต้นเขานั้น”

¹⁴แล้วโมเสสจึงลงจากภูเขามาหาประชากร เขาได้แยกประชากรไว้สำหรับพระยาห์เวห์ และให้พวกเขาชำระชักรเสื้อ¹⁵เขากล่าวกับประชากรว่า “เจ้าทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม อย่าเข้าใกล้กรรยาของเจ้า”

¹⁶เมื่อถึงตอนเช้าก็เกิดฟ้าร้องฟ้าแลบ และมีเมฆทึบคลุมภูเขานั้นกับมีเสียงแตรดังมาก จนประชาชนทุกคนในค่ายพากันพากันกลัวจนสั่นสะท้าน¹⁷โมเสสได้พาประชาชนออกจากค่ายไปเข้าเฝ้าพระเจ้า และพวกเขาได้มายืนอยู่ที่เชิงเขา¹⁸ภูเขาซีนายมีควันคลุมอยู่ทั้งหมด เพราะพระยาห์เวห์เสด็จลงมายังภูเขานั้นในเพลิงและควันก็พุ่งขึ้น เสมือนควันจากเตาเผา และภูเขาทั้งลูกก็สั่นสะเทือนอย่างแรง

¹⁹เมื่อเสียงแตรดังขึ้นๆ โมเสสจึงกราบทูล และพระเจ้าตรัสกับเขาด้วยเสียงพูด²⁰พระยาห์เวห์เสด็จลงมานบนภูเขาซีนายมาที่ยอดเขา และพระองค์ทรงเรียกโมเสสให้ขึ้นไปบนยอดเขา ดังนั้นโมเสสก็ได้ขึ้นไป²¹พระยาห์เวห์ตรัสสั่งโมเสสว่า “เจ้าจงลงไปและห้ามประชาชน ไม่ให้ล่วงล้ำเข้ามาเพื่อที่จะมองดูเรา มิฉะนั้นหลายคนในพวกเขาจะต้องตาย”²²พวกปุโรหิตที่เข้ามาใกล้เขานั้น ให้พวกเขาชำระตัวให้บริสุทธิ์ เตรียมตัวเองให้พร้อมต่อการมาของเรา เพื่อที่ว่าเราจะไม่สังหารพวกเขา”

²³โมเสสกราบทูลพระยาห์เวห์ว่า “ประชาชนขึ้นมานบนภูเขาซีนายไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงบัญชาพวกเขาว่า ‘จงกั้นเขตรอบภูเขานั้น และกันไว้สำหรับพระยาห์เวห์’”²⁴พระยาห์เวห์จึงทรงกล่าวกับโมเสสว่า “เจ้าจงลงไปจากภูเขา และพาอาโรนขึ้นมากับเจ้าด้วย แต่อย่าให้พวกปุโรหิตและประชาชนล่วงล้ำเขตที่จะขึ้นมาถึงเรา มิฉะนั้นเราจะสังหารพวกเขา”²⁵ดังนั้นโมเสสจึงลงไปหาประชาชนและได้บอกพวกเขา

Chapter 20

¹พระเจ้าตรัสพระวจนะทั้งสี่เหล่านี้ว่า²“เราเป็นพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา ผู้ได้นำพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์ คือออกจากเรือนทาส³พวกเขาต้องไม่มีพระเจ้าอื่นใดต่อหน้าเรา

⁴พวกเขาต้องไม่ทำรูปแกะสลักสำหรับตน หรือรูปเหมือนของสิ่งใดๆ ซึ่งมีอยู่ในท้องฟ้าเบื้องบน หรือในแผ่นดินโลกเบื้องล่าง หรือสิ่งที่อยู่ในน้ำเบื้องล่าง⁵พวกเขาต้องไม่กราบไหว้หรือสักการะสิ่งเหล่านั้น เพราะเราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เป็นพระเจ้าที่ทรงเลือกเราจะลงโทษความชั่วของบรรพบุรุษโดยการลงโทษตกทอดไปถึงลูกหลาน จนถึงสามชั่วและสี่ชั่วอายุคนของผู้ที่ชังเรา⁶แต่เราแสดงความมีสัจจะต่อพันธสัญญาต่อคนนับพันเหล่านั้นที่รักเรา และถือรักษาพระบัญญัติของเรา

⁷พวกเขาจะต้องไม่ออกพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาไปในทางที่ผิด เพราะเราจะไม่เอาโทษคนที่ใช้พระนามของเราไปในทางที่ผิดนั้นก็หาไม่ได้

⁸จงจดจำวันสะบาโต ให้ถือเป็นวันบริสุทธิ์ต่อเรา⁹พวกเขาจงทำงานทั้งหมดของพวกเขาเป็นเวลาหกวัน¹⁰แต่วันที่เจ็ดนั้นนับเป็นสะบาโตสำหรับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา วันนั้นพวกเขาต้องไม่ทำงานอื่นใด ไม่ว่าพวกเขาเอง หรือบุตรชาย บุตรหญิงของพวกเขา หรือทาสชาย ทาสหญิงของพวกเขา หรือสัตว์เลี้ยงของพวกเขาก็ตาม¹¹เพราะในหกวัน พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างท้องฟ้า และแผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น และทรงพักในวันที่เจ็ด ฉะนั้นพระยาห์เวห์ทรงอวยพรวันสะบาโต และทรงตั้งวันนั้นเป็นวันบริสุทธิ์

¹²จงให้เกียรติแก่บิดาและมารดาของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะมีอายุยืนในแผ่นดิน ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาประทานแก่พวกเขา¹³พวกเขาต้องไม่ฆ่าผู้ใด¹⁴พวกเขาต้องไม่ทำละเมิดประเวณี

¹⁵พวกเขาต้องไม่โม욕ผู้อื่น¹⁶พวกเขาต้องไม่เปื้อนยวนเยือกใจเพื่อนบ้านของพวกเขา พวกเขาต้องไม่ละโมภเฝ้าบ้านของเพื่อนบ้าน¹⁷พวกเขาต้องไม่ลักทรัพย์ของเพื่อนบ้าน ทาสชาย ทาสหญิงของเขา หรือโค ลาของเขา หรือสิ่งใดๆ ซึ่งเป็นของเพื่อนบ้าน”

¹⁸ประชาชนทุกคนได้เห็นฟ้าแลบและได้ยินเสียงฟ้าร้อง อีกทั้งได้ยินเสียงแตร และเห็นควันที่ขึ้นจากภูเขา เมื่อประชาชนเห็นสิ่งเหล่านั้น พวกเขาก็กลัวจนตัว

สิ้นและยืนอยู่แต่ไกล¹⁹ พวกเขาจึงกล่าวกับโมเสสว่า “จงบอกพวกเราเถิด และพวกเราจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับพวกเราเลย มิฉะนั้นพวกเราจะตาย”²⁰ โมเสสกล่าวกับประชาชนว่า “อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าเสด็จมาเพื่อทรงทดสอบพวกเจ้าเพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ และเพื่อพวกเจ้าจะไม่ได้อำบาป”²¹ ดังนั้นประชาชนจึงยืนอยู่แต่ไกล และโมเสสได้เข้าไปใกล้ความมืดหมอกที่พระเจ้าสถิตอยู่นั้น

²²พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “สิ่งนี้แหละ ที่เจ้าจะต้องบอกคนอิสราเอลคือ ‘พวกเจ้าเองได้เห็นแล้วว่า เราพูดกับเจ้าจากท้องฟ้า’²³ พวกเจ้าต้องไม่สร้างรูปพระอื่นใดสำหรับตัวพวกเจ้าเองมาเปรียบกับเรา ไม่ว่าพระเจ้านั้นจะทำด้วยเงินหรือทองคำ

²⁴พวกเจ้าต้องสร้างแท่นบูชาที่ทำด้วยดินสำหรับเรา และพวกเจ้าต้องถวายบูชาเครื่องบูชาเผา และเครื่องสันติบูชาบนแท่นบูชานั้นด้วยแกะและโค ในทุกแห่ง ที่เราต้องการได้รับเกียรติจากนามของเรา เราจะมาหาพวกเจ้าและอวยพรพวกเจ้า”²⁵ ถ้าพวกเจ้าสร้างแท่นบูชาด้วยศิลา พวกเจ้าต้องไม่สร้างด้วยศิลาที่ตกแต่งแล้ว เพราะถ้าเจ้าใช้เครื่องมือตกแต่งศิลานั้น เจ้าจะทำให้ศิลานั้นเป็นมลทิน²⁶ พวกเจ้าต้องไม่เดินตามขึ้นบันไดขึ้นไปยังแท่นบูชาของเรา เพื่อป้องกันเจ้าไม่ให้เป็นที่อวดตา”

Chapter 21

¹“บัดนี้เหล่านี้เป็นกฎต่างๆ ซึ่งพวกเจ้าต้องตั้งไว้ต่อหน้าเขากิ่งหลายคือ

²หากพวกเจ้าซื้อทาสชาวฮีบรู เขาจะรับใช้พวกเจ้าหกปี และปีที่เจ็ดเขาจะไปเป็นอิสระได้โดยไม่ต้องจ่ายค่าไถ่³ หากเขาเป็นคนเดียว เขาจะต้องเป็นอิสระเพียงคนเดียว หากเขาแต่งงาน ภรรยาของเขาก็จะเป็นอิสระกับเขาด้วย⁴ หากนายหาภรรยาให้เขา และภรรยาได้ให้กำเนิดบุตรชายหรือบุตรหญิงให้เขา ภรรยากับบุตรเหล่านั้นของเธอก็จะเป็นของพวกเจ้านาย และเขาจะต้องเป็นอิสระเพียงคนเดียว

⁵แต่หากทาสนั้นมาพูดอย่างขัดถ้อยขัดคำว่า “ข้าพเจ้ารักนาย ภรรยา และบุตรของข้าพเจ้าข้าพเจ้าไม่ยากออกไปเป็นอิสระ”⁶ แล้วจงให้นายพาทาสนั้นไปเข้าเฝ้าพระเจ้า นายจงพาเขาไปที่ประตูหรือเสาประตู และให้นายเจาะหูเขาด้วยเหล็กหมาด แล้วเขาก็จะอยู่รับใช้นายตลอดชีวิต

⁷หากผู้ชายใดขายบุตรหญิงเป็นทาสหญิง เธอจะไม่ได้เป็นอิสระเหมือนทาสชาย⁸ หากหญิงนั้นไม่เป็นที่พึงพอใจของนายผู้ซึ่งได้รับเธอไว้ แล้วเขาก็ต้องยอมให้เธอถูกซื้อคืนไป แต่ชายนั้นไม่มีสิทธิ์จะขายเธอไปให้คนต่างชาติ เขาไม่มีสิทธิ์กระทำเช่นนั้นเพราะเขาปฏิบัติไม่ซื่อตรงต่อเธอ

⁹หากนายยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยาของบุตรชายของตน นายต้องปฏิบัติต่อหญิงนั้นดุจเป็นบุตรหญิงของตน¹⁰ หากเขาไปหาผู้หญิงอื่นอีกคนมาเป็นภรรยา เขาต้องไม่ลดอาหาร เสื้อผ้า และสิทธิการสมรสของเธอ¹¹ แต่หากเขาไม่ได้มอบสามสิ่งนี้แก่เธอ แล้วหญิงนั้นสามารถเป็นอิสระได้โดยไม่ต้องเสียค่าไถ่ตัวอื่นใด

¹²ใครก็ตามตีคนหนึ่งแล้วเขาตาย ผู้นั้นจะต้องมีโทษตายอย่างแน่นอน¹³ หากคนนั้นทำไปโดยไม่ได้อำนาจไว้ล่วงหน้า แต่ด้วยเหตุบังเอิญ แล้วเราจะสร้างที่แห่งหนึ่งให้เขาหนีไปเสีย¹⁴ หากใครเจตนาฆ่าเพื่อนบ้านและวางแผนฆ่าคนโดยเจตนา จงนำตัวผู้นั้นออกไปแม้ว่าเขาจะอยู่ที่แท่นบูชาของพระเจ้า เพื่อทำโทษเขาให้ตาย

¹⁵ใครก็ตามที่ทุบตีบิดาหรือมารดาของเขาต้องมีโทษตายอย่างแน่นอน¹⁶ ใครก็ตามขโมยพาตัวคนไปและผู้ขโมยขายเขา หรือเจตนาว่าผู้นั้นอยู่ในความครอบครองของเขา ผู้ขโมยนั้นจะต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน¹⁷ ใครก็ตามที่แข่งดำบิดาหรือมารดาของตน ผู้นั้นต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน

¹⁸หากผู้ชายต่อสู้อีก และฝ่ายหนึ่งนำหินขว้างหรือทุบด้วยกำปั้น และแต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ถึงแก่ความตาย แต่เจ็บป่วยต้องนอนพักที่เตียงของเขา¹⁹ แล้วหากเขาหายและสามารถเดินได้แต่ต้องใช้ไม้เท้าของเขา ผู้นั้นจะต้องเสียค่าเสียหาย และค่าดูแลรักษาทั้งหมดจนเขาหายเป็นปกติ แต่คนที่ทำร้ายนั้นจะไม่มีค่าผิดเชิงฆาตกรรม

²⁰หากใครทุบตีทาสชายหรือทาสหญิงของตนด้วยไม้ และหากทาสนั้นจนถึงแก่ความตายจากการตี ผู้นั้นต้องมีโทษอย่างแน่นอน²¹ อย่างไรก็ตาม หากทาสนั้นมีชีวิตต่อไปภายในหนึ่งหรือสองวัน นายก็ไม่ต้องถูกลงโทษ เพราะเขาต้องทรมานใจจากการสูญเสียทาสนั้น

²²หากผู้ชายตีกัน แล้วไปทำให้หญิงมีครรภ์บาดเจ็บจนเธอทำให้เด็กคลอดก่อนกำหนดหรือแท้ง แต่เธอไม่ได้รับอันตราย คนที่ทำร้ายเธอจะต้องจ่ายค่าปรับที่สามีของหญิงนั้นเรียกเอาจากเขา และเขาจะต้องจ่ายตามที่ผู้พิพากษาได้ตัดสินโทษ²³ แต่หากเธอได้รับบาดเจ็บสาหัส แล้วพวกเจ้าต้องจ่ายด้วยชีวิต²⁴ ตาต่อตา ฟันต่อฟัน มือต่อมือ เท้าต่อเท้า²⁵ รอยไหม้ต่อรอยไหม้ แผลต่อแผล รอยช้ำต่อรอยช้ำ

²⁶หากใครทุบตีที่ตาของทาสชายหรือทาสหญิงแล้วทำให้ตาเขาบอด แล้วเขาจะต้องปลดปล่อยทาสผู้นั้น เพื่อจ่ายแทนดวงตาของทาสนั้น²⁷ หากใครทำให้ฟันของทาสชายหรือทาสหญิงหลุดไป เขาต้องให้ทาสผู้นั้นเป็นอิสระเพื่อจ่ายแทนฟัน

²⁸หากใครขวิดชายหรือหญิงตาย จงนำหินขว้างโคจนตาย และห้ามกินเนื้อของมัน แต่เจ้าของโคตัวนั้นไม่มีโทษ²⁹ แต่หากโคมีนิสัยชอบขวิดคนมาก่อนหน้านั้น และมันมาเตือนให้เจ้าของทราบแล้ว แต่เจ้าของไม่ได้ดูแลมันไว้ และมันได้ขวิดคนตายไปไม่ว่าชายหรือหญิง ให้นำหินขว้างโคนั้นจนตาย และให้ลงโทษเจ้าของจนตายด้วย³⁰ หากเรียกร้องการจ่ายด้วยชีวิตของเขา เขาต้องเสียค่าไถ่ตัวตามจำนวนที่เขาได้เรียกให้จ่าย

³¹หากโคนั้นขวิดบุตรชายหรือบุตรหญิง เจ้าของโคจะต้องปฏิบัติตามกฎที่เรียกร้องให้เขาปฏิบัติ³² ถ้าโคนั้นขวิดทาสชายหรือทาสหญิงของผู้ใด เจ้าของโคต้องให้เงินสามสิบเชเชล แล้วต้องเอาหินขว้างโคนั้นให้ตาย

³³หากใครเปิดหรือขุดบ่อแล้วไม่ได้ปิด และมีโคหรือลาตกลงไปในบ่อนั้น³⁴ เจ้าของบ่อต้องจ่ายเงินจ่ายค่าเสียหาย เขาต้องจ่ายให้แก่เจ้าของสัตว์ และสัตว์ที่ตายนั้นจะตกเป็นของเจ้าของบ่อ

³⁵หากโคของใครทำร้ายโคของอีกคนจนตาย แล้วเขาต้องขายโคที่เป็น และมาแบ่งเงินกัน และโคที่ตายนั้นก็แบ่งให้แก่ๆ กันด้วย³⁶ แต่หากรู้แล้วว่าโคมีนิสัยชอบขวิดคนมาก่อนหน้านั้น และเจ้าของไม่ได้ขังไว้ เจ้าของต้องจ่ายทดแทนด้วยโค และโคที่ตายก็ตกเป็นของเขา

Chapter 22

¹หากใครขโมยโคหรือแกะไปฆ่าหรือขาย ผู้นั้นต้องจ่ายโคห้าตัวแทนโคหนึ่งตัว และแกะสี่ตัวแทนแกะหนึ่งตัว² หากใครเห็นขโมยกำลังเข้ามา และหากเขาได้ตีขโมยนั้นจนตาย ในกรณีนั้นจะไม่มีความผิดในการฆาตกรรมตกแก่คนนั้นในคดีของเขา³ แต่หากพระอาทิตย์ขึ้นแล้วก่อนที่เขาจะถูกฆ่าเข้ามา ความผิดฐานฆาตกรรมจะตกแก่ผู้ฆ่าเขานั้น ขโมยนั้นต้องจ่าย หากเขาไม่มีอะไรจะชดใช้ให้ เขาต้องขายตัวเองเพื่อจ่ายสิ่งที่เขาขโมยไป⁴ หากเจอสัตว์ที่ขโมยไปนั้นยังเป็นผู้ในการครอบครองของเขา จะเป็นโคหรือลาหรือแกะ ขโมยต้องจ่ายค่าปรับเป็นสองเท่า

⁵หากใครปล่อยฝูงสัตว์ของตนไปกินหญ้าในท้องทุ่งหรือในสวนองุ่น และปล่อยให้มันหลง เข้าไปกินหญ้าในที่นาของอีกคน เขาจะต้องจ่ายด้วยพืชส่วนที่ดีที่สุดจากท้องทุ่งและจากสวนองุ่นของตัวเอง

⁶หากไพลูกและลามไปติดพุ่มหนามจนถึงกองข้าว หรือต้นข้าวซึ่งไม่ได้เก็บเกี่ยว หรือติดทุ่งนาจนเสียหาย ผู้ที่เป็นต้นเพลิงต้องจ่ายค่าเสียหายทั้งหมด

⁷หากใครฝากเงินหรือสิ่งของไว้กับเพื่อนบ้านเพื่อให้เขาดูแล แล้วของถูกขโมยไปจากผู้นั้น หากจับขโมยได้ ขโมยต้องจ่ายค่าปรับเป็นสองเท่า⁸ แต่หากจับขโมยไม่ได้ ก็ให้เจ้าของบ้านมาเจอผู้พิพากษา เพื่อรับการพิจารณาว่าใช่ตัวเขาเองหรือไม่ที่ขโมยสมบัติของเพื่อนบ้าน⁹ ในคดีฟ้องร้องทุกสิ่ง จะเป็นเรื่องโค ลา แกะ เสื้อผ้า หรือเรื่องสิ่งของอื่นใด ที่หายไป ซึ่งบางคนกล่าวว่า “สิ่งนี้เป็นของฉัน” ให้ทั้งสองฝ่ายนำกรณีพิพาทไปเจอผู้พิพากษา ผู้พิพากษาตัดสินว่าใครผิด ผู้นั้นจะต้องใช้ค่าจ่ายเป็นสองเท่าแก่เพื่อนบ้านของเขา

¹⁰หากใครฝากลา โค แกะ หรือสัตว์อื่นใด ไว้กับเพื่อนบ้านของเขา แล้วสัตว์ตาย หรือบาดเจ็บ หรือถูกต้อนไปโดยไม่มีใครเจอ¹¹ จงให้ทั้งสองคนนั้นสาบานต่อพระยาห์เวห์ว่า คนหนึ่งคนใดได้นำทรัพย์สินของเพื่อนบ้านไว้ในมือของเขาหรือไม่ แล้วเจ้าของนั้นจะต้องยอมรับ ส่วนผู้รับฝากนั้นไม่ต้องชดใช้¹² แต่หากสิ่งของถูกขโมยไปจากเขา อีกฝ่ายหนึ่งต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่เจ้าของ¹³ หากสัตว์นั้นถูกฉีกเป็นชิ้น ให้อีกคนนำซากมาให้ตรวจดูเป็นหลักฐาน เขาไม่ต้องชดใช้สำหรับสัตว์ที่ถูกฉีก

¹⁴หากใครยืมสัตว์จากเพื่อนบ้าน แล้วมันเกิดอาการบาดเจ็บ หรือตายช่วงเวลาที่เจ้าของไม่อยู่ อีกคนต้องจ่ายเต็มตามจำนวน¹⁵ แต่หากเจ้าของอยู่ด้วย อีกคนไม่ต้องจ่ายค่าจ่าย หากเป็นสัตว์เช่า ให้จ่ายแต่ค่าเช่าเท่านั้น

¹⁶หากชายใดหลอกลวงหญิงสาวพรหมจารีที่ยังไม่ได้หมั้นหมาย และเขาหลับนอนกับหญิงนั้น เขาต้องรับเธอมาเป็นภรรยาของเขาโดยจ่ายเงินค่าสินไต่ตามที่เรียก¹⁷ หากบิดาของนางไม่ยอมยกเธอให้แก่เขา เขาก็ต้องจ่ายเงินค่าสินสอดเท่าธรรมเนียมสู่ขอหญิงสาวพรหมจารีนั้น

¹⁸พวกเจ้าต้องไม่ให้แม่มดมีชีวิตอยู่¹⁹ ใครร่วมสมสู่กับสัตว์จะต้องมีโทษถึงตาย

²⁰ใครถวายบูชาแด่พระอื่นใด นอกจากพระยาห์เวห์ ผู้นั้นต้องถูกทำลาย²¹ พวกเจ้าต้องไม่ทำผิดต่อคนต่างชาติหรือข่มเหงเขา เพราะพวกเจ้าก็เคยเป็นคนต่างชาติในดินแดนอียิปต์

²²พวกเจ้าต้องไม่รังเกียจแม่หญิงม่ายหรือลูกกำพร้าบิดา²³ หากพวกเจ้ารังเกียจเขา และหากเขาได้มากล่าวทุกข์ต่อเรา เราจะได้รับฟังคำกล่าวทุกข์ของเขาอย่างแน่นอน²⁴ แล้วความโกรธของเราจะมีขึ้น และเราจะสังหารพวกเจ้าด้วยดาบ ภรรยาของพวกเจ้าจะเป็นม่าย และบุตรของพวกเจ้าจะกำพร้า

²⁵หากพวกเจ้าให้ประชาชนของเรานใดที่เป็นคนจนท่ามกลางพวกเจ้ายืมเงินไป พวกเจ้าต้องไม่ถือว่าตนเป็นพวกเจ้านี้ และอย่าคิดดองเบียดจากเขา²⁶ หากพวกเจ้ายึดเสื่อคลุมของเพื่อนบ้านไว้เป็นของค้ำประกัน พวกเจ้าต้องคืนของนั้นให้เขาก่อนพระอาทิตย์ตกดิน²⁷ เพราะสิ่งนั้นเป็นสิ่งเดียวสำหรับคลุม และเสื้อผ้านั้นก็สำหรับปกคลุมร่างกายของเขา เขาจะใช้อะไรหมั่นนอน? เมื่อเขากล่าวทุกข์ต่อเรา เราจะได้รับฟังเขา เพราะเรามีใจกรุณาปรานี

²⁸พวกเจ้าต้องไม่ดูหมิ่นเรา พระเจ้า หรือสาปแช่งผู้ปกครองประชาชนของพวกเจ้า

²⁹พวกเจ้าต้องไม่ฆ่าที่จะถวายเครื่องบูชาที่จากการเก็บเกี่ยวของพวกเจ้าหรือจากบ่อฆ่าองุ่นของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องถวายบุตรชายหัวปีของพวกเจ้าแก่เรา³⁰ พวกเจ้าต้องถวายลูกหัวปีของโค และของแกะของพวกเจ้าเหมือนกัน จงให้ลูกอยู่กับแม่ของมันได้เจ็ดวัน แต่พอถึงวันที่แปดต้องนำมาถวายเรา³¹ พวกเจ้าเป็นประชาชนที่บริสุทธิ์สำหรับเรา ดังนั้นพวกเจ้าต้องไม่กินเนื้อสัตว์ที่ถูกฉีกตายในทุ่งนา แต่พวกเจ้าจงโยนซากนั้นให้สุนัขกิน

Chapter 23

¹พวกเจ้าจะต้องไม่ให้เกิดการถึงกับคนใดคนหนึ่ง จงอย่าร่วมมือกับคนชั่วโดยการเป็นพยานเท็จ² พวกเจ้าต้องไม่ทำชั่วตามอย่างคนพวกมาก หรือไม่พยานโดยเข้าข้างคนพวกมาก จะทำให้เสียความชอบธรรมไป³ พวกเจ้าจะต้องไม่เข้าข้างคนจนในคดีของเขา

⁴หากพวกเจ้าเจอโคหรือลาของศัตรูหลงมา พวกเจ้าต้องพาไปส่งคืนเขาให้จงได้⁵ หากพวกเจ้าเห็นลาของผู้ที่เกลียดชังพวกเจ้าล้มลงเพราะบรรทุกของหนัก พวกเจ้าต้องไม่เบียดเบียนคนนั้น พวกเจ้าจงช่วยเขากับลาของเขาให้จงได้

⁶พวกเจ้าจะต้องไม่บิดเบือนความชอบธรรมที่คนจนสมควรได้รับในคดีของเขา⁷ จงไม่ร่วมกับคนอื่นในการใส่ความเท็จ และไม่สังหารคนบริสุทธิ์ และคนชอบธรรม เพราะเราจะไม่ปล่อยคนทำชั่ว⁸ อย่ารับสินบน เพราะว่าสินบนทำให้คนตาดีกลายเป็นคนตาบอด และทำให้ถ้อยคำของคนซื่อสัตย์บิดเบือนไป⁹ พวกเจ้าต้องไม่ข่มเหงคนต่างชาติ เพราะพวกเจ้ารู้จักชีวิตคนต่างชาติแล้ว เมื่อพวกเจ้าก็เคยเป็นคนต่างชาติในดินแดนอียิปต์

¹⁰ตลอดหกปีพวกเจ้าจะหว่านพืชในนาของพวกเจ้าและเก็บเกี่ยวผลของมัน¹¹ แต่ในปีที่เจ็ดนั้น พวกเจ้าจะงดไถและปล่อยนาให้ว่างไว้ เพื่อให้ประชาชนที่ยากจนท่ามกลางพวกเจ้าได้เก็บกิน ของเหลือไว้ก็ให้สัตว์ป่ากิน พวกเจ้าจะต้องทำเหมือนกันกับสวนองุ่นและสวนมะกอก

¹²ในช่วงหกวันพวกเจ้าจะทำงานของพวกเจ้า แต่ในวันที่เจ็ด พวกเจ้าจงพัก จงทำเช่นนี้เพื่อโคและลาของพวกเจ้าจะได้พัก และบุตรชายของทาสหญิงของพวกเจ้า กับคนต่างชาติจะได้พักและให้สดชื่นขึ้น¹³ จงตั้งใจปฏิบัติทุกสิ่งที่เราสั่งพวกเจ้านั้น อย่าออกชื่อพระอื่นๆ หรืออย่ากล่าวชื่อของพระเหล่านั้นให้ได้ยินจากปากของพวกเจ้า

¹⁴พวกเจ้าต้องเดินทางไปดูเทศกาลถวายให้เราปีละสามครั้ง¹⁵ พวกเจ้าจงจัดเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ตามที่เราสั่งพวกเจ้าไว้ พวกเจ้าจะกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน เพราะในเวลานั้น พวกเจ้าจะเข้าพบเราในเดือนอาบิซันซึ่งได้กำหนดไว้ ในเดือนนี้พวกเจ้าได้ออกจากอียิปต์ แต่พวกเจ้าต้องไม่เข้าพบเราด้วยมือเปล่า

¹⁶พวกเจ้าต้องจัดเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยว พืชแรกที่มาจากแรงงานของพวกเจ้าเมื่อพวกเจ้าได้หว่านพืชลงในทุ่งนา และพวกเจ้าต้องถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยวพืชสืบปี เมื่อพวกเจ้าเก็บพืชจากทุ่งนา¹⁷ ผู้ชายทุกคนของพวกเจ้าต้องเข้าพบพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าปีละสามครั้ง

¹⁸พวกเจ้าต้องไม่ถวายเลือดจากเครื่องบูชาที่ทำถวายเรารวมทั้งขนมปังไร้เชื้อ และไขมันจากเครื่องถวายบูชาในเทศกาลเลี้ยงของเราจะต้องไม่เหลือค้างจนถึงในตอนเช้า¹⁹ พวกเจ้าต้องนำส่วนที่ดีที่สุดของพืชแรกจากที่ดินของพวกเจ้ามายังพระวิหารพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องไม่ดื่มสุราและด้วยน้ำมันแม่ของบัน

²⁰เรากำลังใช้ทูตสวรรค์ของเราให้นำหน้าพวกเจ้าเพื่อคุ้มครองพวกเจ้าตามทาง และนำพวกเจ้าไปถึงสถานที่ ที่เราได้จัดเตรียมให้²¹ อย่าดีดตึงกับเขา เพราะเขาจะไม่ยกโทษในความผิดของพวกเจ้าเลย ด้วยว่าเขากระทำในนามของเรา²² หากพวกเจ้าเชื่อฟังอย่างแท้จริง และทำทุกสิ่งที่ตามที่เราสั่งพวกเจ้าไว้ แล้วเราจะเป็นศัตรูต่อพวกศัตรูของพวกเจ้าและจะเป็นศัตรูแทนพวกศัตรูของพวกเจ้า

²³ทูตสวรรค์ของเราจะนำหน้าพวกเจ้า และนำพวกเจ้าไปถึงคนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์ซีย คนคานาอัน คนฮิโตะ และคนเยบุส แล้วเราจะทำลายคนเหล่านั้น²⁴ พวกเจ้าจงอย่ากราบไหว้หรือทำความเคารพบรรดาพระของพวกเขา หรือกระทำตามแบบเขา แต่พวกเจ้าต้องทำลายรูปเคารพของเขาและจงบุกเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้ละเอียด²⁵ พวกเจ้าต้องมีสารพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า และพระองค์จะทรงอวยพรอาหารและน้ำของพวกเจ้า เราจะนำความเจ็บป่วยห่างจากพวกเจ้า

²⁶ไม่มีผู้หญิงเป็นหมันหรือแก่ชราในดินแดนของพวกเจ้า เราจะให้พวกเจ้ามีชีวิตยืนยาว²⁷ เราจะส่งความเกรงกลัวในตัวเราต่อคนเหล่านั้นเข้าไปในดินแดนของใครก็ตามที่อยู่ต่อหน้าพวกเจ้า เราจะสังหารชาวเมืองทั้งหมดที่พวกเจ้าไปเผชิญหน้านั้น เราจะให้ศัตรูทั้งหมดของพวกเจ้าหันหลังหนีพวกเจ้าด้วยความกลัว²⁸ เราจะส่งฝูงแตนยักษ์นำหน้าพวกเจ้า เพื่อที่พวกมันจะขับไล่คนฮิโตะ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ ไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า²⁹ เราจะไม่ให้พวกเขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าในปีเดียว มิฉะนั้นดินแดนจะรกร้างไป และสัตว์ป่าจะมากินไปสำหรับพวกเจ้า

³⁰แต่เราจะไล่พวกเขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าทีละเล็กละน้อย จนพวกเจ้าเพิ่มจำนวนมากขึ้นและได้ยึดดินแดนนั้น³¹ เราจะกำหนดขอบเขตของพวกเจ้าไว้ตั้งแต่ทะเลต้นกกจนถึงทะเลของคณฟิเลเตีย และตั้งแต่แดนทุรกันดารจนถึงแม่น้ำยูเฟรติส เราจะให้ชัยชนะแก่พวกเจ้าเหนือผู้อาศัยในดินแดนนั้น พวกเจ้าจะขับไล่พวกเขาออกไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า³² พวกเจ้าต้องไม่ทำพันธสัญญากับพวกเขา หรือกับบรรดาพระของพวกเขา³³ พวกเขาต้องไม่อาศัยในดินแดนของพวกเจ้า กล่าวคือพวกเขาจะตั้งอยู่ให้พวกเจ้าทำบาปต่อเรา หากพวกเจ้ามีสารพระของพวกเขา การกระทำเช่นนี้จะเป็นกับดักที่ดักพวกเจ้าอย่างแน่นอน”

Chapter 24

¹แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “พวกเจ้ากับอาโรน นาถันกับอาบิฮู และพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลเจ็ดสิบคน จงขึ้นมาเข้าพบเรา และนมัสการเราอยู่แต่ไกล² เฉพาะโมเสสผู้เดียวให้เข้ามาใกล้เรา ส่วนคนอื่นๆ ต้องไม่เข้ามาใกล้และต้องไม่ให้ประชาชนขึ้นมากับเขา”

³โมเสสจึงไปบอกให้ประชาชนทราบถึงพระดำรัสและพระบัญชาทั้งหมดของพระยาห์เวห์ ประชาชนทั้งหมดก็ตอบรวมเสียงเดียวว่า “เราจะทำตามพระดำรัสทั้งหมดซึ่งพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้”⁴ แล้วโมเสสจึงเขียนพระดำรัสของพระยาห์เวห์ไว้ทุกคำ ในตอนเช้าตรู่ โมเสสได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่เชิงเขา และตั้งเสาหินขึ้นสิบสองต้น เพื่อว่าหินนั้นจะแทนจำนวนสิบสองเผ่าของอิสราเอล

⁵เขาให้พวกชายหนุ่มของอิสราเอลถวายเครื่องบูชาเผาและถวายเครื่องสันติบูชาด้วยโคหลายตัวแด่พระยาห์เวห์⁶โมเสสนำเลือดโคมาครึ่งหนึ่งและใส่ไว้ในหลายกะละมัง เขาพรมเลือดครึ่งหนึ่งที่แท่นบูชา

⁷เขานำหนังสือพันธสัญญามาและอ่านให้ประชาชนฟังด้วยเสียงดัง พวกเขาบอกว่า “พวกเราจะทำตามทุกคำที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสนั้น และพวกเราจะเชื่อฟัง”⁸แล้วโมเสสก็นำเลือดไปและพรมประชาชน เขากล่าวว่า “นี่เป็นโลหิตแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงกระทำกับพวกเราโดยการให้สัญญานี้แก่พวกเราด้วยพระดำรัสเหล่านี้ทั้งหมด”

⁹จากนั้นโมเสสและอาโรน นาถันและอาบีฮู และพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลเจ็ดสิบคนก็ขึ้นไปบนภูเขา¹⁰ พวกเขาเห็นพระเจ้าของอิสราเอล พื้นที่รองพระบาทเป็นดั่งทางเดินที่ทำจากหินโพลีที่สดใสสวยงามเหมือนทองคำ¹¹ พระเจ้าไม่ได้ทรงลงโทษเพราะพิโรธพวกผู้นำชนชาติอิสราเอล พวกเขาได้มองเห็นพระเจ้าและได้กินและดื่ม

¹²พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าจงขึ้นมาหาเราบนภูเขาและคอยอยู่ที่นั่น เราจะให้บรรดาแผ่นหิน และกฎหมาย และพระบัญญัติซึ่งได้จารึกไว้ เพื่อที่เจ้าจะได้สั่งสอนพวกเขา”¹³ ดังนั้นโมเสสจึงออกไปกับโยชูวาผู้ช่วยของเขาและขึ้นไปยังภูเขาของพระเจ้า

¹⁴โมเสสกล่าวกับพวกผู้อาวุโสเหล่านั้นว่า “จงอยู่ที่นี้และรอคอยจนกว่าพวกเราจะกลับมาหาพวกท่าน อาโรนและเฮอร็อยอยู่กับพวกท่าน หากใครมีข้อพิพาทกิจไปหาพวกเขาเถิด”¹⁵ ดังนั้นโมเสสจึงขึ้นไปยังภูเขา และเมฆก็คลุมภูเขา

¹⁶พระสิริของพระยาห์เวห์มาอยู่บนภูเขาซีนาย และเมฆนั้นก็คลุมภูเขาเป็นเวลาหกวัน พอวันที่เจ็ด พระองค์ได้ทรงเรียกโมเสสจากเมฆ¹⁷ พระลักษณะแห่งพระสิริของพระยาห์เวห์เหมือนกับเปลวไฟที่หม้อยู่บนยอดเขาก่อกกลางสายตาของชาวอิสราเอล¹⁸ โมเสสเข้าไปในเมฆนั้นและขึ้นไปบนภูเขา เขาอยู่บนภูเขานั้นสี่สิบวันและคืน

Chapter 25

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า² “จงบอกชาวอิสราเอลให้นำเครื่องบูชามาถวายมาให้เราจากทุกคนผู้ที่มีแรงจูงใจกระทำด้วยสมัครใจ พวกเจ้าต้องรับของที่ทุกคนนำมาถวายให้เรา

³สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องถวายที่พวกเจ้าต้องรับจากพวกเขา คือ ทองคำ เงิน และทองคำสัมฤทธิ์⁴ ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง และสีแดง ฝาลินินเนื้อดี ขนแพะ⁵ หนังและตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังพญานก ไก่กระถิ่นเทศ⁶ น้ำมันเติมประทับในสถานที่มัสการ เครื่องเทศสำหรับน้ำมันเพื่อใช้เจิมและสำหรับเครื่องหอม⁷ หินโกเมนและอัญมณีอื่นๆ สำหรับฝังในเอโฟดและกับทรวง

⁸แล้วให้ประชาชนอิสราเอลสร้างสถานที่มัสการให้เรา เพื่อที่เราจะอยู่กับพวกเขา⁹ พวกเจ้าต้องสร้างอย่างเคร่งครัดตามรูปแบบที่เราจะสาธิตแก่พวกเจ้าสำหรับพลับพลาและอุปกรณ์ทุกสิ่ง

¹⁰พวกเขาจะต้องทำหีบด้วยไม้กระถิ่นเทศ ขนาดยาวสองศอกครึ่ง กว้างหนึ่งศอกครึ่ง และสูงหนึ่งศอกครึ่ง¹¹ พวกเจ้าต้องหุ้มทั้งด้านในและด้านนอกด้วยทองคำบริสุทธิ์ และพวกเจ้าต้องทำเป็นคิ้วกับจากทองคำโดยรอบด้านบน

¹²พวกเจ้าต้องทำห่อหุ้มสี่ห่อหุ้มจากทองคำ และติดไว้ที่ขาหีบทั้งสี่ โดยมีสองห่อหุ้มอยู่ทางด้านหนึ่ง และอีกสองห่อหุ้มอยู่อีกด้านหนึ่ง¹³ พวกเจ้าต้องทำคานหามสองอันจากไม้กระถิ่นเทศและหุ้มด้วยทองคำ¹⁴ พวกเจ้าต้องใส่คานลอดห่อหุ้มทั้งสองด้านเพื่อใช้สำหรับหามหีบ

¹⁵คานนั้นจะต้องใส่อยู่ในห่อหุ้มของหีบ พวกเขาต้องไม่นำคานนั้นออกจากห่อหุ้ม¹⁶ เจ้าต้องใส่สิ่งที่เราจะให้แก่พวกเจ้าไว้ในหีบพันธสัญญาพระบัญชา¹⁷ พวกเจ้าต้องทำฝาลับลänglichบาจากทองคำบริสุทธิ์ขนาดยาวสองศอกครึ่ง และกว้างหนึ่งศอกครึ่ง¹⁸ พวกเจ้าต้องทำเศรฐสองตนด้วยทองคำตีขึ้นรูปด้วยค้อน ที่ปลายทั้งสองด้านของฝาลับลänglichบา

¹⁹เศรฐตนที่หนึ่งไว้ที่อีกด้านหนึ่งของฝาลับลänglichบา และเศรฐอีกตนหนึ่งไว้ที่อีกด้านหนึ่ง ทั้งสองตนนี้ต้องตีขึ้นรูปเป็นเนื้อเดียวกันกับฝาลับลänglichบา²⁰ เศรฐต้องกางปีกออกและทำให้เกิดเขาปกคลุมขึ้นบนฝาลับลänglichบา เศรฐต้องหันหน้าเข้าหากันและมองมายังตรงกลางฝาลับลänglichบา²¹ พวกเจ้าต้องวางฝาลับลänglichบาไว้บนหีบพันธสัญญา และพวกเจ้าต้องใส่สิ่งที่เราจะให้พวกเจ้าไว้ในหีบพันธสัญญาพระบัญชา

²²ที่หีบพันธสัญญาเราจะมาเจอพวกเจ้า เราจะมาพูดกับพวกเจ้าจากเหนือฝาลับลänglichบา จากระหว่างเศรฐทั้งสองตนซึ่งตั้งอยู่ระหว่างหีบพระโอวาก ซึ่งเราจะพูดคำสั่งทั้งหมดกับพวกเจ้าสำหรับชาวอิสราเอล

²³พวกเจ้าต้องทำโต๊ะหนึ่งจากไม้กระถิ่นเทศ ความยาวของมันจะต้องเป็นสองศอก ความกว้างของมันจะต้องเป็นหนึ่งศอก และความสูงของมันจะต้องเป็นหนึ่งศอกครึ่ง²⁴ พวกเจ้าต้องหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์และใช้ทองคำทำเป็นคิ้วโดยรอบ

²⁵พวกเจ้าต้องทำแผ่นขอบรอบโต๊ะกว้างหนึ่งฝ่ามือ และหุ้มขอบโต๊ะด้วยทอง²⁶ พวกเจ้าต้องทำห่อหุ้มสี่ห่อหุ้มด้วยทองคำและติดห่อหุ้มไว้ที่สี่มุมของขาโต๊ะทั้งสี่²⁷ บรรดาห่อหุ้มต้องติดกับขอบเพื่อจะมีที่เพื่อใส่คานหามโต๊ะ

³¹พวกเขาต้องทำผ้าผืนหนึ่งทอด้วยขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าลินินเนื้อดีปักเป็นภาพเศวตฉัตร ซึ่งเป็นงานของช่างฝีมือที่เชี่ยวชาญ³² พวกเขาต้องแขวนผ้าผืนนั้นไว้ที่เสาไม้กระถินเทศสี่เสาที่หุ้มด้วยทองคำ เสานี้จะต้องมีตะขอทองคำที่ตั้งอยู่บนฐานเงินสีอัน³³ พวกเขาต้องแขวนผ้าผืนนั้นไว้ด้วยสำหรับร้อยม่าน และพวกเขาต้องเอาหีบพระโอวาทเข้ามาไว้ข้างในหลังผ้าผืนนั้น ผ้าผืนนั้นจะแบ่งพลับพลาออกเป็นสองส่วนจากสถานศักดิ์สิทธิ์ที่สุด

³⁴พวกเขาจะต้องทำหีบคลุมล่างบาบนั้นไว้บนหีบพระโอวาทในสถานศักดิ์สิทธิ์ที่สุด³⁵ พวกเขาต้องตั้งโต๊ะไว้ข้างนอกม่าน เจ้าต้องวางคันประทีปตรงข้ามกับโต๊ะทางด้านทิศใต้ของพลับพลา โต๊ะต้องตั้งไว้ทางด้านทิศเหนือ

³⁶พวกเขาต้องทำผ้าผืนบังตาที่ประตูทางเข้าเต็นท์ เจ้าต้องทำด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าลินินสองเส้นเนื้อดี ซึ่งเป็นงานของช่างปัก³⁷ สำหรับการแขวน พวกเขาต้องทำเสาห้าต้นจากไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองคำ ตะขอของเสาเหล่านี้จะต้องทำด้วยทองคำ และพวกเขาต้องหล่อฐานทองสัมฤทธิ์ห้าอันสำหรับรองรับเสานั้น

Chapter 27

¹พวกเขาต้องทำแท่นบูชาจากไม้กระถินเทศยาวห้าศอกและกว้างห้าศอก แท่นบูชาจะต้องเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสและสูงสามศอก² พวกเขาต้องทำเชิงนอนสี่มุมบนแท่นให้แหลมเหมือนเขาวัวตัวผู้ เชิงนอนเหล่านี้ทำเป็นเนื้อเดียวกันกับแท่น และพวกเขาต้องหุ้มด้วยทองคำสัมฤทธิ์

³พวกเขาต้องทำอุปกรณ์สำหรับแท่นบูชาคือ พวกหม้อสำหรับใส่ขี้เถ้า พลั่ว อ่าง ส้อมเกี่ยวเนื้อ และถาดรองไฟต่างๆ พวกเขาต้องทำเครื่องใช้ทุกอย่างด้วยทองสัมฤทธิ์⁴ พวกเขาต้องทำตะแกรงสำหรับแท่นด้วยทองคำสัมฤทธิ์ จึงทำห่วงทองสัมฤทธิ์ติดทั้งสี่มุมของตะแกรงนั้น

⁵พวกเขาต้องให้ตะแกรงนั้นอยู่ใต้ขอบของแท่นบูชา และระดับกลางแท่น⁶ พวกเขาต้องทำไม้คานสำหรับหามแท่นบูชาจากไม้กระถินเทศ และพวกเขาต้องหุ้มด้วยทองคำสัมฤทธิ์

⁷ไม้คานนั้นต้องใส่เข้าในห่วง และไม้คานจะต้องอยู่ข้างแท่นบูชาทั้งสองด้านเพื่อใช้หาม⁸ พวกเขาต้องทำแท่นนั้นด้วยไม้กระดานแต่ข้างในแท่นให้กลวง พวกเขาต้องทำตามแบบที่เราได้สั่งแก่พวกเขาแล้วที่ภูเขา

⁹พวกเขาต้องสร้างลานพลับพลา จะต้องมีผ้าผืนทางด้านใต้ของลาน ผ้าผืนทำด้วยผ้าลินินด้ายคู่ยาวหนึ่งร้อยศอก¹⁰ ผ้าผืนจะต้องมีเสาสี่ต้นติดกับฐานทองคำสัมฤทธิ์สี่ต้น มีพวกตะขอเงินและราวเงินเพื่อยึดเสาต่างๆ

¹¹ในทำนองเดียวกัน ด้านทิศเหนือจะต้องมีผ้าผืนยาวหนึ่งร้อยศอกติดกับเสาสี่ต้น ฐานทองคำสัมฤทธิ์สี่ต้น ขอเงินและราวเงินสำหรับยึดเสาต่างๆ¹² ด้านตะวันตกของลานจะต้องมีผ้าผืนยาวห้าสิบศอก จะต้องมีเสาสี่ต้นและฐานรองรับเสาสี่ต้น¹³ ลานด้านตะวันออกจะต้องมีผ้าผืนยาวห้าสิบศอกเช่นกัน

¹⁴ผ้าผืนด้านริมทางเข้าข้างหนึ่งจะต้องยาวสิบห้าศอก จะต้องมีเสาสามต้น และฐานรองรับเสาสามต้น¹⁵ อีกข้างหนึ่งให้มีผ้าผืนยาวสิบห้าศอก จะต้องมีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามต้น¹⁶ ประตูของลานจะต้องเป็นผ้าผืนยาวสิบศอก ผ้าผืนจะต้องทำด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าลินินด้ายคู่เนื้อดี ซึ่งเป็นงานของช่างปัก จะต้องมีเสาสี่ต้นและฐานรองรับเสาสี่ต้น

¹⁷เสาทั้งหมดที่รอบลานจะต้องมีราวเงิน ตะขอเงิน และฐานทองคำสัมฤทธิ์¹⁸ ความยาวของผ้ารอบลานจะต้องเป็นหนึ่งร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงห้าศอก ทำด้วยผ้าลินินด้ายคู่เนื้อดี และมีฐานทองคำสัมฤทธิ์¹⁹ อุปกรณ์ทั้งสิ้นที่จะใช้ในพลับพลา พร้อมทั้งหลักหมุดเต็นท์ทุกตัวของพลับพลา และของลานพลับพลา ต้องทำด้วยทองคำสัมฤทธิ์

²⁰เจ้าต้องสั่งประชาชนอิสราเอลให้นำน้ำมันมะกอกบริสุทธิ์และที่สกัดไว้สำหรับคันประทีป ฉะนั้นพวกเขาจะได้ให้ไฟลุกไหม้อยู่เสมอ²¹ ในเต็นท์นัดพบข้างนอกม่านซึ่งอยู่หน้าพลับพลาที่มีหีบพระโอวาท ให้อาโรนและบรรดานุตรชายของเขาแลคันประทีปนั้นให้ไฟลุกอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ตั้งแต่วเวลาพลบค่ำจนถึงรุ่งเช้า กฎนี้เป็นข้อปฏิบัติถาวรสำหรับประชาชนอิสราเอลทุกชั่วอายุ

Chapter 28

¹จงไปเรียกอาโรนพี่ชายของเจ้า และพวกบุตรชายของเขาคือ นาถัน อามิฮู เอลาซาร์ และอิธามาร์ จากพวกชาวอิสราเอล เพื่อที่พวกเขาจะรับใช้เราในฐานะปุโรหิต² เจ้าต้องทำเครื่องแต่งกายสำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าให้แยกต่างหากสำหรับเรา เครื่องแต่งกายนี้จะเป็นเกียรติและความงามสง่าของเขา³ เจ้าจะต้องพูดกับประชาชนทั้งหมดซึ่งจิตใจฉลาด ผู้เหล่านั้นที่เราให้พวกเขาเต็มไปด้วยปัญญา เพื่อที่พวกเขาจะได้ทำเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์สำหรับอาโรนเพื่อรับใช้เราในฐานะปุโรหิตของเรา

⁴เครื่องแต่งกายที่ให้พวกเขาต้องทำได้แก่ กัทรวง เสื้อเอโฟด เสื้อคลุม เสื้อคลุมอีก ผ่าโพกศีรษะ และสายรัดเอว พวกเขาจะต้องทำเครื่องแต่งกายแยกต่างหากสำหรับเรา พวกเขาจะทำเพื่ออาโรนพี่ชายของเจ้าและพวกบุตรชายของเขาเพื่อพวกเขาจะได้รับใช้เราในฐานะปุโรหิต⁵ พวกช่างฝีมือต้องใช้ผ้าลินินเนื้อดี ใช้ทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม

⁶พวกเขาต้องทำเสื้อเอโฟด นั่นคือทองคำ สีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม และผ้าลินินสองเส้นเนื้อดี ต้องเป็นงานของช่างฝีมือผู้เชี่ยวชาญ⁷ ต้องมีแถบผูกบ่าสองชิ้นที่มุมด้านบนสองข้าง⁸ สายรัดเอวที่ทออย่างประณีตที่เป็นเหมือนเสื้อเอโฟด ต้องก็ให้ทำเป็นชิ้นเดียวกับเสื้อเอโฟด ทำจากผ้าลินินเนื้อดีเส้นคู่ ด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม⁹ พวกเขาต้องใช้หินโอนิคซสองแผ่นและสลักชื่อบุตรชายบนแผ่นหินนั้นเป็นชื่อของบุตรชายทั้งสิบสองคนของอิสราเอล

¹⁰หินแผ่นที่หนึ่งจะต้องมีหกชื่อ และอีกหกชื่อต้องอยู่บนหินอีกแผ่น เรียงตามลำดับการเกิดของพวกบุตรชาย¹¹ งานของช่างแกะสลักหินเป็นเหมือนอย่างสลักตรา พวกเขาต้องแกะสลักหินสองแผ่นด้วยชื่อของบุตรชายสิบสองคนของอิสราเอล พวกเขาต้องติดบรรดาหินบนเรือนทองคำ¹² เจ้าต้องร้อยหินทั้งชิ้นนี้เข้ากับแถบบ่าทั้งสองข้างของเสื้อเอโฟด หินเหล่านี้จะทำให้พระยาห์เวห์จดจำพวกบุตรชายของอิสราเอล อาโรนจะแบกชื่อพวกเขาไว้บนไหล่ทั้งสองข้างต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์เพื่อให้เป็นที่ทรงจดจำเขา

¹³พวกเขาต้องทำเรือนทองคำ¹⁴ และสร้อยสองเส้นด้วยทองคำบริสุทธิ์เหมือนถักเกลียว และพวกเขาต้องติดสร้อยที่เรือนทองคำ

¹⁵พวกเขาต้องทำกับกรวงแห่งการตัดสินใจซึ่งเป็นงานของช่างฝีมือผู้เชี่ยวชาญเหมือนกับที่ใช้ทำเสื้อเอโฟด ทำด้วยทองคำ สีฟ้า สีม่วง ผ้าขนสัตว์สีแดงเข้ม และผ้าลินินเนื้อดี¹⁶ จึงทำเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พวกเขาต้องพับผ้าสองชั้น ยาวหนึ่งช่วงและกว้างหนึ่งช่วง

¹⁷พวกเขาต้องติดอัญมณีเป็นสี่แถว แถวแรกจะต้องติดกับทิม นูฮาราคัมและโกเมน¹⁸ แถวที่สองต้องติดมรกต โพลิน และเพชร¹⁹ แถวที่สามต้องติดเพทาย โมรา และแอมเมทิสต์²⁰ แถวที่สี่ต้องติดเบริล โอนิกซ์ และแอสเพอร์ หินเหล่านี้ต้องติดในเรือนทองคำ

²¹อัญมณีทั้งหลายต้องจัดเรียงตามชื่อของบุตรชายของอิสราเอลทั้งสิบสองคนไว้ตามลำดับชื่อ หินเหล่านี้ต้องสลักเหมือนสลักตรา แต่ละชื่อจะแทนแต่ละเผ่าจากสิบสองเผ่า²² พวกเขาต้องทำกับกรวง ลักษณะคล้ายเชือกถักเกลียว เป็นงานถักด้วยทองคำบริสุทธิ์²³ พวกเขาต้องทำห่วงทองคำสองห่วงสำหรับกับกรวงและต้องติดที่มุมบนทั้งสองของกับกรวง²⁴ พวกเขาต้องติดห่วงสองห่วงที่มุมสองมุมของผ้ากับกรวง

²⁵พวกเขาต้องติดที่ปลายของสร้อยทั้งสองข้างให้ติดกับเรือนทั้งสองข้าง แล้วพวกเขาต้องติดสิ่งเหล่านี้ที่แถบยึดเสื้อเอโฟดบนบ่าไว้ที่ข้างหน้า²⁶ พวกเขาต้องทำห่วงทองคำสองห่วง และพวกเขาต้องติดที่มุมล่างทั้งสองมุมของกับกรวง บนมุมถัดไปข้างใน

²⁷พวกเขาต้องทำห่วงทองคำสองห่วง และพวกเขาต้องใส่ใต้แถบที่ผูกไหล่ทั้งสองของเสื้อเอโฟดตรงด้านหน้า ใกล้กับตะเข็บเหนือสายรัดเอวซึ่งทออย่างประณีตของเสื้อเอโฟด²⁸ พวกเขาต้องมัดกับกรวงด้วยห่วงของมันและร้อยกับห่วงของเสื้อเอโฟดด้วยด้ายถักสีฟ้า เพื่อที่จะติดกับสายรัดเอวถักของเสื้อเอโฟด สิ่งนี้ก็เพื่อที่จะไม่ให้กับกรวงหลุดจากเสื้อเอโฟด

²⁹เมื่ออาโรนเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ เขาต้องแขวนชื่อบรรดาบุตรชายของอิสราเอลจารึกไว้ที่อกของเขาในกับกรวงแห่งการตัดสินใจ ให้เป็นที่จดจำเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์³⁰ พวกเขาจึงใส่อุริมและกูมิมิโมในกับกรวงแห่งการตัดสินใจ เพื่อที่ทั้งสองสิ่งนี้จะแนบที่ใจของอาโรนเมื่อเขาเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์ ดังนั้นอาโรนจะเอาเครื่องมือการตัดสินใจเพื่อชนชาติอิสราเอลไว้ที่หัวใจของเขาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์อย่างสม่ำเสมอ

³¹พวกเขาต้องทำเสื้อคลุมให้เข้ากับเสื้อเอโฟดด้วยผ้าสีม่วงล้วน³² ให้ทำช่องตรงกลางพื้นเสื้อสำหรับสวมทางศีรษะ ช่องนี้จะต้องมีแถบทอรอบคอเพื่อเสื้อจะไม่ขาด สิ่งนี้จะต้องเป็นงานของช่างทอ

³³ที่ชายล่างของเสื้อคลุม เจ้าต้องทำผลกับทิมต่างๆ ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มรอบชายเสื้อ กระดิ่งทองคำต้องติดสลับโดยรอบ³⁴ จะต้องมีการตั้งทองคำลูกหนึ่ง และผลกับทิมผลหนึ่ง กระดิ่งทองคำอีกลูกหนึ่ง ผลกับทิมอีกผลหนึ่ง และต่อๆ ไป รอบชายล่างของเสื้อคลุม³⁵ อาโรนจะสวมเสื้อคลุมนี้นี้เมื่อเขารับใช้ เพื่อว่าเสียงกระดิ่งจะได้ยินเมื่อเขาเข้าพบพระยาห์เวห์ในสถานบริสุทธิ์และเมื่อเขาได้ออกมา เหตุนี้แหละเขาจะไม่ตาย

³⁶พวกเขาต้องทำแผ่นทองคำบริสุทธิ์และสลักไว้ เหมือนอย่างสลักตราว่า “บริสุทธิ์แด่องค์พระยาห์เวห์”³⁷ พวกเขาต้องเอาด้ายถักสีฟ้าผูกแผ่นทองคำนั้นไว้ให้อยู่ที่ข้างหน้าผ้าโพกศีรษะ³⁸ แผ่นทองคำนั้นจะอยู่ที่บนหน้าผากของอาโรน เขาต้องแบกความผิดใดต่างๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับของบูชาอันบริสุทธิ์ที่คนอิสราเอลนำมาถวายแด่พระยาห์เวห์ อาโรนจะต้องคาดผ้าโพกศีรษะที่หน้าผากไว้อย่างสม่ำเสมอ เพื่อพระยาห์เวห์จะทรงรับของถวายของพวกเขา

³⁹พวกเขาต้องทำเสื้อคลุมด้วยผ้าลินินเนื้อดี และพวกเขาต้องทำผ้าโพกศีรษะนั้นด้วยผ้าลินินเนื้อดี พวกเขาต้องทำสายรัดเอวด้วยซึ่งเป็นงานของช่างปัก

⁴⁰สำหรับพวกบุตรชายของอาโรน พวกเขาต้องทำบรรดาเสื้อคลุม สายรัดเอว และผ้าโพกศีรษะเพื่อเป็นเกียรติและความงามสง่าของพวกเขา⁴¹ พวกเขาต้องสวมใส่ชุดให้อาโรนพี่ชายของเขาและพวกบุตรชายของเขา พวกเขาต้องเจิม สถาปนาพวกเขาและแยกพวกเขาออกจากต่างหากเพื่อเรา เพื่อว่าพวกเขาจะรับใช้เราในฐานะปุโรหิต

⁴²พวกเขาต้องทำบรรดาเสื้อตัวในให้พวกเขาด้วยผ้าลินินที่จะสวมปกปิดร่างกาย ซึ่งจะคลุมพวกเขาตั้งแต่เอวไปจนถึงต้นขา⁴³ อาโรนและพวกบุตรชายของเขาต้องสวมเครื่องแต่งกายเหล่านี้ เมื่อพวกเขาเข้าไปในเต็นท์นัดพบ หรือเมื่อพวกเขาเข้าใกล้แท่นบูชาเพื่อจะรับใช้ในสถานบริสุทธิ์ พวกเขาต้องทำสิ่งนี้เพื่อพวกเขาจะไม่มีมลทินและความผิดและพวกเขาจะถึงชีวิต เรื่องนี้ให้เป็นกฎถาวรสำหรับอาโรน และลูกหลานของเขาสืบไป

¹เหล่านี้คือสิ่งที่พวกเขาต้องทำที่จะแยกพวกเขาไว้สำหรับเรา เพื่อพวกเขาจะรับใช้เราในฐานะปุโรหิต จงเอาโคหนุ่มหนึ่งตัวและแกะตัวผู้สองตัวซึ่งไร้ตำหนิ² ขนมันปิ้งไร้เชื้อ และขนมันไร้เชื้อคลุกน้ำมัน และขนมันแผ่นบางไร้เชื้อกาน้ำมัน จงทำขนมันเหล่านี้ด้วยแปรงสาธิตอย่างดี

³พวกเขาต้องใส่ขนมันเหล่านี้ไว้ในตระกร้าเดียว จงนำมาพร้อมกับตระกร้า และถวายพร้อมกับโคตัวผู้ และแกะตัวผู้สองตัว⁴ พวกเขาต้องพาดอาโรนและพวกบุตรชายของเขา มาแสดงตัวที่ประตูเต็นท์นัดพบ แล้วจงชำระตัวอาโรนและพวกบุตรชายของเขาในน้ำ

⁵พวกเขาต้องนำเครื่องแต่งกายและสวมใส่ให้อาโรนด้วยเสื้อคลุม เสื้อคลุมยาวเอโฟด เสื้อเอโฟดและทับทรวง ผูกสายคาดเอวของเอโฟดที่ทออย่างประณีต ให้แน่นรอบเขา⁶ เขาต้องพันผ้าโพกศีรษะบนศีรษะของเขาและสวมมงกุฎบริสุทธิ์กับผ้าโพกศีรษะ⁷ แล้วนำน้ำมันเจิมมาและรินลงบนศีรษะของเขา และนี่แหละเป็นวิธีที่เจิมเขา

⁸พวกเขาต้องนำพวกบุตรชายของเขา มาและสวมเสื้อคลุมให้พวกเขา⁹ พวกเขาต้องให้อาโรนและบรรดาบุตรชายของเขาใส่สายรัดเอว และจงคาดสายรัดศีรษะให้พวกเขา แล้วงานในฐานะปุโรหิตก็จะเป็นของพวกเขาตามกฎบัญญัติตลอดไป นี่แหละเป็นวิธีที่เจ้าต้องแต่งตั้งอาโรนและพวกบุตรชายของเขาไว้เพื่อรับใช้เรา

¹⁰พวกเขาทุกคนต้องนำโคตัวผู้ทุกตัวมาที่หน้าเต็นท์นัดพบ และให้อาโรนกับพวกบุตรชายของเขา วางมือลงบนหัวโค¹¹ พวกเขาต้องฆ่าโคตัวผู้นั้นเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่ทางเข้าประตูเต็นท์นัดพบ

¹²พวกเขาต้องนำเลือดโคบางส่วนและใช้นิ้วมือจุ่มทาที่เชิงนอนของแท่นบูชา และพวกเขาต้องรินเลือดที่เหลือที่ฐานแท่นบูชา¹³ พวกเขาต้องเอาไขมันทั้งหมดที่หุ้มเครื่องในและตับ และไตทั้งสองลูกรวมทั้งไขมันที่ติดไตนั้นมาเผาทั้งหมดยกเว้นไขมัน¹⁴ แต่เนื้อกับหนัง และมูลของโคนั้น พวกเขาต้องเผาไฟที่นอกค่าย นี่เป็นเครื่องบูชาถวายลบล้างบาป

¹⁵พวกเขาต้องนำแกะตัวผู้หนึ่งตัวมา และให้อาโรนกับพวกบุตรชายของเขา วางมือบนหัวของมัน¹⁶ พวกเขาต้องฆ่าแกะตัวนั้น และเอาเลือดพรมไปรอบๆ แท่น¹⁷ พวกเขาต้องสับแกะตัวนั้นออกเป็นท่อนและล้างเครื่องในกับขาของมัน และพวกเขาต้องวางเครื่องในไว้กับส่วนอื่นพร้อมกับหัวของมัน¹⁸ บนแท่นบูชา นั้นจงเผาแกะตัวผู้ทั้งตัว เป็นเครื่องถวายเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ เป็นกลิ่นที่หอม เป็นเครื่องถวายบูชาที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์

¹⁹พวกเขาต้องนำแกะตัวผู้อีกตัวหนึ่งมา และให้อาโรนกับพวกบุตรชายของเขา วางมือบนหัวของมัน²⁰ แล้วพวกเขาต้องฆ่าแกะตัวผู้และนำเลือดส่วนหนึ่งมาทาที่ปลายหูขวาของอาโรน และปลายหูขวาของพวกบุตรชายของเขา ที่หัวแม่มือขวา และที่หัวแม่เท้าขวาของพวกเขา แล้วเจ้าต้องพรมเลือดรอบแท่นบูชาทุกด้าน

²¹พวกเขาต้องนำเลือดส่วนหนึ่งที่อยู่บนแท่นบูชา กับน้ำมันเจิมบางส่วน และพรมอาโรนและบรรดาเครื่องแต่งกายของเขา และจงพรมพวกบุตรของเขา และบรรดาเครื่องแต่งกายของพวกเขาด้วย อาโรนและบรรดาเครื่องแต่งกายของเขาจะต้องแยกไว้สำหรับเรา พร้อมทั้งบรรดาเครื่องแต่งกายของเขา บุตรชายของเขา และบรรดาเครื่องแต่งกายของพวกบุตรชายของเขาที่อยู่กับเขา

²²พวกเขาต้องเอาไขมันของแกะตัวผู้ ซึ่งเป็นไขมันส่วนหาง ไขมันหุ้มเครื่องใน ไขมันหุ้มตับ ไตทั้งสองลูกกับไขมันหุ้มไต และโคนขาขวาด้วย เพราะเป็นแกะตัวผู้ที่ใช้เพื่อการแต่งตั้งปุโรหิตสำหรับเรา²³ จงนำขนมันปิ้งหนึ่งก้อน ขนมันคลุกน้ำมันหนึ่งแผ่น และขนมันปิ้งบางหนึ่งแผ่นจากตระกร้าขนมันปิ้งไร้เชื้อ ซึ่งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์

²⁴พวกเขาต้องนำสิ่งเหล่านี้ใส่ในมือทั้งสองข้างของอาโรนและมือทั้งสองข้างของพวกบุตรชายของเขา และถวายโยกของเหล่านั้นสำหรับเราเป็นเครื่องถวายโยกบูชาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์²⁵ พวกเขาต้องรับอาหารจากมือของพวกเขาและนำไปเผาพร้อมกับเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นหอมสำหรับเรา เป็นเครื่องถวายบูชาแด่เราด้วยไฟ

²⁶พวกเขาต้องเอาเนื้อส่วนนอกจากแกะตัวผู้สำหรับถวายของอาโรนและถวายโยกเป็นเครื่องถวายโยกบูชาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ และมันจะเป็นส่วนแบ่งของพวกเขา²⁷ พวกเขาต้องเอาเนื้ออกของเครื่องถวายโยกบูชาที่ถวายโยกแล้วแยกออกไว้สำหรับเรา และเนื้อโคนขาที่เป็นส่วนของปุโรหิต ทั้งส่วนอกที่ถวายโยกแล้วและเนื้อโคนขาซึ่งจะเป็นส่วนแบ่งของอาโรนและพวกบุตรชายของเขา²⁸ สิ่งเหล่านี้จะเป็นกฎตลอดกาลสำหรับอาโรนและพวกบุตรชายของเขา ที่จะได้รับจากชาวอิสราเอลเพื่อถวายแด่พระยาห์เวห์จากเครื่องถวายสันติบูชา

²⁹เครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ของอาโรนต้องสงวนไว้สำหรับพวกบุตรชายของเขาสืบไป พวกเขาต้องได้รับการเจิมและแต่งตั้งในพวกเขาเพื่อเรา³⁰ ปุโรหิตผู้สืบทอดแทนอาโรนจากพวกบุตรชายของเขา ผู้ซึ่งจะมายังเต็นท์นัดพบสำหรับรับใช้เราในสถานบริสุทธิ์ จะต้องสวมบรรดาเครื่องแต่งกายเหล่านี้เป็นเวลาเจ็ดวัน

³¹พวกเขาต้องนำแกะตัวผู้สำหรับแต่งตั้งบรรดาปุโรหิตสำหรับเราและเอาเนื้อมาต้มในสถานบริสุทธิ์³² อาโรนกับพวกบุตรชายของเขาต้องกินเนื้อแกะตัวผู้นั้นกับขนมันปิ้งซึ่งอยู่ในตระกร้าที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ³³ พวกเขาต้องกินเนื้อและขนมันปิ้งที่นำมาถวายบูชาลบล้างบาปและแต่งตั้งพวกเขา เพื่อจะแยกพวกเขาออกมาสำหรับเรา แต่คนอื่นๆ จะกินไม่ได้ เพราะสิ่งเหล่านี้คือว่าเป็นของที่ได้ถวายแก่เราแล้ว ได้สงวนไว้สำหรับเรา³⁴ ถ้าเนื้อที่ใช้ในเครื่องถวายสถาปนาบูชา หรือขนมันปิ้งใดๆ นั้นยังเหลืออยู่จนถึงตอนเช้า แล้วเจ้าต้องเผามันเสีย ห้ามกินเพราะเป็นสิ่งที่แยกไว้สำหรับเราแล้ว

³⁵ ด้วยวิธีนี้แหละให้ทำตามทุกสิ่งที่เราได้บัญชาพวกเขาให้ทำ พวกเขาต้องปฏิบัติต่ออาโรนและพวกบุตรชายของเขา เป็นเวลาเจ็ดวันที่พวกเขาจะต้องเตรียมพวกเขา³⁶ ทุกวันพวกเขาต้องนำโคผู้หนึ่งตัวมาถวายเป็นเครื่องถวายบูชาลงบาป พวกเขาต้องชำระแท่นบูชาให้บริสุทธิ์โดยการลบลงบาปให้กับแท่นนั้น และพวกเขาต้องเจิมแท่นนั้นเพื่อแยกไว้สำหรับเรา³⁷ เป็นเวลาเจ็ดวัน พวกเขาต้องทำการลบลงบาปให้กับแท่นนั้นและแยกไว้สำหรับพระยาห์เวห์ แล้วแท่นบูชาแยกไว้สำหรับเราจะสมบูรณ์ สิ่งใดก็ตามที่สัมผัสกับแท่นนี้ก็จะต้องแยกไว้สำหรับพระยาห์เวห์

³⁸ พวกเขาต้องถวายบูชาบนแท่นบูชาทุกวัน ด้วยลูกแกะอายุหนึ่งปีสองตัว³⁹ พวกเขาต้องนำลูกแกะหนึ่งตัวมาถวายบูชาตอนเช้า และอีกตัวหนึ่งมาถวายบูชาตอนเย็น

⁴⁰ พร้อมกับลูกแกะตัวที่หนึ่งนั้น จงถวายแป้งอย่างดีหนึ่งส่วนสิบเอฟารห์ เกล้าน้ำมันที่สกัดไว้จากบรรดาผลไม้ของหนึ่งในสี่อิน และเหล้าองุ่นหนึ่งในสี่อินเป็นเครื่องถวายดื่มบูชา

⁴¹ พวกเขาต้องถวายลูกแกะตัวที่สองประมาณเวลาพระอาทิตย์ตก พวกเขาต้องถวายเครื่องถวายธัญบูชาเช่นเดียวกับตอนเช้า และเครื่องถวายดื่มบูชาคู่กันด้วยให้เป็นกลิ่นหอมสำหรับเรา เป็นเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟสำหรับเรา⁴² นี่จะต้องเป็นเครื่องถวายเผาบูชาเสมอไปตลอดทุกยุคของพวกเขา ทางเข้าเต็นท์นัดพบเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่ซึ่งเราจะพบพวกเขาและจะพูดกับพวกเขาที่นั่น

⁴³ นั่นคือที่ที่เราจะพบกับชาวอิสราเอล คือเต็นท์จะแยกไว้สำหรับเราด้วยพระสิริของเรา⁴⁴ เราจะแยกเต็นท์นัดพบและแท่นบูชาไว้สำหรับเรา เพราะสิ่งเหล่านี้จะเป็นของเราแต่ผู้เดียว เราจะแยกอาโรนและพวกบุตรชายของเขาไว้ให้เป็นปุโรหิตรับใช้เรา

⁴⁵ เราจะอยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอล และจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา⁴⁶ พวกเขาจะได้ว่า เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา ผู้ได้นำพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์ เพื่อเราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา

Chapter 30

¹ พวกเขาต้องสร้างแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอม พวกเขาต้องทำแท่นนั้นด้วยไม้กระถินเทศ² ความยาวจะต้องเป็นหนึ่งในศอก และความกว้างของมันหนึ่งศอก มันต้องเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก เชิงนอนต้องทำเป็นชิ้นเดียวกับแท่น

³ พวกเขาต้องหุ้มแท่นบูชาเครื่องหอมด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบน ด้านข้าง และเชิงนอน พวกเขาต้องทำขอบด้วยทองคำล้อมรอบแท่น⁴ พวกเขาต้องทำห่วงทองคำสองห่วง ติดใต้ขอบทั้งสองด้านที่อยู่ตรงข้ามกัน ห่วงนั้นจะต้องเป็นตัวสำหรับใส่ไม้คานเพื่อหามแท่น

⁵ พวกเขาต้องทำไม้คานหามจากไม้กระถินเทศและพวกเขาต้องหุ้มมันด้วยทองคำ⁶ พวกเขาต้องตั้งแท่นเผาเครื่องหอมนั้นไว้ข้างหน้าม่าน ซึ่งอยู่ใกล้หีบแห่งสักขีพยาน มันต้องอยู่ข้างหน้าฟาหิบลบลงบาป ซึ่งอยู่เหนือหีบแห่งสักขีพยาน ที่ซึ่งเราจะพบกับพวกเขา

⁷ อาโรนต้องเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้นทุกเช้า เขาต้องเผาเครื่องหอมนั้นเมื่อเขาจุดแลประทักษิณและอาโรนจุดประทักษิณอีกในเวลาเย็น ดังนั้นเครื่องหอมจะเผาบนแท่นนั้นเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เสมอไปตลอดชั่วลูกหลานของพวกเขา⁸ แต่พวกเขาห้ามนำเครื่องหอมอื่น หรือห้ามนำเครื่องเผาบูชา หรือ เครื่องธัญบูชามาเผาบนแท่นบูชาเครื่องหอม พวกเขาต้องห้ามรินเครื่องดื่มบูชาบนแท่นนั้น

¹⁰ อาโรนต้องทำพิธีลบลงบาปที่เชิงนอนปีละครั้ง ด้วยเลือดของเครื่องบูชาลงบาป เขาต้องการลงบาปให้กับแท่นนั้นปีละครั้งตลอดชั่วลูกหลานของพวกเขา แท่นนั้นจะแยกไว้สำหรับพระยาห์เวห์อย่างสมบูรณ์”

¹¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า¹² “เมื่อพวกเขาจัดสำมะโนครัวชนชาติอิสราเอล แล้วจงให้แต่ละคนนำค่าไถ่ชีวิตของตนมาถวายแด่พระยาห์เวห์ พวกเขาต้องทำสิ่งนี้หลังจากที่เจ้านับพวกเขา เพื่อว่าจะไม่มีภัยจะเกิดขึ้นท่ามกลางพวกเขาเมื่อนับพวกเขา¹³ ทุกคนที่ถูกนับในทะเบียนสำมะโนครัวจะต้องถวายดังนี้ คือ เงินหนักครึ่งเชเชล ตามเชเชลของสถานนมัสการ (เชเชลหนึ่งมีสี่สิบเก-ราห์) ครึ่งเชเชลจะเป็นเครื่องถวายแด่พระยาห์เวห์¹⁴ ทุกคนที่ถูกนับ ตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป เมื่อประชาชนนำของมาถวายบูชาแด่เรา

¹⁵ เมื่อประชาชนถวายเครื่องบูชานี้แด่เราเพื่อลบลงบาปสำหรับชีวิตของตนนั้น คนมั่งมีต้องไม่ถวายเกินครึ่งเชเชล และคนจนก็ต้องไม่ถวายน้อยกว่านั้น¹⁶ พวกเขาต้องรับเงินค่าลงบาปจากชนชาติอิสราเอล และพวกเขาต้องจัดสรรเงินเพื่องานของเต็นท์นัดพบ จะต้องเป็นเครื่องเตือนใจของชาวอิสราเอลต่อหน้าเรา เพื่อจะลบลงบาปสำหรับชีวิตพวกเขา”

¹⁷ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า¹⁸ “พวกเขาต้องทำอ่างขนาดใหญ่ด้วยทองสัมฤทธิ์พร้อมกับขาตั้งทองสัมฤทธิ์ เป็นอ่างสำหรับล้างชำระ พวกเขาต้องตั้งอ่างนั้นไว้ระหว่างเต็นท์นัดพบและแท่นบูชา และพวกเขาต้องเอาน้ำใส่อ่างนั้น

¹⁹ อาโรนและบรรดาบุตรชายของเขาต้องล้างมือและเท้าของพวกเขาด้วยน้ำจากในอ่างนั้น²⁰ เมื่อพวกเขาเข้าไปในเต็นท์นัดพบ หรือเมื่อพวกเขาเข้ามาใกล้แท่นบูชาเพื่อปรนนิบัติเราด้วยเครื่องเผาบูชา พวกเขาต้องล้างด้วยน้ำเพื่อว่าพวกเขาจะไม่ตาย²¹ พวกเขาต้องล้างมือและเท้าเพื่อว่าพวกเขาจะไม่ตาย และนี่จะเป็นกฎบัญญัติตลอดไปสำหรับสำหรับอาโรนและเชื้อสายของเขาตลอดชั่วลูกหลานของพวกเขา”

²²พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า²³“จงเอาเครื่องเทศอย่างดีเหล่านี้ คือ มดยอบน้ำหำร้อยเชเชล อบเชยหอม 250 เชเชล ตะไคร้หอม 250 เชเชล²⁴การบูรห้าร้อยเชเชล ซึ่งตามน้ำหนักของเชเชลของสถานนมัสการ และน้ำมันมะกอกหนึ่งอิน²⁵ พวกเจ้าต้องทำน้ำมันเจิมบริสุทธิ์ด้วยส่วนผสมเหล่านี้ ตามวิธีการของช่างปรุงน้ำหอม จะเป็นน้ำมันเจิมบริสุทธิ์ที่สงวนไว้สำหรับเรา

²⁶พวกเจ้าต้องเจิมเต็นท์นัดพบด้วยน้ำมันนั้น รวมทั้งหีบแห่งสักขีพยาน²⁷โต๊ะและเครื่องใช้ทุกอย่าง คันประทับกับเครื่องใช้ประจำคันประทับ และแท่นเผาเครื่องหอม²⁸แท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา พร้อมเครื่องใช้ทุกอย่าง และอ่างกับฐานรอง

²⁹พวกเจ้าต้องแยกสิ่งเหล่านี้ไว้สำหรับเราเพื่อว่ามันจะบริสุทธิ์สำหรับเรา สิ่งใดๆ ที่มาสัมผัสของเหล่านี้ก็จะบริสุทธิ์ไปด้วย³⁰ พวกเจ้าต้องเจิมอาโรนกับพวกบุตรชายของเขาและแยกพวกเขาไว้สำหรับเรา เพื่อพวกเขาจะได้เป็นปุโรหิตรับใช้เรา³¹ พวกเจ้าต้องแจ้งแก่ชาวอิสราเอลว่า ‘นี่เป็นน้ำมันเจิมที่แยกไว้สำหรับพระยาห์เวห์ตลอดชั่วลูกหลานของเจ้า

³²ห้ามใช้น้ำมันนี้กับผิวของคน และห้ามกำน้ามันอื่นให้มีส่วนผสมเหมือนน้ำมันนี้ เพราะน้ำมันนี้แยกไว้สำหรับพระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องถือรักษาลักษณะนี้³³ ใครก็ตามผสมน้ำมันหอมอย่างนี้ หรือใครใช้ชโลมคนอื่น คนนั้นจะถูกตัดออกจากหมู่ประชาชนของเขา”

³⁴พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงเอาเครื่องเทศ คือ กำยาน ชะมด และมหาหิงค์ ผสมกับกำยานบริสุทธิ์ในอัตราส่วนเท่าๆ กัน³⁵ จงผสมตามแบบของเครื่องหอม ผสมอย่างช่าง ปรุงด้วยเกลือ ให้เป็นของบริสุทธิ์ และแยกไว้ต่างหาก³⁶ พวกเจ้าจะบดมันอย่างละเอียดอย่างมาก วางไว้หน้าหีบแห่งสักขีพยาน ซึ่งอยู่ในเต็นท์นัดพบ ที่เรามาพบกับเจ้า พวกเจ้าต้องถือว่าเครื่องหอมนั้นบริสุทธิ์มากสำหรับเรา

³⁷ส่วนเครื่องหอมที่พวกเจ้าจะทำนั้น พวกเจ้าต้องไม่ทำเหมือนส่วนผสมนี้เพื่อใช้เอง ต้องถือว่าเป็นของบริสุทธิ์ที่สุดต่อพวกเจ้า³⁸ ผู้ใดทำเครื่องหอมเช่นนี้ไว้ใช้เป็นน้ำหอมต้องถูกตัดออกจากหมู่ประชาชนของเขา”

Chapter 31

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า²“ดูเถิด เราได้เลือกเบซาเลลบุตรชายของอูรีผู้เป็นบุตรชายของเฮอรัจากเผ่ายูดาคาห์

³เราได้ให้เขาเต็มไปด้วยพระวิญญาณของเรา ให้เขามีปัญญา ความเข้าใจ และความรู้ในงานช่างทั้งสิ้น⁴ เพื่อจะคิดแบบในการทำเครื่องทอง เครื่องเงิน และเครื่องทองสัมฤทธิ์⁵ ในการเจียรโนและประกอบอัญมณี และงานแกะสลักไม้เพื่อที่จะทำงานช่างทั้งหมด

⁶นอกจากเขาแล้ว เราได้ตั้งโอโฮสับบุตรชายของอาหิสะมาคจากเผ่าดาน เขายังได้ใส่ทักษะในใจของทุกคนที่ฉลาดเพื่อว่าพวกเขาจะทำทุกอย่างที่เราได้สั่งเจ้านี้รวมทั้ง⁷เต็นท์นัดพบ หีบแห่งสักขีพยาน และฝาหีบลงบาบปบนหีบ และเครื่องใช้ทุกสิ่งของเต็นท์⁸โต๊ะกับเครื่องใช้สำหรับโต๊ะ คันประทับบริสุทธิ์กับเครื่องใช้ทุกสิ่งสำหรับคันประทับ แท่นบูชาเผาเครื่องหอม⁹แท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชารวมทั้งเครื่องใช้ทุกสิ่งสำหรับแท่น และอ่างขนาดใหญ่กับฐานรอง

¹⁰นี่รวมทั้งเครื่องแต่งกายที่ถักอย่างประณีตด้วย เครื่องแต่งกายบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต และเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์สำหรับพวกบุตรชายของเขา สงวนไว้สำหรับเราเพื่อที่พวกเขาจะได้รับใช้เราในฐานะปุโรหิต¹¹นี่รวมไปถึงน้ำมันเจิมและเครื่องหอมสำหรับสถานบริสุทธิ์ พวกช่างเหล่านี้ต้องทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่เราได้บัญชาเจ้า”

¹²พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า¹³“จงสั่งชนชาติอิสราเอลว่า ‘เจ้าต้องรักษาวินสະบาโตของพระยาห์เวห์ไว้อย่างเคร่งครัด เพราะนี่จะเป็นหมายสำคัญระหว่างพระองค์กับพวกเจ้าตลอดชั่วลูกหลานของพวกเจ้า เพื่อเจ้าจะรู้ว่า พระองค์คือยาห์เวห์ ผู้แยกพวกเจ้าไว้สำหรับพระองค์¹⁴ ดังนั้นพวกเจ้าต้องรักษาวินสະบาโตเพื่อจะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า สงวนไว้สำหรับพระองค์ ผู้ใดทำให้นั้นเป็นมลทินจะต้องตายอย่างแน่นอน ผู้ใดทำงานใดในวันสະบาโต ผู้นั้นต้องถูกตัดออกจากหมู่ประชาชนของเขา¹⁵ จงทำงานทั้งหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสະบาโตสำหรับหยุดพักอย่างสิ้นเชิง เป็นวันบริสุทธิ์ที่สงวนไว้เพื่อพระเกียรติของพระยาห์เวห์ ผู้ใดที่ทำงานในวันสະบาโตต้องถึงตายอย่างแน่นอน

¹⁶ดังนั้นชนชาติอิสราเอลต้องรักษาวินสະบาโต พวกเขาต้องปฏิบัติตามตลอดชั่วลูกหลานของพวกเขาเป็นกฎถาวรตลอดไป¹⁷ สະบาโตจะเป็นหมายสำคัญระหว่างพระยาห์เวห์กับชาวอิสราเอลเสมอไป เพราะในหกวันพระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างท้องฟ้าและแผ่นดินโลก แต่ในวันที่เจ็ดทรงหยุดพักผ่อนและฟื้นฟูพระทัย”

¹⁸เมื่อพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสสนบนภูเขาซีนายเสร็จแล้ว พระองค์จึงประทานแผ่นพระบัญญัติสองแผ่น ทำจากหินจารึกด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง

Chapter 32

¹เมื่อประชาชนเห็นว่าโมเสสชักเข้าไม่ลงมาจากภูเขา พวกเขาจึงได้รวมตัวล้อมรอบอาโรน และกล่าวว่า “ มาเถิด จงสร้างรูปเคารพให้เรา ซึ่งจะนำหน้าเรา เพราะว่าโมเสสนี้แหละ ผู้ชายคนที่นำเราออกมาจากดินแดนอียิปต์ เราไม่ทราบว่าจะไร้อะไรขึ้นกับเขา”² ดังนั้นอาโรนจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “จงถอดบรรดาตุ้มหูทองคำของภรรยาและหูของบุตรชายและบุตรหญิงของเจ้าทั้งหลาย และนำมาให้เราเถิด”

³ประชาชนทั้งหมดจึงถอดตุ้มหูทองจากหูของพวกเขาและนำมามอบให้อาโรน⁴ เมื่ออาโรนได้รับทองคำจากพวกเขาแล้ว จึงใช้เครื่องมือหล่อ และหล่อเป็นรูปลูกโคตัวหนึ่ง แล้วประชาชนพูดว่า “อิสราเอล สิ่งนี้แหละเป็นพระของพวกเรา” ซึ่งได้นำพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์”

⁵เมื่ออาโรนเห็นดังนั้นแล้ว เขาก็สร้างแท่นบูชาไว้ต่อหน้ารูปลูกโคนั้น และประกาศว่า “พรุ่งนี้จะเป็นงานเลี้ยงถวายพระเกียรติพระยาห์เวห์”⁶ ประชาชนก็ลุกขึ้นแต่เช้าในวันต่อมาและถวายบรรดาเครื่องบูชาเผา และนำบรรดาเครื่องสันติบูชามา แล้วประชาชนจึงนั่งลง กินและดื่ม และแล้วก็ได้ลุกขึ้นรื่นเริงในงานเลี้ยงอย่างเมามาย

⁷แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงรีบไปให้เร็ว เพราะว่าประชาชนของพวกเราซึ่งเจ้าได้นำออกจากดินแดนอียิปต์นั้น ได้ทำเรื่องเสื่อมเสีย พวกเขาได้หันจากทางซึ่งเราบัญชาพวกเขาไว้เป็นอย่างรวดเร็ว พวกเขาหล่อรูปลูกโคขึ้นสำหรับตนเอง และนมัสการ และถวายบูชาแก่รูปนั้น พวกเขาบอกว่า ‘อิสราเอล สิ่งนี้แหละเป็นพระเจ้าของพวกเรา’ ซึ่งได้นำเจ้าออกจากดินแดนอียิปต์”

⁹แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราเห็นชนชาตินี้แล้ว ดูเถิด พวกเขาเป็นชนชาติที่ดื้อรั้น¹⁰ ถึงตอนนี้แล้ว จงอย่าพยายามยับยั้งเรา เพื่อความโกรธของเราจะเผาไหม้พวกเขา ดังนั้นเราจะทำลายพวกเขาเสีย แล้วเราจะสร้างชนชาติใหญ่จากพวกเขา”¹¹ แต่โมเสสพยายามทูลขอการคลายพระพิโรธจากพระยาห์เวห์ เขาพูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ เหตุใดพระองค์จึงรังือยนักต่อประชาชนของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกจากดินแดนอียิปต์ด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์?

¹²เหตุใดจึงควรให้คนอียิปต์กล่าวว่า ‘พระองค์ทรงนำพวกเขาออกมาเพื่อจะทรงทำร้ายพวกเขา เพื่อจะทรงสังหารพวกเขาที่ภูเขาและทำลายพวกเขาเสียจากแผ่นดินโลก’ ขอพระองค์ทรงหันกลับจากพระพิโรธอันแรงกล้า และขอเปลี่ยนพระทัยอย่างการลงโทษประชาชนของพระองค์เช่นนี้เลย¹³ ขอทรงจดจำอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์เองได้ทรงให้สัญญาเขาเหล่านั้นว่า ‘เราจะให้ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายมากมายเหมือนดังดวงดาวในท้องฟ้า และเราจะยกดินแดนนี้ทั้งหมดที่เราสัญญาให้แก่เชื้อสายของพวกเรา พวกเขาจะรับไว้เป็นมรดกตลอดไป’”¹⁴ แล้วพระยาห์เวห์จึงเปลี่ยนพระทัยไม่ทรงทำการลงโทษอย่างที่พระองค์ทรงมีพระดำริไว้แก่ประชาชนของพระองค์

¹⁵แล้วโมเสสจึงกลับลงมาจากภูเขา ถือแผ่นพระบัญญัติสองแผ่นในมือของเขา บรรดาแผ่นศิลานั้น จารึกทั้งสองด้าน ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง¹⁶ แผ่นทั้งสองแผ่นเป็นฝีพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง และเป็นลายพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง ได้สลักไว้บนแผ่นศิลานั้น

¹⁷เมื่อโยชูวาได้ยินเสียงประชาชนตะโกนอยู่ เขาก็พูดกับโมเสสว่า “มีเสียงดังเหมือนกำลังสู้รบกันอยู่ในค่าย”¹⁸ แต่โมเสสตอบว่า “นั่นไม่ใช่เสียงร้องของผู้ชนะ และไม่ใช่เสียงร้องของผู้แพ้ แต่เป็นเสียงร้องรำทำเพลงที่เราได้ยิน”

¹⁹เมื่อโมเสสเข้ามาใกล้ค่าย เขาเห็นลูกโคและประชาชนกำลังเต้นรำ เขาก็นับดาโลสะยั้งนัก เขากุมแผ่นศิลาจากมือของเขาและทำให้มันแตกเสียดังเข็ญเขา²⁰ เขาเอาลูกโคที่ประชาชนทำไว้ เผาเสีย บดเป็นผง และโรยลงในน้ำ แล้วเขาให้ประชาชนอิสราเอลดื่ม

²¹แล้วโมเสสกล่าวกับอาโรนว่า “ประชาชนนี้ทำอะไรแก่ท่านเล่า ท่านจึงนำบาปใหญ่ขึ้นมาสู่พวกเขา?”²² อาโรนตอบว่า “อย่าให้ความโกรธของท่านเดือดดาลเจ้านาย ท่านก็รู้จักประชาชนพวกนี้แล้วว่า พวกเขาชั่วร้ายที่จะทำชั่ว”²³ พวกเขามอบอกข้าพเจ้าว่า ‘ขอสร้างพระให้เรา ซึ่งจะนำหน้าเรา ด้วยว่าโมเสสนี้ก็ได้นำเราออกจากดินแดนอียิปต์นั้น เราไม่ทราบว่าจะไรเกิดขึ้นกับเขา’²⁴ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขาว่า ‘ใครมีทองคำให้ปลดออกมา’ พวกเขามอบทองคำให้ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้โยนลงไปในไฟ และผลคือลูกโคนี้”

²⁵โมเสสเห็นว่าประชาชนไม่สามารถควบคุมได้ (เพราะอาโรนปล่อยเขาทั้งหลายจนไม่สามารถควบคุมได้ เป็นเหตุให้พวกเขาถูกพวกศัตรูของพวกเขาเหยียดหยัน)²⁶ แล้วโมเสสยืนอยู่ที่ประตูค่ายและพูดว่า “ใครอยู่ฝ่ายพระยาห์เวห์ จงมาหาเราเถิด” คนเลวทั้งหมดมาหาเขาพร้อมกัน²⁷ โมเสสจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘แต่ละคน จงเหน็บดาบแนบกาย และไปมาตามประตูค่ายที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งรอบค่าย และฆ่าทุกคนแม้เป็นพี่น้อง มิตรสหาย และเพื่อนบ้านของเขาเองก็ตาม’”

²⁸คนเลวทำตามทีโมเสสบัญชา ในวันนั้นประชาชนประมาณสามพันคนได้ตายลง²⁹ โมเสสกล่าวกับคนเลวว่า “ในวันนี้พวกท่านได้ถูกแต่งตั้งรับใช้พระยาห์เวห์ แต่ละคนจงสู้รบกับบุตรและพี่น้องของตน เพื่อพระยาห์เวห์จะทรงอวยพรท่านทั้งหลายวันนี้”

³⁰วันต่อมา โมเสสจึงกล่าวกับประชาชนว่า “ท่านทั้งหลายได้ทำบาปใหญ่ยิ่ง แต่ตอนนี้เราจะขึ้นไปเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์ บางทีเราจะกราบทูลขอลบล้างบาปของพวกท่านได้”³¹ โมเสสจึงกลับไปเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์และกราบทูลว่า “ประชาชนเหล่านี้ได้ทำบาปใหญ่ยิ่งและพวกเขาสร้างรูปเคารพทองคำสำหรับตัวเอง³² แต่ตอนนี้ ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของพวกเขาด้วยเถิด หาไม่แล้วขอพระองค์ทรงลบข้าพระองค์เสียจากหนังสือที่พระองค์ทรงได้จดไว้”

³³พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “ใครก็ตามทำตามต่อเรา เราก็จะลบชื่อผู้นั้นจากหนังสือของเรา”³⁴ ดังนั้น ตอนนี้ จงไปเถิด นำประชาชนไปยังที่ซึ่งเราได้บอกแก่เจ้าแล้ว ดูเถิด ภูเขาสิโรรสของเราจะนำหน้าเจ้า แต่ว่าในวันที่เราลงโทษเขานั้น เราจะลงโทษพวกเขาเพราะบาปของพวกเขา”³⁵ แล้วพระยาห์เวห์ทรงบันดาลให้เกิดหายนะกับประชาชน เพราะพวกเขาได้ทำลูกโคซึ่งอาโรนทำนั้น

Chapter 33

¹แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงลุกไปจากที่นี่ เจ้ากับประชาชนซึ่งเจ้าได้นำออกมาจากดินแดนอียิปต์ ไปยังดินแดนซึ่งเราได้ให้สัญญากับอับราฮัม อิส

อัคร และกับยาโคบ เมื่อเราได้พูดว่า ‘เราจะให้ดินแดนนั้นแก่เชื้อสายของพวกเขา’² เราจะใช้ทูตองค์หนึ่งนำหน้าพวกเขาไปและเราจะขับไล่ชาวคานาอัน ชาวอาโมไรต์ ชาวฮิตไทต์ ชาวเปอร์ซีย์ ชาวฮิโวลต์ และชาวเยบุส ออกไป³จนถึงดินแดนซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหล แต่เราจะไม่ขึ้นไปกับพวกเขา เพราะว่าพวกเขาได้เป็นชนชาติที่หัวแข็งกร้าว เกรงว่าเราจะทำลายล้างพวกเขา⁴ระหว่างทาง”

⁴เมื่อประชาชนได้ยินข่าวร้ายนี้ พวกเขาจึงเป็นทุกข์มาก และไม่มีใครสวมใส่เครื่องประดับเลย⁵พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘พวกเขาเป็นชนชาติที่หัวแข็ง ถ้าเราขึ้นไปกับพวกเขาเพียงสักครู่ เราก็จะทำลายพวกเขา และตอนนี้ จงถอดเครื่องประดับออก เพื่อเราจะได้ตัดสินใจว่าจะทำอย่างไรกับพวกเขา’”⁶ดังนั้นชนชาติอิสราเอลจึงไม่ได้สวมใส่เครื่องประดับ ตั้งแต่ตอนที่อยู่แถบภูเขาโฮเรบเป็นต้นมา

⁷โมเสสได้ตั้งเต็นท์หลังหนึ่งไว้และวางไว้บนนอกค่าย โกลพอสมควรจากค่าย เขาได้เรียกว่า เต็นท์นัดพบ ทุกคนที่ได้ทูลถามพระยาห์เวห์เรื่องใดๆ ก็จะต้องออกไปยังเต็นท์นัดพบซึ่งตั้งอยู่นอกค่าย⁸เมื่อใดที่โมเสสจะออกไปยังเต็นท์นั้น ประชาชนทุกคนก็จะลุกขึ้นยืนอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ของตนและมองดูโมเสส จนกว่าเขาได้เข้าไปข้างใน⁹เมื่อใดก็ตามที่โมเสสได้เข้าไปในเต็นท์แล้ว เสาเมฆจะลอยลงมาและตั้งอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ แล้วพระยาห์เวห์จะตรัสกับโมเสส

¹⁰เมื่อใดก็ตามที่ประชาชนทั้งหมดได้เห็นเสาเมฆนั้นตั้งอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ พวกเขาทุกคนจะลุกขึ้นและนมัสการ อยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ของตน¹¹พระยาห์เวห์จะตรัสกับโมเสสหน้าต่อหน้า เหมือนคนๆ หนึ่งคุยกับเพื่อนของเขา แล้วโมเสสก็กลับไปยังค่าย แต่ผู้รับใช้ของเขา โยชูวาบุตรชายของนูน ซึ่งเป็นชายหนุ่มยังคงอยู่ในเต็นท์

¹²โมเสสกราบทูลพระยาห์เวห์ว่า “ดูเถิด พระองค์ตรัสสั่งข้าพระองค์ว่า ‘จงนำประชาชนนี้ขึ้นไป’ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงแจ้งให้ข้าพระองค์ทราบว่า จะใช้ผู้ใดขึ้นไปกับข้าพระองค์ พระองค์ยังตรัสว่า ‘เรารู้จักชื่อของเจ้า และเจ้ายังเป็นที่ชอบใจในสายตาของเราด้วย’”¹³ตอนนี้ถ้าข้าพระองค์เป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ขอโปรดสำแดงพระบรมราชของพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อว่าข้าพระองค์จะรู้จักพระองค์ และข้าพระองค์จะยังเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ และโปรดจดจำว่าชนชาตินี้เป็นประชาชนของพระองค์”

¹⁴พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ตัวเราเองจะไปกับเจ้า และเราจะให้เจ้าได้หยุดพัก”¹⁵แล้วโมเสสกราบทูลพระยาห์เวห์ว่า “ถ้าพระองค์เองไม่เสด็จไปกับข้าพระองค์ ก็ขอทรงไม่นำพวกเขาพระองค์ไปจากที่นี่¹⁶มีจะนับแล้ว จะรู้ได้อย่างไรว่า ข้าพระองค์และประชาชนของพระองค์เป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว? นอกจากพระองค์จะเสด็จไปกับพวกเขาพระองค์ด้วยไม่ใช่หรือ เพื่อว่าข้าพระองค์และประชาชนของพระองค์ จะแตกต่างจากชนชาติอื่นๆ ที่พินาศบนพื้นโลก?”

¹⁷พระยาห์เวห์ตรัสตอบโมเสสว่า “สิ่งที่เจ้าขอฉันเราจะทำให้ เพราะว่าเจ้าเป็นที่ชอบใจในสายตาของเราแล้ว และเราจักชื่อของเจ้า”¹⁸โมเสสกราบทูลว่า “ขอทรงสำแดงพระสิริของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด”

¹⁹พระยาห์เวห์จึงตรัสตอบว่า “เราจะให้คุณความดีทั้งสิ้นของเราประจักษ์แจ้งต่อหน้าเจ้า และเราจะประกาศนามของ ‘พระยาห์เวห์’ ต่อหน้าเจ้า เราจะชอบใจผู้ใดก็จะชอบใจผู้ใด และเราจะปราณผู้ใด เราก็จะปราณผู้นั้น”²⁰แต่พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะไม่มีผู้ใดเห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ได้”

²¹พระยาห์เวห์จึงตรัสอีกว่า “ดูเถิด มีที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนอยู่บนหินนี้²²ขณะที่เมื่อพระสิริของเราผ่านไป เราจะซ่อนเจ้าไว้ในซอกหิน และจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเราจนกว่าเราได้ผ่านไป”²³แล้วเรานำมือของเราออก และเจ้าจะเห็นหลังของเรา แต่หน้าของเราเจ้าจะไม่ได้เห็น”

Chapter 34

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงสกัดหินสองแผ่นให้เหมือนอย่างครั้งแรก เราจะเขียนบนหินเหล่านั้นด้วยถ้อยคำที่อยู่ในหินชุดแรก ซึ่งเจ้าได้ทำแต่ก่อน เติร์ยมให้พร้อมในเวลาเช้า และขึ้นมาถึงภูเขาซีนาย และเจ้าเองจงมาพบเราที่นั่นบนยอดเขา

³จงไม่ให้ใครมาปรากฏตัวที่ใดบนภูเขา ไม่ใช่ฝูงสัตว์หรือเหล่าสัตว์แม่แต่มาคนเดียวอยู่หน้าภูเขาที่นี่ก็ไม่ได้”⁴ดังนั้นโมเสสจึงสกัดหินสองแผ่นเหมือนชุดแรก และเขาก็นั่งแต่เช้า และขึ้นไปบนภูเขาซีนายตามพระดำรัสสั่งของพระยาห์เวห์ โมเสสได้ถือหินสองแผ่นไว้ในมือของเขา

⁵พระยาห์เวห์เสด็จลงมาในเมฆและทรงยืนอยู่กับโมเสสที่นั่น และเขาได้เปล่งเสียงออกพระนาม “พระยาห์เวห์”⁶พระยาห์เวห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าเขาและพระองค์ตรัสว่า “เราคือพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ซึ่งเปี่ยมด้วยเมตตาและกรุณา โกรธชั่ว และเต็มไปด้วยความสัตย์ซื่อต่อคำมั่นสัญญา และความน่าไว้วางใจ⁷ผู้ทรงรักษาความสัตย์ซื่อต่อคำมั่นสัญญาไว้ให้กับคนเป็นพินัย ชั่วอายุคน ทรงให้อภัยการล่วงละเมิด การทรยศและบาปทั้งหลาย แต่พระองค์จะไม่ทรงละเว้นการลงโทษอย่างแน่นอน พระองค์จะทรงให้โทษความบาปของบิดาตกทอดไปถึงลูกและหลานถึงสามชั่วและสี่ชั่วอายุคน”

⁸โมเสสจึงรับหมอบลงกับพื้นและนมัสการ⁹แล้วเขากราบทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าข้าพระองค์เป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ ก็ขอพระองค์โปรดเสด็จไปกับพวกเขาพระองค์เพราะประชาชนเหล่านี้คือฉัน ขอทรงโปรดอภัยการละเมิดและบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย และขอทรงรับพวกเขาพระองค์เป็นมรดกของพระองค์”

¹⁰พระยาห์เวห์ตรัสว่า “นี่แน่ะ เราจะทำพันธสัญญา ต่อหน้าประชาชนทั้งหมดของเจ้าเราทำการอัครธรรม ซึ่งไม่เคยมีใครทำในทั่วแผ่นดินโลกหรือในชนชาติใดทั้งหมด ประชาชนทั้งหมดซึ่งเจ้าอยู่ท่ามกลางเจ้านั้น จะได้เห็นราชกิจของเรา เพราะสิ่งที่เรากระทำเพื่อพวกเขานั้นจะเป็นสิ่งที่น่ายำเกรง”¹¹จงเชื่อฟังสิ่งที่เราได้บัญชาพวกเขาในวันนี้ เราจะขับไล่คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปอร์ซีย์ คนฮิโวลต์ และคนเยบุส ไปให้พ้นหน้าพวกเขา

¹²จงระวังตัวให้ดี อย่าได้ทำข้อตกลงกับผู้ท่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นซึ่งเจ้ากำลังมุ่งหน้าไป มิฉะนั้นแล้วพวกเขาจะเป็นกับดักท่ามกลางพวกเขา¹³ แต่พวกเขาจงทำลายบรรดาแท่นบูชาของพวกเขา กุบบรรดาเสาหินของพวกเขาให้แหลกละเอียด และโค่นบรรดาเสาของอาชราห์ของพวกเขาเสีย¹⁴ พวกเขาต้องไม่มีสมการพระอื่น เพราะพระยาห์เวห์ผู้มีพระนามว่า “หวงแหน” เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน

¹⁵ดังนั้นจงระวังอย่าทำสัญญากับผู้ท่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น เพราะเมื่อพวกเขาออกใจพระเหล่านั้นของพวกเขา และถวายบูชาแก่พระเหล่านั้นของพวกเขา แล้วพวกเขาจะเชิญพวกเขาไปร่วมด้วย และพวกเขาจะกินของที่พวกเขาถวายบูชา¹⁶ และเมื่อพวกเขาจะรับบรรดานูตรหญิงของพวกเขามาให้แก่บรรดานูตรชายของพวกเขา และบรรดานูตรหญิงของพวกเขาจะทำให้บุตรชายของพวกเขาขึ้นมามีใจเราหันไปหาพระเหล่านั้นของพวกเขาด้วย¹⁷ จงอย่าหลอบบรรดารูปพระที่มาจากโลหะไว้สำหรับตัวเอง

¹⁸พวกเขาต้องถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ตามที่เราได้บัญชาพวกเขา พวกเขาต้องกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันตามกำหนดในเดือนอาบิบ เพราะในเดือนอาบิบพวกเขาได้ออกจากอียิปต์

¹⁹บุตรหัวปีทั้งหมดเป็นของเรา คือลูกตัวผู้ของสัตว์ทุกตัว ทั้งลูกหัวปีของโคและของแกะของพวกเขา²⁰ พวกเขาต้องซื้อคืนลูกลาหัวปีนั้นด้วยลูกแกะ แต่ถ้าพวกเขาไม่ซื้อคืน แล้วพวกเขาจะหักคอมันเสีย พวกเขาต้องซื้อบุตรชายหัวปีทั้งหมดของพวกเขาคืน ห้ามผู้ใดมาเข้าเฝ้าเรามือเปล่า

²¹พวกเขาจงทำงานหวัน แต่วันที่เจ็ดพวกเขาต้องหยุดพัก แม้แต่ในฤดูไถนาและฤดูเก็บเกี่ยวก็ตาม พวกเขาต้องหยุดพัก²² พวกเขาต้องฉลองเทศกาลแห่งสัปดาห์ ด้วยพืชผลแรกของการเก็บเกี่ยวข้าวสาลี และพวกเขาต้องฉลองเทศกาลรวบรวมผลผลิตในสิ้นปี

²³จงให้ผู้ชายทุกคนของพวกเขาเข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล ปีละสามครั้ง²⁴ เพราะเราจะขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าพวกเขา และขยายเขตแดนของพวกเขาให้กว้างออกไป ไม่มีใครอยากได้แผ่นดินของพวกเขาเลยเมื่อพวกเขาจะขึ้นไปเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาปีละสามครั้ง

²⁵พวกเขาต้องไม่ถวายเลือดของเครื่องบูชาของเราพร้อมกับเชื้อยีสต์ และห้ามเหลือเนื่องจากการถวายบูชาในเทศกาลปัสกาไว้จนถึงรุ่งเช้า²⁶ พวกเขาต้องนำพืชผลแรกที่ดีที่สุดจากผืนดินของพวกเขาถวายยังพระนิเวศของเรา พวกเขาต้องไม่ดื่มเนื้อลูกแพะด้วยน้ำนมแม่ของมัน”

²⁷พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าจงเขียนคำเหล่านี้ไว้ เพราะเราได้สัญญาด้วยถ้อยคำเหล่านี้ที่เราได้พูดไว้ และได้ทำพันธสัญญากับพวกเขาและอิสราเอล”²⁸ โมเสสเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์อยู่ที่นั่นสี่สิบวันสี่สิบคืน เขาไม่ได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำเลย เขาจารึกถ้อยคำแห่งพันธสัญญาไว้บนแผ่นหิน คือพระบัญญัติสิบประการ

²⁹เมื่อโมเสสลงมาจากภูเขาซีนาย มีแผ่นพระบัญญัติสองแผ่นในมือของเขาด้วย เขาไม่ทราบว่าผิวหน้าของเขาทอแสงขณะที่เขาสนทนากับพระเจ้า³⁰ เมื่ออาโรนและคนอิสราเอลทั้งหมดมองดูโมเสส ผิวหน้าของเขาก็ทอแสง และพวกเขาก็กลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้เขา³¹ แต่โมเสสจึงเรียกพวกเขาว่า อาโรนและพวกผู้นำทั้งหมดของชุมนุมชนจึงมาหาเขา แล้วโมเสสจึงได้บอกกับพวกเขา

³²หลังจากประชาชนอิสราเอลทั้งสิ้นเข้ามาหาโมเสส และโมเสสบอกพระบัญญัติทั้งสิ้นแก่เขาทั้งหลายตามที่พระยาห์เวห์ได้ประทานให้เขาบนภูเขาซีนาย³³ เมื่อโมเสสพูดกับพวกเขาจบแล้ว เขาใช้ผ้าคลุมหน้าของเขาไว้

³⁴แต่เมื่อไรที่โมเสสเข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์เพื่อกราบทูลพระองค์ เขาจะปลดผ้าคลุมหน้านั้นออก จนกว่าเขาจะกลับออกมา เมื่อเขาออกมา เขาจะบอกให้คนอิสราเอลฟังเกี่ยวกับสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาให้เขาพูด³⁵ เมื่อคนอิสราเอลเห็นหน้าของโมเสสทอแสง โมเสสก็จะใช้ผ้าคลุมหน้าของเขาอีก จนกว่าจะกลับเข้าไปทูลต่อพระยาห์เวห์

Chapter 35

¹โมเสสให้ชุมนุมคนอิสราเอลทั้งหมดมาประชุมกันและกล่าวกับพวกเขาว่า “เหล่านี้เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายทำ² จงทำงานหวัน วันที่เจ็ดจะต้องเป็นวันบริสุทธิ์ วันสะบาโตของการหยุดพักอย่างสิ้นเชิง เป็นวันบริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์ ผู้ใดก็ตามที่ทำงานในวันนั้นต้องถูกลงโทษถึงตาย³ พวกเขาต้องไม่ก่อไฟในบ้านของพวกเขาในวันสะบาโตนั้น”

⁴โมเสสได้กล่าวกับชุมนุมทั้งสิ้นของอิสราเอลว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา⁵ จงนำเครื่องบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ ทุกคนในพวกของท่านที่เต็มใจนำของมาถวายแด่พระยาห์เวห์ คือทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์⁶ ด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าลินินอย่างดี และขนแพะ⁷ บรรดาหนังแกะตัวผู้ผู้ยอมสีแดง และบรรดาหนังพญู และไม้กระถินเทศ⁸ นำมันคั้นประทีปสำหรับสถานนมัสการ เครื่องเทศสำหรับปรุงน้ำมันไวเจิม และสำหรับปรุงเครื่องหอม⁹ หินโอนิกซ์ และหินอัญมณีต่างๆ สำหรับติดในเอโฟดและทับทรวง

¹⁰พวกท่านทุกคนที่มีความเชี่ยวชาญจงมาช่วยกันและทำทุกสิ่งตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเกิด¹¹ พลับลาวพร้อมกับเต็นท์ ผ้าคลุมเต็นท์ บรรดาของเกี่ยวบรรดากรอบไม้ บรรดาคลอน บรรดาเสา และบรรดาฐานรองรับเสา¹² รวมถึงหีบพร้อมกับคานสำหรับหาม ผ้าหีบแห่งการลบล้างบาป และผ้าปูบังตาด้วย

¹³พวกเขาจึงได้นำโต๊ะพร้อมกับไม้คานสำหรับหาม เครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับโต๊ะ และขนมปังเฉพาะพระพักตร์¹⁴ คันประทีปที่ให้แสงสว่าง พร้อมกับอุปกรณ์

ต่างๆ สำหรับคันประทิป บรรดาประทิป และน้ำมันจุดบรรดาประทิป¹⁵ แท่นเผาเครื่องหอมพร้อมกับบรรดาไม้คาน น้ำมันเจิม และเครื่องหอม และผ้า ม่านบังตาสำหรับทางเข้าพลับพลา¹⁶ แท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาพร้อมด้วยตาข่ายทองสัมฤทธิ์ บรรดาไม้คานหาม และเครื่องใช้ต่างๆ ของแท่น และอ่างขนาดใหญ่กับฐานรอง

¹⁷ พวกเขาจึงได้นำผ้าม่านสำหรับกั้นลานพลับพลา พร้อมกับเสา และฐานรองรับเสา และม่านบังตาสำหรับทางเข้าลาน¹⁸ และบรรดาลักษณะสำหรับพลับพลา และบรรดาลักษณะสำหรับลานพลับพลา พร้อมกับบรรดาเชือก¹⁹ พวกเขาจึงได้นำเครื่องแต่งกายต่างๆ ที่เย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับการปรนนิบัติในสถานบริสุทธิ์ คือเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ต่างๆ สำหรับอาโรนปุโรหิต และเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ต่างๆ สำหรับบุตรชายของเขา เพื่อให้พวกเขาใช้ปฏิบัติงานของปุโรหิต”

²⁰ แล้วทุกแผ่นของอิสราเอลก็ได้แยกย้ายกันไปจากโมเสส²¹ ทุกคนที่เต็มใจและปรารถนาที่จะถวาย ต่างก็ได้นำของมาถวายแด่พระยาห์เวห์สำหรับการสร้างพลับพลา และอุปกรณ์ทุกอย่างสำหรับงานรับใช้ในพลับพลา และสำหรับเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ต่างๆ²² พวกเขาทุกคนที่เต็มใจจึงได้พากันมาทั้งผู้ชายและผู้หญิง พวกเขาได้นำบรรดาเข็มกลัด บรรดาตุ้มหู บรรดาแหวน และบรรดาเครื่องประดับ ทุกชิ้นล้วนเป็นทองคำ พวกเขาทุกคนได้นำของถวายที่เป็นทองคำมาเป็นเครื่องบูชาโภกถวายแด่พระยาห์เวห์

²³ ทุกคนที่มีด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม หรือมีผ้าลินินเนื้อดี ขนแพะ บรรดาหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง หรือบรรดาหนังพะยูนก็ได้เอามาของเหล่านั้นมาถวาย²⁴ ทุกคนที่ทำเครื่องถวายจากเงินหรือทองสัมฤทธิ์ก็ได้นำมาถวายแด่พระยาห์เวห์ และทุกคนที่มีไม้กระถิ่นเทศที่ใช้กับงานใดก็ได้ให้นำไม้เหล่านั้นมาถวาย

²⁵ ผู้หญิงทุกคนที่ชำนาญในการปั่นขนแกะด้วยมือของเธอ และก็ได้นำด้ายขนแกะที่เธอได้ปั่นนั้นมาทั้งสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าลินินปั่นอย่างดีมา²⁶ ผู้หญิงทุกคนที่เต็มใจและเชี่ยวชาญก็ได้ปั่นขนแพะ

²⁷ พวกผู้นำก็ได้นำหินโอนิคซ์ และพลอยอื่นๆ สำหรับติดในเอโฟดและทับทรวงมา²⁸ พวกเขาได้นำพวกเครื่องเทศและน้ำมันสำหรับประทิปต่างๆ น้ำมันสำหรับเจิม และเครื่องเทศสำหรับปรุงเครื่องหอม²⁹ คนอิสราเอลที่เต็มใจก็ได้นำของมาถวายแด่พระยาห์เวห์สำหรับการทำงานทุกอย่าง ชายและหญิงทุกคนที่เต็มใจก็ได้นำวัสดุต่างๆ ที่ใช้สำหรับงานซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาผ่านทางโมเสสให้พวกเขาทำ

³⁰ โมเสสจึงได้กล่าวกับคนอิสราเอลว่า “ดูเถิด พระยาห์เวห์ได้ทรงคัดเลือกเบซาเลลบุตรชายของอูร์ ผู้เป็นบุตรชายของเฮอรัแห่งเผ่ายูดาส³¹ พระองค์ได้ทรงเติมให้เบซาเลลเต็มไปด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าคือให้เขามีปัญญา ความเข้าใจ และความรู้ในงานช่างทุกสิ่ง³² เพื่อออกแบบอย่างวิจิตรในการทำเครื่องทอง เครื่องเงิน และเครื่องทองสัมฤทธิ์³³ ในการเจียรไนอัญมณี และในการติดในตัวเรือน และในการแกะสลักไม้ สำหรับงานออกแบบและงานช่างทุกสิ่งด้วย

³⁴ พระองค์ทรงให้ทั้งเขากับโอโฮสับบุตรชายอาหิสะมัดเผ่าดาน มีน้ำใจที่จะสอนคนอื่นด้วย³⁵ พระองค์ได้ประทานทักษะให้คนทั้งสองนี้ในการทำงานช่างทุกสิ่ง เช่น งานฝีมือ งานออกแบบ งานแกะสลัก และงานปักด้วยด้ายขนแกะคือ สีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าลินินอย่างดี และช่างทอง พวกเขาเป็นช่างฝีมือทำได้ทุกสิ่ง และเป็นช่างออกแบบอย่างวิจิตร

Chapter 36

¹ ดังนั้นเบซาเลลและโอโฮสับกับช่างฝีมือทุกคน ที่พระยาห์เวห์ได้ประทานทักษะและความสามารถให้รู้จักวิธีการทำงานทุกสิ่ง ในการสร้างวิสุทธิสถานที่จะต้องทำงานตามทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้”

² โมเสสจึงเรียกเบซาเลลและโอโฮสับกับช่างฝีมือทุกคน ซึ่งพระยาห์เวห์ประทานปัญญาไว้ในใจของเขา คือทุกคนที่เต็มใจมาและทำงาน³ พวกเขาได้รับเครื่องถวายทุกชิ้นจากโมเสส คือของถวายที่คนอิสราเอลได้นำมาถวายเพื่อสร้างวิสุทธิสถาน ประชาชนยังนำบรรดาเครื่องถวายมาให้โมเสสด้วยความเต็มใจอีกทุกเข้า⁴ ดังนั้นช่างฝีมือทุกคนที่กำลังทำงานเพื่อวิสุทธิสถานนั้นต่างก็ได้ผลจากงานของตนที่ได้ทำ

⁵ พวกช่างฝีมือจึงบอกโมเสสว่า “ประชาชนนำของมาถวายมากเกินความต้องการที่จะใช้ในงานซึ่งพระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้พวกเราทำไปแล้ว”⁶ ดังนั้นโมเสสจึงสั่งให้ประกาศไปทั่วค่ายว่า ผู้ใดก็ตามไม่ต้องนำของถวายมาสร้างวิสุทธิสถานอีกแล้ว แล้วประชาชนจึงได้หยุดที่จะนำของเหล่านั้นมาให้อีก⁷ พวกช่างมีวัสดุที่มากเกินไปแล้วสำหรับงานที่จะต้องทำทั้งหมด

⁸ ดังนั้นช่างฝีมือทุกคนในหมู่พวกเขาได้สร้างพลับพลาด้วยผ้าม่านสีบดิน ที่ทำจากผ้าลินินเนื้อดีและด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และออกแบบเป็นภาพเศรฐต่างๆ นี่เป็นงานของเบซาเลล ซึ่งเป็นช่างฝีมือที่เก่งมาก⁹ ความยาวของม่านแต่ละผืน คือ ยี่สิบแปดศอก และยาวสี่ศอก ม่านทั้งหมดมีขนาดเท่ากัน¹⁰ เบซาเลลเอาผ้าผืนหนึ่งมาติดกัน และอีกผ้าผืนนั้นก็ร้อยติดกันด้วย

¹¹ เขากำผ้าม่านด้วยด้ายสีฟ้าติดไว้ตามขอบผ้าม่านด้านนอกสุดของชุดที่หนึ่ง และเขากำอย่างเดียวกันที่ด้านนอกขอบผ้าม่านในม่านชุดที่สอง¹² เขากำหูของผ้าม่านผืนแรกห้าสิบหูและตามขอบผ้าม่านชุดที่สองห้าสิบหู ดังนั้นหูของผ้าม่านจึงอยู่ตรงข้ามกัน¹³ เขากำตะขอทองคำห้าสิบอัน และใช้เกี่ยวหูของแถบผ้าม่านเข้าด้วยกัน เพื่อให้พลับพลาเป็นหนึ่งเดียวกัน

¹⁴ เบซาเลลกำผ้าม่านขนแพะสำหรับเต็นท์คลุมพลับพลาอีกสิบเอ็ดผืน¹⁵ ความยาวของผ้าม่านแต่ละผืนมีขนาดสามสิบศอก และกว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนมีขนาดเท่ากัน¹⁶ เขากำผ้าม่านห้าผืนให้ติดกัน ส่วนผ้าม่านอีกหกผืนก็เกี่ยวข้องกันแยกไว้ต่างหาก¹⁷ เขากำหูผ้าม่านห้าสิบหูติดกับขอบผ้าม่านของชุดแรก และหูผ้าม่านอีกห้าสิบหูติดกับขอบผ้าม่านเพื่อเกี่ยวกับผ้าม่านชุดที่สอง

¹⁸เบซาเลลทำตะขอกของสัมฤทธิ์ห้าสิบอันเกี่ยวหูเต็นท์ให้เป็นหลังเดียวกัน¹⁹เขากำฝาคลุมพลับพลาด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดงขึ้นหนึ่ง และคลุมทับด้วยหนังอย่างตีสีกขึ้นหนึ่ง

²⁰เบซาเลลทำกรอบไม้แนวตั้งสำหรับค้ำพลับพลาจากไม้กระถินเทศ²¹ความยาวของแต่ละกรอบไม้เป็นสิบศอก และกว้างหนึ่งศอกครึ่ง²²กรอบไม้แต่ละอันมีสองเดือย เพื่อให้ยึดกรอบติดกัน เขากำกรอบไม้ทุกอันของพลับพลาอย่างนี้²³เขากำกรอบไม้สำหรับพลับพลาตั้งนี้ กรอบไม้ด้านใต้ยี่สิบอัน

²⁴เบซาเลลทำฐานเงินสำหรับรองรับเดือยจำนวนสี่สิบอันได้กรอบไม้ยี่สิบอัน มีฐานสองอันได้กรอบไม้หนึ่งอันเพื่อเชื่อมอีกกรอบหนึ่งเข้าด้วยกัน และฐานสองอันใต้แต่ละกรอบเพื่อเชื่อมแต่ละกรอบเข้าด้วยกัน²⁵ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือนั้นเขากำกรอบไม้ยี่สิบอัน²⁶และฐานเงินรองรับเดือยสี่สิบฐาน มีฐานรองรับเดือยสองอันได้กรอบไม้อันแรก อีกสองอันได้กรอบถัดไปและต่อไปเรื่อยๆ

²⁷ส่วนด้านหลังของพลับพลาทางทิศตะวันตก เบซาเลลทำกรอบไม้หกอัน²⁸เขากำกรอบไม้อีกสองอันสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง

²⁹กรอบไม้เหล่านั้นมีมุมแยกกันข้างล่าง แต่เชื่อมด้านบนติดกันด้วยห่วงหนึ่งอัน เขากำสองชุดอย่างนี้ทำให้เกิดมุมสองมุม³⁰เป็นกรอบไม้แปดอันพร้อมกับฐานเงิน ทั้งหมดมีฐานสิบหกอัน มีฐานสองอันได้ฐานอันแรก อีกสองอันได้ฐานถัดไป และต่อไป

³¹เบซาเลลทำกลอนด้วยไม้กระถินเทศห้าอันสำหรับกรอบไม้ฝาพลับพลาด้านหลัง³²กลอนอีกห้าอันสำหรับกรอบไม้ฝาพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และอีกห้าอันสำหรับกรอบไม้ฝาพลับพลาด้านหลังทางด้านตะวันตก³³เขาได้ทำกลอนตัวกลางให้ร้อยตอนกลางของกรอบไม้ สำหรับขัดฝาตั้งแต่ปลายหนึ่งไปจดอีกปลายหนึ่ง³⁴เขาหุ้มกรอบไม้เหล่านั้นด้วยทองคำ เขาจึงทำห่วงทองคำสำหรับร้อยกลอน และเขาหุ้มกลอนนั้นด้วยทองคำ

³⁵เบซาเลลทำม่านผืนหนึ่งด้วยด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยฝาลินินเนื้อดี เป็นภาพเศรฐซึ่งเป็นงานของช่างฝีมือ³⁶เขากำเสาจากไม้กระถินเทศสี่เสาและหุ้มด้วยทองคำ เขายังทำตะขอติดเสานั้นด้วยทองคำและหล่อฐานเงินสี่อันสำหรับรองรับเสา

³⁷เขากำม่านบังตาสำหรับทางเข้าเต็นท์นั้นด้วยด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและฝาลินินเนื้อดี ซึ่งเป็นงานของช่างปัก³⁸เขายังกำเสาห้าต้นสำหรับฝาม่านพร้อมด้วยตะขอเกี่ยว เขาได้หุ้มยอดเสาและราวฝาม่านนั้นด้วยทองคำ ฐานทั้งห้าสำหรับรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์

Chapter 37

¹เบซาเลลทำหีบด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอกครึ่ง กว้างหนึ่งศอกครึ่ง และสูงหนึ่งศอกครึ่ง²เขาหุ้มหีบนั้นทั้งด้านในและด้านนอกด้วยทองคำบริสุทธิ์ และได้ทำขอบด้านบนด้วยทองคำล้อมรอบหีบนั้น³เขาล้อห่วงทองคำสี่ห่วงสำหรับหีบนั้นติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านหนึ่งสองห่วงและสองห่วงอีกด้านหนึ่ง

⁴เขากำคานหามด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองคำ⁵เขาสอดคานหามเข้าที่ห่วงข้างหีบสำหรับใช้หามหีบนั้น⁶เขากำฝาหีบลงล่างบาปด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกครึ่ง และกว้างหนึ่งศอกครึ่ง

⁷เบซาเลลทำเศรฐสองตนด้วยทองคำที่ขึ้นรูปด้วยค้อนที่ปลายฝาหีบลงล่างบาป⁸เศรฐตนหนึ่งอยู่ที่ปลายฝาหีบลงล่างบาปด้านหนึ่ง และอีกตนหนึ่งอยู่อีกด้านหนึ่ง เขากำเป็นขึ้นเดียวกันกับฝาหีบลงล่างบาป⁹เศรฐทางปีกขึ้นสูงและปกคลุมฝาหีบลงล่างบาป เศรฐแต่ละตนหันหน้าเข้าหากัน และมองมาตรงกลางฝาหีบลงล่างบาป

¹⁰เบซาเลลทำโต๊ะตัวหนึ่งจากไม้กระถินเทศมา ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงหนึ่งศอกครึ่ง¹¹เขาหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำขอบด้านบนด้วยทองคำล้อมรอบโต๊ะนั้นด้วย¹²เขากำกรอบโต๊ะนั้นกว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ ล้อมรอบกรอบนั้นด้วยทองคำ¹³เขากำห่วงสี่ห่วงจากทองคำติดไว้ที่มุมขาโต๊ะทั้งสี่

¹⁴ห่วงนั้นชิดกับกรอบสำหรับใส่คานหามสำหรับหามโต๊ะนั้น¹⁵เขากำคานหามด้วยไม้กระถินเทศ แล้วหุ้มด้วยทองคำสำหรับหามโต๊ะนั้น¹⁶เขากำเครื่องใช้ที่อยู่บนโต๊ะนั้น คือจาน ช้อน กับอ่าง และคนโทที่ใช้รินเครื่องดื่มบูชา เขาได้ทำสิ่งเหล่านี้ด้วยทองคำบริสุทธิ์

¹⁷เขากำคันประทีปด้วยทองคำบริสุทธิ์โดยใช้ค้อนตีขึ้นรูป เขาได้ทำพร้อมทั้งฐานและลำตัวของคันประทีป ถ้วยรองประทีป ฐานใบ และดอกของมันก็ทำเป็นเนื้อเดียวกับคันประทีป¹⁸ให้ทั้งหกกิ่งขยายออกจากคันประทีปด้านละสามกิ่ง และสามกิ่งของคันประทีปจะต้องยื่นออกมาจากอีกฟากหนึ่ง¹⁹กิ่งแรกจะต้องมีสามดอกทำคล้ายดอกอัลมอนด์ มีฐานใบ และดอก และอีกกิ่งหนึ่งมีสามดอกทำคล้ายดอกอัลมอนด์ มีฐานใบ และดอก จะต้องเหมือนกันทั้งหกกิ่งที่ยื่นออกมาจากคันประทีป

²⁰บนคันประทีปตรงกลางจะต้องมีสี่ถ้วยที่ทำเป็นเหมือนรูปดอกอัลมอนด์ รองด้วยฐานใบและดอกอย่างละสี่ดอก²¹ให้ทำฐานใบหนึ่งอันรองรับกิ่งขนานคู่แรก ให้ทำเป็นขึ้นเดียวกันด้วย อีกฐานใบหนึ่งรองรับกิ่งขนานคู่ที่สอง ให้ทำเป็นขึ้นเดียวกันด้วย และในทำนองเดียวกันอีกดอกหนึ่งรองรับกิ่งขนานคู่ที่สาม ให้ทำเป็นขึ้นเดียวกัน จะต้องเหมือนกันสำหรับทั้งหกกิ่งที่ยื่นออกมาจากคันประทีป²²ฐานใบและกิ่งเป็นเนื้อเดียวกับคันประทีป ตีขึ้นรูปเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์

²³เบซาเลลทำคันประทีปและประทีปเจ็ดอัน กรรไกรตัดใส่ประทีปและภาตรองทำจากทองคำบริสุทธิ์²⁴เขากำคันประทีปและเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับคันประทีปนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์หนักหนึ่งตะลันต์

²⁵เบซาเลลสร้างแท่นบูชาเพื่อเผาเครื่องหอม เขากำแท่นด้วยไม้กระถินเทศ ยาวหนึ่งศอก กว้างหนึ่งศอก เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และ สูงสองศอก เชิงจนที่มุมแท่นนั้นก็ขึ้นไม้ขึ้นเดียวกับแท่น²⁶เขาหุ้มแท่นเครื่องหอมนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทุกด้าน และเชิงจนด้วย เขายังทำขอบด้วยทองคำล้อมรอบแท่นนั้น

²⁷เขากำห้วงทองคำสองห้วงติดไว้ใต้ขอบด้านละห้วงตรงข้ามกัน ห่วงนั้นเป็นที่สำหรับสอดไม้คานหามแท่น²⁸เขากำไม้คานหามนั้นด้วยไม้กระถินเทศและเขาหุ้มด้วยทองคำ²⁹เขาปรุ้งน้ำมันเจมอันบริสุทธิ์และปรุ้งเครื่องหอมบริสุทธิ์ ตามศิลปะของช่างปรุ้ง

Chapter 38

¹เบซาเลลกำแท่นเครื่องเผาบูชาด้วยไม้กระถินเทศ เป็นแท่นยาวห้าศอก กว้างห้าศอก ทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสามศอก²เขาย้ายกิ่งสี่มุมบนแท่นนั้นรูปเหมือนเขาโค เขาโคนั้นเป็นเนื้อเดียวกับแท่น และเขาหุ้มแท่นด้วยทองคำบริสุทธิ์³เขากำเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับแท่นนั้นคือ หม้อสำหรับใส่ขี้เถ้า พลั่ว อ่าง ส้อมเกี่ยวเนื้อ และถาดรองไฟต่างๆ เขากำเครื่องใช้ทุกชิ้นสำหรับแท่นนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์

⁴เขากำตะแกรงทองคำสำหรับแท่นนั้นให้อยู่ใต้ขอบในรอบแท่นบูชา และให้ยื่นลงมาจนถึงประมาณกึ่งกลางของแท่น⁵เขาล้อห้วงสี่ห้วงติดที่มุมทั้งสี่ของตะแกรงทองคำสำหรับสอดไม้คาน

⁶เบซาเลลกำไม้คานด้วยไม้กระถินเทศ และหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์⁷เขาใส่ไม้คานนั้นไว้ในห้วงข้างแท่นทั้งสองด้านสำหรับหาม เขากำแท่นนั้นด้วยไม้กระดานให้ข้างในกลวง

⁸เบซาเลลทำอ่างขนาดใหญ่และฐานรองอ่างด้วยทองคำบริสุทธิ์ เขากำอ่างด้วยกระจกเงาของบรรดาผู้หญิงที่รับใช้อยู่ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ

⁹เขายังได้สร้างลานพลับพลา โดยด้านใต้ของลานมีผ้าบังลานั้นที่มาจากผ้าลินินเนื้อดี ยาวหนึ่งร้อยศอก¹⁰ผ้าบังลานั้นมีสายสี่เส้นติดกับฐานทองคำบริสุทธิ์รองรับสายสี่เส้น มีตะขอต่างๆ ติดเสา และราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน

¹¹ในทำนองเดียวกันทางด้านเหนือให้มีผ้าบังลานั้นยาว หนึ่งร้อยศอกกับสายสี่เส้นติดกับฐานทองคำบริสุทธิ์รองรับสายสี่เส้น มีตะขอต่างๆ ติดเสาและราวยึดเสานั้นทำจากเงิน¹²ผ้าบังลานั้นด้านตะวันตกยาวห้าสิบศอก กับสายสี่เส้นติดกับฐานรองรับสายสี่เส้น มีตะขอและราวยึดเสานั้นทำจากเงิน

¹³ลานยังใช้ผ้ายาวห้าสิบศอกไปทางด้านตะวันออก¹⁴ผ้าบังลานั้นด้านริมทางเข้าข้างหนึ่งยาวสิบห้าศอก มีสายสามเส้นติดกับฐานรองรับสายสามเส้น¹⁵อีกข้างหนึ่งของทางเข้าของลาน มีผ้าบังลานั้นยาว สิบห้าศอก มีสายสามเส้นติดกับฐานรองรับสายสามเส้น¹⁶ผ้าบังลานั้นโดยรอบลานั้นทำด้วยผ้าลินินเนื้อดี

¹⁷ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ส่วนตะขอดึงเสากับราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน และหัวเสานั้นหุ้มด้วยเงิน เสาทุกต้นของลานมีราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน¹⁸ผ้าม่านที่ประตูลานนั้นยาวยี่สิบศอก ม่านนั้นทำจากผ้าลินินเนื้อดี สีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม ผ้าลินินเนื้อดีด้ายคู่ และยาวยี่สิบศอก ความยาวคือยี่สิบศอก และสูงห้าศอก เสมอกับผ้าบังลานั้น¹⁹ฐานรองรับสายสี่เส้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ และตะขอกำด้วยเงิน ส่วนที่หุ้มหัวเสากับราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน²⁰หลักหมุดทุกตัวของพลับพลา และของลานรอบพลับพลานั้นทำด้วยทองคำบริสุทธิ์

²¹เหล่านี้คือสิ่งของที่ใช้ในพลับพลา คือพลับพลาแห่งกฎเกณฑ์แห่งพันธสัญญา ซึ่งได้บันทึกตามคำสั่งของโมเสส เป็นงานของคนเลวีในความดูแลของอิธามาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต²²เบซาเลลบุตรชายของอูรีผู้เป็นบุตรชายของเฮเธอร์แห่งเผ่ายูดาห์ ทำทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส²³โอโฮสิบุตรชายของอาหิสะมัดแห่งเผ่าดาน ผู้ร่วมงานกับเบซาเลลเป็นช่างสลัก เป็นช่างฝีมือผู้เชี่ยวชาญ และเป็นช่างปัก โดยใช้ด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าลินินเนื้อดี

²⁴ทองคำทั้งหมดที่ใช้สำหรับการสร้างนี้ ในงานทั้งหมดที่เกี่ยวข้องของวิสุทธิสถานนั้น คือทองคำที่มาจากเครื่องบูชาถวายโบท มีน้ำหนักยี่สิบเก้าตะลันต์และ 730 เซเชล ตามมาตราชั่งน้ำหนักเซเชลของสถานนมัสการ²⁵เงินที่มาจากชุมชนได้ถวายไว้หนักหนึ่งร้อยตะลันต์และ 1,775 เซเชล ตามมาตราการชั่งน้ำหนักของเซเชลของสถานนมัสการ²⁶หรือโดยเก็บเงินคนละหนึ่งเบคา ซึ่งคือครึ่งเซเชล ชั่งตามเซเชลของสถานนมัสการ จำนวนตัวเลขนี้มีพื้นฐานจากทุกคนที่ได้นับไว้ในทะเบียนสำมะโนครัว คนเหล่านั้นที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป รวมทั้งหมด 603,550 คน

²⁷เงินหนักหนึ่งร้อยตะลันต์ใช้ทำฐานรองรับเสาของวิสุทธิสถานและฐานของผ้าม่าน ฐานร้อยอันใช้เงินหนักหนึ่งตะลันต์สำหรับแต่ละฐาน²⁸จากในส่วนที่เหลือของเงิน 1,775 เซเชล เบซาเลลทำตะขอสายสี่เส้นและหุ้มหัวเสานั้น และทำราวยึดเสากับ²⁹ทองคำบริสุทธิ์จากเครื่องบูชาถวายโบทหนักเจ็ดสิบตะลันต์และ 2,400 เซเชล

³⁰ด้วยสิ่งเหล่านี้เขาได้ทำฐานทางเข้าเต็นท์นัดพบ กำแท่นทองคำบริสุทธิ์ และตะแกรงทองคำบริสุทธิ์ และทำเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นนั้น³¹ทำฐานสำหรับลานที่ทางเข้าลาน หลักหมุดทุกตัวของพลับพลา และหลักหมุดทุกตัวสำหรับลานนั้น

Chapter 39

¹พวกเขาทอเบรดาเครื่องแต่งกายอย่างปราณีตด้วยด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้มนั้น สำหรับใส่เวลาปฏิบัติหน้าที่ในวิหารอิสราเอล พวกเขายังได้ทำเครื่องแต่งกายของอาโรนสำหรับสวมในวิหารอิสราเอล ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส

²เขาเลททำเสื้อเอโฟดด้วยทองคำ ด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าลินินด้ายคู่เนื้อดี³ พวกเขาตีทองแผ่ออกเป็นแผ่นบางๆ และตัดเป็นเส้นๆ เพื่อทอเข้ากับด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และเข้ากับผ้าลินินเนื้อดี เป็นงานของช่างฝีมือผู้เชี่ยวชาญงาน

⁴พวกเขาทำแถบติดไว้ที่บ่าเสื้อเอโฟดให้ติดกับมุมด้านบนทั้งสองมุม⁵ สายรัดเอวก็ทออย่างประณีตเหมือนเสื้อเอโฟด ทอเข้าเป็นชิ้นเดียวกับเสื้อเอโฟด ทำด้วยผ้าลินินด้ายคู่เนื้อดี ที่ปักด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส

⁶พวกเขาเอาหินโอนิคซติดไว้ในตัวเรือนทองคำซึ่งแกะสลักอย่างแกะตรา และแกะสลักเป็นรายชื่อบุตรชายทั้งสองคนของอิสราเอล⁷ เขาเลทติดหินเหล่านั้นไว้บนแถบของเสื้อเอโฟด เพื่อให้หินนั้นเป็นที่ยึดจำแนกบุตรชายทั้งสองคนของอิสราเอล ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส

⁸เขากำกับกรวอ เป็นงานของช่างฝีมือผู้เชี่ยวชาญงาน ตกแต่งเหมือนเสื้อเอโฟด เขาได้ทำด้วยทองคำ ปักด้วยด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม และผ้าลินินเนื้อดี⁹ เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พวกเขาพับกับกรวอเป็นสองทบ ยาวหนึ่งคืบ และกว้างหนึ่งคืบ

¹⁰พวกเขาติดอัญมณีสี่แถวนั้น แถวที่หนึ่งติด กับทิม บุษราคัมและโกเมน¹¹ แถวที่สองติดมรกต ไพรีน และเพชร¹² แถวที่สามติดเพทาย โมรา และแอมเมทิสต์¹³ แถวที่สี่ติดเบริล โอนิกซ์ และแอสเพอร์ อัญมณีเหล่านี้ได้ติดในตัวเรือนทองคำ

¹⁴อัญมณีเหล่านี้เรียงตามชื่อของบุตรชายทั้งสองคนของอิสราเอล เรียงลำดับตามชื่อ อัญมณีแกะสลักเหมือนอย่างแกะตรา แต่ละชื่อหมายถึงแต่ละเผ่าของสิบสองเผ่า¹⁵ พวกเขาทำสร้อยคล้ายถักเกลียวบนกับกรวอ เป็นงานปักด้วยทองคำบริสุทธิ์¹⁶ พวกเขาทำตัวเรือนทองคำสองอันและห้วงสองห้วงด้วยทองคำ และพวกเขาติดห้วงทองคำสองห้วงไว้ที่ส้อมมุมของกับกรวอ

¹⁷พวกเขาสอดสร้อยถักด้วยทองคำในห้วงทั้งสองที่ตรึงมุมกับกรวอ¹⁸ พวกเขาติดปลายสร้อยถักสองข้างนั้นกับตัวเรือนทั้งสอง พวกเขาติดที่แถบของเสื้อเอโฟดที่ด้านหน้า

¹⁹พวกเขาทำห้วงทองคำสองห้วงและใส่ที่มุมล่างด้านในทั้งสองข้างของกับกรวอ²⁰ พวกเขาทำห้วงทองคำอีกสองห้วงและใส่ไว้ที่ได้แถบด้านหน้าของเสื้อเอโฟด ใกล้ตะเข็บเหนือสายรัดเอวซึ่งทอด้วยฝีมืออย่างประณีตของเสื้อเอโฟด

²¹พวกเขาผูกกับกรวอนั้นติดกับห้วงของห้วงเสื้อเอโฟด ด้วยด้ายถักสีฟ้า เพื่อให้กับกรวอกับสายรัดเอวซึ่งทอด้วยฝีมืออย่างประณีตของเสื้อเอโฟด สิ่งนี้ก็เพื่อที่จะไม่ให้กับกรวอหลุดไปจากเสื้อเอโฟด สิ่งนี้เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส

²²เขาเลททำเสื้อคลุมเข้าชุดกับเสื้อเอโฟดด้วยผ้าทอสีม่วงล้วน เป็นงานของช่างทอ²³ ที่มีช่องสวมศีรษะตรงกลางของเสื้อนั้น ได้ขลิบรอบคอเพื่อไม่ให้ขาด²⁴ ที่ขอบล่างชายเสื้อ พวกเขาทำเป็นรูปผลกับทิม โดยใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม และผ้าลินินเนื้อดี

²⁵พวกเขาทำกระดิ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ และพวกเขาติดกระดิ่งระหว่างผลกับทิมโดยรอบขอบล่างชายเสื้อคลุม ระหว่างผลกับทิมนั้นมี²⁶ กระดิ่งลูกหนึ่งและผลกับทิมผลหนึ่ง กระดิ่งอีกลูกหนึ่งและผลกับทิมอีกผลหนึ่ง ที่ชายเสื้อคลุมนั้นสำหรับอาโรนใส่เวลาปฏิบัติหน้าที่ สิ่งนี้เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส

²⁷พวกเขาทำเสื้อคลุมด้วยผ้าลินินเนื้อดีสำหรับอาโรน และเบรดาบุตรชายของเขา²⁸ พวกเขาทำผ้าโพกศีรษะ และผ้าคาดศีรษะ และทำเสื้อด้านในด้วยผ้าลินินเนื้อดี²⁹ และทำสายรัดเอวด้วยผ้าลินินเนื้อดี ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม เป็นงานฝีมือของช่างปัก สิ่งนี้เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส

³⁰พวกเขาทำแผ่นทองคำสำหรับมงกุฎบริสุทธิ์จารึกคำว่า “บริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์” ไว้เหมือนอย่างแกะตรา³¹ พวกเขาเอาด้ายถักสีฟ้าผูกไว้บนผ้าโพกศีรษะ สิ่งนี้เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส

³²ดังนั้นงานสำหรับพลับพลา คือเต็นท์นัดพบก็เสร็จสิ้นลง ประชาชนอิสราเอลก็ทำอย่างนั้นทุกประการ พวกเขาได้ทำตามพระบัญชาทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส³³ พวกเขาจึงนำพลับพลาไปให้โมเสส ทั้งเต็นท์และเครื่องใช้ทุกชิ้น คือ ตะขอ กรอบไม้ กลอน เสา และฐานรองรับเสา³⁴ พวกเขาคลุมพลับพลาด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และคลุมด้วยหนังพะยูน และม่านสำหรับบังตา³⁵ หีบแห่งสักขียานกับไม้คานและผ้าหีบคลุมล้างบาป

³⁶พวกเขาทำโต๊ะ เครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับโต๊ะนั้น และชนมปังเฉพาะพระพักตร์³⁷ คันประทีปที่ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์กับประทีปที่ตั้งเป็นแถว รวมทั้งเครื่องใช้ทั้งหมดของคันประทีปนั้น และน้ำมันสำหรับประทีป³⁸ แก่นบูชากองคำ น้ำมันเจิมและเครื่องหอม และผ้าม่านบังตาสำหรับทางเข้าพลับพลา³⁹ แก่นบูชากองสัมฤทธิ์กับตะแกรงทองสัมฤทธิ์ และไม้คานหาม และเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่น และอ่างขนาดใหญ่กับฐานรองอ่าง

⁴⁰พวกเขาทำผ้าม่านบังลาน กับเสาและฐานรองรับเสา และผ้าม่านสำหรับทางเข้าลาน เชือก และหลักหนุดสำหรับเต็นท์ และเครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับปฏิบัติหน้าที่ที่พลับพลา สำหรับเต็นท์นัดพบ⁴¹ พวกเขาทำเครื่องแต่งกายที่ทออย่างประณีตมาสำหรับสวมเมื่อปฏิบัติหน้าที่ในวิหารอิสราเอล เบรดาเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต และพวกบุตรชายของเขา สำหรับพวกเขาใช้สวมในเวลาปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งปุโรหิต

⁴²ดังนั้นประชาชนอิสราเอลก็ทำตามทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสสนั้น⁴³โมเสสจึงตรวจดูงานทั้งสิ้นและเห็นว่าพวกเขาได้ทำเสร็จสิ้น พวกเขาทำทุกอย่างตามพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชา แล้วโมเสสจึงกล่าวอวยพรพวกเขา

Chapter 40

¹แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า²“ในวันที่หนึ่งเดือนที่หนึ่งของปีใหม่ พวกเจ้าต้องตั้งพลับพลา คือเต็นท์นัดพบขึ้น

³พวกเจ้าต้องวางหีบแห่งสักขีพยานในพลับพลา และพวกเจ้าต้องกินฝ่าม่านบังหีบนั้นไว้⁴พวกเจ้าต้องนำโต๊ะเข้ามาตั้งไว้ และจัดเครื่องใช้บนโต๊ะไว้ตามที่ของมัน แล้วพวกเจ้าต้องนำคันประทีปนั้นเข้ามาและตั้งตะเกียงของคันประทีปให้เข้าที่

⁵พวกเจ้าต้องตั้งแท่นบูชาทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมตรงหน้าหีบแห่งสักขีพยาน และพวกเจ้าต้องติดตั้งม่านที่ทางเข้าพลับพลา⁶พวกเจ้าต้องตั้งแท่นเครื่องเผาบูชาไว้ตรงหน้าทางเข้าพลับพลาเต็นท์นัดพบ⁷พวกเจ้าต้องตั้งอ่างขนาดใหญ่ไว้ระหว่างเต็นท์นัดพบกับแท่นบูชา และพวกเจ้าต้องใส่น้ำในอ่างนั้น

⁸พวกเจ้าต้องทำลานไว้รอบๆ และพวกเจ้าต้องติดตั้งม่านบังตาไว้ที่ทางเข้าลาน⁹พวกเจ้าต้องเอาน้ำมนต์เจิมมาและเจิมพลับพลา และทุกสิ่งที่อยู่ในพลับพลา นั้นพวกเจ้าต้องชำระเครื่องใช้ทุกชิ้นและของตกแต่งให้บริสุทธิ์สำหรับเรา แล้วพลับพลา นั้นจะบริสุทธิ์¹⁰พวกเจ้าต้องเจิมแท่นเครื่องเผาบูชา และเครื่องใช้ทุกอย่างบนแท่นนั้น พวกเจ้าต้องชำระแท่นนั้นให้บริสุทธิ์สำหรับเรา และแท่นบูชานั้นจะบริสุทธิ์มากสำหรับเรา¹¹พวกเจ้าต้องเจิมทั้งอ่างทองสัมฤทธิ์และฐานรองอ่าง อีกทั้งชำระให้บริสุทธิ์สำหรับเรา

¹²พวกเจ้านำอาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขามาที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ และพวกเจ้าต้องใช้น้ำล้างชำระตัวพวกเขาเสีย¹³พวกเจ้าจงสวมเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ให้อาโรน และชำระเขาให้บริสุทธิ์สำหรับเรา เจิมเขาและชำระเขาให้บริสุทธิ์เพื่อเขาจะเป็นปุโรหิตรับใช้เรา

¹⁴พวกเจ้านำบุตรชายทั้งหลายของเขามาด้วย และสวมเสื้อคลุมให้พวกเขา¹⁵พวกเจ้าต้องเจิมพวกเขาเช่นเดียวกับที่พวกเจ้าเจิมบิดาของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะเป็นปุโรหิตรับใช้เรา การเจิมนั้นจะเป็นการเจิมแต่งตั้งพวกเขาไว้เป็นปุโรหิตที่มีผลถาวรชั่วลูกหลานของพวกเขา”¹⁶นี่คือสิ่งที่โมเสสได้กระทำคือ เขาก็ทำทุกอย่างตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา เขาได้ทำสิ่งทั้งหมดนี้

¹⁷ดังนั้นพลับพลา ก็ได้ตั้งขึ้นในวันที่หนึ่งเดือนแรกปีที่สอง¹⁸โมเสสได้ตั้งพลับพลาขึ้น วางฐาน ตั้งกรอบไม้ ติดกลอน และตั้งเสาต่างๆ ขึ้น¹⁹เขากางสิ่งที่จะคลุมพลับพลา แล้วเอาผ้าเต็นท์คลุมเหนือพลับพลา ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา²⁰เขาได้ใส่กฎเกณฑ์แห่งพันธสัญญาไว้ในหีบนั้น เขาใส่ไม้คานไว้ที่หีบและวางฝ่าหีบลงข้างบาบไว้ด้านบน

²¹เขานำหีบนั้นไปไว้ในพลับพลา เขาติดตั้งฝ่าม่านเพื่อบังหีบแห่งสักขีพยานนั้นตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา²²เขาวางโต๊ะไว้ในเต็นท์นัดพบทางทิศเหนือของพลับพลานอกฝ่าม่าน²³เขาจัดเรียงขนมปังให้เป็นระเบียบไว้บนโต๊ะตรงด้านหน้าพระยาห์เวห์ ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา

²⁴เขาตั้งคันประทีปไว้ในเต็นท์นัดพบตรงข้ามกับโต๊ะนั้นทางทิศใต้ของพลับพลา²⁵เขาจัดตะเกียงด้านหน้าพระยาห์เวห์ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา

²⁶เขาตั้งแท่นบูชาเครื่องหอมทองคำในเต็นท์นัดพบตรงหน้าฝ่าม่าน²⁷เขาเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา

²⁸เขาได้แขวนฝ่าม่านบังตาที่ประตูพลับพลา²⁹เขาตั้งแท่นเครื่องเผาบูชาไว้ตรงทางเข้าพลับพลา คือตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ เขาได้ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญญาหารบนแท่นนั้น ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา³⁰เขาตั้งอ่างไว้ระหว่างเต็นท์นัดพบกับแท่นบูชา และเขาใส่น้ำในอ่างสำหรับชำระล้าง

³¹โมเสส อาโรน และบรรดาบุตรชายของเขา ได้ล้างมือและเท้าของพวกเขาด้วยน้ำในอ่างนั้น³²เมื่อใดก็ตามที่เขาทั้งหลายจะเข้าไปในเต็นท์นัดพบ หรือเมื่อใดก็ตามที่เขาจะขึ้นไปยังแท่นบูชานั้น และพระสิริของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะชำระล้างตัวเองเสียก่อน ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส³³โมเสสได้กินบรีเวนลานรอบพลับพลาและแท่นนั้น เขากินม่านบังตาที่ตรงทางเข้าลาน ด้วยวิธีนี้โมเสสก็ทำงานเสร็จ

³⁴แล้วในขณะที่มีเมฆมาปกคลุมเต็นท์นัดพบไว้ และพระสิริของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏอยู่เต็มพลับพลา³⁵โมเสสเข้าไปในเต็นท์นัดพบไม่ได้ เพราะเมฆปกคลุมอยู่ และเพราะพระสิริของพระยาห์เวห์ก็อยู่เต็มพลับพลา

³⁶เมื่อใดก็ตามที่เมฆนั้นลอยขึ้นจากพลับพลา ประชาชนอิสราเอลก็ออกเดินทางต่อไป³⁷แต่หากว่าเมฆนั้นไม่ได้ลอยขึ้นไปจากพลับพลา แล้วประชาชนก็จะไม่ออกเดินทางเลย พวกเขาจะรออยู่จนกว่าจะถึงวันที่เมฆนั้นลอยขึ้นไป³⁸เพราะเมฆของพระยาห์เวห์อยู่เหนือพลับพลาในตอนกลางวัน และไฟของพระองค์ก็อยู่เหนือพลับพลาในตอนกลางคืน ชาวอิสราเอลทั้งหมดได้เห็นสิ่งนี้ตลอดการเดินทาง

LEVITICUS

Chapter 1

¹พระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกโมเสสและตรัสกับท่านจากเต็นท์นัดพบว่า²“จงพูดกับคนอิสราเอลและบอกพวกเขาว่า ‘เมื่อใครก็ตามในท่ามกลางพวกท่านนำเครื่องบูชาถวายพระยาห์เวห์ ให้นำสัตว์ตัวหนึ่งของท่านมาเป็นเครื่องบูชา โดยมาจากฝูงโคหรือฝูงแพะแกะ

³ ถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นเครื่องเผาบูชาที่มาจากฝูงโค เขาต้องถวายเป็นตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิ เขาต้องมาถวายตรงทางเข้าประตูเต็นท์นัดพบ เพื่อเป็นที่ยอมรับต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์ ให้เขาวางมือของเขามบนหัวเครื่องเผาบูชานั้น แล้วก็จะเป็นที่ยอมรับแทนตัวเขาเพื่อลบบมลทินสำหรับตัวเขาเอง⁵ แล้วเขาต้องฆ่าโคนั้นต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์ แล้วบรรดานูตรของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิต ก็จะนำเลือดนั้นมาพรมบนแท่นบูชาซึ่งอยู่ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ

⁶ แล้วเขาต้องกลกหน้เครื่องเผาบูชาออกและสับเป็นชิ้นๆ⁷ แล้วบรรดานูตรของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิตจะจุดไฟบนแท่นบูชาและวางพินเพื่อให้ไฟลุก⁸ บรรดานูตรของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิตจะวางชิ้นส่วนเหล่านั้น ซึ่งมีส่วนหัวและไขมันตามลำดับไว้บนพินที่ติดไฟซึ่งอยู่บนแท่นบูชา⁹ แต่เครื่องในและขาของมัน เขาจะต้องล้างด้วยน้ำ แล้วปุโรหิตจึงจะเผาทุกอย่างบนแท่นบูชาให้เป็นเครื่องเผาบูชา ซึ่งจะเป็นกลิ่นหอมสำหรับเรา และเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟสำหรับเรา

¹⁰ ถ้าเครื่องบูชาของเขาสำหรับเผาบูชานั้นมาจากฝูงแพะหรือแกะ เป็นแกะตัวหนึ่งหรือแพะตัวหนึ่ง เขาจะต้องถวายเป็นตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิ¹¹ เขาต้องฆ่าสัตว์นั้นทางด้านเหนือของแท่นบูชาต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์ แล้วบรรดานูตรของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิตจะพรมเลือดสัตว์นั้นที่แท่นบูชาทุกด้าน¹² แล้วเขาต้องสับสัตว์นั้นออกเป็นชิ้นๆ ให้มีส่วนหัวและไขมันของมัน แล้วปุโรหิตจะวางชิ้นส่วนเหล่านั้นตามลำดับบนพินซึ่งอยู่บนไฟที่บนแท่นบูชา¹³ ให้เขาล้างเครื่องในกับส่วนขาด้วยน้ำ แล้วปุโรหิตก็จะถวายทั้งตัว และเผาบนแท่นบูชาเป็นเครื่องเผาบูชา และจะเป็นกลิ่นหอมสำหรับพระยาห์เวห์ จะเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟที่ถวายแด่พระองค์

¹⁴ ถ้าเครื่องบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ของเขานั้นเป็นเครื่องเผาบูชาที่มาจากนก เขาจะต้องนำนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มมาเป็นเครื่องบูชาของเขา¹⁵ ปุโรหิตจะต้องนำสัตว์นั้นมาที่แท่นบูชา แล้วบิดหัวนก และเผาบนแท่นบูชา แล้วเลือดนกจะต้องไหลออกมาด้านข้างของแท่นบูชา¹⁶ เขาจะต้องเอากระดูกและสิ่งที่อยู่ในข้างในกระดูกไปทิ้งที่ด้านข้างแท่นบูชาฝั่งตะวันออกที่มีขี้เถ้า¹⁷ เขาจะต้องฉีกปีกนกให้แยกจากกัน แต่เขาต้องไม่ให้ขาดออกจากกันเป็นสองส่วน แล้วปุโรหิตจะเผามันบนพินที่วางบนไฟที่แท่นบูชา และนั่นจะเป็นกลิ่นหอมสำหรับพระยาห์เวห์ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระองค์

Chapter 2

¹ เมื่อคนใดนำธัญญาหารมาถวายแด่พระยาห์เวห์ เครื่องบูชาของเขาต้องเป็นแป้งอย่างดี และเขาจะเทน้ำมันลงบนแป้งและวางเครื่องหอมบนแป้ง² เขาต้องเอาเครื่องบูชานั้นไปให้บรรดานูตรของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิต และปุโรหิตจะเอาแป้งอย่างดีที่มีน้ำมันและวางเครื่องหอมบนแป้งนั้นออกมาทำมือหนึ่ง แล้วปุโรหิตจะเผาเครื่องบูชาบนแท่นเผาบูชาให้เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชา นี่จะเป็นกลิ่นหอมสำหรับพระยาห์เวห์ นี่จะเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ด้วยไฟ

³ ธัญญาหารที่เหลือนั้นจะเป็นของอาโรนและบรรดานูตรของท่าน นี่เป็นส่วนที่บริสุทธิ์อย่างยิ่งแด่พระยาห์เวห์จากบรรดาเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ที่ถวายด้วยไฟ⁴ เมื่อท่านถวายธัญญาหารที่ปราศจากเชื้อด้วยการอบในเตาอบ ขนมปังนั้นจะต้องเป็นขนมปังนุ่มที่ทำมาจากแป้งเนื้อละเอียดคลุกกับน้ำมัน หรือขนมปังกรอบที่ปราศจากเชื้อ และทาด้วยน้ำมัน

⁵ ถ้าธัญญาหารของท่านเป็นการอบด้วยกระทะเหล็กแบน จะต้องเป็นแป้งอย่างดีที่ปราศจากเชื้อที่คลุกด้วยน้ำมัน⁶ ท่านจะต้องแบ่งออกเป็นชิ้นๆ แล้วเทน้ำมันราดบนนั้น นี่คือธัญญาหาร⁷ ถ้าธัญญาหารของท่านเป็นธัญญาหารทอดในกระทะ จะต้องทำจากแป้งและน้ำมันอย่างดี⁸ ท่านต้องนำธัญญาหารซึ่งทำจากสิ่งเหล่านี้มาถวายแด่พระยาห์เวห์ และจะถูกมอบให้แก่ปุโรหิต ผู้ที่จะนำไปยังแท่นบูชา

⁹ แล้วปุโรหิตจะหยิบบางส่วนออกมาจากธัญญาหารเพื่อให้เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชา และปุโรหิตจะเผาบนแท่นบูชา นั่นจะเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ และนั่นจะเป็นกลิ่นหอมสำหรับพระยาห์เวห์¹⁰ ธัญญาหารส่วนที่เหลือจะตกเป็นของอาโรนและบรรดานูตรของท่าน นี่เป็นส่วนที่บริสุทธิ์อย่างยิ่งแด่พระยาห์เวห์จากบรรดาเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ที่ถวายด้วยไฟ

¹¹ ธัญญาหารที่ท่านนำมาถวายแด่พระยาห์เวห์ต้องไม่ใส่เชื้อ เพราะท่านจะต้องเผาโดยปราศจากเชื้อหรือน้ำผึ้ง เพื่อเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระยาห์เวห์¹² ท่านจะถวายของเหล่านั้นแด่พระยาห์เวห์ให้เป็นเครื่องบูชาแห่งผลแรก แต่ของเหล่านั้นจะใช้เพื่อทำให้เกิดกลิ่นหอมบนแท่นบูชา¹³ ท่านจะต้องปรุงธัญญาหารแต่ละอย่างด้วยเกลือ ท่านต้องไม่ให้เกลือแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าของท่านขาดไปจากธัญญาหารของท่าน ท่านต้องถวายเครื่องบูชาของท่านพร้อมด้วยเกลือ

¹⁴ ถ้าท่านถวายธัญญาหารแห่งผลแรกแด่พระยาห์เวห์ ให้ถวายเมล็ดใหม่ๆ ที่ย่างไฟแล้วบดละเอียดเป็นอาหาร¹⁵ แล้วท่านต้องคลุกน้ำมันและใส่เครื่องหอมลงไป นี่คือธัญญาหาร¹⁶ แล้วปุโรหิตจะเผาส่วนของเมล็ดที่บดแล้วทั้งน้ำมันและเครื่องหอมเพื่อเป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชา นี่คือเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระยาห์เวห์

Chapter 3

¹ ถ้าคนใดถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสันติบูชาที่เป็นสัตว์จากฝูงโค ไม่ว่าจะเป็นตัวผู้หรือตัวเมีย เขาต้องถวายสัตว์ที่ปราศจากตำหนิต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์² ให้เขาวางมือของเขามบนหัวของเครื่องบูชาของเขาและฆ่ามันเสียตรงที่ประตูของเต็นท์นัดพบ แล้วบรรดานูตรชายของอาโรนที่เป็นปุโรหิตจะพรมเลือดของสัตว์ตรงด้านข้างรอบแท่นบูชา

³ คนนั้นจะถวายเครื่องบูชาสันติบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ ไขมันที่หุ้มหรือติดกับเครื่องใน⁴ และไตทั้งสองข้างและไขมันที่หุ้มซึ่งอยู่ตรงบนเฒว และตับทั้งก้อน เขาจะต้องตัดทั้งหมดนี้ออกพร้อมกับไต⁵ แล้วบรรดานูตรชายของอาโรนจะเผาทั้งหมดนั้นบนแท่นบูชาพร้อมกับเครื่องเผาบูชา ซึ่งวางไว้บนพินที่วางบนไฟ นี่จะเป็นกลิ่นหอมสำหรับพระยาห์เวห์ นี่จะเป็นเครื่องบูชาที่ถวายแด่พระองค์ด้วยไฟ

⁶ ถ้าเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาแด่พระยาห์เวห์ของคนนั้นเอามาจากฝูงแพะแกะ เป็นตัวผู้หรือตัวเมียก็ตาม เขาจะต้องถวายเครื่องบูชาที่ปราศจากตำหนิ⁷ ถ้าเขาถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาของเขา เขาจะต้องถวายต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์⁸ ให้เขาวางมือของเขาบนหัวของเครื่องบูชาแล้วฆ่าสัตว์นั้นตรงหน้าเต็นท์นัดพบ แล้วบรรดาบุตรของอาโรนจะพรมเลือดของสัตว์ที่ด้านข้างรอบแท่นบูชา

⁹ คนนั้นจะถวายเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาให้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ ไขมัน และหางที่มีไขมันทั้งหมด ให้ตัดชิดจนถึงกระดูกสันหลัง และไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไขมันทั้งหมดที่อยู่ใกล้กับเครื่องใน¹⁰ และไตทั้งสองข้าง และไขมันที่ติดอยู่กับเนื้อตะโพก และตับทั้งก้อน เขาจะต้องเอาทั้งหมดนี้ออกพร้อมกับไต¹¹ แล้วปุโรหิตจะเผาทั้งหมดนั้นบนแท่นบูชาให้เป็นเครื่องเผาบูชาแห่งอาหารแด่พระยาห์เวห์

¹² ถ้าเครื่องบูชาของคนนั้นเป็นแพะ แล้วเขาจะถวายสัตว์นั้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์¹³ เขาต้องวางมือของเขาบนหัวแพะนั้นและฆ่ามันตรงหน้าเต็นท์นัดพบ แล้วบรรดาบุตรของอาโรนจะพรมเลือดของมันรอบทุกด้านของแท่นบูชา¹⁴ คนนั้นจะถวายเครื่องบูชาของเขาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ เขาจะต้องเอาไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไขมันทั้งหมดที่อยู่ใกล้กับเครื่องในออกไป

¹⁵ เขาจะต้องเอาไตทั้งสองข้างและไขมันที่ติดอยู่กับเนื้อตะโพก และตับทั้งก้อนออกมาพร้อมกับไต¹⁶ ปุโรหิตจะเผาทั้งหมดนั้นบนแท่นบูชาให้เป็นเครื่องเผาบูชาแห่งอาหาร ซึ่งจะเป็กลิ่นหอม ไขมันทั้งหมดนั้นเป็นของพระยาห์เวห์¹⁷ นี่เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดทุกชั่วอายุของประชาชนของเจ้าในทุกแห่งที่พวกเขาสร้างที่พักอาศัย ว่าพวกเขาต้องไม่กินไขมันหรือเลือด"

Chapter 4

¹ พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า² "จงบอกประชาชนอิสราเอลว่า 'เมื่อคนใดทำบาปโดยไม่เจตนา เป็นการทำสิ่งใดก็ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาไม่ให้ทำ และถ้าเขาทำสิ่งใดที่ต้องห้าม ให้ทำตามดังต่อไปนี้

³ ถ้าเขาหาปุโรหิตได้ทำบาปและนำความผิดบาปมาสู่ประชาชน ให้เขาถวายโคหนุ่มที่ปราศจากตำหนิแด่พระยาห์เวห์ให้เป็นเครื่องบูชาลงล้างบาปสำหรับความบาปที่เขาทำ⁴ เขาจะต้องนำโคมาตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และวางมือของเขาบนหัวโคนั้นและฆ่าโคนั้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์

⁵ ปุโรหิตที่ได้รับการทรงเจิมจะนำเลือดโคบางส่วนเข้าไปในเต็นท์นัดพบ⁶ ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดนั้นและพรมที่ม่านซึ่งอยู่หน้าอภิสุทธิสถานเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์⁷ แล้วปุโรหิตจะเอาเลือดบางส่วนไปทาเชิงนอนของแท่นเผาเครื่องหอมซึ่งอยู่ในเต็นท์นัดพบต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และเขาจะเกเลือดของโคที่เลือดตรงฐานของแท่นเผาเครื่องบูชา ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าของเต็นท์นัดพบ

⁸ เขาจะตัดเอาไขมันทั้งหมดของโคผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาลงล้างบาปออกมา คือไขมันที่หุ้มเครื่องใน ไขมันทั้งหมดที่ติดกับเครื่องใน⁹ ไตสองข้างกับไขมันและไขมันที่ติดอยู่กับเนื้อตะโพก และตับทั้งก้อนพร้อมกับไต เขาจะตัดทั้งหมดนี้แยกออกจากกัน¹⁰ เขาจะตัดออกจากกันเช่นเดียวกับที่เขาตัดออกจากโคตัวผู้ที่ เป็นเครื่องถวายสันติบูชา แล้วปุโรหิตจะเผาชิ้นส่วนเหล่านั้นบนแท่นเผาเครื่องบูชา

¹¹ ส่วนหนังของโคตัวผู้และเนื้อที่เหลือ พร้อมกับหัว ขา เครื่องใน และมูลของมัน¹² ส่วนที่เหลือทั้งหมดของโคตัวผู้นี้ เขาต้องเอาชิ้นส่วนทั้งหมดนี้ไปนอกค่ายพักไปยังสถานที่พวกเขาได้ล้างชำระเพื่อเรา ที่ซึ่งพวกเขาเก็บเถ้าทิ้ง พวกเขาจะเผาชิ้นส่วนเหล่านั้นบนกองฟืนที่นั่น พวกเขาต้องเผาชิ้นส่วนเหล่านั้นตรงที่พวกเขาเก็บเถ้าทิ้ง

¹³ ถ้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดทำบาปโดยไม่เจตนา และทั้งชุมนุมชนไม่รู้ตัวว่าพวกเขาได้ทำบาป และได้ทำสิ่งใดที่พระยาห์เวห์บัญชาห้ามไม่ให้ทำ และถ้าพวกเขา มีความผิด¹⁴ และเมื่อความบาปที่พวกเขาได้ทำกลายเป็นที่รู้จักทั่ว เมื่อนั้นทั้งชุมนุมชนจะต้องถวายโคหนุ่มให้เป็นเครื่องบูชาลงล้างบาปและให้นำโคนั้นมาตรงหน้าเต็นท์นัดพบ

¹⁵ แล้วบรรดาผู้อาวุโสของชุมนุมชนจะวางมือของพวกเขาบนหัวโคผู้นั้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และโคตัวผู้นั้นจะถูกฆ่าต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์¹⁶ แล้วปุโรหิตที่ได้รับการทรงเจิมจะนำเลือดบางส่วนของโคตัวผู้เข้าไปยังเต็นท์นัดพบ¹⁷ และปุโรหิตจะเอานิ้วของเขาจุ่มเลือดและพรมที่ม่านเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์

¹⁸ เขาจะแล้วเอาเลือดบางส่วนไปทาเชิงนอนของแท่นบูชาซึ่งอยู่ในเต็นท์นัดพบต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แล้วเขาจะเกเลือดทั้งหมดที่ฐานของแท่นเผาเครื่องบูชา ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าของเต็นท์นัดพบ¹⁹ เขาจะตัดเอาไขมันทั้งหมดออกและเอาไปเผาบนแท่นบูชา

²⁰ นั่นคือสิ่งที่เขาจะต้องทำกับโคตัวนี้ เช่นเดียวกับที่เขาได้ทำกับโคตัวผู้ของเครื่องบูชาลงล้างบาป ดังนั้นเขาจะต้องทำแบบเดียวกันกับโคตัวผู้²¹ และปุโรหิตจะลงล้างบาปให้ประชาชน และพวกเขาจะได้รับการอภัย²² เขาจะเอาโคตัวผู้²³ นี้ไปนอกค่ายพัก และเผาโคตัวผู้²⁴ นี้เช่นเดียวกับโคตัวแรก นี่คือเครื่องบูชาลงล้างบาปสำหรับชุมนุมชนนั้น

²⁵ หากผู้นำคนใดทำบาปโดยไม่เจตนา ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดในข้อห้ามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาทรงบัญชาห้ามไม่ให้ทำ และเขามีความผิด²⁶ แล้วได้แจ้งให้เขาทราบถึงความบาปของเขาที่ได้ทำไป เขาต้องนำแพะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาของเขา²⁷ เขาจะวางมือบนหัวแพะและฆ่าแพะในสถานที่ที่พวกเขาฆ่าเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ นี่คือเครื่องบูชาลงล้างบาป

²⁵ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดของเครื่องบูชาลบล้างบาป และทาเชิงจนของแท่นเผาเครื่องบูชา และเขาจะเทเลือดของแพะที่ฐานของแท่นเผาเครื่องบูชา²⁶ เขาจะเผาไขมันทั้งหมดบนแท่นบูชาเช่นเดียวกับไขมันของเครื่องบูชาแห่งสันติบูชา ปุโรหิตจะทำการลบล้างบาปของผู้นำในเรื่องความบาปของเขา และผู้นำคนนั้นจะได้รับการอภัย

²⁷ถ้าประชาชนทั่วไปคนใดทำบาปโดยไม่เจตนา และทำสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาไม่ให้ทำ และเมื่อเขาตระหนักถึงความผิดของเขา²⁸ แล้วเมื่อมีการแจ้งให้เขารับถึงความบาปที่เขาได้ทำ เขาก็จะนำแพะตัวเมียตัวหนึ่งที่ปราศจากตำหนิมาเป็นเครื่องบูชาของเขาสำหรับความบาปที่เขาได้ทำ

²⁹เขาจะวางมือของเขามือขวาของเครื่องบูชาลบล้างบาปและฆ่าเครื่องบูชาลบล้างบาปตรงสถานที่สำหรับเผาเครื่องบูชา³⁰ ปุโรหิตจะเอานิ้วของเขาจุ่มเลือดและไปทาเชิงจนของแท่นสำหรับเผาเครื่องบูชา และเขาจะเทเลือดที่เหลือทั้งหมดตรงฐานของแท่นบูชา³¹ เขาจะต้องตัดเอาไขมันทั้งหมดออกเช่นเดียวกับไขมันที่ถูกตัดออกจากเครื่องบูชาแห่งสันติบูชา ปุโรหิตจะเผาไขมันนั้นบนแท่นบูชาให้เกิดเป็นกลิ่นหอมสำหรับพระยาห์เวห์ ปุโรหิตจะทำการลบล้างบาปสำหรับคนนั้น และเขาจะได้รับการอภัย

³²หากคนนั้นนำลูกแกะมาถวายเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปของเขา เขาต้องนำลูกแกะตัวเมียที่ปราศจากตำหนิ³³ เขาจะวางมือของเขามือขวาของเครื่องบูชาลบล้างบาป และฆ่าลูกแกะนั้นเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปตรงสถานที่ที่พวกเขาฆ่าเครื่องเผาบูชา³⁴ แล้วปุโรหิตจะเอานิ้วของเขาจุ่มเลือดของเครื่องบูชาลบล้างบาป และไปทาเชิงจนของแท่นเผาเครื่องบูชา และเขาจะเทเลือดลูกแกะทั้งหมดลงตรงฐานของแท่นบูชา³⁵ เขาจะต้องตัดเอาไขมันทั้งหมดออก เช่นเดียวกับไขมันลูกแกะของเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาที่ถูกตัดออก และปุโรหิตจะเผาไขมันนั้นบนเครื่องบูชาของพระยาห์เวห์ด้วยไฟ ปุโรหิตจะทำการลบล้างบาปของคนนั้นสำหรับความบาปที่เขาได้ทำ และคนนั้นจะได้รับการอภัย

Chapter 5

¹ถ้าคนใดทำบาป เพราะเขาได้เห็นบางสิ่งบางอย่างที่เขาได้รับการขอร้องให้ไปเป็นพยานเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้เห็นหรือได้ยินนั้น แต่เขากลับไม่ยอมไปเป็นพยาน เขาจะต้องรับผิดชอบ² หรือถ้าคนใดแตะต้องสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ให้เป็นมลทิน ไม่ว่าจะเป็นซากสัตว์ป่าที่เป็นมลทินหรือซากสัตว์เลี้ยงที่ตายแล้ว หรือสัตว์เลื้อยคลาน แม้ว่าคนนั้นไม่ได้เจตนาที่จะแตะต้อง เขาก็เป็นมลทินและมีความผิด³ หรือถ้าเขาแตะต้องมลทินของบางคน ไม่ว่าจะเป็นมลทินใดก็ตาม แม้เขาไม่รู้ตัว เขาก็มีความผิดเมื่อเขารู้เรื่องเหล่านั้น

⁴หรือถ้าคนใดพลั้งปากสาบานว่าจะทำชั่วหรือทำดี ไม่ว่าจะเป็นการพลั้งปากสาบานของคนนั้น แม้ว่าเขาไม่รู้ตัว แต่เมื่อเขารู้เรื่องนี้ เขาก็มีความผิด เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ เหล่านี้⁵ เมื่อมีคนใดกำลังทำสิ่งที่ผิดต่างๆ เหล่านี้ เขาต้องสารภาพบาปทุกอย่างที่เขาได้ทำไป⁶ แล้วเขาต้องนำเครื่องบูชาไถ่บาปมาถวายแด่พระยาห์เวห์สำหรับความบาปที่เขาได้ทำ จะเป็นสัตว์ตัวเมียจากฝูง หรือจะเป็นลูกแกะหรือแพะหนึ่งตัวก็ตาม เพื่อเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป แล้วปุโรหิตจะทำการลบล้างบาปเพื่อเขาเนื่องด้วยความบาปของเขา

⁷ถ้าเขาไม่สามารถที่จะซื้อลูกแกะหนึ่งตัว เขาสามารถนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมาถวายแด่พระยาห์เวห์เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิดของเขาได้ ตัวหนึ่งสำหรับเครื่องบูชาลบล้างบาปและอีกตัวหนึ่งสำหรับเครื่องเผาบูชา⁸ เขาต้องนำมาให้ปุโรหิตผู้ที่จะถวายตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปก่อน ปุโรหิตจะบิดหัวนกแต่ไม่ให้ขาดออกจากตัว⁹ แล้วปุโรหิตจะเอาเลือดบางส่วนจากเครื่องบูชาลบล้างบาปพรมข้างแท่นบูชา แล้วเขาจะเทเลือดที่เหลือลงตรงฐานแท่นบูชา นี่คือการบูชาลบล้างบาป

¹⁰แล้วเขาต้องถวายนกตัวที่สองเป็นเครื่องเผาบูชาดังที่บรรยายไว้ในคำสั่งทั้งหลาย และปุโรหิตจะทำการลบล้างบาปสำหรับความบาปที่เขาได้ทำไป และคนนั้นจะได้รับการอภัย¹¹ แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะซื้อนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวได้ เขาต้องถวายเครื่องบูชาเป็นแป้งอย่างดีมาหนึ่งในสิบเอเฟฟาห์สำหรับเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปของเขา เขาต้องไม่ใส่ไขมันหรือเครื่องหอมใดๆ ลงไป เพราะนี่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป

¹²เขาต้องนำเครื่องบูชาขึ้นมาให้ปุโรหิต และปุโรหิตจะเอาออกมาหนึ่งกำมือให้เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชา และเอามาเผาที่แท่นบูชา โดยโรยบนเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ นี่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป¹³ ปุโรหิตจะทำการลบล้างบาปใดๆ ก็ตามที่คนนั้นได้ทำ และคนนั้นจะได้รับการอภัย แม้ที่เหลือจากการถวายเครื่องบูชาจะตกเป็นของปุโรหิต เช่นเดียวกับธัญญาหาร¹⁴

¹⁴แล้วพระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า¹⁵ "ถ้าคนใดทำบาปและกระทำความผิดอย่างร้ายแรงเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่เป็นของพระยาห์เวห์ แต่ไม่ได้เจตนาทำ เขาก็ต้องนำเครื่องบูชาไถ่ความผิดของเขามาถวายพระยาห์เวห์ เครื่องบูชานี้จะต้องเป็นแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิซึ่งเอามาจากฝูง ต้องมีราคาและนั้นเป็นเงินเชเชล เป็นเชเชลของสถานบมีสการ เพื่อให้เป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิด¹⁶ เขาต้องทำให้พระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยสำหรับสิ่งที่เขาได้ทำผิดไปในเรื่องสิ่งที่บริสุทธิ์ เขาต้องเพิ่มอีกหนึ่งในห้าเข้าไปและมอบให้ปุโรหิต แล้วปุโรหิตจะทำการลบล้างบาปสำหรับเขาด้วยแกะตัวผู้ที่เป็เครื่องบูชาลบล้างบาป แล้วคนนั้นจะได้รับการอภัย

¹⁷ถ้าคนใดทำบาปและทำสิ่งใดที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้ไม่ให้ทำ แม้ว่าเขาไม่รู้ตัว เขาก็ยังมีความผิดและต้องแบกรับความผิดของตนเอง¹⁸ เขาต้องนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิออกจากฝูงมาหนึ่งตัว ซึ่งมีมูลค่าเท่ากับเครื่องบูชาไถ่ความผิดมาให้แก่ปุโรหิต แล้วปุโรหิตจะทำการลบล้างบาปของเขาเกี่ยวกับความบาปที่เขาได้ทำไปโดยไม่รู้ตัว และเขาจะได้รับการอภัย¹⁹ นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิด เพราะเขามีความผิดต่อพระยาห์เวห์อย่างแน่นอน

Chapter 6

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า² "ถ้าคนใดทำบาปและฝ่าฝืนพระบัญชาต่อพระยาห์เวห์ เช่นทำการเท็จต่อเพื่อนบ้านเกี่ยวกับบางสิ่งที่ฝากให้เขาดูแล หรือถ้าเขาโกงหรือขโมยเพื่อนบ้าน หรือถ้าเขามิบังคับเพื่อนบ้านของเขา³ หรือได้พบบางสิ่งที่เพื่อนบ้านทำหายแล้วโกหกว่าไม่เห็น และสาบานเป็นความเท็จ หรือเรื่องที่ประชาชนทำความบาปในทำนองนี้

⁴แล้วต่อมา ถ้าเขาได้ทำบาปและมีความผิด เขาจะต้องคืนอะไรก็ตามที่เขาได้ขโมยมา หรือมิบังคับเอามา หรือยึดเอาสิ่งที่ฝากไว้กับเขาหรือของหายที่เขาพบ⁵ หรือถ้าเขามีการโกงในเรื่องใด ในวันที่พบว่าเขามีความผิด เขาต้องคืนให้ทั้งหมดและเพิ่มอีกหนึ่งในห้าให้แก่คนที่เป็เจ้าของ⁶ แล้วเขานำเครื่องบูชาไถ่ความผิดมาถวายแด่พระยาห์เวห์ โดยนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิเอามาจากฝูง ซึ่งมีค่าเป็นที่ยอมรับมามอบให้แก่ปุโรหิต ให้เป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิด⁷ ปุโรหิตจะทำการลบล้างบาปสำหรับเขาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และเขาจะได้รับการอภัยในสิ่งใดก็ตามที่เขาได้ทำผิดไป"

⁸แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า⁹ "จงสั่งอาโรนและบรรดานุตรชายของเขาว่า 'นี่คือพระบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องเผาบูชาจะต้องเผาบนแท่นบูชาตลอดคืนจนถึงเช้า และจะต้องให้ไฟของแท่นบูชาลุกอยู่เสมอ¹⁰ ปุโรหิตจะสวมชุดผ้าป่านของเขา และเขาจะสวมชุดชั้นในของเขาเป็นผ้าป่านด้วย เขาจะต้องตักเอาขี้เถ้าที่เหลือจากการเผาเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชา แล้วเอาขี้เถ้าขึ้นไปไว้ด้านข้างแท่นบูชา

¹¹ปุโรหิตจะต้องถอดเสื้อชุดของเขาออกและเปลี่ยนใส่ชุดชุดหนึ่ง เพื่อเอาขี้เถ้าไปข้างนอกค่ายไปยังสถานที่สะอาดแล้ว¹² จะต้องคอยให้ไฟของแท่นบูชาลุกอยู่เสมอ อย่าให้ไฟดับ และปุโรหิตจะเผาพินบนแท่นบูชาในทุกเช้า และเขาต้องจัดวางเครื่องเผาบูชาตามที่ได้กำหนดไว้ และเขาต้องเผาไขมันของสันติบูชาบนแท่นบูชา¹³ ไฟจะต้องลุกไหม้ในแท่นบูชาอยู่อย่างต่อเนื่อง และไฟต้องไม่ดับ

¹⁴นี่เป็นพระบัญญัติสำหรับรัษฎูบูชา บรรดานุตรชายของอาโรนจะถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ตรงหน้าแท่นบูชา¹⁵ ปุโรหิตจะเอาแป้งอย่างดีพร้อมกับน้ำมัน และเครื่องหอมที่คลุกกับรัษฎูบูชาหนึ่งกำมือ ให้เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชา และปุโรหิตจะเผาบนแท่นบูชาเพื่อให้เกิดกลิ่นหอม¹⁶ แล้วอาโรนและบรรดานุตรชายของเขาจะรับประทานอะไรก็ตามที่เหลือจากเครื่องบูชา จะต้องรับประทานโดยปราศจากเชื้อภายในสถานที่บริสุทธิ์ พวกเขาจะรับประทานตรงลานในเต็นท์นัดพบ

¹⁷และจะต้องปิ้งโดยไม่มีเชื้อ เราได้ให้ส่วนนี้เป็นส่วนของเครื่องบูชาของเราที่ถวายด้วยไฟ เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปและเครื่องบูชาไถ่ความผิด¹⁸ ให้เป็นกฎตลอดทุกชั่วอายุของประชาชนของเจ้า ชายใดที่เป็นเชื้อสายของอาโรนจะรับประทานได้ เพราะเป็นส่วนแบ่งของเขา ซึ่งแบ่งมาจากเครื่องบูชาของพระยาห์เวห์ที่ถวายด้วยไฟ ใครก็ตามที่แตะต้องของถวายเหล่านั้นก็จะกลายเป็นคนบริสุทธิ์"

¹⁹แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสอีกว่า²⁰ "นี่คือเครื่องบูชาสำหรับอาโรนและบรรดานุตรชายของเขา ที่จะต้องถวายแด่พระยาห์เวห์เมื่อนุตรชายแต่ละคนได้รับการเจิม ให้เอาแป้งอย่างดีหนึ่งในสิบเอฟาห์เช่นเดียวกับรัษฎูบูชาที่ถวายเป็นประจำ ตอนเช้าให้ถวายครึ่งหนึ่ง และตอนเย็นให้ถวายอีกครั้งหนึ่ง²¹ ให้คลุกด้วยน้ำมันแล้วทอดในกระทะ เมื่อสุกแล้ว จึ่งนำเข้ามาทั้งชิ้น เจ้าจะถวายรัษฎูบูชาเพื่อให้เกิดกลิ่นหอมสำหรับพระยาห์เวห์

²²บุตรของมหาปุโรหิตที่จะกลายเป็นมหาปุโรหิตคนใหม่จากท่ามกลางบรรดานุตรชายของเขาจะต้องถวายเครื่องบูชานี้ ให้เป็นคำสั่งไว้ตลอดไป²³ เครื่องบูชาทั้งหมดนั้นจะต้องเผาถวายแด่พระยาห์เวห์ รัษฎูบูชาของปุโรหิตทั้งหมดจะต้องเผาจนหมด จะต้องไม่เอามากิน"

²⁴พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสอีกว่า²⁵ "จงบอกอาโรนและบรรดานุตรชายของเขาว่า 'นี่เป็นพระบัญญัติเรื่องเครื่องบูชาลบล้างบาป เครื่องบูชาลบล้างบาปจะต้องถูกฆ่าตรงบริเวณที่ใช้ฆ่าเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ นี่เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด²⁶ ปุโรหิตผู้ถวายเครื่องบูชาลบล้างบาปจะรับประทานเครื่องบูชานั้นได้ และจะต้องรับประทานในสถานที่บริสุทธิ์ตรงลานของเต็นท์นัดพบ

²⁷อะไรก็ตามที่ถูกต้องเนื้อของเครื่องบูชานั้นก็จะเป็นสิ่งบริสุทธิ์ ถ้าเลือดที่ประพรมนั้นเลอะเสื้อผ้าส่วนใด เจ้าจะต้องซักล้างตรงส่วนที่ถูกประพรมใส่ในสถานที่บริสุทธิ์²⁸ แต่หม้อดินต้มที่ใช้ต้มเครื่องบูชานั้นจะต้องทุบ ถ้าต้มในหม้อทองเหลือง จะต้องขัดและล้างให้สะอาดด้วยน้ำ²⁹ ชายทุกคนในท่ามกลางพวกปุโรหิตสามารถรับประทานเครื่องบูชาบางส่วนได้เพราะเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด³⁰ แต่เครื่องบูชาลบล้างบาปที่นำเลือดเข้ามาในเต็นท์นัดพบเพื่อทำการลบล้างบาปในวิสุทธิสถาน ห้ามรับประทาน จะต้องเผาเสีย

Chapter 7

¹นี่เป็นกฎของเครื่องบูชาไถ่ความผิด นี่เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด² พวกเขาต้องฆ่าเครื่องบูชาไถ่ความผิดในสถานที่เตรียมไว้สำหรับฆ่าเครื่องบูชา และพวกเขาต้องประพรมเลือดของเครื่องบูชารอบเครื่องเผาบูชาทุกด้าน³ ไขมันในเครื่องบูชานั้นจะต้องถวายทั้งหมด ได้แก่ หางที่มีไขมัน ไขมันที่หุ้มเครื่องใน

⁴ไตทั้งสองข้างและไขมันที่ติดอยู่กับเนื้อตะโพก และไขมันที่หุ้มตับ พร้อมกับไต ทั้งหมดนี้ต้องเอาออก⁵ ปุโรหิตต้องเผาชิ้นส่วนเหล่านั้นบนแท่นบูชาให้เป็นเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิด

⁶ผู้ชายทุกคนในท่ามกลางบรรดาปุโรหิตสามารถกินส่วนของเครื่องบูชานี้ได้ เครื่องบูชาต้องกินในสถานที่บริสุทธิ์ เพราะนี่เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด⁷ เครื่องบูชาลบล้างบาปก็เช่นเดียวกับเครื่องบูชาไถ่ความผิด ทั้งสองอย่างนี้ใช้กฎแบบเดียวกัน เครื่องบูชาเหล่านั้นตกเป็นของปุโรหิตผู้ที่ทำการลบล้างบาปด้วยเครื่องบูชา

⁸ปุโรหิตผู้ที่ถวายเครื่องเผาบูชาของใครก็ตามก็สามารถเก็บหนังของเครื่องบูชานั้นไว้สำหรับตนเองได้⁹ รัญบูชาทุกอย่างที่อบในเตาอบ และเครื่องบูชาแบบเดียวกันที่ทำให้สุกในกระทะทอดหรือในกระทะปิ้งจะตกเป็นของปุโรหิตผู้ที่ได้ทำการถวายเครื่องบูชานั้น

¹⁰รัญบูชาทุกอย่างทั้งแบบแห้งหรือแบบผสมกับน้ำมัน จะตกเป็นของเชื้อสายของอาโรนทั้งหมดโดยเท่าเทียมกัน¹¹ นี่เป็นกฎของเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาที่ประชาชนจะนำมาถวายแด่พระยาห์เวห์

¹²ถ้าผู้ใดจะถวายเครื่องบูชาเพื่อเป็นการขอบพระคุณ เขาต้องถวายเครื่องบูชาที่เป็นขนมที่ทำขึ้นมาโดยไม่ใส่เชื้อแต่ผสมน้ำมัน หรือขนมที่ทำโดยไม่ใส่เชื้อ แต่แผ่เป็นแผ่นกาด้วยน้ำมัน และขนมที่ทำจากแป้งอย่างดีที่ผสมกับน้ำมัน¹³ และเพื่อเป็นไปตามจุดประสงค์แห่งการถวายขอบพระคุณ เขาต้องถวายขนมปังที่ทำขึ้นโดยไม่เชื่อม่วนกับเครื่องบูชาแห่งสันติบูชา

¹⁴เขาต้องถวายอย่างละก้อนของเครื่องบูชาเหล่านี้ให้เป็นให้เครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ เครื่องบูชาจะตกเป็นของบรรดาปุโรหิตผู้ที่ประพรมเลือดของสันติบูชาบนแท่นบูชา¹⁵ ผู้ที่ถวายสันติบูชาเพื่อเป็นการถวายขอบพระคุณต้องกินเนื้อของเครื่องบูชาที่เขาถวายในวันที่เขาถวายเครื่องบูชา เขาต้องไม่เหลือไว้จนถึงตอนเช้า

¹⁶แต่ถ้าเครื่องบูชาที่เขาทำการถวายมีจุดประสงค์เพื่อการปฏิญาณตน หรือมีจุดประสงค์เพื่อเป็นการถวายโดยสมัครใจ เนื่อนั้นต้องกินในวันที่เขาถวายเครื่องบูชาของเขา แต่ของที่เหลือสามารถกินในวันถัดไปได้¹⁷ แต่ถ้าเนื้อของเครื่องบูชาเหลือถึงวันที่สามให้เผาเสีย

¹⁸ถ้าเนื้อของเครื่องบูชาใดที่มาจากสันติบูชาถูกกินในวันที่สาม จะไม่เป็นที่ยอมรับ และเสื่อมเสียชื่อเสียงของผู้ที่ถวายเครื่องบูชา เป็นสิ่งน่ารังเกียจ และผู้ที่กินเนื้อนั้นจะแบกรับความผิดแห่งการทำให้บาปของเขา¹⁹ ห้ามกินเนื้อใดๆ ที่ไปสัมผัสกับสิ่งที่ไม่สะอาด ต้องเผาเสีย ส่วนเนื้อส่วนอื่นนั้น ใครก็ตามที่สะอาดก็สามารถกินได้

²⁰แต่ถ้าคนที่ไม่สะอาดที่กินเนื้อจากเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาที่เป็นของพระยาห์เวห์ คนนั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา²¹ ถ้าผู้ใดแตะต้องสิ่งที่ไม่สะอาดใดๆ ไม่ว่าสิ่งที่ไม่สะอาดของมนุษย์ หรือของสัตว์ป่าที่ไม่สะอาด หรือจากบางอย่างที่ไม่สะอาดและน่ารังเกียจ และถ้าเขามากินเนื้อเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาที่เป็นของพระยาห์เวห์ คนนั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา"

²²แล้วพระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า²³ "จงบอกแก่ประชาชนอิสราเอลว่า 'เจ้าต้องไม่กินไขมันของวัว หรือแกะ หรือแพะ²⁴ ไขมันของสัตว์ที่ตายนอกเหนือจากการถวายเป็นเครื่องบูชา หรือไขมันของสัตว์ที่ถูกสัตว์ป่ากัดกิน อาจเอาไปใช้เพื่อจุดประสงค์อื่นได้ แต่ห้ามไม่ให้พวกเจ้ากิน

²⁵ใครก็ตามที่กินไขมันของสัตว์ที่ผู้คนสามารถเอามาถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ บุคคลนั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา²⁶ พวกเจ้าต้องไม่กินเลือดใดๆ ทั้งสิ้นไม่ว่าตรงไหนในที่พักของพวกเจ้า ไม่ว่าเลือดนั้นจะมาจากนกหรือสัตว์

²⁷ใครก็ตามที่กินเลือดใดๆ ก็ตาม คนนั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา"²⁸ ดังนั้นพระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า²⁹ "จงบอกแก่ประชาชนอิสราเอลว่า 'ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาแด่พระยาห์เวห์ ต้องนำส่วนของเครื่องบูชาของเขามาถวายแด่พระยาห์เวห์

³⁰เครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ เขาต้องนำมาด้วยมือของตนเอง เขาต้องนำไขมันมาพร้อมกับเนื้ออก แล้วโยกเนื้ออกนั้นให้เป็นเครื่องบูชาโยกถวายต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์³¹ ปุโรหิตต้องเผาไขมันนั้นบนแท่นบูชา แต่เนื้ออกนั้นจะตกเป็นของอาโรนและเชื้อสายของเขา

³²เจ้าต้องมอบโคนขาขวาให้แก่ปุโรหิตให้เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาของเจ้า³³ ปุโรหิตผู้เป็นเชื้อสายของอาโรนซึ่งเป็นผู้ที่ทำการถวายเลือดของสันติบูชาและไขมัน เขาจะได้รับโคนขาขวาเป็นส่วนแบ่งของเขาจากเครื่องบูชา

³⁴เพราะเราได้เอาเนื้ออกของเครื่องบูชาโยกถวาย และโคนขาซึ่งเป็นของถวายจากประชาชนอิสราเอล และทั้งหมดนั้นมอบให้แก่อาโรนผู้เป็นปุโรหิตและบรรดาบุตรชายของเขาตามส่วนแบ่งตามปกติของพวกเขา³⁵ นี่คือนิสัยสำหรับอาโรนและเชื้อสายของเขาจากเครื่องบูชาต่างๆ ที่ถวายแด่พระยาห์เวห์ด้วยไฟ ในวันที่โมเสสถวายพวกเขาให้ปรนนิบัติพระยาห์เวห์ด้านงานแห่งการเป็นปุโรหิต

³⁶นี่เป็นส่วนแบ่งที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาให้เอาจากประชาชนอิสราเอลและยกให้แก่พวกเขา ในวันที่เขาเจิมตั้งบรรดาปุโรหิต นี่จะเป็นส่วนแบ่งของพวกเขาตลอดไปทุกชั่วอายุ³⁷ นี่เป็นกฎของเครื่องเผาบูชา รัญบูชา เครื่องบูชาลงล้างบาป เครื่องบูชาไถ่ความผิด เครื่องบูชาเพื่อชำระล้าง และเครื่องบูชาแห่งสันติบูชา³⁸ ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาแก่โมเสสบนภูเขาซีนาย ในวันที่โมเสสได้สั่งให้ประชาชนอิสราเอลถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ในถิ่นทุรกันดารซีนาย"

Chapter 8

¹พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า² "จงนำอาโรนและบรรดาบุตรชายของเขามาพร้อมกับเขา นำเลือดคูลและน้ำมันเจิม โคสำหรับเครื่องบูชาลงล้างบาป แกะตัวผู้สองตัว และขนมปังไร้เชื้อหนึ่งตระกร้า³ ให้ชุมนุมชนมาประชุมกันตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ"⁴ ดังนั้นโมเสสก็ทำตามตามที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาเขา และชุมนุมชนก็มาพร้อมกันตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ

⁵แล้วโมเสสบอกชุมนุมชนว่า "นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาให้ทำ"⁶ โมเสสได้นำอาโรนและบรรดาบุตรชายของอาโรนมาและได้ล้างชำระพวกเขาด้วยน้ำ⁷

โมเสสได้เอาชุดสวมให้อาโรนและคาดผ้ารอบเอวของเขา สวมเสื้อคลุมให้และสวมเอโฟดให้เขา แล้วโมเสสได้รัดเอโฟดด้วยผ้าคาดเอวที่ทออย่างดีรอบตัวเขา และผูกเอโฟดให้ติดกับอาโรน

⁸โมเสสได้สวมกับทรงงให้แก่อารอน และได้ใส่อูริมและกูมมิมไว้ในกับทรงง⁹โมเสสได้โปกผ่านาสาบนศีรษะอาโรน ด้านหน้าของผ่านาสา โมเสสได้คาดแผ่นทองคำเป็นมงกุฎบริสุทธิ์ ตามที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาเขา

¹⁰โมเสสได้นำน้ำมันเจิมไปเจิมพลับพลาและทุกสิ่งในนั้นและแยกสิ่งเหล่านั้นไว้ต่างหากแต่พระยาห์เวห์¹¹เขาได้ประพรมน้ำมันบนแท่นบูชาเจ็ดครั้ง และได้เจิมแท่นบูชาและเครื่องใช้ประจำแท่นบูชาทั้งหมด และอ่างล้างชำระและฐานรอง เพื่อแยกสิ่งเหล่านั้นไว้ต่างหากแต่พระยาห์เวห์¹²โมเสสได้เทน้ำมันเจิมบนศีรษะของอาโรนบ้างและได้เจิมเขาเพื่อแยกไว้ต่างหาก

¹³โมเสสนำบรรดานุตรของอาโรนมาแล้วสวมชุดให้พวกเขา โมเสสเอาผ้าคาดเอวพวกเขาและคาดผ้าป่านรอบศีรษะพวกเขา ตามที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาเขาไว้¹⁴โมเสสได้นำโคมาเป็นเครื่องบูชาลงบาป และอาโรนและบรรดานุตรของเขาได้วางมือของพวกเขาบนหัวโคที่พวกเขานำมาเพื่อเป็นเครื่องบูชาลงบาป

¹⁵โมเสสได้ฆ่าโคนั้น และเขาเอาน้ำของเขาจุ่มเลือดแล้วไปเจิมเชิงจนของแท่นบูชา ชำระแท่นบูชาให้บริสุทธิ์ และเทเลือดตรงฐานของแท่นบูชา และแยกไว้ต่างหากสำหรับพระเจ้าเพื่อทำการลบมลทินของแท่นบูชา¹⁶โมเสสได้นำไขมันทั้งหมดที่หุ้มเครื่องใน ที่หุ้มตับ และโตทั้งสองข้างและไขมันของโต และโมเสสได้เผาทั้งหมดนั้นบนแท่นบูชา¹⁷แต่โคตัวนั้น หนังของมัน เนื้อของมัน และมูลของมัน เขาได้เอามาเผาออกด้วยไฟตามที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาเขาไว้

¹⁸โมเสสได้ถวายแกะตัวผู้เป็นเครื่องเผาบูชา และอาโรนและบรรดานุตรชายของเขาได้วางมือของพวกเขาบนหัวแกะตัวผู้¹⁹โมเสสได้ฆ่าแกะและเอาเลือดของแกะนั้นประพรมรอบทุกด้านของแท่นบูชา²⁰เขาได้สับแกะออกเป็นท่อนๆ และได้เผาส่วนหัวและชิ้นส่วนต่างๆและไขมัน²¹เขาได้ล้างเครื่องในและส่วนขาด้วยน้ำ และเขาได้เผาแกะตัวผู้ทั้งหมดนั้นบนแท่นบูชา นี่เป็นเครื่องเผาบูชาและเกิดเป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ ตามที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาโมเสสไว้

²²แล้วโมเสสถวายแกะตัวผู้อีกตัวหนึ่ง เป็นแกะตัวผู้ที่เป็นเครื่องสถาปนา และอาโรนและบรรดานุตรชายของเขาได้วางมือของพวกเขาบนหัวแกะตัวผู้²³อาโรนได้ฆ่าแกะ และโมเสสได้นำเลือดไปเจิมปลายหูด้านขวาของอาโรน ที่หัวแม่มือขวาของเขา และที่หัวแม่เท้าขวาของเขา²⁴โมเสสได้นำบรรดานุตรของอาโรนมา และเขาได้นำเลือดแกะที่ปลายหูข้างขวาของพวกเขา ที่หัวแม่มือขวาของพวกเขา และที่หัวแม่เท้าขวาของพวกเขา แล้วโมเสสก็ประพรมเลือดนั้นรอบทุกด้านของแท่นบูชา

²⁵โมเสสได้นำไขมัน และหางที่มีไขมัน และไขมันที่ติดกับเครื่องใน ที่หุ้มตับ โตสองข้างและไขมันของมัน และโคนขาขวา²⁶โมเสสได้นำไขมันบึงไว้เชือก่อนหนึ่งจากตระกร้าที่วางต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เขาเอามันบึงไว้เชือก่อนหนึ่ง และขนบึงคลุกน้ำมันหนึ่งก้อน และขนบึงแผ่นชิ้นหนึ่ง และวางทั้งหมดนั้นบนไขมันและบนโคนขาขวา

²⁷โมเสสได้นำทั้งหมดนี้วางไว้ในมือของอาโรนและในมือของบรรดานุตรชายของเขา และได้บอกต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์เป็นเครื่องบูชาโมกถวาย²⁸แล้วโมเสสก็เอากันหมื่นออกจากมือของพวกเขา และเผากันหมื่นนั้นบนแท่นบูชาให้เป็นเครื่องเผาบูชา ทั้งหมดนี้เป็นเครื่องบูชาแห่งการสถาปนาและเกิดเป็นกลิ่นหอม นี่เป็นเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์

²⁹โมเสสได้นำเนื้ออกและโมกเนื้อนั้นให้เป็นเครื่องบูชาโมกถวายแด่พระยาห์เวห์ นี่เป็นส่วนแบ่งของโมเสสจากแกะตัวผู้ที่ใช้ในการแต่งตั้งปุโรหิต ตามที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาเขาไว้³⁰โมเสสได้นำน้ำมันเจิมและเลือดที่อยู่บนแท่นบูชา มาประพรมบนตัวอาโรน บนเสื้อผ้าของเขา บนบรรดานุตรชายของเขา และบนเสื้อผ้าของบรรดานุตรของเขาพร้อมกับตัวเขา ด้วยวิธีนี้เองโมเสสได้แยกอาโรนและเสื้อผ้าของเขา และบรรดานุตรชายของเขาและเสื้อผ้าของพวกเขาไว้ต่างหากเฉพาะพระยาห์เวห์

³¹ดังนั้น โมเสสได้กล่าวแก่อารอนและบรรดานุตรชายของเขาว่า "จงดื่มเนื้อตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ และได้รับประทานเนื้อและขนบึงจากตระกร้าของเครื่องบูชาเพื่อการสถาปนาเสียที่นั่น ตามที่เราได้สั่งไว้ว่า 'อาโรนและบรรดานุตรชายของเขาจะรับประทาน'³²เนื้อและขนบึงที่เหลือให้พวกท่านเผาเสีย³³พวกท่านต้องไม่ออกไปจากทางเข้าเต็นท์นัดพบเป็นเวลาเจ็ดวัน จนกว่าวันแห่งการสถาปนาจะครบกำหนด เพราะพระยาห์เวห์จะทรงสถาปนาพวกท่านเป็นเวลาเจ็ดวัน

³⁴สิ่งที่ได้ทำกันในวันนี้ พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาให้ทำเพื่อเป็นการลงบาปให้แก่พวกท่าน³⁵พวกท่านจะต้องอยู่ตรงทางเข้าประตูเต็นท์นัดพบทั้งกลางวันและกลางคืนเป็นเวลาเจ็ดวัน และรักษาพระบัญชาของพระยาห์เวห์ เพื่อพวกท่านจะไม่ตาย เพราะนี่เป็นคำที่เราได้สั่งไว้"³⁶ดังนั้นอาโรนและบรรดานุตรชายของเขาได้ทำตามทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาผ่านทางโมเสส

Chapter 9

¹ในวันที่แปด โมเสสได้เรียกอาโรนและบรรดานุตรของเขา และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลมา²โมเสสได้ออกแก่อารอนว่า "จงเอาลูกโคตัวหนึ่งมาจากฝูงสำหรับเป็นเครื่องบูชาลงบาป และแกะตัวผู้หนึ่งที่ปราศจากตำหนิ และถวายทั้งสองอย่างต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์³เจ้าต้องบอกแก่ประชาชนอิสราเอลว่า 'จงเอาแพะตัวผู้มาตัวหนึ่งสำหรับเป็นเครื่องบูชาลงบาป และลูกโคตัวหนึ่งและลูกแกะตัวหนึ่ง ทั้งคู่ต้องมีอายุหนึ่งปีและปราศจากตำหนิสำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา

⁴ให้เอาโคผู้หนึ่งตัวและแกะตัวผู้หนึ่งตัวสำหรับเป็นเครื่องสันติบูชามาเพื่อถวายเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และเอาเครื่องธัญบูชาที่คลุกด้วยน้ำมันมาด้วย เพราะในวันนี้พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่พวกท่าน”⁵ ดังนั้นพวกเขาได้เอาทุกอย่างที่โมเสสได้สั่งไว้ไปที่เต็นท์นัดพบ และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็เข้ามาใกล้และยืนต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์

⁶แล้วโมเสสได้กล่าวว่ “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาให้พวกท่านกระทำ เพื่อพระสิริของพระองค์จะปรากฏแก่ท่านทั้งหลาย”⁷ แล้วโมเสสได้บอกแก่อาโรนว่า “จงเข้าไปใกล้แท่นบูชาและถวายเครื่องบูชาลงล้างบาปและเครื่องเผาบูชาของท่าน และทำการลบมลทินสำหรับตัวท่านและสำหรับประชาชน และถวายเครื่องบูชาสำหรับประชาชนเพื่อลบล้างมลทินบาปสำหรับพวกเขา ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาไว้”

⁸ดังนั้นอาโรนจึงเข้าไปใกล้แท่นบูชาและได้ฆ่าลูกโคเป็นเครื่องบูชาเพื่อลบล้างบาปสำหรับตนเอง⁹ บรรดานูตรของอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาก็เอานิ้วจุ่มเลือดและไปเจิมที่เชิงนอนของแท่นบูชา แล้วเขาก็เทเลือดนั้นที่ฐานของแท่นบูชา¹⁰ อย่างไรก็ดีตาม เขาได้เผาไขมัน ไต และพังพืดที่หุ้มตับบนแท่นบูชาให้เป็นเครื่องบูชาลงล้างบาป ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสสไว้

¹¹เขาได้เผาเนื้อและหนังภายนอกค้ำย¹² อาโรนได้ฆ่าสัตว์ของเครื่องเผาบูชา และบรรดานูตรของอาโรนได้เอาเลือดมาให้เขา ซึ่งเขาได้เอาเลือดไปประพรมที่แท่นบูชาทุกด้าน¹³ แล้วบรรดานูตรของอาโรนก็ส่งเครื่องเผาบูชาที่ละชิ้นพร้อมกับส่วนหัวให้แก่อาโรน และอาโรนก็เผาทั้งหมดนั้นบนแท่นบูชา¹⁴ อาโรนได้ล้างเครื่องในและขาสัตว์ และได้เผาทั้งหมดนั้นบนเครื่องเผาบูชาที่อยู่บนแท่นบูชา

¹⁵อาโรนได้นำแพะตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องถวายบูชาของประชาชน แล้วเอาแพะที่เป็นเครื่องบูชาสำหรับความผิดบาปของพวกเขามาและฆ่าเสีย อาโรนได้ถวายแพะนั้นสำหรับความผิดบาป ดังเช่นที่เขาได้ทำกับแพะตัวแรก¹⁶ อาโรนได้ถวายเครื่องเผาบูชา และได้ถวายเครื่องบูชาตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาไว้¹⁷ อาโรนได้ถวายธัญบูชา เขาได้หยิบมาม้ามือหนึ่งและเผาเสียบนแท่นบูชาพร้อมกับเครื่องเผาบูชาในตอนเช้า

¹⁸อาโรนก็ได้ฆ่าโคตัวผู้และแพะตัวผู้หนึ่งให้เป็นเครื่องสันติบูชาสำหรับประชาชน บรรดานูตรของอาโรนได้นำเลือดมาให้เขา ซึ่งเขาได้เอาเลือดประพรมที่แท่นบูชาทุกด้าน¹⁹ แต่พวกเขาได้ตัดไขมันของโคตัวผู้และแกะตัวผู้ ทางที่มีไขมัน ไขมันที่หุ้มเครื่องใน ไต และพังพืดที่หุ้มตับ²⁰ พวกเขาได้เอาชิ้นส่วนต่างๆ ที่ถูกหั่นออกไปวางไว้บนเนื้ออก แล้วอาโรนก็เผาไขมันนั้นบนแท่นบูชา

²¹อาโรนได้ยกเนื้ออกและโคนขาขวาขึ้นโบกให้เป็นเครื่องบูชาโบกถวายต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์²² แล้วอาโรนได้ยกมือของตนเองขึ้นไปยังประชาชนและอวยพรพวกเขา แล้วอาโรนก็ลงมาจากการถวายเครื่องบูชาลงล้างบาป เครื่องเผาบูชา และสันติบูชา²³ โมเสสกับอาโรนได้เข้าไปในเต็นท์นัดพบ แล้วเมื่อเขาทั้งสองได้ออกมาอีกครั้งและได้อวยพรประชาชน และพระสิริของพระยาห์เวห์ได้ปรากฏแก่ประชาชนทั้งปวง²⁴ แล้วมีไฟพลุ่งออกมาจากพระยาห์เวห์และเผาเครื่องเผาบูชาและไขมันที่อยู่บนแท่นบูชา เมื่อประชาชนทั้งปวงได้เห็นเหตุการณ์นี้ พวกเขาก็เปล่งเสียงขึ้นและชนหน้าลงกับพื้น

Chapter 10

¹นาถับและอาบิฮูบุตรชายของอาโรน ต่างได้เอากระถางไฟของตนเองมา และใส่ไฟลงไป แล้วใส่เครื่องหอม แล้วพวกเขาได้ถวายไฟที่ต้องห้ามต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ซึ่งพระองค์ไม่ได้ทรงบัญชาให้พวกเขาถวาย² ดังนั้นจึงมีไฟออกมาเผาผลาญพวกเขาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และ และพวกเขาได้ตายลงต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์

³แล้วโมเสสได้บอกแก่อาโรนว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกล่าวถึงเมื่อพระองค์ได้ตรัสว่า ‘เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราแก่บรรดาผู้ที่เข้ามาใกล้เรา เราจะได้รับการยกย่องต่อหน้าประชาชนทั้งปวง’” อาโรนก็นิ่งเฉย⁴ โมเสสได้เรียกมิฮาเอลและเอลชาฟาน ผู้เป็นบรรดานูตรชายของอุสซิเอลซึ่งเป็นลุงของอาโรน และบอกพวกเขาว่า “จงเข้ามาแบกพี่น้องของพวกท่านออกไปจากค่าย จากหน้าพลับพลา”⁵ ดังนั้นพวกเขาจึงเข้ามาใกล้และได้แบกสองคนนั้นออกไปจากค่ายพักที่ยังสวมชุดปุโรหิตอยู่ ตามที่โมเสสได้สั่งไว้

⁶แล้วโมเสสได้กล่าวแก่อาโรน เอเลอาซาร์และอิธามาร์ผู้เป็นบุตรของอาโรนว่า “อย่าปล่อยผมของพวกท่าน และอย่าฉีกเสื้อผ้าของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะไม่ตาย และเพื่อพระยาห์เวห์จะไม่กริ้วพร้อมกับชุมนุมชนทั้งปวง แต่ให้บรรดาญาติของพวกท่านและพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดไว้ทุกข์ให้แก่พวกที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเผาผลาญได้⁷ พวกท่านต้องไม่ออกไปจากทางเข้าของเต็นท์นัดพบ มิฉะนั้นพวกท่านจะต้องตาย เพราะน้ำมันแห่งการทรงเจิมของพระยาห์เวห์ทรงอยู่กับพวกท่าน” ดังนั้นพวกเขาก็ได้ทำตามคำสั่งของโมเสส

⁸พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่อาโรนว่า⁹ “อย่าดื่มเหล้าหรือเครื่องดื่มเมา ทั้งตัวเจ้าหรือบรรดานูตรชายของเจ้าที่ยังเหลืออยู่กับเจ้า เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในเต็นท์นัดพบ เพื่อเจ้าจะไม่ตาย นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเจ้า”¹⁰ เพื่อแยกแยะระหว่างความบริสุทธิ์และความสามัญ ระหว่างมลทินและไม่มลทิน¹¹ เพื่อที่พวกเจ้าจะได้สอนประชาชนอิสราเอลถึงกฎเกณฑ์ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาผ่านทางโมเสส”

¹²โมเสสได้บอกแก่อาโรน เอเลอาซาร์และอิธามาร์ซึ่งเป็นบุตรที่เหลือของอาโรนว่า “จงเอาธัญบูชาที่เหลือจากการถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์มารับประทานโดยปราศจากเชื้อยีสต์ตรงด้านข้างแท่นบูชา เพราะนี่เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด¹³ ท่านจะต้องรับประทานในสถานที่บริสุทธิ์ เพราะนี่เป็นส่วนแบ่งสำหรับท่านและบรรดานูตรชายของท่านจากเครื่องถวายบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ เพราะข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาบอกแก่ท่านเช่นนี้

¹⁴เนื้ออกที่โบกถวายและเนื้อโคนขาที่ถวายแด่พระยาห์เวห์ ท่านต้องรับประทานในสถานที่สะอาดซึ่งพระเจ้าทรงยอมรับ ทั้งตัวท่านและบรรดานูตรชายของพวกท่านควรรับประทานส่วนเหล่านั้น เพราะได้มอบให้เป็นส่วนแบ่งของท่านและของบรรดานูตรชายของท่านที่แบ่งมาจากเครื่องถวายแห่งสันติบูชา

ของประชาชนอิสราเอล¹⁵⁷ ให้พวกเขาเอาเนื้อโคขนาคได้นำมาถวายและเนื้ออกที่ได้โบกถวายมาพร้อมกับไขมันที่ต้องถวายด้วยไฟ เพื่อเอามาโบกถวายต่อพระพิภพพระยาห์เวห์ ทั้งหมดนี้จะเป็นของท่านและบรรดานบุตรชายของท่านที่อยู่กับท่านให้เป็นส่วนแบ่งตลอดไป ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาไว้"

¹⁶แล้วโมเสสได้ถามถึงแพะตัวที่ใช้ถวายเป็นเครื่องบูชาลงล้างบาป และพบว่าแพะตัวนั้นได้ถูกเผาไปแล้ว ดังนั้นโมเสสจึงโกรธเอเลอาซาร์และอิธามาร์ซึ่งเป็นบุตรที่เหลือยู่ของอาโรน โมเสสจึงถามว่า¹⁷"ทำไมพวกท่านไม่รับประทานเครื่องบูชาลงล้างบาปนั้นในบริเวณพลับพลา เพราะนี่เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด และเพราะพระยาห์เวห์ได้ประทานให้แก่พวกท่าน เพื่อยกความผิดบาปของชุมชนผมไปเสีย และเพื่อลงล้างบาปของพวกเขาต่อพระพิภพพระยาห์เวห์"

¹⁸ดูสิ เลือดของแพะนั้นก็ไม่ได้นำเข้าในพลับพลา ดังนั้นพวกท่านควรรับประทานในบริเวณพลับพลา ตามที่ข้าพเจ้าได้สั่งไว้"¹⁹แล้วอาโรนได้ตอบโมเสสว่า "ดูเถิด ในวันที่พวกเขาได้ถวายเครื่องบูชาเพื่อลงล้างบาปของพวกเขาและเครื่องเผาบูชาต่อพระพิภพพระยาห์เวห์ และสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าในวันนี้ ถ้าข้าพเจ้าได้รับประทานเครื่องบูชาลงล้างบาปในวันนี้ แล้วนั่นจะเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ได้หรือ?"²⁰เมื่อโมเสสได้ยินดังนั้น เขาก็พอใจ

Chapter 11

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า²"จงกล่าวกับคนอิสราเอลว่า 'สิ่งมีชีวิตต่างๆ เหล่านี้ที่พวกเจ้าสามารถรับประทานได้ในท่ามกลางบรรดาสัตว์ที่ป่องที่อยู่บนแผ่นดิน' พวกเจ้าสามารถรับประทานสัตว์ใดๆ ที่แยกกับและที่เคี้ยวเอื้องได้ด้วย

⁴อย่างไรก็ตาม สัตว์บางชนิดที่เคี้ยวเอื้องได้หรือแยกกับเพียงอย่างเดียว พวกเจ้าต้องไม่รับประทานพวกมัน เช่นอูฐ เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกับ ดังนั้นอูฐจึงเป็นมลทินสำหรับพวกเจ้า⁵เช่นเดียวกับตัวกระเจفا เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกับ มันจึงเป็นมลทินสำหรับพวกเจ้า⁶กระต่าย เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกับ จึงเป็นมลทินสำหรับพวกเจ้า

⁷สุกร แม้ว่ามันแยกกับแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงเป็นมลทินสำหรับพวกเจ้า⁸พวกเจ้าต้องไม่รับประทานเนื้อใดๆ ของพวกมัน หรือแต่ต้องซากของพวกมัน พวกมันเป็นมลทินสำหรับพวกเจ้า⁹บรรดาสัตว์ต่างๆ ที่อยู่ใต้น้ำ พวกเจ้ารับประทานได้ทั้งหมดที่มีครีบและมีเกล็ด ไม่ว่าจะอยู่ในมหาสมุทรหรือในแม่น้ำก็ตาม

¹⁰แต่สิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่ไม่มีครีบและไม่มีเกล็ดในมหาสมุทรหรือในแม่น้ำ รวมถึงทุกสิ่งที่เคลื่อนไหวในน้ำและสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่อยู่ในน้ำ พวกมันต้องเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับพวกเจ้า¹¹ในเมื่อพวกมันต้องเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ พวกเจ้าต้องไม่รับประทานเนื้อของมัน และซากของมันต้องเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจด้วย¹²อะไรก็ตามที่ไม่มีครีบและไม่มีเกล็ดในน้ำเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับพวกเจ้า

¹³บรรดาชนิดต่างๆ ที่พวกเจ้าต้องพึงรังเกียจและต้องไม่รับประทานมีดังนี้คือ นกอินทรี นกแร้ง¹⁴เหยี่ยวขนาดเล็ก นกเหยี่ยวดำทุกชนิด¹⁵นกกาทุกชนิด¹⁶นกเค้าใหญ่ นกเค้าเล็ก นกนางนวล และเหยี่ยวทุกชนิด¹⁷พวกเจ้าต้องพึงรังเกียจนกเค้าแมว นกคาน้ำ¹⁸นกเค้าแมวสีขาวและนกแสก เหยี่ยวขนาดใหญ่¹⁹นกกระสา นกกระสาทุกชนิด นกหัวขวาน และค้างคาวด้วย²⁰แมลงที่มีปีกซึ่งคลานสี่ขาทั้งหมดเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับพวกเจ้า

²¹พวกเจ้าจะรับประทานบรรดาแมลงใดๆ ที่มีปีกซึ่งคลานสี่ขาถ้าพวกมันมีขาพับใช้กระโดดไปบนดินได้²²พวกเจ้าสามารถรับประทานตึกแตน จิ้งหรีด จิกจั่น หรือตึกแตนทุกชนิด²³แต่แมลงบินได้ซึ่งคลานสี่ขาอื่นๆ เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจสำหรับพวกเจ้า²⁴พวกเจ้าจะกลายเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็นเพราะสัตว์เหล่านี้ถ้าพวกเจ้าไปแตะต้องซากใดซากหนึ่งของพวกมัน

²⁵ใครก็ตามที่หยิบซากพวกมันจะต้องซักเสื้อผ้าของเขาและยังเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น²⁶สัตว์ที่มีปีกผ่าทุกตัวแต่ไม่ได้แยกจากกันตลอดทั้งตัว หรือที่ไม่เคี้ยวเอื้องทุกตัวเป็นมลทินสำหรับพวกเจ้า ทุกคนที่ถูกต้องพวกมันจะเป็นมลทิน

²⁷สัตว์อะไรก็ตามที่เดินด้วยอุ้งเท้าในเหล่าบรรดาสัตว์ที่เดินสี่ขา พวกมันเป็นมลทินสำหรับพวกเจ้า ใครก็ตามที่ถูกต้องซากนั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น²⁸ใครหยิบซากสัตว์นั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขาและยังเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น สัตว์เหล่านี้จะเป็นมลทินสำหรับพวกเจ้า²⁹ในบรรดาสัตว์ต่างๆ ที่เลื้อยคลาน สัตว์เหล่านี้จะเป็นมลทินสำหรับพวกเจ้า เช่น อีเห็น หนู ตัวตะกวดใหญ่ทุกชนิด³⁰ตุ๊กแก ตัวเงินตัวทอง แอ้ง จิ้งเหลน และกิ้งก่า

³¹ในบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลาน เหล่านี้เป็นสัตว์ที่จะเป็นมลทินสำหรับพวกเจ้า ใครก็ตามที่แตะต้องพวกมันเมื่อมันตายจะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น³²ถ้าสัตว์เหล่านั้นตายและตกลงบนสิ่งใดก็ตาม สิ่งนั้นจะเป็นมลทิน ไม่ว่าจะทำมาจากไม้ ผ้า หั้วสัตว์ หรือผ้ากระสอบ ไม่ว่าจะเป็นอะไรและไม่ว่าจะใช้เพื่อสิ่งใดก็ตาม สิ่งนั้นต้องนำไปจุ่มน้ำ แล้วจะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น แล้วจึงจะสะอาด³³หม้อดินทุกใบที่สัตว์เป็นมลทินตกเข้าไปในหม้อหรือตกใส่บนหม้อ อะไรก็ตามที่อยู่ในหม้อก็จะกลายเป็นมลทิน และพวกเจ้าต้องทำลายหม้อใบนั้นทิ้ง

³⁴อาหารทุกอย่างที่สะอาดและอนุญาตให้รับประทานได้ แต่มีน้ำจากหม้อที่เป็นมลทินหยดใส่ อาหารนั้นก็เป็นมลทิน ทุกสิ่งที่ดื่มจากหม้อนั้นจะกลายเป็นมลทิน³⁵ทุกสิ่งที่ถูกส่วนใดก็ตามของซากสัตว์ที่เป็นมลทินตกใส่จะเป็นมลทิน ไม่ว่าจะเป็นเตาอบหรือหม้อทำอาหาร จะต้องถูกให้เป็นชิ้นๆ หม้อนั้นเป็นมลทิน และต้องยังคงเป็นมลทินสำหรับพวกเจ้าเสมอ

³⁶น้ำพุหรือแอ่งเก็บน้ำดื่มยังเป็นสิ่งสะอาดถ้าสัตว์แบบนั้นตกลงไป แต่ถ้าใครถูกต้องซากสัตว์ที่เป็นมลทินในน้ำ เขาจะกลายเป็นมลทิน³⁷ถ้าส่วนใดๆ ของซากสัตว์ที่เป็นมลทินตกลงบนเมล็ดสำหรับเพาะปลูกชนิดใดก็ตาม เมล็ดเหล่านั้นจะยังสะอาดอยู่³⁸แต่ถ้าน้ำที่ตกลงบนเมล็ด และถ้ามีน้ำที่ตกลงบนเมล็ดของซากสัตว์ที่เป็นมลทินตกลงในน้ำนั้น น้ำนั้นก็จะยังเป็นมลทินสำหรับพวกเจ้า³⁹ถ้าสัตว์ที่ใดที่เจ้าสามารถรับประทานได้ตกลงไป แล้วผู้ที่ไม่ถูกต้องซากสัตว์ก็จะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น

⁴⁰ใครก็ตามที่กินซากส่วนใดของสัตว์นั้นจะต้องชักรูเสื้อผ้าของเขา และจะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น ใครก็ตามที่หยิบซากสัตว์นั้นจะต้องชักรูเสื้อผ้าของเขา และจะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น⁴¹ สัตว์ทุกชนิดที่คลานบนดินด้วยท้องเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ อย่ารับประทานสัตว์เหล่านั้น⁴²อะไรก็ตามที่เลื้อยคลานด้วยท้อง และอะไรก็ตามที่เดินสี่ขา หรืออะไรที่มีขาจำนวนมาก สัตว์ที่เลื้อยคลานไปบนดินทั้งหมด พวกเจ้าต้องไม่รับประทานสัตว์เหล่านี้เพราะมันเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ

⁴³พวกเจ้าต้องไม่ทำให้ตัวเจ้าเป็นมลทินด้วยสิ่งมีชีวิตใดๆ ที่คลานด้วยท้อง พวกเจ้าต้องไม่ทำให้ตัวเจ้าเป็นมลทินเพราะพวกมัน เพราะพวกเจ้าจะถูกทำให้ไม่บริสุทธิ์เพราะพวกมัน⁴⁴เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องรักษาตัวเจ้าให้บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้น จงบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์ พวกเจ้าต้องไม่ทำให้ตัวพวกเจ้าเป็นมลทินด้วยสัตว์ชนิดใดก็ตามที่เคลื่อนไปมาบนแผ่นดิน

⁴⁵เพราะเราคือยาห์เวห์ ผู้นำพวกเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า เหตุฉะนั้นพวกเจ้าต้องบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์⁴⁶นี่คือกฎเกี่ยวกับเรื่องสัตว์ต่างๆ นกต่างๆ สิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่เคลื่อนไปในน้ำ และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่เลื้อยคลานไปบนดิน⁴⁷เพื่อจะแยกแยะระหว่างสิ่งมีชีวิตที่เป็นมลทิน และสิ่งที่สะอาด และระหว่างสิ่งมีชีวิตที่สามารถรับประทานได้ และรับประทานไม่ได้"

Chapter 12

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า²"จงบอกแก่คนอิสราเอลว่า 'ถ้าผู้หญิงคนใดตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย นางก็จะเป็นมลทินเป็นเวลาเจ็ดวัน เช่นเดียวกับเมื่อนางเป็นมลทินในช่วงมีประจำเดือนของนาง

³ในวันที่แปด จะต้องทำสุหนัตหนังปลายองคชาติของการชายนั้น⁴แล้วทำการชำระมารดาให้บริสุทธิ์จากการตกเลือดของนางต่อไปอีกสามสัปดาห์ ห้ามนางแตะต้องสิ่งบริสุทธิ์ใดๆ หรือเข้ามาในบริเวณพลับพลาจนกว่าจะครบกำหนดวันแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ของนาง⁵แต่ถ้านางคลอดบุตรหญิง นางจะเป็นมลทินเป็นเวลาสองสัปดาห์ เช่นเดียวกับช่วงเป็นประจำเดือนของนาง แล้วก็ทำการชำระมารดาให้บริสุทธิ์ต่อไปอีกหกสัปดาห์

⁶เมื่อครบกำหนดวันแห่งการชำระตนให้บริสุทธิ์ของนางแล้ว ไม่ว่าสำหรับบุตรชายหรือบุตรหญิง นางจะต้องนำลูกแกะอายุหนึ่งปีมาเป็นเครื่องเผาบูชา และนกพิราบรุ่นหรือนกเขมาเป็นเครื่องบูชาลงล้างบาป ให้นำมามอบให้แก่ปุโรหิตตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ⁷แล้วปุโรหิตจะถวายเครื่องบูชาต่อพระยาห์เวห์ และทำการลงล้างมลทินสำหรับนาง และนางจะได้รับการชำระจากการตกเลือดของนาง นี่เป็นกฎเกี่ยวกับผู้หญิงคนใดที่คลอดบุตรไม่ว่าชายหรือหญิง⁸ถ้านางไม่สามารถหาลูกแกะมาได้ นางต้องนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบรุ่นสองตัว ให้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาและอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาลงล้างบาป และปุโรหิตจะทำการลงล้างมลทินให้แก่นาง แล้วนางก็จะสะอาด"

Chapter 13

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า²"เมื่อคนใดมีอาการบวม หรือผื่น หรือรอยด่างบนผิวของเขา และติดเชื่อและมีโรคผิวหนังในร่างกายของเขา ก็ต้องพาเขามาหาอาโรนผู้เป็นมหาปุโรหิต หรือบุตรคนหนึ่งคนใดของบรรดาบุตรชายของเขาที่เป็นปุโรหิต

³แล้วปุโรหิตจะตรวจโรคที่ผิวหนังของร่างกายของเขา ถ้าชนในบริเวณที่เป็นโรคกลายเป็นสีขาว และถ้าโรคนั้นเป็นลึกกว่าผิวหนัง แสดงว่านั่นเป็นโรคที่ติดเชื่อ หลังจากthatปุโรหิตตรวจเขาแล้ว ต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน⁴ถ้ารอยด่างที่ผิวของเขาเป็นสีขาว และปรากฏว่าเป็นไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง และถ้าชนตรงบริเวณที่เป็นโรคไม่กลายเป็นสีขาว ปุโรหิตต้องกักคนที่นั้นโรคไว้เจ็ดวัน

⁵ในวันที่เจ็ด ปุโรหิตต้องตรวจเขา ถ้าหากปุโรหิตเห็นว่าโรคนั้นไม่แย่ลง และถ้าไม่ลามไปตามผิวหนัง ถ้าไม่มี ก็ให้ปุโรหิตกักเขาไว้อีกเจ็ดวัน⁶แล้วปุโรหิตจะตรวจอีกครั้งในวันที่เจ็ดเพื่อดูว่าโรคนั้นดีขึ้นและไม่ลามเพิ่มอีกตามผิวหนัง ถ้าไม่มี ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด เป็นแค่ผื่นคัน เขาต้องชักรูเสื้อผ้าของเขา แล้วเขาก็จะสะอาด

⁷แต่ถ้าผื่นนั้นลามไปตามผิวหนังหลังจากที่เขาได้ไปแสดงตัวต่อปุโรหิตเพื่อชำระตน เขาต้องมาแสดงตัวต่อปุโรหิตอีกครั้ง⁸ปุโรหิตจะตรวจเขาเพื่อดูว่าผื่นนั้นได้ลามไปตามผิวหนังเพิ่มหรือไม่ ถ้าได้ลามไป ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน นั่นเป็นโรคที่ติดเชื่อ

⁹เมื่อมีโรคผิวหนังที่ติดเชื่อมีอยู่ในบางคน ต้องพาเขาไปหาปุโรหิต¹⁰ปุโรหิตจะตรวจเขาเพื่อดูว่ามีผิวหนังบวมสีขาวหรือไม่ ถ้าชนได้กลายเป็นสีขาว หรือถ้ามีแผลสดตรงที่บวม¹¹ถ้ามี แสดงว่านั่นคือโรคผิวหนังเรื้อรัง และปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน ปุโรหิตจะกักตัวเขาไว้ เพราะว่าเขาเป็นมลทินแล้ว

¹²ถ้าโรคนั้นกระจ่ายไปทั่วผิวหนังและครอบคลุมผิวหนังทั้งตัวของคนนั้นจากหัวจรดเท้า ตามที่ได้ปรากฏแก่ปุโรหิต¹³แล้วปุโรหิตต้องตรวจเขาเพื่อดูว่าโรคนั้นได้ครอบคลุมไปทั่วร่างกายของเขาหรือไม่ ถ้าเป็น ปุโรหิตต้องประกาศว่าคนที่เป็นโรคนั้นสะอาด ถ้าตัวของเขาวางทั้งหมด เขาก็สะอาด

¹⁴แต่ถ้ามีแผลสดปรากฏบนบนตัวเขา เขาก็เป็นมลทิน¹⁵ปุโรหิตต้องดูแผลสดนั้นและประกาศว่าเขาเป็นมลทินเพราะแผลสดนั้นเป็นมลทิน นั่นเป็นโรคที่ติดเชื่อ¹⁶แต่ถ้าแผลสดนั้นกลายเป็นสีขาวอีกครั้ง คนนั้นต้องไปหาปุโรหิต¹⁷แล้วปุโรหิตจะตรวจเขาเพื่อดูว่าเนื้อหนังของเขาได้กลายเป็นสีขาวหรือไม่ ถ้าเป็น ปุโรหิตก็จะประกาศว่าคนนั้นสะอาด

¹⁸เมื่อคนใดเป็นผื่นบนผิวหนังและหายแล้ว¹⁹และตรงบริเวณผื่นมีผิวหนังเป็นสีขาวหรือจุดด่าง สีขาวอมแดง เขาต้องไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต²⁰ปุโรหิตจะตรวจเพื่อ

ดูว่าเป็นสิกว่าผิวหนังหรือไม่ และถ้าบนตรงนั้นกลายเป็นสีขาว ถ้าเป็นดังนั้น บุโรหิตก็ต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน นั่นเป็นโรคที่ติดเชื้อ ถ้าโรคนั้นเกิดขึ้นตรงจุดที่เป็นฝี

²¹ แต่ถ้าบุโรหิตตรวจแล้วและเห็นว่าไม่มีขนสีขาวตรงนั้น และไม่ได้เป็นฝีผิวหนังแต่ได้จางไปแล้ว บุโรหิตจะต้องกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน²² ถ้าโรคนั้นลามไปตามผิวหนังเป็นวงกว้าง บุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน นั่นเป็นโรคที่ติดเชื้อ²³ แต่ถ้ารอยด่างนั้นคงอยู่เท่าเดิมและไม่ลามออกไป ก็เป็นแค่รอยแผลเป็นจากฝี และบุโรหิตต้องประกาศว่าเขาสะอาด

²⁴ เมื่อผิวหนังมีรอยไหม้และมีเนื้อแผลสดกลายเป็นมีแดงเรื่อๆ หรือเป็นด่างสีขาว²⁵ บุโรหิตก็จะตรวจเพื่อดูว่าบนตรงจุดนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวหรือไม่ ถ้าปรากฏว่ารอยนั้นอยู่ลึกกว่าชั้นผิวหนัง ถ้ามี นั่นก็เป็นโรคที่ติดเชื้อ แผลนั้นได้พุขึ้นมารองรอยไหม้ และบุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน นั่นคือโรคที่ติดเชื้อ²⁶ แต่ถ้าบุโรหิตตรวจแล้วและพบว่าไม่มีขนสีขาวตรงจุดนั้น และไม่ได้เป็นภายในผิวหนัง แต่ได้จางไปแล้ว แล้วบุโรหิตต้องกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน

²⁷ แล้วบุโรหิตต้องตรวจเขาในวันที่เจ็ด ถ้าลุกลามเป็นวงกว้างบนผิวหนัง ก็ให้บุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน นั่นเป็นโรคที่ติดเชื้อ²⁸ ถ้าจุดด่างนั้นยังคงเท่าเดิมและไม่ลุกลามไปตามผิวแต่ได้จางลง และผิวหนังบวมเฉพาะตรงไฟไหม้ บุโรหิตต้องประกาศว่าเขาสะอาด เพราะเป็นแค่เพียงรอยแผลเป็นจากไฟไหม้

²⁹ ถ้าชายหรือหญิงมีโรคที่ติดเชื้อมนศีรษะหรือคาง³⁰ บุโรหิตจะต้องตรวจโรคที่ติดเชื้อของคนนั้น เพื่อดูว่าโรคนั้นลงลึกไปกว่าผิวหนังหรือไม่ และถ้ามีสีเหลือง มีขนบางตรงจุดนั้น ถ้ามี บุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นผื่นคัน เป็นโรคที่ติดเชื้อมนศีรษะหรือคาง

³¹ ถ้าบุโรหิตตรวจดูโรคผื่นคัน และเห็นว่าเป็นไม่สิกว่าผิวหนัง และไม่มีขนสีดำอยู่ในบริเวณนั้น ให้บุโรหิตกักตัวคนที่เป็โรคผื่นคันไว้เจ็ดวัน³² พอถึงวันที่เจ็ด ก็ให้บุโรหิตตรวจโรคเพื่อดูว่าโรคนั้นลุกลามไปหรือไม่ ถ้าไม่มีขนสีเหลือง และถ้าโรคนั้นปรากฏเพียงแต่บนผิวหนัง³³ ก็ให้คนนั้นโกนขนเสีย แต่ห้ามโกนบริเวณที่เป็นโรค และบุโรหิตต้องกักคนที่เป็โรคผื่นคันไว้อีกเจ็ดวัน

³⁴ พอถึงวันที่เจ็ด บุโรหิตก็จะตรวจโรคเพื่อดูว่าโรคนั้นหยุดลุกลามไปตามผิวหนังหรือไม่ ถ้าปรากฏว่าเป็นไม่สิกว่าผิวหนัง บุโรหิตก็ต้องประกาศว่าเขาสะอาด ให้คนนั้นซักเสื้อผ้าของเขา แล้วเขาจะสะอาด³⁵ แต่ถ้าโรคผื่นคันนั้นได้ลามไปตามผิวหนังเป็นวงกว้างหลังจากที่บุโรหิตได้กล่าวว่าเขาสะอาดแล้ว³⁶ ก็ต้องให้บุโรหิตตรวจเขาอีก ถ้าโรคนั้นลามไปตามผิวหนังแล้ว บุโรหิตไม่จำเป็นต้องมองหาขนสีเหลือง คนนั้นเป็นมลทินแล้ว

³⁷ แต่ถ้าตามสายตาศาของบุโรหิต โรคผื่นคันนั้นไม่ลามและมีขนสีดำงอกอยู่ในบริเวณนั้น ผื่นคันนั้นได้หายแล้ว เขาก็สะอาด และบุโรหิตต้องประกาศว่าเขาสะอาด³⁸ ถ้าชายหรือหญิงที่มีรอยขาวที่ผิวหนัง³⁹ ต้องให้บุโรหิตตรวจคนนั้นเพื่อดูว่ารอยนั้นเป็นสีขาวขุ่นหรือไม่ ซึ่งนั่นเป็นเกลื้อนที่พุขึ้นในผิวหนัง เขาสะอาด

⁴⁰ ถ้าผมของชายได้ร่วงจากศีรษะของเขา เขาเป็นคนศีรษะล้าน แต่เขาสะอาด⁴¹ ถ้าผมของเขาร่วงออกจากด้านหน้าของศีรษะของเขา และถ้าหน้าผากของเขาล้าน เขาก็สะอาด⁴² แต่ถ้ามีรอยแดงเรื่อๆ ตรงที่ศีรษะล้านหรือหน้าผากล้านของเขา นั่นเป็นโรคที่ติดเชื้อที่ได้พุขึ้น

⁴³ ต้องให้บุโรหิตตรวจดูเขาเพื่อดูว่ารอยบวมตรงบริเวณที่เป็นโรคบนศีรษะล้านหรือหน้าผากล้านที่มีสีแดงเรื่อๆ หรือไม่ เหมือนกับลักษณะของโรคที่ติดเชือบนผิวหนัง⁴⁴ ถ้าหากเป็น เขาก็มีโรคที่ติดเชื้อ และเขาเป็นมลทิน บุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทินอย่างแน่นอน เพราะโรคบนศีรษะของเขา

⁴⁵ คนที่เป็นโรคที่ติดเชื้อต้องสวมเสื้อผ้าขาด ให้ปล่อยผม และให้เขาปิดหน้าของเขารองคางของเขา แล้วร้องว่า 'มลทิน มลทิน'⁴⁶ ตลอดเวลาที่เขาเป็นโรคที่ติดเชื้อเขาจะเป็นมลทิน เพราะเขาเป็นมลทินด้วยโรคที่สามารถติดต่อได้ เขาจะต้องอยู่แต่ลำพัง เขาต้องอยู่ภายนอกค่าย

⁴⁷ เมื่อเครื่องแต่งกายเกิดมีเชื้อราขึ้นเป็นดวงๆ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องแต่งกายจากขนสัตว์หรือผ้าป่าน⁴⁸ หรือสิ่งใดๆ ที่ก่อกหรือถักจากขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือหนังหรือสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยหนัง⁴⁹ ถ้ามีเชื้อที่ปนเปื้อนเป็นสีเขียวหรือสีแดงในเครื่องแต่งกาย ในหนัง หรือด้ายที่ทอหรือถัก หรือสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยหนัง แล้วเป็นเชื้อราที่ลามไปได้ ต้องนำสิ่งนั้นไปแสดงต่อบุโรหิต

⁵⁰ บุโรหิตต้องตรวจเชื้อราในสิ่งนั้น บุโรหิตต้องกักสิ่งใดๆ ที่มีเชื้อราไว้เจ็ดวัน⁵¹ พอถึงวันที่เจ็ด ให้บุโรหิตตรวจดูเชื้อรานั้นอีกครั้ง ถ้าเชื้อรานั้นลามไปในเครื่องแต่งกาย หรือสิ่งใดๆ ที่ก่อกหรือถักจากขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือหนัง หรือสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยหนัง แสดงว่าเป็นเชื้อราที่เป็นอันตราย และสิ่งนั้นเป็นมลทิน⁵² เขาต้องเผาเครื่องแต่งกายนั้น หรือสิ่งใดๆ ที่ก่อกหรือถักจากขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือหนัง หรือสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยหนัง หรือสิ่งใดๆ ก็ตามที่ตรวจพบเชื้อราในนั้น เพราะอาจนำไปสู่การเป็นโรคได้ สิ่งนั้นต้องถูกเผาให้หมดไป

⁵³ ถ้าบุโรหิตตรวจดูสิ่งของนั้นและเห็นว่าเชื้อรานั้นไม่ได้ลามไปในเครื่องแต่งกาย หรือสิ่งๆ ที่ก่อกหรือถักจากขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือในสิ่งใดที่ทำด้วยหนัง⁵⁴ บุโรหิตก็จะสั่งให้พวกเขาซักสิ่งที่ตรวจพบว่ามีเชื้อรา และบุโรหิตต้องกักสิ่งนั้นไว้เจ็ดวัน⁵⁵ แล้วบุโรหิตจะตรวจดูสิ่งของที่เคยเป็นเชื้อราที่ถูกซักแล้ว ถ้าเชื้อรานั้นไม่เปลี่ยนสี แม้ว่าเชื่อนั้นไม่ลามออกไป ก็เป็นมลทิน พวกเขาต้องเผาสิ่งนั้นทั้งหมดไม่ว่าเกิดเชื้อราขึ้นตรงจุดไหนก็ตาม

⁵⁶ ถ้าบุโรหิตตรวจดูสิ่งนั้น และถ้าเชื้อรานั้นจางลงหลังจากซักแล้ว ก็ให้ฉีกบริเวณที่เกิดรายนี้ออกเสียจากเครื่องแต่งกายหรือหนัง หรือจากด้ายทอหรือด้ายถัก⁵⁷ ถ้าเขายังปรากฏขึ้นอีกในเครื่องแต่งกาย ไม่ว่าที่ด้ายทอหรือด้ายถัก หรือในสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยหนัง แสดงว่าเชื่อนั้นลามออกไป เขาต้องเผาสิ่งใดๆ ที่มีเชื้อรานั้น

⁵⁸ เครื่องแต่งกายหรือสิ่งใดๆ ที่ก่อกหรือถักด้วยขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือด้วยหนัง หรือสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยหนัง ถ้าเขาซักสิ่งนั้นแล้วเชื้อรานั้นหมดไป สิ่งนั้นก็

ต้องถูกชักอีกเป็นครั้งที่สอง แล้วสิ่งนั้นจะสะอาด⁵⁹นี่เป็นกฎว่าด้วยเชื้อราในเครื่องแต่งกายที่ทำด้วยขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือสิ่งใด ๆ ที่ทอหรือถักจากขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือหนัง หรือสิ่งใด ๆ ที่ทำด้วยหนัง เพื่อพวกเขาจะได้ประกาศว่าสิ่งใดสะอาด หรือสิ่งใดเป็นมลทิน"

Chapter 14

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า²"นี่จะเป็นกฎในวันชำระตัวของคนที่เคยเป็นโรค ต้องนำเขามาหาปุโรหิต³แล้วปุโรหิตจะออกไปนอกค่ายเพื่อตรวจดูคนนั้น ถ้าโรคผิวหนังที่ติดเชื่อนั้นหายแล้ว

⁴แล้วปุโรหิตจะส่งคนที่ชำระตัวให้น้ำบนที่สะอาดและมีชีวิตอยู่มาสองตัว ไม่สนสิดาร์ ด้ายสีแดง และต้นหุสบ⁵ปุโรหิตจะส่งให้เขาขานกตัวหนึ่งบนน้ำสะอาดที่อยู่ในหม้อดิน⁶แล้วปุโรหิตจะเอาคนที่มีชีวิตอีกตัวและไม่สนสิดาร์ และด้ายแดง และต้นหุสบ แล้วเขาจะจุ่มทั้งหมดนี้ รวมถึงคนที่มีชีวิตอยู่ในเลือดของนกตัวที่ถูกขานบนน้ำสะอาด

⁷แล้วปุโรหิตจะพรมน้ำนั้นบนตัวคนที่ชำระตัวจากโรคเจ็ดครั้ง แล้วปุโรหิตจะประกาศว่าเขาสะอาด แล้วปุโรหิตจะปล่อยนกตัวที่มีชีวิตไปในท้องทุ่ง⁸คนที่ได้รับการชำระจะซักเสื้อผ้าของเขา โขนผมและขนทั้งหมดของเขา และอาบน้ำ แล้วเขาจะสะอาด หลังจากนั้นเขาต้องเข้ามาในค่าย แต่เขาจะอยู่ภายนอกเต็นท์ที่พักของเขาเจ็ดวัน พอถึงวันที่เจ็ดเขาต้องโกนผมทั้งหมดที่อยู่ศีรษะของเขา และเขาต้องโกนหนวดเคราและคิ้วด้วย เขาต้องโกนขนทั้งหมดของเขา และเขาต้องซักเสื้อผ้าของเขาและอาบน้ำ แล้วเขาจะสะอาด

¹⁰ในวันที่แปด เขาต้องเอาลูกแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิมาสองตัว และลูกแกะตัวเมียอายุหนึ่งปีที่ปราศจากตำหนิ และแบ่งอย่างดีสามในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันให้เป็นเครื่องธัญบูชา และน้ำมันหนึ่งในสามลิตร¹¹ปุโรหิตผู้ที่ทำพิธีชำระ จะนำผู้ที่ทำการชำระตัวมายืนต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พร้อมกับสิ่งของเหล่านั้นตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ¹²ปุโรหิตจะเอาลูกแกะตัวผู้ตัวหนึ่งกลายเป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิด พร้อมกับน้ำมันหนึ่งในสามลิตร เขาจะโบกสิ่งของเหล่านั้นเพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่ถวายแด่พระยาห์เวห์

¹³เขาต้องฆ่าลูกแกะตัวผู้ในสถานที่ใช้ฆ่าเครื่องบูชาลงบาปและเครื่องเผาบูชาภายในบริเวณพลับพลา เพราะเครื่องบูชาลงบาปตกเป็นของปุโรหิต เช่นเดียวกับเครื่องบูชาไถ่ความผิด เพราะเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด¹⁴ปุโรหิตจะนำเลือดบางส่วนของเครื่องบูชาไถ่ความผิด และไปเจิมปลายหูด้านขวาของคนที่ได้รับการชำระตัว และเจิมหัวแม่มือขวา และนิ้วหัวแม่เท้าขวาของเขา¹⁵แล้วปุโรหิตจะเอาน้ำมันจากหนึ่งในสามลิตรนั้นเกลบบนฝ่ามือซ้ายของตนบ้าง

¹⁶และเอานิ้วมือขวาของเขาจุ่มในน้ำมันที่อยู่ในมือซ้ายของเขา และพรมน้ำมันด้วยนิ้วของตนเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์¹⁷ปุโรหิตจะเอาน้ำมันที่เหลือในมือของเขาไปแตะปลายหูด้านขวาของคนที่ได้รับการชำระตัว และบนหัวแม่มือขวา และบนหัวแม่เท้าขวาของเขา เขาต้องเจิมน้ำมันนี้บนบ้นเลือดของเครื่องบูชาไถ่ความผิด¹⁸แล้วน้ำมันที่เหลือในมือของปุโรหิต เขาก็จะเจิมบนศีรษะของคนที่ได้รับการชำระตัว และปุโรหิตจะทำการลบมลทินเขาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์

¹⁹แล้วปุโรหิตจะถวายเครื่องบูชาลงบาปและทำการลบมลทินสำหรับคนที่รับการชำระตัวอันเนื่องมาจากมลทินของเขา และหลังจากนั้น เขาก็จะฆ่าเครื่องเผาบูชา²⁰แล้วปุโรหิตจะถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญบูชาบนแท่นบูชา แล้วปุโรหิตจะทำการลบมลทินสำหรับคนนั้น แล้วเขาก็จะสะอาด

²¹อย่างไรก็ตาม ถ้าคนนั้นขัดสนและไม่สามารถหาเครื่องบูชาเหล่านี้มาได้ ก็ให้เขาเอาลูกแกะตัวผู้มาหนึ่งตัวเพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิดที่จะใช้ไถ่ถวายเพื่อทำการลบมลทินเพื่อตัวเขาเอง และเขาแบ่งอย่างดีคลุกกับน้ำมันมาหนึ่งในสิบเอฟาห์เพื่อเป็นเครื่องธัญบูชา และน้ำมันหนึ่งในสามลิตร²²พร้อมกับนกเขาสองตัวหรือนกพิราบรุ่นสองตัวที่เขาสามารถหามาได้ นกตัวหนึ่งจะเป็นเครื่องบูชาลงบาป และอีกตัวจะเป็นเครื่องเผาบูชา²³ในวันที่แปด ให้เขานำมามอบให้ปุโรหิตเพื่อเป็นการชำระตัวที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์

²⁴ปุโรหิตจะเอาลูกแกะสำหรับเครื่องบูชา และเขาจะเอาน้ำมันมะกอกหนึ่งในสามลิตรมาด้วย และเขาจะชูสิ่งของเหล่านั้นขึ้นสูงดังว่าเขาถวายสิ่งของเหล่านั้นแด่พระยาห์เวห์²⁵แล้วเขาจะฆ่าลูกแกะเพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิด และเขาจะเอาเลือดบางส่วนของเครื่องบูชาไถ่ความผิดไปแตะปลายหูขวาของคนที่ได้รับการชำระตัว และเจิมบนหัวแม่มือขวา และบนหัวแม่เท้าขวาของเขา

²⁶แล้วปุโรหิตจะเทน้ำมันบางส่วนใส่ฝ่ามือซ้ายของตน²⁷และเขาจะใช้นิ้วมือขวาของเขาพรมน้ำมันที่อยู่ในมือซ้ายของเขาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์²⁸แล้วปุโรหิตจะเอาน้ำมันบางส่วนในมือของเขาไปแตะที่หูขวาของคนที่ได้รับการชำระตัว และเจิมบนหัวแม่มือขวา และบนหัวแม่เท้าขวาของเขา ตรงจุดเดียวกับที่เขาเจิมด้วยเลือดของเครื่องบูชาไถ่ความผิด

²⁹ปุโรหิตจะเอาน้ำมันที่เหลือในมือของเขาไปเจิมบนศีรษะของคนที่ได้รับการชำระตัว เพื่อทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์³⁰เขาต้องถวายนกเขาหรือนกพิราบรุ่นหนึ่งตัวเท่าที่คนนั้นจะสามารถหามาได้³¹ตัวหนึ่งให้เป็นเครื่องบูชาลงบาปและอีกตัวหนึ่งให้เป็นเครื่องเผาบูชาพร้อมกับเครื่องธัญบูชา แล้วปุโรหิตจะทำการลบมลทินสำหรับคนที่รับการชำระตัวต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์³²นี่คือกฎสำหรับคนที่เปื้อนโรคผิวหนังที่ติดเชื้อ ผู้ที่ไม่สามารถหาเครื่องบูชาสำหรับการชำระตัวของเขาได้ตามปกติ"

³³พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสและแก่อารอนว่า³⁴"เมื่อพวกเขาได้เข้าไปในแผ่นดินคานาอันซึ่งเราได้มอบให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่พวกเขาแล้ว และถ้าเราได้ใส่เชื้อราที่ลุกลามในบ้านหลังหนึ่งในแผ่นดินที่พวกเขาถือกรรมสิทธิ์นั้น³⁵ให้เจ้าของบ้านมาบอกปุโรหิต เขาต้องแจ้งว่า 'มีบางสิ่งที่ดูเหมือนเชื้อราอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า'

³⁶แล้วปุโรหิตจะสั่งให้พวกเขาทำให้บ้านว่างเปล่าก่อนที่จะไปตรวจรอยของเชื้อรา เพื่อจะไม่ให้มีสิ่งใดในบ้านถูกทำให้เป็นมลทิน หลังจากนั้นปุโรหิตต้อง

เข้าไปดูบ้าน³⁷ เขาต้องตรวจเชิ้อรา ว่าเขื่อนั้นอยู่บนผนังบ้านหรือไม่ และเพื่อดูว่ามีรอยสีเขียวหรือสีแดงลึกลงไปในผนังบ้านหรือไม่³⁸ ถ้าบ้านนั้นมีเชิ้อรา ปุโรหิตก็จะออกจากบ้านและปิดประตูบ้านนั้นไว้เจ็ดวัน

³⁹พอถึงวันที่เจ็ด ปุโรหิตก็จะกลับมาอีกครั้ง และตรวจดูว่าเชิ้อราได้ลุกลามไปตามผนังบ้านหรือไม่⁴⁰ ถ้าลุกลาม ปุโรหิตก็จะสั่งให้พวกเขาถือก้อนหินที่พบว่ามีเชิ้อรานั้นออก และเอาไปทิ้งในที่ที่เป็นมลทินภายนอกเมือง⁴¹ และสั่งให้ขุดผนังด้านในบ้านทิ้งหมดออก และพวกเขาต้องเอาผงที่ขุดออกที่เจือปนด้วยเชิ้อรานั้นออกไปทิ้งนอกเมืองในที่ที่เป็นมลทิน⁴² พวกเขาต้องเอาก้อนหินอื่นใส่เข้าไปแทนที่ก้อนหินที่ถูกนำเอาออกไป และพวกเขาต้องเอาโคลนใหม่มาฉาบบ้านนั้น

⁴³ถ้าเชิ้อรานั้นยังกลับมาเกิดขึ้นอีกและลุกลามไปในบ้านที่เอาก้อนหินออกไปทิ้งแล้ว และผนังได้ถูกขุดและฉาบใหม่แล้ว⁴⁴ ปุโรหิตต้องเข้ามาและตรวจบ้านเพื่อดูว่าเชิ้อราได้ลุกลามในบ้านหรือไม่ ถ้าลุกลาม นั่นเป็นเชิ้อราที่เป็นอันตราย บ้านนั้นก็จะเป็นมลทิน

⁴⁵บ้านนั้นจะต้องถูกรื้อลง ก้อนหิน ไม้ และทั้งหมดที่ฉาบในบ้านทั้งหมดจะต้องถูกนำเอาออกไปนอกเมืองไปยังที่ที่เป็นมลทิน⁴⁶ ยิ่งกว่านั้น ใครก็ตามที่เข้าไปในบ้านนั้นในขณะที่บ้านยังปิดอยู่ ก็จะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น⁴⁷ ทุกคนที่นอนหลับในบ้านหลังนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขา และทุกคนที่กินในบ้านหลังนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขา

⁴⁸ถ้าปุโรหิตที่เข้าไปในบ้านเพื่อตรวจดูว่ามีเชิ้อราลุกลามในบ้านหรือไม่หลังจากที่บ้านหลังนั้นได้ฉาบใหม่แล้ว แล้วถ้าเชิ้อราได้หายไป ปุโรหิตก็จะประกาศว่าบ้านนั้นสะอาด⁴⁹ แล้วปุโรหิตจะต้องเอาคนมาสองตัวเพื่อทำการชำระบ้าน และไม้สนสีดาร์ ด้ายสีแดง และต้นทุสม⁵⁰ เขาจะขานกตัวหนึ่งบนน้ำที่สะอาดในเหยือกดิน

⁵¹เขาจะเอาไม้สนสีดาร์ ต้นทุสม และด้ายแดง และนกที่มีชีวิต และจุ่มทั้งหมดนั้นลงในเลือดของนกที่ถูกฆ่าในน้ำสะอาด และพรมบ้านนั้นเจ็ดครั้ง⁵² เขาจะชำระบ้านนั้นด้วยเลือดของนก และด้วยน้ำสะอาด ด้วยนกที่มีชีวิต ไม้สนสีดาร์ ต้นทุสม และด้ายสีแดง⁵³ แต่เขาจะปล่อยนกที่มีชีวิตออกจากเมืองไปสู่ท้องทุ่ง ด้วยวิธีนี้ ปุโรหิตต้องทำการลบล้างมลทินสำหรับบ้านนั้น และบ้านนั้นก็จะสะอาด

⁵⁴นี่เป็นกฎของโรคผิวหนังที่ติดเชิ้อทุกชนิด และทุกสิ่งที่ทำให้เกิดโรคแบบนั้น และสำหรับโรคผื่นคัน⁵⁵ และสำหรับเชิ้อราในเสื้อผ้าและในบ้าน⁵⁶ สำหรับรอยบวมสำหรับผื่นคัน และสำหรับรอยต่าง⁵⁷ เพื่อกำหนดในกรณีเหล่านี้ว่า เมื่อใดเป็นมลทินหรือเมื่อใดสะอาด นี่คือนิยามสำหรับโรคผิวหนังที่ติดเชิ้อและเชิ้อรา"

Chapter 15

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า² "จงพูดแก่คนอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า 'เมื่อชายใดมีของเหลวที่ติดเชิ้อไหลออกจากร่างกายของเขา เขาก็กลายเป็นมลทิน³ มลทินของเขาเกิดขึ้นเพราะของเหลวที่ติดเชิ้อนี้ ไม่มีของเหลวไหลออกจากร่างกายของเขาหรือหยุดแล้วก็ตาม สิ่งนี้เป็นมลทิน

⁴เพียงนอนทุกเตียงที่เขาอนจะเป็นมลทิน และทุกสิ่งที่เขาบังกับก็จะเป็มลทิน⁵ คนใดที่แตะต้องเตียงของเขาต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น⁶ คนใดที่ไปนั่งบนสิ่งใดที่ชายผู้มีของเหลวติดเชิ้อไหลออกได้นั่งก่อน คนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และเขาจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

⁷คนใดที่ไปแตะต้องร่างกายของผู้ที่มีของเหลวติดเชิ้อไหลออก ต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น⁸ ถ้าคนที่มีของเหลวแบบนั้นไหลออกไปถ่มน้ำลายรดบางคนที่สะอาด คนที่ถูกถ่มน้ำลายรดต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น⁹ อันใดที่ผู้ที่มีของเหลวไหลออกเอาไปขี่ก็จะเป็มลทิน

¹⁰คนใดที่แตะต้องสิ่งใดๆ ที่รองรับคนที่เป็นมลทินนั้น คนนั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และทุกคนที่จับต้องสิ่งนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และเขาจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น¹¹ คนใดที่ถูกคนที่มียี่สิ่งไหลออกแตะต้องถูกตัวโดยที่เขาไม่ได้ล้างมือของเขา ก่อน ผู้ถูกแตะต้องนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และเขาจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น¹² ภาชนะดินทุกใบที่ผู้ที่มีของเหลวไหลออกแตะต้องนั้น ให้ทุบเสีย และภาชนะไม้ทุกชิ้นต้องล้างในน้ำ

¹³เมื่อคนที่มีสิ่งไหลออกได้ชำระสิ่งไหลออกของเขาแล้ว เขาต้องนับการชำระของเขาให้ครบเจ็ดวัน และเขาต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำในที่ที่มีน้ำไหล แล้วเขาจึงจะสะอาด¹⁴ ในวันที่แปด ให้เขานำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบรุ่นสองตัว และมาต่อพระพิภคร์พระยาห์เวห์ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ และมอบนกเหล่านั้นให้แก่ปุโรหิต¹⁵ ให้ปุโรหิตถวายนกเหล่านั้น ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป และอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินในเรื่องสิ่งที่ไหลออกให้แก่เขา ต่อพระพิภคร์พระยาห์เวห์

¹⁶ชายคนใดได้หลั่งน้ำกาม ให้เขาอาบน้ำทั้งตัว และเขาจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น¹⁷ เครื่องแต่งกายทุกชนิดหรือหนังทุกชนิดที่น้ำกามไหลรดต้องซักล้างด้วยน้ำ และเป็มลทินไปจนถึงเวลาเย็น¹⁸ ถ้าหญิงและชายหลับนอนด้วยกัน และได้หลั่งน้ำกามใส่หญิง พวกเขาทั้งสองต้องอาบน้ำ และพวกเขาจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

¹⁹เมื่อหญิงใดมีประจำเดือน มลทินของเธอจะต่อเนื่องไปเจ็ดวัน และผู้ใดแตะต้องเธอจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น²⁰ ทุกสิ่งที่เธอไปนอนกับขณะเมื่อเธอมีประจำเดือนก็จะเป็นมลทิน ทุกสิ่งเธอไปนั่งกับก็จะเป็มลทินด้วย²¹ คนใดไปแตะต้องที่นอนของเธอต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และคนนั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

²²คนใดที่แตะต้องสิ่งใดๆ ที่เธอนั่งต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และคนนั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น²³ ไม่ว่าจะเป็นที่นอนหรือสิ่งใดก็ตามที่เธอนั่งกับ

ถ้าชายใดไปแตะต้องสิ่งนั้น คนนั้นก็จะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น²⁴ ถ้าชายใดหลับนอนกับเธอ และมลทินของเธอไหลติดที่ชายนั้น ชายนั้นก็จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน ที่นอนทุกแห่งที่ชายคนนั้นไปนอนก็จะเป็นมลทิน

²⁵ ถ้าหญิงใดมีเลือดไหลออกมาหลายวัน ทั้งที่ไม่ใช่ช่วงประจำเดือนของเธอ หรือถ้าเธอมีเลือดไหลออกนอกเหนือช่วงประจำเดือนของเธอ ในทุกวันที่มีมลทินของเธอไหลออก เธอก็จะเหมือนหญิงเดียวกับเวลาที่เป็นประจำเดือนของเธอ ซึ่งทำให้เธอเป็นมลทิน²⁶ ทุกที่นอนที่เธอนอนในช่วงที่เธอมีเลือดไหลออก ก็จะเป็นดังที่นอนที่เธอนอนในช่วงมีประจำเดือนของเธอ และทุกสิ่งๆ ที่เธอนั่งทับจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับมลทินของประจำเดือนของเธอ²⁷ คนใดที่แตะต้องสิ่งเหล่านั้นก็จะเป็นมลทิน ชายนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และเขาจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

²⁸ แต่ถ้าเธอชำระจากเลือดที่ไหลออกของเธอแล้ว ให้เธอนับเองให้ครบเจ็ดวัน ต่อจากนั้นเธอจึงจะสะอาด²⁹ ในวันที่แปด ให้เธอนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบรุ่นสองตัว และเอาไปให้ปุโรหิตที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ³⁰ ปุโรหิตจะถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาลบมลทิน และอีกตัวเป็นเครื่องเผาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเธอในเรื่องมลทินอันเนื่องจากการมีเลือดไหลออก ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์

³¹ นี่คือวิธีที่พวกเจ้าต้องใช้แยกคนอิสราเอลออกจากความเป็นมลทินของเขากิ่งหลาย เพื่อพวกเขาจะไม่ต้องตายด้วยมลทินของพวกเขา โดยการทำให้พลับพลาของเราที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาเป็นมลทิน³² เหล่านี้เป็นกฎระเบียบเกี่ยวกับผู้ใดที่มีของเหลวไหลออก และเกี่ยวกับชายใดที่หลังน้ำกามออกซึ่งทำให้ตัวเขาเป็นมลทิน³³ และเกี่ยวกับหญิงที่มีประจำเดือน เกี่ยวกับผู้มีของเหลวไหลออกไม่ว่าชายหรือหญิง และเกี่ยวกับชายที่หลับนอนกับหญิงที่มีมลทิน"

Chapter 16

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสส หลังจากการเสียชีวิตของบุตรทั้งสองคนของอาโรน เมื่อพวกเขาได้เข้ามาใกล้พระยาห์เวห์แล้วถึงแก่ความตาย² พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า "จงพูดกับอาโรนพี่ชายของเจ้า และบอกเขาว่า จงอย่าเข้าไปในอภิสฤทธสถานตามใจชอบ คือเข้าไปในม่านหน้าฝัซบแห่งการลบมลทินบาปซึ่งปิดอยู่บนหีบพระบัญญัติ ถ้าเขาเข้าไป เขาจะตาย เพราะว่าเราปรากฏอยู่ในเมฆเหนือฝัซบแห่งการลบมลทินบาป

³ ดังนั้น นี่คือสิ่งที่อาโรนต้องทำเมื่อเข้ามาในอภิสฤทธสถาน เขาต้องเข้ามาพร้อมกับโคหนุ่มหนึ่งตัวที่ใช้เป็นเครื่องบูชาลบมลทิน และแกะตัวผู้หนึ่งตัวที่ใช้เป็นเครื่องเผาบูชา⁴ เขาต้องสวมชุดผ้าป่านบริสุทธิ์ และเขาต้องสวมชุดผ้าป่านชั้นใน และเขาต้องคาดเอวด้วยผ้าป่านและสวมผ้าโพกหัวด้วยผ้าป่าน นี่เป็นชุดที่บริสุทธิ์ เขาต้องอาบน้ำแล้วสวมชุดเหล่านี้⁵ เขาต้องเอาแพะตัวผู้สองตัวจากชุมนุมชนอิสราเอลไปเป็นเครื่องบูชาลบมลทิน และแกะตัวผู้หนึ่งตัวไปเป็นเครื่องเผาบูชา

⁶ แล้วอาโรนต้องถวายโคให้เป็นเครื่องบูชาลบมลทินของตัวเอง เพื่อทำการลบมลทินของตนเองและของครอบครัวของเขา⁷ แล้วเขาต้องเอาแพะสองตัวนั้นไปถวายต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ⁸ แล้วอาโรนต้องจับฉลากแพะทั้งสองตัวนั้น ฉลากหนึ่งตกเป็นของพระยาห์เวห์ และอีกฉลากหนึ่งเพื่อไปเป็นแพะรับบาป

⁹ แล้วอาโรนต้องถวายแพะตัวที่ฉลากตกเป็นของพระยาห์เวห์ และถวายแพะนั้นให้เป็นเครื่องบูชาลบมลทิน¹⁰ แต่แพะตัวที่ฉลากตกให้เป็นแพะรับบาป จะต้องนำมาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์แบบที่ยังมีชีวิตอยู่ เพื่อทำการลบมลทินบาปโดยการปล่อยแพะที่เป็นแพะรับบาปนั้นเข้าสู่ถิ่นทุรกันดาร

¹¹ แล้วอาโรนต้องถวายโคเพื่อเป็นเครื่องบูชาลบมลทินของตัวเอง เขาต้องทำการลบมลทินบาปของตัวเองและของครอบครัวของเขา ดังนั้นเขาต้องฆ่าโคให้เป็นเครื่องบูชาลบมลทินของตัวเอง¹² อาโรนต้องนำกระดูกไฟที่เต็มไปด้วยถ่านไฟที่เขาออกมาจากแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ พร้อมกับเครื่องหอมป่นละเอียดอย่างดีทั้งกำมือ และนำสิ่งเหล่านี้เข้าไปภายในม่าน¹³ ภายในนั้นเขาต้องใส่เครื่องหอมบนไฟต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพื่อให้ควันจากเครื่องหอมปกคลุมเหนือฝัซบแห่งการลบมลทินบาปที่ปิดอยู่บนหีบพันธสัญญา เขาต้องทำเช่นนี้เพื่อเขาจะไม่ตาย¹⁴ แล้วเขาต้องนำเลือดโคไปประพรมบนฝัซบแห่งการลบมลทินบาปด้วยนิ้วของเขาเจ็ดครั้งตรงหน้าฝัซบแห่งการลบมลทิน

¹⁵ แล้วเขาต้องฆ่าแพะตัวที่เป็นเครื่องบูชาลบมลทินสำหรับประชาชน และเอาเลือดของแพะนั้นเข้าไปภายในม่าน ณ ที่นั้นเขาต้องทำกับเลือดแพะเช่นเดียวกับที่เขาได้ทำกับเลือดโค คือเขาต้องประพรมเลือดนั้นบนฝัซบแห่งการลบมลทินบาปและตรงหน้าฝัซบแห่งการลบมลทินบาป¹⁶ เขาต้องทำการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์อันเนื่องจากการกระทำที่เป็นมลทินของประชาชนอิสราเอล และเพราะการกบฏของพวกเขา และความบาปทั้งหมดของพวกเขา เขาต้องทำเช่นนี้สำหรับเต็นท์นัดพบด้วย ซึ่งเป็นที่พระยาห์เวห์ได้สถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขาในท่ามกลางกระดูกกระทำที่เป็นมลทินของพวกเขา

¹⁷ ห้ามคนใดอยู่ภายในเต็นท์นัดพบ เมื่ออาโรนเข้าไปทำการลบมลทินในอภิสฤทธสถาน จนกว่าเขาจะออกมาและได้ทำการลบมลทินของตัวเองและของครอบครัวของเขา และของชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดจนเสร็จสิ้นแล้ว¹⁸ เขาต้องออกไปยังแท่นบูชาที่อยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และทำการลบมลทินของแท่นนั้น และเขาต้องเอาเลือดโคและเลือดแพะบางส่วน ไปเจิมที่เชิงจนรอบแท่นบูชา¹⁹ เขาต้องประพรมเลือดบนแท่นนั้นด้วยนิ้วของเขาเจ็ดครั้งเพื่อชำระแท่นนั้น และแยกไว้เฉพาะแด่พระยาห์เวห์ ให้พ้นจากการกระทำที่เป็นมลทินของประชาชนอิสราเอล

²⁰ เมื่อเขาได้ทำการลบมลทินของอภิสฤทธสถาน เต็นท์นัดพบ และแท่นบูชาเสร็จสิ้นแล้ว เขาต้องถวายแพะตัวที่ยังมีชีวิต²¹ อาโรนต้องวางมือทั้งสองของเขามือหนึ่งบนหัวแพะตัวที่ยังมีชีวิต และสารภาพความชั่วร้ายทั้งหมดของประชาชนอิสราเอล การกบฏทั้งสิ้นของพวกเขา และความบาปทั้งหมดของพวกเขาไว้บนแพะนั้น แล้วเขาต้องวางความบาปชั่วร้ายไว้บนหัวของแพะนั้น และมอบแพะนั้นไว้กับคนที่พร้อมจะเอาแพะไปปล่อยในถิ่นทุรกันดาร²² แพะนั้นจะแบกความชั่วร้ายของประชาชนทั้งหมดไปยังที่เปลี่ยว และเขาต้องปล่อยแพะให้มันเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร

²³ แล้วอาโรนต้องกลับไปในเต็นท์นัดพบและถอดชุดผ้าป่านที่เขาได้สวมก่อนเข้าไปในอภิสฤทธสถานออก และเขาต้องเก็บชุดนั้นไว้ที่นั่น²⁴ เขาต้องอาบน้ำใน

สถานที่บริสุทธิ์ และสวมชุดปกติของเขา แล้วเขาต้องออกไปถวายเครื่องเผาบูชาของตนเองและเครื่องเผาบูชาของประชาชน และนี่เป็นการลบล้างมลทินบาปของตนเองและของประชาชน

²⁵เขาต้องเผาไขมันของเครื่องบูชาลบล้างบาปบนแท่นบูชา²⁶ชายที่นำแพะรับบาปไปปล่อยต้องชักเสื้อผ้าของตนและอาบนํ้า หลังจากนั้นแล้วเขาจึงกลับเข้ามาในค่ายได้²⁷โคตัวที่ใช้เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปและแพะที่ใช้เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป ที่ได้นำเลือดของมันไปทำการลบล้างมลทินในสถานที่บริสุทธิ์ จะต้องถูกนำออกไปภายนอกค่าย และต้องเผาไหม้ เนื้อ และมูลของมันที่นั่น²⁸ชายที่เผาชิ้นส่วนเหล่านั้นต้องชักเสื้อผ้าของตนเองและอาบนํ้า หลังจากนั้นเขาจึงกลับเข้ามาในค่ายได้

²⁹นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรสำหรับพวกเขาว่า ในเดือนที่เจ็ด ในวันที่สิบของเดือนนั้น พวกเขาต้องถ่อมตัวลงและไม่ทำงานใดๆ ไม่ว่าจะเป็ชาวเมืองเองหรือคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา³⁰นี่เป็นเพราะว่าในวันแห่งการลบมลทินบาปจะเป็นวันที่ตั้งขึ้นเพื่อพวกเขา ที่จะชำระตัวจากความบาปทั้งหมดของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะสะอาดต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์³¹นี่เป็นวันสะบาโตแห่งการหยุดพักที่จริงจังของพวกเขา และพวกเขาต้องถ่อมตัวลงและไม่ทำการงานใดๆ นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรในท่ามกลางพวกเขา

³²มหาปุโรหิตผู้ที่จะรับการเจิมและรับการแต่งตั้งให้เป็นมหาปุโรหิตแทนบิดาของตน เขาต้องทำการลบล้างมลทินนี้และสวมชุดผ้าป่าน ซึ่งเป็นชุดที่บริสุทธิ์³³เขาต้องทำการลบมลทินของอสุภิสถาน เขาต้องทำการลบมลทินของเต็นท์นัดพบ และของแท่นบูชา และเขาต้องทำการลบมลทินของบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งหมดของที่ชุมนุมชน³⁴นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรสำหรับพวกเขา เพื่อทำการลบล้างมลทินบาปของประชาชนอิสราเอลอันเนื่องมาจากความบาปทั้งหมดของพวกเขาปีละครั้งของทุกปี" โมเสสก็ทำตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาท่านไว้

Chapter 17

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า²"จงบอกแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และบอกประชาชนอิสราเอลทั้งหมด บอกพวกเขาถึงสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาไว้ว่า³ชายคนใดจากอิสราเอลผู้ฆ่าโค ลูกแกะ หรือแพะภายในค่าย หรือผู้ที่ฆ่าภายนอกค่าย เพื่อที่จะถวายเป็นเครื่องบูชา ถ้าเขาไม่ได้นำเครื่องบูชา นั้นมาที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบเพื่อถวายให้เป็เครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ตรงหน้าพลับพลา นั้น ชายคนนั้นก็มีความผิดในการทำให้เลือดไหล เขาได้ทำให้เลือดไหล และชายคนนั้นต้องถูกตัดออกจากท่ามกลางผู้คนของเขา

⁵จุดประสงค์ของพระบัญชานี้ก็เพื่อให้ประชาชนอิสราเอลจะได้นำเครื่องบูชาของพวกเขาถวายแด่พระยาห์เวห์ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ นำมามอบให้แก่ปุโรหิตเพื่อถวายเป็เครื่องสันติบูชาแด่พระยาห์เวห์ แทนที่การถวายเครื่องบูชาตามท้องทุ่ง⁶ปุโรหิตจะพร้มเลือดนั้นบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ที่อยู่ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ ปุโรหิตจะเผาไขมันเพื่อให้เกิดเป็นกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์⁷ประชาชนต้องไปถวายเครื่องบูชาของพวกเขาให้แก่เทวรูปแพะอีกต่อไป เพราะนี่เป็นการกระทำที่เหมือนกับโสเภณีทั้งหลาย สิ่งนี้จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรสำหรับพวกเขาไปตลอดชั่วอายุคนของพวกเขา"

⁸เขาต้องบอกแก่พวกเขาว่า 'ชายอิสราเอลคนใด หรือคนต่างชาติคนใดผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา ผู้ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องบูชา⁹และไม่ได้นำเครื่องบูชาที่ทางเข้าของเต็นท์นัดพบเพื่อถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ ชายคนนั้นต้องถูกตัดออกจากชนชาติของเขา

¹⁰ถ้าคนใดในพงศ์พันธุ์อิสราเอล หรือคนต่างชาติผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขารับประทานเลือดใดๆ เราจะต้องนำหน้าของเราต่อสู้กับคนนั้นที่รับประทานเลือด และเราจะตัดเขาออกจากท่ามกลางชนชาติของเขา¹¹เพราะว่าชีวิตของสัตว์ตัวหนึ่งก็อยู่ในเลือดของมัน เราได้ให้เลือดของมันแก่พวกเขาเพื่อใช้ทำการลบล้างมลทินบนแท่นบูชาสำหรับชีวิตของพวกเขา เพราะว่าเลือดนั้นเองที่ทำการลบมลทินได้ เพราะว่าเลือดนั้นเองที่ลบมลทินให้แก่ชีวิต

¹²เหตุฉะนั้น เราได้บอกแก่ประชาชนอิสราเอลว่า ห้ามคนใดในท่ามกลางพวกเขาได้รับประทานเลือด แม้คนต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาที่ห้ามรับประทานเลือด¹³หากมีคนอิสราเอลคนใด หรือคนต่างชาติคนใดที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา ผู้ออกไปล่าสัตว์และฆ่าสัตว์หรือคนที่สามารถรับประทานได้ คนนั้นต้องเทเลือดของสัตว์ทั้งและเอาดินกลบ

¹⁴เพราะชีวิตของสัตว์แต่ละตัวคือเลือดของมัน ด้วยเหตุนี้เราได้บอกแก่ประชาชนอิสราเอลว่า "เจ้าจงอย่ารับประทานเลือดของสัตว์ใด ๆ เพราะชีวิตของสัตว์ที่มีชีวิตทุกตัวคือเลือดของมัน ใครก็ตามที่รับประทานเลือดต้องถูกตัดออก"¹⁵ทุกคนที่รับประทานสัตว์ที่ตายแล้วหรือที่ถูกสัตว์ป่ากัดตาย ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นชาวเมืองแต่กำเนิดหรือเป็นคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา เขาต้องชักเสื้อผ้าของเขาและอาบนํ้า และเขาจะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น แล้วเขาจะสะอาด¹⁶แต่ถ้าเขาไม่ชักเสื้อผ้าของเขาหรืออาบนํ้า เขาก็ต้องแบกรับความผิดของเขา"

Chapter 18

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า²"จงกล่าวแก่คนอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า 'เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย' เจ้าทั้งหลายต้องไม่ทำตามสิ่งต่าง ๆ ที่ประชาชนทำกันในอียิปต์ ที่ซึ่งพวกเขาเคยอยู่อาศัยกันมาก่อน เจ้าทั้งหลายต้องไม่ทำตามสิ่งต่าง ๆ ที่ประชาชนทำกันในคานาอัน ซึ่งเป็นแผ่นดินที่เราทำลายเจ้าทั้งหลายไป จงอย่าทำตามขนบธรรมเนียมประเพณีของพวกเขา

⁴เจ้าทั้งหลายต้องทำตามกฎหมายของเรา และเจ้าทั้งหลายต้องรักษาคำบัญชาของเรา เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้ดำเนินตามนั้น เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย⁵เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายต้องรักษากฎเกณฑ์ของเราและกฎหมายของเรา ถ้าใครก็ตามนั้น เขาก็จะมีชีวิตอยู่เพราะกฎเหล่านั้น เราคือยาห์เวห์

⁶จงอย่าให้คนใดหลับนอนโดยเปลือยกายของเขากับญาติคนใดก็ตามที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดกัน เราคือยาห์เวห์⁷จงอย่าลบหลู่เกียรติบิดาของเจ้าโดยการหลับนอนกับมารดาของเจ้า นางเป็นแม่ของเจ้า เจ้าต้องไม่ลบหลู่เกียรตินาง⁸อย่าหลับนอนกับคนใดที่เป็นบรรดาภรรยาของบิดาเจ้า เจ้าต้องไม่ลบหลู่เกียรติบิดาของเจ้าแบบนั้น

⁹จงอย่าหลับนอนกับพี่สาวหรือน้องสาวคนใดของเจ้า ไม่ว่าเธอจะเป็นบุตรสาวของบิดาเจ้าหรือเป็นบุตรสาวของมารดาเจ้า ไม่ว่าเธอได้ถูกเลี้ยงมาในบ้านของเจ้าหรือที่ห่างไกลจากเจ้า เจ้าต้องไม่หลับนอนกับพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า¹⁰จงอย่าหลับนอนกับบุตรสาวของบุตรชายของเจ้าหรือบุตรสาวของบุตรหญิงของเจ้า นั่นเป็นสิ่งที่น่าอายต่อตัวเจ้า¹¹จงอย่าหลับนอนกับบุตรสาวของภรรยาของบิดาเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาจากบิดาเจ้า เธอเป็นน้องสาวของเจ้า และเจ้าต้องไม่หลับนอนกับเธอ

¹²จงอย่าหลับนอนกับป้าหรืออาหญิงของเจ้า เธอเป็นญาติใกล้ชิดกับบิดาเจ้า¹³จงอย่าหลับนอนกับป้าหรือน้าหญิงของเจ้า นางเป็นญาติใกล้ชิดของมารดาเจ้า¹⁴อย่าลบหลู่เกียรติลูกหรืออาของเจ้าโดยการหลับนอนกับภรรยาของเขา จงอย่าเข้าใกล้นางเพราะมุ่งหวังเช่นนั้น นางเป็นป้าสะกัหรืออาสะกัของเจ้า

¹⁵จงอย่าหลับนอนกับลูกสะกัของเจ้า นางเป็นภรรยาของบุตรชายเจ้า จงอย่าหลับนอนกับนาง¹⁶จงอย่าหลับนอนกับภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายของเจ้า จงอย่าลบหลู่เกียรติเขาด้วยวิธีนี้¹⁷จงอย่าหลับนอนกับผู้หญิงและบุตรสาวของนาง หรือบุตรสาวของบุตรชายของนาง หรือบุตรสาวของบุตรหญิงของนาง พวกเขาต่างเป็นญาติใกล้ชิดกับนาง และการหลับนอนกับพวกเขาเป็นสิ่งที่ชั่วร้าย¹⁸เจ้าต้องไม่แต่งงานกับพี่สาวหรือน้องสาวของภรรยาเจ้าเพื่อให้เป็นภรรยาคนที่สอง และหลับนอนกับเธอในขณะที่ภรรยาคนแรกของเจ้ายังมีชีวิตอยู่

¹⁹จงอย่าหลับนอนกับผู้หญิงในช่วงที่เธอมีประจำเดือน เธอเป็นมลทินในช่วงเวลานั้น²⁰จงอย่าหลับนอนกับภรรยาของเพื่อนบ้านเจ้า และทำตัวของเจ้าเองให้เป็นมลทินกับนางแบบนั้น²¹เจ้าต้องไม่ยกบุตรทั้งหลายของเจ้าเพื่อให้พวกเขาไปลุยไฟ เพื่อที่เจ้าจะได้ถวายพวกเขาให้แก่พระโมเลค เพราะเจ้าต้องไม่ทำให้พระนามของพระเจ้าของเจ้าต้องเสื่อมเกียรติ เราคือยาห์เวห์

²²จงอย่าหลับนอนกับผู้ชายอื่นๆ เหมือนกับหลับนอนกับผู้หญิง นี่เป็นสิ่งที่ชั่วร้าย²³จงอย่าหลับนอนกับสัตว์ใดๆ และทำตัวเจ้าเองให้เป็นมลทินเพราะมัน ห้ามไม่ให้ผู้หญิงคิดที่จะหลับนอนกับสัตว์ใดๆ นี่เป็นเรื่องวิปลาสา

²⁴จงอย่าทำให้ตัวของเจ้าเองเป็นมลทินด้วยวิธีการเหล่านี้เลย เพราะชนชาติทั้งหลายคือชนชาติต่างๆ ที่เราได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าเจ้าทั้งหลาย ต่างก็เป็นมลทินด้วยวิธีการเหล่านี้ทั้งหมด²⁵แผ่นดินได้กลายเป็นมลทิน ดังนั้นเราจึงได้ลงโทษความบาปของพวกเขา และแผ่นดินได้สำรอกผลเมืองของตนออกมาเสีย²⁶เหตุฉะนั้น เจ้าทั้งหลายต้องรักษาคำบัญชาและกฎเกณฑ์ของเรา และต้องไม่ทำอะไรที่เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจเหล่านี้ ไม่ว่าเจ้าทั้งหลายซึ่งเป็นชาวเมืองอิสราเอลมาตั้งแต่เกิดหรือคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา

²⁷เพราะนี่คือสิ่งที่ชั่วร้ายที่ผู้คนในแผ่นดินคือบรรดาคนที่เคยอยู่อาศัยในที่นี้ก่อนพวกเจ้าได้กระทำกัน และบัดนี้ แผ่นดินนั้นก็เป็นมลทิน²⁸เหตุฉะนั้นจงระวังเพื่อแผ่นดินนั้นจะไม่สำรอกเจ้าทั้งหลายออกมาหลังจากที่เจ้าได้ทำให้แผ่นดินนั้นเป็นมลทิน เหมือนดังที่มันเคยสำรอกผู้คนที่เคยอยู่ก่อนพวกเจ้าออกมาแล้ว

²⁹ใครก็ตามที่กระทำการที่น่ารังเกียจเหล่านี้ คนนั้นที่กระทำความผิดนั้นจะถูกตัดออกจากท่ามกลางชนชาติของเขา³⁰เหตุฉะนั้น พวกเจ้าต้องรักษาคำบัญชาของเราโดยไม่กระทำความผิดแบบธรรมเนียมประเพณีที่น่ารังเกียจเหล่านี้ซึ่งเคยถือปฏิบัติกันมาในแผ่นดินนี้ก่อนพวกเจ้า ดังนั้นเจ้าทั้งหลายจงอย่าทำให้ตัวของเจ้าเองเป็นมลทินเพราะสิ่งเหล่านี้ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า"

Chapter 19

¹พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า²"จงกล่าวแก่ที่ชุมนุมของประชาชนอิสราเอลทั้งหมด และบอกพวกเขาว่า 'พวกเจ้าต้องบริสุทธิ์ เพราะเรายาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์' ทุกคนจงเคารพมารดาของตนและบิดาของตน และพวกเจ้าต้องรักษาวินัยบาปของเรา เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า"จงอย่าหันไปหารูปเคารพอันไร้ค่า หรือหล่อรูปเคารพเพื่อตนเอง เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า

⁵เมื่อพวกเจ้าถวายเครื่องสันติบูชาแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาที่ทำให้ตัวเจ้าเป็นที่ยอมรับ⁶เครื่องบูชานั้นต้องรับประทานในวันเดียวกับที่เจ้าถวาย หรือในวันถัดไป ถ้ามีอะไรเหลือจนถึงวันสามจะต้องเผาเสียด้วยไฟ⁷ถ้ายังเอามารับประทานในวันที่สามก็เป็นมลทิน ต้องไม่เป็นที่ยอมรับ⁸และทุกคนที่รับประทานก็ต้องแบกรับความผิดของตนเอง เพราะเขาลบหลู่สิ่งที่บริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์ คนนั้นต้องถูกตัดออกจากชนชาติของเขา

⁹เมื่อพวกเจ้าเก็บเกี่ยวจากแผ่นดินของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องไม่เก็บเกี่ยวตามมุมของทุ่งนาของพวกเจ้าจนเคลือบ และจะไม่เก็บเกี่ยวผลผลิตไปจนหมด¹⁰พวกเจ้าต้องไม่เก็บผลพุ่มทุกเมล็ดจากสวนของพวกเจ้า หรือเก็บผลพุ่มที่ร่วงบนพื้นในสวนของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องเหลือไว้สำหรับคนยากจน และสำหรับคนต่างชาติ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า

¹¹อย่าลักขโมย อย่าโกหก อย่าหลอกลวงกันและกัน¹²อย่าสาบานเท็จโดยอ้างนามของเราและทำให้พระนามของพระเจ้าของพวกเจ้าถูกเหยียดหยาม เราคือยาห์เวห์¹³อย่ากดขี่เพื่อนบ้านของพวกเจ้าหรือปล้นเขา ต้องไม่ค้ำค่าแรงของลูกจ้างข้ามคืนจนถึงตอนเช้า¹⁴อย่าด่าคนหูหนวกหรือวางสิ่งสะดุดขวางคนตาบอด แต่งเครื่องกล้าวพระเจ้าของพวกเจ้า เราคือยาห์เวห์

¹⁵อย่าทำให้การตัดสินเป็นเท็จ พวกเจ้าต้องไม่แสดงความลำเอียงต่อบางคนเพราะเห็นว่าเขายากจน และพวกเจ้าต้องไม่แสดงความลำเอียงแก่บางคนเพราะ

เห็นว่าเขาเป็นคนสำคัญ แต่งตั้งตัดสินเพื่อนบ้านของพวกเขาอย่างยุติธรรม¹⁶อย่าเที่ยวเดินไปทั่วเพื่อบินการเรื่องเท็จให้กระจายไปในท่ามกลางประชาชนของพวกเขา แต่งตั้งหาทางที่จะปกป้องชีวิตของเพื่อนบ้านของพวกเขา เราคือยาห์เวห์

¹⁷อย่าเกลียดชังพี่น้องของพวกเขาอยู่ในใจ พวกเขาต้องรักเพื่อนบ้านด้วยความจริงใจ เพื่อจะไม่ได้มีส่วนในความบาปเพราะเขา¹⁸อย่าแค้นหรือคิดปองร้ายคนในชนชาติเดียวกัน แต่งตั้งรักเพื่อนบ้านของพวกเขาเหมือนรักตนเอง เราคือยาห์เวห์

¹⁹พวกเขาต้องรักษาคำบัญชาของเรา อย่าผสมพันธุ์บรรดาสัตว์ของพวกเขาด้วยสัตว์อื่นที่ต่างชนิดกัน อย่าหว่านเมล็ดสองชนิดที่แตกต่างกันผสมกันเมื่อหว่านในทุ่งนาของพวกเขา อย่าสวมชุดที่ทำมาจากผ้าสองชนิดผสมกัน²⁰ผู้ใดที่หลับนอนกับภรรยาซึ่งได้หมั้นหมายไว้แล้วสำหรับสามี แต่ยังไม่ได้รับการไถ่ถอนหรือยังไม่ได้รับอิสระของเธอ พวกเขาต้องถูกลงโทษ แต่พวกเขาต้องไม่ถูกทำให้ตายเพราะว่าเธอยังไม่ได้รับอิสระ

²¹ชายนั้นต้องนำเครื่องบูชาไถ่ความผิดของตนมาถวายแด่พระยาห์เวห์ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ โดยนำแกะตัวผู้มาเป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิด²²แล้วปุโรหิตจะทำการลบมลทินให้แก่เขาด้วยแกะตัวผู้ให้เป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิดต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ สำหรับความบาปที่เขาได้กระทำการไป แล้วความบาปที่เขาได้กระทำการไปก็จะได้รับการอภัย

²³เมื่อพวกเขาเข้ามาในแผ่นดินและได้ปลูกต้นไม้หลายชนิดไว้เพื่อเป็นอาหาร แล้วพวกเขาต้องถือว่าผลที่ออกมานั้นเป็นสิ่งที่ห้ามรับประทาน ผลไม้เหล่านั้นเป็นที่ต้องห้ามสำหรับพวกเขาเป็นเวลาสามปี ห้ามรับประทานผลไม้²⁴แต่ในปีที่สี่ ผลไม้ทั้งหมดจะบริสุทธิ์ เป็นเครื่องบูชาเพื่อถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์²⁵ในปีที่ห้า เจ้าทั้งหลายจึงจะรับประทานผลไม้²⁶ได้ การที่รอคอยแบบนี้ก็เพื่อให้ต้นไม้ทั้งหลายได้ออกผลเพิ่มมากขึ้น เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

²⁶อย่ารับประทานเนื้อที่ยังมีเลือดอยู่ข้างในนั้น อย่าปรักปรำวิญญาณต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องอนาคต อย่าหาทางควบคุมคนอื่นโดยใช้อำนาจเหนือธรรมชาติ²⁷อย่าทำตามนิสัยของคนต่างชาติ เช่น การโศกเศร้าหรือตัดปลายเคราของพวกเขา²⁸อย่าเชื่อดังร่างกายของพวกเขาเพื่อไว้ทุกข์แก่คนตาย หรือสละร่างกายของพวกเขา เราคือยาห์เวห์

²⁹อย่าทำให้บุตรสาวของพวกเขาขายหน้าโดยการทำให้เธอเป็นโสเภณี มิฉะนั้นชนชาติก็จะล้มลงต่อการขายตัวและแผ่นดินจะเต็มไปด้วยความชั่วร้าย³⁰พวกเขาต้องรักษามรรดาศาสนาโตของเราและให้เกียรติแก่สถานที่อันมีศักดิ์สิทธิ์แห่งพลับพลาของเรา เราคือยาห์เวห์

³¹อย่าหันไปหาบรรดาคนที่ติดต่อกับคนตายหรือกับวิญญาณต่างๆ อย่าเกี่ยวเสาะหาพวกเขา มิฉะนั้นพวกเขาจะทำให้พวกเขาเป็นมลทิน เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา³²พวกเขาต้องคำนับต่อผู้ที่มิมีผงหอกแล้วและให้เกียรติต่อหน้าผู้อาวุโส พวกเขาต้องยำเกรงพระเจ้าของพวกเขา เราคือยาห์เวห์

³³ถ้ามีบรรดาคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาในแผ่นดินของพวกเขา พวกเขาต้องไม่ทำผิดต่อพวกเขา³⁴พวกเขาต้องถือว่าคนต่างชาติที่อาศัยอยู่กับพวกเขาก็เป็นเหมือนชาวอิสราเอลโดยกำเนิดที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา และพวกเขาต้องรักษาเขาเหมือนตัวเอง เพราะพวกเขาก็เคยเป็นคนต่างชาติในแผ่นดินอียิปต์ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

³⁵อย่าโกงเครื่องวัดที่ใช้วัดความยาว ชั่งน้ำหนัก หรือตวงปริมาณ³⁶พวกเขาต้องใช้เครื่องชั่งที่เที่ยงตรง ลูกตุ้มที่เที่ยงตรง ถังเอฟาห์ที่เที่ยงตรง และถ้วยตวงที่เที่ยงตรง เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา³⁷ผู้ได้นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์³⁸พวกเขาต้องเชื่อฟังคำตามกฎเกณฑ์ทั้งหมดของเราและกฎหมายทั้งหมดของเรา และทำตามนั้น เราคือยาห์เวห์

Chapter 20

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า²"จงกล่าวแก่ประชาชนอิสราเอลว่า 'คนใดในท่ามกลางประชาชนอิสราเอลหรือคนต่างชาติคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอลที่ได้ยกบุตรทั้งหลายของตนให้แก่พระโมเสส ต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน ประชาชนในแผ่นดินนั้นต้องเอาหินขว้างเขา³เราจะตั้งหน้าของเราสู้กับคนนั้นด้วย และจะตัดเขาออกจากท่ามกลางชนชาติของเขา เพราะเขาได้ยกบุตรทั้งหลายของเขาให้แก่พระโมเสส ทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินและทำให้นามบริสุทธิ์ของเราถูกเหยียดหยาม

⁴ถ้าประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นปิดหูปิดตาของพวกเขาต่อชายคนนั้นเมื่อเขาได้ยกบุตรทั้งหลายของเขาให้แก่พระโมเสส ถ้าพวกเขาไม่ลงโทษชายคนนั้นถึงตาย⁵เราก็จะตั้งหน้าสู้กับคนนั้นและตระกูลของเขา และเราจะตัดเขาและคนอื่นๆ ผู้ได้ร่วมการเพศกับเขาในการเล่นชู้กับพระโมเสส

⁶คนใดที่หันไปหาบรรดาคนที่ติดต่อกับคนตาย หรือไปหาบรรดาผู้ที่ติดต่อกับวิญญาณต่างๆ ก็เอาตัวเข้าร่วมทำการเพศกับพวกเขา เราจะตั้งหน้าสู้กับคนนั้น เราจะตัดเขาออกจากท่ามกลางชนชาติของเขา⁷เหตุฉะนั้นจงชำระตัวของเจ้าและจงบริสุทธิ์ เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

⁸พวกเขาต้องรักษาคำบัญชาของเราและทำตามนั้น เราคือยาห์เวห์ผู้ได้แยกพวกเขาไว้ให้บริสุทธิ์⁹ทุกคนที่แข่งดำบิดาของเขาหรือมารดาของเขาต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน เขาได้แข่งดำบิดาของเขาหรือมารดาของเขา ดังนั้นเขามีความผิดและสมควรตาย

¹⁰ชายคนใดที่ล่วงประเวณีกับภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง คือคนใดที่ล่วงประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้านของตน ผู้ล่วงประเวณีทั้งชายและหญิงต้องมีโทษถึงตายทั้งคู่อย่างแน่นอน¹¹ชายคนใดที่นอนร่วมกับภรรยาของบิดาของตน เขาเปิดเผยความเปลือยเปล่าของบิดาของเขา ทั้งบุตรชายและภรรยาของบิดาของเขาต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน โสฬสของพวกเขาที่อยู่เหนือพวกเขา

¹²ถ้าชายคนหนึ่งหลับนอนกับลูกสะใภ้ของเขา พวกเขาทั้งสองคนต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน พวกเขาได้ทำการวิปัสสนา พวกเขามีความผิดและสมควรตาย¹³ ถ้าชายคนหนึ่งหลับนอนกับชายอีกคนหนึ่ง เหมือนดังหลับนอนกับผู้หญิง พวกเขาทั้งคู่ได้ทำสิ่งที่น่ารังเกียจ พวกเขาต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน พวกเขามีความผิดและสมควรตาย

¹⁴ถ้าชายคนหนึ่งแต่งงานกับผู้หญิงคนหนึ่งและก็แต่งงานกับมารดาของเธอด้วย นี่เป็นความชั่วร้าย พวกเขาต้องถูกเผา ทั้งชายและหญิงทั้งสองคน เพื่อจะไม่มีความชั่วร้ายในท่ามกลางพวกเขา¹⁵ ถ้าชายคนหนึ่งสมสู่กับสัตว์ เขาต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน และพวกเขาต้องฆ่าสัตว์ตัวนั้น¹⁶ ถ้าผู้หญิงคนหนึ่งเข้าหาสัตว์ใดเพื่อสมสู่กับมัน พวกเขาต้องฆ่าผู้หญิงและสัตว์นั้น พวกเขาต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน พวกเขามีความผิดและสมควรตาย

¹⁷ถ้าชายคนหนึ่งหลับนอนกับพี่สาวหรือน้องสาวของเขา ไม่ว่าเป็นบุตรสาวของบิดาของเขาหรือบุตรสาวของมารดาของเขา และเขาเปิดเผยความเปลือยเปล่าของเธอ และเธอมองเห็นความเปลือยเปล่าของเขา นั่นเป็นสิ่งที่น่าอาย พวกเขาต้องถูกตัดออกจากท่ามกลางชนชาติของเขา เพราะเขาได้หลับนอนกับพี่สาวหรือน้องสาวของตนเอง เขาต้องแบกรับความผิดของเขา¹⁸ ถ้าชายคนหนึ่งหลับนอนกับผู้หญิงในช่วงที่เธอมีประจำเดือนและได้ร่วมหลับนอนกับเธอ เขาได้เปิดแหล่งเลือดของเธอทำให้เลือดเธอไหล ทั้งชายและหญิงนั้นต้องถูกตัดออกจากท่ามกลางชนชาติของเขา

¹⁹เจ้าต้องไม่หลับนอนกับพี่สาวหรือน้องสาวของมารดาเจ้า หรือพี่สาวหรือน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะว่าเจ้าจะทำให้ญาติใกล้ชิดของเจ้าขายหน้า เจ้าต้องแบกรับความผิดของตน²⁰ ถ้าชายคนหนึ่งหลับนอนกับป้าของเขา เขาได้ลบหลู่เกียรติสูงของเข พวกเขาจะต้องรับผิดชอบความบาปของพวกเขา และพวกเขาจะตายโดยไม่บุตร²¹ ถ้าชายคนหนึ่งแต่งงานกับภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายของตนในขณะที่พี่ชายหรือน้องชายยังมีชีวิตอยู่ นี่เป็นสิ่งที่ขายหน้า เขาได้ลบหลู่เกียรติพี่ชายหรือน้องชายของเขา เราจะเอาทรัพย์สินสมบัติใดๆ ที่บรรดานุตรทั้งหลายอาจได้รับเป็นมรดกจากบิดามารดาไปจากพวกเขาเสีย

²²เหตุฉะนั้นพวกเขาต้องรักษากฎเกณฑ์ทั้งสี่ของเราและกฎหมายทั้งสี่ของเรา พวกเขาต้องเชื่อฟังทำตาม เพื่อแผ่นดินที่เราจะพาพวกเขาเข้าไปอยู่นั้นจะไม่สำรอกพวกเขาออกมา²³ พวกเขาต้องไม่ทำตามขนบธรรมเนียมประเพณีของชนชาติต่างๆ ที่เราจะไม่ออกไปต่อหน้าพวกเขา เพราะพวกเขาได้กระทำความผิดทั้งหมัดนี้ และเรารังเกียจพวกเขา

²⁴เราได้บอกพวกเขาแล้วว่า "พวกเขาจะได้รับแผ่นดินของพวกเขาเป็นมรดก เราจะให้พวกเขาถือกรรมสิทธิ์เหนือแผ่นดินนั้น เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหล เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ได้แยกพวกเขาออกจากชนชาติอื่น"²⁵ เหตุฉะนั้นพวกเขาต้องแยกแยะให้ออกระหว่างบรรดาสัตว์ที่สะอาดและสัตว์ที่เป็นมลทิน ระหว่างบรรดานกที่เป็นมลทินกับนกที่สะอาด พวกเขาต้องไม่ทำตัวให้เป็นมลทินด้วยบรรดาสัตว์หรือนกที่เป็นมลทิน หรือด้วยสัตว์ใดๆ ที่เลื้อยคลานไปบนดิน ซึ่งเราได้แยกออกจากพวกเขาให้เป็นสิ่งที่เป็นมลทิน

²⁶พวกเขาต้องบริสุทธิ์ เพราะเราคือยาห์เวห์ผู้บริสุทธิ์ และเราได้แยกพวกเขาออกจากชนชาติอื่นๆ เพื่อให้พวกเขาเป็นของเรา²⁷ ชายหรือหญิงใดที่ติดต่อกับคนตายหรือคนที่ติดต่อกับคนตายกับวิญญาณต่างๆ ต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน ประชาชนจะต้องขังพวกเขาด้วยก้อนหิน พวกเขามีความผิดและสมควรตาย"

Chapter 21

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า "จงกล่าวแก่บรรดาปุโรหิต นุตรชายทั้งหลายของอาโรน และบอกแก่พวกเขาว่า 'อย่าทำตัวเองให้เป็นมลทินด้วยเรื่องบรรดาผู้เสียชีวิตท่ามกลางชนชาติของเขา' นอกจากบรรดาญาติใกล้ชิดของเขา มารดาของเขา บิดาของเขา นุตรชายของเขา นุตรสาวของเขา พี่ชายหรือน้องชายของเขา³ หรือน้องสาวพี่สาวของเขาผู้เป็นพรหมจารีซึ่งยังพึงพาเขา เพราะเธอยังไม่มีสามี เขาอาจยอมเป็นมลทินเพราะเธอได้

⁴แต่เขาต้องไม่ทำตัวเองเป็นมลทินด้วยเรื่องญาติคนอื่น ๆ และทำให้ตนเองเป็นมลทิน⁵ ปุโรหิตต้องไม่โกนศีรษะหรือกันปลายเคราของเขา และไม่เช็ดร่างกายของพวกเขาเอง⁶ พวกเขาต้องบริสุทธิ์ต่อพระเจ้าของพวกเขาและไม่ทำให้พระนามของพระเจ้าของพวกเขาถูกเหยียดหยาม เพราะพวกเขาบริสุทธิ์ต้องถวายเครื่องบูชาแห่งพระกระยาหารของพระยาห์เวห์ เป็นพระกระยาหารของพระเจ้าของพวกเขา เหตุฉะนั้นพวกเขาต้องบริสุทธิ์

⁷พวกเขาต้องไม่แต่งงานกับผู้หญิงใดที่เป็นโสเภณีและคนที่เป็นมลทิน และพวกเขาต้องไม่แต่งงานกับผู้หญิงคนใดที่หย่าร้างจากสามีของนาง เพราะพวกเขาถูกแยกไว้สำหรับพระเจ้าของพวกเขา⁸ พวกเขาจะต้องแยกเขาไว้ต่างหาก เพราะเขาเป็นผู้ถวายพระกระยาหารแด่พระเจ้าของพวกเขา เขาต้องบริสุทธิ์สำหรับพวกเขา เพราะเราคือยาห์เวห์ผู้ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ เราบริสุทธิ์

⁹นุตรหญิงของปุโรหิตคนใดที่ทำตัวเธอเองให้เป็นมลทินโดยการเป็นโสเภณีทำให้บิดาของเธอขายหน้า เธอต้องถูกเผา¹⁰ ผู้ที่เป็นมหาปุโรหิตในท่ามกลางพี่น้องของเขา ผู้ที่ถูกเจิมศีรษะด้วยน้ำมันแห่งการทรงเจิม และผู้ที่ได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์เพื่อสวมเครื่องแต่งกายพิเศษของมหาปุโรหิต ต้องไม่ปล่อยผมหรือฉีกเสื้อผ้าของตน

¹¹เขาต้องไม่ไปที่ไหนก็ตามที่มีศพอยู่และทำตัวเองให้เป็นมลทิน แม้ว่าเพื่อบิดาหรือมารดาของเขาก็ตาม¹² มหาปุโรหิตต้องไม่ออกจากบริเวณสถานนมัสการแห่งพลับพลา หรือทำให้สถานนมัสการของพระเจ้าของเขาถูกเหยียดหยาม เพราะเขาได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในฐานะมหาปุโรหิตโดยน้ำมันแห่งการทรงเจิมของพระเจ้าของเขา เราคือยาห์เวห์

¹³มหาปุโรหิตต้องแต่งงานกับหญิงพรหมจารีเพื่อให้เป็นภรรยาของเขา¹⁴ เขาต้องไม่แต่งงานกับหญิงม่าย หญิงที่หย่าร้าง หรือหญิงที่เป็นโสเภณี เขาจะไม่

แต่งงานกับผู้หญิงแบบนี้ เขาจะแต่งงานกับหญิงพรหมจารีจากชนชาติของตนเองเท่านั้น¹⁵ เพื่อเขาจะไม่ทำให้ลูกหลานของพวกเขาเป็นมลทินท่ามกลางชนชาติของเขา เพราะเราคือยาห์เวห์ผู้ทำให้เขาบริสุทธิ์”

¹⁶พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า¹⁷”จงกล่าวกับอาโรนและบอกเขาว่า ‘คนใดในเชื้อสายของพวกเจ้าในตลอดชั่วอายุที่มีร่างกายพิการ เขาต้องไม่เข้ามาถวายพระกระยาหารแด่พระเจ้าของเขา’

¹⁸ชายใดที่มีร่างกายพิการต้องไม่เข้าไปใกล้พระยาห์เวห์ เช่นคนตาบอดหรือคนที่ไม่สามารถเดินได้ คนที่รูปร่างไม่สมบูรณ์หรือพิการ¹⁹ คนที่พิการที่มือหรือเท้า²⁰ คนหลังค่อม หรือคนพอมหรือเตี้ยผิดปกติ หรือคนที่ตาของเขาพิการ หรือมีโรค ขี้กลาก หิด หรือคนที่ลูกอัณฑะฝ่อ

²¹ห้ามคนใดในท่ามกลางเชื้อสายของอาโรนผู้เป็นปุโรหิตที่มีร่างกายพิการเข้ามาใกล้เพื่อถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ เพราะคนแบบนั้นมีร่างกายพิการ เขาต้องไม่เข้ามาใกล้เพื่อถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขา²² แต่เขาสามารถรับประทานพระกระยาหารของพระเจ้าของเขาได้ ไม่ว่าจะเป็นบางส่วนจากของที่บริสุทธิ์ที่สุดหรือบางส่วนจากของที่บริสุทธิ์

²³อย่างไรก็ตาม เขาต้องไม่เข้าไปภายในม่านหรือเข้ามาใกล้แท่นบูชา เพราะเขามีร่างกายพิการ เพื่อเขาจะไม่ทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน เพราะเราคือยาห์เวห์ ผู้ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์”²⁴ ดังนั้นโมเสสจึงได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ให้แก่อาโรน แก่บุตรชายทั้งหลายของเขา และแก่ชนชาติอิสราเอลทั้งปวง

Chapter 22

¹พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า²”จงกล่าวแก่อาโรนและแก่บุตรชายทั้งหลายของเขา จงบอกพวกเขาให้อยู่ห่างจากสิ่งบริสุทธิ์ของประชาชนอิสราเอล ซึ่งพวกเขาได้แยกไว้เพื่อเรา พวกเขาต้องไม่ทำให้นามของเราถูกเหยียดหยาม เราคือยาห์เวห์³ จงบอกพวกเขาว่า ‘ถ้าเชื้อสายของพวกเจ้าคนใดในตลอดชั่วอายุของพวกเขาเข้าใกล้สิ่งที่บริสุทธิ์ที่ประชาชนอิสราเอลได้แยกไว้แด่พระยาห์เวห์ ในขณะที่เขาเป็นมลทิน คนนั้นจะต้องถูกตัดออกจากเมืองหน้าเรา เราคือยาห์เวห์

⁴ห้ามบรรดาเชื้อสายของอาโรนคนใดที่มีโรคผิวหนังติดเชื้อ หรือมีสิ่งที่ติดเชื้อไหลออกจากร่างกายของเขา รับประทานเครื่องบูชาใดๆ ที่ถวายแด่พระยาห์เวห์ จนกว่าเขาจะบริสุทธิ์ คนใดก็ตามที่แตะต้องสิ่งที่เป็นมลทินใดๆ โดยการแตะต้องศพ หรือโดยแตะต้องชายใดที่หลังน้ำกาม⁵ หรือคนใดแตะต้องสัตว์เลื้อยคลานที่ทำให้เขาเป็นมลทิน หรือแตะต้องคนใดที่ทำให้เขาเป็นมลทิน ไม่ว่าเป็นมลทินแบบไหนก็ตาม⁶ แล้วปุโรหิตผู้ใดที่แตะต้องมลทินใดๆ จะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น เขาต้องไม่รับประทานสิ่งบริสุทธิ์ใดๆ นอกจากเขาได้อบน้ำแล้ว

⁷เมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาจึงจะสะอาด หลังจากดวงอาทิตย์ตกเขาจึงสามารถรับประทานของที่บริสุทธิ์นั้นได้ เพราะว่าเป็นอาหารของเขา⁸ เขาต้องไม่รับประทานอะไรที่พบว่าตายไปแล้วหรือถูกสัตว์ป่าฆ่า ซึ่งจะทำให้เขาเองเป็นมลทิน เราคือยาห์เวห์⁹ ปุโรหิตทั้งหลายต้องทำตามคำสั่งสอนของเรา มิฉะนั้นพวกเขาจะมีความผิดบาปและอาจตายเพราะลบหลู่เรา เราคือยาห์เวห์ผู้ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์

¹⁰ห้ามคนภายนอกครอบครัวของปุโรหิต รวมถึงแขกทั้งหลายของปุโรหิต หรือลูกจ้างของเขา รับประทานสิ่งใดที่เป็นของบริสุทธิ์¹¹ แต่ถ้าปุโรหิตได้ซื้อทาสคนใดด้วยเงินของเขาเอง ทาสนั้นก็รับประทานของที่ได้แยกไว้แด่พระยาห์เวห์ได้ สมาชิกในครอบครัวของปุโรหิตและทาสทั้งหลายที่เกิดในบ้านของเขา พวกเขาสามารถรับประทานของเหล่านั้นร่วมกับเขาได้¹² ถ้าบุตรหญิงของปุโรหิตได้แต่งงานกับคนที่ไม่เป็นปุโรหิต เธอไม่สามารถรับประทานของถวายใดๆ ที่บริสุทธิ์ได้

¹³แต่ถ้าบุตรหญิงของปุโรหิตเป็นหญิงม่าย หรือหย่าร้าง และถ้าเธอไม่มีลูก และถ้าเธอได้กลับมาอาศัยอยู่บ้านบิดาของเธอเหมือนเมื่อตอนเป็นสาว เธอสามารถรับประทานอาหารของบิดาของเธอได้ แต่ห้ามคนที่ไม่อยู่ในครอบครัวของปุโรหิตรับประทานอาหารของปุโรหิต¹⁴ ถ้าผู้ชายคนใดรับประทานอาหารบริสุทธิ์โดยไม่รู้ตัว เขาต้องชดใช้คืนให้แก่ปุโรหิต เขาต้องเพิ่มให้อีกหนึ่งในห้าและมอบคืนแก่ปุโรหิต¹⁵ ประชาชนอิสราเอลต้องไม่ลบหลู่เกียรติสิ่งที่บริสุทธิ์ที่ได้ยกขึ้นและถวายแด่พระยาห์เวห์¹⁶ ทำให้พวกเขาต้องแบกรับความบาปที่ทำให้พวกเขามีความผิดแห่งการรับประทานอาหารที่บริสุทธิ์ เพราะเราคือยาห์เวห์ผู้ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์”

¹⁷พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า¹⁸”จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และแก่ประชาชนอิสราเอลทั้งปวง จงบอกพวกเขาว่า ‘คนอิสราเอลหรือคนต่างชาติคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล เมื่อพวกเขาถวายเครื่องบูชา ไม่ว่าจะเป็นเครื่องบูชาเพื่อเก็บเงิน หรือไม่ว่าเป็นเครื่องบูชาด้วยไขมัน หรือพวกเขาถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์¹⁹ ถ้าจะให้มันเป็นเครื่องบูชาที่โปรดปราน พวกเขาต้องถวายสัตว์ตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิที่เอามาจากฝูงโค ฝูงแกะหรือฝูงแพะ

²⁰แต่พวกเขาต้องไม่ถวายสิ่งใดๆ ที่มีตำหนิ เราจะไม่โปรดปรานสิ่งที่พวกเขาถวาย²¹ คนใดถวายเครื่องสันติบูชาที่เอามาจากฝูงโคหรือฝูงแพะแกะแด่พระยาห์เวห์เพื่อเก็บเงิน หรือเป็นเครื่องบูชาด้วยไขมัน เครื่องบูชานั้นก็จะต้องไม่มีตำหนิจึงจะเป็นที่โปรดปราน สัตว์นั้นต้องไม่พิการ²² พวกเขาต้องไม่ถวายสัตว์ใดๆ ที่ตาบอด พิกัด หรือเป็นแผลที่มีสิ่งที่ไหลออก เป็นขี้กลาก หรือเป็นหิด พวกเขาต้องไม่ถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระยาห์เวห์ให้เป็นเครื่องเผาบูชาด้วยไฟบนแท่นบูชา

²³เราสามารถถวายเครื่องบูชาด้วยไขมันด้วยโคหรือลูกแกะที่พิการหรือตัวเล็กได้ แต่เครื่องบูชาแบบนั้นจะไม่ใช่ที่โปรดปรานถ้าถวายเพื่อเก็บเงิน²⁴ อย่ายถวายสัตว์ใดๆ แด่พระยาห์เวห์ที่มีลูกอัณฑะเข้า ถูกทุบ ฉีกขาด หรือมีรอยตัด อย่กระทำแบบนี้ในแผ่นดินของพวกเขา²⁵ พวกเขาต้องไม่ถวายพระกระยาหารของพระเจ้าของเขาจากมือของคนต่างชาติ สัตว์ต่างๆ เหล่านี้มีตำหนิและพิการ พวกเขาจะไม่ได้รับความโปรดปราน

²⁶พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า²⁷"เมื่อโค หรือแกะ หรือแพะคลอดออกมา มันต้องอยู่กับแม่ของมันเจ็ดวัน แล้วตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไป มันสามารถเป็นเครื่องบูชาสำหรับถวายแด่พระยาห์เวห์ด้วยไฟซึ่งเป็นที่โปรดปรานได้"

²⁸อย่าฆ่าแม่โคหรือแม่แกะพร้อมกับลูกของมันในวันเดียวกัน²⁹เมื่อพวกเจ้าถวายเครื่องบูชาแห่งการขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาให้เป็นที่ยอมรับ³⁰เครื่องบูชานั้นต้องถูกรับประทานในวันเดียวกันกับที่ถวายเครื่องบูชา พวกเจ้าต้องไม่เหลืออาหารไว้จนถึงเช้า เราคือยาห์เวห์

³¹ดังนั้นพวกเจ้าต้องรักษาบัญญัติของเราและทำตามนั้น เราคือยาห์เวห์³²พวกเจ้าต้องไม่ลบหลู่เกียรติพระนามอันบริสุทธิ์ของเรา ประชาชนอิสราเอลต้องยอมรับว่าเราบริสุทธิ์ เราคือยาห์เวห์ผู้ทำให้พวกเจ้าบริสุทธิ์³³ผู้ที่ได้นำพวกเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า เราคือยาห์เวห์"

Chapter 23

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า²"จงกล่าวแก่คนอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า 'ต่อไปนี้เป็นเทศกาลเสี่ยงต่างๆ ที่ถูกกำหนดไว้แด่พระยาห์เวห์ที่พวกเจ้าต้องประกาศให้เป็นการประชุมบริสุทธิ์ เป็นเทศกาลเสี่ยงเป็นประจำของเรา

³พวกเจ้าทำงานได้ในหกวัน แต่วันที่เจ็ดเป็นสะบาโตแห่งการหยุดพักอย่างสมบูรณ์ เป็นการประชุมบริสุทธิ์ พวกเจ้าต้องไม่ทำงานเพราะเป็นสะบาโตแด่พระยาห์เวห์ในทุกแห่งที่เจ้าอาศัยอยู่⁴ต่อไปนี้เป็นเทศกาลเสี่ยงที่กำหนดไว้ของพระยาห์เวห์ เป็นการประชุมบริสุทธิ์ที่พวกเจ้าต้องประกาศให้ทราบเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้

⁵ในเวลาเย็นของวันที่สิบสี่ เดือนหนึ่ง เป็นปีศาจของพระยาห์เวห์⁶ในวันที่สิบห้าของเดือนเดียวกันเป็นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องรับประทานขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน

⁷ในวันแรก พวกเจ้าต้องจัดให้มีการชุมนุมพร้อมกัน พวกเจ้าจะไม่ทำงานประจำของพวกเจ้า⁸พวกเจ้าจะถวายเครื่องบูชาพระกระยาหารแด่พระยาห์เวห์เป็นเวลาเจ็ดวัน ในวันที่เจ็ดเป็นการประชุมที่จัดไว้แด่พระยาห์เวห์ และในวันนั้นพวกเจ้าต้องไม่ทำงานประจำ"

⁹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า¹⁰"จงกล่าวแก่คนอิสราเอลและบอกพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเจ้าเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราจะให้แก่พวกเจ้า และเมื่อพวกเจ้าเก็บเกี่ยวจากแผ่นดินนั้น พวกเจ้าต้องนำเอาผลรุ่นแรกหนึ่งพ่อนไปให้ปุโรหิต¹¹และปุโรหิตจะชูพ่อนข้าวนั้นขึ้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพื่อพวกเจ้าจะเป็นที่ยอมรับโปรดปราน ในวันที่ถัดจากสะบาโตเป็นวันที่ปุโรหิตจะยกเครื่องบูชาขึ้นและถวายให้แก่เรา

¹²ในวันที่พวกเจ้าชูพ่อนข้าวนั้นขึ้นและถวายให้แก่เรา พวกเจ้าต้องถวายลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีที่ปราศจากตำหนิหนึ่งตัวให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์¹³เครื่องถวายธัญญาหารต้องเป็นแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันสองในสิบเอฟาห์ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระยาห์เวห์ เพื่อให้เกิดกลิ่นหอม พร้อมกับเหล้าองุ่นหนึ่งในสี่อินเป็นเครื่องบูชาดื่มถวาย¹⁴พวกเจ้าต้องไม่รับประทานขนมปัง ข้าวคั่วหรือข้าวดิบ จนกว่าจะถึงวันเดียวกันวันที่พวกเจ้าได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของพวกเจ้า นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วชาติพันธุ์ของพวกเจ้าในทุกแห่งที่พวกเจ้าอาศัยอยู่

¹⁵เริ่มต้นจากรันถัดจากรันสะบาโตซึ่งเป็นวันที่พวกเจ้านำพ่อนข้าวแห่งเครื่องบูชามาบอกถวาย จงนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์¹⁶พวกเจ้าต้องนับไปถึงห้าสิบวัน ซึ่งจะเป็นวันถัดจากวันสะบาโตที่เจ็ด แล้วพวกเจ้าต้องถวายเมล็ดใหม่แด่พระยาห์เวห์เป็นเครื่องถวายธัญญา¹⁷พวกเจ้านำขนมปังสองก้อนทำจากแป้งสองในสิบเอฟาห์จากที่อาศัยของพวกเจ้า ขนมปังนั้นต้องทำจากแป้งอย่างดีใส่เชื้อยีสต์และอบ นั่นจะเป็นเครื่องบูชาบอกถวายแห่งผลรุ่นแรกแด่พระยาห์เวห์

¹⁸สิ่งที่พวกเจ้าต้องถวายพร้อมกับขนมปังนั้นคือ ลูกแกะเจ็ดตัวที่มีอายุหนึ่งปีและปราศจากตำหนิ โคหนุ่มหนึ่งตัว แกะตัวผู้สองตัว มาเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ พร้อมกับเครื่องถวายธัญญาและเครื่องดื่มบูชาของพวกเจ้า เป็นเครื่องบูชาถวายด้วยไฟและเกิดเป็นกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์¹⁹พวกเจ้าต้องถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลงล้างบาป และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสองตัวเพื่อถวายเป็นเครื่องสันติบูชา

²⁰ปุโรหิตต้องบอกเครื่องบูชาถวายพร้อมกับขนมปังซึ่งเป็นผลรุ่นแรกต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และถวายเครื่องบูชาเหล่านั้นพร้อมกับลูกแกะสองตัวแด่พระองค์ เครื่องบูชาเหล่านั้นจะเป็นของถวายบริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์สำหรับปุโรหิต²¹และในวันเดียวกันพวกเจ้าต้องประกาศให้มีการประชุมบริสุทธิ์ และพวกเจ้าต้องไม่ทำงานประจำ นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเจ้าในทุกแห่งที่พวกเจ้าอาศัยอยู่

²²เมื่อพวกเจ้าเก็บเกี่ยวพืชผลจากแผ่นดินของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องไม่เก็บเกี่ยวตามมุมของทุ่งนาจนหมด และพวกเจ้าต้องไม่เก็บเมล็ดที่ตก พวกเจ้าต้องทิ้งไว้สำหรับคนยากจนและสำหรับคนต่างด้าว เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า"

²³พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า²⁴"จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า 'ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ดจะเป็นวันหยุดพักอย่างจริงจังสำหรับพวกเจ้า เป็นอนุสรณ์ด้วยการเป่าแตร และเป็นการประชุมบริสุทธิ์²⁵พวกเจ้าต้องไม่ทำงานประจำ และพวกเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์"

²⁶แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า²⁷"ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดนี้เป็นวันลงล้างบาป เป็นการประชุมบริสุทธิ์ และพวกเจ้าต้องถ่อมตัวลงและถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์²⁸พวกเจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้นเพราะเป็นวันลงล้างบาป ที่จะทำการลงล้างบาปของตัวพวกเจ้าเองเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า

²⁹ในวันนั้น ถ้าผู้ใดไม่ยอมตัวเองลงจะต้องถูกตัดออกจากชนชาติของเขา³⁰ ถ้าผู้ใดทำงานใดๆ ในวันนั้น เรายาห์เวห์จะทำลายผู้นั้นไปเสียจากท่ามกลางชนชาติของเขา

³¹พวกเขาต้องไม่ทำงานใดๆ ในวันนั้น นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเจ้าในทุกแห่งที่พวกเขาอาศัยอยู่³²วันนี้ต้องเป็นวันสะบาโตแห่งการหยุดพักอย่างจริงจังสำหรับพวกเขา และพวกเขาต้องยอมตัวเองลงเริ่มตั้งแต่เวลาเย็นวันที่เก้าของเดือนนั้น พวกเขาต้องถือรักษาวันสะบาโตของพวกเขาจากเวลาเย็นจนถึงเวลาเย็น"

³³พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า³⁴"จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า 'ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ดจะเป็นวันเทศกาลอยู่เพิงถวายแด่พระยาห์เวห์จะถืออยู่เจ็ดวัน

³⁵ในวันแรกต้องมีการประชุมบริสุทธ์ พวกเขาต้องไม่ทำงานประจำ³⁶พวกเขาต้องถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์เป็นเวลาเจ็ดวัน ในวันที่แปดจะต้องมีการประชุมบริสุทธ์ และพวกเขาต้องถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ นี่เป็นการประชุมตามพิธี และพวกเขาต้องไม่ทำงานใดๆ

³⁷ต่อไปนี้เป็นเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแด่พระยาห์เวห์ ซึ่งพวกเขาต้องประกาศเป็นประชุมบริสุทธ์เพื่อถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ คือเครื่องเผาบูชาและเครื่องถวายธัญบูชา เครื่องสัตวบูชาและเครื่องดื่มบูชา ให้ถวายแต่ละอย่างตามที่กำหนดไว้ในแต่ละวัน³⁸เทศกาลเลี้ยงเหล่านี้จะเพิ่มเติมเข้าไปนอกเหนือจากวันสะบาโตของพระยาห์เวห์และของถวายของพวกเขา การเก็บงั้นทั้งหมดของพวกเขา และเครื่องบูชาด้วยใจสมัครของพวกเขาที่พวกเขาถวายแด่พระยาห์เวห์

³⁹ในเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลอยู่เพิง ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด เมื่อพวกเขาได้รวบรวมพืชผลที่ได้มาจากแผ่นดินนั้นแล้ว พวกเขาต้องรักษาเทศกาลเลี้ยงนี้แด่พระยาห์เวห์เป็นเวลาเจ็ดวัน ในวันที่แรกจะเป็นวันหยุดพักอย่างจริงจัง และในวันที่แปดก็จะเป็นวันหยุดพักอย่างจริงจังด้วย⁴⁰ในวันแรกพวกเขาจะต้องเอาผลที่ดีที่สุดในไร่ของตนไม่ว่าพืช ไม้ในสวนผลไม้ ทั้งที่มีใบมาก และกิ่งต้นหลิวมา และพวกเขาก็จะขึ้นนมยัดดีต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาเป็นเวลาเจ็ดวัน

⁴¹พวกเขาต้องฉลองเทศกาลเลี้ยงนี้แด่พระยาห์เวห์เป็นเวลาเจ็ดวันในแต่ละปี นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วชาติพันธุ์ของพวกเขาในทุกแห่งที่พวกเขาอาศัยอยู่ พวกเขาต้องฉลองเทศกาลเลี้ยงนี้ในเดือนที่เจ็ด⁴²พวกเขาต้องอาศัยอยู่ในเพิงเล็กๆ เป็นเวลาเจ็ดวัน ชาวอิสราเอลโดยกำเนิดทุกคนต้องอยู่ในเพิงเล็กๆ เป็นเวลาเจ็ดวัน

⁴³เพื่อเชื้อสายของพวกเขาจากรุ่นต่อรุ่นจะได้เรียนรู้ว่า เราได้ทำให้คนอิสราเอลอาศัยอยู่ในเพิงพักแบบนั้นอย่างไรเมื่อเราได้นำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา⁴⁴ดังนั้นแหละ โมเสสจึงได้ประกาศให้คนอิสราเอลทราบถึงเทศกาลเลี้ยงต่างๆ ที่ได้กำหนดไว้เพื่อพระยาห์เวห์

Chapter 24

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า²"จงสั่งให้คนอิสราเอลนำน้ำมันบริสุทธ์ที่ได้คั้นจากผลไม้สุกมาให้แก่เจ้าเพื่อใช้เติมตะเกียง เพื่อให้มีแสงสว่างลุกอยู่เสมอ

³ภายนอกม่านหน้าหีบแห่งพันธสัญญาที่อยู่ในเต็นท์นัดพบ อาโรนต้องคอยดูแลให้ตะเกียงนี้มีไฟลุกอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ตั้งแต่เวลาเย็นจนถึงเวลาเช้า นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเจ้า⁴มหาปุโรหิตต้องคอยรักษาตะเกียงที่อยู่บนคันประทีปทองคำบริสุทธ์ให้มีไฟลุกอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์

⁵เจ้าต้องเอาแป้งอย่างดีที่บดแล้วมาสืบสองก้อน แต่ละก้อนต้องทำจากแป้งสองในสิบเอฟ่าห์⁶แล้วเจ้าต้องวางเรียงให้เป็นสองแถว แถวละหกก้อน บนโต๊ะทองคำบริสุทธ์ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์⁷เจ้าต้องโรยเครื่องหอมบริสุทธ์ระหว่างแต่ละแถวของขนมปังเหล่านั้นเพื่อเป็นเครื่องบูชาที่เป็นส่วนที่แทน เครื่องหอมนี้จะถูกเผาแด่พระยาห์เวห์

⁸ทุกวันสะบาโต มหาปุโรหิตต้องวางขนมปังหน้าพระพักตร์พระยาห์เวห์เสมอในนามของคนอิสราเอล เป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญานิรันดร์⁹เครื่องถวายนี้จะตกเป็นของอาโรนและบรรดาบุตรชายของเขา และพวกเขาจะรับประทานเครื่องบูชานั้นในสถานที่บริสุทธ์ เพราะนี่เป็นส่วนหนึ่งจากเครื่องถวายแด่พระยาห์เวห์ที่ถวายด้วยไฟ"

¹⁰บัดนี้ เกิดมีเรื่องว่าบุตรชายของผู้หญิงอิสราเอลคนหนึ่ง ซึ่งมีบิดาของเขาคือคนอียิปต์ ได้ไปในท่ามกลางคนอิสราเอล บุตรชายคนหนึ่งของผู้หญิงชาวอิสราเอลได้ทะเลาะกับชายอิสราเอลคนหนึ่งในค่าย¹¹บุตรชายของผู้หญิงชาวอิสราเอลคนนั้นจึงได้ห่มประมาทพระนามของพระยาห์เวห์และได้แช่งด่าพระเจ้า ดังนั้นประชาชนจึงได้พาเขามาหาโมเสส มารดาของเขาชื่อเซโลมิทบุตรหญิงของดิลีที่มาจากเผ่าดาน¹²พวกเขาได้ขังคนนั้นไว้จนกว่าพระยาห์เวห์จะทรงแจ้งพระประสงค์ของพระองค์เองต่อพวกเขา

¹³แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า¹⁴"จงเอาชายคนนั้นที่ได้แช่งด่าพระเจ้าออกไปภายนอกค่าย ทุกคนที่ได้ยินคำด่าของเขาต้องเอามือวางบนหัวของเขา หลังจากนั้นที่ชุมนุมทั้งหมดจะต้องเอาหินขว้างเขา

¹⁵เจ้าต้องอธิบายให้แก่คนอิสราเอลว่า "ผู้ใดแช่งด่าพระเจ้าของเขาต้องแบกรับความผิดของตน¹⁶ใครที่ห่มประมาทพระนามของพระยาห์เวห์ต้องได้รับโทษ

ถึงตายอย่างแน่นอน ที่ชุมนุมทั้งหมดต้องเอาหินขว้างเขาให้ตาย ไม่ว่าผู้เป็นนั้นเป็นคนต่างชาติหรือคนอิสราเอลโดยกำเนิด ถ้าผู้ใดหมิ่นประมาทพระนามของพระยาห์เวห์ เขาต้องได้รับโทษถึงตาย

¹⁷ ถ้าใครทำร้ายอีกคนจนตาย เขาต้องรับโทษถึงตายอย่างแน่นอน¹⁸ ถ้าใครทำร้ายสัตว์ของคนอื่นถึงตาย เขาต้องจ่ายชดเชย ชีวิตทดแทนชีวิต¹⁹ ถ้าผู้ใดทำร้ายเพื่อนบ้านของเขา เขาต้องถูกระงับเช่นเดียวกับที่เขาได้กระทำต่อเพื่อนบ้านของเขา²⁰ กระดูกหักทดแทนกระดูกหัก ตาแทนตา ฟันแทนฟัน เขาได้ทำให้อีกคนบาดเจ็บอย่างไร เขาก็ต้องถูกระงับแบบเดียวกัน

²¹ ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์สักตัวหนึ่งต้องจ่ายค่าชดเชย ผู้ใดที่ฆ่าคนก็ต้องรับโทษถึงตาย²² เจ้าต้องมีกฎหมายอย่างเดียวกันทั้งกับคนต่างชาติและคนอิสราเอลโดยกำเนิดด้วย เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเรา²³ ดังนั้นโมเสสจึงได้บอกแก่คนอิสราเอล และประชาชนได้พาดำเนินที่นั่นที่ได้แข่งดำพระยาห์เวห์ออกไปภายนอกค่าย พวกเขาได้เอาก่อนหินขว้างชายคนนั้น คนอิสราเอลได้ทำตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ที่มีมายังโมเสส

Chapter 25

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสบนภูเขาซีนายว่า² "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลและบอกพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินที่เราบอกให้พวกเขาเข้า ต้องให้แผ่นดินนั้นถือสะบาโตแด่พระยาห์เวห์³ พวกเขาต้องหว่านในทุ่งนาของพวกเขาในหกปี และในหกปีนั้นพวกเขาต้องตัดแต่งสวนองุ่นของพวกเขาและรวบรวมผลผลิต

⁴ แต่ในปีที่เจ็ด ต้องถือเป็นปีสะบาโตแห่งการหยุดพักของแผ่นดินอย่างจริงจัง เป็นปีสะบาโตแด่พระยาห์เวห์ พวกเขาต้องไม่หว่านในทุ่งนาของพวกเขาหรือตัดแต่งสวนองุ่นของพวกเขา⁵ พวกเขาต้องไม่ทำการเก็บเกี่ยวสิ่งใดที่เติบโตขึ้นเอง และพวกเขาต้องไม่ทำการเก็บเกี่ยวองุ่นใดๆ ที่เติบโตบนเถาวัลย์ที่ไม่ได้ติดแขนงของพวกเขา นี่จะเป็นปีแห่งการหยุดพักของแผ่นดินอย่างจริงจัง

⁶ สิ่งใดที่เติบโตบนแผ่นดินที่ไม่ได้เพาะปลูกในช่วงปีสะบาโตจะเป็นอาหารแก่พวกเขา ทั้งตัวพวกเขา และทาสทาสหญิงของพวกเขา ลูกจ้างของพวกเขาและคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาจะได้เก็บอาหาร⁷ ทั้งฝูงสัตว์ของพวกเขาและสัตว์ป่าจะได้กินสิ่งที่เกิดขึ้นเองบนแผ่นดิน

⁸ พวกเขาต้องนับปีสะบาโตเจ็ดปีเจ็ดครั้ง นั่นคือนับเจ็ดคูณเจ็ดปี นั่นจะเป็นเจ็ดปีสะบาโต รวมทั้งหมดเป็นสี่สิบเก้าปี⁹ แล้วพวกเขาต้องเป่าเขาสัตว์ไว้ดังทั่วทุกหนแห่งในวันทีสิบของเดือนที่เจ็ด ในวันแห่งการลบมทินนั้นพวกเขาต้องเป่าเขาสัตว์ให้ทั่วทั้งแผ่นดินของพวกเขา

¹⁰ พวกเขาต้องตั้งปีที่ห้าสิบไว้แด่พระยาห์เวห์และประกาศอิสรภาพทั่วทั้งแผ่นดินแก่ทุกคนที่อาศัยอยู่ในนั้น นั่นจะเป็นการเฉลิมฉลองสำหรับพวกเขา ที่ทั้งที่ดินและบรรดาทาสต้องกลับคืนสู่ครอบครัวของพวกเขา¹¹ ปีที่ห้าสิบจะเป็นปีแห่งการเฉลิมฉลองสำหรับพวกเขา พวกเขาต้องไม่หว่านหรือทำการเก็บเกี่ยวจงรับประทานทุกสิ่งที่เติบโตขึ้นเอง และเก็บผลองุ่นที่เติบโตตามแขนงที่ไม่ได้ติด¹² เพราะว่านี่เป็นปีแห่งการเฉลิมฉลองที่บริสุทธิ์สำหรับพวกเขา พวกเขาต้องรับประทานพืชผลที่เติบโตขึ้นเองตามทุ่งนา

¹³ พวกเขาต้องส่งทุกคนให้กลับคืนไปยังที่ดินของพวกเขาเองในปีแห่งการเฉลิมฉลองนี้¹⁴ ถ้าพวกเขาขายที่ดินให้แก่เพื่อนบ้านของเขา หรือซื้อที่ดินจากเพื่อนบ้านของพวกเขา พวกเขาต้องไม่โกงหรือทำผิดต่อกัน¹⁵ ถ้าพวกเขาซื้อที่ดินจากเพื่อนบ้านของเขา ให้พิจารณาจำนวนปีและพืชผลที่สามารถเก็บเกี่ยวได้ไปจนถึงปีแห่งการเฉลิมฉลองในครั้งต่อไป เพื่อนบ้านของพวกเขาที่ขายที่ดินก็ต้องพิจารณาถึงเรื่องนั้นด้วยเช่นกัน

¹⁶ ถ้าจำนวนปีที่เหลือก่อนจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลองครบรอบในครั้งต่อไปเหลือมาก ที่ดินก็ราคาเพิ่มขึ้น และถ้าจำนวนปีที่เหลือก่อนจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลองครั้งต่อไปเหลือน้อย ราคาที่ดินก็น้อยลง เพราะจำนวนครั้งที่เจ้าของใหม่จะทำการเก็บเกี่ยวผลผลิตจากแผ่นดินจะขึ้นอยู่กับจำนวนปีที่เหลือก่อนจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลองครั้งต่อไป¹⁷ พวกเขาต้องไม่โกงกันหรือทำผิดต่อกัน แต่พวกเขาต้องถวายเกียรติแด่พระเจ้าของพวกเขา เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

¹⁸ เหตุฉะนั้นพวกเขาต้องเชื่อฟังทำตามกฎเกณฑ์ของเรา จงรักษากฎหมายของเราและกระทำตาม แล้วพวกเขาก็จะอาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างปลอดภัย¹⁹ แผ่นดินจะเกิดผล และพวกเขาก็จะได้รับประทานจนอิ่มและอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย²⁰ พวกเขาอาจพูดว่า "แล้วพวกเราจะได้รับประทานอะไรในปีที่เจ็ดเล่า? ดูสิ เราไม่สามารถหว่านหรือรวบรวมพืชผลของเราได้"

²¹ เราจะบัญชาพรของเราให้มาเหนือพวกเขาในปีที่หก และนั่นจะทำให้เก็บเกี่ยวได้เพียงพอสำหรับสามปี²² พวกเขาจะหว่านในปีที่แปดและจะยังได้รับประทานผลผลิตจากหลายปีก่อนหน้านั้นและจากทุ่งร้าง จนกว่าจะถึงการเก็บเกี่ยวในปีที่เก้า พวกเขาจะสามารถรับประทานจากที่เก็บสะสมไว้ในหลายปีก่อนหน้านั้น

²³ ที่ดินต้องไม่ถูกขายให้แก่เจ้าของใหม่อย่างถาวร เพราะแผ่นดินเป็นของเรา พวกเขาทั้งปวงต่างเป็นคนต่างด้าวและผู้อยู่อาศัยอยู่ชั่วคราวในแผ่นดินของเรา²⁴ พวกเขาต้องให้มีสิทธิ์แห่งการไถ่ถอนสำหรับที่ดินทั้งหมดที่พวกเขาถือครองอยู่ พวกเขาต้องยอมให้ครอบครัวที่เจ้าซื้อที่ดินจากเขาได้ซื้อที่ดินคืน

²⁵ ถ้าพี่น้องคนอิสราเอลของเขายากจนลง เพราะเหตุนี้จึงได้ขายที่ดินบางส่วนของเขา หลังจากนั้นญาติสนิทของเขาสามารถมาซื้อที่ดินที่เขาขายแก่เขานั้นคืนกลับไปได้²⁶ ถ้าชายคนนั้นไม่มีญาติมาไถ่ถอนที่ดินของเขา แต่ถ้าเขาร่ำรวยขึ้นและเขาก็มีความสามารถไถ่ถอนคืนได้

²⁷ ถ้าเขาจำนนยอมไปถึงปีที่ถูกขายไปและจ่ายคืนให้แก่คนที่ซื้อไปนั้น แล้วเขาจึงสามารถกลับไปยังที่ดินของตนเองได้²⁸ แต่ถ้าเขาไม่สามารถไถ่ถอนที่ดินกลับมาได้ ที่ดินที่เขาขายไปนั้นก็จะยังเป็นของคนที่ซื้อไปจนกว่าจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง เมื่อถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง ที่ดินก็จะถูกคืนให้แก่ผู้ที่ขายไป และเจ้าของเดิมก็จะกลับไปอยู่ที่ดินของตนเองได้

²⁹ ถ้าขายไถขายบ้านในเมืองที่มีกำแพง เขาก็สามารถซื้อคืนได้ภายในหนึ่งปีหลังจากที่ได้ขายบ้านไปแล้ว เขามีสิทธิ์ไถ่ถอนได้ในตลอดหนึ่งปี³⁰ ถ้าบ้านนั้นไม่ได้ถูกไถ่ถอนภายในหนึ่งปี บ้านที่อยู่ในเมืองที่มีกำแพงนั้นก็จะกลายเป็นทรัพย์สินถาวรของชายผู้ได้ซื้อบ้านนั้นไปตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเขา บ้านหลังนั้นจะต้องคืนในปีแห่งการเฉลิมฉลอง

³¹ แต่บรรดาบ้านตามหมู่บ้านที่ไม่มีกำแพงล้อมรอบจะถือว่าเป็นเหมือนที่ดินทุ่งนา เป็นที่ดินที่สามารถไถ่ถอนได้ และที่ดินนั้นจะต้องถูกส่งคืนในปีแห่งการเฉลิมฉลอง³² แต่อย่างไรก็ตาม บรรดาบ้านที่เป็นของคนเลวีที่อยู่ในเมืองต่างๆ ของพวกเขาสามารถไถ่ถอนได้ทุกเวลา

³³ ถ้าคนเลวีคนหนึ่งไม่ได้ไถ่ถอนบ้านที่เขาขายไป บ้านในเมืองที่ถูกขายไปนั้นจะต้องส่งคืนในปีแห่งการเฉลิมฉลอง เพราะบรรดาบ้านในเมืองของคนเลวีนั้นเป็นทรัพย์สินของพวกเขาในท่ามกลางคนอิสราเอล³⁴ แต่ทุ่งนาที่อยู่ล้อมรอบเมืองของพวกเขาขายไม่ได้ เพราะทุ่งนาเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินถาวรของคนเลวี

³⁵ ถ้าพี่น้องร่วมชาติของพวกเขาจะจนลง จนเขาไม่สามารถเลี้ยงดูตนเองได้ต่อไป พวกเขาจะต้องช่วยเขาเหมือนดังที่พวกเขาช่วยคนต่างด้าว หรือคนอื่นๆ ที่อาศัยอยู่เหมือนแขกเมืองในท่ามกลางพวกเขา³⁶ อย่าคิดดอกเบี้ยจากเขาหรือพยายามหากำไรใดๆ จากเขา แต่จงถวายเกียรติแด่พระเจ้าเพื่อพี่น้องของพวกเขาจะได้อยู่ร่วมกับพวกเขา

³⁷ พวกเขาต้องไม่ให้เขากู้เงินและคิดดอกเบี้ย หรือขายอาหารให้เขาโดยคิดกำไร³⁸ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ได้นำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเราจะได้ยกแผ่นดินคานาอันให้แก่พวกเขา และเพื่อจะได้เป็นพระเจ้าของพวกเขา

³⁹ ถ้าพี่น้องร่วมชาติของพวกเขาจะจนลงและขายตัวเขาเองแก่พวกเขา พวกเขาต้องไม่บังคับให้เขาทำงานเหมือนทาส⁴⁰ จงปฏิบัติต่อเขาเหมือนลูกจ้าง เขาต้องเป็นเหมือนคนที่อาศัยอยู่กับพวกเขาเพียงชั่วคราว เขาจะรับใช้พวกเขาจนถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง

⁴¹ หลังจากนั้นเขาก็จะจากเขาไป ทั้งตัวเขาและลูกๆ ที่อยู่กับเขา และเขาจะกลับไปยังครอบครัวของเขาและไปยังที่ดินของบิดาของเขา⁴² เพราะพวกเขาเป็นผู้รับใช้ของเราผู้ซึ่งเราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาจะไม่ถูกขายให้เป็นทาส⁴³ พวกเขาต้องไม่ปกครองพวกเขาอย่างทารุณ แต่พวกเขาต้องถวายเกียรติแด่พระเจ้าของพวกเขา⁴⁴ ส่วนเรื่องทาสชายหญิงของพวกเขา ที่พวกเขาได้มาจากชนชาติต่างๆ ที่อาศัยอยู่ล้อมรอบพวกเขา พวกเขาสามารถซื้อทาสจากพวกเขาได้

⁴⁵ พวกเขาสามารถซื้อทาสจากคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา ซึ่งมาจากครอบครัวของพวกเขาที่อยู่กับพวกเขา บรรดาเด็กๆ ที่เกิดในแผ่นดินของพวกเขา พวกเขากลายเป็นทรัพย์สินของพวกเขาได้⁴⁶ พวกเขาสามารถยกทาสเหล่านั้นให้เป็นมรดกแก่ลูกหลานของพวกเขาต่อไปได้เหมือนดังเป็นทรัพย์สิน และทำให้พวกเขาเป็นทาสไปได้ตลอดชีวิต แต่พวกเขาต้องไม่ปกครองเหมือนพี่น้องของพวกเขาจากท่ามกลางคนอิสราเอลด้วยความรุนแรง

⁴⁷ ถ้าคนต่างด้าวหรือบางคนที่อาศัยอยู่ชั่วคราวกับพวกเขาร่ำรวยขึ้น และถ้าพี่น้องคนอิสราเอลสักคนหนึ่งของพวกเขาจะจนลง และขายตัวเองให้แก่คนต่างด้าวคนนั้นหรือบางคนในครอบครัวของคนต่างด้าวนั้น⁴⁸ หลังจากที่พี่น้องคนอิสราเอลของพวกเขาถูกซื้อไป เขาก็สามารถถูกซื้อคืนได้ บางคนในครอบครัวของเขาสามารถไถ่ถอนเขาได้

⁴⁹ อาจเป็นลูกของเขานั้น หรือลูกพี่ลูกน้องของเขาที่จะไถ่ถอนเขา หรือคนใดที่เป็นญาติสนิทของเขาจากครอบครัวของเขา หรือถ้าเขาร่ำรวยขึ้น เขาอาจไถ่ถอนตัวเองได้⁵⁰ เขาต้องต่อรองกับคนที่ซื้อเขาไป พวกเขาต้องนับจำนวนปีจากปีที่เขาขายตัวเองให้แก่ผู้ซื้อไปจนถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง ค่าไถ่ถอนของเขาต้องคิดตามอัตราที่จ่ายให้แก่ลูกจ้าง ตามจำนวนปีที่เหลือที่เขาสามารถทำงานให้แก่ผู้ที่ได้ซื้อเขาไป

⁵¹ ถ้ายังมีเหลืออยู่หลายปีกว่าจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง เขาต้องจ่ายค่าไถ่ถอนตัวเองคืนตามจำนวนปีที่เหลือนั้น⁵² ถ้าเหลือไม่กี่ปีก่อนที่จะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง เขาต้องต่อรองกับผู้ซื้อเขาเพื่อดูจำนวนปีที่เหลือก่อนจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง และเขาต้องจ่ายค่าไถ่ถอนตนเองตามจำนวนปีที่เหลือ

⁵³ เขาต้องได้รับการปฏิบัติเหมือนลูกจ้างปีต่อไป พวกเขาต้องไม่ปฏิบัติต่อเขาด้วยความทารุณ⁵⁴ ถ้าเขาไม่ได้ไถ่ถอนตัวตามที่ได้กล่าวมาแล้ว เขาก็ต้องรับใช้จนกว่าจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง ทั้งตัวเขาและบุตรทั้งหลายที่อยู่กับเขา⁵⁵ สำหรับเราแล้ว คนอิสราเอลต่างเป็นผู้รับใช้ พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของเราผู้ซึ่งเราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา"

Chapter 26

¹"พวกเขาต้องไม่ทำรูปเคารพ พวกเขาต้องไม่ตั้งรูปแกะสลักหรือเสาหินศักดิ์สิทธิ์ และพวกเขาต้องไม่ตั้งรูปหินแกะสลักใดๆ ในแผ่นดินของพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะกราบไหว้ เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พวกเขาต้องถือสะบาโตทั้งหลายของเราและให้เกียรติแก่สถานนมัสการของเรา เราคือยาห์เวห์

³ ถ้าพวกเขาดำเนินอยู่ในกฎหมายของเราและรักษาบัญญัติต่างๆ ของเราและทำตามนั้น⁴ เรา ก็จะประทานฝนตามฤดูกาลของมัน แผ่นดินจะเกิดพืชผลของมัน และต้นไม้ต่างๆ ในท้องทุ่งจะเกิดพืชผลของมัน⁵ การนวดข้าวของพวกเขาจะยาวไปจนถึงเวลาเก็บเกี่ยวผลอุ่น และการเก็บเกี่ยวผลอุ่นจะยาวไปจนถึงฤดูหว่าน พวกเขาจะรับประทานอาหารของพวกเขาจนอิ่มและอยู่อย่างปลอดภัยในบริเวณที่พวกเขาสร้างที่อาศัยของพวกเขาในแผ่นดินนั้น

⁶ เราจะให้เกิดความสงบสุขในแผ่นดิน พวกเขาจะนอนลงโดยไม่มีอะไรทำให้พวกเขาล้าได้ เราจะเอาบรรดาสัตว์ร้ายทั้งหลายไปเสียจากแผ่นดิน และดาบจะไม่ผ่านไปในแผ่นดินของพวกเขา⁷ พวกเขาจะไล่ตามศัตรูของพวกเขา และพวกเขาจะล้มลงด้วยดาบต่อหน้าพวกเขา

⁸ พวกเจ้าห้าคนจะไล่ได้หนึ่งร้อยคน และพวกเจ้าร้อยคนจะไล่ได้เป็นหมื่นคน ศัตรูทั้งหลายของพวกเจ้าจะล้มลงด้วยดาบต่อหน้าพวกเจ้า⁹ เราจะมองพวกเจ้าด้วยความชื่นชมและทำให้พวกเจ้าเกิดผลและทำให้พวกเจ้าทวีขึ้น เราจะทำพันธสัญญาของเรากับพวกเจ้า¹⁰ พวกเจ้าจะรับประทานอาหารที่เก็บสะสมไว้เป็นเวลานาน พวกเจ้าจะเอาอาหารที่เก็บไว้ออกไปเพราะพวกเจ้าจะต้องการพื้นที่สำหรับการเก็บเกี่ยวใหม่

¹¹ เราจะตั้งพลับพลาของเราไว้ท่ามกลางพวกเจ้า และเราจะไม่เกลียดชังพวกเจ้า¹² เราจะเดินไปท่ามกลางพวกเจ้าและเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นประชากรของเรา¹³ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้นำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อพวกเจ้าจะไม่เป็นกาสมของพวกเขา เราได้หักไม้แห่งแอกของพวกเจ้าและช่วยให้พวกเจ้าเดินตัวตรงได้

¹⁴ แต่ถ้าพวกเจ้าจะไม่ฟังเรา และจะไม่ทำตามบัญญัติทั้งปวงเหล่านี้¹⁵ และถ้าพวกเจ้าปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเราและเกลียดชังกฎหมายของเรา พวกเจ้าจึงไม่ทำตามบัญญัติทั้งปวงของเรา แต่ทำลายพันธสัญญาของเรา

¹⁶ ถ้าพวกเจ้ากระทำดังนั้น เราก็จะกระทำดังต่อไปนี้แก่พวกเจ้า เราจะนำสิ่งที่น่ากลัวมาบนพวกเจ้า โรคต่างๆ และความเจ็บไข้ที่จะทำลายดวงตาทั้งหลายและจะทำให้ชีวิตของพวกเจ้าทรุดโทรมลง พวกเจ้าจะหว่านเมล็ดโดยเปล่าประโยชน์ เพราะศัตรูของพวกเจ้าจะกินพืชผลของพวกเจ้า¹⁷ เราจะตั้งหน้าสู้พวกเจ้า และพวกเจ้าจะถูกปกครองโดยศัตรูของพวกเจ้า คนทั้งหลายที่พวกเจ้าเกลียดชังจะปกครองเหนือพวกเจ้า และพวกเจ้าจะวิ่งหนีแม้ว่าไม่มีใครไล่ตามพวกเจ้า

¹⁸ ถ้าพวกเจ้าไม่ฟังบัญญัติต่างๆ ของเรา เราก็จะลงโทษพวกเจ้าเจ็ดเท่าอย่างรุนแรงสำหรับความบาปทั้งหลายของพวกเจ้า¹⁹ เราจะทำลายความเห่อเหิมในอำนาจของพวกเจ้า เราจะทำให้ท้องฟ้าเหนือพวกเจ้าเป็นเหมือนเหล็กและแผ่นดินของพวกเจ้าเป็นเหมือนทองสัมฤทธิ์²⁰ กำลังของพวกเจ้าถูกใช้ไปอย่างไรประโยชน์ เพราะแผ่นดินของพวกเจ้าจะไม่เกิดผลให้เก็บเกี่ยว และต้นไม้ทั้งหลายในแผ่นดินของพวกเจ้าจะไม่ออกผลของมัน

²¹ ถ้าพวกเจ้ายังดำเนินการต่อต้านเราและไม่ฟังเรา เราจะนำวิบัติมายังพวกเจ้าเจ็ดเท่าของขนาดบาปทั้งหลายของพวกเจ้า²² เราจะส่งสัตว์ร้ายทั้งหลายมาต่อสู้วพวกเจ้า ซึ่งจะมาขโมยลูกหลานของพวกเจ้า ทำลายฝูงสัตว์ของพวกเจ้า และทำให้พวกเจ้าเหลืออยู่จำนวนน้อย ถนนของพวกเจ้าก็จะกลายเป็นที่ร้างเปล่า

²³ แม้ประสบสิ่งเหล่านี้แล้ว พวกเจ้ายังไม่ยอมรับการสั่งสอนของเราและพวกเจ้ายังคงดำเนินการต่อต้านเรา²⁴ เราจึงดำเนินการต่อต้านพวกเจ้าด้วย และเราเองจะลงโทษพวกเจ้าเจ็ดเท่าเพราะความบาปทั้งหลายของพวกเจ้า

²⁵ เราจะนำดาบมายังพวกเจ้าที่จะทำการแก้แค้นเพราะการฝ่าฝืนพันธสัญญา พวกเจ้าจะรวมตัวกันอยู่ในเมืองต่างๆ และเราจะส่งโรคมายังท่ามกลางพวกเจ้าในคืนนั้น แล้วพวกเจ้าจะถูกมอบไว้ในมือของศัตรูของพวกเจ้า²⁶ เมื่อถึงตอนที่เรากัดแหย่เสียบอาหารของพวกเจ้า ผู้หญิงสิบคนจะสามารถอบขนมปังโดยใช้เตาอบเพียงเตาเดียว และพวกเขาจะแบ่งขนมปังของพวกเจ้าโดยการชั่ง พวกเจ้าจะกินแต่ไม่อิ่ม

²⁷ ถ้าพวกเจ้าไม่ฟังเราในเรื่องเหล่านี้ แต่ยังคงดำเนินการต่อต้านเรา²⁸ แล้วเราก็จะดำเนินการต่อต้านพวกเจ้าด้วยความโกรธ และเราจะลงโทษพวกเจ้าให้มากกว่าความบาปทั้งหลายของพวกเจ้าเจ็ดเท่า²⁹ พวกเจ้าจะกินเนื้อลูกชายของพวกเจ้า พวกเจ้าจะกินเนื้อลูกสาวของพวกเจ้า

³⁰ เราจะทำลายสถานสูงของพวกเจ้า และตัดแท่นเครื่องหอมของพวกเจ้าลง และโยนศพของพวกเจ้าบนซากรูปเคารพทั้งหลายของพวกเจ้า และเราเองจะเกลียดชังพวกเจ้า³¹ เราจะเปลี่ยนเมืองของพวกเจ้าให้กลายเป็นซากปรักหักพังและทำลายสถานนมัสการของพวกเจ้า เราจะไม่โปรดปรานกลิ่นหอมแห่งเครื่องบูชาของพวกเจ้า

³² เราจะทำให้แผ่นดินร้างเปล่า ศัตรูของพวกเจ้าผู้อาศัยอยู่ที่นั่นจะตกใจกับความร้างเปล่านั้น³³ เราจะให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปท่ามกลางชนชาติต่างๆ และเราจะชักดาบของเราออกและไล่ตามพวกเจ้า แผ่นดินของพวกเจ้าจะถูกทิ้งร้าง และเมืองต่างๆ ของพวกเจ้าจะกลายเป็นซากปรักหักพัง

³⁴ แล้วแผ่นดินนั้นจะยินดีในสละบาโตของแผ่นดินนานเท่าที่แผ่นดินนั้นว่างเปล่าและพวกเจ้าก็อยู่ในแผ่นดินของศัตรูทั้งหลาย ในช่วงเวลานั้นแผ่นดินก็จะได้หยุดพักและยินดีในสละบาโตของแผ่นดินนั้น³⁵ บานตราบเท่าที่แผ่นดินนั้นว่างเปล่า แผ่นดินก็จะได้หยุดพัก ซึ่งจะเป็นการหยุดพักที่แผ่นดินนั้นไม่เคยมีในสละบาโตทั้งหลายของพวกเจ้า เมื่อพวกเจ้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น

³⁶ สำหรับบรรดาพวกเจ้าที่เหลืออยู่ในแผ่นดินของศัตรูทั้งหลายของพวกเจ้า เราจะส่งความกลัวมาเข้ามาในใจของพวกเจ้า ดังนั้นแม้แต่เสียงใบไม้ปลิวตามลมก็จะทำให้พวกเจ้าสะดุ้ง และพวกเจ้าจะหนีเหมือนดังพวกเจ้ากำลังหนีจากดาบ พวกเจ้าจะล้มลงแม้ไม่มีใครไล่ตามพวกเจ้า³⁷ พวกเจ้าจะสะดุ้งตกใจกันและกันเหมือนกับพวกเจ้ากำลังวิ่งหนีจากดาบ แม้ไม่มีใครไล่ตามพวกเจ้า พวกเจ้าจะไม่มีกำลังที่จะยืนอยู่ต่อหน้าศัตรูทั้งหลายของพวกเจ้า

³⁸ พวกเจ้าจะพินาศไปในท่ามกลางประชาชาติ และแผ่นดินของศัตรูทั้งหลายของพวกเจ้าจะกลืนกินพวกเจ้า³⁹ บรรดาพวกที่เหลืออยู่ในท่ามกลางพวกเจ้าจะทรุดโทรมไปในความบาปทั้งหลายของพวกเขาเมื่ออยู่ในแผ่นดินของศัตรูทั้งหลายของพวกเจ้า และเพราะความบาปของบรรพบุรุษของพวกเจ้า พวกเขาก็จะทรุดโทรมไปด้วย

⁴⁰ แต่ถ้าพวกเขาสารภาพความบาปทั้งหลายของพวกเขาคือความบาปของบรรพบุรุษของพวกเขาคือ และการทรงชดเชยของพวกเขาคือพวกเขาไม่ซื่อสัตย์ต่อเรา และการที่พวกเขาได้ดำเนินการต่อต้านเราด้วย⁴¹ ซึ่งทำให้เราหันไปต่อต้านพวกเขา และเราได้นำพวกเขาไปสู่แผ่นดินของศัตรูทั้งหลายของพวกเขาคือ ถ้าจิตใจที่ไม่ได้เข้าสู่หนิตของพวกเขาคือได้ถ่อมลง และถ้าพวกเขายอมรับการลงโทษสำหรับการบาปทั้งหลายของพวกเขาคือ

⁴²แล้วเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรากับยาโคบ พันธสัญญาของเรากับอิสอัค และพันธสัญญาของเรากับอับราฮัม และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น⁴³ แผ่นดินจะถูกทิ้งไว้ให้ร้างโดยพวกเขา ดังนั้นแผ่นดินจะยินดีกับสะบาโตของแผ่นดินในขณะที่ถูกทิ้งไว้ให้ร้างโดยไม่มีพวกเขา พวกเขาจะต้องได้รับโทษสำหรับความบาปทั้งหลายของพวกเขา เพราะพวกเขาเองปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเราและเกลียดชังกฎหมายของเรา

⁴⁴แต่เนื่องจากเรื่องทั้งหมดนี้ เมื่อพวกเขาอยู่ในแผ่นดินของเหล่าศัตรู เราจะไม่ปฏิเสธพวกเขา เราจะไม่เกลียดชังพวกเขาจนทำลายพวกเขาให้หมดสิ้น และไม่สนใจพันธสัญญาของเราที่มีกับพวกเขา เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา⁴⁵ แต่เพื่อเห็นแก่พวกเขา เราจะระลึกถึงพันธสัญญากับบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้ที่เราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์ต่อหน้าต่อตาบรรดาประชาชาติ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของพวกเขา เราคือยาห์เวห์"

⁴⁶เหล่านี้เป็นบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎหมายต่างๆ ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำไว้ระหว่างพระองค์เองกับคนอิสราเอลที่ภูเขาซีนายโดยผ่านทางโมเสส

Chapter 27

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า² "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลและบอกพวกเขาว่า 'ถ้าผู้ใดปฏิญาณตนเป็นพิเศษต่อพระยาห์เวห์ ให้ใช้การประเมินค่าดังต่อไปนี้³ มาตรฐานราคาของพวกเขาสําหรับผู้ชายหนึ่งคนจากอายุยี่สิบถึงหกสิบปีต้องมีค่าเป็นเงินห้าสิบบเชเซล ตามเชเซลของสถานที่นั้นมีสกล

⁴สำหรับผู้หญิงหนึ่งคนที่มีอายุช่วงอายุเท่ากัน มาตรฐานราคาของพวกเขามีค่าสามสิบบเชเซล จากอายุห้าปีถึงอายุยี่สิบปี มาตรฐานราคาของพวกเขาสําหรับผู้ชายต้องมีค่ายี่สิบบเชเซลและสําหรับผู้หญิงมีค่าสิบเชเซล จากอายุหนึ่งเดือนจนถึงอายุห้าปี มาตรฐานราคาของพวกเขาสําหรับผู้ชายต้องมีค่าเป็นเงินห้าเชเซล และสําหรับผู้หญิงมีค่าเป็นเงินสามเชเซล

⁷จากอายุหกสิบปีขึ้นไป สําหรับผู้ชายคนหนึ่ง มาตรฐานราคาของพวกเขามีค่าสิบห้าเชเซล และสําหรับผู้หญิงคนหนึ่งมีค่าสิบเชเซล⁸ แต่ถ้าคนที่ทำการปฏิญาณตนไม่สามารถจ่ายตามราคามาตรฐานได้ ก็ต้องให้คนที่จะถวายไปพบปุโรหิต และปุโรหิตจะตีราคาค่าบุคคลนั้นตามราคาที่ผู้ทำการปฏิญาณตนนั้นสามารถจัดหามาได้

⁹ถ้ามีบางคนต้องการถวายสัตว์ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ และถ้าพระยาห์เวห์ทรงยอมรับเครื่องบูชานั้น สัตว์นั้นก็จะถูกแยกไว้แด่พระองค์¹⁰ คนนั้นต้องไม่เอาอะไรมาแทนหรือสับเปลี่ยนสัตว์ตัวนั้น ไม่ว่าเขาจะเอาตัวที่ไม่ดีมาแทนตัวที่ดีหรือเอาตัวที่ดีมาแทนตัวที่ไม่ดี ถ้าเขาได้เอาตัวหนึ่งมาสับเปลี่ยนอีกตัวหนึ่ง ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนและตัวที่ถูกสับเปลี่ยนจะกลายเป็นของบริสุทรีทั้งคู่

¹¹แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าของถวายที่คนนั้นได้ปฏิญาณที่จะถวายแด่พระยาห์เวห์เป็นของมลทิน พระยาห์เวห์ก็จะไม่ทรงยอมรับของถวายนั้น แล้วคนนั้นต้องนำสัตว์นั้นไปหาปุโรหิต¹² ปุโรหิตจะตีราคาสัตว์นั้นตามราคาตลาดของสัตว์นั้นๆ ไม่ว่าปุโรหิตตีราคาสัตว์นั้นเท่าไรก็จะเป็นราคาของสัตว์นั้น¹³ ถ้าเจ้าของต้องการไถ่คืน ก็ต้องเพิ่มราคาอีกหนึ่งในห้าของราคาไถ่

¹⁴เมื่อผู้ใดถวายบ้านของตนให้เป็นของถวายบริสุทรีแด่พระยาห์เวห์ ปุโรหิตก็จะตีราคาทั้งของที่ดีและไม่ดี ไม่ว่าปุโรหิตตีราคาเท่าไรก็จะเป็นไปตามนั้น¹⁵ แต่ถ้าเจ้าของที่ถวายบ้านของตนต้องการไถ่บ้านคืน เขาก็ต้องเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาไถ่ก่อนบ้านนั้น แล้วบ้านก็จะเป็นของเขา

¹⁶ถ้าผู้ใดถวายที่ดินบางส่วนของเขา ราคาของที่ดินนั้นจะเป็นไปตามปริมาณของเมล็ดที่ได้หว่านลงไป ข้าวบาร์เลย์หนึ่งโฮเมอร์จะมีค่าเท่ากับเงินห้าสิบบเชเซล¹⁷ ถ้าเขาถวายที่ดินของเขาในช่วงปีแห่งการเฉลิมฉลอง ที่ดินก็จะมีราคาเต็ม¹⁸ แต่ถ้าเขาถวายที่ดินหลังจากปีแห่งการเฉลิมฉลอง ปุโรหิตก็ต้องคำนวณราคาของที่ดินตามจำนวนปีที่เหลือจนกว่าจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลองในครั้งต่อไป และต้องหักราคานั้นออกเสีย

¹⁹ถ้าผู้ใดที่ถวายที่ดินนั้นอยากจะไถ่ที่ดินคืน เขาก็ต้องเพิ่มราคาอีกหนึ่งในห้าเข้าไป แล้วที่ดินก็จะเป็นของเขา²⁰ ถ้าเขาไม่ได้ไถ่ก่อนที่ดินคืน หรือถ้าเขาได้ขายที่ดินนั้นให้แก่อีกคนหนึ่ง ก็ไม่สามารถไถ่ที่ดินนั้นคืนได้อีก

²¹แต่เมื่อที่ดินนั้นถูกปลดปล่อยในปีแห่งการเฉลิมฉลอง ก็จะตกเป็นของถวายบริสุทรีแด่พระยาห์เวห์แทน เหมือนเป็นที่ดินที่ได้ถวายแด่พระยาห์เวห์อย่างสมบูรณ์ ที่ดินนั้นจะเป็นกรรมสิทธิ์ของปุโรหิต²² ถ้าผู้ใดถวายที่ดินที่เขาได้ซื้อไว้ แต่ที่ดินนั้นไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งจากที่ดินของครอบครัวของเขา

²³แล้วปุโรหิตก็จะประเมินราคาที่ดินไปจนถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง และผู้ซื้อต้องจ่ายราคาที่ดินในวันนั้นให้เป็นของถวายบริสุทรีแด่พระยาห์เวห์²⁴ ในปีแห่งการเฉลิมฉลองที่ดินนั้นก็จะกลับคืนให้แก่คนที่เขาได้ไปซื้อมา แก่เจ้าของที่ดินเดิม²⁵ การประเมินราคาทั้งหมดต้องเป็นไปตามน้ำหนักเชเซลของสถานที่นั้น มีสกล ยี่สิบเช-ราห์ต้องมีค่าเท่ากับหนึ่งเชเซล

²⁶ไม่ให้ใครเอาลูกสัตว์หวัปีจากฝูงมาถวาย เพราะลูกสัตว์หวัปีเป็นของพระยาห์เวห์อยู่แล้ว ไม่ว่าโคหรือแกะ สัตว์นั้นเป็นของพระยาห์เวห์²⁷ ถ้าเป็นสัตว์ที่เป็นมลทิน เจ้าของก็สามารถซื้อกลับคืนได้ตามราคาของมัน และต้องเพิ่มราคาอีกหนึ่งในห้า ถ้าสัตว์นั้นไม่ถูกไถ่คืน ก็จะถูกขายตามราคาที่กำหนดไว้

²⁸แต่อะไรก็ตามที่เขากักตุนถวายแด่พระยาห์เวห์ จากทุกสิ่งที่เขามีไม่ว่าเป็นคนหรือสัตว์ หรือที่ดินของครอบครัว จะถูกขายหรือถูกไถ่ก่อนไม่ได้ ทุกสิ่งที่ได้ถูกถวายเป็นสิ่งบริสุทรีที่สุดแด่พระยาห์เวห์²⁹ ไม่มีใครจ่ายค่าไถ่ก่อนสำหรับคนที่ถูกมอบไว้เพื่อให้ถูกทำลาย คนนั้นต้องมีโทษถึงตาย

³⁰สืบลดทั้งหมดของแผ่นดิน ไม่ว่าเป็นเมล็ดข้าวบ่นแผ่นดินหรือผลจากต้นไม้ต่างๆ เป็นของพระยาห์เวห์ เป็นของบริสุทรีแด่พระยาห์เวห์³¹ ถ้าคนใดไถ่ก่อน

สิบลดใดๆ ของเขา เขาต้องเพิ่มราคาเข้าไปอีกหนึ่งในห้า³² และทุกตัวที่สืบตัวของฝูงโคหรือฝูงแพะแกะ ไม่ว่าอะไรที่ผ่านการถูกนับด้วยไม้เท้าของผู้เลี้ยงแกะ หนึ่งในสิบนั้นต้องถวายแด่พระยาห์เวห์

³³ผู้เลี้ยงแกะต้องไม่มองหาสัตว์ที่ดีกว่าหรือแย่กว่า และเขาต้องไม่สับเปลี่ยนกับอีกตัวหนึ่ง ถ้าเขาสับเปลี่ยน ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนและตัวที่ถูกสับเปลี่ยนก็จะเป็นของบริสุทธิ์ ไม่สามารถไถ่ถอนได้³⁴ เหล่านี้เป็นพระบัญญัติต่างๆ ที่พระยาห์เวห์ประทานให้แก่โมเสสสำหรับคนอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย

NUMBERS

Chapter 1

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสในคืนที่นัดพบในถิ่นทุรกันดารซีนาย เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในวันที่หนึ่งของเดือนที่สองในช่วงปีที่สอง หลังจากที่คุณอิสราเอลได้ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พระยาห์เวห์ตรัสว่า² "จงทำสำมะโนครัวของผู้ชายอิสราเอลทุกคนในแต่ละตระกูล ในครอบครัวของบิดาของพวกเขา จงนับพวกเขาตามรายชื่อ จงนับผู้ชายทุกคน แต่ละคน³ ที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้น จงนับทุกคนที่สามารถออกรบเป็นทหารให้กับอิสราเอลได้ เจ้ากับอาโรนต้องจดบันทึกจำนวนของผู้ชายในกลุ่มคนที่ติดอาวุธของพวกเขา

⁴ผู้ชายที่เป็นหัวหน้าตระกูลจากแต่ละเผ่าต้องทำงานร่วมกับเจ้าในการเป็นผู้นำเผ่าของเขา ผู้นำแต่ละคนต้องนำผู้ชายที่จะสู้รบเพื่อเผ่าของเขามา⁵ เหล่านี้เป็นรายชื่อของผู้คนที่ต้องสู้รบร่วมกับเจ้า คือ เอลิซูร์บุตรเชเดเฮอร์ จากเผ่ารูเบน⁶ เชลูมิเอลบุตรศูริชัตตัยจากเผ่าสิเมโอน⁷ นาโชนบุตรอัมมีนาดับ จากเผ่ายูดาห์

⁸เนธันเอลบุตรศุอาร์ จากเผ่าอิสสาการ์⁹ เอลิอับบุตรเฮโลน จากเผ่าเศบูลุน¹⁰ เอลีชามาบุตรอัมมีฮูด จากเผ่าเอฟราอิมบุตรของโยเซฟ กามาลิเอลบุตรเปดาห์ซุร์ จากเผ่ามนัสเสห์¹¹ อามิดันบุตรกิดโอนี จากเผ่าเบนยามิน

¹²อาหิเยเซอร์บุตรอัมมีชัตตัย จากเผ่าดาน¹³ ปากีเอลบุตรโอราน จากเผ่าอาเชอร์¹⁴ เอลียาซาบุตรเดอูเอล จากเผ่ากาด¹⁵ อากิราบุตรเอธาน จากเผ่า نفتาลี

¹⁶คนเหล่านี้เป็นพวกผู้ชายที่ได้รับการแต่งตั้งจากประชาชน พวกเขาได้นำเผ่าของบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาเป็นผู้นำตระกูลในอิสราเอล¹⁷ โมเสสและอาโรนได้นำคนเหล่านี้ที่ได้จดบันทึกตามรายชื่อ¹⁸ และท่านทั้งสองพร้อมกับคนเหล่านี้ทั้งหมดได้ประชุมผู้ชายอิสราเอลทุกคน ในวันที่หนึ่งเดือนที่สอง จากนั้นผู้ชายแต่ละคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นได้ระบุชื่อบรรพบุรุษของเขา เขาต้องบอกชื่อตระกูลและครอบครัวที่สืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษของเขา

¹⁹หลังจากที่โมเสสได้จดบันทึกจำนวนของพวกเขาในถิ่นทุรกันดารซีนาย ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาให้ท่านทำแล้ว²⁰ รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนก็นับได้จากพงศ์พันธุ์เบน บุตรห้วยของอิสราเอล และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา²¹ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่ารูเบนได้ 46,500 คน

²²รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนก็นับได้จากพงศ์พันธุ์สิเมโอน และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา²³ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าสิเมโอนได้ 59,300 คน²⁴ รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนก็นับได้จากพงศ์พันธุ์กาด และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา²⁵ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่ากาดได้ 45,650 คน

²⁶รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนก็นับได้จากพงศ์พันธุ์ยูดาห์ และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา²⁷ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่ายูดาห์ได้ 74,600 คน²⁸ รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนก็นับได้จากเผ่าอิสสาการ์ และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา²⁹ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าอิสสาการ์ได้ 54,400 คน

³⁰รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนก็นับได้จากพงศ์พันธุ์เศบูลุน และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา³¹ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าเศบูลุนได้ 57,400 คน³² รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนก็นับได้จากพงศ์พันธุ์เอฟราอิมบุตรชายของโยเซฟ และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา³³ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าเอฟราอิมได้ 40,500 คน

³⁴รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนก็นับได้จากพงศ์พันธุ์มนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟ และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา³⁵ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่ามนัสเสห์ได้ 32,200 คน³⁶ รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนก็นับได้จากพงศ์พันธุ์เบนยามิน และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา³⁷ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าเบนยามินได้ 35,400 คน

³⁸รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนก็นับได้จากพงศ์พันธุ์ดาน และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา³⁹ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าดานได้ 62,700 คน⁴⁰ รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนก็นับได้จากพงศ์พันธุ์อาเชอร์ และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา⁴¹ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าอาเชอร์ได้ 41,500 คน

⁴²รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนก็นับได้จากพงศ์พันธุ์ نفتาลี และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของ

Chapter 2

ตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา⁴³ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าเนฟทาลีได้ 53,400 คน⁴⁴ โยเซสและอาโรนนับพวกผู้ชายเหล่านี้ทุกคน รวมทั้งผู้ชายสิบสองคนที่เป็ผู้นำของสิบสองเผ่าของอิสราเอล⁴⁵ เพราะฉะนั้น ผู้ชายอิสราเอลทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีและมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ ก็ได้นับในแต่ละครอบครัวของพวกเขา⁴⁶ พวกเขานับจำนวนผู้ชายได้ 603,550 คน

⁴⁷ แต่ไม่ได้นับพวกผู้ชายที่สืบเชื้อสายจากเลวี⁴⁸ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า⁴⁹ "เจ้าไม่ต้องนับจำนวนคนเผ่าเลวี หรือรวมพวกเขาในจำนวนรวมทั้งหมดของคนอิสราเอล

⁵⁰ แทนที่จะทำเช่นนั้น จงมอบหมายให้พวกเลวีดูแลพลับพลาแห่งพันธสัญญาพระบัญชา และดูแลเครื่องใช้ทุกอย่างในพลับพลา และดูแลทุกสิ่งที่อยู่ในพลับพลา นั้น พวกเลวีต้องขนพลับพลา และพวกเขาต้องขนเครื่องใช้ของพลับพลา พวกเขาต้องดูแลพลับพลาและตั้งค่ายล้อมรอบพลับพลา⁵¹ และเมื่อมีการย้ายพลับพลาไปยังอีกที่หนึ่ง พวกเลวีต้องรื้อพลับพลาลง เมื่อมีการตั้งพลับพลาขึ้น พวกเลวีต้องตั้งพลับพลาขึ้น คนแปลกหน้าคนใดที่เข้ามาใกล้พลับพลา จะต้องตาย

⁵² เมื่อคนอิสราเอลตั้งเต็นท์ของตน ผู้ชายแต่ละคนต้องตั้งเต็นท์ใกล้กับธงที่เป็นของกลุ่มคนติดอาวุธของเขา⁵³ อย่างไรก็ตาม พวกเลวีต้องตั้งเต็นท์ของตน ล้อมรอบพลับพลาแห่งพันธสัญญาพระบัญชา เพื่อที่ความโกรธของเราจะไม่ลงมาเหนือคนอิสราเอล พวกเลวีต้องดูแลพลับพลาแห่งพันธสัญญาพระบัญชา⁵⁴ คนอิสราเอลก็ทำทุกสิ่งเหล่านี้ พวกเขากำทำทุกอย่างตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาผ่านทางโมเสส

Chapter 2

¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า² "คนอิสราเอลแต่ละคนต้องตั้งค่ายพักล้อมรอบธงของตน ตามธงของครอบครัวของบรรพบุรุษของตน พวกเขาจะตั้งค่ายพักล้อมรอบเต็นท์นัดพบทุกด้าน

³ ค่ายพักเหล่านั้นที่จะตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของเต็นท์นัดพบ ที่ดวงอาทิตย์ขึ้น ค่ายพักเหล่านั้นเป็นค่ายพักของยูดาห์ และพวกเขาตั้งค่ายพักภายใต้ธงของตน นาซ็อนบุตรอัมมีนาคับเป็นผู้นำของคนยูดาห์⁴ จำนวนคนยูดาห์ คือ 74,600 คน⁵ เผ่าอิสสาการ์ต้องตั้งค่ายพักถัดไปจากยูดาห์ เนธันเอลบุตรศูอารต้องนำกองทหารของอิสสาการ์⁶ จำนวนคนในกองของเขา คือ 54,400 คน

⁷ เผ่าเศบูลุนต้องตั้งค่ายพักถัดไปจากอิสสาการ์ เอลีอับบุตรเฮโลนต้องนำกองทหารของเศบูลุน⁸ จำนวนคนในกองของเขา คือ 57,400 คน⁹ จำนวนคนทั้งหมดของค่ายพักของยูดาห์ คือ 186,400 คน พวกเขาจะออกเดินทางเป็นลำดับแรก

¹⁰ ทางด้านทิศใต้ จะเป็นค่ายพักของรูเบนภายใต้ธงของพวกเขา ผู้นำค่ายพักของรูเบน คือ เอลีซูร์บุตรเชเดเออร์¹¹ จำนวนคนในกองของเขา คือ 46,500 คน¹² เผ่าสิเมโอนตั้งค่ายพักถัดไปจากรูเบน ผู้นำของสิเมโอนคือเชลูมิเอลบุตรศูริชดัย¹³ คนเหล่านั้นก็นับได้ในกองของเขา คือ 59,300 คน

¹⁴ เผ่ากาตอยู่ถัดไป ผู้นำของคนของพระเจ้า คือ เอลีอาสาฟ บุตรเดอเอ¹⁵ จำนวนคนในกองของเขา คือ 45,650 คน¹⁶ คนทั้งหมดที่นับได้ในค่ายพักรูเบนตามกองของพวกเขา คือ 151,450 คน พวกเขาจะออกเดินทางเป็นลำดับที่สอง

¹⁷ ต่อจากนั้น เต็นท์นัดพบต้องออกมาจากค่ายพักพร้อมกับคนเลวีที่อยู่ตรงกลางของค่ายพักทั้งหมด พวกเขาต้องออกมาจากค่ายให้เป็นระเบียบเช่นเดียวกับที่พวกเขาเข้าไปในค่ายพัก ผู้ชายทุกคนต้องอยู่ในที่ของเขา ตามธงของเขา¹⁸ กองของค่ายพักของเอฟราอิมอยู่ภายใต้ธงของพวกเขา ผู้นำของพวกเขา คือ เอลีซามาบุตรอัมมีฮูด¹⁹ จำนวนคนในกองของเขา คือ 40,500 คน

²⁰ ถัดจากพวกเขาไปคือ เผ่ามนัสเสห์ ผู้นำของมนัสเสห์ คือ กามาลิเอลบุตรเปดาห์ซู²¹ จำนวนคนในกองของเขา คือ 32,200 คน²² ถัดไปจะเป็นเผ่าเบนยามิน ผู้นำของเบนยามิน คืออาบีดัน บุตรกิเดโอน²³ จำนวนคนในกองของเขา คือ 35,400 คน

²⁴ จำนวนคนทั้งหมดที่นับได้ในค่ายพักของเอฟราอิม คือ 108,100 คน พวกเขาจะออกเดินทางเป็นลำดับที่สาม²⁵ ทางด้านทิศเหนือ จะเป็นกองของค่ายพักของดาน ผู้นำของคนดาน คืออาหิเยเซอร์ บุตรอัมมีชดัย²⁶ จำนวนคนในกองของเขา คือ 62,700 คน

²⁷ คนของเผ่าอาเชอร์ตั้งค่ายพักถัดไปจากดาน ผู้นำของอาเชอร์ คือ ปากิเอลบุตรโอคราน²⁸ จำนวนคนในกองของเขา คือ 41,500 คน²⁹ เผ่าเนฟทาลีอยู่ถัดไป ผู้นำของเนฟทาลี คือ อาหิราบุตรเอนัน³⁰ จำนวนคนในกองของเขา คือ 53,400 คน

³¹ จำนวนคนทั้งหมดที่นับได้ในค่ายพักที่อยู่กับดาน คือ 157,600 คน พวกเขาจะออกจากค่ายพักไปเป็นลำดับสุดท้าย ภายใต้ธงของพวกเขา³² คนเหล่านี้คือคนอิสราเอลที่นับได้ตามครอบครัวของพวกเขา จำนวนคนเหล่านั้นที่นับได้ทั้งหมดในค่ายพักของพวกเขา ตามกองต่าง ๆ ของพวกเขา คือ 603,550 คน

³³ แต่โมเสสกับอาโรนไม่ได้นับคนเลวีที่อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล นี่เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชากับโมเสสไว้³⁴ คนอิสราเอลได้ทำทุกสิ่งตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชากับโมเสส พวกเขาตั้งค่ายพักตามธงของพวกเขา พวกเขาออกไปจากค่ายตามตระกูลของพวกเขาเรียงลำดับตามครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา

Chapter 3

¹ตอนนี้ นี่เป็นประวัติศาสตร์ของพงศ์พันธุ์ของอาโรนและโมเสส เมื่อพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสนับนุชชายชื่อนาย²ชื่อบุตรชายของอาโรน คือ นาถันบุตรหับปี และอาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์³เหล่านี้เป็นชื่อของบรรดาบุตรชายของอาโรน ผู้ที่ได้รับการเจิมเป็นปุโรหิต และผู้ที่ได้รับการสถาปนาให้ทำหน้าที่เป็นปุโรหิต⁴แต่อาบิฮูได้ล้มลงตายต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เมื่อพวกเขาได้ถวายไฟที่ต้องห้ามแด่พระองค์ในถิ่นทุรกันดารชินาย นาถันและอาบิฮูไม่มีบุตร ดังนั้น เอเลอาซาร์กับอิธามาร์จึงทำหน้าที่เป็นปุโรหิตกับอาโรนบิดาของพวกเขา

⁵พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า⁶"จงนำเผ่าเลวีมา และให้พวกเขาอยู่ต่อหน้าอาโรนปุโรหิต เพื่อให้พวกเขาช่วยท่าน⁷พวกเขาต้องปฏิบัติหน้าที่แทนอาโรนและแทนชุมชนทั้งหมดที่หน้าเต็นท์นัดพบ พวกเขาต้องทำงานรับใช้ในพลับพลา⁸พวกเขาต้องดูแลเครื่องใช้ทุกอย่างในเต็นท์นัดพบ และพวกเขาต้องช่วยบรรดาเผ่าของอิสราเอลในการทำหน้าที่ขนย้ายพลับพลา

⁹เจ้าต้องมอบคนเลวีให้กับอาโรนและบุตรชายของเขา พวกเขาถูกมอบไว้ให้ช่วยเขาทำงานรับใช้คนอิสราเอลตลอดไป¹⁰เจ้าต้องแต่งตั้งอาโรนและพวกบุตรของเขาให้เป็นปุโรหิต แต่คนต่างชาติคนใดที่เข้ามาใกล้ต้องถูกลงโทษถึงตาย

¹¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า¹²"ดูสิ เราได้เลือกคนเลวีจากท่ามกลางคนอิสราเอล เราได้ทำเช่นนี้ แทนที่จะเลือกบุตรชายหับปีแต่ละคนที่เกิดมามีท่ามกลางคนอิสราเอล คนเลวีเป็นของเรา¹³บุตรหับปีทั้งหมดเป็นของเรา ในวันที่เราได้ประหารบุตรหับปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ เราได้แยกลูกหับปีทั้งหมดในอิสราเอลออกมาเพื่อเราเอง ทั้งคนและสัตว์ พวกเขาทั้งหมดเป็นของเรา เราคือยาห์เวห์"

¹⁴พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสในถิ่นทุรกันดารชินาย พระองค์ตรัสว่า¹⁵"จงนับพงศ์พันธุ์ของเลวีในแต่ละครอบครัว ในวงศ์วานบรรพบุรุษของพวกเขา จงนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไป¹⁶โมเสสก็นับพวกเขาตามคำตรัสของพระยาห์เวห์ ตามที่พระองค์ทรงบัญชาให้ทำ

¹⁷ชื่อของพวกบุตรชายของเลวี คือเกอร์โซน โคฮาถและเมารีย์¹⁸ตระกูลที่มาจากบุตรของเกอร์โซน คือลิบนีและซีเมอี¹⁹ตระกูลที่มาจากบุตรของโคฮาถคืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบน และอุสซีเอล

²⁰ตระกูลที่มาจากบุตรของเมารีย์ คือมาหลีและมูซึ ชื่อเหล่านี้เป็นตระกูลของคนเลวีที่จดรายชื่อตระกูลต่อตระกูล²¹ตระกูลที่มาจากคนลิบนี และคนซีเมอีมาจากเกอร์โซน คนเหล่านี้เป็นตระกูลของคนเกอร์โซน²²ผู้ชายทุกคนที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไปก็นับได้ รวมทั้งหมด 7,500 คน

²³ตระกูลของคนเกอร์โซนต้องตั้งค่ายพักทางด้านทิศตะวันตกของพลับพลา²⁴เอสิอาสาบุตรของลาเอลต้องนำตระกูลของพงศ์พันธุ์ของคนเกอร์โซน²⁵ครอบครัวของเกอร์โซนต้องดูแลเต็นท์นัดพบรวมทั้งพลับพลาด้วย พวกเขาต้องดูแลเต็นท์นั้น สิ่งที่พักคลุมเต็นท์ และม่านที่ใช้เป็นทางเข้าของเต็นท์นัดพบ²⁶พวกเขาต้องดูแลม่านบังลาน ม่านที่ทางเข้าลาน ที่อยู่รอบสถานนมัสการและแท่นบูชา พวกเขาต้องดูแลเชือกโยงของเต็นท์นัดพบและดูแลทุกอย่างที่อยู่ในนั้น

²⁷ตระกูลเหล่านี้มาจากโคฮาถ คือตระกูลของคนอัมราม และตระกูลของคนอิสฮาร์ ตระกูลของคนเฮโบน และตระกูลของคนอุสซีเอล ตระกูลเหล่านี้เป็นคนของโคฮาถ²⁸ผู้ชายที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไปก็นับได้ 8,600 คน ที่จะดูแลสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของพระยาห์เวห์²⁹ครอบครัวของพงศ์พันธุ์ของโคฮาถต้องตั้งค่ายพักทางด้านทิศใต้ของพลับพลา³⁰เอสิซาบุตรของอุสซีเอลจะต้องนำตระกูลของคนโคฮาถ³¹พวกเขาต้องดูแลหีบพระบัญญัติ โต๊ะ คันประทีป แท่นบูชาและสิ่งบริสุทธ์ที่ใช้ในการปฏิบัติของพวกเขา ม่าน และงานทุกอย่างที่อยู่บริเวณโดยรอบนั้น

³²เอเลอาซาร์บุตรอาโรนปุโรหิตต้องเป็นผู้นำของหัวหน้าคนเลวี เขาต้องกำกับดูแลคนที่ดูแลสถานศักดิ์สิทธิ์³³มีสองตระกูลที่มาจากคนเมารีย์ คือตระกูลของคนมาหลีและตระกูลของคนมูซึ ตระกูลเหล่านี้มาจากเมารีย์³⁴ผู้ชายที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไปก็นับได้ 6,200 คน

³⁵ศุริเอลบุตรชายของอาบิฮูอิลต้องนำตระกูลของเมารีย์ พวกเขาต้องตั้งค่ายพักทางด้านทิศเหนือของพลับพลา³⁶พงศ์พันธุ์ของเมารีย์ต้องดูแลไม้กรอบของพลับพลา คาน ไม้เสา และฐานรอง และส่วนประกอบทั้งหมด และรวมถึงทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้³⁷เสาหลักและไม้เสาของลานที่อยู่รอบพลับพลาพร้อมกับข้อต่อ หลัคนุดและเชือกโยง

³⁸โมเสสและอาโรนกับบรรดาบุตรชายของท่านต้องตั้งค่ายพักทางด้านทิศตะวันออกของพลับพลาที่อยู่ข้างหน้าเต็นท์นัดพบตรงด้านที่ดวงอาทิตย์ขึ้น พวกเขารับผิดชอบในการปฏิบัติภารกิจของหน้าที่ในสถานนมัสการและหน้าที่ของคนอิสราเอล คนต่างชาติที่เข้ามาใกล้สถานนมัสการต้องมีโทษถึงตาย³⁹โมเสสกับอาโรนได้นับผู้ชายทั้งหมดในตระกูลของเลวีที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไป ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้ พวกเขาได้นับสองหมื่นสองพันคน

⁴⁰พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนับบุตรชายหับปีทั้งหมดของคนอิสราเอลที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไป จงจดรายชื่อของพวกเขา⁴¹เจ้าต้องนำเอาคนเลวีให้กับเรา เราคือยาห์เวห์ แทนบุตรหับปีทั้งหมดของคนอิสราเอลและผู้ส่งสัตว์ของคนเลวี แทนลูกหับปีของผู้ส่งสัตว์ของพงศ์พันธุ์อิสราเอล⁴²โมเสสนับบุตรหับปีทั้งหมดของคนอิสราเอล ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาท่านให้ทำ⁴³ท่านนับบุตรชายหับปีทุกคนตามชื่อที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไป ท่านนับได้ 22,273 คน

⁴⁴พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสอีกครั้งหนึ่ง พระองค์ตรัสว่า⁴⁵"จงนำเอาคนเลวีมาแทนที่บุตรหับปีทุกคนที่อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล และนำเอาผู้ส่งสัตว์ของคนเลวีมาแทนผู้ส่งสัตว์ของชุมชนนั้น คนเลวีเป็นของเรา เราคือยาห์เวห์

⁴⁶เจ้าต้องเก็บเงินคนละห้าเชเชลเพื่อเป็นค่าไถ่บุตรหับปีของคนอิสราเอล 273 คนที่เกินจำนวนของคนเลวี⁴⁷เจ้าต้องใช้เชเชลของสถานนมัสการเป็นตัวกำหนดการชั่งน้ำหนักของเจ้า หนึ่งเชเชลมีค่าเท่ากับยี่สิบเกร้า⁴⁸เจ้าต้องมอบเงินค่าไถ่ที่เจ้าจ่ายให้กับอาโรนและบรรดาบุตรของเขา"

⁴⁹ ดังนั้น โมเสสจึงเก็บค่าไถ่จากคนเหล่านั้นที่เกินจากจำนวนของคนที่คุณเลวีได้ไถ่ไว้แล้ว⁵⁰ โมเสสเก็บเงินจากบุตรหัวปีของคนอิสราเอล ท่านเก็บได้ 1,365 เชเชล ที่ซึ่งน้ำหนักตามเชเชลของสถานนมัสการ⁵¹ โมเสสได้มอบเงินค่าไถ่นั้นให้กับอาโรนและพวกบุตรของท่าน โมเสสได้ทำทุกอย่างตามคำตรัสของพระยาเวห์ที่ทรงบอกให้ท่านทำ ตามที่พระยาเวห์ได้ทรงบัญชาท่านไว้

Chapter 4

¹ พระยาเวห์ตรัสกับโมเสสและกับอาโรน พระองค์ตรัสว่า² "จงทำสามะโนครว้ของพงศ์พันธุ์ของโคฮากจากท่ามกลางคนเลวี ตามตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา³ จงนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี ผู้ชายเหล่านี้ต้องเข้าร่วมกับกลุ่มคนที่ปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ⁴ พงศ์พันธุ์ของโคฮากต้องดูแลสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุดที่ส่งวนไว้สำหรับเราในเต็นท์นัดพบ

⁵ เมื่อค่ายพักเตรียมที่จะเคลื่อนย้ายออกไป อาโรนกับพวกบุตรชายของเขาต้องเข้าไปข้างในเต็นท์นั้น ปลดม่านที่กั้นอภิสุทธิสถานจากวิสุทธิสถาน และคลุมหีบแห่งสักขีพยานด้วยม่านนั้น⁶ พวกเขาต้องคลุมหีบนั้นด้วยหนังพะยูน พวกเขาต้องปูผ้าสีฟ้าคลุมหีบนั้นไว้ พวกเขาต้องสอดไม้คานหามเพื่อขนย้ายมันไป

⁷ พวกเขาต้องปูผ้าสีฟ้าบนโต๊ะขนมปังเฉพาะพระพักตร์ พวกเขาต้องวางจาน ช้อน ชาม และเหยือกสำหรับรินบนโต๊ะนั้น ขนมปังต้องมีอยู่บนโต๊ะเสมอไป⁸ พวกเขาต้องคลุมสิ่งเหล่านั้นด้วยผ้าสีแดงเข้มและคลุมกับด้วยหนังพะยูนอีกชั้นหนึ่ง พวกเขาต้องสอดไม้คานหามเพื่อจะขนโต๊ะนั้นไป⁹ พวกเขาต้องเอาผ้าสีฟ้ามาและคลุมคันประทีป พร้อมกับตะเกียง คิม ถาด และเหยือกใส่น้ำมันสำหรับตะเกียงทุกใบของคันประทีปนั้น

¹⁰ พวกเขาต้องวางคันประทีปและส่วนประกอบของมันทั้งหมดในการห่อด้วยหนังพะยูน และพวกเขาต้องวางมันบนคานหาม¹¹ พวกเขาต้องปูผ้าสีฟ้าบนแท่นบูชาทองคำ พวกเขาต้องคลุมมันด้วยการห่อด้วยหนังพะยูน และจากนั้นก็สอดไม้คานหาม¹² พวกเขาต้องเอาของใช้ทุกอย่างสำหรับงานในวิสุทธิสถาน และห่อมันด้วยผ้าสีฟ้า พวกเขาต้องคลุมมันด้วยหนังพะยูน และวางของใช้นั้นไว้บนคานหาม

¹³ พวกเขาต้องเอาชี้นำออกจากแท่นบูชา และปูผ้าสีม่วงบนแท่นบูชานั้น¹⁴ พวกเขาต้องวางของใช้ทุกอย่างที่พวกเขาใช้ในงานเกี่ยวกับแท่นบูชาบนโครงหามสิ่งของเหล่านี้ คือ ถาดรองไฟ ล้อม พลั่ว ชาม และของใช้อื่น ๆ ทุกอย่างสำหรับแท่นบูชา พวกเขาต้องคลุมแท่นบูชาด้วยหนังพะยูน และจากนั้นก็สอดไม้คานหาม

¹⁵ เมื่ออาโรนและพวกบุตรชายของเขาได้คลุมวิสุทธิสถานและของใช้ทุกอย่างของสถานที่นั้นเรียบร้อยแล้ว และในตอนที่จะเคลื่อนย้ายค่ายพักออกไป หลังจากนั้นก็พงศ์พันธุ์ของโคฮากต้องเข้ามาขนย้ายวิสุทธิสถานไป ถ้าพวกเขาแตะต้องของใช้บริสุทธิ์ พวกเขาต้องตาย นี่เป็นงานของพงศ์พันธุ์ของโคฮาก คือการขนเครื่องใช้ในเต็นท์นัดพบ¹⁶ เอลาซาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตเป็นผู้ควบคุมการดูแลน้ำมันสำหรับตะเกียง เครื่องหอม และธัญญาหารประจำ และน้ำมันเจิม เขาควบคุมการดูแลพลับพลาทั้งหมด และทุกสิ่งที่อยู่ในพลับพลา นั้น คือวิสุทธิสถานและของใช้ของสถานที่นั้น

¹⁷ พระยาเวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรน พระองค์ตรัสว่า¹⁸ "อย่าให้ตระกูลเผ่าคนโคฮากถูกตัดขาดไปจากท่ามกลางคนเลวี¹⁹ จงปกป้องพวกเขา เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่และไม่ตาย โดยการกระทำเช่นนี้ ตอนที่พวกเขาเข้าใกล้สิ่งบริสุทธิ์ที่สุด²⁰ พวกเขาต้องไม่เข้าไปข้างในเพื่อจะมองวิสุทธิสถานแม้แต่ชั่วอึดใจเดียว มิฉะนั้น พวกเขาต้องตาย อาโรนและพวกบุตรชายของเขาต้องเข้าไป และจากนั้น อาโรนและพวกบุตรชายของเขาต้องกำหนดให้คนโคฮากแต่ละคนให้ทำงานของเขา ให้ทำงานเฉพาะของเขา"

²¹ พระยาเวห์ตรัสกับโมเสสอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า²² "จงทำสามะโนครว้ของพงศ์พันธุ์ของเกอร์โซนด้วย ตามครอบครัวของบิดาของพวกเขา ตามตระกูลของพวกเขา²³ จงนับคนเหล่านั้นที่มีอายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี จงนับพวกเขาทุกคนที่จะเข้าร่วมกับกลุ่มคนที่ปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ

²⁴ นี่เป็นงานของตระกูลของเกอร์โซน เมื่อพวกเขาปฏิบัติหน้าที่ และสิ่งที่พวกเขาต้องขนย้าย²⁵ พวกเขาต้องขนม่านของพลับพลา เต็นท์นัดพบ และสิ่งที่ห่อหุ้มมัน ที่มีการคลุมด้วยหนังพะยูนที่อยู่บนนั้น และม่านสำหรับทางเข้าของเต็นท์นัดพบ²⁶ พวกเขาต้องขนม่านของลาน ม่านสำหรับทางเข้าประตูของประตูลาน ที่อยู่ใกล้พลับพลา และใกล้แท่นบูชา เชือกโยงของม่านเหล่านั้น และเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา สิ่งใดก็ตามที่ควรจะทำกับสิ่งเหล่านี้ พวกเขาต้องทำสิ่งนั้น

²⁷ อาโรนและพวกบุตรชายของเขาต้องกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ทุกอย่างของพงศ์พันธุ์ของเกอร์โซน ในทุกอย่างที่พวกเขาขนย้าย และในการปฏิบัติหน้าที่ทุกอย่างของพวกเขา เขาต้องกำหนดความรับผิดชอบทุกอย่างของพวกเขาให้แก่พวกเขา²⁸ นี่เป็นการปฏิบัติหน้าที่ของตระกูลของพงศ์พันธุ์ของเกอร์โซนสำหรับเต็นท์นัดพบ อีธามาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตต้องนำพวกเขาในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา

²⁹ เจ้าต้องนับพงศ์พันธุ์ของเมรารีตามตระกูลของพวกเขา และเรียงลำดับพวกเขาตามครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา³⁰ ตั้งแต่คนที่มามีอายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี จงนับทุกคนที่จะเข้าร่วมกลุ่มและปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ

³¹ นี่เป็นความรับผิดชอบและงานของพวกเขาในการปฏิบัติหน้าที่ทั้งหมดสำหรับเต็นท์นัดพบ พวกเขาต้องดูแลโครงของพลับพลา ไม้คาน ไม้เสา และฐานรอง³² ตลอดจนเสาไม้ของลานรอบพลับพลา ฐานรอง เหล็กผูก และเชือกโยง กับส่วนประกอบต่าง ๆ ของพลับพลา จงจดรายชื่อของสิ่งของที่พวกเขาต้องขนย้าย³³ นี่เป็นงานของตระกูลของพงศ์พันธุ์เมรารี สิ่งที่พวกเขาทำสำหรับเต็นท์นัดพบ ภายใต้การกำกับดูแลของอีธามาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิต"

³⁴โมเสสและอาโรนและบรรดาผู้นำชุมชนได้นับพงศ์พันธุ์ของโคฮาทตามตระกูลของครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา³⁵ พวกเขานับคนเหล่านั้นที่มีอายุสามสิบปีขึ้นไปจนถึงห้าสิบปี พวกเขานับทุกคนที่จะเข้าร่วมกับกลุ่มคนที่จะปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ³⁶ พวกเขานับได้ 2,750 คน ตามตระกูลของพวกเขา

³⁷โมเสสและอาโรนนับผู้ชายทุกคนในตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของคนโคฮาทที่ปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ ในการทำเช่นนี้ พวกเขาเชื่อฟังสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาพวกเขาให้ทำผ่านทางโมเสส³⁸ พงศ์พันธุ์ของเกอร์โซนที่นับในตระกูลของพวกเขา ตามครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา³⁹ ตั้งแต่อายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าร่วมกลุ่มคนที่จะปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ⁴⁰ ผู้ชายทุกคนที่นับตามตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา นับได้ 2,630 คน

⁴¹โมเสสและอาโรนได้นับตามตระกูลของพงศ์พันธุ์เกอร์โซน ผู้ที่จะปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ ในการทำเช่นนี้ พวกเขาได้เชื่อฟังสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้พวกเขาทำผ่านทางโมเสส⁴² พงศ์พันธุ์ของเมรารีที่นับได้ในตระกูลของพวกเขา ตามครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา⁴³ ตั้งแต่อายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าร่วมกลุ่มที่จะปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ⁴⁴ ผู้ชายทุกคน ที่นับตามตระกูล และครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา นับได้ 3,200 คน

⁴⁵โมเสสและอาโรนนับพวกผู้ชายเหล่านี้ทุกคนที่เป็นพงศ์พันธุ์ของเมรารี ในการทำเช่นนี้ พวกเขาเชื่อฟังสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้พวกเขาทำผ่านทางโมเสส⁴⁶ ดังนั้น โมเสส อาโรน และพวกผู้นำของอิสราเอลจึงนับคนเลวี่ทั้งหมดตามตระกูลของพวกเขา ในครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา⁴⁷ ตั้งแต่อายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี พวกเขานับทุกคนที่จะทำงานในพลับพลา และผู้ที่จะขนย้ายและดูแลสิ่งของต่าง ๆ ในเต็นท์นัดพบ

⁴⁸พวกเขานับได้ 8,580 คน⁴⁹ โมเสสนับผู้ชายแต่ละคนตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา และยังคงนับแต่ละคนต่อไปตามประเภทของงานที่เขาได้รับมอบหมายให้ทำ ท่านับผู้ชายแต่ละคนตามชนิดของความรับผิดชอบที่พวกเขาได้รับไว้ ในการทำเช่นนี้ พวกเขาได้เชื่อฟังตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาพวกเขาให้ทำผ่านทางโมเสส

Chapter 5

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า² "จงสั่งคนอิสราเอลให้แยกทุกคนที่ติดเชื้อโรคผิวหนัง และทุกคนที่มีสิ่งไหลออกมา และคนใดก็ตามที่เป็นมลทินจากการแตะต้องซากศพออกจากค่ายพัก³ ไม่ว่าชายหรือหญิง เจ้าต้องแยกพวกเขาออกไปจากค่ายพัก พวกเขาต้องไม่ทำให้ค่ายพักนี้เป็นมลทิน เพราะเราสถิตอยู่ในค่ายพักนี้"⁴ คนอิสราเอลก็ทำตามนั้น พวกเขาแยกคนเหล่านั้นออกไปจากค่ายพักตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสส คนอิสราเอลก็เชื่อฟังพระยาห์เวห์

⁵พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า⁶ "จงพูดกับคนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ชายหรือผู้หญิงได้ทำบาปใด ๆ อย่างที่ผู้คนได้ทำต่อกัน และเป็นการไม่สัตย์ซื่อต่อเรา คนนั้นก็มีความผิด⁷ จากนั้น เขาต้องสารภาพบาปที่เขาได้ทำ เขาต้องชดใช้ค่าการทำให้ผิดของเขา และเพิ่มค่าชดใช้อีกหนึ่งในห้า เขาต้องให้ค่าชดใช้นั้นต่อคนที่เขาได้กระทำผิด⁸ แต่ถ้าคนที่เขาได้กระทำผิดไม่มีญาติสนิทที่จะรับค่าชดใช้ เขาต้องชดใช้ค่าการทำให้ผิดของเขาให้กับเราผ่านทางปุโรหิต พร้อมกับลูกแกะที่จะลบบาปให้กับตัวเขาเอง

⁹เครื่องบูชาทุกอย่างของคนอิสราเอล บรรดาสิ่งที่คนอิสราเอลแยกไว้ และนำมาให้ปุโรหิต ก็จะเป็นของเขา¹⁰ เครื่องบูชาของทุกคนจะเป็นของปุโรหิต ถ้าคนใดมอบสิ่งใด ๆ ให้แก่ปุโรหิต สิ่งนั้นจะเป็นของเขา"

¹¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า¹² "จงพูดกับคนอิสราเอล จงบอกพวกเขาว่า สมมุติว่าภรรยาของชายคนหนึ่งนอกใจและทำบาปต่อสามีของนาง¹³ แล้วสมมุติว่าชายอีกคนหนึ่งหลับนอนกับนาง ในกรณีนั้น นางก็เป็นมลทิน ถึงแม้ว่าสามีของนางจะไม่เห็นหรือไม่รู้เรื่องนี้ และถึงแม้ว่า ไม่มีใครจับได้ว่านางได้กระทำเช่นนั้น และไม่มีใครเป็นพยานประกบปรานาง¹⁴ แต่อย่างไรก็ตาม วิทยญาณแห่งความหึงหวงยังคงคอยเตือนสามีว่าภรรยาของเขาเป็นมลทินอย่างไรก็ดี วิทยญาณแห่งความหึงหวงที่มาจากชายคนนั้นอาจจะผิดก็ได้ เมื่อภรรยาของเขาไม่ได้เป็นมลทิน

¹⁵ในกรณีเช่นนี้ ชายคนนั้นควรพากรรยาของเขาไปหาปุโรหิต และสามีต้องนำเครื่องดื่มบูชาสำหรับนางมาด้วย เขาต้องนำแป้งบาร์เล่ย์หนึ่งในสิบบอฟาห์มาด้วย เขาต้องไม่ใส่น้ำมัน หรือกำยานบนแป้งนั้น เพราะแป้งนั้นเป็นธัญญาหารแห่งความหึงหวง ธัญญาหารนั้นอาจจะเห็นตัวชี้ให้เห็นบาปได้¹⁶ ปุโรหิตต้องพานางมาใกล้ และให้นางยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์¹⁷ ปุโรหิตต้องนำเหยือกที่มีน้ำบริสุทธิ์มา และเอาฝุ่นจากพื้นของพลับพลา เขาต้องใส่ฝุ่นลงในน้ำนั้น

¹⁸ปุโรหิตจะให้หญิงนั้นยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เขาจะแก้มัดผมบนศีรษะของนาง เขาจะวางธัญญาหารแห่งการระลึกไว้ในมือของนาง ที่เป็นธัญญาหารแห่งความสงสัย ปุโรหิตจะถือน้ำขมที่นำคำสาปแช่งมาไว้ในมือของเขา¹⁹ ปุโรหิตจะให้หญิงนั้นอยู่ภายใต้คำสาบาน และบอกกับนางว่า 'ถ้าไม่มีชายอื่นมีเพศสัมพันธ์กับเจ้า และเจ้าไม่ได้หลงผิด และทำให้เป็นมลทิน แล้วเจ้าจะพ้นจากน้ำขมที่นำคำสาปแช่งมานี้

²⁰ แต่ถ้าเจ้า เป็นหญิงที่อยู่ภายใต้สามี ได้หลงผิดไป ถ้าเจ้าเป็นมลทิน และถ้ามีชายคนอื่นได้หลับนอนกับเจ้า²¹ จากนั้น (ปุโรหิตต้องทำให้นางให้คำสาบาน เพื่อที่จะนำคำแช่งสาปลงมานาง และจากนั้นเขาต้องพูดกับหญิงคนนี้ต่อไปว่า) "พระยาห์เวห์จะทรงทำให้เจ้าตกอยู่ในคำสาปแช่ง เพื่อให้ประจักษ์ต่อชุมชนของเจ้าว่าเป็นเช่นนั้น สิ่งนี้จะเกิดขึ้น ถ้าพระยาห์เวห์ทรงทำให้โคหนขาของเจ้าสืบไป และทำให้ท้องของเจ้าบ่วง

²² น้ำที่นำคำสาปแช่งมาที่จะเข้าไปในกระเพาะของเจ้า และทำให้ท้องของเจ้าบ่วง และทำให้โคหนขาของเจ้าสืบไป' หญิงคนนั้นต้องตอบว่า "ใช่ ขอให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น ถ้าข้าพเจ้าผิด"²³ ปุโรหิตต้องเขียนคำสาปแช่งเหล่านั้นบนหนังสัตว์ และจากนั้น เขาต้องล้างคำสาปแช่งที่เขียนไว้ลงในน้ำนั้น²⁴ ปุโรหิตต้องทำให้หญิงนั้นดื่มน้ำขมที่นำคำสาปแช่งมา น้ำที่นำคำสาปแช่งมาจะเข้าไปในตัวนาง และกลายเป็นรสขม

²⁵ปุโรหิตต้องเอาธัญญาหารแห่งความหิวหวงมาจากมือของหญิงนั้น เขาต้องยกธัญญาหารนั้นขึ้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และนำธัญญาหารนั้นไปให้แก่บูนซา²⁶ ปุโรหิตต้องเอาธัญญาหารหนึ่งกำมือที่เป็นตัวแทนเครื่องบูชา และเผาบนแท่นบูชา แล้วเขาต้องให้หญิงนั้นดื่มน้ำนม²⁷ เมื่อเขาให้นางดื่มน้ำนั้นแล้ว ถ้านางเป็นมลทิน เพราะนางทำผิดต่อสามีของนาง แล้วน้ำที่นำคำสาปแช่งมาก็จะเข้าไปในตัวเธอและกลายเป็นรสขม ท้องของนางจะบวมและโคนขาของนางจะสับไป หญิงนั้นจะถูกสาปแช่งท่ามกลางชุมชนของนาง²⁸ แต่ถ้านางไม่เป็นมลทิน และถ้านางสะอาด แล้วนางก็ต้องพ้นความผิด นางจะต้องครรภ์ได้

²⁹นี่เป็นกฎเรื่องความหิวหวง กฎนี้เป็นกฎสำหรับผู้หญิงที่นอกใจสามีของตนและเป็นมลทิน³⁰ กฎนี้เป็นกฎสำหรับผู้ชายที่มีวิญญาณแห่งความหิวหวง เมื่อเขาหิวหวงภรรยาของเขา เขาต้องพาหญิงนั้นไปอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และปุโรหิตต้องทำทุกอย่างกับนางตามที่กฎเรื่องความหิวหวงได้อธิบายไว้³¹ ชายคนนั้นจะพ้นจากความผิดในการพาภรรยาของเขาไปหาปุโรหิต หญิงคนนั้นต้องรับความผิดที่นางได้ทำ"

Chapter 6

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า²"จงพูดกับคนอิสราเอล จงบอกพวกเขาว่า 'เมื่อผู้ชายหรือผู้หญิงคนใดได้แยกตัวเองออกมาแต่พระยาห์เวห์ ด้วยการปฏิญาณตัวพิเศษเป็นนาซีร์³ เขาต้องปลีกร่างตัวเองออกจากเหล้าองุ่นและเครื่องดื่มมีนเมา เขาต้องไม่ดื่มน้ำส้มที่ทำมาจากเหล้าองุ่นหรือจากเครื่องดื่มมีนเมา เขาต้องไม่ดื่มน้ำองุ่น หรือไม่กินผลองุ่นสด หรือผลองุ่นแห้งเลย

⁴ตลอดเวลาที่เขาแยกตัวออกมาเพื่อเรา เขาต้องไม่กินอะไรที่ทำมาจากดินองุ่น รวมทั้งทุกอย่างที่ทำมาจากเมล็ดจนถึงเปลือกของมัน⁵ ตลอดช่วงระหว่างเวลาของการปฏิญาณในการแยกตัวออกมาของเขา ห้ามใช้ดินโคนบนศีรษะของเขา จนกว่าเวลาของการแยกตัวเองออกมาของเขาแต่พระยาห์เวห์ครบกำหนด เขาต้องแยกตัวออกมาแต่พระยาห์เวห์ เขาต้องไว้ผมยาวบนศีรษะของเขา⁶ ตลอดช่วงระหว่างเวลาของการแยกตัวเองออกมาแต่พระยาห์เวห์ เขาต้องไม่เข้ามาใกล้ศพ

⁷เขาต้องไม่ทำให้ตัวเองเป็นมลทิน เนื่องจากบิดา มารดา พี่น้องชายหรือหญิงของเขา ถ้าหากพวกเขาตาย นี่เป็นเพราะเขาถูกแยกไว้แต่พระเจ้าแล้ว ตามที่ทุกคนเห็นได้จากผมยาวของเขา⁸ ตลอดช่วงเวลาของการแยกออกมาของเขา เขาบริสุทธิ์ และสงวนไว้แต่พระยาห์เวห์⁹ ถ้าหากบังเอิญมีใครมาตายอยู่ข้าง ๆ เขาพอดี และทำให้ศีรษะของเขาที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วเป็นมลทิน แล้วเขาก็ต้องโกนศีรษะในวันชำระตัวของเขา คือในวันที่เจ็ด เขาต้องโกนศีรษะ¹⁰วันที่แปด เขาต้องนำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมาหาปุโรหิตที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ

¹¹ปุโรหิตต้องถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาลบบาป และอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา นกเหล่านี้จะลบล้างบาปให้กับเขา เพราะเขาได้ทำบาปจากการอยู่ใกล้ศพ เขาต้องชำระศีรษะของเขาให้บริสุทธิ์อีกครั้งในวันนั้น¹² เขาต้องแยกตัวเองออกมาจากพระยาห์เวห์ในช่วงวันชำระตัวของเขา เขาต้องนำลูกแกะตัวผู้ตัวหนึ่งที่มียายุหนึ่งปีมาเป็นเครื่องบูชาแห่งการกำหนด จำนวนวันก่อนที่เขาทำให้ตัวเองเป็นมลทินต้องถือว่าไม่นับ เพราะการแยกตัวออกมาของเขาเป็นมลทิน¹³ นี่เป็นกฎเกี่ยวกับนาซีร์สำหรับเมื่อตอนที่การแยกออกมาของเขาได้ครบกำหนดแล้ว เขาต้องถูกนำมายังทางเข้าของเต็นท์นัดพบ

¹⁴เขาต้องถวายเครื่องบูชาของเขาแต่พระยาห์เวห์ เขาต้องถวายลูกแกะตัวผู้ตัวหนึ่งที่มียายุหนึ่งปีและปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา เขาต้องนำลูกแกะตัวเมียตัวหนึ่งที่มียายุหนึ่งปีก็ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาลบบาป เขาต้องนำแกะตัวผู้ตัวหนึ่งที่ปราศจากตำหนิมาถวายเป็นสันติบูชา¹⁵ เขาต้องนำขนมปังที่ปราศจากเชื้อมากระเจาดหนึ่งด้วย ขนมปังที่ทำจากแป้งเนื้อละเอียดเคล้าด้วยน้ำมัน ขนมปังแผ่นที่ปราศจากเชื้อทาด้วยน้ำมัน พร้อมกับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชา¹⁶ ปุโรหิตต้องถวายสิ่งเหล่านี้ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เขาต้องถวายเครื่องบูชาลบบาปและเครื่องเผาบูชา¹⁷ เขาต้องถวายแกะตัวผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชา พร้อมกับกระเจาดขนมปังไร้เชื้อ และสันติบูชาแต่พระยาห์เวห์ ปุโรหิตต้องถวายธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาด้วย

¹⁸นาซีร์ต้องโกนศีรษะของเขาที่แสดงให้เห็นถึงการแยกตัวออกมาแต่พระเจ้าที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ เขาต้องเอาเส้นผมจากศีรษะของเขาและใส่ลงในไฟที่อยู่ภายใต้การถวายเครื่องบูชาของสันติบูชา¹⁹ ปุโรหิตต้องเอาเนื้อไหล่ของแกะตัวผู้ตัวหนึ่งที่ดื่มน้ำนม ขนมปังที่ปราศจากเชื้อหนึ่งก้อนมาจากกระเจาด และขนมปังแผ่นที่ปราศจากเชื้อหนึ่งแผ่นมา เขาต้องวางสิ่งเหล่านี้ไว้ในมือของนาซีร์คนนั้น หลังจากที่เขาได้โกนศีรษะของเขาเพื่อแสดงการแยกตัวออกมาแล้ว

²⁰ปุโรหิตต้องโบกเครื่องบูชาเหล่านั้นเป็นเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ส่วนที่บริสุทธิ์สำหรับปุโรหิต พร้อมกับเนื้ออกที่ได้โบกถวาย และเนื้อโคนขาที่ได้ถวายแล้วสำหรับปุโรหิต หลังจากนั้น นาซีร์คนนั้นก็จะดื่มน้ำองุ่นก็ได้²¹ นี่เป็นกฎสำหรับนาซีร์ผู้ที่ปฏิญาณเครื่องบูชาของเขาแต่พระยาห์เวห์สำหรับการแยกตัวออกมาของเขา สิ่งอื่นใดก็ตามที่เขาถวายได้ เขาต้องถือรักษาการผูกพันตามคำปฏิญาณที่เขาได้กล่าวไว้ เพื่อที่จะรักษาสัญญาตามกฎสำหรับนาซีร์ที่ได้บอกไว้"

²²พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสอีกครั้งหนึ่ง พระองค์ตรัสว่า²³"จงพูดกับอาโรนและพวกบุตรชายของเขา บอกว่า 'พวกท่านต้องอวยพรคนอิสราเอลอย่างนี้ พวกท่านต้องบอกกับพวกเขาว่า²⁴"ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรท่านและพิทักษ์รักษาท่าน

²⁵ขอพระยาห์เวห์ทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ส่องแสงบนท่าน และทรงพระกรุณาแก่ท่าน²⁶ ขอพระยาห์เวห์ทอดพระเนตรพวกท่านด้วยความชอบพระทัย และประทานสันติสุขแก่ท่าน"²⁷ในการอวยพรเช่นนี้ พวกเขาต้องเอ่ยนามของเราต่อคนอิสราเอล แล้วเราจะอวยพรพวกเขา"

Chapter 7

¹ในวันที่โมเสสได้ตั้งพลับพลาเสร็จนั้น ท่านได้เจิมพลับพลาและแยกพลับพลาขึ้นไว้แต่พระยาห์เวห์ พร้อมกับเครื่องใช้ทุกอย่างของพลับพลาขึ้นนั้น ท่านได้ทำการ

เจิมแท่นบูชา และของใช้ทุกอย่างของแท่นบูชานั้นเช่นเดียวกัน ท่านเจิมสิ่งเหล่านั้นและแยกไว้แด่พระยาเวห์²ในวันนั้น บรรดาผู้นำของอิสราเอล พวกหัวหน้าครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ได้ถวายเครื่องบูชา คนเหล่านี้เป็นผู้นำเผ่าต่าง ๆ พวกเขาได้ดูแลการนับจำนวนคนในการทำสำมะโนครัว³ พวกเขานำเครื่องถวายบูชาของพวกเขาต่อพระพักตร์พระยาเวห์ พวกเขา นำเครื่องถวายประทุนหกเล่มและวัวสิบสองตัวมา พวกเขา นำเครื่องถวายมาหนึ่งเล่มมาต่อผู้นำสองคน และผู้นำแต่ละคนได้นำวัวมาคนละหนึ่งตัว พวกเขาได้ถวายสิ่งเหล่านี้ข้างหน้าพลพลา

⁴แล้วพระยาเวห์ได้ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า⁵ "จงรับบรรดาเครื่องบูชาจากพวกเขา และใช้เครื่องบูชาเหล่านั้นสำหรับงานในเต็นท์นัดพบ จงมอบเครื่องบูชาเหล่านั้นให้กับคนเลวี ให้กับแต่ละคนตามที่ต้องการใช้สิ่งเหล่านั้นในงานของเขา⁶โมเสสจึงรับเครื่องถวายและฝูงวัวมา และท่านได้มอบเครื่องบูชาเหล่านั้นให้กับคนเลวี

⁷ท่านได้มอบเครื่องถวายสองเล่มและวัวสี่ตัวให้กับพงศ์พันธุ์ของเกอร์ซอน เพราะเป็นสิ่งที่ต้องการใช้ในการทำงานของพวกเขา⁸ท่านได้มอบเครื่องถวายสี่เล่มและวัวแปดตัวให้กับพงศ์พันธุ์ของเมราริ ให้อยู่ในความดูแลของธิดามารันบุตรชายของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิต ท่านได้ทำเช่นนี้ เพราะเป็นสิ่งที่ต้องการใช้ในการทำงานของพวกเขา⁹แต่ท่านไม่ได้มอบสิ่งใดจากสิ่งเหล่านี้ให้กับพงศ์พันธุ์ของอิสาคาเลย เพราะงานของพวกเขาเป็นงานเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นของพระยาเวห์ที่พวกเขาจะแบกไว้บนบ่าของพวกเขาเอง

¹⁰บรรดาผู้นำได้ถวายสิ่งของต่างๆ ของพวกเขาสำหรับการมอบถวายแท่นบูชาในวันที่โมเสสได้เจิมแท่นบูชา พวกผู้นำได้ถวายบรรดาเครื่องบูชาของพวกเขาข้างหน้าแท่นบูชา¹¹พระยาเวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า "ผู้นำแต่ละคนต้องถวายเครื่องบูชาสำหรับการมอบถวายแท่นบูชาในวันของเขาเอง"

¹²วันแรก นาหิซอนบุตรชายของอัมมินาดับแห่งเผ่ายูดาห์ ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา¹³เครื่องบูชาของเขาคือจานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซเชล และชามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเซเชล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซเชลของสถานนมัสการ ภาชนะทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันเพื่อเป็นธัญบูชา¹⁴เขาได้ถวายจานทองคำหนึ่งใบที่หนักสิบเซเชล และเต็มไปด้วยเครื่องหอม

¹⁵เขาถวายวัวหนุ่มหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา¹⁶เขาถวายแพะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาป¹⁷เขาถวายวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาของนาหิซอนบุตรชายของอัมมินาดับ

¹⁸วันที่สอง เนธันเอลบุตรชายของศุอาร์ผู้นำของเผ่าอิสสาการ ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา¹⁹เขาได้ถวายเป็นเครื่องบูชาของเขา คือจานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซเชล และชามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเซเชล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซเชลของสถานนมัสการ ภาชนะทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันเพื่อเป็นธัญบูชา²⁰เขาได้ถวายจานทองคำหนึ่งใบหนักสิบเซเชลที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมด้วย

²¹เขาถวายวัวหนุ่มหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา²²เขาถวายแพะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาป²³เขาถวายวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาของเนธันเอลบุตรชายของศุอาร์

²⁴วันที่สาม เอลิอัษบุตรชายของเฮโลน ผู้นำของพงศ์พันธุ์ของเศบูลุน ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา²⁵เครื่องบูชาของเขาคือจานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซเชล และชามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเซเชล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซเชลของสถานนมัสการ ภาชนะทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันเพื่อเป็นธัญบูชา²⁶เขาได้ถวายจานทองคำหนึ่งใบหนักสิบเซเชลที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมด้วย

²⁷เขาถวายวัวหนุ่มหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา²⁸เขาถวายแพะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาป²⁹เขาถวายวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาของเอลิอัษบุตรชายของเฮโลน

³⁰วันที่สี่ เอลิซุรบุตรชายของเซเดเออร์ ผู้นำของพงศ์พันธุ์ของรูเบน ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา³¹เครื่องบูชาของเขาคือจานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซเชล และชามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเซเชล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซเชลของสถานนมัสการ ภาชนะทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันเพื่อเป็นธัญบูชา³²เขาได้ถวายจานทองคำหนึ่งใบหนักสิบเซเชลที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมด้วย

³³เขาถวายวัวหนุ่มหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา³⁴เขาถวายแพะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาป³⁵เขาถวายวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาของเอลิซุรบุตรชายของเซเดเออร์

³⁶วันที่ห้า เชลูมิเอลบุตรชายของศุริชดัย ผู้นำของพงศ์พันธุ์ของสิเมโอน ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา³⁷เครื่องบูชาของเขาคือจานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซเชล และชามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเซเชล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซเชลของสถานนมัสการ ภาชนะทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันเพื่อเป็นธัญบูชา³⁸เขาได้ถวายจานทองคำหนึ่งใบหนักสิบเซเชลที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมด้วย

³⁹เขาถวายวัวหนุ่มหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา⁴⁰เขาถวายแพะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาป⁴¹เขาถวายวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาของเชลูมิเอลบุตรชายของศุริชดัย

⁴²วันที่หก เอลิอาสาบุตรชายของเดอเอล ผู้นำของพงศ์พันธุ์ของกาต ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา⁴³เครื่องบูชาของเขาคือจานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซเชล และชามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเซเชล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซเชลของสถานนมัสการ ภาชนะทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันเพื่อเป็นธัญบูชา⁴⁴เขาได้ถวายจานทองคำหนึ่งใบหนักสิบเซเชลที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมด้วย

⁴⁵ เขากวายเป็นวัวหนุ่มหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา⁴⁶ เขากวายเป็นแกะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาป⁴⁷ เขากวายเป็นผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาของเอลียาซาบุตรชายของเดอลูเอล

⁴⁸วันที่เจ็ด เอสีซามานุตรชายของอัมมีฮูด ผู้นำของพงศ์พันธุ์ของเอฟราอิม ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา⁴⁹ เครื่องบูชาของเขาคือจานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซเชล และชามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบบเซเชล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซเชลของสถานนมัสการ ภาษาทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีคล้าน้ำมันเพื่อเป็น รัษฎบูชา⁵⁰ เขาได้ถวายจานทองคำหนึ่งใบหนักสิบเซเชลที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมด้วย

⁵¹ เขากวายเป็นวัวหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา⁵² เขากวายเป็นผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาป⁵³ เขากวายเป็นผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันตติบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาของเอลีชามาบุตรชายของอัมมิจูด

⁵⁴วันที่แปด กามาลีเอลบุตรชายของเปเลาหิซรุ ผู้นำของพงศ์พันธุ์ของมนัสเสห์ ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา⁵⁵ เครื่องบูชาของเขาคือจานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซเชล และชามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเซเชล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซเชลของสถานนมัสการ ภาษาทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีคล้ายน้ำมันเพื่อเป็น รัญบูชา⁵⁶ เขาได้ถวายจานทองคำหนึ่งใบหนักสิบเซเชลที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมด้วย

⁵⁷ เขากายวิภนึ่งหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา⁵⁸ เขากายแพะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาป⁵⁹ เขากายวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบาป นี่เป็นเครื่องบูชาของกามาลิเอลบุตรชายของเปดาห์ซุซ

⁶⁰วันที่เก้า อาบีตันบุตรชายของกิโดเอนี ผู้นำของพงศ์พันธุ์ของเบนยามิน ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา⁶¹เครื่องบูชาของเขาคืออานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซเชล และชามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเซเชล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซเชลของสถานนมัสการ ภาชนะทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีคล้าน้ำมันเพื่อเป็นธัญบูชา⁶²เขาได้ถวายอานทองคำหนึ่งใบหนักสิบเซเชลก็เต็มไปด้วยเครื่องหอมด้วย

⁶³ เขากวายเป็นวัวหนุ่มหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา⁶⁴ เขากวายเป็นแกะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาป⁶⁵ เขากวายเป็นผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาของอาบิถันบุตรชายของกิเดโอน

⁶⁶วันที่สิบ อาซิเอเซอร์บุตรชายของอัมมีซัดดัย ผู้นำของพงศ์พันธุ์ของดาน ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา⁶⁷ เครื่องบูชาของเขาคือจานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซเชล และสามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเซเชล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซเชลของสถานนมัสการ ภาษาทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันเพื่อเป็น รัษฎนา⁶⁸ เขาได้ถวายจานทองคำหนึ่งใบหนักสิบเซเชลที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมด้วย

⁶⁹ เขากายวัชว์คนหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา⁷⁰ เขากายแพะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาป⁷¹ เขากายวัชว์ผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาของอาเหิเอเซอร์นุตรชายของอัมมีซัดดัย

⁷²วันที่สิบเจ็ด ปากีเอลบุตรชายของโฮคราน ผู้นำของพงศ์พันธุ์ของอาเซอร์ ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา⁷³ เครื่องบูชาของเขาคือจานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซเชล และสามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเซเชล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซเชลของสถานนมัสการ ภาษะนทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งเนื้อละเอียดยัดเคล้าน้ำมันเพื่อเป็นธัญบูชา⁷⁴ เขาได้ถวายจันทองคำหนึ่งใบหนักสิบเซเชลที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมด้วย

⁷⁵ เขากายวิภนึ่งหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา⁷⁶ เขากายแพะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาป⁷⁷ เขากายวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันตติบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาของปาห์เอลบุตรชายของโอราน

⁷⁸วันที่สิบสอง อาหิราบุตรชายของเอนันต์ ผู้นำของพงศ์พันธุ์ของนัฟทาลี ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา⁷⁹ เครื่องบูชาของเขาคือจานเงินหนึ่งในหนัก 130 เซล และชามเงินหนึ่งในหนักเจ็ดสิบเซลตามมาตรฐานน้ำหนักของเซลของสถานนมัสการ ภาษาทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันเพื่อเป็นธัญ
 บข⁸⁰ เขาได้ถวายจานทองคำหนึ่งในหนักสิบเซลที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมด้วย

⁸¹ เขากวายเป็นวัวหนุ่มหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา⁸² เขากวายเป็นแกะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาป⁸³ เขากวายเป็นผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาของอาหิราบตรชายของเอโนน

⁸⁴บรรดาผู้นำของอิสราเอลได้แยกสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไว้ ในวันที่โมเสสเจิมแท่นบูชาขึ้น พวกเขาแยกจางเงินสิบสองใบ ชามเงินสิบสองใบ และจางทองคำสิบสองใบ⁸⁵จางเงินแต่ละใบหนัก 130 เซเซล และชามเงินแต่ละใบหนักเจ็ดสิบเซเซล ภาษา-เจ็ดทั้งหมดมีน้ำหนัก 2,400 เซเซลตามมาตรฐานน้ำหนักของเซเซลของสภานบิשראל⁸⁶จางทองคำแต่ละใบก็เต็มด้วยเครื่องหอมหนักสิบเซเซลตามมาตรฐานน้ำหนักของเซเซลของสภานบิשראל จางทองคำทั้งหมดหนัก 120 เซเซล

⁸⁷ พวกเขาแยกสัตว์ทั้งหมดไว้เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา คือวัวสิบสองตัว แกะผู้สิบสองตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสองตัว พวกเขาได้ถวายธัญญาของ พวกเขา พวกเขาได้ถวายแพะผู้สิบสองตัวเป็นเครื่องบูชาบาป⁸⁸ พวกเขาได้ถวายจากฝูงสัตว์ทั้งหมดของพวกเขา คือ วัวยี่สิบสี่ตัว แกะผู้หกสิบตัว แพะผู้ หกสิบตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหกสิบตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชา นี่เป็นการมอบถวายแก่นบชา หลังจากที่ได้เจิมแก่นบชาขึ้นแล้ว⁸⁹ เมื่อ

โมเสสเข้าไปในเต็นท์นัดพบเพื่อทูลพระยาห์เวห์ ท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ตรัสกับท่าน พระยาห์เวห์ตรัสกับท่านจากเหนือฝ้ายลอบ้างบาปที่อยู่บนหัวแห่งคำพยาน จากระหว่างเศรูนทั้งสอง พระองค์ได้ตรัสกับท่าน

Chapter 8

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า²“จงพูดกับอาโรน จงบอกเขาว่า 'ตะเกียงเจ็ดดวงต้องส่องแสงไปทางด้านหน้าของคันประทีป เมื่อเจ้าจุดตะเกียงเหล่านั้น'"³อาโรนก็ได้ทำดังนี้ ท่านจุดตะเกียงบนคันประทีปเพื่อให้ส่องแสงไปทางด้านหน้าของคันประทีปนั้น ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสส⁴ คันประทีปได้ทำขึ้นในลักษณะนี้ พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงให้โมเสสเห็นแบบสำหรับคันประทีป คันประทีปนั้นทำด้วยทองคำตั้งแต่ฐานจนถึงยอด พร้อมด้วยถ้วยที่มีวลดลายเหมือนดอกไม้

⁵พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า⁶“จงนำคนเลวีออกจากท่ามกลางคนอิสราเอล และชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์”⁷จงทำดังนี้กับพวกเขาในการชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ คือจงประพรมบนพวกเขาด้วยน้ำชำระบาป จงให้พวกเขาโกนทั่วทั้งตัวของพวกเขา และซักเสื้อผ้าของพวกเขา การทำเช่นนี้เป็นการชำระตัวพวกเขาเองให้บริสุทธิ์⁸ แล้วให้พวกเขานำวัวหนุ่มมาตัวหนึ่งและรัญญูชายคู่กันที่เป็นแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมัน ให้พวกเขาเอาวัวหนุ่มอีกตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชาลบบาป

⁹เจ้าจงนำคนเลวีมาที่ด้านหน้าเต็นท์นัดพบ และให้เรียกชุมชนของคนอิสราเอลทั้งหมดมาชุมนุมกัน¹⁰เมื่อเจ้านำคนเลวีมาอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ คนอิสราเอลต้องวางมือของพวกเขาบนคนเลวี¹¹อาโรนต้องถวายคนเลวีต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์เป็นเครื่องบูชาโบทถวายจากคนอิสราเอล เพื่อให้พวกเขาทำงานปรนนิบัติของพระยาห์เวห์

¹²คนเลวีต้องวางมือของพวกเขาบนหัวของวัวทั้งสองตัวนั้น เจ้าต้องถวายวัวตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาลบบาป และวัวอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาต่อเรา เพื่อลบบาปให้กับคนเลวี¹³จงให้คนเลวีอยู่ต่อหน้าอาโรนและต่อหน้าบรรดานุตรชายของเขา และยกพวกเขาขึ้นเป็นเครื่องบูชาโบทถวายต่อเรา¹⁴ในการทำเช่นนี้ เจ้าต้องแยกคนเลวีออกจากท่ามกลางคนอิสราเอล คนเลวีจะเป็นของเรา¹⁵หลังจากนั้น คนเลวีต้องเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ เจ้าต้องชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ เจ้าต้องถวายพวกเขาเป็นเครื่องบูชาโบทถวาย

¹⁶จงทำเช่นนี้ เพราะพวกเขาเป็นของเราอย่างแท้จริงจากท่ามกลางคนอิสราเอล พวกเขาจะมาเป็นคนที่เด็กชายแต่ละคนที่เกิดจากครรภ์เป็นคนแรก คือบุตรหัวปีของพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลทั้งหมด เราได้รับเอาคนเลวีไว้สำหรับเราเอง¹⁷บุตรหัวปีทั้งหมดท่ามกลางคนอิสราเอลเป็นของเรา ทั้งคนและสัตว์ ในวันที่เราได้เอาชีวิตบุตรหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ เราได้แยกพวกเขาไว้สำหรับเราเอง¹⁸เราได้รับเอาคนเลวีจากท่ามกลางคนอิสราเอลมาแทนที่บุตรหัวปีทั้งหมด¹⁹เราได้มอบพวกเขาเป็นของประทานให้กับอาโรนและบรรดานุตรชายของเขา เราได้รับเอาพวกเขาจากท่ามกลางคนอิสราเอลเพื่อที่จะทำงานของคนอิสราเอลในเต็นท์นัดพบ เราได้มอบพวกเขาเพื่อลบบาปให้กับคนอิสราเอล เพื่อที่จะไม่ปดภัยพิบัติใด ๆ จะทำร้ายคนเหล่านั้น เมื่อพวกเขามาอยู่ใกล้สุทธสถาน”

²⁰โมเสส อาโรน และชุมชนของคนอิสราเอลทั้งหมดก็ได้ทำดังนี้กับคนเลวี พวกเขาได้ทำทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสสเกี่ยวกับคนเลวี คนอิสราเอลก็ได้ทำดังนี้กับพวกเขา²¹คนเลวีก็ชำระตนเองให้บริสุทธิ์ พวกเขาซักเสื้อผ้าของตน และอาโรนได้ถวายพวกเขาเป็นเครื่องบูชาโบทถวายแด่พระยาห์เวห์ และท่านก็ทำการลบบาปให้กับพวกเขาเพื่อชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์²²หลังจากนั้น คนเลวีก็ได้เข้าไปทำการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาในเต็นท์นัดพบต่อหน้าอาโรนและต่อหน้าบรรดานุตรชายของอาโรน นี่เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชากับโมเสสเกี่ยวกับคนเลวี พวกเขาได้ปฏิบัติต่อพวกเขาคนเลวีทุกคนในวิธีการนี้

²³พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า²⁴“กฎทั้งหมดนี้ใช้สำหรับคนเลวีที่มีอายุยี่สิบห้าปีขึ้นไป พวกเขาต้องเข้าร่วมในกลุ่มเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ²⁵พวกเขาต้องหยุดการปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะนี้ เมื่อมีอายุห้าสิบปี เมื่อมีอายุถึงที่กำหนดไว้แล้ว พวกเขาไม่ต้องปฏิบัติหน้าที่อีกต่อไป²⁶พวกเขาอาจจะยังช่วยพวกพี่น้องของตนที่ยังทำงานอยู่ในเต็นท์นัดพบก็ได้ แต่พวกเขาไม่ต้องปฏิบัติหน้าที่อีกต่อไป เจ้าต้องกำกับดูแลคนเลวีในเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด”

Chapter 9

¹ในเดือนที่หนึ่งปีที่สอง หลังจากที่พวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสในถิ่นทุรกันดารซีนาย พระองค์ตรัสว่า²“จงให้คนอิสราเอลถือปัสกาตามเวลาที่กำหนดไว้ของปี³ในวันที่สี่สัปดาห์ของเดือนนี้ เจ้าต้องถือปัสกาตามเวลาที่กำหนดไว้ของปี เจ้าต้องถือปัสกาตามกฎระเบียบทุกอย่างและทำตามข้อบังคับทั้งสิ้นที่เกี่ยวข้องกับเทศกาลนั้น

⁴ดังนั้น โมเสสจึงได้บอกกับคนอิสราเอลว่า พวกเขาควรจะถือเทศกาลปัสกา⁵ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงถือปัสกาในเดือนที่หนึ่ง เวลาเย็นวันที่สี่ของเดือนนั้นในถิ่นทุรกันดารซีนาย คนอิสราเอลก็ได้ทำตามทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาให้โมเสสทำ

⁶มีบางคนที่เป็นมลทินเนื่องจากศพ พวกเขาไม่สามารถถือปัสกาในวันนั้นได้ พวกเขาจึงไปอยู่ต่อหน้าโมเสสและอาโรนในวันเดียวกันนั้น⁷คนเหล่านั้นกล่าวกับโมเสสว่า “เราได้เป็นมลทินเพราะศพ ทำไม่ท่านจึงห้ามเราจากการถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ตามเวลาที่กำหนดไว้ของปีท่ามกลางคนอิสราเอล?”⁸โมเสสจึงตอบคนเหล่านั้นว่า “จงคอยข้าพเจ้าเพื่อที่จะฟังว่า พระยาห์เวห์จะตรัสสิ่งอะไรเกี่ยวกับพวกท่าน”

⁹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า¹⁰“จงพูดกับคนอิสราเอล จงบอกเขาว่า ‘ถ้าคนใดในพวกเจ้า หรือพงศ์พันธุ์ของเจ้าเป็นมลทินเพราะศพ หรืออยู่

ระหว่างการเดินทางไกล เขาก็ยังถือปัสกาแด่พระยาห์เวห์ได้¹¹ พวกเขาต้องถือปัสกาในเดือนที่สอง เวลาเย็นวันที่สิบสี่ พวกเขาต้องกินปัสกาพร้อมกับขนมปังที่ปราศจากเชื้อกับผักสด¹² พวกเขาต้องไม่เหลือปัสกานั้นไว้จนรุ่งเช้า หรือหักกระดูกใดๆ ของมัน พวกเขาต้องทำตามกฎระเบียบของปัสกา

¹³แต่คนใดที่ไม่เป็นมลทิน และไม่ได้อยู่ระหว่างการเดินทาง แต่ผู้นั้นไม่ได้ถือปัสกา คนนั้นต้องถูกตัดขาดจากชุมชนของเขา เพราะเขาไม่ถวายเครื่องบูชาที่พระยาห์เวห์ที่ทรงประสงค์ตามเวลาที่กำหนดไว้ของปี คนนั้นต้องแบกรับบาปของเขา¹⁴ ถ้าคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาและถือปัสกาเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ เขาต้องถือปัสกาและทำทุกอย่างตามที่พระองค์ได้ทรงบัญชาไว้ ในการถือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของปัสกาและทำตามกฎของปัสกา เจ้าต้องมีกฎอย่างเดียวกันสำหรับคนต่างด้าวและสำหรับทุกคนที่เกิดในแผ่นดินนี้

¹⁵ในวันที่จัดตั้งพลับพลา มีเมฆมาปกคลุมพลับพลาที่เป็นเต็นท์แห่งพันธสัญญาพระบัญชา ในตอนเย็นเมฆที่อยู่นือพลับพลา ก็จะปรากฏเหมือนไฟจนถึงรุ่งเช้า¹⁶ ก็จะเป็นเช่นนั้นอยู่เสมอ เมฆจะปกคลุมพลับพลาและปรากฏเหมือนไฟในตอนกลางคืน¹⁷ เมื่อใดก็ตามที่เมฆลอยขึ้นไปจากเต็นท์นั้น คนอิสราเอลก็จะออกเดินทางไป เมฆหยุดลงที่ใดก็ตาม คนอิสราเอลก็จะตั้งค่ายพักที่นั่น

¹⁸คนอิสราเอลจะออกเดินทางตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ และพวกเขาจะตั้งค่ายพักตามพระบัญชาของพระองค์ ในขณะที่เมฆยังคงหยุดอยู่นือพลับพลา พวกเขาจะพักในค่ายพักของพวกเขา¹⁹ เมื่อเมฆยังคงอยู่นือพลับพลาเป็นเวลาหลายวัน แล้วคนอิสราเอลก็จะทำตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ และไม่ออกเดินทาง²⁰ บางครั้งเมฆยังคงอยู่นือพลับพลาเพียงไม่กี่วัน ในกรณีนั้น พวกเขาต้องทำตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะตั้งค่ายพักและออกเดินทางอีกครั้งตามพระบัญชาของพระองค์

²¹บางครั้งเมฆก็ปรากฏในค่ายพักตั้งแต่ตอนเย็นจนถึงตอนเช้า เมื่อเมฆลอยขึ้นไปในตอนเช้า พวกเขาจะออกเดินทาง ถ้าเมฆคงอยู่เป็นเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืน แต่เมื่อเมฆลอยขึ้นไป พวกเขาจะเดินทางต่อไป²² ไม่ว่าเมฆจะอยู่นือพลับพลาเป็นเวลาสองวัน หนึ่งเดือน หรือหนึ่งปี ตามใดก็ตามที่เมฆยังอยู่ที่นั่น คนอิสราเอลต้องพักอยู่ในค่ายพักของพวกเขาและไม่ออกเดินทาง แต่เมื่อใดก็ตามที่เมฆลอยขึ้นไป พวกเขาจะออกเดินทาง²³ พวกเขาจะตั้งค่ายพักตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ และพวกเขาจะเดินทางตามพระบัญชาของพระองค์ พวกเขาจะทำตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ที่ทรงประทานผ่านทางโมเสส

Chapter 10

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า² "จงทำแท่นเงินสองคัน จงทอเงินด้วยก้อนทองคำแท่นเหล่านั้น เจ้าต้องใช้แท่นเพื่อที่จะเรียกชุมนุมให้มาชุมนุมกัน และเรียกชุมนุมให้เคลื่อนย้ายค่ายพักของพวกเขา³ พวกปุโรหิตต้องเป่าแท่นทั้งสองเพื่อเรียกชุมนุมทั้งหมดมาชุมนุมอยู่ข้างหน้าเจ้าที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ⁴ ถ้าพวกปุโรหิตเป่าแท่นเพียงคันเดียว แล้วบรรดาผู้นำที่เป็นหัวหน้าของตระกูลต่างๆ ของอิสราเอลก็ต้องมาชุมนุมกับเจ้า

⁵เมื่อเจ้าเป่าแท่นเป็นสัญญาณเสียงดัง บรรดาค่ายพักทางด้านทิศตะวันออกต้องเริ่มออกเดินทาง⁶ เมื่อเจ้าเป่าแท่นเป็นสัญญาณเสียงดังครั้งที่สอง บรรดาค่ายพักทางด้านทิศใต้ก็ต้องเริ่มออกเดินทาง พวกเขาต้องเป่าเป็นสัญญาณเสียงดังสำหรับการเดินทางของพวกเขา⁷ เมื่อชุมนุมมาชุมนุมกัน จงเป่าแท่นเหล่านั้น แต่ไม่ต้องเสียงดัง⁸ พวกบุตรชายของอาโรน บรรดาปุโรหิตต้องเป่าแท่น แท่นนี้จะเป่าเป็นกฎระเบียบสำหรับพวกเขาตลอดชั่วชาติพันธุ์ของพวกเขา

⁹เมื่อพวกเขาออกไปทำสงครามกับศัตรูที่ข่มเหงเจ้าในแผ่นดินของเจ้า แล้วเจ้าต้องเป่าสัญญาณปลุกด้วยแท่นเหล่านั้น เรา พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าจะระลึกถึงพวกเขา และจะช่วยพวกเขาให้พ้นจากศัตรูของพวกเขา¹⁰ ในเวลาแห่งการเฉลิมฉลอง ทั้งเทศกาลงานเลี้ยงที่จะจัดขึ้นเป็นประจำ และทุกต้นเดือน เจ้าต้องเป่าแท่นเช่นเดียวกันเพื่อให้เกียรติแก่เครื่องเผาบูชาของเจ้า และเป่าแท่นเหนือเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชาของเจ้า สิ่งเหล่านี้จะเป็นการทำให้พวกเขาระลึกถึงเรา พระเจ้าของพวกเขา เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า"

¹¹ในวันที่ยี่สิบของเดือนที่สองปีที่สอง เมฆก็ลอยขึ้นไปจากพลับพลาแห่งพันธสัญญาพระบัญชา¹² แล้วคนอิสราเอลก็ออกเดินทางจากถิ่นทุรกันดารซีนาย เมฆนั้นก็หยุดในถิ่นทุรกันดารปาราน¹³ พวกเขาได้ออกเดินทางครั้งแรกตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ที่ได้ทรงประทานผ่านทางโมเสส

¹⁴ค่ายพักภายใต้ธงของพงศ์พันธุ์ยูดาห์ออกเดินทางเป็นกองแรกที่เคลื่อนขบวนแต่ละกองของพวกเขาออกไป นาหิโชนบุตรชายของอัมมีนาคับได้นำกองของยูดาห์¹⁵ เนธันเอลบุตรชายของศุอาห์ได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์อิสสาคาร์¹⁶ เอลิอับุตรชายของเฮโลนได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์เศบูลุน¹⁷ พงศ์พันธุ์เกอร์ซอนและของเมรารี ผู้ที่ดูแลพลับพลาที่รื้อพลับพลาลง แล้วพวกเขาก็ออกเดินทาง

¹⁸ต่อมา บรรดากองที่อยู่ภายใต้ธงของค่ายพักรูเบนก็เริ่มออกเดินทาง เอลิซุรบุตรชายของเฮเดเฮอร์ได้นำกองของรูเบน¹⁹ เชลูมิเอลบุตรชายของศุริชดัด้ยได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์สิเมโอน²⁰ เอลีอาสาบุตรชายของเดอเอลได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์กาดี²¹ คนโคธาออกเดินทาง พวกเขาแบกหามเครื่องใช้บริสุทธ์ของสถานนมัสการ ส่วนกองอื่น ๆ ก็จะจัดตั้งพลับพลา ก่อนที่คนโคธาจะไปถึงที่ค่ายพักต่อไป

²²บรรดากองที่อยู่ภายใต้ธงของพงศ์พันธุ์เลวีออกเดินทางเป็นลำดับต่อไป เอลีชามบุตรชายของอัมมีนาคับได้นำกองของเลวี²³ กามาเลเอลบุตรชายของเปเลาห์ได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์มนัสเสห์²⁴ อามีดับุตรชายของกิเลอาดได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์เบนยามิน²⁵ บรรดากองที่ตั้งค่ายพักภายใต้ธงของพงศ์พันธุ์ดานออกเดินทางเป็นกองสุดท้าย อาหิเอเชอร์บุตรของอัมมีนาคับได้นำกองของดาน

²⁶ปาคีเอลบุตรชายของโอรานได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์อาเชอร์²⁷ อาหิราบุตรชายของเอนันได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์นัฟทาลี²⁸ นี่เป็นรูปแบบการเดินทางของกองต่างๆ ของคนอิสราเอล

²⁹โมเสสได้พูดกับโฮบับบุตรชายของเรอูเอลคนมีเดีย เรอูเอลเป็นบิดาของกรรยาของโมเสส โมเสสได้พูดกับโฮบับว่า "เรากำลังเดินทางไปยังสถานที่ที่พระ

ยาคอบได้ทรงบอกไว้ พระยาคอบได้ตรัสว่า 'เราจะมอบแผ่นดินนั้นให้กับพวกเจ้า' มากับเราเถิด และเราจะทำดีต่อท่าน พระยาคอบได้ทรงสัญญาว่าจะทรงทำดีต่ออิสราเอล³⁰ แต่โยบับได้บอกโมเสสว่า "ข้าพเจ้าจะไม่ไปกับท่าน ข้าพเจ้าจะไปยังแผ่นดินของข้าพเจ้า และชุมชนของข้าพเจ้า"³¹ แล้วโมเสสจึงได้ตอบว่า "อย่าจากเราไปเลย ท่านรู้วิธีการตั้งค่ายพักในถิ่นทุรกันดาร ท่านต้องคอยเฝ้าระวังให้กับเรา"³² ถ้าท่านไปกับเรา เราจะทำดีต่อท่านเช่นเดียวกับที่พระยาคอบทรงทำดีต่อเรา"

³³ พวกเขาได้เดินทางจากภูเขาแห่งพระยาคอบเป็นเวลาสามวัน หีบแห่งพันธสัญญาของพระยาคอบก็ไปข้างหน้าพวกเขาเป็นเวลาสามวัน เพื่อที่จะหาสถานที่พักให้กับพวกเขา³⁴ เมฆของพระยาคอบอยู่เหนือพวกเขาในตอนกลางวันในขณะที่พวกเขาเดินทาง³⁵ เมื่อใดก็ตามที่หีบนั้นออกเดินทาง โมเสสจะกล่าวว่า "ขอพระยาคอบทรงลุกขึ้น ขอร้องทำให้ศัตรูของพระองค์กระจัดกระจายไป ขอให้คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระองค์ต้องวิ่งหนีไปจากพระองค์"³⁶ เมื่อใดก็ตามที่หีบนั้นหยุดลง โมเสสก็จะกล่าวว่า "ขอพระยาคอบทรงกลับมาสู่คนอิสราเอลที่มีจำนวนมากมายหลายหมื่นคนนี้ด้วยเถิด"

Chapter 11

¹ บัดนี้ ประชาชนได้บ่นเกี่ยวกับความยากลำบากของพวกเขา ขณะที่พระยาคอบทรงพักอยู่ พระยาคอบทรงได้ยินคนเหล่านั้นแล้วก็กริ้ว ไฟจากพระยาคอบได้เผาไหม้อยู่ท่ามกลางพวกเขา และเผาค่ายพักที่อยู่รอบนอกไปบางส่วน² แล้วประชาชนก็ร้องขอต่อโมเสส ดังนั้น โมเสสจึงได้อธิษฐานต่อพระยาคอบ แล้วไฟนั้นก็ดับ³ พวกเขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่าทาบะราห์ เพราะไฟของพระยาคอบได้เผาไหม้อยู่ท่ามกลางพวกเขา

⁴ พวกคนต่างชาติบางคนก็เข้ามาตั้งค่ายพักอยู่กับพงศ์พันธุ์อิสราเอล พวกเขาต้องการอาหารที่ดีกว่ามากิน แล้วคนอิสราเอลก็เริ่มร้องไห้คร่ำครวญและกล่าวว่า "ใครจะให้เนื้อเรากิน?"⁵ ความคิดถึงปลาในอียิปต์ที่เราได้กินโดยไม่ต้องเสียอะไร อีกทั้ง แตงกวา แตงโม ต้นกระเทียม หัวหอม และหัวกระเทียม⁶ บัดนี้เราเมื่ออาหารนี้เต็มทนแล้ว เพราะที่เราเห็นทั้งหมดก็มีแต่มานา"

⁷ มานามีลักษณะเหมือนเมล็ดผักชี ดูเหมือนยางไม้⁸ ประชาชนก็เดินออกไปรอบ ๆ และเก็บมานา พวกเขาบดมานาในไม้หิน ตำในครก ต้มในหม้อและทำเป็นขนม มานามีรสเหมือนกับน้ำมันมะกอกสด⁹ เมื่อน้ำค้างตกลงมาเหนือค่ายพักในตอนกลางคืน มานาก็จะตกลงมาด้วย

¹⁰ โมเสสได้ยืนยันว่าประชาชนพากันร้องไห้คร่ำครวญในครอบครัวของพวกเขา และผู้ชายทุกคนก็อยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ของตน พระยาคอบกริ้วมาก และการบ่นของพวกเขาเป็นความผิดในสายตาของโมเสส¹¹ โมเสสจึงทูลพระยาคอบว่า "ทำไมพระองค์จึงทรงทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์ลำบากเช่นนี้? ทำไมพระองค์จึงไม่ทรงพอพระทัยข้าพระองค์? พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์แบกภาระหนักจนเกินกำลังกับคนทั้งหมัดนี้¹² ข้าพระองค์ตั้งท้องคนเหล่านั้นมาหรือ? ข้าพระองค์คลอดพวกเขามา เพื่อที่พระองค์จะตรัสกับข้าพระองค์ว่า 'จงอุ้มพวกเขาไว้แบบของเจ้าเหมือนกับบิดาอุ้มลูกน้อยหรือ?' ข้าพระองค์ควรจะอุ้มพวกเขาไปยังแผ่นดินที่พระองค์ทรงสาบานกับบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาว่าจะทรงมอบให้กับพวกเขาหรือ?"

¹³ ข้าพระองค์จะหาเนื้อจากที่ไหนมาให้คนทั้งหมัดนี้ได้? พวกเขากำลังร้องไห้คร่ำครวญต่อหน้าข้าพระองค์ และบอกว่า "ขอเนื้อให้เรากิน"¹⁴ ข้าพระองค์เพียงคนเดียวไม่สามารถแบกรับคนเหล่านี้ทั้งหมดได้ พวกเขาจำนวนมากเกินไปสำหรับข้าพระองค์¹⁵ ถ้าหากพระองค์จะทรงทำแก่ข้าพระองค์เช่นนี้ ก็ขอให้พระองค์ประหารข้าพระองค์เสียเถิดเถิด ถ้าพระองค์ทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ก็ขอร้องเอาความทุกข์ยากของข้าพระองค์ออกไปด้วยเถิด"

¹⁶ พระยาคอบตรัสกับโมเสสว่า "จงพาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลเจ็ดสิบคนมาหาเรา ขอให้แน่ใจว่าพวกเขาเป็นพวกผู้ใหญ่และเป็นพวกเจ้าน้ำตาของประชาชนจงพาพวกเขามาที่เต็นท์นัดพบ และยืนอยู่กับเจ้านั้น¹⁷ เราจะลงมาและสนทนากับเจ้านั้น เราจะเอาพระวิญญาณที่อยู่บนเจ้าบางส่วนมาและใส่ลงไปในพวกเขา พวกเขาจะแบกภาระของประชาชนร่วมกับเจ้า เจ้าไม่ต้องแบกภาระนั้นเพียงคนเดียว¹⁸ จงบอกประชาชนว่า 'จงชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับพรุ่งนี้ และพวกเขาจะได้กินเนื้อจริงๆ เพราะพวกเขาได้ร้องไห้คร่ำครวญ และพระยาคอบได้ทรงได้ยินที่พวกเขาพูดว่า 'ใครจะให้เนื้อเรากิน? เราอยู่ในอียิปต์ก็ต่ออยู่แล้ว' เพราะฉะนั้น พระยาคอบจะทรงประทานเนื้อให้แก่พวกเขา และพวกเขาก็จะได้กินเนื้อ

¹⁹ พวกเขาจะไม่ได้อีกเนื้อแค่เพียงวันเดียว สองวัน ห้าวัน สิบวันหรือยี่สิบวัน²⁰ แต่พวกเขาก็กินเนื้อตลอดทั้งเดือนจนเนื้อออกมาจากอกของเจ้า จนเนื้อทำให้พวกเขาเอียน เพราะพวกเขาปฏิเสธพระยาคอบผู้ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขา เจ้าได้ร้องไห้คร่ำครวญต่อพระพักตร์พระยาคอบ เจ้าบอกว่า 'ทำไมเราจึงออกมาจากอียิปต์?'"²¹ แล้วโมเสสทูลว่า "ข้าพระองค์อยู่กับคน 600,000 คน และพระองค์ได้ตรัสว่า 'เราจะให้เนื้อพวกเขากินตลอดทั้งเดือน'²² เราควรจะทำฝูงแพะแกะและฝูงโคมาเพื่อให้พวกเขาพอใจหรือ? เราควรจะทำปลาทั้งหมดในทะเลมาเพื่อให้พวกเขาพอใจหรือ?"

²³ พระยาคอบตรัสกับโมเสสว่า "มือของเราสิ้นไปหรือ? บัดนี้ เจ้าจะเห็นว่าคำของเราเป็นจริงหรือไม่"²⁴ โมเสสออกไปและบอกถ้อยคำที่พระยาคอบตรัสต่อประชาชน ท่านได้ประชุมผู้ใหญ่ของประชาชนเจ็ดสิบคน และให้พวกเขายืนอยู่รอบเต็นท์นั้น²⁵ พระยาคอบทรงลงมาในเมฆและตรัสกับโมเสส พระยาคอบได้ทรงนำพระวิญญาณบนโมเสสบางส่วนไปใส่บนพวกผู้ใหญ่ทั้งเจ็ดสิบคนนั้น เมื่อพระวิญญาณทรงสถิตบนพวกเขา พวกเขา ก็เผยพระวจนะ แต่เฉพาะในช่วงเวลานั้น และไม่ได้ทำอีกเลย

²⁶ ชายสองคนที่ยังอยู่ในค่ายพัก ชื่อเอลาด และเมดา พระวิญญาณได้ทรงสถิตบนพวกเขาเช่นกัน ชื่อของพวกเขาอยู่ในรายชื่อด้วย แต่พวกเขาไม่ได้ออกไปที่เต็นท์นั้น อย่างไรก็ตาม พวกเขา ก็เผยพระวจนะในค่ายพัก²⁷ ชายหนุ่มคนหนึ่งที่อยู่ในค่ายพักนั้นได้วิ่งมาบอกโมเสสว่า "เอลาด และเมดา กำลังเผยพระวจนะอยู่ในค่ายพัก"²⁸ ผู้ช่วยของโมเสส ซึ่งเป็นคนหนึ่งของคนที่เขาเลือกมาบอกกับโมเสสว่า "เจ้านายของข้าพเจ้า ขอให้พวกเขาหยุดพูดเถิด"²⁹ โมเสสบอกกับเขาว่า "ท่านอิจา เพราะเห็นแก่เราหรือ?" ข้าพเจ้าอยากให้ประชาชนทุกคนของพระยาคอบเป็นผู้เผยพระวจนะ และเพื่อที่พระองค์จะทรงใส่พระวิญญาณของพระองค์ลงบนพวกเขาทุกคน"³⁰ แล้วโมเสสและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กลับไปยังค่ายพัก

³¹ แล้วลมก็พัดมาจากพระยาคอบ และหอบเอานกคุ่มมาจากทะเล พวกนกเหล่านั้นก็มาตกอยู่ใกล้ค่ายพัก ซึ่งเดินทางไปถึงประมาณหนึ่งวัน และเดินทางกลับ

มาประมาณหนึ่งวัน นกคุ้มก็ตกอยู่รอบค่ายพักสูงจากพื้นดินประมาณสองศอก³² ประชาชนก็จวนอยู่กับการจับนกคุ้มกันตลอดทั้งวันทั้งคืน และตลอดวันถัดมาด้วย ไม่มีใครที่จับนกคุ้มได้น้อยกว่าสิบไอเมอร์ พวกเขาแบ่งนกคุ้มให้แก่กันทั่วค่ายพัก³³ ในขณะที่เนือณก็ยังติดพันพวกเขาอยู่ ในขณะที่กำลังเคี้ยวเนื้อนั้นอยู่ พระยาห์เวห์ก็กริ้วพวกเขา พระองค์ทรงประหารคนเหล่านั้นด้วยโรคภัยร้ายแรง

³⁴เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า ชิบโร หักธาวาห์ เพราะที่นั่น พวกเขาได้ฝังศพคนเหล่านั้นที่ทะเลาะกันเนือมาก³⁵ ประชาชนได้เดินทางจากชิบโร หักธาวาห์ไปยังฮาเซโรที่พวกเขาได้พักอยู่

Chapter 12

¹ต่อมา มิเรียมกับอาโรนได้พูดต่อต้านโมเสส เพราะเหตุหญิงชาวคูซที่ท่นแต่งงานด้วย²พวกเขาได้กล่าวว่า "พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสคนเดียวเท่านั้นหรือ? พระองค์ไม่ตรัสกับเราบ้างหรือ?" พระยาห์เวห์ทรงได้ยินสิ่งที่พวกเขาพูด³ในขณะที่โมเสสเป็นคนที่ถ่อมใจยิ่งนัก ถ่อมใจยิ่งกว่าคนอื่นใดบนแผ่นดิน

⁴ในทันใดนั้น พระยาห์เวห์ก็ตรัสกับโมเสส อาโรน และมีเรียมว่า "พวกเจ้าทั้งสามคนจงออกไปที่เต็นท์นัดพบ" พวกเขาทั้งสามคนจึงออกไป⁵แล้วพระยาห์เวห์ก็เสด็จลงมาในเสาเมซ พระองค์ประทับยืนอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ และทรงเรียกอาโรนกับมิเรียม พวกเขาทั้งสองคนก็ออกมาข้างหน้า⁶พระยาห์เวห์ตรัสว่า "บัดนี้ จงฟังถ้อยคำของเรา เมื่อผู้เผยพระวจนะของเราอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า เราจะสำแดงตัวเราเองต่อเขาในนิมิต และพูดกับเขาในความฝัน

⁷แต่โมเสสผู้รับใช้ของเราไม่ได้เป็นเช่นนั้น ในครัวเรือนทั้งหมดของเรา เขาเป็นคนสัตย์ซื่อ⁸เราพูดกับโมเสสโดยตรง ไม่ได้พูดด้วยนิมิตหรือคำปริศนา เขาได้เห็นสัญญาณของเรา ดังนั้น ทำไมพวกเจ้าจึงไม่เกรงกลัวที่พูดต่อต้านโมเสสผู้รับใช้ของเรา?"⁹พระพิโรธของพระยาห์เวห์ก็พลุ่งขึ้นต่อเขาทั้งสองคน แล้วพระองค์ก็ทรงจากพวกเขาไป

¹⁰เมฆก็ลอยขึ้นไปจากเต็นท์นั้น แล้วทันใดนั้น มิเรียมก็เป็นโรคเรื้อน ขาวราวกับหิมะ เมื่ออาโรนหันมาดูมิเรียม ท่านก็เห็นมิเรียมเป็นโรคเรื้อน¹¹อาโรนจึงกล่าวกับโมเสสว่า "โอ เจ้านายของข้าพเจ้า ขอโปรดอย่าถือโทษบาปนี้ต่อเราเลย เราได้พูดอย่างโง่เขลา และเราได้ทำบาปแล้ว"¹²ขออย่าให้นางเป็นเหมือนเด็กแรกเกิดที่ตายแล้ว ผู้ที่มีเนื้อหลุดไปครึ่งหนึ่ง ตอนที่คลอดออกมาจากครรภ์มารดา"

¹³ดังนั้น โมเสสจึงร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพระกรุณารักษานางให้หายด้วยเถิด"¹⁴พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "ถ้าบิดาของนางท่ม น้ำลายใส่หน้าของนาง นางก็จะอับอายไปเจ็ดวัน จงกักตัวนางไว้นอกค่ายเจ็ดวัน หลังจากนั้น จิงพานางเข้ามาอีกครั้ง"¹⁵ดังนั้น มิเรียมจึงถูกกักตัวไว้นอกค่ายเป็นเวลาเจ็ดวัน ประชาชนก็ไม่ออกเดินไป จนกระทั่งนางได้กลับมายังค่ายพัก¹⁶หลังจากนั้น ประชาชนก็ออกเดินทางไปจากฮาเซโร และตั้งค่ายพักในที่กันดารปาราน

Chapter 13

¹จากนั้น พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า²"จงส่งบางคนไปสอดแนมแผ่นดินคานาอันที่เราได้มอบให้แก่คนอิสราเอล จงส่งคนจากทุกเผ่าของบรรพบุรุษของพวกเขาแต่ละคน แต่ละคนต้องเป็นผู้นำท่ามกลางพวกเขา"³โมเสสจึงส่งพวกเขาไปจากถิ่นกันดารปาราน เพื่อให้พวกเขาทำตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ พวกเขาทุกคนเป็นผู้นำท่ามกลางคนอิสราเอล

⁴ต่อไปนี้นี้เป็นรายชื่อของพวกเขา ชัมมูนาบุตรชายของสีกเกอร์จากเผ่ารูเบน⁵ชาฟิบุตรชายของโฮร์จากเผ่าสิเมโอน⁶คาเลบุตรชายของเยฟุนเนห์จากเผ่ายูดาห์⁷อิกาลบุตรชายของโยเซฟจากเผ่าอิสสาคาร์

⁸โฮเซยาบุตรชายของนูนจากเผ่าเอฟราอิม⁹บิลบุตรชายของราฟจากเผ่าเบนยามิน¹⁰กิดดีบุตรชายของโสดีจากเผ่าเศบูลุน¹¹กิดดีบุตรชายของสุสียากเผ่าโยเซฟ (นั่นเป็นการบอกว่า จากเผ่ามนัสเสห์)

¹²อัมมีเอลบุตรชายของเกมัลลีจากเผ่าดาน¹³เสรุบุตรชายของมีคาเอลจากเผ่าอาเชอร์¹⁴นาหิบุตรชายของโอฟีจากเผ่าเนฟทาลี¹⁵เกอูเอลบุตรชายของมาคีจากเผ่ากาด¹⁶เหล่านี้เป็นรายชื่อของคนที่ไม่ได้ส่งไปสอดแนมแผ่นดินนั้น โมเสสเรียกโฮเซยาบุตรชายของนูนโดยใช้ชื่อว่าโยชูวา

¹⁷โมเสสส่งพวกเขาไปสอดแนมแผ่นดินคานาอัน ท่านบอกพวกเขาว่า "จงเข้าไปตั้งเต็นท์ ณ เกฟ และขึ้นไปยังเขตแดนเทือกเขา¹⁸จงตรวจดูแผ่นดินนั้นเพื่อดูว่าแผ่นดินนั้นเป็นอย่างไร จงสังเกตดูคนที่อาศัยอยู่ที่นั่นว่า พวกเขาเข้มแข็งหรืออ่อนแอ และพวกเขามีจำนวนน้อยหรือมาก"¹⁹จงดูว่าแผ่นดินที่พวกเขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไร ดีหรือไม่ดี? บรรดาเมืองที่นั่นเป็นอย่างไร? เมืองเหล่านั้นเป็นค่ายพัก หรือเป็นเมืองที่มีกำแพงป้องกัน?"²⁰จงดูว่าแผ่นดินนั้นเป็นอย่างไร แผ่นดินนั้นเหมาะสำหรับการงอกงามของพืชผลหรือไม่ และมีต้นไม้อยู่ที่นั่นหรือไม่ จงกล่าวหาญเถิด และนำตัวอย่างของผลิตผลของแผ่นดินนั้นมาด้วย" เวลาตอนนี้เป็นฤดูที่ผลงุ่นงุ่นแรกสุก

²¹ดังนั้น คนเหล่านั้นจึงขึ้นไปและสอดแนมแผ่นดินนั้น ตั้งแต่ถิ่นกันดารสินจนถึงเรโหโบไลกับเมืองเลโอบามัก²²พวกเขาขึ้นไปจากเนเกฟ และมาถึงเมืองเฮโบรน มีคนอาหิมาซ คนชัชย และคนกิลมัย ซึ่งเป็นเชื้อสายตระกูลจากคนอานาคอยู่ที่นั่น เมืองเฮโบรนได้ถูกสร้างขึ้นก่อนเมืองไครอันในอียิปต์²³เมื่อพวกเขามาถึงหุบเขาเอชโคล พวกเขาตัดกิ่งที่มีพวงองุ่นพวงหนึ่ง พวกเขาต้องใช้สองคนในกลุ่มของพวกเขาหามพวงองุ่นนั้นด้วยไม้คาน พวกเขาจึงนำผลกับทิมและผลไม้เต็มมาด้วย²⁴สถานที่นั้นจึงถูกเรียกว่าหุบเขาเอชโคล เพราะพวงองุ่นที่คนอิสราเอลได้ตัดมาจากที่นั่น

²⁵หลังจากสี่สัปดาห์ พวกเขาก็กลับมาจากการสอดแนมแผ่นดินนั้น²⁶พวกเขากลับมาหาโมเสส อาโรน และชุมชนทั้งหมดของอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารปารานที่คาเดช คนเหล่านั้นได้กลับมารายงานต่อท่านทั้งสองและชุมชนทั้งหมด และให้พวกเขาพูดไม้อากแผ่นดินนั้น²⁷พวกเขาบอกโมเสสว่า "เราได้ไปถึงแผ่นดินที่ท่านได้ส่งเราไป แผ่นดินนั้นอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้งจริง ๆ นี่เป็นผลไม้จำนวนหนึ่งจากแผ่นดินนั้น"

²⁸แต่อย่างไรก็ตาม คนที่สร้างบ้านเรือนของพวกเขานั้นเป็นคนแข็งแรงมาก เมืองเหล่านั้นมีกำแพงป้องกันและใหญ่โตมาก เราได้เห็นพงศ์พันธุ์ของคนอนาคที่นั่นด้วย²⁹คนอามาเลคอาศัยอยู่ในเนเกฟ คนฮิตไทต์ คนเยนุส และคนอามไรต์มีบ้านเรือนของพวกเขามองเห็นในเขตแดนหุบเขา คนคานาอันอาศัยอยู่ใกล้ทะเลและตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน³⁰แล้วคาเลบได้ให้ประชาชนเจ็ดคนต่อหน้าโมเสส และกล่าวว่า "ให้เราขึ้นไปและยึดครองแผ่นดินนั้น เพราะเราสามารถชนะเมืองนั้นได้แน่นอน"

³¹แต่คนอื่น ๆ ที่ได้ไปกับเขากล่าวว่า "เราไม่สามารถต่อสู้กับคนเหล่านั้นได้ เพราะพวกเขาแข็งแรงกว่าเรา"³²ดังนั้น พวกเขาก็รายงานเกี่ยวกับแผ่นดินที่พวกเขาไปสอดแนมมาให้รู้กันทั่วทั้งที่ให้อิสราเอลเกิดความท้อถอย พวกเขาบอกว่า "แผ่นดินที่เราได้ไปเห็นมาเป็นแผ่นดินที่กินคน ทุกคนที่เราได้เห็นที่นั่นเป็นคนสูงใหญ่มาก³³ที่นั่นเราได้เห็นยักษ์ที่เป็นพงศ์พันธุ์คนอนาค คนที่มาจากพวกยักษ์ ในสายตาของเรา เราเป็นเหมือนต๊กแตนเมื่อเปรียบเทียบกับพวกเขา และนี่ก็เป็นสิ่งที่เราเป็นในสายตาของพวกเขาด้วย"

Chapter 14

¹ในคืนนั้น ชุมชนทั้งหมดก็ร้องไห้เสียงดัง²คนอิสราเอลทั้งหมดก็ต่อว่าโมเสสกับอาโรน ชุมชนทั้งหมดกล่าวว่าท่านทั้งสองว่า "เราอยากตายเสียในแผ่นดินอียิปต์ หรือในถิ่นทุรกันดารที่น้ำท่าโมเสสพาเราหนีจากแผ่นดินนี้เพื่อที่จะตายด้วยดาบ? ภรรยาและลูกเล็กๆ ของเราก็จะกลายเป็นผู้รับเคราะห์ ให้เรากลับไปอียิปต์ไปดีกว่าหรือ?"⁴พวกเขาพูดต่อกันและกันว่า "ให้เราเลือกผู้นำอีกคนหนึ่ง และให้เรากลับไปอียิปต์"

⁵แล้วโมเสสกับอาโรนก็มาลงต่อหน้าที่ประชุมของชุมชนอิสราเอล⁶โยชูวาบุตรชายของนูนและคาเลบบุตรชายของเยฟุนเนห์ ทั้งสองคนที่อยู่ในพวกคนเหล่านั้นที่ถูกส่งไปสอดแนมแผ่นดินนั้นก็ได้ฉีกเสื้อผ้าของตน⁷พวกเขาพูดกับชุมชนคนอิสราเอลทั้งหมด พวกเขาบอกว่า "แผ่นดินที่เราได้เข้าไปดูจนทั่วนั้นเป็นแผ่นดินที่ดีมาก⁸ถ้าพระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยเรา แล้วพระองค์จะทรงนำเราเข้าสู่แผ่นดินนั้น และประทานแผ่นดินนั้นแก่เรา แผ่นดินที่อุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง

⁹แต่ขออย่ากลัวต่อพระยาห์เวห์ และอย่ากลัวคนในแผ่นดินนั้นเลย เราจะทำลายพวกเขาให้สิ้นได้อย่างง่าย ๆ เหมือนกับอาหาร เพราะกำบังของพวกเขาจะถูกเอาออกไปจากพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์ทรงสถิตกับเรา อย่ากลัวพวกเขาเลย"¹⁰แต่ชุมชนทั้งหมดได้ขู่ว่าจะเอาหินขว้างพวกเขาให้ตาย แล้วพระสิริของพระยาห์เวห์ก็ได้ปรากฏที่เต็นท์นัดพบต่อหน้าคนอิสราเอลทั้งหมด¹¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "คนเหล่านี้จะสับสนปรมากรนานเท่าใด? พวกเขาจะไม่มี ความมั่นใจนานเท่าใด ทั้ง ๆ ที่เราได้ทำหมายสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจของเราทั้งหมดท่ามกลางพวกเขา?"¹²เราจะประหารพวกเขาด้วยภัยพิบัติ ตัดสิทธิ์พวกเขาจากมรดก และสร้างชนชาติหนึ่งจากตระกูลของเจ้าเองให้ยิ่งใหญ่และเข้มแข็งกว่าพวกเขา"

¹³โมเสสทูลพระยาห์เวห์ว่า "ถ้าพระองค์ทรงทำเช่นนั้น แล้วชาวอียิปต์ก็จะได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะพระองค์ทรงช่วยคนเหล่านี้ให้รอดชีวิตจากพวกเขาด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์"¹⁴พวกเขาจะบอกเรื่องนี้ต่อผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ พวกเขาได้ยินว่า พระองค์ พระยาห์เวห์ได้ทรงสถิตกับคนเหล่านี้ เพราะพวกเขาได้เห็นพระองค์หน้าต่อหน้า เมฆของพระองค์ตั้งอยู่เหนือคนของเรา พระองค์ทรงนำหน้าพวกเขาไปในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและทะเลเปลูสิอัสในตอนกลางวันและเสาเพลิงในตอนกลางคืน¹⁵ถ้าพระองค์ทรงประหารคนเหล่านี้เหมือนกับคนเดียวย แล้วชนชาติต่าง ๆ ก็จะได้ยินกิตติศัพท์ ก็จะพูดกันและกล่าวว่า"¹⁶เพราะพระยาห์เวห์ไม่ทรงสามารถพาคนเหล่านั้นไปยังแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะมอบให้แก่พวกเขาได้ พระองค์จึงทรงประหารพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร'

¹⁷บัดนี้ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงใช้ฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ตรัสไว้ว่า"¹⁸พระยาห์เวห์ครุฑ และเปี่ยมด้วยความสัตย์ซื่อในพันธสัญญา พระองค์ทรงรอภัยความชั่วร้ายและการละเมิด พระองค์จะไม่ทรงละเว้นความผิด เมื่อพระองค์ทรงนำการลงโทษบาปของบรรพบุรุษตกทอดไปถึงลูกหลานของพวกเขาสามและสี่ชั่วอายุคน"¹⁹ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงอภัยบาปของคนเหล่านี้ เพราะความยิ่งใหญ่แห่งความสัตย์ซื่อในพันธสัญญาของพระองค์ เหมือนดังที่พระองค์ทรงอภัยคนเหล่านี้มาตั้งแต่พวกเขาอยู่ในอียิปต์จนถึงบัดนี้"

²⁰พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เรายกโทษให้กับพวกเขาเพื่อเป็นไปตามคำขอร้องของเจ้า²¹แต่แท้จริง เรามีชีวิตอยู่จนใด และแผ่นดินโลกทั้งหมดนี้ก็จะเต็มไปด้วยพระสิริของเราฉันนั้น²²คนเหล่านั้นที่ได้เห็นพระสิริของเราและหมายสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจที่เราได้กระทำในอียิปต์และในถิ่นทุรกันดาร แต่พวกเขาก็ยังทดลองเราเป็นสิบครั้ง และไม่ฟังเสียงของเรา²³ดังนั้น พวกเขาจะไม่ได้เห็นแผ่นดินที่เราได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขาอย่างแน่นอน ไม่มีใครสักคนในพวกเขาที่สับสนปรมากรเราจะได้เห็นแผ่นดินนั้น"²⁴ยกเว้นคาเลบผู้รับใช้ของเราที่มีวิญญาณต่างกัน เขาได้ติดตามเราอย่างสุดใจ เราจะนำเขาเข้าสู่แผ่นดินที่เขาได้ไปสอดแนมมานั้น พงศ์พันธุ์ของเขาจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์

²⁵(ในเวลานั้น คนอามาเลคและคนคานาอันอาศัยอยู่ในหุบเขานั้น) พรุ่งนี้ จงหันกลับและไปยังถิ่นทุรกันดารตามทางไปทะเลแดง"²⁶พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรน พระองค์ตรัสว่า"²⁷"เราต้องทนต่อชุมชนชั่วร้ายนี้ที่บ่นว่าเรานานเท่าใด? เราได้ยัดคนอิสราเอลบ่นว่าเรา

²⁸พระยาห์เวห์ตรัสว่า "จงบอกพวกเขาว่า "เรามีชีวิตอยู่จนใด เราจะทำตามพวกเขาตามที่พวกเขาได้พูดให้เราได้ยินฉันนั้น²⁹หากศพของพวกเขาจะตกลงอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ พวกเจ้าทุกคนที่ได้บ่นว่าเรา พวกเจ้าที่ได้ถ่มน้ำลายใส่ในการทำสำมะโนครัว จำนวนคนทั้งหมดตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป³⁰พวกเจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินที่เราสัญญาว่าจะสร้างบ้านของพวกเจ้าอย่างแน่นอน ยกเว้นคาเลบบุตรชายของเยฟุนเนห์ และโยชูวาบุตรชายของนูน³¹แต่ลูกเล็กของพวกเจ้าที่พวกเจ้าบอกว่าเป็นผู้รับเคราะห์นั้น เราจะพาพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินนั้น พวกเขาจะได้รับแผ่นดินนั้นที่พวกเจ้าได้ปฏิญาณ

³²แต่สำหรับพวกเจ้า ชากศของเจ้าจะตกลงในถิ่นทุรกันดารนี้³³ลูกหลานของพวกเจ้าจะเป็นคนเลี้ยงแกะในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบปี พวกเขาต้องรับผลที่ตามมาจากการกบฏของพวกเจ้า จนกว่าชากศของพวกเจ้าจะครบจำนวนในถิ่นทุรกันดาร³⁴ตามจำนวนวันที่พวกเจ้าได้ไปสอดแนมแผ่นดินนั้นเป็นเวลาสี่สิบวัน พวกเจ้าต้องรับผลที่ตามมาของบาปของพวกเจ้าเป็นเวลาสี่สิบปีเช่นเดียวกัน หนึ่งปีคือแต่ละวัน และพวกเจ้าจะต้องรู้ว่าการเป็นศัตรูต่อเรานั้นเป็นอย่างไร³⁵เรา คือพระยาห์เวห์ได้กล่าวไว้แล้ว เราจะทำต่อชุมชนที่ชั่วร้ายทั้งหมดนี้ที่รวมตัวกันต่อสู้เราอย่างแน่นอน พวกเขาจะถูกตัดออกอย่างสิ้นเชิง และพวกเขาจะตายที่นี่"

³⁶ดังนั้น พวกผู้ชายที่โมเสสได้ส่งไปสอดแนมในแผ่นดินนั้น คือผู้ที่กลับมาและทำให้ชุมชนทั้งหมดบ่นไม่พอใจโมเสสโดยการกระจายข่าวร้ายเกี่ยวกับแผ่นดิน³⁷คนเหล่านี้ที่ได้ข่าวร้ายเกี่ยวกับแผ่นดินนั้นล้วนถูกฆ่าและพวกเขาตายด้วยโรคระบาดต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์³⁸ในบรรดาคนเหล่านั้นที่ได้เข้าไปดูในแผ่นดินนั้น มีเพียงโยชูวาบุตรชายของนูนและคาเลบบุตรชายของเยฟุนเนเท่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่³⁹เมื่อโมเสสเล่าถ้อยคำเหล่านั้นให้กับคนอิสราเอลทั้งหมด พวกเขาทั้งสองก็ร้องไห้โศกเศร้าอย่างหนัก

⁴⁰พวกเขาลุกขึ้นแต่เข้ามิดในตอนเช้า และไปที่ยอดเขา และกล่าวว่า "ดูสิ เราอยู่ที่นี้ และเราจะไปยังที่ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาไว้ เพราะพวกเราได้ทำบาปแล้ว"⁴¹แต่โมเสสกล่าวว่า "ทำไมพวกท่านจึงขัดขึ้นพระบัญชาของพระยาห์เวห์? พวกท่านจะไม่ประสบความสำเร็จ⁴²อย่าไปเลย เพราะพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงสถิตกับพวกท่านเพื่อปกป้องพวกท่านจากการโจมตีของศัตรูของท่าน⁴³คนอามาเลคและคนคานาอันอยู่ที่นั่น และพวกท่านจะตายด้วยดาบ เพราะพวกท่านหันกลับจากการติดตามพระยาห์เวห์ ดังนั้น พระองค์จะไม่ทรงสถิตกับพวกท่าน"

⁴⁴แต่พวกเขาก็ขึ้นไปยังเขตแดนหุบเขานั้นโดยพลการ แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าโมเสสหรือหีบแห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ก็จะไม่ได้ออกไปจากค่าย⁴⁵แล้วคนอามาเลคก็ลงมา และคนคานาอันที่อาศัยอยู่บนหุบเขาเหล่านั้นก็ลงมาด้วย คนเหล่านั้นได้โจมตีคนอิสราเอลและชนะพวกเขามาตามทางจนถึงเมืองโฮรมาห์

Chapter 15

¹ต่อมา พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า²"จงพูดกับคนอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า "เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดินที่พวกเจ้าจะไปอาศัยอยู่ ที่พระยาห์เวห์จะมอบให้แก่พวกเจ้า³พวกเจ้าต้องจัดเตรียมเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสัตวบูชาเพื่อเก็บบนหรือเครื่องบูชาด้วยความสมัครใจ หรือเครื่องบูชาตอนเทศกาลงานเลี้ยงของพวกเจ้า เพื่อให้มีกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระยาห์เวห์จากฝูงโคหรือฝูงแพะแกะ

⁴พวกเจ้าต้องถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์พร้อมกับธัญญาที่เป็นแป้งอย่างดีหนึ่งในสิบเอฟาห์เคล้าด้วยน้ำมันหนึ่งในสี่สิน⁵พวกเจ้าต้องถวายเหล้าองุ่นหนึ่งในสี่สินต่อลูกแกะหนึ่งตัวเป็นเครื่องดื่มบูชาพร้อมกับเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาด้วย⁶ถ้าพวกเจ้าถวายแกะผู้ตัวหนึ่ง พวกเจ้าต้องจัดเตรียมแป้งอย่างดีสองในสิบเอฟาห์ที่เคล้าด้วยน้ำมันสามในสิบสินเป็นธัญญา⁷พวกเจ้าต้องถวายเหล้าองุ่นสามในสิบสินเป็นเครื่องดื่มบูชา ซึ่งจะให้มีกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์

⁸เมื่อพวกเจ้าจัดเตรียมโคผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา หรือเป็นเครื่องสัตวบูชาเพื่อเก็บบน หรือเป็นสันติบูชาแด่พระยาห์เวห์⁹แล้วพวกเจ้าก็ต้องถวายธัญญาที่เป็นแป้งอย่างดีสามในสิบเอฟาห์เคล้าด้วยน้ำมันครึ่งอินพร้อมด้วยโคผู้ตัวนั้นด้วย¹⁰พวกเจ้าต้องถวายเหล้าองุ่นครึ่งอินเป็นเครื่องดื่มบูชาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เพื่อให้มีกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์¹¹พวกเจ้าต้องทำเช่นนี้สำหรับโคผู้แต่ละตัว สำหรับแกะผู้แต่ละตัว และสำหรับลูกแกะตัวผู้หรือลูกแพะแต่ละตัว¹²เครื่องสัตวบูชาทุกอย่างที่พวกเจ้าจัดเตรียมและถวายต้องทำตามที่กำหนดไว้ในที่นี้

¹³คนอิสราเอลโดยกำเนิดทุกคนต้องทำสิ่งเหล่านี้ตามวิธีการนี้ เมื่อคนใดนำเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟมา เพื่อให้มีกลิ่นหอมเป็นที่ยอมรับแด่พระยาห์เวห์¹⁴ถ้าคนต่างชาติที่พำนักอาศัยอยู่กับพวกเจ้า หรือใครก็ตามที่พำนักอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเจ้า เขาต้องถวายเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟเพื่อให้มีกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์ เขาต้องทำเหมือนกับพวกเจ้าทำ¹⁵ต้องมีกฎเกณฑ์อย่างเดียวกันสำหรับชุมชนนี้และสำหรับคนต่างชาติที่พำนักอาศัยอยู่กับพวกเจ้าเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเจ้า ดังนั้น คนเดินทางที่พำนักอาศัยอยู่กับพวกเจ้าก็ต้องทำเหมือนอย่างที่เราทำด้วย เขาต้องทำเหมือนอย่างที่เราทำต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์¹⁶กฎเกณฑ์และข้อบังคับเดียวกันต้องใช้กับพวกเจ้า และกับคนต่างชาติที่พำนักอาศัยอยู่กับพวกเจ้า"

¹⁷พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า¹⁸"จงพูดกับคนอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเจ้าเข้ามาในแผ่นดินที่เราได้พาพวกเจ้ามา¹⁹เมื่อพวกเจ้ากินอาหารที่เป็นผลมาจากแผ่นดินนั้น เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาและถวายสิ่งนั้นให้กับเรา²⁰พวกเจ้าต้องถวายขนบก่อนแรกจากก้อนแป้งที่ผสมแล้วของพวกเจ้าและถวายเครื่องบูชาถวายจากลานบดแป้ง พวกเจ้าต้องถวายขนบนั้นในวิธีนี้

²¹พวกเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาถวายจากขนบก่อนแรกจากก้อนแป้งที่ผสมแล้วของพวกเจ้าให้กับเราตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเจ้า²²หากพวกเจ้าจะทำบาปโดยไม่ได้เจตนาที่จะทำเช่นนั้น ตอนที่พวกเจ้าไม่เชื่อฟังคำสั่งกฎประการที่เราได้สั่งกับโมเสส²³ทุกสิ่งที่เราได้สั่งพวกเจ้าผ่านทางโมเสส ตั้งแต่วันที่เราร่วมให้คำบัญชาแก่พวกเจ้าและต่อไปข้างหน้าตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเจ้า

²⁴ในกรณีของการทำบาปโดยไม่ได้เจตนาที่ชุมชนไม่รู้ตัว ก็ให้ชุมชนทั้งหมดถวายโคหนุ่มเป็นเครื่องเผาบูชา เพื่อให้มีกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องทำธัญญาและเครื่องดื่มบูชาพร้อมกับการถวายนี้ ตามที่กฎข้อบังคับได้สั่งไว้ และแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาลงล้างบาป²⁵ปุโรหิตต้องทำการลงล้างบาปให้กับชุมชนของคนอิสราเอลทั้งหมด พวกเขาจะได้รับการอภัย เพราะการกระทำบาปนั้นเป็นความผิดพลาด พวกเขาได้นำเครื่องบูชาของพวกเขามาถวายเราเป็น

เครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟ พวกเขานำเครื่องบูชาลงล้างบาปของพวกเขามาอยู่ต่อหน้าเรา สำหรับความผิดพลาดของเขา²⁶ แล้วชุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับการอภัย และรวมถึงคนต่างชาติที่อาศัยอยู่กับพวกเขาด้วย เพราะประชาชนทั้งหมดได้ทำบาปโดยไม่เจตนา

²⁷ ถ้าหากคนใดทำบาปโดยไม่เจตนา เขาก็ต้องถวายแพะตัวเมียอายุหนึ่งปีเป็นเครื่องบูชาลงล้างความบาป²⁸ บุโรหิตต้องทำการลงล้างความบาปให้กับคนที่ทำบาปโดยไม่เจตนาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ คนนั้นจะได้รับการอภัย เมื่อได้มีการลงล้างบาปแล้ว²⁹ พวกเจ้าต้องมีกฎเกณฑ์เดียวกันสำหรับคนที่ทำสิ่งใดโดยไม่เจตนา กฎเกณฑ์เดียวกันสำหรับคนที่อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอลโดยกำเนิด และสำหรับคนต่างชาติที่พำนักอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา³⁰ แต่คนที่ทำสิ่งใดที่เป็นการฝ่าฝืน ไม่ว่าจะเป็นคนอิสราเอลโดยกำเนิด หรือคนต่างชาติก็เป็นการหมิ่นประมาทเรา คนนั้นต้องถูกตัดออกจากท่ามกลางชุมชนของเขา³¹ เพราะเขาได้สบประมาทคำของเราและฝ่าฝืนคำบัญชาของเรา คนนั้นต้องถูกตัดออกอย่างสิ้นเชิง บาปของเขาจะอยู่ที่ตัวเขา"

³² ขณะที่คนอิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาได้พบกับคนหนึ่งซึ่งออกไปเก็บฟืนในวันสะบาโต³³ คนเหล่านั้นที่พบเขาจึงพาเขามาหาโมเสส อาโรน และชุมชนทั้งหมด³⁴ พวกเขาทักทายคนนั้นไว้ในที่คุมขัง เพราะไม่เคยมีการประกาศไว้ว่าจะทำอย่างไรกับเขา³⁵ แล้วพระยาห์เวห์ก็ได้ตรัสกับโมเสสว่า "ชายคนนั้นต้องถูกลงโทษถึงตายอย่างแน่นอน ชุมชนทั้งหมดต้องเอาก้อนหินขว้างเขานอกค่าย"³⁶ ดังนั้น ชุมชนทั้งหมดก็นำเขาออกไปนอกค่าย และเอาก้อนหินขว้างเขาจนตาย ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสส

³⁷ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า³⁸ "จงพูดกับพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล และสั่งพวกเขาให้ทำพุ่มห้อยที่ชายเสื้อของพวกเขา จงห้อยพุ่มเหล่านั้นจากแต่ละมุมด้วยด้ายสีฟ้า พวกเขาต้องทำเช่นนี้ตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเขา³⁹ การทำเช่นนี้จะเป็นการเตือนใจพวกเขาโดยเฉพาะ เมื่อพวกเขาเข้ามาของพุ่มนั้น พวกเขาจะทำตามคำบัญชาของเราทุกประการ เพื่อที่พวกเขาจะไม่มองดูตามใจและตาของพวกเขาเอง และทำให้พวกเขาเองเล่นซุกกับพวกเขา⁴⁰ การทำเช่นนี้เพื่อพวกเขาจะระลึกถึง และเชื่อฟังคำบัญชาของเรา และเพื่อพวกเขาจะบริสุทธิ์ ที่ได้สวมนไว้สำหรับเรา พระเจ้าของพวกเขา⁴¹ เราคือพระยาห์เวห์ ผู้นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของพวกเขา เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา"

Chapter 16

ในตอนนั้น โคราสบุตรชายของอิสฮาร์ ผู้เป็นบุตรชายของโคฮา ผู้เป็นบุตรชายของเลวี พร้อมกับดารานและอาบิรัมบุตรชายของเอสิอับ และโอบบุตรชายของเปเลก ผู้เป็นเชื้อสายของรูเบนได้รวบรวมคนจำนวนหนึ่ง² พวกเขาลุกขึ้นต่อต้านโมเสสพร้อมกับคนอื่น ๆ จากคนอิสราเอลที่เป็นผู้นำของชุมชนจำนวนสองร้อยห้าสิบคนที่เป็นคนมีชื่อเสียงในชุมชน³ พวกเขาเข้ามาชุมนุมกันเพื่อที่จะพบกับโมเสสและอาโรน พวกเขาถว้กับท่านทั้งสองว่า "พวกท่านทำเกินไปแล้ว ชุมชนทั้งหมดนี้ได้ถูกแยกไว้ พวกเขาทุกคน และพระยาห์เวห์ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขา ทำไมพวกท่านจึงยกตัวเองขึ้นเหนือคนที่เหลือของชุมชนของพระยาห์เวห์?"

⁴ เมื่อโมเสสได้ยินดังนั้น ท่านก็ชนหน้าลง⁵ ท่านจึงพูดกับโคราสและคนเหล่านั้นที่มาพบกับเขาทุกคนว่า "ในตอนเช้า พระยาห์เวห์จะทรงทำให้รู้กันว่า ใครเป็นของพระองค์และใครที่ได้รับการแยกไว้แต่พระองค์ พระองค์จะทรงนำคนนั้นมาใกล้พระองค์ คนที่พระองค์ทรงเลือก พระองค์จะทรงนำมาใกล้พระองค์⁶ จงทำดังนี้ โคราสและพวกพ้องของท่าน จงนำกระถางไฟมา⁷ ในวันพรุ่งนี้และใส่ไฟและเครื่องหอมลงไปในกระถางไฟเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ผู้ใดที่พระยาห์เวห์ทรงเลือก คนนั้นจะถูกแยกไว้แต่พระยาห์เวห์ ท่านทำเกินไปแล้ว ท่านที่เป็นเชื้อสายของเลวี"

⁸ โมเสสได้พูดกับโคราสอีกว่า "บัดนี้ ท่านที่เป็นเชื้อสายคนเลวี จงฟัง⁹ การที่พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงแยกท่านไว้จากชุมชนอิสราเอล เพื่อนำพวกท่านมาใกล้พระองค์ เพื่อให้ท่านในพลับพลาของพระยาห์เวห์ และยืนอยู่ต่อหน้าชุมชนนี้เพื่อรับใช้พวกเขา นั้นเป็นสิ่งเล็กน้อยสำหรับท่านหรือ?¹⁰ พระองค์ทรงนำท่านมาใกล้ และรวมถึงญาติพี่น้องของท่านทุกคนที่เป็นเชื้อสายของเลวีที่อยู่กับท่าน แต่ท่านกำลังแสวงหาตำแหน่งปุโรหิตอีกหรือ?¹¹ นั่นเป็นเหตุให้ท่านและพวกพ้องของท่านได้มาชุมนุมกันต่อต้านพระยาห์เวห์ ดังนั้น ทำไมท่านจึงบ่นว่าเกี่ยวกับอาโรนผู้ที่เชื่อฟังพระยาห์เวห์?"

¹² แล้วโมเสสก็เรียกดารานกับอาบิรัมบุตรชายของเอสิอับมา แต่พวกเขามองว่า "เราจะไม่ขึ้นมา¹³ การที่ท่านพาเราออกมาจากแผ่นดินที่อุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง เพื่อที่จะฆ่าเราในถิ่นทุรกันดารเป็นสิ่งเล็กน้อยสำหรับท่านหรือ? บัดนี้ ท่านต้องการจะทำให้ตัวท่านเองเป็นผู้ปกครองเหนือเรา¹⁴ ยิ่งกว่านั้น ท่านยังไม่พาเราเข้าไปในแผ่นดินที่อุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง หรือไม่ได้มอบทุ่งนาและสวนองุ่นให้แก่เราเป็นมรดก บัดนี้ ท่านจะทำให้เราตบอดด้วยคำสัญญาที่ว่างเปล่าหรือ? เราจะไม่มาหาท่าน"

¹⁵ โมเสสก็โกรธมาก และได้ทูลต่อพระยาห์เวห์ว่า "ขออย่าทรงรับเครื่องบูชาของพวกเขา ข้าพระองค์ไม่ได้เอาลาของพวกเขามาแม้แต่ตัวเดียว และข้าพระองค์ก็ไม่เคยทำร้ายใครในพวกเขาเลย"¹⁶ แล้วโมเสสก็พูดกับโคราสว่า "พรุ่งนี้ท่านและพวกพ้องของท่านทั้งหมดต้องไปอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ทั้งท่านและพวกเขาและอาโรน¹⁷ พวกท่านแต่ละคนต้องนำกระถางไฟมาและใส่เครื่องหอมลงไปในนั้น แล้วแต่ละคนก็ต้องนำกระถางไฟของตนมาอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ กระถางไฟสองร้อยห้าสิบใบ ทั้งท่านและอาโรนก็ต้องนำกระถางไฟของท่านมาคนละใบ"¹⁸ ดังนั้น ชายทุกคนก็ได้เอากระถางไฟของตนไป และใส่ไฟลงไปในและวางเครื่องหอมในกระถางไฟนั้น และยืนอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบกับโมเสสและอาโรน¹⁹ โคราสได้ประชุมชุมชนทั้งหมดให้ต่อต้านโมเสสและอาโรนที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ และพระสิริของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏต่อชุมชนทั้งหมด

²⁰ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า²¹ "จงแยกตัวเองออกจากท่ามกลางชุมชนนี้ที่เราจะทำลายพวกเขาให้หมดสิ้นเสียเดี๋ยวนี้"²² โมเสสกับอาโรนก็ชนหน้าลง และกล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งวิญญานของมวลมนุษย์ ถ้าหากคนหนึ่งทำบาป พระองค์จะทรงพระพิโรธต่อชุมชนทั้งหมดหรือ?"²³ พระยาห์เวห์ทรงตอบโมเสส พระองค์ตรัสว่า²⁴ "จงบอกกับชุมชนนี้ว่า 'จงออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราส ดารานและอาบิรัม'"

²⁵ แล้วโมเสสก็ลุกขึ้นและไปหาดารานกับอาบิรัม พวกเขาอยู่วุ่นวายของอิสราเอลก็ตามท่านไป²⁶ ท่านบอกกับชุมชนว่า "จงออกไปจากเต็นท์ของคนชั่วร้ายเหล่านี้เดี๋ยวนี้ อย่าแตะต้องสิ่งใดของพวกเขา มิฉะนั้น พวกเขาจะถูกทำลายสิ้นเนื่องจากบาปทั้งหมดของพวกเขา"²⁷ ดังนั้น ชุมชนที่อยู่ทุกด้านของเต็นท์ของโค

ราห์ ดารานและอาบีรัมก็ออกไปห่างจากพวกเขา ดารานและอาบีรัมก็ออกมาและยืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของพวกเขาพร้อมกับภรรยา บรรดาลูกชายและลูกเล็กๆ ของพวกเขา

²⁸แล้วโมเสสจึงกล่าวว่า "โดยการกระทำเช่นนี้ พวกท่านจะได้รู้ว่าพระยาห์เวห์ได้ส่งเรามาเพื่อที่จะทำงานเหล่านี้ทั้งหมด เพราะเราไม่ได้ทำสิ่งเหล่านี้ตามอำเภอใจของเรา" ²⁹ถ้าคนเหล่านี้ตายด้วยการตายธรรมชาติที่เกิดขึ้นเป็นปกติทั่วไป แล้วพระยาห์เวห์ก็ไม่ได้ทรงใช้เรามา³⁰ แต่ถ้าพระยาห์เวห์ทรงทำให้พื้นดินอา้ออกและกลืนพวกเขาพร้อมกับครอบครัวของพวกเขาเข้าไปเหมือนกับปากขนาดใหญ่ และถ้าพวกเขาลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น แล้วพวกท่านก็ต้องเข้าใจว่าคนเหล่านั้นได้ห่มันประมาณพระยาห์เวห์"

³¹กันที่โมเสสพูดถ้อยคำทั้งหมดนี้จบ พื้นดินที่อยู่ใต้คนเหล่านั้นก็อา้ออก³² แผ่นดินก็อา้อากออกและกลืนพวกเขา ครอบครัวของพวกเขา และทุกคนที่มีส่วนร่วมกับโคราห์ รวมทั้งภริยาสิ้นทั้งหมดของพวกเขาด้วย³³ พวกเขาและทุกคนในครอบครัวของพวกเขาถึงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น แผ่นดินก็ปิดกลบพวกเขาไว้ และในเหตุการณ์นี้ พวกเขาก็ตกไปจากท่ามกลางชุมชนนี้³⁴ คนอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่รอบ ๆ พวกเขาก็วิ่งหนีจากเสียงร้องของพวกเขามาก พวกเขาร้องตะโกนว่า "แผ่นดินนี้จะกลืนเราเข้าไปด้วย"³⁵ แล้วไฟก็พุ่งออกมาจากพระยาห์เวห์และเผาผลาญคน 250 คนที่ถวายเครื่องหอมนั้น

³⁶พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสอีกว่า³⁷ "จงบอกกับเอเลอาซาร์ บุตรชายของอาโรนปุโรหิต และให้เขาเอกระถางไฟออกมาจากกองไฟนั้น เพราะกระถางไฟนั้นได้ถูกแยกไว้เฉพาะเรา แล้วให้เขากระจายถ่านที่ลุกไหม้อยู่ขึ้นออกไปไกล ๆ" ³⁸จงเอกระถางไฟของคนเหล่านั้นที่เสียชีวิตเพราะบาปของพวกเขา มาให้พวกเขา ทำให้เป็นแผ่นที่ทับด้วยก้อนให้เป็นสิ่งที่คลุมไว้เหนือแท่นบูชา คนเหล่านั้นก็ทำเพื่อถวายกระถางไฟเหล่านั้นต่อหน้าเรา ดังนั้น กระถางไฟเหล่านั้นก็ถูกแยกไว้เฉพาะเรา กระถางไฟเหล่านั้นจะเป็นหมายสำคัญของการทรงสถิตของเราต่อคนอิสราเอล"

³⁹เอเลอาซาร์ปุโรหิตก็เอกระถางไฟทองสัมฤทธิ์ที่คนที่ถูกไฟเผาเหล่านั้นใช้ และกระถางเหล่านั้นก็ถูกทับด้วยก้อนเป็นแผ่นคลุมแท่นบูชา⁴⁰ เพื่อเป็นการเตือนใจคนอิสราเอล เพื่อที่จะไม่มีคนภายนอกคนใดที่ไม่ได้เป็นเชื้อสายจากอาโรนจะเข้ามาเผาเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพื่อที่พวกเขาจะไม่เป็นเหมือนกับโคราห์กับพวกพ้องของเขา ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาผ่านทางโมเสส⁴¹ แต่พอเช้าวันรุ่งขึ้น ชุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอลก็บ่นว่าโมเสสกับอาโรน พวกเขาบอกว่า "พวกท่านได้ฆ่าคนของพระยาห์เวห์"⁴² แล้วเหตุการณ์นี้ก็ได้เกิดขึ้น เมื่อชุมชนได้มาชุมนุมกันต่อต้านโมเสสกับอาโรน ขณะที่พวกเขามองตรงไปที่เต็นท์นัดพบ ดูเถิด เมฆได้ปกคลุมเต็นท์นั้น พระสิริของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏขึ้น⁴³ และโมเสสกับอาโรนก็มาที่ข้างหน้าเต็นท์นัดพบ

⁴⁴แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า⁴⁵ "จงออกไปจากข้างหน้าชุมชนนี้ เพื่อที่เราจะทำลายพวกเขาให้หมดสิ้นทีเดียวนี้" แล้วโมเสสกับอาโรนก็ขยหน้าลงถึงพื้นดิน⁴⁶ โมเสสจึงบอกกับอาโรนว่า "จงไปเอกระถางไฟมาและใส่ไฟที่มาจากแท่นบูชาลงไป และใส่เครื่องหอมลงไปในกระถางไฟนั้น จงถือกระถางไฟนั้นมาที่ชุมชนนี้โดยเร็ว และทำการลบมลทินบาปให้กับพวกเขา เพราะพระพิโรธได้ลงมาจากพระยาห์เวห์ ภัยพิบัติได้เริ่มเกิดขึ้นแล้ว"

⁴⁷ดังนั้น อาโรนจึงทำตามตามที่โมเสสสั่ง เขาจึงวิ่งเข้าไปตรงกลางของชุมชนนั้น ภัยพิบัติก็เริ่มแพร่ขยายออกไปอย่างรวดเร็วท่ามกลางประชาชน ดังนั้น เขาจึงใส่เครื่องหอมและทำการลบมลทินบาปให้กับประชาชน⁴⁸ อาโรนก็ยืนอยู่ระหว่างคนตายกับคนที่ยังมีชีวิต ในการกระทำเช่นนี้ ภัยพิบัติก็ได้หยุดลง⁴⁹ คนเหล่านั้นที่ตายจากภัยพิบัติมีจำนวน 14,700 คน นอกเหนือจากคนเหล่านั้นที่ได้ตายไปในเรื่องของโคราห์⁵⁰ อาโรนได้กลับมาหาโมเสสที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ และภัยพิบัติก็สิ้นสุดลง

Chapter 17

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า² "จงพูดกับคนอิสราเอลและเอาไม้เท้าจากพวกเขามา ไม้เท้าอันหนึ่งจากแต่ละเผ่าบรรพบุรุษ จำนวนสิบสองอัน จงเขียนชื่อของแต่ละคนบนไม้เท้าของเขา³ เจ้าต้องเขียนชื่ออาโรนบนไม้เท้าของเผ่าเลวี ต้องมีไม้เท้าอันหนึ่งสำหรับผู้นำแต่ละคนจากเผ่าบรรพบุรุษของเขา⁴ เจ้าต้องวางไม้เท้าเหล่านั้นไว้ในเต็นท์นัดพบตรงหน้าพระบัญชา ซึ่งเป็นที่เราได้พบกับเจ้า⁵ สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับไม้เท้าของคนที่เราเลือกก็จะแตกต่างกัน เราจะทำให้คำบ่นจากคนอิสราเอลที่พวกเขาพูดต่อต้านเจ้าหยุดไป"

⁶ดังนั้น โมเสสจึงบอกกับคนอิสราเอล ผู้นำเผ่าทุกคนก็นำไม้เท้าของเขามาให้ท่าน ไม้เท้าอันหนึ่งจากผู้นำแต่ละคนที่เลือกมาจากแต่ละเผ่าบรรพบุรุษ ไม้เท้าทั้งหมดมีสิบสองอัน ไม้เท้าของอาโรนก็อยู่ท่ามกลางไม้เท้าเหล่านั้น⁷ แล้วโมเสสก็วางไม้เท้าเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ในเต็นท์แห่งพระบัญชา⁸ พอวันรุ่งขึ้น โมเสสได้ไปที่เต็นท์แห่งพระบัญชา และ ดูเถิด ไม้เท้าของอาโรนที่เป็นคนเผ่าเลวีก็แตกต่างกัน ไม้เท้านั้นแตกหน่อและออกดอกและเกิดผลอัลมอนด์สุก⁹ โมเสสจึงเอาไม้เท้าทั้งหมดออกไปจากพระพักตร์พระยาห์เวห์มายังคนอิสราเอลทั้งหมด และแต่ละคนก็เอาไม้เท้าของเขาไป

¹⁰พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า "จงวางไม้เท้าของอาโรนไว้ตรงหน้าพระบัญชา จงเก็บไม้เท้าอันนี้เป็นเครื่องหมายแห่งความผิดต่อคนที่กบฏ เพื่อที่เจ้าจะ ทำให้คำบ่นว่าเรานี้ลดลง มีฉะนั้นพวกเขาจะต้องตาย"¹¹ โมเสสก็ทำตามตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาท่าน¹² คนอิสราเอลก็พูดกับโมเสสว่า "เราจะตายกันที่นี่ เรา จะพินาศกันหมด"¹³ ทุกคนที่ขึ้นมา คนที่เข้ามาใกล้พลับพลาของพระยาห์เวห์จะตาย เราต้องพินาศกันหมดหรือ?"

Chapter 18

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับอาโรนว่า "เจ้ากับพวกบุตรชายของเจ้า และตระกูลของบรรพบุรุษของเจ้าจะรับผิดชอบต่อการทำบาปทั้งหมดที่ทำต่อสถานบัสการ แต่เฉพาะเจ้ากับพวกบุตรชายของเจ้าเท่านั้นที่รับผิดชอบต่อการทำบาปทั้งหมดที่ทำโดยคนที่อยู่ในตำแหน่งปุโรหิต² ส่วนพวกพี่น้องของเผ่าเลวีที่เป็นเผ่าบรรพบุรุษของเจ้า เจ้าจงพาพวกเขามาที่หน้า เพื่อให้พวกเขาร่วมกันกับเจ้าและช่วยเจ้า เมื่อเจ้าและพวกบุตรชายของเจ้าทำงานอยู่ข้างหน้าเต็นท์พระบัญชา³

พวกเขาต้องทำงานให้กับเจ้าและงานทั้งหมดของเต็นท์นั้น แต่อย่างไรก็ตาม พวกเขาต้องไม่เข้ามาใกล้สิ่งใดในวิสุทธสถาน หรือสิ่งที่ใช้กับแท่นบูชา มิฉะนั้น พวกเขาและรวมถึงเจ้าด้วยจะตาย⁴ พวกเขาต้องร่วมกันกับเจ้าและดูแลเต็นท์นัดพบ เพราะงานทั้งหมดเกี่ยวกับเต็นท์นั้น คนต่างชาติต้องไม่เข้ามาใกล้เจ้า

⁵เจ้าต้องรับผิดชอบวิสุทธสถานและแท่นบูชา เพื่อที่ความกลัวของเราจะไม่ลงมาเหนือคนอิสราเอลอีก⁶ ดูเถิด เราเองได้เลือกพวกฟีนองของเจ้าจากเผ่าเลวี ท่ามกลางพงศ์พันธุ์อิสราเอล พวกเขาเป็นของประทานแก่เจ้า ที่ได้มอบถวายเราให้ทำงานเกี่ยวกับเต็นท์นัดพบ⁷ แต่เฉพาะเจ้าและพวกบุตรของเจ้าเท่านั้นที่จะทำหน้าที่ในตำแหน่งปุโรหิตที่เกี่ยวกับทุกสิ่งที่ใช้กับแท่นบูชา และทุกสิ่งที่อยู่ภายในมันนั้น เจ้าเองก็ต้องถือปฏิบัติตามความรับผิดชอบเหล่านั้น เราได้มอบตำแหน่งปุโรหิตให้กับเจ้าเป็นของประทาน คนใดที่เป็นคนต่างชาติที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย"

⁸ต่อมา พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับอาโรนว่า "ดูเถิด เราได้มอบหน้าที่ให้พวกเจ้าดูแลเครื่องบูชาที่ถวายต่อเรา และสิ่งบริสุทธ์ทุกอย่างที่คนอิสราเอลถวายต่อเรา เราได้ให้เครื่องบูชาเหล่านี้แก่เจ้าและพวกบุตรชายของเจ้า เพื่อเป็นส่วนของพวกเขาตลอดไป⁹ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งบริสุทธ์ที่สุด ที่ไม่ได้เผาไฟ จากเครื่องบูชาทุกอย่างของพวกเขา คือ ธัญญาหารทุกอย่าง เครื่องบูชาลบบ้างบาปทุกอย่าง และเครื่องบูชาชดเชยบาปทุกอย่าง สิ่งเหล่านี้แยกไว้สำหรับเจ้าและพวกบุตรชายของเจ้า¹⁰ เครื่องบูชาเหล่านี้บริสุทธ์มาก ผู้ชายทุกคนจงกินสิ่งนั้น เพราะสิ่งเหล่านี้บริสุทธ์สำหรับพวกเจ้า

¹¹เหล่านี้คือเครื่องบูชาที่จะเป็นของเจ้า คือบรรดาของถวายของพวกเขา เครื่องบูชาโมกถวายทั้งหมดของคนอิสราเอล เราได้มอบสิ่งเหล่านั้นให้แก่เจ้า พวกบุตรชายและบุตรหญิงของเจ้าเพื่อเป็นส่วนของพวกเขาตลอดไป ทุกคนในครอบครัวของเจ้าที่ได้รับการชำระให้สะอาดแล้วจะกินสิ่งใดๆ ของเครื่องบูชาเหล่านี้ได้¹² น้ำมันอย่างดีที่สุดทั้งหมด เหล้าองุ่นใหม่และธัญพืชที่ดีที่สุดทั้งหมด ผลแรกที่ประชาชนได้ถวายต่อเรา สิ่งทั้งหมดเหล่านี้ เราได้มอบให้แก่เจ้า¹³ ผลไม้สุกสุ่นแรกของทุกต้นที่อยู่ในที่ดินของพวกเขา ที่พวกเขาได้นำมาถวายเราจะเป็นของเจ้า ทุกคนในครอบครัวของเจ้าที่ได้รับการชำระสะอาดแล้วจะกินเครื่องบูชาเหล่านี้ได้¹⁴ สิ่งที่ได้มอบถวายทุกสิ่งในอิสราเอลจะเป็นของเจ้า

¹⁵ทุกสิ่งที่เปิดครั้งแรก ลูกหัวปีทั้งหมดที่ประชาชนได้ถวายแด่พระยาห์เวห์ ทั้งคนและสัตว์จะเป็นของเจ้า นอกจากนี้ ประชาชนจะต้องซื้อบุตรชายหัวปีทุกคนกลับคืนอย่างแน่นอน และพวกเขาต้องซื้อสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีมลทินกลับคืนไป¹⁶ ประชาชนจะนำลูกหัวปีเหล่านั้นกลับไปด้วยการซื้อกลับคืนไป หลังจากที่มีอายุได้หนึ่งเดือน แล้วประชาชนต้องซื้อกลับคืนเป็นเงินห้าเชเชลตามเชเชลของสถานที่ที่มีค่าเท่ากับสิบบิกรัท¹⁷ แต่ลูกหัวปีของโค หรือลูกหัวปีของแกะ หรือลูกหัวปีของแพะ เจ้าต้องไม่ให้ซื้อสัตว์เหล่านี้กลับคืน สัตว์เหล่านี้ได้ถูกแยกไว้ให้เราโดยเฉพาะ เจ้าต้องประพรมเลือดของพวกมันบนแท่นบูชา และเผาไขมันของพวกมันเป็นเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟที่มีกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระยาห์เวห์¹⁸ เนื้อของมันจะเป็นของเจ้า เช่นเดียวกับเนื้ออกถวาย และเนื้อโคนขาข้างขวา เนื้อของพวกมันจะเป็นของเจ้า

¹⁹เครื่องบูชาบริสุทธ์ทั้งหมดที่คนอิสราเอลได้ถวายแด่พระยาห์เวห์ เราได้มอบให้แก่เจ้า และแก่บรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของเจ้าที่อยู่กับเจ้า เพื่อเป็นส่วนแบ่งตลอดไป ซึ่งเป็นพันธสัญญาเกล็ดตลอดไปเป็นนิรันดร์ พันธสัญญาที่ผูกพันตลอดไปต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ สำหรับทั้งเจ้าและลูกหลานของเจ้าที่อยู่กับเจ้า"²⁰ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับอาโรนว่า "พวกเขาจะไม่มรดกในแผ่นดินของประชาชน หรือพวกเขาจะไม่มีส่วนแบ่งในทรัพย์สินท่ามกลางประชาชน เราเป็นส่วนแบ่งและเป็นมรดกของพวกเขาท่ามกลางคนอิสราเอล"²¹ ดูเถิด เราได้มอบทุกสิ่งทั้งหมดในอิสราเอลเป็นมรดกแก่เชื้อสายของคนเลวี ในการตอบแทนสำหรับการทำงานที่พวกเขาทำในการงานที่เต็นท์นัดพบ²² ตั้งแต่นี้ไป คนอิสราเอลต้องไม่มาใกล้เต็นท์นัดพบ มิฉะนั้น พวกเขาจะต้องรับผิดชอบต่อบาปนี้และต้องตาย

²³คนเลวีต้องทำงานที่เกี่ยวกับเต็นท์นัดพบ พวกเขาจะต้องรับผิดชอบบาปใดก็ตามที่เกี่ยวกับเต็นท์นั้น นี่จะเป็นกฎถาวรตลอดไปทุกชั่วอายุคนของพวกเขา พวกเขาไม่ต้องมีมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล²⁴ เพราะทศภาคของคองอิสราเอลที่พวกเขาได้ถวายเป็นส่วนแบ่งต่อเรา ทศภาคเหล่านี้แหละ ที่เรามอบให้กับคนเลวีเป็นมรดกของพวกเขา นี่เป็นเหตุผลที่เราพูดกับพวกเขาว่า 'พวกเขาไม่ต้องมีมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล'"

²⁵พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า²⁶ "เจ้าต้องพูดกับคนเลวี และบอกพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเขาได้รับหนึ่งในสิบจากคนอิสราเอลที่เราได้มอบให้แก่พวกเขาเป็นมรดกของพวกเขาที่มาจากพวกเขา พวกเขาต้องถวายส่วนแบ่งจากทศภาคนั้นแด่พระยาห์เวห์ หนึ่งในสิบของทศภาค'²⁷ ส่วนแบ่งของพวกเขา พวกเขาต้องถือว่า ถ้าส่วนแบ่งนั้นเป็นหนึ่งในสิบของธัญพืชจากลานนวดแป้ง หรือผลที่เกิดจากบ่ออย่างอื่น²⁸ พวกเขาจะแบ่งส่วนหนึ่งแด่พระยาห์เวห์จากทศภาคทั้งหมดที่พวกเขาได้รับจากคนอิสราเอล พวกเขาต้องถวายส่วนแบ่งของพระองค์จากพวกเขาให้กับอาโรนปุโรหิต²⁹ จากของถวายทั้งหมดที่พวกเขาได้รับ พวกเขาต้องถวายส่วนแบ่งทุกอย่างแด่พระยาห์เวห์ พวกเขาต้องทำดังนี้ จากสิ่งที่ดีที่สุดและบริสุทธ์ที่สุดที่ได้มอบให้แก่พวกเขา'

³⁰เพราะฉะนั้น เจ้าต้องพูดกับพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเขาถวายสิ่งที่ดีที่สุดของสิ่งนั้น แล้วสิ่งนั้นต้องเป็นผลที่คนเลวีได้รับจากลานนวดแป้งและบ่ออย่างอื่น³¹ พวกเขาจะกินส่วนที่เหลือของเครื่องถวายของพวกเขาที่ใดก็ได้ ทั้งเจ้าและครอบครัวของพวกเขา เพราะสิ่งนั้นเป็นค่าตอบแทนของพวกเขาสำหรับการงานในเต็นท์นัดพบ³² พวกเขาจะไม่ก่อให้เกิดความผิดบาปใดๆ ด้วยการกินและการดื่มสิ่งนั้น ถ้าพวกเขาได้ถวายสิ่งที่ดีที่สุดที่พวกเขาได้รับแด่พระยาห์เวห์ แต่พวกเขาต้องไม่ดูหมิ่นเครื่องบูชาบริสุทธ์ของคนอิสราเอล มิฉะนั้น พวกเขาจะต้องตาย'"

Chapter 19

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสและอาโรน พระองค์ตรัสว่า² "นี่เป็นพระบัญญัติซึ่งเป็นกฎที่เราบัญชาเจ้า จงบอกคนอิสราเอลว่า พวกเขาต้องนำโคสาวสีแดงที่ไม่มีตำหนิหรือไม่มีตำหนิ และตัวที่ไม่เคยเทียมแอกเลยมา³ ให้อิสราเอลตัวนั้นแก่เขาเพื่อเขาจะนำมันออกไปนอกค่าย และคนหนึ่งต้องขามันต่อหน้าเขา⁴ เขาจะนำมันไปให้บุตรชายหัวปีของเขามันจะนำมันมาและประพรมเลือดของมันเจ็ดครั้งตรงข้างหน้าเต็นท์นัดพบ

⁵ปุโรหิตอีกคนหนึ่งต้องเอาโคสาวตัวนั้นต่อหน้าเขา เขาต้องเผาหนังของมัน เนื้อและเลือดของมันพร้อมกับมูลของมัน⁶ ปุโรหิตคนนั้นต้องเอาไม้สนสีดำ

ต้นทุสม และชนแกะสีแดงเข้ามา และโยนทั้งหมดนี้ลงไปในตรงกลางของโคสาวที่กำลังเผาไหม้อยู่⁷ แล้วเขาต้องชักเสื้อผ้าของเขาและชำระตัวในน้ำ จากนั้น เขาก็จะกลับมายังค่ายที่เขาจะยังคงเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น

⁸คนที่เผาโคสาวตัวนั้นต้องชักเสื้อผ้าของตนในน้ำและชำระตัวในน้ำ เขายังคงเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น⁹คนที่สะอาดต้องเก็บขี้เถาของโคสาวตัวนั้น และเอาขี้เถานั้นออกไปในที่สะอาดนอกค่าย ขี้เถาเหล่านี้ต้องเก็บไว้สำหรับชุมชนของคนที่อิสราเอล พวกเขาจะผสมขี้เถานี้กับน้ำเพื่อชำระให้บริสุทธิ์จากบาป เนื่องจากขี้เถานั้นมาจากเครื่องบูชาลบล้างบาป¹⁰ คนที่เก็บขี้เถาของโคสาวตัวนั้นต้องชักเสื้อผ้าของเขา เขายังคงเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น นี่จะเป็นกฎถาวรสำหรับคนอิสราเอลและคนต่างชาติที่อาศัยอยู่กับพวกเขา

¹¹ใครก็ตามที่แตะต้องศพของคนใดคนหนึ่งจะเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน¹²คนนั้นต้องชำระตนเองให้บริสุทธิ์ในวันที่สามและในวันที่เจ็ด แล้วเขาจึงจะสะอาด แต่ถ้าเขาไม่ชำระตนเองให้บริสุทธิ์ในวันที่สาม แล้วเขาก็จะไม่สะอาดในวันที่เจ็ด¹³ใครก็ตามที่แตะต้องศพของคนตาย และไม่ชำระตนเองให้บริสุทธิ์ คนนั้นก็ทำให้พลับพลาของพระยาห์เวห์เป็นมลทิน คนนั้นต้องถูกตัดออกจากอิสราเอล เพราะน้ำชำระมลทินไม่ได้ประพรมบนตัวเขา เขายังคงเป็นมลทินอยู่ มลทินของเขาจะยังคงอยู่บนตัวเขา

¹⁴นี่เป็นกฎสำหรับคนที่ตายในเต็นท์ ทุกคนที่เข้าไปในเต็นท์นั้น และทุกคนที่อยู่ในเต็นท์นั้นอยู่แล้วจะเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน¹⁵ภาชนะทุกใบที่เปิดอยู่ไม่มีฝาปิดก็จะเป็นมลทิน¹⁶เช่นเดียวกับคนที่อยู่ภายนอกเต็นท์ที่ได้แตะต้องคนที่ถูกฆ่าตายด้วยดาบ ศพไฟ ๆ กระดุมมนุษย์ หรือหลุมฝังศพ คนนั้นก็จะเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน

¹⁷จงทำดังนี้สำหรับคนที่เปื้อนมลทิน จงเอาขี้เถาจากเครื่องเผาบูชาลบล้างบาปและผสมขี้เถานั้นลงไปกับน้ำไหลในเหยือก¹⁸จากนั้น คนที่สะอาดต้องเอากิ่งทุสมจุ่มลงในน้ำนั้น และประพรมบนเต็นท์นั้น บนภาชนะทุกใบภายในเต็นท์ บนคนเหล่านั้นที่อยู่ที่นี่ และบนคนที่แตะต้องกระดูก คนที่ถูกฆ่าตาย ศพ หรือหลุมฝังศพ¹⁹ในวันที่สามและในวันที่เจ็ด คนที่สะอาดต้องประพรมคนที่เปื้อนมลทิน ในวันที่เจ็ดคนที่เปื้อนมลทินต้องชำระตนเองให้บริสุทธิ์ เขาต้องชักเสื้อผ้าของเขาและชำระตัวในน้ำ พอล้างตอนเย็นเขาก็จะสะอาด

²⁰แต่คนที่ยังเป็นมลทินอยู่ คนที่ไม่ยอมชำระตนเองให้บริสุทธิ์ คนนั้นก็ถูกตัดออกจากชุมชน เพราะเขาได้ทำให้สถานนมัสการของพระยาห์เวห์เป็นมลทิน น้ำชำระมลทินไม่ได้ประพรมบนตัวเขา เขายังคงเป็นมลทิน²¹นี่เป็นกฎตลอดไปเป็นนิตย์เกี่ยวกับสถานการณ์เหล่านี้ คนที่ประพรมน้ำชำระมลทินต้องชักเสื้อผ้าของเขา คนที่แตะต้องน้ำชำระมลทินก็จะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น²²คนที่แตะต้องอะไรก็ตามที่เป็นมลทินก็จะเป็นมลทิน คนที่แตะต้องสิ่งนั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น"

Chapter 20

¹ชุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอลก็เข้าไปในถิ่นทุรกันดารสินในเดือนที่หนึ่ง พวกเขาพักอยู่ที่คาเดช มิเรียมได้เสียชีวิตและถูกฝังไว้ที่นั่น²ที่นั่นไม่มีน้ำให้ดื่ม ชุมชน ดังนั้น พวกเขาจึงชุมนุมกันต่อต้านโมเสสและอาโรน

³ประชาชนได้บ่นว่าโมเสส พวกเขาบอกว่า "ตอนที่พี่น้องอิสราเอลของเราได้ตายต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ถ้าหากเราได้ตายด้วยก็จะดีกว่า⁴ทำไมท่านจึงพาชุมชนของพระยาห์เวห์เข้ามาในถิ่นทุรกันดารนี้ เพื่อให้เราและฝูงสัตว์ของเราตายกันที่นี่⁵ทำไมท่านจึงให้เราขึ้นมาจากอียิปต์เพื่อพาเรายังสถานที่ที่น่ากลัวเช่นนี้? ที่นี้ไม่มีเมล็ดพืช มะเดื่อ องุ่น หรือกับทิม และไม่มีน้ำให้ดื่มเลย"

⁶ดังนั้น โมเสสกับอาโรนจึงออกไปจากข้างหน้าที่ประชุมนั้น พวกเขาไปที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบและชมน้ำลง พระสิริอันงดงามของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏต่อพวกเขา⁷พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า⁸"จงเอาไม้เท้าไป และเรียกประชุมชุมชน ทั้งตัวเจ้าและอาโรนพี่ชายของเจ้า จงพูดกับคนที่อยู่ต่อหน้าพวกเขา และสั่งคนนั้นให้หั่นน้ำออกมา เจ้าจะทำให้ น้ำออกมาจากหินให้กับพวกเขา และเจ้าต้องให้น้ำนั้นแก่ชุมชนและฝูงสัตว์ของพวกเขาเต็ม"

⁹โมเสสก็เอาไม้เท้าขึ้นออกไปจากพระพักตร์พระยาห์เวห์ ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้เขาทำ¹⁰แล้วโมเสสกับอาโรนก็เรียกชุมนุมมารวมกันที่ข้างหน้าหินนั้น โมเสสพูดกับพวกเขาว่า "บัดนี้ เจ้าพวกกบฏ จงฟัง เราต้องเอาน้ำจากหินนี้มาให้กับพวกเจ้าหรือ?"¹¹แล้วโมเสสก็ยกมือของเขาขึ้นและตีหินนั้นสองครั้งด้วยไม้เท้าของเขา และน้ำก็ไหลออกมามากมาย ชุมชนก็ได้ดื่ม และฝูงสัตว์ของพวกเขาก็ได้ดื่ม

¹²แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า "เพราะว่าเจ้าทั้งสองไม่ได้วางใจเราหรือถวายเกียรติแด่เราเป็นองค์บริสุทธิ์ในสายตาของคนอิสราเอล เจ้าทั้งสองจะไม่ได้นำชุมชนนี้ไปยังแผ่นดินที่เราได้มอบให้กับพวกเขา"¹³สถานที่นั้นจึงมีชื่อเรียกว่า น้ำแห่งเมรีบาห์ เพราะคนอิสราเอลได้โต้เถียงกับพระยาห์เวห์ที่นั่น และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองเป็นองค์บริสุทธิ์ต่อพวกเขา

¹⁴โมเสสได้ส่งผู้ส่งสารจากคาเดชไปยังอัมตริย์แห่งเอโดมว่า อิสราเอลพี่น้องของท่านได้กล่าวดังนี้ "ท่านได้ทราบถึงความทุกข์ยากทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเราแล้ว¹⁵ท่านทราบว่าบรรพบุรุษของเราได้ลงไปอียิปต์และอาศัยอยู่ในอียิปต์เป็นเวลานาน ชาวอียิปต์ได้ข่มเหงเราอย่างหนัก และรวมถึงบรรพชนของเราด้วย¹⁶เมื่อเราร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงได้ยินเสียงของเรา และส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาและนำเราออกจากอียิปต์ ดุสิ เราอยู่ในคาเดชเมืองที่ติดกับพรมแดนของแผ่นดินของท่าน¹⁷ข้าพเจ้าขอให้ท่านอนุญาตให้เราผ่านแผ่นดินของท่านไป เราจะไม่ผ่านเข้าไปในทุ่งนา หรือสวนองุ่น และเราจะไม่ดื่มน้ำในบ่อของท่าน เราจะไม่ไปตามทางหลวง เราจะไม่เลี้ยวไปทางขวามือหรือทางซ้าย จนกว่าเราได้ผ่านพรมแดนของท่านไป"

¹⁸แต่กัมตริย์แห่งเอโดมตอบเขาว่า "พวกเจ้าจะผ่านเข้ามาที่นี่ไม่ได้ ถ้าพวกเจ้าเข้ามา เราจะมาพร้อมกับดาบที่จะโจมตีพวกเจ้า"¹⁹แล้วคนอิสราเอลก็บอกท่านว่า "เราจะไปตามทางหลวง ถ้าเราหรือฝูงสัตว์ของเราดื่มน้ำของท่าน เราจะจ่ายค่าตอบแทนให้ ขอเพียงให้เราเดินเท้าผ่านไป โดยไม่ทำสิ่งอื่นใดเลย"

²⁰แต่กษัตริย์แห่งเอโดมตอบว่า "พวกเจ้าจะผ่านเข้ามาไม่ได้" ดังนั้น กษัตริย์แห่งเอโดมจึงออกมาต่อสู้กับอิสราเอลด้วยมือที่เข้มแข็งพร้อมกับทหารมากมาย²¹ กษัตริย์แห่งเอโดมปฏิเสธที่จะอนุญาตให้อิสราเอลข้ามผ่านเขตแดนของพวกเขา เพราะเหตุนี้ อิสราเอลจึงหนีออกไปจากแผ่นดินเอโดม²² ดังนั้น คนอิสราเอลจึงออกจากคาเดช ชุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอลก็มาอยู่กับเฮโร²³

²³พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสและอาโรนที่ภูเขาโฮร์ ที่อยู่ติดเขตแดนของเอโดม พระองค์ตรัสว่า²⁴ "อาโรนต้องถูกรวบไปอยู่กับคนของเขา เพราะเขาจะไม่ได้อำนาจในแผ่นดินที่เราได้มอบให้กับคนอิสราเอล นี่เป็นเพราะเจ้าทั้งสองคนได้กบฏต่อเราที่น้ำแห่งเมรีบาห์²⁵ จึงพาอาโรนกับเอลาซาร์บุตรชายของเขา มาและพาพวกเขาขึ้นมามอบภูเขาโฮร์²⁶ จึงถอดชุดเสื้อปุโรหิตของอาโรนออก และสวมใส่ชุดนั้นให้กับเอลาซาร์บุตรชายของเขา อาโรนต้องตายและถูกรวบไปอยู่กับคนของเขาที่นั่น"

²⁷โมเสสก็ทำตามตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชา พวกเขาขึ้นไปยังภูเขาโฮร์ต่อหน้าต่อตาชุมชนทั้งหมด²⁸ โมเสสได้ถอดชุดเสื้อปุโรหิตของอาโรนออกและสวมชุดนั้นให้กับเอลาซาร์บุตรชายของเขา อาโรนก็สิ้นชีวิตที่นั่น บนยอดภูเขานั้น แล้วโมเสสกับเอลาซาร์ก็ลงมา²⁹ เมื่อชุมชนทั้งหมดเห็นว่าอาโรนสิ้นชีวิตแล้ว ชนชาติทั้งหมดก็ร้องไห้ไว้ทุกข์ให้อาโรนเป็นเวลาสามสัปดาห์

Chapter 21

¹เมื่อกษัตริย์แห่งเมืองอาราด ชาวดานาอัน ผู้อาศัยอยู่ในเนเกบได้ยินว่าคนอิสราเอลกำลังเดินทางมาตามทางไปอาราม ท่านจึงออกมาต่อสู้กับคนอิสราเอลและจับบางคนไปเป็นเชลย² คนอิสราเอลปรึกษากับพระยาห์เวห์ว่า "ถ้าพระองค์ทรงให้เรา มีชัยชนะเหนือชาวเมืองนี้ แล้วเราจะทำลายบ้านเมืองของพวกเขาให้สิ้นซาก³ พระยาห์เวห์ทรงฟังเสียงของคนอิสราเอล และพระองค์ทรงให้พวกเขามีชัยชนะเหนือคนดานาอัน พวกเขาจึงทำลายชาวเมืองนั้น และบ้านเมืองของพวกเขาจนสิ้นซาก เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่าโฮร์มาห์

⁴พวกเขาเดินทางออกจากภูเขาโฮร์ไปตามทางที่ไปยังทะเลแดงเพื่อข้ามแผ่นดินเอโดม ประชาชนก็เกิดความท้อแท้ระหว่างทาง⁵ ประชาชนจึงต่อว่าพระเจ้าและโมเสสว่า "ทำไมท่านจึงพาเราขึ้นมาจากอียิปต์เพื่อมาตายในถิ่นทุรกันดารนี้? ไม่มีอาหาร ไม่มีน้ำ และเราเกลียดอาหารเหล่านี้"⁶ แล้วพระยาห์เวห์ทรงส่งงูพิษมาท่ามกลางประชาชน งูพิษก็กัดประชาชน คนเป็นจำนวนมากก็ตาย⁷ ประชาชนจึงมาหาโมเสสและกล่าวว่า "เราได้ทำบาปไปแล้ว เพราะเราได้ต่อว่าพระยาห์เวห์และท่าน ขอให้ท่านอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์เพื่อที่พระองค์จะทรงเอาเราออกจากเรา" ดังนั้น โมเสสจึงอธิษฐานขอเพื่อประชาชน

⁸พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงทำงูตัวหนึ่งและติดไว้ที่เสา ซึ่งจะทำให้คนใดก็ตามที่ถูกงูกัดจะรอดชีวิตได้ ถ้าหากเขามองงูนั้น"⁹ ดังนั้น โมเสสจึงทำงูทองสัมฤทธิ์ตัวหนึ่งและติดไว้ที่เสา เมื่อถูกกัดคนใด ถ้าหากเขามองงูที่ถูกทองสัมฤทธิ์นั้น เขาก็รอดชีวิต¹⁰ แล้วคนอิสราเอลก็ออกเดินทางไปและตั้งค่ายที่โฮโบท¹¹ พวกเขาเดินทางออกจากโฮโบทและตั้งค่ายที่อียอบาริมในถิ่นทุรกันดารที่หันหน้าไปทางโมอับตรงทางทิศตะวันออก

¹²จากที่นั่นพวกเขาเดินทางต่อไปและตั้งค่ายในหุบเขาเศเรด¹³ จากที่นั่นพวกเขาเดินทางต่อไปและตั้งค่ายที่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำอารโนน ซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดารซึ่งเป็นส่วนที่ต่อจากเขตแดนของคนอาโมไรต์ แม่น้ำอารโนนเป็นเขตแดนของโมอับ ที่กั้นระหว่างโมอับกับคนอาโมไรต์¹⁴ นั่นเป็นเหตุที่เมืองนี้ได้กล่าวไว้ในหนังสือฉันทนาของสงครามของพระยาห์เวห์ว่า "วาเฮบในสุฟาร์ และหุบเขาทั้งหลายของแม่น้ำอารโนน¹⁵ ที่ลาดของหุบเขาเหล่านั้นที่ยาวไปถึงเมืองอาร์ และลงไปตามเขตแดนของโมอับ"

¹⁶จากที่นั่น พวกเขาเดินทางไปยังเมืองเบเออร์ ซึ่งเป็นบ่อน้ำที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า "จงเรียกประชาชนให้มารวมกัน เพื่อเราจะให้น้ำแก่พวกเขา"¹⁷ แล้วคนอิสราเอลก็ร้องเพลงขึ้นว่า "จงฟังเสียงข้ามน้ำเอ๋ย จงร้องเพลงถึงบ่อน้ำนี้¹⁸ บ่อน้ำที่ผู้นำของเราได้ขุดไว้ บ่อน้ำที่บรรดาเจ้านายของประชาชนได้ขุดด้วยคทาและไม้เท้าของพวกเขา" แล้วจากถิ่นทุรกันดารนั้น พวกเขาเดินทางไปยังมักกานาห์

¹⁹จากมักกานาห์ พวกเขาเดินทางไปยังนาหะสิเอล และจากนาหะสิเอลไปยังบาโมท²⁰ และจากบาโมทไปยังหุบเขาในแผ่นดินของโมอับ นั่นคือที่ตั้งของจายกยอดเขาปีศาจลงมาเห็นถิ่นทุรกันดารนี้²¹ แล้วคนอิสราเอลจึงส่งผู้ส่งสารไปยังสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ว่า²² "ขอให้เราผ่านแผ่นดินของท่านไป เราจะไม่เสียเข้าไปในทุ่งนาหรือสวนองุ่นใด ๆ เลย เราจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อของท่าน เราจะเดินทางไปตามทางหลวง จนกว่าเราจะข้ามผ่านเขตแดนของท่านไป"

²³แต่กษัตริย์สิโหนไม่ยอมให้คนอิสราเอลผ่านเข้าเขตแดนของพวกเขา แต่สิโหนกลับรวบรวมกองทัพทั้งหมดของท่านและโจมตีคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารเขามาที่ยาฮาซที่ซึ่งเขาได้สู้รบกับคนอิสราเอล²⁴ คนอิสราเอลก็โจมตีกองทัพของสิโหนด้วยคมดาบ และยึดแผ่นดินของพวกเขาตั้งแต่แม่น้ำอารโนนจนถึงแม่น้ำยับบอช ไกลออกไปจนถึงดินแดนของอัมโมน ในตอนนั้น เขตแดนของอัมโมนได้มีการป้องกันแน่นหนา²⁵ คนอิสราเอลจึงยึดเมืองของคนอาโมไรต์ทั้งหมด และอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นทั้งหมด รวมทั้งเมืองเฮโชนและหมู่บ้านทั้งหมดของเมืองนั้น

²⁶เฮโชนเป็นเมืองของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ผู้ที่สู้รบกับกษัตริย์คนก่อนของโมอับ สิโหนได้ยึดดินแดนของเขาทั้งหมด ตั้งแต่เขตแดนของเขาไปจนถึงแม่น้ำอารโนน²⁷ นั่นคือเหตุผลที่คนเหล่านั้นพูดเป็นคำสาปว่า "จงมาที่เฮโชน ขอให้สร้างเมืองสิโหนขึ้นมาใหม่ และสถาปนาขึ้นอีกครั้ง"²⁸ ไฟได้พลุ่งออกจากเฮโชน เปลวไฟจากเมืองของสิโหนได้เผาผลาญเมืองอาร์แห่งโมอับและบรรดาเจ้าของที่สูงของแม่น้ำอารโนน

²⁹บัดนี้มีแต่เจ้า โมอับเอ๋ย คนของพระเคโมช เจ้าได้พินาศแล้ว เขาได้ทำให้บรรดาบุตรชายของเขาเป็นผู้สืบทอด และบรรดาบุตรหญิงของเขาเป็นนักโทษของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์³⁰ แต่เราได้ชนะเหนือสิโหน เฮโชนได้ถูกทำลายล้างไปตลอดทางจนถึงทิโบน เราได้ชนะพวกเขาตลอดทางจนถึงโนฟาร์ ที่ไปจนถึงเมเดบา³¹ ดังนั้น คนอิสราเอลก็เริ่มอาศัยอยู่ในดินแดนของคนอาโมไรต์

³²แล้วโมเสสจึงส่งคนออกไปดูที่เมืองยาเซอร์ พวกเขาที่ยึดหมู่บ้านของเมืองนั้น และจับไล่คนอาโมไรต์ที่อยู่ที่นั่นออกไป³³แล้วพวกเขาก็หันไปและขึ้นไปตามทางไปเมืองบาซาน โอรกษัตริย์ของบาซานก็ออกมาสู้รบกับพวกเขา ทั้งเขาและกองทัพของเขามาเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอลที่เอเดรธ³⁴แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า "อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้ให้เจ้ามีชัยชนะเหนือเขา กองทัพทั้งหมดของเขา และดินแดนของเขา จงทำกับเขาเหมือนอย่างที่เราทำกับสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ที่เมืองเฮชโบน"³⁵ดังนั้น พวกเขาจึงได้ประหารโอรก บุตรชายของเขา กองทัพของเขา จนกระทั่งไม่มีประชาชนของเขาเหลือรอดชีวิตอยู่เลย แล้วพวกเขาก็ยึดดินแดนของเขา

Chapter 22

¹คนอิสราเอลได้ออกเดินทางต่อไป จนกระทั่งพวกเขาได้ตั้งค่ายในที่ราบโมอับใกล้กับเมืองเยรีโค ที่อยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน²บาลาคบุตรชายของศิปโปรได้เห็นทุกสิ่งที่อิสราเอลได้ทำกับคนอาโมไรต์³คนโมอับจึงกลัวคนเหล่านั้นเป็นอย่างยิ่ง เพราะพวกเขามีจำนวนมากมาย และคนโมอับก็อยู่ในความหวาดกลัวต่อคนอิสราเอล⁴กษัตริย์แห่งโมอับได้กล่าวกับพวกผู้อาวุธของเขามีเดียนว่า "คนมากมายเหล่านี้จะกินทั้งหมดที่อยู่รอบ ๆ เราเหมือนกับโคกินหญ้าในทุ่งนา" บาลาคบุตรชายของศิปโปรเป็นกษัตริย์แห่งโมอับในเวลานั้น

⁵เขาได้ส่งพวกผู้ส่งสารไปยังบาลามบุตรชายของเบโอรที่เมืองเปโธร ที่อยู่ใกล้กับแม่น้ำยูเฟรติส ในดินแดนของชนชาติของเขาและประชาชนของเขา เขาได้เรียกคนนั้นมาและกล่าวว่า "ดูสิ ชนชาติหนึ่งที่มาจากอียิปต์อยู่ที่นี่ พวกเขาได้แผ่คลุมทั่วแผ่นดิน และพวกเขายึดติดกับเราในตอนนี้อย่างยิ่ง⁶ ดังนั้น ขอโปรดมาเตือนนี้เถิด และสาปแช่งชนชาตินี้ให้กับเรา เพราะพวกเขามีกำลังมากเกินไปสำหรับเรา แล้วบางทีเราอาจจะจัดการเพื่อโจมตีพวกเขาได้ และไล่พวกเขาออกไปจากแผ่นดินนี้ เรารู้ว่าท่านอวยพรผู้ใดก็ตาม ก็จะได้รับพร และท่านสาปแช่งผู้ใดก็ตาม ก็จะถูกสาปแช่ง"⁷ดังนั้น พวกผู้อาวุธของเขามีเดียนและพวกผู้อาวุธของเขามีเดียนก็ออกไป และเอาค่าตอบแทนสำหรับคำทำนายไปด้วย พวกเขาจึงมาหาบาลามและได้พูดถ้อยคำของบาลาคกับเขา

⁸บาลามได้กล่าวกับพวกเขาว่า "จงอยู่ที่นี่คืนนี้เถิด ข้าพเจ้าจะนำคำที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าในคืนนี้มาแจ้งกับพวกท่าน" ดังนั้น พวกผู้นำโมอับจึงพักอยู่กับเขาในคืนนั้น⁹พระเจ้าได้ทรงมาหาบาลามและตรัสว่า "คนเหล่านี้ที่มาหาเจ้าเป็นใคร?"¹⁰บาลามก็ตอบพระเจ้าว่า "บาลาคบุตรชายของศิปโปร กษัตริย์แห่งโมอับได้ส่งพวกเขามาหาข้าพระองค์ เขาบอกว่า"¹¹ดูสิ คนเหล่านั้นที่มาจากอียิปต์ได้แผ่คลุมพื้นแผ่นดินของเรา ขอให้มาสาปแช่งพวกเขาให้กับเราเถิดนี่ บางทีเราอาจจะจัดการเพื่อสู้รบกับพวกเขาได้และจับไล่พวกเขาออกไป"

¹²พระเจ้าทรงตอบบาลามว่า "เจ้าต้องไม่ไปกับคนเหล่านั้น เจ้าต้องไม่สาปแช่งคนอิสราเอล เพราะพวกเขาคือคนที่ได้รับพร"¹³บาลามลุกขึ้นในตอนเช้า และบอกกับพวกผู้นำของบาลาคว่า "จงกลับไปยังดินแดนของพวกท่านเถิด เพราะพระยาห์เวห์ทรงปฏิเสธที่จะให้ข้าพเจ้าไปกับพวกท่าน"¹⁴ดังนั้น พวกผู้นำของคนโมอับจึงจากไปและกลับไปหาบาลาค พวกเขาบอกว่า "บาลามปฏิเสธที่จะมากับเรา"

¹⁵บาลาคได้ส่งพวกผู้นำไปอีกครั้งซึ่งมีจำนวนมากกว่าและมีเกียรติมากกว่ากลุ่มแรก¹⁶พวกเขามาหาบาลามและบอกเขาว่า "บาลาคบุตรชายของศิปโปรกล่าวดังนี้ว่า 'โปรดอย่าให้อะไรมาหยุดยั้งท่านจากการมาหาเรา'¹⁷เพราะเราจะจ่ายให้ท่านอย่างงาม และให้เกียรติแก่ท่านอย่างสูง และเราจะทำตามสิ่งที่ท่านบอกให้เราทำ ดังนั้น ขอโปรดมาเถิด และสาปแช่งชนชาตินี้ให้กับเรา"

¹⁸บาลามได้ตอบและกล่าวกับคนของบาลาคว่า "ถึงแม้ว่าบาลาคจะมอบวังของเขามาที่เต็มไปด้วยเงินและทองให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถทำเช่นนั้นเลย มากไปกว่าถ้อยคำของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า และไม่สามารถทำน้อยหรือมากกว่าที่พระองค์ทรงบอกข้าพเจ้าได้"¹⁹แล้วตอนนี้ ขอให้รอที่นี่ในคืนนี้ด้วย เพื่อที่ข้าพเจ้าจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จะทรงบอกอะไรเพิ่มเติมแก่ข้าพเจ้าอีก"²⁰พระเจ้าได้ทรงมาหาบาลามในตอนกลางคืน และตรัสกับเขาว่า "เนื่องจากคนเหล่านี้มาเรียกท่านไป จงตื่นขึ้นแล้วไปกับพวกเขา แต่จงทำแต่สิ่งที่เราได้บอกเจ้าให้ทำเท่านั้น"

²¹บาลามตื่นขึ้นในตอนเช้า ฝูงลาของเขา และไปกับพวกผู้นำของคนโมอับ²²แต่เพราะเหตุที่เขาไป ความกริ้วของพระเจ้าได้พุ่งขึ้น กูตของพระยาห์เวห์ก็ยื่นขวางอยู่ในถนนนั้นเป็นเหมือนกับคนที่เปรีศตูดบาลามที่กำลังขี่ลาของเขา คนรับใช้สองคนของบาลามก็อยู่กับเขาด้วย²³ลาตัวนั้นได้เห็นกูตของพระยาห์เวห์ที่ชักดาบออกมาอยู่ในมือของเขากำลังยืนอยู่ในถนนนั้น ลาตัวนั้นจึงเลี้ยวออกนอกถนนและเข้าไปในทุ่งนา บาลามก็ตีลาตัวนั้นให้มันหันกลับมาที่ถนน

²⁴แล้วกูตของพระยาห์เวห์ก็ยื่นอยู่ในทางแคบของถนนระหว่างสวนองุ่น ที่มีกำแพงอยู่ด้านขวาของเขา และกำแพงอีกด้านหนึ่งอยู่ทางซ้ายของเขา²⁵ลาตัวนั้นได้เห็นกูตของพระยาห์เวห์อีก มันจึงไปชนกำแพง และทำให้เท้าของบาลามเบียดกับกำแพง บาลามจึงตีมันอีก²⁶กูตของพระยาห์เวห์เดินหน้าไปและยืนอยู่ในทางแคบอีกแห่งหนึ่งที่แต่ละด้านไม่มีทางเลี้ยวออกไป²⁷ลาตัวนั้นได้เห็นกูตของพระยาห์เวห์ และมีมันหอบลงอยู่ข้างใต้บาลาม บาลามก็โกรธขึ้นมาและเขาก็ตีลาตัวนั้นด้วยไม้เท้าของเขา

²⁸แล้วพระยาห์เวห์ก็ทรงเปิดปากลาตัวนั้น มันก็พูดได้ มันกล่าวกับบาลามว่า "ข้าพเจ้าได้ทำอะไรแก่ท่าน ท่านจึงตีข้าพเจ้าถึงสามครั้ง?"²⁹บาลามตอบว่า "เป็นเพราะเจ้าได้ทำโทษลาต่อข้า ข้าอยากจะมีดาบอยู่ในมือของข้า ถ้าหากมี ข้าจะฆ่าเจ้าเสียเถิดนี่" ลาจึงกล่าวกับบาลามว่า³⁰"ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นลาของท่านที่ขี้นายาวนานตลอดชีวิตจนถึงวันนี้หรือ? ข้าพเจ้าเคยมีนิสัยทำอย่างนั้นกับท่านมาก่อนหรือ?" บาลามตอบว่า "ไม่เคย"

³¹แล้วพระยาห์เวห์จึงเปิดตาบาลาม แล้วเขาก็ได้เห็นกูตของพระยาห์เวห์ที่ชักดาบอยู่ในมือของเขายืนขวางในถนนอยู่ บาลามจึงทรมานของเขาและชนหน้าลง³²กูตของพระยาห์เวห์ได้กล่าวกับเขาว่า "ทำไมเจ้าจึงตีลาของเจ้าถึงสามครั้ง? ดูสิ เราได้มาเป็นคนหนึ่งที่เป็นศัตรูต่อเจ้า เพราะการกระทำของเจ้าชั่วร้ายต่อหน้าเรา"³³ลาตัวนั้นได้เห็นเขาและหันออกไปถึงสามครั้ง ถ้ามันไม่หันไปจากเรา เราคงจะได้ฆ่าเจ้าอย่างแน่นอนและไว้ชีวิตของมัน"

³⁴ บาลาอัมจึงกล่าวกับกูดของพระยาห์เวห์ว่า "ข้าพเจ้าได้ทำบาปแล้ว ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าท่านยืนขวางกั้นข้าพเจ้าในถนนนั้น ดังนั้น ถ้าเป็นการที่ทำให้ท่านไม่พอใจ ข้าพเจ้าจะกลับไปเดี๋ยวนี้"³⁵ แต่กูดของพระยาห์เวห์บอกบาลาอัมว่า "จงไปกับคนเหล่านั้นต่อไป แต่เจ้าต้องพูดเฉพาะคำที่เรากล่าวกับเจ้าเท่านั้น" ดังนั้น บาลาอัมจึงไปกับพวกผู้นำของบาลาค

³⁶ เมื่อบาลาคได้ยินว่าบาลาอัมได้มาแล้ว บาลาคก็ออกไปพบเขาที่เมืองในโมอับที่แม่น้ำอารโนนที่กั้นเขตแดน³⁷ บาลาคกล่าวกับบาลาอัมว่า "เราไม่ได้ส่งคนไปหาท่านเพื่อเรียกให้ท่านมาหรือ?" ทำไมท่านจึงไม่มาหาเรา? เราไม่สามารถให้เกียรติท่านได้หรือ?"³⁸ แล้วบาลาอัมจึงตอบบาลาคว่า "ดูสิ ข้าพเจ้าได้มาหาท่านแล้ว บัดนี้ ข้าพเจ้ามีอำนาจอะไรที่จะพูดสิ่งใดได้หรือ? ข้าพเจ้าพูดได้เฉพาะถ้อยคำที่พระเจ้าได้ทรงใส่ไว้ในปากของข้าพเจ้าเท่านั้น"

³⁹ บาลาอัมจึงไปกับบาลาค และพวกเขาก็มาถึงคิริยาทโซ⁴⁰ แล้วบาลาคก็ได้ถวายบรรดาโคและแกะเป็นเครื่องบูชา และให้เนื้อบางส่วนแก่บาลาอัมและพวกผู้นำที่อยู่กับเขา⁴¹ ในตอนเช้า บาลาคก็พาบาลาอัมขึ้นไปยังบาอัล จากนั้นบาลาอัมก็สามารถมองเห็นคนอิสราเอลที่อยู่ในค่ายของพวกเขาได้เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

Chapter 23

¹ บาลาอัมได้พูดกับบาลาคว่า "ของสร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่นให้ข้าพเจ้าที่นี่ และจัดเตรียมโคผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัว"² ดังนั้น บาลาคจึงทำตามที่บาลาอัมได้ขอมา แล้วบาลาคกับบาลาอัมก็ถวายโคผู้หนึ่งตัวและแกะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาบนแท่นบูชาทุกแท่น³ แล้วบาลาอัมได้พูดกับบาลาคว่า "ขอให้ยืนอยู่ที่เครื่องเผาบูชาของท่าน และข้าพเจ้าจะไป บางทีพระยาห์เวห์จะทรงมาพบข้าพเจ้า อะไรก็ตามที่พระยาห์เวห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกท่าน" ดังนั้น เขาจึงออกไปที่ยอดเขาที่ไม่มีต้นไม้อยู่

⁴ ขณะที่เขายืนบนยอดเขานั้น พระเจ้าได้ทรงมาพบเขา และบาลาอัมได้ทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ได้สร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่น และข้าพระองค์ได้ถวายโคผู้หนึ่งตัวและแกะผู้หนึ่งตัวบนแต่ละแท่นแล้ว"⁵ พระยาห์เวห์ได้ทรงใส่ถ้อยคำในปากของบาลาอัม และตรัสกับเขาว่า "จงกลับไปหาบาลาคและพูดกับเขา"⁶ ดังนั้น บาลาอัมจึงกลับไปหาบาลาค ที่กำลังยืนอยู่ใกล้กับเครื่องเผาบูชาของเขา และพวกผู้นำของคนโมอับทุกคนที่อยู่กับเขา

⁷ แล้วบาลาอัมได้เริ่มพูดคำเผยพระวจนะของเขา และกล่าวว่า "บาลาคได้พาข้าพเจ้ามาจากเมืองอารัม กษัตริย์แห่งโมอับจากเทือกเขาทางตะวันออก 'มาเกิดจงสาปแช่งยาโคบเพื่อเรา' เขากล่าวว่า 'มาเกิด มาต่อสู้กับอิสราเอล'⁸ ข้าพเจ้าจะสาปแช่งคนเหล่านั้นที่พระเจ้าไม่ได้ทรงสาปแช่งได้อย่างไร? ข้าพเจ้าจะสู้รบกับคนเหล่านั้นที่พระเจ้าไม่ได้ทรงสู้รบได้อย่างไร?"⁹ เพราะจากยอดเขานั้น ข้าพเจ้าเห็นเขา จากเนินเขาเหล่านั้น ข้าพเจ้ามองดูเขา ดูสิ มีชนชาติหนึ่งที่อาศัยอยู่ลำพัง และไม่ถือว่าพวกเขาเองเป็นเพียงแค่ชนชาติธรรมดา¹⁰ ใครจะนับจำนวนของยาโคบที่มากดังผงคลีนี้ได้ หรือนับจำนวนแค่หนึ่งในสี่ของอิสราเอลได้? ขอให้ข้าพเจ้าตายอย่างความตายของคนชอบธรรม และขอให้บันปลายชีวิตของข้าพเจ้าเป็นเหมือนขี้ของเข"

¹¹ บาลาคจึงพูดกับบาลาอัมว่า "ท่านได้ทำอะไรเพื่อเรา? เราพาท่านมาสาปแช่งศัตรูของเรา แต่ดูสิ ท่านได้ช่วยพวกเรา"¹² บาลาอัมจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าจะไม่ระวังที่จะพูดคำที่พระยาห์เวห์ได้ทรงใส่ไว้ในปากของข้าพเจ้าได้หรือ?"¹³ ดังนั้น บาลาคจึงบอกเขาว่า "โปรดมากับเรายังอีกที่หนึ่งเถิด ที่ซึ่งท่านสามารถมองเห็นส่วนที่อยู่ใกล้ที่สุดของพวกเขา ไม่ใช่ทั้งหมดของพวกเขา ที่นั่น ท่านจะสาปแช่งพวกเขาเพื่อเรา"

¹⁴ ดังนั้น บาลาคจึงพาบาลาอัมเข้าไปในทุ่งนาของโคฟิม ที่ยอดเขาปิสกาห์ และสร้างแท่นบูชาอีกเจ็ดแท่น เขากวายนโคผู้หนึ่งตัวและแกะผู้หนึ่งตัวบนแต่ละแท่นบูชา¹⁵ แล้วบาลาอัมจึงพูดกับบาลาคว่า "ของยืนอยู่ใกล้เครื่องเผาบูชาของท่านที่นี่เถิด ขณะที่ข้าพเจ้าไปพบกับพระยาห์เวห์ตรงโน้น"¹⁶ ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงทรงมาพบกับบาลาอัม และทรงใส่ถ้อยคำในปากของเขา พระองค์ตรัสว่า "จงกลับไปหาบาลาค และบอกถ้อยคำของเราแก่เขา"

¹⁷ บาลาอัมได้กลับมาหาบาลาค และมองดู เขากำลังยืนอยู่ใกล้เครื่องเผาบูชาของเขา และพวกผู้นำของคนโมอับที่อยู่กับเขา แล้วบาลาคก็พูดกับเขาว่า "พระยาห์เวห์ได้ตรัสอะไร?"¹⁸ บาลาอัมจึงเริ่มเผยพระวจนะของเขา เขากล่าวว่า "บาลาค จงลุกขึ้น และฟัง จงฟังข้าพเจ้า ท่านเป็นผู้บุตรชายของศิป¹⁹ พระเจ้าไม่ใช้คน ที่พระองค์จะทรงนุสาได้ หรือไม่ได้เป็นมนุษย์ที่จะเปลี่ยนพระทัยของพระองค์ได้ พระองค์ได้ทรงสัญญาสิ่งใดไว้แล้ว จะไม่ทรงกระทำสิ่งนั้นหรือ? พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วพระองค์จะไม่ทรงทำสิ่งนั้นให้สำเร็จหรือ?"

²⁰ ดูสิ ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้อวยพร พระเจ้าได้ทรงประทานพระพรและข้าพเจ้าจะกลับคำไม่ได้²¹ พระองค์ไม่ทรงเห็นความยากลำบากใดๆ ในยาโคบ หรือความทุกข์ยากใดๆ ในอิสราเอล พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาทรงสถิตกับพวกเขา และให้เรื่องต่อกษัตริย์ของพวกเขา ทรงสถิตท่ามกลางพวกเขา²² พระเจ้าทรงพาพวกเขาออกมาจากอียิปต์ด้วยพระกำลังเหมือนกับกำลังของโคป²³ ไม่มีเวทมนตร์ใดที่ต่อต้านยาโคบได้ และไม่มีคำทำนายอนาคตใดที่จะทำร้ายอิสราเอลได้ แต่ยาโคบและอิสราเอลจะต้องได้รับคำกล่าวว่า 'จงดูสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ'

²⁴ ดูสิ ชนชาติที่ลุกขึ้นมาเหมือนกับนางสิงห์ เป็นเหมือนกับสิงโตที่ปรากฏตัวและเข้าโจมตี มันจะไม่นอนลงจนกว่ามันจะได้กินเหยื่อของมันแล้ว และดื่มเลือดจากตัวที่มันได้ฆ่า"²⁵ บาลาคจึงพูดกับบาลาอัมว่า "อย่าแช่งสาปพวกเขาหรืออวยพรพวกเขาเลย"²⁶ แต่บาลาอัมตอบบาลาคว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้บอกท่านหรือว่า ข้าพเจ้าต้องพูดทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบอกให้ข้าพเจ้าพูด?"

²⁷ ดังนั้น บาลาคจึงตอบบาลาอัมว่า "จงมาเถียวนี้เถิด เราจะทำท่านไปยังอีกที่หนึ่ง บางทีอาจจะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าที่จะให้ท่านสาปแช่งพวกเขาเพื่อเรา"²⁸ ดังนั้น บาลาคจึงพาบาลาอัมไปยังยอดเขาเปโอริที่มองเห็นลงมาเห็นถิ่นกูร์กันดารนั้น²⁹ บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "ขอให้สร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่นให้ข้าพเจ้าที่นี่ และจัดเตรียมโคผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัว"³⁰ ดังนั้น บาลาคจึงทำตามที่บาลาอัมได้บอก เขากวายนโคผู้หนึ่งตัวและแกะผู้หนึ่งตัวบนแต่ละแท่นบูชา

Chapter 24

¹เมื่อบาลาอัมได้เห็นว่ายาคห์กรงพอพระทัยที่จะอวยพรอิสราเอล เขาจึงไม่ไปเพื่อใช้เวทมนตร์เหมือนครั้งอื่นๆ แต่เขามองตรงไปที่ถิ่นทุรกันดารนั้น² เขาได้เขยหน้าขึ้นมอง และเห็นว่าอิสราเอลได้ตั้งค่าย แต่ละค่ายในเฝ้าของตนเอง และพระวิญญาณของพระเจ้าก็ลงมาสถิตกับเขา³ เขาได้รับคำเผยพระวจนะ และกล่าวว่า "บาลาอัมบุตรชายของเบโอร์ต้องกล่าว ชายที่ตากระจ่างแจ้ง⁴ เขาพูดและได้ยินพระวจนะของพระเจ้า เขาเห็นนิมิตจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ต่อ พระพิภคผู้ที่เขาภิรมราลงด้วยตาที่กระจ่างแจ้ง

⁵ยาโคบเอ๋ย บรรดาเท็นท์ของท่านช่างงามจริงหนอ อิสราเอลเอ๋ย สถานที่ที่ท่านอาศัยอยู่ก็ช่างงามจริงๆ⁶ เหมือนกับหุบเขาเหล่านั้นที่แผ่ขยายออกไป เหมือน สวนทั้งหลายที่อยู่ริมแม่น้ำ เหมือนต้นกฤษณาที่พระยาห์เวห์ได้ทรงปลูกไว้ เหมือนกับต้นสนสีดาที่อยู่มิธราธา⁷ น้ำไหลมาจากถ้ำน้ำของพวกเขา และ พงศ์พันธุ์ของพวกเขาดูดมน้ำนี้ กษัตริย์ของพวกเขาสูงกว่าอาคัก และราชอาณาจักรของเขาจะได้รับการยกย่อง⁸ พระเจ้าทรงนำเขาออกมาจากอียิปต์ ด้วยพระกำลังดุจดุจดโป้ เขาจะกินบรรดาประชาชาติที่ต่อสู้กับเขา เขาจะหักกระดูกของพวกเขาก่อน ๆ เขายังพวกเขาด้วยธนูของเขา⁹ เขามอบลง เหมือนสิงห์ ดุจดุจดสิงห์ ใครจะลบล้างกวนเขา? ขอให้ทุกคนที่อวยพรเขาได้รับพร ขอให้ทุกคนที่สาปแช่งเขาได้รับการสาปแช่ง"

¹⁰ความโกรธของบาลาคก็ได้พลุ่งขึ้นต่อบาลาอัม และเขาก็ตบมือของเขาด้วยความโกรธ บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "เราได้เรียกท่านมาเพื่อสาปแช่งศัตรูของเรา แต่ดูสิ ท่านได้ช่วยพวกเราสามครั้งแล้ว¹¹ ดังนั้น จงไปจากเราและกลับไปบ้านของท่านเถียวนี้ เราได้บอกว่าจะให้รางวัลอย่างงามแก่ท่าน แต่พระยาห์เวห์ได้ ทรงกีดกันท่านไม่ให้ได้รับรางวัลใด ๆ"¹² แล้วบาลาอัมได้ตอบบาลาคว่า "ข้าพเจ้าได้บอกกับผู้ส่งสารที่ท่านส่งไปหาข้าพเจ้าแล้วว่า¹³ ถึงแม้ว่าบาลาคจะมอบบัง ของเขาก็คือเงินและทองให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถทำอะไรนอกเหนือจากถ้อยคำของพระยาห์เวห์ และสิ่งที่เลวหรือดี หรือสิ่งใดที่ข้าพเจ้า ต้องการจะทำ ข้าพเจ้าพูดได้เฉพาะคำที่พระยาห์เวห์ทรงบอกให้ข้าพเจ้าพูดเท่านั้น' ข้าพเจ้าไม่ได้พูดดังนี้กับพวกเขาหรือ?"¹⁴ ดังนั้น ตอนนี ดูสิ ข้าพเจ้าจะกลับ ไปยังชนชาติของข้าพเจ้า แต่ขอเตือนท่านก่อนว่า ชนชาตินี้จะทำอะไรต่อประชาชนของท่านในอีกไม่กี่วันข้างหน้า"

¹⁵บาลาอัมได้เริ่มกล่าวคำเผยพระวจนะนี้ เขากล่าวว่า "บาลาอัมบุตรชายของเบโอร์ได้กล่าว ชายที่มีตากระจ่างแจ้ง¹⁶ นี่เป็นคำเผยพระวจนะของคนที่ได้ยิน ถ้อยคำจากพระเจ้า ผู้ที่มีความรู้จากองค์สูงสุด ผู้ที่มีนิมิตจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ต่อพระพิภคผู้ที่เขาภิรมราลงด้วยดวงตากระจ่างแจ้ง¹⁷ ข้าพเจ้าเห็น เขา แต่ตอนนี้เขาไม่อยู่ที่นั่น ข้าพเจ้ามองดูเขา แต่เขาไม่ได้อยู่ใกล้ ดาวดวงหนึ่งจะมาจากกายาโคบ คทาจะขึ้นมาจากอิสราเอล เขาจะทำให้พวกผู้นำของโมอับ กระจัดกระจายไป และทำลายเชื้อสายของเสกทั้งหมด

¹⁸แล้วเอดมจะเป็นกรรมสิทธิ์ของอิสราเอล และเสอร์ก็จะเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเขาด้วย ศัตรูของอิสราเอลผู้ที่ยิสราเอลจะมีชัยชนะด้วยกำลัง¹⁹ กษัตริย์องค์ หนึ่งจะออกมาจากกายาโคบ ผู้ที่จะทรงครอบครอง และเขาจะทำลายผู้ที่รอดชีวิตจากเมืองของพวกเข"²⁰ แล้วบาลาอัมได้มองที่อามาลิ และได้เริ่มกล่าวคำ เผยพระวจนะของเขา เขากล่าวว่า "ครั้งหนึ่งคนอามาลิเคยเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แต่บัดนี้ปลายของเขาจะถูกทำลาย"

²¹แล้วบาลาอัมก็มองตรงไปที่คนเคไนต์ และเริ่มกล่าวคำเผยพระวจนะของเขา เขาได้กล่าวว่า "สถานที่ที่ท่านอาศัยอยู่เข้มแข็งมาก และรังของท่านก็อยู่ใน หิน²² อย่างไรก็ตาม คนเคไนต์ก็จะถูกทำลาย เมื่ออัสซีเรียนำท่านไปเป็นเชลย"²³ แล้วบาลาอัมได้เริ่มกล่าวคำเผยพระวจนะสุดท้ายของเขา เขากล่าวว่า "วิบัติแก่ พวกเจ้า เมื่อพระเจ้าทรงทำสิ่งนี้ ใครจะมีชีวิตรอดได้?"²⁴ เรื่องทั้งหลายจะมาจากริมฝั่งของคิกกิม เรือเหล่านั้นจะจมตีสัสซีเรียและจะชนะเอเบอร์ แต่พวกเขาจะ มีจุดจบในการถูกทำลายเช่นกัน²⁵ แล้วบาลาอัมก็ลุกขึ้นและจากไป เขาได้กลับไปยังบ้านของเขา และบาลาคก็จากไปเช่นกัน

Chapter 25

¹อิสราเอลพักอยู่ในชีกิร์ม และพวกผู้ชายก็เริ่มเล่นซู้กับพวกผู้หญิงชาวโมอับ² เพราะชาวโมอับได้เชิญชวนประชาชนไปถวายเครื่องบูชาให้กับพระของพวกนาง ด้วยเหตุนี้ คนเหล่านั้นจึงได้กินและภิรมราลงพระของชาวโมอับ³ คนอิสราเอลเข้าร่วมในการนมัสการพระบาอัลแห่งเปโอร์ และพระพิโรธของพระยาห์เวห์ก็พลุ่ง ขึ้นต่ออิสราเอล

⁴พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงฆ่าพวกผู้นำของประชาชนทุกคนต่อหน้าเรา และแขวนพวกเขาไว้กลางแดด เพื่อที่ความกริ้วรุนแรงของเราจะหันไปจาก อิสราเอล"⁵ ดังนั้น โมเสสจึงพูดกับพวกผู้นำคนอิสราเอลว่า "ท่านแต่ละคนจงออกไปและประหารคนของเขาร่วมในการนมัสการพระบาอัลแห่งเปโอร์"⁶ แล้ว ชายคนหนึ่งของอิสราเอลเข้ามาและนำหญิงมีเดียนมาอยู่ท่ามกลางครอบครัวของเขา เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาโมเสสและชุมชนทั้งหมดของคน อิสราเอล ขณะที่พวกเขากำลังร้องไห้อยู่ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ

⁷เมื่อฟิเนหัสบุตรชายของเอลาซาร์ผู้เป็นบุตรชายของอาโรนปุโรหิต เห็นดังนั้น เขาก็ลุกขึ้นไปจากท่ามกลางชุมชนนั้น และถือหอกอยู่ในมือของเขา⁸ เขาตาม ชายอิสราเอลคนนั้นเข้าไปในเต็นท์ของเขา และแทงหอกนั้นทะลุร่างทั้งสองคน ทั้งชายอิสราเอลและหญิงคนนั้น ด้วยเหตุนี้ กษัตริย์ที่พระยาห์เวห์ทรงส่งลง มาเหนือคนอิสราเอลก็สงบลง⁹ คนเหล่านั้นที่ตายด้วยภัยพิบัติมีจำนวนได้สองหมื่นสี่พันคน

¹⁰พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า¹¹ "ฟิเนหัสบุตรชายของเอลาซาร์ผู้เป็นบุตรชายของอาโรนปุโรหิตได้หันความกริ้วของเราออกจากคนอิสราเอล เพราะเขา ร้อนใจด้วยความหวงแหนของเรากว่าท่ามกลางพวกเขา ดังนั้น เราจึงไม่พินาศคนอิสราเอลด้วยความรุนแรงของเรา"¹² พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ "ดูสิ เราจะ มอบพันธสัญญาแห่งสันติสุขให้แก่ฟิเนหัส

¹³สำหรับเขาและลูกหลานของเขาที่จะมาภายหลังเขา ซึ่งเป็นพันธสัญญาชั่วนิรันดร์ของตำแหน่งปุโรหิต เพราะเขาได้หวงแหนเพื่อเรา พระเจ้าของเขา เขาได้ ลบล้างบาปให้กับคนอิสราเอล"¹⁴ ดังนั้น ชื่อของชายอิสราเอลคนนั้นที่ถูกฆ่าตายพร้อมกับหญิงชาวมีเดียนคนนั้น คือคิมรบุตรชายของสาธุ ซึ่งเป็นผู้นำ

ครอบครัวของบรรพบุรุษท่ามกลางคนสิเมโอน¹⁵ ชื่อของหญิงชาวมีเดียคนนั้นที่ถูกฆ่า คือคอสบี บุตรหญิงของสุร์ ผู้เป็นหัวหน้าของเผ่าและครอบครัวในมีเดีย

¹⁶ ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า¹⁷ "จงปฏิบัติต่อคนมีเดียเป็นเหมือนศัตรูและโจมตีพวกเขา¹⁸ เพราะพวกเขาปฏิบัติต่อพวกเราเป็นเหมือนศัตรูด้วยการหลอกลวงของพวกเขา พวกเขานำพวกเราเข้าไปในความชั่วร้ายในเรื่องของเปโลร์ และในเรื่องของคอสบีน้องสาวของพวกเขา ที่เป็นบุตรหญิงของผู้หนึ่งในมีเดียที่ถูกฆ่าในวันที่เกิดภัยพิบัติในเรื่องของเปโลร์"

Chapter 26

¹ หลังจากที่เกิดภัยพิบัตินั้น พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและเอเลอาซาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิต พระองค์ตรัสว่า² "จงนับชุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอลตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปตามครอบครัวบรรพบุรุษของพวกเขา ทุกคนที่สามารถออกรบเพื่ออิสราเอลได้"³ ดังนั้น โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตจึงพูดกับพวกเขาในที่ราบโมอับใกล้แม่น้ำจอร์แดนที่เมืองเยรีโค และกล่าวว่า⁴ "จงนับจำนวนประชาชน ตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสสและคนอิสราเอลที่ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์"

⁵ รูเบนเป็นบุตรหัวปีของอิสราเอล ตระกูลของคนฮาโนคมาจากบุตรชายของเขาคือฮาโนค ตระกูลของคนปัสลูมาจากปัสลู⁶ ตระกูลของคนเฮสโรนมาจากเฮสโรน ตระกูลของคนการมีมาจากการมี⁷ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของรูเบน ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 43,730 คน

⁸ โสธ็อบเป็นบุตรชายของปัสลู⁹ บุตรชายของโสธ็อบคือ เนบูเอล ดารานและอาบิรัม คนเหล่านี้เป็นคนเดียวกันกับดารานและอาบิรัมที่ติดตามโคราห์ ตอนที่พวกเขาทำกายโมเสสและอาโรน และกบฏต่อพระยาห์เวห์¹⁰ แผ่นดินได้อ้าปากและกลืนพวกเขาไปพร้อมกับโคราห์ เมื่อคนที่ติดตามเขาก็ตกหมดตายไป ในเวลานั้น ไฟได้เผาผลาญคน 250 คน ที่กลายเป็นเครื่องหมายเตือนใจ¹¹ แต่เชื้อสายของโคราห์ไม่ได้ตายทั้งหมด

¹² เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของสิเมโอน คือ ตระกูลของคนเนบูเอลมาจากเนบูเอล ตระกูลของคนยามีนมาจากยามีน ตระกูลของคนยาซีนมาจากยาซีน¹³ ตระกูลของคนเศ-ราห์มาจากเศ-ราห์ ตระกูลของคนชาอูลมาจากชาอูล¹⁴ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของสิเมโอน ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 22,200 คน

¹⁵ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของกาต คือตระกูลของคนเศโฟนมาจากเศโฟน ตระกูลของคนอักษิมาจากอักษิ ตระกูลของคนชูนีมาจากชูนี¹⁶ ตระกูลของคนโอสนีมาจากโอสนี ตระกูลของคนเอรีมาจากเอรี¹⁷ ตระกูลของคนอาโรดมาจากอาโรด ตระกูลของคนอาเรลีมาจากอาเรลี¹⁸ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของกาต ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 40,500 คน

¹⁹ บุตรชายของยูดาห์คือ เอรีและโอนัน แต่คนเหล่านี้ได้ตายในแผ่นดินคานาอัน²⁰ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ คือตระกูลของคนเซลาห์มาจากเซลาห์ ตระกูลของคนเปเรศมาจากเปเรศ ตระกูลของคนเศ-ราห์มาจากเศ-ราห์²¹ เหล่านี้เป็นพงศ์พันธุ์เปเรศ คือตระกูลของคนเฮสโรนมาจากเฮสโรน ตระกูลของคนฮามูลมาจากฮามูล²² เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 76,500 คน

²³ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของอิสสาการ์ คือตระกูลของคนโกลามาจากโกลา ตระกูลของคนปัวห์มาจากปัวห์²⁴ ตระกูลของคนยาซุมมาจากยาซุม ตระกูลของคนซิมโรนมาจากซิมโรน²⁵ เหล่านี้คือตระกูลของอิสสาการ์ ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 64,300 คน

²⁶ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของเศบูลุน คือตระกูลของคนเศเรดมาจากเศเรด ตระกูลของคนเอโลนมาจากเอโลน ตระกูลของคนยาห์เลเอลมาจากยาห์เลเอล²⁷ เหล่านี้คือตระกูลของคนเศบูลุน ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 60,500 คน²⁸ ตระกูลของพงศ์พันธุ์ของโยเซฟ คือมนัสเสห์และเอฟราอิม²⁹ เหล่านี้เป็นพงศ์พันธุ์ของมนัสเสห์ คือ ตระกูลของคนมาคีร์มาจากมาคีร์ (มาคีร์เป็นบิดาของกิเลอาด) ตระกูลของคนกิเลอาดมาจากกิเลอาด

³⁰ เหล่านี้เป็นพงศ์พันธุ์ของกิเลอาด ตระกูลของคนอียะเซอร์มาจากอียะเซอร์ ตระกูลของคนเฮเลคมาจากเฮเลค³¹ ตระกูลของคนอัสรีเอลมาจากอัสรีเอล ตระกูลของคนเซเคมมาจากเซเคม³² ตระกูลของคนเซมิดามาจากเซมิดา ตระกูลของคนเซเฟอร์มาจากเซเฟอร์³³ เศโลเฟหัสบุตรชายของเซเฟอร์ไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรหญิงเท่านั้น ชื่อของบรรดาบุตรหญิงเหล่านั้น คือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และทีร์ซาห์³⁴ เหล่านี้เป็นตระกูลของมนัสเสห์ ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 52,700 คน

³⁵ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของเอฟราอิม คือตระกูลของคนชูเรลาห์มาจากชูเรลาห์ ตระกูลของคนเบเคอร์มาจากเบเคอร์ ตระกูลของคนกาหานมาจากกาหาน³⁶ พงศ์พันธุ์ของชูเรลาห์ คือตระกูลของคนเอรานมาจากเอราน³⁷ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของเอฟราอิม ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 32,500 คน เหล่านี้เป็นพงศ์พันธุ์ของโยเซฟ ที่ได้ นับจำนวนในแต่ละตระกูลของพวกเขา

³⁸ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของเบนยามิน คือตระกูลของคนเบ-ลามาจากเบ-ลา ตระกูลของคนอับเบลมาจากอับเบล ตระกูลของคนอาหิริมมาจากอาหิริม³⁹ ตระกูลของคนเชฟฟามมาจากเชฟฟาม ตระกูลของคนหุฟามมาจากหุฟาม⁴⁰ บุตรชายของเบ-ลาคืออาร์ดและนาอามาน ตระกูลของคนอาร์ดมาจากอาร์ด และตระกูลของคนนาอามานมาจากนาอามาน⁴¹ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของเบนยามิน พวกเขานับผู้ชายได้ 45,600 คน

⁴² เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของดาน คือตระกูลของคนชูอัมมาจากชูอัม เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของดาน⁴³ ตระกูลของคนชูอัมทั้งหมด นับผู้ชายได้ 64,400 คน⁴⁴ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของอาเชอร์ คือ ตระกูลของคนอิมนาห์มาจากอิมนาห์ ตระกูลของคนอิซวีมาจากอิซวี ตระกูลของคนเบรียห์มาจากเบรียห์⁴⁵ เหล่านี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเบรียห์ คือ ตระกูลของคนเฮเบอร์มาจากเฮเบอร์ ตระกูลของคนมัสคีเอลมาจากมัสคีเอล

⁴⁶ชื่อนุตรหญิงของอาเซอร์ คือ เสราห์⁴⁷ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของอาเซอร์ ที่นับผู้ชายได้ 53,400 คน⁴⁸ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของนัฟทาลี คือ ตระกูลของคนยาห์เชเลมาจากยาห์เชเล ตระกูลของคนภูนิมาจากภูนิ⁴⁹ ตระกูลของคนเยเซอร์มาจากเยเซอร์ ตระกูลของคนซัลเลมาจากซัลเลม⁵⁰ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของนัฟทาลี ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 45,400 คน

⁵¹นี่เป็นจำนวนผู้ชายของคนอิสราเอลที่นับได้ทั้งหมด 601,730 คน⁵² พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า⁵³ "แผ่นดินนั้นต้องแบ่งเป็นมรดกท่ามกลางคนเหล่านี้ที่นับตามจำนวนชื่อของพวกเขา

⁵⁴เจ้าต้องมอบมรดกที่ใหญ่กว่าให้กับตระกูลที่ใหญ่กว่า และมอบมรดกที่เล็กกว่าให้กับตระกูลที่เล็กกว่า เจ้าต้องมอบมรดกให้แก่ทุกคนรอบครัวตามจำนวนคนที่ถูกนับไว้⁵⁵ แต่อย่างไรก็ตาม แผ่นดินนั้นต้องแบ่งกันโดยการจับฉลาก พวกเขาต้องได้รับแผ่นดินนั้นเป็นมรดกเหมือนกับแผ่นดินที่แบ่งกันท่ามกลางเผ่าของบรรพบุรุษของพวกเขา⁵⁶ มรดกของพวกเขาต้องแบ่งท่ามกลางตระกูลที่ใหญ่กว่า และตระกูลที่เล็กกว่า ซึ่งเป็นการแบ่งให้พวกเขาโดยการจับฉลาก"

⁵⁷เหล่านี้เป็นตระกูลคนเลวี ที่นับตระกูลต่อตระกูล คือตระกูลของคนเกอร์ซอนมาจากเกอร์ซอน ตระกูลของคนโคฮากมาจากโคฮาก ตระกูลของคนเมราเรียนาจากเมราเรียนา⁵⁸ เหล่านี้เป็นตระกูลของเลวี คือตระกูลของคนลิบนิ ตระกูลของคนเฮโบรน ตระกูลของคนมาหาลี ตระกูลของคนมุซึ และตระกูลของคนโคราห์ โคฮากเป็นบรรพบุรุษของอัมราม⁵⁹ ภรรยาของอัมรามชื่อโยเคเบด ที่ เป็นพงศ์พันธุ์ของเลวีที่เกิดในตระกูลคนเลวีในอียิปต์ นางคลอดบุตรหลายคนให้แก่อัมราม คืออาโรน โมเสส และมีเรียห์พี่สาวของพวกเขา

⁶⁰อาโรนให้กำเนิดนาถันและอาบิฮู เอเลอาซาร์และอิธามาร⁶¹ นาถันและอาบิฮูสิ้นชีวิตตอนที่พวกเขาถวายไฟที่ต้องห้ามต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์⁶² พวกผู้ชายที่นับได้ท่ามกลางพวกเขา จำนวนสองหมื่นสามพันคน ซึ่งเป็นผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไป แต่พวกเขาไม่ได้ถูกนับรวมกับพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล เพราะไม่มีมรดกมอบให้กับพวกเขาท่ามกลางคนอิสราเอล

⁶³เหล่านี้คือคนที่โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้นับไว้ พวกเขานับจำนวนคนอิสราเอลในที่ราบโมอับข้างแม่น้ำจอร์แดนที่เมืองเยรีโค⁶⁴ แต่ท่ามกลางคนเหล่านี้ไม่มีคนใดเลยที่โมเสสและอาโรนเคยนับไว้ ตอนที่มีการนับจำนวนพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารซีนาย⁶⁵ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสว่า คนเหล่านั้นทั้งหมดจะตายในถิ่นทุรกันดารนั้นอย่างแน่นอน จะไม่มีเหลืออยู่สักคนเดียวท่ามกลางพวกเขา นอกจากคาเลบบุตรชายของเยฟุนเนห์ และโยชูวาบุตรชายของนูน

Chapter 27

¹แล้วบุตรหญิงทั้งหลายของเศโลเฟหัด ผู้เป็นบุตรชายของเฮฟเธอร์ ผู้เป็นบุตรชายของกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ จากตระกูลของมนัสเสห์ ผู้เป็นบุตรชายของโยเซฟ ที่ได้มาหาโมเสส เหล่านี้คือชื่อของบุตรหญิงทั้งหลายของเขา คือมาห์ลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิสคาห์ และที่ราชา²พวกนางยืนอยู่ต่อหน้าโมเสส เอเลอาซาร์ปุโรหิต พวกผู้นำ และต่อหน้าชุมชนทั้งหมดที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ พวกนางกล่าวว่า³ "บิดาของเราตายในถิ่นทุรกันดาร เขาไม่ได้อยู่ในพวกคนเหล่านั้นที่สมรู้ร่วมคิดกันต่อต้านพระยาห์เวห์ในพรรคพวกของโคราห์ เขาตายเพราะบาปของเขาเอง และเขาไม่มีบุตรชายเลย⁴ ถ้าไม่จริงเขาชื่อบิดาของเราออกไปจากท่ามกลางคนในตระกูลของเขา เพราะเขาไม่มีบุตรชาย? ขอมอบแผ่นดินท่ามกลางญาติของบิดาของเราให้แก่พวกเราเถิด"

⁵ดังนั้น โมเสสจึงนำเรื่องของพวกนางมาทูลต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์⁶ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า⁷ "บุตรหญิงทั้งหลายของเศโลเฟหัดพูดถูกต้อง เจ้าต้องมอบแผ่นดินให้เป็นมรดกแก่พวกนางท่ามกลางญาติพี่น้องของบิดาของพวกนาง เจ้าต้องทำให้มันใจว่ามรดกของบิดาของพวกนางจะตกทอดไปถึงพวกนาง⁸ เจ้าต้องพูดกับคนอิสราเอลว่า 'ถ้าชายคนใดตายและไม่มีบุตรชาย แล้วพวกท่านต้องทำให้มรดกของเขาตกทอดไปสู่บุตรหญิงของเขา

⁹ถ้าเขาไม่มีบุตรหญิง แล้วพวกท่านต้องมอบมรดกของเขาให้แก่พี่น้องของเขา¹⁰ ถ้าเขาไม่มีพี่น้อง แล้วพวกท่านต้องมอบมรดกของเขาให้แก่พี่น้องของบิดาของเขา¹¹ ถ้าบิดาของเขาไม่มีพี่น้อง แล้วพวกท่านก็ต้องมอบมรดกให้กับญาติที่สนิทที่สุดของเขาในตระกูลของเขา และเขาต้องรับมรดกนั้นสำหรับตัวของเขาเอง นี่เป็นกฎหมายที่ตั้งขึ้นจากพระบัญชาสำหรับคนอิสราเอล ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า"

¹²พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาริมและมองดูแผ่นดินที่เรามอบให้แก่คนอิสราเอล¹³ หลังจากที่เจ้าได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว เจ้าก็จะต้องถูกรวมไปอยู่กับคนของเจ้าด้วยเช่นเดียวกับอาโรนพี่ชายของเจ้า¹⁴ เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเพราะเจ้าทั้งสองได้กบฏต่อคำสั่งของเราในถิ่นทุรกันดารสิน ที่นั่นตอนที่น้ำไหลออกมาจากหิน ในความโกรธของเจ้า เจ้าไม่ได้ให้เกียรติเราเป็นองค์บริสุทธิ์ต่อหน้าสายตาของชุมชนทั้งหมด" เหล่านี้เป็นน้ำแห่งเมรีบาห์ของคาเดชในถิ่นทุรกันดารสิน

¹⁵แล้วโมเสสจึงทูลพระยาห์เวห์ว่า¹⁶ "ขอพระองค์ พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งวิญญาณของมนุษย์ทุกคน ทรงแต่งตั้งชายคนหนึ่งไว้เหนือชุมชนนี้¹⁷ คนที่จะออกไปและเข้ามาต่อหน้าพวกเขา และนำพวกเขาออกไปและนำพวกเขาเข้ามา เพื่อที่ชุมชนของพระองค์จะไม่เป็นเหมือนกับฝูงแกะที่ขาดผู้เลี้ยง"

¹⁸พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนำโยชูวาบุตรชายของนูนมา ชายที่มีวิญญาณของเราอยู่ในเขา จงวางมือของเจ้าบนเขา¹⁹ จงแต่งตั้งเขาต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าชุมชนทั้งหมด และบัญชาเขาให้นำพวกเขาต่อหน้าต่อตาพวกเขา²⁰ เจ้าต้องมอบอำนาจหน้าที่ของเจ้าบางส่วนให้กับเขา เพื่อให้ชุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอลเชื่อฟังเขา

²¹เขาจะไปอยู่ต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิตเพื่อแสวงหาน้ำพระทัยของเราสำหรับเขาจากการเลือกของอูริม ซึ่งจะเป็นคำสั่งของเขาที่จะให้ประชาชนออกไปและเข้า

มา ทั้งเขาและคนอิสราเอลทุกคนที่อยู่กับเขา คือชุมชนทั้งหมด²² ดังนั้น โมเสสจึงทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา เขานำโยชูวามาและแต่งตั้งเขาต่อหน้าเอลาซาร์ปุโรหิตและชุมชนทั้งหมด²³ โมเสสได้วางมือของเขามบนโยชูวาและบัญชาเขาให้เป็นผู้นำ ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้เขาทำ

Chapter 28

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า² "จงสั่งคนอิสราเอล และจงพูดกับพวกเขาว่า 'พวกเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาแด่เราตามเวลาที่กำหนดไว้ อาหารของเครื่องบูชาของเราที่เผาด้วยไฟเพื่อให้เป็นกลิ่นหอมแด่เรา'³ เจ้าต้องพูดกับพวกเขาด้วยว่า 'นี่เป็นเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟที่พวกเจ้าต้องถวายแด่พระยาห์เวห์ คือลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีที่ปราศจากตำหนิ วันละสองตัวเป็นเครื่องเผาบูชาประจำวัน⁴ พวกเจ้าต้องถวายลูกแกะหนึ่งตัวในตอนเช้า และพวกเจ้าต้องถวายลูกแกะอีกหนึ่งตัวในตอนเย็น

⁵พวกเจ้าต้องถวายแป้งอย่างดีหนึ่งในสิบเอฟาห์เคล้าน้ำมันสกตหนึ่งในสี่ขึ้นเป็นเครื่องธัญบูชา⁶ นี่เป็นเครื่องเผาบูชาประจำวันที่ทรงบัญชาไว้ที่ภูเขาซีนาย ซึ่งเป็นเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟเพื่อให้เป็นกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์⁷ เครื่องดื่มบูชาหนึ่งในสี่ขึ้นต่อลูกแกะหนึ่งตัวที่ต้องถวายพร้อมกัน พวกเจ้าต้องเทเครื่องดื่มบูชาที่เป็นเหล้าถวายแด่พระยาห์เวห์ในวิหารสถาน⁸ พวกเจ้าต้องถวายลูกแกะอีกหนึ่งตัวในตอนเย็นพร้อมกับเครื่องธัญบูชาอีกเช่นเดียวกันกับเครื่องบูชาที่ถวายในตอนเช้า พวกเจ้าต้องถวายเครื่องดื่มบูชาพร้อมกันอีกด้วย ให้เป็นเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟเพื่อให้เป็นกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์

⁹ในวันสะบาโต พวกเจ้าต้องถวายลูกแกะตัวผู้สองตัว แต่ละตัวมีอายุหนึ่งปีและไม่มีตำหนิ และแป้งอย่างดีสองในสิบเอฟาห์เคล้าน้ำมันเป็นเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาพร้อมกัน¹⁰ นี่จะเป็นเครื่องเผาบูชาสำหรับทุกวันสะบาโต นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาและเครื่องดื่มบูชาประจำวัน¹¹ ในตอนต้นเดือนของแต่ละเดือน พวกเจ้าต้องถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องถวายโคหนุ่มสองตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีที่ปราศจากตำหนิ เจ็ดตัว¹² พวกเจ้าต้องถวายแป้งอย่างดีสามในสิบเอฟาห์เคล้าน้ำมันเป็นเครื่องธัญบูชาสำหรับโคแต่ละตัว และแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันสองในสิบเอฟาห์เป็นเครื่องธัญบูชาสำหรับแกะผู้หนึ่งตัว

¹³พวกเจ้าก็ต้องถวายแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันหนึ่งในสิบเอฟาห์เป็นเครื่องธัญบูชาสำหรับลูกแกะแต่ละตัวด้วย นี่เป็นเครื่องเผาบูชาที่เป็นกลิ่นหอม ซึ่งเป็นเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์¹⁴ เครื่องดื่มบูชาของประชาชนต้องเป็นเหล้าจุ่นครึ่งอินต่อโคผู้หนึ่งตัว และหนึ่งในสามอินต่อแกะผู้หนึ่งตัว และหนึ่งในสี่ขึ้นต่อลูกแกะหนึ่งตัว นี่เป็นเครื่องเผาบูชาสำหรับทุกเดือนตลอดปี¹⁵ จงถวายแพะตัวผู้หนึ่งเป็นเครื่องบูชาลงบาปแด่พระยาห์เวห์ นี่จะเป็นส่วนที่นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาและเครื่องดื่มบูชาพร้อมกันที่ถวายประจำวัน

¹⁶ในระหว่างเดือนที่หนึ่ง ในวันที่สิบสี่ของเดือนเป็นปีสากลของพระยาห์เวห์¹⁷ ในวันที่สิบห้าของเดือนนี้เป็นการจัดเทศกาลงานเลี้ยง ซึ่งต้องกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน¹⁸ ในวันแรกต้องมีการประชุมบริสุกดิ์เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องไม่ทำงานประจำวันในวันนั้น¹⁹ แต่อย่างไรก็ตาม พวกเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องถวายโคหนุ่มสองตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะอายุหนึ่งปีเจ็ดตัวที่ปราศจากตำหนิ

²⁰พวกเจ้าต้องถวายแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันสามในสิบเอฟาห์เป็นเครื่องธัญบูชาพร้อมกับโคผู้ตัวนั้น และถวายสองในสิบเอฟาห์พร้อมกับแกะผู้ตัวนั้น²¹ พวกเจ้าต้องถวายแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันหนึ่งในสิบเอฟาห์สำหรับแกะแต่ละตัวในเจ็ดตัวนั้น²² และแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลงบาปสำหรับพวกเจ้าเอง²³ พวกเจ้าต้องถวายสิ่งเหล่านี้นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำวันที่กำหนดไว้ในตอนเช้าของแต่ละวัน

²⁴พวกเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาประจำวันเหล่านี้ตามที่กำหนดไว้ในนี้ที่เป็นเวลาเจ็ดวันของเทศกาลปีสากล อาหารของเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟให้เป็นกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์ ซึ่งต้องถวายนอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาและเครื่องดื่มบูชาพร้อมกันประจำวัน²⁵ ในวันที่เจ็ด พวกเจ้าต้องมีการประชุมบริสุกดิ์เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ และพวกเจ้าต้องไม่ทำงานประจำในวันนั้น²⁶ ในวันแห่งการถวายผลแรกก็เช่นเดียวกัน เมื่อพวกเจ้าถวายเครื่องธัญบูชาใหม่แด่พระยาห์เวห์ในเทศกาลสัปดาห์ของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องมีการประชุมบริสุกดิ์เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ และพวกเจ้าต้องไม่ทำงานประจำในวันนั้น

²⁷พวกเจ้าต้องถวายเครื่องเผาบูชาเพื่อให้เป็นกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องถวายโคหนุ่มสองตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีเจ็ดตัว²⁸ จงถวายเครื่องธัญบูชาที่เป็นแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันที่ต้องถวายไปด้วยกัน แป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันสามในสิบเอฟาห์สำหรับโคผู้แต่ละตัว และสองในสิบเอฟาห์สำหรับแกะผู้หนึ่งตัว²⁹ จงถวายแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันหนึ่งในสิบเอฟาห์สำหรับลูกแกะแต่ละตัวในเจ็ดตัวนั้น³⁰ และแพะผู้หนึ่งตัวเพื่อทำการลงบาปสำหรับพวกเจ้าเอง³¹ เมื่อพวกเจ้าถวายสัตว์เหล่านี้ที่ปราศจากตำหนิ พร้อมกับเครื่องดื่มบูชาของพวกเจ้า ซึ่งต้องเป็นส่วนที่นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญบูชาที่ถวายด้วยกันประจำวัน"

Chapter 29

¹"ในเดือนที่เจ็ด ในวันที่หนึ่งของเดือนนั้น พวกเจ้าต้องมีการประชุมบริสุกดิ์เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องไม่ทำงานประจำวันในวันนั้น วันนี้จะวันที่พวกเจ้าเป่าแตรเหล่านี้² พวกเจ้าต้องถวายเครื่องเผาบูชาให้เป็นกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องถวายโคหนุ่มหนึ่งตัว และแกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีเจ็ดตัว แต่ละตัวต้องปราศจากตำหนิ³ พวกเจ้าต้องถวายเครื่องธัญบูชาที่ถวายด้วยกันเป็นแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันสามในสิบเอฟาห์สำหรับโคตัวผู้ตัวนั้น และสองในสิบเอฟาห์สำหรับแกะตัวผู้ตัวนั้น⁴ และหนึ่งในสิบเอฟาห์สำหรับลูกแกะแต่ละตัวของลูกแกะทั้งเจ็ดตัวนั้น⁵ พวกเจ้าต้องถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลงบาป เพื่อทำการลงบาปให้กับตัวพวกเจ้าเอง

⁶จงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ในเดือนที่เจ็ด นอกเหนือจากเครื่องบูชาทั้งหมดที่พวกเจ้าจะถวายในวันแรกของแต่ละเดือน เครื่องเผาบูชาพิเศษ และเครื่องธัญ

Chapter 30

¹โมเสสปูดกับบรรดาผู้นำของเผ่าต่างๆ ของคนอิสราเอล เขากล่าวว่า "นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้" เมื่อคนใดทำการสาบานต่อพระยาห์เวห์ หรือสาบานคำปฏิญาณที่ผูกมัดตัวเองด้วยคำสัญญานั้น เขาต้องไม่เสียคำพูดของเขา เขาต้องรักษาคำสัญญาของเขาที่จะทำทุกสิ่งที่ออกมาจากปากของเขา

³เมื่อหญิงสาวที่อาศัยอยู่ในบ้านของบิดาของนางทำการสาบานต่อพระยาห์เวห์ และผูกมัดตัวเองกับคำสัญญานั้น ⁴ถ้าบิดาของนางได้ยินคำสาบานและคำสัญญาที่ผูกมัดตัวนางเอง และถ้าเขาไม่ได้พูดอะไรให้นางกลับคำ แล้วคำสาบานทั้งหมดของนางก็ยังคงมีผลบังคับ ทุกคำสัญญาที่นางได้ผูกมัดตัวนางเองจะยังคงมีผลบังคับ ⁵แต่ถ้าบิดาของนางได้ยินเกี่ยวกับคำสาบานของนางและคำสัญญาของนาง และเขาไม่ได้พูดอะไรกับนาง แล้วคำสาบานและคำสัญญาทั้งหมดที่นางได้ทำกับตัวนางเองก็ยังคงมีผลบังคับ ⁶แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าบิดาของนางได้ยินคำสาบานทั้งหมดของนางที่นางทำและคำสัญญาอย่างหนักแน่นที่นางได้ผูกมัดตัวนางเอง และถ้าเขาได้คัดค้านนางในวันเดียวกันนั้น แล้วคำเหล่านั้นก็จะไม่มีผลบังคับ พระยาห์เวห์จะทรงอภัยให้กับนาง เพราะบิดาของนางได้คัดค้านนาง

⁷ถ้านางแต่งงานกับชายคนหนึ่ง ขณะที่ยังอยู่ภายใต้คำสาบานเหล่านั้น หรือถ้านางทำสัญญาต่าง ๆ ที่ไม่ยังคิดด้วยคำที่เป็นการผูกพันตัวนางเอง การผูกพันเหล่านั้นจะยังคงมีผลบังคับ ⁸แต่ถ้าสามีของนางห้ามนางในวันที่เขาได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ แล้วเขาทำให้คำสาบานที่นางได้ทำเป็นโมฆะ ซึ่งเป็นคำพูดที่ไม่ยังคิดที่ออกมาจากปากของนางที่ได้ผูกมัดตัวนางเอง พระยาห์เวห์จะทรงปล่อยนางเป็นอิสระ ⁹แต่ส่วนแม่ฝ่ายหรือผู้หญิงที่หย่าร้าง ทุกสิ่งที่นางได้ผูกมัดตัวเองจะยังมีผลบังคับกับนาง

¹⁰ถ้าผู้หญิงคนใดได้ทำการสาบานในบ้านของสามีของนาง หรือทำให้ตัวเองมีภาระผูกพันด้วยการให้คำปฏิญาณ ¹¹และสามีของนางได้ยินเรื่องนี้ แต่เขาไม่ได้พูดอะไรกับนาง และเขาไม่คัดค้านนาง แล้วคำสาบานของนางทั้งหมดก็ยังคงอยู่ และการผูกพันที่นางทำไว้ก็ต้องมีผลบังคับ ¹²แต่ถ้าสามีของนางทำให้คำสาบานเหล่านั้นเป็นโมฆะในวันที่เขาได้ยินเกี่ยวกับคำสาบานนั้น แล้วคำใดก็ตามที่ออกมาจากปากของนางเกี่ยวกับคำสาบานหรือคำสัญญาเหล่านั้นของนางก็จะมีผลบังคับ สามีของนางได้ทำให้คำสาบานเหล่านั้นเป็นโมฆะแล้ว พระยาห์เวห์จะทรงปล่อยนางให้เป็นอิสระ ¹³ทุกคำสาบานหรือคำปฏิญาณที่ผู้หญิงได้ทำที่เป็นการผูกมัดนางที่เป็นการบังคับตัวเอง สามีของนางอาจจะยืนยันหรือทำให้บางอย่างเป็นโมฆะได้

¹⁴แต่ถ้าเขาไม่ได้พูดอะไรกับนางเลยวันแล้ววันเล่า แล้วเขาก็ยืนยันคำสาบานของนางและคำสัญญาที่ผูกมัดนางทั้งหมดที่นางได้ทำ เขาได้ยินคำสาบานเหล่านั้นแล้ว เพราะเขาไม่ได้พูดอะไรกับนางในเวลาที่เขาได้ยินเกี่ยวกับคำสาบานเหล่านั้น ¹⁵ถ้าสามีของนางพยายามที่จะทำให้คำสาบานของนางเป็นโมฆะหลังจากที่ได้ยินคำสาบานนั้นมาเป็นเวลานานแล้ว แล้วเขาก็ต้องรับผิดชอบต่อความบาปของนาง ¹⁶เหล่านี้เป็นข้อกำหนดที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสสให้ประกาศ ข้อกำหนดเหล่านี้ก็เป็นเรื่องระหว่างผู้ชายกับภรรยาของเขา และระหว่างบิดากับบุตรหญิงของเขา ขณะที่นางอยู่ในวัยสาวอยู่ในครอบครัวของบิดาของนาง

Chapter 31

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ²"จงทำการแก้แค้นต่อคนมีเดียน เพราะสิ่งที่พวกเขาทำต่อคนอิสราเอล หลังจากทำอย่างนั้นแล้ว เจ้าจะตายและถูกรวมไปอยู่กับบรรดาคนของเจ้า" ³ดังนั้น โมเสสจึงพูดกับประชาชน เขากล่าวว่า "จงเตรียมบางคนของพวกท่านให้พร้อมด้วยอาวุธเพื่อทำสงคราม เพื่อพวกเขาจะไปสู้รบกับคนมีเดียน และทำการแก้แค้นของพระยาห์เวห์ให้สำเร็จ" ⁴อิสราเอลก็ทุกคนต้องส่งทหารหนึ่งพันคนไปทำสงคราม ⁵ดังนั้น คนอิสราเอลนับพันๆ คนได้ถูกส่งออกไป ซึ่งได้จัดหนึ่งพันคนจากทุกๆ เผ่าเพื่อทำสงคราม รวมทั้งหมดหนึ่งหมื่นสองพันคน

⁶แล้วโมเสสได้ส่งพวกเขาไปทำสงคราม หนึ่งพันคนจากทุกๆ เผ่า พร้อมกับฟีเนหัสบุตรชายของเอเลอาซาร์ปุโรหิต และพร้อมด้วยเครื่องใช้บางอย่างจากวิสุทธานและแตรทั้งหลายที่อยู่ในการครอบครองของเขาเพื่อเป่าสัญญาณ ⁷พวกเขาได้สู้รบกับคนมีเดียน ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชากับโมเสส ⁸พวกเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคน พวกเขาได้ฆ่าบรรดาภักษัตริย์ของคนมีเดียนพร้อมกับคนอื่นๆ ในพวกคนของพวกเขาก็ตาย คือเอวี เรเคม สุร์ เออร์ และเรบา ซึ่งเป็นภักษัตริย์ทั้งห้าของคนมีเดียน พวกเขายังได้ฆ่าบาลาอัมบุตรชายของเบอไรด้วยดาบ

⁹กองทัพของอิสราเอลได้นำพวกเชลยที่เป็นพวกผู้หญิงชาวมีเดียน เด็กๆ ของพวกเขา ฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเขาก็ทั้งหมด ฝูงแพะแกะของพวกเขาก็ทั้งหมด และสิ่งของของพวกเขาก็ทั้งหมด พวกเขานำของพวกนี้มาเป็นของที่รับได้ ¹⁰พวกเขาเผาเมืองทั้งสี่ของคนเหล่านั้นที่พวกเขาอาศัยอยู่ และบรรดาค่ายของคนเหล่านั้นทั้งหมด ¹¹พวกเขานำของที่รับได้และพวกเชลยทั้งหมดมา ทั้งคนและสัตว์ ¹²พวกเขานำพวกเชลย ของที่รับได้ และสิ่งของที่ยึดมาได้ให้แก่โมเสส แก่เอเลอาซาร์ปุโรหิต และแก่ชุมชนของคนอิสราเอล พวกเขานำสิ่งเหล่านั้นมายังค่ายในที่ราบโมอับข้างแม่น้ำจอร์แดน ใกล้กับเมืองเยรีโค

¹³โมเสส เอเลอาซาร์ปุโรหิตและบรรดาผู้นำของชุมชนทั้งหมดได้ไปหาพวกเขาที่นอกค่าย ¹⁴แต่โมเสสก็โกรธพวกนายทหารของกองทัพมาก คือพวกผู้บัญชาการกองพันและผู้บังคับการกองร้อยที่มาจากอิสราเอล ¹⁵โมเสสปูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านปล่อยให้ผู้หญิงทั้งหมดมีชีวิตอยู่หรือ?" ¹⁶ดูสิ ผู้หญิงเหล่านี้ที่ทำให้คนอิสราเอลทำบาปต่อพระยาห์เวห์ ตามคำแนะนำของบาลาอัมในเรื่องของเปออร์ ตอนที่ภัยพิบัติได้แพร่กระจายไปท่ามกลางชุมชนของพระยาห์เวห์

¹⁷บัดนี้ จงฆ่าผู้ชายทุกคนที่เป็นพวกเด็กเล็กๆ และฆ่าผู้หญิงทุกคนที่เคยหลับนอนกับผู้ชาย ¹⁸แต่ต้องรับหญิงสาวที่ไม่เคยหลับนอนกับผู้ชายไว้สำหรับพวกท่านเอง ¹⁹พวกท่านต้องตั้งค่ายข้างนอกค่ายของอิสราเอลเป็นเวลาเจ็ดวัน พวกท่านทุกคนที่ได้ฆ่าคนและได้แตะต้องศพ พวกท่านต้องชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ในวันที่สามและวันที่เจ็ด ทั้งท่านและพวกเชลยของท่าน ²⁰พวกท่านต้องชำระเสื้อผ้าทุกชิ้นให้บริสุทธิ์และทุกสิ่งที่ทำมาจากหนังสัตว์และขนแพะ และทุกสิ่งที่ทำด้วยไม้"

²¹เอเลอาซาร์ปุโรหิตได้พูดกับพวกทหารที่ได้ไปทำสงครามว่า "นี่เป็นกฎบัญญัติที่พระยาห์เวห์ทรงให้แก่โมเสส²² คือ ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ ดีบุกและตะกั่ว²³ และทุกสิ่งที่ทนไฟได้ พวกท่านต้องนำไปผ่านไฟและมันก็จะสะอาด แล้วพวกท่านก็ต้องชำระสิ่งเหล่านั้นให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำแห่งการชำระนั้น อะไรก็ตามที่ไม่สามารถทนไฟได้ พวกท่านต้องล้างชำระในน้ำ²⁴ พวกท่านต้องซักเสื้อผ้าในวันที่เจ็ด แล้วพวกท่านก็จะสะอาด หลังจากนั้น พวกท่านก็จะเข้ามาในค่ายของอิสราเอลได้"

²⁵แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า²⁶ "จงนับสิ่งที่เป็นของที่รับได้ทั้งหมดที่เอามา ทั้งคนและสัตว์ เจ้า เอเลอาซาร์ปุโรหิต และพวกผู้นำตระกูลของบรรพบุรุษของชุมชน²⁷ ต้องแบ่งของที่รับมาได้เป็นสองส่วน จงแบ่งระหว่างพวกทหารที่ออกไปสู้รบกับพวกคนที่เหลือของชุมชนนั้น²⁸ แล้วจงเรียกเก็บส่วนหนึ่งถวายให้กับเราจากพวกทหารที่ออกไปสู้รบ ส่วนที่เรียกเก็บนี้ต้องเป็นส่วนหนึ่งในห้าร้อยส่วน ไม่ว่าจะเป็นพวกคน ฝูงสัตว์เลี้ยง ฝูงลา ฝูงแกะ หรือฝูงแพะ

²⁹จงนำส่วนที่เรียกเก็บนี้จากส่วนแบ่งครึ่งหนึ่งของพวกเขา และมอบให้กับเอเลอาซาร์ปุโรหิตเพื่อเป็นเครื่องบูชาที่ถวายต่อเรา³⁰ และส่วนอีกครึ่งหนึ่งของคนอิสราเอล พวกเจ้าต้องเอาหนึ่งส่วนออกจากห้าสิบส่วน จากพวกคน ฝูงลา ฝูงแกะ และฝูงแพะ จงให้สิ่งเหล่านี้กับพวกเลวีที่ดูแลพลับพลาของเรา³¹ ดังนั้น โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตก็ได้ทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส

³²ในขณะนี้ ของที่รับได้ที่ยังคงเหลืออยู่ที่พวกทหารได้เอามา คือฝูงแกะ 675,000 ตัว³³ ฝูงโคเจ็ดหมื่นสองพันตัว³⁴ ฝูงลาหกหมื่นหนึ่งพันตัว³⁵ และพวกผู้หญิงที่ไม่เคยหลับนอนกับชายใดสามหมื่นสองพันคน³⁶ ส่วนครึ่งหนึ่งที่เก็บไว้ให้กับพวกทหารนับจำนวนได้เป็นฝูงแกะจำนวน 337,000 ตัว

³⁷ฝูงแกะที่เป็นส่วนของพระยาห์เวห์ 675 ตัว³⁸ ฝูงโคสามหมื่นหกพันตัว ส่วนที่เรียกเก็บที่เป็นของพระยาห์เวห์เจ็ดสิบสองตัว³⁹ ฝูงลา 30,500 ตัว ส่วนที่เรียกเก็บของพระยาห์เวห์หกสิบเจ็ดตัว⁴⁰ คนจำนวนหนึ่งหมื่นหกพันคนที่เป็นพวกผู้หญิงที่เป็นส่วนที่เรียกเก็บของพระยาห์เวห์สามสิบสองคน⁴¹ โมเสสได้เอาส่วนที่เรียกเก็บเหล่านี้เป็นเครื่องบูชามอบถวายแด่พระยาห์เวห์ เขาได้มอบให้กับเอเลอาซาร์ปุโรหิต ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส

⁴²ส่วนครึ่งหนึ่งของคนอิสราเอล ที่โมเสสได้รับจากพวกทหารที่ออกไปสู้รบ⁴³ คือส่วนครึ่งหนึ่งของชุมชนคือ ฝูงแกะ 337,500 ตัว⁴⁴ ฝูงโคสามหมื่นหกพันตัว⁴⁵ ฝูงลา 30,500 ตัว⁴⁶ และพวกผู้หญิงจำนวนหนึ่งหมื่นหกพันคน

⁴⁷โมเสสได้รับหนึ่งส่วนจากทุกห้าสิบส่วน จากส่วนครึ่งหนึ่งของคนอิสราเอล ทั้งคนและสัตว์ เขาได้มอบสิ่งเหล่านี้ให้กับพวกเลวีที่ดูแลพลับพลาของพระยาห์เวห์ ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขาให้ทำ⁴⁸ แล้วพวกนายทหารของกองทัพ คือพวกผู้บัญชาการกองพันและผู้บังคับการกองร้อยก็ได้มาหาโมเสส⁴⁹ คนเหล่านั้นได้พูดกับเขาว่า "ผู้รับใช้ทั้งหลายของท่านได้นับจำนวนทหารที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของเราแล้ว ไม่มีใครหายไปสักคนเดียว⁵⁰ เราได้นำเครื่องบูชาของพระยาห์เวห์ที่แต่ละคนได้พบมา ของใช้ที่เป็นทองคำ คือกำไลแขน และกำไลมือ แหวนตรา ต่างหูและสร้อยคอเพื่อกำการลบมลทินบาปสำหรับพวกเราต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์"

⁵¹โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตก็รับทองคำและของใช้ทั้งหมดที่เป็นงานฝีมือจากพวกเขา⁵² ทองคำทั้งหมดที่เป็นเครื่องบูชาที่พวกเขานำมาถวายแด่พระยาห์เวห์ เป็นเครื่องบูชาจากพวกผู้บัญชาการกองพันและผู้บังคับการกองร้อย มีน้ำหนักรวม 16,750 เซเชล⁵³ ทหารแต่ละคนก็เอาของที่รับมาได้ของแต่ละคนไว้สำหรับตัวเอง⁵⁴ โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้รับทองคำจากพวกผู้บัญชาการกองพัน และพวกผู้บังคับการกองร้อย พวกเขาเอาของเหล่านั้นเข้าไปในเต็นท์นัดพบเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจของคนอิสราเอลแด่พระยาห์เวห์

Chapter 32

¹ในขณะที่ พงศัพัตบุรุษและกาดมีฝูงปศุสัตว์เป็นจำนวนมาก เมื่อพวกเขาเห็นแผ่นดินยาเซอร์และกิเลอาดที่เป็นแผ่นดินที่ยอดเยี่ยมสำหรับฝูงปศุสัตว์² ด้วยเหตุนี้ พงศัพัตบุรุษและกาดจึงมาและพูดกับโมเสส เอเลอาซาร์ปุโรหิต และบรรดาผู้นำชุมชน พวกเขาได้กล่าวว่า³ "นี่เป็นรายชื่อสถานที่ต่างๆ ที่พวกเราสำรวจมา คือ อากาโรก ดีโบน ยาเซอร์ นิมาธ เฮชโบน เอเลอาเลห์ เสบาม เมโบ และเมโบน⁴ เหล่านี้คือแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ทรงตั้งให้ต่อหน้าชุมชนอิสราเอล และแผ่นดินเหล่านี้เป็นสถานที่สำหรับฝูงปศุสัตว์ พวกเรา บรรดาผู้รับใช้ของท่านมีฝูงปศุสัตว์จำนวนมาก⁵ พวกเขากล่าวว่า "ถ้าหากพวกเราเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน ขอมอบแผ่นดินนี้ให้กับพวกเรา บรรดาผู้รับใช้ของท่านเป็นกรรมสิทธิ์เถิด อย่าให้พวกเราต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเลย"

⁶โมเสสได้ตอบพงศัพัตบุรุษและกาดว่า "ควรจะให้พี่น้องของท่านไปทำสงคราม ในขณะที่พวกท่านตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นี้หรือ?⁷ ทำไมจึงทำให้จิตใจของคนอิสราเอลท้อถอยจากการข้ามไปยังแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบให้กับพวกเรา?⁸ บรรพบุรุษของพวกท่านก็ได้ทำสิ่งเดียวกันนี้ ตอนที่ข้าพเจ้าส่งพวกเขาไปจากคาเดชบาเรียเพื่อตรวจดูแผ่นดินนั้น

⁹พวกเขาไปที่หุบเขาเอชโคล พวกเขาได้เห็นแผ่นดินนั้น แล้วก็ทำให้จิตใจของคนอิสราเอลท้อถอย ดังนั้น พวกเขาจึงได้ปฏิเสธที่จะเข้าไปยังแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ทรงมอบให้กับพวกเขา¹⁰ ความกลัวของพระยาห์เวห์ก็ได้พุ่งขึ้นในวันนั้น พระองค์ทรงปรกฏญาณว่า¹¹ "แน่ทีเดียวว่าจะไม่มีใครสักคนที่ออกมาจากอียิปต์ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปจะเห็นแผ่นดินที่เราได้สาบานกับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ เพราะพวกเขาไม่ได้ติดตามเราอย่างสุดใจ ยกเว้น¹² คาเลบบุตรชายของเยฟุนเนห์คนเคไนซ์ และโยชูวาบุตรชายของนูน คาเลบกับโยชูวาเท่านั้นที่ได้ติดตามเราอย่างสุดใจ"

¹³เพราะเหตุนี้ ความกลัวของพระยาห์เวห์จึงได้พุ่งขึ้นต่อคนอิสราเอล พระองค์ได้ทรงทำให้พวกเขารอนแรมไปในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบปี จนกระทั่งบรรดาชนรุ่นที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระองค์ได้ถูกทำลายไปหมดสิ้น¹⁴ ดูสิ พวกท่านได้เติบโตมาแทนที่บรรพบุรุษของพวกท่าน ซึ่งเหมือนกับคนที่ทำบาปมากขึ้น ที่เพิ่มความกลัวของพระยาห์เวห์ให้ลุกโชนมากขึ้นต่อคนอิสราเอล¹⁵ ถ้าพวกท่านหันกลับจากการติดตามพระองค์ พระองค์ก็จะทรงทอดทิ้งคนอิสราเอลไว้ในถิ่นทุรกันดารอีก และพวกท่านก็จะทำลายชนชาตินี้จนหมดสิ้น"

¹⁶ ดังนั้น พวกเขายังเข้ามาใกล้โมเสส และกล่าวว่า "ขออนุญาตให้เราได้สร้างคอกสำหรับฝูงปศุสัตว์ของเราที่นี่ และสร้างเมืองต่างๆ สำหรับบรรดาครอบครัวของพวกเรา" ¹⁷ แต่อย่างไรก็ตาม ตัวพวกเราเองจะพร้อมและถืออาวุธไปกับกองทัพของอิสราเอล จนกว่าพวกเราจะนำพวกเขาไปยังที่ของพวกเรา แต่ครอบครัวของพวกเราอาศัยอยู่ในเมืองต่าง ๆ ที่มีกำแพงล้อมรอบ เพราะยังมีชนชาติอื่นที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้" พวกเราจะไม่กลับมาที่บ้านของพวกเรา จนกว่าคนอิสราเอลทุกคนจะได้รับมรดกของเขาแล้ว" ¹⁸ พวกเราจะไม่รับมรดกในแผ่นดินนั้นร่วมกับพวกเขาที่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน เพราะมรดกของเราอยู่ที่นั่นบนฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน"

²⁰ ดังนั้น โมเสสจึงตอบพวกเขาว่า "ถ้าพวกท่านทำอย่างที่เราบอกท่านพูด ถ้าพวกท่านเองถืออาวุธที่จะไปทำสงครามต่อพระพิภพพระยาห์เวห์" ²¹ แล้วพวกท่านทุกคนที่ถืออาวุธต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนต่อพระพิภพพระยาห์เวห์ จนกว่าพระองค์จะทรงขับไล่ศัตรูของพระองค์ออกไปจากพระพิภพพระยาห์เวห์" ²² และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อพระพิภพพระยาห์เวห์ แล้วภายหลังพวกท่านก็จะกลับมาได้ พวกท่านจะไม่รู้สึกผิดต่อพระยาห์เวห์และต่อคนอิสราเอล แผ่นดินนี้จะเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกท่านต่อพระพิภพพระยาห์เวห์" ²³ แต่ถ้าพวกท่านไม่ทำเช่นนั้น ดูเถิด พวกท่านก็จะทำบาปต่อพระยาห์เวห์ จงแน่ใจเถิดว่าบาปของพวกท่านจะตามทันพวกท่าน" ²⁴ จงสร้างเมืองต่าง ๆ สำหรับครอบครัวของท่านและทำคอกต่าง ๆ ให้ฝูงแกะของพวกท่าน แล้วทำสิ่งที่พวกท่านได้พูดไว้"

²⁵ พงศพินธุภาดและรูเบนได้พูดกับโมเสสว่า "บรรดาผู้รับใช้ของท่านจะทำตามคำสั่งท่านผู้เป็นเจ้านายของพวกเรา" ²⁶ ลูกเล็ก ๆ ของพวกเรา บรรดาภรรยาของพวกเรา ฝูงแพะแกะของพวกเรา และฝูงปศุสัตว์ของพวกเราจะอยู่ที่นั่นในเมืองต่าง ๆ ของกิเลอาด" ²⁷ แต่เราทั้งหลายที่เป็นเหล่าผู้รับใช้ของท่าน ทุกคนที่ถืออาวุธเพื่อทำสงครามจะข้ามไปเพื่อทำสงครามต่อพระพิภพพระยาห์เวห์ ตามที่ท่านผู้เป็นเจ้านายของพวกเราพูด"

²⁸ ดังนั้น โมเสสจึงให้คำสั่งเกี่ยวกับพวกเขาแก่เอลาซาร์บุตรโมเสส โยชูวาบุตรนูน และต่อพวกผู้นำตระกูลของบรรพบุรุษในเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล" ²⁹ โมเสสพูดกับพวกเขาว่า "ถ้าพงศ์พินธุภาดและรูเบนข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับพวกท่าน ผู้ชายทุกคนที่ถืออาวุธไปทำสงครามต่อพระพิภพพระยาห์เวห์ และถ้าแผ่นดินนั้นพ่ายแพ้ต่อหน้าพวกท่าน แล้วพวกท่านก็จะมอบแผ่นดินกิเลอาดให้แก่พวกเขาเป็นกรรมสิทธิ์" ³⁰ แต่ถ้าพวกเขาไม่ถืออาวุธข้ามไปกับพวกท่าน แล้วพวกเขาก็จะได้รับกรรมสิทธิ์ของพวกเขากันกลางพวกท่านในแผ่นดินคานาอัน"

³¹ ดังนั้น พงศพินธุภาดและรูเบนจึงได้ตอบว่า "ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับพวกเรา บรรดาผู้รับใช้ของท่าน นี่คือนั่นที่พวกเราทำ" ³² พวกเราจะถืออาวุธข้ามไปในแผ่นดินคานาอันต่อพระพิภพพระยาห์เวห์ แต่มรดกที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเรายังคงอยู่กับเราที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้" ³³ ดังนั้น โมเสสจึงได้มอบอาณาจักรของสิโหนกษัตริย์ของคานาโมไรต์ และของโอกกษัตริย์แห่งบาซันให้กับพงศ์พินธุภาดและรูเบน และมนัสเสห์อีกครั้งเผ่า เขาได้มอบแผ่นดินนั้นให้กับพวกเขาและได้แบ่งเมืองทั้งหมดให้กับพวกเขาพร้อมกับบริเวณรอบนอกของเมืองเหล่านั้นด้วย คือเมืองต่าง ๆ ที่อยู่รอบแผ่นดินนั้น

³⁴ พงศพินธุภาดได้สร้างเมืองเหล่านี้ขึ้นใหม่ คือดีโบน อากาโร อาโรเออร์ อักโรโซฟาน ยาเซอร์ โยกเบอาห์ เบริมมราห์ และเบธฮาราน เป็นเมืองที่มีกำแพงล้อมด้วยคอกสำหรับฝูงแกะ" ³⁷ พงศพินธุเบนได้สร้างเมืองเหล่านี้ขึ้นใหม่ คือ เซบโบน เอลาเลห์ คิริยาธิม" ³⁸ โบน บาอัลเมโอน ภายหลังได้มีการเปลี่ยนชื่อเมืองเหล่านี้ และสิบมาห์ พวกเขาได้ตั้งชื่ออื่น ๆ ให้กับบรรดาเมืองที่พวกเขาสร้างขึ้นใหม่

³⁹ พงศพินธุมาคีร์บุตรชายของมนัสเสห์ได้ไปที่กิเลอาดและยึดเมืองนั้นจากคานาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ที่นั่น" ⁴⁰ แล้วโมเสสก็ได้มอบเมืองกิเลอาดให้กับมาคีร์บุตรชายของมนัสเสห์และประชาชนของเขาได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น" ⁴¹ ยาริบุตรชายของมนัสเสห์ได้และยึดหัวเมืองต่างๆ ของเมืองนั้นและเรียกหัวเมืองเหล่านั้นว่าชาวโวกยาริ" ⁴² โบนบาห์ไปและยึดเมืองเคนาห์และหมู่บ้านรอบๆ เมืองนั้น และเขาได้เรียกเมืองนั้นว่าโบนบาห์ตามชื่อของเขาเอง

Chapter 33

¹ ต่อไปนี่เป็นการเคลื่อนพลของคนอิสราเอล หลังจากที่พวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์โดยกลุ่มคนถืออาวุธของพวกเขาก็อยู่ภายใต้การนำของโมเสสและอาโรน" ² โมเสสบันทึกชื่อสถานที่ต่างๆ ไว้ จากที่ซึ่งพวกเขาจากไปถึงที่ซึ่งพวกเขาไปตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา ต่อไปนี่เป็นการเคลื่อนพลของพวกเขาก็ออกเดินทางเป็นระยะๆ" ³ พวกเขาเดินทางออกจากรามเสสในระหว่างเดือนที่หนึ่ง ออกไปในวันที่สิบห้าของเดือนที่หนึ่ง ในตอนเช้าหลังจากวันปีสะ คนอิสราเอลก็ออกไปอย่างเปิดเผยในสายตาของชาวอียิปต์ทุกคน" ⁴ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นขณะที่ชาวอียิปต์กำลังฝังบุตรหัวปีทั้งหมดของพวกเขา คนเหล่านั้นที่พระยาห์เวห์ทรงประหารท่ามกลางพวกเขา เพราะพระองค์ทรงลงโทษบรรดาพระของพวกเขากับพวกเขาด้วย

⁵ คนอิสราเอลออกเดินทางจากรามเสสและตั้งค่ายที่สุคค" ⁶ พวกเขาออกเดินทางจากสุคคและตั้งค่ายที่เอรามซึ่งอยู่ชายแดนถิ่นกูร์กันดาร" ⁷ พวกเขาออกเดินทางจากเอรามและหันกลับไปยังพิละโธ ที่อยู่ตรงข้ามบาอัลเซโฟน ที่ซึ่งพวกเขาตั้งค่ายอยู่ตรงข้ามมิกดัล" ⁸ แล้วพวกเขาก็ออกเดินทางจากที่อยู่ตรงข้ามพิละโธ และฝ่าเข้าไปกลางทะเลนั้นเข้าสู่ถิ่นกูร์กันดาร พวกเขาเดินทางเป็นเวลาสามวันเข้าไปในถิ่นกูร์กันดารเอรามและตั้งค่ายที่มาราห์

⁹ พวกเขาออกเดินทางจากมาราห์และมาถึงที่เอสิม ที่เอสิมมีน้ำพุสิบสองแห่ง และมีต้นปาล์มเจ็ดสิบต้น นั่นเป็นที่ซึ่งพวกเขาตั้งค่าย" ¹⁰ พวกเขาออกเดินทางจากเอสิม และตั้งค่ายใกล้ทะเลแดง" ¹¹ พวกเขาออกเดินทางจากทะเลแดงและตั้งค่ายในถิ่นกูร์กันดารคิน" ¹² พวกเขาออกเดินทางจากถิ่นกูร์กันดารคินและตั้งค่ายที่โดฟคาห์" ¹³ พวกเขาออกเดินทางจากโดฟคาห์และตั้งค่ายที่อาลูซ

¹⁴ พวกเขาออกเดินทางจากอาลูซและตั้งค่ายที่เรฟติม ซึ่งเป็นที่ที่ไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม" ¹⁵ พวกเขาออกเดินทางจากเรฟติมและตั้งค่ายในถิ่นกูร์กันดารซันาย" ¹⁶ พวกเขาออกเดินทางจากถิ่นกูร์กันดารซันายและตั้งค่ายที่ซิบโรทักกาอาวาร์" ¹⁷ พวกเขาออกเดินทางจากซิบโรทักกาอาวาร์และตั้งค่ายที่ฮาเซโรท" ¹⁸ พวกเขาออกเดินทางจากฮาเซโรทและตั้งค่ายที่ริคมาห์

¹⁹พวกเขาออกเดินทางจากกรีกมาห์และตั้งค่ายที่ริมโมนเปเรศ²⁰ พวกเขาออกเดินทางจากริมโมนเปเรศและตั้งค่ายที่ลิบนานาห์²¹ พวกเขาออกเดินทางจากลิบนานาห์และตั้งค่ายที่ริสสาห์²² พวกเขาออกเดินทางจากริสสาห์และตั้งค่ายที่เคเฮลารห์²³ พวกเขาออกเดินทางจากเคเฮลารห์และตั้งค่ายที่ภูเขาเชเฟอร์

²⁴พวกเขาออกเดินทางจากภูเขาเชเฟอร์และตั้งค่ายที่ฮาราดาร์²⁵ พวกเขาออกเดินทางจากฮาราดาร์และตั้งค่ายที่มักเฮโลก²⁶ พวกเขาออกเดินทางจากมักเฮโลกและตั้งค่ายที่กาห์ก²⁷ พวกเขาออกเดินทางจากกาห์กและตั้งค่ายที่เกรราห์²⁸ พวกเขาออกเดินทางจากเกรราห์และตั้งค่ายที่มิกคาห์

²⁹พวกเขาออกเดินทางจากมิกคาห์และตั้งค่ายที่ฮัซโมนาห์³⁰ พวกเขาออกเดินทางจากฮัซโมนาห์และตั้งค่ายที่โมเสโรก³¹ พวกเขาออกเดินทางจากโมเสโรกและตั้งค่ายที่เบนเยอาคะคัน³² พวกเขาออกเดินทางจากเบนเยอาคะคันและตั้งค่ายที่โฮร์ฮักกิดกาต³³ พวกเขาออกเดินทางจากโฮร์ฮักกิดกาตและตั้งค่ายที่โยกบาราห์

³⁴พวกเขาออกเดินทางจากโยกบาราห์และตั้งค่ายที่อับโรนาห์³⁵ พวกเขาออกเดินทางจากอับโรนาห์และตั้งค่ายที่เอซีโอนเกเบอร์³⁶ พวกเขาออกเดินทางจากเอซีโอนเกเบอร์ และตั้งค่ายที่ถิ่นทุรกันดารคินที่คาเดช³⁷ พวกเขาออกเดินทางจากคาเดชและตั้งค่ายที่ภูเขาโฮร์ที่ชายแดนแผ่นดินเอโดม

³⁸อาโรนปุโรหิตขึ้นไปบนภูเขาโฮร์ตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ และสิ้นชีวิตที่นั่น ในปีที่สองหลังจากที่คนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ในเดือนที่ห้าในวันที่หนึ่งของเดือนนั้น³⁹ อาโรนมีอายุได้ 123 ปี เมื่อเขาสิ้นชีวิตบนภูเขาโฮร์⁴⁰ กษัตริย์แห่งอาราดชาวคานาอัน ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ทางตอนใต้ของถิ่นทุรกันดารในแผ่นดินคานาอัน ได้ยื่นขู่ถึงการมาของคณอิสราเอล

⁴¹พวกเขาออกเดินทางจากภูเขาโฮร์และตั้งค่ายที่ศัลโมนาห์⁴² พวกเขาออกเดินทางจากศัลโมนาห์และตั้งค่ายที่ปูโนน⁴³ พวกเขาออกเดินทางจากปูโนนและตั้งค่ายที่โอโบก⁴⁴ พวกเขาออกเดินทางจากโอโบกและตั้งค่ายที่อียะอาบาริมซึ่งอยู่ที่เขตแดนของโมอับ⁴⁵ พวกเขาออกเดินทางจากอียะอาบาริมและตั้งค่ายที่ดีโบนกาต

⁴⁶พวกเขาออกเดินทางจากดีโบนกาตและตั้งค่ายที่อัลโมนดิบสาลาอิม⁴⁷ พวกเขาออกเดินทางจากอัลโมนดิบสาลาอิมและตั้งค่ายในภูเขาอาบาริม ที่อยู่ตรงข้ามกับเนโบ⁴⁸ พวกเขาออกเดินทางจากภูเขาอาบาริมและตั้งค่ายในที่ราบโมอับใกล้แม่น้ำจอร์แดนที่เมืองเยรีโค⁴⁹ พวกเขาตั้งค่ายใกล้แม่น้ำจอร์แดน จากเบรเยซีโมกไปถึงอาเบลชีกิมในที่ราบโมอับ

⁵⁰พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสในที่ราบโมอับใกล้แม่น้ำจอร์แดนที่เมืองเยรีโค และตรัสว่า⁵¹ "จงพูดกับคณอิสราเอล และจงบอกพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอันแล้ว⁵² แล้วพวกเขาต้องขับไล่คนที่อาศัยอยู่ทั้งหมดออกไปให้พ้นหน้าพวกเขา พวกเขาต้องทำลายรูปแกะสลักของพวกเขาทั้งหมด พวกเขาต้องทำลายรูปหล่อของพวกเขาทั้งหมด และทำลายสถานสูงของพวกเขาทั้งหมด⁵³ พวกเขาต้องยึดแผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ และตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินนั้น เพราะเราได้มอบแผ่นดินนั้นให้พวกเขาครอบครองแล้ว

⁵⁴พวกเขาต้องมอบแผ่นดินนั้นเป็นมรดกโดยการจับฉลาก ตามแต่ละตระกูล พวกเขาต้องมอบส่วนแบ่งที่ดินที่ใหญ่กว่าให้กับตระกูลที่ใหญ่กว่า และมอบส่วนของที่ดินที่เล็กกว่าให้กับตระกูลที่เล็กกว่า ที่ดินไหนก็ตามที่ฉลากตกแต่ละตระกูล ที่ดินนั้นจะเป็นของตระกูลนั้น พวกเขาต้องมอบแผ่นดินนั้นให้เป็นมรดกตามเผ่าของบรรพบุรุษของพวกเขา⁵⁵ แต่ถ้าพวกเขาไม่ขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นออกไปให้พ้นหน้าพวกเขา แล้วชนชาติที่พวกเขาปล่อยให้อยู่อาศัยอยู่ ก็จะกลายเป็นเหมือนพวงห้อยในตาของพวกเขา และเป็นเหมือนหนามในซี่ข้างของเท้า พวกเขาจะทำให้ชีวิตของพวกเขายากลำบากในแผ่นดินที่พวกเขาตั้งถิ่นฐานอยู่⁵⁶ แล้วสิ่งที่จะเกิดขึ้น คือเมื่อเราตั้งใจว่าจะทำอะไรกับชนชาติเหล่านั้น เราก็จะทำกับพวกเขาด้วย"

Chapter 34

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า² "จงสั่งคณอิสราเอลและจงกล่าวกับพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน แผ่นดินที่จะเป็นของพวกเขา แผ่นดินคานาอันและเขตแดนของแผ่นดินนั้น³ เขตแดนทางทิศใต้ของพวกเขาจะขยายออกไปจากถิ่นทุรกันดารคินไปตามเขตแดนของเอโดม สุดปลายทางทิศตะวันออกของเขตแดนด้านทิศใต้จะเป็นเส้นแบ่งเขตแดนที่ไปสิ้นสุดที่สุดสุดปลายทางทิศใต้ของทะเลเกลือ⁴ เขตแดนของพวกเขาจะเลี้ยวไปทางทิศใต้จากภูเขาอักรับบิมและข้ามผ่านเข้าไปในถิ่นทุรกันดารคิน จากนั้น ก็จะต่อเนื่องไปทางทิศใต้ของคาเดชบารเนีย และต่อเนื่องไปถึงฮาซาร์ฮัดดาร์และไกลไปถึงฮัสโมน

⁵จากที่นั่น เขตแดนนั้นจะเลี้ยวจากฮัสโมนตรงไปยังลำธารของอียิปต์และตามลำธารนั้นไปถึงทะเล⁶ เขตแดนทางด้านทิศตะวันตกจะไปถึงชายฝั่งของทะเลใหญ่ นี่จะเป็นเขตแดนทางทิศตะวันตกของพวกเขา⁷ เขตแดนทางทิศเหนือของพวกเขาจะขยายออกไปตามเส้นแบ่งเขตแดนที่พวกเขาต้องทำเครื่องหมายจากทะเลใหญ่ไปถึงภูเขาโฮร์⁸ แล้วจากภูเขาโฮร์ไปถึงเลโอบาห์ แล้วเรื่อยไปถึงเศดัด⁹ แล้วเขตแดนนั้นจะต่อเนื่องไปถึงศิโพรน และไปสิ้นสุดที่ฮาซาร์เอนัน นี่จะเป็นเขตแดนทางทิศเหนือของพวกเขา

¹⁰แล้วพวกเขาต้องทำเครื่องหมายเขตแดนทางทิศตะวันออกของพวกเขาจากฮาซาร์เอนันไปทางทิศใต้ถึงเซฟาม¹¹ แล้วเขตแดนทางทิศตะวันออกจะลงไปยังเซฟามไปถึงริบลาห์ทางทิศตะวันออกของอายิน เขตแดนนั้นจะยาวต่อเนื่องไปตามทางทิศตะวันออกของทะเลคินเนเรท¹² แล้วเขตแดนก็จะยาวต่อเนื่องไปทางทิศใต้ไปตามแม่น้ำจอร์แดนไปถึงทะเลเกลือ และต่อเนื่องลงไปถึงเขตแดนด้านทิศตะวันออกของทะเลเกลือ นี่จะเป็นแผ่นดินของพวกเขาตามเขตแดนโดยรอบทั้งหมด"

¹³แล้วโมเสสสั่งคณอิสราเอลว่า "นี่เป็นแผ่นดินที่พวกท่านจะได้รับโดยการจับฉลาก ที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาที่จะมอบให้แก่เผ่าเผ่าและอีกครั้งเผ่า¹⁴ เผ่าของพงศ์พันธุ์เบน ตามที่ได้มอบที่ดินให้แก่เผ่าของบรรพบุรุษของพวกเขา และเผ่าของพงศ์พันธุ์กาต ตามที่ได้มอบที่ดินให้แก่เผ่าของบรรพบุรุษของพวกเขา

และครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ได้รับที่ดินของพวกเขาทั้งหมดแล้ว¹⁵ ส่วนสองเผ่าครึ่งได้มอบส่วนแบ่งที่ดินของพวกเขาที่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน ทางด้านทิศตะวันออกของเมืองเยรีโค ตรงทางดวงอาทิตย์ขึ้น"

¹⁶พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า¹⁷"เหล่านี้เป็นรายชื่อของคนทั้งหลายที่จะแบ่งที่ดินให้เป็นมรดกของพวกเขา คือเอเลอาซาร์ปุโรหิต โยชูวานุตรชายของนูน¹⁸ พวกเขาต้องเลือกผู้นำหนึ่งคนจากทุกๆ เผ่าเพื่อแบ่งที่ดินสำหรับตระกูลของพวกเขา¹⁹ เหล่านี้คือรายชื่อของคนเหล่านั้น คือคาเลบนุตรชายของเยฟุนเนห์จากเผ่ายูดาห์

²⁰เชมูเอลบุตรชายของอัมมีซุด จากเผ่าของพงศ์พันธุ์สิเมโอน²¹ เอลีดาบุตรชายของคิสโลน จากเผ่าเบนยามิน²² บุคคีบุตรชายของโยกลี ผู้นำจากเผ่าของพงศ์พันธุ์ดาน²³ จากเผ่าของพงศ์พันธุ์โยเซฟ อันนีเอลบุตรชายของเอโฟด ผู้นำจากเผ่าของพงศ์พันธุ์มนัสเสห์²⁴ เคนูเอลบุตรชายของซิฟทาน ผู้นำจากเผ่าของพงศ์พันธุ์ของเอฟราอิม

²⁵เอลีซาฟานบุตรชายของปารนาค ผู้นำจากเผ่าของพงศ์พันธุ์เศบูลุน²⁶ ปิลเกีเอลบุตรชายของอัสซาน ผู้นำจากเผ่าของพงศ์พันธุ์อิสสาคาร์²⁷ อาหิซุดบุตรชายของเชโลมี ผู้นำจากเผ่าของพงศ์พันธุ์อาเชอร์²⁸ เปดาเฮลบุตรชายของอัมมีซุด ผู้นำจากเผ่าของพงศ์พันธุ์ฟากาสี²⁹ พระยาห์เวห์ทรงบัญชาคนเหล่านี้ให้แบ่งแผ่นดินของคานาอันและมอบส่วนแบ่งของพวกเขาให้แก่แต่ละเผ่าของอิสราเอล

Chapter 35

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสในที่ราบโมอับ ใกล้กับแม่น้ำจอร์แดนที่เมืองเยรีโค และตรัสว่า²"จงสั่งให้คนอิสราเอลมอบส่วนแบ่งที่ดินของพวกเขาให้กับคนเลวีบ้าง พวกเขาต้องมอบเมืองต่างๆ ให้กับคนเลวีเพื่ออาศัยอยู่และทุ่งหญ้ารอบๆ เมืองเหล่านั้นด้วย³ คนเลวีจะมีเมืองเหล่านี้เพื่ออาศัยอยู่ ทุ่งหญ้าก็จะเป็นที่สำหรับฝูงโค ฝูงสัตว์ และสัตว์ทั้งหมดของพวกเขา

⁴ทุ่งหญ้าที่อยู่รอบเมืองเหล่านั้นที่พวกเขาจะมอบให้กับคนเลวีต้องเป็นส่วนที่ต้องออกไปจากกำแพงเมืองนั้นหนึ่งพันศอกในทุกทิศทาง⁵ พวกเขาต้องวัดจากนอกเมืองนั้นไปทางด้านทิศตะวันออกสองพันศอก และด้านทิศใต้สองพันศอก และด้านทิศตะวันตกสองพันศอก และด้านทิศเหนือสองพันศอก นี่จะเป็นบรรดาทุ่งหญ้าสำหรับเมืองต่าง ๆ ของพวกเขา เมืองเหล่านั้นจะอยู่ตรงกลาง

⁶เมืองต่าง ๆ ที่พวกเขาจะมอบให้กับคนเลวีต้องทำให้เป็นเมืองลี้ภัยหกเมือง พวกเขาต้องจัดให้เมืองเหล่านี้เป็นสถานที่สำหรับให้คนที่ได้ฆ่าคนหลบหนีไปที่นั่นได้ ยิ่งกว่านั้น ต้องจัดให้มีเมืองอื่น ๆ อีกสี่สิบสองเมืองด้วย⁷ เมืองต่าง ๆ ที่พวกเขาจะมอบให้กับคนเลวีจะรวมทั้งหมดเป็นสี่สิบแปดเมือง พวกเขาต้องมอบทุ่งหญ้าของเมืองเหล่านั้นพร้อมกับเมืองเหล่านั้น⁸ บรรดาเผ่าของคนอิสราเอลที่ใหญ่กว่า บรรดาเผ่าที่มีที่ดินมากกว่าต้องให้เมืองจำนวนมากกว่า บรรดาเผ่าที่เล็กกว่าก็ให้เมืองจำนวนน้อยกว่า แต่ละเผ่าจะให้เมืองสำหรับคนเลวีตามส่วนแบ่งที่เผ่านั้นได้รับ"

⁹แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส ทรง ตรัสว่า¹⁰"จงพูดกับคนอิสราเอล และจงบอกกับพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเขาได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน¹¹ จากนั้น พวกเขาต้องเลือกเมืองต่าง ๆ ให้เป็นเมืองลี้ภัยสำหรับพวกเขา ซึ่งเป็นสถานที่สำหรับให้คนที่ฆ่าคนโดยไม่เจตนาได้หลบหนี¹² เมืองเหล่านี้ต้องเป็นที่ลี้ภัยของพวกเขาจากผู้แก้แค้น เพื่อที่คนที่ถูกล่าว้างจะไม่ถูกฆ่าโดยไม่ได้ยื่นต่อหน้าชุมชนเพื่อพิจารณาตัดสินก่อน

¹³พวกเขาต้องเลือกเมืองหกเมืองให้เป็นเมืองลี้ภัย¹⁴ พวกเขาต้องจัดให้มีสามเมืองที่ฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน และอีกสามเมืองในแผ่นดินคานาอัน เมืองเหล่านี้จะเป็นเมืองลี้ภัย¹⁵ สำหรับคนอิสราเอล สำหรับคนต่างชาติ สำหรับคนที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา เมืองหกเมืองนี้จะเป็นที่ลี้ภัยสำหรับให้คนที่ฆ่าคนโดยไม่เจตนาได้หลบหนีไปที่นั่น

¹⁶แต่ถ้าคนที่ถูกล่าว้างได้ตีผู้ที่ถูกทำร้ายด้วยเครื่องมือเหล็ก และถ้าผู้ถูกทำร้ายคนนั้นตาย แล้วผู้ถูกล่าว้างจึงเป็นฆาตรกรอย่างแท้จริง เขาต้องถูกประหารชีวิตแน่นอน¹⁷ ถ้าคนที่ถูกล่าว้างได้ทุบผู้ที่ถูกทำร้ายด้วยก้อนหินที่อยู่ในมือของเขา ซึ่งสามารถฆ่าผู้ถูกทำร้ายได้ และถ้าผู้ถูกทำร้ายคนนั้นตาย แล้วผู้ถูกล่าว้างจึงเป็นฆาตรกรอย่างแท้จริง เขาต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน¹⁸ ถ้าคนที่ถูกล่าว้างได้ตีผู้ที่ถูกทำร้ายด้วยอาวุธที่เป็นไม้ ที่สามารถฆ่าคนถูกทำร้ายได้ และถ้าผู้ถูกทำร้ายคนนั้นตาย แล้วผู้ถูกล่าว้างจึงเป็นฆาตรกรอย่างแท้จริง เขาต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน

¹⁹ผู้แก้แค้นแทนโลหิตประหารฆาตรกรคนนั้นได้ เมื่อเขาพบคนนั้น ผู้แก้แค้นแทนโลหิตต้องประหารชีวิตคนนั้น²⁰ ถ้าเขาได้ตีคนอื่นด้วยความเกลียดชัง หรือขวางสิ่งใดไปที่เขา ขณะที่ซ่อนตัวเพื่อจับรอเขาอยู่ เพื่อทำให้ผู้ที่ถูกทำร้ายตาย²¹ หรือถ้าเขาชกคนนั้นล้มลงด้วยความเกลียดชังด้วยมือของเขาเพื่อให้ผู้ที่ถูกทำร้ายตาย แล้วผู้ที่ถูกล่าว้างผู้ที่ได้ชกเขาต้องถูกประหารชีวิตแน่นอน เขาเป็นฆาตรกร ผู้แก้แค้นแทนโลหิตประหารชีวิตเขาได้ เมื่อเขาพบคนนั้น

²²แต่ถ้าคนที่ถูกล่าว้างได้ตีคนที่ถูกทำร้ายโดยบังเอิญโดยไม่ได้มีการไตร่ตรองด้วยความเกลียดชังมาก่อน หรือขวางสิ่งใดไปโดนผู้ที่ถูกทำร้ายโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ²³ หรือถ้าเขาขวางก้อนหินที่สามารถฆ่าคนที่ถูกทำร้ายได้โดยมองไม่เห็นคนที่ถูกทำร้ายคนนั้น แล้วผู้ที่ถูกล่าว้างก็ไม่ได้เป็นศัตรูของคนที่ถูกทำร้าย เขาไม่ได้พยายามที่จะทำร้ายคนที่ถูกทำร้ายคนนั้น แต่เป็นสิ่งที่เขาทำ ถ้าคนที่ถูกทำร้ายตายโดยวิธีใดก็ตาม²⁴ ในกรณีนั้น ชุมชนต้องพิจารณาระหว่างผู้ถูกล่าว้างกับผู้แก้แค้นแทนโลหิตตามหลักของกฎหมายเหล่านี้

²⁵ชุมชนต้องช่วยชีวิตผู้ที่ถูกล่าว้างให้พ้นจากอำนาจของผู้แก้แค้นแทนโลหิต ชุมชนต้องให้ผู้ถูกล่าว้างกลับไปเมืองลี้ภัยที่เขาได้หลบหนีไปแต่แรก เขาต้องอาศัยอยู่ที่นั่น จนกว่าเขาปุโรหิตที่ได้รับการเจิมด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ในสมัยนั้นได้สืบชีวิต²⁶ แต่ถ้าเมื่อใดที่คนที่ถูกล่าว้างได้ออกไปจากเมืองลี้ภัยที่เขาได้หลบหนีไปอยู่²⁷ และถ้าผู้แก้แค้นแทนโลหิตพบเขานอกเขตแดนเมืองลี้ภัยของเขา และถ้าเขาฆ่าคนที่ถูกล่าว้างนั้น ผู้แก้แค้นแทนโลหิตคนนั้นจะไม่มีควมผิดฐานเป็นฆาตรกร

²⁸นี่เป็นเพราะคนที่ถูกกล่าวหาควรจะต้องคงอยู่ในเมืองลี้ภัยของเขา จนกว่ามหาปุโรหิตจะสิ้นชีวิต หลังจากมหาปุโรหิตสิ้นชีวิตแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาจะกลับมายังดินแดนที่เขาเป็นที่ดินของเขาเองได้²⁹ กฎหมายเหล่านี้ต้องเป็นกฎข้อบังคับสำหรับพวกเจ้าตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเจ้า ในทุกแห่งที่พวกเจ้าอาศัยอยู่³⁰ ใครก็ตามที่ฆ่าคน ฆาตกรคนนั้นต้องถูกฆ่า จากถ้อยคำของเหล่าพยานที่ได้เป็นพยาน แต่ถ้อยคำของพยานเพียงคนเดียวจะไม่ทำให้คนใดถูกประหารชีวิตได้

³¹ยิ่งกว่านั้น พวกเจ้าต้องไม่รับค่าไถ่ชีวิตของฆาตกรที่มีความผิดในการฆาตกรรม เขาต้องถูกประหารชีวิตแน่นอน³² พวกเจ้าต้องไม่รับค่าไถ่ตัวของคนที่หนีไปยังเมืองลี้ภัย ในการทำเช่นนี้ พวกเจ้าต้องไม่อนุญาตให้เขาอาศัยอยู่ในที่ดินของเขาเองจนกว่ามหาปุโรหิตจะสิ้นชีวิต³³ อย่าทำให้แผ่นดินที่พวกเจ้าอาศัยอยู่เป็นมลทินด้วยการทำเช่นนี้ เพราะโลหิตจากการฆาตกรรมทำให้แผ่นดินนี้เป็นมลทิน ซึ่งไม่สามารถทำการลบล้างมลทินบาปสำหรับโลหิตที่ได้หลั่งออกบนแผ่นดินนี้ได้ ยกเว้นโลหิตของคนที่ทำโลหิตหลั่งออก³⁴ ด้วยเหตุนี้ พวกเจ้าต้องไม่ทำให้แผ่นดินที่พวกเจ้าอาศัยอยู่เป็นมลทิน เพราะเราอยู่ในแผ่นดินนี้ เราพระยาห์เวห์อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล"

Chapter 36

¹หลังจากนั้น พวกผู้นำของบรรดาครอบครัวของบรรพบุรุษของตระกูลเลอาว บุตรชายของมาคีร์ (ผู้ที่เป็นบุตรชายของมนัสเสห์) ผู้ที่มาจากพงศ์พันธุ์โยเซฟมาและพูดต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าบรรดาผู้นำที่เป็นพวกหัวหน้าของบรรดาครอบครัวของบรรพบุรุษของคนอิสราเอล² พวกเขา กล่าวว่า "พระยาห์เวห์ทรงบัญชาพวกท่านผู้เป็นเจ้านายของพวกเรา ให้มอบส่วนแบ่งที่ดินแก่คนอิสราเอลโดยการจับฉลาก พระยาห์เวห์ทรงบัญชาพวกท่านให้มอบส่วนแบ่งที่ดินของเศโลเฟห์พี่น้องของเราให้แก่บรรดาบุตรหญิงของเขา³ แต่ถ้าบรรดาบุตรหญิงของเขาแต่งงานกับพวกผู้ชายในเผ่าอื่นของคนอิสราเอล แล้วส่วนแบ่งที่ดินของพวกนางก็จะถูกโยกย้ายไปจากส่วนแบ่งที่ดินของบรรพบุรุษของเรา แล้วจะเพิ่มส่วนแบ่งนั้นให้กับบรรดาเผ่าที่พวกนางไปอยู่ด้วย ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็จะเป็นการโยกย้ายจากส่วนแบ่งมรดกของพวกเราที่ได้จัดแบ่งไว้

⁴ถ้าเป็นเช่นนั้น เมื่อปีอิสรภาพของคนอิสราเอลมาถึง แล้วส่วนแบ่งที่ดินของพวกนางก็จะไปรวมกับส่วนแบ่งที่ดินที่พวกนางไปอยู่ด้วย ในวิธีการเช่นนี้ ส่วนแบ่งที่ดินของพวกนางก็จะถูกเอาออกไปจากส่วนแบ่งที่ดินของเผ่าของบรรพบุรุษของพวกเรา⁵ เพราะฉะนั้น โมเสสจึงให้คำสั่งต่อคนอิสราเอล ตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ เขากล่าวว่า "สิ่งที่เผ่าของพงศ์พันธุ์โยเซฟพูดเป็นการถูกต้องแล้ว⁶ นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับบรรดาบุตรหญิงของเศโลเฟห์ พระองค์ตรัสว่า 'ให้พวกนางแต่งงานกับคนที่พวกนางคิดว่าดีที่สุด แต่พวกนางต้องแต่งงานได้เฉพาะคนภายในเผ่าของบรรพบุรุษของนางเท่านั้น'

⁷ไม่มีส่วนแบ่งที่ดินใด ๆ ของคนอิสราเอลต้องเปลี่ยนจากเผ่าหนึ่งไปยังอีกเผ่าหนึ่ง คนอิสราเอลแต่ละคนต้องสืบทอดส่วนแบ่งที่ดินของเผ่าของบรรพบุรุษของเขาต่อไป⁸ ผู้หญิงทุกคนของคนอิสราเอลที่เป็นเจ้าของส่วนแบ่งที่ดินในเผ่าของนางต้องแต่งงานกับคนที่มาจากตระกูลของเผ่าของบรรพบุรุษของนางที่เป็นดังนี้เพื่อให้ทุกคนของคนอิสราเอลจะได้มรดกของตนเองจากบรรพบุรุษของเขา⁹ ไม่มีส่วนแบ่งที่ดินใดๆ ที่จะเปลี่ยนมือจากเผ่าหนึ่งไปยังอีกเผ่าหนึ่ง ทุกคนของบรรดาเผ่าของอิสราเอลต้องรักษามรดกของเขาเอง"

¹⁰ดังนั้น บรรดาบุตรหญิงของเศโลเฟห์จึงได้ทำตามทีพระยาห์เวห์ทรงบัญชากับโมเสส¹¹ บรรดาบุตรหญิงของเศโลเฟห์ คือมาห์ลาห์ ทิธฮาห์ โอลาห์ มิลาห์ และโนอาห์ ต่างก็ได้แต่งงานกับคนในพงศ์พันธุ์มนัสเสห์¹² พวกนางได้แต่งงานกับคนในตระกูลของพงศ์พันธุ์ของมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟ ในวิธีการนี้ มรดกของพวกนางก็ยังคงอยู่ในเผ่าที่เป็นของตระกูลของบรรพบุรุษของพวกนาง¹³ เหล่านี้เป็นพระบัญญัติและกฎข้อบังคับที่พระยาห์เวห์ได้ประทานแก่คนอิสราเอลทางโมเสส ในที่ราบโมอับใกล้กับแม่น้ำจอร์แดนที่เมืองเยรีโค

DEUTERONOMY

Chapter 1

¹เหล่านี้คือบรรดาถ้อยคำของโมเสสที่กล่าวต่อชาวอิสราเอลทั้งหมดที่ออกผาหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนในถิ่นทุรกันดาร ที่ทุ่งราบของหุบเขาแม่น้ำจอร์แดนซึ่งอยู่ตรงกันข้ามกับเมืองสุฟ ที่อยู่ระหว่างปารานกับโทเฟล ลาบาน อาเซโรท และดีซาห์² จากโฮเรบไปทางภูเขาเสอีร์เพื่อจะไปถึงคาเดชบารเนียนนั้นต้องใช้เวลาเดินทางสิบเอ็ดวัน

³เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปีที่สี่สิบ เดือนที่สิบเอ็ด ในวันแรกของเดือน ที่โมเสสได้กล่าวต่อประชาชนอิสราเอลถึงทุกสิ่งทีพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสสเกี่ยวกับพวกเขา⁴ นี่คือหลังจากที่พระยาห์เวห์ได้โจมตีสินสมุทรของคานาไนไรต์ซึ่งอาศัยอยู่ในเฮซโบน และโอกกษัตริย์แห่งบาซานซึ่งอาศัยอยู่ในอัชกาไรท์เอเดร⁵ ทางอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนในดินแดนโมอับ โมเสสเริ่มต้นประกาศคำสั่งสอนเหล่านี้ว่า

⁶พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ตรัสแก่พวกเราที่โฮเรบว่า 'พวกเจ้าได้อาศัยอยู่ในประเทศเทือกเขานี้นานพอแล้ว⁷ จงหันไปและออกเดินทางไปยังประเทศเทือกเขาของคานาไนไรต์ และสถานที่ใกล้เคียงในทุ่งราบแห่งหุบเขาแม่น้ำจอร์แดน ในประเทศเทือกเขา ในที่ราบต่ำ ในเนเกบและชายฝั่งทะเล ในดินแดนคานาอัน และในเลบานอน ไปจนถึงยูเฟรติสแม่น้ำใหญ่

⁸ดูเถิด เราได้ตั้งดินแดนนั้นเอาไว้ต่อหน้าพวกเจ้า จงเข้าไปและยึดครองดินแดนนั้นที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาเอาไว้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเจ้า คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ และให้ไว้แก่เชื้อสายของพวกเราที่มาจากพวกเขานั้น⁹ ข้าพเจ้าได้กล่าวแก่พวกท่านในเวลานั้นว่า 'ข้าพเจ้าไม่สามารถแบกพวกท่านเอาไว้เพียงคนเดียวได้¹⁰ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงเพิ่มทวีจำนวนของพวกท่าน และดูเถิดในวันนี้พวกท่านมีจำนวนมากมายดั่งดวงดาวในฟ้าสวรรค์¹¹ ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านทรงกระทำให้พวกท่านเพิ่มพูนมากขึ้นอีกเป็นพันเท่า และขอทรงอวยพรพวกท่านตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาเอาไว้แก่พวกท่าน

¹²แต่ข้าพเจ้าเพียงคนเดียวจะแบกรับปัญหา ภาระหนัก และข้อพิพาทต่าง ๆ ของพวกท่านได้อย่างไร?¹³จงเลือกบรรดาคนที่ฉลาด คนที่มีความเข้าใจ และคนที่มีความเชื่อใจดีจากแต่ละเผ่า และข้าพเจ้าจะทำให้พวกเขาเป็นหัวหน้าปกครองเหนือพวกท่าน¹⁴ พวกท่านตอบข้าพเจ้าว่า 'สิ่งที่ท่านได้กล่าวมานั้นเป็นสิ่งที่พวกเราสมควรทำ'¹⁵ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้เลือกบรรดาหัวหน้าออกมาจากเผ่าต่าง ๆ ของพวกท่าน คือ คนที่ฉลาดและคนที่มีความเชื่อใจดี และแต่งตั้งพวกเขาให้เป็นหัวหน้าปกครองดูแลพวกท่าน เป็นหัวหน้าผู้ควบคุมคนหนึ่งพันคนบ้าง หัวหน้าผู้ควบคุมคนหนึ่งร้อยคนบ้าง หัวหน้าผู้ควบคุมคนสิบคนบ้าง และแต่งตั้งบรรดาเจ้าหน้าที่ประจำเผ่าแต่ละเผ่า

¹⁶ข้าพเจ้าได้สั่งบรรดาผู้วินิจฉัยของพวกท่านในครั้งนั้นว่า 'จงฟังข้อพิพาทต่าง ๆ ระหว่างพี่น้องของพวกท่าน และจงตัดสินอย่างชอบธรรมระหว่างคนหนึ่งกับพี่น้องของเขา และกับคนต่างชาติที่อยู่กับเขานั้น'¹⁷ พวกท่านจะไม่แสดงความลำเอียงต่อผู้ใดในข้อพิพาท พวกท่านจะฟังเสียงของคนเล็กน้อยเหมือนกับเสียงของคนที่ยิ่งใหญ่ พวกท่านจะไม่เกรงกลัวหน้าของผู้ใด เพราะการพิพากษาเป็นของพระเจ้า ข้อพิพาทที่หนักเกินกว่าที่พวกท่านจะตัดสินได้ พวกท่านจะนำมาหาข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะฟังข้อพิพาทนั้น'¹⁸ ข้าพเจ้าสั่งพวกท่านในครั้งนั้นถึงทุกสิ่งที่พวกท่านสมควรกระทำ

¹⁹เราเดินทางออกจากโฮเรบและผ่านเข้าไปในถิ่นทุรกันดารอันกว้างใหญ่และน่ากลัวตามที่พวกท่านได้เห็น ซึ่งอยู่ระหว่างทางที่พวกเราไปยังประเทศหุบเขาของคนอาโมไรต์ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราได้ตรัสสั่งพวกเรา และพวกเราไปถึงที่คาเดชบารเนีย²⁰ ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านว่า 'พวกท่านได้มาถึงประเทศหุบเขาของคนอาโมไรต์ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ประทานให้แก่พวกท่าน'²¹ ดูเถิด พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงตั้งดินแดนนี้เอาไว้ตรงหน้าพวกท่านแล้ว จงขึ้นไปและยึดครอง ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกท่านได้ตรัสเอาไว้แก่พวกท่าน อย่ากลัวหรืออย่าท้อแท้เลย'

²²พวกท่านทุกคนได้มาหาข้าพเจ้าและพูดว่า 'ให้เราส่งพวกผู้ชายไปข้างหน้าพวกเราเพื่อพวกเขาจะสอดแนมเกี่ยวกับดินแดนนั้นให้แก่พวกเรา และนำถ้อยคำมารายงานถึงวิธีการที่พวกเราควรจะทำ และเกี่ยวกับเมืองนั้นที่พวกเราจะเข้าไป'²³ คำแนะนำนั้นเป็นที่พอใจของข้าพเจ้าอย่างมาก ข้าพเจ้าจึงตั้งชายสิบสองคนจากทุกเผ่าของพวกท่าน โดยเลือกหนึ่งคนจากหนึ่งเผ่า²⁴ พวกเขาจึงหันหน้ามุ่งไปที่ประเทศหุบเขา มาถึงหุบเขาแห่งเอชโคล และสอดแนมเกี่ยวกับดินแดนนั้น

²⁵พวกเขานำผลผลิตแห่งแผ่นดินนั้นกลับมาในมือและนำลงมาให้แก่พวกเรา พวกเขาจึงกลับมารายงานพวกเราอีกด้วยว่า 'ที่นั่นเป็นดินแดนที่ดีที่พระเจ้าของพวกเราทรงประทานให้แก่พวกเรา'²⁶ แต่พวกท่านกลับปฏิเสธที่จะโจมตี และยังกบฏต่อพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน²⁷ พวกท่านบ่นในเต็นท์ของพวกท่านว่า 'นี่เป็นเพราะพระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังพวกเรา พระองค์จึงได้นำพวกเราออกมาจากดินแดนอียิปต์เพื่อมอบพวกเราเอาไว้ในมือของคนอาโมไรต์ให้ทำลายพวกเรา

²⁸พวกเราสามารถไปที่ไหนได้เวลานี้? พวกพี่น้องของพวกเราได้ทำให้หัวใจของพวกเราละลายโดยกล่าวว่า 'คนพวกนั้นตัวใหญ่กว่าและสูงกว่าพวกเรายังนึกบรรดาเมืองของพวกเขามีกำแพงใหญ่โตและมีกำลังมากจนถึงสวรรค์ ยิ่งกว่านั้น พวกเราได้เห็นพวกบุตรชายของอานาคิมอยู่ที่นั่นด้วย'²⁹ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านว่า 'อย่าขยาดและอย่าหวาดกลัวพวกเขาเลย'³⁰ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ทรงนำหน้าพวกท่าน พระองค์จะทรงต่อสู้เพื่อพวกท่าน ดังเช่นที่พระองค์ได้ทรงกระทำทุกสิ่งเพื่อพวกท่านในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาพวกท่าน³¹ และเช่นกันในถิ่นทุรกันดารที่พวกท่านได้เห็นแล้วว่าพระยาห์เวห์ทรงอุปถัมภ์พวกท่านเหมือนกับชายคนหนึ่งอุ้มบุตรชายของเขา ในทุกที่ทุกแห่งที่พวกท่านไปจนกระทั่งพวกท่านมาถึงสถานที่แห่งนี้'

³²แต่ถึงกระนั้นจากถ้อยคำนี้ พวกท่านก็ยังไม่เชื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน³³ ผู้ทรงนำทางไปข้างหน้าพวกท่านด้วยไฟในเวลากลางคืนและด้วยเมฆในเวลากลางวันเพื่อหาสถานที่หนึ่งให้กับพวกท่านสำหรับตั้งค่าย³⁴ พระยาห์เวห์ทรงได้ยินเสียงถ้อยคำของพวกท่านและทรงพระพิโรธ พระองค์ทรงสัญญาและตรัสว่า³⁵ 'แน่นอนจะไม่มีคนใดในท่ามกลางคนเหล่านี้ซึ่งเป็นชนรุ่นที่ชั่วช้าจะได้เห็นดินแดนอันประเสริฐตามที่เราได้สัญญาเอาไว้ว่าจะประทานให้กับบรรดาบรรพบุรุษของพวกเรา

³⁶ยกเว้นคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ เขาจะได้เห็นดินแดนนั้น เราจะประทานดินแดนที่เขาได้เหยียบย่างนั้นแก่เขา และแก่บรรดาลูกหลานของเขา เพราะเขาได้ติดตามพระยาห์เวห์อย่างเต็มที่'³⁷ เช่นเดียวกับพระยาห์เวห์ทรงพระพิโรธต่อข้าพเจ้าเหตุเพราะพวกท่านด้วย พระองค์ตรัสว่า "เจ้าเองก็จะไม่ได้เข้าไปในดินแดนนั้นด้วยเช่นกัน"³⁸ โยชูวาบุตรนูน ผู้ที่ยืนต่อหน้าเจ้านี้ เขาจะได้เข้าไปที่นั่น จงหนุนใจเขา เพราะเขาจะเป็นผู้นำชนอิสราเอลให้รับดินแดนนั้นเป็นกรรมสิทธิ์³⁹ ยิ่งกว่านั้น บรรดาเด็กเล็ก ๆ ของพวกเจ้า คือบรรดาคนที่พวกเจ้ากล่าวว่าพวกเขาจะตกเป็นเหยื่อ ผู้ซึ่งในวันนี้ไม่มีความรู้ถึงสิ่งดีและชั่ว พวกเขาจะไปที่นั่น เราจะมอบดินแดนนั้นให้แก่พวกเขา และพวกเขาจะครอบครองดินแดนนั้น

⁴⁰แต่สำหรับพวกเจ้า จงหันกลับและเดินทางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารตามทางที่จะไปทะเลแดง'⁴¹ แล้วพวกท่านตอบแก่ข้าพเจ้าว่า 'พวกเราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์แล้ว พวกเราจะขึ้นไปและต่อสู้ และพวกเราจะทำตามทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราได้ทรงบัญชาให้แก่พวกเรากระทำ' ผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกท่านต่างก็คาดอาวุธสำหรับทำสงคราม และพวกท่านพร้อมที่จะเข้าโจมตีประเทศหุบเขานั้น⁴² พระยาห์เวห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'จงบอกแก่พวกเขาว่า "อย่าเข้าโจมตีและอย่าต่อสู้ เพราะเราจะไม่อยู่กับพวกเจ้า และพวกเจ้าจะถูกปราบให้พ่ายแพ้โดยศัตรูของพวกเจ้า"

⁴³ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านเช่นนี้ แต่พวกท่านไม่ยอมฟัง พวกท่านกบฏต่อคำบัญชาของพระยาห์เวห์ พวกท่านเพิกเฉยและเข้าโจมตีประเทศหุบเขานั้น⁴⁴ แต่ชาวอาโมไรต์ผู้อาศัยอยู่ในประเทศหุบเขานั้นได้ออกมาต่อสู้กับพวกท่าน และจับไปพวกท่านเหมือนกับฝูงผึ้ง โฉมตีพวกท่านไล่ลงมาจากเสอีร์ไปจนถึงโฮรมาห์⁴⁵ พวกท่านหันกลับและร่ำไห้ต่อพระยาห์เวห์ แต่พระยาห์เวห์ไม่ทรงฟังเสียงของพวกท่าน หรือไม่ทรงสนพระทัยพวกท่านเลย⁴⁶ ดังนั้นพวกท่านจึงต้องพักอาศัยอยู่ที่คาเดชเป็นเวลาหลายวัน ตลอดเวลาที่พวกท่านพักอาศัยอยู่ที่นั่น

¹ต่อมาพวกเขาก็จวนกลับและเดินทางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารตามทางสู่ทะเลแดง ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้า พวกเราได้เดินวนรอบภูเขาเสอีร์เป็นเวลาหลายวัน²พระยาห์เวห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า³"พวกเจ้าได้เดินวนรอบภูเขานี้เป็นเวลานานพอแล้ว จงหันไปทางทิศเหนือเถิด

⁴จงบัญชาประชาชนว่า "พวกเจ้าจะต้องเดินผ่านเขตแดนบ้านเมืองของพวกพี่น้องของพวกเจ้า คือ เชื้อสายของเอชามูอาคัยอยู่ในเสอีร์ พวกเขาจะเกรงกลัวพวกเจ้า ดังนั้นจงระวังให้ดีอย่าต่อสู้กับพวกเขา เพราะเราจะไม่มอบดินแดนใดๆ ของพวกเขาให้แก่พวกเจ้า จะไม่ให้แก่พ่อสำหรับฝ่าเท้าเหยียบ เพราะเราได้มอบภูเขาเสอีร์ให้แก่เอชามูอาคัยเป็นกรรมสิทธิ์แล้ว

⁶พวกเจ้าจงเอาเงินซื้ออาหารจากพวกเขา เพื่อพวกเจ้าจะได้กิน พวกเจ้าจงเอาเงินซื้อน้ำจากพวกเขาด้วย เพื่อพวกเจ้าจะได้ดื่ม⁷เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเจ้าในการทำงานแห่งน้ำมือทุกอย่างของพวกเจ้า พระองค์ได้ทรงรู้ถึงการเดินผ่านถิ่นทุรกันดารอันกว้างใหญ่นี้ เพราะในเวลาสี่สิบปีเหล่านี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้ทรงสถิตกับพวกเจ้า และพวกเจ้าไม่ขาดสิ่งใดๆ เลย"

⁸ดังนั้นเราจึงได้เดินเลยผ่านพวกพี่น้องของเรา คือ เชื้อสายของ เอชามูอาคัยอยู่ในเสอีร์ ออกไปจากเส้นทางอาราบาห์ จากเอลัก และจากเอซีโอนเกเบอร์ แล้วพวกเราจึงหันกลับและผ่านไปทางถิ่นทุรกันดารโมอับ⁹พระยาห์เวห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'อย่ารบกับคนโมอับ และอย่าทำสงครามกับพวกเขา เพราะเราจะไม่มอบดินแดนของเขาให้แก่พวกเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ เพราะเราได้มอบเมืองอารีให้แก่เชื้อสายของโลกเป็นกรรมสิทธิ์แล้ว'¹⁰(แต่ก่อนหน้านี้คนเอมิมได้อาศัยอยู่ที่นั่น เป็นชนชาติใหญ่ มีจำนวนมาก และสูงเหมือนกับคนอานาคิม

¹¹คนเหล่านี้ถูกนับว่าเป็นพวกเรฟาอิมเหมือนกับคนอานาคิม แต่คนโมอับเรียกพวกเขาว่าเอมิม¹²เมื่อก่อนพวกโฮรีก็อยู่ที่เสอีร์ด้วย แต่เชื้อสายของเอชามูอาคัยได้ทำลายพวกเขา และได้มาอาศัยอยู่แทนที่พวกเขา เหมือนกับที่อิสราเอลได้กระทำต่อดินแดนที่พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบให้แก่พวกเขาเป็นกรรมสิทธิ์นั้น)

¹³"บัดนี้จึงลุกขึ้นและข้ามลำห้วยเศเรด' ดังนั้นพวกเราจึงข้ามลำห้วยเศเรด¹⁴นับจากเมื่อพวกเรามาจากคาเดชบารเนียจนกระทั่งพวกเราได้ข้ามลำห้วยเศเรดเป็นเวลาทั้งหมดสามสิบแปดปี ในเวลานั้นเองที่ผู้ชายทั้งหมดในชนรุ่นนั้นที่ถูกเตรียมไว้เพื่อสู้รบได้ตายไปจากท่ามกลางประชาชน ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาแก่พวกเขา

¹⁵ยิ่งกว่านั้น พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้ทรงต่อสู้ชนรุ่นนั้นเพื่อทำลายพวกเขาจากประชาชนจนกว่าพวกเขาจะหมดสิ้นไป¹⁶สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อผู้ชายทั้งหมดที่ได้เตรียมไว้เพื่อการสู้รบได้ตายและหมดสิ้นไปจากท่ามกลางประชาชน

¹⁷แล้วพระยาห์เวห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า¹⁸"วันนี้พวกเจ้าต้องเดินผ่านเมืองอารี เขตแดนของคนโมอับ¹⁹เมื่อพวกเรามาถึงใกล้ฝั่งตรงกันข้ามดินแดนของคนอัมโมน อย่าก่อความวุ่นวายหรือสู้รบกับพวกเขา เพราะเราจะไม่มอบดินแดนใดๆ ของคนอัมโมนให้แก่พวกเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ เนื่องจากเราได้มอบดินแดนนั้นให้แก่เชื้อสายของโลกเป็นกรรมสิทธิ์แล้ว"

²⁰(ที่นั่นถูกนับว่าเป็นดินแดนหนึ่งของพวกเรฟาอิมด้วย พวกเรฟาอิมเคยอยู่ที่นั่นมาก่อน แต่คนอัมโมนเรียกพวกเขาว่าคัมซุมมิม²¹เป็นชนชาติใหญ่ มีจำนวนมาก และสูงเหมือนคนอานาค แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำลายพวกเขาต่อหน้าต่อตาคนอัมโมน คนอัมโมนได้เอาชนะพวกเขา และเข้าอาศัยอยู่ที่นั่นแทนที่พวกเขา

²²พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อประชาชนของเอชามูอาคัยอยู่ในเสอีร์ด้วย พระองค์ได้ทรงทำลายพวกโฮรีต่อหน้าต่อตาพวกเขา และเชื้อสายของเอชามูอาคัยได้เอาชนะพวกเขา และได้เข้าอาศัยแทนที่พวกเขาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้²³เช่นเดียวกันกับพวกอัฟริมาที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านต่างๆ ไปไกลถึง ภาษา คนคัฟโตร์ซึ่งมาจากคัฟโตร์ได้ทำลายพวกเขาและตั้งถิ่นฐานแทนที่พวกเขา)

²⁴"บัดนี้จึงลุกขึ้นออกเดินทาง และข้ามลำห้วยหุบเขาอารโนน ดูเถิด เราได้มอบสิโหนชาวอาโมไรต์ผู้เป็นกษัตริย์แห่งเฮซโบนและดินแดนของเขาเอาไว้ในมือของพวกเจ้า จงเริ่มยึดครองและทำสงครามสู้รบกับเขา²⁵วันนี้เราจะเริ่มใส่ความกลัวและครั่นคร้ามต่อพวกเจ้าให้กับประชาชนทั้งหลายทั่วได้ฟ้า พวกเขาจะได้ยินข่าวเกี่ยวกับพวกเจ้า และจะตัวสั่นสะท้านและทุกขกรมานเนื่องจากพวกเจ้า'

²⁶ข้าพเจ้าจึงส่งผู้สื่อสารจากถิ่นทุรกันดารเคเดโมกไปเข้าเฝ้ากษัตริย์สิโหนแห่งเฮซโบน พร้อมกับถ้อยคำแห่งสันติว่า²⁷"ขอให้ข้าพเจ้าพระบาทผ่านดินแดนของฝ่าพระบาท ข้าพเจ้าจะเดินไปตามทางหลวงนั้น ข้าพเจ้าจะไม่เลี้ยวไปทางขวาหรือไปทางซ้ายเลย²⁸ฝ่าพระบาทจะขายอาหารให้แก่ข้าพเจ้าเพื่อเอาเงินเพื่อข้าพเจ้าจะได้กิน ฝ่าพระบาทจะขายน้ำให้แก่ข้าพเจ้าเพื่อเอาเงิน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ดื่ม ขอเพียงให้ข้าพเจ้าพระบาทผ่านไปตามทางของข้าพเจ้าเท่านั้น

²⁹เหมือนกับบรรดาเชื้อสายของเอชามูอาคัยอยู่ในเสอีร์ และเหมือนกับชาวโมอับผู้อาศัยอยู่ในเมืองอารีได้กระทำเพื่อข้าพเจ้า จนกระทั่งข้าพเจ้าพระบาทข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงประทานให้แก่พวกเรา³⁰แต่กษัตริย์สิโหนแห่งเฮซโบนไม่ยอมปล่อยพวกเราให้ผ่านดินแดนของเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทำให้ใจของเขาแข็งกระด้าง และทำให้หัวใจของเขาตื้อตึง เพื่อพระองค์จะปราบเขาให้พ่ายแพ้โดยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำแล้วในวันนี้

³¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'ดูเถิด เราได้เริ่มมอบสิโหนและดินแดนของเขาให้แก่เจ้าแล้ว จงเริ่มยึดครอง เพื่อว่าเจ้าจะได้ดินแดนของเขาเป็นกรรมสิทธิ์'³²แล้วสิโหนจึงได้ออกมาต่อต้านพวกเรา เขาและประชาชนของเขาทั้งหมดมาต่อสู้ที่ยาฮาสา

³³พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ทรงมอบเขาให้แก่พวกเรา และพวกเราได้ปราบเขาให้พ่ายแพ้ เราทำร้ายเขาจนถึงตาย ทั้งบรรดาบุตรชาย และประชาชนของเขาทั้งหมด³⁴เรายึดครองเมืองทุกเมืองของเขาในเวลานั้น และทำลายทุกเมืองอย่างสิ้นซาก บรรดาผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กเล็ก ๆ เราไม่ปล่อยยให้ใครรอดชีวิต³⁵มีเพียงฝูงสัตว์ที่เรายึดมาเป็นของพวกเราพร้อมกับของรับของเมืองต่างๆ ที่เราได้ยึดมา

³⁶จากอาโรเออร์ซึ่งตั้งอยู่บนริมลุ่มแม่น้ำอาร์โนน และจากเมืองที่อยู่ในลุ่มแม่น้ำนั้น ไปตามทางทุกทางจนถึงเมืองกิเลอาด ไม่มีเมืองใดที่สูงเกินไ้สำหรับพวกเรา พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ประทานชัยชนะให้แก่พวกเราเหนือเหล่าศัตรูทั้งหมดที่อยู่ตรงหน้าพวกเรา³⁷มีเพียงดินแดนที่เป็นของเชื้อสายของอัมโนนเท่านั้นที่พวกท่านไม่ได้ไป คือ กอภักดิ์ของแม่น้ำยิบบอก และเมืองต่างๆ ในประเทศหุบเขาในนั้น ที่ใด ๆ ก็ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ทรงห้ามไม่ให้พวกเราไป

Chapter 3

¹แล้วพวกเราจึงได้หันกลับและขึ้นไปตามทางสู่บาชาน กษัตริย์โอกแห่งบาชานได้มาและโจมตีเรา เขาและประชาชนของเขาทั้งหมดมาต่อสู้ที่เอเดรีย²พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบชัยชนะเหนือเขาให้แก่เจ้าแล้ว และได้วางประชาชนทั้งหมดและดินแดนของเขาภายใต้การควบคุมของเจ้าแล้ว พวกเจ้าจะกระทำต่อเขาเหมือนกับที่กระทำต่อกษัตริย์สิโหนชาวอาโมไรต์ผู้อาศัยอยู่ที่เฮซโบน'

³ดังนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจึงได้ทรงประทานชัยชนะเหนือกษัตริย์โอกแห่งบาชานให้แก่พวกเรา และประชาชนทั้งหมดของเขาถูกวางไว้ภายใต้การควบคุมของพวกเรา พวกเราต่อสู้พวกเขาจนกระทั่งไม่มีแม้แต่คนเดียวในท่ามกลางประชาชนของเขาที่เหลืออยู่⁴พวกเรายึดครองเมืองทั้งหมดของเขาในเวลานั้น ไม่มีแม้แต่เมืองเดียวที่เราไม่ได้ยึดครองมาจากพวกเขา จำนวนเมืองหกสิบเมือง คือ ทุกแคว้นของอาร์โอบ อาณาจักรของโอกในบาชาน⁵เหล่านี้คือเมืองป้อมทั้งหมดที่มีกำแพงสูง ประตูใหญ่ และดาดประตู นอกจากนี้คือหมู่บ้านจำนวนมากที่ไม่มีกำแพง

⁶พวกเราได้ทำลายพวกเขาจนหมดสิ้น เหมือนกับที่พวกเราได้กระทำต่อกษัตริย์สิโหนแห่งเฮซโบน ทำลายเมืองทุกเมืองอย่างสิ้นซาก ทั้งบรรดาชาย หญิง และเด็กเล็ก ๆ⁷แต่ฝูงสัตว์ทั้งหมดและของรับของเมืองต่าง ๆ พวกเราได้ยึดมาเป็นของพวกเราในเวลานั้นพวกเราได้ยึดครองดินแดนจากมือของกษัตริย์ทั้งสองของอามโมไรต์ผู้อาศัยอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน จากแม่น้ำอาร์โนนไปจนถึงภูเขาเฮอร์โมน⁸(ภูเขาเฮอร์โมนนั้น ชาวไซดอนเรียกว่า ซีร็อน และชาวอามโมไรต์เรียกว่า เสนีร์)

¹⁰และทุกเมืองที่เป็นที่ราบ กิเลอาดทั้งหมด และบาชานทั้งหมด ตลอดทุกเส้นทางที่ไปถึงเมืองสาเลคห์และเมืองเอเดรีย เมืองต่าง ๆ ของอาณาจักรของโอกในบาชาน¹¹(สำหรับส่วนที่เหลือของพวกเราฟอิม มีเพียงกษัตริย์โอกแห่งบาชานเท่านั้นที่เหลือรอดอยู่ ดูเถิด ที่นอนของเขาเป็นเตียงเหล็ก มันไม่ได้อยู่ในรับบาท คือ สถานที่ที่เชื้อสายของอัมโมอาศัยอยู่หรือ? เติงนียาว 9 ศอก กว้าง 4 ศอก นี่คือนิวัตน์ขนาดของประชาชน)¹²ดินแดนนี้ที่พวกเราได้ยึดมาเป็นกรรมสิทธิ์ในเวลานั้น จากอาโรเออร์ คือ ดินแดนที่อยู่ใกล้ลุ่มแม่น้ำอาร์โนน และครึ่งหนึ่งของประเทศหุบเขาในกิเลอาด และเมืองต่าง ๆ ของดินแดนนั้น เราได้มอบให้แก่เผ่ารูเบนและเผ่ากาด

¹³ส่วนที่เหลือของกิเลอาด และบาชานทั้งหมด คืออาณาจักรของโอก ข้าพเจ้าได้มอบให้แก่เผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่า คือแคว้นทั้งหมดของอาร์โอบ และบาชานทั้งหมด (อาณาเขตเดียวกันนี้ได้ถูกเรียกว่าเป็นดินแดนของพวกเราฟอิม¹⁴ยาฮิร คือเชื้อสายหนึ่งของมนัสเสห์ ได้รับเอาแคว้นทั้งหมดของอาร์โอบ ไปจนถึงเขตแดนของชาวเกชูร์และชาวมาอาคห์ เขาเรียกชื่อแคว้นทั้งหมดแม้แต่บาชานตามชื่อของเขาเอง คือ ฮัฟโวก ยาฮิร มาจนถึงวันนี้)¹⁵ข้าพเจ้าได้มอบกิเลอาดให้แก่มาคีร์

¹⁶สำหรับเผ่ารูเบนและเผ่ากาด ข้าพเจ้าได้มอบอาณาเขตจากกิเลอาดไปจนถึงลุ่มแม่น้ำอาร์โนน คือ นับจากตอนกลางของแม่น้ำเป็นเขตแดนของอาณาเขต และไปจนถึงแม่น้ำยิบบอกซึ่งเป็นเขตแดนของเชื้อสายอัมโม¹⁷เขตแดนอีกส่วนหนึ่งเป็นที่ราบของแม่น้ำจอร์แดนเช่นกัน จากคินเนเรทไปจนถึงทะเลแห่งอาราบาห์ (คือทะเลเกลือ) ไปจนถึงทางลาดของภูเขาปัสกาในทางทิศตะวันออก

¹⁸ข้าพเจ้าได้บัญชาพวกท่านในเวลานั้นว่า 'พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงมอบดินแดนนี้ให้แก่พวกท่านเป็นกรรมสิทธิ์ พวกท่าน คือ บรรดาชายผู้เป็นนักรบทั้งหมด จะข้ามไปก่อนฟ่อนของพวกท่านคือประชาชนอิสราเอล¹⁹แต่ภรรยาของพวกท่าน ลูกๆ และฝูงสัตว์ของพวกท่าน (ข้าพเจ้ารู้ว่าพวกท่านมีฝูงสัตว์จำนวนมาก) จะยังคงอยู่ในเมืองต่าง ๆ ของพวกท่านที่ข้าพเจ้าได้มอบให้แก่พวกท่านนั้น²⁰จนกว่าพระยาห์เวห์จะประทานการพักสงบให้แก่ฟ่อนของพวกท่านเหมือนกับที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกท่าน จนกระทั่งพวกเขายึดครองดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงมอบให้แก่พวกเขา คือ ดินแดนอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนนั้น จากนั้นพวกท่านคือพวกผู้ชายทุกคนจะกลับมายังดินแดนที่ข้าพเจ้าได้มอบให้แก่พวกท่านแล้วนั้น'

²¹ข้าพเจ้าได้บัญชาโยชูวาในเวลานั้น โดยกล่าวว่า 'สายตาของท่านได้มองเห็นทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทรงกระทำต่อกษัตริย์ทั้งสองเหล่านี้ พระยาห์เวห์จะทรงกระทำอย่างเดียวกันต่อทุกอาณาจักรที่ท่านเข้าไป²²ท่านจะไม่กลัวพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงเป็นผู้เดียวที่จะต่อสู้เพื่อท่าน'²³ข้าพเจ้าทูลขอพระยาห์เวห์ในเวลานั้น โดยกล่าวว่า²⁴โอ พระเจ้าพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์และถึงพระหัตถ์อันเข้มแข็งของพระองค์ จะมีพระใดที่อยู่ในฟ้าสวรรค์หรือในโลกนี้ที่สามารถกระทำพระราชกิจอย่างเดียวกันกับที่พระองค์ได้ทรงกระทำ และสามารถกระทำกิจอันทรงฤทธิ์ได้เหมือนพระองค์หรือ?

²⁵ข้าพเจ้าขอทูลวิงวอนพระองค์ ขอให้ข้าพเจ้าพระองค์ได้ข้ามไป และมองเห็นดินแดนอันประเสริฐที่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน เห็นประเทศหุบเขาที่ดี และเห็นเลบานอนด้วยเถิด²⁶แต่พระยาห์เวห์ทรงพิโรธข้าพเจ้าเหตุเพราะพวกท่าน พระองค์ไม่ทรงฟังเสียงข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ให้เรื่องนี้พอแล้วสำหรับเจ้า จงอย่าพูดกับเราด้วยเรื่องนี้อีกต่อไป

²⁷จงขึ้นไปบนยอดเขาปีศาจและเปิดตาของเจ้ามองไปทางทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ และทิศตะวันออก จงมองดูด้วยสายตาของเจ้า เพราะเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน²⁸ แต่จงสั่งสอนโยชูวา และหุนใจ และเสริมกำลังเขา เพราะเขาจะข้ามแม่น้ำไปก่อนประชาชนนี้ และเขาจะทำให้ประชาชนได้รับดินแดนที่เจ้าจะมองเห็นนั้นเป็นมรดก²⁹ ดังนั้นพวกเราจึงยังคงอยู่ในหุบเขาฝั่งตรงข้ามกับเบรเปโอรัส

Chapter 4

¹บัดนี้ อัสราเอลเอ๋ย จงฟังกฎบัญญัติและข้อบังคับที่ข้าพเจ้าจะสอนพวกท่าน จงปฏิบัติตามเพื่อพวกท่านจะมีชีวิตและเข้าไปยึดครองดินแดนที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านจะทรงมอบให้แก่พวกท่าน² พวกท่านจะไม่เพิ่มเข้าไปในถ้อยคำใดๆ ที่ข้าพเจ้าได้บัญชาแก่พวกท่าน และจะไม่ทำให้น้อยลง เพื่อว่าพวกท่านจะรักษาคำบัญชาต่างๆ ของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่านที่ข้าพเจ้าได้บัญชาพวกท่านนั้น³ ดวงตาของพวกท่านได้มองเห็นสิ่งที่พระยาห์เวห์กระทำเนื่องจากพระบาอัลเปอร์ ทุกคนที่ติดตามพระบาอัลเปอร์ พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงทำลายพวกเขาไปจากท่ามกลางพวกท่านแล้ว

⁴แต่พวกท่านผู้ยึดมั่นต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่านก็มีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ คือ พวกท่านทุกคน⁵ ดูเถิด ข้าพเจ้าได้สอนกฎบัญญัติและข้อบังคับให้แก่พวกท่านตามที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ข้าพเจ้า เพื่อพวกท่านจะกระทำตามในท่ามกลางดินแดนที่พวกท่านกำลังเข้าไปเพื่อยึดครองนั้น⁶ ดังนั้นจงรักษาและกระทำตาม เพราะนี่คือสติปัญญาและความเข้าใจของพวกท่านในสายตาของประชาชนต่างๆ ผู้ที่จะได้ยินเกี่ยวกับกฎหมายทั้งหมดเหล่านี้โดยกล่าวว่า 'แต่ก็เดี๋ยวก่อนชาติอันยิ่งใหญ่นี้คือประชาชนผู้มีสติปัญญาและความเข้าใจ'

⁷เพราะมีชนชาติใหญ่อื่นใดที่มีพระเจ้าองค์หนึ่งที่อยู่ใกล้พวกเขา เหมือนดังพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเราที่พวกเราต้องพระองค์ได้ทุกเมื่ออย่างนั้น หรือ⁸ มีชนชาติใหญ่อื่นใดที่มีกฎบัญญัติและข้อบังคับอันชอบธรรมเหมือนกับกฎบัญญัติเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ตรงหน้าของพวกท่านในวันนี้อย่างนั้น หรือ⁹ เพียงแต่จงเอาใจใส่และปกป้องตัวของพวกท่านเอาไว้ให้ดี เพื่อว่าพวกท่านจะไม่หลงลืมสิ่งต่างๆ ที่ดวงตาของพวกท่านได้เห็นแล้ว เพื่อว่าสิ่งเหล่านี้จะไม่ออกไปจากหัวใจของพวกท่านไปจนตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของพวกท่าน แต่จงทำให้บรรดาลูกและบรรดาหลานของพวกท่านได้รู้ถึงสิ่งเหล่านี้เถิด

¹⁰ในวันนั้นที่พวกท่านได้ยินต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่านที่โฮเรบ เมื่อพระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'จงเรียกประชาชนมาชุมนุมต่อหน้าเรา และเราจะทำให้พวกเขาได้ยินบรรดากฎของเรา เพื่อพวกเขาจะสามารถเรียนรู้ที่จะยำเกรงเราในทุกวันที่พวกเขาจะมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ และที่พวกเขาจะสอนให้แก่บรรดาลูกหลานของพวกเขา'¹¹ พวกท่านได้เข้ามาใกล้และยินยอมอยู่ที่เชิงเขา ภูเขาอันมีไฟลุกโชติช่วงขึ้นไปถึงใจกลางของท้องฟ้า มีความมืดครึ้ม มีเมฆ และความมืดมิดหนาแน่น¹² พระยาห์เวห์ตรัสกับพวกท่านออกมาจากกลางเพลิงนั้น พวกท่านได้ยินเสียงพร้อมกับบรรดากฎของข้าพเจ้า แต่พวกท่านไม่ได้เห็นรูปพรรณสัณฐาน พวกท่านเพียงแคได้ยินเสียงเท่านั้น

¹³พระองค์ได้ทรงประกาศต่อพวกท่านถึงพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงบัญชาพวกท่านให้ปฏิบัติ คือ บัญญัติสิบประการ พระองค์ทรงเขียนบัญญัติเหล่านั้นบนศิลาสองแผ่น¹⁴ พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาข้าพเจ้าในเวลานั้น เพื่อสอนกฎหมายและกฎบัญญัติให้แก่พวกท่านได้กระทำตามในดินแดนที่พวกท่านกำลังข้ามไปเพื่อยึดครอง¹⁵ ดังนั้นจงเอาใจใส่ตัวของพวกท่านให้ดี เพราะพวกท่านไม่ได้เห็นรูปพรรณสัณฐานในวันนั้นที่พระยาห์เวห์ตรัสออกมาจากกลางเพลิงนั้นที่โฮเรบ

¹⁶พวกท่านอย่าทำตัวเองให้เสื่อมเสีย และสร้างรูปแกะสลักที่เป็นเหมือนกับสิ่งทรงสร้างใด ๆ รูปปั้นที่เป็นชายหรือหญิง¹⁷ หรือรูปเหมือนของสัตว์ชนิดใด ๆ ที่อยู่บนแผ่นดินโลก หรือรูปเหมือนของนกมีปีกที่มีปีกในท้องฟ้า¹⁸ หรือรูปเหมือนของสิ่งใด ๆ ที่เลื้อยคลานไปบนดิน หรือรูปเหมือนของปลาใด ๆ ที่อยู่ในน้ำใต้แผ่นดินโลก

¹⁹พวกท่านอย่าเปิดดวงตาของพวกท่านมองขึ้นไปสู่ท้องฟ้า และมองที่ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรือดวงดาวต่าง ๆ คือบริวารทั้งหมดของท้องฟ้า และถูกชักนำให้นมัสการสิ่งเหล่านั้นและบูชาสิ่งเหล่านั้น คือ สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่านได้ประทานให้เป็นการแบ่งสรรแก่ประชาชนทุกคนภายใต้ท้องฟ้าทั้งหมด²⁰ แต่พระยาห์เวห์ได้ยึดท่านและนำท่านออกมาจากเตาเหล็ก คือออกจากอียิปต์ เพื่อเป็นประชาชนที่เป็นมรดกของพระองค์เองอย่างที่คุณท่านเป็นในทุกวันนี้

²¹พระยาห์เวห์ทรงพิโรธข้าพเจ้าเหตุเพราะพวกท่าน พระองค์ทรงสัญญาว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และที่ข้าพเจ้าไม่สมควรเข้าไปในดินแดนอันประเสริฐ คือดินแดนที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่านกำลังจะมอบให้แก่พวกท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น²² แต่ข้าพเจ้าต้องตายในดินแดนนี้ ข้าพเจ้าต้องไม่ข้ามแม่น้ำจอร์แดน แต่พวกท่านจะข้ามไปและยึดครองดินแดนอันประเสริฐนั้น²³ จงระวังตัวของพวกท่านให้ดี เพื่อพวกท่านจะไม่หลงลืมพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่านที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับพวกท่าน และสร้างรูปแกะสลักที่เป็นรูปทรงใด ๆ เพื่อตัวของพวกท่านเองดังที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงห้ามไม่ให้พวกท่านกระทำนั้น²⁴ เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่านทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญและเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน

²⁵เมื่อพวกท่านให้กำเนิดบรรดาลูกและหลานทั้งหลาย และเมื่อพวกท่านจะอาศัยอยู่ในดินแดนนั้นเป็นเวลานาน และถ้าพวกท่านจะทำตัวเองให้เสื่อมเสีย และสร้างรูปแกะสลักเป็นรูปทรงของสิ่งใด ๆ และทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่าน ซึ่งเป็นการยั่วยู่ให้พระองค์ทรงพิโรธ²⁶ ข้าพเจ้าอันเชียวท้องฟ้าและแผ่นดินโลกให้เป็นพยานเพื่อต่อต้านพวกท่านในวันนี้ ที่ไม่ช้านานพวกท่านจะพินาศอย่างสิ้นเชิงจากดินแดนที่พวกท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น พวกท่านจะไม่ได้ยึดเวลาของพวกท่านให้ยาวนาน แต่พวกท่านจะถูกทำลายอย่างสิ้นซาก²⁷ พระยาห์เวห์จะทำให้พวกท่านกระจัดกระจายไปตามกลางประชาชนทั้งหลาย และพวกท่านจะเหลือเพียงจำนวนน้อยในท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่พระยาห์เวห์จะทรงนำท่านให้จากไปนั้น

²⁸ที่นั่นพวกท่านจะปรนนิบัติบรรดาพระอื่น การงานแห่งน้ำมือของมนุษย์ คือไม้และหิน ที่มองไม่เห็น ไม่ได้ยิน รับประทานไม่ได้ หรือดมกลิ่นไม่ได้²⁹ แต่จากที่

นั้นพวกท่านจะแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และพวกท่านจะพบพระองค์ เมื่อพวกท่านเสาะหาพระองค์ด้วยสุดใจของพวกท่าน และด้วยสุดจิตของพวกท่าน³⁰ เมื่อพวกท่านอยู่ในความเศร้าโศก และเมื่อสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทั้งหมดมาเหนือพวกท่าน ในวันเหล่านั้นต่อมาพวกท่านจะหันกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และฟังเสียงของพระองค์

³¹ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระเมตตา พระองค์จะไม่ทรงทำให้พวกท่านผิดหวังหรือทรงทำลายพวกท่าน หรือทรงลบล้างพันธสัญญาของบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านที่พระองค์ได้ทรงสัญญาเอาไว้กับพวกเขา³² บัดนี้จงถามถึงวันเหล่านั้นในอดีต คือวันที่อยู่ก่อนพวกท่าน นับจากวันนั้นที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลกนี้ และจากฟากฟ้าหนึ่งไปจนถึงอีกฟากฟ้าหนึ่ง จงถามว่าเคยมีสิ่งใดเหมือนกับสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่น่าหวาดหรือ? หรือมีสิ่งใดที่เคยได้ยินมาอย่างนี้บ้างหรือ?

³³ เคยมีคนได้ยินเสียงของพระเจ้าที่ตรัสออกมาจากกลางเปลือยอย่างที่พวกท่านได้ยินและยังมีชีวิตอยู่แบบนี้ไหม? ³⁴ หรือเคยมีพระเจ้าองค์ใดที่ได้พยายามไปและนำชนชาติหนึ่งมาเพื่อพระองค์เองจากท่ามกลางอีกชนชาติหนึ่งด้วยการล่องใจ ด้วยหมายสำคัญ ด้วยการอัศจรรย์ ด้วยสงคราม ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่เหยียดออก และด้วยเหตุที่น่ากลัวยิ่งนัก ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำเพื่อพวกท่านในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาพวกท่านอย่างนั้นหรือ?

³⁵ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทรงสำแดงแก่พวกท่าน เพื่อพวกท่านจะรู้ว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า และนอกจากพระองค์แล้วไม่มีพระเจ้าอื่นใดเลย³⁶ จากท้องฟ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้พวกท่านได้ยินเสียงของพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงสั่งสอนพวกท่าน บนแผ่นดินโลก พระองค์ได้ทรงกระทำให้พวกท่านเห็นเปลือยอันยิ่งใหญ่ พวกท่านได้ยินถ้อยคำของพระองค์ออกมาจากท่ามกลางเปลือยนั้น³⁷ เพราะพระองค์ทรงรักบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน พระองค์ทรงเลือกเชื้อสายที่ตามมาของพวกเรา และนำพวกท่านออกมาจากอียิปต์พร้อมกับการทรงสถิตของพระองค์ พร้อมกับฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์³⁸ เพื่อขับไล่ชนชาติทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่าและเข้มแข็งกว่าออกไปต่อหน้าต่อตาของพวกท่าน เพื่อนำพวกท่านเข้ามาและเพื่อมอบดินแดนของพวกท่านให้เป็นกรรมสิทธิ์อย่างเช่นในทุกวันนี้

³⁹ ดังนั้นในวันนี้อันจะเกิด และฟังสิ่งนี้เอาไว้ในหัวใจของพวกท่าน ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าในฟ้าเบื้องบนและบนแผ่นดินโลกเบื้องล่าง ไม่มีผู้ใดอีกแล้ว⁴⁰ พวกท่านจะรักษามรดกกฎหมายของพระองค์และพระบัญชาทั้งหลายของพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้บัญชาพวกท่านในวันนี้ เพื่อพวกท่านจะไปดีมาดีและพร้อมทั้งบรรดานุทรหลานที่มากภายหลังพวกท่านด้วย และเพื่อวันเวลาของพวกท่านจะยืนยาวในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้แก่พวกท่านเป็นนิรันดร์

⁴¹ แล้วโมเสสจึงได้เลือกเมืองสามเมืองทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน⁴² เพื่อคนจะหลบหนีไปที่เมืองใดเมืองหนึ่งในเมืองเหล่านี้ ถ้าหากเขาได้ฆ่าคนโดยไม่เจตนา โดยไม่ได้เป็นศัตรูกันมาก่อน โดยการหนีไปที่เมืองใดเมืองหนึ่งเหล่านี้ เขาจะรอดชีวิต⁴³ เมืองเหล่านี้คือ เมืองเบเชอร์ในถิ่นทุรกันดาร คือประเทศบนที่ราบ สำหรับเผ่ารูเบน เมืองราโมทในกิเลอาด สำหรับเผ่ากาด และเมืองโกแลนในบาซัน สำหรับเผ่ามนัสเสห์

⁴⁴ นี่คือกฎบัญญัติที่โมเสสได้วางไว้ต่อหน้าประชาชนอิสราเอล⁴⁵ เหล่านี้คือกฎหมายที่เป็นพันธสัญญา กฎบัญญัติต่าง ๆ และกฎหมายอื่น ๆ ที่โมเสสได้กล่าวต่อประชาชนอิสราเอลเมื่อพวกเขาออกมาจากอียิปต์⁴⁶ เมื่อพวกเขาอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ในหุบเขาตรงกันข้ามกับเบรเบโธร์ ในดินแดนของสิโหนผู้เป็นกษัตริย์ชาวอาโมไรต์ผู้อาศัยอยู่ที่เฮชโบน คือผู้ที่โมเสสและประชาชนอิสราเอลได้ปราบให้พ่ายแพ้เมื่อพวกเขาออกมาจากอียิปต์

⁴⁷ พวกเขายึดดินแดนของสิโหนเป็นกรรมสิทธิ์ และดินแดนของโอรุผู้เป็นกษัตริย์แห่งบาซัน เหล่านี้คือกษัตริย์ทั้งสองของชนอาโมไรต์ผู้ยังอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนไปทางทิศตะวันออก⁴⁸ อาณาเขตนี้นับจากอาโรเออร์ไปถึงสุดขอบลุ่มแม่น้ำอารโนน ไปจนถึงภูเขาสิริออน (หรือภูเขาเฮอร์โมน)⁴⁹ และรวมถึงที่ราบทั้งหมดของแม่น้ำจอร์แดน ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนไปจนถึงทะเลแห่งอาราบาห์ ไปจนถึงเนินลาดของปีศาจ

Chapter 5

¹ โมเสสได้เรียกชาวอิสราเอลทั้งหมดและกล่าวแก่พวกเขาว่า 'อิสราเอลเอ๋ย จงฟังกฎบัญญัติและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าจะกล่าวให้พวกท่านได้ยินในวันนี้ เพื่อพวกท่านจะเรียนรู้และถือรักษาเอาไว้² พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ทรงกระทำพันธสัญญาต่อพวกเราที่โฮเรบ³ พระยาห์เวห์มิได้ทรงกระทำพันธสัญญานี้กับบรรดาบรรพบุรุษของพวกเรา แต่ทรงกระทำกับพวกเรา พวกเราทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่ที่นี่ในทุกวันนี้' พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่พวกท่านหน้าต่อหน้ากับนภูเขาออกมาจากกลางเปลือยนั้น

⁵ (ข้าพเจ้าได้ยินอยู่ระหว่างพระยาห์เวห์กับพวกท่านในเวลานั้น เพื่อเปิดเผยถ้อยคำของพระองค์ให้แก่พวกท่าน เพราะพวกท่านหวาดกลัวเนื่องจากเปลือยนั้น และพวกท่านไม่ได้ขึ้นไปบนภูเขา) พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า⁶ 'เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้นำพวกเจ้าออกมาจากดินแดนอียิปต์ ออกมาจากครัวเรือนของทาส⁷ พวกเจ้าจะไม่มีพระเจ้าอื่นใดต่อหน้าเรา⁸ พวกเจ้าจะไม่ทำรูปสลักสำหรับตัวเองหรือรูปเหมือนของสิ่งใด ๆ ที่อยู่บนฟ้าเบื้องบน หรือที่อยู่บนแผ่นดินเบื้องล่าง หรือที่อยู่ใต้น้ำนั้น

⁹ พวกเจ้าจะไม่ก้มกราบลงหรือปรนนิบัติสิ่งเหล่านั้น เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ทรงห่วงหาอาเราลงโทษความชั่วช้าของบรรดาบรรพบุรุษนั้นโดยการนำการลงโทษมาเหนือบรรดานุทรหลาน คือ ชั่วอายุที่สามและสี่ของบรรดาคนที่เกลียดชังเรา¹⁰ และสำแดงความสัตย์ซื่อตามพันธสัญญาต่อหลายพันชั่วอายุ ต่อบรรดาคนเหล่านั้นที่รักเราและถือรักษาพระบัญชาทั้งหลายของเรา¹¹ พวกเจ้าจะไม่ยกพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าอย่างไม่สมควร เพราะพระยาห์เวห์จะไม่ปล่อยคนที่ยกพระนามของพระยาห์เวห์อย่างไม่สมควรให้ได้รับความผิด

¹² จงรักชาวสันบาโตให้เป็นวันบริสุทธิ์ ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้บัญชาพวกเจ้า¹³ พวกเจ้าจะลงแรงหรือทำงานทั้งหมดของพวกเจ้าในหกวัน¹⁴

แต่ในวันที่เจ็ดคือวันสะบาโตของถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ในวันนั้นพวกเขาจะไม่ทำงานใด ๆ ไม่ว่าตัวเจ้า หรือบุตรชายของพวกเขา หรือบุตรสาวของพวกเขา หรือภรรยาของพวกเขา หรือทาสทาสีของพวกเขา หรือวัวของพวกเขา หรือลาของพวกเขา หรือฝูงสัตว์ใด ๆ ของพวกเขา หรือคนต่างชาติคนใดก็ตามที่อาศัยอยู่ในรั้วประตูของพวกเขา สิ่งนี้เพื่อให้คนรับใช้ชายและคนรับใช้หญิงของพวกเขาได้พักผ่อนเหมือนกับพวกเขาด้วย

¹⁵ พวกเขาจะระลึกถึงว่าพวกเขาได้เป็นทาสในดินแดนอียิปต์ และพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงนำพวกเขาออกมาจากที่นั่นโดยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และโดยพระกรที่เหยียดออก ด้วยเหตุนี้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจึงได้ทรงบัญชาให้พวกเขารักษาวันสะบาโต¹⁶ จึงให้เกียรติแก่บิดาของพวกเขาและแก่มารดาของพวกเขา ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงบัญชาให้พวกเขากำหนดนั้น เพื่อพวกเขาจะมีชีวิตยืนยาวในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาประทานให้แก่พวกเขา และเพื่อพวกเขาจะไปดีมาดี

¹⁷ พวกเขาจะไม่ฆ่าคน¹⁸ พวกเขาจะไม่ล่วงประเวณี¹⁹ พวกเขาจะไม่ลักโมย²⁰ พวกเขาไม่ให้คำพยานเท็จต่อเพื่อนบ้านของพวกเขา²¹ พวกเขาไม่ยักได้ภรรยาของเพื่อนบ้าน พวกเขาไม่ยักได้บ้านของเพื่อนบ้าน ทุ่งนาของเขา หรือทาสทาสีของเขา หรือทาสทาสีของเขา วัวของเขา หรือลาของเขา หรือสิ่งใด ๆ ที่เป็นของเพื่อนบ้านของพวกเขา'

²² ถ้อยคำเหล่านี้ พระยาห์เวห์ได้ตรัสด้วยพระสุรเสียงอันดังต่อที่ชุมนุมชนทั้งหมดของพวกเขาบนภูเขาออกมาจากกลางเพลิง จากก้อนเมฆ และจากความมืดทึบ พระองค์ไม่ได้ทรงเพิ่มเติมถ้อยคำใด ๆ อีก พระองค์ทรงจารึกถ้อยคำเหล่านี้บนศิลาสองแผ่นและได้ประทานให้แก่ข้าพเจ้า²³ ต่อมาเมื่อพวกเขาได้ยินพระสุรเสียงตรัสออกมาจากท่ามกลางความมืดในขณะที่ภูเขาอันกำลังลุกไหม้ ซึ่งพวกเขาน่าได้เข้ามาใกล้ข้าพเจ้า คือ บรรดาผู้ว่าโสทั้งหมดของพวกเขาและบรรดาหัวหน้าเผ่าต่าง ๆ ของพวกเขา

²⁴ พวกเขาบอกว่า 'ดูเถิด พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงสำแดงพระสิริของพระองค์และความยิ่งใหญ่ของพระองค์แก่พวกเรา และพวกเราได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ออกมาจากกลางเพลิง ในวันที่พวกเราได้เห็นแล้วว่าเมื่อพระเจ้าตรัสกับประชากร พวกเราสามารถมีชีวิตอยู่²⁵ แต่ทำไมพวกเราจึงสมควรตาย? เพราะเพลิงอันยิ่งใหญ่นี้จะเผาผลาญพวกเรา ถ้าพวกเราได้ยินพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาเราน่าจะตาย²⁶ เพราะนอกจากนี้จากพวกเรา มีใครหรือในท่ามกลางมนุษย์ทั้งหมดที่ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ตรัสออกมาจากกลางเพลิงและยังได้มีชีวิตอยู่เหมือนอย่างพวกเราหรือ?

²⁷ สำหรับท่านนั้น ท่านควรไปและฟังทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาตรัส ขอทบทวนทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาตรัสกับท่านให้แก่พวกเรา พวกเราจะฟังและกระทำตาม²⁸ พระยาห์เวห์ทรงได้ยินถ้อยคำต่าง ๆ ของพวกเขาเมื่อพวกเขาน่าได้กล่าวแก่ข้าพเจ้า พระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เราได้ยินถ้อยคำต่าง ๆ ของประชาชนนี้ สิ่งที่พวกเขาเหล่านั้นได้

²⁹ โอ ซึ่งมีหัวใจเช่นนี้ในพวกเขา ที่พวกเขาจะให้เกียรติแก่เราและรักษาคำบัญชาทั้งสิ้นของเราเสมอ เพื่อพวกเขาและบรรดาบุตรหลานของพวกเขาจะไปดีมาดีเป็นนิรันดร์³⁰ จึงไปพูดกับพวกเขาว่า "จงกลับไปยังเต็นท์ของพวกเขาเถิด"

³¹ แต่สำหรับเจ้า จงยืนอยู่ที่นั่นกับเรา และเราจะบอกเจ้าถึงคำบัญชาทั้งสิ้น พระบัญญัติและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่เจ้าจะสอนพวกเขา เพื่อพวกเขาจะถือรักษาในดินแดนที่เราจะมอบให้แก่พวกเขาเป็นกรรมสิทธิ์³² ด้วยเหตุนี้ พวกท่านจะถือรักษาสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงบัญชาแก่พวกท่าน พวกท่านจะไม่หันเหไปทางขวาหรือหันเหไปทางซ้าย³³ พวกท่านจะเดินในทุกทางที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงบัญชาแก่พวกท่าน เพื่อว่าพวกท่านจะมีชีวิตอยู่ และเพื่อพวกท่านจะไปดีมาดี และเพื่อพวกท่านจะมีวันเวลาที่ยืนยาวในดินแดนที่พวกท่านจะได้เป็นกรรมสิทธิ์นั้น

Chapter 6

¹ ดังนั้น เหล่านี้คือพระบัญชา กฎบัญญัติ และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้สอนพวกเขา เพื่อว่าพวกท่านจะถือรักษาไว้ในดินแดนที่พวกท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเพื่อยึดครองนั้น² เพื่อว่าพวกท่านจะให้เกียรติต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เมื่อพวกท่านถือรักษาบัญญัติและพระบัญชาทั้งสิ้นของพระองค์ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาให้แก่พวกท่าน คือพวกท่าน บรรดาบุตรชายของพวกท่าน และบรรดาบุตรหลานของพวกท่าน ตลอดทุกวันในชีวิตของพวกท่าน เพื่อวันเวลาของพวกท่านจะยืนยาว

³ ด้วยเหตุนี้ อัสราเอลเอ๋ย จงฟังถ้อยคำเหล่านี้และถือรักษาเอาไว้เพื่อว่าพวกท่านจะไปดีมาดี เพื่อว่าพวกท่านจะทวีคูณอย่างมากมายในดินแดนที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลล้น ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้ทรงสัญญาแก่พวกท่านว่าจะทรงกระทำ⁴ อัสราเอลเอ๋ยจงฟังเถิด พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าเดียว⁵ พวกท่านจะรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาด้วยสิ้นสุดหัวใจของพวกเขา ด้วยสิ้นสุดจิตของพวกเขา และด้วยสิ้นสุดกำลังของพวกเขา

⁶ ถ้อยคำทั้งหลายที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ จะอยู่ในหัวใจของพวกท่าน⁷ และพวกท่านจะหมั่นเพียรสอนถ้อยคำเหล่านี้ให้แก่บรรดาบุตรหลานของพวกท่าน พวกท่านจะพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่อพวกท่านนั่งอยู่ในบ้านของพวกท่าน เมื่อพวกท่านเดินไปบนถนน เมื่อพวกท่านนอนลง และเมื่อพวกท่านลุกขึ้น⁸ พวกท่านจะผูกถ้อยคำเหล่านี้เป็นดั่งเครื่องหมายอยู่บนมือของพวกท่าน และพวกท่านจะคาดไว้ที่หน้าผากระหว่างดวงตาของพวกท่าน⁹ พวกท่านจะเขียนถ้อยคำเหล่านี้เอาไว้บนมวกบประตูปานของพวกท่านและบนประตูรั้วของพวกท่าน

¹⁰ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาทรงนำพวกท่านเข้าไปในดินแดนที่พระองค์ได้ทรงสัญญาเอาไว้ต่อบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน คือต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ ที่พระองค์จะประทานให้แก่พวกท่าน พร้อมกับเมืองต่าง ๆ ที่กว้างใหญ่และดียิ่งนักซึ่งพวกท่านไม่ได้สร้าง¹¹ และบรรดาบ้านเรือนที่เต็ม

ไปด้วยสิ่งที่ดีทุกอย่างซึ่งพวกท่านไม่ได้กระทำ บ่อน้ำต่าง ๆ ที่พวกท่านไม่ได้ขุด และบรรดาสวนองุ่นกับต้นมะกอกที่พวกท่านไม่ได้ปลูก พวกท่านจะรับประทานและอิมหน้า

¹² ดังนั้นจงเอาใจใส่ให้ดี เพื่อว่าพวกท่านจะไม่หลงลืมพระยาห์เวห์ ผู้ทรงได้นำพวกท่านออกจากดินแดนอียิปต์ ออกจากเรือนทาส¹³ พวกท่านจะให้เกียรติต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พวกท่านจะมีศรัทธาพระองค์ และพวกท่านจะปฏิบัติโดยพระนามของพระองค์¹⁴ พวกท่านจะไม่ติดตามพระอื่น ๆ บรรดาพระทั้งหลายของประชาชนที่อยู่ล้อมรอบพวกท่าน

¹⁵ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่อยู่ท่ามกลางพวกท่านนั้นทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงแห่น ถ้าหากพวกท่านกระทำ พระพิโรธของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะพลุ่งขึ้นเพื่อโจมตีพวกท่าน และพระองค์จะทำลายพวกท่านจากผืนแผ่นดินโลก¹⁶ พวกท่านจะไม่ทดสอบพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เหมือนที่พวกท่านได้ทดสอบพระองค์ที่มีสสาร¹⁷ พวกท่านจะเคร่งครัดในการถือรักษาพระบัญชาต่าง ๆ ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พระบัญชาเกี่ยวเนื่องด้วยพิธีต่าง ๆ ของพระองค์ และกฎบัญญัติของพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงบัญชาพวกท่านเอาไว้

¹⁸ พวกท่านจะทำการสิ่งซึ่งถูกต้องและดีงามในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ เพื่อพวกท่านจะไปได้มาดี และเพื่อพวกท่านจะเข้าไปและยึดครองดินแดนอันประเสริฐที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาเอาไว้กับบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน¹⁹ เพื่อขับไล่บรรดาศัตรูทั้งหมดของพวกท่านที่อยู่ต่อหน้าพวกท่าน ดังที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้

²⁰ เมื่อบุตรชายของพวกท่านถามพวกท่านในเวลาที่มาถึง กล่าวว่า 'อะไรคือกฎเกณฑ์ กฎบัญญัติต่าง ๆ ตามพันธสัญญา และกฎเกณฑ์อื่น ๆ ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราได้ทรงบัญชาแก่พวกท่าน?'²¹ แล้วพวกท่านจะพูดกับบุตรชายของพวกท่านว่า 'เราได้เคยตกเป็นทาสของฟาโรห์ในอียิปต์ พระยาห์เวห์ได้ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์²² และพระองค์ได้ทรงกระทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่าง ๆ ทรงกระทำกิจอันยิ่งใหญ่และรุนแรง เหมือนอียิปต์ เหมือนฟาโรห์ และเหมือนครวเรือนทั้งหมดของเขาคือต่อหน้าต่อตาของพวกเรา

²³ และพระองค์ได้ทรงนำพวกเราออกจากที่นั่น เพื่อว่าพระองค์จะทรงนำพวกเราเข้าไปในดินแดนที่พระองค์ได้ทรงสัญญาเอาไว้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเรา²⁴ พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาพวกเราให้ถือรักษากฎบัญญัติทั้งสิ้นเหล่านี้เสมอ ให้ยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราเพื่อผลดีของพวกเราเอง เพื่อพระองค์จะทรงรักษาพวกเราให้มีชีวิตดังที่พวกเราเป็นอยู่ในทุกวันนี้²⁵ ถ้าหากพวกเราถือรักษาพระบัญชาทั้งสิ้นเหล่านี้ต่อพระพักตร์ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญชาเอาไว้แก่พวกเรานั้น สิ่งนี้จะเป็นความชอบธรรมของพวกเรา'

Chapter 7

¹ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงนำพวกท่านเข้ามาในดินแดนที่พวกท่านได้เป็นกรรมสิทธิ์นั้น พระองค์จะทรงขับไล่ชนชาติทั้งหลายที่อยู่ต่อหน้าพวกท่าน คือชาวฮิตไทต์ ชาวเกอร์ชัส ชาวอาโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเปรีซซ และชาวเยนุส ชนชาติเจ็ดชนชาติที่ยิ่งใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าพวกท่าน² คือ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเป็นผู้ประทานชนชาติเหล่านั้นให้แก่พวกท่านเมื่อพวกท่านรบชนะพวกเขา และพวกท่านต้องทำลายพวกเขาให้สิ้นซาก พวกท่านจะไม่ทำพันธสัญญาใด ๆ กับพวกเขา และไม่แสดงความเมตตาต่อพวกเขาเลย

³ พวกท่านอย่าได้ทำการสมรสใด ๆ กับพวกเขา พวกท่านจะไม่มอบบรรดาบุตรหญิงของพวกท่านให้แก่บรรดาบุตรชายของพวกเข และพวกท่านจะไม่นำบรรดาบุตรหญิงของพวกเขามาให้แก่บรรดาบุตรชายของพวกท่าน⁴ เพราะพวกเขาจะทำให้บรรดาบุตรชายของพวกท่านหันไปจากการติดตามเรา เพื่อพวกเขาจะมีศรัทธาพระอื่น แล้วพระพิโรธของพระยาห์เวห์จะพลุ่งขึ้นโจมตีพวกท่าน และพระองค์จะทรงทำลายพวกท่านอย่างรวดเร็ว⁵ นี่คือการที่พวกท่านจะจัดการกับพวกเขา พวกท่านจะทำลายแทนบูชาพวกเขา กุบบรรดาเสาหินของพวกเขานจนแหลกเป็นชิ้น โคนเสาอาเซราห์ลง และเผาบรรดารูปเคารพของพวกเขาล้าง

⁶ เพราะพวกท่านเป็นชนชาติหนึ่งที่ได้รับการแยกเอาไว้เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พระองค์ได้ทรงเลือกพวกท่านให้เป็นประชาชาติที่พระองค์ทรงครอบครอง ยิ่งกว่าประชาชาติอื่นทั้งหมดที่อยู่บนผืนแผ่นดินโลกนี้⁷ พระยาห์เวห์มิได้ทรงตั้งความรักของพระองค์เหนือพวกท่านหรือทรงเลือกพวกท่าน เพราะพวกท่านมีจำนวนมากกว่าประชาชาติใด ๆ⁸ แต่เพราะพวกท่านเป็นประชาชาติที่มีจำนวนน้อยที่สุด แต่เพราะพระองค์ทรงรักพวกท่าน และพระองค์ทรงปรารถนาที่จะรักษาคำสัญญาที่พระองค์ได้ทรงกระทำเอาไว้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน นี่จึงเป็นสาเหตุที่พระยาห์เวห์ได้ทรงนำพวกท่านออกมาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และได้ทรงไล่พวกท่านออกจากเรือนทาส จากพระหัตถ์ของฟาโรห์ กษัตริย์แห่งอียิปต์

⁹ ด้วยเหตุนี้ จงรู้จักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความสัตย์ซื่อไปจนเป็นพันชั่วอายุสำหรับผู้ซึ่งรักพระองค์และรักษาพระบัญชาทั้งหลายของพระองค์¹⁰ แต่ทรงตอบสนองต่อบรรดาคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระองค์ต่อหน้าของพวกเขาทรงทำลายพวกเขา พระองค์จะไม่ทรงปราณีต่อคนใดที่เกลียดชังพระองค์ พระองค์จะทรงตอบสนองเขาต่อหน้าเขาเอง

¹¹ ด้วยเหตุนี้ พวกท่านจะถือรักษาพระบัญชา กฎบัญญัติ และกฎเกณฑ์ทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้บัญชาพวกท่านในวันนี้ เพื่อพวกท่านจะกระทำตามถ้อยคำเหล่านี้¹² ถ้าหากพวกท่านฟังกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เหล่านี้ และถือรักษาและกระทำตาม สิ่งนี้จะเกิดขึ้นแน่นอนคือพระยาห์เวห์จะทรงรักษาพันธสัญญาและความสัตย์ซื่อที่พระองค์ได้ทรงสัญญาเอาไว้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน¹³ พระองค์จะทรงรักพวกท่าน ทรงอวยพรพวกท่าน และทรงให้พวกท่านมีจำนวนทวีคูณ พระองค์ทรงอวยพรผลจากร่างกายของพวกท่าน และผลจากผืนดินของพวกท่าน พืชผลของพวกท่าน เหล้าองุ่นใหม่ของพวกท่าน และน้ำบ้นของพวกท่าน ทรงเพิ่มพูนฝูงสัตว์และบรรดาลูกอ่อนของฝูงสัตว์ของพวกท่าน ในดินแดนที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านว่าจะประทานให้แก่พวกท่านนั้น

¹⁴พวกท่านจะได้รับการอวยพรมากยิ่งขึ้นกว่าประชาชนอื่น ๆ ทั้งหมด จะไม่มีผู้ขายที่เป็นหมันหรือผู้หญิงที่เป็นหมันท่ามกลางพวกท่านหรือท่ามกลางฝูงสัตว์ของพวกท่าน¹⁵ พระยาห์เวห์จะกำจัดโรคภัยทั้งหลายออกจากพวกท่าน จะไม่มีโรคภัยของอียิปต์ที่พวกท่านได้รู้จักที่พระองค์จะทำให้เกิดขึ้นกับพวกท่าน แต่พระองค์จะทรงทำให้เกิดขึ้นกับบรรดาคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกท่าน¹⁶ พวกท่านจะทำลายประชาชาติทั้งหมดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานชัยชนะให้แก่พวกท่าน และนิมิตตาของพวกท่านจะไม่มีความสงสัยต่อพวกเขา พวกท่านจะไม่มีมลทินต่าง ๆ ของพวกเขา เพราะนั่นจะเป็นกับดักสำหรับพวกท่าน

¹⁷ถ้าพวกท่านกล่าวในใจของพวกท่านว่า 'ชนชาติต่าง ๆ เหล่านี้มีจำนวนมากกว่าเรา แล้วเราจะจับไล่พวกเขาไปได้อย่างไร?'¹⁸ อย่ากลัวพวกเขาเลย พวกท่านจะระลึกถึงสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำแล้วต่อฟาโรห์และต่ออียิปต์ทั้งหมด¹⁹ การทนทุกข์ครั้งใหญ่ที่นิมิตตาของพวกท่านได้เห็น หมายถึง สำคัญ การอัศจรรย์ต่าง ๆ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออกที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงนำพวกท่านออกมา พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงกระทำอย่างเดียวกันต่อบรรดาชนชาติทั้งหมดที่พวกท่านกลัว

²⁰ยิ่งไปกว่านั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงส่งฝูงต่อมาท่ามกลางพวกเขา จนกว่าบรรดาคนเหล่านั้นที่หลงเหลือและซ่อนตัวอยู่จากพวกท่านจะถูกทำลายให้หมดไปต่อหน้าของพวกท่าน²¹ พวกท่านจะไม่หวาดกลัวพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงอยู่ท่ามกลางพวกท่าน พระเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม

²²พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงขับไล่ชนชาติต่าง ๆ เหล่านี้ต่อหน้าพวกท่านทีละน้อย พวกท่านจะไม่ได้รบชนะพวกเขาในครั้งเดียว หรือสัตว์ป่าทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบพวกท่านจะเพิ่มมากขึ้น²³ แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะประทานชัยชนะเหนือพวกเขาเมื่อพวกท่านประจันหน้าพวกเขาในสงคราม พระองค์จะทรงทำให้พวกเขาสับสนอย่างมากจนกระทั่งพวกเขาถูกทำลาย²⁴ พระองค์จะทรงทำให้บรรดาภักดิ์ริยของพวกเขาค่อยๆ ได้อำนาจของพวกท่าน และพวกท่านจะกำจัดชื่อของพวกเขากลับไปเสียจากภายใต้ฟ้า ไม่มีสักคนเดียวที่จะสามารถยืนหยัดต่อหน้าพวกท่าน จนกว่าพวกท่านได้ทำลายพวกเขาจนหมด

²⁵พวกท่านจะเผารูปแกะสลักพระต่าง ๆ ของพวกเขา อย่าโลกเงินหรือทองที่ห่อหุ้มรูปเหล่านั้นและนำมาเป็นของพวกท่าน เพราะถ้าหากพวกท่านทำอย่างนั้น พวกท่านจะติดกับดักของมัน เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน²⁶ พวกท่านจะไม่นำสิ่งที่น่ารังเกียจใด ๆ เข้ามาในบ้านของพวกท่านและเริ่มต้นมีสักการะสิ่งนั้น พวกท่านจะรังเกียจและชิงชังสิ่งนั้นที่สุด เพราะมันเป็นสิ่งที่ถูกแยกเอาไว้เพื่อการทำลาย

Chapter 8

¹พวกท่านต้องถือรักษาพระบัญชาทั้งสี่ที่ข้าพเจ้ากำลังมอบให้แก่พวกท่านในวันนี้ เพื่อว่าพวกท่านจะมีชีวิตและทวีคูณขึ้น และเข้าไปเพื่อยึดครองดินแดนที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาต่อบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน² พวกท่านจะระลึกถึงวิถีทุกอย่างที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงนำพวกท่านช่วงสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดารนั้น เพื่อว่าพระองค์จะทำให้พวกท่านถ่อมใจลง เพื่อพระองค์จะทรงทดสอบพวกท่านให้รู้ถึงสิ่งที่อยู่ในใจของพวกท่าน ว่าพวกท่านจะถือรักษาพระบัญชาทั้งหลายของพระองค์หรือไม่

³พระองค์ได้ทรงทำให้พวกท่านถ่อมใจลง และทำให้พวกท่านหิว และทรงเลี้ยงดูพวกท่านด้วยมานา คือสิ่งที่พวกท่านไม่เคยรู้จักและบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านก็ไม่เคยรู้จัก พระองค์ทำเช่นนั้นเพื่อให้พวกท่านรู้ว่าไม่ใช่แค่เพียงขนมปังเท่านั้นที่ทำให้ประชาชนมีชีวิตอยู่ แต่โดยทุกสิ่งที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ที่ทำให้ประชาชนมีชีวิตอยู่⁴ เสื้อผ้าของพวกท่านก็ไม่ขาดหรือขาดวัน และเท้าของพวกท่านก็ไม่บวมในช่วงระหว่างสี่สิบปีเหล่านั้น⁵ พวกท่านจะคิดถึงสิ่งที่อยู่ในหัวใจของพวกท่าน เหมือนกับผู้ชายคนหนึ่งอบรมสั่งสอนบุตรชายของตน ดังนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านก็จะทรงอบรมสั่งสอนพวกท่าน⁶ พวกท่านจะถือรักษาพระบัญชาต่าง ๆ ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อว่าพวกท่านจะเดินในทางของพระองค์และถวายพระเกียรติแด่พระองค์

⁷เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังทรงนำพวกท่านให้เข้าไปในดินแดนอันประเสริฐ ดินแดนที่มีธารน้ำ น้ำพุ และแหล่งน้ำ ไหลออกมาและไปยังหุบเขาต่างๆ และไปท่ามกลางเนินเขาต่าง ๆ⁸ ดินแดนที่เต็มไปด้วยข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ เกาอยู่ ดันมะเดื่อ และทับทิม ดินแดนที่เต็มไปด้วยต้นมะกอกและน้ำผึ้ง⁹ คือดินแดนที่พวกท่านจะรับประทานขนมปังได้อย่างไม่ขาด และเป็นที่ที่พวกท่านจะไม่ไปโดยสูญเปล่า ดินแดนที่มีหินต่าง ๆ ที่ทำจากเหล็ก และพวกท่านจะขุดทองแดงได้จากเนินเขาต่าง ๆ¹⁰ พวกท่านจะรับประทานและอิ่มหนำ และพวกท่านจะสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านสำหรับดินแดนอันประเสริฐที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกท่าน

¹¹จงเอาใจใส่เพื่อพวกท่านจะไม่หลงลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และเพื่อพวกท่านจะไม่เพิกเฉยต่อพระบัญชาของพระองค์ พระบัญญัติของพระองค์ และกฎหมายของพระองค์ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้¹² มีเช่นนั้น เมื่อพวกท่านรับประทานและอิ่มหนำ และเมื่อพวกท่านสร้างบ้านที่ดีและอาศัยอยู่ในนั้น จิตใจของพวกท่านจะถูกทำให้ล้าพองขึ้น¹³ จงระวังให้ดี เมื่อฝูงสัตว์ทั้งหลายของพวกท่านทวีจำนวนเพิ่มขึ้น และเมื่อเงินและทองคำของพวกท่านเพิ่มพูนขึ้น และทุกสิ่งที่พวกท่านมีนั้นเพิ่มทวีขึ้น¹⁴ แล้วจิตใจของพวกท่านจะล้าพองและพวกท่านจะหลงลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ทรงนำพวกท่านออกมาจากดินแดนอียิปต์ ออกจากเรือนทาสนั้น

¹⁵อย่าหลงลืมพระองค์ผู้ได้ทรงนำพวกท่านผ่านถิ่นทุรกันดารอันกว้างใหญ่น่ากลัว ที่มีสรรพพืชไร่และแมงป่องทั้งหลาย และผืนดินที่แห้งแล้งไม่มีน้ำ ผู้ที่ได้ทรงทำให้น้ำออกมาจากหินเหล็กไฟนั้น¹⁶ พระองค์ได้ทรงเลี้ยงดูพวกท่านในถิ่นทุรกันดารด้วยมานาที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านไม่เคยรู้จัก เพื่อว่าพระองค์จะทำให้พวกท่านถ่อมใจและทดสอบพวกท่าน เพื่อทำให้พวกท่านดีในบั้นปลาย¹⁷ แต่พวกท่านอาจกล่าวในใจของพวกท่านว่า 'อำนาจของเราและกำลังแห่งมือของเราที่ทำให้เราได้ความบังคั่งทั้งหมดนี้'

¹⁸แต่พวกท่านจะระลึกถึงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพราะพระองค์เป็นผู้ประทานอำนาจแก่พวกท่านเพื่อพวกท่านจะมั่งคั่ง เพื่อพระองค์จะทรงสถาปนาพันธสัญญาของพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงสัญญาต่อบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน ดังที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้¹⁹สิ่งนั้นจะเกิดขึ้น ถ้าหากพวกท่านจะหลงลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและเดินตามพระอื่น ๆ ไม่มีสารพระเหล่านั้น และบูชาพระเหล่านั้น ข้าพเจ้าขอเป็นพยานต่อต้านพวกท่านในวันนี้ว่า พวกท่านจะได้รับการลงโทษอย่างแน่นอน²⁰เหมือนกับชนชาติทั้งหลายที่พระยาห์เวห์จะทรงลงโทษต่อหน้าต่อตาพวกท่าน ดังนั้นจะทรงลงโทษพวกท่าน เพราะพวกท่านไม่ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน

Chapter 9

¹อิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด พวกท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนในวันนี้ เพื่อเข้าไปขับไล่ชนชาติต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่กว่าและเข้มแข็งกว่าพวกท่าน และยึดเมืองทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่และมีป้อมสูงถึงท้องฟ้า²ผู้คนที่ตัวใหญ่และสูง บรรดาบุตรชายทั้งหลายของคนอานาค ผู้ที่พวกท่านรู้จัก และผู้ที่พวกท่านได้ยินประชาชนพูดกันว่า 'ใครหรือที่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าบรรดาบุตรชายของคนอานาคได้?'

³ดังนั้นในวันนี้จึงรู้เถิดว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านคือพระองค์ผู้ทรงไปข้างหน้าพวกท่านเหมือนกับเพลิงที่เผาผลาญ พระองค์จะทรงทำลายพวกท่าน และพระองค์จะทรงปราบพวกท่านต่อหน้าพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะขับไล่พวกเขาออกไปและทำให้พวกเขาพินาศไปอย่างรวดเร็ว เหมือนที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับพวกท่าน 'อย่ากลัวในใจของพวกท่าน หลังจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ขับไล่พวกเขาออกไปต่อหน้าพวกท่านว่า 'เป็นเพราะความชอบธรรมของเราที่พระยาห์เวห์ได้ทรงนำเราเข้ามายึดครองดินแดนนี้' เป็นเพราะความชั่วช้าของชนชาติต่างๆ เหล่านี้ที่พระยาห์เวห์ทรงกำลังขับไล่พวกเขาออกไปต่อหน้าพวกท่าน⁵ไม่ใช่เพราะความชอบธรรมของพวกท่านหรือความเที่ยงตรงในใจของพวกท่านที่พวกท่านจะเข้าไปยึดครองดินแดนของพวกท่านนั้น แต่เป็นเพราะความชั่วช้าของชนชาติต่างๆ เหล่านี้ที่พระเจ้าของพวกท่านจะขับไล่พวกเขาออกไปต่อหน้าพวกท่าน และเพื่อว่าพระองค์จะทำให้ถ้อยคำของพระองค์เป็นจริงดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาต่อบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน คือต่ออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ

⁶ดังนั้นจึงรู้เถิดว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านมิได้ทรงประทานดินแดนอันประเสริฐนี้ให้แก่พวกท่านยึดครองเพราะความชอบธรรมของพวกท่าน เพราะพวกท่านเป็นประชาชนที่หัวแข็ง⁷จงระลึกถึงและอย่าหลงลืมว่าพวกท่านได้ช่วยยอชูให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านพิโรธในถิ่นทุรกันดารมาแล้วอย่างไร จากวันที่พวกท่านได้ออกจากอียิปต์จนพวกท่านมาถึงสถานที่แห่งนี้ พวกท่านได้กบฏต่อพระยาห์เวห์⁸เช่นเดียวกันที่โฮเรบ พวกท่านช่วยยอชูให้พระยาห์เวห์พิโรธมากพอที่จะทำให้พระองค์ทรงทำลายพวกท่านได้⁹เมื่อข้าพเจ้าได้ขึ้นไปบนภูเขาเพื่อรับแผ่นศิลา คือแผ่นศิลาแห่งพันธสัญญาที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำไว้กับพวกท่าน ข้าพเจ้าได้อยู่บนภูเขาเป็นเวลาสี่สิบวันและสี่สิบคืน ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำเลย

¹⁰พระยาห์เวห์ได้ประทานแผ่นศิลาสองแผ่นให้แก่ข้าพเจ้าซึ่งถูกเขียนโดยพระหัตถ์ของพระองค์ บนศิลาเหล่านั้น ทุกสิ่งได้ถูกจารึกเอาไว้เหมือนกับถ้อยคำทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศให้แก่พวกท่านจากกลางเพลิงที่บนภูเขาในวันที่ชุมนุมกันนั้น¹¹สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในวันสุดท้ายของสี่สิบวันสี่สิบคืนที่พระยาห์เวห์ได้ประทานศิลาสองแผ่นนั้นให้แก่ข้าพเจ้า คือศิลาแห่งพันธสัญญา¹²พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'จงลุกขึ้น รีบลงไปจากที่นี่ เพราะประชาชนของเจ้า ผู้ที่เจ้าได้นำออกมาจากอียิปต์ ได้ทำให้ตัวของพวกเขาเสื่อมเสียแล้ว พวกเขาได้หันออกจากวิถีที่เราได้บัญชาพวกเขาอย่างรวดเร็ว พวกเขาได้สร้างรูปหล่อสำหรับตัวพวกเขาเองแล้ว'

¹³นอกจากนี้ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'เราได้เห็นประชาชนนี้ พวกเขาเป็นประชาชนที่หัวแข็ง¹⁴จงปล่อยเราเถิด เพื่อเราจะทำลายพวกเขาและลบชื่อของพวกเขาออกจากภายใต้ฟ้า และเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่เข้มแข็งและยิ่งใหญ่กว่าพวกเขา¹⁵ดังนั้นข้าพเจ้าจึงหันกลับและลงมาจากภูเขานั้น และภูเขานั้นกำลังเผาไหม้ แผ่นศิลาแห่งพันธสัญญาทั้งสองแผ่นได้อยู่ในมือของข้าพเจ้า¹⁶ข้าพเจ้าได้มองดู และดูเถิด พวกท่านได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พวกท่านได้หล่อรูปล่อสำหรับตนเอง พวกท่านได้หันออกจากวิถีที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาพวกท่านอย่างรวดเร็ว

¹⁷ข้าพเจ้าได้นำแผ่นศิลาทั้งสองมาและทุบลงจากมือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทำลายแผ่นศิลาเหล่านั้นต่อหน้าต่อตาของพวกท่าน¹⁸อีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ขับหน้าลงต่อพระยาห์เวห์เป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำเลย เพราะความบาปทั้งหมดของพวกท่านที่พวกท่านได้กระทำ ในการทำเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นการช่วยยอชูให้พระองค์ทรงพิโรธ¹⁹เพราะข้าพเจ้ากลัวพระพิโรธและความเดือดดาลที่พระยาห์เวห์ได้พิโรธมากพอที่จะต่อสู้กับพวกท่านเพื่อทำลายพวกท่าน แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงฟังข้าพเจ้าในเวลานั้นด้วย²⁰พระยาห์เวห์ได้ทรงมีพระพิโรธอย่างมากต่ออาโรนจนถึงกับจะทำลายเขา ข้าพเจ้าได้อธิษฐานเพื่ออาโรนในเวลานั้นด้วยเช่นกัน

²¹ข้าพเจ้าได้นำความบาปของพวกท่าน รูปหล่อล่อโคที่พวกท่านได้สร้างขึ้น และเผาไหม้ กุมบันจนแหลก และบดขยี้จนเป็นผง จนมันเป็นเหมือนกับผงฝุ่น ข้าพเจ้าได้โปรยมันลงไปในลำธารน้ำที่ไหลมาจากภูเขา²²ที่กาเบราห์ ที่มีสสาร และที่ซิบโรทราจาวาห์ พวกท่านได้ช่วยยอชูให้พระยาห์เวห์ทรงพิโรธ²³เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงส่งพวกท่านจากคารเดชบารเนียและตรัสว่า 'จงขึ้นไปและยึดครองดินแดนที่เราได้ประทานให้แก่พวกเจ้า' แล้วพวกท่านก็ได้กบฏต่อพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และพวกท่านไม่ได้เชื่อหรือฟังพระสุรเสียงของพระองค์²⁴พวกท่านได้กบฏต่อพระยาห์เวห์นับจากวันนั้นที่ข้าพเจ้าได้รู้จักพวกท่าน

²⁵ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้ขับหน้าลงต่อพระยาห์เวห์ในช่วงสี่สิบวันสี่สิบคืนเหล่านั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์จะทรงทำลายพวกท่าน²⁶ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ทูลว่า 'โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ขอทรงอย่าได้ทำลายประชาชนของพระองค์หรือมรดกของพระองค์ผู้ที่พระองค์ได้ทรงใส่โดยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงนำออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์

²⁷ขอทรงระลึกถึงบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ขออย่าทอดพระเนตรถึงความผิดของประชาชนเหล่านี้ หรือถึงความชั่วร้ายของพวกเขาก็ความบาปของพวกเขา²⁸เพื่อว่าดินแดนจากที่ข้าพเจ้าได้นำพวกเขามานั้นจะกล่าวได้ว่า "เพราะพระยาห์เวห์ไม่ทรงสามารถนำพวกเขาเข้าไปใน

ดินแดนที่พระองค์ได้ทรงสัญญาต่อพวกเขา และเพราะพระองค์ทรงเกลียดพวกเขา พระองค์จึงได้ทรงนำพวกเขาออกมาเพื่อประหารพวกเขาในที่นุกุณกันดาร²⁹ แต่พวกเขายังคงเป็นประชาชนของพระองค์และเป็นมรดกของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ได้ทรงนำออกมาโดยพระกำลังอันเข้มแข็งและโดยการสำแดงถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์นั้น'

Chapter 10

¹ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงสกัดศิลาสองแผ่นเหมือนกับครั้งแรก และจงขึ้นมาหาเรากับเขา และจงทำหีบไม้ใบหนึ่ง² เราจะเขียนถ้อยคำต่าง ๆ บนศิลาเช่นเดียวกับที่ได้เขียนบนศิลาสองแผ่นแรกที่เจ้าได้ทำลายไปแล้ว และเจ้าจงนำศิลาทั้งสองแผ่นใส่ไว้ในหีบนั้น³ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้ทำหีบจากไม้กระติบเทศขึ้นมาใบหนึ่ง และข้าพเจ้าได้สกัดศิลาสองแผ่นเหมือนกับครั้งแรก และข้าพเจ้าได้ขึ้นไปบนภูเขา โดยมีศิลาทั้งสองแผ่นอยู่ในมือของข้าพเจ้า

⁴พระองค์ได้ทรงเขียนบนศิลาเหล่านั้น เหมือนกับที่ได้ทรงเขียนในครั้งแรก คือพระบัญญัติสิบประการที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าออกมาจากกลางเปลวที่บนภูเขาในวันแห่งการชุมนุมกันนั้น แล้วพระยาห์เวห์จึงได้ประกาศศิลาเหล่านั้นแก่ข้าพเจ้า⁵ ข้าพเจ้าได้หันกลับและลงมาจากภูเขา และใส่แผ่นศิลาทั้งสองแผ่นในหีบที่ข้าพเจ้าได้ทำขึ้นมา ศิลาทั้งสองแผ่นก็อยู่ที่นั่น ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า⁶ (ประชาชนอิสราเอลได้เดินทางจากเบเอโรกเบเนยาอะคันไปยังโมเสราห์ อาโรนได้เสียชีวิตที่นั่น และเขาได้ถูกฝังที่นั่น เอเลอาซาร์ บุตรชายของเขาจึงได้ปรนนิบัติในตำแหน่งปุโรหิตแทนเขา

⁷จากที่นั่น พวกเขาได้เดินทางไปที่กุดโกลาห์ และจากกุดโกลาห์ไปยังโยกบาธาห์ ดินแดนแห่งธารน้ำ⁸ ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ได้ทรงเลือกเผ่าเลวีให้เป็นผู้แบกหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ เพื่อยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และเพื่ออวยพรประชาชนในพระนามของพระองค์ เหมือนเช่นทุกวันนี⁹ ด้วยเหตุนี้คนเลวีจึงไม่มีกรรมสิทธิ์สมบัติหรือมรดกของดินแดนนั้นร่วมกันกับพวกพี่น้องของเขา พระยาห์เวห์ทรงเป็นมรดกของเขา เหมือนดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ตรัสต่อเขา)

¹⁰'ข้าพเจ้าได้อยู่บนภูเขาเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนเหมือนอย่างครั้งแรก พระยาห์เวห์ได้ทรงฟังข้าพเจ้าในเวลานั้นด้วยเช่นกัน พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงปรารถนาที่จะทำลายพวกท่าน¹¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'จงลุกขึ้น นำหน้าประชาชน นำพวกเขาไปในการเดินทางของพวกเขา พวกเขาจะเข้าไปและยึดครองดินแดนที่เราได้สัญญาเอาไว้กับบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาเพื่อประทานให้แก่พวกเขา'

¹²บัดนี้ อิสราเอลเอ๋ย พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาไม่ได้ทรงต้องการสิ่งใดจากพวกท่าน นอกจากความยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เพื่อดำเนินในวิถีทั้งสี่ของพระองค์ เพื่อรักพระองค์ และเพื่อนับการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาด้วยสิ้นสุดใจของพวกท่านและด้วยสิ้นสุดจิตของพวกท่าน¹³ เพื่อรักษาพระบัญชาของพระยาห์เวห์ และกฎบัญญัติของพระองค์ ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้เพื่อผลดีของพวกท่านเองไม่ใช่หรือ¹⁴ ดูเถิด เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาผู้ทรงเป็นเจ้าของท้องฟ้าและสวรรค์สูงสุด แผ่นดินโลก พร้อมทุกสิ่งที่อยู่ในสิ่งเหล่านั้น¹⁵ เพียงแต่พระยาห์เวห์ได้ทรงพอพระทัยบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านและทรงรักพวกเขา และพระองค์ทรงเลือกพวกท่าน คือเชื้อสายของพวกเขา สืบทอดจากพวกเขา มากยิ่งกว่าประชาชนอื่นใด ดังที่พระองค์ทรงกระทำในวันนี้

¹⁶ด้วยเหตุนี้ จงเข้าสู่หนทางในหัวใจของพวกท่าน และอย่าหวั่นเขินอีกต่อไป¹⁷ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเหนือพระเจ้าใด ๆ และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายใด ๆ ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ทรงฤทธิ์และน่าเกรงขาม ผู้มิได้ทรงเห็นแก่ผู้ใดและมีได้ทรงรับอาบิสสินจ้าง¹⁸ พระองค์ทรงดำเนินอย่างยุติธรรมเพื่อผู้ที่ทำพรำพ้อและหญิงม่าย และพระองค์ทรงสำแดงความรักต่อคนต่างชาติโดยการประทานอาหารและเสื้อผ้าให้แก่เขา

¹⁹ด้วยเหตุนี้ จงรักคนต่างชาติ เพราะพวกท่านเป็นคนต่างชาติในดินแดนอียิปต์²⁰ พวกท่านจะยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พวกท่านจะนับการพระองค์ ท่านต้องผูกพันอยู่กับพระองค์ และสาบานโดยพระนามของพระองค์²¹ พระองค์คือคำสรรเสริญของพวกท่าน และพระองค์คือพระเจ้าของพวกเขา ผู้ได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่และสิ่งที่น่าเกรงขามเหล่านี้ให้กับพวกท่าน ตามที่ดวงตาของพวกท่านได้มองเห็นนั้น²² บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านได้ลงไปที่อียิปต์เพียงเจ็ดสิบคน บัดนี้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงกระทำให้พวกท่านมีจำนวนมากมายดุดวงดาวในท้องฟ้า

Chapter 11

¹ด้วยเหตุนี้ พวกท่านจะรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาและรักษาคำสั่งสอนของพระองค์ กฎบัญญัติของพระองค์ กฎหมายของพระองค์ และพระบัญชาของพระองค์เสมอ² จงสังเกตเถิดว่าข้าพเจ้าไม่ได้กำลังกล่าวกับลูกหลานของพวกท่านผู้ที่ไม่รู้จักหรือไม่เคยเห็นการลงโทษของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ไม่เคยเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ หรือพระกรที่เหยียดออกของพระองค์³ หมายสำคัญและการกระทำต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำในท่ามกลางอียิปต์ต่อฟาโรห์ กษัตริย์ของอียิปต์ และต่อดินแดนทั้งหมดของเขา

⁴พวกเขาไม่เคยเห็นสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อกองทัพของอียิปต์ ต่อกองทหารม้าของพวกเขา ต่อบรรดารถม้าของพวกเขา การที่พระองค์ได้ทรงทำให้น้ำในทะเลแดงท่วมจมพวกเขาในขณะที่พวกเขาไล่ตามพวกท่าน และการที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำลายพวกเขาจนถึงทุกวันนี้หรือสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อพวกท่านในที่นุกุณกันดารจนกระทั่งพวกท่านได้มาถึงสถานที่แห่งนี้⁵ พวกเขาไม่เคยเห็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำต่ออาราณและอาบิรม บรรดาบุตรชายของเอลิอับแห่งเผ่ารูเบน การที่แผ่นดินโลกอาปากของมันเป็นกลืนพวกเขาเข้าไป ครวี่เรือนของพวกเขา เต็นท์ของพวกเขา และทุกสิ่งที่มีชีวิตที่ติดตามพวกเขา ในท่ามกลางอิสราเอลทั้งหมด

⁷แต่ดวงตาของพวกท่านได้เห็นพระราชาอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดของพระยาห์เวห์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ⁸ ด้วยเหตุนี้จงรักภักดีพระบัญชาทั้งสี่ที่ข้าพเจ้า

กำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ เพื่อพวกท่านจะเข้มแข็ง และเข้าไปยึดครองดินแดนที่พวกท่านกำลังจะข้ามไปเพื่อยึดครองนั้น⁹ และเพื่อพวกท่านจะทำให้วันเวลาของพวกท่านยืนยาวตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญากับบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านว่าจะประทานให้แก่พวกเขา และแก่เชื้อสายของพวกเขา คือดินแดนที่ไหลล้นด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง

¹⁰ เพราะดินแดนนั้นที่พวกท่านจะเข้าไปเพื่อยึดครองนั้น ไม่เหมือนกับดินแดนของอียิปต์ที่พวกท่านได้จากมา ที่พวกท่านได้หว่านเมล็ดพันธุ์ของพวกท่านและรดน้ำด้วยเท้าของพวกท่าน เป็นเหมือนสวนพืชพันธุ์ต่างๆ¹¹ แต่ดินแดนนั้นที่พวกท่านจะข้ามไปเพื่อยึดครองนั้น เป็นดินแดนแห่งเนินเขาและหุบเขาต่างๆ และต้นน้ำที่เป็นน้ำฝนจากท้องฟ้า¹² ดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเอาใจใส่ พระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเฝ้าอยู่เหนือดินแดนนั้นเสมอ จากระยะเริ่มต้นของปีไปจนวันสุดท้ายของปี

¹³ มันจะเกิดขึ้น ถ้าพวกท่านจะฟังด้วยความหมั่นเพียรต่อพระบัญชาต่าง ๆ ของพระเจ้าที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้ เพื่อรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและเพื่อปรนนิบัติพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของพวกท่านและด้วยสิ้นสุดจิตของพวกท่าน¹⁴ เพื่อพระองค์จะประทานน้ำฝนในดินแดนของพวกท่านตามฤดูกาลของมัน ฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู เพื่อพวกท่านจะเก็บรวบรวมพืชผลของพวกท่าน เหล้าองุ่นใหม่ของพวกท่าน และน้ำมันของพวกท่าน¹⁵ พระองค์จะประทานดินหญ้าในท้องทุ่งของพวกท่านสำหรับฝูงสัตว์ และพวกท่านจะรับประทานและอิมหน้า

¹⁶ จงเอาใจใส่ตัวของพวกท่านเพื่อว่าหัวใจของพวกท่านจะไม่ถูกหลอกลวง และทำให้พวกท่านหันออกไปและนมัสการพระอื่น ๆ และก้มกราบต่อพระเหล่านั้น¹⁷ เพื่อว่าพระพิโรธของพระยาห์เวห์จะไม่พุ่งขึ้นต่อสู้อย่างพวกท่าน และเพื่อพระองค์จะไม่ปิดท้องฟ้าเพื่อไม่ให้มีฝน และแผ่นดินนั้นจะไม่ผลิตผล และพวกท่านจะถูกทำลายอย่างรวดเร็วจากดินแดนอันประเสริฐที่พระยาห์เวห์ทรงประทานให้แก่พวกท่าน

¹⁸ ด้วยเหตุนี้จึงจดจำถ้อยคำเหล่านี้ในใจของพวกท่านและในจิตของพวกท่าน ผูกเอาไว้เป็นเหมือนเครื่องหมายที่มือของพวกท่าน และคาดเอาไว้ที่ระหว่างดวงตาของพวกท่าน¹⁹ พวกท่านจะสอนถ้อยคำเหล่านี้ให้แก่ลูกหลานของพวกท่าน และพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่อพวกท่านนั่งในบ้านของพวกท่าน เมื่อพวกท่านเดินไปตามถนน เมื่อพวกท่านนอนลง และเมื่อพวกท่านลุกขึ้น²⁰ พวกท่านจะเขียนถ้อยคำเหล่านี้เอาไว้บนวงกบประตูบ้านของพวกท่านและที่ประตูเมืองของพวกท่าน²¹ เพื่อวันเวลาของพวกท่านและวันเวลาของลูกหลานของพวกท่านจะทวีเพิ่มขึ้นในดินแดนที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาแก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านว่าจะประทานให้พวกท่านนานตราบที่ท้องฟ้ายังอยู่เหนือแผ่นดินโลก

²² เพราะถ้าพวกท่านหมั่นเพียรในการถือรักษาพระบัญชาทั้งสี่ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่าน ดังที่พวกท่านกระทำตามพระบัญชาเหล่านั้น เพื่อรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อดำเนินในทางทั้งสี่ของพระองค์ และเพื่อผูกพันอยู่กับพระองค์²³ แล้วพระยาห์เวห์จะทรงขับไล่ชนชาติต่างๆ เหล่านี้ทั้งหมดออกไปจากพวกท่าน และพวกท่านจะขับไล่ชนชาติต่างๆ ที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าพวกท่านออกไป²⁴ ทุกสถานที่ที่ฝ่าเท้าของพวกท่านเหยียบย่างจะเป็นของพวกท่าน จากถิ่นทุรกันดารเลบานอน จากแม่น้ำ คือแม่น้ำยูเฟรติส ไปจนถึงทะเลตะวันตกจะเป็นเขตแดนของพวกท่าน²⁵ ไม่มีมนุษย์คนใดที่จะสามารถยืนต่อหน้าพวกท่านได้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะวางความเกรงกลัวต่อพวกท่านและความครั่นคร้ามต่อพวกท่านเหนือดินแดนทั้งหมดที่พวกท่านเหยียบย่าง ดังที่พระองค์ได้ตรัสแก่พวกท่านแล้วนั้น

²⁶ ดูเถิด ข้าพเจ้าตั้งพระพรและคำแช่งสาปต่อหน้าพวกท่านในวันนี้²⁷ พระพรจะเป็นของพวกท่าน ถ้าหากพวกท่านเชื่อฟังพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้²⁸ และคำแช่งสาปจะเป็นของพวกท่าน ถ้าหากพวกท่านไม่เชื่อฟังพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านในวันนี้ เพื่อไปติดตามพระอื่นๆ ที่พวกท่านไม่รู้จัก²⁹ สิ่งนี้จะเกิดขึ้น เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านนำพวกท่านเข้าสู่ดินแดนที่พวกท่านเข้าไปยึดครอง เพื่อพวกท่านจะตั้งพระพรเอาไว้บนภูเขาเกริชิม และคำแช่งสาบบนภูเขาเอบาลา

³⁰ พวกเขาไม่ได้ข้ามฟากแม่น้ำจอร์แดน ทางตะวันตกของถนนทิศตะวันตก ในดินแดนของคนคานาอันผู้อาศัยอยู่ในอารามห์ ตรงข้ามกิสิกาห์ ด้านข้างต้นโอ๊กแห่งโมเรห์หรือ?³¹ เพราะพวกท่านต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนเพื่อเข้าไปยึดครองดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังประทานให้แก่พวกท่าน และพวกท่านจะยึดครองดินแดนนั้นและอาศัยอยู่ในนั้น³² พวกท่านจะถือรักษากฎบัญญัติทั้งสี่และกฎหมายต่างๆ ที่ข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ต่อหน้าพวกท่านวันนี้

Chapter 12

¹ เหล่านี้คือกฎบัญญัติและกฎหมายต่างๆ ที่พวกท่านจะถือรักษาไว้ในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้ประทานให้แก่พวกท่านยึดครอง ตลอดวันเวลาที่พวกท่านมีชีวิตอยู่บนโลกนี้² แน่แน่นอนที่พวกท่านจะต้องทำลายสถานที่ทุกแห่งที่ชนชาติต่างๆ ที่พวกท่านจะยึดครองนั้นได้นมัสการพระต่างๆ ของพวกเขา บนภูเขาสูงต่างๆ บนเนินเขาทั้งหลาย และใต้ต้นไม้สีเขียวทุกต้น

³ พวกท่านต้องทำลายแท่นบูชาต่างๆ ของพวกเขา จงทุบเสาหินของพวกเขาก็ให้แหลกเป็นชิ้น และเผาเสาอาเซราห์ของพวกเขาก็ให้แหลกเป็นชิ้น พวกท่านต้องโค่นรูปแกะสลักพระต่างๆ ของพวกเขาและลบชื่อพระเหล่านั้นออกจากสถานที่นั้น⁴ พวกท่านไม่นมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านแบบนั้น⁵ แต่จงไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะเลือกออกมาจากเผ่าต่างๆ ทั้งหมดของพวกท่านเพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ ที่นั่นจะเป็นสถานที่ที่พระองค์ประทับอยู่ และเป็นสถานที่ที่พวกท่านจะไป

⁶ ที่นั่นคือสถานที่ที่พวกท่านจะนำเครื่องเผาบูชาของพวกท่านมาถวาย เครื่องบูชาของพวกท่าน ทศกาลของพวกท่าน และของถวายต่างๆ ที่นำมาโดยมือของพวกท่าน ของถวายแก่นบต่างๆ ของพวกท่าน ของถวายตามสมัครใจของพวกท่าน และผลแรกของผู้สัตว์ต่างๆ ของพวกท่าน⁷ ที่นั่นพวกท่านจะรับประทานต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและสำเร็จเกี่ยวกับทุกสิ่งที่พวกท่านได้ลงมือกระทำ พวกท่านและครัวเรือนของพวกท่าน คือสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงอวยพรพวกท่าน

⁸พวกท่านจะไม่ทำสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่พวกเรากำลังทำในวันนี้ บัดนี้ทุกคนกำลังทำในสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของตัวเอง เพราะพวกท่านยังไม่ได้มาถึงการพักสงบ มาถึงมรดกที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังประทานให้แก่พวกท่าน¹⁰ แต่เมื่อพวกท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนและอาศัยอยู่ในดินแดนนั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังทำให้พวกท่านได้เป็นมรดก และเมื่อพระองค์ประทานให้พวกท่านพักสงบจากบรรดาศัตรูทั้งหมดที่อยู่ล้อมรอบ เพื่อพวกท่านจะมีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัย

¹¹แล้วสิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพื่อในสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะเลือกเพื่อทำให้พระนามของพระองค์ดำรงอยู่ ที่นั่นพวกท่านจะนำทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่าน คือ เครื่องเผาบูชาของพวกท่าน เครื่องบูชาของพวกท่าน กษัตริย์ของพวกท่าน และของถวายที่นำมาโดยมือของพวกท่าน และทุกสิ่งที่เป็นของถวายแก่นั้นที่พวกท่านได้สาบานกับพระยาห์เวห์เอาไว้¹² พวกท่านจะขึ้นขมยินดีต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ทั้งบรรดาบุตรชายของพวกท่าน บรรดาบุตรหญิงของพวกท่าน บรรดาคนรับใช้ชายของพวกท่าน บรรดาคนรับใช้หญิงของพวกท่าน และบรรดาคนเลวีผู้ที่อยู่ในประตูเมืองของพวกท่าน เพราะเขาไม่ได้มีส่วนแบ่งหรือมรดกในท่ามกลางพวกท่าน

¹³จงเอาใจใส่ตัวของพวกท่านให้ดี เพื่อพวกท่านจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาของพวกท่านในทุกสถานที่ที่พวกท่านมองเห็น¹⁴ แต่คือสถานที่ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกออกมาจากเผ่าหนึ่งในท่ามกลางเผ่าต่างๆ ของพวกท่านที่พวกท่านจะถวายเครื่องเผาบูชา และที่นั่นพวกท่านจะทำทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าบัญชาแก่พวกท่าน¹⁵ อย่างไรก็ตาม พวกท่านอาจฆ่าและรับประทานสัตว์ต่างๆ ภายในประตูเมืองของพวกท่าน ตามที่พวกท่านปรารถนาได้ จงรับพระพรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านสำหรับทุกสิ่งที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกท่าน ทั้งคนที่ไม่สะอาดและสะอาดจะรับประทานสิ่งนั้น คือสัตว์ต่างๆ เช่น ละมั่งและกวาง¹⁶ แต่พวกท่านจะไม่รับประทานเลือด พวกท่านจะเทเลือดลงบนแผ่นดินเหมือนน้ำ

¹⁷พวกท่านจะไม่รับประทานภายในประตูเมืองของพวกท่านจากกษัตริย์ของพืชผลของพวกท่าน เหล้าองุ่นใหม่ของพวกท่าน น้ำมันของพวกท่าน หรือผลแรกของฝูงสัตว์ต่างๆ ของพวกท่าน และพวกท่านจะไม่รับประทานเนื้อที่เป็นเครื่องบูชาที่ถวายแก่นั้นที่พวกท่านได้สาบานเอาไว้ หรือไม่รับประทานของถวายตามสมัครใจ หรือไม่รับประทานของถวายที่พวกท่านนำมาด้วยมือของพวกท่าน¹⁸ แทนที่จะทำอย่างนั้น พวกท่านจะรับประทานทั้งหมดนั้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านในสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือก พวกท่าน บุตรชายของพวกท่าน บุตรหญิงของพวกท่าน คนรับใช้ชายของพวกท่าน คนรับใช้หญิงของพวกท่าน และคนเลวีผู้ที่อยู่ในประตูเมืองของพวกท่าน พวกท่านจะขึ้นขมยินดีต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเกี่ยวกับทุกสิ่งที่พวกท่านได้วางมือของพวกท่านนั้น

¹⁹จงระวังตัวของพวกท่านให้ดี เพื่อพวกท่านจะไม่ทอดทิ้งคนเลวีนาตราบเท่าที่พวกท่านมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินของพวกท่าน²⁰ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะขยายเขตแดนของพวกท่านตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาแก่พวกท่าน และพวกท่านพูดว่า 'เราจะรับประทานเนื้อสด' เพราะความปรารถนาของพวกท่านที่จะรับประทานเนื้อ พวกท่านอาจกินเนื้อได้ตามที่ใจของพวกท่านปรารถนา²¹ ถ้าสถานที่แห่งนั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเลือกเพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์อยู่ห่างไกลเกินไปจากพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านจะฆ่าสัตว์ส่วนหนึ่งจากฝูงสัตว์ของพวกท่านที่พระยาห์เวห์ได้ประทานให้แก่พวกท่าน ตามที่ข้าพเจ้าได้บัญชาพวกท่าน พวกท่านอาจรับประทานภายในประตูเมืองของพวกท่านตามที่ใจของพวกท่านปรารถนาได้

²²เช่นการรับประทานละมั่งและกวางนั้น ดังนั้นพวกท่านจะรับประทานสิ่งนั้น คนที่ไม่สะอาดและคนที่สะอาดจะรับประทานสิ่งนั้นได้เหมือนกัน²³ ขอเพียงแต่จงแน่ใจว่าพวกท่านไม่ดื่มเลือด เพราะเลือดคือชีวิต พวกท่านจะไม่รับประทานชีวิตพร้อมกับเนื้อนั้น²⁴ พวกท่านจะไม่รับประทานเลือด พวกท่านจะเทเลือดลงบนแผ่นดินเหมือนน้ำ²⁵ พวกท่านจะไม่รับประทานเลือด เพื่อว่าพวกท่านจะปลอดภัย และทั้งบุตรหลานที่ตามมาของพวกท่าน เมื่อพวกท่านจะทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์

²⁶แต่สิ่งต่างๆ ที่เป็นของพระยาห์เวห์ที่พวกท่านมีและของถวายแก่นั้นต่างๆ ของพวกท่าน พวกท่านจะเอาสิ่งเหล่านี้มาและไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือก²⁷ ที่นั่นพวกท่านจะถวายเครื่องเผาบูชา คือ เนื้อและเลือด บนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เลือดของเครื่องบูชาต่างๆ ของพวกท่านจะถูกเทลงบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และพวกท่านจะรับประทานเนื้อสด²⁸ จงสังเกตและฟังทุกถ้อยคำเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะไปดีมาดีและพร้อมกับบุตรหลานที่ตามมาของพวกท่านชั่ววันนิรันดร์ เมื่อพวกท่านทำสิ่งที่ดีและถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน

²⁹เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำจัดชนชาติทั้งหลายออกไปต่อหน้าพวกท่าน เมื่อพวกท่านเข้าไปขับไล่พวกเขา และพวกท่านขับไล่พวกเขา และอาศัยอยู่ในดินแดนของพวกเขานั้น³⁰ จงเอาใจใส่ตัวของพวกท่านให้ดีเพื่อพวกท่านจะไม่ติดกับดักในการทำตามพวกเขา หลังจากที่เขาถูกทำลายไปต่อหน้าพวกท่านแล้ว คือกับดักในการไต่ถามเรื่องพระต่าง ๆ ของพวกเขาด้วยการถามว่า 'ชนชาติเหล่านั้นมีสภามหาของพวกเขายังไงหรือ? เราจะทำอย่างเดียวกันนั้น'³¹ พวกท่านต้องไม่มีสภามหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยวิธีการอย่างนั้น เพราะทุกสิ่งนั้นเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระยาห์เวห์ สิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงเกลียดชัง พวกท่านได้ทำสิ่งเหล่านี้กับพระต่างๆ ของพวกเขา พวกท่านทำแต่เฉพาะบุตรชายทั้งหลายและบุตรหญิงทั้งหลายของพวกเขากับไฟเพื่อพระต่างๆ ของพวกเขา³² สิ่งใดก็ตามที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่าน จงปฏิบัติตาม อย่าเพิ่มเติมเข้าไปหรือตัดออก

Chapter 13

¹ถ้าหากมีผู้พยากรณ์คนหนึ่งหรือผู้ที่ฝันเห็นคนหนึ่งลุกขึ้นในท่ามกลางพวกท่าน และถ้าหากเขาให้หมายสำคัญและการอัศจรรย์อย่างหนึ่งแก่พวกท่าน² และถ้าหากหมายสำคัญหรือการอัศจรรย์ที่เขาพูดแก่ท่านนั้นเป็นอย่างนี้ว่า 'ให้พวกเราไปติดตามพระอื่นๆ ที่พวกท่านไม่รู้จัก และให้พวกเราบวชสภามหาพระเหล่านั้น'³ อย่าฟังถ้อยคำเหล่านั้นของผู้พยากรณ์นั้น หรืออย่าฟังผู้ที่ฝันเห็นนั้น เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังทดสอบพวกท่านเพื่อจะรู้ว่าพวกท่านรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยสิ้นสุดใจและด้วยสิ้นสุดจิตหรือไม่

⁴พวกท่านจะดำเนินตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ถวายเกียรติแด่พระองค์ ถือรักษาพระบัญญัติต่างๆ ของพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และพวกท่านจะมีสการพระองค์และผูกพันอยู่กับพระองค์⁵ ผู้พยากรณ์นั้นหรือผู้ที่ฝันเห็นนั้นจะต้องตาย เพราะเขาได้พูดกบฏต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากดินแดนอียิปต์ และเป็นผู้ที่ทรงไล่พวกท่านจากเรือนทาส ผู้พยากรณ์นั้นต้องการดึงพวกท่านออกจากวิถีที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงบัญชาให้พวกท่านดำเนิน ดังนั้นจงเอาความชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่านเสีย

⁶สมมติว่าพี่น้องของพวกท่าน บุตรของมารดาของพวกท่าน หรือบุตรชายของพวกท่าน หรือบุตรหญิงของพวกท่าน หรือภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของพวกท่าน หรือเพื่อนของพวกท่านผู้ที่เป็นเหมือนดวงใจของพวกท่าน เข้ามาหาพวกท่านอย่างลับๆ และพูดว่า 'ให้พวกเราไปและนมัสการพระอื่นๆ ที่พวกท่านไม่รู้จักรึ่ม' ไม่ว่าพวกท่านหรือบรรพบุรุษของพวกท่าน⁷ คือพระใดๆ ของประชาชนต่างๆ ที่อยู่ล้อมรอบพวกท่าน อยู่ใกล้พวกท่าน หรืออยู่ไกลจากพวกท่าน จากสุดปลายแผ่นดินโลกด้านหนึ่งไปยังจุดสิ้นสุดสุดของปลายแผ่นดินโลกอีกด้านหนึ่ง'

⁸อย่ายอมรับเขาหรือฟังเขา อย่าให้ดวงตาของพวกท่านสงสารเขา อย่าไว้ชีวิตเขาหรือซ่อนเขาไว้⁹ แต่พวกท่านจงฆ่าเขาเสีย มือของพวกท่านจะเป็นมือแรกที่ ทำให้เขาตาย และหลังจากนั้นจึงเป็นมือของประชาชนทุกคน¹⁰ พวกท่านจะขว้างเขาให้ตายด้วยก้อนหิน เพราะเขาได้พยายามดึงพวกท่านออกจากพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากดินแดนอียิปต์ ออกจากเรือนทาส¹¹ ชาวอิสราเอลทั้งหมดจะได้ยินและเกรงกลัว และจะไม่ทำความชั่วซ้ำเช่นนี้ในท่ามกลางพวกท่านอีกต่อไป

¹²ถ้าพวกท่านฟังคนใดกล่าวถึงเมืองหนึ่งในเมืองทั้งหลายของพวกท่าน ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้แก่พวกท่านอาศัยอยู่¹³ มีคนหนุ่มบางคนเป็นคนชั่วร้ายที่ได้ออกไปจากพวกท่านและได้ตั้งบรรดาผู้อาศัยอยู่เมืองของพวกท่านและพูดว่า 'ให้พวกเราไปและนมัสการพระอื่นๆ ที่พวกท่านไม่รู้จักรึ่ม'¹⁴ แล้วพวกท่านจะตรวจสอบหลักฐาน ทำการค้นหา และไต่ถามอย่างละเอียดถี่ถ้วน เมื่อพวกท่านค้นพบว่าเรื่องนั้นเป็นความจริงและถูกต้องแน่นอนที่มีการกระทำอันเลวทรามต่ำช้าเกิดขึ้นในท่ามกลางพวกท่านแล้ว พวกท่านจงลงมือกระทำเถิด

¹⁵พวกท่านจงโจมตีผู้อาศัยในเมืองนั้นด้วยคมดาบ ทำลายจนสิ้นซาก และประชาชนทั้งหมดที่อยู่ในนั้น ตลอดจนฝูงปศุสัตว์ จงทำลายด้วยคมดาบ¹⁶ พวกท่านจะรวบรวมของที่รับมาจากเมืองนั้นนำมาไว้กลางถนนและจะเผาเมืองนั้นรวมทั้งของที่รับได้มาทั้งหมดด้วย เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เมืองนั้นจะเป็นกองซากปรักหักพังไปเป็นนิรันดร์ มันจะไม่ถูกสร้างขึ้นมาอีก

¹⁷ต้องไม่มีสักสิ่งเดียวในสิ่งเหล่านั้นที่ถูกแยกไว้เพื่อการทำลายจะอยู่ในมือของพวกท่าน นี่เป็นสิ่งที่พวกท่านต้องกระทำ เพื่อว่าพระยาห์เวห์จะทรงหันพระพิโรธอันรุนแรงออกไป แต่สำแดงพระเมตตาแก่พวกท่าน มีพระกษัตริย์ส่งสารต่อพวกท่าน และทรงทำให้พวกท่านเพิ่มจำนวนมากขึ้น ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาแก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน¹⁸ พระองค์จะทรงทำสิ่งนี้เพราะพวกท่านฟังสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อถือนรักษาพระบัญญัติทั้งหมดที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านวันนี้ เพื่อทำสิ่งนี้ที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน

Chapter 14

¹พวกท่านเป็นประชาชนของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน จงอย่าเชื่องเฉื่อยตัวเอง หรือโง่งนส่วนใดๆ ของใบหน้าของท่านเพื่อคนตาย² เพราะพวกท่านเป็นชนชาติหนึ่งที่ถูกละทิ้งไว้เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และพระยาห์เวห์ได้ทรงเลือกพวกท่านให้เป็นประชาชนเพื่อเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์เอง มากยิ่งกว่าประชาชนทั้งหมดที่อยู่บนพื้นแผ่นดินนี้³ พวกท่านต้องไม่รับประทานสิ่งที่น่ารังเกียจใดๆ

⁴เหล่านี้คือสัตว์ต่างๆ ที่พวกท่านรับประทานได้ คือ วัวผู้ แกะ และแพะ⁵ กวาง ละมั่ง อีเก้ง แพะป่า สมัน เลียงผา และแกะบนภูเขา⁶ พวกท่านรับประทานสัตว์ใดๆ ที่แยกกับได้ คือสัตว์ที่จับแยกออกเป็นสองส่วน และที่เคี้ยวเอื้อง⁷ พวกท่านต้องไม่รับประทานสัตว์บางชนิดที่เคี้ยวเอื้องหรือมีกีบแยกเป็นสองส่วน คืออูฐ กระต่าย และกระเจิงผา เพราะพวกมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ พวกมันเป็นมลทินสำหรับพวกท่าน

⁸สุกรเป็นสัตว์มลทินสำหรับพวกท่านด้วยเช่นกันเพราะมันมีกีบแยกแต่ไม่ได้เคี้ยวเอื้อง มันเป็นสัตว์มลทินสำหรับพวกท่าน อย่ารับประทานเนื้อสุกร และอย่าแตะต้องซากของมัน นอกจากสิ่งเหล่านี้⁹ บรรดาสิ่งต่างๆ ที่อยู่ใต้น้ำ พวกท่านรับประทานได้ คือสัตว์มีครีบและเกล็ด¹⁰ แต่สิ่งที่ไม่ใช่ครีบและเกล็ดนั้น พวกท่านต้องไม่รับประทาน พวกมันเป็นมลทินสำหรับพวกท่าน¹¹ นกทุกตัวที่สะอาดพวกท่านรับประทานได้¹² แต่เหล่านี้คือนกทั้งหลายที่พวกท่านต้องไม่รับประทาน คือ นกอินทรี นกแร้งหวดแพะ นกออก¹³ เหยี่ยวแดง และเหยี่ยวดำ ไม่ว่านกเหยี่ยวใดๆ ก็ตาม

¹⁴พวกท่านต้องไม่รับประทานนกชนิดใด ๆ¹⁵ และนกกระเจิงเทศ และนกเค้าแมว นกนางนวล และเหยี่ยวนกเขานิดต่างๆ¹⁶ นกเค้าแมวเล็ก นกเค้าแมวใหญ่ นกเค้าแมวสีขาว¹⁷ นกกระทิง นกแร้ง นกฮูก¹⁸ พวกท่านต้องไม่รับประทานนกกะสาดำ นกกระสาชนิดต่างๆ นกหัวขวาน และค้างคาว¹⁹ สัตว์มีปีกทุกชนิดจำพวกแมลงเป็นสัตว์มลทินสำหรับพวกท่าน พวกท่านต้องไม่ลืมนำมารับประทาน²⁰ พวกท่านอาจรับประทานสัตว์มีปีกต่างๆ ที่สะอาดได้ทุกชนิด

²¹พวกท่านต้องไม่รับประทานสิ่งใดๆ ที่ตายเอง พวกท่านเอามันให้กับคนต่างชาติที่อยู่ในเมืองของพวกท่านได้ เพื่อเขาจะรับประทานมัน หรือพวกท่านจะขายให้กับคนต่างชาติก็ได้ เพราะพวกท่านเป็นชนชาติหนึ่งที่ถูกละทิ้งไว้เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พวกท่านต้องไม่ดื่มลูกแพะอ่อนในน้ำนมแม่ของมัน²² พวกท่านต้องถวายทุกซากทั้งหมดของเมล็ดพืชของพวกท่าน ที่ได้มาจากทุ่งนาปีต่อปี²³ พวกท่านต้องรับประทานต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ในสถานที่ที่พระองค์จะเลือกให้เป็นสถานนมัสการ ถวายทุกซากจากพืชผลของพวกท่าน จากเหล้าองุ่นใหม่ของพวกท่าน และจากน้ำนมของพวกท่าน และสัตว์หัวปีจากฝูงสัตว์ของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะเรียนรู้ที่จะถวายเกียรติแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเสมอ

²⁴ถ้าหากการเดินทางนั้นไกลเกินไปสำหรับพวกท่านซึ่งทำให้พวกท่านไม่สามารถแบกสิ่งของไปได้ เพราะสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรง

เลือกให้เป็นสถานที่พักของพระองค์นั้นอยู่ห่างไกลจากพวกท่านมากเกินไปเมื่อพระยาห์เวห์ทรงอวยพรพวกท่าน²⁵ พวกท่านจงแลกเปลี่ยนของถวายให้กลายเป็นเงินแทน จงถือเงินนั้นเอาไว้ในมือของพวกท่าน และไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือกนั้น²⁶ ที่นั่นพวกท่านจงใช้เงินสำหรับซื้อสิ่งซึ่งพวกท่านปรารถนา คือข้าว หรือซื้อแกะ สิ่งใดที่พวกท่านปรารถนา พวกท่านจงรับประทานที่นั่นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และพวกท่านจะชื่นชมยินดี ทั้งพวกท่านและครวเรือนของพวกท่าน²⁷ ส่วนคนเลวีที่อยู่ในประตูเมืองของพวกท่าน จงอย่าทอดทิ้งพวกเขา เพราะเขาไม่ได้มีส่วนแบ่งหรือรับมรดกร่วมกันกับพวกท่านเลย

²⁸ เมื่อสิ้นปีของช่วงปีที่สาม พวกท่านจะนำเอาทศกึ่งทั้งหมดจากผลผลิตในปีเดียวกันนั้นมา และพวกท่านจะสะสมเอาไว้ในประตูเมืองของพวกท่าน²⁹ และคนเลวี เนื่องจากเขาไม่ได้มีส่วนแบ่งหรือรับมรดกร่วมกันกับพวกท่าน และคนต่างชาติ และเด็กกำพร้า และหญิงม่ายผู้ที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของพวกท่าน จะมาและรับประทานและอิ่มหนำ จงทำอย่างนี้เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะอวยพรพวกท่านในการทำงานทุกอย่างที่มีของพวกท่านกระทำ

Chapter 15

¹ เมื่อถึงสิ้นปีของทุกปีที่เจ็ด พวกท่านต้องยกหนี้²นี้คือวิธีการปลดปล่อยหนี้สิน คือให้เจ้าหนี้ทุกคนยกหนี้สินที่เขาให้เพื่อนบ้านขอยืม เขาจะไม่เรียกร้องเอาคืนจากเพื่อนบ้านของเขาหรือจากพี่น้องของเขาเพราะการยกหนี้ของพระยาห์เวห์ที่ได้ประกาศนี้³ พวกท่านสามารถเรียกร้องจากคนต่างชาติได้ แต่สิ่งใดก็ตามที่เป็นของพวกท่านซึ่งอยู่กับพี่น้องของพวกท่าน มือของพวกท่านจะต้องยอมปล่อยสิ่งนั้นไป⁴อย่างไรก็ตาม ไม่สมควรให้มีคนยากจนอยู่ในท่ามกลางพวกท่าน (เพราะพระยาห์เวห์จะอวยพรพวกท่านในดินแดนที่พระองค์ประทานให้แก่พวกท่านเป็นกรรมสิทธิ์ครอบครอง)

⁵ ถ้าพวกท่านชะงักเขินในการฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อถือรักษาพระบัญญัติทั้งสี่เหล่านี้ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้⁶ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงอวยพรพวกท่าน ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ พวกท่านจะให้ชนชาติต่างๆ ยืม แต่พวกท่านจะไม่ยืม พวกท่านจะปกครองเหนือชนชาติต่างๆ มากมาย แต่พวกท่านจะไม่ปกครองเหนือพวกท่าน⁷ ถ้าหากมีคนยากจนในท่ามกลางพวกท่าน คือคนที่พี่น้องของพวกท่าน ที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองในดินแดนของพวกท่านที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้แก่พวกท่าน พวกท่านต้องไม่ทำให้ใจแข็งกระด้างหรือปิดใจต่อพี่น้องที่ยากจนของพวกท่าน⁸ แต่พวกท่านต้องมีใจเอื้อเฟื้อต่อเขาและให้เขายืมจนเพียงพอกับความจำเป็นของเขา

⁹ จงระวังที่จะไม่ให้มีความชั่วในใจของพวกท่านที่กล่าวว่า 'ปีที่เจ็ด ปีแห่งการปลดปล่อย ใกล้เข้ามาแล้ว' เพื่อพวกท่านจะไม่ตระหนี่ถี่เหนียวกับพี่น้องที่ยากจนของพวกท่านและไม่ให้สิ่งใดแก่เขาเลย เขาจะร้องทูลต่อพระยาห์เวห์เหตุเพราะพวกท่าน และนั่นจะเป็นบาปสำหรับพวกท่าน¹⁰ พวกท่านต้องให้เขา และใจของพวกท่านต้องไม่เสียใจเมื่อพวกท่านให้แก่เขา¹¹ เพราะพระยาห์เวห์จะทรงตอบแทนพวกท่านด้วยการอวยพรพวกท่านในการทำงานทุกอย่างและในทุกสิ่งที่มีมือของพวกท่านกระทำ¹² เพราะคนยากจนจะไม่หมดไปแต่จะยังคงมีอยู่ในดินแดนนี้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาพวกท่านและกล่าวว่า 'พวกท่านต้องมีใจเอื้อเฟื้อต่อพี่น้องของพวกท่าน คนที่ขัดสนของพวกท่าน และคนยากจนในดินแดนของพวกท่าน'

¹³ ถ้าพี่น้องของพวกท่าน ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายชาวฮีบรู หรือผู้หญิงชาวฮีบรู ที่ถูกขายให้แก่พวกท่านและรับใช้พวกท่านเป็นเวลามากปีแล้ว ในปีี่เจ็ด พวกท่านต้องปล่อยเขาให้เป็นอิสระจากพวกท่าน¹⁴ เมื่อพวกท่านปล่อยให้เขาเป็นอิสระจากพวกท่าน พวกท่านต้องไม่ปล่อยให้เขาไปโดยมือเปล่า¹⁵ พวกท่านต้องจัดเตรียมด้วยใจกว้างขวางให้แก่เขา คือของจากฝูงสัตว์ของพวกท่าน จากลานบดข้าวของพวกท่าน และจากบ่อย่ำของพวกท่าน ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงอวยพรพวกท่านนั้น พวกท่านต้องให้แก่เขา¹⁶ พวกท่านต้องระลึกถึงเมื่อพวกท่านเป็นทาสอยู่ในดินแดนอียิปต์ และที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงไถ่พวกท่านมา ดังนั้นในวันนี้ ข้าพเจ้าจึงบัญชาให้พวกท่านทำสิ่งนี้

¹⁷ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นถ้าหากเขาพูดกับพวกท่านว่า 'ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปก็ใด' เพราะเขารักพวกท่านและบ้านของพวกท่าน และเพราะเขาสุขใจที่ได้อยู่กับพวกท่านแล้ว¹⁸ พวกท่านต้องเอาเหล็กปลายแหลมและแท่งกระดูกของเขาไปตัดที่ประตู และเขาจะเป็นทาสของพวกท่านเป็นนิรันดร์ พวกท่านต้องทำอย่างเดียวกันนี้กับทาสหญิงของพวกท่านด้วย¹⁹ การที่พวกท่านต้องปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระจากท่านต้องไม่เป็นเรื่องยากสำหรับพวกท่านด้วย เพราะเขาได้รับใช้พวกท่านมาสิบหกปีและได้รับค่าแรงมากกว่าคนอื่นเป็นสองเท่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงอวยพรพวกท่านในทุกสิ่งซึ่งพวกท่านกระทำ²⁰ สัตว์หัวปีทุกตัวในฝูงสัตว์ของพวกท่าน พวกท่านต้องแยกเอาไว้เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พวกท่านจะไม่ใช้งานสัตว์หัวปีจากฝูงสัตว์ของพวกท่าน หรือไม่ตัดขนสัตว์หัวปีจากฝูงสัตว์ของพวกท่าน

²¹ พวกท่านต้องรับประทานสัตว์หัวปีต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านปีต่อปีในสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือก พวกท่านและครวเรือนของพวกท่าน²² ถ้ามันมีตำหนิใดๆ เช่น ถ้ามันพิการหรือตาบอด หรือมีตำหนิใดๆ ก็ตาม พวกท่านต้องไม่นำมาถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน²³ พวกท่านจะรับประทานมันภายในประตูเมืองของพวกท่าน ทั้งคนที่เปื้อนมลทินและคนสะอาดต้องรับประทานมันเหมือนกับพวกท่านรับประทานละมั่งหรือควางตัวหนึ่ง²⁴ สิ่งเดียวที่พวกท่านต้องไม่รับประทานคือเลือดของมัน พวกท่านต้องเทเลือดของมันบนพื้นดินเหมือนกับเนื้อน้ำ

Chapter 16

¹ จงถือปฏิบัติในเดือนอาบีบ และถือรักษาปัสกาต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพราะในเดือนอาบีบนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากอียิปต์ในตอนกลางคืน² พวกท่านจะถวายปัสกาต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยบางส่วนจากฝูงสัตว์ในสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือกให้เป็นสถานที่พักของพระองค์³ พวกท่านจะไม่รับประทานขนมปังมีเชื้อพร้อมกับเครื่องบูชา⁴ เป็นเวลาเจ็ดวัน พวกท่านจะรับประทานขนมปังไร้เชื้อพร้อมกับเครื่องบูชา ขนมปังแห่งความทุกข์ใจ เพราะพวกท่านได้ออกมาจากดินแดนอียิปต์อย่างเร่งรีบ จงทำสิ่งนี้ตลอดชีวิตของพวกท่านเพื่อพวกท่านจะระลึกถึงวันนั้นเมื่อพวกท่านได้ออกมาจากดินแดนอียิปต์⁵ เชื้อขนมปังจะต้องไม่มีอยู่ในท่ามกลางพวกท่านภายในรั้วของพวกท่านเป็นเวลาเจ็ดวัน และต้องไม่มีเนื้อใดๆ ที่พวกท่านถวายบูชาในตอนเย็นของวันแรกที่เหลืออกอยู่นิ่งงั้นเข้า

⁵พวกท่านต้องไม่ถวายปัสกาภายในประตูเมืองใดๆ ของพวกท่านที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้⁶ แต่ถวายเครื่องบูชาที่สถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือกให้เป็นสถานที่นั้น ที่นั่นพวกท่านจะถวายปัสกาในตอนเย็นเมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน ในเวลานั้นของปีที่พวกท่านได้ออกมาจากอียิปต์⁷ พวกท่านต้องย่างและรับประทานปัสกาในสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือก ในตอนเช้าที่พวกท่านจะหันกลับและไม่ยังเดินที่ของพวกท่าน⁸ เป็นเวลาหกวันพวกท่านจะรับประทานขนมปังไร้เชื้อ ในวันที่เจ็ด จะมีการประชุมศักดิ์สิทธิ์เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ในวันที่นั้นพวกท่านต้องไม่ทำงาน⁹ พวกท่านจงนับไปให้ครบเจ็ดสัปดาห์เพื่อตัวของพวกท่าน จากเวลานั้นที่พวกท่านเริ่มต้นเอาเคียวเกี่ยวต้นข้าว พวกท่านต้องเริ่มต้นนับไปให้ครบเจ็ดสัปดาห์

¹⁰พวกท่านต้องถือรักษาเทศกาลสัปดาห์เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านพร้อมกับถวายของถวายตามสมัยครจากมือของพวกท่านที่พวกท่านจะให้ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงอวยพรพวกท่าน¹¹ พวกท่านจะขึ้นขมยีนดีต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน คือพวกท่าน บุตรชายของพวกท่าน บุตรหญิงของพวกท่าน คนรับใช้ชายของพวกท่าน คนรับใช้หญิงของพวกท่าน คนเลวี่ที่อยู่ในประตูเมืองทั้งหลายของพวกท่าน และคนต่างชาติ ลูกกำพร้า และหญิงม่ายที่อาศัยอยู่ในท่ามกลางพวกท่าน ในสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือกเพื่อให้เป็นสถานที่นั้นของพระองค์¹² พวกท่านจะระลึกถึงเมื่อพวกท่านได้เป็นทาสในอียิปต์ พวกท่านต้องถือปฏิบัติและทำตามกฎบัญญัติต่างๆ เหล่านี้¹³ พวกท่านต้องถือรักษาเทศกาลสัปดาห์เป็นเวลาเจ็ดวันหลังจากพวกท่านได้รวบรวมการเก็บเกี่ยวจากลานนวดข้าวของพวกท่านและจากบ่อย่ำของพวกท่าน

¹⁴พวกท่านจะขึ้นขมยีนดีในช่วงระหว่างเทศกาลของพวกท่าน คือพวกท่าน บุตรชายของพวกท่าน บุตรหญิงของพวกท่าน คนรับใช้ชายของพวกท่าน คนรับใช้หญิงของพวกท่าน คนเลวี่ และคนต่างชาติ และลูกกำพร้า และหญิงม่าย ที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองทั้งหลายของพวกท่าน¹⁵ เป็นเวลาเจ็ดวัน พวกท่านต้องถือปฏิบัติตามเทศกาลนั้นเพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านในสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือก เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะอวยพรพวกท่านในการเก็บเกี่ยวทุกอย่างและในการทำงานด้วยมือของพวกท่านทุกอย่าง และพวกท่านต้องขึ้นขมยีนดีอย่างเต็มที่¹⁶ เป็นเวลาสามครั้งในหนึ่งปีที่บรรดาผู้ขายทั้งหมดของพวกท่านต้องเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่สถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือก ในเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ในเทศกาลสัปดาห์ และในเทศกาลอยู่เพ็ง และพวกเขาจะไม่เข้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ด้วยมือเปล่า

¹⁷แต่ผู้ขายทุกคนจะให้ตามที่พวกเขาสามารถให้ได้ เพื่อพวกท่านจะรู้จักพระพรที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ประทานให้แก่พวกท่าน¹⁸ พวกท่านต้องตั้งผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ต่างๆ ภายในประตูเมืองทั้งหลายของพวกท่านที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้แก่พวกท่าน พวกเขาจะถูกเลือกออกมาจากแต่ละเผ่าของพวกท่าน และพวกเขาต้องพิพากษาประชาชนด้วยคำตัดสินที่ชอบธรรม¹⁹ พวกท่านต้องไม่เอาความยุติธรรมออกไปโดยการบีบบังคับ พวกท่านต้องไม่แสดงความลำเอียงหรือรับสินบน เพราะสินบนนั้นทำให้ตาของคนมีปัญญามืดบอดไป และทำให้ถ้อยคำของคนชอบธรรมถูกบิดเบือน

²⁰พวกท่านต้องติดตามความยุติธรรม ติดตามความยุติธรรมเท่านั้น เพื่อพวกท่านจะมีชีวิตและรับมรดกคือดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะประทานให้แก่พวกท่าน²¹ พวกท่านต้องไม่ตั้งเสาอาชราห์เพื่อตนเอง ไม่ว่าเสาใดๆ นอกเหนือจากแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่พวกท่านจะทำไว้สำหรับพวกท่านเอง²² พวกท่านต้องไม่ตั้งเสาหินศักดิ์สิทธิ์ใดๆ ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเกลียดชัง

Chapter 17

¹พวกท่านต้องไม่ถวายเครื่องบูชาเป็นวัวผู้หรือแกะที่มีตำหนิหรือสิ่งไม่ดีใดๆ แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพราะนั่นจะเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน² ถ้าหากพบผู้ขายหรือผู้หญิงคนใดในท่ามกลางพวกท่าน คือภายในประตูเมืองทั้งหลายที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้แก่พวกท่าน ที่ทำชั่วในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและละเมิดต่อพันธสัญญาของพระองค์³ คนที่ได้ไปและมีสารพระอื่นๆ และกินกราบต่อพระเหล่านั้น ไม่ว่าจะเป็ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรือสิ่งใดที่เป็นบริวารของท้องฟ้า สิ่งใดที่ข้าพเจ้าได้ห้ามเอาไว้⁴ และถ้าพวกท่านได้รับการบอกกล่าวในเรื่องนี้ หรือถ้าพวกท่านได้ยินเรื่องนี้แล้ว พวกท่านจงไต่ถามอย่างละเอียด ถ้าหากเป็นความจริงและถูกต้องแน่นอนแล้วว่ามีสิ่งที่น่ารังเกียจเกิดขึ้นในอิสราเอล นี่คือนสิ่งที่พวกท่านสมควรต้องทำ

⁵พวกท่านต้องนำผู้ขายหรือผู้หญิงคนนั้น คือคนที่ได้ทำสิ่งชั่วร้ายนี้ มายังประตูเมืองทั้งหลายของพวกท่าน และพวกท่านต้องเอาหินขว้างผู้ขายและผู้หญิงคนนั้นให้ตาย⁶ โดยพยานสองปาก หรือพยานสามปาก เขาจะต้องตาย แต่โดยพยานปากเดียว เขาไม่ต้องถูกทำให้ถึงตาย⁷ ผู้เป็นพยานเหล่านั้นจะต้องเป็นคนแรกที่ลงโทษเขาจนถึงตาย และหลังจากนั้นจึงเป็นประชาชนทั้งหมด และพวกท่านจึงจะกำจัดความชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่านได้⁸ ถ้ามีคดีที่ยากเกินกว่าที่พวกท่านจะตัดสินได้ อาจเป็นคำถามเรื่องการตายโดยเจตนาฆ่าหรือตายโดยไม่เจตนาฆ่า เรื่องสิทธิอันชอบธรรมของบุคคลหนึ่งกับของอีกบุคคลหนึ่ง หรือคำถามเรื่องการทำร้ายร่างกาย หรือคดีอื่นๆ คดีต่างๆ ที่มีความเคลือบแคลงภายในประตูเมืองทั้งหลายของพวกท่าน ดังนั้นแล้วพวกท่านจงขึ้นไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือกให้เป็นสถานที่นั้นของพระองค์

⁹พวกท่านต้องไปหาปุโรหิต ผู้เป็นเชื้อสายของคนเลวี่ และไปหาผู้พิพากษาผู้ที่กำลังทำงานปรนนิบัติในเวลานั้น พวกท่านจงแสวงหาคำปรึกษาของพวกเขา และพวกเขาจะให้คำตัดสินแก่พวกท่าน¹⁰ พวกท่านต้องทำตามกฎหมายที่ได้ให้ไว้แก่พวกท่านในสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือกให้เป็นสถานที่นั้นของพระองค์ พวกท่านจงเอาใจใส่ที่จะทำทุกสิ่งที่พวกเขาสั่งให้พวกท่านทำ¹¹ จงทำตามกฎหมายที่พวกเขาสอนพวกท่าน และทำตามการตัดสินใดๆที่พวกเขาให้แก่พวกท่าน อย่าหันไปทางขวามือหรือซ้ายมือจากสิ่งที่พวกเขาบอกพวกท่าน¹² คนใดก็ตามที่จงหอง ไม่ฟังเสียงของปุโรหิตผู้ที่ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน หรือไม่ฟังเสียงผู้พิพากษา คนนั้นจะต้องตาย พวกท่านจงกำจัดคนชั่วออกไปจากอิสราเอล

¹³ประชาชนทุกคนต้องได้ยินและยำเกรง และไม่ทำตัวจงหองอีกต่อไป¹⁴ เมื่อพวกท่านได้มาถึงดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้แก่พวกท่าน และเมื่อพวกท่านยึดครองดินแดนนั้นและเริ่มต้นอาศัยอยู่ที่นั่น และพวกท่านกล่าวว่า 'เราจะต้องยกเกียรติยกย่องเหนือเรา เหมือนกับทุกชนชาติที่อยู่ล้อมรอบเรา'¹⁵ แล้วพวกท่านจงตั้งใครบางคนให้เป็นกษัตริย์ปกครองเหนือพวกท่าน คือคนที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือก พวกท่านต้องตั้งใครบางคนจากพวก

พี่น้องของพวกท่านให้เป็นภคินีปกครองเหนือพวกท่าน พวกท่านอย่าเอาคนต่างชาติผู้ที่ไม่ใช่พี่น้องของพวกท่านมาปกครองเหนือพวกท่าน¹⁶ แต่เขาต้องไม่เพิ่มจำนวนข้าของเขเอง หรือเป็นเหตุให้ประชาชนหันกลับไปยังบาปเพื่อเขาจะได้บาปเพิ่ม เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับพวกท่านแล้วว่า 'พวกเจ้าจงอย่ากลัวไปทางนั้นอีก'

¹⁷ เขาต้องไม่มีภรรยาหลายคนสำหรับตัวของเขาเอง เพื่อว่าใจของเขาจะไม่หันออกไป เขาต้องไม่สะสมเงินและทองจำนวนมากมาย¹⁸ เมื่อเขานั่งบนบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเขา เขาต้องบันทึกสำเนากฎหมายนี้ในหนังสือม้วนสำหรับตัวของเขาเอง คือกฎหมายที่อยู่ต่อหน้าปุโรหิตผู้เป็นคนเลว¹⁹ หนังสือม้วนนั้นต้องอยู่กับเขา และเขาต้องอ่านสิ่งที่บันทึกในนั้นทุกวันตลอดชีวิตของเขา เพื่อว่าเขาจะเรียนรู้การถวายเกียรติแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา เช่นเดียวกันเพื่อถึความรักอย่างถึงหมดที่เป็นกฎหมายนี้และกฎบัญญัติเหล่านี้ เพื่อปฏิบัติตามถ้อยคำเหล่านี้²⁰ เขาต้องทำสิ่งนี้เพื่อใจของเขาจะไม่ล้าพองเหนือพวกพี่น้องของเขา เพื่อเขาจะไม่หันไปจากพระบัญญัติต่างๆ ไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ เพื่อจุดประสงค์ในการมีชีวิตยืนยาวในอาณาจักรของเขา เขาและบุตรหลานทั้งหลายของเขา ในท่ามกลางอิสราเอล

Chapter 18

¹ บรรดาปุโรหิต ผู้ที่เป็นคนเลวี่ทั้งหลาย และเผ่าเลวี่ทั้งหมด จะไม่ได้รับส่วนแบ่งหรือรับมรดกร่วมกับชาวอิสราเอล พวกเขาต้องรับประทานของถวายบูชาทั้งหลายของพระยาห์เวห์ซึ่งเผาด้วยไฟที่เป็นตั้งมรดกของพวกเข² พวกเขาต้องไม่มีมรดกในท่ามกลางพวกพี่น้องของพวกเข พระยาห์เวห์ทรงเป็นมรดกของพวกเข ดังที่พระองค์ได้ตรัสกับพวกเขแล้วนั้น³ สิ่งนี้จะเป็นสิ่งที่ปุโรหิตทั้งหลายสมควรได้รับจากประชาชน จากคนเหล่านั้นที่ถวายเครื่องบูชา ไม่ว่าจะเป็นวัวผู้หรือแกะ พวกเขาต้องเอาส่วนไหล่ ส่วนแก้มสองแก้ม และส่วนต่างๆ ที่เป็นอวัยวะภายในให้แกปุโรหิต⁴ ผลแรกของพืชผลของพวกท่าน ของเหล้าองุ่นใหม่ของพวกท่าน และของน้ำมันของพวกท่าน และขนแกะที่ตัดครั้งแรกของพวกท่าน พวกท่านต้องมอบให้แก่เขา

⁵ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงเลือกเขาออกมาจากเผ่าต่าง ๆ ของพวกท่านเพื่อยืนขึ้นปรนนิบัติในพระนามของพระยาห์เวห์ ทั้งตัวเขาและบุตรชายทั้งหลายของพวกเขตลอดไปเป็นนิตย์⁶ ถ้ามีคนเลวี่คนหนึ่งจากเมืองใด ๆ ของพวกท่านที่ออกมาจากอิสราเอลทั้งหมดจากที่ที่เขาอาศัยอยู่ และเขามีความปรารถนาอย่างสุดใจเพื่อจะมายังสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือกนั้น⁷ เขาต้องปรนนิบัติในพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาเหมือนกับพวกพี่น้องของเขาทั้งหมดที่เป็นคนเลวี่กระทำ คือผู้ที่ยืนอยู่ที่นั่นต่อพระพักตร์ของพระยาห์เวห์⁸ พวกเขาต้องรับส่วนแบ่งอย่างเดียวกันในการรับประทานครบหนือจากสิ่งที่ได้จากการขายมรดกครอบครัวของเขานั้น

⁹ เมื่อพวกท่านได้เข้ามาในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้แก่พวกท่าน พวกท่านต้องไม่เรียนรู้ที่จะกระทำสิ่งที่น่ารังเกียจของชนชาติต่าง ๆ เหล่านี้¹⁰ ในท่ามกลางพวกท่าน จะต้องไม่พบคนใดที่เอาบุตรชายและบุตรหญิงของเขาเผาไฟ ต้องไม่พบคนใดที่เป็นคนทํานาย เป็นหมอดู หรือเป็นหมอเสน่ห์ หรือเป็นพ่อมดหมอผี เป็นหมอพราย¹¹ เป็นคนที่สื่อสารกับคนตาย หรือเป็นคนที่สื่อสารกับวิญญาณต่าง ๆ¹² เพราะไม่ว่าใครก็ตามที่ทําสงเหล่านี้ก็เป็นที่น่ารังเกียจต่อพระยาห์เวห์ เพราะสิ่งที่น่ารังเกียจเหล่านี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจึงขับไล่พวกเขาออกไปต่อหน้าต่อตาพวกท่าน

¹³ พวกท่านจงเป็นคนที่เป็นคนดีปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน¹⁴ เพราะชนชาติต่าง ๆ เหล่านี้ที่พวกท่านจะขับไล่หนีฟังเสียงของพวกคนที่เป็นคนทํานายและหมอดู แต่สำหรับพวกท่าน พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านไม่อนุญาตให้พวกท่านทำอย่างนั้น¹⁵ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะยกผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งจากท่ามกลางพวกท่านให้แก่พวกท่าน ผู้หนึ่งจากพวกพี่น้องของพวกท่าน เหมือนกับข้าพเจ้า พวกท่านต้องฟังเสียงของเขา

¹⁶ นี่คือนี่ที่พวกท่านได้ขอจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่โฮเรบในวันแห่งการชุมนุมนั้น กล่าววว่า 'อย่าให้พวกเราได้ยินพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราอีก หรืออย่าให้พวกเราต้องมองเห็นไฟอันแรงกล้านี้อีกต่อไป มิฉะนั้น พวกเราจะตาย'¹⁷ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'สิ่งที่พวกเราได้พูดนั้นก็ดี'¹⁸ เราจะยกผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งเพื่อพวกเขาซึ่งมาจากท่ามกลางพวกพี่น้องของพวกเข ผู้เป็นเหมือนกับเจ้า เราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขา และเขาจะกล่าวถ้อยคำเหล่านั้นทั้งหมดที่เรายืนยันแก่เขา¹⁹ มันจะเกิดขึ้นที่มีบางคนที่ไม่ยอมฟังถ้อยคำต่าง ๆ ของเราที่เขากล่าวโดยนามของเรา เราจะกำหนดโทษให้แก่เขา

²⁰ แต่ผู้เผยพระวจนะผู้ที่กล่าวถ้อยคำอย่างยโสในนามของเรา ถ้อยคำที่เราไม่ได้บัญชาเขาให้กล่าว หรือผู้ที่กล่าวในนามของพระอื่น ๆ ผู้เผยพระวจนะคนนั้นจะต้องตาย²¹ นี่คือนี่ที่พวกท่านต้องกล่าวในใจของพวกท่าน 'พวกเราจะต้องจำถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ไม่ได้ตรัสได้อย่างไร?'²² พวกท่านจะต้องจำถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสเมื่อผู้เผยพระวจนะกล่าวในนามของพระยาห์เวห์ ถ้าหากสิ่งนั้นไม่ได้ปรากฏหรือเกิดขึ้นแล้ว มันย่อมเป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ไม่ได้ตรัสและผู้เผยพระวจนะได้กล่าวสิ่งนั้นอย่างยโส และพวกท่านจงอย่าเกรงกลัวเขา

Chapter 19

¹ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทำลายชนชาติต่าง ๆ คือคนเหล่านั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังจะประทานดินแดนของพวกเขให้แก่พวกท่าน และเมื่อพวกท่านขับไล่พวกเขาและเข้าอาศัยอยู่ในบรรดาเมืองและบ้านเรือนต่าง ๆ ของพวกเข² พวกท่านจงเลือกเมืองสามเมืองสำหรับพวกท่านเอง ซึ่งอยู่ตรงกลางของดินแดนของพวกท่านที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังจะประทานให้พวกท่านยึดครอง³ พวกท่านต้องสร้างถนนสายหนึ่งและแบ่งเขตแดนต่าง ๆ ในดินแดนของพวกท่านเป็นสามส่วน ดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังจะทำให้พวกท่านได้เป็นมรดก เพื่อว่าทุกคนที่ฆ่าบุคคลอื่นจะหนีไปทันได้⁴ นี่คือนี่กฎหมายสำหรับคนที่ฆ่าคนอื่นและหนีไปอาศัยอยู่ที่นั่น คือใครก็ตามที่ฆ่าเพื่อนบ้านโดยไม่ตั้งใจ และไม่ได้เกลียดเขามาก่อน

⁵ เช่นเมื่อชายคนหนึ่งเข้าไปในป่าเพื่อตัดไม้กับเพื่อนบ้านของเขา และมือของเขาเชื่อมขวานขึ้นเพื่อจะตัดต้นไม้ และหัวขวานนั้นหลุดออกจากด้ามและไปถูกเพื่อนบ้านของเขาแล้วเพื่อนบ้านของเขาจึงเสียชีวิต ดังนั้นชายคนนั้นต้องหนีไปยังเมืองใดเมืองหนึ่งในเมืองเหล่านี้รักษาชีวิตของเขา⁶ มิเช่นนั้นคนก็

อาซาเอลจะตามคนนั้นเพื่อเอาชีวิตของเขาถ้าหากเมืองนั้นห่างไกลเกินไป ด้วยความโกรธที่กำลังพุ่งขึ้น เขาจะกำร้ายและฆ่าชายคนนั้น แม้ว่าชายคนนั้นไม่สมควรจะต้องตาย เพราะเขาไม่ได้เกลียดเพื่อนบ้านของเขามาก่อน⁷ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงบัญชาพวกท่านให้เลือกเมืองสามเมืองเพื่อพวกท่านเอง⁸ ถ้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านขยายเขตแดนของพวกท่านดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาแก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านให้กระทำ และประทานดินแดนทั้งหมดให้แก่พวกท่านตามที่ได้ทรงสัญญาว่าจะประทานให้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน

⁹ ถ้าพวกท่านถือรักษาพระบัญญัติทั้งหมดเหล่านี้เพื่อกระทำตามที่ ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ คือพระบัญญัติให้รักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและที่จะดำเนินในทางของพระองค์เสมอ แล้วพวกท่านต้องเพิ่มเมืองทั้งสามเมืองเพื่อพวกท่านเอง นอกเหนือจากสามเมืองเหล่านี้¹⁰ จงทำสิ่งนี้เพื่อโลहितที่ไม่ได้มีผลจะไม่หลั่งออกในท่ามกลางดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังจะประทานให้พวกท่านเพื่อเป็นมรดก เพื่อจะไม่มีความผิดเนื่องจากโลहितตกอยู่บนพวกท่าน¹¹ แต่ถ้าคนใดเกลียดเพื่อนบ้านของเขา ชุมคอยดักเขา ลุกขึ้นกำร้ายเขา และทำให้เขาบาดเจ็บจนถึงตาย และถ้าเขาหนีไปยังเมืองใดเมืองหนึ่งเหล่านี้แล้ว¹² บรรดาผู้ใหญ่ในเมืองของเขาต้องส่งตัวและนำเขากลับมาจากที่นั่น และมอบเขาคืนให้กับญาติที่มีความรับผิดชอบต่อเขา เพื่อว่าเขาจะถูกฆ่าตาย

¹³ ดวงตาของพวกท่านต้องไม่แสดงความสงสารแก่เขา แต่พวกท่านต้องกำจัดผู้ที่จงใจฆ่าคนตายออกไปจากอิสราเอล เพื่อพวกท่านจะไปดีมาดี¹⁴ พวกท่านต้องไม่ย้ายหลักเขตของเพื่อนบ้านของพวกท่านที่พวกท่านได้ตั้งในสถานที่เป็นเวลานานมาแล้ว ในมรดกที่พวกท่านจะได้รับ ในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังจะประทานให้พวกท่านยึดครอง¹⁵ พยานปากเดียวต้องไม่ลุกขึ้นปรักปรำชายคนใดสำหรับความชั่วร้าย หรือความบาปใด ๆ ในเรื่องใด ๆ ที่เขาทำบาป ไม่ว่าเรื่องใดจะต้องได้รับการยืนยันโดยพยานสองปาก หรือพยานสามปาก

¹⁶ สมมุติว่ามีพยานที่ไม่ชอบธรรมลุกขึ้นปรักปรำชายคนใดเพื่อพิสูจน์ถึงการกระทำผิดของเขา¹⁷ ดังนั้นชายทั้งสองคน คือคนที่กำลังมีข้อพิพาทต่อกันนั้น จะต้องยืนอยู่ต่อพระพิภคพระยาห์เวห์ ต่อหน้าปุโรหิตทั้งหลายและผู้พิพากษาทั้งหลายที่ปรณนิบัติในเวลานั้น¹⁸ ผู้พิพากษาทั้งหลายต้องทำการไต่สวนอย่างละเอียด ดูว่าพยานนั้นเป็นพยานเท็จและได้มีหลักฐานเท็จเพื่อปรักปรำพี่น้องของเขาหรือไม่

¹⁹ ดังนั้นสิ่งที่พวกท่านต้องกระทำแก่เขาคือ ทำในสิ่งที่เขาปรารถนากระทำต่อพี่น้องของเขา และพวกท่านจะกำจัดคนชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่าน²⁰ แล้วบรรดาคนเหล่านั้นที่เหลืออยู่จะได้ยินและเกรงกลัว และจากนั้นไปจะไม่มีการทำสิ่งชั่วร้ายในท่ามกลางพวกท่านอีก²¹ ดวงตาของพวกท่านต้องไม่แสดงความสงสาร ชีวิตต้องแลกด้วยชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า

Chapter 20

¹ เมื่อพวกท่านออกรบเพื่อต่อสู้กับเหล่าศัตรูของพวกท่าน และมองเห็นม้าทั้งหลาย รถม้าศึกทั้งหลาย และผู้คนที่มีจำนวนมากมากกว่าพวกท่าน พวกท่านจะอย่ากลัวพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงอยู่กับพวกท่าน พระองค์ผู้ได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากดินแดนอียิปต์² เมื่อพวกท่านจะเข้าไปในสงคราม ปุโรหิตต้องเข้ามาใกล้และพูดกับประชาชน³ เขาต้องพูดกับพวกเขาว่า 'อิสราเอล จงฟัง พวกท่านกำลังจะเข้าทำสงครามกับเหล่าศัตรูของพวกท่าน จงอย่าให้ใจของพวกท่านฝ่อ อย่ากลัวหรืออย่าขาด อย่ากลัวพวกเขาเลย⁴ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเป็นผู้เดียวที่ไปกับพวกท่านเพื่อต่อสู้ศัตรูแทนพวกท่านและเพื่อช่วยกู้พวกท่านให้รอด'

⁵ นายทหารทั้งหลายต้องพูดต่อประชาชนและพูดว่า 'มีชายคนใดที่ได้สร้างบ้านใหม่และยังไม่ได้ถวายบ้าน? ให้เขากลับไปบ้านของเขา เพื่อว่าเขาจะไม่ต้องตายในสงครามและทำให้คนอื่นต้องถวายบ้านแทน⁶ มีใครที่ได้ปลูกสวนองุ่นและยังไม่ได้เก็บเกี่ยวผล? ให้เขากลับบ้าน เพื่อเขาจะไม่ต้องตายในสงครามและให้คนอื่นเก็บเกี่ยวผลนั้นแทน⁷ มีชายคนใดที่ได้หมั้นหมายเพื่อแต่งงานกับหญิงคนหนึ่งและยังไม่ได้แต่งงานกับเธอ? ให้เขากลับบ้านเพื่อเขาจะไม่ต้องตายในสงครามและทำให้คนอื่นต้องแต่งงานกับเธอ⁸ นายทหารทั้งหลายต้องพูดเพิ่มเติมต่อประชาชนอีกและพูดว่า 'มีชายคนใดที่กลัวหรือหวาดหวั่นหรือ? ให้เขากลับไปบ้านของเขา เพื่อว่าใจของพี่น้องของเขาจะไม่ละลายไปเหมือนกับใจของเขาเอง'

⁹ เมื่อเจ้าหน้าที่ทั้งหลายได้กล่าวต่อประชาชนเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขาต้องแต่งตั้งผู้บัญชาการเหนือพวกเขา¹⁰ เมื่อพวกท่านออกไปโจมตีเมืองหนึ่ง จงให้ข้อเสนอยอมเจรจาสงบแก่ผู้คนเหล่านั้น¹¹ ถ้าพวกเขายอมรับข้อเสนอมอบของพวกท่านและเปิดประตูเมืองให้แก่พวกท่าน ประชาชนทุกคนที่พบในเมืองนั้นจะต้องมาเป็นทาสแรงงานให้แก่พวกท่านและต้องรับใช้พวกท่าน¹² แต่ถ้าไม่มีการทำข้อเสนอมอบเจรจาสงบต่อพวกท่าน แต่กลับทำสงครามกับพวกท่านแล้ว พวกท่านต้องล้อมเมืองนั้น

¹³ และเมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานชัยชนะให้แก่พวกท่านและให้พวกเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกท่าน พวกท่านต้องฆ่าผู้ชายทุกคนในเมืองนั้น¹⁴ แต่สำหรับพวกผู้หญิง เด็กเล็ก ๆ ทั้งหลาย ฝูงสัตว์ และทุกสิ่งที่อยู่ในเมืองนั้น และทรัพย์สินทุกอย่างของเมืองนั้น พวกท่านจะยึดมาเป็นของริบเพื่อพวกท่านเอง พวกท่านจะใช้สิ่งของที่ยึดมาของศัตรูของพวกท่านได้ คือพวกที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ประทานให้แก่พวกท่าน¹⁵ พวกท่านต้องกระทำด้วยวิธีการนี้ต่อเมืองทุกเมืองที่อยู่ห่างไกลจากพวกท่าน เมืองต่าง ๆ ที่ไม่ได้เป็นเมืองของชนชาติต่าง ๆ เหล่านี้¹⁶ ในเมืองต่าง ๆ ของประชาชนเหล่านี้ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังจะประทานให้แก่พวกท่านให้เป็นมรดก พวกท่านต้องไม่ปล่อยให้สิ่งใดรอดชีวิต

¹⁷ แต่พวกท่านต้องทำลายพวกเขาให้หมด คือชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเปอร์ส ชาวฮิไต และชาวเยบุส ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงบัญชาพวกท่านนั้น¹⁸ จงทำสิ่งนี้เพื่อว่าพวกท่านจะไม่ต้องสอนพวกท่านให้ทำตามวิถีที่น่ารังเกียจของพวกเขามาก เหมือนกับที่พวกเขาได้กระทำแก่พระต่าง ๆ ของพวกเขานั้น ถ้าหากพวกท่านทำ พวกท่านจะบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน¹⁹ เมื่อพวกท่านจะล้อมรอบเมืองหนึ่งเป็นเวลานาน ขณะที่พวกท่านทำสงครามเพื่อยึดครองเมืองนั้น พวกท่านต้องไม่ทำลายต้นไม้ต่าง ๆ ของเมืองนั้นโดยการใช้ขวานตัดโค่นพวกมัน เพราะพวกท่านต้องรับประทานผลจากพวกมัน ดังนั้นพวกท่านต้องไม่โค่นมันลง เพราะต้นไม้ในทุ่งนาเป็นชีวิตของมนุษย์ที่พวกท่านล้อมรอบอยู่นั้นใช่ไหม?²⁰ มีเพียงต้นไม้ต่าง ๆ ที่พวก

ท่านรู้ว่าไม่ใช่ต้นไม้สำหรับเป็นอาหาร พวกท่านสามารถทำลายและตัดได้ พวกท่านจะสร้างเครื่องล้อมเมืองเพื่อต่อสู้กับเมืองนั้นที่กำลังคร่าชีวิตพวกท่าน จนกว่าเมืองนั้นจะแตก

Chapter 21

¹ถ้ามีบางคนถูกฆ่าตายในทุ่งนาในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังประทานให้แก่พวกท่านครอบครองนั้น โดยที่ไม่รู้ว่าใครเป็นคนฆ่าเขาแล้ว² บรรดาผู้ใหญ่ของพวกท่านและพวกผู้พิพากษาของพวกท่านต้องออกไป และพวกเขาต้องวัดระยะทางถึงเมืองต่าง ๆ ที่อยู่ล้อมรอบคนนั้นที่ถูกฆ่า³ แล้ว บรรดาผู้ใหญ่ของเมืองที่อยู่ใกล้ศพคนตายมากที่สุดต้องนำวัวสาวตัวหนึ่งมาจากฝูง ซึ่งเป็นวัวที่ไม่เคยถูกใช้งานมาก่อน และไม่เคยเทียมแอกมาก่อน

⁴แล้วพวกเขาต้องนำวัวสาวตัวนั้นลงมากับเขาแห่งหนึ่งที่มีแม่น้ำไหล เป็นหุบเขาที่ไม่เคยถูกไถพรวนหรือหว่านเมล็ดมาก่อน และที่ในหุบเขาขึ้นพวกเขาต้องหักคอของวัวสาวตัวนั้น⁵ พวกปุโรหิต บรรดาเชื้อสายของคนแล้ว ต้องมาใกล้ คือพวกเขาที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงเลือกให้ปรนนิบัติพระองค์ และอวยพรประชาชนในพระนามของพระยาห์เวห์ จงฟังคำชี้แนะของพวกเขากลับมาเพราะถ้อยคำของพวกเขาคือเป็นคำตัดสินสำหรับทุกข้อพิพาทและสำหรับการประทุษร้ายทุกอย่าง⁶ บรรดาผู้ใหญ่ทั้งหมดของเมืองนั้นที่อยู่ใกล้คนที่ถูกฆ่าตายต้องชำระมือของพวกเขาเหนือวัวสาวตัวนั้นที่ถูกหักคอในหุบเขา⁷ และพวกเขาต้องตอบในเรื่องนี้และพูดว่า 'มือของพวกเราไม่ได้ทำให้โลหิตนี้ตก และดวงตาของเราไม่ได้มองเห็นมัน

⁸ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องให้อภัยต่อประชาชนอิสราเอลของพระองค์ คือผู้ที่พระองค์ได้ทรงไถ่มา และขอร้องอย่าเอาผิดสำหรับการหลั่งเลือดของผู้ที่ไร้ความผิดในท่ามกลางประชาชนอิสราเอลของพระองค์นี้เลย' แล้วการหลั่งโลหิตนั้นจะได้รับการยกโทษ⁹ ด้วยวิธีการนี้ พวกท่านจะเอาการหลั่งโลหิตของผู้ที่ไร้ความผิดของออกไปจากท่ามกลางพวกท่าน เมื่อพวกท่านทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์¹⁰ เมื่อพวกท่านออกไปทำสงครามกับพวกศัตรูของพวกท่านและพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะประทานชัยชนะให้แก่พวกท่าน และทำให้พวกเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกท่าน และพวกท่านจะเอาพวกเขามาเป็นเชลย

¹¹ถ้าท่านคนใดเห็นผู้หญิงสวยงามในท่ามกลางเชลยนั้น และท่านมีความปรารถนาต่อเธอและต้องการเอาเธอมาเป็นภรรยาของท่านเอง¹² แล้วท่านจะนำเธอมาที่บ้านของท่าน เธอจะโกนผมของเธอและตัดเล็บของเธอ¹³ แล้วเธอจะถอดเสื้อผ้าที่เธอกำลังสวมใส่เมื่อตอนที่เธอถูกจับเป็นเชลยออก และเธอจะอาศัยอยู่ในบ้านของท่านและไว้ทุกข์เพื่อบิดาของเธอและมารดาของเธอตลอดหนึ่งเดือนเต็ม หลังจากนั้นท่านจึงจะหลับนอนกับเธอและเป็นสามีของเธอได้ และเธอจะเป็นภรรยาของท่าน¹⁴ แต่ถ้าท่านไม่พึงพอใจเธอแล้ว ท่านสามารถปล่อยเธอไปในที่ที่เธอปรารถนาได้ แต่ท่านต้องไม่ขายเธอเพื่อแลกกับเงินอย่างเด็ดขาด และท่านต้องไม่ปฏิบัติต่อเธอเหมือนกับเป็นทาส เพราะท่านได้ทำให้เธอเสียเกียรติแล้ว

¹⁵ถ้าหากผู้ชายคนใดที่มีภรรยาสองคนและหนึ่งคนเป็นที่รักกับอีกคนเป็นที่เกลียดชัง และพวกเขารักทั้งสองคนได้ให้กำเนิดบุตรแก่เขา คือทั้งภรรยาที่เป็นที่รักและภรรยาที่เป็นที่เกลียดชัง ถ้าบุตรชายหัวปีเป็นของภรรยาคนที่ถูกเกลียดชัง¹⁶ แล้วในวันนั้นที่ผู้ชายคนนั้นทำให้บุตรชายของเขาได้รับมรดกที่เขาครอบครอง เขาต้องไม่ให้บุตรชายของภรรยาคนที่เป็นที่รักเป็นบุตรหัวปีก่อนบุตรชายของภรรยาคนที่เขาเกลียดชัง คือบุตรชายคนที่เป็นบุตรหัวปีก็แท้จริง¹⁷ แต่เขาต้องยอมรับบุตรชายหัวปีของภรรยาคนที่เขาเกลียดชังนั้น โดยการมอบส่วนแบ่งเป็นสองเท่าของทุกสิ่งที่เขาครอบครองแก่บุตรชายคนนั้น เพราะบุตรชายคนนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของกำลังของเขา สิทธิของบุตรหัวปีเป็นของเขา

¹⁸ถ้าหากมีผู้ชายคนหนึ่งมีบุตรชายที่ดื้อรั้นและกบฏที่จะไม่เชื่อฟังเสียงของบิดาของเขาหรือเสียงของมารดาของเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาจะตีเตือน บุตรชายก็จะไม่ฟังเสียงของพวกเขา¹⁹ ดังนั้นบิดาของเขาและมารดาของเขาต้องจับตัวเขาและนำเขาออกไปหาบรรดาผู้ใหญ่ของเมืองของเขาและไปที่ประตูเมืองของเขา²⁰ พวกเขาต้องพูดต่อบรรดาผู้ใหญ่ของเมืองของเขาว่า 'นี่คือบุตรชายของเราที่ดื้อรั้นและกบฏ เขาจะไม่เชื่อฟังเสียงของพวกเขา เขาเป็นคนตะกละและเนมาาย'

²¹แล้วผู้ชายทุกคนในเมืองของเขาต้องเอาก้อนหินขว้างเขาให้ตาย และพวกท่านจะกำจัดความชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่านได้ ชาวอิสราเอลทั้งหมดจะได้ยินเรื่องนี้และเกรงกลัว²² ถ้าหากผู้ชายคนหนึ่งได้ทำบาปซึ่งสมควรตายและเขาถูกฆ่าตาย และพวกท่านแขวนเขาไว้ที่ต้นไม้ต้นหนึ่ง²³ แล้วศพของเขาจะต้องไม่ถูกปล่อยให้ค้างคินบนต้นไม้ แต่พวกท่านต้องเผาศพของเขาในวันเดียวกันนั้น เพราะใครก็ตามที่ถูกแขวนนั้นก็ได้รับคำแช่งสาปโดยพระเจ้า จงเชื่อฟังคำบัญชานี้เพื่อว่าพวกท่านจะไม่ทำให้ดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังประทานให้แก่พวกท่านเป็นมรดกนั้นเป็นมลทิน

Chapter 22

¹พวกท่านต้องไม่มองดูวัวของเพื่อนชาวอิสราเอลหรือแกะของเขาพลัดหลงและนิ่งเฉยต่อพวกมัน พวกท่านต้องนำพวกมันกลับไปที่คนให้เขา² ถ้าหากเพื่อนชาวอิสราเอลของพวกท่านไม่ได้อยู่ใกล้พวกท่าน หรือถ้าพวกท่านไม่รู้จักเขา แล้วพวกท่านต้องนำสัตว์นั้นกลับบ้านที่มันอยู่ และมันต้องอยู่กับพวกท่านจนกว่าเขาจะมาตามหา มัน และจากนั้นพวกท่านต้องคืนมันให้แก่เขา³ พวกท่านต้องทำอย่างเดียวกันนี้กับลาของเขา พวกท่านต้องทำอย่างเดียวกันนี้กับเสื้อผ้านี้ของพวกท่าน พวกท่านต้องทำอย่างเดียวกันนี้กับทุกสิ่งที่เพื่อนชาวอิสราเอลของพวกท่านทำหาย สิ่งใดที่เขาค้นหาและพวกท่านได้พบ พวกท่านต้องไม่นิ่งเฉย⁴ พวกท่านต้องไม่มองดูลาของเพื่อนชาวอิสราเอลของพวกท่านหรือวัวของเขาตกลงไปจากถนน และนิ่งเฉยต่อพวกมัน พวกท่านต้องช่วยเขาจุดมันขึ้นมาอีกครั้ง

⁵ผู้หญิงต้องไม่สวมเครื่องแต่งกายของผู้ชาย และผู้ชายก็ต้องไม่สวมเครื่องแต่งกายของผู้หญิง เพราะใครก็ตามที่กระทำสิ่งเหล่านี้ก็เป็นที่รังเกียจต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่าน⁶ ถ้ามีรังนกตกอยู่บนถนนต่อหน้าต่อตาพวกท่าน ในต้นไม้ต้นใด หรือบนพื้นดิน ซึ่งในรังนกมีลูกนกเล็ก ๆ หรือไข่นก และแม่ของมันนั่งกกลูกเล็กหรือไข่เหล่านั้นอยู่ พวกท่านต้องไม่พรวนแม่ไปจากลูกเล็ก ๆ ของมัน⁷ พวกท่านต้องปล่อยแม่ของมันไป แต่ลูกเล็ก ๆ ของมัน พวกท่านสามารถ

เอามาได้ จงเชื่อฟังคำบัญชานี้เพื่อพวกท่านจะไปดีมาดี และพวกท่านจะมีชีวิตยืนยาวตลอดวันเวลาของพวกท่าน⁸ เมื่อพวกท่านสร้างบ้านใหม่หลังหนึ่ง แล้วพวกท่านต้องทำราบบันไดขึ้นไปบนหลังคาของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะไม่ทำให้โลหิตไหลบนบ้านของพวกท่านถ้าหากมีใครตกลงมาจากที่นั้น

⁹พวกท่านต้องไม่ทำสวนอุ่นด้วยการหว่านเมล็ดพันธุ์สองชนิดพร้อมกัน เพื่อการเก็บเกี่ยวทั้งหมดนั้นจะไม่เป็นมลทินต่อวิสุทธิสถาน คือเมล็ดพันธุ์ที่พวกท่านได้หว่านและผลผลิตจากสวนอุ่นนั้น¹⁰ พวกท่านต้องไม่ใช้วัวและลาไถพรวนด้วยกัน¹¹ พวกท่านต้องไม่สวมใส่เสื้อผ้าที่ทอขนแกะและผ้าลินินเข้าด้วยกัน¹² พวกท่านต้องทำฟูกห้อยเอาไว้ที่มุมทั้งสี่ด้านของเสื่อคลุมที่พวกท่านสวมใส่¹³ ถ้ามีชายคนหนึ่งมีภรรยาคนหนึ่ง กลับนอนกับเธอ และจากนั้นก็เกลียดชังเธอ

¹⁴และจากนั้นก็กล่าวหาทำให้เธออับอายและทำให้เธอเสียชื่อเสียง และพูดว่า 'ข้าพเจ้ารับเอาผู้หญิงคนนีมา แต่เมื่อข้าพเจ้าเข้าใกล้เธอ ข้าพเจ้าพบว่าเธอไม่ใช่หญิงบริสุทธิ์'¹⁵ แล้วบิดาและมารดาของหญิงสาวนั้นต้องพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของเธอต่อบรรดาผู้ใหญ่ที่ประตูเมือง¹⁶ บิดาของหญิงสาวนั้นต้องพูดต่อบรรดาผู้ใหญ่ว่า 'ข้าพเจ้าได้มอบลูกสาวของข้าพเจ้าให้กับชายคนนี้เป็นภรรยา และเขากลับเกลียดชังเธอ'¹⁷ ถูกเถิด เขาได้กล่าวหาให้เธออับอายและพูดว่า 'ข้าพเจ้าพบว่าลูกสาวของข้าพเจ้าไม่ใช่หญิงบริสุทธิ์' แต่นี่คือหลักฐานแสดงความเป็นหญิงบริสุทธิ์ของลูกสาวของข้าพเจ้า' แล้วพวกเขาจะคลี่เสื้อผ้านั้นออกต่อหน้าบรรดาผู้ใหญ่ของเมืองนั้น¹⁸ บรรดาผู้ใหญ่ของเมืองนั้นต้องนำตัวผู้ชายคนนั้นมาและลงโทษเขา

¹⁹และพวกเขาต้องปรับเงินชายคนนั้นเป็นจำนวนหนึ่งร้อยเชเชล และมอบเงินนั้นให้กับบิดาของหญิงสาวคนนั้น เพราะชายคนนั้นได้ทำให้เสียชื่อเสียงเรื่องความบริสุทธิ์ของอิสราเอล เธอต้องเป็นภรรยาของเขา เขาไม่สามารถส่งเธอไปไหนได้ตลอดชีวิตของเขา²⁰ แต่ถ้าสิ่งนี้เป็นเรื่องจริงที่พิสูจน์ได้ว่าหญิงสาวนั้นไม่มีความบริสุทธิ์²¹ แล้วพวกเขาต้องนำหญิงสาวนั้นมาที่ประตูบ้านของบิดาของเธอ และพวกผู้ชายในเมืองของเธอต้องเอาก้อนหินขว้างเธอให้ตาย เพราะเธอได้ประพฤติอย่างน่าอับอายในอิสราเอล ประพฤติเยี่ยงโสเภณีในบ้านของบิดาของเธอ และพวกท่านจะกำจัดความชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่าน²² ถ้าหากมีผู้ชายคนหนึ่งที่ถูกจับได้ว่าไปกลับนอนกับผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้แต่งงานกับผู้ชายอีกคนแล้ว พวกเขาต้องตายทั้งคู่ คือผู้ชายคนนั้นที่กำลังกลับนอนกับผู้หญิงคนนั้นและผู้หญิงคนนั้นเองด้วย และพวกท่านจะกำจัดความชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่าน

²³ถ้าหากมีหญิงสาวคนหนึ่งที่เป็นหญิงบริสุทธิ์ ได้หมั้นกับผู้ชายคนหนึ่ง และมีผู้ชายอีกคนหนึ่งพบเธอในเมืองและกลับนอนกับเธอ²⁴ จงนำพวกเขาสองคนมาที่ประตูเมือง และเอาก้อนหินขว้างพวกเขาให้ตาย พวกท่านต้องเอาหินขว้างหญิงสาวคนนั้น เพราะเธอไม่ได้ส่งเสียงร้อง แม้ว่าเธออยู่ในเมืองนั้น พวกท่านต้องเอาหินขว้างผู้ชายคนนั้น เพราะเขาข่มขืนภรรยาของเพื่อนบ้านของเขา และพวกท่านจะกำจัดความชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่าน²⁵ แต่ถ้าหากผู้ชายคนนั้นไปพบหญิงสาวที่หมั้นแล้วในทุ่งนา และถ้าหากเขาจับกุมเธอและกลับนอนกับเธอ ดังนั้นชายคนนั้นที่กลับนอนกับเธอจะต้องตายเพียงคนเดียว²⁶ แต่พวกท่านไม่ต้องทำสิ่งใดต่อหญิงสาวคนนั้น ไม่มีความบาปที่สมควรตายในหญิงสาวคนนั้น เพราะกรณีนี้เป็นเหมือนกับผู้ชายคนหนึ่งได้ทำร้ายเพื่อนบ้านของเขาและฆ่าเขา

²⁷เพราะเขาได้พบเธอในทุ่งนา หญิงสาวที่หมั้นแล้วได้ส่งเสียงร้อง แต่ไม่มีใครช่วยเธอให้รอดพ้นได้²⁸ ถ้าหากชายคนหนึ่งพบหญิงสาวคนหนึ่งที่เป็นหญิงบริสุทธิ์แต่ยังไม่ได้หมั้น และถ้าเขาจับกุมเธอและกลับนอนกับเธอ และถ้าพวกเขาถูกจับได้²⁹ แล้วผู้ชายคนนั้นที่ได้กลับนอนกับเธอต้องให้เงินห้าสิบเชเชลกลับบิดาของหญิงสาวคนนั้น และเธอต้องเป็นภรรยาของเขา เพราะเขาได้ทำให้เธอเสียเกียรติ เขาต้องไม่ไล่เธอไปจนตลอดชีวิตของเขา³⁰ ผู้ชายคนหนึ่งต้องไม่เอาภรรยาของบิดาของเขามาเป็นภรรยาของเขาเอง เขาต้องไม่เอาสิทธิในการสมรสของบิดาของเขาไป

Chapter 23

¹ต้องไม่มีผู้ชายคนใดที่บาดเจ็บโดยการถูกตอนหรือถูกตัดอวัยวะจะเข้าในที่ชุมนุมของพระยาห์เวห์² ต้องไม่มีลูกนอกกฎหมายคนใดมีส่วนร่วมในที่ชุมนุมของพระยาห์เวห์ ไปจนถึงชนรุ่นที่สี่ของเชื้อสายของเขา ในท่ามกลางพวกเขาจะไม่มีสักคนเดียวที่มีส่วนร่วมในที่ชุมนุมของพระยาห์เวห์³ คนอัมโมหรือคนโมอับจะไม่สามารถมีส่วนร่วมในที่ชุมนุมของพระยาห์เวห์ ไปจนถึงชนรุ่นที่สี่ของเชื้อสายของเขา ในท่ามกลางพวกเขาจะไม่มีสักคนเดียวที่มีส่วนร่วมในที่ชุมนุมของพระยาห์เวห์ได้⁴ นี่เพราะพวกเขาไม่ได้ต้อนรับพวกท่านด้วยขนมปังและน้ำดื่มตามทางเมื่อพวกท่านได้ออกมาจากอียิปต์ และเพราะพวกเขาได้วางบาปอาชญาของเบโธราจากเปโตรในอารามนาหะราอิมให้มาแข่งสาปพวกท่าน

⁵แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านไม่ได้ฟังเสียงของบาปอาชญา พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้เปลี่ยนคำสาปให้กลายเป็นพระพรสำหรับพวกท่านแทน เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงรักพวกท่าน⁶ พวกท่านต้องไม่แสวงหาสันติสุขหรือความเจริญรุ่งเรืองของพวกท่าน ในตลอดชีวิตของพวกท่าน⁷ พวกท่านต้องไม่เกลียดชังคนเอโดม เพราะเขาเป็นพี่น้องของพวกท่าน พวกท่านต้องไม่รังเกียจคนอียิปต์เพราะเหตุที่พวกท่านเคยเป็นคนต่างชาติในดินแดนของเขามาก่อน⁸ เชื้อสายของชนรุ่นที่สามที่ถือกำเนิดจากพวกเขาจะสามารถมีส่วนร่วมในที่ชุมนุมของพระยาห์เวห์ได้

⁹เมื่อพวกท่านตั้งขบวนกองทัพเพื่อต่อสู้กับเหล่าศัตรูของพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านต้องรักษาตัวเองให้พ้นจากสิ่งชั่วร้ายทุกอย่าง¹⁰ ถ้าหากในท่ามกลางพวกท่าน มีผู้ชายคนใดที่เป็นมลทินเพราะสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขาในเวลากลางคืน แล้วเขาต้องออกไปจากค่ายของกองทัพนั้น เขาต้องไม่กลับเข้ามาในค่ายอีก¹¹ เมื่อถึงเวลาเย็น เขาต้องชำระตัวให้สะอาดด้วยน้ำ เมื่อดวงอาทิตย์ตก เขาจึงจะกลับเข้ามาในค่ายได้¹² พวกท่านต้องมีสถานที่แห่งหนึ่งภายนอกค่ายที่พวกท่านจะไปได้ด้วย

¹³และพวกท่านจะมีอุปกรณ์บางอย่างในท่ามกลางอุปกรณ์ต่าง ๆ ของพวกท่านเพื่อใช้ขุดดิน เมื่อพวกท่านนั่งยอง ๆ ลงเพื่อขับถ่ายด้วยตัวเอง พวกท่านต้องขุดดินด้วยอุปกรณ์นั้นและจากนั้นจึงกลบดินปิดสิ่งที่ออกมาจากพวกท่านเอาไว้¹⁴ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงดำเนินในท่ามกลางค่ายของพวกท่านเพื่อประทานชัยชนะและเพื่อมอบเหล่าศัตรูให้แก่พวกท่าน ด้วยเหตุนี้ค่ายของพวกท่านต้องบริสุทธิ์ เพื่อพระองค์จะไม่ทรงทอดพระเนตรเห็นสิ่งที่เป็นมลทินใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านและหันหนีจากพวกท่าน¹⁵ พวกท่านต้องไม่มอบทาสคนหนึ่งที่ได้หนีมาจากเจ้านายของเขาคืนให้แก่เจ้านายของเขา¹⁶ จงยอมให้เขาอาศัยอยู่กับพวกท่าน ไม่ว่าในเมืองใดที่เขาเลือก อย่างใดที่เขา

¹⁷ ต้องไม่มีโสเภณีในพิธีศาสนาในท่ามกลางบุตรหญิงทั้งหลายของอิสราเอล และต้องไม่มีโสเภณีในพิธีศาสนาในท่ามกลางบุตรชายทั้งหลายของอิสราเอล¹⁸ พวกท่านต้องไม่นำคำจ้างของโสเภณีหรือคำจ้างของสุนัขเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเพื่อการปฏิญาณใด ๆ เพราะทั้งสองสิ่งเหล่านี้เป็นที่น่ารังเกียจต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน¹⁹ พวกท่านต้องไม่คิดดอกเบี้ยกับพี่น้องชาวอิสราเอล ไม่ว่าดอกเบี้ยเงิน ดอกเบี้ยอาหาร หรือ ดอกเบี้ยของสิ่งใด ๆ ที่ให้ยืมเพื่อเอาดอกเบี้ย

²⁰ ต่อคนต่างชาติ พวกท่านสามารถให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ยได้ แต่ต่อพี่น้องชาวอิสราเอลของพวกท่าน พวกท่านต้องไม่ให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย เพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงอวยพรพวกท่านในทุกสิ่งที่มือของพวกท่านกระทำ ในดินแดนนั้นที่พวกท่านกำลังเข้าไปยึดครอง²¹ เมื่อพวกท่านให้คำสาบานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พวกท่านต้องไม่ช้าในการทำให้คำสาบานนั้นสำเร็จ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะเรียกร้องสิ่งนั้นจากพวกท่านแน่นอน การไม่ทำให้คำสาบานสำเร็จก็เป็นความบาป²² แต่ถ้าพวกท่านจะระงับการให้คำสาบาน ก็จะไม่เป็นความบาปแก่พวกท่าน

²³ สิ่งนั้นที่ได้ออกมาจากปากของพวกท่าน พวกท่านต้องปฏิบัติและทำตาม คือสิ่งที่พวกท่านได้ให้คำสาบานเอาไว้ต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน สิ่งใด ๆ ก็ตามที่พวกท่านได้สัญญาด้วยปากของพวกท่านโดยสมัครใจ²⁴ เมื่อพวกท่านเข้าไปในสวนองุ่นของเพื่อนบ้านของพวกท่าน พวกท่านสามารถรับประทานผลองุ่นได้มากตามที่พวกท่านปรารถนา แต่อย่าเก็บผลองุ่นใส่ตะกร้าของพวกท่าน²⁵ เมื่อพวกท่านเข้าไปในทุ่งนาของเพื่อนบ้านของพวกท่าน พวกท่านสามารถใช้มือของพวกท่านเด็ดรวงข้าว แต่จงอย่าใช้เคียวเกี่ยวรวงข้าวของเพื่อนบ้านของพวกท่าน

Chapter 24

¹ เมื่อมีผู้ชายคนหนึ่งมารับภรรยาและแต่งงานกับเธอ ถ้าหากเธอไม่เป็นที่พึงพอใจในสายตาของเขาเพราะเขาได้พบสิ่งที่ไม่เหมาะสมในตัวเธอ แล้วเขาต้องเขียนหนังสือหย่าให้แกเธอฉบับหนึ่ง ใส่ไว้ในมือของเธอ และไล่เธอออกไปจากบ้านของเขา² เมื่อเธอได้ออกมาจากบ้านของเขา เธอสามารถไปเป็นภรรยาของผู้ชายอีกคนหนึ่งได้³ ถ้าหากสามีคนที่สองเกลียดเธอและเขียนหนังสือหย่าให้แกเธอ ใส่ไว้ในมือของเธอ และไล่เธอออกไปจากบ้านของเขา หรือถ้าหากสามีคนที่สองตาย คือผู้ชายคนที่ได้รับเธอมาเป็นภรรยาของเขา⁴ แล้วสามีคนแรกของเธอ คือคนที่ได้ไล่เธอออกจากบ้านคนแรก จะไม่สามารถรับเธอกลับมาเป็นภรรยาของเขาได้อีก หลังจากที่เธอได้กลายเป็นคนที่ไม่บริสุทธิ์แล้ว เพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระยาห์เวห์ พวกท่านต้องไม่ทำในดินแดนนั้นมีความผิด คือดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงประทานให้แก่พวกท่านเป็นมรดก

⁵ เมื่อมีผู้ชายคนหนึ่งมีภรรยาใหม่คนหนึ่ง เขาจะไม่ไปอ้อมรอบกับกองทัพ ไม่ว่าเขาจะได้รับคำสั่งให้ไปทำหน้าที่ในกองทัพใด ๆ ก็ตาม เขาจะเป็นอิสระเพื่อจะอยู่ที่บ้านเป็นเวลาหนึ่งปีและจะขึ้นชมอยู่กับภรรยาของเขาที่เขาได้รับมานั้น⁶ อย่าให้คนใดยึดไม่หรือห็นไม่เอาไว้เป็นประกัน เพราะนั่นจะเป็นการยึดเอาชีวิตของบุคคลหนึ่งไว้เป็นประกัน⁷ ถ้าหากผู้ชายคนหนึ่งถูกจับได้ว่าลักพาตัวพี่น้องคนใดของเขาไปจากท่ามกลางชนอิสราเอล และทำให้เขาเป็นทาสและขายเขา คนที่ขโมยนั้นต้องตาย และพวกท่านจะกำจัดความชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่าน⁸ จงระวังเกี่ยวกับโรคเรื้อนใด ๆ เพื่อพวกท่านจะเอาใจใส่ในการปฏิบัติและทำตามคำสั่งสอนทุกอย่างที่ได้มอบเอาไว้ให้แก่พวกท่านตามที่บรรดาปุโรหิต คนเลวีทั้งหลาย ได้สอนพวกท่าน ตามที่ข้าพเจ้าได้บัญชาทั้งหมดนั้น เพื่อพวกท่านจะกระทำตาม

⁹ จงระลึกถึงสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำต่อมิเรียมเมื่อพวกท่านได้กำลังออกมาจากอียิปต์¹⁰ เมื่อพวกท่านให้เพื่อนบ้านของพวกท่านยืมสิ่งใด ๆ พวกท่านต้องไม่เข้าไปในบ้านของเขาเพื่อยึดของประกัน¹¹ พวกท่านจะยืนอยู่ด้านนอก และผู้ชายคนนั้นที่พวกท่านได้ให้ยืมจะนำของประกันออกมาให้แก่พวกท่าน¹² ถ้าหากเขาเป็นคนยากจน พวกท่านต้องไม่นอนหลับโดยมีของประกันของเขาอยู่ในการครอบครองของพวกท่าน¹³ พวกท่านต้องคืนของประกันให้แก่เขาก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน เพื่อเขาจะสามารถใช้เสื้อคลุมห่มเวลานอนหลับและอวยพรพวกท่าน สิ่งนี้เป็นความชอบธรรมสำหรับพวกท่านต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน

¹⁴ พวกท่านต้องไม่กดขี่ลูกจ้างที่ยากจนและขัดสน ไม่ว่าเขาจะเป็นพี่น้องชาวอิสราเอลของพวกท่าน หรือเป็นคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ในดินแดนของพวกท่านภายในประตูเมืองใด ๆ ของพวกท่านก็ตาม¹⁵ ในแต่ละวัน พวกท่านต้องจ่ายค่าจ้างให้แก่เขา ดวงอาทิตย์ต้องไม่ตกถึงดินก่อนที่เรื่องนี้จะได้รับการสะสาง เพราะเขายากจนและมีใจจดจ่ออยู่กับค่าจ้างนั้น จงกระทำสิ่งนี้เพื่อเขาจะไม่ร้องทูลกล่าวหาพวกท่านต่อพระยาห์เวห์ และเพื่อจะไม่เป็นความบาปที่พวกท่านได้กระทำ¹⁶ พ่อแม่ทั้งหลายต้องไม่ถูกทำให้ถึงแก่ความตายแทนพวกลูกของพวกเขานะ พวกลูกต้องไม่ถูกทำให้ถึงแก่ความตายแทนพ่อแม่ของพวกเขา แต่ทุกคนต้องถูกทำให้ถึงแก่ความตายเพราะความบาปของเขาเอง

¹⁷ พวกท่านต้องไม่ใช่กำลังบังคับเพื่อเอาความยุติธรรมไปจากคนต่างชาติหรือจากลูกกำพร้า หรือยึดเสื้อคลุมของหญิงม่ายเป็นของประกัน¹⁸ แต่พวกท่านต้องระลึกถึงเมื่อพวกท่านเป็นทาสในอียิปต์ และที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงช่วยกู้พวกท่านจากที่นั่น ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงสั่งสอนพวกท่านให้เชื่อฟังคำบัญชา¹⁹ เมื่อพวกท่านเก็บเกี่ยวในทุ่งนาของพวกท่าน และถ้าพวกท่านได้ลืมพ่อนข้าวมัดหนึ่งเอาไว้ในทุ่งนา นั้น พวกท่านต้องไม่กลับไปเอา มันต้องเป็นของคนต่างชาติ ของลูกกำพร้า หรือของหญิงม่าย เพื่อที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงอวยพรพวกท่านในการทำงานทุกอย่างที่มือของพวกท่านกระทำ

²⁰ เมื่อพวกท่านเขย่าต้นมะกอก พวกท่านต้องไม่กลับไปกิ่งเดิมอีก มันจะต้องเป็นของคนต่างชาติ ของลูกกำพร้า หรือของหญิงม่าย²¹ เมื่อพวกท่านเก็บผลองุ่นในสวนองุ่นของพวกท่าน พวกท่านต้องไม่เก็บซ้ำที่เดิมอีก สิ่งที่เหลืออยู่จะเป็นของคนต่างชาติ เป็นของลูกกำพร้า และเป็นของหญิงม่าย²² พวกท่านต้องระลึกถึงเมื่อพวกท่านเป็นทาสอยู่ในดินแดนอียิปต์ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงสั่งสอนพวกท่านให้เชื่อฟังคำบัญชา

Chapter 25

¹ถ้าหากมีข้อพิพาทเกิดขึ้นระหว่างมนุษย์ด้วยกันและพวกเขาไปที่ศาล และผู้พิพากษาตัดสินคดีของพวกเขา แล้วพวกเขาจะประกาศว่าไร้ผิดสำหรับคนที่ชอบธรรมและประกาศลงโทษคนที่ทำชั่ว² ถ้าหากคนที่ทำผิดสมควรได้รับการไต่สวน แล้วผู้พิพากษาจะให้เขานอนลงและไต่สวนต่อหน้าผู้พิพากษาพร้อมกับคำสั่งให้โยยตีที่ครั้งแล้วแต่การกระทำผิดของคนนั้น³ ผู้พิพากษาจะให้เขาถูกโยยตีสี่สิบครั้งก็ได้ แต่เขาต้องไม่ถูกโยยตีเกินกว่าจำนวนนั้น เพราะถ้าหากเขาสมควรถูกโยยตีมากกว่าจำนวนนั้นและโยยตีเขามากเกินกว่านั้น แล้วพี่น้องชาวอิสราเอลของพวกเขาจะถูกทำให้เสียเกียรติต่อหน้าต่อตาของพวกเขา⁴ พวกเขาจะต้องไม่เอาตะกร้าครอบปากไว้เมื่อขณะที่มันบ่นว่าอยู่

⁵ถ้าหากมีพี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันและหนึ่งในคนในพวกเขาตาย โดยไม่มีบุตรชายแม้สักคนเดียว แล้วภรรยาของคนที่ยาตายต้องไม่แต่งงานกับคนภายนอกครอบครัวนี้ แต่พี่น้องชายของสามีของเธอต้องหลับนอนกับเธอและรับเธอมาเป็นภรรยาของเขา และทำหน้าที่สามีให้กับเธอแทนพี่ชายของเขา⁶ สิ่งนี้เพื่อที่บุตรหัวปีที่เขาให้กำเนิดจะสืบเชื้อของพี่ชายคนที่ตายไปแล้วนั้น เพื่อว่าชื่อของเขาจะไม่ถูกลบไปจากอิสราเอล⁷ แต่ถ้าพี่ชายคนนั้นไม่ปรารถนารับภรรยาของพี่ชายของเขามาเป็นภรรยาตนเอง แล้วภรรยาของพี่ชายของเขาต้องไปตั้งเมืองเพื่อหาบรรดาผู้ใหญ่และพูดว่า 'พี่น้องชายของสามีของฉันได้ฉีกเสื้อที่จะยกชื่อของพี่ชายของเขาในอิสราเอล เขาจะไม่ปฏิบัติหน้าที่พี่น้องชายของสามีต่อฉัน'

⁸แล้วบรรดาผู้ใหญ่ของเมืองของเขาต้องเรียกเขามาและพูดกับเขา แต่ถ้าหากเขายังยืนกรานและพูดว่า 'ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะรับเธอเป็นภรรยา'⁹ แล้วภรรยาของพี่ชายของเขาต้องขึ้นมาหาเขาต่อหน้าบรรดาผู้ใหญ่ ถอดรองเท้าแตะของเขาจากเท้าของเขา และถ่มน้ำลายรดหน้าเขา เธอต้องตอบเขาและพูดว่า 'นี่คือสิ่งที่สมควรกระทำต่อผู้ชายคนนั้นที่ไม่สร้างวงศ์ตระกูลของพี่ชายของเขา'¹⁰ ชื่อของเขาจะถูกเรียกในอิสราเอลว่า 'วงศ์ตระกูลของเขาที่รองเท้าแตะถูกถอดออก'

¹¹ถ้าหากมีผู้ชายต่อสู้กัน และภรรยาของหนึ่งคนในนั้นมาเพื่อช่วยชีวิตสามีของเธอจากมือของคนหนึ่งที่ทำร้ายเขา และถ้าหากเธอยื่นมือของเธอออกมาและจับของลับของเขา¹² แล้วพวกเขาก็ต้องตัดมือของเธอทิ้ง สายตาของพวกเขาต้องไม่มีความสงสัย¹³ พวกเขาต้องไม่มียูกดุน้ำหนักที่แตกต่างกันในกระเปาะของพวกเขา ใหญ่อันหนึ่งและเล็กอันหนึ่ง¹⁴ พวกเขาต้องไม่มียูกดุน้ำหนักที่แตกต่างกันในบ้านของพวกเขา ใหญ่อันหนึ่งและเล็กอันหนึ่ง¹⁵ พวกเขาต้องมีลูกดุน้ำหนักอันที่ถูกต้องและแม่นยำ พวกเขาต้องมีเครื่องตวงวัดอันที่ถูกต้องและแม่นยำ เพื่อว่าชีวิตของพวกเขาจะยืนยาวในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขากำลังประทานให้แก่พวกเขา

¹⁶เพราะทุกคนที่ทําย่างนั้น ทุกคนที่กระทำอย่างนั้นไม่ชอบธรรมนั้น ก็เป็นที่น่ารังเกียจต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา¹⁷ จงระลึกถึงสิ่งที่คนอามาเลขกระทำต่อพวกเขาตามหนทางเมื่อพวกเขาได้ออกจากอียิปต์¹⁸ การที่พวกเขาได้มาพบกันอย่างไรตามหนทางนั้นและการที่เขาคิดพวกเขาตามหนทางนั้นอย่างไร ทุกคนที่อ่อนกำลังในกองหลังของพวกเขา เมื่อพวกเขาอ่อนล้าและอ่อนแรง เขาไม่ได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้า¹⁹ ด้วยเหตุนี้ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ประทานการพิชิตจากเหล่าศัตรูทั้งหมดของพวกเขา ในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขากำลังประทานให้แก่พวกเขาเพื่อยึดครองเป็นมรดกนั้น พวกเขาต้องไม่ลืมว่าพวกเขาต้องทำให้คนอามาเลขสูญสิ้นไปจากความทรงจำภายใต้ท้องฟ้านี้

Chapter 26

¹เมื่อพวกเขาได้เข้าไปในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขากำลังประทานให้แก่พวกเขาเป็นมรดกนั้น และเมื่อพวกเขายึดครองดินแดนนั้นและอาศัยอยู่ในนั้น² แล้วพวกเขาต้องเอาผลแรกของการเก็บเกี่ยวทั้งหมดของแผ่นดินที่พวกเขาได้นำเข้ามาจากดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขากำลังประทานให้แก่พวกเขา พวกเขาต้องนำผลเหล่านั้นใส่ในตะกร้าและไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจะทรงเลือกให้เป็นที่ตั้งสถานนมัสการของพระองค์³ พวกเขาต้องไปหาปุโรหิตผู้ที่กำลังปรนนิบัติในเวลานั้นและพูดกับเขาว่า 'ในวันนี้ข้าพเจ้ายอมรับต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาว่า ข้าพเจ้าได้มาถึงดินแดนนี้ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาต่อบรรพบุรุษของพวกเขาเราจะประทานให้แก่พวกเขา'⁴ ปุโรหิตต้องรับตะกร้านั้นจากมือของพวกเขาและวางมันลงต่อหน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

⁵พวกเขาต้องพูดต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาว่า 'บรรพบุรุษของข้าพเจ้าคือชาวอารัมผู้ร่อนเร่ เขาได้ลงไปยังอียิปต์และอาศัยอยู่ที่นั่นและประชาชนของเขาเป็นจำนวนน้อย ที่นั่นเขาได้กลายเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ เข่มแข็ง และมีประชาชนหนาแน่น'⁶ ชาวอียิปต์ได้ปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างเลวร้ายและได้ทรมาณพวกเขา พวกเขาได้ให้เขาทำงานเยี่ยงทาส⁷ เราได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเขา และพระองค์ได้ทรงฟังเสียงของพวกเขาและได้ทอดพระเนตรเห็นความทรมานของพวกเขา การทำงานหนักของพวกเขา และการถูกกดขี่ของพวกเขา⁸ พระยาห์เวห์ได้ทรงนำเราออกจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ ด้วยพระกรที่เหยียดออก ด้วยสิ่งที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่งใหญ่ต่าง ๆ ด้วยหมายสำคัญต่างๆ และด้วยการอัศจรรย์ต่างๆ

⁹และพระองค์ได้ทรงนำพวกเขามาที่สถานที่แห่งนี้และได้ทรงประทานดินแดนนี้แก่พวกเขา คือดินแดนหนึ่งที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์¹⁰ ดูเถิดเวลานี้ข้าพเจ้าได้นำผลแรกของการเก็บเกี่ยวของแผ่นดินที่พระองค์ คือพระยาห์เวห์ ได้ประทานให้แก่ข้าพเจ้า¹¹ พวกเขาต้องวางมันลงต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาและนมัสการต่อพระพักตร์ของพระองค์¹² และพวกเขาต้องขึ้นขยนิบัติในทุกสิ่งที่ที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขา เพื่อครอบครัวของพวกเขา คือตัวพวกเขาและคนเลว และคนต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา¹³ เมื่อพวกเขาได้เสร็จสิ้นจากการถวายสืบลดทั้งหมดของการเก็บเกี่ยวของพวกเขาในปีที่สามแล้ว นั่นคือ ปีแห่งการถวายสืบลด แล้วพวกเขาต้องมอบสิ่งนั้นให้กับคนเลว แก่คนต่างชาติ แก่ลูกกำพร้า และแก่หญิงม่าย เพื่อว่าพวกเขาจะสามารถรับประทานภายในประตูเมืองต่าง ๆ ของพวกเขาและอื่นหน้า

¹⁴พวกเขาต้องพูดต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาว่า 'ข้าพเจ้าได้นำสิ่งต่างๆ ที่เป็นของพระยาห์เวห์ออกจากบ้านของข้าพเจ้า และได้มอบสิ่งเหล่านั้นแก่คนเลว แก่คนต่างชาติ แก่ลูกกำพร้า และแก่หญิงม่าย ตามพระบัญญัติทั้งสิบของพระองค์ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ละเมิดพระบัญญัติของพระองค์แม้แต่ข้อเดียว และไม่ได้อะไร¹⁵ ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานสิ่งใดจากสิ่งเหล่านั้นในการวิพากษ์ของข้าพเจ้า หรือข้าพเจ้าไม่ได้วางมัน

ไว้ในที่ใดเมื่อข้าพเจ้าไม่บริสุทธิ์ หรือข้าพเจ้าไม่ได้มอบสิ่งใดๆ ของสิ่งเหล่านั้นเพื่อให้เกียรติแก่คนตาย ข้าพเจ้าได้ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้ากระทำ¹⁵ ขอทอพระเนตรลงมาจากวิสุทธิสถานที่พระองค์ทรงประทับ คือจากสวรรค์ และขอร้องอวยพรประชาชนอิสราเอลของพระองค์ และดินแดนที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกเรา ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา คือดินแดนหนึ่งที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์

¹⁶วันนี้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังทรงบัญชาพวกท่านให้เชื่อฟังกฎหมายและกฎเกณฑ์ต่างๆ เหล่านี้ ดังนั้นพวกท่านจะถือรักษาถ้อยคำเหล่านี้และทำตามด้วยสิ้นสุดใจและด้วยสิ้นสุดจิตของพวกท่าน¹⁷ พวกท่านได้ประกาศในวันนี้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกท่าน และที่พวกท่านจะดำเนินในทางทั้งหลายของพระองค์และถือรักษากฎหมายต่างๆ ของพระองค์ พระบัญญัติต่างๆ ของพระองค์ และกฎเกณฑ์ต่างๆ ของพระองค์ และที่พวกท่านจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์¹⁸วันนี้พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศว่าพวกท่านเป็นประชาชนที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์เอง ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่พวกท่าน และที่พวกท่านต้องถือรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์¹⁹ และพระองค์จะตั้งพวกท่านให้สูงเหนือชนชาติอื่นๆ ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และพวกท่านจะรับคำสรรเสริญ ชื่อเสียง และเกียรติ พวกท่านจะเป็นประชาชนที่ถูกแยกเอาไว้เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เหมือนอย่างที่เราได้ตรัสแล้วนั้น

Chapter 27

¹โมเสสและบรรดาผู้ใหญ่ของอิสราเอลได้บัญชาประชาชนและพูดว่า "จงถือรักษาพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้าบัญชาแก่พวกท่านในวันนี้² ในวันนี้เมื่อพวกท่านจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่ดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังประทานให้แก่พวกท่าน พวกท่านต้องตั้งหินก้อนใหญ่จำนวนหนึ่งขึ้นและฉาบปูน³ พวกท่านต้องเขียนถ้อยคำต่างๆ ของกฎหมายนี้เมื่อพวกท่านได้ข้ามไป เพื่อพวกท่านจะสามารถเข้าสู่ดินแดนซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังประทานให้แก่พวกท่าน คือดินแดนที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้ทรงสัญญาแก่พวกท่าน

⁴เมื่อพวกท่านได้ข้ามผ่านแม่น้ำจอร์แดน จงตั้งหินเหล่านี้ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ ที่บนภูเขาเอบาล และฉาบหินเหล่านั้นด้วยปูนขาว⁵ ที่นั่นพวกท่านต้องสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน คือแท่นบูชาที่ทำจากหินทั้งหลาย แต่พวกท่านต้องไม่ใช้เครื่องมือเหล็กสกัดก้อนหินเหล่านั้น⁶ พวกท่านต้องสร้างแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจากหินที่ยังไม่ได้สกัด พวกท่านต้องเผาเครื่องบูชาบนแท่นบูชานั้นถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน⁷ และพวกท่านจะถวายเครื่องสันติบูชาและรับประทานที่นั่น พวกท่านจะชื่นชมยินดีต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน⁸ พวกท่านจะเขียนถ้อยคำทั้งหมดที่เป็นกฎหมายนี้อย่างชัดเจนบนหินเหล่านั้น"

⁹โมเสสและบรรดาปุโรหิตทั้งหลาย คนเลวี่ทั้งหลาย ได้กล่าวต่อชนอิสราเอลทั้งหมดและพูดว่า "อิสราเอลเอ๋ย จงเขียนและฟัง ในวันนี้พวกท่านได้มาเป็นประชาชนของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน¹⁰ ด้วยเหตุนี้พวกท่านต้องเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและเชื่อฟังพระบัญญัติต่างๆ และกฎหมายของพระองค์ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้¹¹ โมเสสได้บัญชาประชาชนในวันเดียวกันและพูดว่า¹² "ชนเผ่าเหล่านี้ต้องยืนยันบนภูเขาเกริซิมเพื่ออวยพรประชาชนหลังจากที่พวกท่านได้ข้ามผ่านแม่น้ำจอร์แดนมาแล้ว ได้แก่ เผ่าสิเมโอน เผ่าเลวี เผ่ายูดาห์ เผ่าอิสสาการ เผ่าโยเซฟ และเผ่าเบนยามิน¹³ ทั้งหมดเหล่านี้คือเผ่าต่างๆ ที่ต้องยืนยันบนภูเขาเอบาลเพื่อประกาศคำแช่งสาป ได้แก่ เผ่ารูเบน เผ่ากาด เผ่าอาเชอร์ เผ่าเศบูลุน เผ่าดาน และเผ่าเนฟทาลี

¹⁴คนเลวี่ทั้งหลายจะตอบและพูดต่อคนทั้งหมดของอิสราเอลด้วยเสียงอันดังว่า¹⁵ "ขอคนนั้นถูกแช่งสาปคือคนที่สร้างรูปปั้นหรือรูปแกะสลัก ซึ่งเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระยาห์เวห์ ผลงานแห่งน้ำมือของช่างฝีมือ และคนที่ตั้งบันไดไว้ที่ลับ" แล้วประชาชนทุกคนต้องตอบและกล่าวว่า "อาเมน"¹⁶ "ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาปคือคนที่ไม่ให้เกียรติแก่บิดาของเขาหรือแก่มารดาของเขา" แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า "อาเมน"¹⁷ "ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่ย้ายหลักเขตของเพื่อนบ้านของเขา" แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า "อาเมน"¹⁸ "ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่ทำให้คนตาบอดหลงไปจากทาง" แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า "อาเมน"

¹⁹"ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่ใช้กำลังบังคับเอาความยุติธรรมออกไปจากคนต่างชาติ ลูกกำพร้า หรือหญิงม่าย" แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า "อาเมน"²⁰ "ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่หลับนอนกับภรรยาของบิดาของเขา เพราะเขาได้เอาสิทธิ์ของบิดาของเขาไป" แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า "อาเมน"²¹ "ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่หลับนอนกับสัตว์ชนิดใดๆ" แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า "อาเมน"²² "ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่หลับนอนกับพี่น้องผู้หญิงของเขา คือบุตรหญิงของบิดาของเขา หรือกับบุตรหญิงของมารดาของเขา" แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า "อาเมน"

²³"ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่หลับนอนกับแม่ยายของเขา" แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า "อาเมน"²⁴ "ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่ฆ่าเพื่อนบ้านของเขาในที่ลับ" แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า "อาเมน"²⁵ "ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่รับสินบนเพื่อฆ่าคนที่บริสุทธิ์" แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า "อาเมน"²⁶ "ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่ไม่ยึดมั่นในถ้อยคำต่างๆ ที่เป็นกฎหมายนี้ ที่เขาจะเชื่อฟังถ้อยคำเหล่านี้" แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า "อาเมน"

Chapter 28

¹ถ้าหากพวกท่านเอาใจใส่ในการฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเพื่อถือรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะตั้งพวกท่านเหนือชนชาติอื่นๆ ทั้งหมดบนแผ่นดินโลกนี้² พระพรทั้งหมดเหล่านี้จะมาถึงพวกท่านและตามทันพวกท่าน ถ้าหากพวกท่านฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน³ พระพรจะเป็นของพวกท่านที่ในเมือง และพระพรจะเป็นของพวกท่านที่ในทุ่งนา⁴ ผลาภรณ์ร่างกายของพวกท่านจะได้รับพระพร และผลาภรณ์แผ่นดินของพวกท่าน และผลาภรณ์สัตว์ต่างๆ ของพวกท่าน คือฝูงสัตว์ของพวกท่านที่เพิ่มพูน

และลูกอ่อนของฝูงสัตว์ของพวกท่าน⁵กระจัดของพวกท่านและรางนวดแป้งของพวกท่านจะได้รับพระพร⁶พวกท่านจะได้รับพระพรเมื่อเข้ามา พวกท่านจะได้รับพระพรเมื่อออกไป

⁷พระยาห์เวห์จะทำให้พวกศัตรูของพวกท่านที่ลุกขึ้นต่อสู้พวกท่านนั้นพ่ายแพ้ต่อหน้าต่อตาของพวกท่าน พวกเขาจะเข้ามาต่อสู้พวกท่านหนึ่งทางแต่ละหนไปจากพวกท่านเจ็ดทาง⁸พระยาห์เวห์จะทรงบัญชาพระพรมาเหนือพวกท่านในทุ่งนาของพวกท่านและในทุกสิ่งที่มีของพวกท่านกระทำ พระองค์จะทรงอวยพรพวกท่านในดินแดนที่พระองค์กำลังประทานให้แก่พวกท่าน⁹พระยาห์เวห์จะทรงสถาปนาพวกท่านให้เป็นชนชาติหนึ่งที่ถูกแยกไว้เพื่อพระองค์เอง ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาแก่พวกท่าน ถ้าพวกท่านถือรักษาพระบัญญัติต่างๆ ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และดำเนินในทางทั้งหลายของพระองค์¹⁰ชนชาติทั้งหมดยบนแผ่นดินโลกนี้จะมองเห็นว่าพวกท่านได้ถูกเรียกโดยพระนามของพระยาห์เวห์ และพวกเขาจะเกรงกลัวพวกท่าน

¹¹พระยาห์เวห์จะทรงทำให้พวกท่านเจริญรุ่งเรืองด้วยผลจากร่างกายของพวกท่าน ด้วยผลจากฝูงสัตว์ของพวกท่าน ด้วยผลจากแผ่นดินของพวกท่าน ในดินแดนที่พระองค์ได้ทรงสัญญาต่อบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านว่าจะประทานให้แก่พวกท่าน¹²พระยาห์เวห์จะทรงเปิดคลังแห่งสวรรค์ของพระองค์เพื่อประทานฝนให้แก่แผ่นดินของพวกท่านในเวลาที่เหมาะสม และทรงอวยพรการงานทุกอย่างที่มีของพวกท่านกระทำ พวกท่านจะเป็นผู้ให้ยืมแก่ชนชาติมากมาย แต่พวกท่านจะไม่เป็นผู้ที่ขอยืม¹³พระยาห์เวห์จะทรงทำให้พวกท่านเป็นหัว และไม่ใช่หาง พวกท่านจะอยู่เหนือกว่าเท่านั้น และพวกท่านจะไม่มีวันอยู่ภายใต้ ถ้าพวกท่านฟังพระบัญญัติทั้งหลายของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ ดังนั้นจงปฏิบัติและกระทำตามถ้อยคำเหล่านี้¹⁴ และถ้าพวกท่านไม่หันหนีจากถ้อยคำใดๆ ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ ไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ คือไปติดตามพระอื่นๆ เพื่อปรนนิบัติพระเหล่านั้น

¹⁵แต่ถ้าพวกท่านไม่ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อถือรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์และกฎหมายของพระองค์ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ แล้วคำแช่งสาปเหล่านี้ทั้งหมดย่อมมาถึงพวกท่านและตามทันพวกท่าน¹⁶คำแช่งสาปจะตามทันเมื่อพวกท่านอยู่ในเมือง และคำแช่งสาปจะตามทันเมื่อพวกท่านอยู่ในทุ่งนา¹⁷กระจัดและรางนวดข้าวของพวกท่านจะถูกแช่งสาป¹⁸ผลจากร่างกายของพวกท่านจะถูกแช่งสาป ผลจากแผ่นดินของพวกท่าน คือฝูงสัตว์ที่เพิ่มพูนของพวกท่าน และลูกอ่อนของฝูงสัตว์ของพวกท่านนั้น คำแช่งสาปจะตามทันเมื่อพวกท่านเข้ามา และคำแช่งสาปจะตามทันเมื่อพวกท่านออกไป¹⁹พระยาห์เวห์จะทรงส่งคำแช่งสาปมาเหนือพวกท่าน ความสับสน และการยบนาในทุกสิ่งที่มีของพวกท่านกระทำ จนกว่าพวกท่านจะถูกทำลาย และจนกว่าพวกท่านจะพินาศไปอย่างรวดเร็วเพราะการกระทำอันชั่วช้าของพวกท่านที่พวกท่านได้ทอดทิ้งข้าพเจ้าเสีย

²¹พระยาห์เวห์จะทรงทำให้มีโรคภัยติดอยู่กับพวกท่านจนกว่าพระองค์จะทรงทำลายพวกท่านไปจากดินแดนนั้นที่พวกท่านกำลังเข้าไปยึดครอง²²พระยาห์เวห์จะทรงโจมตีพวกท่านด้วยโรคติดต่อ ด้วยการเป็นไข้ ด้วยการอักเสบเรื้อรัง และด้วยภัยแล้งกับแผลพุพอง และด้วยลมที่ร้อนแผดเผากับโรคเขีรา ซึ่งเหล่านี้จะตามทันพวกท่านจนกว่าพวกท่านจะพินาศ²³ท้องฟ้าของพวกท่านที่อยู่นเหนือศีรษะของพวกท่านจะเป็นท้องสุมฤทธิ์ และแผ่นดินที่อยู่ภายใต้พวกท่านจะเป็นเหล็ก²⁴พระยาห์เวห์จะทำให้ฝนของแผ่นดินของพวกท่านเป็นผงและฝุ่นละออง มันจะตกลงมาจากท้องฟ้าเหนือพวกท่าน จนกว่าพวกท่านจะถูกทำลาย²⁵พระยาห์เวห์จะทรงทำให้พวกท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าต่อตาของพวกศัตรูของพวกท่าน พวกท่านจะออกไปทางหนึ่งเพื่อต่อสู้กับพวกเขาแต่ละหนไปต่อหน้าต่อตาของพวกเขาดังที่พวกท่านจะถูกเหวี่ยงไปและเหวี่ยงออกจากท่ามกลางราชอาณาจักรทั้งหมดยบนแผ่นดินโลกนี้²⁶ศพของพวกท่านจะเป็นอาหารของพวกนกในท้องฟ้าและสัตว์ทั้งหลายบนดิน จะไม่มีใครใส่พวกมันไป

²⁷พระยาห์เวห์จะทรงโจมตีพวกท่านด้วยพิษของยิปต์และด้วยแผลกดทับ ด้วยโรคเลือดออกตามไรฟัน และด้วยอาการคัน ที่พวกท่านไม่สามารถรับการรักษาให้หายได้²⁸พระยาห์เวห์จะทรงโจมตีพวกท่านด้วยอาการวิกลจริต ด้วยอาการตาบอด และด้วยอาการสับสนทางจิต²⁹พวกท่านจะต้องคลาไไปในเวลาเที่ยงเหมือนคนตาบอดคลาไไปในความมืด และพวกท่านจะไม่เจริญรุ่งเรืองในวิถีต่างๆ ของพวกท่าน พวกท่านจะถูกกดขี่และถูกปล้นเสมอ และจะไม่มีใครช่วยพวกท่านให้รอดพ้นได้³⁰พวกท่านหนีกับผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ผู้ชายอีกคนหนึ่งจะจุดเธอไปและข่มขืนเธอ พวกท่านจะสร้างบ้านหลังหนึ่งแต่จะไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้านหลังนั้น พวกท่านจะปลูกสวนองุ่นแต่จะไม่ได้กินผลของมัน³¹วัวของพวกท่านจะถูกฆ่าต่อหน้าต่อตาของพวกท่าน แต่พวกท่านจะไม่ได้กินเนื้อของมัน ลายของพวกท่านจะถูกแย่งชิงไปต่อหน้าต่อตาของพวกท่านและพวกท่านจะไม่ได้มันกลับคืน แกะของพวกท่านจะถูกยกให้กับพวกศัตรูของพวกท่าน และจะไม่มีใครช่วยเหลือพวกท่าน

³²บุตรชายทั้งหลายและบุตรหญิงทั้งหลายของพวกท่านจะถูกมอบให้กับประชาชนอื่นๆ ดวงตาของพวกท่านจะมองดูพวกเขาตลอดทุกวัน แต่จะรอคอยพวกเขาด้วยความผิดหวัง มือของพวกท่านจะไม่มีกำลังเลย³³การเก็บเกี่ยวในแผ่นดินของพวกท่านและในการงานหนักของพวกท่านทั้งหมด จะมีชนชาติหนึ่งซึ่งพวกท่านไม่รู้จักมากับพวกมัน พวกท่านจะถูกกดขี่และถูกขูดขูด³⁴เพื่อว่าพวกท่านจะกลายเป็นคนเสียสติด้วยสิ่งที่เกิดขึ้นที่พวกท่านมองเห็น³⁵พระยาห์เวห์จะทรงโจมตีหัวเข่าและขาของพวกท่านด้วยฝีที่พวกท่านไม่สามารถรักษาให้หายได้ จากปลายเท้าจนถึงด้านบนศีรษะของพวกท่าน³⁶พระยาห์เวห์จะทรงนำพาพวกท่านและภักดิ์ที่พวกท่านจะตั้งไว้เหนือพวกท่านเองนั้นไปยังชนชาติหนึ่งที่พวกท่านไม่รู้จัก ไม่ว่าพวกท่านหรือบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน ที่นั่นพวกท่านจะมีสการพระอื่นๆ ที่ทำจากไม้และหิน

³⁷พวกท่านจะกลายเป็นที่มาแห่งความน่าสะพรึงกลัว สุภชาติบทหนึ่ง และเป็นคำครหาท่ามกลางประชาชนทั้งหมดที่พระยาห์เวห์จะนำพวกท่านไปนั้น³⁸พวกท่านจะเอาเมล็ดพันธุ์มากมายออกไปในทุ่งนา แต่จะเก็บรวบรวมเมล็ดพันธุ์กลับมานิดหน่อยนิด เพราะตึกดินทั้งหลายจะมากำลายมัน³⁹พวกท่านจะปลูกสวนองุ่นและเพาะปลูกพวกมัน แต่พวกท่านจะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นใดๆ หรือแม้แต่ได้เก็บผลองุ่น เพราะพวกหนอย่อมมากัดกินพวกมัน⁴⁰พวกท่านจะมีตึ่มมะกอกมากมายอยู่ภายในอาณาเขตของพวกท่าน แต่พวกท่านจะไม่ได้มันมันใดๆ มาขโมยบนตัวของพวกท่าน เพราะผลของตึ่มมะกอกของพวกท่านจะร่วงหล่นเสีย⁴¹พวกท่านจะมีบุตรชายและบุตรหญิงมากมาย แต่พวกเขาจะไม่อาศัยอยู่กับพวกท่าน เพราะพวกเขาจะไปเป็นเชลย⁴²บรรดาต้นไม้ทั้งหมดของพวกท่าน และผลจากแผ่นดินของพวกท่าน จะถูกพวกตึกดินมากำลายจนหมดสิ้น

⁴³คนต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางพวกท่านจะลุกขึ้นสูงเหนือพวกท่านมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งพวกท่านเองจะตกต่ำลงเรื่อยๆ⁴⁴เขาจะเป็นผู้ให้พวกท่านขอยืม แต่พวกท่านจะไม่เป็นผู้ให้เขาขอยืม เขาจะเป็นหัว และพวกท่านจะเป็นหาง⁴⁵คำแช่งสาปทั้งหมดเหล่านี้จะมากับพวกท่านและจะตามทันพวกท่านจนกว่าพวกท่านจะ

ถูกทำลาย สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพราะพวกท่านไม่ได้ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อถือรักษาพระบัญญัติต่างๆ ของพระองค์และกฎข้อบังคับต่างๆ ของพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงบัญชาพวกท่าน⁴⁶ คำแช่งสาปเหล่านี้จะอยู่เหนือพวกท่านเป็นดังหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และเหนือเชื้อสายทั้งหลายของพวกท่านเป็นนิตย์⁴⁷ เพราะพวกท่านไม่บัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยใจปรารถนาดีเมื่อพวกท่านอยู่ในความเจริญรุ่งเรืองนั้น

⁴⁸ ด้วยเหตุนี้ พวกท่านจะรับใช้พวกศัตรูที่พระยาห์เวห์จะทรงส่งมาโจมตีพวกท่าน พวกท่านจะรับใช้พวกเขาด้วยความหวาดด้วยความกระหาย ด้วยการเปลือยกาย และด้วยความยากจน เขาจะวางแอกเหล็กไว้บนคอของพวกท่านจนกระทั่งเขาทำลายพวกท่าน⁴⁹ พระยาห์เวห์จะทรงนำชนชาติหนึ่งมาโจมตีพวกท่านจากแดนไกล จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก เหมือนกับนกอินทรีตัวหนึ่งบินตรงมาหาเหยื่อของมัน ชนชาติหนึ่งที่พวกท่านไม่เข้าใจภาษา⁵⁰ ชนชาติหนึ่งที่มีใบหน้าโหดเหี้ยมที่ไม่เคารพคนมีอายุและไม่แสดงความพอใจต่อคนหนุ่ม⁵¹ พวกเขาจะกินลูกอ่อนจากฝูงสัตว์ของพวกท่านและผลจากแผ่นดินของพวกท่านจนกว่าพวกท่านถูกทำลาย พวกเขาจะไม่ทิ้งร่องรอยไว้ให้พวกท่านเลย ไม่ทิ้งเหล้าขุ่น หรือน้ำบั้นเอวไว้ ไม่เหลือลูกอ่อนจากฝูงสัตว์ของพวกท่านหรือฝูงปศุสัตว์ของพวกท่าน จนกระทั่งพวกเขาได้ทำให้พวกท่านพินาศ⁵² พวกเขาจะล้อมรอบประตูเมืองทั้งหมดของพวกท่าน จนกว่ากำแพงสูงและป้อมปราการของพวกท่านพังทลายลงในทุกแห่งของดินแดนของพวกท่าน กำแพงต่างๆ ที่พวกท่านได้ไว้วางใจ พวกเขาจะล้อมรอบพวกท่านภายในประตูเมืองต่างๆ ของพวกท่านไปจนตลอดทั่วดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ประทานให้แก่พวกท่าน

⁵³ พวกท่านจะกินผลของร่างกายของพวกท่านเอง คือเนื้อของบรรดาบุตรชายและบรรดาบุตรหญิงของพวกท่าน ผู้ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ประทานให้แก่พวกท่าน ในการถูกล้อมรอบและเป็นทุกข์ที่พวกศัตรูของพวกท่านวางไว้เหนือพวกท่าน⁵⁴ คนที่สุภาพและอ่อนโยนในท่ามกลางพวกท่าน เขาจะกลายเป็นคนที่อิจฉาพี่น้องของเขา อิจฉาภรรยาผู้เป็นที่รักของเขา และอิจฉาพวกลูกๆ ที่เขาได้ละทิ้ง⁵⁵ ดังนั้นเขาจะไม่ให้เนื้อของพวกลูกของเขาเองที่เขากำลังจะกินแก่พวกเขาคนใด เพราะเขาจะไม่ทำอะไรเหลือสำหรับตัวเองในการถูกล้อมรอบและเป็นทุกข์ที่ศัตรูของพวกท่านจะวางไว้เหนือพวกท่านภายในประตูเมืองต่างๆ ของพวกท่าน⁵⁶ ผู้หญิงที่สุภาพและอ่อนโยนในท่ามกลางพวกท่าน คือคนที่จะไม่เสียวางปลายเท้าของเธอบนพื้นดินเพื่อความอ่อนโยนและสุภาพ เธอจะกลายเป็นคนที่อิจฉาสามีผู้เป็นที่รักของเธอ บุตรชายของเธอ และบุตรหญิงของเธอ⁵⁷ และการก่อกวนใหม่ที่ออกมาจากหว่างขาของเธอ และลูกๆ ที่เธอให้กำเนิด เธอจะกินพวกเขาในที่ลับเพราะไม่มีสิ่งใดเหลืออีกแล้ว ในช่วงการถูกล้อมรอบและเป็นทุกข์ที่ศัตรูของพวกท่านจะวางไว้เหนือพวกท่านภายในประตูเมืองต่างๆ ของพวกท่าน

⁵⁸ ถ้าพวกท่านไม่ถือรักษาถ้อยคำทั้งหมดของกฎหมายนี้ที่ถูกบันทึกในหนังสือนี้ เพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระนามอันทรงพระสิริและน่ายำเกรงนี้ คือพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน⁵⁹ แล้วพระยาห์เวห์จะทรงทำให้เกิดความทุกข์ใจอย่างร้ายแรงแก่พวกท่าน และบรรดาคนเหล่านั้นที่เป็นเชื้อสายของพวกท่าน โรคระบาดร้ายแรงจะเกิดขึ้นกับพวกเขา เป็นเวลาอันยาวนาน และโรคภัยที่ร้ายแรงต่างๆ เป็นเวลาอันยาวนาน⁶⁰ พระองค์จะทรงนำโรคภัยของอียิปต์ที่พวกท่านหวาดกลัวมาให้พวกท่านอีกครั้งหนึ่ง พวกท่านจะติดอยู่กับพวกท่าน⁶¹ ความเจ็บป่วยทุกชนิดและโรคระบาดร้ายแรงทั้งหมดที่ไม่ได้บันทึกไว้ในกฎหมายนี้ สิ่งเหล่านั้น พระยาห์เวห์จะทรงนำมาเหนือพวกท่านด้วยจนกว่าพวกท่านถูกทำลาย⁶² พวกท่านจะเหลือเพียงจำนวนน้อย ถึงแม้ว่าพวกท่านได้เป็นเหมือนดวงดาวในท้องฟ้าจำนวนมากมาย เพราะพวกท่านไม่ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน

⁶³ เมื่อพระยาห์เวห์ทรงได้ชื่นชมยินดีเหนือพวกท่านในการทำสิ่งดีต่อพวกท่าน และในการทรมานพวกท่าน ดังนั้นพระองค์จะทรงชื่นชมยินดีเหนือพวกท่านในการทำให้พวกท่านพินาศและในการทำลายพวกท่าน พวกท่านจะถูกถอนออกจากดินแดนที่พวกท่านกำลังเข้าไปยึดครองนั้น⁶⁴ พระยาห์เวห์จะทำให้พวกท่านกระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชนทั้งหมดจากสุดปลายแผ่นดินโลกหนึ่งไปยังอีกสุดปลายแผ่นดินโลกหนึ่ง ที่นั่นพวกท่านจะมีสการพระอื่นๆ ที่พวกท่านไม่รู้จัก ไม่ว่าพวกท่านหรือบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน พระต่างๆ ที่ทำจากไม้และหิน⁶⁵ ในท่ามกลางชนชาติต่างๆ เหล่านี้ พวกท่านจะไม่พบความสะดวกและจะไม่มีการหยุดพักสำหรับปลายเท้าของพวกท่าน แต่พระยาห์เวห์จะประทานหัวใจที่หวั่นไหว ดวงตาที่ผิดหวัง และจิตใจที่โศกเศร้าให้แก่พวกท่านที่นั่น แทน⁶⁶ ชีวิตของพวกท่านจะถูกแขวนในความสับสนต่อหน้าต่อตาพวกท่าน พวกท่านจะหวาดกลัวในทุกคำคืนและในเวลากลางวันและจะไม่มีความแน่นอนเลยในชีวิตของพวกท่าน⁶⁷ ในเวลาเช้าพวกท่านจะพูดว่า 'ข้าพเจ้าปรารถนาให้มันเป็นเวลาเย็น' และในเวลาเย็นพวกท่านจะพูดว่า 'ข้าพเจ้าปรารถนาให้มันเป็นเวลาเช้า' เพราะความหวาดกลัวในหัวใจของพวกท่านและสิ่งต่างๆ ที่ดวงตาของพวกท่านจะได้มองเห็น⁶⁸ พระยาห์เวห์จะทรงนำพวกท่านเข้าไปในอียิปต์อีกครั้งโดยทางเรือ โดยเส้นทางที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแก่พวกท่าน 'พวกท่านจะไม่ได้เห็นอียิปต์อีก' ที่นั่นพวกท่านจะขายตัวเองให้กับพวกศัตรูของพวกท่านให้เป็นทาสชายและทาสหญิง แต่จะไม่มีใครซื้อพวกท่านเลย"

Chapter 29

¹ เหล่านี้คือถ้อยคำต่างๆ ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสสให้บอกกับประชาชนอิสราเอลในดินแดนโมอับ ถ้อยคำต่างๆ ที่เพิ่มจากพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับพวกเขาที่โฮเรบ โมเสสได้เรียกชาวอิสราเอลทั้งหมดและพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านได้มองเห็นทุกสิ่งทั้งพระยาห์เวห์ทรงกระทำต่อตาของพวกท่านในดินแดนอียิปต์ต่อฟาโรห์ ต่อการทรมานทั้งหมดของเขา และต่อดินแดนของเขาทั้งหมด³ คือการทนทุกข์อย่างยิ่งใหญ่ที่ดวงตาของพวกท่านได้มองเห็น หมายสำคัญต่าง ๆ และการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่อื่นๆ เหล่านี้⁴ แต่จนถึงวันนี้ พระยาห์เวห์ไม่ได้ประทานใจที่จะรู้ ดวงตาที่จะมองเห็น หูที่จะได้ยิน ให้แก่พวกท่าน

⁵ เราได้นำพวกเจ้ามาเป็นเวลาสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร เสื้อผ้าของพวกเจ้าก็ไม่ขาดวัน และรองเท้าของพวกเจ้าก็ไม่สึกไป⁶ พวกเจ้าจะไม่รับประทานขนมปังใดๆ และพวกเจ้าจะไม่ดื่มเหล้าขุ่นใดๆ หรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อื่นๆ เพื่อว่าพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า⁷ เมื่อพวกเจ้ามาถึงสถานที่แห่งนี้ สิโหน กษัตริย์แห่งเฮซโบน และโอก กษัตริย์แห่งบาซัน ได้ออกมาโจมตีพวกเรา และเราทำให้พวกเขาพ่ายแพ้⁸ พวกเราได้ยึดดินแดนของพวกเขามาและมอบมันให้เป็นมรดกแก่คนเผ่ารูเบน แก่คนเผ่ากาด และแก่คนเผ่ามันเชสห์ครึ่งเผ่า

⁹ ด้วยเหตุนี้จึงถือรักษาถ้อยคำต่างๆ ของพันธสัญญานี้และกระทำตาม เพื่อพวกท่านจะเจริญรุ่งเรืองในทุกสิ่งที่พวกท่านกระทำ¹⁰ ในวันที่พวกท่านจงยินยอม

ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พวกเขาทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็พวกหัวหน้าทั้งหมดของพวกเขา เผ่าต่างๆ ของพวกเขา บรรดาผู้ใหญ่ของพวกเขาน และบรรดานายทหารของพวกเขา คือผู้ชายทั้งหมดของอิสราเอล¹¹ บรรดาลูกเล็กทั้งหลายของพวกเขา พวกภรรยาของพวกเขา และคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาในค่ายของพวกเขา ที่ตัดฟันและหอบน้ำให้แก่พวกเขา

¹² พวกเขาอยู่ที่นั่นเพื่อเข้าสู่พันธสัญญาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาและเข้าสู่คำสัญญาที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขากำลังสัญญากับพวกเขาในวันนี้¹³ เพื่อว่าในวันนี้พระองค์จะทำให้พวกเขานเข้าสู่การเป็นประชาชนของพระองค์เอง ตามที่พระองค์ได้ตรัสแก่พวกเขา และตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาแก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา คือแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่อยาโคบ¹⁴ เพราะไม่ใช่เพียงต่อพวกเขานเท่านั้นที่เรากำลังทำพันธสัญญานี้และคำสัญญานี้¹⁵ คือทุกคนที่กำลังยืนอยู่ที่นั่นกับพวกเราในวันนี้ต่อพระพักตร์ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา แต่กระทำกับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้อยู่ที่นั่นกับเราในวันนี้ด้วย

¹⁶ พวกเขาได้รู้วิธีที่พวกเราได้อาศัยอยู่ในดินแดนอียิปต์ และการที่เราได้ผ่านท่ามกลางชนชาติต่างๆ ตามที่พวกเขานได้ผ่านมานั้น¹⁷ พวกเขาได้มองเห็นสิ่งที่ปาสะฮิดสะเอียนของพวกเขา คือพวกรูปเคารพของพวกเขานที่ทำได้ด้วยไม้และหิน เงินและทอง ที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา¹⁸ จงแปลใจว่าไม่มีสิ่งเหล่านี้ในท่ามกลางพวกเขาน คือผู้ชาย ผู้หญิง ครอบครัว หรือเผ่าใดๆ ที่วันนี้ใจของเขาได้หันไปจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เพื่อไปมีสการพระอื่นๆ ของชนชาติต่างๆ เหล่านั้น จงแปลใจว่าในท่ามกลางพวกเขานจะไม่มียากที่ก่อให้เกิดความขื่นและเป็นทุกข์¹⁹ เมื่อคนนั้นได้ยินถ้อยคำแห่งคำแข่งสาปต่างๆ นี้ เขาจะอวยพรตัวเองในใจของเขาและพูดว่า 'ข้าพเจ้ามีสันติสุข ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าดำเนินด้วยความต้อตึงที่อยู่ในใจของข้าพเจ้า' สิ่งนี้จะกล่าวถึงสิ่งที่เปี่ยมและแห่งไปพร้อมๆ กัน

²⁰ พระยาห์เวห์จะไม่ทรงยกโทษให้แก่เขา แต่พระพิโรธของพระยาห์เวห์และความหึงหวงของพระองค์จะพลุ่งขึ้นโจมตีเขาแทน และคำแข่งสาปทั้งหมดที่ถูกบันทึกในหนังสือนี้จะมาเหนือเขา และพระยาห์เวห์จะลบชื่อของเขาออกไปจากภายใต้ท้องฟ้านี้²¹ พระยาห์เวห์จะแยกเขาออกจากเผ่าทั้งหลายของอิสราเอลเพื่อความพิณาศ เพื่อรักษาคำแข่งสาปทั้งสิ้นของพันธสัญญาที่ถูกบันทึกในหนังสือแห่งกฎบัญญัติ²² ชนรุ่นนั้นที่จะมาถึง คือพวกลูกหลานที่จะเติบโตขึ้นมาจากพวกเขาน และคนต่างชาติที่มาจากดินแดนห่างไกล จะพูดเมื่อพวกเขามองเห็นภัยพิบัติต่างๆ บนแผ่นดินนี้และโรคภัยต่างๆ ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำให้ป่วยนั้น

²³ และเมื่อพวกเขามองเห็นว่าดินแดนทั้งหมดได้กลายเป็นกำมะถันและเกลือที่ถูกเผาไฟ ที่ซึ่งไม่มีการหว่านหรือการออกผล ไม่มีการปลูกผัก เหมือนการถูกคว่ำของไฮโดมและโกโมราห์ อัดมาห์ และเสโอมิม ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำลายด้วยความโกรธและพระพิโรธของพระองค์²⁴ พวกเขาจะพูดพร้อมกับชนชาติอื่นๆ ทั้งหมดว่า 'ทำไมพระยาห์เวห์จึงได้ทรงกระทำสิ่งนี้ต่อดินแดนนี้? พระพิโรธอันรุนแรงนี้หมายความว่าอย่างไร?'²⁵ แล้วประชาชนจะพูดว่า 'เพราะพวกเขาได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขาบรรพบุรุษของพวกเขา ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อพวกเขาเมื่อพระองค์ได้ทรงนำพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์'²⁶ และเพราะพวกเขาได้ไปและได้รับใช้พระอื่นๆ และได้ลืมกราบต่อพระเหล่านั้น พระอื่นๆ ที่พวกเขาไม่รู้จักและที่พระองค์ไม่ได้ประทานให้แก่พวกเขา

²⁷ ด้วยเหตุนี้พระพิโรธของพระยาห์เวห์ได้พลุ่งขึ้นโจมตีดินแดนนี้ เพื่อนำคำแข่งสาปทั้งหมดที่ได้บันทึกในหนังสือนี้มาเหนือดินแดนนี้²⁸ พระยาห์เวห์ได้ถอนรากพวกเขาออกจากดินแดนของพวกเขาด้วยความโกรธ ด้วยพระพิโรธ และด้วยความเดือดดาล และได้ทรงเหวี่ยงพวกเขาไปอีกดินแดนหนึ่ง ดังเช่นในทุกวันนี้²⁹ สิ่งสืบเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาแต่เพียงผู้เดียว แต่สิ่งต่างๆ ที่ถูกสำแดงนั้นเป็นของพวกเขาและเชื้อสายของพวกเขาเป็นนิรันดร์ เพื่อพวกเขาจะทำตามถ้อยคำทั้งหมดของกฎหมายนี้

Chapter 30

¹ เมื่อสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้มาเหนือพวกเขาน คือพระพรต่างๆ และคำแข่งสาปต่างๆ ที่ข้าพเจ้าได้ตั้งเอาไว้ตรงหน้าพวกเขาน และเมื่อพวกเขานระลึกถึงสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ในท่ามกลางชนชาติอื่นๆ ทั้งหมดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงขับไล่พวกเขานไปนั้น² และเมื่อพวกเขานหันกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาและเพื่อฟังเสียงของพระองค์ ทำตามทุกสิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกเขานในวันนี้ ทั้งพวกเขานและบุตรหลานของพวกเขา ด้วยสิ้นสุดใจของพวกเขาน และด้วยสิ้นสุดจิตของพวกเขาน³ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาทรงนำพวกเขานกลับจากการเป็นเชลยและทรงมีพระทัยสงสารพวกเขาน พระองค์จะห็นกลับและรวบรวมพวกเขานจากประชาชนทั้งหมดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทำให้พวกเขานกระจัดกระจายไปนั้น⁴ ถ้าหากคนใดในพวกเขานที่อยู่ท่ามกลางประชาชนที่ถูกเนรเทศไปยังสถานที่อันไกลโพ้นภายใต้ท้องฟ้านี้ จากนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจะรวบรวมพวกเขานมา และจากที่นั่นพระองค์จะทรงนำพวกเขานมา

⁵ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจะทรงนำพวกเขานเข้าไปในดินแดนที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาเคยครอบครอง และพวกเขานจะครอบครองดินแดนนั้นอีกครั้ง พระองค์จะทรงกระทำสิ่งดีให้แก่พวกเขานและจะทรงทวีคูณพวกเขานมากยิ่งขึ้นกว่าที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา⁶ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจะให้พวกเขานและเชื้อสายของพวกเขาเข้าสู่สันติที่ใจ เพื่อพวกเขานจะรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาด้วยสิ้นสุดใจและด้วยสิ้นสุดจิตของพวกเขาน เพื่อว่าพวกเขานจะมีชีวิตอยู่⁷ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจะเอาคำแข่งสาปทั้งหมดเหล่านี้ใส่เหนือพวกศัตรูของพวกเขาน และเหนือคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกเขาน คือคนเหล่านั้นที่ได้ข่มเหงพวกเขาน⁸ พวกเขาจะห็นกลับและเชื้อฟังเสียงของพระยาห์เวห์ และพวกเขานจะทำตามพระบัญญัติทุกประการของพระองค์ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกเขานในวันนี้

⁹ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจะทรงทำให้พวกเขานอุดมสมบูรณ์ในการงานทุกอย่างที่มือของพวกเขานกระทำ ในผลแห่งร่างกายของพวกเขาน ในผลแห่งฝูงสัตว์ของพวกเขาน ในผลแห่งผืนดินของพวกเขาน เพื่อความเจริญรุ่งเรือง เพราะพระยาห์เวห์จะทรงเปรมปรีดีเหนือพวกเขานอีกครั้งหนึ่งเพราะความเจริญรุ่งเรือง เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงเปรมปรีดีเหนือบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา¹⁰ พระองค์จะทรงกระทำสิ่งนี้ถ้าหากพวกเขานจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เพื่อที่รักษาพระบัญญัติต่างๆ และข้อบังคับต่างๆ ของพระองค์ที่ถูกบันทึกไว้ในหนังสือแห่งกฎบัญญัติ¹¹ ถ้า

พวกท่านหันมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยสิ้นสุดใจและด้วยสิ้นสุดจิตของพวกท่าน¹¹ เพราะพระบัญญัตินี้ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ ไม่ได้ยากสำหรับพวกท่าน หรือไม่ได้ไกลเกินกว่าที่พวกท่านจะเอื้อมถึงได้¹² มันไม่ได้อยู่บนท้องฟ้า ที่พวกท่านจะต้องกล่าวว่า 'ใครจะขึ้นไปบนท้องฟ้าเพื่อพวกเราและนำมันลงมาให้กับพวกเราและทำให้พวกเราสามารถได้ยินสิ่งนั้น เพื่อพวกเราจะกระทำตามได้หรือ?'

¹³ หรือมันไม่ได้อยู่อีกฟากของทะเล ที่พวกท่านจะต้องกล่าวว่า 'ใครจะข้ามทะเลไปเพื่อเราและนำมันมาให้แก่พวกเราและทำให้พวกเราได้ยินสิ่งนั้น เพื่อพวกเราจะกระทำตามได้หรือ?'¹⁴ แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้พวกท่านอย่างมาก อยู่ในปากของพวกท่านและอยู่ในหัวใจของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะกระทำตามถ้อยคำนั้นได้¹⁵ ดูเถิด วันนี้ ข้าพเจ้าได้วางไว้ต่อหน้าพวกท่าน คือชีวิตและสิ่งดี กับความตายและสิ่งชั่วร้าย¹⁶ ถ้าหากพวกท่านเชื่อฟังกฎเกณฑ์ต่างๆ ของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่าน ดังที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านวันนี้ให้รักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ให้เดินในทางทั้งสิ้นของพระองค์ และให้ถือรักษาพระบัญญัติต่างๆ ของพระองค์ ข้อบังคับต่างๆ ของพระองค์ และกฎหมายต่างๆ ของพระองค์ พวกท่านจะมีชีวิตและมีความสุข และพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงอวยพรพวกท่านในดินแดนที่พวกท่านกำลังเข้าไปยึดครองนั้น

¹⁷ แต่ถ้าจิตใจของพวกท่านหันไปเสีย และพวกท่านไม่ได้ฟังแต่กลับออกห่างและก้มกราบต่อพระอื่นๆ และนมัสการพระเหล่านั้น¹⁸ แล้วข้าพเจ้าขอประกาศต่อพวกท่านในวันนี้ว่าพวกท่านจะพินาศอย่างแน่นอน พวกท่านจะไม่มีชีวิตยืนยาวในดินแดนที่พวกท่านกำลังข้ามแม่น้ำจอร์แดนเพื่อเข้าไปและยึดครองนั้น¹⁹ ข้าพเจ้าเรียกท้องฟ้าและแผ่นดินให้เป็นพยานต่อสู้อีกพวกท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ต่อหน้าพวกท่าน คือชีวิตและความตาย พระพรและคำแช่งสาป ด้วยเหตุนี้จึงเลือกชีวิตเพื่อว่าพวกท่านจะมีชีวิตอยู่ พวกท่านและเชื้อสายของพวกท่าน²⁰ จงกระทำให้สิ่งนี้เพื่อเป็นการรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และเพื่อผูกพันกับพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิตของพวกท่านและทรงเป็นวันเวลาที่ยืนยาวของพวกท่าน จงกระทำให้สิ่งนี้เพื่อว่าพวกท่านจะมีชีวิตอยู่ในดินแดนที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาแก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน คือแก่อับราฮัม แก่ไอแซค และแก่ยาโคบ ว่าจะประทานให้พวกเขา"

Chapter 31

¹ โมเสสได้ไปและได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ต่อคนอิสราเอลทั้งหมด² เขาพูดกับคนอิสราเอลว่า "บัดนี้ข้าพเจ้าอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าไม่สามารถออกไปและเข้ามาได้อีก พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน'³ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พระองค์จะทรงข้ามไปก่อนหน้าพวกท่าน พระองค์จะทรงทำลายชนชาติต่างๆ เหล่านี้ให้พินาศหน้าพวกท่าน และพระองค์จะทรงขับไล่พวกเขาออกไป โยชูวา เขาจะข้ามไปก่อนหน้าพวกท่าน ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัส⁴ พระยาห์เวห์จะทรงกระทำต่อพวกเขาดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อสิโหนและต่อโอก พวกกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ และต่อดินแดนของพวกเขว่า ที่พระองค์ได้ทรงทำลาย⁵ พระยาห์เวห์จะทรงประทานชัยชนะเหนือพวกเขาให้แก่พวกท่านเมื่อพวกท่านเผชิญพวกเขาในสงคราม และพวกท่านจะกระทำต่อพวกเขาทุกอย่างตามที่ข้าพเจ้าได้บัญชาพวกท่าน

⁶ จงเข้มแข็งและมีความกล้าหาญ จงอย่ากลัว และอย่าหวั่นเกรงต่อพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พระองค์คือผู้ที่ไปกับพวกท่าน พระองค์จะไม่ทรงทำให้พวกท่านผิดหวังหรือทรงทอดทิ้งพวกท่าน โมเสสได้เรียกโยชูวาและพูดกับเขาว่าต่อหน้าคนอิสราเอลทั้งหมดว่า "จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะท่านจะเข้าไปกับประชาชนนี้ในดินแดนที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาต่อบรรดาบรรพบุรุษของพวกเราว่าจะประทานให้พวกเขา ท่านจะทำให้พวกเขาได้รับดินแดนนั้นเป็นมรดก⁷ พระยาห์เวห์ พระองค์คือผู้ที่นำหน้าท่านไป พระองค์จะทรงอยู่กับท่าน พระองค์จะไม่ทำให้ท่านผิดหวังหรือทรงทอดทิ้งท่าน อย่างกลัวอย่าท้อใจเลย"⁸ โมเสสได้เขียนกฎหมายนี้และได้มอบให้กับบรรดาปุโรหิต บรรดาบุตรชายของคนเลวี ผู้ที่ได้ห้ามหับพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ประทานสำเนาต่างๆ ของพันธสัญญานั้นให้แก่บรรดาผู้ปกครองของชาวอิสราเอลด้วย

¹⁰ โมเสสได้บัญชาพวกเขาและพูดว่า "เมื่อถึงสิ้นปีของทุกเจ็ดปี เวลานั้นเป็นเวลาแก้ไขเพื่อยกเลิกสัญญาหนี้ต่างๆ ในช่วงระหว่างเทศกาลอยู่เพิง¹¹ เมื่อชาวอิสราเอลทั้งหมดได้มาปรากฏตัวต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านในสถานที่ที่พระองค์จะทรงเลือกให้เป็นสถานที่นมัสการของพระองค์ พวกท่านจะอ่านกฎหมายนี้ต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งหมดเพื่อให้พวกเขาได้ยิน¹² ที่ชุมนุมของประชาชน พวกผู้ชาย พวกผู้หญิง และพวกเด็กเล็กๆ และพวกคนต่างชาติที่อยู่ภายในประเทศเมืองของพวกท่าน เพื่อว่าพวกเขาจะได้ยินและเรียนรู้ และเพื่อพวกเขาจะถวายเกียรติพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและถือรักษาถ้อยคำทั้งหมดของกฎหมายนี้¹³ จงกระทำให้สิ่งนี้เพื่อว่าบุตรหลานทั้งหลายของพวกเขว่า คือผู้ที่ไม่ได้รู้ จะได้ยินและเรียนรู้ที่จะถวายเกียรติแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ตราบเท่าที่พวกท่านมีชีวิตอยู่ในดินแดนที่พวกท่านกำลังข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น"

¹⁴ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า "จงมองดู วันนั้นกำลังมาถึงเมื่อพวกท่านต้องตาย จงเรียกโยชูวาและพวกเจ้าจงอยู่ในเต็นท์นัดพบ เพื่อว่าเราจะมอบพระบัญญัติอย่างหนึ่งให้แก่เขา" โมเสสและโยชูวาได้ไปและได้อยู่ในเต็นท์นัดพบ¹⁵ พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏในเต็นท์ด้วยเสมาเมฆที่ตั้งอยู่เหนือประตูทางเข้าของเต็นท์¹⁶ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า "ดูเถิด เจ้าจะล่วงหลับไปอยู่กับบรรดาบรรพบุรุษของเจ้า ประชาชนนี้จะลุกขึ้นและกระทำเหมือนโสเภณีที่ไล่ตามพระแปลกลูกนางทั้งหลายที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาในดินแดนที่พวกเขาเข้าไป พวกเขาคงจะละทิ้งเราและทำลายพันธสัญญาที่เราได้กระทำไว้กับพวกเขา¹⁷ แล้วในวันนั้น ความพิโรธของเราจะพุ่งขึ้นทำลายพวกเขาและเราจะทอดทิ้งพวกเขา เราจะซ่อนหน้าของเราจากพวกเขาและพวกเขาจะถูกเผาผลาญ พวกเขาจะพบกับความพินาศและวิบัติต่างๆ มากมายเพื่อพวกเขาจะพูดในวันนั้นว่า 'ความพินาศเหล่านี้ที่ไม่มาเหนือพวกเราเพราะพระเจ้าของพวกเราไม่ได้ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเราหรือ?'

¹⁸ เราจะซ่อนหน้าของเราจากพวกเขาในวันนั้นอย่างแน่นอนเพราะความชั่วร้ายทั้งหมดที่พวกเขาได้กระทำ เพราะพวกเขาได้หันไปหาบรรดาพระอื่น¹⁹ ดังนั้นบัดนี้จึงเขียนบทเพลงนี้เพื่อตัวของเจ้าเองและสอนเพลงนั้นให้กับประชาชนอิสราเอล จงใส่ไว้ในปากของพวกเขว่า เพื่อว่าบทเพลงนี้จะพินาศให้กับเราในการต่อสู้กับประชาชนอิสราเอล²⁰ เพราะเมื่อเราได้นำพวกเขาเข้ามาในดินแดนที่เราได้สัญญาว่าจะมอบให้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขว่า คือดินแดนที่เต็มไปด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง และเมื่อพวกเขาได้กินและอิ่มหนำและอ้วนพี แล้วพวกเขาก็หันไปหาพระอื่นๆ และพวกเขาก็ปรนนิบัติพระเหล่านั้นและพวกเขาก็ดูหมิ่นเรา และพวกเขาก็ทำลายพันธสัญญาของเรา

²¹เมื่อความชั่วร้ายและปัญหามากมายมาเหนือประชาชนนี้ บทเพลงนี้จะเป็นพยานต่อพวกเขาตั้งคำพยาน (เพราะมันจะไม่ถูกลืมไปจากปากของบรรดาเชื้อสายของพวกเขา) เพราะเรารู้แผนการต่างๆ ที่พวกเขากำลังสร้างในวันนี้ แม้ก่อนที่เราจะได้นำพวกเขาเข้าไปในดินแดนที่เราได้สัญญาแก่พวกเขาก็ตาม²² ดังนั้นโมเสสจึงได้เขียนบทเพลงในวันเดียวกันนั้นและได้สอนบทเพลงนั้นให้กับประชาชนอิสราเอล²³ พระยาห์เวห์ได้ประทานพระบัญญัติอย่างหนึ่งแก่โยชูวานบุตรชายของนูน "จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเราจะนำประชาชนอิสราเอลเข้าไปในดินแดนที่เราได้สัญญาแก่พวกเขา และเราจะอยู่กับเจ้า"²⁴ สิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อโมเสสได้เขียนถ้อยคำต่างๆ ของกฎหมายนี้ลงในหนังสือได้สำเร็จ²⁵ ซึ่งเขาได้บัญชาพวกคนเลวีผู้ที่ห้ามหับพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ และเขาได้พูดว่า

²⁶"จงเอาหนังสือแห่งกฎหมายนี้และใส่ลงในตู้ข้างของหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ดังนั้นเพื่อจะเป็นคำพยานต่อผู้พวกท่าน²⁷ เพราะข้าพเจ้ารู้เรื่องการกบฏของพวกท่านและเรื่องความต้อติ่งของพวกท่าน จงดูเถิด ในขณะที่ข้าพเจ้ายังคงมีชีวิตอยู่ร่วมกับพวกท่านในทุกวันนี้ พวกท่านยังได้กบฏต่อพระยาห์เวห์ แล้วมันจะยิ่งกว่านี้สักเท่าใดเมื่อหลังจากข้าพเจ้าตายไปแล้ว?"²⁸ จงเรียกชุมนุมพวกผู้อาวุโสทั้งหมดของเผ่าต่างๆ ของพวกท่าน และพวกนายพลทั้งหลายของพวกท่านให้แก่ข้าพเจ้า เพื่อว่าข้าพเจ้าจะพูดถ้อยคำเหล่านี้ให้เข้าไปในหูของพวกท่าน และเรียกท่อนฟ้ากับแผ่นดินให้เป็นพยานต่อผู้พวกท่าน²⁹ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าหลังจากข้าพเจ้าตายไปแล้ว พวกท่านจะกระทำตัวเองเลวทรามลงและหันออกไปจากวิถีที่ข้าพเจ้าได้บัญชาพวกท่าน ความพิณาศจะมาเหนือพวกท่านในวันเหล่านั้นที่ตามมา สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพราะพวกท่านจะทำการชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ เพื่อเป็นการช่วยยื้อให้พระองค์ทรงพิโรธโดยผ่านการงานแห่งน้ำมือของพวกท่าน"³⁰ โมเสสอ่านออกเสียงถ้อยคำต่างๆ ของบทเพลงนี้ให้กับที่ชุมนุมทั้งหมดของอิสราเอลได้ยินจนกระทั่งจบบทเพลง

Chapter 32

¹จึงพึงเถิด พวกเจ้าท่อนฟ้าทั้งหลาย และข้าพเจ้าจะพูด ขอให้แผ่นดินจงฟังถ้อยคำต่างๆ จากปากของข้าพเจ้า² ขอให้คำสอนของข้าพเจ้าหยาดลงมาเหมือนกับสายฝน ขอให้คำพูดของข้าพเจ้าหยาดลงมาเหมือนน้ำค้าง เหมือนฝนป็นชื้นใจหยาดลงมาบนต้นหญ้าที่อ่อนไหว และเป็นเหมือนกับธารรดน้ำบนพืชพันธุ์ที่งอก³ เพราะข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระยาห์เวห์ และอ้างถึงความยิ่งใหญ่ภายใต้พระเจ้าของเรา⁴ พระศิลา พระราชกิจของพระองค์นั้นดีพร้อม เพราะวิถีทางทั้งสิ้นของพระองค์นั้นยุติธรรม พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สัตย์ซื่อ ทรงปราศจากความชั่วช้า พระองค์ทรงยุติธรรมและเที่ยงตรง⁵ พวกเราได้กระทำอย่างเลวทรามเพื่อต่อสู้กับพระองค์ พวกเราไม่ใช่บุตรทั้งหลายของพระองค์ นั่นเป็นความอับอายของพวกเรา พวกเราเป็นชนรุ่นที่หลงผิดและไม่ซื่อสัตย์

⁶พวกท่านผู้โง่เขลาและไม่มีสติ พวกท่านตอบแทนพระยาห์เวห์ด้วยวิธีการนี้หรือ? พระองค์ผู้ที่ได้ทรงสร้างพวกท่าน ไม่ได้ทรงเป็นพระบิดาของพวกท่านหรือ? พระองค์ได้ทรงสร้างพวกท่านและสถาปนาพวกท่าน⁷ จงระลึกถึงวันทั้งหลายในกาลก่อน จงคิดถึงปีทั้งหลายที่ผ่านมาหลายชั่วอายุ จงถามบิดาของพวกท่านและเขาจะแสดงให้เห็น พวกผู้ใหญ่ทั้งหลาย และพวกเขาจะบอกพวกท่าน⁸ เมื่อองค์สูงสุดได้ประทานชนชาติทั้งหลายให้เป็นมรดกของพวกเรา เมื่อพระองค์กระจายมวลมนุษยชาติทั้งหมด และพระองค์ได้ทรงตั้งขอบเขตให้กับประชาชนเหล่านั้น ดังที่พระองค์กำหนดจำนวนของบรรดาพระของพวกท่านนั้น⁹ เพราะส่วนของพระยาห์เวห์คือประชาชนของพระองค์ ยาโคบเป็นมรดกที่ได้รับการแต่งตั้งของพระองค์¹⁰ พระองค์ทรงได้พบเขาในดินแดนที่แห้งแล้ง และในถิ่นทุรกันดารที่ปราศจากพืชผลและกว้างใหญ่ พระองค์ได้ทรงปกป้องเขาและทรงดูแลเขา พระองค์ได้ทรงคุ้มกันเขาเหมือนตั้งแถวพระเนตรของพระองค์

¹¹เหมือนนกอินทรีตัวหนึ่งที่ปกป้องรังของมันและกระพือปีกเหนือลูกอ่อนของมัน พระยาห์เวห์ก็ได้ทรงกางปีกของพระองค์และทรงนำพวกเขา และทรงแบกพวกเขาไว้บนปีกของพระองค์¹² พระยาห์เวห์ผู้เดียวได้ทรงนำเขา ไม่ใช่พระของชนต่างชาติที่อยู่กับเขา¹³ พระองค์ได้ทรงกระทำให้เขาขึ้นไปยังบนสถานที่สูงของดินแดนนั้น และพระองค์ได้ทรงเลี้ยงดูเขาด้วยผลต่างๆ จากทุ่งนา พระองค์ทรงบำรุงเลี้ยงเขาด้วยน้ำผึ้งจากศิลา และน้ำนมจากผาหินชัน¹⁴ เขาได้รับประทานจากฝูงสัตว์และดื่มน้ำนมจากฝูงสัตว์ พร้อมกับไขมันของแกะทั้งหลาย บรรดาแกะตัวผู้แห่งบาซันและแพะทั้งหลาย พร้อมกับข้าวสาลีที่ดีที่สุด และพวกท่านได้ดื่มเหล้าองุ่นขึ้นดีที่กำมาจากน้ำองุ่น¹⁵ แต่ยอชูวอันพิชและขัดขึ้น พวกท่านอ้วนพีขึ้น ท่านอ้วนมากเกินไป และท่านได้รับประทานจนอ้วนหน้าเขากอดถึงพระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างเขา และเขาได้ปฏิเสธพระศิลาแห่งความรอดของเขา

¹⁶พวกเขาได้ทำให้พระยาห์เวห์ทรงหึงหวงโดยบรรดาพระแปลกหน้าของพวกเขานะ ด้วยสิ่งที่น่ารังเกียจของพวกเขานะ พวกเขาได้ทำให้พระองค์พิโรธ¹⁷ พวกเขาถวายเครื่องบูชาต่อวิญญาณชั่วทั้งหลาย ซึ่งไม่ใช่พระเจ้า บรรดาพระต่างๆ ที่พวกเขาไม่รู้จักร บัรรดาพระต่างๆ ที่พึงปรากฏเมื่อไม่นานมานี้ บรรดาพระต่างๆ ที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านไม่ได้ยำเกรง¹⁸ พวกท่านได้ทอดทิ้งพระศิลา ผู้ได้ทรงมาเป็นพระบิดาของพวกท่าน และพวกท่านได้หลงลืมพระเจ้าผู้ได้ทรงให้กำเนิดพวกท่าน¹⁹ พระยาห์เวห์ได้ทอดพระเนตรสิ่งนี้และพระองค์ได้ทรงปฏิเสธพวกเขา เพราะบรรดานุตรชายของพวกเขานะและบรรดานุตรหญิงของพวกเขานะ ได้ยั่วเย้าเขาให้โกรธด้วย²⁰ "เราจะซ่อนหน้าของเราจากพวกเขา" พระองค์ได้ตรัส "และเราจะมองดูว่าจุดจบของพวกเขานะจะเป็นอย่างไร เพราะพวกเขานะเป็นชนรุ่นที่เอาแต่ใจ พวกบุตรที่ไม่ซื่อสัตย์²¹ พวกท่านได้ทำให้เราอิจาโดยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้าและทำให้เราโกรธโดยสิ่งที่ไร้ค่าของพวกเรา เราจะทำให้พวกเขานะอิจาจนเหล่านั้นที่ไม่ได้เป็นชนชาติ คือชนชาติที่โง่เขลา เราจะทำให้พวกเขานะโกรธ

²²เพราะไฟได้ฟุ้งขึ้นด้วยความพิโรธของเราและกำลังเผาผลาญไปถึงส่วนที่ลึกที่สุดของแดนคนตาย ไฟกำลังเผาผลาญแผ่นดินโลกและการเก็บเกี่ยวของมันเป็น รากฐานของภูเขาต่างๆ กำลังลุกด้วยไฟ²³ เราจะสุกพืชพันธุ์ต่างๆ บนพวกเขา เราจะยังสุกศรีทนต์หมดของเราใส่พวกเขา²⁴ พวกเขาจะถูกทำให้สูญเปล่าโดยความหิวและการเผาผลาญอย่างร้อนแรงและการทำลายอย่างขมขื่น เราจะส่งสัตว์ป่าที่มีเขี้ยวเล็บมายังพวกเขา ด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่มีพิษที่กลืนมาในรูส²⁵ ที่หลงเหลือจากดาบจะถูกปลิดชีพ และในท้องนอนต่างๆ ก็จะมีความหวาดกลัว มันจะทำลายทั้งคนหนุ่มและหญิงสาวบริสุทธิ์ การก และชายที่มีผมหงอก²⁶ เราได้พูดว่าเราจะทำให้พวกเขานะจัดกระจายไป ที่เราจะทำให้นุสรณ์ของพวกเขานะหมดไปจากท่ามกลางมนุษย์²⁷ แต่เราก็คงกลัวการขย่งของศัตรู และบรรดาศัตรูของพวกเขานะตัดสินอย่างผิดพลาด และที่พวกเขานะกล่าวว่า "มือของพวกเราได้รับการยกย่อง" เราจะทำสิ่งนี้ทั้งหมด

²⁸เพราะอิสราเอลเป็นชนชาติหนึ่งที่ขาดสติปัญญา และไม่มีความเข้าใจในพวกเขา²⁹โอ ที่พวกเขาได้มีปัญญา ที่พวกเขาได้เข้าใจสิ่งนี้ ที่พวกเขาจะได้พิจารณาถึงจุดจบของพวกเขาก็กำลังมาถึง³⁰ คนหนึ่งจะสามารถขับไล่พันคนได้อย่างไร และสองคนจะขับไล่หนึ่งหมื่นคนได้อย่างไร เว้นแต่พระศิลาของพวกเขาก็ได้ขายพวกเขาเสีย และพระยาห์เวห์ได้ทำให้พวกเขาพ่ายแพ้³¹ เพราะก้อนหินของพวกศัตรูทั้งหลายของพวกเรานั้นไม่เหมือนกับพระศิลาของพวกเรา ที่แม้แต่พวกศัตรูของพวกเราที่ยอมรับ³² เพราะถาปวนของพวกเขาก็มาจากถาปวนของโสโดม และจากทุ่งนาของโกโมราห์ ผลถาปวนทั้งหลายของพวกเขาก็เป็นผลถาปวนที่มีพิษ พวงของพวกมันก็มีรสขม³³ เหล้าถาปวนของพวกเขาคือพิษของงู และพิษของงูที่ทำให้กระหม่อมอย่างมากมาย

³⁴แผนการนี้ เราไม่ได้เก็บไว้เป็นความลับ ปิดผนึกไว้ท่ามกลางทรัพย์สมบัติของเราหรือ? ³⁵การแก้แค้นเป็นของเราที่จะมอบคืน และตอบแทน ในเวลานั้นเมื่อเท้าของพวกเขาสั่น เพราะวันแห่งภัยพิบัติสำหรับพวกเขาเข้ามาใกล้แล้ว และสิ่งต่างๆ ที่ต้องมาถึงพวกเขาก็จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว³⁶ เพราะพระยาห์เวห์จะประทานความยุติธรรมแก่ประชาชนของพระองค์ และพระองค์จะทรงส่งสารบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์จะทรงมองเห็นอำนาจของพวกเขาสูดสิ้นไป และไม่มีใครสักคนหลงเหลืออยู่ ไม่ว่าทาสทั้งหลายหรือคนที่เปื้อน³⁷ แล้วพระองค์จะตรัสว่า "พระต่างๆ ของพวกเขาอยู่ที่ไหน ก้อนหินที่พวกเขาเข้าสีกัยอยู่ที่ไหน?" พระต่างๆ ที่กินไขมันที่เป็นเครื่องบูชาของพวกเขามาและดื่มเหล้าถาปวนที่เป็นเครื่องดื่มบูชาของพวกเขามีอยู่ที่ไหนหรือ? จงให้พระเหล่านั้นลุกขึ้นและช่วยพวกท่านเถิด จงให้พระเหล่านั้นปกป้องพวกท่านเถิด

³⁸บัดนี้ ดูเถิด เราคือผู้นั้น เราคือพระเจ้า และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากเรา เราทำให้ตาย และเราให้ชีวิต เราทำให้บาดเจ็บ และเรารักษา และไม่มีผู้ใดที่สามารถช่วยเจ้าให้รอดพ้นจากฤทธิ์อำนาจของเราได้⁴⁰ เพราะเรายกมือของเราขึ้นต่อท้องฟ้าและกล่าวว่า "ดังที่เรามีชีวิตอยู่นิรันดร์ เราจะกระทำ"⁴¹ เมื่อเราลับดาบอันแวววาวของเราให้คมกริบ และเมื่อมือของเราเริ่มต้นนำความยุติธรรมมา เราจะตอบแทนด้วยการแก้แค้นต่อพวกศัตรูของเรา และเราจะสนองคืนให้แก่คนเหล่านั้นที่เกลียดเรา⁴² เราจะทำให้ลูกศรของเราเมาโลหิต และดาบของเราจะกินเนื้อ ด้วยโลหิตของผู้ถูกฆ่าและผู้เป็นเชลยทั้งหลาย และจากศีรษะของพวกผู้นำของพวกศัตรูนั้น⁴³ จงชื่นชมยินดี พวกเจ้าชนชาติทั้งหลาย พร้อมกับประชาชนของพระเจ้า เพราะพระองค์จะแก้แค้นให้กับโลหิตของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์จะแก้แค้นพวกศัตรูของพระองค์ และพระองค์จะลบล้างบาปเพื่อดินแดนของพระองค์ เพื่อประชาชนของพระองค์

⁴⁴โมเสสได้มาและกล่าวเนื้อเพลงทั้งหมดให้กับประชาชนได้ฟัง เขากับโยชูวาบุตรชายของนูน⁴⁵ เมื่อโมเสสท่องถ้อยคำทั้งหมดนี้ให้กับคนอิสราเอลถึงปวงจนจบแล้ว⁴⁶ เขาพูดกับประชาชนว่า "จงให้ใจของพวกท่านจดจ่อกับถ้อยคำทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้เป็นพยานให้กับพวกท่านในวันนี้ เพื่อพวกท่านจะตั้งบรรดาบุตรหลานของพวกท่านให้ถือรักษา ถ้อยคำทั้งหมดของกฎหมายนี้⁴⁷ เพราะในสิ่งนี้ไม่มีสิ่งใดไม่สำคัญสำหรับพวกท่าน เพราะมันคือชีวิตของพวกท่าน และโดยทางสิ่งเหล่านี้ พวกท่านจะทำให้วันของพวกท่านยืนยาวในดินแดนที่พวกท่านกำลังข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนนั้น"⁴⁸ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสในวันเดียวกันนั้นและตรัสว่า

⁴⁹"จงขึ้นไปบนเทือกเขาอาบาริม ขึ้นไปจนถึงภูเขาเมโม ซึ่งอยู่ในดินแดนโมอับ ฝั่งตรงข้ามข้ามกับเยรีโค เจ้าจะมองเห็นดินแดนคานาอัน ที่เรากำลังมอบให้กับประชาชนอิสราเอลเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเขา⁵⁰ เจ้าจะตายบนภูเขาที่นั่นที่เจ้าขึ้นไป และเจ้าจะถูกรวบรวมไปอยู่กับประชาชนของเจ้า เหมือนกับอาโรน พี่น้องชาวอิสราเอลของเจ้าตายบนภูเขาเออร์และถูกรวบรวมไปอยู่กับประชาชนของเขา⁵¹ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพราะเจ้าไม่เชื่อสัตย์ต่อเราในท่ามกลางประชาชนอิสราเอลที่น้ำแห่งเมรีบาห์ในคาเดช ในถิ่นทุรกันดารแห่งสิน เพราะเจ้าไม่ได้ปฏิบัติต่อเราด้วยการให้เกียรติและการนับถือในท่ามกลางประชาชนอิสราเอล"⁵² เพราะเจ้าจะมองเห็นดินแดนที่อยู่ต่อหน้าเจ้า แต่เจ้าจะไม่ได้เข้าไปที่นั่น คือเข้าไปในดินแดนที่เราได้มอบให้กับประชาชนอิสราเอล"

Chapter 33

¹นี่คือคำอวยพรที่โมเสส ผู้รับใช้ของพระเจ้าได้อวยพรประชาชนอิสราเอลก่อนการตายของเขา² เขาได้กล่าวว่า พระยาห์เวห์ได้เสด็จมาจากซีนายและได้ทรงลุกขึ้นจากเสอีร์เหนือพวกเขา พระองค์ได้ทรงฉายแสงจากภูเขาปาราน และพระองค์ได้เสด็จมาพร้อมกับวิสุทธิชนนับหมื่นๆ ในพระหัตถ์ขวามือของพระองค์คือสายฟ้าแลบ³ แก้วร้องแล้ว พระองค์ทรงรักประชาชนทั้งหลาย บรรดาวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และพวกเขาได้ก้มกราบที่พระบาทของพระองค์ พวกเขาได้รับถ้อยคำทั้งหลายของพระองค์⁴ โมเสสได้บัญญัติกฎหมายอย่างหนึ่งแก่พวกเขา บรรดาอย่างหนึ่งสำหรับที่ชุมนุมของยาโคบ

⁵แล้วได้มีภคัตริย์องค์หนึ่งในเยรูซาเล็ม เมื่อบรรดาผู้นำของประชาชนได้มารวมกัน ชนทุกเผ่าของอิสราเอลได้มาอยู่รวมกัน⁶ จงให้รูเบนมีชีวิตอยู่และไม่ตาย แต่ขอให้พวกเขาผู้ชายของเขาไม่เล็กลง⁷ นี่คือพระพรสำหรับยูดาห์ โมเสสได้กล่าวว่า ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงฟังเถิด ขอทรงฟังเสียงของยูดาห์ และนำเขามายังประชาชนของเขาอีกครั้ง ขอทรงต่อสู้เพื่อเขา ขอทรงเป็นความช่วยเหลือเพื่อต่อสู้กับพวกศัตรูของเขา⁸ สำหรับคนเลวี โมเสสได้กล่าวว่า ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงเป็นของผู้ที่จงรักภักดีของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ได้ทรงทดสอบที่มีสสาห์ ผู้ที่พระองค์ได้ทรงต่อสู้ที่เมรีบาห์ ผู้ที่พูดเกี่ยวกับบิดาและมารดาของเขาว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้เห็นพวกเขา" เขาไม่ได้รู้จักพวกพี่น้องของเขา หรือไม่ได้รับผิดชอบต่อบรรดาบุตรหลานของเขาเอง เพราะเขาได้ปกป้องถ้อยคำของพระองค์และได้ถือรักษาพันธสัญญาของพระองค์

¹⁰เขาสอนกฎหมายบัญญัติของพระองค์แก่ยาโคบและสอนกฎหมายของพระองค์แก่คนอิสราเอล เขาจะถวายเครื่องหอมต่อพระพักตร์ของพระองค์และถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาของพระองค์¹¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงอวยพรบรรดาทรัพย์สินของเขา และยอมรับการงานจากมือของเขา ขอทรงขับไล่เหล่าสิงโตที่ลุกขึ้นต่อสู้พวกเขา และคนเหล่านั้นที่เกลียดชังเขา เพื่อพวกเขาจะไม่ถูกลูกขึ้นมาต่อสู้¹² สำหรับเบนยามิน โมเสสได้กล่าวว่า ผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงรักและทรงอยู่เคียงข้างเขาอย่างมั่นคง พระยาห์เวห์ทรงปกป้องเขาตลอดเวลาอันยาวนาน และเขามีชีวิตอยู่ระหว่างอ้อมพระกรของพระยาห์เวห์¹³ สำหรับโยเซฟ โมเสสได้กล่าวว่า ขอให้ดินแดนของเขาได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์ด้วยสิ่งมีค่าต่างๆ จากท้องฟ้า ด้วยหยาดน้ำค้าง และด้วยสิ่งที่อยู่ลึกใต้ดิน

¹⁴ขอให้ดินแดนของเขาได้รับการอวยพรด้วยสิ่งมีค่าต่างๆ ซึ่งเป็นการเก็บเกี่ยวจากดวงอาทิตย์ ด้วยสิ่งมีค่าต่างๆ อันเป็นผลจากเดือนทั้งหลาย¹⁵ ด้วยสิ่งที่ได้ที่สุดจากบรรดาภูเขาโบราณ และด้วยสิ่งมีค่าต่างๆ จากบรรดาเนินเขาชั่วนิรันดร์¹⁶ ขอให้ดินแดนของเขาได้รับการอวยพรด้วยสิ่งมีค่าต่างๆ แห่งแผ่นดินและความอุดมสมบูรณ์ของมัน และด้วยน้ำพระทัยประเสริฐของพระองค์ผู้ทรงอยู่ในพุ่มไม้โน้น ขอให้พระพรมายังศีรษะของโยเซฟ และบนศีรษะของเขา

ผู้ปกครองเหนือพวกพี่น้องของเขา¹⁷ สัตว์หิวของวัว คือศักดิ์ศรีของเขา และเขาของเขาเป็นเขาของวัวป่า ด้วยสิ่งเหล่านี้เขาจะปลุกพวกประชาชนทั้งหลาย พวกเขาทั้งหมด ไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก ทั้งหมดเหล่านี้คือคนเอเฟราอิมนับหนึ่งๆ คน ทั้งหมดเหล่านี้คือคนมนัสเสห์นับพันๆ คน

¹⁸สำหรับเศบูลุน โมเสสได้กล่าวว่า เศบูลุน จงชื่นชมยินดีเถิด ในการออกไป และพวกท่าน อิสราเอล จงอยู่ในเต็นท์¹⁹ พวกเขาจะเรียกประชาชนทั้งหลายไปที่ภูเขาต่างๆ ที่นั่นพวกเขาจะถวายเครื่องบูชาแห่งความชอบธรรม เพราะพวกเขาจะดูดดื่มความอุดมสมบูรณ์แห่งท้องทะเลทั้งหลาย และจากเบ็ดทรายบนชายหาด²⁰ สำหรับกาต โมเสสได้กล่าวว่า การอวยพรจงเป็นของเขา คือผู้ที่ทำให้กาตกว้างใหญ่มากขึ้น เขามีชีวิตอยู่ที่นั่นเหมือนกับนางสิงห์ และเขาจะฉีกแขนหรือศรษะ²¹ เขาได้จัดเตรียมส่วนที่ดีที่สุดสำหรับตัวเขาเอง เพราะมีส่วนดินแดนที่เป็นของผู้นำที่ถูกสงวนไว้ เขามาพร้อมกับบรรดาหัวหน้าของประชาชน เขาทำให้ความยุติธรรมของพระยาห์เวห์และบรรดาข้อบังคับของพระองค์แก่อิสราเอลสำเร็จ

²²สำหรับดาน โมเสสได้กล่าวว่า ดานเป็นสิงห์หนุ่มตัวหนึ่งที่กระโดดออกมาจากบาซัน²³ สำหรับนัฟทาลี โมเสสได้กล่าวว่า นัฟทาลี จงอ้อมใจอยู่กับความโปรดปราน และเต็มไปด้วยพระพรของพระยาห์เวห์ จงยึดครองดินแดนทางตะวันตกและทางใต้²⁴ สำหรับอาเชอร์ โมเสสได้กล่าวว่า การอวยพรจงเป็นของเขา เขอร์มากยิ่งกว่าบรรดานุตรชายอื่นๆ จงให้เขาเป็นที่ยอมรับต่อบรรดาพี่น้องของเขา และจงยอมให้เขาจุ่มเท้าของเขาในน้ำมันมกอก

²⁵ขอให้ดาสประตูเมืองของพวกท่านเป็นเหล็กและทองสัมฤทธิ์ พวกท่านจะอยู่ในความมั่นคงปลอดภัย นานตราบเท่าที่พวกท่านมีชีวิตอยู่²⁶ ไม่มีผู้ใดเป็นเหมือนพระเจ้าแห่งเยรูซาเลม ผู้ทรงเที่ยงตรง คือผู้ที่ทรงพาหนะผ่านท้องฟ้าทั้งหลายเพื่อช่วยเหลือพวกท่าน และในพระสงฆ์ของพระองค์บนเมฆทั้งหลาย²⁷ พระเจ้าผู้ทรงเป็นบิดนักรคือที่สักขี และภายใต้คือพระกรอันเป็นบิดนักร พระองค์ทรงขับไล่ศัตรูออกไปต่อหน้าต่อตาของพวกท่าน และพระองค์ได้ตรัสว่า "จงทำลายเสีย"²⁸ อิสราเอลได้พักอาศัยอยู่ในที่ปลอดภัย น้ำพุของยาโคบนั้นมั่นคงอยู่ในดินแดนแห่งพืชผลและเล้าอู่นุ่มใหม่ จงให้ท้องฟ้าทั้งหลายของพระองค์หยาดน้ำค้างเหนือเขาเถิด²⁹ พระพรทั้งหลายของพระองค์นั้นมากมาย อิสราเอล ใครเป็นเหมือนพวกท่าน คือประชาชนที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเป็นโล่แห่งความช่วยเหลือของพวกท่าน และทรงเป็นดาบแห่งศักดิ์ศรีของพวกท่านหรือ? บรรดาศัตรูของพวกท่านจะมาเพื่อทำให้พวกท่านสิ้นสะเทือน แต่พวกท่านจะทำให้บรรดาที่สูงของพวกท่านสิ้นสะเทือนและล้มลง

Chapter 34

¹โมเสสได้ขึ้นไปจากที่ราบโมอับจนถึงภูเขาเนโบ ถึงยอดเขาปิสกา ซึ่งอยู่ฝั่งตรงกันข้ามกับเมืองเยรีโค ที่นั่นพระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงให้เขาเห็นดินแดนทั้งหมดของกิเลอาดไปไกลจนถึงดาน² และนัฟทาลีทั้งหมด และดินแดนของเอเฟราอิมกับมนัสเสห์ และดินแดนทั้งหมดของยูดาห์ ไปจนถึงทะเลฝั่งตะวันตก³ และเนเกบ และที่ราบหุบเขาแห่งเยรีโค เมืองแห่งปาล์ม ไปไกลจนถึงโศรา⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า "นี่คือดินแดนที่เราได้สัญญาไว้แก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ โดยกล่าวว่า 'เราจะมอบดินแดนนี้แก่เชื้อสายของพวกเรา' เราได้อนุญาตให้เจ้ามองเห็นดินแดนนี้กับตาของเจ้า แต่เจ้าจะไม่ได้เข้าไปที่นั่น"

⁵ดังนั้นโมเสส ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ จึงได้เสียชีวิตที่นั่นในดินแดนโมอับ ดังที่ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาเอาไว้⁶ พระยาห์เวห์ได้ทรงฝังเขาไว้ในหุบเขาในดินแดนโมอับทางฝั่งตรงกันข้ามกับเบรเปโอร แต่ไม่มีใครรู้ว่าที่ฝังศพของเขาอยู่ที่ไหนจนจวบวันนี้⁷ โมเสสมีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีเมื่อเขาเสียชีวิต ตาของเขาไม่ฝ้าฟาง และกำลังฝ่ายธรรมชาติของเขาก็ไม่ลดน้อยลง⁸ ประชาชนอิสราเอลได้คร่ำครวญเพื่อโมเสสในที่ราบโมอับเป็นเวลาสามสิบวัน และแล้ววันต่างๆ แห่งการคร่ำครวญเพื่อโมเสสก็ได้จบสิ้น

⁹โยชูวานุตรชายของมูสก็ได้เต็มไปด้วยพระวิญญาณแห่งสติปัญญา เพราะโมเสสได้วางมือบนเขา ประชาชนอิสราเอลได้ฟังเขาและได้กระทำการสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาแก่โมเสส¹⁰ นับจากนั้นเป็นต้นมาไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดที่เหมือนโมเสส คือผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงรู้จักเขาแบบหน้าต่อหน้า¹¹ ไม่เคยมีผู้เผยพระวจนะคนไหนเป็นเหมือนเขาในเรื่องหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงส่งเขาไปกระทำในดินแดนอียิปต์ คือต่อฟาโรห์ และต่อบรรดาทาสของเขา และต่อดินแดนทั้งหมดของเขา¹² ไม่เคยมีผู้เผยพระวจนะคนไหนที่เป็นเหมือนเขาในความยิ่งใหญ่ทั้งหมด คือการกระทำอันน่าเกรงขามที่โมเสสได้กระทำในสายตาของคนอิสราเอลทั้งหมด

JOSHUA

Chapter 1

¹บัดนี้ หลังจากการสิ้นชีวิตของโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ ที่พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวานุตรของมูส ผู้ช่วยของโมเสสว่า² "โมเสส ผู้รับใช้ของเราได้สิ้นชีวิตแล้ว ดังนั้น จงลุกขึ้นข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ เจ้าและประชาชนทั้งหมด ไปยังแผ่นดินที่เราจะยกให้พวกเขา คือประชาชนของอิสราเอล เราได้ยกให้เจ้าทุกแห่งที่ฝ่าเท้าของพวกเจ้าจะเหยียบลงไป เราได้ยกให้แก่เจ้าแล้วดังที่เราได้สัญญาไว้กับโมเสส

⁴ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารและภูเขาเลบานอนไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส แผ่นดินทั้งหมดของชนฮิตไทต์ และถึงทะเลใหญ่ ทางที่ดวงอาทิตย์ตก จะเป็นแผ่นดินของพวกเจ้า³ ไม่มีใครจะสามารถยืนหยัดต่อเจ้าได้ตลอดชีวิตของเจ้า เราอยู่กับเจ้าเช่นที่เราได้อยู่กับโมเสสมาแล้ว เราจะไม่ทอดทิ้งหรือจากเจ้าไป

⁶จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เจ้าจะทำให้ประชาชนเหล่านี้ได้รับแผ่นดินเป็นมรดกซึ่งเราได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขาว่าเราจะยกให้พวกเขา⁷ จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด จงระมัดระวังที่จะเชื่อฟังบัญญัติทั้งหมดที่โมเสสผู้รับใช้ของเราได้บัญชาเจ้า จงอย่าได้หันขวาหรือหันซ้าย เพื่อที่เจ้าจะพบกับความสำเร็จไม่ว่าเจ้าจะไปทางไหนก็ตาม⁸ เจ้าจะพูดถึงหนังสือพระบัญญัตินี้อย่างสม่ำเสมอ เจ้าจะเข้าเฝ้าภาวนาทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อที่เจ้าจะสามารถเชื่อฟังทุกสิ่งที่ได้บันทึกในหนังสือนั้น แล้วเจ้าจะรุ่งเรืองและประสบความสำเร็จ⁹ เราส่งเจ้าแล้วไม่ใช่หรือ? จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัว อย่าท้อถอย พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าสถิตกับเจ้าทุกแห่งที่เจ้าไป"

¹⁰แล้วโยชูวาก็บัญชาผู้นำทั้งหลายของประชาชน¹¹ "จงไปในค่ายและสั่งประชาชนว่า "จงเตรียมเสบียงสำหรับตัวท่านทั้งหลาย ในสามวัน พวกท่านจะข้าม

แม่น้ำจอร์แดนนี้และเข้าไป และยึดแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงประทานให้พวกท่านยึดครอง"¹²โยชูวาพูดต่อชาวรูเบน ชาวกาดี และครึ่งเผ่าของชาวมนัสเสห์ว่า¹³" จงจำคำของโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ ได้บัญชาพวกท่านเมื่อก่อนได้กล่าวว่า "พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านประทานที่พักสำหรับท่าน และพระองค์จะทรงประทานแผ่นดินนี้ให้ท่าน"

¹⁴ภรรยาของท่าน ลูกเล็กๆ ของท่าน และฝูงสัตว์ของพวกท่านจะอยู่ในแผ่นดินซึ่งโมเสสยกให้ท่านที่ฟากโน้นของแม่น้ำจอร์แดน แต่พวกนักรบของท่านจะข้ามไปกับพวกพี่น้องของท่านและช่วยพวกเขา¹⁵จนกว่าพระยาห์เวห์ได้ประทานที่พักแก่พี่น้องของท่านดังเช่นที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ท่าน แล้วพวกเขาจะได้ครอบครองแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงประทานให้พวกเขา แล้วท่านจะกลับมาที่แผ่นดินของท่านเองและครอบครอง แผ่นดินที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้มอบให้แก่ท่านที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนที่ดวงอาทิตย์ขึ้น"¹⁶แล้วพวกเขาได้ตอบโยชูวาว่า "ทั้งหมดที่ท่านได้บัญชาพวกเรา พวกเราจะทำตาม และไม่ว่าที่ใดที่ท่านส่งพวกเราไป พวกเราจะไป" เราเชื่อฟังท่านเช่นเดียวกับที่เราเชื่อฟังโมเสส เพียงแต่ขอให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตอยู่กับท่าน เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงสถิตอยู่กับโมเสส¹⁷ใครก็ตามที่ขัดขืนคำบัญชาของท่าน และไม่เชื่อฟังถ้อยคำของท่าน คนนั้นจะต้องถึงตาย ขอเพียงแต่จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด"

Chapter 2

¹ต่อมาโยชูวาบุตรของนูนส่งชายสองคนจากเมืองชีกริมเป็นการลับไปสอดแนม เขากล่าวว่า "จงไป ตรวจตราดูทั่วแผ่นดิน เฉพาะอย่างยิ่งเมืองเยรีโค" พวกเขาก็ไปและได้มาถึงในบ้านของหญิงโสเภณีนคนหนึ่งชื่อราห์บ และพวกเขาพักอยู่ที่นั่น²มีรายงานไปถึงกษัตริย์ของเมืองเยรีโค ว่า "จงดูเถิด ชายชาวอิสราเอลบางคนมาที่นี่เพื่อสอดแนมดูแผ่นดิน"³กษัตริย์ของเมืองเยรีโคทรงมีพระบัญชาไปยังราห์บ และตรัสว่า "จงนำตัวชายเหล่านั้นผู้มาหาเจ้าในบ้านของเจ้าออกมา พวกเขาเพื่อสอดแนมทั่วแผ่นดินนี้"⁴แต่หญิงโสเภณีได้พาชายสองคนนั้นไปและซ่อนพวกเขาไว้ นางตอบว่า "ใช่แล้ว พวกผู้ชายมาหาดิฉัน แต่ดิฉันไม่รู้ว่พวกเขามาจากที่ไหน พวกเขามาจากไปเมื่อเวลาค่ำ เมื่อเป็นเวลาที่พักเมืองปิด ดิฉันไม่รู้ว่พวกเขาไปที่ไหน ท่านอาจจะจับพวกเขาได้ถ้าท่านรีบตามพวกเขาไป"⁶แต่หญิงนั้นได้พาทั้งสองคนขึ้นไปบนดาดฟ้า และซ่อนตัวพวกเขาไว้ที่ต้นปาล์มที่นางได้เรียงไว้บนดาดฟ้า⁷ดังนั้น พวกผู้ชายก็ไล่ตามพวกเขาไปจนถึงท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดน ประตูก็ถูกปิดกั้นที่ที่พวกคนตามล่านั้นออกไปแล้ว

⁸พวกผู้ชายยังไม่นอนในคืนนั้น เมื่อหญิงโสเภณีได้ขึ้นไปหาพวกเขาที่บนดาดฟ้า⁹นางกล่าวว่า "ดิฉันรู้ว่พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบแผ่นดินให้แก่ท่านและความกลัวของพวกท่านมาเหนือพวกเรา บรรดาคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินแถบจะหลอมละลายต่อหน้าท่าน"¹⁰พวกเราได้ยินเรื่องที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้ น้ำของทะเลแดงเหือดแห้งไปเพื่อพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกมาจากอียิปต์ พวกเราได้ยินเรื่องพวกท่านได้ทำให้กษัตริย์สองพระองค์ของคนอาโมไรต์บนอีกฝั่งของแม่น้ำจอร์แดน คือสิโหนและโอก ผู้ซึ่งถูกทำลายลงอย่างสิ้นเชิง¹¹กันที่ที่พวกเราได้ยิน หัวใจของพวกเราหลอมละลายและไม่มีความกล้าหาญเหลือในคนไหนเลย เพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินโลกเบื้องล่าง¹²บัดนี้ ขอสาบานต่อดิฉันในนามของพระยาห์เวห์ว่า ในเมื่อดิฉันได้แสดงความเมตตาต่อท่านแล้ว ท่านจะแสดงความเมตตาต่อครอบครัวบิดาของดิฉันด้วย จงให้ดิฉันมีหมายสำคัญที่แน่นอน¹³ว่าท่านจะใช้ชีวิตบิดาของดิฉัน มารดา พี่น้องชาย พี่น้องหญิง และทุกคนในครอบครัวของพวกเรา และท่านจะใช้ชีวิตของพวกเรา"

¹⁴พวกผู้ชายนั้นจึงตอบนางว่า "ชีวิตของเราเพื่อชีวิตของพวกเจ้า แม้แต่ถึงตาย ถ้าพวกเจ้าไม่เปิดเผยภารกิจนี้ของเรากับใคร เมื่อพระยาห์เวห์ประทานแผ่นดินนี้แก่เรา เราจะมีเมตตาและสัตย์ซื่อต่อพวกเจ้า"¹⁵ดังนั้น นางจึงหย่อนพวกเขาลงทางหน้าต่างโดยใช้เชือก บ้านที่นางอาศัยอยู่ได้สร้างในกำแพงของเมือง¹⁶นางกล่าวกับพวกเขาว่า " จงไปที่เนินเขาและซ่อนตัวเพื่อพวกผู้ตามล่าจะไม่พบพวกท่าน จงซ่อนตัวอยู่ที่นั่นสามวันจนกว่าพวกที่ตามล่าท่านจะกลับแล้วท่านก็เดินทางต่อไป"¹⁷พวกผู้ชายพูดกับนางว่า "เราจะไม่ผูกมัดตามคำสัญญาที่เรสาบาน ถ้าเจ้าไม่ทำสิ่งนี้"¹⁸เมื่อเราได้เข้ามาในแผ่นดิน เจ้าจงเอาเชือกสีแดงนี้ผูกไว้ที่หน้าต่างที่เจ้าได้หย่อนพวกเราลงไปนั้น และเจ้าจงรวบรวมบิดามารดา พี่น้อง และทุกคนในครอบครัวของบิดามาไว้ในบ้าน

¹⁹ใครก็ตามที่ออกนอกประตูบ้านของเจ้าไปที่ถนน เลือดของพวกเราจะอยู่บนศีรษะของพวกเราและเราจะไม่มีความผิด แต่ถ้ามือใดมาแตะต้องใครก็ตามที่อยู่กับเจ้าในบ้าน เลือดของพวกเราจะอยู่บนศีรษะของเรา²⁰ แต่ถ้าเจ้าพูดเกี่ยวกับภารกิจของเรา เราจะไม่พ้นจากคำสาบานที่พวกเจ้าให้เรสาบานไว้"²¹ราห์บ ตอบว่า "ขอให้มันเป็นไปตามที่ท่านได้พูดนั้น" และนางก็ส่งพวกเขาไปและพวกเขาก็ได้จากไป แล้วนางจึงมัดเชือกสีแดงที่หน้าต่าง²²พวกเขาได้จากไปและขึ้นไปยังเนินเขาและพวกเขาอยู่ที่นั่นสามวันจนกระทั่งพวกคนที่ตามล่าพวกเขากลับไป พวกคนที่ติดตามได้หาตลอดถนนและไม่พบอะไรเลย²³ชายสองคนก็กลับไปและข้ามกลับไปหาโยชูวาบุตรของนูน และพวกเขาได้บอกเขาทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขา²⁴และพวกเขา กล่าวแก่โยชูวาว่า "แท้จริงแล้ว พระยาห์เวห์ทรงมอบแผ่นดินทั้งหมดไว้ในมือเราแล้ว ชาวเมืองทุกคนในแผ่นดินก็หวาดกลัวเพราะพวกเรา"

Chapter 3

¹โยชูวาตื่นเช้าในตอนเช้า และเขาก็ทั้งหลายออกจากชีกริม เขาและประชาชนอิสราเอลทั้งหมดมาถึงแม่น้ำจอร์แดน และพวกเขาตั้งค่ายพักที่นั่นก่อนจะข้ามไป²ต่อมาอีกสามวัน พวกเขานำที่ก็ไปทั่วค่าย³พวกเขาสั่งประชาชนว่า "เมื่อพวกท่านเห็นหีบพันธสัญญาแห่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และเห็นพวกปุโรหิตซึ่งมาจากชนเผ่าเลวีหามไป พวกท่านจะต้องออกจากสถานที่แห่งนี้และตามไป"จะต้องมีระยะห่างระหว่างพวกท่านและหีบประมาณสองพันศอก จงอย่าเข้าไปใกล้หีบนั้น เพื่อพวกท่านจะได้รู้จักทางที่จะไป เพราะพวกท่านยังไม่เคยไปทางนี้มาก่อน โยชูวากล่าวกับประชาชนว่า "จงชำระตัวของพวกท่านให้บริสุทธิ์ในวันพรุ่งนี้ เพราะว่าพระยาห์เวห์จะทรงทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน"⁶แล้วโยชูวาได้สั่งพวกปุโรหิตว่า "จงหามหีบพันธสัญญา และผ่านไปยังหน้าประชาชน" ดังนั้น พวกเขาก็หามหีบพันธสัญญาและเดินไปยังหน้าประชาชน

⁷พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "ในวันนี้ เราจะให้เจ้าเป็นชายที่ยิ่งใหญ่ในสายตาของชาวอิสราเอลถึงมวล พวกเขาจะรู้ว่เราอยู่กับโมเสสมาแล้วอย่างไร เรา จะอยู่กับเจ้าอย่างนั้น" เจ้าจะสั่งปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาว่า "เมื่อพวกท่านมาถึงริมแม่น้ำจอร์แดน พวกท่านจงหยุดยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน"⁹แล้วโยชูวา

Chapter 4

กล่าวแก่ประชาชนอิสราเอลว่า "จงมาที่นี่ และฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน"¹⁰ โดยเหตุนี้พวกท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ประทับอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย จะทรงขับไล่คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนฮีบไตต์ คนเปอร์ซีย คนเกอร์กาซ คนอาโมไรต์ และคนเยบซุสให้พ้นหน้าท่านทั้งหลาย

¹¹ "จงดูนั่น หีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งโลกทั้งมวลจะข้ามไปข้างหน้าท่านลงไปในแม่น้ำจอร์แดน"¹² บัดนี้ จงเลือกคนสิบสองคนออกจากเผ่าของอิสราเอล เผ่าหนึ่งคน¹³ และเมื่อฝ่าเท้าของพวกปุโรหิตผู้หามหีบของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งโลกทั้งมวล และน้ำของแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนจะแยกออก และแม่น้ำที่ไหลมาจากข้างบนจะหยุดไหลและจะตั้งขึ้นเป็นกองเดียว"

¹⁴ ดังนั้น เมื่อประชาชนได้ออกเดินทางเพื่อจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน พวกปุโรหิตที่หามหีบพันธสัญญาไปข้างหน้าประชาชน¹⁵ กันที่คนเหล่านั้นที่แบกหีบพันธสัญญามาถึงแม่น้ำจอร์แดน และเท้าของคนเหล่านั้นที่หามหีบจุ่มลงในแม่น้ำแล้ว (ขณะนั้น แม่น้ำจอร์แดนไหลท่วมฝั่งตลอดฤดูเก็บเกี่ยว)¹⁶ น้ำที่ไหลมาจากข้างบนก็หยุดเป็นกองเดียว น้ำหยุดไหลจากทะเล น้ำหยุดไหลจากเมืองอาดัม ซึ่งเป็นเมืองอยู่ข้างๆ เมืองศาเรธานและน้ำที่ไหลลงสู่ทะเลของเนเกบทะเลเกลือ ประชาชนก็ข้ามไปใกล้เมืองเยรีโค¹⁷ พวกปุโรหิตที่หามหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ยืนบนพื้นดินแห้ง กลางแม่น้ำจอร์แดน จนกระทั่งประชาชนอิสราเอลทั้งหมดเดินข้ามไปบนพื้นดินแห้ง

Chapter 4

¹ เมื่อประชาชนอิสราเอลทั้งหมดได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนแล้ว พระยาห์เวห์ตรัสสั่งโยชูวาว่า² "จงเลือกคนสิบสองคนในหมู่ประชาชน เผ่าละคน³ ให้ส่งพวกเขาว่า 'จงเอาก้อนหินสิบสองก้อนจากกลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่พวกปุโรหิตได้ยืนบนพื้นดินแห้ง และให้ขนก้อนหินมากับท่านและให้วางลงบนในที่ที่พวกท่านจะนอนในคืนนี้'⁴ แล้วโยชูวาได้เรียกคนสิบสองคนที่ท่านได้คัดเลือกมาจากเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล เผ่าละคน⁵ โยชูวากล่าวกับพวกเขาว่า "จงไปที่ข้างหน้าหีบของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านไปยังกลางแม่น้ำจอร์แดน ให้พวกท่านแต่ละคนยกก้อนหินคนละก้อนแบกขึ้นบ่า ตามจำนวนของเผ่าต่างๆ ของประชาชนอิสราเอล⁶ นี่จะเป็นสัญลักษณ์ในท่ามกลางพวกท่านเมื่อบรรดาลูกหลานพวกท่านจะถามในวันข้างหน้าว่า "ก้อนหินเหล่านี้มีความหมายอะไรสำหรับท่าน?"⁷ แล้วท่านจงตอบพวกเขาว่า "น้ำของแม่น้ำจอร์แดนแยกจากกันต่อหน้าหีบพันธสัญญาแห่งพระยาห์เวห์ เมื่อหีบได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน น้ำของแม่น้ำจอร์แดนก็แยกจากกัน ดังนั้น ก้อนหินเหล่านี้จะเป็นสิ่งเตือนความทรงจำของประชาชนของอิสราเอลเป็นนิตย์

⁸ ประชาชนอิสราเอลก็ทำตามที่โยชูวาได้บัญชา และพวกเขายกก้อนหินสิบสองก้อนมาจากกลางแม่น้ำจอร์แดนตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโยชูวา พวกเขาได้ก่อก้อนหินขึ้นตามจำนวนเผ่าของประชาชนอิสราเอล พวกเขาแบกก้อนหินมายังสถานที่ที่พวกเขาตั้งค่ายอยู่และได้ก่อพวกมันขึ้นที่นั่น⁹ แล้วโยชูวาได้ก่อก้อนหินสิบสองก้อนที่กลางแม่น้ำจอร์แดน ในที่ที่เท้าของพวกปุโรหิตที่หามหีบพันธสัญญายืนอยู่ สิ่งเตือนความทรงจำยังอยู่ที่นั่นจนกระทั่งถึงวันนี้¹⁰ พวกปุโรหิตที่หามหีบพันธสัญญายืนอยู่กลางแม่น้ำจอร์แดนจนกระทั่งทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงสั่งโยชูวาให้บอกประชาชนสำเร็จ ตามที่โมเสสได้บัญชาโยชูวาทุกประการ ประชาชนรับเรื่องและพวกเขาได้ข้ามไป

¹¹ เมื่อประชาชนข้ามไปหมดแล้ว หีบของพระยาห์เวห์และพวกปุโรหิตก็ข้ามไปต่อหน้าประชาชน¹² คนเผ่าคนรูเบน คนเผ่ากาดและครึ่งหนึ่งของคนเผ่ามนัสเสห์ได้ข้ามไปต่อหน้าประชาชนอิสราเอล จัดตั้งเป็นกองทัพ ตามที่โมเสสได้กล่าวไว้กับพวกเขา¹³ มีคนถืออาวุธครบมือพร้อมที่จะเข้าสู่สงครามประมาณ 40,000 คนได้ข้ามไปเฉพาะพระพักตร์ของพระยาห์เวห์เพื่อไปทำศึกบนที่ราบของเมืองเยรีโค

¹⁴ ในวันนั้นพระยาห์เวห์ทรงทำให้โยชูวายิ่งใหญ่ในสายตาของอิสราเอลทั้งหมด เขาทิ้งหลายที่ยกย่องท่าน ดังที่พวกเขาเคยยกย่องโมเสสตลอดชีวิตของท่าน¹⁵ จากนั้นพระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า¹⁶ "จงสั่งพวกปุโรหิตผู้หามหีบแห่งสักขีพยานให้ขึ้นมาจากแม่น้ำจอร์แดน"¹⁷ ดังนั้น โยชูวาได้สั่งพวกปุโรหิต "จงขึ้นมาจากแม่น้ำจอร์แดน"¹⁸ เมื่อพวกปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาแห่งพระยาห์เวห์ขึ้นมาจากกลางแม่น้ำจอร์แดน และฝ่าเท้าของพวกเขายกขึ้นเหยียบแผ่นดินแห้ง แล้วน้ำในแม่น้ำจอร์แดนก็ไหลกลับมายังที่เก่าและท่วมสองฝั่ง เหมือนเดิมอย่างเมื่อสัปดาห์ก่อน

¹⁹ ประชาชนได้ขึ้นจากแม่น้ำจอร์แดนในวันที่สิบเดือนที่หนึ่ง พวกเขาพักที่กิลกาล ด้านทิศตะวันออกของเมืองเยรีโค²⁰ ก้อนหินสิบสองก้อนที่พวกเขานำมาจากแม่น้ำจอร์แดน โยชูวาได้ตั้งไว้ในกิลกาล²¹ เขากล่าวกับประชาชนอิสราเอลว่า "เมื่อลูกหลานของท่านถามบรรดาบิดาของพวกท่านว่าในเวลาข้างหน้าว่า "ก้อนหินเหล่านี้คืออะไร?"²² จงบอกลูกหลานของท่านว่า "นี่เป็นสถานที่ที่ชนชาติอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดนบนแผ่นดินแห้ง"²³ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงทำให้ท่านในแม่น้ำจอร์แดนแห้งเพื่อพวกท่าน จนพวกท่านได้ข้ามไป ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทำแก่ทะเลแดง ซึ่งพระองค์ทรงทำให้แห้งเพื่อพวกเราจนกระทั่งพวกเราข้ามไปได้หมด²⁴ ดังนั้น ประชาชนทั้งมวลบนแผ่นดินจะได้รู้ว่าพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ทรงอานุภาพ และเพื่อพวกท่านจะสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านนิรันดร์

Chapter 5

¹ กันที่กษัตริย์ทั้งหมดของคนอาโมไรต์ซึ่งอยู่ปากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน และกษัตริย์ทั้งหมดของคนคานาอันซึ่งอยู่ริมฝั่งทะเลใหญ่ ได้ยินว่าพระยาห์เวห์ทรงให้น้ำในแม่น้ำจอร์แดนเหือดแห้งไปจนกระทั่งประชาชนอิสราเอลข้ามปากไปได้ หัวใจของพวกเขาก็หดหู่ และไม่มีกำลังใจเพราะพวกประชาชนอิสราเอล² ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "จงกำมิดด้วยหินและจงให้ผู้ชายอิสราเอลทั้งหมดเข้าสู่หุ้มนิตอีกครั้ง"³ แล้วโยชูวากำมิดหินและทำหุ้มนิตให้ผู้ชายทั้งหมดของอิสราเอลที่กิเบธ ฮะราลาไล

⁴ นี่คือนิทานที่โยชูวากำมิดพวกเขา คือ ผู้ชายทุกคนที่ออกมาจากอียิปต์ รวมทั้งทหารทั้งหมดที่ได้เสียชีวิตตามทางในถิ่นทุรกันดาร หลังจากที่พวกเขาได้ออกมาจากอียิปต์⁵ ถึงแม้ว่าผู้ชายทุกคนที่ออกมาจากอียิปต์จะได้เข้าสู่หุ้มนิตหมดแล้ว แต่ไม่มีเด็กชายคนใดที่เกิดในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ออกมาจากอียิปต์นั้นได้เข้าสู่หุ้มนิตเลย⁶ สำหรับประชาชนของอิสราเอลที่เดินทางสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดารจนกระทั่งประชาชนทุกคน กล่าวคือ ประชาชนทุกคนที่เป็นนักรบที่ออก

มาจากอียิปต์เสียชีวิต เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงยืนยันกับพวกเขาไว้ว่าพระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกเขาได้เห็นแผ่นดินที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขาว่าพระองค์จะประทานแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งเอ่อล้นให้เขา⁷ มีแต่ลูกหลานของพวกเขาที่พระยาห์เวห์ทรงให้มาแทนพวกเขาในที่โยชูวาได้ทำสุหนัต เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เข้าสู่สุหนัตในระหว่างทาง

⁸เมื่อพวกเขาทั้งหมดเข้าสู่สุหนัตแล้ว พวกเขาก็พักอยู่ในที่ที่พวกเขาตั้งค่ายจนพวกเขาหายเป็นปกติ⁹ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "วันนี้เราได้ปลงความอดสูของอียิปต์ไปจากพวกเขาแล้ว" ดังนั้น สถานที่นั้นได้ถูกเรียกว่ากิลกาลจนถึงทุกวันนี้¹⁰ ประชาชนของอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่กิลกาล ในตอนเย็นวันที่สิบสี่ของเดือนพวกเขาได้ถือเทศกาลปัสกา บนที่ราบของเยรีโค

¹¹พวกเขาได้กินผลบางอย่างของแผ่นดินในวันหลังจากเทศกาลปัสกา คือขนบปังไร้เชื้อและข้าวปิ้ง¹² มานาก็ขาดหายไปหลังจากที่พวกเขาได้กินผลจากแผ่นดิน ไม่มีมานาสำหรับประชาชนอิสราเอลอีกต่อไป แต่พวกเขากินผลของแผ่นดินคานาอันในปีนั้น

¹³เมื่อโยชูวาเข้าไปใกล้เมืองเยรีโค เขาได้เฝ้ามองหน้าขึ้นมองและ นี่แน่ะ ชายคนหนึ่งกำลังยืนอยู่ตรงหน้าเขา เขาได้ชักดาบของเขาและถืออยู่ในมือของเขา โยชูวาได้เข้าไปหาเขาและกล่าวว่า "ท่านอยู่ฝ่ายเราหรือฝ่ายศัตรูของเรา?"¹⁴ ชายผู้นั้นตอบว่า "ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง เราเป็นผู้บัญชาการทัพของพระยาห์เวห์ บัดนี้เราได้มาแล้ว" แล้วโยชูวาก็ทราบลงถึงพื้นดินเพื่อนมีสการแล้วถามท่านว่า "เจ้านายของข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรกับผู้รับใช้ของท่าน?"¹⁵ ผู้บัญชาการทัพของพระยาห์เวห์ พูดกับโยชูวาว่า "จงถอดรองเท้าของเจ้าออกจากเท้าของเจ้าเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ากำลังยืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์" โยชูวาก็ทำตาม

Chapter 6

¹บัดนี้ ทางเข้าเมืองเยรีโคทั้งหมดก็ถูกปิดเพราะเหตุแห่งกองทัพอิสราเอล ไม่มีผู้ใดออกและไม่มีการเข้า² พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "จงดูเถิด เราได้มอบเมืองเยรีโค ทั้งกษัตริย์ของเมือง และเสบียงอาหารที่ฝึกฝนของเมืองไว้ในมือพวกเจ้าแล้ว³ พวกเจ้าจะต้องเดินขบวนรอบเมือง พวกทหารเดินรอบเมืองหนึ่งครั้ง พวกเจ้าจะต้องทำเช่นนี้เป็นเวลาหกวัน⁴ พวกปุโรหิตเจ็ดคนจะต้องถือแตรเขาและเจ็ดคนนำหน้าหีบ ในวันที่เจ็ด พวกเจ้าจะต้องเดินขบวนรอบเมืองเจ็ดครั้ง และให้พวกปุโรหิตเป่าแตร⁵ แล้วพวกเจ้าจะต้องเป่าเขาและเป่าเสียงยาว และเมื่อพวกเจ้าได้ยินเสียงแตรนั้น ประชาชนทุกคนจะต้องให้ร้องด้วยเสียงดังและกำแพงเมืองก็จะพังราบลง เหล่าอาหารจะต้องจุ่ม แต่แต่ละคนจะมุ่งตรงไปข้างหน้า"

⁶โยชูวาบุตรของนูนจึงเรียกพวกปุโรหิตและกล่าวกับพวกเขาว่า "จงยกหีบแห่งพันธสัญญาขึ้นหาม และให้ปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาและเจ็ดคนเดินนำหน้าหีบแห่งพระยาห์เวห์"⁷ เขากล่าวกับประชาชนว่า "จงไปและเดินขบวนรอบเมือง และให้ทหารอาวุธครบมือจะเดินข้างหน้าหีบแห่งพระยาห์เวห์"⁸ เมื่อโยชูวาพูดกับประชาชนเสร็จแล้ว พวกปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาและเจ็ดคนต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ขณะที่เดินไปข้างหน้า พวกเขาก็ได้เป่าแตร หีบแห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ก็ได้ตามหลังพวกเขา⁹ เหล่าอาหารพร้อมทั้งอาวุธเดินนำหน้าพวกปุโรหิต และพวกเขาเป่าแตรของพวกเขา แต่กองระวังหลังก็เดินตามหีบ และพวกปุโรหิตก็เป่าแตรของพวกเขาอย่างต่อเนื่อง¹⁰ แต่โยชูวาบัญชาประชาชนว่า "จงอย่าโศก จงอย่าให้มีเสียงออกจากปากพวกท่านจนกว่าจะถึงวันที่เราจะบอกให้พวกท่านตะโกน เอาไว้ถึงตอนนั้นแล้วพวกท่านถึงจะตะโกนได้"¹¹ ดังนั้นเขาจึงเป็นเหตุให้หีบแห่งพระยาห์เวห์ไปรอบเมืองหนึ่งครั้งในวันนั้น แล้วพวกเขาก็พักค้างคืนอยู่ในค่าย

¹²แล้วโยชูวาก็ได้ตื่นขึ้นแต่เช้ามืด และพวกปุโรหิตก็ยกหีบแห่งพระยาห์เวห์ขึ้นหาม¹³ พวกปุโรหิตเจ็ดคนผู้ถือแตรเขาและเจ็ดคนอยู่หน้าหีบแห่งพระยาห์เวห์เดินไปข้างหน้าอย่างมุ่งมั่นและเป่าแตร เหล่าอาหารก็อาวุธก็เดินอยู่ข้างหน้าพวกเขา แต่เมื่อกองระวังหลังเดินอยู่ข้างหลังหีบแห่งพระยาห์เวห์ แล้วแตรทั้งหลายก็ถูกเป่าอย่างต่อเนื่อง¹⁴ พวกเขาเดินขบวนรอบเมืองหนึ่งรอบในวันที่สองและกลับเข้าค่าย พวกเขาทำเช่นนี้อีกหกวัน

¹⁵ในวันที่เจ็ด พวกเขาตื่นแต่เช้าตรู่ในรุ่งอรุณ และพวกเขาเดินขบวนรอบเมืองตามแบบของพวกเขาเช่นเคยในครั้งนี้เป็นครั้งที่เจ็ด¹⁶ ในวันนี้แหละที่พวกเขาเดินขบวนรอบเมืองเจ็ดครั้ง เมื่อพวกปุโรหิตเป่าแตร แล้วโยชูวาบัญชาพวกเขาประชาชนว่า "จงให้ร้อง เพราะพระยาห์เวห์ทรงมอบเมืองให้พวกท่านแล้ว"¹⁷ เมืองและทุกสิ่งในเมืองจะต้องถูกทำลายลงเพื่อถวายแด่พระยาห์เวห์ มีเพียงราหับหญิงโสเภณีเท่านั้นที่จะรอดชีวิต คือ นางและทุกคนที่อยู่ในบ้านของนาง เพราะว่านางได้ซ่อนพวกผู้ชายที่พวกเราได้อาศัยไป¹⁸ แต่สำหรับพวกท่าน จงเฝ้าระวังเกี่ยวกับการนำสิ่งของต่างๆที่จะถูกทำลายนั้น พวกท่านอย่าได้นำสิ่งใดออกมา ถ้าพวกท่านทำอย่างนี้ พวกท่านจะทำให้ค่ายของพวกอิสราเอลเป็นสิ่งที่ต้องถูกทำลายและพวกท่านจะนำปัญหา¹⁹ เครื่องใช้ทั้งหมดที่เป็นเงิน ทองคำ และสิ่งของที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และเหล็กเป็นของถวายแด่พระยาห์เวห์ ของพวกท่านจะต้องนำไปที่พระคลังของพระยาห์เวห์"

²⁰เมื่อพวกเขาเป่าแตร พวกประชาชนก็ตะโกนก็ร้องและกำแพงก็พังราบ ทุกคนก็บุกและยึดเมือง²¹ พวกเขาได้ทำลายเมืองลงอย่างสิ้นเชิง คือทุกอย่างที่อยู่ในเมืองด้วยคมดาบของพวกเขา ผู้ชายและผู้หญิง คนหนุ่มและคนแก่ วัว แกะและลาทั้งหลาย²² แล้วโยชูวากล่าวกับผู้ช่วยสองคนที่ได้เข้าไปสอดแนมในเมืองว่า "จงไปยังบ้านหญิงโสเภณี นำพวกผู้หญิงและทุกคนที่อยู่กับนางมา ตามที่พวกท่านได้สาบานไว้กับนาง"²³ ดังนั้นชายหนุ่มสองคนที่ได้ไปสอดแนมก็เข้าไปและนำราหับออกมา พวกเขาได้อาสนาง มารดา พี่ชายน้องชายและญาติทั้งหมดที่อยู่กับนาง ออกมา พวกเขาได้นำคนเหล่านั้นไปยังสถานที่อยู่นอกค่ายพักของอิสราเอล

²⁴พวกเขาเผาเมืองและทุกสิ่งในนั้น เพียงแต่เงิน ทอง และเครื่องใช้ที่เป็นทองเหลืองและเป็นเหล็กเท่านั้นได้ถูกนำไปไว้ที่พระคลังในพระนิเวศของพระยาห์เวห์²⁵ แต่โยชูวาปล่อยให้ราหับหญิงโสเภณี และครอบครัวอาสนางและทุกสิ่งที่เป็นของนางรอดชีวิต นางใช้ชีวิตอยู่ในอิสราเอลจนถึงทุกวันนี้เพราะว่านางได้ซ่อนพวกผู้ชายที่โยชูวาได้ส่งไปสอดแนมเมืองเยรีโค²⁶ แล้วโยชูวาบัญชาพวกเขาในเวลานั้นด้วยคำสาบาน และเขากล่าวว่า "ขอให้ชายใดก็ตามที่สร้างเมืองนี้คือเยรีโคขึ้นมาใหม่อีกถูกสาปแช่งในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ คนที่จะวางรากฐานก็ขอให้เสียบุตรหัวปี และคนที่จะสร้างประตู ก็ขอให้เสียบุตรคนสุดท้าย"²⁷ ดังนั้นพระยาห์เวห์ก็ได้สถิตกับโยชูวา และชื่อเสียงของเขาก็เลื่องลือไปทั่วแผ่นดิน

Chapter 7

¹แต่ประชาชนอิสราเอลได้กระทำการอย่างไม่สัตย์ซื่อเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องแยกออกมาเพื่อทำลายนั้น อาคานบุตรของคารมี ผู้เป็นบุตรของสับดี ผู้เป็นบุตรของเศ-ราห์จากเผ่ายูดาห์ได้นำสิ่งที่ต้องแยกออกมาเพื่อทำลายบางส่วนไปและพระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงแผดเผาประชาชนของอิสราเอล²โยชูวาได้ส่งพวกผู้ชายจากเยรีโคไปเมืองอัยซึ่งอยู่ใกล้กับเบราเวนทางตะวันตกของเบรเอล เขากล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า "จงขึ้นไป และจงสอดแนมแผ่นดิน" ดังนั้นพวกผู้ชายจึงขึ้นไปและสอดแนมเมืองอัย³เมื่อพวกเขากลับมาหาโยชูวา พวกเขาบอกว่า "อย่าส่งประชาชนทั้งหมดขึ้นไปเมืองอัย ให้ส่งเพียงสองหรือสามพันคนขึ้นไปโจมตีเมืองอัย อย่าให้ประชาชนทั้งหมดตกตรำในสงครามนี้ เพราะว่าพวกนั้นมีจำนวนน้อย"⁴ดังนั้น จึงมีผู้ชายประมาณ 3,000 คนเท่านั้นที่ขึ้นไปจากกองทัพ แต่คนพวกนี้ก็ต้องแตกกระเจิงหนีจากพวกผู้ชายของเมืองอัย⁵พวกผู้ชายของเมืองอัยได้ฆ่าพวกเขาตายไปประมาณสามสิบหกคนในขณะที่คนพวกนั้นได้ติดตามพวกเขาจากประตูเมืองไปจนถึงเหมืองหิน และก็ได้ฆ่าพวกเขาขณะที่พวกเขากำลังลงเขา จิตใจของประชาชนก็หวาดหวั่นและความกลัวของพวกเขาก็เหือดหายไป

⁶แล้วโยชูวาก็ฉีกเสื้อผ้าของตน เขาและผู้อาวุโสของอิสราเอลก็เอาขี้ฝุ่นใส่ลงบนศีรษะของพวกเขาและซบหน้าลงถึงพื้นดิน ที่หน้าหีบแห่งพระยาห์เวห์ อยู่ที่นั่นจนถึงเวลาเย็น⁷จากนั้นโยชูวากล่าวว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุไฉนพระองค์ทรงนำประชาชนเหล่านี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาเล่า? เพื่อมอบพวกข้าพระองค์ไว้ในมือของพวกอาโมไรต์เพื่อทำลายพวกข้าพระองค์เสียอย่างนั้นหรือ? ถ้าเพียงเพราะพวกข้าพระองค์ตัดสินใจที่แตกต่างกันไปและพวกข้าพระองค์คงยังอยู่ฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน⁸ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะถูกละทิ้งได้เล่า หลังจากที่อิสราเอลได้หันหลังให้บรรดาศัตรูของพวกเขา? ⁹เพราะว่า พวกคานาอันและบรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นจะได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาจะล้อมพวกข้าพระองค์และกระทำให้ประชาชนของแผ่นดินโลกเสื่อมชื่อพวกข้าพระองค์ พระองค์จะทรงทำอะไรเพื่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์?

¹⁰พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "จงลุกขึ้นเถิด ทำไมเจ้าจึงซบหน้าลงกับพื้นอย่างนี้เล่า?" อิสราเอลได้ทำบาป พวกเขาหักพันธสัญญาของเราซึ่งเราได้บัญชาพวกเขาไว้ พวกเขาขโมยบางสิ่งที่แยกไว้ พวกเขาได้ขโมยและจากนั้นได้ซ่อนความบาปของพวกเขาด้วย โดยพวกเขาได้วางสิ่งที่ได้ลักเอามากับทรัพย์สินส่วนตัวของพวกเขา¹¹ผลจากเรื่องนี้ ประชาชนอิสราเอลจึงไม่สามารถยืนหยัดต่อหน้าศัตรูของพวกเขาได้ พวกเขาหันหลังให้พวกศัตรูของพวกเขาเพราะว่าพวกเขาเองได้กลายเป็นสิ่งถูกแยกเพื่อการทำลายเสียเอง เราจะได้อยู่กับพวกเจ้าอีกต่อไปนอกเสียจากพวกเจ้าจะทำลายสิ่งต่างๆ ที่ควรต้องทำลายแต่ยังอยู่กับพวกเจ้า¹²จงลุกขึ้น ชำระประชาชนให้บริสุทธิ์และกล่าวกับพวกเขาว่า 'จงชำระตัวพวกเจ้าเสียสำหรับวันนี้ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า "โอ อิสราเอลเอ๋ย มีสิ่งที่ต้องแยกออกเพื่อทำลายที่ยังอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า เจ้าจึงยืนหยัดสู้ศัตรูไม่ได้ จนกว่าพวกเจ้านำสิ่งของที่แยกออกเพื่อทำลายนั้น ออกเสียจากหมู่พวกเจ้า"

¹⁴ในตอนเช้า พวกท่านจะต้องเข้ามาแสดงตัวตามฝ่าของท่าน ฝ่าใดที่พระยาห์เวห์ทรงคัดไว้ก็ต้องเข้ามาที่ละตระกูล ตระกูลใดที่พระยาห์เวห์ทรงคัดไว้ก็ให้เข้ามาที่ละครัวเรือน ครัวเรือนใดที่พระยาห์เวห์ทรงคัดไว้ก็ให้เข้ามาที่ละคน¹⁵สิ่งที่เกิดขึ้นคือ คนที่ถูกจับคัดไว้และผู้ที่มีสิ่งที่ถูกแยกเพื่อการทำลายเหล่านั้น เขาจะถูกเผาไฟ เขาจะถูกสิ่งที่เขามี เพราะว่าเขาได้หักพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ และเพราะว่าเขาได้ทำสิ่งที่น่าอับอายในอิสราเอล"¹⁶ดังนั้น โยชูวาตั้งแต่เข้าดูในตอนเช้าและนำอิสราเอลเข้ามาใกล้ ที่ละฝ่า และเผ่ายูดาห์ได้ถูกคัดไว้¹⁷โยชูวาได้นำเผ่ายูดาห์มาใกล้ และตระกูลเศ-ราห์ก็ได้ออกคัด เขานำตระกูลเศ-ราห์มาที่คน และสับดีถูกคัด¹⁸เขาได้นำครัวเรือนสับดีเข้ามาที่คน และอาคานบุตรของคารมี ผู้เป็นบุตรของสับดี ผู้เป็นบุตรของเศ-ราห์ จากเผ่ายูดาห์ถูกจับได้

¹⁹โยชูวาจึงกล่าวแก่อาคานว่า "บุตรของเราเอ๋ย จงบอกความจริงต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล และทูลสารภาพต่อพระองค์ จงบอกเราว่าท่านได้ทำอะไรลงไป จงอย่าปิดบังเราเลย"²⁰อาคานตอบโยชูวาว่า "เป็นความจริง ข้าพเจ้าได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล นี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำคือ²¹เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นเสื้อคลุมงามจากบาบิโลน เงินสองร้อยเชเชลและทองแท่งหนักห้าสิบเชเชล ข้าพเจ้าปรารถนาอยากได้สิ่งของเหล่านั้นและเอามันมาของพวกนั้นได้ถูกซ่อนอยู่ในดินกลางเต็นท์ของข้าพเจ้าและเงินก็อยู่ภายใต้มัน"

²²โยชูวาจึงส่งผู้สื่อสารไป ผู้ที่ได้วิ่งไปที่เต็นท์และมีของต่างๆ อยู่ที่นั่น เมื่อพวกเขามองเห็น พวกเขาตีพบว่าของซ่อนอยู่ในเต็นท์ของเขา และเงินได้ซ่อนอยู่ข้างใต้พวกนั้น²³พวกเขานำของพวกนั้นออกมาจากกลางเต็นท์ และนำมามอบให้โยชูวาและประชาชนอิสราเอลทั้งหมด แล้วเขาก็วางของเหล่านั้นลงเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์²⁴แล้วโยชูวา และคนอิสราเอลก็อยู่กับเขาทั้งหมด ได้นำอาคานบุตรเศ-ราห์ และเงิน เสื้อคลุม ทองคำแท่ง บรรดาบุตรชายของเขา และบุตรสาวทั้งหลายของเขา วัวทั้งหลายของเขา ลาทั้งหลายของเขา แกะของเขา เต็นท์ของเขา และทุกสิ่งที่เขามี และเขาก็ทำลายได้นำพวกเขาเหล่านั้นขึ้นไปยังหุบเขาอาโศร์

²⁵แล้วโยชูวากล่าวว่า "ทำไมท่านจึงนำความทุกข์ยากมาให้พวกเรา? พระยาห์เวห์จะทรงนำความทุกข์ยากมาถึงท่านในวันนี้" พวกอิสราเอลทั้งหมดก็เอาก้อนหินขว้างเขา แล้วพวกเขาก็เอาหินขว้างพวกที่เหลือนับด้วยก้อนหินและ เผาพวกเขาด้วยไฟ²⁶พวกเขาเอาก้อนหินถมทับเขาไว้เป็นกองใหญ่ที่ยังอยู่ที่นั่นทุกวันนี้ พระยาห์เวห์ก็ทรงหันกลับจากพระพิโรธอันแรงของพระองค์ ดังนั้นสถานที่แห่งนี้จึงถูกเรียกว่าหุบเขาแห่งอาโศร์มาจนถึงทุกวันนี้

Chapter 8

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "อย่ากลัว อย่าก็อถอยเลย จงนำทหารทั้งหมดไปกับเจ้า ลุกขึ้นไปยังเมืองอัย นี้เปะ เราได้มอบกษัตริย์ของเมืองอัยไว้ในมือของเจ้าแล้ว ทั้งประชาชนของเขา เมืองของเขาและแผ่นดินของเขา²เจ้าจงทำกับเมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองนั้นเช่นเดียวกับที่เจ้าได้ทำกับเมืองเยรีโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น ยกเว้นเจ้าจะเอาข้าวของและสัตว์เลี้ยงเป็นของเจ้าได้ จงตั้งพวกซุ่มโจมตีไว้ที่หลังเมือง"

³ดังนั้นโยชูวาจึงลุกขึ้นพร้อมกับผู้ชายทั้งหมดขึ้นไปยังเมืองอัย แล้วโยชูวาได้คัดเลือกผู้ชายสามหมื่นคน เป็นคนที่แข็งแรง คนที่กล้าหาญ และส่งพวกเขา

ออกไปในเวลากลางคืน⁴ เขาบัญชาพวกเขาว่า "นี่แน่ะ พวกท่านจงหมอบข่มอยู่ด้านหลังของเมืองนั้น อย่าไปไกลจากเมือง แต่ให้ทุกคนเตรียมพร้อมไว้⁵ ข้าพเจ้าและพวกผู้ชายทั้งหมดที่อยู่กับข้าพเจ้าจะบุกเข้าตัวเมือง และเมื่อพวกเขาออกมาต่อสู้กับพวกเรา เราก็จะวิ่งถอยหนีจากพวกเขาเหมือนก่อนหน้านั้น

⁶พวกเขาจะตามพวกเราออกมาจนกระทั่งเราถึงพวกเขาออกมาห่างจากเมือง พวกเขาจะพูดว่า 'พวกเขากำลังวิ่งหนีพวกเราอย่างที่เราได้ทำครั้งก่อนนั้น' ดังนั้นพวกเราจึงหนีจากพวกเขา⁷ แล้วให้พวกท่านขึ้นมาจากที่ซ่อน และท่านจะเข้ายึดเมือง พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในมือของพวกท่าน⁸ เมื่อพวกท่านเข้ายึดเมืองได้แล้ว ท่านจะจุดไฟเผาเมือง ท่านจะต้องทำอย่างนี้เมื่อท่านเชื่อฟังคำสั่งที่สั่งตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์นี่แหละ ที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านแล้ว"⁹ โยชูวาก็ให้พวกเขาไป และพวกเขาก็ออกไปยังที่ชุมนุมโมติ และพวกเขาชุมนุมอยู่ระหว่างเบรเอลกับเมืองอัยทางทิศตะวันตกของเมืองอัย แต่โยชวานอนค้างแรมอยู่ท่ามกลางประชาชน

¹⁰โยชวาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ และให้ทหารของเขาเตรียมพร้อม คือโยชวาและพวกผู้อาวุธของอิสราเอล และพวกเขาก็เข้าโจมตีประชาชนของเมืองอัย¹¹ นักสู้ชายทั้งหมดที่อยู่กับเขาได้ขึ้นไปและมุ่งหน้าไปยังเมือง พวกเขาเข้าใกล้เมืองและตั้งค่ายอยู่ด้านทิศเหนือของเมืองอัย นี่แน่ะ มีคูเขาอยู่ระหว่างพวกเขากับเมืองอัย¹² เขาได้นำผู้ชายประมาณห้าพันคน และให้พวกเขาแอบข่มทางทิศตะวันตกของเมืองระหว่างเบรเอลและเมืองอัย

¹³พวกเขาจัดกองกำลังทหารทั้งหมด ให้กองทัพลักอยู่ด้านหลังของเมือง และพวกทัพหลังให้อยู่ด้านตะวันตกของเมือง โยชวาได้ค้างแรมในคูเขา¹⁴ ต่อมาเมื่อกษัตริย์แห่งเมืองอัยเห็นดังนั้น พระองค์และกองทัพของพระองค์ก็ตื่นแต่เช้าและรีบออกไปโจมตีอิสราเอลที่สถานที่หันไปทางคูเขาแห่งแม่น้ำจอร์แดน พระองค์ไม่รู้ว่ามีพวกชุมนุมโมติที่กำลังรอโจมตีจากด้านหลังของเมือง¹⁵ โยชวาและพวกอิสราเอลทั้งหมดก็สละปล่อยให้พวกเขาเองถูกตีฝ่ายต่อหน้าพวกเขา และพวกเขาก็ไปยังถิ่นทุรกันดาร¹⁶ ทุกคนที่อยู่ในเมืองก็ถูกล่อเพื่อให้ไล่ตามพวกเขาไป และเมื่อพวกเขาไล่ตามโยชวาไปและพวกเขาก็ถูกตีออกห่างไปจากเมือง

¹⁷ไม่มีผู้ชายสักคนเหลืออยู่ในเมืองอัยและเบรเอลที่ไม่ได้ออกไปไล่ตามอิสราเอล พวกเขาทิ้งเมืองและปล่อยให้เมืองเปิดอยู่ขณะไล่ตามอิสราเอลไป¹⁸ พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชวาว่า "จงยืนหอซึ่งอยู่ในมือของเจ้าไปยังเมืองอัย เพราะเราจะมอบเมืองอัยไว้ในมือของเจ้า" โยชวาก็ได้ยืนหอซึ่งอยู่ในมือไปยังเมืองนั้น¹⁹ พวกทหารที่ชุมนุมโมติก็ออกไปอย่างรวดเร็วจากที่ของพวกเขาก่อนที่โยชวาจะหนีออกมาจากเมืองอัย พวกเขารั้งและเข้าไปในเมืองและได้ยึดเมืองไว้ พวกเขาได้จุดไฟเผาเมืองอย่างรวดเร็ว²⁰ พวกผู้ชายชาวเมืองอัยเหลือพลและมอดกลับมา พวกเขาเห็นควันไฟจากเมืองพุ่งขึ้นไปยังท้องฟ้า และพวกเขาก็ไม่สามารถหลบหนีไปทางนั้นหรือทางนี้ได้ เพราะพวกทหารอิสราเอลผู้ที่หลบหนีไปยังถิ่นทุรกันดาร บัดนี้ได้หันกลับมาเผชิญหน้าพวกเขาเหล่านั้นที่ไล่ติดตามพวกเขา

²¹เมื่อโยชวากับคนอิสราเอลทั้งหมดเห็นว่ากองชุมนุมโมติยึดเมืองได้แล้ว และควันไฟที่ไหม้เมืองได้พุ่งขึ้น พวกเขาหนีกลับมาฆ่าชาวเมืองอัย²² ทหารคนอื่นๆ ของอิสราเอล พวกคนที่เข้าไปในเมือง ก็ออกมาโจมตีพวกเขา ดังนั้น พวกผู้ชายของเมืองอัย จึงอยู่ระหว่างกลางกองทัพของอิสราเอล บ้างก็อยู่ข้างนี้ บ้างก็อยู่ข้างโน้น อิสราเอลก็ได้โจมตีชาวเมืองอัย จนไม่มีสักคนหนึ่งรอดชีวิตหรือหนีไปได้²³ พวกเขาจับกษัตริย์แห่งเมืองอัย ผู้ซึ่งถูกจับเป็น และพวกเขาก็ได้นำตัวเขามาหาโยชวา

²⁴เมื่ออิสราเอลเสร็จสิ้นการฆ่าฟันชาวเมืองอัยทุกคนในท้องทุ่งใกล้กับถิ่นทุรกันดารที่พวกเขาไล่ตามไปนั้น และเมื่อคนเหล่านั้นทั้งหมดจนกระทั่งถึงคนสุดท้ายได้ล้มตายด้วยคมดาบ พวกอิสราเอลก็กลับมาที่เมืองอัย พวกเขาเข้าโจมตีด้วยคมดาบ²⁵ พวกคนเหล่านั้น ผู้ที่ล้มลงในวันนั้น ทั้งผู้ชายและผู้หญิง มีจำนวนหนึ่งหมื่นสองพันคน ทั้งหมดนั้น คือชาวเมืองอัย²⁶ โยชวาไม่ได้หุดมือที่ถือหอซึ่งอยู่นั้นกลับ จนกว่าเขาจะได้ทำลายประชาชนของเมืองอัยให้พินาศอย่างสิ้นเชิง²⁷ พวกอิสราเอลเพียงแต่เอาฝูงสัตว์เลี้ยงและข้าวของของเมืองนั้นไปเป็นของของพวกเขา ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโยชวาไว้²⁸ โยชวาจึงเผาเมืองอัยและทำให้เป็นกองซากปรักหักพังเป็นนิรันดร์ มันได้เป็นสถานที่ร้างเปล่ามาจนทุกวันนี้²⁹ เขาแขวนกษัตริย์แห่งเมืองอัยไว้บนต้นไม้จนกระทั่งเวลาเย็น เมื่อดวงอาทิตย์กำลังจะตก โยชวาออกคำสั่งและให้นำร่างของกษัตริย์ลงมาจากต้นไม้และโยนเข้าไปที่หน้าประตูเมือง ที่นั่นพวกเขาได้เอาหินจำนวนมากมากับก้อนไว้เป็นกองใหญ่ กองหินนั้นยังคงอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้

³⁰แล้วโยชวาได้สร้างแท่นบูชาที่ภูเขาเอบาลถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล³¹ ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ทรงบัญชาประชาชนอิสราเอล ตามที่ได้จารึกไว้ในหนังสือแห่งพระบัญญัติของโมเสสว่า "แท่นบูชาจากหินที่ไม่ตัดแต่ง ที่ไม่มีผู้ใดได้ใช้เครื่องมือเหล็กตกแต่งเลย" เขาได้ถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์ และพวกเขาก็ได้ถวายสัตวนา³² ที่แห่งนั้น ต่อหน้าประชาชนของอิสราเอล เขาได้จารึกสำเนาของธรรมนูญของโมเสสไว้บนศิลา³³ อิสราเอลทั้งหมด พวกผู้อาวุธของพวกเขา พวกเจ้าหน้าที่ และพวกผู้วินิจฉัยของพวกเขายืนอยู่สองข้างของหีบแห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ พวกคนต่างด้าวเช่นเดียวกับพวกท้องถิ่น ครึ่งหนึ่งของพวกเขายืนอยู่ข้างหน้าภูเขาเอบาลและอีกครึ่งหนึ่งยืนอยู่ข้างหน้าภูเขาเอบาล พวกเขาได้อวยพรประชาชนอิสราเอล ตามที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้แต่แรก

³⁴หลังจากนั้น โยชวาได้อ่านทุกถ้อยคำในพระบัญญัติเป็นคำอวยพรและคำแช่งสาป ตามที่ถ้อยคำเหล่านั้นได้จารึกไว้ในหนังสือพระบัญญัติ³⁵ ไม่มีสักคำเดียวจากที่โมเสสบัญชาไว้แล้วที่โยชวาไม่ได้อ่านต่อหน้าการชุมนุมของอิสราเอล รวมทั้งผู้หญิง เด็กเล็กๆ และคนต่างด้าวที่อยู่ในหมู่พวกเขา

Chapter 9

¹หลังจากนั้นบรรดากษัตริย์ที่อยู่ห่างออกไปจากแม่น้ำจอร์แดนในดินแดนแถบเทือกเขาและในที่ลุ่มตามชายฝั่งทะเลใหญ่จนถึงเลบานอน คือ คนฮิตไทต์ คนโมไรต์ คนคานาอัน คนเปอร์ซีย คนฮิไต และคนเยบุส² พวกเขาเหล่านี้ได้ร่วมกันภายใต้คำสั่งเดียว ที่จะทำสงครามต่อสู้กับโยชวาและอิสราเอล³ เมื่อพวกเขาอยู่ในเมืองกิเบโอนได้ยินสิ่งที่โยชวาได้กระทำต่อเยรีโคและเมืองอัย⁴ พวกเขาจึงได้กระทำลอบยา พวกเขาไปดังเช่นพวกผู้สื่อสาร พวกเขานำเอากระสอบที่ขาดและบรรทุกบนหลังลา พวกเขาได้เอาถุงหนังเหล่านี้อุ่นแก่ที่ขาดและมีการซ่อมแซม⁵ พวกเขาสวมรองเท้าแตะที่เก่าและมียอระขี และแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเก่าและขาด ขนบปึงที่เป็นเสบียงของเขาก็แห้งและขึ้นรา

⁶พวกเขาเดินทางมาหาโยชูวาในค่ายที่กิลกาลและกล่าวกับเขาและผู้ชายทั้งหลายของอิสราเอล ว่า "พวกเราเดินทางมาจากดินแดนที่อยู่ไกลมาก ดังนั้น บัดนี้ ขอทำพันธสัญญากับเราเถิด"⁷บรรดาผู้ชายของอิสราเอลกล่าวกับคนอีโธเหล่านั้นว่า "บางทีพวกท่านอาจจะอาศัยอยู่ใกล้กับพวกเรานี้แหละ เราจะทำพันธสัญญากับพวกท่านได้อย่างไร?"⁸พวกเขากล่าวกับโยชูวาว่า "เราเป็นคนรับใช้ของท่าน" โยชูวากล่าวกับเขาว่า "พวกท่านเป็นใคร?" พวกท่านมาจากไหน?⁹พวกเขาได้กล่าวกับเขาว่า "ผู้รับใช้ทั้งหลายของพวกท่านได้มาจากแผ่นดินที่ไกลมาก เพราะพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน พวกเราได้ยินถึงเรื่องราวของพระองค์และทุกเรื่องราวที่พระองค์ทรงกระทำในอียิปต์¹⁰ และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำกับกษัตริย์สองพระองค์ของคอนโมไรต์ที่อีกฟากหนึ่งของจอร์แดน คือสิโหน กษัตริย์ของเฮสโบน และโอก กษัตริย์ของบาซานผู้อยู่ที่อัททารโธ

¹¹พวกผู้อาวุโสของพวกเราและประชาชนทั้งสิ้นในแผ่นดินของพวกเรากล่าวแก่เราว่า 'จงเอาเสบียงสำหรับเดินทาง จงไปหาพวกเขาและกล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกเราเป็นผู้รับใช้ของท่าน ขอทำพันธสัญญากับพวกเราเถิด"¹²นี่คือขนมปังของพวกเรา มันยังอุ่น ๆ อยู่เมื่อพวกเรานำออกมาจากบ้านของพวกเราในวันนี้ที่เราออกเดินทางมาหาพวกท่าน แต่บัดนี้ ดูก่อน มันแห้งและขึ้นราแล้ว¹³ถุงเหล้าของเราก็ยังใหม่เมื่อเราเติมเหล้าของเราก็ยังใหม่และนำมาด้วย และดูเถิด บัดนี้มีนมกำลังรั่ว เสื้อผ้าและรองเท้าของพวกเรา ก็ขาดเนื่องจากการเดินทางที่ไกลมาก"

¹⁴ดังนั้นพวกอิสราเอลก็รับเสบียงของพวกเขามา แต่พวกเขาไม่ได้ถูกลบปรึกษากับพระยาห์เวห์เพื่อขอการทรงนำ¹⁵โยชูวาก็ได้ทำสัตยาบันกับพวกเขาและทำพันธสัญญากับพวกเขา ให้ชีวิตพวกเขา พวกผู้นำของประชาชนได้ทำคำสาบานกับพวกเขาด้วย¹⁶นับเป็นเวลาสามวันหลังจากที่พวกอิสราเอลได้ทำพันธสัญญากับพวกเขา พวกเขาทั้งหลายก็รู้ว่าพวกคนเหล่านี้เป็นเพื่อนบ้านของพวกเขาและพวกเขาก็อาศัยอยู่ใกล้ๆ นี้เอง

¹⁷แล้วพวกอิสราเอลก็ออกเดินทางไปยังเมืองต่างๆ ของพวกเขาในวันที่สาม เมืองของพวกเขาเหล่านั้นคือ เมืองกิเบโอน เคฟซาห์ เบเอโรท และคีริยาท เยอาริม¹⁸พวกประชาชนของอิสราเอลไม่ได้โอบอุ้มพวกเขา เพราะว่าพวกผู้นำของเขาได้มีคำปฏิญาณเกี่ยวกับพวกเขาต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลแล้ว พวกอิสราเอลทั้งหมดก็ต้องว่าพวกผู้นำของพวกเขา¹⁹แต่พวกผู้นำทั้งหลายก็กล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า "เราได้สาบานกับพวกเขาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลแล้ว และบัดนี้ เราไม่สามารถทำร้ายพวกเขาได้

²⁰นี่คือสิ่งที่พวกเรากระทำกับพวกเขา เพื่อให้พระพิโรธใด ๆ ลงมาเหนือเราเพราะคำสาบานซึ่งเราได้สาบานต่อพวกเขา นั้น เราจะไม่ชีวิตพวกเขา"²¹พวกผู้นำจึงกล่าวกับประชาชนของพวกเขาว่า "ให้พวกเขามีชีวิตต่อไปเถิด" ดังนั้น พวกกิเบโอนจึงเป็นพวกคนตัดฟันและคนตักน้ำสำหรับพวกอิสราเอลทั้งหมดตามที่พวกผู้นำได้กล่าวไว้เกี่ยวกับพวกเขา²²โยชูวาก็เรียกพวกเขาและกล่าวว่า "ทำไมพวกเจ้าจึงหลอกลวงพวกเราเมื่อพวกท่านกล่าวว่า 'เราอยู่ห่างไกลมาจากพวกท่าน ในเมื่อพวกท่านก็อยู่ที่นี้ท่ามกลางพวกเรา?

²³บัดนี้ เพราะเหตุนี้ พวกท่านจึงต้องถูกสาป และบางคนในพวกท่านจะตกเป็นทาสไปตลอด คนเหล่านั้นที่ตัดฟันและตักน้ำสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา"²⁴พวกเขาตอบโยชูวา และกล่าวว่า "เพราะเหตุนี้พวกเราผู้รับใช้ของท่านได้รับการบอกเล่าว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงสั่งให้ผู้รับใช้ของพระองค์คือโมเสสมอบแผ่นดินทั้งหมดนี้แก่ท่าน และให้ทำลายผู้ที่อาศัยอยู่ทั้งหมดบนแผ่นดินต่อหน้าท่าน ดังนั้นพวกเราจึงกลัวมากเกี่ยวกับชีวิตของพวกเราเพราะพวกท่าน นี่คือเหตุผลว่าทำไมเราต้องทำอย่างนี้

²⁵บัดนี้ จงดูสิ พวกท่านได้ควบคุมพวกเราให้อยู่ในอำนาจของท่านแล้ว อะไรก็ตามที่ท่านเห็นว่าดีและถูกต้องสำหรับท่านที่จะทำกับเรา จงกระทำเถิด"²⁶ดังนั้นโยชูวาก็ทำเช่นนี้ต่อพวกเขา เขาได้ย้ายพวกเขาออกจากการควบคุมของประชาชนอิสราเอล และพวกอิสราเอลไม่ได้ฆ่าพวกเขา²⁷ในวันนั้นโยชูวาก็ได้ทำให้นกิเบโอนให้เป็นคนตัดฟันและคนตักน้ำสำหรับชุมชน และสำหรับแท่นบูชาของพระยาห์เวห์จนถึงทุกวันนี้ ในสถานที่ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงเลือก

Chapter 10

¹บัดนี้ เมื่ออาโดนิเซเดก กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็มทรงได้ยินว่าโยชูวาก็ได้ยึดเมืองอัยและทำลายเสียอย่างสิ้นเชิงแล้ว (เช่นเดียวกับที่เขาได้ทำกับเยรีโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น) เขาได้ยินด้วยว่าประชาชนของกิเบโอนได้ทำสัตยาบันกับอิสราเอลและอยู่ท่ามกลางพวกเขา²ประชาชนของเยรูซาเล็มก็รู้สึกกลัวอย่างมากเพราะว่ากิเบโอนเป็นเมืองใหญ่ เหมือนกับเมืองหลวงทั้งหลาย เป็นเมืองที่ใหญ่กว่าเมืองอัย และพวกผู้ชายของเมืองทุกคนก็เป็นนักรบที่เก่งกาจ³ดังนั้นอาโดนิเซเดก กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็มจึงได้ส่งสารไปหาไอธอน กษัตริย์แห่งเฮโบรน ถึงปาราม กษัตริย์แห่งยารมูท และยาเฟีย กษัตริย์แห่งลาซิช และเดบิร กษัตริย์แห่งเอกลอนว่า⁴"ขอเชิญพวกท่านมาหาข้าพเจ้า และช่วยข้าพเจ้าโจมตีกิเบโอนเถิด เพราะว่าพวกเราได้ทำสัตยาบันกับโยชูวาและกับประชาชนอิสราเอล"

⁵กษัตริย์อาโมไรต์ทั้งห้าพระองค์คือ กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม กษัตริย์แห่งเฮโบรน กษัตริย์แห่งยารมูท กษัตริย์แห่งลาซิช และกษัตริย์แห่งเอกลอน ก็ได้มา คือพวกเขาและกองทัพทั้งหมดของพวกเขา พวกเขาได้จัดวางกำลังของตนเพื่อต่อสู้กับกิเบโอน และพวกเขาก็ได้โจมตีกิเบโอน⁶ประชาชนของกิเบโอนได้ส่งสารถึงโยชูวาและกองทัพที่กิลกาล พวกเขาบอกว่า "เร็วเข้าเถิด ขออย่าละมือของพวกท่านจากพวกผู้รับใช้ของท่าน จงขึ้นมาหาพวกเราโดยเร็ว และช่วยพวกเราให้รอดด้วยเถิด จงช่วยพวกเรา เพราะว่าพวกกษัตริย์แห่งอาโมไรต์ที่อยู่ในดินแดนบนภูเขาได้ร่วมกันโจมตีพวกเรา"⁷โยชูวาก็รีบจากกิลกาล คือ เขาและทหารทั้งหมดและนักรบทุกคนได้ไปกับเขา⁸พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "อย่ากลัวพวกเขาเลย เราได้มอบพวกเขาไว้ในมือเจ้าแล้ว จะไม่มีใครในพวกเขาสักคนเดียวที่จะยืนหยัดต่อสู้กับเจ้าได้"

⁹โยชูวาก็เข้าโจมตีพวกนั้นทันที ได้ยกพลเดินทางตลอดทั้งคืนจากกิลกาล¹⁰พระยาห์เวห์ทรงทำให้พวกศัตรูสับสนต่อหน้าอิสราเอล และอิสราเอลได้ฆ่าพวกเขาตายอย่างมากมายที่กิลกาลและไล่ติดตามพวกเขาตามถนนที่ขึ้นไปยังเบธ โอโรน และพวกเขาก็ฆ่าพวกนั้นบนถนนที่ไปอาเซกาห์และมิคเคดาห์¹¹ขณะที่พวกเขาวางกองหินจากพวกอิสราเอลไปตามทางเบธโอโรนนั้น พระยาห์เวห์ทรงโยนก้อนหินก้อนใหญ่ๆ ลงมาจากฟ้าเหนือพวกเขาตลอดทางถึงเมืองอาเซกาห์ เขาก็หลายก็ตาย ผู้ที่ตายด้วยลูกเห็บหินนั้นก็มากกว่าผู้ที่ด้วยดาบของผู้ชายอิสราเอล

¹²แล้วโยชูวาก็ทูลพระยาห์เวห์ในวันที่พระยาห์เวห์ทรงมอบชัยชนะให้อิสราเอลมีชัยชนะเหนือชาวอาโมไรต์ นี่คือนี่ที่โยชูวาทูลต่อพระยาห์เวห์ต่อหน้าพวกอิสราเอลว่า "ดวงอาทิตย์ จงหยุดนิ่งอยู่ที่กิเบโอน และดวงจันทร์ จงหยุดนิ่งในหุบเขาอัยยาโลน"¹³ ดวงอาทิตย์จึงได้หยุดนิ่ง และดวงจันทร์ก็ได้หยุดการเคลื่อนไหวจนกว่าชนชาติจะได้แก่แค้นพวกศัตรูของพวกเขา สิ่งนี้ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของยาซาร์หรือหรรษ์ ? ดวงอาทิตย์ก็หยุดนิ่งอยู่ที่กลางท้องฟ้า มันไม่ได้ตกไปประมาณหนึ่งวัน¹⁴ จะไม่มีวันอื่นเหมือนเช่นนี้ก่อนหรือหลังนี้อีกแล้ว ที่พระยาห์เวห์ทรงยอมฟังเสียงของมนุษย์ เพราะพระยาห์เวห์ทรงต่อสู้ในนามของอิสราเอล¹⁵ โยชูวากับพวกอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็ได้กลับไปค่ายที่กิลาธา

¹⁶บัดนี้ กษัตริย์ทั้งห้าพระองค์นั้นทรงหนีไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำมิกเคดาห์¹⁷ มีรายงานไปถึงโยชูวาว่า "พวกเขาพบว่า! กษัตริย์ทั้งห้าพระองค์ทรงซ่อนตัวอยู่ในถ้ำมิกเคดาห์"¹⁸ โยชูวากล่าวว่า "จงกลิ้งก้อนหินปิดปากถ้ำและให้ทหารเฝ้าพวกเขาไว้"¹⁹ อย่ารออยู่เลย ให้ติดตามพวกศัตรูของพวกเขาและโจมตีพวกเขาจากด้านหลัง จงอย่าให้พวกเขาได้เข้ามาในเมืองของพวกเขา เพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของท่านแล้ว"²⁰ โยชูวาและบุตรแห่งอิสราเอล ได้เสร็จสิ้นจากการฆ่าพวกเขาเหล่านั้นเป็นจำนวนมาก จนพวกเขาเกือบถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงแล้ว มีแต่เพียงผู้รอดชีวิตสองสามคนเท่านั้นที่ได้หลบหนีไปอยู่ในเมืองที่มีกำแพงล้อม

²¹แล้วกองทัพทั้งหมดก็กลับมาหาโยชูวาอย่างสวัสดิภาพที่ค่ายในมิกเคดาห์ ไม่มีใครกล้ากล่าวต่อต้านประชาชนอิสราเอลอีกต่อไป²² โยชูวาจึงกล่าวว่า "จงเปิดปากถ้ำและนำกษัตริย์ทั้งห้าพระองค์นั้นออกมาหาข้าพเจ้า"²³ พวกเขาทำตามที่เขาบอก พวกเขา นำกษัตริย์ทั้งห้าพระองค์ออกมาจากถ้ำแล้วพามาหาท่าน มีกษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม กษัตริย์แห่งเอโบรน กษัตริย์แห่งยารมูก กษัตริย์แห่งลาคิช และกษัตริย์แห่งเอกลอน

²⁴เมื่อพวกเขานำกษัตริย์เหล่านั้นมาหาโยชูวา เขาก็เรียกให้คนอิสราเอลทั้งหมดมา เขากล่าวกับผู้บังคับการของทหารที่ออกไปร่วมรบพร้อมกับท่านว่า "จงเอาเท้าของพวกท่านเหยียบที่คอของพวกเขานะ" ดังนั้นพวกเขาก็เข้ามาและเอาเท้าของพวกเขายเหยียบคอของพวกเขานะ²⁵ แล้วเขาพูดกับพวกเขาว่า "อย่ากลัวหรือตกใจเลย จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด นี่คือนี่ที่พระยาห์เวห์จะทำการกับพวกศัตรูของพวกท่านทุกคนที่พวกท่านกำลังจะต่อสู้ด้วย"²⁶ แล้วโยชูวาก็ลงมือและฆ่าพวกกษัตริย์ เขาได้แขวนพวกเขาบนต้นไม้ห้าต้น พวกเขาลูกแขวนไว้บนต้นไม้จนกระทั่งตอนเย็น²⁷ เมื่อดวงอาทิตย์ตก โยชูวามีคำสั่ง และพวกเขาก็ได้นำกษัตริย์เหล่านั้นลงมาจากต้นไม้และโยนเข้าไปในถ้ำที่พวกเขาได้ซ่อนตัวเองที่นั่น พวกเขาเอาหินก้อนใหญ่ปิดปากถ้ำไว้ ก้อนหินเหล่านั้นยังอยู่ที่นั่นจนกระทั่งทุกวันนี้

²⁸โดยวิธีนี้ โยชูวาก็ยึดเมืองมิกเคดาห์ได้ในวันนั้น และฆ่าทุกคนที่นั่นด้วยดาบรวมทั้งกษัตริย์ของเมืองนั้น เขาได้ทำลายพวกเขาและสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่นั่นอย่างสิ้นเชิง เขาไม่ให้เหลือผู้รอดชีวิต เขากะทำต่อกษัตริย์แห่งมิกเคดาห์เช่นเดียวกับที่เขาได้ทำกับกษัตริย์เยรีโค²⁹ โยชูวาและอิสราเอลทั้งหมดก็ออกจากมิกเคดาห์มาถึงลิบนานา เขาไปสู้รบกับลิบนานา³⁰ พระยาห์เวห์ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของอิสราเอล เช่นเดียวกับกษัตริย์ของพวกเขานะ โยชูวาลงมือโจมตีทุกสิ่งที่มีชีวิตด้วยดาบ เขาไม่ได้ปล่อยให้ผู้รอดชีวิตในนั้น เขากำกับกษัตริย์เช่นเดียวกับที่เขาได้กำกับกษัตริย์ของเยรีโค

³¹แล้วโยชูวาและพวกอิสราเอลทั้งหมดก็ออกจากเมืองลิบนานามาถึงเมืองลาคิช เขาตั้งค่ายใกล้เมืองและก็เข้าโจมตี³² พระยาห์เวห์ได้ประทานลาคิชให้อยู่ในมือของอิสราเอล โยชูวาก็ยึดเมืองในวันที่สอง เขาลงมือกับทุกสิ่งในเมืองนั้นด้วยดาบ เช่นเดียวกับที่เขาได้ทำกับลิบนานา³³ แล้วอิสราเอลก็เข้าโจมตีเมืองเอกลอนมาช่วยลาคิช โยชูวาก็จูโจมเขาและกองทัพของเขาจนกระทั่งไม่เหลือผู้รอดชีวิตเลย³⁴ แล้วโยชูวาพร้อมกับพวกอิสราเอลทั้งหมดก็ออกจากเมืองลาคิชมาถึงเมืองเอกลอน พวกเขาตั้งค่ายใกล้เมืองและเข้าโจมตีเมืองนั้น³⁵ และยึดเมืองได้ในวันเดียวกัน พวกเขาแทงด้วยดาบและพวกเขาก็ตายทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นอย่างเช่นที่โยชูวาได้ทำต่อเมืองลาคิช³⁶ แล้วโยชูวาพร้อมกับพวกอิสราเอลทั้งหมดก็ขึ้นไปจากเมืองเอกลอนมาถึงเมืองเอโบรน พวกเขาเข้าล้อมและเข้าโจมตีเมืองนั้น³⁷ พวกเขาที่ยึดและโจมตีเมืองนั้นแล้วก็ได้ประหารกษัตริย์และหมู่บ้านโดยรอบ พวกเขาทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่มีชีวิตในเมืองนั้นอย่างราบคาบ ไม่ให้เหลือผู้ใดรอดชีวิต เช่นเดียวกับกับที่โยชูวาได้ทำกับเมืองเอกลอน เขากำลายเมืองนั้น และสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างในเมืองนั้นเสียสิ้น³⁸ แล้วโยชูวาก็กลับ และกองทัพอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็กลับมาถึงเมืองเดบิรและเข้าโจมตีเมืองนั้น

³⁹พวกเขาก็ยึดเมืองนั้นรวมทั้งกษัตริย์และหมู่บ้านโดยรอบทั้งหมด และพวกเขาก็ลงมือฆ่าพวกนั้นด้วยดาบ และทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในเมืองนั้นอย่างราบคาบ พวกเขาไม่ได้ให้ผู้ใดรอดชีวิต พวกเขาได้ทำต่อเมืองเดบิรและกษัตริย์ของเมืองนั้นอย่างไร พวกเขาทำกับเมืองลิบนานาและกษัตริย์ของเมืองนั้นและเมืองเอโบรนอย่างนั้น⁴⁰ โยชูวาได้ชัยชนะทุกเมืองบนดินแดนเทือกเขา เนเกบ ที่ลุ่มและที่เชิงเขา กษัตริย์ทั้งหมดของเมืองเหล่านั้น เขาไม่ได้ให้ผู้ใดรอดชีวิต เขากำลายทุกสิ่งที่มีชีวิต ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงบัญชาไว้⁴¹ โยชูวาโจมตีพวกเขาตั้งแต่คาเดชบารเนียถึงกาซาและถึงแผ่นดินโกเชนจนถึงเมืองกิเบโอน⁴² โยชูวาจับพวกกษัตริย์เหล่านี้และเมืองของพวกเขาได้ในคราวเดียว เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงสู้รบเพื่ออิสราเอล⁴³ แล้วโยชูวาพร้อมกับอิสราเอลทั้งหมดก็ได้กลับไปยังค่ายที่กิลาธา

Chapter 11

¹เมื่อยามินกษัตริย์แห่งฮาซร์ได้ขึ้นชั่วนี้ เขาก็ได้ส่งสารไปยังโยบับกษัตริย์แห่งมาโดน ไปยังกษัตริย์แห่งซิมโรน และไปยังกษัตริย์แห่งอักซาฟ² เขายังส่งสารให้บรรดากษัตริย์ซึ่งอยู่ในดินแดนเทือกเขาตอนเหนือ ในหุบเขาแม่น้ำจอร์แดนทางตอนใต้ของคินเนเรอ ในที่ลุ่ม และในดินแดนภูเขาของโดร์ทางทิศตะวันตก³ เขาส่งสารไปหาพวกคานาอันทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตกด้วย พวกอาโมไรต์ พวกฮิตไทต์ พวกเปอร์สซี และพวกเยบุสในดินแดนเทือกเขา และพวกฮิไวต์ทางเชิงเขาเออร์โมนในแผ่นดินมิสปาห์⁴ กองทัพทั้งหมดของพวกเขาได้ออกมาพร้อมกับพวกเขา ด้วยจำนวนทหารที่มากมายดุจดั่งเม็ดทรายที่ชายหาด พวกเขาเป็นน้ำและรถรบจำนวนมากมาย

⁵กษัตริย์ทั้งหมดนี้ก็ได้พบกันในเวลาที่ได้นัดหมายไว้ และมาตั้งค่ายอยู่ด้วยกันที่ลำน้ำเบโรม เพื่อทำสงครามกับอิสราเอล⁶ พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "จงอย่ากลัวในการปรากฏตัวของพวกเขา เพราะว่าพรุ่งนี้ในเวลานี้ เราจะมอบพวกเขาทั้งหมดแก่อิสราเอลอย่างคนตายแล้ว เจ้าจะต้องตัดเอ็นร้อยหวายม้าของพวกเขาและพวกเจ้าจะเผากระดูกม้าของพวกเขาเสีย"⁷ โยชูวาและพลรบทั้งหมดก็มาถึงที่ลำน้ำเบโรม และก็เข้าโจมตีพวกศัตรูโดยทันที

⁸พระยาห์เวห์ทรงมอบศัตรูให้อยู่ในมือของอิสราเอล และพวกเขาเข้าจู่โจมพวกเขาและได้ไล่ติดตามพวกเขาไปถึงไซดอนและถึงมิสเรโฟรมาอิม และถึงหุบเขา มิสปาห์ด้านตะวันออก พวกเขาได้ฆ่าเขาเหล่านั้นจนกระทั่งไม่เหลือแม้แต่คนเดียว⁹โยชูวาทำต่อพวกเขาตามที่พระยาห์เวห์ตรัสสั่งเขา เขาได้ตัดเอ็นร้อยหวายของน้ำและเผากระดูกเสียสิ้น¹⁰โยชูวาย้อนได้กลับมาเวลานั้นและยึดเมืองฮาซอร์ พวกเขาประหารกษัตริย์ของเมืองนั้นด้วยดาบ (ฮาซอร์เคยเป็นหัวหน้าของอาณาจักรเหล่านี้ทั้งหมด)¹¹พวกเขาใช้ดาบฆ่าฟันสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่อยู่ที่นี่ และโยชูวาก็ได้แยกพวกเขาออกมาเพื่อทำลายเสีย ดังนั้น จึงไม่มีสิ่งมีชีวิตรอดเหลืออยู่ แล้วเขาก็เผาเมืองฮาซอร์

¹²โยชูวายึดทุกเมืองของกษัตริย์เหล่านี้ เขาจับกษัตริย์ทั้งหมดของพวกเขาและฆ่าพวกเขาด้วยดาบ เขาล้างพวกเขาอย่างสิ้นเชิงดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้บัญชาไว้¹³อิสราเอลไม่ได้เผาเมืองใดๆ ที่สร้างบนเนินชาก ยกเว้นฮาซอร์ เมืองนี้เท่านั้นที่โยชูวาก็ได้เผา¹⁴กองทัพของอิสราเอลได้นำทรัพย์สินทั้งหมดจากเมืองเหล่านี้พร้อมทั้งฝูงสัตว์เลืงมาเป็นของพวกเขากอง พวกเขามานุษย์ทุกคนด้วยดาบกระทั่งทุกคนตายสิ้น พวกเขาไม่ให้เหลือสิ่งมีชีวิตไว้เลย

¹⁵เช่นเดียวกันกับที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ไว้อย่างไร โมเสสก็ได้บัญชาโยชูวาไว้อย่างนั้น และโยชูวาก็ได้ทำตาม เขากำทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้กับโมเสสไว้¹⁶โยชูวาก็ได้ยึดแผ่นดินนั้นทั้งหมด คือดินแดนเทือกเขา เนเกบทั้งหมด แผ่นดินแห่งโกเชนทั้งหมด ที่บรรดาเชิงเขา หุบเขาแห่งแม่น้ำจอร์แดน ดินแดนเทือกเขาของอิสราเอล และที่ลุ่ม¹⁷จากภูเขาฮาซอร์ใกล้กับเอโดม ไปทางเหนือถึงบาอัลกาลในหุบเขาใกล้กับเลบานอนเชิงภูเขาเออร์โมน เขาจับกษัตริย์ทั้งหมดของพวกเขาและฆ่าพวกเขาเสีย¹⁸โยชูวาทำสงครามอยู่เป็นเวลานานกับกษัตริย์ทั้งหมดนี้

¹⁹ไม่มีสักเมืองหนึ่งที่ได้นำสัญญาสันติภาพกับกองทัพของอิสราเอล นอกจากคนฮิไวต์ซึ่งอาศัยที่กิเบโอน อิสราเอลยึดเมืองที่เหลือทั้งหมดในการทำสงคราม²⁰เพราะว่าพระยาห์เวห์ผู้ทรงทำให้จิตใจของพวกเขามีใจแข็ง ดังนั้นพวกเขาต้องทำสงครามกับพวกอิสราเอล ดังนั้นเขากำลายพวกเขาอย่างสิ้นเชิงโดยปราศจากความเมตตา ดังที่พระองค์ทรงบัญชาโมเสสไว้²¹แล้วโยชูวาก็มาในเวลาอันและเขาได้ทำลายคนอานาค เขากำสิ่งนี้ในดินแดนเทือกเขาที่เอโบรน เดบิร อานาบ และในดินแดนเทือกเขาทุกแห่งของยูดาห์ และในดินแดนเทือกเขาของอิสราเอล โยชูวาได้ทำลายพวกเขาและเมืองของพวกเขาอย่างสิ้นซาก²²ไม่มีคนอานาคเหลือในแผ่นดินของอิสราเอลยกเว้นที่กาซา กัทและอัสโดด

²³ดังนั้น โยชูวาได้ยึดแผ่นดินทั้งหมดตามที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้กับโมเสสทุกประการ โยชูวาก็มอบไว้ให้เป็นมรดกแก่อิสราเอล ตามที่ได้แบ่งให้แก่ละเผ่า แล้วแผ่นดินก็สงบจากสงคราม

Chapter 12

¹ต่อไปนี้ เหล่านี้คือบรรดากษัตริย์ของดินแดนซึ่งผู้ชายอิสราเอลได้ปราบเอาชนะ พวกอิสราเอลได้ยึดครองแผ่นดินฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนด้านที่ดวงอาทิตย์ขึ้น จากหุบเขาลุ่มแม่น้ำอารโนนถึงภูเขาเออร์โมน และทั้งหมดของอาราบาห์ถึงฟากตะวันออก²สิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ อยู่ที่เฮชบอน เขাপกครองจากอาราเอร์ซึ่งอยู่ที่ริมขอบของอารโนนคอร์ก็จากกลางหุบเขา และครึ่งหนึ่งของกิเลอาดลงไปถึงแม่น้ำยับบอ กิดชายนแดนของคานานโม³สิโหนได้ปกครองอาราบาห์ไปจนถึงทะเลคินเนเรท ถึงด้านตะวันออก ถึงทะเลของอาราบาห์ (ทะเลเกลือ) ถึงด้านตะวันออก มาจนถึงเบรเยซีโมทและไปถึงตอนใต้ ไปจนถึงเชิงลาดของภูเขาปีสกาห์

⁴โอก กษัตริย์แห่งบาซานซึ่งเป็นคนเผ่าเรฟอิมที่เหลืออยู่ ผู้อยู่ที่อิชทาโรทและเอเดรอี⁵เขาได้ปกครองเหนือภูเขาเออร์โมน เฮเลคาห์ และบาซานทั้งหมด ถึงชายแดนของประชาชนเกชูร์ และคนมาอาคาห์ และครึ่งหนึ่งของกิเลอาดถึงเขตแดนของสิโหนกษัตริย์แห่งเฮชบอน⁶โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ และประชาชนอิสราเอลทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ และโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้มอบแผ่นดินให้เป็นกรรมสิทธิ์ของคนรูเบน คนกาต และครึ่งหนึ่งของคนเผ่ามนัสเสห์

⁷เหล่านี้คือบรรดากษัตริย์ของดินแดนซึ่งโยชูวากับประชาชนอิสราเอลได้ปราบเอาชนะบนฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน ตั้งแต่บาอัลกาลในหุบเขาใกล้กับเลบานอน ถึงภูเขาฮาซอร์ใกล้กับเอโดม โยชูวาได้มอบแผ่นดินให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่คนเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล⁸เขามอบแดนเทือกเขา ที่ลุ่ม อาราบาห์ ข้างๆภูเขาต่างๆ ในถิ่นทุรกันดารและที่เนเกบ แผ่นดินของคนฮิตไทต์ คนอโมไรต์ คนคานาอัน คนเปรีสซี คนฮิไวต์ และคนเยบุส⁹เหล่านกษัตริย์ทั้งหลายซึ่งรวมทั้งกษัตริย์ของเยรีโค กษัตริย์ของอัยซึ่งอยู่ข้าง ๆ เบรเอล

¹⁰กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม กษัตริย์แห่งเอนายิม¹¹กษัตริย์แห่งยารบูก กษัตริย์แห่งลาคีซ¹²กษัตริย์แห่งเอกลอน กษัตริย์แห่งเกเซอร์¹³กษัตริย์แห่งเดบิร กษัตริย์แห่งเกเดอร์¹⁴กษัตริย์แห่งโฮมาร์ กษัตริย์แห่งอาราด¹⁵กษัตริย์แห่งลิบบนาห์ กษัตริย์แห่งอดุลลิม¹⁶กษัตริย์แห่งมักเคดาห์ กษัตริย์แห่งเบรเอล¹⁷กษัตริย์แห่งกัปปูวาห์ กษัตริย์แห่งเฮเฟอร์¹⁸กษัตริย์แห่งอาเฟก กษัตริย์แห่งลาซาโรน¹⁹กษัตริย์แห่งมาโดน กษัตริย์แห่งฮาซอร์²⁰กษัตริย์แห่งชิโรนเมโรน กษัตริย์แห่งอักษาฟ²¹กษัตริย์แห่งกาอานาค กษัตริย์แห่งเมกิดโด²²กษัตริย์แห่งเคเดช กษัตริย์แห่งโยกเนอันในคารเมล²³กษัตริย์แห่งโดร์ ในนาฟารโดร์ กษัตริย์แห่งโกยิมในกิลกาล²⁴และกษัตริย์แห่งทิสซาคห์ รวมจำนวนกษัตริย์ทั้งหมดคือสามสิบเจ็ดพระองค์

Chapter 13

¹บัดนี้ โยชูวาได้ทราบอย่างมากมายแล้วเมื่อพระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าชรามากแล้ว แต่ยังมีแผ่นดินอีกมากที่ต้องยึดครอง²นี่เป็นแผ่นดินที่ยังคงเหลืออยู่ คือท้องที่ทั้งหมดของฟิลิสเตีย และท้องที่ทั้งหมดของคนเกชูร์ นับจากชิฮอร์ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของอัยิปต์ และเหนือขึ้นไปถึงชายแดนของเอโครน ซึ่งนับเป็นทรัพย์สินของคนคานาอัน ผู้ปกครองของฟิลิสเตียมีห้าคน คือ ชาวกาซา ชาวอัสโดด ชาวอัสเคโลน ชาวกัท และชาวเอโครน เขตแดนของอัฟไว³ทาง

ตอนใต้ (เขตแดนของอัฟริมา) ยังมีแผ่นดินทั้งหมดของคานาอัน จากอาราห์ของชาวโซดอนจนถึงอาเฟค ซึ่งเป็นเขตแดนของคานาอัน⁵ แผ่นดินของชาวเกบาลและเลบานอนทั้งหมดไปทางตะวันออก จากบาอัลกาทที่อยู่เชิงภูเขาเฮอร์โมน ถึงเลโบฮามัท

⁶เช่นเดียวกัน ผู้ที่อาศัยบนเทือกเขาจากเลบานอนทั้งหมดจนถึงมิสเรโฟทมาอิม รวมทั้งประชาชนทั้งหมดของโซดอน เราจะขับไล่พวกเขาออกไปต่อหน้ากองทัพอิสราเอล จงแปลใจว่าได้มอบดินแดนให้อิสราเอลเป็นมรดก ตามที่เราได้สั่งเจ้าแล้ว⁷จงแบ่งดินแดนนี้เป็นมรดกให้แก่เผ่าต่างๆ แก่เผ่าและครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์⁸ ส่วนอีกครั้งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ เผ่ารูเบนและเผ่ากาดีได้รับมรดกของพวกเขาที่โมเสสได้ให้พวกเขาทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน⁹จากอาโรเออร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มน้ำอารโน (รวมทั้งเมืองที่อยู่ท่ามกลางลุ่มน้ำ) ถึงที่ราบสูงทั้งหมดของเมเดบาไปจนถึงดีโมน

¹⁰เมืองทั้งหมดนี้ของสิโหนกษัตริย์คานาอัน ผู้ซึ่งครอบครองอยู่ในเฮโมน โกลออกไปจนถึงเขตแดนคนอัมโมน¹¹กิเลอาด และท้องถื่นของคนเกชูร์และคนมาอาคาห์ ทั้งหมดของภูเขาเฮอร์โมน บาชานทั้งหมดถึงสาเลคาห์¹²อาณาจักรทั้งหมดของโอกในบาชาน ผู้ซึ่งครอบครองในอัยคาโรกและเอเดรอี เหล่านี้คือสิ่งที่ถูกทิ้งไว้ให้เป็นสิ่งที่เหลืออยู่จากพวกเขาโมเสสบนเขาและได้ขับไล่พวกเขาออกไป

¹³แต่ประชาชนอิสราเอลไม่ได้ขับไล่คนเกชูร์หรือคนมาอาคาห์ออกไป ด้วยเหตุนี้ ชาวเกชูร์และชาวมาอาคาห์จึงยังอาศัยอยู่ท่ามกลางอิสราเอลจนถึงทุกวันนี้¹⁴ สำหรับเผ่าเลวีเพียงเผ่าเดียวเท่านั้นที่โมเสสไม่ได้มอบส่วนมรดกให้ เครื่องถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลที่ทำด้วยไฟนั้นเป็นมรดกของพวกเขาตามที่พระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส¹⁵โมเสสได้มอบมรดกให้เผ่ารูเบน ตระกูลต่อตระกูล¹⁶เขตแดนของพวกเขาขึ้นจากอาโรเออร์ บนฝั่งของลุ่มแม่น้ำอารโน และเมืองที่อยู่ท่ามกลางหุบเขาและเขตที่ราบสูงทั้งหมดข้างเมเดบา

¹⁷เผ่ารูเบนเช่นกันก็ได้รับเฮโมนและเมืองทุกเมืองที่อยู่ในเขตที่ราบสูง คือ ดีโมน และบาโมทบาอัล และ เบรบาอัลเมโอน¹⁸และยาฮาซ และเคเดโมท และเมฟาอาค¹⁹และศิรยาราม และสิมมาห์ และเชเรกซารามบนเนินเขาของหุบเขา²⁰รูเบนก็เช่นกันได้รับเบรเปโอร์ ที่ลาดของปีศาจ เบเรชโมท

²¹เมืองทั้งสิ้นซึ่งอยู่บนที่ราบสูงและอาณาจักรทั้งหมดของสิโหนกษัตริย์ของคานาอัน ผู้ทรงครองราชย์อยู่ในเฮโมน ผู้ซึ่งโมเสสได้ทำให้พ่ายแพ้พร้อมกับพวกผู้นำของเขามีเจียนคือ เอวี เรมณ สุร์ เฮอร์ และเรบา เป็นพวกเจ้ายาของสิโหนผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น²²ประชาชนอิสราเอลได้ฆ่าบาเลอามบุตรของเบโอร์ ผู้เป็นคนดูโชคชะตาเสียด้วยดาบ ท่ามกลางพวกที่เหลือเหล่านั้นที่พวกเขาได้ฆ่าเสีย²³อาณาเขตของเผ่ารูเบนที่อยู่มีแม่น้ำเป็นพรมแดนนี้เป็นมรดกของคานูเบนตามตระกูลของพวกเขา รวมทั้งเมืองต่างๆ กับหมู่บ้านต่างๆ

²⁴นี่คือสิ่งที่โมเสสได้กล่าวไว้กับพวกเขาตามตระกูลต่อตระกูล²⁵อาณาเขตของเขาคือยาเซอร์และเมืองทั้งหมดของกิเลอาดและครึ่งหนึ่งของแผ่นดินคนอัมโมนถึงอาโรเออร์ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของเมืองรับบาห์²⁶ตั้งแต่เฮโมนถึงรามัทมิสเปห์และเบโกนิม และตั้งแต่มาหะนาอิมจนถึงเขตแดนของเดบิร

²⁷ในหุบเขา โมเสสได้มอบเบธฮารัม เบธนิราห์ สุคคท และคาโฟน อาณาจักรส่วนที่เหลือของสิโหนกษัตริย์แห่งเฮโมนมีแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน จดลงมาถึงทะเลคินเนเรททางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน²⁸นี้เป็นมรดกของคนเผ่ากาดีตามตระกูลของเขา รวมทั้งเมืองต่างๆ กับหมู่บ้านโดยรอบของเมืองนั้นๆ ด้วย²⁹โมเสสได้มอบมรดกให้กับเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่า เป็นส่วนที่ได้มอบให้แก่ครึ่งหนึ่งของคนเผ่ามนัสเสห์ ตามตระกูลของพวกเขา³⁰อาณาเขตของเขาทั้งหลายเริ่มจากมาหะนาอิม บาชานทั้งหมด อาณาจักรของโอกกษัตริย์ของบาชาน และเมืองทุกเมืองของยาฮิร ซึ่งอยู่ในบาชานหกสิบเมือง³¹กิเลอาดครึ่งหนึ่ง และอัยคาโรกกับเอเดรอี (เมืองต่างๆ ของโอกในบาชาน) เมืองเหล่านี้ได้ถูกมอบให้ตระกูลมาคีร์บุตรของมนัสเสห์คือครึ่งหนึ่งของชาวมาคีร์ ได้มอบให้แก่ละครอบครัวของพวกเขา

³²นี่คือมรดกซึ่งโมเสสได้จัดสรรให้แก่พวกเขาบนที่ราบโมอับฟากแม่น้ำจอร์แดนทางทิศตะวันออกของเมืองเยรีโค³³โมเสสไม่ได้มอบมรดกให้แก่คนเผ่าเลวี พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงเป็นมรดกของพวกเขา ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับพวกเขา

Chapter 14

¹ต่อไปนี้เป็นพื้นที่ของแผ่นดินที่ประชาชนอิสราเอลได้รับมอบเป็นมรดกของพวกเขาในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเอเลอาซาร์ปุโรหิต และโยชูวาบุตรของนูน และผู้นำตระกูลของเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลได้จัดสรรให้แก่พวกเขา²มรดกของพวกเขาได้จับสลากแบ่งกันระหว่างคนเผ่าเผ่าครั้งตามที่เราได้ทรงบัญชาโดยมือของโมเสส³เพราะโมเสสได้ให้มรดกแก่สองเผ่าครึ่งทางฟากโน้นของจอร์แดนแล้ว แต่เขาไม่ได้ให้มรดกแก่พวกเขา⁴พงศ์พันธุ์ของโยเซฟแก่จริงแล้วมีอยู่สองเผ่า คือมนัสเสห์และเอฟราอิม พวกเขาไม่ได้ได้รับส่วนของมรดกในแผ่นดิน ได้แต่เพียงบางเมืองเพื่ออยู่อาศัยเท่านั้น กับแผ่นดินทุ่งหญ้าสำหรับสัตว์เลี้ยงและสำหรับเป็นแหล่งทรัพยากรของพวกเขา⁵ประชาชนอิสราเอลได้ทำตามที่เราได้ทรงบัญชาโมเสส ดังนั้นพวกเขาก็ได้แผ่นดิน

⁶แล้วคนเผ่ายูดาห์ได้มาหาโยชูวาที่กิลกาล และคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ชาวตระกูลเคนนิส ได้กล่าวแก่เขาว่า "ท่านทราบเรื่อง ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสคนของพระเจ้าเกี่ยวกับท่านและข้าพเจ้าแล้วที่คาเดชบาร์เนีย⁷ข้าพเจ้ามีอายุสี่สิบปีเมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้าได้ให้ข้าพเจ้าจากคาเดชบาร์เนียเพื่อสอดแนมดูแผ่นดิน ข้าพเจ้าได้นำมารายงานให้แก่เขาตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า⁸แต่ส่วนพี่น้องซึ่งขึ้นไปพร้อมกับข้าพเจ้าได้ทำให้ใจของประชาชนละลายไปด้วยความหวาดกลัวแต่ข้าพเจ้าได้ติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ

⁹โมเสสได้ปฏิญาณในวันนั้น กล่าวว่า 'แน่นอน แผ่นดินซึ่งเท้าของท่านได้เดินเหยียบไปนั้น จะตกเป็นมรดกของท่าน และของบุตรหลานของท่านสืบไปเป็นนิรันดร์ เพราะว่าท่านได้ติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ¹⁰บัดนี้ ดูเถิด พระยาห์เวห์ทรงทำให้ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ตลอดสี่สิบห้าปี ดังที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสเช่นนี้แก่โมเสส ขณะที่คนอิสราเอลเดินทางในถิ่นทุรกันดาร บัดนี้ ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุแปดสิบห้าปีแล้ว¹¹ข้าพเจ้ายังแข็งแรงในวันนี้ดังที่ข้าพเจ้าได้เคยเป็นในวันที่โมเสสได้ส่งข้าพเจ้าออกไป กำลังของข้าพเจ้าในเวลานี้เป็นเหมือนกำลังของข้าพเจ้าที่เคยเป็น ไม่ว่าเพื่อสงคราม เพื่อออกไป หรือ

เพื่อเข้ามา¹² ดังนั้น ขอมอบดินแดนเทือกเขา¹³ ซึ่งพระยาเวฬุวงศ์ทรงสัญญากับข้าพเจ้าในวันนั้น เพราะว่าท่านได้ยื่นในวันนั้นที่เหล่าคนอานาคอยู่ที่นั่นพร้อมด้วยเมืองใหญ่มีกำแพงล้อมอย่างมั่นคง บางทีพระยาเวฬุวงศ์จะสถิตกับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ขับไล่พวกเขาออกไปได้ ดังที่พระยาเวฬุวงศ์ได้ตรัสไว้แล้ว"

¹³ แล้วโยชูวาก็ช่วยพระยาและยกเมืองเฮโบรนให้คาเลบบุตรเยฟุนเนห์เป็นมรดก¹⁴ ดังนั้นเฮโบรนได้กลายเป็นมรดกแก่คาเลบบุตรเยฟุนเนห์ตระกูลเคนัสจนถึงทุกวันนี้ เขาได้ติดตามพระยาเวฬุวงศ์พระเจ้าของอิสราเอลอย่างสุดใจ¹⁵ บัดนี้ ชื่อของเฮโบรนแต่เดิมมีชื่อว่าศรียากอารบา (อารบาเป็นนครรูปร่างใหญ่โตที่สุดท่ามกลางคนอานาค) แล้วแผ่นดินจึงได้สงบจากการศึกสงคราม

Chapter 15

¹ การจัดสรรที่ดินสำหรับประชาชนเผ่ายูดาห์ได้จัดให้ตามตระกูลพวกเขา ทางด้านใต้ขยายไปถึงเอโดม ถึงถิ่นทุรกันดารคินเป็นที่สุดปลายด้านใต้² พรหมแดนของพวกเขาทางทิศใต้ตั้งต้นจากปลายทะเลเกลือ คือตั้งแต่อ่าวซึ่งหันไปทางทิศใต้³ อาณาเขตของพวกเขาได้ยื่นไปทางทิศใต้ของเนินเขาอัครับบิมและผ่านต่อไปถึงคิน และขึ้นไปทางทิศใต้ของคาเดชบาร์เนีย ตามทางเฮโรนและขึ้นไปถึงอัสดาร์ ที่เลี้ยวไปถึงการคา⁴ ผ่านต่อไปถึงอัสโมน ไปตามลำธารของอียิปต์ และมาสิ้นสุดที่ทะเล นี่เป็นพรหมแดนทางทิศใต้ของพวกเขา

⁵ พรหมแดนด้านทิศตะวันออกคือทะเลเกลือไปถึงปากแม่น้ำจอร์แดน พรหมแดนด้านทิศเหนือ ตั้งแต่อ่าวที่ทะเลที่ปากแม่น้ำจอร์แดน⁶ ขึ้นไปถึงเบรอกลาห์และผ่านต่อไปถึงเบรอรบาห์ แล้วขึ้นไปถึงก้อนหินของโบอันบุตรชายของรูเบน⁷ แล้วพรหมแดนก็ขึ้นไปถึงเดบิรจากหุบเขาเอโคร และขึ้นไปทางเหนือเลี้ยวไปทางทิศใต้ซึ่งอยู่ตรงข้ามเนินเขาอุมมิม ซึ่งอยู่ทางด้านใต้ของหุบเขา แล้วพรหมแดนก็ไต่ขึ้นไปยังลำธารเอนเซเมซและไปถึงเอนโรเกล⁸ แล้วพรหมแดนได้ขึ้นไปทางหุบเขาเบนอินโมถึงด้านทิศใต้ของของคณเยนุส (นั่นคือ เยรูซาเล็ม) แล้วขึ้นไปถึงยอดของเนินเขาที่ทอดยอดอยู่หน้าหุบเขาอินโมทางทิศตะวันตก ซึ่งอยู่ทางเหนือสุดของหุบเขาเรฟาอิม

⁹ แล้วพรหมแดนก็ขึ้นไปจากยอดเนินเขาถึงน้ำพุแห่งลำน้ำเนฟโทอาห์ จากที่นั่นก็มาถึงเมืองต่างๆ ของภูเขาเอโฟรม แล้วพรหมแดนก็โค้งไปยังบาอาลาห์ (เหมือนกับศรียากเออาริม)¹⁰ แล้วพรหมแดนก็เลี้ยวไปบาอาลาห์ไปทางทิศตะวันตกถึงภูเขาเฮธอร์ ผ่านไปตามไหล่เขาเออาริมด้านเหนือ (เมืองเดียวกับเคสะโลน) ลงไปถึงเมืองเบเรเซเมซผ่านเมืองกิมนาห์¹¹ พรหมแดนได้ยื่นออกไปข้างเนินเขาด้านเหนือของเมืองเอโครน แล้วก็โค้งไปหาเมืองซิกเคโรนและผ่านไปถึงภูเขาบาอาลาห์จากที่นั่นก็ไปถึงยิบเนเอล พรหมแดนก็มาสิ้นสุดที่ทะเล¹² พรหมแดนด้านทิศตะวันตกคือทะเลใหญ่และฝั่งทะเล นี่คือพรหมแดนล้อมรอบเผ่าคนยูดาห์ตามตระกูลต่อตระกูล

¹³ ในการปฏิบัติตามพระดำรัสสั่งของพระยาเวฬุวงศ์ที่ตรัสกับโยชูวา โยชูวาได้มอบที่ดินส่วนหนึ่งในเขตของคนยูดาห์ให้แก่คาเลบบุตรชายของเยฟุนเนห์ การมอบแผ่นดินท่ามกลางเผ่ายูดาห์ คือศรียากอารบา นั่นคือ เมืองเฮโบรน (อารบาเป็นบิดาของอานาค)¹⁴ คาเลบได้ขับไล่บุตรสามคนของอานาคออกจากที่นั่น คือ เซชัย อาหิมานและกัลนัย วงศ์วานของอานาค¹⁵ เขาได้ขึ้นไปจากที่นั่นเผชิญหน้ากับผู้ที่อยู่อาศัยของเดบิร (เดบิรเคยได้ชื่อว่าศรียากเซเฟอร์)

¹⁶ คาเลบได้กล่าวว่า "ชายใดที่โจมตีเมืองศรียากเซเฟอร์และยึดได้ เราจะยกอัครสาวกบุตรของเราให้เป็นภรรยา"¹⁷ และโอกนี่เอลบุตรเคนัสน้องคาเลบยึดเมืองนั้นได้ เขาจึงยกอัครสาวกบุตรของเขาให้เป็นภรรยา¹⁸ อยู่มาหลังจากนั้นอัครสาวกได้มาหาโอกนี่เอลและเธอได้รับเราเขาให้ขอที่นาจากบิดาของเธอ เมื่อเธอลงจากหลังลาของเรอ คาเลบได้กล่าวกับเธอว่า "เจ้าต้องการอะไร ?"¹⁹ อัครสาวกได้ตอบว่า "ขอความกรุณาเป็นพิเศษอย่างหนึ่งเถิด เพราะท่านได้ให้แผ่นดินของเนเกบแก่ข้าพเจ้า จึงขอท่านได้ให้น้ำพุแก่ข้าพเจ้าด้วย " แล้วคาเลบก็ได้มอบน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง

²⁰ ต่อไปนี้เป็นมรดกของเผ่าคนยูดาห์ที่มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา²¹ เมืองต่าง ๆ ที่เป็นของเผ่าคนยูดาห์ซึ่งอยู่ทางทิศใต้สุด ทางพรหมแดนเอโดมคือเมืองซิบเซเอล เอดอร์ และยากรู²² คีนาร์ ตีโมนาห์ อาดาตาด²³ เคเดซ อาโซร์ อิกนาบ²⁴ ศีฟ เทเลม เบอาโลก²⁵ อาโซร์อาดัทห์ เครโอท เฮสโรส (เมืองนี้ก็ยังเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นเมืองอาโซร์ด้วย)²⁶ อามัน เฮมา โมลาดาห์²⁷ อาซารกัตดาห์ เฮซโมน เบเรเลเก²⁸ อาซารซูอาล เบเอร์เซบา มิซโฮริยาห์²⁹ บาอาลาห์ อียิม เอเซม³⁰ เอลโกลัด เคสัล โธรมาห์³¹ ศักลาห์ มัดบันนาห์ สันสันนาห์³² เลบาโอก ซิลอิม อายิมและเมืองริมโมน รวมทั้งหมดเป็นยี่สิบเก้าเมืองรวมทั้งหมู่บ้านต่าง ๆ

³³ ในที่เนินเขาต่ำลงไปทางทิศตะวันตก ที่มีเมืองเอชกาโธล โศราห์ อัยนาห์³⁴ คาโนอาห์ เอนกันนิม กัปปูวาร์ เอนาม³⁵ ยารนุก อุดุลลิม โซโคห์ อาเซคาห์³⁶ ซาอารา อิม อติธาริม และเคเดราห์ (นั่นคือเคเดโรทาริม) นี่คือเมืองสิบสี่เมืองรวมทั้งหมู่บ้านของพวกเขา³⁷ เสนัน ฮาตาซาร์ มิกดัลลาด³⁸ ดิเลอัน มิสปาห์ โยเกรเอล³⁹ ลาคิช โนสคาท เอกโลน⁴⁰ คับโบน ลามัน คิคลิซ⁴¹ เกเดโรท เบรดาโคน นากามาห์และเมืองมักเคดาห์ รวมเป็นสิบหกเมืองรวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ⁴² ลิบนาห์ เอรอร์ อาซัน⁴³ อีฟทาห์ อัยนาห์ เนซิบ⁴⁴ เคอีลาห์ อักซิบ มาเรซาห์ รวมเป็นเก้าเมืองรวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ⁴⁵ จาก เอโครนกับเมืองต่างๆ และหมู่บ้านโดยรอบเมืองนั้น⁴⁶ จากเอโครนถึงทะเลใหญ่ ทุกเมืองที่อยู่ใกล้เมืองอัสโดท กับหมู่บ้านโดยรอบเมืองนั้น⁴⁷ อัสโดทกับเมืองต่างๆ และหมู่บ้านโดยรอบเมืองนั้น กาซา กับเมืองต่างๆ และหมู่บ้านโดยรอบเมืองนั้น จนถึงลำธารของอียิปต์ และทะเลใหญ่พร้อมกับชายฝั่งทะเล

⁴⁸ ในดินแดนแถบเนินเขา คือ ซามิร ยากัทร์ โซโคห์⁴⁹ ดานนาห์ ศรียากสันนาห์ (คือเมืองเดบิร)⁵⁰ อานาบา เอชเทโมห์ อานิม⁵¹ โทเชน โฮโลน กิโธร รวมเป็นสิบเอ็ดเมือง กับหมู่บ้านโดยรอบ⁵² อารับ ดุมาร์ เอชาน⁵³ ยานิม เบรกกัปปูวาร์ อาเฟคาห์⁵⁴ ซุมทาร์ ศรียากอารบา (นั่นคือเมืองเฮโบรน) และเมืองศิโยร รวมเป็นเก้าเมืองกับหมู่บ้านโดยรอบ⁵⁵ มาโอน คารเมล ศีฟ ยุทธาห์⁵⁶ ยิสเรเอล โยเกเดอัน คาโนอาห์⁵⁷ คานิน กิเบอาห์ และกิมนาห์ รวมเป็นสิบเมืองกับหมู่บ้านโดยรอบ⁵⁸ อัลฮูล เบเรซุร เกโดร์⁵⁹ มาอาราก เบราโทท และเมืองเอลเทโคท รวมเป็นหกเมืองกับหมู่บ้านโดยรอบ⁶⁰ ศรียากบาอัล (คือเมืองศรียากเออาริม) และรับนาห์ รวมเป็นสองเมืองกับหมู่บ้านโดยรอบ

⁶¹ ในถิ่นทุรกันดาร คือ เบรารบาห์ มิดดิน เฮคะคาห์⁶² มิบซาน เมืองเกลือและเอนเกติ รวมเป็นหกเมืองกับหมู่บ้านโดยรอบ⁶³ แต่คนเยนุสซึ่งเป็นชาวเมืองเยรูซาเล็มนั้น คนยูดาห์ไม่สามารถขับไล่พวกเขาออกไปได้ ดังนั้นคนเยนุสจึงอาศัยอยู่กับคนยูดาห์จนถึงทุกวันนี้

Chapter 16

¹การจัดสรรที่ดินของเผ่าของโยเซฟนั้นได้ขยายจากแม่น้ำจอร์แดนที่เมืองเยรีโค คือทางทิศตะวันออกของน้ำพุของเยรีโคเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ขึ้นไปจากเยรีโคเข้าไปในแดนเทือกเขาเบรเอล² แล้วจากนั้นก็จากเมืองเบรเอลไปยังเมืองลุส ผ่านเรื่อยไปถึงเมืองอาคาโรทในเขตของคานาอัน³ แล้วลงไปทางทิศตะวันตกถึงเขตของคานาเฟลท⁴ ไกลออกไปจนถึงเขตเมืองเบรโฮโรนล่าง และไปถึงเมืองเกเซอร์ไปสิ้นสุดที่ทะเล

⁴โดยวิธีนี้เผ่าของโยเซฟ คือ มัสนเศห์และเอฟราอิม ได้รับมรดกของพวกเขา⁵ เขตของเผ่าเอฟราอิมที่ได้จัดสรรตามตระกูลของพวกเขาเป็นดังนี้ คือพรมแดนตามมรดกของพวกเขาด้านตะวันออกเริ่มตั้งแต่เมืองอาคาโรท อดดาร์ ไกลไปจนถึงเบรโฮโรน⁶ และจากที่นั่นก็ต่อไปจนถึงทะเล จากเมืองมิกเมธัทในทิศเหนือและโค้งมาทางทิศตะวันออกถึงเมืองกาอาท⁷ ซิลห์แล้วผ่านไปพ้นเมืองนี้ไปทางตะวันออกถึงเมืองยาโนอาห์

⁷แล้วลงไปจากเมืองยาโนอาห์ถึงเมืองอาคาโรท และเมืองนาอาราห์ และไปจนถึงเมืองเยรีโค สิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน⁸ จากที่ปัวห์พรมแดนด้านตะวันตกถึงลารารคานาห์และไปสิ้นสุดที่ทะเล⁹ นี่คือที่มรดกของเผ่าเอฟราอิม ที่ได้มอบให้คนตามตระกูลของพวกเขา¹⁰ พร้อมกับเมืองต่างๆ ที่ได้รับการเลือกสำหรับเผ่าเอฟราอิมตามมรดกของเผ่ามัสนเศห์ เมืองต่างๆ ทั้งหมด กับหมู่บ้านต่างๆ ทั้งหมด¹¹ พวกเขาไม่ได้ขับไล่พวกคานาอันซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ออกไป ดังนั้นคานาอันจึงอาศัยอยู่ท่ามกลางคนเอฟราอิมจนถึงทุกวันนี้ แต่ประชาชนเหล่านี้ก็ถูกบังคับให้ทำงานโยธา

Chapter 17

¹การจัดสรรที่ดินให้แก่เผ่ามัสนเศห์ (ผู้ซึ่งเป็นบุตรชายหัวปีของโยเซฟ) นั่นคือ สำหรับมาคีร์บุตรชายหัวปีของมัสนเศห์ และเขาเองเป็นบิดาของกิเลอาด ลูกหลานของมาคีร์ได้รับจัดสรรที่ดินของกิเลอาดและบาซันเป็นส่วนแบ่ง เพราะมาคีร์เคยเป็นทหาร

²ที่ดินได้ถูกจัดสรรให้แก่คนที่เหลืออยู่ของคนเผ่ามัสนเศห์ ให้แก่ตระกูลของพวกเขา คือให้แก่อาบีเยเซอร์ เฮเลค อัสรีเอล เซเคม เฮเฟอร์และเซมีดา คนเหล่านี้เป็นลูกหลานผู้ชายของคนมัสนเศห์ บุตรชายของโยเซฟ ให้ตามตระกูลของเขา³ บัดนี่เศโลเฟหัดบุตรชายของเฮเฟอร์ ผู้เป็นบุตรชายของกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมัสนเศห์ ไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรธิดา ชื่อบุตรธิดาของเขา คือมาลาห์ โนอาห์ ฮกลาห์ มิลคาห์ และทึร์ซาค

⁴พวกเขาได้เข้ามาหาเอลาซาร์ปุโรหิต โยชูวาบุตรของนูน และพวกผู้นำ และพวกเขากล่าวว่า "พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสส ให้ยกมรดกให้กับเราเช่นเดียวกับพี่น้องของเรา" ดังนั้น เพื่อปฏิบัติตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ เขาได้ให้มรดกแก่พวกผู้หญิงเหล่านั้นท่ามกลางพวกพี่น้องของบิดาของพวกเขา⁵ ที่ดินสิบส่วนจึงถูกมอบให้แก่คนมัสนเศห์ในกิเลอาดและบาซัน ซึ่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน⁶ เพราะว่าบุตรธิดาของมัสนเศห์ก็ได้รับมรดกท่ามกลางบุตรชายของท่าน แผ่นดินกิเลอาดนั้น ได้จัดสรรให้กับเผ่ามัสนเศห์ที่เหลืออยู่

⁷เขตแดนของมัสนเศห์ตั้งต้นจากอาเซอร์ไปจนถึงมิกเมธัท ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองเซเคม แล้วเขตแดนได้ออกไปด้านทิศใต้ถึงคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ใกล้กับน้ำพุที่ปัวห์⁸ (แผ่นดินที่ปัวห์เป็นของพวกมัสนเศห์ แต่เมืองที่ปัวห์บนพรมแดนของพวกมัสนเศห์เป็นของเผ่าเอฟราอิม)⁹ พรมแดนก็ลงไปถึงลารารคานาห์ เมืองเหล่านี้ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของลารารคานาห์ท่ามกลางเมืองต่างๆ ของมัสนเศห์ที่เป็นของเอฟราอิม เขตแดนของมัสนเศห์ก็ขึ้นไปด้านเหนือของลารารคานาห์ และไปสิ้นสุดที่ทะเล¹⁰ แผ่นดินทางด้านทิศใต้เป็นของเอฟราอิม และแผ่นดินทางด้านเหนือเป็นของมัสนเศห์ มีทะเลเป็นพรมแดน ทางเหนือจดดินแดนอาเซอร์ และทางทิศตะวันออกจดอิสราเอล

¹¹ในเขตอิสราเอลและในอาเซอร์นั้น มัสนเศห์ยังได้ยึดครองเมืองเบรชาน และหมู่บ้านรอบๆ นั้น อิบเลอัมกับหมู่บ้านรอบๆ เมืองนั้น และชาวเมืองโดร์กับหมู่บ้าน ชาวเมืองเอนโดร์กับหมู่บ้านรอบๆ นั้น และชาวเมืองกาอาทกับหมู่บ้านรอบๆ นั้น และชาวเมืองเมกิดโดกับหมู่บ้านรอบๆ นั้น (และเป็นเมืองที่สามคือ นาเฟท)¹² แต่เผ่ามัสนเศห์ก็ยังไม่สามารถยึดครองเมืองเหล่านั้นได้ และคานาอันยังคงอาศัยในแผ่นดินนั้นอย่างต่อเนื่อง

¹³เมื่อประชาชนอิสราเอลเข้มแข็งขึ้นแล้ว พวกเขาได้บังคับคานาอันให้ทำงานหนัก แต่ไม่ได้ขับไล่พวกเขาออกไปอย่างสิ้นเชิง¹⁴ ดังนั้นลูกหลานของคนเผ่าโยเซฟได้พูดกับโยชูวา กล่าวว่า "ทำไมท่านจึงจัดสรรที่ดินให้เราได้เพียงส่วนเดียวเป็นมรดก ในเมื่อเรามีคนมากมาย และพระยาห์เวห์ก็ทรงอวยพรพวกเรามาตลอด?"

¹⁵โยชูวาตอบพวกเขาว่า "ถ้าท่านมีคนมากมาย จงเข้าไปในป่าแผ้วถางที่ดินสำหรับพวกท่านเองในแผ่นดินของคนเปรีซซีและคนเรฟาอิม จงทำอย่างนี้ได้เลยเนื่องจากดินแดนเนินเขาของเอฟราอิมนั้นเล็กลงไปสำหรับพวกเรา"¹⁶ พวกเขาเชื่อสายของโยเซฟกล่าวว่า "แดนเทือกเขาเหล่านี้ก็ไม่เพียงพอสำหรับพวกเรา แต่คานาอันผู้ที่อยู่ในหุบเขามีกรบเหล็ก และทั้งพวกที่อยู่ในเบรชานและหมู่บ้านรอบๆ และพวกที่อยู่ในหุบเขาอิสราเอล"

¹⁷แล้วโยชูวาจึงได้กล่าวแก่วงศ์วานของโยเซฟ คือเอฟราอิมและมัสนเศห์ว่า "พวกท่านเป็นประชาชนที่มีจำนวนมาก และพวกท่านมีพลังมหาศาล พวกท่านจะต้องไม่มีส่วนแบ่งเพียงส่วนเดียวคือดินแดนที่ได้จัดสรรให้พวกท่านแล้ว¹⁸ ดินแดนเทือกเขาจะเป็นของท่าน ถึงแม้ว่าเป็นป่า ให้ท่านจงแผ้วถางและยึดครองไปสุดเขตแดน ท่านจะขับไล่พวกคานาอันให้ออกไป แม้ว่าพวกเขาจะมีกรบนำเหล็ก และถึงแม้ว่าพวกเขาจะแข็งแกร่งก็ตาม"

Chapter 18

¹แล้วชุมชนของประชาชนอิสราเอลทั้งหมดก็ได้มาประชุมกันที่ซิลห์ พวกเขาได้ตั้งเต็นท์นัดพบขึ้นที่นั่น² และพวกเขาได้ยึดครองแผ่นดินที่อยู่ต่อหน้าพวกเขายังมีอีกเจ็ดเผ่าในท่ามกลางประชาชนอิสราเอลที่ยังไม่ได้รับมรดกของพวกเขา

³โยชูวาจึงได้กล่าวแก่ประชาชนอิสราเอลว่า "พวกท่านจะรอช้าอีกนานเท่าใดที่จะเข้าไปในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านประทานให้แก่พวกท่าน? ⁴จงแต่งตั้งผู้ช่วยสามคนจากแต่ละเผ่าและข้าพเจ้าจะส่งพวกเขาออกไป พวกเขาจะออกไปและสำรวจแผ่นดินโดยละเอียด พวกเขาจะเขียนคำอธิบายถึงแนวเขตที่ดินมรดกของพวกเขา และพวกเขาจะกลับมาหาข้าพเจ้า⁵ พวกเขาจะแบ่งที่ดินออกเป็นเจ็ดส่วน คนยูดาห์จะยังคงอยู่ในดินแดนของเขาทางใต้ และตระกูลของโยเซฟจะยังคงให้อยู่ในดินแดนของพวกเขาทางเหนือ⁶ พวกท่านเขียนแนวเขตที่ดินเป็นเจ็ดส่วนและนำมาให้ข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าจะจับฉลากสำหรับท่านนี้ เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา

⁷คนเลวีไม่มีส่วนแบ่งในท่ามกลางพวกท่าน เพราะตำแหน่งปุโรหิตของพระยาห์เวห์เป็นมรดกของพวกเขา กาด รูเบน และครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกของเขาทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน นี่เป็นมรดกซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้มอบให้พวกเขาแล้ว"⁸ ดังนั้น ผู้ช่วยเหล่านั้นจึงได้ลุกขึ้นออกเดินทางไป โยชูวาได้ส่งคนเหล่านั้นที่ได้เดินทางไปให้เขียนแนวเขตเมืองและกล่าวว่า "จงเดินทางไปให้ทั่วแผ่นดินและให้เขียนแนวเขตที่ดินแล้วนำกลับมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจับฉลากให้พวกท่านต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่ชีโลห์"⁹ ผู้ช่วยเหล่านั้นได้จากไปและได้เดินสำรวจอย่างละเอียดและได้เขียนคำอธิบายลงในม้วนหนังสือชื่อเมืองต่างๆ ในเจ็ดส่วน ใส่รายชื่อเมืองต่างๆ ในแต่ละส่วน แล้วพวกเขาก็กลับมาหาโยชูวาในค่ายที่ชีโลห์

¹⁰แล้วโยชูวาก็จับฉลากให้พวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่ชีโลห์ ตรงที่นั่นเองที่โยชูวาได้จัดแบ่งที่ดินให้แก่ประชาชนอิสราเอล และแต่ละเผ่าก็ได้รับตามส่วนแบ่งของแผ่นดิน¹¹ การจัดสรรที่ดินสำหรับคนเผ่าเบนยามินก็จัดแบ่งให้ตามตระกูลของพวกเขา ขอบเขตดินแดนที่เป็นส่วนของพวกเขาตั้งอยู่ระหว่างลูกหลานของยูดาห์กับลูกหลานของโยเซฟ¹² ทางด้านเหนือ พรมแดนของพวกเขาเริ่มจากแม่น้ำจอร์แดน และพรมแดนก็ขึ้นไปถึงไหล่เขาตอนเหนือของเยรีโค แล้วขึ้นไปดินแดนเทือกเขาทางตะวันตก แล้วไปจนถึงถิ่นทุรกันดารเบราเวน¹³ จากนั้นพรมแดนได้ผ่านไปทางใต้ในทิศทางไปยังลูลัส (สถานที่เดียวกับกับเบรเออ) แล้วเขตแดนก็ลงไปถึงทางใต้ถึงอากาโรอิดดาร์ ทางภูเขาที่ทอดยาวไปทางใต้ของเบรเออ

¹⁴แล้วพรมแดนก็ขึ้นไปอีกทิศทางหนึ่งไปทางด้านตะวันตกโค้งไปทางใต้มุ่งไปทางภูเขาตรงข้ามกับเบรเออ เขตแดนนี้ไปสิ้นสุดลงที่คีรียากบาอัล (นั่นคือคีรียากเยอาริม) เมืองที่เป็นของเผ่ายูดาห์ นี่เป็นการแบ่งเขตแดนด้านตะวันตก¹⁵ ส่วนด้านใต้เริ่มต้นข้างนอกเมืองคีรียากเยอาริม พรมแดนก็เริ่มจากเอโฟรน ไปทางตะวันตกถึงน้ำพุของลำน้ำแห่งเนฟโทอาห์

¹⁶แล้วพรมแดนก็ลงไปถึงเขตภูเขาซึ่งอยู่ตรงข้ามกับหุบเขาเบนสินโนม ซึ่งอยู่ทางเหนือสุดของหุบเขาเรฟาอิม แล้วก็ลงไปที่หุบเขาอินโนมทางใต้ไหล่เขาของคนเยบุส และต่อไปถึงเอนโรล¹⁷ แล้วโค้งไปทางเหนือตรงไปถึงเอนเมเชม จากนั้นก็ตรงไปยังเกลสิโลก ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับทางขึ้นเขาซึ่งออกดูมิม แล้วลงไปยังหินของอินนูตราชยของรูเบน¹⁸ แล้วผ่านไปทางเหนือไปถึงไหล่เขาของเบราราบาค และลงไปถึงอาราบาค

¹⁹แล้วพรมแดนก็ผ่านไปทางเหนือไหล่เขาเบรฮกลาห์ พรมแดนไปสิ้นสุดลงที่อ่าวด้านเหนือของทะเลเกลือที่ปลายด้านใต้ของแม่น้ำจอร์แดน นี่เป็นพรมแดนด้านใต้²⁰ แม่น้ำจอร์แดนก็เป็นพรมแดนทางตะวันออก นี่เป็นมรดกของลูกหลานของเผ่าเบนยามิน ที่ได้รับมอบให้ตามตระกูลต่อตระกูล มีพรมแดนต่อพรมแดน ล้อมรอบกันทั้งหมด²¹ บัดนี้ เมืองต่างๆ ของเผ่าเบนยามินตามตระกูลต่อตระกูล คือ เยรีโค เบรฮกลาห์ เอเมคเคซี²² เบราราบาค เสมารอิม เบรเออ²³ อีฟวัน ปาราค โอฟราห์²⁴ เคฟาริมโมเน โอฟนี และเกบา มีสิบสองเมือง รวมทั้งหมู่บ้านรอบๆ

²⁵ยังมีอีกหลายเมืองของกิเบโอน รามาค เบเอโร²⁶ มิสปาค เคฟราห์ โมซาห์²⁷ เรเคม อีรเปเอล การะลาห์²⁸ เกลลาห์ ทะเอเลฟ เยบุส (เมืองเดียวกับเยรูซาเล็ม) กิเบอาห์และคีรียาก มี 14 เมือง รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของพวกเขา นี่เป็นมรดกของเบนยามินตามตระกูลของพวกเขา

Chapter 19

¹ฉลากที่สองได้ตกเป็นของสิเมโอนและได้ถูกจัดสรรให้ตามตระกูลของพวกเขา มรดกของพวกเขาอยู่ตรงกลางมรดกที่เป็นของเผ่ายูดาห์² พวกเขามีเมืองเหล่านี้เป็นมรดก คือ เบเออร์เซบา เซบา โมลาธาห์³ ฮาซาร์ ซูอาล บาลาห์ เอเชม⁴ เอลโกัด เบธู และ โซรมาห์⁵ สิเมโอน และมี ศิกลากด้วย เบรมารคาโบท ฮาซาร์สุสาห์⁶ เบรเลบาโอก และซารูเอน เหล่านี้เป็นสิบสามเมือง รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้นด้วย⁷ สิเมโอนมีเมือง เอน รินโมน เอเธอร์ อาซาน รวมเป็นสี่เมืองรวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้นด้วย⁸ เหล่านี้คือหมู่บ้านต่างๆ รอบเมืองที่ไกลออกไปถึงบาอาลักเบเออร์ (ที่เดียวกับรามาคในเนเกบ) นี่เป็นมรดกของเผ่าสิเมโอนที่ได้รับมอบให้ตามตระกูลของพวกเขา⁹ มรดกของเผ่าสิเมโอนมีส่วนหนึ่งอยู่ในเผ่าของยูดาห์ เพราะว่าแผ่นดินที่ได้จัดสรรให้เผ่ายูดาห์นั้นใหญ่มากเกินไปสำหรับพวกเขา เผ่าของสิเมโอนจึงได้รับมรดกอยู่กลางส่วนของพวกเขา

¹⁰ฉลากที่สามได้ตกเป็นของเผ่าของเศบูลุน และได้รับมอบให้ตามตระกูลของพวกเขา ดินแดนที่เป็นมรดกของเขาเริ่มที่ สาริด¹¹ เขตแดนของพวกเขาขึ้นไปถึงด้านตะวันตกถึงมาราลาห์ และมาชิดดับเบเชก แล้วก็ขยายไปถึงลำธารที่อยู่ตรงข้ามกับโยกเนอ¹² จากสาริด พรมแดนก็เลี้ยวไปทางตะวันออกและไปถึงเขตแดนของคิสโลกกาโบร จากนั้นก็ผ่านไปด้านตะวันออกถึงดาเบรักและขึ้นไปถึงยาเฟีย¹³ จากนั้นก็ไปทางตะวันออกถึงถึงกรเฮเฟอร์และถึงเอคคาซินต่อไปถึงริมโมนและเลี้ยวกลับมาหาเอนอาห์¹⁴ เขตแดนก็โค้งไปทางเหนือถึงอินนาโรนและสิ้นสุดที่หุบเขาอิฟฟาห์เอล¹⁵ พื้นที่นี้รวมทั้งเมืองต่างๆ ของชัทตาคนาหะลา ซิมโรน อิตาลาห์ และเบรเลเชม มีเมืองต่างๆ รวมสิบสองเมืองรวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้น¹⁶ นี่เป็นมรดกของเผ่าเศบูลุน ที่ได้รับมอบให้ตามตระกูลของพวกเขา เมืองต่างๆ รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้น

¹⁷ฉลากที่สี่ได้ตกเป็นของอิสสาการ์ และได้รับมอบให้ตามตระกูลของพวกเขา¹⁸ ดินแดนของพวกเขาเริ่ม ยิสเรเอล เคสุลโลก ซูเนม¹⁹ อาฟารอิม ซิโยนและ อานาหะรา²⁰ รวมทั้ง รับบิก คีซีโอน เอเบส²¹ เรเมก เอนกันนิม เอนหัดดาห์ และเบรปัสเชสอีกด้วย²² ดินแดนของพวกเขาจรดเขตแดนกาโบร ซาหะซุมาร และเบรเชเมช และสิ้นสุดที่แม่น้ำจอร์แดน รวมเป็นสิบหกเมือง รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้น²³ นี่เป็นมรดกของเผ่าคนอิสสาการ์ ที่ได้รับมอบให้ลูกหลานของพวกเขา คือเมืองต่างๆ และหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้นด้วย

²⁴ฉลากที่ห้าได้ตกเป็นของเผ่าคนอาเซอร์ที่ได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา²⁵ดินแดนของพวกเขาเริ่มจากเฮลซัค ฮาสิ เบเกน อักซาฟ²⁶อาลัมเมเลค อา มาด และมิซอาล ทางตะวันตกของเขตแดนขยายออกไปถึงคารเมลและซีโฮอร์สิบนาท²⁷แล้วเลี้ยวไปทางตะวันออกถึงเบรดาโกนและไปจนถึงเศนูลุน และไปถึงหุบเขาอิฟทาห์เอล ไปทางเหนือถึงเบรเอเมคและเนอีเอล แล้วไปถึงคาบูลทางด้านเหนือ²⁸แล้วไปถึงอับโดน เรโหบ ฮัมโมน และคานาห์ ไปถึงไซดอนเมืองใหญ่กว่า²⁹เขตแดนเลี้ยวกลับมาถึงรามาห์ และไปถึงเมืองที่มีกำแพงแห่งไทร และเขตแดนก็อ้อมถึงโฮสส์และสิ้นสุดลงที่ทะเล ในบริเวณอัครับ³⁰อุมมาห์ อาเฟก และเรโหบ นี่คือนิสิบสองเมือง รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้น³¹นี่เป็นมรดกของเผ่าอาเซอร์ที่ได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา เมืองต่างๆ รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้นด้วย

³²ฉลากที่หกได้ตกเป็นของเผ่านิฟทาสิ และได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา³³เขตแดนของพวกเขาเริ่มจากเฮเลฟ จากต้นโอ๊กที่ศานันนิมที่ อาดามีเนเชบ และยิบเบเอล ไกลออกไปถึงลักคุม และสิ้นสุดที่แม่น้ำจอร์แดน³⁴เขตแดน ก็อ้อมไปทางตะวันตกถึงอัสโนทกาโบร์ และไปถึงหูกอก ไปจดเศนูลุนทางตอนใต้ และไปถึงอาเซอร์ทางตะวันตกและยูดาห์ทางตะวันออกที่แม่น้ำจอร์แดน³⁵เมืองต่างๆ ที่มีกำแพงล้อมรอบ คือ คิเดติม เศอร์ ฮัมมัท รัคคัท คินเนอเรท³⁶อาดามาร์ รามาร์ ฮาไซร์³⁷เคเดช เอดเรอี เอนฮาไซร์³⁸ยังมีเมืองยิโรน มิกดัลเอล โฮเรม เบรานาก และเบเรเซเมซ มีเมืองต่างๆ รวมสิบเก้าเมือง รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้นโดยรอบ³⁹นี่เป็นมรดกของเผ่านิฟทาสิที่ได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา เมืองต่างๆ รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้นด้วย

⁴⁰ฉลากที่เจ็ดได้ตกเป็นของเผ่าดาน และได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา⁴¹ดินแดนที่เป็นมรดกของพวกเขา เขา คือ โครราห์ เอชกาโธล อีริเซเมซ⁴²ชาอาลัม บิน อัยยาโลน และยีกลาห์⁴³รวมทั้งเอโลน ทิมนาห์ เอโครน⁴⁴เอลเกเคห์ กิบเบโรน บาอาลัก⁴⁵เยสุต เบเนเบรค ภักริมโมน⁴⁶เมยารโคน และรัคโคนยาวไปกับดินแดนที่ข้ามไปจากยัฟฟา⁴⁷เมื่อดินแดนของเผ่าดานได้หลุดมือพวกเขาไป ดานได้โจมตีเมืองเลเซม ผู้กับพวกเขาและได้ยึดเมือง พวกเขาได้ฆ่าทุกคนด้วยดาบ ยึดทรัพย์สินและได้ตั้งรกราก ที่นั่น พวกเขาได้ตั้งชื่อเลเซมใหม่ว่า ดานตามบรรพบุรุษของพวกเขา⁴⁸นี่เป็นมรดกของเผ่าดาน ที่ได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา เมืองต่างๆ รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้นด้วย

⁴⁹เมื่อพวกเขาได้แบ่งดินแดนส่วนต่างๆ ของแผ่นดินนั้นเป็นมรดกเสร็จสิ้นแล้ว ประชาชนอิสราเอลก็ได้มอบส่วนมรดกในหมู่ของพวกเขาให้แก่โยชูวาบุตรชายของนูน⁵⁰ตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ พวกเขาได้มอบเมืองที่เขาขอไว้ให้แก่เขา คือ เมืองทิมนาห์เสราห์ในดินแดนเทือกเขาของเอฟราอิม เขาได้สร้างเมืองขึ้นอีกครั้งและอาศัยอยู่ที่นั่น⁵¹นี่เป็นมรดกที่เอเลอาซาร์ปุโรหิต โยชูวาบุตรชายของนูน และผู้นำเผ่าต่างๆ ของประชาชนอิสราเอล ได้จัดสรรกัน โดยการจับฉลากที่โยหีเเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ที่ทางเข้าของเต็นท์นัดพบ ดังนั้นพวกเขาจึงเสร็จสิ้นการจัดสรรที่ดิน

Chapter 20

¹แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า²"จงกล่าวแก่ประชาชนอิสราเอลว่า 'จงกำหนดเมืองสัภัยไว้ ซึ่งเราได้พูดกับพวกเจ้าทางโมเสสแล้วนั้น

³จงทำอย่างนี้เพื่อให้คนใดที่ได้ฆ่าคนโดยไม่เจตนาสามารถไปขึ้นได้ เมืองเหล่านี้จะได้เป็นที่ลี้ภัยจากใครก็ตามที่หาทางแก้แค้นแทนโลหิตของบุคคลนั้นที่ได้ถูกฆ่า⁴เขาจะหนีไปยังเมืองเหล่านั้นเมืองใดเมืองหนึ่ง และจะยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมืองและอธิบายเรื่องของตนให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้น แล้วพวกเขาจะนำเขาเข้าไปในเมืองและให้สถานที่สำหรับเขาได้อาศัยท่ามกลางพวกเขา⁵ถ้าหนึ่งในพวกเขามาถึงและพยายามจะแก้แค้นแทนโลหิตของบุคคลผู้ได้ถูกฆ่า แล้วประชาชนของเมืองจะต้องไม่มอบคนนั้นที่ได้ฆ่าเขาแก่เจ้านายที่เหล่านั้น พวกเขาจะต้องไม่ทำอย่างนี้เพราะว่าเขาได้ฆ่าเพื่อนบ้านของเขาโดยไม่เจตนา และเขาจะไม่อาชญาแค้นเรื่องในอดีตของเขา

⁶เขาจะต้องอาศัยอยู่ในเมืองนั้นจนกว่าเขาจะได้ยื่นต่อหน้าการประชุมเพื่อการพิพากษา จนกว่าผู้ที่ทำหน้าที่มหาปุโรหิตในเวลานั้นจะถึงแก่ความตาย แล้วคนนั้นที่ได้ฆ่าบุคคลโดยอุบัติเหตุอาจจะกลับไปยังเมืองของตน และไปบ้านของตน ไปยังเมืองที่เขาได้จากมานั้นได้⁷"ดังนั้น พวกอิสราเอลจึงได้เลือกเคเดชในกาลิลีในดินแดนเทือกเขาของนิฟทาสิ และเซเคม ในดินแดนเทือกเขาเอฟราอิม และศิริยาการบา (เมืองเดียวกับเฮโบรน) ในดินแดนเทือกเขาของยูดาห์

⁸ทางฟากแม่น้ำจอร์แดนด้านตะวันออกของเยรีโค พวกเขาได้เลือกเมืองเบเชอร์ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบสูงจากเผ่ารูเบน คือ ราโมทกิเลอาด จากเผ่ากาด และโกลานในบาซัน จากเผ่ามนัสเสห์⁹เมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่ได้คัดเลือกไว้สำหรับประชาชนอิสราเอลทั้งหมด และสำหรับคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา ดังนั้น ถ้าใครที่ได้ฆ่าคนโดยไม่เจตนา สามารถหนีไปขึ้นเพื่อความปลอดภัยได้ บุคคลนี้จะไม่ต้องตายด้วยมือของคนนั้นที่ต้องการแก้แค้นแทนโลหิตตก จนกว่าคนที่ถูกกล่าวหาจะได้ยื่นต่อหน้าการประชุมเสียก่อน

Chapter 21

¹ขณะนั้นพวกหัวหน้าตระกูลต่างๆ ของคนเลวีได้มาหาเอเลอาซาร์ปุโรหิต โยชูวาบุตรชายของนูน และบรรดาหัวหน้าของครอบครัวของบรรพบุรุษของประชาชนอิสราเอล²พวกเขาได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่เมืองซีโห์ในแผ่นดินของคานาอันว่า "พระยาห์เวห์ทรงบัญชาท่านทั้งหลายโดยทางโมเสสว่า ให้มอบเมืองต่างๆ แก่พวกเราเพื่อจะได้อาศัยอยู่ พร้อมทั้งทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเราด้วย"³ดังนั้นตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ ประชาชนอิสราเอลจึงได้มอบเมืองและทุ่งหญ้าจากมรดกของพวกเขาให้แก่คนเลวี ดังต่อไปนี้

⁴การจับฉลากสำหรับตระกูลโคฮาท ได้ผลออกมาเป็นดังนี้ บรรดาปุโรหิต ซึ่งเป็นลูกหลานของอาโรนผู้ที่มาจากคนเลวี ได้รับเมืองต่างๆ สิบสามเมืองที่ได้มาจากเผ่ายูดาห์ ได้มาจากเผ่าสิเมโอน และได้มาจากเผ่าเบนยามิน⁵ลูกหลานที่เหลืออยู่ของคนโคฮาทได้รับเมืองสิบเมืองโดยการจับฉลากจากตระกูลต่างๆ ของเผ่าเอฟราอิม จากเผ่าดาน และจากครึ่งเผ่าของมนัสเสห์⁶แล้วประชาชนที่สืบเชื้อสายมาจากเกอร์ซอนโดยการจับฉลากก็ได้รับสิบสามเมืองจากตระกูล

ต่างๆ ของเผ่าอิสราเอล เผ่าอาเชอร์ เผ่านัฟทาลี และจากครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ในบาซัน⁷ ประชาชนผู้ที่เป็นลูกหลานของเมราธตามตระกูลของเขา ได้รับสิบสองเมือง จากเผ่ารูเบน เผ่ากาต และเผ่าเศบูลุน

⁸ ดังนั้น ประชาชนอิสราเอลได้มอบเมืองต่างๆ เหล่านี้โดยการจับฉลาก (รวมทั้งทุ่งหญ้าเหล่านี้ของพวกเขา) ให้แก่คนเลวี ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโดยทางโมเสส⁹ จากเผ่ายูดาห์ และเผ่าสิเมโอน พวกเขาได้จัดสรรแผ่นดินตามชื่อเมืองต่างๆ นี่คือรายชื่อเมือง¹⁰ เมืองเหล่านี้ได้มอบให้แก่ลูกหลานอาโรน ผู้อยู่ท่ามกลางตระกูลของโคฮาน ตระกูลหนึ่งซึ่งเป็นคนเลวี เพราะฉลากแรกได้ตกเป็นของพวกเขา

¹¹ พวกอิสราเอลให้เมืองคีรียาอารนาแก่พวกเขา (อารนาเป็นบิดาของอานาค) คือที่เดียวกับเมืองเฮโบรน อยู่ในแดนเทือกเขาของยูดาห์ รวมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมืองนั้นด้วย¹² แต่ทุ่งนาของเมืองและหมู่บ้านต่างๆ โดยรอบเมืองนี้ได้ยกให้แก่คาเลบบุตรของเยฟุนเนห์เป็นกรรมสิทธิ์แล้ว¹³ พวกเขาได้ให้เมืองเฮโบรนพร้อมด้วยทุ่งหญ้าแก่ลูกหลานของอาโรนปุโรหิต ซึ่งเป็นเมืองสักดิ์สำหรับผู้ที่ติดตามที่ได้ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา และเมืองสิบนาห์พร้อมทุ่งหญ้า¹⁴ เมืองยาทัทพร้อมทุ่งหญ้า และเมืองเอชเทโมอาพร้อมทุ่งหญ้า

¹⁵ พวกเขาได้ให้เมืองโฮโลนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเดบิรพร้อมทุ่งหญ้า¹⁶ เมืองอายีนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยูทรานพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบรเซเมชพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นเก้าเมืองที่ได้มอบให้จากสองเผ่านี้¹⁷ จากเผ่าเบนยามินได้มอบเมืองกิเบโอนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเกบาพร้อมทุ่งหญ้า¹⁸ เมืองอานาโททพร้อมทุ่งหญ้า เมืองอัลโมนพร้อมชนเมือง รวมสี่เมือง

¹⁹ เมืองต่างๆ ที่ได้มอบให้แก่บรรดาปุโรหิตที่เป็นลูกหลานของอาโรนรวมทั้งหมดสิบสามเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้า²⁰ ส่วนที่เหลือของครอบครัวของคนโคฮานคนเลวีเหล่านั้นที่เป็นของตระกูลของโคฮาน พวกเขาได้มอบเมืองต่างๆ ที่พวกเขาได้รับมาจากเผ่าเอฟราอิมโดยการจับฉลาก²¹ เมืองที่พวกเขาได้รับ คือ เมืองเซเคมพร้อมกับทุ่งหญ้าในแดนเทือกเขาของเอฟราอิม เมืองของผู้นักสู้สำหรับคนที่ฆ่าบุคคลโดยไม่เจตนา เมืองเกเชอร์พร้อมทุ่งหญ้า²² เมืองซิบซามิอิมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบธโฮโรนพร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดเป็นสี่เมือง

²³ จากเผ่าดาน ตระกูลของโคฮานได้รับเมืองเอลเทห์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองกิเบโอนพร้อมทุ่งหญ้า²⁴ อัยยาโลนพร้อมทุ่งหญ้าและ กัทริมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่เมืองด้วยกัน²⁵ จากครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ ตระกูลของโคฮานได้รับเมืองกาอาทพร้อมทุ่งหญ้า และกัทริมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสองเมือง²⁶ มีเมืองสิบเมืองในทั้งหมดสำหรับคนในตระกูลโคฮานที่เหลืออยู่ พร้อมทุ่งหญ้าของเมืองเหล่านั้น

²⁷ จากครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ ให้แก่คนเกอร์โซน คนเหล่านี้เป็นตระกูลหนึ่งของคนเลวี และพวกเขาได้ให้โคลานในบาซันพร้อมทุ่งหญ้า เมืองผู้สักดิ์สำหรับผู้ที่ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา และมีเมืองเบเอชเกราห์พร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดสองเมือง²⁸ ตระกูลเกอร์โซน พวกเขาได้มอบคิซโฮนจากเผ่าอิสสาการ์พร้อมทุ่งหญ้า ดาเบรัทพร้อมทุ่งหญ้า²⁹ ยารูกพร้อมทุ่งหญ้า และเอนกันนิมพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่เมือง

³⁰ จากเผ่าเชอร์ พวกเขาได้ให้เมืองมิชอาลพร้อมทุ่งหญ้า อับโดนพร้อมทุ่งหญ้า³¹ เมืองเฮลซัดพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเรโหบพร้อมทุ่งหญ้ารวมสี่เมือง³² จากเผ่านัฟทาลีพวกเขาได้ให้ตระกูลเกอร์โซน เมืองเคเดชในกาลิลีพร้อมทุ่งหญ้า เป็นเมืองสักดิ์สำหรับผู้ที่ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา เมืองฮัมโมกโดรพร้อมทุ่งหญ้า และเมืองคารทานพร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดสามเมือง

³³ มีเมืองต่างๆ สิบสามเมืองที่เป็นคนเกอร์โซน รวมทั้งทุ่งหญ้าของพวกเขา³⁴ พวกเขาเลวที่เหลือ ตระกูลเมราธ ได้รับมอบของเผ่าเศบูลุน มีเมืองโยกเนอิมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองคารทาทพร้อมทุ่งหญ้า³⁵ เมืองติมนาห์พร้อมทุ่งหญ้า และเมืองนาทะเลาพร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดสี่เมือง

³⁶ ตระกูลเมราธได้รับจากเผ่ารูเบน คือ เมืองเบเชอร์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาฮาซพร้อมทุ่งหญ้า³⁷ เมืองเคเดโมทพร้อมทุ่งหญ้า และเมืองเมฟาอาทพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่เมือง³⁸ จากเผ่ากาตมีเมืองราโมทในกิเลอาดพร้อมทุ่งหญ้า เมืองสักดิ์สำหรับใครก็ตามที่ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา และเมืองมาหะนาอิมพร้อมทุ่งหญ้า³⁹ ตระกูลของคนเมราธได้รับเมืองเฮชโบนพร้อมทุ่งหญ้า และเมืองยาเชอร์พร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดสี่เมือง

⁴⁰ ทั้งหมดนี้ เมืองต่างๆ ที่เป็นของตระกูลหลายตระกูลของคนเมราธ ซึ่งมาจากตระกูลของเผ่าคนเลวี มีสิบสองเมืองที่ได้มอบให้พวกเขาโดยการจับฉลาก⁴¹ เมืองต่างๆ ของคนเลวี ซึ่งอยู่ท่ามกลางกรรมสิทธิ์ของประชาชนอิสราเอลนั้น รวมทั้งหมดมีสี่สิบแปดเมือง พร้อมทุ่งหญ้าทุกเมือง⁴² เมืองเหล่านี้แต่ละเมืองมีทุ่งหญ้าล้อมรอบทุกเมือง โดยวิธีนี้กับเมืองเหล่านี้ทุกเมือง

⁴³ ดังนั้น พระยาห์เวห์ได้ประทานแผ่นดินให้อิสราเอลตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของพวกเขา พวกอิสราเอลได้ยึดแล้วก็เข้าไปตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น⁴⁴ แล้วพระยาห์เวห์ได้ประทานให้พวกเขามีความสงบอยู่ทุกด้าน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา ไม่มีศัตรูของพวกเขาสักคนเดียวที่ต่อสู้พวกเขาได้ พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบศัตรูของพวกเขาให้อยู่ในกำมือของพวกเขาทั้งหมด⁴⁵ ไม่มีสักสิ่งท่ามกลางพระสัญญาอันประเสริฐทุกอย่างซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงตรัสต่ออิสราเอลจะล้มเหลวจากความจริง ทุกสิ่งเป็นจริงทั้งสิ้น

Chapter 22

¹ ในเวลานั้นโยชูวาได้เรียกคนรูเบน คนกาต คนมนัสเสห์ครึ่งเผ่ามา² เขาได้กล่าวกับพวกเขาว่า "ท่านทั้งหลายได้ทำทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้บัญชาท่านไว้ ท่านได้เชื่อฟังเสียงของข้าพเจ้าที่ได้ออกคำสั่งท่าน พวกท่านไม่ได้ทอดทิ้งพี่น้องของท่านเป็นเวลานานมาแล้วจนถึงเวลานี้ และท่านทำหน้าสำเร็จตามที่กำหนดไว้โดยพระบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน

⁴ บัดนี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้โปรดให้พี่น้องของท่านหยุดพักแล้ว ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับพวกเขา ดังนั้น พวกท่านจงกลับบ้านของท่านเถิด

ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้มอบให้พวกท่านที่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนนั้น⁵ เพียงแต่จงระวังให้ดีที่จะปฏิบัติพระบัญญัติและกฎหมายที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้บัญชาท่านไว้แล้ว ให้รักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ให้เดินในพระมรรคาของพระองค์ทุกทาง และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และยึดมั่นอยู่กับพระองค์ และนมัสการพระองค์ด้วยสุดใจและด้วยวิญญาณจิตทั้งสิ้นของท่าน”⁶ ดังนั้น โยชูวาได้ช่วยพรพวเขาและส่งพวกเขากลับไป และพวกเขาก็ได้กลับไปอยู่ที่เดิมของพวกเข

⁷บัดนี้ คนมนัสเสห์ครึ่งเผ่า นั้น โมเสสได้มอบกรรมสิทธิ์ให้เขาในบาซาน แต่อีกครั้งเผ่า นั้นโยชูวามอบกรรมสิทธิ์ให้พวกเขามีที่ข้างเคียงกับพี่น้องของพวกเขาในแผ่นดินฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน โยชูวาส่งพวกเขากลับไปที่เดิมของพวกเข และกล่าวกับพวกเขาว่า “จงกลับไปเดิมที่ของพวกท่านพร้อมกับเงินมากมาย และฝูงปศุสัตว์มากมาย และพร้อมด้วยเงิน และทองคำ และพร้อมด้วยทองสัมฤทธิ์และเหล็ก และเสื้อผ้าอีกมากมาย จงแบ่งของที่ได้รับมาจากศัตรูของท่านให้พี่น้องของท่าน”⁹ ดังนั้น ลูกหลานของคนรูเบน ลูกหลานของคนกาต และครึ่งเผ่าของคนมนัสเสห์จึงได้กลับบ้าน ได้จากประชาชนอิสราเอลที่ซีโลห์ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน พวกเขาได้กลับไปยังแผ่นดินกิเลอาด ไปยังแผ่นดินของพวกเขาเอง ซึ่งพวกเขาได้เป็นกรรมสิทธิ์ในการเชื้อฟงตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ผ่านทางโมเสส

¹⁰เมื่อพวกเขามาถึงแม่น้ำจอร์แดนในแผ่นดินคานาอัน คนรูเบน และคนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งเผ่า ได้สร้างแท่นบูชาข้างแม่น้ำจอร์แดน เป็นแท่นขนาดใหญ่และดูเด่น¹¹ ประชาชนอิสราเอลได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ และกล่าวว่า “จงดูเถิด พวกประชาชนคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งเผ่า ได้สร้างแท่นบูชาที่หน้าแผ่นดินของคานาอัน ที่เกลสิโลก ในดินแดนใกล้แม่น้ำจอร์แดน บนฝั่งที่เป็นของประชาชนอิสราเอล”¹² เมื่อประชาชนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น ชุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็ไปรวมกันที่เมืองซีโลห์ เพื่อจะขึ้นไปทำสงครามกับพวกเขา

¹³แล้วประชาชนอิสราเอลได้ส่งพวกผู้สื่อสารไปหาคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งเผ่าในแผ่นดินกิเลอาด พวกเขาได้ส่งฟีนหัสบุตรชายของเอเลอาซาร์ปุโรหิต¹⁴ และพร้อมด้วยผู้สืบคน หนึ่งคนจากแต่ละครอบครัวดั้งเดิมของอิสราเอล และทุกคนในพวกเขาเป็นหัวหน้าตระกูลในประชาชนอิสราเอล¹⁵ พวกเขาได้มาหาประชาชนคนรูเบน คนกาตและครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ ในแผ่นดินของกิเลอาด และพูดกับพวกเขาว่า

¹⁶“ชุมชนทั้งสี่ของพระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ว่า ‘พวกท่านได้ทำการทรยศต่อพระเจ้าของอิสราเอลเช่นนี้ได้อย่างไร ในการที่ท่านได้หันกลับจากการติดตามพระยาห์เวห์ โดยสร้างแท่นบูชาสำหรับพวกท่านในวันนี้ในการกบฏต่อพระยาห์เวห์?’¹⁷บาปซึ่งเราได้ทำที่เมืองเปโลร์นั้นยังไม่พอหรือ ? จนถึงทุกวันนี้ เรายังไม่อาจชำระตัวของเรให้สะอาดได้ เพราะบาปนั้นได้ทำให้เกิดภัยพิบัติแก่ชุมชนของพระยาห์เวห์”¹⁸ พวกท่านจะหันไปเสียจากการติดตามพระยาห์เวห์ในวันนี้หรือ ? ถ้าพวกท่านกบฏต่อพระยาห์เวห์วันนี้ พระองค์จะครุ่ต่อชุมชนของอิสราเอลในวันนี้ฟงนี้

¹⁹ถ้าแผ่นดินในกรรมสิทธิ์ของท่านเป็นมลทิน แล้วท่านควรข้ามไปยังแผ่นดินที่พลบพลาของพระยาห์เวห์ได้ตั้งอยู่ และถือกรรมสิทธิ์สำหรับพวกท่านท่ามกลางพวกเราเถิด ขอแต่เพียงอย่ากบฏต่อพระยาห์เวห์หรือกบฏต่อเรา โดยการสร้างแท่นบูชาสำหรับตัวท่านนอกจากแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา”²⁰ อาคานบุตรชายของเศลาห์ได้ทำลายความเชื่อในเรื่องของสิ่งเหล่านั้นที่ต้องสงวนไว้สำหรับพระเจามีใช้หรือ ? พระฟโรโรไม่ได้ตกอยู่กับประชาชนอิสราเอลทั้งหมดหรือ ? ชายคนนั้นไม่ได้ตายคนเดียวในการทำผิดของเขา”

²¹ขณะนั้นคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งเผ่าตอบผู้นำของตระกูลอิสราเอลว่า²² “พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ พระองค์ทรงทราบ และทรงให้อิสราเอลทราบด้วยเถิด ถ้านี้เป็นการกบฏหรือทรยศต่อพระยาห์เวห์”²³ ก็อย่าไว้ชีวิตพวกเราในวันนี้เลยสำหรับการที่ได้สร้างแท่นบูชาเพื่อที่พวกเราจะได้หันไปจากการติดตามพระยาห์เวห์ ถ้าพวกเราสร้างแท่นบูชาขึ้นเพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา รัญบูชา หรือถวายสันติบูชา ดังนั้นขอให้พระยาห์เวห์ให้พวกเราสืบคิดเถิด²⁴ แต่เปล่าเลย พวกเราได้สร้างไว้เพราะเกรงว่าในเวลาต่อไปภายหน้า ลูกหลานของท่านอาจจะกล่าวต่อลูกหลานของพวกเราว่า ‘พวกเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ?

²⁵เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงกำหนดให้แม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดนระหว่างพวกเรากับพวกท่าน พวกท่านประชาชนรูเบน และประชาชนกาต พวกท่านไม่มีส่วนในพระยาห์เวห์” ดังนั้น ลูกหลานของพวกท่านก็อาจจะทำให้ลูกหลานของพวกเราหยุนมัสการพระยาห์เวห์”²⁶ ดังนั้น เราจึงกล่าวว่า “ให้เราสร้างแท่นบูชาตอนนี้เถิด ไม่ใช่เพื่อเครื่องเผาบูชา ไม่ใช่สำหรับการถวายเครื่องบูชาใดๆ²⁷ แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างพวกเรากับพวกท่าน และระหว่างคนชั่วอายุต่อจากพวกเรา ว่าเราทำการปรนนิบัติพระยาห์เวห์เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ด้วยเครื่องเผาบูชาและด้วยการถวายบูชาและด้วยการถวายสันติบูชา เพื่อลูกหลานของพวกท่านจะไม่กล่าวแก่ลูกหลานของพวกเราในเวลาข้างหน้าว่า ‘พวกท่านไม่มีส่วนในพระยาห์เวห์’”

²⁸ดังนั้น เราได้กล่าวว่า ‘ถ้ามีการฟุดเช่นนี้กับเรา หรือกับลูกหลานของเราในวันข้างหน้า เราก็จะกล่าวว่า ‘จงดูสิ นั่นเป็นแท่นจำลองของแท่นแห่งพระยาห์เวห์ซึ่งบรรพชนของเราทำไว้ มิใช่เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา หรือมิใช่เพื่อถวายเครื่องสัตวบูชา แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับพวกท่าน”²⁹ ขอให้เรื่องนี้ห่างจากเราเถิดที่เราจะกบฏต่อพระยาห์เวห์ และวันนี้ ที่จะหันจากการติดตามพระยาห์เวห์โดยการสร้างแท่นบูชาอื่นสำหรับเครื่องเผาบูชา รัญบูชา หรือสัตวบูชา นอกจากแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราซึ่งตั้งอยู่ที่หน้าพลบพลาของพระองค์”³⁰ เมื่อฟีนหัสปุโรหิตและพวกผู้นำของประชาชนอิสราเอล คือบรรดาหัวหน้าตระกูลต่างๆ ของอิสราเอลที่อยู่ด้วยกันกับเขานั้นได้ยินถ้อยคำที่ประชาชนเผ่ารูเบน ประชาชนเผ่ากาต และประชาชนเผ่ามนัสเสห์กล่าว ก็เห็นว่ามีดีในสายตาของพวกเข³¹ ฟีนหัสบุตรชายของเอเลอาซาร์ปุโรหิตจึงได้กล่าวต่อประชาชนเผ่ารูเบน เผ่ากาต และเผ่ามนัสเสห์ว่า “ในวันนี้เรารับแล้วว่าพระยาห์เวห์สถิตท่ามกลางพวกเรา เพราะว่าพวกท่านไม่ได้ทำการทรยศนี้ต่อพระองค์ บัดนี้พวกท่านได้ช่วยกู้ประชาชนอิสราเอลพ้นจากพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์”

³²แล้วฟีนหัสบุตรชายของเอเลอาซาร์ปุโรหิต และพวกผู้นำก็กลับจากคนรูเบนและคนกาต จากแผ่นดินกิเลอาดไปยังแผ่นดินคานาอัน ไปหาประชาชนอิสราเอลและนำคำกล่าวกลับไปยังพวกเขา³³ รายงานของพวกเขที่ดีในสายตาของประชาชนอิสราเอล ประชาชนอิสราเอลก็สรรเสริญพระเจ้าและไม่ฟุดถึงเรื่องที่จะทำสงครามกับคนรูเบนและคนกาต เพื่อทำลายแผ่นดินซึ่งพวกเขได้อาศัยอยู่นั้น³⁴ คนรูเบนและคนกาตเรียกแท่นนั้นว่า “พยาน” เพราะพวกเขได้กล่าวว่า “แท่นนั้นเป็นพยานระหว่างเราว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า”

Chapter 23

¹ภายหลังอีกหลายปี เมื่อพระยาห์เวห์ได้ประทานความสงบแก่อิสราเอลจากพวกศัตรูทั้งหมดของพวกเขาที่ล้อมรอบพวกเขา และโยชูวาก็แก่และมีอายุมาก² โยชูวาก็ได้เรียกประชาชนอิสราเอลทั้งหมด ทั้งพวกผู้ใหญ่ พวกผู้นำ พวกผู้พิพากษาและบรรดาเจ้าหน้าที่ และเขาได้กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ข้าพเจ้าแก่มาอยู่แล้ว³ พวกท่านได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำต่อประชาชาติเหล่านี้ทั้งหมดเพื่อเห็นแก่พวกท่าน เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงสู้รบเพื่อพวกท่าน

⁴จงดูเถิด ข้าพเจ้าได้มอบประชาชาติต่างๆ ที่เหลืออยู่เพื่อได้ยึดครองให้เป็นมรดกแก่เผ่าต่างๆ ของพวกท่าน รวมทั้งประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำลายเสีย ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนจนถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก⁵ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทั้งหลายจะทรงขับไล่พวกเขาออกไป พระองค์จะทรงผลักดันพวกเขาออกไปให้พ้นสายตาของพวกท่าน พระองค์จะทรงยึดแผ่นดินของพวกเขามา และพวกท่านจะได้ยึดครองแผ่นดินของพวกเขามา ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงสัญญาไว้ต่อพวกท่าน⁶ ดังนั้นจงเข้มแข็งไว้ให้มาก เพื่อที่พวกท่านจะรักษาและทำตามทุกสิ่งซึ่งเขียนไว้ในหนังสือพระบัญญัติของโมเสส อย่าหันเหไปไม่ว่าไปทางขวาหรือทางซ้ายก็ตาม

⁷ดังนั้นพวกท่านจะต้องไม่สมาคมกับประชาชาติเหล่านี้ที่ยังคงเหลืออยู่ท่ามกลางพวกท่านหรือออกชื่อพระต่างๆ ของพวกเขา สาบานในนามพระเหล่านั้น หรือมีสารหรือกราบพระเหล่านั้น⁸ แต่พวกท่านจงยึดมั่นอยู่กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ดังที่ได้ทำอยู่จนถึงวันนี้⁹ เพราะว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่โตและเข้มแข็งออกไปต่อหน้าพวกท่าน ส่วนพวกท่านเอง ก็ยังไม่มีใครที่จะสามารถต่อสู้พวกท่านได้อีกจนถึงวันนี้¹⁰ เพียงคนเดียวในพวกท่านก็จะขับไล่พันคนให้หนีไปได้ เพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านคือผู้หนึ่งที่ทรงสู้รบเพื่อพวกท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แล้ว

¹¹จงให้ความสนใจเป็นพิเศษ เพื่อที่พวกท่านจะรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน¹² แต่ถ้าพวกท่านหันกลับและผูกพันกับคนที่มีชีวิตรอดของประชาชาติเหล่านี้ที่เหลืออยู่ท่ามกลางพวกท่าน หรือถ้าพวกท่านผูกสัมพันธ์โดยการแต่งงานกับพวกเขาหรือถ้าพวกท่านมาอยู่กับพวกเขาและพวกเขามาอยู่กับท่าน¹³ แล้วจงทราบเถิดว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะไม่ทรงขับไล่ประชาชาติเหล่านี้ออกไปให้พ้นจากพวกท่านอีก แต่พวกเขาจะเป็นบ่วงและเป็นกับดักสำหรับพวกท่าน เป็นเล่ห์หลวงหลังพวกท่าน เป็นหนามทิ่มตาของพวกท่าน จนกว่าพวกท่านจะพินาศไปจากแผ่นดินที่ดีนี้ ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ประทานให้แก่พวกท่าน

¹⁴บัดนี้ ข้าพเจ้ากำลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้วและพวกท่านได้ทราบด้วยสุดจิตและสุดใจของพวกท่านแล้วว่าไม่มีคำพูดแม้แต่คำเดียวที่ได้ลืมหวนจากความเป็นจริงในสิ่งทุกอย่างซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงสัญญาเกี่ยวกับพวกท่าน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้สำเร็จเพื่อพวกท่าน ไม่มีสิ่งเดียวที่ลืมหวน¹⁵ แต่สิ่งดีซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่ได้สัญญากับพวกท่านได้สำเร็จทุกอย่าง ดังนั้นพระยาห์เวห์ก็จะทรงนำสิ่งที่ร้ายทุกอย่างมาถึงท่าน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงทำลายพวกท่านจากแผ่นดินอันดีนี้ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ประทานแก่พวกท่าน¹⁶ ถ้าท่านทั้งหลายทำผิดพันธสัญญาแห่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ซึ่งพระองค์ทรงทรงบัญชาท่านไว้ ถ้าพวกท่านไปนมัสการพระอื่น ๆ และกราบลงนมัสการพระเหล่านั้น แล้วพระพิโรธของพระยาห์เวห์จะพลุ่งขึ้นต่อพวกท่าน และพวกท่านจะพินาศไปอย่างรวดเร็วจากแผ่นดินที่ดีซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่พวกท่าน"

Chapter 24

¹แล้วโยชูวาก็ได้รวบรวมบรรดาเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลมาที่เมืองเชเคม และได้เรียกพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล พวกผู้นำของพวกเขา พวกผู้พิพากษาของพวกเขาและเจ้าหน้าที่ของพวกเขา และพวกเขาก็มาแสดงตัวเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า² โยชูวาได้กล่าวกับประชาชนทั้งสิ้นว่า "นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ตรัส 'บรรพบุรุษของพวกท่านมาได้แล้วได้ใช้ชีวิตอยู่พักนั้นของแม่น้ำยูเฟรติส คือ เท-ราห์ บิดาของอับราฮัมและบิดาของนาโฮร์ และพวกท่านนมัสการพระอื่นๆ³ แต่เราได้นำบิดาของพวกท่านมาจากปากนั้นของยูเฟรติสและได้นำเขามายังแผ่นดินคานาอันและได้ให้เขามีลูกหลานมากมายโดยทางบุตรชายของเขาชื่ออิสอัค

⁴แล้วเราได้ให้ยาโคบและเอซาวแก่อิสอัค เราได้ให้แดนเทือกเขาเสอีร์แก่เอซาวเป็นกรรมสิทธิ์ แต่ยาโคบและลูกหลานของเขาได้ลงไปอียิปต์⁵ เราได้ส่งโมเสสและอาโรน และเราได้ทรงมานาชาวอียิปต์ด้วยภัยพิบัติ หลังจากนั้น เราได้นำพวกเจ้าออกมา⁶ เราได้นำบรรพบุรุษของพวกเจ้าออกมาจากอียิปต์ และพวกเจ้าก็ได้มาถึงทะเล พวกอียิปต์ได้ติดตามพวกเจ้าด้วยเหล่ารถศึกและพลจำนวนมากถึงทะเลเดดซี

⁷เมื่อบรรพบุรุษของพวกเจ้าร้องทูลพระยาห์เวห์ พระองค์ก็ทรงบันดาลให้ความมืดเกิดขึ้นระหว่างพวกเจ้ากับชาวอียิปต์ พระองค์ทรงทำให้ทะเลมาเหนือพวกเจ้าและท่วมพวกเจ้า พวกเจ้าได้เห็นสิ่งที่เราได้ทำในอียิปต์ แล้วพวกเจ้าก็ได้อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลานาน⁸ เราได้นำพวกเจ้ามาถึงแผ่นดินของคานาอันไรต์ ผู้ที่ได้อาศัยอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน พวกเจ้าสู้รบกับพวกเจ้า และเราได้มอบพวกเจ้าไว้ในมือของพวกเจ้า พวกเจ้าก็ยึดครองแผ่นดินของพวกเจ้า และเราก็ได้ทำลายพวกเจ้าต่อหน้าพวกเจ้า⁹ แล้วบาลาคบุตรชายของศิปโพร กษัตริย์ของโมอับได้ลุกขึ้นและได้โจมตีอิสราเอล เขาใช้ให้ไปเรียบบาลาอัมบุตรชายของเบโอร์ให้มาแข่งพวกเจ้า

¹⁰แต่เราไม่ได้ฟังบาลาอัม ที่จริงแล้วเขาได้ช่วยพวกเจ้า ดังนั้นเราได้ช่วยพวกเจ้าให้พ้นมือของเขา¹¹ พวกเจ้าได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาที่เมืองเยรีโค พวกผู้นำของเยรีโคได้ต่อสู้กับพวกเจ้า รวมทั้งคานาไรต์ คนเปรีซซัย คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซัย คนฮิไวต์ และคนเยบุส เราได้มอบชัยชนะเหนือพวกเจ้าให้พวกเจ้าและให้พวกเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกเจ้า¹² เราได้ส่งฝูงตอไปข้างหน้าพวกเจ้า ซึ่งได้ไล่พวกเขาและกษัตริย์สองพระองค์ของคานาอันไรต์ออกไปต่อหน้าพวกเจ้า มันไม่ได้เกิดขึ้นเพราะโดยดาบหรือโดยลูกธนูของพวกเจ้าเลย¹³ เราได้มอบแผ่นดินซึ่งพวกเจ้าไม่ได้เห็นอยู่ภายใต้เท้าของพวกเจ้าและเมืองต่างๆ ที่พวกเจ้าไม่ได้สร้าง และบัดนี้พวกเจ้าได้เข้าอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น พวกเจ้าได้กินผลไม้จากสวนองุ่นและสวนมะกอกที่พวกเจ้าไม่ได้ปลูก'

¹⁴บัดนี้ จงยำเกรงพระยาห์เวห์และนบิการพระองค์ด้วยความจริงใจและด้วยความซื่อสัตย์ จงละทิ้งพระเหล่านั้นซึ่งบรรพบุรุษของพวกท่านได้นบิการที่อีกฟากหนึ่งของของแม่น้ำยูเฟรติสและอียิปต์เสีย และจงนบิการพระยาห์เวห์¹⁵ และถ้าพวกท่านเห็นว่าผิดในสายตาของพวกท่านในการที่พวกท่านจะนบิการพระยาห์เวห์ ท่านก็จะเลือกเอาในวันนี้ว่าพวกท่านจะปรณนิบัติใคร จะปรณนิบัติบรรดาพระต่างๆ ซึ่งบรรพบุรุษของท่านได้ปรณนิบัติอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำยูเฟรติส หรือบรรดาพระของคนอาโมไรต์ในแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่ แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะนบิการพระยาห์เวห์¹⁶ พวกประชาชนได้ตอบและได้กล่าวว่า "พวกเราจะไม่ละทิ้งพระยาห์เวห์ไปปรณนิบัติพระอื่นๆ¹⁷ เพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราผู้ที่ได้นำเราและบรรพบุรุษของพวกเราขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาส และผู้ได้ทรงกระทำหมายสำคัญยิ่งใหญ่ในสายตาของพวกเรา และผู้ทรงคุ้มครองเราตลอดทางที่เราได้เดินไป และท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งเราได้ผ่านไป

¹⁸แล้วพระยาห์เวห์ได้ทรงขับไล่ประชาชนทั้งหมดนั้นออกไปต่อหน้าพวกเรา รวมทั้งคนอาโมไรต์ ซึ่งได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ดังนั้นพวกเราจะมีสการพระยาห์เวห์ด้วย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเรา¹⁹ แต่โยชูวาได้กล่าวแก่ประชาชนว่า "พวกท่านไม่สามารถปรณนิบัติพระยาห์เวห์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน พระองค์จะไม่ทรงอภัยการทรยศหรือบาปของพวกท่าน²⁰ ถ้าท่านทั้งหลายละทิ้งพระยาห์เวห์และไปนบิการเหล่าพระของคนต่างชาติ แล้วพระองค์จะทรงหันกลับและทำร้ายพวกท่าน พระองค์จะเผาผลาญท่าน หลังจากที่ได้ทรงทำดีต่อท่านมาแล้ว"

²¹แต่ประชาชนได้กล่าวกับโยชูวาว่า "ไม่ พวกเราจะมีสการพระยาห์เวห์"²² แล้วโยชูวาได้กล่าวกับประชาชนว่า "พวกท่านเป็นพยานปรัภปรำตนเองว่า ท่านได้เลือกพระยาห์เวห์สำหรับตัวพวกท่านเอง เพื่อนบิการพระองค์" พวกเขาได้กล่าวว่า "พวกเราเป็นพยาน"²³ บัดนี้จึงถึงพระทั้งหลายของคนต่างชาติที่อยู่กับพวกท่าน และหันใจของพวกท่านมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล"

²⁴ประชาชนได้กล่าวกับโยชูวาว่า "พวกเราจะมีสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา" พวกเราจะเชื้อฟังพระสุรเสียงของพระองค์"²⁵ โยชูวาจึงได้ทำพันธสัญญา กับประชาชนในวันนั้น และวางกฎเกณฑ์และกฎหมายต่างๆ ที่เมืองเฮเชม²⁶ โยชูวาได้จารึกถ้อยคำเหล่านี้ในหนังสือธรรมบัญญัติของพระเจ้า เขาได้เอาก้อนหินใหญ่และตั้งไว้ที่ใต้ต้นโอ๊กที่อยู่ข้างสถานนบิการของพระยาห์เวห์²⁷ โยชูวาได้กล่าวกับประชาชนทั้งปวงว่า "นี่แน่ะ ก้อนหินนี้จะเป็พยานปรัภปรำพวกเรา เพราะมันได้ยืนทุกถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับพวกเรา ดังนั้นมันจะเป็นพยานปรัภปรำพวกท่าน หากว่าท่านปฏิเสธพระเจ้าของพวกท่าน"²⁸ ดังนั้น โยชูวาได้ส่งพวกประชาชนไป ทุกคนก็กลับไปที่มรดกของเขาแต่ละคน

²⁹ภายหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ โยชูวานุตรชายของนูนผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ก็สิ้นชีวิต เมื่ออายุได้ 110 ปี³⁰ พวกเขาก็ฝังเขาไว้ในเขตที่ดินมรดกของเขาที่เมืองทิมนาทเศ-ราห์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิมทางเหนือของภูเขาอาอีซ

³¹อิสราเอลก็ได้มีสการพระยาห์เวห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้เฒ่าผู้แก่ที่ยืนยาวกว่าโยชูวา คนเหล่านั้นที่ได้มีประสบการณ์ทุกสิ่งซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล³² กระดูกของโยเซฟซึ่งประชาชนอิสราเอลได้นำออกมาจากอียิปต์ พวกเขาได้ฝังไว้ที่เมืองเฮเชม ในส่วนที่ดินซึ่งยาโคบได้ซื้อไว้จากบุตรชายทั้งหลายของฮาโมร์บิดาของเฮเชม เขาได้ซื้อมันมาด้วยเงินหนึ่งร้อยแผ่น และมีนได้กลายเป็นมรดกสำหรับลูกหลานของโยเซฟ³³ แล้วเอลาซาร์บุตรชายของอาโรนก็สิ้นชีวิตด้วย พวกเขาได้ฝังเขาไว้ที่เบอาห์ เมืองของฟิเนหัสบุตรชายของเขาซึ่งได้มอบให้กับเขา มันอยู่ในดินแดนเทือกเขาของเอฟราอิม

JUDGES

Chapter 1

¹หลังจากโยชูวาสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลได้ทูลถามพระยาห์เวห์ว่า "ใครจะไปโจมตีกับคนคานาอันเพื่อพวกเรา ก่อน ใครที่จะไปสู้รบกับพวกเขา?"² พระยาห์เวห์ตรัสว่า "ยูดาห์จะโจมตี ดุเล็ด เราได้มอบแผ่นดินนี้ให้พวกเขาควบคุมแล้ว"³ พวกคนยูดาห์ได้พูดกับพวกคนสิเมโอนพี่น้องของพวกเขาว่า "จงขึ้นไปกับเราเข้าไปในเขตแดนของเราที่ได้อมอบให้แก่เรา เพื่อที่พวกเราจะสู้รบกับคนคานาอันด้วยกัน เราก็จะไปกับท่านยังเขตแดนที่ได้มอบให้แก่พวกท่านเช่นกัน" ด้วยเหตุนี้เผ่าสิเมโอนจึงได้ไปกับพวกเขา

⁴พวกคนยูดาห์ได้ต่อสู้ และพระยาห์เวห์ได้ประทานชัยชนะแก่พวกเขาเหนือคนคานาอันและคนเปรีซซีย์ พวกเขาย่ำคนเหล่านั้นหนึ่งหมื่นคนที่เมืองเบเชก⁵ พวกเขาได้พบกับอาโดนิเบเชกที่เมืองเบเชก และพวกเขาสู้รบกับท่าน และชนะคนคานาอันและคนเปรีซซีย์⁶ แต่อาโดนิเบเชกหลบหนีไปได้ และพวกเขาจึงไล่ตามท่านไปและจับท่านได้ และพวกเขาได้ตัดนิ้วห้วแม่มือและนิ้วห้วแม่เท้าของท่าน⁷ อาโดนิเบเชกได้กล่าวว่า "มีกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ที่นิ้วห้วแม่มือและนิ้วห้วแม่เท้าของพวกเขาถูกตัดออก ได้เก็บอาหารจากใต้โต๊ะของเรา เราได้ทำไว้วันใด พระเจ้าก็ได้ทรงทำแก่เราฉันนั้น" พวกเขาจึงพาท่านไปที่เมืองเยรูซาเล็ม และท่านก็สิ้นชีวิตที่นั่น

⁸พวกคนยูดาห์โจมตีเมืองเยรูซาเล็มและยึดเมืองได้ พวกเขาโจมตีเมืองนั้นด้วยคนดาบ และพวกเขาได้เผาเมืองนั้น⁹ หลังจากนั้น พวกคนยูดาห์ได้ลงมาสู้รบกับคนคานาอันที่อาศัยอยู่ในแดนเทือกเขาในเนเกบและเชิงเขาทางทิศตะวันตก¹⁰ ยูดาห์บุกเข้าโจมตีคนคานาอันที่อาศัยอยู่ในเมืองเฮโบรน (ชื่อของเมืองเฮโบรนเมื่อก่อนนี้คือ คิริยาทอารบา) และพวกเขาเอาชนะเชซัย อาหิมาน และกิลมี¹¹ จากที่นั่น พวกคนยูดาห์ได้บุกเข้าไปโจมตีชาวเมืองเดบิร (ชื่อของเมืองเดบิรเมื่อก่อนนี้คือ คิริยาทเสเฟอร์)

¹²คาเลบพูดว่า "ใครก็ตามที่โจมตีคิริยาทเสเฟอร์และยึดได้ ข้าพเจ้าจะยกอัสสาห์บุตรหญิงของข้าพเจ้าให้เป็นภรรยาของเขา"¹³ โอกันเอลลบุตรชายของเคนัส (น้องชายของคาเลบ) ได้ยึดเมืองเดบิรได้ ดังนั้น คาเลบจึงได้ยกอัสสาห์บุตรหญิงของเขาให้เป็นภรรยาของเขา¹⁴ จากนั้นไม่นาน อัสสาห์ก็ได้มาหาโอกันเอลลและนางจะยื่นคยของเขาให้ขอบิดาของนางให้มอบทุ่งนาแก่นาง ขณะที่นางกำลังลงจากลาของนาง คาเลบถามนางว่า "พอจะทำอะไรให้กับลูกได้บ้าง?"¹⁵ นาง

จึงตอบเขาว่า "ขอมอบของขวัญให้แก่ลูกสักอย่างหนึ่งเถิด เนื่องจากพ่อได้ให้แผ่นดินเนเกบแก่ลูกแล้ว ขอข้าพเจ้าให้แก่ลูกด้วย" ดังนั้น คาเลบจึงได้ยกน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่กัน

¹⁶พงศ์พันธุ์ของพ่อตาของโมเสส คนเคไนต์ได้ขึ้นไปจากเมืองต้นอินทผลัมพร้อมกับคนยูดาห์ เข้าไปในถิ่นทุรกันดารยูดาห์ที่อยู่ในเนเกบ เพื่ออาศัยอยู่กับคนยูดาห์ใกล้เมืองอาราด¹⁷ พวกคนยูดาห์ไปกับพวกคนสิเมโอนพี่น้องของพวกเขา และพวกเขาได้โจมตีคนคานาอันที่อาศัยอยู่เมืองเศฟัท และพวกเขาทำลายเมืองนั้นเสียสิ้น ชื่อของเมืองนั้นจึงถูกเรียกว่าโฮร์มาห์

¹⁸คนยูดาห์จึงได้ยึดเมืองกาซาและพื้นที่โดยรอบ เมืองอัชเคโลนและพื้นที่โดยรอบ และเมืองเอโครนและพื้นที่โดยรอบ¹⁹ พระยาห์เวห์ได้สถิตกับคนยูดาห์และพวกเขายึดแดนเทือกเขาเป็นกรรมสิทธิ์ แต่พวกเขาไม่สามารถขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในที่ราบนั้นออกไปได้ เพราะพวกเขามีกรบนเหล็ก²⁰ เมืองเอโครนถูกยกให้แก่คาเลบ (อย่างที่ไม่เสสได้กล่าวไว้) และเขาได้ขับไล่บุตรชายของอานาคทั้งสามคนออกไปจากที่นั่น

²¹แต่คนเบนยามินไม่ได้ขับไล่คนเยบูนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มออกไป ด้วยเหตุนี้คนเยบูนจึงได้อาศัยอยู่กับคนเบนยามินในเมืองเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้²² วงศ์วานของโยเซฟได้เตรียมการโจมตีเบรเอล และพระยาห์เวห์สถิตกับพวกเขา²³ พวกเขาได้ส่งคนออกไปสอดแนมที่เบรเอล (เมื่อก่อนเมืองนี้มีชื่อเรียกว่า ลุส)²⁴ พวกคนสอดแนมได้เห็นชายคนหนึ่งออกมาจากเมืองนั้น และพวกเขาก็กล่าวกับชายคนนั้นว่า "ขอโปรดชี้ทางที่จะเข้าไปในเมืองนั้นแก่เรา และเราจะกรุณาต่อเจ้า"

²⁵เขาจึงบอกทางเข้าไปในเมืองนั้นแก่พวกเขา และด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงโจมตีเมืองนั้นด้วยคมดาบ แต่พวกเขาได้ปล่อยให้ชายคนนั้นและครอบครัวของเขาทุกคนไป²⁶ แล้วชายคนนั้นก็ได้ไปยังแผ่นดินของคนฮิตไทต์และสร้างเมืองหนึ่งและเรียกชื่อเมืองนั้นว่าลุส ที่เป็นชื่อของเมืองนั้นมาจนถึงทุกวันนี้²⁷ คนมัสเศห์ไม่ได้ขับไล่ชนชาติที่อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นของเบรซานและหมู่บ้านของเมืองนั้น หรือเมืองกาอานาคและหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น หรือพวกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองโดร์และหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น หรือคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในเมืองอิชเลอิมและหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น หรือพวกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเมกิดโดและหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น เพราะคนคานาอันได้ถูกกำหนดให้อยู่ในแผ่นดินนั้น

²⁸เมื่อคนอิสราเอลเข้มแข็งขึ้น พวกเขาได้บังคับคนคานาอันให้รับใช้พวกเขาด้วยการทำงานหนัก แต่พวกเขาไม่เคยขับไล่คนเหล่านั้นออกไปจนหมดสิ้น²⁹ เอฟราอิมไม่ได้ขับไล่คนคานาอันที่อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ ดังนั้น คนคานาอันก็ยังคงได้อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ท่ามกลางพวกเขาต่อไป³⁰ เศบูลุนไม่ได้ขับไล่ชนชาติที่อาศัยอยู่ในเมืองคิกโรนออกไป หรือชนชาติที่อาศัยอยู่ในเมืองนาหะโลล และด้วยเหตุนี้ คนคานาอันก็ยังคงได้อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาต่อไป แต่เศบูลุนได้บังคับให้คนคานาอันรับใช้พวกเขาด้วยการทำงานหนัก

³¹อาเซอร์ไม่ได้ขับไล่ชนชาติที่อาศัยอยู่ในเมืองอัคโคออกไป หรือชนชาติที่อาศัยอยู่ในเมืองไซดอน หรือพวกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองอาห์ลาบ เมืองอัชซิบ เมืองเฮลบาห์ เมืองอาฟัก หรือเมืองเรโหบ³² ดังนั้น เผ่าอาเซอร์จึงได้อาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอัน (พวกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น) เพราะพวกเขาไม่ได้ขับไล่คนเหล่านั้นออกไป³³ เผ่านิฟฟาไลไม่ได้ขับไล่พวกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเบซเซเมซอนออกไป หรือพวกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเบรนาท ด้วยเหตุนี้ เผ่านิฟฟาไลจึงได้อาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอัน (พวกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น) แต่อย่างไรก็ตาม พวกชาวเมืองเบซเซเมซและชาวเมืองเบรนาทก็ถูกบังคับให้ทำงานหนักให้กับนิฟฟาไล

³⁴คนอาโมไรต์ได้บีบบังคับเผ่าดานให้อาศัยอยู่ในแดนเทือกเขา ไม่ยอมให้พวกเขาลงมายังที่ราบนั้น³⁵ ดังนั้น คนอาโมไรต์จึงอาศัยอยู่ที่ภูเขาเฮเรสในอัยยาโลนและในฮาอัลมิม แต่อำนาจทางทหารของวงศ์วานโยเซฟได้ยึดครองพวกเขา และคนอาโมไรต์ถูกบังคับให้รับใช้พวกเขาด้วยการทำงานหนัก³⁶ เขตแดนของคนอาโมไรต์เริ่มตั้งแต่เนินเขาคริบิมที่เมืองเส-ลาขึ้นไปถึงแดนเทือกเขานั้น

Chapter 2

¹ทูตของพระยาห์เวห์ขึ้นไปจากกิลาธมาถึงโบคิม และกล่าวว่า "เรานำพวกเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์ และได้้นำพวกเจ้ามายังแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะมอบให้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเจ้า เรากล่าวว่า 'เราจะไม่มีวันหักพันธสัญญาของเราที่ทำกับพวกเจ้า' พวกเจ้าต้องไม่ทำพันธสัญญาใดๆ กับพวกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ พวกเจ้าต้องรู้เถิดกับนุซาต่างๆ ลง' แต่พวกเจ้าไม่ฟังเสียงของเรา นี่พวกเจ้าได้ทำอะไรลงไป?"

³ดังนั้นเราพูดในเวลาีว่า 'เราจะไม่ขับไล่คนคานาอันออกไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า แต่พวกเขาจะกลายเป็นหนามยอกอกของพวกเจ้า และบรรดาพระต่างๆ ของพวกเขาจะเป็นกับดักแก่พวกเจ้า'⁴ เมื่อทูตของพระยาห์เวห์กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ต่อคนอิสราเอลถึงปวงแล้ว ประชาชนก็ส่งเสียงดังและร้องไห้⁵ พวกเขาได้เรียกสถานที่นั้นว่าโบคิม พวกเขาได้ถวายบรรดาเครื่องสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์ที่นั่น

⁶เมื่อโยชูวาให้ประชาชนไปตามทางของพวกเขา คนอิสราเอลต่างก็ไปยังสถานที่ที่ได้รับมอบกรรมสิทธิ์ เพื่อยึดครองเป็นเจ้าของที่ดินของพวกเขา⁷ ประชาชนได้ปรนนิบัติพระยาห์เวห์ตลอดชั่วชีวิตของโยชูวาและพวกผู้อาวุโสที่มีอายุยืนนานกว่าเขา คนเหล่านั้นที่เคยเห็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งสิบของพระยาห์เวห์ที่พระองค์ทรงกระทำแก่อิสราเอล⁸ โยชูวาบุตรชายของนูนผู้รับใช้ของพระเจ้าได้สิ้นชีวิตเมื่ออายุ 110 ปี⁹ พวกเขาจึงฝังโยชูวาไว้ในเขตแดนของแผ่นดินที่เขาได้เป็นกรรมสิทธิ์ในทิมนาทเฮเรส ในแดนเทือกเขาเอฟราอิม ทางทิศเหนือของภูเขาอาซิช

¹⁰คนรุ่นนั้นทั้งหมดถูกรวมไปอยู่กับพวกบรรพบุรุษของพวกเขา คนอีกรุ่นหนึ่งที่เติบโตมาภายหลังพวกเขาไม่รู้จักพระยาห์เวห์หรือสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่อิสราเอล¹¹ คนอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และพวกเขาก็ปรนนิบัติบรรดาพระบาอัล¹² พวกเขาได้แยกตัวออกจากพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้ได้ทรงนำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาไปติดตามพระอื่นๆ ที่เป็นบรรดาพระของชนชาติ

ที่อยู่รอบๆ พวกเขา และพวกเขาก็กราบพระเหล่านั้น พวกเขาทำให้พระยาห์เวห์กริ้วเพราะ¹³ พวกเขาได้แยกตัวออกจากพระยาห์เวห์และนมัสการพระบาอัล และบรรดาพระอิชโทเร

¹⁴ ความกริ้วของพระยาห์เวห์ได้พุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงมอบพวกเขาให้แก่พวกปล้นผู้ที่ยึดโดยปริยายจากพวกเขา พระองค์ทรงขายพวกเขาเป็นทาสที่ถูกกักขังไว้โดยพวกศัตรูที่มีกำลังที่อยู่รอบๆ พวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถปกป้องตัวพวกเขาเองจากพวกศัตรูของพวกเขาได้อีกต่อไป¹⁵ ไม่ว่าอิสราเอลจะออกไปสู้รบที่ใดก็ตาม พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ก็ต่อสู้พวกเขาทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ไป ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณต่อพวกเขา พวกเขาจึงอยู่ในความทุกข์ยากยิ่งนัก¹⁶ แล้วพระยาห์เวห์ทรงให้มีผู้วินิจฉัยเกิดขึ้น ผู้ที่ช่วยพวกเขาจากมือของคนเหล่านั้นที่ได้ยึดโดยปริยายของพวกเขามา

¹⁷ แต่พวกเขาก็ยังไม่ฟังผู้วินิจฉัยของพวกเขา พวกเขาไม่สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์และทำตัวเองให้เป็นเหมือนพวกโสเภณีกับพระอื่นๆ และนมัสการพระเหล่านั้น ในไม่ช้าพวกเขาก็หนีไปจากทางที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาได้ดำเนิน ซึ่งคนเหล่านั้นเป็นผู้ที่ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ แต่พวกเขาเองไม่ได้ทำเช่นนั้น¹⁸ เมื่อพระยาห์เวห์ทรงทำให้มีผู้วินิจฉัยเกิดขึ้นเพื่อพวกเขา พระยาห์เวห์ทรงช่วยพวกผู้วินิจฉัยและช่วยพวกเขาให้รอดจากมือของพวกศัตรูของพวกเขาตลอดช่วงเวลาที่ผู้วินิจฉัยคนนั้นมีชีวิตอยู่ พระยาห์เวห์ทรงสงสารพวกเขาเมื่อพวกเขาคร่ำครวญเพราะคนเหล่านั้นที่ได้ข่มเหงพวกเขาและทำให้พวกเขาเป็นทุกข์¹⁹ แต่เมื่อผู้วินิจฉัยคนนั้นตาย พวกเขา ก็จะหันไปและทำสิ่งที่ชั่วร้ายกว่าบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาได้ทำ พวกเขาไปติดตามพระอื่นๆ เพื่อปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น พวกเขาไม่ยอมเลิกประพฤติดังนี้ๆ ของพวกเขา หรือถึงการกระทำที่ชั่วร้ายของพวกเขา

²⁰ ความกริ้วของพระยาห์เวห์ได้พุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์ตรัสว่า "เพราะชนชาตินี้ได้ละเมิดเงื่อนไขของพันธสัญญาของเราที่เราได้ตั้งไว้ให้กับบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ฟังเสียงของเรา²¹ ตั้งแต่บัดนี้ไป เราจะไม่นับไล่ชนชาติใดๆ ที่โยชูวาได้เหลือไว้เมื่อเขาตายออกไปพ้นหน้าพวกเขา²² เราจะทำดังนี้ เพื่อที่เราจะทดสอบอิสราเอล ไม่ว่าพวกเขาจะถือรักษาทางของพระยาห์เวห์และดำเนินตามนั้น เหมือนกับที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาได้ถือรักษาหรือไม่ก็ตาม"²³ นั่นคือเหตุผลที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเหลือชนชาติเหล่านั้นไว้และไม่ทรงขับไล่พวกเขาออกไปอย่างรวดเร็ว และไม่ได้ออบพวกเขาไว้ในมือของโยชูวา

Chapter 3

¹ พระยาห์เวห์ทรงเหลือชนชาติเหล่านี้ไว้เพื่อทดสอบอิสราเอล กล่าวได้ว่าทุกคนในอิสราเอลไม่เคยมีประสบการณ์ในการสู้รบทำสงครามใดๆ ในคานาอันเลย² (พระองค์ทรงทำเช่นนั้น เพื่อสอนการทำสงครามให้กับชนรุ่นใหม่ของคนอิสราเอลที่ไม่ได้รู้เรื่องนี้มาก่อน)³ ต่อไปนี้เป็นบรรดาชนชาติเหล่านั้นคือ กษัตริย์ทั้งห้าพระองค์จากคนฟิลิสเตีย คนคานาอันทั้งหมด คนฮิตตอน และคนฮิไวต์ผู้ที่อาศัยอยู่ในเทือกเขาเลบานอน ตั้งแต่ภูเขาบาอัลเฮอร์โมนไปจนถึงฮามัทพาส

⁴ ชนชาติเหล่านี้ยังคงเหลืออยู่ ซึ่งเป็นวิธีการที่พระยาห์เวห์จะทรงใช้ทดสอบอิสราเอล เพื่อยืนยันว่าพวกเขาจะเชื่อฟังพระบัญญัติที่พระองค์ทรงมอบให้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาผ่านทางโมเสสหรือไม่⁵ ดังนั้นคนอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปอร์ซีย์ คนฮิไวต์ และคนเยบุส⁶ พวกเขาได้รับพวกบุตรหญิงของคนเหล่านั้นมาเป็นภรรยาของพวกเขา และได้ยกบุตรหญิงของพวกเขาเองให้แก่บุตรชายของคนเหล่านั้น และพวกเขาได้ปรนนิบัติบรรดาพระของพวกเขา

⁷ คนอิสราเอลทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์และได้ลืมนพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พวกเขานมัสการบรรดาพระบาอัลและพระอาเซราห์⁸ ด้วยเหตุนี้ พระพิโรธของพระเจ้าจึงพุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงขายพวกเขาไว้ในมือของคูชันริธาอิมกษัตริย์แห่งอาร์มีนาการอิม คนอิสราเอลได้รับใช้คูชันริธาอิมเป็นเวลาแปดปี

⁹ เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงให้มีบางคนที่จะมาช่วยคนอิสราเอล และผู้ที่มาช่วยพวกเขา คือโอกนีเอลบุตรชายของเคนัส (น้องชายของคาเลบ)¹⁰ พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้ทรงเสริมกำลังเขา และเขาได้วินิจฉัยอิสราเอลและออกไปทำสงคราม พระยาห์เวห์ทรงประทานชัยชนะให้แก่เขาเหนือคูชันริธาอิมกษัตริย์แห่งอาร์มีนา มือของโอกนีเอลก็ทำให้คูชันริธาอิมพ่ายแพ้ไป¹¹ แผ่นดินนี้จึงมีความสงบสุขเป็นเวลาสี่สิบปี แล้วโอกนีเอลบุตรชายของเคนัสก็สิ้นชีวิต

¹² หลังจากนั้น คนอิสราเอลก็ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์อีก และพระยาห์เวห์ทรงเสริมกำลังให้กับกษัตริย์เอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับให้มีอำนาจเหนือคนอิสราเอล¹³ เอกโลนร่วมมือกับคนอัมโมนและคนอามาเลข และพวกเขาได้ไปและทำให้อิสราเอลพ่ายแพ้ และพวกเขาได้ยึดครองเมืองต้นอินทผาลัม¹⁴ คนอิสราเอลรับใช้เอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับเป็นเวลาสิบแปดปี

¹⁵ เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงยกชูบางคนขึ้นมาที่จะช่วยพวกเขา คือ เอซูดบุตรชายของเก-รา คนเผ่าเบนยามิน เป็นคนถนัดมือซ้าย คนอิสราเอลได้ใช้เขาไป พร้อมกับเครื่องบรรณาการของพวกเขาไปถวายเอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับ¹⁶ เอซูดได้ทำดาบที่มีสองคมด้วยตัวเอง ยาวหนึ่งศอก เขาเห็นดาบนั้นไว้ใต้เสื้อผ้าของเขาที่ต้นขาขวา¹⁷ เขาถวายเครื่องบรรณาการแด่เอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับ (ตอนนี้ เอกโลนเป็นคนอ้วนมาก)¹⁸ หลังจากเอซูดได้ถวายเครื่องบรรณาการแล้ว เขาก็ออกไปกับพวกคนที่หามเครื่องบรรณการนั้น

¹⁹ แต่ส่วนตัวเอซูดเอง เมื่อเขาไปถึงสถานที่ซึ่งตั้งรูปเคารพทะเลสาบที่ใกล้กิสิสกาล เขาหันกลับและกลับไป และเขาพูดว่า "ข้าแต่กษัตริย์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์มีข่าวลือที่จะดูพระองค์" เอกโลนจึงตรัสว่า "เซียบไว้" ดังนั้น ทุกคนที่รับใช้พระองค์อยู่ก็ออกไปจากห้อง²⁰ เอซูดเข้ามาเฝ้าพระองค์ กษัตริย์ประทับตามลำพังแต่พระองค์เดียวในห้องที่มีอากาศเย็นชื่นบน เอซูดจึงพูดว่า "ข้าพระองค์มีถ้อยคำจากพระเจ้ามายังท่าน" กษัตริย์จึงทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง²¹ เอซูดได้ยื่นมือซ้ายชกดาบนั้นออกมาจากต้นขาขวา และเขาก็ได้แทงดาบเข้าไปในลำตัวของกษัตริย์

²² ดาบก็จมเข้าไปมิดถึงด้ามที่ในลำตัวของพระองค์จน ปลายดาบทะลุออกมาด้านหลัง และโยนมันทิ้งที่คูมดาบนั้น เพราะเอซูดไม่ได้ดึงดาบออกมาจากท้องของ

Chapter 4

พระองค์²³ แล้วเอซูดก็ได้ออกไปบนเฉลียงและปิดประตูของห้องชั้นบนที่อยู่ด้านหลังของเขาและปิดประตูใส่กุญแจ²⁴ หลังจากเอซูดได้ไปแล้ว พวกข้าราชการของกษัตริย์ก็ได้เข้ามา พวกเขาได้เห็นประตูของห้องชั้นบนปิดใส่กุญแจอยู่ พวกเขาจึงคิดว่า "พระองค์ทรงกำลังปลดทุกข้ออยู่ในห้องชั้นบนอย่างแน่นอน"

²⁵ พวกเขาเริ่มกังวลมากขึ้น จนพวกเขารู้สึกว่าพวกเขากำลังจะเลยการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา เมื่อกษัตริย์ยังไม่ทรงเปิดประตูไปยังห้องชั้นบน ดังนั้นพวกเขาก็ได้เฝ้ากุญแจและเปิดประตู และที่นั่นเจ้านายของพวกเขาล้มลงนอนสิ้นชีวิตอยู่ที่พื้น²⁶ ขณะที่พวกข้าราชการต่างคอยกันอยู่ ด้วยความงงจันว่าพวกเขาควรจะทำอย่างไรดี เอซูดก็ได้หนีไปแล้ว และได้ผ่านเลยสถานที่ซึ่งมีรูปเคารพแกะสลักไปแล้ว และเขาได้หนีไปยังเสรีอาห์

²⁷ เมื่อเขามาถึง เขาก็เฝ้าประตูในแดนหุบเขาเอฟราอิม แล้วคนอิสราเอลได้ลงจากหุบเขานั้นไปพร้อมกับเขา และเขาก็นำคนเหล่านั้นไป²⁸ เขาพูดกับคนเหล่านั้นว่า "จงตามข้าพเจ้ามา เพราะพระยาห์เวห์ทรงกำลังจะทำให้คนโมอับศัตรูของพวกท่านพ่ายแพ้ไป" พวกเขาติดตามไป และพวกเขาได้ยึดท่าข้ามของแม่น้ำจอร์แดนมาจากคนโมอับ และพวกเขาไม่ยอมให้คนใดข้ามแม่น้ำมา²⁹ ในตอนนั้น พวกเขาได้ฆ่าคนโมอับประมาณหนึ่งหมื่นคน และทุกคนล้วนเป็นชายฉกรรจ์ และมีความสามารถ ไม่มีใครสักคนหนีรอดไปได้เลย

³⁰ ดังนั้น ในวันนั้นโมอับจึงพ่ายแพ้ไปโดยกำลังของอิสราเอล และแผ่นดินนั้นก็พักสงบเป็นเวลาแปดสิบปี³¹ หลังจากเอซูด ผู้วินิจฉัยคนต่อไปคือ ชัมการบุตรชายของอานาห์ผู้ที่ได้ฆ่าคนฟิสิเตียไป 600 คนด้วยประตักที่ใช้ต้อนฝูงโค เขาได้ช่วยอิสราเอลให้พ้นจากอันตรายด้วย

Chapter 4

¹ หลังจากเอซูดได้สิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์² พระยาห์เวห์จึงทรงชดเชยพวกเขาไว้ในมือของยามีนกษัตริย์แห่งคานาอันผู้ทรงครองราชย์ในกรุงฮาไซร์ ผู้บัญชาการกองทัพอพยอนชื่อสิเสรา และเขาอาศัยอยู่ในเมืองฮาโรเซฮาโคยิม³ คนอิสราเอลจึงร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ เพราะสิเสรามีรถรบเหล็กเก้าร้อยคัน และเขาได้ข่มเหงอิสราเอลด้วยการบีบบังคับเป็นเวลายี่สิบปี

⁴ ในขณะนั้น เดโบราห์ผู้เผยพระวจนะหญิง (ภรรยาของลัปปิดอก) เป็นผู้วินิจฉัยที่เป็นผู้นำในอิสราเอลในเวลานั้น⁵ นางได้เคยนั่งอยู่ใต้ต้นอินทผลัมแห่งเดโบราห์ที่อยู่ระหว่างรามาห์กับเบธเอลในแดนเทือกเขาเอฟราอิม และคนอิสราเอลก็มาหานางเพื่อตัดสินข้อพิพาทของพวกเขา⁶ นางให้คนไปเรียกบาราคบุตรชายของอาบีโนอัมให้มาจากเคเดชในนัฟทาลี นางกล่าวกับเขาว่า "พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทรงบัญชาท่านว่า 'จงไปที่ภูเขาทาโบร์ และนำคนหนึ่งหมื่นคนจากนัฟทาลีและเศบูลุนไปพร้อมกับเจ้าด้วย'⁷ เราจะชักนำสิเสราผู้บัญชาการกองทัพอพยอนออกมาพร้อมกับบรรดารถรบและกองทัพอพยอน ให้มาพบกับเจ้าใกล้แม่น้ำคีโซน และเราจะมอบชัยชนะแก่เจ้าเหนือเขา"

⁸ บาราคจึงกล่าวกับนางว่า "ถ้าท่านไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะไป แต่ถ้าท่านไม่ไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะไม่ไป"⁹ นางจึงตอบว่า "ฉันจะไปกับท่านแน่นอน แต่ว่าทางที่ท่านกำลังจะไปนั้นจะไม่ได้นำไปสู่เกียรติยศของท่าน เพราะพระยาห์เวห์จะทรงชดเชยสิเสราไว้ในมือของผู้หญิงคนหนึ่ง" แล้วเดโบราห์ก็ลุกขึ้นและไปพร้อมกับบาราคถึงเคเดช¹⁰ บาราคได้เรียกพวกคนจากเศบูลุนและนัฟทาลีให้เขามารวมกันที่เคเดช มีคนหนึ่งหมื่นคนติดตามเขาไป และเดโบราห์ก็ไปพร้อมกับเขาด้วย

¹¹ ในขณะนั้น เฮเบอร์ (คนเคไนต์) ได้แยกตัวเองออกมาจากพวกคนเคไนต์ ซึ่งพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ของโฮบบ (พ่อตาของโมเสส) และเขาปกครองตั้งเต็นท์ของเขาใกล้ต้นโอ๊กในसानันนิมใกล้เคเดช¹² เมื่อพวกเขาบอกสิเสราว่า บาราคบุตรชายของอาบีโนอัมได้ขึ้นไปยังภูเขาทาโบร์แล้ว¹³ สิเสราจึงเรียกรถรบทั้งหมดของเขา มา ซึ่งเป็นรถรบเหล็กเก้าร้อยคัน และทหารทั้งหมดที่อยู่กับเขา ยกไปจากฮาโรเซกของพวกต่างชาติไปถึงแม่น้ำคีโซน

¹⁴ เดโบราห์กล่าวกับบาราคว่า "จงไปเถิด เพราะนี่เป็นวันที่พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบชัยชนะแก่ท่านเหนือสิเสรา พระยาห์เวห์ทรงนำหน้าท่านอยู่ไม่ใช่หรือ?" ดังนั้น บาราคจึงลงมาจากภูเขาทาโบร์พร้อมกับพวกคนที่ติดตามเขาหนึ่งหมื่นคน¹⁵ พระยาห์เวห์ทรงทำให้กองทัพอพยอนสิเสราสับสน ทั้งรถรบทั้งหมดของเขาและกองทัพอพยอนของเขา พวกคนของบาราคก็โจมตีพวกเขา และสิเสราจึงลงจากรถรบของเขาและวิ่งหนีไป¹⁶ แต่บาราคไล่ตามบรรดารถรบและกองทัพนั่นไปยังฮาโรเซกของพวกคนต่างชาติ และกองทัพอพยอนสิเสราทั้งหมดก็ถูกประหารด้วยคมดาบ และไม่มีสักคนหนึ่งที่รอดชีวิต¹⁷ แต่สิเสราวิ่งหนีไปยังเต็นท์ของยาเอล ภรรยาของเฮเบอร์คนเคไนต์ เพราะมีสันติภาพระหว่างยามีนกษัตริย์แห่งฮาไซร์กับวอว์วานของเฮเบอร์คนเคไนต์

¹⁸ ยาเอลได้ออกไปพบกับสิเสราและกล่าวกับเขาว่า "ขอเชิญหันมาทางนี้ เจ้านายของดิฉัน ขอเชิญมาหาดิฉัน และอย่ากลัวเลย" ดังนั้น เขาก็หันไปหานางและเข้าไปในเต็นท์ของนาง และนางก็คลุมเขาด้วยผ้าห่ม¹⁹ เขาก็พูดกับนางว่า "ขอให้น้ำให้เราดื่มสักหน่อย เพราะเรากระหายน้ำ" นางจึงเปิดถุงหนังที่ใส่นมและให้เขาดื่ม แล้วนางก็คลุมผ้าให้เขาอีก²⁰ เขาก็พูดกับนางว่า "จงยืนอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ ถ้าใครมาและถามเจ้าว่า 'มีใครอยู่ที่นี้ไหม?' จงบอกว่า 'ไม่มี'" ²¹ แล้วยาเอล (ภรรยาของเฮเบอร์) ได้เอาหุ้มนมเต็นท์และก้อนอันหนึ่งมาไว้ในมือของนาง และได้แอบย่องเข้าไปหาเขา เพราะเขาหลับสนิท และนางก็ได้ตอกหุ้มนมเต็นท์เข้าไปที่ขมับของเขา และแทงทะลุเขางจนถึงติดดิน และเขาก็สิ้นชีวิต

²² ขณะที่บาราคกำลังไล่ตามสิเสราอยู่นั้น ยาเอลก็ได้ออกไปพบกับเขา และกล่าวกับเขาว่า "มาเถิด ดิฉันจะชี้ให้ท่านเห็นคนที่ท่านกำลังตามหาอยู่" ดังนั้น เขาก็จึงเข้าไปกับนาง และสิเสราก็นอนตายอยู่ที่นั่น มีหุ้มนมเต็นท์ในขมับของเขา²³ ดังนั้น ในวันนั้น พระเจ้าได้ทรงทำให้ยามีนกษัตริย์แห่งคานาอันพ่ายแพ้ไปต่อหน้าคนอิสราเอล²⁴ กำลังของคนอิสราเอลก็เข้มแข็งมากยิ่งขึ้นต่อยามีนกษัตริย์แห่งคานาอัน จนกระทั่งพวกเขาได้ทำลายท่านเสียสิ้น

Chapter 5

¹ในวันนั้น เดโบราห์กับบาราคบุตรชายของอาบีโนอัมได้ร้องเพลงนี้ว่า²“เมื่อพวกผู้นำได้นำในอิสราเอล เมื่อประชาชนอาสาสมัครไปทำสงครามด้วยความยินดี เราสรรเสริญพระยาห์เวห์³ ท่านกษัตริย์ทั้งหลาย ของฟิง ท่านผู้นำทั้งหลาย ของตึงใจฟิง ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายแด่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล

⁴ข้าแต่พระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์ได้เสด็จออกจากเสอีร์ เมื่อพระองค์ได้ทรงดำเนินจากเอโดม แผ่นดินก็สั่นสะเทือน และท้องฟ้าก็สั่นสะท้าน เมฆก็ได้หล่นน้ำลงมา⁵ภูเขาที่สั่นไหวต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แม้แต่ภูเขาซันายก็สั่นไหวต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลในสมัยของซิมการ (บุตรชายของอานาน) ในสมัยของยาเอล ทางหลวงก็ร้างเปล่า และคนเหล่านั้นผู้ซึ่งได้สัญจรก็ใช้ทางที่คดเคี้ยวเท่านั้น

⁷มีพวกนักรบไม่กี่คนในอิสราเอล จนกระทั่ง ข้าพเจ้า เดโบราห์ได้รับพระบัญชา ผู้เป็นมารดาคนหนึ่งได้รับพระบัญชาในอิสราเอล⁸เมื่อพวกเขาได้เลือกนับถือบรรดาพระใหม่ ได้มีการต่อสู้กันที่ประตูเมือง แต่ไม่มีโล่หรือหอกอยู่เลยท่ามกลางคนสี่หมื่นคนในอิสราเอล⁹ใจของข้าพเจ้าออกไปถึงพวกผู้บัญชาการของอิสราเอล พร้อมกับประชาชนที่อาสาสมัครด้วยความยินดี เราสรรเสริญพระยาห์เวห์สำหรับพวกเขา¹⁰จงคิดถึงเรื่องนี้ พวกท่านผู้ที่ขีลาสิขวที่นั้งอยู่บนพรมที่ใช้เป็นอาน และพวกท่านที่เดินไปตามถนน

¹¹จงฟังเสียงของคนเหล่านั้นที่ร้องเพลงในสถานที่ตักน้ำ ที่นั่นพวกเขาบอกถึงพระราชกิจอันชอบธรรมของพระยาห์เวห์อีก และการกระทำอันชอบธรรมของพวกนักรบของพระองค์ในอิสราเอล แล้วประชากรของพระยาห์เวห์ก็ได้ลงไปประตูเมืองนั้น¹²จงตื่นขึ้นเถิด ตื่นขึ้นเถิด เดโบราห์เอ๋ย ตื่นขึ้นเถิด ตื่นขึ้นมา ร้องเพลง ลูกขึ้นเถิด บาราค และจับพวกเชลยของท่านไป ท่านบุตรชายของอาบีโนอัม¹³แล้วพวกที่รูดชีวิตก็ได้ลงมาหาพวกผู้สูงศักดิ์ ประชากรของพระยาห์เวห์ได้ลงมาหาข้าพเจ้าพร้อมกับพวกนักรบ

¹⁴พวกเขาได้มาจากเอฟราอิม ผู้ที่รากลึกของพวกเขายู่ในอามาเลซ คนเบนยามินได้ติดตามท่านไป ผู้บัญชาการได้ลงมาจากมาคีร์ และคนเหล่านั้นผู้ซึ่งถือเสาธงของนายทหารมาจากเศบูลุน¹⁵พวกเจ้านายของข้าพเจ้าในอิสราเอลได้อยู่กับเดโบราห์ และอิสราเอลได้อยู่กับบาราค ซึ่งรับผิดชอบเขาเข้าไปในหุบเขาภายใต้คำสั่งของเขา มีการตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่ท่ามกลางตระกูลต่างๆ ของรูเบน

¹⁶ทำไมพวกเจ้าจึงนั่งอยู่ระหว่างเตาผิง เพื่อฟังคนเสียงแคะเป่าให้ฝูงสัตว์ของพวกเขาร้อง? ส่วนตระกูลต่างๆ ของรูเบนได้มีการตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่¹⁷ก็เลอาดาได้อาศัยอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน และดาน ทำไมเขาจึงได้ร้อนเรื่อไปบนเรือ? อาเซอร์ยังคงอยู่ที่ริมฝั่งทะเลและได้อาศัยอยู่ใกล้ท่าเรือของเขา¹⁸เศบูลุนได้เป็นเผ่าที่เสียงชีวิตของพวกเขามุ่งไปสู่ความตาย และนิฟทาลี ก็เช่นกัน ที่อยู่ในสนามรบ

¹⁹บรรดากษัตริย์ได้มาพบ พวกเขาก็ได้สู้รบกัน กษัตริย์ทั้งหลายแห่งคานาอันได้สู้รบที่ท่าอานาค ริมน้ำแม่น้ำเมกิดโด แต่พวกเขาไม่ได้เอาเงินไปเป็นของรับเลย²⁰เหล่าดวงดาวได้สู้รบจากฟ้า จาวิถีของดาวเหล่านั้นข้ามผ่านท้องฟ้า ดาวเหล่านั้นได้สู้รบกับสิเสรา²¹แม่น้ำไซนได้กวาดพวกเขาไป แม่น้ำโยรแดนนั้น คือแม่น้ำไซน ใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเดินหน้าไป จงเข้มแข็งเถิด

²²แล้วเสียงกับน้ำทั้งหลาย ที่กำลังควบมา การควบมาของบรรดาผู้เก่งกล้าของเขา²³“จงสาปแช่งเมโรส” กูตของพระยาห์เวห์ได้กล่าว ‘แต่ที่เดียว จงสาปแช่งชาวเมืองนั้น เพราะพวกเขาไม่มาช่วยพระยาห์เวห์ เพื่อช่วยพระยาห์เวห์ในการทำสงครามต่อสู้กับพวกนักรบที่เก่งกล้า’²⁴ยาเอลได้รับการสรรเสริญยิ่งกว่าหญิงอื่นใดทั้งหมด ยาเอล (ภรรยาของเฮเบอร์คนเคโนติ) นางได้รับการสรรเสริญยิ่งกว่าหญิงอื่นใดทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลาย

²⁵ชายคนนั้นได้ขอน้ำ และนางได้ให้นมแก่เขา นางได้ให้นมใส่จานแก่เขาที่คู่ควรสำหรับพวกเจ้านาย²⁶นางได้ถือหมุดเต็นท์ไว้ในมือของนาง และมือขวาของนางก็ได้ถือค้อนของคนงาน นางได้ประหารสิเสราด้วยค้อนอันนั้น นางได้ตอกศีรษะของเขา นางได้ทำให้กระโหลกของเขาแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เมื่อนางตอกกะโหลกศีรษะของเขาไปอีกข้างหนึ่ง²⁷เขาได้ทรุดตัวลงระหว่างเท้าของนาง เขาได้ล้มลงและนอนอยู่ที่นั่น เขาได้ล้มลงระหว่างเท้าของนาง สถานที่ที่เขาทรุดตัวลงเป็นที่ซึ่งเขาได้ถูกฆ่าอย่างทารุณ

²⁸มารดาของสิเสราได้มองออกไปทางหน้าต่าง นางได้จ้องมองผ่านช่องตารางหน้าต่างออกไป และนางร้องเรียกด้วยความเศร้าใจ ‘ทำไมกรบของเขาจึงมาช้าเหลือเกิน? ทำไมเสียงกับน้ำที่ลากรบของเขาจึงล่าช้านัก?’²⁹บรรดาเจ้าหญิงที่แสนฉลาดของนางได้ตอบ และนางก็ให้คำตอบอย่างเดียวกันกับตัวของนางเองว่า³⁰“พวกเขาคงยังไม่พบและยังไม่ได้แบ่งของที่รับมาได้หรือ?” ผู้หญิงหนึ่งคน ผู้หญิงสองคนสำหรับผู้ชายทุกคน ของที่รับมาได้ที่เป็นผ้าข้อมสีกสำหรับสิเสรา ของที่รับมาได้ที่เป็นผ้าข้อมสีกที่ปกคลุมลาย ผ้าข้อมสีกที่ปกคลุมลายสองผืนสำหรับคอกของพวกคนที่รับมาได้หรือ?³¹ดังนั้น ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้ศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์จงพินาศไป แต่บรรดาผู้ที่เปี่ยมมิตรของพระองค์จะเป็นเหมือนดังตอนที่ดวงอาทิตย์ขึ้นในแสงแรงกล้า” แล้วแผ่นดินนั้นได้มีความสงบสุขเป็นเวลาสี่สิบปี

Chapter 6

¹คนอิสราเอลได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และพระองค์ได้ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของคนมีเดียนเป็นเวลาเจ็ดปี²ผู้ที่มีอำนาจของคนมีเดียนก็ได้บีบบังคับอิสราเอล เพราะเหตุจากคนมีเดียน คนอิสราเอลจึงต้องทำที่พิกลอาชัสำหรับพวกเขาเองตามที่หลบซ่อนต่างๆ ในเบ็นยา ถ้าต่างๆ และที่กำบังเข้มแข็งต่างๆ³เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็คือ เมื่อไรก็ตามที่คนอิสราเอลได้เพาะปลูกพืชของพวกเขาคคนมีเดียนและคนอามาเลซและพวกคนที่มาจากทางทิศตะวันออกก็จะเข้ามาโจมตีคนอิสราเอล

⁴พวกเขาจะตั้งกองทัพบกของพวกเขาบนแผ่นดินนั้นและทำลายพืชผลนั้น ตลอดจนไปจนถึงเมืองกาซา พวกเขาจะไม่เหลืออาหารใดๆ ในอิสราเอลเลย และไม่มีความสงบสุข หรือไม่มีผู้ใดหรือผู้สง⁵เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาและผู้สัตว์และเต็นท์ของพวกเขาขึ้นมา พวกเขาจะมาเหมือนกับฝูงตั๊กแตน และไม่สามารถที่จะ

นับจำนวนทั้งคนและอูฐของพวกเขาได้ พวกเขาได้รุกรานเพื่อที่จะทำลายแผ่นดินนั้น⁶ คนมีเดียได้ทำให้คนอิสราเอลอ่อนกำลังลงอย่างมาก คนอิสราเอลจึงได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์

⁷เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ เหตุเพราะคนมีเดีย⁸ พระยาห์เวห์ได้ทรงใช้ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งมาหาคนอิสราเอล ผู้เผยพระวจนะคนนั้นกล่าวกับพวกเขาว่า "นี่คือถ้อยคำพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสว่า 'เราได้นำพวกเจ้าออกมาจากอียิปต์ เราได้นำพวกเจ้าออกมาจากเรือนทาส' เราได้ช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ และจากมือของบรรดาคนที่บีบบังคับพวกเจ้า เราได้ขับไล่พวกเจ้าออกไปพ้นหน้าพวกเจ้า และเราได้มอบแผ่นดินของพวกเจ้าให้แก่พวกเจ้า"¹⁰ เราบอกกับพวกเจ้าว่า "เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า" เราได้บัญชาพวกเจ้าไม่ให้มีสักการะต่าง ๆ ของคนอาโมไรต์ ในแผ่นดินของพวกเจ้าที่พวกเจ้าอาศัยอยู่" แต่พวกเจ้าไม่ยอมเชื่อฟังเสียงของเรา"

¹¹ในขณะนั้น กูตของพระยาห์เวห์ได้มาและอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กในโอฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาซ (คนอาบีเยเซอร์) ในขณะที่กิดโอน บุตรชายของโยอาซกำลังมัดข้าวสาเลโดยการฟาดฟ้อนข้าวลงบนพื้นในบ่ออย่างชุ่ม เพื่อซ่อนข้าวสาเลจากพวกมีเดีย¹² กูตของพระยาห์เวห์ได้ปรากฏต่อเขา และได้กล่าวกับเขาว่า "พระยาห์เวห์สถิตกับท่าน ท่านนักรบผู้เข้มแข็ง"¹³ กิดโอนได้กล่าวกับท่านว่า "โอ เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าพระยาห์เวห์สถิตกับพวกเรา แล้วทำไมเหตุการณ์ทั้งหมดนี้จึงเกิดขึ้นกับพวกเรา? พระราชกิจอัศจรรย์ของพระองค์ที่สืบที่บรรพบุรุษของพวกเราได้เล่าให้พวกเราฟังอยู่ที่ไหน เมื่อพวกเราได้พูดว่า 'พระยาห์เวห์ทรงนำพวกเราขึ้นมาจากอียิปต์ไม่ใช่หรือ?' แต่บัดนี้ พระยาห์เวห์ได้ทรงทอดทิ้งพวกเราและมอบพวกเราไว้ในมือของคนมีเดีย"

¹⁴พระยาห์เวห์ได้ทรงมองเขาและตรัสว่า "จงไปด้วยกำลังที่เจ้ามีอยู่แล้ว จงปลดปล่อยอิสราเอลให้พ้นจากมือของคนมีเดีย เราได้ส่งเจ้าไปไม่ใช่หรือ?"¹⁵ กิดโอนจึงได้ทูลพระองค์ว่า "ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระกรุณา ข้าพระองค์จะปลดปล่อยอิสราเอลได้อย่างไร? กูเถิด ครอบครัวของข้าพระองค์ก็ต่ำต้อยที่สุดในเผ่ามนัสเสห์ และข้าพระองค์ก็เป็นคนเล็กน้อยที่สุดในบ้านของบิดาของข้าพระองค์"¹⁶ พระยาห์เวห์ได้ตรัสตอบเขาว่า "เราจะอยู่กับเจ้า และเจ้าจะชนะกองทัพคนมีเดียทั้งหมดอย่างกับสู้รบกับคนๆเดียว"

¹⁷กิดโอนได้ทูลพระองค์ว่า "ถ้าหากพระองค์ทรงพอพระทัยข้าพระองค์ แล้วขอประทานหมายสำคัญว่า พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ตรัสกับข้าพระองค์"¹⁸ ขอทรงโปรดอย่าเสด็จไปจากที่นี่ จนกว่าข้าพระองค์จะกลับมาหาพระองค์ และนำของถวายของข้าพระองค์มา และตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์" พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "เราจะรอจนกว่าเจ้าจะกลับมา"¹⁹ กิดโอนจึงได้ไปและจัดเตรียมลูกแพะ และเขาได้ทำขนมปังไร้เชื้อจากแป้งหนึ่งเอฟาห์ เขาได้ใส่เนื้อในกระจาด และเขาได้ใส่น้ำแกงลงในหม้อและได้นำสิ่งเหล่านั้นมาหาพระองค์ใต้ต้นโอ๊กนั้น และได้ถวายสิ่งเหล่านั้น

²⁰กูตของพระเจ้าได้กล่าวเขาว่า "จงเอาเนื้อกับขนมปังไร้เชื้อมาและวางบนก้อนหินนี้ และเทน้ำแกงลงไปบนของเหล่านั้น" กิดโอนก็ทำตามนั้น²¹ แล้วกูตของพระยาห์เวห์ได้ยื่นปลายไม้ในมือของท่าน แต่เนื้อและขนมปังไร้เชื้อด้วยไม้ันนี้ ไฟก็ลุกขึ้นจากก้อนหินและเผาไหม้เนื้อและขนมปังไร้เชื้อนั้น แล้วกูตของพระยาห์เวห์ก็ได้ออกไป และกิดโอนก็ไม่ได้เห็นท่านอีกเลย²² กิดโอนก็ได้เข้าใจนี่เป็นกูตของพระยาห์เวห์ กิดโอนได้ทูลว่า "โอ ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะข้าพระองค์ได้เห็นกูตของพระยาห์เวห์หน้าต่อหน้า"²³ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขาว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับเจ้า อย่ากลัวเลย เจ้าจะไม่ตาย"

²⁴ดังนั้น กิดโอนจึงได้สร้างแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์ที่นั่น เขาเรียกแท่นนั้นว่า "พระยาห์เวห์คือสันติสุข" แท่นนั้นยังคงตั้งอยู่ที่โอฟราห์ของตระกูลอาบีเยเซอร์มาจนถึงทุกวันนี้²⁵ คั่นนั้น พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขาว่า "จงเอาโคตัวผู้ของบิดาของเจ้าไป และโคตัวผู้ตัวที่สองที่อายุเจ็ดปีอีกตัวหนึ่ง และฟักแท่นบูชาของพระบาอัลที่เป็นของบิดาของเจ้า และจงโค่นเสาอาเซราห์ที่อยู่ข้างแท่นนั้นด้วย"²⁶ จงสร้างแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าที่บนสุดของที่สี่เหลี่ยมนี้ และก่อสร้างแท่นนั้นให้สูงไว้ จงถวายโคตัวผู้ตัวที่สองเป็นเครื่องเผาบูชา จงใช้ฟักจากเสาอาเซราห์ที่เจ้าได้โค่นลงมา"

²⁷ดังนั้น กิดโอนจึงได้พาคนรับใช้ของเขาสิบคนไปและได้ทำตามทีพระยาห์เวห์ได้ทรงบอกเขา แต่เพราะว่าเขากลัวครอบครัวบิดาของเขาและกลัวชาวเมืองมากเกินกว่าที่จะทำในตอนกลางวัน เขาจึงได้ทำตอนกลางคืน²⁸ ในตอนเช้า เมื่อชาวเมืองได้ตื่นขึ้น แท่นบูชาของพระบาอัลได้พังทลายลงมา และเสาอาเซราห์ที่อยู่ข้างแท่นนั้นก็ถูกโค่นลงมา และโคตัวผู้ตัวที่สองก็ได้ถวายบนแท่นบูชาที่ได้สร้างขึ้น²⁹ ชาวเมืองนั้นก็พูดกันว่า "ใครได้ทำเช่นนี้?" เมื่อพวกเขาได้พูดคุยกับคนอื่น ๆ และได้หาคำตอบเรื่องนี้ พวกเขาได้กล่าวว่า "กิดโอนบุตรชายของโยอาซได้ทำสิ่งนี้"

³⁰แล้วชาวเมืองนั้นได้พูดกับโยอาซว่า "จงนำบุตรชายของเจ้าออกมา เพื่อที่เขาจะถูกลงโทษถึงตาย เพราะเขาได้ฟักแท่นบูชาของพระบาอัล และเพราะเขาได้โค่นเสาอาเซราห์ที่อยู่ข้างแท่นนั้น"³¹ โยอาซจึงได้พูดกับคนทั้งปวงที่มาฟังต่อเขาว่า "พวกท่านจะสู้ความแทนพระบาอัลหรือ? พวกท่านจะช่วยเหลือพระบาอัลหรือ? ใครก็ตามที่สู้ความแทนพระบาอัล ก็ให้เขาถูกลงโทษถึงตายขณะที่ยังเขายังอยู่ ถ้าพระบาอัลเป็นพระจริง ก็ให้ท่านสู้ความเองเถิด เมื่อมีใครมาฟักแท่นบูชาของท่าน"³² ด้วยเหตุนี้ ในวันนั้น พวกเขาจึงได้เรียกกิดโอนว่า "เยรูบาอัล" เพราะเขาได้กล่าวว่า "ให้บาอัลสู้ความเอง" เพราะกิดโอนได้ฟักแท่นของพระบาอัลลงมา

³³ขณะนั้น บรรดาคนมีเดีย คนอามาเลข และชาวตะวันออกได้มาชุมนุมกัน พวกเขาได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนและได้ตั้งค่ายในหุบเขาอิสเรเอล³⁴ แต่พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้เสด็จมาเหนือกิดโอน กิดโอนจึงได้เป่าแตร เรียกตระกูลอาบีเยเซอร์ เพื่อให้พวกเขาติดตามเขาไป³⁵ เขาได้ส่งผู้สื่อสารไปทั่วเผ่ามนัสเสห์ทั้งหมด และพวกเขาได้ถูกเรียกให้ออกมาติดตามเขาด้วย เขาได้ส่งผู้สื่อสารไปยังเผ่าอาเชอร์ เผ่าเศบูลุน และเผ่าฉาฟฟาสด้วย และพวกเขาได้ขึ้นไปพบกับเขา

³⁶กิดโอนทูลต่อพระเจ้าว่า "ถ้าพระองค์ทรงประสงค์จะใช้ข้าพระองค์เพื่อช่วยกู้อิสราเอล ดังที่พระองค์ได้ตรัสแล้ว"³⁷ กูเถิด ข้าพระองค์วางกลุ่มชนแกะไว้บนลานมัดข้าว ถ้าหากมีน้ำค้างเฉพาะที่กลุ่มชนแกะเท่านั้น และบนพื้นดินทั้งหมดแห้ง แล้วข้าพระองค์ก็จะรู้ว่า พระองค์จะทรงใช้ข้าพระองค์ให้ช่วยกู้อิสราเอลตามที่พระองค์ได้ตรัส"³⁸ นี่คือน้ำค้างที่เกิดขึ้น กิดโอนได้ลุกขึ้นแต่เช้าในวันรุ่งขึ้น เขาได้บีบกลุ่มชนแกะเข้าด้วยกัน และบีบน้ำค้างออกมาจากกลุ่มชนแกะนั้น มีน้ำมากพอจนเต็มชาม

³⁹แล้วกิเดโอนได้ทูลต่อพระเจ้าว่า "ขออย่ากริ้วต่อข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะขอกูลอีกครั้ง ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทดสอบด้วยกลุ่มขนแกะอีกครั้ง ครึ่งนี้ขอให้กลุ่มขนแกะแห้ง และให้มีน้ำค้างอยู่บนพื้นดินโดยรอบ"⁴⁰ พระเจ้าทรงได้กระทำตามที่เขาได้ร้องขอในคืนนั้น กลุ่มขนแกะแห้ง และมีน้ำค้างอยู่บนพื้นดินโดยรอบกลุ่มขนแกะนั้น

Chapter 7

¹แล้วเยรูบบาอิล (นั่นก็คือกิเดโอน) และประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเขาได้ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และพวกเขาได้ตั้งค่ายอยู่ข้างน้ำพุฮาโรด ค่ายของคนมีเดียอยู่ทางเหนือของพวกเขาในหุบเขาใกล้ภูเขาโมเรห์² พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับกิเดโอนว่า "มีทหารมากเกินไปสำหรับเราที่จะมอบชัยชนะเหนือคนมีเดียให้แก่เจ้า เพื่อที่อิสราเอลจะไม่อึดอัดต่อเราได้ โดยกล่าวว่า 'กำลังของพวกเขาเองได้ช่วยกู้พวกเขาไว้'

³เพราะฉะนั้น จงประกาศให้ประชาชนได้ยืมเดียนี และกล่าวว่า 'คนใดที่กลัว คนใดที่ตัวสั้น ก็ให้เขากลับไป และออกไปจากภูเขาสิเลอาด'" ดังนั้น มีคนสองหมื่นสองพันคนได้ออกไป คงเหลืออยู่หนึ่งหมื่นคน⁴ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับกิเดโอนว่า "ประชาชนยังมากเกินไป จงพาพวกเขาออกไปที่น้ำ และที่นั่น เราจะทำให้จำนวนของพวกเขาน้อยลงสำหรับเจ้า ถ้าเรอบอกเจ้าว่า 'คนนี้จะไปกับเจ้า' เขาก็จะไปกับเจ้า แต่ถ้าเรอบอกว่า 'คนนี้จะไม่ไปกับเจ้า' เขาก็จะไม่ไป"

⁵ดังนั้น กิเดโอนจึงได้นำประชาชนลงไปที่น้ำ และพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขาว่า "จงแยกทุกคนที่เสียน้ำเหมือนกับที่สุนัขเสียน้ำ ออกจากพวกคนที่คุกเข่าลงดื่ม น้ำ"⁶ มีคนสามร้อยคนที่ได้เสียน้ำ ส่วนคนที่เหลือได้คุกเข่าลงดื่ม⁷ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับกิเดโอนว่า "เราจะช่วยเจ้าและมอบชัยชนะเหนือคนมีเดียให้แก่เจ้า ด้วยคนสามร้อยคนที่เสียน้ำ ให้อื่นๆทุกคนกลับไปยังที่ของเขา"

⁸ดังนั้น คนที่ได้รับเลือกเหล่านั้นก็ได้เอาเสียมียงและแตรของพวกเขาไป กิเดโอนได้ส่งพวกคนอิสราเอลทั้งหมดไป ทุกคนก็ได้ไปยังถิ่นที่ของเขา แต่เขายังคงให้สามร้อยคนนั้นอยู่ ในขณะนั้น ค่ายของคนมีเดียได้ลงมาอยู่ข้างล่างเขาในหุบเขา⁹ ในคืนเดียวกันนั้น พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขาว่า "จงตื่นขึ้น ไปโจมตีค่ายนั้น เพราะเราจะมอบชัยชนะแก่เจ้าเหนือค่ายนั้น

¹⁰แต่ถ้าเจ้ากลัวที่จะลงไป ก็จงลงไปทีค่ายนั้นกับปูลาห์คนรับใช้ของเจ้า¹¹ และฟังว่าพวกเขาพูดอะไรกัน และความกล้าหาญของเจ้าจะได้รับเสริมกำลังใจโจมตีค่ายนั้น" ดังนั้น กิเดโอนจึงได้ไปกับปูลาห์คนรับใช้ของเขา ลงไปที่กองกำลังรักษาการณ์ของค่ายนั้น

¹²บรรดาคนมีเดีย คนอามาเลข และพวกชาวตะวันออกได้ตั้งทัพอยู่ตามหุบเขานั้น หนาแน่นเหมือนกับฝูงของตีกแตน ฝูงอูฐของพวกเขาเกินกว่าที่จะนับได้แล้ว พวกเขามีจำนวนมากกว่าเบ็ดทรายบนฝั่งทะเล¹³ เมื่อกิเดโอนได้มาถึงที่นั่น ชายคนหนึ่งกำลังเล่าความฝันให้เพื่อนของเขาฟัง ชายคนนั้นได้กล่าวว่า "ดูสิ ข้าได้ฝันเรื่องหนึ่ง และข้าได้เห็นขนมปังบาร์เลย์กลมอันหนึ่งกำลังกลิ้งเข้ามาในค่ายของคนมีเดีย มันได้เข้ามาที่เต็นท์นั้น และชนเต็นท์อย่างแรงจนเต็นท์นั้นโค่นลงและพลิกหงายขึ้น แล้วเต็นท์นั้นก็ราบไป"

¹⁴ชายอีกคนหนึ่งได้พูดว่า "นี่ไม่ใช่สิ่งอื่นใด นอกจากดาบของกิเดโอน (บุตรชายของโยอาช) คนอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงมอบชัยชนะให้แก่เขาเหนือคนมีเดีย และกองทัพทั้งหมดของพวกเขาแล้ว"¹⁵ เมื่อกิเดโอนได้ยินการเล่าเรื่องความฝันและการแปลความหมายความฝันนั้น เขาก็ได้กำราบลงบนมัสการ เขาได้กลับไปยังค่ายของอิสราเอล และได้กล่าวว่า "จงลุกขึ้นเถิด พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบชัยชนะเหนือกองทัพมีเดียให้แก่พวกท่านแล้ว"

¹⁶เขาจึงได้แบ่งคนสามร้อยคนนั้นออกเป็นสามกลุ่ม และเขาได้ให้แตรทั้งหมด และหม้อเป่าที่มีคอบเพลิงอยู่ในหม้อแต่ละใบแก่พวกเขา¹⁷ เขาได้พูดกับคนเหล่านั้นว่า "จงมองดูข้าพเจ้าและทำตามที่ข้าพเจ้าทำ จงคอยเฝ้าดู เมื่อข้าพเจ้ามาถึงค่ายด้านนอกนั้น พวกท่านต้องทำอย่างที่ข้าพเจ้าทำ"¹⁸ เมื่อข้าพเจ้าเป่าแตรทั้งข้าพเจ้าและทุกคนที่อยู่กับข้าพเจ้า แล้วก็จงเป่าแตรของพวกท่านด้วย จากทุกๆ ด้านของค่ายทั้งหมด และร้องตะโกนว่า 'เพื่อพระยาห์เวห์และเพื่อกิเดโอน'"

¹⁹ดังนั้น กิเดโอนกับคนหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับเขาได้มาถึงด้านนอกค่าย ในเวลาต้นยามกลาง ขณะที่คนมีเดียกำลังผลัดเปลี่ยนเวรยามรักษาการณ์ พวกเขาก็ได้เป่าแตรและทุบหม้อเหล่านั้นที่อยู่ในมือของพวกเขาให้แตก²⁰ ทั้งสามกองก็ได้เป่าแตรและทุบหม้อเหล่านั้นให้แตก พวกเขาก็ตอบเพลิงในมือซ้ายของพวกเขา และถือแตรในมือขวาของพวกเขาเพื่อเป่าแตรนั้น พวกเขาร้องตะโกนว่า "ดาบเพื่อพระยาห์เวห์และเพื่อกิเดโอน"

²¹ทุกคนก็ยืนอยู่ในที่ของเขารอบค่ายนั้น และกองทัพคนมีเดียทั้งหมดก็ได้วิ่งหนี พวกเขาได้ตะโกนและวิ่งหนีไป²² เมื่อพวกเขาได้เป่าแตรสามร้อยอันนั้น พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้ดาบของคนมีเดียทุกคนต่อสู้กับเพื่อนของเขา และต่อสู้กับกองทัพทั้งหมดของพวกเขา กองทัพนั้นก็ได้หนีไปไกลจนถึงเบรซิกกาห์ทางไปยังเศเรราห์ ไกลไปจนถึงเขตแดนของอาเบลเมโฮลาห์ ใกล้กับบาท²³ คนอิสราเอลจากเผ่าเนฟทาลี เผ่าอาเซอร์ และเผ่ามนัสเสห์ทั้งหมดก็ได้ถูกเรียกออกมา และพวกเขาก็ได้ไล่ตามคนมีเดียไป

²⁴กิเดโอนได้ส่งผู้สื่อข่าวออกไปทั่วแดนเทือกเขาเอฟราอิม ได้กล่าวว่า "จงลงไปต่อสู้กับคนมีเดีย และยึดแม่น้ำจอร์แดนไว้ ไกลไปจนถึงเบรซาร่าห์ เพื่อหยุดยั้งพวกเขา" ดังนั้น คนเอฟราอิมทั้งหมดก็ได้มาชุมนุมกัน และยึดบรรดาลำน้ำนั้นไว้ ไปไกลจนถึงเบรซาร่าห์และแม่น้ำจอร์แดน²⁵ พวกเขาก็ได้จับเจ้านายสองคนของมีเดียคือ โอเรบกับเศอบ พวกเขาได้ประหารโอเรบที่ศิลาโอเรบ และพวกเขาก็ได้ประหารเศอบที่บ่อย่ำอูฐเศอบ พวกเขาก็ได้ไล่ตามคนมีเดียไป และพวกเขาก็ได้นำศีรษะของโอเรบและเศอบมาให้กิเดโอนที่อยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน

Chapter 8

¹คนเอเฟราอิมได้พูดกับกิดโอนว่า "ท่านได้ทำอะไรกับพวกเราเช่นนี้? ท่านไม่ได้เรียกพวกเรา ตอนที่ท่านได้ไปสู้รบกับคนมีเดีย" แล้วพวกเขาก็ได้โต้เถียงกัน กิดโอนอย่างรุนแรง² กิดโอนจึงตอบพวกเขาว่า "บัดนี้ ข้าพเจ้าได้ทำอะไรที่จะไปเทียบกับพวกท่านได้หรือ? ผลจันทน์ที่ชาวเอเฟราอิมเก็บตกก็ยังดีกว่าผลจันทน์ที่อาบียะเซอร์เก็บเกี่ยวทั้งหมดไม่ใช่หรือ?" พระเจ้าได้ประทานชัยชนะแก่พวกท่านเหนือบรรดาเจ้านายของคนมีเดีย คือโอเรกับเศอบ ข้าพเจ้ามีความสามารถอะไรที่จะเทียบกับพวกท่านได้?" เมื่อกิดโอนได้พูดดังนี้ พวกเขาก็หายโกรธ

⁴กิดโอนได้มายังแม่น้ำจอร์แดนและข้ามแม่น้ำนั้น ทั้งเขาและคนสามร้อยคนที่ได้อยู่กับเขา พวกเขาร่อนล้า แต่พวกเขาก็คงไล่ตามไป⁵ เขาได้พูดกับชาวเมืองสุคคกว่า "ขอโปรดให้ชนมบึงแก่คนที่ติดตามเรามาเถิด เพราะพวกเขาร่อนล้า และข้าพเจ้ากำลังไล่ตามเสนาห์กับคัลนุนนาษัตริย์ของมีเดีย"⁶ แล้วพวกเขาก็เข้ามายังหลายจึงได้ตอบว่า "ตอนนี้ มือของเสนาห์กับคัลนุนนาอยู่ในมือของเจ้าแล้วหรือ? ทำไมเราจึงควรให้ชนมบึงแก่กองทัพของเจ้า?"⁷ กิดโอนจึงได้ตอบว่า "เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบชัยชนะแก่เราเหนือเสนาห์กับคัลนุนนาแล้ว เราจะฉีกหนังของพวกท่านด้วยหนามในทะเลทรายและพุ่มหนาม"

⁸เขาได้ขึ้นไปจากที่นั่นไปยังเมืองเปลูเอล และได้พูดกับชาวเมืองที่นั่นอย่างเดียวกัน แต่ชาวเมืองเปลูเอลก็ได้ตอบเขาเหมือนกับชาวเมืองสุคคกได้ตอบ⁹ เขาจึงได้พูดกับชาวเมืองเปลูเอล และกล่าวว่า "เมื่อข้าพเจ้ากลับมาอีกครั้งโดยสวัสดิภาพ ข้าพเจ้าจะพังหอคอยนี้"¹⁰ ตอนนี้เสนาห์กับคัลนุนนาได้อยู่ที่คาร์โครกับกองทัพของพระองค์ ที่มีประมาณหนึ่งหมื่นห้าพันคน คนทั้งหมดก็ยังเหลืออยู่จากกองทัพทั้งหมดของชาวตะวันออก เพราะมีคนที่ได้รับการฝึกฝนในการสู้รบด้วยดาบได้ล้มตายไป 120,000 คน

¹¹กิดโอนได้ขึ้นไปตามถนนที่พวกอาศัยอยู่ในเต็นท์ยึดครอง ผ่านโนบาคกับโยกเบฮาไป เขาได้ทำให้กองทัพศัตรูนั้นพ่ายแพ้ไป เพราะพวกเขาไม่ได้คิดว่าจะถูกโจมตี¹² เสนาห์กับคัลนุนนาจึงหนีไป และขณะที่กิดโอนไล่ตามพวกเขาไป เขาได้จับกษัตริย์มีเดียทั้งสองพระองค์คือเสนาห์กับคัลนุนนา และทำให้กองทัพทั้งสองของพวกเขาสลายตัว¹³ กิดโอนบุตรชายของโยอาซกลับมาจากการทำสงครามโดยผ่านมาทางเฮเรส¹⁴ เขาจึงจับตัวชายหนุ่มคนหนึ่งที่เป็นชาวสุคคก และถามคำถามเขา ชายหนุ่มคนนั้นจึงเขียนชื่อของพวกข้าราชการและพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบเจ็ดคนของเมืองสุคคก

¹⁵กิดโอนได้มาหาชาวเมืองสุคคกและกล่าวว่า "จงดูเสนาห์กับคัลนุนนา คือพวกท่านได้เยาะเย้ยข้าพเจ้า และกล่าวว่า 'เจ้าได้ชนะเสนาห์กับคัลนุนนาแล้วหรือ?' เราไม่รู้ว่าจะเราควรจะให้ชนมบึงแก่กองทัพของเจ้า"¹⁶ กิดโอนจึงนำพวกผู้ใหญ่ในเมืองนั้นไป และเขาได้ลงโทษชาวเมืองสุคคกเหล่านั้นด้วยหนามในทะเลทรายและพุ่มหนาม¹⁷ แล้วเขาก็ได้พังหอคอยของเมืองเปลูเอลลงมาและประหารชาวเมืองนั้น

¹⁸แล้วกิดโอนจึงกล่าวกับเสนาห์กับคัลนุนนาว่า "คนเหล่านั้นที่พวกท่านฆ่าที่ภูเขากาโบร์เป็นคนประเภทไหน? พวกเขตอบว่า "ท่านเป็นอย่างไร พวกเขาก็เป็นอย่างนั้น ทุกคนในพวกเขามองดูเหมือนกับโอรสของกษัตริย์"¹⁹ กิดโอนจึงกล่าวว่า "พวกเขาเป็นพี่น้องของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นพวกบุตรชายของมารดาของข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่ฉันใด ถ้าพวกท่านช่วยพวกเขาให้มีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าก็จะไม่ฆ่าพวกท่าน"²⁰ เขาพูดกับเยเรอร์ (บุตรหัวปีของเขา) "จงลุกขึ้นและประหารพวกเขา" แต่ชายหนุ่มไม่ได้ชักดาบออกมาเพราะเขากลัว เพราะเขายังเป็นเด็กหนุ่ม

²¹แล้วเสนาห์กับคัลนุนนาจึงกล่าวว่า "ท่านจงลุกขึ้นและประหารพวกเราเองซิ เพราะยังหนุ่มแน่นมากเท่าใด คำสั่งของเขาก็มากขึ้นเท่านั้น" กิดโอนจึงลุกขึ้นและประหารเสนาห์กับคัลนุนนา เขายังได้เอาเครื่องประดับรูปพระจันทร์เสี้ยวที่อยู่บนคอของอูฐของพวกเขามาด้วย²² แล้วคนอิสราเอลจึงได้กล่าวกับกิดโอนว่า "ขอจงปกครองเหนือเราเถิด ทั้งท่านและบุตรชายของท่าน และหลานชายของท่าน เพราะท่านได้ช่วยพวกเราให้พ้นจากมือของคนมีเดีย"²³ กิดโอนจึงตอบพวกเขาว่า "ข้าพเจ้าจะไม่ปกครองพวกท่าน บุตรชายของข้าพเจ้าก็จะไม่ปกครองพวกท่านเช่นกัน พระยาห์เวห์จะทรงปกครองพวกท่าน"

²⁴กิดโอนได้กล่าวกับพวกเขาว่า "ให้ข้าพเจ้าขออย่างหนึ่งจากพวกท่าน ขอให้แต่ละคนในพวกท่านให้ตุ้มหูเหล่านั้นจากของที่รับมาของเขาส่งให้แก่ข้าพเจ้า" (คนมีเดียมีตุ้มหูทองคำ เพราะพวกเขาเป็นคนอิสราเอล)²⁵ พวกเขาตอบว่า "พวกเรายินดีที่จะให้สิ่งเหล่านั้นแก่ท่าน" พวกเขาจึงปูล่อกุศลและทุกคนต่างก็โยนตุ้มหูจากของที่รับมาของเขาลงไปในนั้น²⁶ น้ำหนักของตุ้มหูทองคำที่เขาได้ขอมมา 1,700 เชเชลทองคำ นอกจากของที่รับมาได้ก็ยังมีเครื่องประดับรูปพระจันทร์เสี้ยว จี้ห้อยคอ และผ้าสีม่วงที่พวกกษัตริย์มีเดียสวมใส่ และอีกทั้งสร้อยที่คล้องคอพวกอูฐของพวกเขาดังนี้

²⁷กิดโอนทำเอาไฟอันหนึ่งจากตุ้มหูเหล่านั้นและเก็บไว้ในเมืองของเขาในเมืองโอเฟราห์ และคนอิสราเอลทั้งหมดก็เล่นผู้โดยการนมัสการเอาไฟนั้นที่นั่น ซึ่งได้กลายมาเป็นกับดักแก่กิดโอนและพวกคนที่อยู่ในบ้านของเขา²⁸ ดังนั้น คนมีเดียจึงพ่ายแพ้ไปต่อหน้าคนอิสราเอลและพวกเขาก็ไม่ได้เงยศีรษะขึ้นมาอีก ดังนั้น แผ่นดินนั้นก็มีความสงบสุขเป็นเวลาสี่สิบปีในสมัยของกิดโอน²⁹ เยเรบบาอัลบุตรชายของโยอาซก็ได้ไปและอาศัยอยู่ในบ้านของตน

³⁰กิดโอนได้มีบุตรชายเจ็ดสิบคนที่เขาสวามิภักดิ์ของเขา เพราะเขามีภรรยาหลายคน³¹ ภรรยาของเขาน้อยกว่าที่อยู่ที่เมืองเซเคม ก็ให้กำเนิดบุตรชายให้แก่เขาด้วย กิดโอนตั้งชื่อให้เขาว่าอาบิเมเลค³² กิดโอนบุตรชายของโยอาซสิ้นชีวิตเมื่อวัยชราแล้ว และถูกฝังไว้ในเมืองโอเฟราห์ในอุโมงค์ฝังศพของโยอาซบิดาของเขา ซึ่งเป็นของตระกูลอาบียะเซอร์

³³ต่อมาวันที่กิดโอนสิ้นชีวิต คนอิสราเอลก็หันกลับไปอีกและเล่นผู้โดยการนมัสการบรรดาพระบาอัล พวกเขาได้ทำให้บาอัลเบริกเป็นพระของพวกเขា³⁴ คนอิสราเอลไม่ได้ระลึกถึงการที่จะถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขาผู้ได้ทรงช่วยพวกเขาจากมือของศัตรูของพวกเขามาจากทุกๆ ด้าน³⁵ พวกเขาไม่ได้รับรักษาสุขภาพที่มีต่อความของเยเรบบาอัล (นั่นคือ กิดโอน) ในการตอบแทนสำหรับการดีทั้งหมดที่เขาได้ทำในอิสราเอล

Chapter 9

¹อาบิเมเลคบุตรชายของเยเรบบาอัลได้ไปหาบรรดาญาติของมารดาของเขาที่เมืองเซเคม และเขาพูดกับพวกเขาและกับตระกูลของครอบครัวของมารดาของเขาทั้งหมดว่า² "ขอโปรดพูดดังนี้ เพื่อให้พวกผู้นำในเมืองเซเคมทั้งหมดได้ยินว่า "อย่างไหนจะดีกว่ากันสำหรับพวกท่าน ที่จะบุตรชายของเยเรบบาอัล

ทั้งหมดเจ็ดสิบคนปกครองเหนือพวกท่าน หรือว่ามีแค่คนเดียวปกครองเหนือพวกท่าน? ขอให้ระลึกด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นกระดุกและเป็นเนื้อของท่าน"³ บรรดาญาติของมารดาของเขาได้พูดกับพวกผู้นำในเมืองเซเคมให้กินเขา และพวกเขาก็เห็นด้วยที่จะติดตามอาบีเมเลค เพราะพวกเขาได้กล่าวว่า "เขาเป็นพี่น้องของพวกเรา"

⁴ พวกเขาจึงให้เงินเจ็ดสิบแผ่นจากวิหารของพระบาอัลเบริกแก่เขา และอาบีเมเลคใช้เงินนั้นไปจ้างพวกคนผู้ซึ่งติดตามเขาที่มีลักษณะเป็นนักเลงอันธพาล⁵ อาบีเมเลคไปที่บ้านของบิดาของเขาที่เมืองโอฟราห์ และเบนศิลาแผ่นเดียว เขาฆ่าพี่น้องของเขาทั้งเจ็ดสิบคนที่เป็นบุตรชายของเยรูบาอัล เหลือเพียงแต่โยราหมที่เป็นบุตรชายคนสุดท้ายของเยรูบาอัลเท่านั้น เพราะเขาซ่อนตัวอยู่⁶ พวกผู้นำของเมืองเซเคมกับเมืองเบรมิลโลทั้งหมดจึงได้มาชุมนุมกันและพวกเขาก็ไปและตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์ ที่ข้างต้นโอ๊กใกล้กับเสานั้นที่อยู่ในเมืองเซเคม

⁷ เมื่อโยราหมทราบเรื่องนี้ เขาก็ไปและยืนอยู่บนยอดภูเขาเกรซิม เขาตะโกนและพูดกับพวกเขาว่า "พวกเจ้า พวกผู้นำของเมืองเซเคม ของฟิงรา เพื่อที่พระเจ้าจะทรงฟังพวกเจ้า⁸ ครั้งหนึ่ง ต้นไม้ต่างๆ ได้ออกไปเพื่อเจิมตักกษัตริย์องค์หนึ่งให้ปกครองพวกมัน เพราะพวกมันพูดกับต้นมะกอกว่า 'ของปกครองเหนือพวกเราเกิด'⁹ แต่ต้นมะกอกตอบพวกมันว่า 'ฉันควรจะเลิกผลิตน้ำมันของฉันที่ใช้ถวายเกียรติแด่บรรดาพระและมนุษย์ เพื่อฉันจะกลับไปและกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ?'¹⁰ ต้นไม้เหล่านั้นจึงพูดกับต้นมะเดื่อว่า 'ของมาและปกครองพวกเราเกิด'¹¹ แต่ต้นมะเดื่อตอบพวกมันว่า 'ฉันควรจะเลิกผลิตผลไม้หวานและดีของฉัน เพื่อฉันจะกลับไป และกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้อื่นๆ หรือ?'

¹² ต้นไม้เหล่านั้นจึงพูดกับเถาพุ่มว่า 'ของมาและปกครองเหนือเราเกิด'¹³ เถาพุ่มจึงตอบพวกมันว่า 'ฉันควรจะหยุดผลิตเหล้าพุ่มใหม่ของฉัน ที่ทำให้บรรดาพระและมนุษย์ชื่นใจ และกลับไป และกวัดแกว่งเหนือต้นไม้อื่นๆ หรือ?'¹⁴ แล้วต้นไม้เหล่านั้นจึงพูดกับต้นพุทธรักษาว่า 'ของมาและปกครองเหนือเราเกิด'¹⁵ ต้นพุทธรักษาพูดกับต้นไม้เหล่านั้นว่า 'ถ้าพวกเจ้าต้องการเจิมฉันเป็นกษัตริย์เหนือพวกเจ้าจริงๆ แล้วจงมาและหาที่ปลอดภัยภายใต้ร่มเงาของฉันเกิด ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น แล้วก็ขอให้ไฟออกมาจากต้นพุทธรักษาและให้ไฟนั้นเผาผลาญต้นสนสีดาร์แห่งเลบานอนเสีย'

¹⁶ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ถ้าพวกเจ้าได้กระทำด้วยความจริงใจและซื่อสัตย์แล้ว เมื่อตอนที่พวกเจ้าได้ตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์ และถ้าพวกเจ้าทำดีต่อเยรูบาอัลและครอบครัวของเขา และถ้าพวกเจ้าลงโทษเขาอย่างที่เขาสมควรจะได้รับ¹⁷ และคิดว่าบิดาของเราได้สู้รบเพื่อพวกเจ้า ได้เสียชีวิตของเขา และช่วยชีวิตของพวกเขาจากมือของคนมีเดียน¹⁸ แต่บัดนี้พวกเจ้าได้ลุกขึ้นทำร้ายครอบครัวบิดาของเรา และฆ่าบรรดานุตรชายของเขาทั้งเจ็ดสิบคนบนศิลาแผ่นเดียว แล้วพวกเจ้าตั้งอาบีเมเลคนุตรชายของสาวใช้มาเป็นกษัตริย์เหนือพวกผู้นำของเซเคม เพราะว่าเขาเป็นญาติของพวกเจ้า

¹⁹ ถ้าพวกเจ้ากระทำด้วยความซื่อสัตย์และความจริงใจต่อเยรูบาอัลและครอบครัวของเขา แล้วพวกเจ้าก็ควรจะยืนดีกับอาบีเมเลค และให้เขายินดีในพวกเจ้าด้วย²⁰ แต่ถ้าไม่ใช่เช่นนั้น ก็ขอให้ไฟออกมาจากอาบีเมเลคและเผาผลาญชาวเซเคมและชาวเบรมิลโล และขอให้ไฟออกมาจากชาวเซเคมและชาวเบรมิลโลเผาผลาญอาบีเมเลคเกิด"²¹ โยราหมได้หนีไป และเขาไปยังเบเออร์ เขาอาศัยอยู่ที่นั่น เพราะเมืองนั้นอยู่ห่างไกลจากอาบีเมเลคพี่ชายของเขา

²² อาบีเมเลคปกครองเหนืออิสราเอลเป็นเวลาสามปี²³ พระเจ้าทรงปล่อยวิญญูญาณชั่วให้เข้ามาแทรกกระหว่างอาบีเมเลคกับพวกผู้นำของเมืองเซเคม พวกผู้นำของเมืองเซเคมจึงทรยศต่อความไว้วางใจที่พวกเขามีต่ออาบีเมเลค²⁴ พระเจ้าทรงทำเช่นนี้ เพื่อที่จะแก้แค้นการการุณกรรมที่ได้ทำกับบุตรชายของเยรูบาอัลทั้งเจ็ดสิบคน และอาบีเมเลคซึ่งเป็นพี่น้องของพวกเขาก็จะต้องรับผิดชอบต่อการประหารพวกเขา และชาวเมืองเซเคมก็จะต้องรับผิดชอบ เพราะพวกเขาก็ได้ช่วยอาบีเมเลคประหารพี่น้องของเขา

²⁵ ดังนั้น พวกผู้นำของเมืองเซเคมจึงวางคนเพื่อช่มคอยบนยอดเขาที่พวกเขาสามารถช่มโจมตีเขาได้ และพวกเขาได้ปล้นทุกคนที่ผ่านไปมาตามถนนนั้น เรื่องนี้มีภรรยารายงานต่ออาบีเมเลคให้ทราบ²⁶ ภรรยาบุตรชายของเอเบดมากับบรรดาญาติของเขา และพวกเขาก็ไปที่เมืองเซเคม พวกผู้นำของเมืองเซเคมมีความมั่นใจในตัวเขา²⁷ พวกเขาจึงออกไปยังทุ่งนา และเก็บผลพุ่มจากสวนองุ่น และพวกเขาย่ำผลพุ่มเหล่านั้น พวกเขากำลังเสี่ยงในวิหารของพระของพวกเขาก่อนที่ซึ่งพวกเขาได้กินและดื่ม และพวกเขาก็สาปแช่งอาบีเมเลค

²⁸ ภรรยาบุตรชายของเอเบดกล่าวว่า "อาบีเมเลคเป็นใคร และเซเคมเป็นใครที่เราต้องรับใช้เขา? เขาไม่ใช่บุตรชายของเยรูบาอัลหรือ? เสนุลไม่ใช่เจ้าเมืองของเขาหรือ? จงรับใช้คนฮาโมร์บิดาของเซเคมเกิด ทำไมเราจึงต้องรับใช้อาบีเมเลค?²⁹ ข้าต้องการให้ชนชาตินี้ได้อยู่ภายใต้คำสั่งของข้า แล้วข้าจะถอดอาบีเมเลคออก ข้าจะพูดกับอาบีเมเลคว่า "จงเรียกกองทัพของเจ้ามา"³⁰ เมื่อเสนุลเจ้าเมืองนั้น ได้ยินถ้อยคำที่ภรรยาบุตรชายของเอเบดได้กล่าว ความโกรธของเขา ก็พุ่งขึ้น

³¹ เขาส่งผู้สื่อสารไปยังอาบีเมเลคเพื่อที่จะหลอกล่อว่า "ดูสิ ภรรยาบุตรชายของเอเบดและบรรดาญาติของเขากำลังมาที่เมืองเซเคม และพวกเขากำลังยุยงให้เมืองนั้นต่อสู้กับท่าน"³² บัดนี้ ของงลูกขึ้นในตอนกลางคืน ท่านและพวกทหารที่ไปกับท่าน และเตรียมการช่มคอยโจมตีในทุ่งนา³³ พอถึงตอนเช้า ท่านก็ตื่นจากเตียงขึ้น ของงลูกขึ้นแต่เช้าตรู่และบุกเข้าโจมตีเมืองนั้น เมื่อเขาและประชาชนของเขามาต่อสู้กับท่าน ก็จงทำตามที่ท่านสามารถทำได้กับพวกเขาเกิด"

³⁴ ดังนั้น อาบีเมเลค ทั้งเขาและพวกคนที่อยู่กับเขาจึงลุกขึ้นในตอนกลางคืน และพวกเขาก็แบ่งออกเป็นสี่กองช่มคอยโจมตีชาวเซเคมอยู่³⁵ ภรรยาบุตรชายของเอเบดได้ออกไปและยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมืองนั้น อาบีเมเลคและพวกคนที่อยู่กับเขาก็ออกมาจากที่ซ่อนของพวกเขา³⁶ เมื่อภรรยาเห็นคนเหล่านั้น เขาก็พูดกับเสนุลว่า "ดูสิ คนเหล่านั้นกำลังลงมาจากยอดเขา" เสนุลตอบเขาว่า "ท่านกำลังเห็นเงาของภูเขาเป็นเหมือนกับคน"³⁷ ภรรยาพูดขึ้นอีกและกล่าวว่า "ดูสิ คนเหล่านั้นกำลังลงมาในตรงกลางแผ่นดินนั้น และกองหนึ่งกำลังมาทางต้นโอ๊กแห่งผู้ทำนาย"

³⁸ แล้วเสนุลพูดกับเขาว่า "ตอนนี้ ถ้อยคำที่โอ๊วดของท่านอยู่ที่ไหน ท่านผู้ที่ได้พูดว่า 'อาบีเมเลคคือใครที่เราต้องรับใช้เขา?' คนพวกนี้ไม่ใช่พวกคนที่ท่านได้ดูหมิ่นหรือ? จงออกไปเดี๋ยวนี้และสู้รบกับพวกเขา"³⁹ ภรรยาจึงได้ออกไปและเขาได้นำหน้าชาวเซเคมไป และเขาได้สู้รบกับอาบีเมเลค⁴⁰ อาบีเมเลคก็ไล่ตามเขา

และกาอัลก็ได้หนีไปต่อหน้าเขา คนมากมายได้บาดเจ็บล้มตายข้างหน้าทางเข้าประตูเมืองนั้น⁴¹ อามีเมเลคได้อยู่ในอารามห์ เศบูลได้ขับไล่กาอัลและพวกญาติๆ ของเขาออกไปจากเมืองเซเคม

⁴²วันต่อมา ชาวเซเคมจึงออกไปยังทุ่งนา และรายงานเรื่องนี้ต่ออามีเมเลค⁴³ เขาจึงนำคนของเขาไปด้วยโดยแบ่งพวกเขาเป็นสามกอง และพวกเขาข่มขอย ใจมตอยู่ในทุ่งนา เขามองดูและเห็นคนเหล่านั้นกำลังออกมาจากเมืองและเขาก็ใจมตและฆ่าพวกเขา⁴⁴ อามีเมเลคและพวกกองทหารที่อยู่กับเขาเข้าใจมตและ ปิดทางเข้าประตูเมืองนั้น กองทหารอีกสองกองได้ใจมตทุกคนที่อยู่ในทุ่งนานั้นและประหารพวกเขา

⁴⁵อามีเมเลคสู้รบกับเมืองนั้นตลอดวันนั้น เขายึดเมืองนั้น และฆ่าประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้น เขาพังกำแพงของเมืองนั้นและหว่านเกลือลงในเมืองนั้น⁴⁶ เมื่อ พวกผู้นำทั้งหมดของป้อมปราการแห่งเมืองเซเคมได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาจึงเข้าไปในที่กำบังเข้มแข็งของวิหารพระเอลเบร็ก⁴⁷ อามีเมเลครีบแจ้งว่าพวกผู้นำ ทั้งหมดได้ไปชุมนุมกันอยู่ที่ป้อมปราการแห่งเซเคม อามีเมเลคจึงไปยังภูเขาสิโมน เขาและคนทั้งหมดที่อยู่กับเขา⁴⁸ อามีเมเลคเอขวานอันหนึ่งไปและตัดกิ่งไม้ เขาเอามันไว้ที่บ่าของเขาและสั่งพวกคนที่อยู่กับเขาว่า "เมื่อพวกเจ้าได้เห็นเราทำอะไร ก็จงรีบทำตามที่เราได้ทำ"

⁴⁹ดังนั้น ทุกคนจึงตัดกิ่งไม้และทำตามอามีเมเลค พวกเขาได้สุ่มกิ่งไม้เหล่านั้นไว้ที่กำแพงของป้อมปราการ และพวกเขาก็จุดไฟ เพื่อให้คนทั้งหมดที่อยู่ใน ป้อมปราการแห่งเซเคมที่มีประมาณหนึ่งพันคนทั้งผู้ชายและผู้หญิงตายด้วย⁵⁰ แล้วอามีเมเลคไปที่เมืองเรเบส และตั้งค่ายสู้รบกับเมืองเรเบสและยึดเมือง นั้นได้⁵¹ แต่มีป้อมปราการที่แข็งแรงในเมืองนั้น และพวกชายและพวกผู้หญิงทั้งหมดและพวกผู้นำของเมืองก็ได้หนีไปยังป้อมปราการนั้นและปิดประตูทั้ง ตัวเองไว้ข้างใน แล้วพวกเขาก็ขึ้นไปบนหลังคาของป้อมปราการนั้น

⁵²อามีเมเลคได้มาที่หอรบนั่นและใจมตป้อมปราการนั้น และเขาขึ้นไปใกล้ประตูของป้อมปราการเพื่อจะเผาป้อมปราการนั้น⁵³ แต่มีผู้หญิงคนหนึ่งได้กุมไม้หิน ลงมาบนศีรษะของอามีเมเลค และมันก็ทำให้กะโหลกของเขาแตก⁵⁴ แล้วเขาจึงรีบเรียกชายหนุ่มที่ถืออาวุธของเขามา และได้บอกเขาว่า "จงชักดาบของเจ้า ออกมาและฆ่าเราเสีย เพื่อจะไม่ไม่มีใครพูดเกี่ยวกับเราว่า 'ผู้หญิงคนหนึ่งได้ฆ่าเขา'" ดังนั้น ชายหนุ่มคนนั้นก็ได้แทงเขาจนทะลุ และเขาก็สิ้นชีวิต

⁵⁵เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าอามีเมเลคได้สิ้นชีวิตแล้ว พวกเขาก็กลับบ้านไป⁵⁶ ดังนั้น พระเจ้าจึงได้ทรงแก้แค้นความชั่วร้ายของอามีเมเลคที่เขาได้ทำกับบิดาของ เขาในการฆ่าพี่น้องของเขาทั้งเจ็ดสิบคน⁵⁷ พระเจ้าทรงทำให้ความชั่วร้ายทั้งหมดของชาวเซเคมกลับไปสนองศีรษะของพวกเขาเอง และคำสาปแช่งของโยธาม บุตรชายของเยรูบบาลก็ได้นำเหนือพวกเขา

Chapter 10

¹ต่อจากอามีเมเลค โกลาบุตรชายของปูลาห์ ผู้เป็นบุตรชายของโดโด ชาวอิสราเอลผู้ที่ได้อาศัยอยู่ในเมืองซามิห์ ในแดนเทือกเขาเอเฟราอิมได้ลุกขึ้นเพื่อ ปลดปล่อยคนอิสราเอล² เขาได้วินิจฉัยอิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบสามปี เขาสิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในเมืองซามิห์

³ต่อจากเขา คือยาอีร์คนกิเลอาด เขาได้วินิจฉัยอิสราเอลสี่สิบสองปี⁴ เขามีบุตรชายสามสิบคนผู้ที่ได้ฆ่าสามสิบตัว และพวกเขามีเมืองสามสิบเมืองที่อยู่ใน แผ่นดินกิเลอาด ซึ่งถูกเรียกว่าชาวโวกยาอีร์จนถึงทุกวันนี้⁵ ยาอีร์สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในเมืองคาโมน

⁶คนอิสราเอลได้เพิ่มความชั่วร้ายในสิ่งที่พวกเขาทำมากขึ้นในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และนมัสการบรรดาพระบาอัล พระอิชโทเรท พระของอารัม พระ ของโซดอน พระของโมอับ พระของชาวอัมโมน และพระของคานาไน พวกเขาละทิ้งพระยาห์เวห์และไม่ได้นมัสการพระองค์อีกต่อไป⁷ พระพิโรธของพระ ยาห์เวห์จึงพุ่งขึ้นต่อคนอิสราเอล และพระองค์จึงทรงขยาพวกเขาไว้ในมือของคนฟิลิสเตียและในมือของคนอัมโมน

⁸พวกเขามาจับและข่มเหงคนอิสราเอลในปีนั้น และพวกเขามาข่มเหงคนอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนในแผ่นดินของคนอาโมไรต์ที่ อยู่ในกิเลอาดเป็นเวลาสิบแปดปี⁹ แล้วคนอัมโมนจึงข้ามมายังอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนเพื่อสู้รบกับยูดาห์ กับเบนยามิน และกับวงศวานของเอเฟราอิม ดังนั้น คนอิสราเอลจึงได้รับความทุกข์ยากอย่างยิ่ง

¹⁰แล้วคนอิสราเอลได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ ทูลว่า "พวกข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์แล้ว เพราะพวกข้าพระองค์ได้ละทิ้งพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ และได้นมัสการบรรดาพระบาอัล"¹¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า "เราไม่ได้ช่วยกู้พวกเจ้าให้รอดพ้นจากคนอียิปต์ คนอาโมไรต์ คนอัมโมน คน ฟิลิสเตีย¹² และจากคนโซดอนด้วยหรือ? คนอาโมไรต์และคนมาโอนได้ข่มเหงพวกเจ้า พวกเจ้าร้องทูลต่อเรา และเราก็นำพวกเจ้าให้พ้นจากอำนาจของพวก เขา

¹³แต่พวกเจ้ากลับละทิ้งเราอีก และนมัสการพระอื่นๆ ด้วยเหตุนี้ เราจะไม่ปลดปล่อยพวกเจ้าอีกต่อไป¹⁴ จงไปและร้องขอพระต่างๆ ที่พวกเจ้าได้นมัสการ ให้ พวกเขารับพวกเจ้าตอนที่พวกเจ้าได้รับความยากลำบากเกิด"¹⁵ คนอิสราเอลทูลต่อพระยาห์เวห์ว่า "พวกข้าพระองค์ได้ทำบาปแล้ว ขอพระองค์ทรงกระทำแก่ พวกข้าพระองค์ตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ แต่ขอทรงโปรดช่วยเราในวันนี้ด้วยเถิด"

¹⁶พวกเขากำจัดพระต่างดาวต่างๆ ที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาออกไป และพวกเขานมัสการพระยาห์เวห์ แล้วพระยาห์เวห์ก็ทรงทนต่อทุกข์ยากลำบากของ อิสราเอลไม่ได้อีกต่อไป¹⁷ แล้วคนอัมโมนก็ได้มาข่มขู่และตั้งค่ายในกิเลอาด คนอิสราเอลก็ได้มาชุมนุมกันและตั้งค่ายของพวกเขามีสิบห้า¹⁸ พวกผู้นำ อิสราเอลของชาวกิเลอาดพูดกันว่า "ใครจะเป็นคนที่เริ่มออกไปสู้รบกับคนอัมโมนก่อน? เขาจะได้เป็นผู้นำเหนือคนทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในกิเลอาด"

Chapter 11

¹ในตอนนั้น เยฟราห์คนกิเลอาดได้เป็นนักรบผู้กล้าหาญ แต่เขาเป็นบุตรชายของหญิงโสเภณี กิเลอาดเป็นบิดาของเขา ภรรยาของกิเลอาดยังได้ให้กำเนิดบุตรชายของเขาอีกหลายคน เมื่อพวกบุตรชายของภรรยาของเขาเติบโตขึ้น พวกเขาจับใส่เยฟราห์ให้ออกจากบ้าน และกล่าวกับเขาว่า "เจ้าจะไม่มีส่วนในมรดกใดๆ ของครอบครัวของเรา เจ้าเป็นลูกของหญิงอื่น"³ ดังนั้น เยฟราห์จึงหนีไปจากพี่น้องของเขา และอาศัยอยู่ในแผ่นดินโอบ พวกนักเลงอันธพาลจึงได้เข้าร่วมกับเยฟราห์ พวกเขาและไปกับเขา

⁴หลายวันต่อมา คนอัมโมนได้ทำสงครามกับคนอิสราเอล ขณะที่คนอัมโมนทำสงครามกับคนอิสราเอลอยู่นั้น พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดก็ได้ไปพาเยฟราห์กลับมาจากแผ่นดินโอบ⁶ พวกเขาคุยกับเยฟราห์ว่า "จงกลับมาและเป็นผู้นำของพวกเราเถิด เพื่อที่พวกเราจะต้องสู้กับคนอัมโมนได้"

⁷เยฟราห์ได้คุยกับพวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า "พวกท่านเกลียดชังข้าพเจ้า และจับใส่ข้าพเจ้าให้ออกจากบ้านของบิดาของข้าพเจ้า บัดนี้ ทำไมพวกท่านจึงมาหาข้าพเจ้า ตอนที่พวกท่านอยู่ในความยากลำบากเล่า?"⁸ พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดตอบเยฟราห์ว่า "นั่นคือสาเหตุที่พวกเรากลับมาหาท่านในตอนนี ของของมา กับพวกเราและสู้รบกับคนอัมโมน และท่านจะได้เป็นผู้นำเหนือทุกคนที่อาศัยอยู่ในกิเลอาด"

⁹เยฟราห์จึงกล่าวกับพวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า "ถ้าพวกท่านพาข้าพเจ้ากลับไปบ้านอีก เพื่อสู้รบกับคนอัมโมน และถ้าหากพระยาห์เวห์ประทานให้พวกเรา มีชัยชนะเหนือพวกเขา ข้าพเจ้าจะเป็นผู้นำของพวกท่าน"¹⁰ พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดกล่าวกับเยฟราห์ว่า "ขอพระยาห์เวห์ทรงเป็นพยานระหว่างพวกเรา ถ้าหากพวกเราไม่ได้ทำอย่างที่เราพูด"¹¹ ดังนั้น เยฟราห์จึงไปกับพวกผู้ใหญ่ของกิเลอาด และประชาชนจึงได้ยกเขาให้เป็นผู้นำและผู้บัญชาการเหนือพวกเขา เยฟราห์ได้กล่าวย้ำอีกครั้งถึงสัญญาทั้งสี่ที่เขาได้ทำ เมื่อเขาอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ในเมืองมิสปาห์

¹²แล้วเยฟราห์จึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์ของชาวอัมโมน ถามว่า "ความขัดแย้งระหว่างพวกเราครั้งนี้คืออะไร? ทำไมท่านจึงได้มาพร้อมกับกองทหาร เพื่อยึดเอาแผ่นดินของเรา?"¹³ กษัตริย์ของชาวอัมโมนได้ตอบกับผู้สื่อสารของเยฟราห์ว่า "เพราะตอนที่อิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์ พวกเขาได้ยึดแผ่นดินของเรไป ตั้งแต่แม่น้ำอารโนจนถึงยับบอช ข้าไปถึงแม่น้ำจอร์แดน บัดนี้ จงคืนแผ่นดินเหล่านั้นให้กับเราอย่างสันติ"

¹⁴เยฟราห์ส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์ของชาวอัมโมนอีกครั้ง¹⁵ และเขากล่าวว่า "นี่เป็นถ้อยคำที่เยฟราห์พูด อิสราเอลไม่ได้ยึดแผ่นดินโมอับ และแผ่นดินของคนอัมโมน¹⁶ แต่พวกเขาขึ้นมาจากอียิปต์ และอิสราเอลได้เดินทางผ่านถิ่นทุรกันดารไปยังทะเลแดง และไปยังคาเดช"

¹⁷เมื่ออิสราเอลส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม กล่าวว่า 'ขอโปรดให้เราเดินทางผ่านแผ่นดินของท่านไปเถิด' กษัตริย์แห่งเอโดมก็ไม่ฟัง พวกเขาก็ยังส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์แห่งโมอับด้วย แต่เขาปฏิเสธ ดังนั้น อิสราเอลจึงยังคงอยู่ที่คาเดช¹⁸ แล้วพวกเขาได้เดินทางผ่านไปผ่านถิ่นทุรกันดาร และหันไปจากแผ่นดินเอโดมและแผ่นดินโมอับ และพวกเขาไปตามทางด้านทิศตะวันออกของแผ่นดินโมอับ และพวกเขาตั้งค่ายบนอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำอารโน แต่พวกเขาไม่ได้เข้าไปในเขตแดนของโมอับ เพราะแม่น้ำอารโนเป็นพรมแดนของโมอับ

¹⁹คนอิสราเอลส่งผู้สื่อสารไปยังสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ผู้ที่ปกครองในเมืองเฮโบน คนอิสราเอลกล่าวกับเขาว่า 'ขอกรุณาให้เราเดินทางผ่านแผ่นดินของท่านไปยังที่ซึ่งเป็นแผ่นดินของเราเถิด'²⁰ แต่สิโหนไม่ได้ไว้วางใจให้คนอิสราเอลเดินทางผ่านเขตแดนของเขาไป ดังนั้น สิโหนจึงระดมกองทัพของเขาทั้งหมดมารวมกัน และยกกองทัพไปยังยาฮาซ และเขาสู้รบกับคนอิสราเอลที่นั่น

²¹แล้วพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงมอบสิโหนพร้อมกับประชาชนของเขาทั้งหมดไว้ในมือของอิสราเอล และชนะพวกเขา ดังนั้น อิสราเอลจึงได้ยึดแผ่นดินทั้งสี่ของคนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ในดินแดนนั้น²² พวกเขายึดครองทุกสิ่งทุกอย่างในเขตแดนของคนอาโมไรต์ ตั้งแต่แม่น้ำอารโนจนถึงยับบอช และตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดน

²³จากนั้น พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงจับใส่คนอาโมไรต์ไปพันหน้าประชากรของพระองค์ บัดนี้ ท่านควรจะยึดครองแผ่นดินของพวกเขารึหรือ?²⁴ ท่านจะไม่ไปยึดครองแผ่นดินที่พระเคโมช พระของท่านได้มอบให้แก่ท่านหรือ? ดังนั้น แผ่นดินใดก็ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ประทานแก่เรา เราจะต้องยึดครอง²⁵ บัดนี้ ท่านดีกว่าบาลาคบุตรชายของคิปีไร กษัตริย์โมอับจริงหรือ? เขากล้าที่จะไถ่ถอนคนอิสราเอลหรือ? เขาเคยได้ทำสงครามกับคนอิสราเอลหรือ?

²⁶ในขณะที่คนอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในเมืองเฮโบนและหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้นเป็นเวลาสามร้อยปี และในเมืองอาโรเออร์และหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น และในทุกๆ เมืองที่อยู่ตามฝั่งแม่น้ำอารโน แล้วทำไมท่านจึงไม่ยึดเอาเมืองเหล่านั้นคืนไปในช่วงเวลานั้น?²⁷ ข้าพเจ้าไม่เคยทำผิดต่อท่าน แต่ท่านกำลังทำผิดต่อข้าพเจ้าที่มาโจมตีข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ ผู้ทรงเป็นผู้พิพากษา จะทรงตัดสินความระหว่างคนอิสราเอลกับคนอัมโมนในวันนี้²⁸ แต่กษัตริย์ของคนอัมโมนได้ปฏิเสธคำเตือนที่เยฟราห์ได้ส่งมาให้เขา

²⁹แล้วพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้เสด็จมาเหนือเยฟราห์ และเขาก็เดินทางผ่านกิเลอาดและมัสเสห์ และผ่านไปยังเมืองมิสปาห์ของกิเลอาด และจากเมืองมิสปาห์ของกิเลอาด เขาได้เดินทางผ่านคนอัมโมน³⁰ เยฟราห์ได้ปฏิญาณต่อพระยาห์เวห์ และกล่าวว่า "ถ้าหากพระองค์ประทานชัยชนะแก่ข้าพระองค์เหนือคนอัมโมน³¹ แล้วใครก็ตามที่ออกมาจากประตูของบ้านของข้าพระองค์เพื่อมาต้อนรับข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์กลับมาจากคนอัมโมนโดยสวัสดิภาพ คนนั้นก็จะ เป็นของพระยาห์เวห์ และข้าพระองค์จะถวายคนนั้นเป็นเครื่องเผาบูชา"

³²ดังนั้น เยฟราห์จึงได้เดินทางไปยังคนอัมโมนเพื่อสู้รบกับพวกเขา พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบชัยชนะแก่เขา³³ เขาได้โจมตีคนเหล่านั้น และทำให้เกิดการสังหารครั้งยิ่งใหญ่ ตั้งแต่อาโรเออร์ไปไกลถึงมินนิค คือยิสิบเมือง และไปยังอาเบลเครามิม ดังนั้น คนอัมโมนจึงอยู่ภายใต้อำนาจของคนอิสราเอล

³⁴เยฟราห์ได้กลับมาถึงบ้านของเขาก่อนที่เมืองมิสปาห์ และที่นั่น บุตรหญิงของเขาก็ได้ถือธำมะนาและเดินร่ำออกมาต้อนรับเขา เธอยังเป็นเด็กอยู่ และนอกจากเธอแล้ว เขาก็ไม่มีทั้งบุตรชายหรือบุตรหญิงอีกเลย³⁵ทันทีที่เขาได้เห็นเธอ เขาก็ฉีกเสื้อผ้าของเขาและได้กล่าวว่า "โอ...ลูกสาวของพ่อ เจ้าได้ทำให้พ่อโศกเศร้ายิ่งนัก เพราะเจ้าได้เป็นผู้ที่ทำให้พ่อเจ็บปวด เพราะพ่อได้ปฏิญาณต่อพระยาห์เวห์ไว้แล้ว และพ่อไม่สามารถคืนคำสัญญาของพ่อได้"

³⁶เธอก็ได้กล่าวว่า "พ่อของลูก เมื่อพ่อได้ปฏิญาณต่อพระยาห์เวห์แล้ว ก็จงทำทุกอย่างตามที่พ่อได้สัญญาไว้เถิด เพราะพระยาห์เวห์ทรงทำการแก่คนต่อคนอันโมฆะของพ่อให้กับพ่อแล้ว"³⁷เธอก็กล่าวกับบิดาของเธอว่า "ขอให้พ่อรักษาสัญญานี้แก่ลูก ขอปล่อยให้ลูกอยู่ตามลำพังสักสองเดือน เพื่อที่ลูกจะจากไปและลงไปยังภูเขา และคร่ำครวญถึงพระมหาจริยของลูก ทั้งลูกกับเพื่อนๆ ของลูก"

³⁸เขากล่าวว่า "จงไปเถิด" เขาได้ส่งเธอไปเป็นเวลาสองเดือน เธอได้จากเขาไป ทั้งเธอกับเพื่อนๆ ของเธอ และพวกเขาก็ได้คร่ำครวญถึงพระมหาจริยของเธอในภูเขานั้น³⁹เมื่อครบสองเดือนแล้ว เธอก็กลับมาหาบิดาของเธอ ผู้ที่ได้ทำกับเธอตามสัญญาที่เขาปฏิญาณไว้ ในเวลานั้น เธอไม่เคยหลับนอนกับชายใดเลย และเรื่องนี้จึงกลายมาเป็นธรรมเนียมในอิสราเอล⁴⁰ที่ทุกๆ ปี พวกบุตรหญิงของอิสราเอล จะเล่าเรื่องราวของบุตรหญิงของเยฟราห์คนนั้นก็เล่าเป็นเวลาสี่วัน

Chapter 12

¹เสียงเรียกออกไปถึงคนเอฟราอิม พวกเขาจึงได้ยกข้ามมาทางคาโพนและกล่าวว่าเยฟราห์ว่า "ทำไมท่านจึงได้ยกข้ามไปสู่รบกับคนอัมโมน แล้วไม่ได้เรียกพวกเราไปกับท่านด้วย? พวกเราจะเผาบ้านของท่านให้พังลงมากับท่านเสีย"²เยฟราห์จึงตอบพวกเขาว่า "ข้าพเจ้ากับประชาชนของข้าพเจ้าอยู่ในการสู้รบครั้งใหญ่กับคนอัมโมน เมื่อข้าพเจ้าเรียกพวกท่าน พวกท่านก็ไม่ได้ไปช่วยข้าพเจ้าพ้นจากพวกเขา³เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าพวกท่านไม่ได้ช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเสี่ยงชีวิตด้วยกำลังของข้าพเจ้าเอง และยกข้ามไปสู่รบกับคนอัมโมน และพระยาห์เวห์ได้ประทานชัยชนะแก่ข้าพเจ้า ทำไมพวกท่านจึงได้มาสู้รบกับข้าพเจ้าในวันนี้?"

⁴เยฟราห์จึงรวบรวมคนกิเลอาดทั้งหมด และเขาก็ได้สู้รบกับเอฟราอิม คนกิเลอาดโจมตีคนเอฟราอิม เพราะพวกเขาพูดกันว่า "เจ้าพวกคนกิเลอาดเป็นพวกคนสืบทอดในเอฟราอิม ทั้งในเอฟราอิมและมนัสเสห์"⁵คนกิเลอาดยึดทำข้ามแม่น้ำจอร์แดนที่ข้ามไปยังเอฟราอิมไว้ได้ เมื่อมีคนเอฟราอิมที่รอดชีวิตคนใดได้กล่าวว่า "ขอให้เราข้ามแม่น้ำไปเถิด" คนกิเลอาดก็จะถามเขาว่า "เจ้าเป็นคนเอฟราอิมหรือเปล่า?" ถ้าเขาได้ตอบว่า "ไม่ใช่"⁶แล้วพวกเขาก็จะพูดกับคนนั้นว่า "จงพูดคำว่า ซิบโเลก" และถ้าเขาได้พูดว่า "ซิบโเลก" (เพราะเขาไม่สามารถออกเสียงคำนี้ได้ถูกต้อง) คนกิเลอาดก็จะจับกุมและฆ่าคนนั้นที่ข้ามแม่น้ำจอร์แดน ในเวลานั้น คนเอฟราอิมได้ถูกประหารสี่หมื่นสองพันคน

⁷เยฟราห์ทำหน้าที่เป็นผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลหกปี แล้วเยฟราห์ได้สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เมืองหนึ่งในบรรดาเมืองของกิเลอาด⁸ต่อจากเยฟราห์คือ อิบซัน ชาวเบเรเลเฮมได้ทำหน้าที่เป็นผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอล⁹เขามีบุตรชายสามสิบคน เขาได้ยกบุตรหญิงสามสิบคนให้แต่งงานออกไป และเขาได้รับเอาบุตรหญิงสามสิบคนของคนอื่นจากนอกเผ่ามาให้กับบรรดาบุตรชายของตน เขาวินิจฉัยอิสราเอลเป็นเวลาเจ็ดปี¹⁰อิบซันได้สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เบเรเลเฮม

¹¹หลังจากอิบซัน เอลโอนคนเศบูลุนได้ทำหน้าที่เป็นผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอล เขาวินิจฉัยอิสราเอลเป็นเวลาสิบปี¹²เอลโอนคนเศบูลุนได้สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในอัยยาโลนในแผ่นดินเศบูลุน¹³ต่อจากเอลโอน คืออับโดนบุตรชายของอิลเอลชาวปารานได้ทำหน้าที่เป็นผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอล¹⁴เขามีบุตรชายสี่สิบคนและมีหลานชายสามสิบคน พวกเขาได้ฆ่าเจ็ดสิบตัว และเขาวินิจฉัยเหนืออิสราเอลเป็นเวลาแปดปี¹⁵อับโดนบุตรชายของอิลเอลชาวปารานได้สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในปารานในแผ่นดินเอฟราอิมในแดนเทือกเขาของคนอามาเลซ

Chapter 13

¹คนอิสราเอลก็ได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์อีก และพระองค์ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของคนฟีลิสเตียเป็นเวลาสี่สิบปี²มีชายคนหนึ่งเป็นชาวเมืองโคราห์ในตระกูลของเผ่าดาน ชื่อของเขาคือมาโนอาห์ ภรรยาของเขาไม่สามารถตั้งครรภ์ได้ และดังนั้น นางจึงไม่มีบุตร

³ทูตของพระยาห์เวห์ได้มาปรากฏต่อผู้หญิงคนนั้น และกล่าวกับนางว่า "ดูเถิด เจ้าไม่สามารถตั้งครรภ์ได้ และเจ้าไม่ได้ให้กำเนิดบุตร แต่เจ้าจะตั้งครรภ์ และเจ้าจะให้กำเนิดบุตรชาย⁴บัดนี้ จงระวังอย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือของมึนเมา และอย่ากินสิ่งใดที่เป็นมลทิน⁵ดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และเจ้าจะให้กำเนิดบุตรชาย อย่าใช้มิดโคนบนศีรษะของเขา เพราะเด็กคนนี้จะเปรี๊ยะแต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ และเขาจะเริ่มเดินปลดปล่อยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของคนฟีลิสเตีย"

⁶แล้วผู้หญิงคนนั้นจึงมาบอกกับสามีของนางว่า "คนของพระเจ้าได้มาหาฉัน และลักษณะของท่านเป็นเหมือนกับทูตของพระเจ้า น่ากลัวยิ่งนัก ฉันไม่ได้ถามท่านว่าท่านมาจากไหน และท่านก็ไม่ได้บอกชื่อของท่านแก่ฉัน⁷ท่านได้พูดกับฉันว่า 'ดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์ และเจ้าจะให้กำเนิดบุตรชาย' ดังนั้นแล้ว จงอย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือของมึนเมา และอย่ากินอาหารที่กฎบัญญัติประกาศว่าเป็นมลทิน เพราะเด็กคนนี้จะเปรี๊ยะแต่พระเจ้าตั้งแต่เวลาที่เขาอยู่ในครรภ์ของเจ้าจนถึงวันตายของเขา"

⁸แล้วมาโนอาห์ก็ได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า "โอ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงโปรดให้ผู้ชายคนที่พระองค์ทรงส่งมานั้นมาหาพวกเราอีกครั้งเกิด เพื่อที่ท่านจะสอนเราถึงสิ่งที่เราต้องทำเพื่อเด็กที่จะเกิดมาในอีกไม่นานนี้"⁹พระเจ้าได้ทรงตอบคำอธิษฐานของมาโนอาห์ และทูตของพระเจ้าได้มาหาผู้หญิงคนนั้นอีกครั้งในขณะที่นางกำลังนั่งอยู่ในทุ่งนา แต่มาโนอาห์สามีของนางไม่ได้อยู่กับนาง¹⁰ดังนั้นผู้หญิงคนนั้นจึงได้รับวังมาบอกสามีของนางว่า "ดูเถิด ผู้ชายคนนั้น คนที่มาหาฉันเมื่อวันก่อนได้ปรากฏต่อฉัน"

¹¹มาโนอาห์จึงได้ลุกขึ้นและตามภรรยาของเขาไป เมื่อเขาได้มาถึงผู้ชายคนนั้น เขาได้ถามว่า "ท่านเป็นผู้ชายที่ได้พูดกับภรรยาของข้าพเจ้าหรือ?" ผู้ชายคนนั้นตอบว่า "เราเป็นผู้นั้น"¹² ดังนั้น มาโนอาห์จึงได้กล่าวว่า "บัดนี้ ขอให้ถ้อยคำของท่านเป็นจริงเถิด จะมีข้อปฏิบัติอะไรบ้างสำหรับเด็กคนนี้ และเขาจะทำงานอะไร?"¹³ กูตของพระยาห์เวห์ได้ตอบมาโนอาห์ว่า "นางต้องระวังที่จะทำทุกอย่างตามที่เรากล่าวบอกนางแล้ว¹⁴ นางจะกินสิ่งที่มาจากถาดของเธอไม่ได้ และอย่าให้ท่านกินอาหารที่กฎบัญญัติได้ประกาศว่าเป็นมลทิน นางจะต้องเชื่อฟังทุกอย่างที่เราได้สั่งนางให้ทำ"

¹⁵มาโนอาห์จึงกล่าวกับกูตของพระยาห์เวห์ว่า "ขอท่านโปรดอยู่ที่นี้สักพักเถิด เพื่อให้เวลาแก่ข้าพเจ้าที่จะเตรียมลูกแพะสักตัวหนึ่งให้แก่ท่าน"¹⁶ กูตของพระยาห์เวห์กล่าวว่า "ถึงแม้ว่าเราอยู่ เราก็จะไม่กินอาหารของเจ้า แต่ถ้าเจ้าเตรียมเครื่องเผาบูชา ก็จงถวายแด่พระยาห์เวห์เถิด" (มาโนอาห์ไม่รู้ว่าท่านเป็นกูตของพระยาห์เวห์)¹⁷ มาโนอาห์ได้ถามกูตของพระยาห์เวห์ว่า "ท่านชื่ออะไร เพื่อพวกเราจะได้ให้เกียรติแก่ท่านเมื่อถ้อยคำของท่านเป็นจริง?"¹⁸ กูตของพระยาห์เวห์ได้ตอบเขาว่า "เจ้าถามชื่อของเราทำไม? ชื่อของเราคืออัศจรรย์"

¹⁹มาโนอาห์ได้นำลูกแพะพร้อมกับเครื่องธัญบูชา และถวายเป็นเครื่องบูชาเหล่านั้นแด่พระยาห์เวห์บนศิลาหิน กูตของพระองค์ได้ทำสิ่งอัศจรรย์ ในขณะที่มาโนอาห์กับภรรยาของเขากำลังเฝ้ามองอยู่²⁰ เมื่อเปลวไฟพุ่งจากแท่นบูชาขึ้นไปสู่ท้องฟ้า และกูตของพระยาห์เวห์ก็ได้อัปในเปลวไฟของแท่นบูชา นั้น มาโนอาห์กับภรรยาของเขาได้เห็นเหตุการณ์นี้และชนหน้าลงถึงพื้นดิน²¹ กูตของพระยาห์เวห์ก็ไม่ได้ปรากฏต่อมาโนอาห์หรือภรรยาของเขาอีกเลย แล้วมาโนอาห์จึงรู้ว่าท่านคือกูตของพระยาห์เวห์²² มาโนอาห์จึงกล่าวกับภรรยาของเขาว่า "พวกเราคงจะตายแน่ๆ เพราะพวกเราได้เห็นพระเจ้า"

²³แต่ภรรยาของเขากล่าวกับเขาว่า "ถ้าหากพระยาห์เวห์ทรงประสงค์ที่จะประหารพวกเรา พระองค์คงจะไม่ทรงรับเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญบูชาที่พวกเราได้ถวายแด่พระองค์ พระองค์ก็คงจะไม่ทรงสำแดงให้เราเห็นสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ หรือพระองค์ก็คงจะไม่ทรงให้พวกเราได้ยินเสียงเหล่านี้ในเวลานี้"²⁴ หลังจากนั้น ผู้หญิงคนนั้นก็ได้ให้กำเนิดบุตรชาย และเรียกชื่อของเข่ว่าแซมสัน เด็กคนนั้นก็เติบโตขึ้น และพระยาห์เวห์ได้ทรงจួយพระพรเขา²⁵ พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้ทรงเริ่มร่ำไห้เขาในมาเซเนห์ดาน ซึ่งอยู่ระหว่างเมืองโสราห์กับเมืองเอชกาโอะ

Chapter 14

¹แซมสันได้ลงไปยังเมืองทิมนาห์ และที่นั่นเขาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งเป็นบรรดานุตรหญิงของคนฟิลิสเตีย² เมื่อเขากลับมา เขาได้บอกกับบิดาและมารดาของเขาว่า "ลูกได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งเป็นบรรดานุตรหญิงของคนฟิลิสเตียในเมืองทิมนาห์ บัดนี้ ขอเธอให้เป็นภรรยาของลูกเถิด"

³บิดากับมารดาของเขาพูดกับเขาว่า "ไม่มีผู้หญิงสักคนหนึ่งในบรรดานุตรหญิงของบรรดาญาติของเจ้า หรือในท่ามกลางชนชาติทั้งหมดของพวกเราแล้วหรือ? เจ้าจึงจะไปรับผู้หญิงจากคนฟิลิสเตียที่ไม่ได้เข้าสู่หนทางเป็นภรรยา" แซมสันจึงกล่าวกับบิดาของเขาว่า "ขอเธอให้ลูกเถิด เพราะเมื่อลูกเห็นเธอ ลูกพอใจเธอมาก"⁴ แต่บิดากับมารดาของเขาไม่ได้ทราบว่าเรื่องนี้ได้มาจากพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงประสงค์ที่จะสร้างความขัดแย้งกับคนฟิลิสเตีย (เพราะในเวลานั้น คนฟิลิสเตียกำลังปกครองอิสราเอลอยู่)

⁵แล้วแซมสันจึงลงไปยังเมืองทิมนาห์พร้อมกับบิดาและมารดาของเขา และพวกเขาได้มาถึงสวนองุ่นในเมืองทิมนาห์ และดูเถิด มีสิงโตหนุ่มตัวหนึ่งออกมาและคำรามใส่เขา⁶ ทันใดนั้น พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้มาสถิตเหนือเขา แล้วเขาได้ฉีกสิงโตตัวนั้นเหมือนอย่างฉีกลูกแพะด้วยมือเปล่า แต่เขาไม่ได้บอกบิดาและมารดาของเขาถึงสิ่งที่เขาได้ทำไป⁷ เขาจึงไปและพบกับผู้หญิงคนนั้น และเมื่อเขามองดูเธอ แซมสันก็ยังพอใจเธอมาก

⁸ไม่กี่วันต่อมา เมื่อเขากลับมาเพื่อแต่งงานกับเธอ เขาได้แวะไปดูซากสิงโตตัวนั้น และดูสิ มีฝูงผึ้งหนึ่งมาทำรังและมีน้ำผึ้งในซากสิงโตตัวนั้น⁹ เขาได้กวาดน้ำผึ้งนั้นไว้ในมือของเขา และเดินทางต่อไป เขาเดินไปกินไป เมื่อเขามาถึงที่ซึ่งบิดาและมารดาของเขาอยู่ เขาได้แบ่งน้ำผึ้งนั้นให้แก่พวกเขา และพวกเขาก็กิน แต่เขาไม่ได้บอกบิดามารดาว่าเขาได้นำน้ำผึ้งนั้นมาจากซากสิงโต

¹⁰บิดาของแซมสันได้ลงไปยังที่ซึ่งผู้หญิงคนนั้นอยู่ และแซมสันได้จัดงานเลี้ยงที่นั่น เพราะนี่เป็นธรรมเนียมของพวกชายหนุ่ม¹¹ ทันทีที่บรรดาญาติของเธอดูเห็นแซมสัน พวกเขา ก็พาเพื่อนของพวกเขามาสิบคนมาอยู่กับแซมสัน¹² แซมสันจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "ขอให้ข้าพเจ้าปราศจากพวกเจ้าสักข้อหนึ่งเถิด ถ้าคนใดในพวกเจ้าบอกคำตอบแก่ข้าได้ในระหว่างงานเลี้ยงเจ็ดวันนี้ ข้าจะมอบเสื้อคลุมผ้าป่านสามสิบตัวและเสื้อผ้าสามสิบชุด

¹³ แต่ถ้าพวกเจ้าบอกคำตอบแก่ข้าไม่ได้ พวกเจ้าจะต้องมอบเสื้อคลุมผ้าป่านสามสิบตัวและเสื้อผ้าสามสิบชุดให้แก่ข้า" พวกเขาจึงได้กล่าวกับแซมสันว่า "จงบอกคำปรีชาของเจ้าให้พวกเราฟังเถิด"¹⁴ แซมสันจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "มีของที่กินได้ออกมาจากตัวของผู้ที่กิน และมีของรสหวานออกมาจากตัวของผู้ที่แข็งแรง" แต่บรรดาแขกของเขาไม่สามารถหาคำตอบได้ในสามวัน¹⁵ ในวันที่สี่ พวกเขาจึงพบกับภรรยาของแซมสันว่า "จงหลอกส่อพ่อของเจ้า เพื่อให้เขาบอกคำตอบของคำปรีชาของเขามา มิฉะนั้น พวกเราจะเผาเจ้ากับบ้านของบิดาของเจ้าเสีย เจ้าได้เชิญพวกเราที่นี่ เพื่อที่จะทำให้เรายากจนหรือ?"

¹⁶ภรรยาของแซมสันจึงร้องให้ต่อหน้าเขา เธอกล่าวว่า "ทั้งหมดที่เธอทำเป็นการเกลียดฉัน เธอไม่ได้รักฉัน เธอได้บอกคำปรีชากับบางคนของชนชาติของฉัน แต่เธอไม่ได้บอกคำตอบนั้นแก่ฉัน" แซมสันจึงกล่าวกับเธอว่า "ดูสิ ถ้าฉันยังไม่ได้ออกพ่อหรือแม่ของฉัน แล้วฉันจะบอกเธอหรือ?"¹⁷ เธอได้ร้องไห้ตลอดเจ็ดวันที่ซึ่งเป็นวันเลี้ยงของพวกเขา พอถึงวันที่เจ็ดเขาก็ได้บอกคำตอบกับเธอเพราะเธอคาดคั้นเขามาก เธอจึงได้บอกกับพวกญาติของเธอ

¹⁸ก่อนถึงเวลาดวงอาทิตย์ตกดินในวันที่เจ็ด พวกผู้ชายชาวเมืองนั้นก็ได้กล่าวกับเขาว่า "มีอะไรหวานกว่าน้ำผึ้ง? มีอะไรแข็งแรงกว่าสิงโต?" แซมสันจึงได้กล่าวกับพวกเขาว่า "ถ้าพวกเจ้าไม่ได้ได้โดยวิธีนี้ พวกเจ้าก็จะหาคำตอบของคำปรีชาของข้าไม่ได้"¹⁹ แล้วทันใดนั้น พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้มาสถิตเหนือแซมสันด้วยพลัง เขาได้ลงไปยังเมืองอัสเคโลนและฆ่าชาวเมืองนั้นสามสิบคน เขาได้นำของที่รับจากพวกเขามา และเขาให้เสื้อผ้าของเหล่านั้นแก่พวกคนที่ตอบคำปรีชานั้นได้ เขาจึงขึ้นไปยังบ้านบิดาของเขาด้วยความเดือดดาล²⁰ ภรรยาของแซมสันก็ถูกยกให้กับเพื่อนของเขา

Chapter 15

¹หลายวันต่อมา ในช่วงฤดูเก็บเกี่ยวข้าวสาละ ซามสันได้นำลูกแพะตัวหนึ่งไปและออกไปเยี่ยมเยียนภรรยาของเขา เขาบอกกับตัวเองว่า "ข้าจะไปยังห้องของภรรยาของข้า" แต่บิดาของเธอก็จะไม่ยอมให้เขาเข้าไปข้างใน² บิดาของเธอกล่าวว่า "จริงๆ แล้ว ข้าคิดว่าเจ้าเกลียดชังเธอ ข้าจึงยกเธอให้กับเพื่อนของเจ้า น้องสาวของเธอก็สวยงามกว่าเธอไม่ใช่หรือ? จงรับเธอไปแทนเถิด"³ ซามสันจึงกล่าวกับพวกเขาวา "ตอนนี้ข้าก็ไม่ได้มีความผิดในเรื่องเกี่ยวกับคนฟิลิสเตียเมื่อข้าทำร้ายพวกเขา"

⁴ซามสันจึงออกไปและจับสุนัขจิ้งจอกมาสามร้อยตัว และเขาได้ผูกหางกับหางแต่ละคู่ติดกันไว้ แล้วเขาเอาคบเพลิงมาและผูกไว้ตรงกลางของหางแต่ละคู่⁵ เมื่อเขาได้จุดไฟคบเพลิงแล้ว เขาก็ปล่อยสุนัขจิ้งจอกเหล่านั้นเข้าไปในนาข้าวที่ตั้งรวงอยู่ของคนฟิลิสเตีย และพวกมันก็ทำให้ไฟติดทั้งฟ่อนข้าวและต้นข้าวที่ตั้งรวงอยู่ในทุ่งนา รวมทั้งสวนองุ่นและสวนมะกอก

⁶คนฟิลิสเตียจึงถามว่า "ใครได้ทำเช่นนี้?" มีคนบอกพวกเขาวา "ซามสันบุตรเขยของคนกิมนาห์ได้ทำเช่นนี้ เพราะคนกิมนาห์ได้เอาภรรยาของซามสันไปและยกเธอให้กับเพื่อนของเขา" แล้วคนฟิลิสเตียจึงได้ไปและเผาเธอและบิดาของเธอเสีย⁷ ซามสันกล่าวกับพวกเขาวา "ถ้านี้เป็นสิ่งที่พวกเจ้าทำ ข้าจะแก้แค้นพวกเจ้า และข้าจะไม่หยุดจนกว่าจะทำการแก้แค้นสำเร็จ"⁸ แล้วเขาก็เหวี่ยงคนเหล่านั้นออกเป็นชิ้นๆ ตัดส่วนสะโพกและต้นขาออกอย่างโหดเหี้ยม แล้วเขาก็ได้ลงไปและอาศัยอยู่ในถ้ำตรงหน้าผาเอตาม

⁹แล้วคนฟิลิสเตียจึงขึ้นมาและพวกเขาก็ได้เตรียมการเพื่อสู้รบในยูดาห์ และตั้งกองทัพของเขาในเลอี¹⁰ คนยูดาห์จึงถามว่า "ทำไมพวกท่านจึงยกมาสู้รบกับพวกเรา?" พวกเขาจึงตอบว่า "พวกเรายกมาสู้รบ เพื่อจะจับซามสัน และทำกับเขาอย่างที่เขาได้ทำกับพวกเรา"¹¹ แล้วคนยูดาห์สามร้อยคนจึงลงไปยังถ้ำตรงหน้าผาเอตาม และพวกเขากล่าวกับซามสันว่า "เจ้าไม่รู้หรือว่าคนฟิลิสเตียเป็นผู้ปกครองเหนือพวกเรา? เจ้าได้ทำอะไรกับพวกเราเช่นนี้? ซามสันจึงตอบพวกเขาวา "พวกเราได้ทำกับข้า และด้วยเหตุนี้ ข้าจึงได้ทำต่อพวกเขา"

¹²พวกเขาจึงกล่าวกับซามสันว่า "พวกเราลงมาเพื่อจับเจ้ามัดและมอบเจ้าไว้ในมือของคนฟิลิสเตีย" ซามสันกล่าวกับพวกเขาวา "จงสาบานกับข้าว่าพวกท่านจะไม่ประหารข้าเสียเอง"¹³ พวกเขาจึงกล่าวกับซามสันว่า "ไม่หรอก พวกเราจะมีเจ้าด้วยเชือกเท่านั้นและมอบเจ้าให้แก่พวกเขา เราสัญญาว่าเราจะไม่ฆ่าเจ้า" แล้วพวกเขาก็ได้จับซามสันมัดด้วยเชือกใหม่สองเส้น และได้นำเขาขึ้นมาจากถ้ำนั้น

¹⁴เมื่อซามสันมาถึงเมืองเลอี คนฟิลิสเตียจึงร้องตะโกนเข้ามาเมื่อพวกเขาได้พบซามสัน แล้วพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้เสด็จมาสถิตเหนือเขาด้วยพลัง เชือกที่มัดแขนของเขาก็คือเหมือนป่านที่ไหม้ไฟ และเชือกเหล่านั้นก็หลุดจากมือของเขา¹⁵ ซามสันพบกระดูกขากรรไกรลาที่ยังสดใหม่อันหนึ่ง และเขาได้หยิบมันขึ้นมา และได้ฆ่าคนหนึ่งพันคนด้วยขากรรไกรลาอันนั้น¹⁶ ซามสันกล่าวว่า "ด้วยขากรรไกรลา นี้ คนจำนวนมากกองซ้อนทับกัน ด้วยขากรรไกรลาอันนี้ ข้าได้ฆ่าคนหนึ่งพันคน"

¹⁷เมื่อซามสันกล่าวจบแล้ว เขาก็ได้โยนขากรรไกรลาทิ้งไป และเขาเรียกสถานที่นั้นว่ารามากเลอี¹⁸ ซามสันรู้สึกกระหายน้ำมาก และได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ว่า "พระองค์ได้ประทานชัยชนะอันใหญ่หลวงครั้งนี้ต่อผู้รับใช้ของพระองค์ แต่บัดนี้ ข้าพระองค์จะต้องตายด้วยความกระหายน้ำ และตกอยู่ในมือของพวกคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตหรือ?"¹⁹ พระเจ้าจึงทรงเปิดช่องที่อยู่ที่เมืองเลอีและน้ำได้ไหลออกมา เมื่อเขาได้ดื่ม กำลังของเขาก็ได้กลับคืนมาและฟื้นขึ้นขึ้น ดังนั้น เขาก็เรียกชื่อสถานที่นั้นว่าเอนหักโคร์ ซึ่งอยู่ที่เมืองเลอีจนถึงทุกวันนี้²⁰ ซามสันได้วิดิฉัยอิสราเอลในสมัยของคนฟิลิสเตียเป็นเวลาสี่สิบปี

Chapter 16

¹ซามสันได้ไปยังเมืองกาซา และเห็นโสเภณีคนหนึ่ง ที่นั่น แล้วเขาก็ไปหลับนอนกับนาง² มีคนบอกชาวกาซาว่า "ซามสันได้มาที่นี่แล้ว" ชาวกาซาจึงล้อมสถานที่นั้นไว้และแอบซ่อนตัวอยู่ พวกเขาข่มขอยซามสันอยู่ที่ประตูเมืองตลอดคืน พวกเขาอยู่กันเงียบๆ ตลอดทั้งคืน พวกเขาพูดกันว่า "ให้เราข่มขอยจนถึงรุ่งเช้า แล้วจากนั้นก็ให้พวกเราฆ่าเขาเสีย"³ ซามสันนอนอยู่บนที่นอนจนถึงเที่ยงคืน พอถึงเที่ยงคืนเขาก็ลุกขึ้น และเขาได้ยกประตูเมืองพร้อมกับเสาประตูทั้งสองต้นไป เขาได้ถอนเสาเหล่านั้นขึ้นมาจากพื้นดินพร้อมกับดาลประตูและทั้งหมด วางไว้บนบ่าของเขาและแบกขึ้นไปจนถึงยอดเขาที่อยู่ตรงหน้าภูเขาสโบน

⁴หลังจากเหตุการณ์นี้ ซามสันได้รักผู้หญิงคนหนึ่งอาศัยอยู่ในหุบเขาไซเรก ชื่อของนางคือเดลีลาห์⁵ พวกผู้ปกครองฟิลิสเตียได้ขึ้นมาหานาง และกล่าวกับนางว่า "จงหลอกล่อซามสันเพื่อให้รู้ว่ากำลังมหาศาลของเขามาจากไหน และทำอย่างไรพวกเราจะเอาชนะเขาได้ เพื่อเราจะจับมัดเขาได้ เพื่อที่จะทำให้เขาอับอาย จงทำเช่นนี้ และพวกเราแต่ละคนจะให้เงินเจ้า 1,100 แผ่น"

⁶แล้วเดลีลาห์จึงถามซามสันว่า "โปรดบอกฉันเถิดว่าเธอมีกำลังมหาศาลได้อย่างไร? ทำอย่างไรถึงจะควบคุมเธอได้?" ซามสันตอบนางว่า "ถ้าพวกเขามัดฉันด้วยสายธนูสก็ยังไม่แห้งเห็ดเส้น แล้วฉันก็จะหมดแรงและเป็นเหมือนกับผู้ชายคนอื่นๆ"⁷ แล้วพวกผู้ปกครองฟิลิสเตียจึงได้นำสายธนูสก็ยังไม่แห้งเห็ดเส้นมาให้เดลีลาห์ และนางก็ได้เอามามัดซามสันไว้⁸ ในขณะนั้น นางได้ให้พวกผู้ชายเหล่านั้นแอบซ่อนตัวอยู่ในห้องข้างในของนาง นางได้พูดกับเขาวา "ซามสัน คนฟิลิสเตียมาหาเธอแล้ว" แต่เขาก็ได้ทำให้สายธนูเหล่านั้นขาดออกจากกันเหมือนกับเส้นด้ายเมื่อถูกไฟ ดังนั้นความลับเกี่ยวกับกำลังของเขายังไม่ถูกเปิดเผย

¹⁰แล้วเดลีลาห์ก็ถามซามสันว่า "นี่เธอได้หลอกฉันและพูดโกหกกับฉัน โปรดบอกฉันเถิดว่า เธอมีกำลังมหาศาลได้อย่างไร?"¹¹ เขาตอบนางว่า "ถ้าพวกเขามัด

ฉันด้วยเชือกใหม่ที่ไม่เคยใช้งานมาก่อน ฉันก็จะหมดแรงและเป็นเหมือนกับผู้ชายคนอื่น ๆ"¹² ดังนั้นเดลีลาห์จึงได้เอาเชือกใหม่มามัดเขาไว้ และพูดกับเขาว่า "แซมสัน คนฟิลิสเตียขึ้นมามาหาเธอแล้ว" คนเหล่านั้นกำลังข่มขืนเธออยู่ในห้องชั้นใน แต่แซมสันได้ฉีกเชือกนั้นให้ขาดออกจากแขนของเขาเป็นเหมือนฉีกเส้นด้าย

¹³เดลีลาห์ถามแซมสันว่า "จนถึงเดี๋ยวนี้ เธอยังหลอกลวงฉัน และพูดโกหกกับฉัน ของบอกฉันว่าเธอมีกำลังมหาศาลได้อย่างไร" แซมสันได้ตอบนางว่า "ถ้าเธอเอาผมทั้งเจ็ดปอยของฉันทอกเข้ากับเส้นด้ายบนหูกทอผ้า แล้วตริ้งผมนั้นไว้กับหูกทอผ้านั้น ฉันก็จะเป็นเหมือนกับผู้ชายคนอื่น ๆ"¹⁴ ในขณะที่เขาได้นอนหลับอยู่นั้น เดลีลาห์ก็ได้ทอผมเจ็ดปอยของเขาเข้ากับเส้นด้ายบนหูกทอผ้าและตริ้งผมนั้นไว้ในหูกทอผ้า และนางได้พูดกับเขาว่า "แซมสัน คนฟิลิสเตียขึ้นมามาหาเธอแล้ว" เขาจึงได้ตื่นขึ้นจากหลับและดึงเส้นด้ายและเข็นออกมาจากหูกทอผ้านั้น

¹⁵นางได้กล่าวกับเขาว่า "เธอพูดได้อย่างไรว่า 'ฉันรักเธอ' ในเมื่อเธอไม่ได้บอกความลับของเธอกับฉัน? เธอได้หลอกฉันสามครั้งแล้ว และไม่ได้บอกฉันว่าเธอมีกำลังมหาศาลเช่นนี้ได้ได้อย่างไร"¹⁶ นางได้คาดคั้นเขาอยู่ทุกวันด้วยคำพูดของนาง และมีบั้งค้ำเขามากจนเขายากจะตาย¹⁷ ดังนั้นแซมสันจึงบอกนางทุกอย่าง และพูดกับนางว่า "ฉันไม่เคยให้มิดโคนตัดผมบนศีรษะของฉันเลย เพราะฉันเป็นนาศีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่ในครรภ์มารดาของฉัน ถ้าศีรษะฉันถูกโกนผมออก แล้วฉันก็จะหมดแรง และเป็นเหมือนกับผู้ชายคนอื่น ๆ ทุกคน"

¹⁸เมื่อเดลีลาห์ได้เห็นว่าเขาได้บอกความจริงทุกอย่างกับนางแล้ว นางก็ได้ใช้คนไปเรียกพวกผู้ปกครองฟิลิสเตียมา กล่าวว่า "จงขึ้นมาอีก เพราะเขาได้บอกฉันทุกอย่างแล้ว" แล้วพวกผู้ปกครองฟิลิสเตียก็ได้ขึ้นมาหานาง นำเงินติดมือมาด้วย¹⁹ นางทำให้เขาลับอยู่บนตักของนาง นางได้เรียกผู้ชายคนหนึ่งให้โกนผมทั้งเจ็ดปอยบนศีรษะของเขา และนางก็เริ่มทำให้เขามืดแรง เพราะกำลังของเขาได้หมดไปแล้ว²⁰ นางพูดว่า "แซมสัน คนฟิลิสเตียขึ้นมามาหาเธอแล้ว" เขาจึงตื่นขึ้นจากหลับและพูดว่า "ฉันจะออกไปเหมือนอย่างครั้งก่อนๆ และสลัดตัวเองให้หลุดไปได้" แต่เขาไม่รู้ว่า พระยาห์เวห์ได้ทรงจากเขาไปแล้ว

²¹คนฟิลิสเตียก็ได้จับแซมสันไป และควักดวงตาทั้งสองข้างของเขาออก พวกเขาพาแซมสันลงไปยังเมืองกาซา และล่ามเขาไว้ด้วยโซ่ทองสัมฤทธิ์ เขาได้ไม่แป้งอยู่ที่เรือนจำ²² แต่ผมของเขาก็เริ่มงอกออกมาอีก หลังจากที่ได้ถูกโกนออกไป²³ พวกผู้ปกครองฟิลิสเตียก็ได้มาชุมนุมกันเพื่อถวายเครื่องบูชาครั้งยิ่งใหญ่แด่พระดาโณน พระของพวกเข และพากันขึ้นชมยิตต์ พวกเขาพูดกันว่า "พระของพวกเราได้ชนะแซมสันศัตรูของเราแล้ว และได้ใส่เขาไว้ในอุ้งมือของเราแล้ว"

²⁴เมื่อประชาชนเห็นเขา พวกเขาก็สรรเสริญพระของพวกเข พวกเขาพูดกันว่า "พระของพวกเราได้ชนะศัตรูของพวกเราแล้ว และมอบเขาให้แก่พวกเรา ผู้ทำลายประเทศของเรา ผู้ที่ฆ่าพวกเราไปหลายคน"²⁵ เมื่อพวกเขากำลังเฉลิมฉลองกันอยู่นั้น พวกเขาพูดกันว่า "จงเรียกแซมสันมา เพื่อให้เขาทำให้พวกเราหัวเราะกัน" พวกเขาจึงเรียกแซมสันออกมาจากคุก และเขาก็ทำให้คนเหล่านั้นหัวเราะกัน พวกเขาได้ให้แซมสันยืนอยู่ระหว่างเสาสองต้น²⁶ แซมสันพูดกับเด็กชายที่อุ้งมือของเขาว่า "ขอให้เขาเสาะเหล่านั้นที่รองรับตึกนี้อยู่ เพื่อที่ข้าจะพังเสาเหล่านั้นได้"

²⁷ตึกนั้นเต็มไปด้วยผู้ชายและผู้หญิง พวกผู้ปกครองฟิลิสเตียทั้งหมดก็ได้อยู่ที่นั่น มีคนประมาณสามพันคนทั้งผู้ชายและผู้หญิงอยู่บนหลังคานั้น ที่กำลังมองดูขณะที่แซมสันได้ทำให้พวกเขาสนุกสนาน²⁸ แซมสันได้ร้องทูลพระยาห์เวห์ และกล่าวว่า "พระยาห์เวห์ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงประทานกำลังครั้งนี้อีกเพียงครั้งเดียว พระเจ้า เพื่อข้าพระองค์จะแก้แค้นคนฟิลิสเตียให้กับตาทั้งสองข้างของข้าพระองค์ในครั้งนี้เดียว"

²⁹แซมสันได้จับเสาตรงกลางสองต้นที่รองรับตึกนั้น และเขาได้ยันเสาทั้งสองต้นนั้น เสาหนึ่งอยู่ที่มือขวาของเขา และอีกเสาหนึ่งอยู่ที่มือซ้ายของเขา³⁰ แซมสันกล่าวว่า "ขอให้ข้าตายไปกับคนฟิลิสเตียเถิด" เขาก็เหยียดออกไปด้วยกำลังของเขา และตึกนั้นก็พังลงมากับพวกผู้ปกครองฟิลิสเตียและกับประชาชนทั้งหมดที่อยู่ในตึกนั้น ดังนั้น คนที่เขาฆ่าตอนที่เขายืนมีมากว่าคนเหล่านั้นที่เขาได้ฆ่าเมื่อตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่³¹ แล้วพี่น้องของเขาและครอบครัวของบิดาทั้งหมดก็ได้ลงมา พวกเขาได้นำร่างของแซมสันกลับไปและฝังเขาไว้ระหว่างเมืองโสราห์กับเมืองเอชกาโอลในที่ฝังศพของมาโนอาห์บิดาของเขา แซมสันได้รับมิถิฉัยอิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบปี

Chapter 17

¹มีชายคนหนึ่งชื่อไมคาห์² เขาพูดกับมารดาของเขาว่า "เงิน 1,100 แผ่นที่ถูกลักไปจากแม่ ซึ่งแม่ได้กล่าวคำสาปแช่งและลูกได้ยืมแล้ว ดูสิ ลูกมีเงินนั้นอยู่กับลูก ลูกได้ขโมยไปเอง" มารดาของเขาจึงกล่าวว่า "ลูกของแม่ ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรลูกเถิด"³ เขาได้คืนเงิน 1,100 แผ่นให้กับมารดาของเขา และมารดาของเขาจึงกล่าวว่า "แม่ได้แยกเงินนี้ไว้แด่พระยาห์เวห์ เพื่อให้ลูกของแม่จะกำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อโลหะต่างๆ ดังนั้นในเวลานี้ แม่จึงคืนเงินนี้ให้แก่ลูก"

⁴เมื่อเขาได้คืนเงินให้กับมารดาของเขาแล้ว มารดาของเขาก็ได้เอาเงินไปสองร้อยแผ่น และให้เงินนั้นแก่ช่างโลหะเพื่อทำให้เงินนั้นเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อโลหะต่างๆ และได้ตั้งสิ่งเหล่านั้นไว้ในบ้านของไมคาห์⁵ ไมคาห์คนนี้มีบ้านของรูปเคารพ และเขาได้ทำเอโฟดอันหนึ่งและบรรดาพระประจำบ้าน และเขาได้จ้างบุตรชายคนหนึ่งเป็นบรรดาบุตรชายของเขาให้เป็นปุโรหิตของเขา⁶ ในสมัยนั้น ยังไม่มีภักษัตริย์ในอิสราเอล และทุกคนก็ทำตามที่ตนเองเห็นชอบ

⁷ในขณะที่นั้น มีชายหนุ่มชาวเมืองเบรเลเฮมคนหนึ่งชื่อดาห์ จากตระกูลของเผ่ายูดาห์ ผู้ซึ่งเป็นคนเลว เขาได้พักอาศัยอยู่ที่นั่นเพื่อปฏิบัติหน้าที่ของเขาให้เสร็จสิ้น⁸ ชายคนนั้นได้ออกจากเมืองเบรเลเฮมในยูดาห์เพื่อไปหาที่พักอาศัย ขณะที่เขาเดินทางไป เขาก็ได้มาถึงบ้านของไมคาห์ในแดนเทือกเขาเอฟราอิม

⁹ไมคาห์กล่าวกับเขาว่า "ท่านมาจากไหน?" ชายคนนั้นตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนเลวจากเมืองเบรเลเฮมในยูดาห์ และข้าพเจ้ากำลังเที่ยวหาสถานที่ซึ่งข้าพเจ้าจะพักอาศัย"¹⁰ ไมคาห์จึงกล่าวกับเขาว่า "จงพักอยู่กับข้าพเจ้าเถิด มาเป็นบิดาและเป็นปุโรหิตให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้เงินท่านปีละสิบแผ่น ให้เสื้อผ้าชุดหนึ่งกับให้อาหารแก่ท่าน" ดังนั้น คนเลวคนนั้นจึงเข้าไปในบ้านของเขา

¹¹คนเลวีคนนั้นพอใจที่จะอาศัยอยู่กับชายนั้น และชายหนุ่มคนนั้นก็ได้เป็นเหมือนบุตรชายคนหนึ่งกับบุตรชายของมีคาห์¹²มีคาห์ได้แยกคนเลวีคนนั้นไว้ให้ปฏิบัติพิธีการต่างๆ และชายหนุ่มคนนั้นก็ได้เป็นปุโรหิตของเขา และอยู่ในบ้านของมีคาห์¹³แล้วมีคาห์กล่าวว่า "บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าพระยาห์เวห์จะทรงทำการดีแก่ข้าพเจ้า เพราะคนเลวีคนนี้ได้มาเป็นปุโรหิตของข้าพเจ้าแล้ว"

Chapter 18

¹ในสมัยนั้น ยังไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล พงศ์พันธุ์ของเผ่าดานกำลังแสวงหาเขตแดนเพื่ออยู่อาศัย เพราะจนถึงวันนั้น พวกเขายังไม่ได้มรดกใดๆ เลยจากท่ามกลางบรรดาเผ่าของอิสราเอล²คนเผ่าดานได้ส่งคนห้าคนจากจำนวนคนทั้งหมดในเผ่าของพวกเขาที่เป็นนักบวชที่ชำนาญการศึกษาจากโสราห์และจากเอชทาโอล เพื่อออกไปเดินเท้าสำรวจและตรวจดูแผ่นดินนั้น พวกเขาได้กล่าวกับคนเหล่านั้นว่า "จงไปและตรวจดูแผ่นดินนั้น" พวกเขาได้มายังแดนเทือกเขาเอเฟราอิม มาถึงบ้านของมีคาห์ และพวกเขาได้ค้างคืนอยู่ที่นั่น

³เมื่อพวกเขาอยู่ใกล้บ้านของมีคาห์ พวกเขาจึงได้ยินเสียงพูดของคนเลวีหนุ่มคนนั้นได้ ดังนั้น พวกเขาจึงได้หยุดแะและถามเขาว่า "ใครพาท่านมาที่นี่? ท่านมาทำอะไรในสถานที่นี้? ทำไมท่านจึงอยู่ที่นี่?"⁴เขาจึงตอบคนเหล่านั้นว่า "มีคาห์ได้ทำดังนี้แก่ข้าพเจ้า เขาได้จ้างข้าพเจ้าให้เป็นปุโรหิตของเขา"

⁵คนเหล่านั้นจึงกล่าวกับเขาว่า "ขอโปรดดูข้อคำปรึกษาจากพระเจ้า เพื่อพวกเราจะได้ทราบว่า การเดินทางที่เราทำลงไปนี้จะสำเร็จหรือไม่"⁶ปุโรหิตคนนั้นจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "จงไปโดยสันติเถิด พระยาห์เวห์จะทรงนำพวกท่านในทางที่พวกท่านจะไปนั้น"⁷แล้วผู้ชายทั้งห้าคนก็จากไป แล้วมายังเมืองลาอิช และพวกเขาได้เห็นว่าเป็นประชาชนในเมืองนั้นได้อาศัยกันอย่างปลอดภัย เหมือนอย่างที่เคยตอนอยู่กัน ที่อยู่อย่างสงบสุขและไร้กังวล ไม่มีใครมาขัดขวางหรือกดขี่พวกเขาเลยในแผ่นดินนั้น พวกเขาจึงอาศัยอยู่ห่างจากคนไชตอนและไม่เคยค้ากับใครเลย

⁸พวกเขาได้กลับไปยังเผ่าของพวกเขาในเมืองโสราห์และเมืองเอชทาโอล แล้วบรรดาญาติพี่น้องของพวกเขา ก็ถามว่า "พวกเจ้าได้พบอะไรบ้าง?"⁹พวกเขาจึงกล่าวว่า "มาเถิด ให้พวกเราไปโอบตักพวกเขา พวกเราได้เห็นแผ่นดินนั้นซึ่งเป็นแผ่นดินที่ดีมาก พวกท่านจะไม่ทำอะไรเลยหรือ?" อย่างรอช้าอยู่เลยที่จะไปโอบตักและยึดครองแผ่นดินนั้น¹⁰เมื่อพวกท่านไป พวกท่านจะพบกับประชาชนที่คิดว่าพวกเขาปลอดภัย และแผ่นดินนั้นกว้างขวาง พระเจ้าได้ประทานแผ่นดินนั้นแก่พวกท่านแล้ว ที่ซึ่งไม่ขาดแคลนอะไรเลยในแผ่นดินนั้น"

¹¹คนเผ่าดานหกร้อยคนจากเผ่าดานได้ถืออาวุธสงคราม ได้ออกเดินทางไปจากเมืองโสราห์และเมืองเอชทาโอล¹²พวกเขาขึ้นไปและตั้งค่ายที่ศิรียากเยอาริมในยูดาห์ นี่คือการที่ผู้คนเรียกสถานที่นั้นว่ามาฮาเนห์ดานจนถึงทุกวันนี้ เมืองนี้อยู่ทางด้านทิศตะวันตกของศิรียากเยอาริม¹³พวกเขาได้ยกออกจากที่นั่นไปยังแดนเทือกเขาเอเฟราอิม และมายังบ้านของมีคาห์

¹⁴แล้วผู้ชายทั้งห้าคนที่ไปสำรวจดินแดนของเมืองลาอิชได้กล่าวกับพวกญาติพี่น้องของพวกเขาว่า "พวกท่านรู้ไหมว่า ในบ้านเหล่านี้มีเอโฟด พระประจำบ้านต่างๆ รูปแกะสลัก และรูปหล่อโลหะ? ขอให้ตัดสินใจเสียเถิดว่าพวกท่านจะทำอะไร"¹⁵ดังนั้น พวกเขาจึงกลับไปที่นั่น และได้มายังบ้านของคนเลวีหนุ่มคนนั้นคือที่บ้านของมีคาห์ และคนเหล่านั้นได้ทักทายเขา¹⁶บัดนี้ คนดานที่ถืออาวุธสงครามหกร้อยคนก็ได้ยืนอยู่ที่ประตูทางเข้านั้น

¹⁷ผู้ชายทั้งห้าคนที่ได้ไปสำรวจแผ่นดินนั้นก็ไปที่นั่น และพวกเขาได้เอารูปแกะสลัก เอโฟด พระประจำบ้านต่างๆ และรูปหล่อโลหะไป ขณะที่ปุโรหิตคนนั้นยืนอยู่ข้างประตูที่เปิดอยู่กับคนหกร้อยคนที่ถืออาวุธสงคราม¹⁸ในขณะที่คนเหล่านี้ได้เข้าไปในบ้านของมีคาห์และได้เอารูปแกะสลัก เอโฟด บรรดาพระประจำบ้านต่างๆ และรูปหล่อโลหะไป ปุโรหิตคนนั้นได้กล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านกำลังทำอะไร?"

¹⁹พวกเขากล่าวกับปุโรหิตนั้นว่า "จงเขียนไว้ จงเอามือปิดปากของท่านและไปกับเรา และมาเป็นบิดาและปุโรหิตให้กับเรา การเป็นปุโรหิตให้กับบ้านของคนคนเดียว หรือการเป็นปุโรหิตของเผ่าซึ่งเป็นตระกูลหนึ่งของอิสราเอล อย่างไหนจะดีกว่ากันสำหรับท่าน?"²⁰ใจของปุโรหิตคนนั้นก็ยินดี เขาจึงเอาเอโฟด บรรดาพระประจำบ้านต่างๆ และรูปแกะสลักไปและตามคนเหล่านั้นไป

²¹ดังนั้น พวกเขาจึงหันกลับและออกไป พวกเขาให้พวกเด็กเล็กๆ พร้อมกับฝูงสัตว์และทรัพย์สินของพวกเขาอยู่ข้างหน้าพวกเขา²²เมื่อไปได้ไกลจากบ้านของมีคาห์ระยะหนึ่ง บรรดาคนที่อยู่ในบ้านเรือนใกล้บ้านของมีคาห์ก็ถูกเรียกออกมารวมตัวกัน และพวกเขาติดตามไปจนทันคนเผ่าดาน

²³พวกเขาร้องตะโกนเรียกคนเผ่าดาน และคนเผ่าดานจึงหันกลับมาและพูดกับมีคาห์ว่า "เจ้าได้เรียกคนพวกนี้มาทำไม?"²⁴มีคาห์จึงได้ตอบว่า "พวกเขาได้ขโมยพระต่างๆ ที่ข้าได้ทำ พวกเขาได้เอาปุโรหิตของข้าไป และพวกเขาก็กำลังจากไป ข้ายังมีอะไรเหลืออยู่เล่า? พวกเขาจะถามข้าได้อย่างไรว่า 'อะไรที่ทำความยุ่งยากให้แก่เจ้า?'"²⁵คนเผ่าดานจึงได้กล่าวว่า "เจ้าอย่าพูดอะไรให้พวกเราได้ยินอีก มิฉะนั้น มีบางคนที่กำลังโกรธมากก็จะทำร้ายเจ้า ทั้งเจ้าและครอบครัวของเจ้าก็จะถูกฆ่าเสีย"

²⁶แล้วคนเผ่าดานก็ได้ไปตามทางของพวกเขา เมื่อมีคาห์เห็นว่าคนเหล่านั้นมีกำลังมากกว่าเขามาก เขาก็หันกลับและกลับไปยังบ้านของเขา²⁷คนเผ่าดานยึดเอาสิ่งที่มีคาห์ได้ทำ พร้อมกับเอาปุโรหิตของเขาไป และพวกเขามายังเมืองลาอิช ไปยังประชาชนที่อยู่กันอย่างสงบสุขและไร้กังวล และพวกเขาก็ฆ่าคนเหล่านั้นด้วยดาบและเผาเมืองนั้น²⁸ไม่มีใครที่จะช่วยพวกเขา เพราะเมืองนั้นอยู่ไกลจากเมืองไชตอนมาก และพวกเขาก็ไม่เคยค้ากับใคร เมืองนี้เป็นหุบเขาที่อยู่ใกล้เบรเธโธบ คนดานได้สร้างเมืองนี้ขึ้นมาใหม่และได้อาศัยอยู่ที่นั่น

²⁹พวกเขาจึงตั้งชื่อเมืองนั้นว่าดาน ตามชื่อของดานที่เป็นบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้ซึ่งเป็นบุตรชายคนหนึ่งของอิสราเอล แต่เมืองนี้เคยมีชื่อว่าเมืองลาอิช³⁰คนเผ่าดานได้ตั้งรูปแกะสลักไว้สำหรับพวกเขาเอง โยนารานบุตรชายของเกอร์โซมบุตรของโมเสส เขาและบรรดานุตรของเขาได้เป็นปุโรหิตให้กับเผ่าของคน

เผ่าดานจนถึงสมัยที่แผ่นดินได้ตกเป็นเชลย³¹ ดังนั้น พวกเขายังได้มีมาตรการรูปแกะสลักของมีค่าที่เขาได้ทำขึ้นมาตลอดเวลาที่พระนิเวศของพระเจ้าอยู่ที่เมืองซีโลห์

Chapter 19

¹ในสมัยนั้น ในขณะที่ยังไม่มีการตรึงในอิสราเอล มีชายคนหนึ่งเป็นคนเลวที่ได้อาศัยอยู่ไม่นานในแดนไกลโพ้นในบริเวณเขตแดนเทือกเขาเอเฟราอิม เขาได้รับผู้หญิงคนหนึ่งจากเมืองเบรเลเฮมในยูดาห์มาเป็นภรรยาของเขา² แต่ภรรยาของเขาไม่ซื่อสัตย์ต่อเขา นางได้จากเขาไปและกลับไปยังบ้านบิดาของนางที่เมืองเบรเลเฮมในยูดาห์ นางได้พักอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสี่เดือน

³แล้วสามีของนางก็ลุกขึ้นและไปตามนางเพื่อจะชวนให้นางกลับมา คนรับใช้ของเขากับเขาและลาคู่หนึ่ง นางพาเขาเข้าไปในบ้านของบิดาของนาง เมื่อบิดาของหญิงสาวนั้นได้เห็นเขาก็ยินดีมาก⁴ พ่อตาของเขายังเป็นบิดาของหญิงสาวคนนั้น ก็เชิญชวนให้เขาพักอยู่ที่นั่นสามวัน พวกเขาได้กินและดื่ม และพวกเขาก็ค้างคืนที่นั่น

⁵ในวันที่สุด พวกเขาตื่นแต่เช้าและเขาได้เตรียมตัวที่จะไป แต่บิดาของหญิงสาวนั้นพูดกับบุตรเขยของเขาว่า "กินอาหารสักหน่อยให้มีกำลัง แล้วพวกเขาก็ค่อยไปกัน"⁶ ดังนั้นผู้ชายทั้งสองคนจึงนั่งลงกินและดื่มด้วยกัน จากนั้นบิดาของหญิงสาวคนนั้นจึงพูดว่า "ขอให้ค้างอีกสักคืนเถิดและทำให้มีกิบาน"⁷ เมื่อคนเลวลุกขึ้นจากไป บิดาของหญิงสาวคนนั้นก็กระซิบให้เขาอยู่ ดังนั้น เขาก็ได้เปลี่ยนแผนและค้างคืนที่นั่นอีก

⁸ในวันที่สุด เขาตื่นขึ้นแต่เช้าเพื่อจะไป แต่บิดาของหญิงสาวคนนั้นพูดว่า "พักเอาแรงอีกสักหน่อย และคอยจนกว่าจะถึงตอนบ่ายเถิด" ดังนั้น ชายทั้งสองคนจึงได้กินอาหาร⁹ เมื่อคนเลวและภรรยาของเขาและคนรับใช้ของเขาลุกขึ้นจะออกเดินทาง พ่อตาของเขายังเป็นบิดาของหญิงสาวคนนั้นได้พูดกับเขาว่า "ดูสิ ตอนนี้นี่ใกล้จะเย็นแล้ว ของพักที่นี้อีกสักคืน และทำให้มีกิบานเถิด พรุ่งนี้พวกเขาก็ตื่นแต่เช้าและกลับไปบ้านก็ได้"

¹⁰แต่คนเลวคนนั้นไม่ยอมค้างคืน เขาก็ลุกขึ้นและจากไป เขาได้ตรงไปยังเมืองเยบุส (นั่นคือเมืองเยรูซาเล็ม) เขามีลาที่ผูกอานคู่หนึ่ง และภรรยาของเขาได้อยู่กับเขา¹¹ เมื่อพวกเขายู่ใกล้เมืองเยบุส ก็เกือบจะหมดวันแล้ว และคนรับใช้ได้พูดกับนายของเขาว่า "มาเถิด ขอให้พวกเราไปแะที่เมืองของชาวเยบุส และค้างคืนในเมืองนั้นเถิด"

¹²นายของเขายังพูดกับเขาว่า "พวกเราจะไม่แะเข้าไปในเมืองของคนต่างชาติที่ไม่ใช่คนอิสราเอล พวกเราจะไม่แะไปเมืองกิเบอาห์"¹³ คนเลวคนนั้นพูดกับคนหนุ่มของเขาว่า "มาเถิด ให้เราไปยังที่เหล่านั้นสักแห่งหนึ่ง และค้างคืนในเมืองกิเบอาห์หรือเมืองรามาห์"

¹⁴ดังนั้น พวกเขายังเดินทางต่อไป และดวงอาทิตย์ตกแล้ว ในขณะที่พวกเขาใกล้มาถึงเมืองกิเบอาห์ ในเขตแดนของเบนยามิน¹⁵ พวกเขาได้แะที่นั่นเพื่อค้างคืนในเมืองกิเบอาห์ พวกเขาไปและนั่งลงที่ลานเมือง แต่ไม่มีใครพาพวกเขาไปค้างที่บ้านเลย

¹⁶แต่แล้วก็มีชายชราคนหนึ่งซึ่งกำลังกลับมาจากการทำงานในทุ่งนาเวลาเย็นนั้น เขามาจากแดนเทือกเขาเอเฟราอิม และเขาพักอยู่ในเมืองกิเบอาห์ได้ไม่นานนัก แต่พวกผู้ชายที่อาศัยอยู่ที่นั่นเป็นคนเบนยามิน¹⁷ เขาเงยหน้าขึ้นและเห็นคนเดินทางบนลานเมือง ชายชราคนนั้นจึงถามว่า "พวกท่านจะไปไหน? พวกท่านมาจากไหน?"¹⁸ คนเลวคนนั้นจึงตอบเขาว่า "พวกเรากำลังอยู่ระหว่างการเดินทางจากเมืองเบรเลเฮมในยูดาห์ไปยังแดนไกลโพ้นของแดนเทือกเขาเอเฟราอิม ที่ซึ่งข้าพเจ้าได้มาจากที่นั่น ข้าพเจ้าได้ไปที่เมืองเบรเลเฮมในยูดาห์ และข้าพเจ้ากำลังจะไปพระนิเวศของพระยาห์เวห์ แต่ไม่มีใครที่จะพาข้าพเจ้าเข้าไปในบ้านของเขาเลย

¹⁹พวกเราไม่มีฟางและอาหารสำหรับลาของพวกเรา และมีอาหารและเหล้าองุ่นสำหรับข้าพเจ้าและสาวใช้ของท่านที่นี่ และสำหรับคนหนุ่มคนนี้นี้กับคนรับใช้ของท่านด้วย พวกเราไม่ขาดสิ่งใดเลย"²⁰ ชายชราคนนั้นจึงกล่าวต้อนรับพวกเขาว่า "ขอสันติสุขจงมีแก่พวกท่านเถิด ข้าพเจ้าจะดูแลในสิ่งที่พวกท่านต้องการทั้งหมด เพียงแต่อย่าค้างคืนที่ลานเมืองนี้เลย"²¹ ดังนั้นชายคนนั้นจึงพาคนเลวเข้าไปที่บ้านของเขา และให้อาหารแก่ลาเหล่านั้น พวกเขาล้างเท้าของตน และได้กินและดื่ม

²²ขณะที่พวกเขากำลังเพลิดเพลินใจอยู่นั้น พวกผู้ชายชาวเมืองนั้นที่เป็นพวกอันธพาลก็ได้มาล้อมบ้านหลังนั้น และทุบประตู พวกเขาพูดกับชายชราคนที่เป็นเจ้าของบ้านหลังนั้นว่า "จงนำผู้ชายที่เข้าไปในบ้านของเจ้าออกมา เพื่อเราจะร่วมรักกับเขา"²³ ชายชราคนนั้นที่เป็นเจ้าของบ้านได้ออกไปหาพวกเขาและพูดกับพวกเขาว่า "อย่าเลย พี่น้องของข้า ขออย่าทำสิ่งชั่วร้ายนี้เลย เพราะชายคนนี้เป็นแขกในบ้านของข้า อย่าทำสิ่งที่ชั่วร้ายนี้เลย

²⁴นี่แะ ลูกสาวพรหมจารีของข้ากับภรรยาของเขาอยู่ที่นี้ ขอให้ข้าพเจ้าพาพวกนางออกมาในตอนนี จงข่มขืนพวกนางและทำกับพวกนางตามใจชอบ แต่อย่าทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนั้นกับผู้ชายคนนี้เลย"²⁵ แต่ผู้ชายพวกนั้นไม่ฟังเสียงเขา คนเลวคนนั้นจึงจับภรรยาของเขาและพานางออกมาให้พวกเขา พวกเขาได้จับนางไป ข่มขืนนาง และทำกรณกับนางตลอดทั้งคืน และพอถึงรุ่งเช้า พวกเขาได้ปล่อยนางไป²⁶ ตอนรุ่งเช้า ผู้หญิงคนนั้นได้มาและนางได้ลี้ภัยที่ประตูบ้านของชายคนนั้นที่นายของนางพักอาศัยอยู่ และนางนอนอยู่ที่นั่นจนสว่าง

²⁷นายของนางได้ลุกขึ้นในตอนเช้า เขาเปิดประตูบ้านและออกไปเพื่อจะตามเส้นทางของเขา เขาได้เห็นภรรยาของเขาอนอนอยู่ที่ประตูนั้น มือของนางอยู่ที่ธรณีประตู²⁸ คนเลวคนนั้นจึงพูดกับนางว่า "ลุกขึ้น ให้เราไปกันเถิด" แต่ไม่มีคำตอบใดๆ เขาก็เอนางขึ้นบนหลังลา และชายคนนั้นก็ออกเดินทางกลับบ้าน

²⁹เมื่อคนเลวคนนั้นมาถึงบ้านของเขา เขาก็ได้เอามิดมา และเขาได้จับตัวภรรยาของเขา และหันศพนาง ตัดแขนตัดขาออกเป็นสิบสองท่อน แล้วได้

ส่งก่อนเหล่านั้นไปทั่วทุกแห่งในอิสราเอล³⁰ คนทั้งปวงที่ได้เห็นสิ่งนี้ได้กล่าวว่า "เรื่องอย่างนี้ไม่เคยมีใครทำกันหรือได้พบเห็นตั้งแต่วันที่คนอิสราเอลได้ขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ จงตรึกตรองเกี่ยวกับเรื่องนี้ ของงให้คำแนะนํารเรา ขอบอกเราว่าจะทำอย่างไร"

Chapter 20

¹แล้วคนอิสราเอลทั้งหมดตั้งแต่แดนจนถึงเบเออร์เซบาที่ออกมาพร้อมกับเป็นใจเดียว รวมทั้งแผ่นดินกิเลอาดก็ออกมาด้วย และพวกเขาได้มาประชุมกันต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่เมืองมิสปาห์² พวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลทั้งหมด จากทุกเผ่าของอิสราเอล ก็มาปรากฏตัวในที่ประชุมของประชากรของพระเจ้าที่เป็นทหารราบ 400,000 คน ผู้ที่พร้อมที่จะสู้รบด้วยดาบ

³ในขณะที่นั้น คนเบนยามินได้ยินว่าคนอิสราเอลได้ยกขึ้นไปในเมืองมิสปาห์ คนอิสราเอลถามว่า "จงบอกเราว่าเรื่องที่ชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร?"⁴คนเลวีคนนั้นที่เป็นสามีของผู้หญิงที่ได้ถูกฆ่าตบว่า "ข้าพเจ้าได้มายังเมืองกิเบอาห์ในเขตแดนที่เป็นของเบนยามิน ทั้งข้าพเจ้ากับภรรยาของข้าพเจ้าได้ค้างคืนที่นั่น⁵ ในระหว่างคืนนั้น พวกผู้นำของกิเบอาห์ได้บุกเข้ามาหาข้าพเจ้า ได้ล้อมบ้านนั้น และหมายจะฆ่าข้าพเจ้า พวกเขาได้จับตัวภรรยาของข้าพเจ้าไปและชำรุดนาง แล้วนางก็ตาย

⁶ข้าพเจ้าจึงได้นำภรรยาของข้าพเจ้าไป และหันศพนางเป็นก่อนๆ แล้วส่งไปยังพวกเขาในแต่ละเขตแดนที่เป็นมรดกของอิสราเอล เพราะพวกเขาได้ทำเรื่องที่ชั่วร้ายและโหดเหี้ยมเช่นนั้นในอิสราเอล⁷ บัดนี้ ท่านคนอิสราเอลทั้งปวง ของงให้คำแนะนํารและคำปรึกษาแก่กันที่นี่เกิด"⁸ พวกเขาทุกคนก็ลุกขึ้นพร้อมกันเป็นใจเดียว และพวกเขาได้กล่าวว่า "ไม่มีใครในพวกเราที่จะกลับไปยังถิ่นท่งของเขา ไม่มีใครสักคนจะกลับไปบ้านของเขา

⁹แต่นี่คือสิ่งที่พวกเราจะทำกับเมืองกิเบอาห์เดี๋ยวนี้ พวกเราจะสู้รบกับเมืองนั้นตามที่ฉลากได้นำเรา¹⁰ พวกเราจะเลือกคนสิบคนจากหนึ่งร้อยคนจากทั่วทุกเผ่าของอิสราเอล และหนึ่งร้อยคนจากหนึ่งพันคน และหนึ่งพันคนจากหนึ่งหมื่นคน เพื่อไปจัดหาเสบียงสำหรับคนเหล่านี้ เพื่อตอนที่พวกเขามาถึงเมืองกิเบอาห์ในเบนยามิน พวกเราจะลงโทษคนเหล่านั้นสำหรับความชั่วร้ายที่พวกเขาได้ทำในอิสราเอล"

¹¹ดังนั้น พวกทหารของอิสราเอลทั้งหมดก็ได้รวมตัวกันออกไปสู้รบกับเมืองนั้นเป็นใจเดียวกัน¹² เผ่าต่างๆ ของอิสราเอลได้ส่งคนเหล่านั้นไปทั่วเผ่าเบนยามินทั้งหมด ได้กล่าวว่า "พวกเจ้าได้ทำเรื่องที่ชั่วร้ายอะไรเช่นนี้?"¹³ ด้วยเหตุนี้ จึงส่งพวกคนกิเบอาห์ที่ชั่วร้ายนั้นมาให้เรา เพื่อพวกเราจะประหารพวกเขาเสีย และเพื่อพวกเราจะเอาความชั่วร้ายทั้งสิ้นนี้ออกไปจากอิสราเอล" แต่คนเบนยามินไม่ฟังเสียงคนอิสราเอลพี่น้องของพวกเขา

¹⁴แล้วคนเบนยามินได้ออกมาจากเมืองต่างๆ มารวมตัวกันที่เมืองกิเบอาห์ เพื่อเตรียมพร้อมที่จะสู้รบกับคนอิสราเอล¹⁵ คนเบนยามินได้พากันมาจากเมืองต่างๆ ของพวกเขาเพื่อที่จะสู้รบในวันนั้นเป็นทหารจำนวนสองหมื่นหกพันคนที่ชำนาญในการสู้รบด้วยดาบ ยิ่งกว่านั้น ยังมีคนอีกเจ็ดร้อยคนที่เป็นคนที่ได้คัดเลือกมาจากชาวกิเบอาห์เพิ่มเข้ามาด้วย¹⁶ ท่ามกลางทหารเหล่านี้มีคนเจ็ดร้อยคนที่ถูกคัดเลือกมาที่ถนัดมือซ้าย แต่ละคนสามารถเหวี่ยงก้อนหินให้ถูกเส้นผมได้โดยไม่พลาดเลย

¹⁷คนอิสราเอล ไม่มีบรรณจำนวนที่มาจากเบนยามิน มีจำนวน 400,000 คนที่ชำนาญในการสู้รบด้วยดาบ คนทั้งหมดเหล่านี้ล้วนเป็นนักรบ¹⁸ คนอิสราเอลได้ลุกขึ้น แล้วขึ้นไปในเมืองเบธเอล และทูลขอคำปรึกษาจากพระเจ้า พวกเขาทูลถามว่า "ใครจะไปสู้รบกับคนเบนยามินเพื่อพวกข้าพระองค์ก่อน?" พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "ยูดาห์จะไปสู้รบก่อน"

¹⁹คนอิสราเอลตื่นขึ้นในเวลาเช้า และพวกเขาได้ย้ายค่ายของพวกเขาไปยังใกล้เมืองกิเบอาห์²⁰ คนอิสราเอลออกไปสู้รบกับคนเบนยามิน พวกเขาจัดทัพรบต่อสู้กับคนเหล่านั้นที่เมืองกิเบอาห์²¹ คนเบนยามินออกมาจากเมืองกิเบอาห์ และพวกเขาฆ่าทหารของกองทัพอิสราเอลตายไปสองหมื่นสองพันคนในวันนั้น

²²แต่คนอิสราเอลต่างก็ได้เสริมกำลังกัน และพวกเขาจัดแนวรบในที่เดิมที่พวกเขาได้วางตำแหน่งไว้ในวันแรก²³ แล้วคนอิสราเอลได้ขึ้นไปและพวกเขาร้องไห้คร่ำครวญต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์จนถึงตอนเย็น พวกเขาแสวงหาการทรงนำจากพระยาห์เวห์ พวกเขาทูลถามว่า "พวกข้าพระองค์ควรจะออกไปสู้รบกับคนเบนยามินพี่น้องของพวกข้าพระองค์อีกหรือไม่?" พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "จงไปสู้รบกับพวกเขาเถิด"²⁴ ดังนั้นคนอิสราเอลจึงได้ไปสู้รบกับพวกทหารของเบนยามินในวันที่สอง

²⁵ในวันที่สอง คนเบนยามินได้ออกไปจากเมืองกิเบอาห์เพื่อสู้รบกับคนอิสราเอลอีก และพวกเขาได้ฆ่าคนอิสราเอลไปหนึ่งหมื่นแปดพันคน ซึ่งทุกคนล้วนเป็นคนที่ชำนาญในการต่อสู้ด้วยดาบ²⁶ แล้วพวกทหารทั้งหมดของอิสราเอล และประชาชนทั้งหมดจึงขึ้นไปยังเมืองเบธเอลและร้องไห้คร่ำครวญ และที่นั่นพวกเขาได้บ่งลงต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และพวกเขาดออาหารจนถึงเวลาเย็น และถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์

²⁷คนอิสราเอลทูลถามพระยาห์เวห์ เพราะหีบแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าได้อยู่ที่นั่นในสมัยนั้น²⁸ และฟื้นฟูบุตรชายของเอเลอาซาร์ผู้เป็นบุตรชายของอาโรนกำลังปรนนิบัติรับใช้ต่อหน้าหีบนั้นในสมัยนั้น "พวกข้าพระองค์ควรจะออกไปสู้รบกับคนเบนยามินพี่น้องของพวกข้าพระองค์อีกครั้งหรือว่าควรจะหยุด? พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "จงสู้รบเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้ เราจะช่วยพวกเจ้าให้ชนะพวกเขา"²⁹ ดังนั้นคนอิสราเอลจึงได้จัดคนไว้ในที่ซ่อนต่างๆ รอบเมืองกิเบอาห์

³⁰คนอิสราเอลได้สู้รบกับคนเบนยามินเป็นวันที่สาม พวกเขาจัดแนวรบสู้รบกับเมืองกิเบอาห์เหมือนกับที่พวกเขาได้ทำคราวก่อน³¹ คนเบนยามินได้ออกไปและต่อสู้กับคนเหล่านั้น และพวกเขาได้ถูกปล่อยออกไปให้ห่างจากเมืองนั้น พวกเขาได้เริ่มฆ่าคนอิสราเอลไปบ้าง มีคนอิสราเอลประมาณสามสิบคนที่ตายในที่โล่งและตามถนน ถนนสายหนึ่งขึ้นไปยังเมืองเบธเอล และอีกสายหนึ่งไปยังเมืองกิเบอาห์

³²แล้วคนเบนยามินจึงกล่าวว่า "พวกเราพ่ายแพ้แล้ว พวกเขากำลังหนีจากพวกเราเหมือนกับครั้งก่อน" แต่พวกทหารของอิสราเอลกล่าวว่า "ให้พวกเรา

วังถอยออกมา และล่อพวกเขาให้ออกมาจากเมืองมายังถนนนั้น³³ คนอิสราเอลทั้งหมดได้ลุกขึ้นออกมาจากที่ต่างๆ ของพวกเขาและจัดแถวรบของตนที่บาอัลทามาร์ แล้วพวกเขากหารอิสราเอลที่กำลังชุมนุมอยู่ในที่ซ่อนต่างๆ ก็ได้วิ่งออกมาจากที่ของพวกเขาจากมาอาเรห์กิเบอาห์

³⁴มีคนที่ได้ถูกคัดเลือกมาจากคนอิสราเอลทั้งหมดหนึ่งหมื่นคนได้ออกมาสู้รบกับเมืองกิเบอาห์ และการต่อสู้ก็ดุเดือดมาก แต่คนเบนยามินไม่ได้รู้ถึงความพินาศได้ใกล้มาถึงพวกเขาแล้ว³⁵ พระยาห์เวห์ทรงทำให้คนเบนยามินพ่ายแพ้ไปต่อหน้าคนอิสราเอล ในวันนั้น พวกทหารของคนอิสราเอลได้ฆ่าคนเบนยามินไป 25,100 คน คนที่ตายไปทั้งหมดนี้ล้วนเป็นพวกคนที่ชำนาญการต่อสู้ด้วยดาบ

³⁶ดังนั้นพวกทหารของคนเบนยามินเห็นว่าพวกเขาได้พ่ายแพ้แล้ว คนอิสราเอลได้ทำเป็นล่าถอยคนเบนยามินเพราะพวกเขาได้วางพวกคนทั้งหลายขุมไว้ในนอกเมืองกิเบอาห์³⁷ แล้วพวกคนที่ชุมนุมอยู่ที่ได้ลุกขึ้นและรับมา พวกเขารับวิ่งเข้าไปในเมืองกิเบอาห์ และพวกเขาย่ำทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้นด้วยดาบ

³⁸พวกทหารอิสราเอลกับพวกคนที่ชุมนุมอยู่ในที่ซ่อนได้นัดกันด้วยการทำสัญญาณที่เป็นกลุ่มควันขนาดใหญ่ที่จะขึ้นมาจากเมืองนั้น³⁹ เมื่อมีการส่งสัญญาณนั้น พวกทหารอิสราเอลก็จะหันกลับจากการสู้รบ เนื่องจากคนเบนยามินได้เริ่มโจมตี และพวกเขาได้ฆ่าคนอิสราเอลไปประมาณสามสิบคน พวกเขาพูดกันว่า "แน่ทีเดียวว่าพวกเขาได้พ่ายแพ้ต่อหน้าเราแล้ว เหมือนอย่างการสู้รบครั้งก่อน"⁴⁰ แต่เมื่อควันไฟได้พุ่งขึ้นจากเมืองนั้น คนเบนยามินก็หันมาและเห็นควันไฟได้พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้ามาจากทั่วทั้งเมืองนั้น

⁴¹แล้วคนอิสราเอลก็ได้หันกลับมาสู้รบกับพวกเขา คนเบนยามินหวาดกลัวมาก เพราะพวกเขาเห็นว่าความพินาศได้มาเหนือพวกเขาแล้ว⁴² ดังนั้น พวกเขาจึงวิ่งหนีไปจากคนอิสราเอลโดยหนีไปตามทางที่ยังถึงถิ่นทุรกันดาร แต่การสู้รบก็ยังตามไปทันพวกเขา พวกทหารของอิสราเอลได้ออกมาจากเมืองเหล่านั้น และฆ่าพวกเขาในที่พวกเขาหนีอยู่

⁴³พวกเขาได้ล่อคนเบนยามินไว้ และไล่ตามพวกเขาไป และเหยียบย่ำพวกเขาที่เมืองโนฮาห์ ตลอดทางไปจนถึงด้านทิศตะวันออกของกิเบอาห์⁴⁴ คนเบนยามินได้ตายไปหนึ่งหมื่นแปดพันคน ซึ่งทุกคนล้วนเป็นนักรบที่มีชื่อเสียงในการสู้รบ

⁴⁵พวกเขากลับมาและหนีตรงไปยังถิ่นทุรกันดารที่ศิลาแห่งริมโมน คนอิสราเอลได้ฆ่าคนเบนยามินมากกว่าห้าพันคนไปตามถนนนั้น พวกเขายังคงไล่ตามคนเบนยามิน กำลังตามพวกเขาไปอย่างกระชั้นชิดตลอดทางไปยังเมืองกิโดม และที่นั่นพวกเขาได้ฆ่าคนมากกว่าสองพันคน⁴⁶ พวกทหารของคนเบนยามินทั้งหมดล้มลงในวันนั้นสองหมื่นห้าพันคน ซึ่งเป็นคนที่ชำนาญการต่อสู้ด้วยดาบ พวกเขาทุกคนล้วนมีชื่อเสียงในการสู้รบ

⁴⁷แต่มีทหารร้อยคนได้หันกลับไปและหนีไปยังถิ่นทุรกันดาร ตรงไปยังศิลาแห่งริมโมน พวกเขาได้อาศัยอยู่ที่ศิลาแห่งริมโมนเป็นเวลาสี่เดือน⁴⁸ พวกทหารของอิสราเอลได้กลับมาสู้รบกับคนเบนยามิน โจมตี และฆ่าพวกเขาทั่วทั้งเมือง ไม่ว่าจะเป็นฝูงสัตว์ และทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้พบ พวกเขาเผาทุกหัวเมืองที่อยู่ในเส้นทางของพวกเขาด้วย

Chapter 21

¹ในตอนนั้น คนอิสราเอลได้ทำสัญญากันที่เมืองมิสปาห์ว่า "ไม่มีใครในพวกเราจะยกบุตรหญิงของเขาให้แต่งงานกับคนเบนยามิน"² แล้วประชาชนก็ไปยังเมืองเบธเอล และนั่งลงที่นั่นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์จนถึงเวลาเย็น และพวกเขาร้องไห้เสียงดังอย่างขมขื่น³ พวกเขาร้องทูลว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทำไมเหตุการณ์นี้จึงได้เกิดขึ้นกับอิสราเอล ที่เผ่าหนึ่งของบรรดาเผ่าของพวกเราจะขาดหายไปในวันนี้?"⁴ วันรุ่งขึ้น ประชาชนได้ตื่นขึ้นแต่เช้า และสร้างแท่นบูชาที่นั่น และถวายเครื่องเผาบูชากับสันติบูชา

⁵คนอิสราเอลกล่าวว่า "เผ่าใดในบรรดาเผ่าของอิสราเอลที่ไม่ได้ขึ้นมาประชุมต่อพระยาห์เวห์?" เพราะพวกเขาได้ทำสัญญาที่สำคัญเกี่ยวกับคนใดก็ตามที่ไม่ได้ขึ้นมาเฝ้าพระยาห์เวห์ที่เมืองมิสปาห์ พวกเขากล่าวว่า "เขาจะถูกประหารชีวิตแน่นอน"⁶ คนอิสราเอลมีความสงสารต่อเบนยามินพี่น้องของพวกเขา พวกเขากล่าวว่า "ในวันนี้ เผ่าหนึ่งได้ถูกตัดออกจากอิสราเอล ใครจะจัดหาคธรรยาให้กับคนเหล่านั้นที่เหลืออยู่ เนื่องจากพวกเราได้ทำสัญญาต่อพระยาห์เวห์ว่า พวกเราจะไม่ยอมให้คนใดในพวกเราแต่งงานกับบรรดานุตรหญิงของพวกเขา?"

⁸พวกเขากล่าวว่า "เผ่าใดในบรรดาเผ่าของอิสราเอลที่ไม่ได้ขึ้นมาเฝ้าพระยาห์เวห์ที่เมืองมิสปาห์?" ซึ่งได้พบว่าไม่มีใครจากยาเบซกิเลอาดที่มาประชุมเลย⁹ เพราะเมื่อได้จัดประชาชนให้เป็นระเบียบแล้ว ดูเถิด ไม่มีชาวเมืองยาเบซกิเลอาดอยู่ที่นั่นเลย¹⁰ ชุมชนจึงส่งพวกคนกล้าหาญที่สุดของพวกเขาออกไปหนึ่งหมื่นสองพันคน พร้อมกับคำสั่งให้ไปยังยาเบซกิเลอาด และโจมตีพวกเขาและฆ่าพวกเขา ไม่เว้นแม้แต่พวกผู้หญิงและเด็ก¹¹ "จงทำดังนี้ พวกเจ้าต้องฆ่าผู้ชายทุกคน และผู้หญิงทุกคนที่ได้หลับนอนกับผู้ชายแล้ว"

¹²คนเหล่านั้นพบว่าท่ามกลางคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในยาเบซกิเลอาด มีพวกหญิงสาวที่ไม่เคยหลับนอนกับผู้ชายสี่ร้อยคน และพวกเขาก็ได้นำพวกนางกลับมายังค่ายที่เมืองซีโลห์ ในคานาอัน¹³ ชุมชนทั้งหมดได้ส่งสารไป และบอกคนเบนยามินที่อยู่ที่ศิลาแห่งริมโมนว่าคนอิสราเอลได้ส่งศึกพวกเขาแล้ว

¹⁴คนเบนยามินได้กลับมาในเวลาอัน และพวกเขาก็ได้รับมอบพวกผู้หญิงชาวยาเบซกิเลอาด แต่ก็มีพวกผู้หญิงไม่เพียงพอสำหรับพวกเขาทั้งหมด¹⁵ ประชาชนจึงเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคนเบนยามิน เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้เกิดการแบ่งแยกระหว่างเผ่าของอิสราเอล

¹⁶แล้วพวกผู้นำของชุมชนกล่าวว่า "พวกเราจัดหาคธรรยาให้กับคนเบนยามินที่เหลืออยู่ได้อย่างไร เนื่องจากพวกผู้หญิงเบนยามินได้ถูกฆ่าตายหมดแล้ว?"¹⁷ พวกเขาว่า "ต้องมีมรดกให้กับคนเบนยามินที่รอดตาย เพื่อไม่ให้เผ่าหนึ่งถูกทำลายไปจากอิสราเอล"¹⁸ พวกเขาไม่สามารถยกบรรดานุตรหญิงของพวกเขาให้เป็นภรรยาของพวกเขาได้ เพราะคนอิสราเอลได้ทำสัญญาไว้แล้วว่า 'คนใดที่ยกบุตรหญิงให้เป็นภรรยาแก่คนเบนยามิน จงถูกสาปแช่ง'

¹⁹ ดังนั้น พวกเขายังกล่าวว่า "พวกท่านรู้ว่ามีการเสด็จลงมาของพระยาห์เวห์ทุกปีในเมืองซีโหล (ที่อยู่ทางทิศเหนือของเมืองเบรเลอ ทางทิศตะวันออกของถนนที่ขึ้นไปจากเมืองเบรเลอไปถึงเมืองเซเคม และทางทิศใต้ของเมืองเลโอนาคี)"²⁰ พวกเขาได้สั่งคนเบนยามินว่า "จงไปแอบซ่อนอยู่ในส่วนนี้"²¹ คอยเฝ้าดูอยู่ เมื่อพวกหญิงสาวชาวซีโหลออกมาเดินรำ แล้วจงรับวิ่งออกมาจากสวนองุ่น และพวกเจ้าแต่ละคนก็จงดูพวกหญิงสาวชาวซีโหลมาเป็นภรรยา แล้วกลับไปยังแผ่นดินเบนยามิน

²² เมื่อพวกบิดาหรือพี่น้องของพวกนางมาประท้วงต่อพวกเรา พวกเราก็ตกลงกับพวกนางว่า 'ขอจงแสดงความกรุณาต่อพวกเราเถิด ขอโปรดยอมให้พวกนางอยู่ เพราะพวกเราไม่ได้ให้ภรรยาแก่แต่ละคนในเวลาสงคราม เนื่องจากพวกท่านไม่ได้มอบบรรดานุตรหญิงของพวกท่านให้แก่พวกเรา พวกท่านก็จะไม่มีความผิด'"²³ คนเบนยามินก็ทำตามดังนั้น พวกเขาก็ได้ภรรยาไปตามจำนวนที่พวกเขาต้องการจากพวกหญิงสาวที่กำลังเดินรำอยู่ และพวกเขาได้ดูพวกนางมาเป็นภรรยาของพวกเรา พวกเขาก็กลับไปยังสถานที่แห่งมรดกของพวกเขา พวกเขาส่งเมืองต่างๆ ขึ้นมาใหม่และอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น

²⁴ แล้วคนอิสราเอลก็ออกไปจากสถานที่นั้น แล้วกลับไปบ้าน ต่างคนก็ไปยังเฝ้าและตระกูลของตน และต่างคนก็กลับไปยังที่ซึ่งเป็นมรดกของตน²⁵ ในสมัยนั้นยังไม่มีภักดิ์ในอิสราเอล ทุกคนจึงได้ทำตามที่ตนเองเห็นชอบ

RUTH

Chapter 1

¹ ในสมัยเมื่อผู้วินิจฉัยปกครองอยู่นั้น มีการกันดารอาหารเกิดขึ้นในแผ่นดิน และมีชายคนหนึ่งจากเบรเลอในเขตยูดาห์ได้ไปที่แผ่นดินโมอับพร้อมกับภรรยาและบุตรชายสองคนของเขา² ชายคนนี้ชื่อว่าเอลีเมเลค ภรรยาของเขาชื่อว่านาโอมี และบุตรชายทั้งสองของเขาชื่อว่า มาห์โลน และคีลีโอน พวกเขาเป็นคน เอฟราธาห์จากเบรเลอในเขตยูดาห์ พวกเขามาถึงแผ่นดินโมอับและอาศัยอยู่ที่นั่น

³ แล้วเอลีเมเลคผู้เป็นสามีของนาโอมีก็เสียชีวิต และเธอถูกทิ้งให้อยู่กับบุตรชายสองคน⁴ บุตรเหล่านี้ได้หญิงโมอับมาเป็นภรรยา คนหนึ่งชื่อว่าโอรปาห์ และอีกคนหนึ่งชื่อว่ารูธ พวกเขอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาประมาณสิบปี⁵ แล้วทั้งมาห์โลนและคีลีโอนก็เสียชีวิต เหลือไว้แต่นาโอมี โดยปราศจากสามีและบุตรชายทั้งสองคนของเธอ

⁶ แล้วนาโอมีจึงตัดสินใจออกจากโมอับพร้อมกับบุตรสะใภ้ทั้งสองของเธอและกลับไปยังยูดาห์ เพราะเธอได้ยินขณะที่อยู่ในแผ่นดินโมอับว่า พระยาห์เวห์ได้ช่วยเหลือประชากรของพระองค์และประทานอาหารให้แก่พวกเขาแล้ว⁷ ดังนั้นเธอจึงออกจากสถานที่ที่เธอเคยอาศัยอยู่พร้อมกับบุตรสะใภ้ทั้งสองคนของเธอ และพวกเขาก็เดินลงไปตามถนนเพื่อกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์

⁸ นาโอมีพูดกับบุตรสะใภ้ทั้งสองคนว่า "พวกเจ้าแต่ละคนจงกลับไปยังบ้านของมารดาของพวกเจ้าเถิด ขอพระยาห์เวห์สำแดงความกรุณาต่อพวกเจ้า เหมือนอย่างที่เราได้สำแดงความกรุณาต่อผู้ที่ล่วงลับและต่อฉัน" ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าประทานการพิชิตให้แก่พวกเจ้าในบ้านของสามีคนใหม่ของพวกเจ้าแต่ละคนเถิด" แล้วนาโอมีจึงจุบลาบุตรสะใภ้ทั้งสอง และพวกเขาก็พูดเสียงดังขึ้นและร้องไห้

¹⁰ พวกเขายังพูดกับเธอกันว่า อย่าเลย พวกเราทั้งสองจะกลับไปกับท่านไปถึงชนชาติของท่าน¹¹ แต่นาโอมีพูดว่า "ลูกสาวของฉันเอ๋ย จงกลับไปเถิด ทำไมพวกเจ้าจะไปกับฉัน? ฉันจะยังมีบุตรชายในครรภ์เพื่อจะมาเป็นสามีของพวกเจ้าได้อีกอย่างนั้นหรือ?"¹² ลูกสาวของฉันเอ๋ย จงกลับไปเถิด ไปตามทางของพวกเจ้า เพราะฉันเองก็แก่เกินกว่าที่จะมีสามีได้อีก ถ้าหากฉันบอกว่า "ฉันหวังว่า ฉันจะได้สามีคนหนึ่งคืนนี้" และให้กำเนิดบุตรชายทั้งหลาย

¹³ แล้วพวกเจ้าจะรอคอยจนกว่าพวกเขาจะเติบโตอย่างนั้นหรือ? พวกเจ้าจะรอคอยและไม่แต่งงานกับชายคนใหม่เวลานี้หรือ? อย่าเลย ลูกสาวของฉันเอ๋ย มันจะกลายเป็นความเศร้าโศกอย่างใหญ่หลวงสำหรับฉันมากกว่าเป็นความเศร้าโศกให้แก่พวกเธอ เพราะพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้หันมาต่อสู้อันแล้ว"¹⁴ แล้วบรรดานุตรสะใภ้ของเธอก็เปล่งเสียงร้องไห้อีกครั้งหนึ่ง โอรปาห์ได้จุบลาแม่สามีของเธอ แต่รูธยังคงกดเธอเอาไว้แน่น

¹⁵ นาโอมีพูดว่า "ฟังนะ พี่สะใภ้ของเจ้าได้กลับไปหาชนชาติและพระทั้งหลายของเธอแล้ว เจ้าจงกลับไปพร้อมกับพี่สะใภ้ของเจ้าเถิด"¹⁶ แต่รูธพูดว่า "ขอโปรดอย่าทำให้ฉันไปจากท่านเลย เพราะไม่ว่าท่านจะไปไหน ฉันจะไปด้วย ท่านอยู่ที่ไหน ฉันก็จะอยู่ด้วย ชนชาติของท่าน จะเป็นชนชาติของฉัน และพระเจ้าของท่านก็จะเป็นพระเจ้าของฉัน

¹⁷ ท่านตายที่ไหน ฉันก็จะตายและถูกฝังเอาไว้ที่นั่น ขอพระยาห์เวห์ลงโทษฉัน และยิ่งกว่านั้นขอให้ผมเพียงความตายเท่านั้นที่จะแยกเราออกจากกันได้"¹⁸ เมื่อนาโอมีเห็นว่ารูธมีความตั้งใจจริงที่จะไปพร้อมกับเธอ เธอจึงไม่ได้เถียงกับรูธอีก

¹⁹ ดังนั้นทั้งสองคนจึงเดินทางมาจนถึงเบรเลอ เมื่อพวกเขามาถึงที่เบรเลอ ผู้คนทั้งเมืองต่างก็มีความตื่นเต้นในการกลับมาของพวกเข พวกเขาผู้หญิงพูดว่า "นี่คือนาโอมีใช่ไหม?"²⁰ แต่นาโอมีพูดกับพวกเธอว่า "อย่าเรียกฉันว่านาโอมีเลย จงเรียกฉันว่าขมขื่นเถิด เพราะองค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้กระทำต่อฉันอย่างหนักขึ้นยิ่งนัก

²¹ ฉันออกไปฉันมีทุกอย่างบริบูรณ์ แต่พระยาห์เวห์ได้นำฉันกลับบ้านมาด้วยความว่างเปล่า แล้วทำไมพวกเจ้าจึงเรียกฉันว่านาโอมี ดูสิ พระยาห์เวห์ได้ลงโทษฉัน องค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้กระทำให้ฉันเจ็บปวดรวดร้าว"²² ดังนั้นนาโอมีและรูธชาวโมอับผู้เป็นบุตรสะใภ้ของเธอ ได้กลับมาจากแผ่นดินโมอับ พวกเขามาถึงเบรเลอในช่วงเริ่มต้นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์

Chapter 2

¹นาโอมีนับมีญาติฝ่ายสามีคนหนึ่งจนประเดี๋ยวนี เป็นคนบ่งมีคนหนึ่งแห่งตระกูลของเอลีเมเลค เขาชื่อโบอาส²รูธชาวโมอับพูดกับนาโอมิว่า "บัดนี้ ขอให้ดิฉันไปและเก็บสิ่งที่เหลือที่รวงข้าวในทุ่งนา ดิฉันจะติดตามผู้ใดก็ได้ที่ดิฉันเห็นความกรุณาในดวงตาของเขา" ดังนั้น นาโอมิได้พูดกับเธอว่า "จงไปเถิด บุตรสาวของดิฉัน"³รูธได้ไปและเก็บข้าวที่ตกในทุ่งนากายหลังที่พวกเขาได้เก็บเกี่ยว เธอบังเอิญได้เข้ามาในที่นาของโบอาส คนแห่งตระกูลของเอลีเมเลค

⁴ดูเถิด โบอาสมาจากเบธเลเฮม พูดกับคนเกี่ยวข้าวว่า "ขอให้พระยาห์เวห์ทรงอยู่ด้วยกับพวกท่านเถิด" พวกเขาตอบโบอาสว่า "ขอให้พระยาห์เวห์อวยพรท่าน"⁵แล้วโบอาสพูดกับคนใช้ของเขาที่ควบคุมดูแลคนเกี่ยวข้าวว่า "คนควบคุมดูแลคนเกี่ยวข้าวได้ตอบและพูดว่า "นางเป็นหญิงสาวชาวโมอับผู้ซึ่งกลับมาพร้อมกับนาโอมิจากแผ่นดินโมอับ"⁷นางได้พูดกับข้าพเจ้าว่า "กรุณานุญาตให้ดิฉันเก็บสิ่งที่ตกในทุ่งนาหลังจากที่พวกคนงานได้เก็บเกี่ยวแล้ว" ดังนั้น นางมาที่นี่และเก็บข้าวตั้งแต่เช้านจนถึงเดี๋ยวนี ยกเว้นตอนที่นางพักบ้างในบ้าน"⁸แล้วโบอาสจึงพูดกับรูธว่า " เธอกำลังฟังฉันพูดไหม ? บุตรสาวของดิฉัน อย่าไปเก็บข้าวตกที่นาอื่น อย่าไปจากที่นาของดิฉัน แต่จงอยู่ที่นี้และทำงานกับพวกสาวคนทำงานของดิฉัน

⁹ให้จับตาทุ่งนากที่พวกผู้ชายกำลังเก็บเกี่ยวกันอยู่ แล้วจงติดตามพวกพวกผู้หญิงคนอื่นๆไป ดิฉันได้สั่งพวกผู้ชาย ไม่ให้แตะต้องตัวเจ้ามิใช่หรือ ? เมื่อไรก็ตามที่เจ้ากระหายน้ำให้เจ้าไปดื่มที่หม้อน้ำ ดื่มน้ำที่พวกผู้ชายได้ดื่มน้ำ"¹⁰แล้วนางก็มาลงต่อน้ำโบอาส เอาศีรษะขยักที่พื้นดิน นางกล่าวกับเขาว่า "ทำโมติฉันจึงได้รับความเมตตาจากท่าน ที่ท่านติดต่อฉันที่เป็นคนต่างด้าวเช่นนี้ ?"¹¹โบอาสได้ตอบและพูดกับนางว่า "ดิฉันได้รับทราบ สิ่งที่คุณทำทั้งหมดหลังจากที่สามีของเจ้าเสียชีวิต เจ้าได้จากบิดา มารดา และแผ่นดินเกิดของเจ้าเพื่อติดตามแม่ของสามีและมาอยู่กับประชาชนที่เจ้าไม่รู้จัก"¹²ขอพระยาห์เวห์ประทานรางวัลแก่การกระทำของเจ้า ขอให้เจ้าได้รับการตอบแทนอย่างนอกรีตจากพระยาห์เวห์ พระเจ้าของชนชาติอิสราเอล ภายใต้ร่มปีกของพระองค์เจ้าจะได้รับการคุ้มครอง "

¹³ดังนั้น นางจึงพูดว่า "ขอให้ดิฉันได้รับความโปรดปรานในสายตาของท่าน เจ้านายของดิฉัน เพราะท่านได้ปล่อยใจดิฉัน และท่านได้พูดด้วยความกรุณาต่อดิฉัน แม้ว่าดิฉันเองก็ไม่ได้เป็นสาวใช้คนหนึ่งของท่าน"¹⁴ในเวลานั้นโบอาสได้พูดกับรูธว่า "จงมาที่นี่ และและรับประทานขนมปังบ้าง และจุ่มขนมปังของเจ้าในน้ำส้มเหล้าไวน์" นางได้นั่งข้างๆ พวกคนเกี่ยวข้าว และเขาเอาข้าวคั่วให้นาง ได้กินจนกระทั่งนางพอใจ และยังเหลือไว้¹⁵เมื่อนางลุกขึ้นแล้วไปเก็บข้าวที่ตก โบอาสได้สั่งพวกผู้ชายหนุ่มๆของเขาวว่า "จงให้นางได้เก็บข้าวแม้แต่ที่กลางฟ่อนข้าว และอย่าได้ห้ามนางเลย"¹⁶จงดังรวงข้าวออกมาจากฟ่อน และทิ้งไว้ให้นางเก็บบ้าง และอย่าได้ห้ามนางเลย ดังนั้น¹⁷นางจึงเก็บเมล็ดข้าวในทุ่งนาจนกระทั่งเย็น แล้วนางก็ฟาดรวงข้าวที่นางได้รวบรวมมา และเมล็ดข้าวบาร์เลย์ได้ประมาณหนึ่งเอฟาห์¹⁸นางยกข้าวขึ้นนั้นและเข้าไปในเมือง แล้ว แม่สามีได้เห็นข้าวที่นางได้เก็บมานั้น และนางเอาข้าวคั่วที่เหลือจากอาหารที่นางได้ประทานอิม แล้วนั้นให้แม่สามีด้วย

¹⁹แม่สามีจึงพูดกับนางว่า "วันนี้เจ้าไปเก็บข้าวตกที่ไหน ?" เจ้าไปทำงานที่ไหน? ขอให้ชายที่ช่วยได้ช่วยเหลือเจ้าได้รับพระพร" แล้วรูธได้บอกแม่สามีของนางเกี่ยวกับชายที่เป็นเจ้าของทุ่งนากที่นางได้ทำงาน นางพูดว่า "ชายที่เป็นเจ้าของทุ่งนากที่ฉันไปทำงานวันนี้ชื่อโบอาส"²⁰นาโอมิพูดกับบุตรสะใภ้ของนางว่า "ขอให้เขาได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์ พระองค์ไม่เคยละทิ้งความสัตย์ซื่อของพระองค์ต่อผู้ที่มิชีวิตและผู้ที่เสียชีวิตไปแล้ว" นาโอมิได้พูดแก่เธออีกว่า "ผู้ชายคนนั้นเป็นญาติสนิทของพวกเรา เป็นผู้ไถ่ของพวกเรา"²¹รูธชาวโมอับได้พูดว่า "อันที่จริง เขาได้พูดกับฉันว่า "เจ้าควรอยู่ใกล้ๆ กับพวกคนงานหนุ่มๆของเราจนกว่าพวกเขาจะเกี่ยวข้าวของเราเสร็จทั้งหมด"²²นาโอมิพูดกับรูธบุตรสะใภ้ของนางว่า "ดีแล้ว ลูกเอ๋ย ที่เจ้าออกไปกับพวกคนงานหญิงของเขา เจ้าจะไม่ตกอยู่ในอันตรายจากทุ่งนาอื่นๆ"²³ดังนั้นนางได้อยู่ใกล้ๆ คนงานหญิงของโบอาสเพื่อเก็บข้าวตกจนสิ้นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์และข้าวสาลี นางได้อยู่กับแม่สามี

Chapter 3

¹นาโอมิ แม่สามีของนางพูดกับนางว่า "ลูกสาวของแม่เอ๋ย ไม่ควรที่แม่จะหาที่พักสำหรับเจ้า เพื่อสิ่งเหล่านั้นอาจจะไปได้ดีสำหรับเจ้า? บัดนี้ โบอาส ชายผู้ซึ่งเป็นนายของพวกคนรับใช้สาวๆ ที่เจ้าไปด้วย เขาเป็นญาติสนิทของเราไม่ใช่หรือ? ดูเถิด เขาจะไปนวดข้าวบาร์เลย์ที่ลานนวดข้าวในคืนนี้

³ฉะนั้น จงไปอาบน้ำ ชโลมตัวเจ้า สวมเสื้อผ้าที่ดีที่สุดของเจ้า แล้วไปที่ลานนวดข้าว แต่อย่าให้ชายนั้นรู้ว่าเจ้าอยู่ที่นั่นจนกว่าเขาจะกินและดื่มเสร็จแล้ว⁴เมื่อเขาไปนอน จงสังเกตว่าเขานอนที่ไหนเพื่อภายหลังเจ้าจะไปหาเขาได้ แล้วให้เปิดผ้าคลุมเท้าของเขา และเข้าไปนอนที่นั่น แล้วเขาจะบอกเจ้าว่าต้องทำอะไร"

⁵รูธพูดกับนาโอมิว่า "ลูกจะทำทุกสิ่งตามที่แม่สั่ง"⁶แล้วนางก็ลงไปลานนวดข้าว และนางทำตามคำแนะนำของแม่สามีที่ได้บอกนางไว้⁷เมื่อโบอาสได้กินและดื่มเสร็จและจิตใจของเขามีความสุขแล้ว เขาก็ไปนอนที่ด้านท้ายของกองข้าว แล้วนางค่อยๆ เข้าไป เปิดผ้าคลุมเท้าของเขา และนอนที่นั่น

⁸พอถึงเที่ยงคืน ชายคนนั้นก็สะดุ้ง เขาพลิกตัว และมีผู้หญิงคนหนึ่งมานอนที่ปลายเท้าของเขา⁹เขาจึงถามว่า "เจ้าเป็นใคร?" นางจึงตอบว่า "ดิฉันชื่อรูธ ผู้เป็นสาวใช้ของนายท่าน ขอโปรดให้ดิฉันผู้เป็นสาวใช้ของท่านได้อยู่ใต้ผ้าคลุมของท่านเถิด เพราะนายท่านเป็นญาติสนิท"¹⁰โบอาสก็กล่าวว่า "บุตรหญิงเอ๋ย ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรเจ้า เพราะเจ้ามีน้ำใจในตอนหลังนี้มากกว่าตอนแรก เพราะเจ้าไม่ได้ไปตามชายหนุ่มคนไหนเลย ไม่ว่าเป็นคนอียาคอนหรือคนร่ำรวย

¹¹บัดนี้ บุตรหญิงของข้าเอ๋ย อย่างกลัวเลย! เราจะทำเพื่อเจ้าทุกอย่างตามที่เจ้ากล่าว เพราะคนทั้งเมืองของเรารู้ว่าเจ้าเป็นหญิงที่น่ายกลย¹²จริงอยู่ที่เราเป็นญาติสนิทกัน แต่มีคนหนึ่งที่ญาติสนิทมากกว่าเรา¹³จงพักอยู่ที่นี้ในคืนนี้ และในตอนเช้า ถ้าเขาจะทำตามสิทธิของการเป็นญาติสนิทของเขา ก็ดีแล้วให้เขาทำตามสิทธิของญาติสนิทนั้น แต่ถ้าเขาไม่ใช่สิทธิแห่งการเป็นญาติสนิทเพื่อเจ้า เราก็จะใช้สิทธินั้น พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่ฉันใด เราจะตามนั้น จงนอนพักจนกว่าจะถึงรุ่งเช้า"

¹⁴ดังนั้นนางจึงนอนอยู่ที่เท้าของเขานอนถึงเช้า แต่นางตื่นก่อนสว่างที่คนจะจำกันได้ เพราะโบอาสบอกว่า "อย่าให้คนอื่นรู้ว่าฉันมีผู้หญิงมาที่ลานนวดข้าว"¹⁵แล้ว

โบอาสก็บอกว่า "จงคลี่เสื้อคลุมของเจ้าออก" เมื่อนางทำตาม เขาก็ตัดข้าวบาร์เลย์ให้นางหกทะนานใหญ่ใส่ลงไป และให้นางแบกกลับไป แล้วเขาก็เข้าไปในเมือง

¹⁶เมื่อรูธกลับมาหาแม่สามี นางก็ถามว่า "ลูกสาวของแม่เอ๋ย เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง?" รูธก็เล่าถึงทุกสิ่งที่ชายนั้นได้ทำเพื่อนาง¹⁷นางพูดว่า "ท่านได้ให้ข้าพเจ้าใส่เสื้อคลุมหกทะนานใหญ่ เพราะท่านบอกว่า 'เจ้าอย่ากลับไปหาแม่สามีของเจ้าด้วยมือเปล่าเลย'" ¹⁸แล้วนาโอมีจึงพูดว่า "ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงอยู่ที่นั่น จนกว่าจะรู้เรื่องว่าเป็นอย่างไร เพราะชายนั้นจะไม่หยุดพักจนกว่าเขาจะดำเนินเรื่องให้สำเร็จในวันนี้"

Chapter 4

¹โบอาสไปที่ประตูเมืองและนั่งอยู่ที่นั่น ไม่นานนัก ญาติสนิทที่โบอาสกล่าวถึงก็เดินผ่านมา โบอาสจึงกล่าวกับเขาว่า "เพื่อนเอ๋ย ขอเชิญเข้ามาและนั่งที่นั่นเถิด" ชายคนนั้นก็เข้ามาและนั่งลง จากนั้น²โบอาสก็พาพวกผู้ใหญ่ของเมืองมาสิบคน และกล่าวว่า "นั่งที่นั่นเถิด" พวกเขาก็นั่งลง

³โบอาสจึงพูดกับญาติสนิทคนนั้นว่า "นาโอมีผู้ที่ได้กลับมาจากแผ่นดินโมอับกำลังขายที่ดินที่เป็นส่วนของเอสิเมเลคที่เป็นพี่น้องของเรา ข้าพเจ้าคิดที่จะแจ้งให้ท่านทราบ และบอกแก่ท่านว่า 'จงซื้อที่ดินนั้นไว้ ต่อหน้าคนทั้งปวงที่นั่นอยู่ที่นี่ และต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของชาวเมืองของข้าพเจ้า' ถ้าท่านอยากจะได้ที่ดินนั้น ก็จงไถ่เถิด แต่ถ้าท่านไม่อยากจะไถ่ที่ดินนั้น ก็ขอบอกข้าพเจ้าให้รู้ด้วยเถิด เพราะไม่มีใครที่จะไถ่ที่ดินนี้ได้ นอกจากท่าน และข้าพเจ้าก็มีสิทธิ์ไถ่ไปจากท่าน" แล้วชายคนนั้นจึงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะไถ่ที่ดินนี้เอง"

⁵แล้วโบอาสจึงกล่าวว่า "ในวันที่ท่านซื้อที่ดินจากมือของนาโอมี ท่านต้องรับรูธชาวโมอับภรรยาของผู้ตายไว้ด้วย เพื่อนามของผู้ตายจะสืบต่อไปยังมรดกของเขา"⁶แล้วชายคนนั้นจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่สามารถไถ่ที่ดินนั้นเพื่อตัวเองโดยไม่ทำให้มรดกของข้าพเจ้าเสียไปได้ ท่านจงเอาสิทธิ์การไถ่ของข้าพเจ้าไปไถ่เพื่อตัวท่านเองเถิด เพราะข้าพเจ้าไม่สามารถไถ่ที่ดินนั้นได้"

⁷เนื่องจากนี่เป็นธรรมเนียมในสมัยก่อนของอิสราเอลเกี่ยวกับการไถ่และแลกเปลี่ยนสิ่งของ การยืนยันข้อตกลงทุกอย่าง คนหนึ่งต้องถอดรองเท้าข้างหนึ่งของเขา และให้รองเท้าข้างหนึ่งกับเพื่อนบ้าน นี่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติในการทำข้อตกลงตามกฎหมายในอิสราเอล เพราะเหตุนี้⁸ญาติสนิทคนนั้นจึงบอกกับโบอาสว่า "จงซื้อที่ดินสำหรับตัวท่านเองเถิด" และเขาก็ถอดรองเท้าข้างหนึ่งของเขาก่อน แล้วโบอาสจึงพูดกับพวกผู้ใหญ่และคนทั้งปวงว่า "พวกท่านได้เป็นพยานในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าได้ซื้อทุกสิ่งที่เป็นของเอสิเมเลค และทุกสิ่งที่เป็นของคิสิโอนและของมาห์โลนจากมือของนาโอมีแล้ว

¹⁰ยิ่งกว่านั้น รูธชาวโมอับก็เป็นภรรยาของมาห์โลน ข้าพเจ้าก็จะได้มาเป็นภรรยาของข้าพเจ้า เพื่อที่ข้าพเจ้าจะยกนามของผู้ตายเหมือนมรดกของเขา เพื่อที่นามของเขาจะไม่ถูกลบออกจากท่ามกลางพวกพี่น้องของเขา และจากประตูแห่งสถานที่ของเขา ท่านทั้งหลายได้เป็นพยานในวันนี้!"¹¹คนทั้งปวงที่อยู่ประตูเมืองและพวกผู้ใหญ่จึงกล่าวว่า "เราเป็นพยาน ขอพระยาห์เวห์ทรงทำให้หญิงนั้นที่ได้เข้ามาในบ้านของท่าน เป็นเหมือนภรรยาและเลอาห์ หญิงทั้งสองคนที่ได้สร้างพงศ์พันธุ์อิสราเอล และขอให้ท่านเจริญรุ่งเรืองในเอเฟราธาห์ และมีชื่อเสียงในเบเรเลม"¹²ขอให้พงศ์พันธุ์ของท่านเป็นเหมือนพงศ์พันธุ์ของเปเรศ ผู้ที่ทามาร์ได้ให้กำเนิดให้แก่ยูดาห์ ผ่านทางลูกหลานที่พระยาห์เวห์จะประทานแก่ท่านจากหญิงสาวคนนี้"

¹³ดังนั้น โบอาสจึงรับรูธมา และนางก็ได้เป็นภรรยาของเขา และเขาก็หลับนอนกับนาง และพระยาห์เวห์ก็ทรงให้นางตั้งครรภ์ และนางก็ให้กำเนิดบุตรชาย¹⁴ พวกผู้หญิงก็พูดกับนาโอมีว่า "สาธุการแด่พระยาห์เวห์ ผู้ทรงไม่ทอดทิ้งเจ้าให้ปราศจากญาติสนิทในเวลาอันใกล้ คือการคบหานี้ ขอให้นามของเขามีชื่อเสียงในอิสราเอล"¹⁵ขอให้เขาเป็นผู้ฟื้นฟูชีวิตและเป็นผู้เลี้ยงดูเจ้าในยามชรา เพราะบุตรสะใภ้ที่รักเจ้าที่คิดว่าบุตรชายเจ็ดคนได้ให้กำเนิดเขา"

¹⁶นาโอมีก็มีเด็กนั้นมาอุ้มไว้ในอ้อมอก และดูแลเขา¹⁷พวกผู้หญิงที่เป็นเพื่อนบ้านได้ตั้งชื่อให้กับเขา พูดว่า "บุตรชายคนหนึ่งได้เกิดมาให้แก่นาโอมี" พวกนางตั้งชื่อเขาว่า โอเบด เขาได้เป็นบิดาของเอสซึ ผู้เป็นบิดาของดาร์วิด

¹⁸ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเปเรศ เปเรศเป็นบิดาของเฮสโรน¹⁹เฮสโรนเป็นบิดาของราม รามเป็นบิดาของอัมมินาดับ²⁰อัมมินาดับเป็นบิดาของนาโฮน นาโฮนเป็นบิดาของสัลโมน²¹สัลโมนเป็นบิดาของโบอาส โบอาสเป็นบิดาของโอเบด²²โอเบดเป็นบิดาของเอสซึ และเอสซึเป็นบิดาของดาร์วิด

1 SAMUEL

Chapter 1

¹มีชายคนหนึ่งเป็นชาวรามามาธิมของเมืองศุฟของแดนเทือกเขาเอเฟราธา ชื่อของเขาชื่อเอลคานาห์บุตรชายเยโรอิม บุตรชายของเอสิสุ บุตรชายของโทกู บุตรชายของศุฟ คนเฝ้าเอเฟราธา²เขามีภรรยาสองคน ชื่อภรรยาคนหนึ่งคือฮันนาห์ และชื่อภรรยาคนที่สองคือเปนินนาห์ เปนินนาห์มีลูกหลายคน แต่ฮันนาห์ไม่มีเลย

³ชายคนนี้ได้ไปจากเมืองของเขาทุกปีไปนมัสการและถวายสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์ผู้เป็นเจ้าของทุกสิ่งในเมืองชิโลห์ บุตรชายสองคนของเอสิ คือโฮฟนีย์และฟีเนหัส เป็นพวกปุโรหิตของพระยาห์เวห์ได้อยู่ที่นั่น⁴เมื่อถึงวันที่เอลคานาห์จะถวายสัตวบูชาทุกปี เขาให้ส่วนแบ่งของเนื้อแก่เปนินนาห์ภรรยาของเขา และให้แก่บรรดาบุตรชายและบุตรสาวทุกคน⁵แต่เขาแบ่งให้ฮันนาห์สองส่วน เพราะเขารักฮันนาห์ แม้ว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงปิดครรภ์ของนางไว้

⁶คู่แข่งของนางก็ได้ยั่วเย้านางอย่างหนักเพื่อทำให้นางหงุดหงิด เพราะเหตุที่พระยาห์เวห์ทรงปิดครรภ์ของนาง⁷ดังนั้นปีแล้วปีเล่า เมื่อนางขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์กับครอบครัวของนาง คู่แข่งของนางก็ยั่วเย้านางเสมอ ด้วยเหตุนี้นางจึงคืนเคยกับการร้องไห้และไม่กินอะไรเลย⁸เอลคานาห์สามีของนางก็พูดกับนางเสมอ "ฮันนาห์ ทำไมเธอถึงร้องไห้? ทำไมเธอถึงไม่กิน? ทำไมหัวใจของเธอถึงโศกเศร้า? ฉันไม่คิดว่าบุตรชายสิบคนสำหรับเธอหรือ?"

⁹มีครั้งหนึ่งในเหตุการณ์เหล่านี้ อันนาห์ได้ลุกขึ้นหลังจากที่พวกเขาได้เสร็จจากการกินและดื่มในซิลห์ ในตอนนั้นเอลีบุโรหิตได้นั่งอยู่บนที่นั่งของเขาซึ่งอยู่ด้านข้างประตูทางเข้าวิหารของพระยาห์เวห์¹⁰ นางเจ็บบวดใจมาก นางจึงได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์และร้องไห้อย่างขมขื่น¹¹ นางได้สาบานและได้กล่าวว่า "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ถ้าพระองค์จะทอดพระเนตรความเจ็บปวดร้าวของข้าพระองค์และทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และไม่ทรงลืมผู้รับใช้ของพระองค์ แต่ประทานบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ แล้วข้าพระองค์จะมอบเขาให้แก่พระยาห์เวห์ตลอดชีวิตของเขา และจะไม่มีบิดโคนที่รับใช้ของเขาเลย"

¹²ขณะที่นางได้อธิษฐานอย่างต่อเนื่องต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เอลีก็เฝ้ามองดูปากของนาง¹³ อันนาห์พูดในใจของนาง ริมฝีปากของนางขยับ แต่ไม่มีใครได้ยินเสียงของนาง เพราะเหตุนี้เอลีจึงคิดว่านางเมาเหล้า¹⁴ เอลีจึงพูดกับนางว่า "เธอจะเมาเหล้าไปอีกนานเท่าใด ? จงทิ้งเหล้าองุ่นของเธอไปเสีย"¹⁵ อันนาห์ตอบว่า "เปล่าเลยเจ้านายของดิฉัน ดิฉันคือผู้หญิงที่มีจิตใจโศกเศร้า ดิฉันไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเหล้า แต่ดิฉันได้เปิดใจเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์¹⁶ อย่าพิจารณาว่าคนรับใช้ของท่านเป็นผู้หญิงที่ไร้ยาถ้อย ดิฉันได้พูดออกมาด้วยความกังวลและความอดทนอย่างที่สุดของดิฉัน"

¹⁷แล้วเอลีจึงตอบและกล่าวว่า "จงกลับไปเป็นสุขเถิด ขอพระเจ้าแห่งอิสราเอลโปรดประทานตามคำขอที่เจ้าได้ทูลขอจากพระองค์"¹⁸ นางตอบว่า "ขอหญิงรับใช้ของท่านได้รับความโปรดปรานจากท่านเถิด" แล้วผู้หญิงนั้นก็ไปตามทางของนางและได้กินอาหาร ในหน้าของนางก็ไม่โศกเศร้าอีกต่อไป¹⁹ พวกเขาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่และนมัสการต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และพวกเขาได้กลับไปบ้านของพวกเขาที่รามัท เอลคานาห์ได้หลับนอนกับอันนาห์ภรรยาของเขา และพระยาห์เวห์ทรงระลึกถึงนาง

²⁰ต่อมาเมื่อถึงเวลาที่กำหนด อันนาห์ได้ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง นางเรียกชื่อเขาว่าซามูเอล กล่าวว่า "เพราะว่า ดิฉันได้ทูลขอเขามาจากพระยาห์เวห์"²¹ อีกครั้งหนึ่ง เอลคานาห์และทุกคนในบ้านของเขาได้กลับขึ้นไปถวายสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์เป็นประจำทุกปีและเก็บเงินของเขา²² แต่อันนาห์ไม่ได้ไป นางพูดกับสามีของนางว่า "ดิฉันจะไม่ไปจนกว่าเด็กจะหย่านมก่อน แล้วดิฉันจะนำเขาไป เพื่อว่าเขาจะได้ปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์และอยู่ที่นั่นตลอดไป"

²³เอลคานาห์สามีของนางจึงบอกนางว่า "จงทำตามที่เราเห็นว่าดีสำหรับเธอเถิด จงรออยู่จนกระทั่งเธอให้เขาหย่านม ขอเพียงพระยาห์เวห์ทรงยืนยันพระดำรัสของพระองค์เท่านั้น" ด้วยเหตุนี้ผู้หญิงนั้นจึงได้อยู่และเลี้ยงดูบุตรของนางจนกระทั่งนางให้เขาหย่านม²⁴ เมื่อนางให้เขาหย่านมแล้ว นางจึงนำเขาไปกับนาง ไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ในซิลห์ พร้อมกับวัวอายุสามปีหนึ่งตัว อาหารหนึ่งเอฟาห์ และเหล้าองุ่นหนึ่งขวด ในตอนนั้น เด็กคนนั้นยังเล็กอยู่²⁵ พวกเขาได้ขำหัว และพวกเขานำเด็กไปหาเอลี

²⁶นางกล่าวว่า "โอ เจ้านายของดิฉัน! ตราบเท่าที่ท่านมีชีวิตอยู่ เจ้านายของดิฉัน ดิฉันคือผู้หญิงที่ได้ยืนอยู่ที่นี้ต่อหน้าท่านทูลวิงวอนต่อพระยาห์เวห์²⁷ เพราะว่าเด็กคนนี้ที่ดิฉันได้อธิษฐานและพระยาห์เวห์ได้ประทานตามคำร้องทูลตามที่ดิฉันได้ทูลขอเขา²⁸ ดิฉันได้ถวายเขาแด่พระยาห์เวห์ ตราบเท่าที่เขาจะมีชีวิตอยู่เขาได้ถูกนำถวายแด่พระยาห์เวห์แล้ว" แล้วเขาก็มีนมัสการพระยาห์เวห์ที่นั่น

Chapter 2

¹อันนาห์จึงอธิษฐานและกล่าวว่า "จิตใจของข้าพเจ้าปลื้มปิติในพระยาห์เวห์ เขาสัตว์ของข้าพเจ้าได้รับการยกขึ้นในพระยาห์เวห์ ปากของข้าพเจ้าโอ้อวดเหนือพวกศัตรูของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายินดีในความรอดของพระองค์² ไม่มีใครบนโลกนี้ดังพระยาห์เวห์ เพราะว่าไม่มีใครเปรียบเหมือนพระองค์ ไม่มีศิลาใดเหมือนพระเจ้าของเรา³ อย่าโอ้อวดโอ้อวดอีกต่อไป อย่าให้ความจองหองออกมาจากปากของพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรอบรู้ โดยพระองค์การกระทำทั้งหลายจะได้รับการประเมิน

⁴คนธนูของพวกผู้ชายที่มีกำลังก็ถูกหัก แต่บรรดาคนที่ล้มคว่ำก็รับการเสริมกำลังดังสายพาน⁵ บรรดาคนที่เคยกินอัมก็ต้องการรับจ้างหาอาหารกิน บรรดาคนเหล่านั้นที่หิวก็หยุดหิว แม้แต่คนที่เปื้อนหมันก็คลอดบุตรเจ็ดคน แต่ผู้หญิงที่มีบุตรมากก็อดโรยไป⁶ พระยาห์เวห์ทรงประหารและทรงให้มีชีวิต พระองค์ทรงนำลงไปถึงแดนคนตายและทรงให้ฟื้นขึ้นมา⁷ พระยาห์เวห์ทรงทำให้ประชาชนบางคนยากจนและทรงทำให้บางคนมั่งคั่ง ทรงทำให้ต่ำลงและทรงยกขึ้นด้วย

⁸พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นมาจากผงคัล พระองค์ทรงยกคนขัดสนขึ้นจากกองขี้เถ้าทรงทำให้พวกเขานั่งร่วมกับพวกเจ้านาย และได้ที่นั่งอันมีเกียรติเป็นมรดก เพราะว่าบรรดาเสาแห่งแผ่นดินเป็นของพระยาห์เวห์และพระองค์ทรงวางโลกไว้บนเสาเหล่านั้น⁹ พระองค์จะทรงดูและอย่างเท่าของประชาชนที่สัตย์ซื่อของพระองค์ แต่คนชั่วร้ายจะต้องถูกทำให้เขยิบในความมืด เพราะว่าไม่มีใครชนะด้วยกำลัง¹⁰ บรรดาผู้ที่ต่อสู้พระยาห์เวห์จะถูกทำลายเป็นชิ้นๆ พระองค์จะทรงส่งเสียงกระหึ่มต่อผู้พวกเขาจากสวรรค์ พระยาห์เวห์จะทรงพิพากษาจนสุดปลายพิภพ พระองค์จะประทานกำลังแก่กษัตริย์ของพระองค์และจะทรงเสริมกำลังของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้"

¹¹แล้วเอลคานาห์ก็ได้กลับรามัท ไปยังบ้านของเขา ส่วนเด็กน้อยก็ได้ปรนนิบัติรับใช้พระยาห์เวห์ต่อหน้าบุโรหิตเอลี¹² แล้วบุตรชายทั้งหลายของเอลีเป็นผู้ชายที่ไร้ค่า พวกเขาไม่รู้จักรับใช้พระยาห์เวห์¹³ ธรรมเนียมของพวกบุโรหิตต่อประชาชนเป็นอย่างนี้ เมื่อมีผู้ชายคนใดถวายเครื่องสัตวบูชา ในขณะที่เนื้อกำลังต้มอยู่ คนใช้ของบุโรหิตจะเข้ามาพร้อมกับเกลือเล็กน้อยในมือของเขา

¹⁴เขาจะเอาเกลือสามง่ามนั้นแกงเข้าไปในกระดูก หรือหม้อหู หรือหม้อต้มขนาดใหญ่ หรือหม้อ ทั้งหมดที่ติดเกลือสามง่ามนั้นขึ้นมา บุโรหิตก็จะเอาไว้สำหรับเขา พวกเขาทำเช่นนั้นในซิลห์ร่วมกับคนอิสราเอลทั้งหมดที่มานั้น¹⁵ ที่เลวร้ายคือ ก่อนที่พวกเขาเผาไขมันนั้น คนรับใช้ของบุโรหิตได้เข้ามา และกล่าวแก่

ผู้ชายผู้ที่กำลังทำสัตวบูชาว่า “ขอเนื้อไปอย่างให้ปุโรหิต เพราะว่าเขาจะไม่รับเนื้อต้มจากท่าน นอกจากเนื้อดิบเท่านั้น”¹⁶ ถ้าผู้ชายคนนั้นกล่าวแก่เขาว่า “พวกเขาต้องเผาไขมันก่อน แล้วจึงเอาไปตามที่ท่านต้องการเถิด” แล้วเขาจะตอบว่า “ไม่ได้ เค้าจะต้องให้ข้าพเจ้าเถยวนี้ ถ้าไม่เช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะใช้กำลังเพื่อเอาไป”

¹⁷บาปของคนหนุ่มเหล่านี้ก็ใหญ่หลวงยิ่งนักเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพราะว่าพวกเขาได้ดูหมิ่นเครื่องถวายบูชาแด่พระยาห์เวห์¹⁸ แต่ซาบูเอลได้ปรนนิบัติอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์เช่นเด็กคนหนึ่งที่กำลังอดอาหารด้วยผ้าลินินเอโฟด¹⁹ มารดาของเขาได้เย็บเสื้อคลุมตัวเล็ก ๆ สำหรับเขาทุกปี เมื่อนางขึ้นไปพร้อมกับสามีของนางเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาประจำปี

²⁰เอลีได้ถวายพรเอลคาณห์และภรรยาของเขาโดยกล่าวว่า “ขอพระยาห์เวห์ประทานลูกอีกหลายคนให้แก่ท่านโดยทางผู้หญิงคนนี้ เพราะว่าคนที่นางได้ถูกลอบนางได้มอบถวายให้พระยาห์เวห์แล้ว” จากนั้นพวกเขาก็กลับไปยังบ้านของพวกเขา²¹ พระยาห์เวห์ได้ทรงช่วยเหลือธนาห์อีกครั้ง และนางก็ตั้งครรภ์ นางได้คลอดบุตรชายสามคนบุตรหญิงสองคน ในขณะที่เด็กชายซาบูเอลก็เติบโตขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์²² บัดนี้เอลีก็ชราภาพแล้ว เขาได้ยืนถึงทุกสิ่งที่บุตรทั้งสองของเขาทำสิ่งทำแก่คนอิสราเอลทั้งปวง กับภาระที่พวกเขาหันนอนกับพวกผู้หญิงที่ปรนนิบัติตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ

²³ท่านก็ได้พูดกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงทำสิ่งเหล่านี้? เพราะว่าเราได้ยินเรื่องการกระทำชั่วร้ายของพวกเจ้าจากประชาชนเหล่านี้”²⁴ อย่าเลยลูกเอ๋ย ที่เราได้ยินมานั้นมันเป็นคำเล่าลือที่ไม่ดีเลย พวกเจ้าทำให้ประชากรของพระยาห์เวห์ไม่เชื่อฟัง²⁵ ถ้าผู้ชายคนหนึ่งทำบาปต่ออีกคนหนึ่ง พระเจ้าจะทรงวินิจฉัยเขา แต่ถ้าผู้ชายคนหนึ่งได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ ใครจะถูกลอบเพื่อเขาได้เล่า? แต่พวกเขาไม่ฟังเสียงบิดาของพวกเขานะ เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงประสงค์ที่จะประหารพวกเขาแล้ว

²⁶เด็กชายซาบูเอลก็เติบโตขึ้น และเป็นที่ชอบมากขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์และต่อหน้าบรรดาบุรุษด้วย²⁷ บัดนี้คนของพระเจ้ามาหาเอลีและได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เราไม่ได้เปิดเผยเราเองให้แก่พงศ์พันธุ์ของบรรพบุรุษของเจ้า เมื่อพวกเขาอยู่ในอียิปต์ภายใต้พงศ์พันธุ์ของฟาโรห์หรือ?’²⁸ เราได้เลือกเขาออกจากเผ่าอิสราเอลทั้งหมดให้เป็นปุโรหิตของเรา เพื่อขึ้นไปที่แท่นบูชาของเรา และเผาเครื่องบูชา เพื่อสวมเสื้อเอโฟดต่อหน้าเรา เราได้มอบของถวายที่ประชาชนอิสราเอลได้ถวายบูชาด้วยไฟให้แก่พงศ์พันธุ์ของบรรพบุรุษของเจ้า”²⁹ ถ้าเช่นนั้นเหตุใดพวกเจ้าจึงดูหมิ่นเครื่องบูชาและของถวายที่เราประสงค์ในสถานที่ที่เราประทับ? ทำไมเจ้าให้เกียรติแก่บุตรทั้งสองของเจ้าเหนือเราโดยทำให้ตัวของพวกเจ้าอ่อนแอด้วยส่วนที่ดีที่สุดจากของถวายทุกอย่างจากประชาชนอิสราเอลของเรา?”

³⁰เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า ‘เราได้สัญญาว่าพงศ์พันธุ์ของเจ้าและพงศ์พันธุ์ของบรรพบุรุษของเจ้าจะดำเนินต่อหน้าเราเป็นนิตย์’ แต่บัดนี้พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘ขอให้การนั้นห่างไกลจากเรา เพราะว่าเราจะให้เกียรติบรรดาผู้ที่ให้เกียรติแก่เรา แต่บรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเราจะได้รับการเหยียดหยาม’³¹ ดูเถิด วันเหล่านี้จะมาถึงเมื่อเราจะตัดกำลังของเจ้าและกำลังของพงศ์พันธุ์บิดาของเจ้า เพื่อจะไม่มีใครแก่ชราในพงศ์พันธุ์ของเจ้าอีกต่อไป³² เราจะเห็นความทุกข์ร้อนในที่ประทับของเรา ถึงแม้ว่าสิ่งที่ต้องถูกมอบให้แก่อิสราเอล แต่จะไม่มีใครแก่ชราในพงศ์พันธุ์ของเจ้าอีกต่อไป

³³คนใดในพวกเจ้าที่เราไม่ได้ตัดเสียจากแท่นบูชาของเรา เราจะทำให้สายตายของพวกเจ้าพลัดไป และเราจะทำให้เกิดความโศกเศร้าในชีวิตของพวกเจ้าทุกคนที่เกิดในพงศ์พันธุ์ของเจ้าตาย³⁴ สิ่งนี้จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้าซึ่งจะบังเกิดแก่บุตรทั้งสองของเจ้า คือโฮฟนีและฟีเนหัส พวกเขาสิ้นชีวิตในวันเดียวกัน³⁵ เราจะตั้งปุโรหิตที่สัตย์ซื่อขึ้นมาเพื่อเราเอง คือผู้ซึ่งจะทำตามสิ่งที่มิอยู่ในใจของเราและในจิตวิญญาณของเรา เราจะสร้างพงศ์พันธุ์ที่มั่นคงให้เขา และเขาจะดำเนินอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ผู้ที่เราเจิมไว้ตลอดไป³⁶ ทุกคนที่ยังเหลืออยู่ในพงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมาและกราบไหว้เขา ร้องขอเศษเงินและขนมปังก้อนหนึ่ง และจะกล่าวว่า “ขอท่านกรุณาตั้งข้าพเจ้าไว้ในตำแหน่งหนึ่งของปุโรหิตเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้กินเศษขนมปังบ้าง””

Chapter 3

¹เด็กชายซาบูเอลได้ปรนนิบัติพระยาห์เวห์ภายใต้เอลี พระดำรัสของพระยาห์เวห์ในสมัยนั้นมีมาแต่น้อย ไม่มีนิมิตเผยพระวจนะบ่อยนัก² ในเวลานั้น เมื่อเอลีกำลังนอนอยู่บนที่นอนของเขาเอง ตาของเขาเริ่มฝ้าบวม ท่านไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน³ ดวงประทีปของพระเจ้ายังไม่ดับ และซาบูเอลกำลังนอนหลับอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ตรงที่หีบของพระเจ้าอยู่

⁴พระยาห์เวห์ทรงเรียกซาบูเอล ผู้ซึ่งได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้”⁵ ซาบูเอลได้วิ่งไปหาเอลีและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ เพราะว่าท่านได้เรียกข้าพเจ้า” เอลีตอบว่า “เราไม่ได้เรียกเจ้า จงกลับไปนอนเถิด” เขาก็ไปนอน ดังนั้นซาบูเอลจึงกลับไปและนอนลง⁶ พระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกอีกครั้งว่า “ซาบูเอลเอ๋ย” ซาบูเอลก็ลุกขึ้นอีกครั้งหนึ่งและไปหาเอลีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ เพราะว่าท่านได้เรียกข้าพเจ้า” เอลีตอบว่า “ลูกเอ๋ย เราไม่ได้เรียกเจ้า จงกลับไปนอนเถิด”

⁷ตอนนั้นซาบูเอลไม่เคยมีประสบการณ์ใดๆ กับพระยาห์เวห์เลย หรือยังไม่เคยมีพระดำรัสจากพระยาห์เวห์สำแดงแก่เขา⁸ พระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกซาบูเอลอีกครั้งเป็นครั้งที่สาม อีกครั้งหนึ่งซาบูเอลได้ลุกขึ้นไปหาเอลีและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ เพราะว่าท่านได้เรียกข้าพเจ้า” แล้วเอลีจึงตระหนักว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกเด็กนั้น⁹ แล้วเอลีจึงได้พูดกับซาบูเอลว่า “จงไปและนอนเสียเถิด ถ้าพระองค์ทรงเรียกเจ้าอีกครั้ง เค้าจะต้องกล่าวว่า ‘ขอตรัสเถิด พระยาห์เวห์เจ้าข้า เพราะผู้รับใช้ของพระองค์กำลังคอยฟังอยู่’” ดังนั้น ซาบูเอลจึงกลับไปและนอนในที่ของเขาอีกครั้ง

¹⁰พระยาห์เวห์ได้เสด็จมาและทรงยืนอยู่ พระองค์ทรงเรียกอย่างครั้งก่อนๆ ว่า “ซาบูเอล ซาบูเอลเอ๋ย” แล้วซาบูเอลได้ถูกลอบว่า “ขอตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์กำลังคอยฟังอยู่”¹¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับซาบูเอลว่า “ดูเถิด เรากำลังจะทำสิ่งหนึ่งในอิสราเอล ซึ่งหูของทุกคนที่ได้ยินจะปวดแสบ”¹² ในวันนั้นเราจะทำต่อเอลีทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้เกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของเอลี ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด

¹³เราได้บอกให้เขาว่าเรากำลังจะพิพากษาพงศ์พันธุ์ของเขาอีกครั้งสำหรับบาปที่เขาได้รู้เรื่องแล้ว เพราะว่าบุตรชายทั้งหลายของเขาได้นำการสาปแช่งมาเหนือพวกเขาและเอลีก็ไม่ได้หยุดยั้งพวกเขา¹⁴ เพราะว่าสิ่งนี้ เราจึงได้สาบานต่อพงศ์พันธุ์ของเอลีว่าบาปเหล่านี้ในพงศ์พันธุ์ของเขาจะไม่ได้รับการลบล้างโดย

Chapter 4

การถวายเครื่องบูชาหรือการถวายเลย”¹⁵ ซามูเอลนอนลงจนกระทั่งถึงตอนเช้า แล้วเขาได้เปิดประตูทั้งหลายของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ แต่ซามูเอลกลัวที่จะบอกเอลีเกี่ยวกับนิมิตนั้น

¹⁶ แล้วเอลีจึงเรียกซามูเอลมาและได้กล่าวว่า “ซามูเอล ลูกเอ๋ย” ซามูเอลตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้”¹⁷ เขาได้กล่าวว่า “เรื่องอะไรที่พระองค์ได้ทรงบอกเจ้า? ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย ขอพระเจ้าทรงกระทำอย่างนั้นแก่เจ้า และให้มากยิ่งขึ้น ถ้าเจ้าปิดบังสิ่งใดไว้จากเราในเรื่องทั้งสี่ที่พระองค์ทรงบอกแก่เจ้า”¹⁸ ซามูเอลจึงเล่าให้เขาฟังทุกอย่าง เขาไม่ได้ปิดบังอะไรไว้จากเอลี เอลีจึงกล่าวว่า “พระองค์คือพระยาห์เวห์ ขอพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ทรงเห็นว่าดีเถิด”

¹⁹ ซามูเอลก็ได้เติบโตขึ้น และพระยาห์เวห์สถิตกับเขาและพระองค์ไม่ทรงปล่อยให้ถ้อยคำเผยพระวจนะของพระองค์ตกลงสู่ดิน²⁰ จนอิสราเอลทั้งปวงตั้งแต่นานจนถึงเบเออร์เซบาได้รู้ว่าซามูเอลได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์²¹ พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏอิทธิฤทธิ์ในชิโลห์ เพราะพระองค์ทรงสำแดงพระองค์แก่ซามูเอลในชิโลห์โดยพระดำรัสของพระองค์

Chapter 4

¹ ถ้อยคำของซามูเอลได้มาถึงคนอิสราเอลทั้งหมด บัดนี้คนอิสราเอลได้ยกกองทัพออกไปทำสงครามกับพวกฟิลิสเตีย พวกเขาตั้งค่ายที่เอเบนเอเซอร์ และคนฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ในอาเฟก² พวกฟิลิสเตียจัดพลรบเป็นแนวเข้าต่อสู้กับอิสราเอล เมื่อสงครามแพร่ขยายวงออกไป อิสราเอลก็ได้พ่ายแพ้แก่พวกฟิลิสเตีย ผู้ซึ่งถูกฆ่าประมาณสี่พันคนในสนามรบ³ เมื่อพวกประชาชนกลับมาสู่ค่าย พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลได้กล่าวว่า “ทำไมพระยาห์เวห์จึงทรงให้เราพ่ายแพ้ต่อหน้าพวกฟิลิสเตียในวันนี้? ให้เราไปนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์จากเมืองชิโลห์มาที่นี่เถิด เพื่อว่าหีบพันธสัญญาจะได้อยู่กับเราที่นี่ เพื่อหีบพันธสัญญาจะช่วยเราให้ปลอดภัยจากมือของศัตรูของพวกเรา”

⁴ ดังนั้นประชาชนจึงได้ส่งผู้ชายหลายคนไปที่เมืองชิโลห์ จากนั้นพวกเขาได้นำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์จอมทัพ ผู้ประทับเหนือเศรฐ บุตรทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัส ก็ได้อยู่กับหีบพันธสัญญาของพระเจ้า⁵ เมื่อหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์มาถึงที่ค่าย ประชาชนอิสราเอลทั้งหมดก็ให้ร้องเสียงดัง จนแผ่นดินก็สั่นไปด้วยเสียงนั้น⁶ เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินเสียงร้อง พวกเขาก็ตกใจกลัว พวกเขาก็ตกใจกลัวว่า “เสียงร้องอีกก็ทกรึกโครมในค่ายของพวกฮีบรูนั้นหมายความว่าอะไรกัน?” แล้วพวกเขาก็ตระหนักว่าหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์มาที่ค่ายแล้ว

⁷ พวกฟิลิสเตียกลัว พวกเขาได้กล่าวว่า “พระเจ้าองค์หนึ่งได้เสด็จมาที่ค่ายแล้ว” พวกเขาบอกว่า “ไว้บัดนี้พวกเรา! ไม่เคยเกิดเรื่องอย่างนี้มาก่อนเลย!”⁸ ไว้บัดนี้พวกเรา! ใครจะช่วยพวกเราจากพลังของพระผู้ทรงฤทธิ์เหล่านี้ได้? พระเหล่านี้เป็นผู้ที่ได้บุกโจมตีชาวอียิปต์ด้วยภัยพิบัติที่แตกต่างกันหลายชนิดในถิ่นทุรกันดาร⁹ จึงกล่าวยกย่อง และจงเป็นลูกผู้ชาย พวกท่านชาวฟิลิสเตียทั้งหลาย มิฉะนั้นพวกท่านจะกลายเป็นทาสของพวกฮีบรู ดังที่พวกเราเคยเป็นทาสพวกท่าน จงเป็นลูกผู้ชายและจงต่อสู้¹⁰ คนฟิลิสเตียจึงได้สู้รบและอิสราเอลได้พ่ายแพ้ ทุกคนหนีไปยังบ้านของเขา มีการฆ่าฟันกันหนักมาก มีทหารรบของอิสราเอลตายไปสามหมื่นคน¹¹ และหีบพันธสัญญาของพระเจ้าถูกยึดไป และบุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ตายด้วย

¹² ผู้ชายเฝ้าเบนยามินคนหนึ่งได้วิ่งมาจากแนวรบและมาถึงชิโลห์ในวันเดียวกันนั้น มาถึงด้วยเสื้อผ้าขาดฉีกและดินก็อยู่บนศีรษะของเขา¹³ เมื่อเขามาถึง เอลีกำลังนั่งอยู่บนที่นั่งข้างถนนคอยเฝ้าอยู่ เพราะจิตใจของท่านหวาดกลัวเกี่ยวกับเรื่องหีบพันธสัญญาของพระเจ้า เมื่อผู้ชายคนนั้นได้เข้ามาในเมืองและบอกข่าว ชาวเมืองทั้งสี่ก็ร้องลั่น¹⁴ เมื่อเอลีได้ยินเสียงร้องดังลั่นเช่นนั้นจึงได้กล่าวว่า “เสียงอีกก็ทกรึกโครมนี้เป็นเสียงอะไรกัน?” ผู้ชายคนนั้นก็รีบเข้ามาบอกเอลี¹⁵ บัดนี้เอลีมีอายุได้เก้าสิบแปดปี ดวงตาของเขาเห็นไม่ชัด และเขาไม่สามารถมองเห็น

¹⁶ ผู้ชายคนนั้นก็ได้กล่าวกับเอลีว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนที่มาจากแนวรบ ข้าพเจ้าเองหนีมาจากการรบวันนี้” เอลีก็ได้กล่าวว่า “ลูกเอ๋ย เป็นอย่างไรบ้าง?”¹⁷ ผู้ชายคนที่มาบอกข่าวก็ได้ตอบว่า “อิสราเอลได้หนีจากพวกฟิลิสเตีย เช่นเดียวกัน มีการฆ่าฟันกันอย่างหนักท่ามกลางประชาชน เช่นเดียวกันบุตรชายทั้งสองของท่าน คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ตายแล้ว และหีบพระบัญญัติของพระเจ้าก็ถูกยึดไปแล้ว”¹⁸ เมื่อเขากล่าวถึงหีบพระบัญญัติของพระเจ้า เอลีก็ได้หยายหลังตกลงจากที่นั่งที่อยู่ข้างประตู คอของเขาก็ตก และเขาก็สิ้นชีวิต เพราะเขารำลึกและตัวก็หนัก เขาได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่สี่สิบปี

¹⁹ บัดนี้บุตรสะใภ้ของท่าน คือภรรยาของฟีเนหัสก็มีครรภ์และใกล้กำหนดคลอดแล้ว เมื่อนางได้ยินข่าวว่าหีบพันธสัญญาของพระเจ้าถูกยึดไปและพ่อสามีและสามีของนางก็ได้ตายไป นางก็ได้คุกเข่าลงและคลอดบุตร แต่ความเจ็บปวดสาหัสร่วมกันเกิดขึ้นแก่นาง²⁰ เมื่อนางกำลังจะตายพวกผู้หญิงที่เฝ้านางอยู่ได้กล่าวว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าเพียงจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง” แต่นางไม่ได้ตอบหรือใส่ใจกับเรื่องพวกนางได้พูดกับหัวใจ²¹ นางได้ตั้งชื่อเด็กนั้นว่า อีคาโบด กล่าวว่า “พระสิริได้พรากไปจากอิสราเอลแล้ว!” เพราะหีบพันธสัญญาของพระเจ้าได้ถูกยึดไป และเพราะพ่อสามีของนางและสามีของนาง²² นางได้กล่าวว่า “พระสิริได้พรากไปจากอิสราเอลแล้ว เพราะหีบพันธสัญญาของพระเจ้าได้ถูกยึดไปแล้ว”

Chapter 5

¹ บัดนี้คนฟิลิสเตียได้ยึดหีบพันธสัญญาของพระเจ้าไป และพวกเขาได้นำไปจากเอเบนเอเซอร์ไปยังเมืองอัสโดด² คนฟิลิสเตียได้นำหีบพันธสัญญาของพระเจ้าเข้าไปไว้ในวิหารของพระดาโกน และวางหีบไว้ข้างพระดาโกน³ และเมื่อประชาชนชาวอัสโดดตื่นแต่เช้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระดาโกนก็ได้ล้มหน้าคว่ำมายังพื้นดินตรงหน้าหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ ดังนั้นพวกเขาก็ยกพระดาโกนขึ้นตั้งไว้ที่เดิมอีกครั้ง

⁴ แต่เมื่อพวกเขาตื่นแต่เช้าในวันรุ่งขึ้น ดูสิ พระดาโกนก็ได้ล้มหน้าคว่ำมายังพื้นดินตรงหน้าหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ เศียรของพระดาโกนและหัตถ์ทั้งสองข้างก็แตกหักตกอยู่ที่ธรณีประตู เหลือแต่ลำตัวพระดาโกนที่ยังคงเหลืออยู่⁵ นี่คือเหตุผลว่าทำไม แม้แต่ทุกวันนี้ พวกปุโรหิตของพระดาโกนและทุกคนที่

เข้าไปในวิหารของพระดาโกน จึงไม่เหยียบธรณีประตูวิหารของพระดาโกนที่เมืองอัสโดด⁶ พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้ทรงลงโทษอย่างหนักหน่วงแก่ประชาชนอัสโดด พระองค์ได้ทรงทำลายพวกเขาและทำให้พวกเขาทุกข์รันทดด้วยผีต่างๆ ทั้งที่ในเมืองอัสโดดและอาณาเขตทั้งหมดของเมืองนั้น

⁷เมื่อชาวเมืองอัสโดดตระหนักได้ว่ามีอะไรกำลังเกิดขึ้นกับพวกเขา พวกเขาบอกว่า “หีบพันธสัญญาของพระเจ้าของอิสราเอลจะต้องไม่อยู่กับเรา เพราะว่าพระหัตถ์ของพระองค์ทรงลงโทษพวกเราและพระดาโกนของพวกเราอย่างหนัก”⁸ ดังนั้นพวกเขาจึงได้ใช้คนไปและเรียกประชุมเจ้านายทั้งหมดของคนฟิลิสเตีย พวกเขาบอกว่า “เราจะทำอย่างไรดีกับหีบพันธสัญญาของพระเจ้าของคนอิสราเอล?” พวกเขาตอบว่า “ให้เราย้ายหีบพันธสัญญาของพระเจ้าของคนอิสราเอลไปที่เมืองกัท” ดังนั้นพวกเขาจึงย้ายหีบพันธสัญญาของพระเจ้าของคนอิสราเอลไปที่นั่น

⁹แต่ภายหลังเมื่อพวกเขาย้ายหีบวนเวียนไป พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ก็ได้ทรงลงโทษเมืองนั้นทำให้เกิดความวุ่นวายยิ่งใหญ่มาก พระองค์ทรงกรณมาชาวเมืองนั้นทั้งผู้เล็กน้อยและเจ้านายทั้งหลาย และผีต่างๆ ก็ได้แตกเพ่นพ่านตัวพวกเขา¹⁰ ดังนั้นพวกเขาจึงส่งหีบของพระเจ้าไปยังเมืองเอโครน แต่ทันทีที่หีบพันธสัญญาของพระเจ้าของอิสราเอลมาถึงเมืองเอโครน ชาวเมืองเอโครนก็ร้องเสียงดังว่า “พวกเขาได้ย้ายหีบพันธสัญญาของพระเจ้าของอิสราเอลมาให้เราเพื่อจะฆ่าเราและประชาชนของเราเสีย”¹¹ ดังนั้นพวกเขาจึงส่งคนไปเรียกประชุมเจ้านายทั้งหมดของคนฟิลิสเตีย และพวกเขาคุยกับคนเหล่านั้นว่า “จงส่งหีบพันธสัญญาของพระเจ้าของอิสราเอลออกไปเสีย และให้หีบนั้นกลับคืนไปยังที่เดิม เพื่อหีบนั้นจะไม่ฆ่าเราและประชาชนของเรา” เพราะมีความแตกตื่นกลัวตายอยู่ทั่วทั้งเมือง พระหัตถ์ของพระเจ้าทรงลงโทษอย่างหนักหน่วงที่นั่น¹² ชาวเมืองที่ไม่ตายก็ได้ถูกรณมาด้วยผีต่างๆ และเสียร่ำไห้ของเมืองนั้นก็ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์

Chapter 6

¹บัดนี้หีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ได้อยู่ในดินแดนของคนฟิลิสเตียเจ็ดเดือน² คนฟิลิสเตียได้เรียกประชุมพวกปุโรหิตและพวกโหร พวกเขาบอกว่า “เราจะทำอย่างไรกับหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ดี? จงบอกว่าจะส่งหีบกลับไปยังที่เดิมอย่างไรดี”³ พวกปุโรหิตและพวกโหรได้ตอบว่า “ถ้าพวกท่านจะส่งหีบพันธสัญญาของพระเจ้าของอิสราเอลกลับไปที่นั่น ย่าส่งไปโดยไม่มีของขวัญ ทั้งหมดนี้หมายความว่าต้องส่งไปพร้อมกับเครื่องบูชาลบความผิดเพื่อถวายแด่พระองค์ด้วย แล้วพวกท่านจะหายโรคและพวกท่านจะทราบว่าเหตุใดพระหัตถ์ของพระองค์จึงไม่ถูกยกออกไปจากพวกท่านจนกระทั่งเดี๋ยวนี้”

⁴แล้วพวกเขาได้กล่าวว่า “เราควรจะจัดอะไรเป็นเครื่องบูชาลบความผิด ที่เราต้องถวายให้พระองค์?” พวกปุโรหิตและพวกโหรจึงตอบว่า “ลูกฟองคำห้าลูก กับหนูกองคำห้าตัวตามจำนวนเจ้านายของคนฟิลิสเตีย เพราะพวกท่านและพวกเจ้านายล้วนถูกภัยพิบัติเล่นงานเช่นเดียวกัน”⁵ ดังนั้นพวกท่านต้องทำแบบจำลองรูปฟองคำพวกท่านและแบบจำลองรูปหนูกองคำพวกท่านซึ่งทำลายแผ่นดิน และพวกท่านจงถวายพระสิริแด่พระเจ้าของอิสราเอล บางทีพระองค์จะทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ออกจากพวกท่าน จากบรรดาพระของพวกท่านและแผ่นดินของพวกท่าน⁶ ทำไมพวกท่านทำใจแข็งกระด้างอย่างเช่นคนอียิปต์และฟาโรห์ได้ทำใจของพวกเขาคือแข็งกระด้าง? นั่นแหละเมื่อพระเจ้าของคนอิสราเอลได้ทรงลงโทษหนักต่อพวกเขา คนอียิปต์ก็ต้องปล่อยประชาชนไป แล้วพวกเขาก็จากไปมิใช่หรือ?

⁷บัดนี้จึงไปเตรียมเกวียนใหม่เล่มหนึ่งมาเทียมเข้ากับโคแม่ลูกอ่อนสองตัวซึ่งยังไม่เคยเทียมแอกเลย จงผูกแม่โคคู่นี้กับเกวียน แต่ให้นำลูกๆ ของมันกลับไปบ้าน ให้พ้นจากแม่โคคู่นี้ แล้วจงนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์มาวางไว้บนเกวียน ให้อูฐเครื่องทองคำซึ่งพวกท่านจะส่งกลับถวายพระองค์เป็นเครื่องบูชาลบความผิดไว้ในกล่องข้างหีบ แล้วก็ส่งให้มันไป และปล่อยให้ไปตามทางของมัน⁸ แล้วให้คอยดู ถ้ามันไปตามทางถึงเขตแดนของมันเอง ไปถึงเมืองเบรเซเมซ นั่นแหละ คือพระยาห์เวห์ผู้ที่ได้ทรงเป็นผู้ทำให้เกิดความทุกข์ยากอย่างใหญ่หลวงนี้ แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น แล้วพวกเราจะได้รู้ว่าไม่ใช่พระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงเขียนตัวพวกเรา แต่ว่า เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแก่พวกเราโดยบังเอิญ”

¹⁰คนเหล่านั้นก็ทำตามตามที่พวกเขาได้รับการบอกเล่า พวกเขาได้นำเอาโคแม่ลูกอ่อนสองตัวเทียมเข้ากับเกวียน แล้วได้ขังลูกๆ ของมันไว้ที่บ้าน¹¹ พวกเขาได้วางหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ไว้บนเกวียนพร้อมกับกล่องหนูกองคำและรูปฟองคำของพวกเขา¹² แม่โคทั้งสองก็ได้เดินตรงไปตามทางที่ไปเมืองเบรเซเมซ พวกมันได้ไปตามทางหลวง เดินพลาจร้องพลาจไม่เลี้ยวขวาหรือเลี้ยวซ้าย บรรดาเจ้านายของคนฟิลิสเตียก็ได้ตามพวกมันไปจนถึงเขตแดนเมืองเบรเซเมซ

¹³บัดนี้ชาวเมืองเบรเซเมซกำลังเกี่ยวข้าวสาเลอยู่ที่หุบเขา เมื่อพวกเขาได้เฝ้าหน้าขึ้นและได้เห็นหีบ พวกเขาได้ชื่นชมยินดี¹⁴ เกวียนได้เข้ามาในทุ่งนาของโยชูวาจากเมืองเบรเซเมซ และได้หยุดอยู่ที่นั่น มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ที่นั่น และพวกเขาจึงได้ผ่าไม้จากเกวียน และได้ถวายแม่โคสองตัวนั้นเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์¹⁵ คนเลวีก็ได้นำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ และกล่องบรรจุรูปหล่อทองต่างๆ ที่อยู่ข้างในนั้นลง และได้วางของเหล่านี้ไว้บนก้อนหินใหญ่ คนเบรเซเมซก็ได้ถวายเครื่องเผาบูชา และถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์ในวันเดียวกัน

¹⁶เมื่อเจ้านายทั้งห้าของคนฟิลิสเตียได้เห็นแล้ว พวกเขาจึงกลับไปยังเมืองเอโครนในวันนั้น¹⁷ เหล่านี้เป็นรูปฟองคำซึ่งคนฟิลิสเตียส่งกลับไปเป็นเครื่องบูชาลบความผิดแด่พระยาห์เวห์ รูปหนึ่งสำหรับเมืองอัสโดด รูปหนึ่งสำหรับเมืองกาซา รูปหนึ่งสำหรับเมืองอัสเคโลน รูปหนึ่งสำหรับเมืองกัท รูปหนึ่งสำหรับเมืองเอโครน¹⁸ รูปหนูกองคำก็เช่นเดียวกัน ตามจำนวนเมืองทั้งหมดของคนฟิลิสเตียที่เป็นเมืองของเจ้านายทั้งห้า ทั้งเมืองที่มีป้อมปราการ และหมู่บ้านต่างๆ หินก้อนใหญ่ซึ่งอยู่ข้างหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ซึ่งพวกเขาได้วางไว้บน ซึ่งยังคงเป็นหลักฐานอยู่จนทุกวันนี้ที่ในทุ่งนาของโยชูวาชาวเบรเซเมซ

¹⁹พระยาห์เวห์ได้ทรงประหารชาวเบรเซเมซบางส่วน เพราะว่าพวกเขาได้มองดูข้างในหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงได้ประหารเสีย 50,070 คน ประชาชนก็โศกเศร้า เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงพิโรธต่อประชาชนอย่างรุนแรง²⁰ แล้วชาวเบรเซเมซจึงกล่าวว่า “ใครจะสามารถยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์นี้ได้? หีบจะไปหาผู้ใดเนื่องจากพวกเราไปแล้ว?”²¹ พวกเขาจึงได้ส่งพวกผู้สื่อสารไปยังชาวเมืองศิริยาเยอาริมกล่าวว่า “คนฟิลิสเตียได้คืนหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์มาแล้ว ขอลงมาและนำหีบกลับไปอยู่กับพวกท่านเถิด”

Chapter 7

¹ชาวเมืองศรียากระยาอริมนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ขึ้นไปถึงบ้านของอาบีนาดัซึ่งอยู่บนเนินเขา พวกเขาได้แยกเอาเลอาซาร์บุตรของเขาไว้เพื่อให้ดูแลพันธสัญญาของพระยาห์เวห์² นับแต่วันที่ยกขึ้นได้อู่ที่ศรียากระยาอริม เวลาผ่านไปนานถึงยี่สิบปี บรรดาพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดก็ได้คร่ำครวญถึงพระยาห์เวห์ และปรารถนาที่จะกลับมาหาพระยาห์เวห์³ ซามูเอลได้พบกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งสิ้นว่า “ถ้าพวกท่านจะกลับมาหาพระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดใจของพวกท่าน จงทิ้งพวกพระต่างด้าวและพระอัคราโรกเสียจากท่ามกลางพวกท่าน และจงกลับใจของพวกท่านต่อพระยาห์เวห์ และปรณินิบัติพระองค์เท่านั้น แล้วพระองค์จะทรงช่วยกู้พวกท่านให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย”

⁴แล้วประชาชนอิสราเอลจึงได้ทิ้งพระบาอัลและพระอัคราโรก และเขาก็ทั้งหลายก็ได้มีสการเพียงแต่พระยาห์เวห์เท่านั้น⁵ แล้วซามูเอลจึงพูดว่า “จงนำคนอิสราเอลทั้งสิ้นไปที่เมืองมิสปาห์ และข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์เพื่อท่าน”⁶ พวกเขาจึงประชุมกันที่เมืองมิสปาห์ และได้ตักน้ำมาเทออกเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ พวกเขาถืออดอาหารในวันนั้น และพูดว่า “พวกเราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์” ที่นั่นเอง ซามูเอลได้ตัดสินข้อพิพาทของประชาชนอิสราเอล และได้นำประชาชน⁷ ต่อมาคนฟิลิสเตียได้ยินประชาชนอิสราเอลมาประชุมกันที่เมืองมิสปาห์ พวกเจ้านายของฟิลิสเตียจึงได้ยกขึ้นไปโจมตีกับอิสราเอล เมื่อประชาชนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็กลัวคนฟิลิสเตีย

⁸แล้วประชาชนอิสราเอลพูดต่อซามูเอลว่า “อย่าหยุดร้องทูลพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราเพื่อพวกเรา เพื่อที่พระองค์จะทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย” ซามูเอลจึงเอาลูกแกะอ่อนที่ยังไม่หย่านมตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องบูชาเผาทิ้งตัวแด่พระยาห์เวห์ แล้วซามูเอลได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์เพื่ออิสราเอล และพระยาห์เวห์ทรงตอบเขา¹⁰ ขณะที่ซามูเอลกำลังถวายเครื่องบูชาเผาทิ้งตัวอยู่นั้น คนฟิลิสเตียก็ได้เข้ามาใกล้เพื่อโจมตีอิสราเอล แต่พระยาห์เวห์ทรงให้ฟ้าร้องเสียงดังยิ่งนักในวันนั้นต่อคนฟิลิสเตีย และทรงทำให้พวกเขาสับสน และพวกเขาลงหนีไปต่อหน้าอิสราเอล¹¹ พวกผู้ขายของอิสราเอลได้ออกจากเมืองมิสปาห์ และพวกเขาก็กลัวพวกฟิลิสเตียและฆ่าฟันพวกเขาไปจนถึงใต้ของเมืองเบธเลเฮม

¹²แล้วซามูเอลก็เอาหินก้อนหนึ่งและตั้งไว้ระหว่างเมืองมิสปาห์และเมืองเชน เขาได้ให้ชื่อหินนั้นว่า เอเบนเอเซอร์ เขาพูดว่า “พระยาห์เวห์ได้ทรงช่วยพวกเรามาจนบัดนี้”¹³ ดังนั้นคนฟิลิสเตียจึงพ่ายแพ้ไม่ได้เข้ามาในเขตแดนของอิสราเอลอีก พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้ต่อสู้คนฟิลิสเตียตลอดชีวิตของซามูเอล¹⁴ บรรดาเมืองที่คนฟิลิสเตียได้ยึดไปจากอิสราเอลนั้น ก็ได้กลับคืนสู่อิสราเอล ตั้งแต่เมืองเอโครนถึงเมืองกัท และอิสราเอลได้ยึดแถบชายแดนคืนมาจากมือของคนฟิลิสเตีย แล้วก็มีสันติภาพระหว่างอิสราเอลและคนอาโมไรต์

¹⁵ซามูเอลวินิจฉัยประชาชนอิสราเอลตลอดชีวิตของเขา¹⁶ ทุกปีเขาได้เวียนไปเมืองเบธเลเฮม ไปเมืองกิลกาล และเมืองมิสปาห์ เขาได้ตัดสินข้อพิพาทสำหรับอิสราเอลในบรรดาเมืองเหล่านั้น¹⁷ แล้วเขาจึงได้กลับมาที่เมืองรามาห์ เพราะว่าบ้านของเขาอยู่ที่นั่น และที่นั่นเขาได้ตัดสินข้อพิพาทสำหรับอิสราเอลด้วย เขาได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ที่นั่นด้วย

Chapter 8

¹เมื่อซามูเอลแก่แล้ว เขาได้ตั้งพวกบุตรชายของเขาให้เป็นวินิจฉัยอิสราเอล² ชื่อของบุตรชายห้วปีของเขาชื่อโยเอล และชื่อของบุตรชายคนที่สองคืออาบียาห์ พวกเขาได้เป็นวินิจฉัยในเบธเลเฮม³ พวกบุตรชายของเขาไม่ได้ดำเนินชีวิตตามอย่างของเขา พวกเขาได้เสาะหารายได้ที่ไม่สุจริตชื่อ พวกเขาได้รับสินบน และได้บิดเบือนความยุติธรรม

⁴พวกผู้ใหญ่ทั้งหมดของอิสราเอลได้มารวมกันและได้มาหาซามูเอลที่เมืองรามาห์⁵ พวกเขาได้พูดกับซามูเอลว่า “ดูเถิด ท่านชราแล้วและพวกบุตรของท่านไม่ได้ดำเนินชีวิตตามอย่างของท่าน บัดนี้ขอท่านได้ตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกเราอย่างประชาชาติทั้งหลาย”⁶ แต่ซามูเอลไม่พอใจเมื่อพวกเขาพูดว่า “ขอตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกเรา” ดังนั้นซามูเอลจึงได้ทูลอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์⁷ พระยาห์เวห์ทรงตอบซามูเอลว่า “จงฟังเสียงประชาชนในทุกเรื่องที่พวกเขาพูดกับเจ้า เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ปฏิเสธเจ้า แต่พวกเขาปฏิเสธเรา ไม่ใช่เราเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา⁸ ที่พวกเขากำลังกระทำขณะนี้ก็เหมือนกับที่พวกเขาได้เคยทำ นับตั้งแต่เราได้นำพวกเขาออกมาจากอียิปต์ คือได้ละทิ้งเราและปรณินิบัติพระอื่นๆ และดังนั้นพวกเขาจึงกำลังทำกับเจ้าด้วยเช่นกัน⁹ บัดนี้จงฟังเสียงของพวกเขานะ แต่ตักเตือนพวกเขาอย่างจริงจัง และสำแดงให้พวกเขารับถึงวิถีทางที่กษัตริย์จะปกครองพวกเขา”

¹⁰ดังนั้นซามูเอลจึงได้บอกถึงพระดำรัสทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์ให้แก่ประชาชนที่ขอให้มีการกษัตริย์¹¹ เขากล่าวว่า “นี่เป็นสิ่งที่กษัตริย์ผู้ที่จะทรงครอบครองเหนือพวกเจ้าจะทรงกระทำ คือพระองค์จะทรงเกณฑ์บุตรชายทั้งหลายของเจ้า และทรงกำหนดให้พวกเขาประจำรถม้าศึก และให้เป็นพวกพลม้า และให้วิ่งหน้ารถม้าศึกของพระองค์¹² พระองค์จะทรงแต่งตั้งผู้บัญชาการของทหารพันนาย ผู้บังคับหมู่ของทหารห้าสิบนายของพระองค์ พระองค์จะทรงให้บางคนไถพรวนที่ดินของพระองค์ ให้บางคนเกี่ยวข้าวของพระองค์ และให้บางคนทำอาวุธและเครื่องใช้ของรถม้าศึกของพระองค์¹³ พระองค์จะทรงนำบุตรหญิงทั้งหลายของพวกเจ้าไปเป็นผู้ปรุงเครื่องหอม ทำครัว และอบขนม¹⁴ พระองค์จะทรงเอาที่นาส่วนที่ดีที่สุดของพวกเจ้า สวนองุ่นของพวกเจ้า และสวนมะกอกของพวกเจ้า และทรงมอบให้แก่พวกข้าราชการของพระองค์¹⁵ พระองค์จะทรงเอาไปหนึ่งในสิบส่วนของข้าวและของไร่อุ่นหลายส่วนของพวกเจ้าไปให้แก่พวกข้าราชการและข้าราชการบริพารของพระองค์

¹⁶พระองค์จะเอาพวกข้าราชการบริพารชายหญิง และส่วนที่ดีที่สุดของพวกคนหนุ่มกับลาหลายตัวของพวกเจ้าไป พระองค์จะทรงให้พวกเขาทำงานทั้งหมดให้พระองค์¹⁷ พระองค์จะทรงหักหนึ่งในสิบส่วนของฝูงสัตว์ของพวกเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นทาสของพระองค์¹⁸ แล้วในวันนั้นพวกเจ้าจะร้องทุกข์เพราะกษัตริย์ของพวกเจ้าผู้ซึ่งพวกเจ้าได้เลือกสำหรับพวกเจ้า แต่พระยาห์เวห์จะไม่ทรงตอบพวกเจ้าในวันนั้น”

¹⁹แต่ประชาชนได้ปฏิเสธที่จะฟังซามูเอล พวกเขา กล่าวว่า “ไม่ได้ ยังไงจะต้องมีการกษัตริย์ปกครองเรา²⁰ เพื่อที่พวกเราจะเป็นเหมือนเหล่าประชาชาติอื่นทั้งหมด และเพื่อที่กษัตริย์ของเราจะวินิจฉัยพวกเราและทรงนำหน้าพวกเราไป และต่อสู้ในสงครามเพื่อพวกเรา”²¹ เมื่อซามูเอลได้ยินถ้อยคำทั้งสิ้นของประชาชน เขาก็

นำถ้อยคำเหล่านี้กลับไปถวายพระยาห์เวห์ให้ทรงทราบอีกครั้ง²² พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับซาอูลว่า “จงฟังเสียงพวกเขาเถิด และทำให้บางคนได้เป็นกษัตริย์สำหรับพวกเขา” ดังนั้นซาอูลจึงได้กล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน”

Chapter 9

¹มีผู้ชายคนเบนยามินคนหนึ่ง เป็นคนที่น่านับถือ เขามีชื่อว่าศิษ บุตรชายของอาบีเอล ผู้เป็นบุตรชายของเศโร บุตรชายของเบโคธ บุตรชายของอาฟิยาห์ บุตรชายของคอนเฝ้าเบนยามิน² เขามีบุตรชายคนหนึ่งชื่อซาอูล เป็นชายหนุ่มรูปงาม ไม่มีผู้ชายคนใดในท่ามกลางประชาชนอิสราเอลที่จะงามกว่าเขา เขาสูงกว่าคนอื่นใดในประชาชนจากไหล่ของเขาขึ้นไปนับจากไหล่ของเขา³ บัดนี้ฝูงลาของศิษบิดาของซาอูลหายไป ดังนั้นศิษจึงได้พูดกับซาอูลบุตรชายของตนว่า “จงเอาคนใช้คนหนึ่งไปกับเจ้า ลูกขึ้นและไปตามหาฝูงลา”⁴ ดังนั้นซาอูลจึงได้เดินทางผ่านแดนเทือกเขาเอฟราอิม และเดินทางผ่านเข้าดินแดนซาลิสาห์ แต่พวกเขาหาฝูงลาไม่พบ แล้วพวกเขาก็ได้ผ่านข้ามดินแดนชาวอัสเม แต่ฝูงลาไม่ได้ยู่ที่นั่น แล้วเขาได้ผ่านเข้าดินแดนของเบนยามิน แต่พวกเขาก็ไม่ได้พบฝูงลา

⁵เมื่อพวกเขาได้มาถึงดินแดนฟูล ซาอูลจึงพูดกับคนใช้ของเขาที่อยู่กับเขาว่า “มาเถอะ ให้เรากลับไป มิฉะนั้นบิดาของเราจะเลิกกังวลเรื่องฝูงลา และเริ่มร้อนใจด้วยเรื่องของเรา”⁶ แต่คนใช้ได้พูดกับเขาว่า “ของของฟิงเกิด มีคนของพระเจ้าคนหนึ่งในเมืองนี้ เขาเป็นคนที่ได้รับความนับถือมาก ทุกสิ่งที่เขาพูดจะเป็นจริง ให้เราไปที่นั่นกันเถอะ บางทีเขาอาจจะบอกเราถึงทางไหนที่เราคงไปในการเดินทางของเรา”⁷ แล้วซาอูลได้พูดกับคนใช้ของเขาว่า “แต่ ถ้าเราไป เราจะทำอะไรไปให้ชายผู้นั้น ? เพราะขมบึงในยามของเราก็ดมแล้ว และเราไม่มีของขวัญที่จะนำไปให้แก่คนของพระเจ้า เราจะมีอะไรไป?”⁸ คนใช้ได้ตอบซาอูลและกล่าวว่า “นี่แหละ ในมือข้าพเจ้ามีเงินอยู่หนึ่งส่วนสี่เซเชลที่ข้าพเจ้าจะให้แก่คนของพระเจ้า เพื่อเขาจะได้บอกพวกเราว่าทางไหนที่พวกเราควรไป”⁹ (ในอิสราเอลสมัยก่อน เมื่อคนหนึ่งคนใดได้ไปแสวงหาความรู้ถึงพระประสงค์ของพระเจ้า เขาได้พูดว่า “มาเถอะ ให้เราไปหาผู้ทำนายกัน” เพราะผู้เผยพระวจนะในสมัยนั้นเรียกว่าผู้ทำนาย)¹⁰ แล้วซาอูลได้พูดกับคนใช้ของเขาว่า “พูดได้ดีนี้ มาเถิด ให้เราไปกัน” ดังนั้นพวกเขาจึงไปยังเมืองที่คนของพระเจ้าอยู่

¹¹ขณะที่พวกเขาขึ้นภูเขาไปยังเมืองนั้น พวกเขาได้พบพวกหญิงสาวออกมาดักน้ำ ซาอูลและคนใช้จึงถามพวกเธอว่า “ผู้ทำนายอยู่ที่ไหนหรือ?”¹² พวกเธอได้กล่าวและตอบว่า “เขาอยู่ ดูนี่ เขาอยู่ข้างหน้าพวกท่าน รับเถอะ เพราะเขากำลังเข้ามาที่เมืองวันนี้ เพราะว่าประชาชนจะมีการถวายสัตวบูชาที่สถานที่สูงวันนี้”¹³ ทันทีที่พวกท่านเข้าไปถึงในเมือง พวกท่านจะพบเขา ก่อนที่เขาจะขึ้นไปรับประทานอาหารที่สถานที่สูง ประชาชนจะไม่รับประทานจนกว่าเขาจะมา เพราะเขาจะต้องมาถวายพรเครื่องสัตวบูชา หลังจากนั้นพวกผู้ที่ได้รับเชิญจึงจะรับประทาน บัดนี้ ขึ้นไปเถิด เพราะพวกท่านจะได้พบเขากับกัน”¹⁴ ดังนั้นเขาก็ตกลงที่จะขึ้นไปยังเมืองนั้น ขณะที่เขาทั้งสองเข้าไปในเมือง นี่แน่ะ ซาอูลกำลังเดินออกมาทางพวกเขาเพื่อขึ้นไปยังสถานที่สูงนั้น

¹⁵บัดนี้วันก่อนที่ซาอูลจะมา พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงแก่ซาอูลแล้ว¹⁶ “พรุ่งนี้เวลาประมาณเวลานี้ เราจะส่งผู้ชายคนหนึ่งจากดินแดนเบนยามิน และเราจะเจิมเขาให้เป็นเจ้าชายเหนือประชาชนอิสราเอลของเรา เราจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย เพราะว่าเราได้เห็นประชาชนของเราแล้วด้วยความสงสาร เพราะเสียงร้องขอความช่วยเหลือของพวกเขามาถึงเรา”¹⁷ เมื่อซาอูลเห็นซาอูล พระยาห์เวห์ได้ทรงบอกเขาว่า “นี่เป็นผู้ชายคนที่เราได้บอกกับเจ้าแล้ว เขาคือคนที่เราจะปกครองเหนือประชาชนของเรา”¹⁸ แล้วซาอูลก็ได้เข้ามาใกล้ซาอูลที่ประตูและพูดว่า “ขอบอกข้าพเจ้าน้อยว่า บ้านของผู้ทำนายอยู่ที่ไหน?”¹⁹ ซาอูลได้ตอบซาอูลและพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้ทำนายนั้น จงนำหน้าข้าพเจ้าขึ้นไปยังสถานที่สูง เพราะในวันนี้ท่านจะรับประทานอาหารกับข้าพเจ้า และพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะของท่านไปและข้าพเจ้าจะบอกทุกอย่างที่อยู่ในใจของท่านแก่ท่าน”²⁰ ส่วนเรื่องฝูงลาของท่านที่หายไปสามวันแล้วนั้น อย่าวิตกเกี่ยวกับพวกมันเลย เพราะมีคนพบพวกมันแล้ว แล้วความปรารถนาทั้งหมดของคนอิสราเอลนั้นอยู่ที่ใครหรือ ? ไม่ใช่ตัวท่านและพงศ์พันธุ์ของท่านหรือ?”²¹ ซาอูลได้ตอบและพูดว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่คนเฝ้าเบนยามิน ที่เป็นเผ่าเล็กน้อยที่สุดในบรรดาเผ่าของอิสราเอลหรือ? เป็นเผ่าเล็กน้อยที่สุดในเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล และตระกูลของข้าพเจ้าไม่ใช่ตระกูลที่ดีที่สุดในบรรดาตระกูลของเผ่าเบนยามินหรือ? ทำไมท่านจึงบอกถ้อยคำเหล่านี้กับข้าพเจ้าด้วยท่าทางอย่างนี้เล่า?”

²²ดังนั้นซาอูลจึงพาซาอูลกับคนใช้ของเขาโดยนำพวกเขาเข้าไปในห้องโถง และให้พวกเขานั่งในที่นี้ทางด้านหน้าสำหรับคนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญ ซึ่งมีประมาณสามสิบคน²³ ซาอูลพูดกับคนครีวว่า “จงนำส่วนที่เรามอบให้เจ้า ซึ่งเราได้บอกเจ้าว่า ‘เก็บไว้ต่างหาก’ นั้นมา”²⁴ ดังนั้นคนครีวจึงนำส่วนดินข่าและสิ่งทีวางบนนั้นมาและวางไว้ต่อหน้าซาอูล แล้วซาอูลจึงพูดว่า “จงดู ส่วนที่ได้เก็บไว้ที่วางอยู่ต่อหน้าท่าน จงรับประทานเถอะ เพราะว่ามันได้ถูกเก็บไว้ให้แก่ท่านจนกระทั่งถึงเวลากำหนด นับจากเวลาที่ข้าพเจ้าได้พูดว่า ‘ข้าพเจ้าได้เชิญประชาชนมาแล้ว’” ดังนั้นซาอูลจึงรับประทานกับซาอูลในวันนั้น²⁵ เมื่อพวกเขาได้ลงมาจากสถานที่สูงเข้ามาในเมือง ซาอูลได้สนทนากับซาอูลบนดาดฟ้า

²⁶แล้วในตอนเช้าตรู่ ซาอูลได้เรียกซาอูลบนดาดฟ้าและพูดว่า “จงลุกขึ้นเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะส่งท่านไปตามทางของท่าน” ดังนั้นซาอูลจึงได้ลุกขึ้น และทั้งสองคนก็ได้ออกไปที่ถนน²⁷ ขณะที่พวกเขากำลังตรงไปที่ขานเมือง ซาอูลได้พูดกับซาอูลว่า “จงบอกคนใช้ให้เดินนำหน้าเราไป” และเขาเดินพันไปแล้ว “แต่ท่านจงอยู่ที่นี้สักครู่ เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้ประกาศพระดำรัสของพระเจ้าให้ท่านทราบ”

Chapter 10

¹แล้วซาอูลจึงหยิบขวดน้ำมัน เทลงบนศีรษะของซาอูล และได้จูบเขาแล้วกล่าวว่า “พระยาห์เวห์ทรงเจิมท่านไว้ให้เป็นผู้นำเหนือมรดกของพระองค์แล้วไม่ใช่หรือ?”² เมื่อท่านไปจากข้าพเจ้านี้ ท่านจะพบชายสองคนใกล้ที่ฝังศพของราเชลในเขตแดนเบนยามินที่เศลาห์และเขาก็ตกลงจะบอกท่านว่า ‘ฝูงลาซึ่งท่านได้หาอยู่นั้นได้พบแล้ว บัดนี้ บิดาของท่านเลิกกังวลเรื่องฝูงลาแล้ว และร้อนใจเรื่องของพวกเขา’³ กล่าวไว้ว่า “เราจะทำอย่างไรเรื่องบุตรชายของเราดี?”⁴ จากนั้นท่านจะผ่านที่นั่นไปและท่านจะไปถึงต้นโอ๊กแห่งกาโบร ผู้ชายสามคนซึ่งกำลังขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าที่เบธเอลจะพบท่านที่นั่น คนหนึ่งแบกลูกแพะสามตัวอีกคนหนึ่งถือขมบึงสามก้อน และอีกคนหนึ่งถือถุงหนังเหล้าจุ่นถุงหนึ่ง

⁴พวกเขาจะทักทายท่านและมอบขมบึงให้ท่านสองก้อน ซึ่งท่านจะรับจากมือของพวกเขา ต่อจากนั้นท่านจะมาถึงเนินเขาของพระเจ้า ซึ่งกองทหารรักษาการ

ของพวกฟิเลสเตียอยู่ เมื่อท่านมาถึงเมือง ท่านจะพบกลุ่มผู้เผยพระวจนะกำลังลงมาจากสถานสูงพร้อมด้วยพิณใหญ่ รำมะนา ปี่ พิณเขาคู่ นำหน้าพวกเขา พวกเขาจะร้องเพลงพระวจนะ⁶ พระวิญญาณของพระยาห์เวห์จะทรงสวมทับท่าน และท่านจะเผยพระวจนะร่วมกับคนเหล่านั้น และท่านจะถูกเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

⁷บัดนี้เมื่อหมายสำคัญเหล่านี้เกิดแก่ท่าน จงทำอะไรตามที่มือของท่านทำให้เกิด เพราะพระเจ้าสถิตกับท่าน⁸ ท่านจงลงไปใกล้กาลก่อนข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะลงมาจากท่านเพื่อถวายเครื่องเผาบูชา และถวายเครื่องสันติบูชา จงคอยเจ็ดวันจนกว่าข้าพเจ้ามาหาท่านและบอกให้ท่านรู้ว่า ท่านจะต้องทำอะไร⁹ เมื่อชาอูลได้หันหลังไปเพื่อจากษามูเอล พระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนจิตใจของชาอูลเป็นอีกแบบ แล้วหมายสำคัญเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นในวันนั้น¹⁰ เมื่อพวกเขาได้มาที่เนินเขา กลุ่มของผู้เผยพระวจนะได้พบกับเขา และพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสวมทับเขา ดังนั้นเขาก็เผยพระวจนะอยู่ในหมู่คนเหล่านั้น¹¹ เมื่อทุกคนที่รู้จักเขามาก่อนเห็นเขาเผยพระวจนะอยู่กับพวกผู้เผยพระวจนะ ประชาชนเหล่านั้นจึงพูดต่อกันว่า “อะไรหนอเกิดขึ้นแก่บุตรชายของคิซ? ตอนนีชาอูลอยู่ในจำพวกผู้เผยพระวจนะด้วยหรือ?”

¹²ผู้ชายคนหนึ่งที่มาจากที่นั่นเหมือนกันได้ตอบว่า “แล้วบิดาของพวกเขาคือใคร?” ด้วยเหตุนี้จึงกลายเป็นคำกล่าวที่ว่า “ชาอูลเป็นผู้เผยพระวจนะด้วยคนหนึ่งหรือ?”¹³ เมื่อเขาได้เผยพระวจนะเสร็จแล้วเขาก็ได้มายังสถานสูง¹⁴ แล้วลุงของชาอูลจึงได้ถามชาอูลกับคนใช้ของเขาว่า “พวกเจ้าไปไหนมา?” เขาตอบว่า “ไปเสาะหาฝูงลา เมื่อพวกเราเห็นว่าพวกเราไม่สามารถหาฝูงลานั้นแล้ว เราจึงได้ไปหาษามูเอล”¹⁵ ลุงของชาอูลกล่าวว่า “โปรดบอกเราว่าษามูเอลได้บอกอะไรแก่เจ้าบ้าง”¹⁶ ชาอูลตอบลุงของเขาว่า “เขาได้บอกเราชัดเจนว่าพบฝูงลาแล้ว” แต่เขาไม่ได้บอกลุงเรื่องราวเกี่ยวกับราชอาณาจักร ซึ่งษามูเอลได้พูด

¹⁷บัดนี้ษามูเอลได้เรียกประชาชนมาชุมนุมต่อพระยาห์เวห์ที่มีสภา¹⁸ เขากล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสตั้งแต่วันที่ ‘เราได้นำอิสราเอลออกจากอียิปต์ และเราได้ช่วยกู้พวกเจ้าจากมือของชาวอียิปต์ และจากมือของอาณาจักรทั้งหลายที่ได้ข่มเหงพวกเจ้า’¹⁹ แต่บัดนี้พวกเจ้าได้ละทิ้งพระเจ้าของพวกเจ้า ผู้ซึ่งช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากความยากลำบากและความทุกข์ร้อน และพวกเจ้าได้กล่าวต่อพระองค์ว่า ‘ขอตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเรา’ บัดนี้จงเข้าเฝ้าต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์ตามฝ่าของพวกเจ้าและตามตระกูลของพวกเจ้า”²⁰ ดังนั้นษามูเอลจึงนำฝ่าอิสราเอลทุกฝ่าเข้ามาใกล้ และฝ่าเบนยามินได้รับเลือก

²¹จากนั้นเขาจึงนำฝ่าเบนยามินเข้ามาใกล้ตามตระกูลของพวกเข และตระกูลมัดดีได้รับเลือก และชาอูลบุตรชายของคิซก็ได้เลือก แต่เมื่อพวกเขาออกไปหาชาอูลก็หาไม่พบ²² จากนั้นประชาชนต้องการที่จะทูลถามพระเจ้าอีกหลายคำถามว่า “ยังมีผู้ช่วยอีกคนมาที่นี่ไหม?” พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เขาได้ซ่อนตัวอยู่ในกองสุมการ”²³ เขาก็หลายจึงวิ่งไปและพาชาอูลมาจากที่นั่น เมื่อเขาได้ยืนอยู่ท่ามกลางประชาชน เขาก็สูงกว่าประชาชนทุกคนจากบ่าของเขาขึ้นไป

²⁴ษามูเอลจึงได้กล่าวแก่ประชาชนว่า “พวกเจ้าเห็นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกไว้แล้วหรือไม่? ไม่มีใครเหมือนเขาในท่ามกลางประชาชน” ประชาชนทั้งปวงจึงได้ร้องเสียงดังว่า “ขอพระมหากษัตริย์จงทรงพระเจริญ!”²⁵ แล้วษามูเอลจึงได้บอกกับประชาชนให้กราบถึงธรรมเนียมปฏิบัติและกฎต่างๆ ของตำแหน่งกษัตริย์ ได้บันทึกไว้ในหนังสือ และได้วางไว้ต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์ แล้วษามูเอลก็ได้ให้ประชาชนกลับไปยังบ้านของตนเอง²⁶ ชาอูลก็ได้กลับไปยังบ้านของเขาที่กิลเบอาห์ด้วย และมีเหล่าบริวารซึ่งพระเจ้าได้ทรงดลจิตใจไปกับเขาด้วย²⁷ แต่มีคนอันธพาลบางคนกล่าวว่า “ผู้ช่วยคนนี้จะช่วยเราได้อย่างไร?” พวกประชาชนเหล่านี้ได้ดูหมิ่นชาอูล และไม่ได้นำเครื่องของขวัญอันใดมาให้เขา แต่ชาอูลก็ได้นิ่งเฉยไว้

Chapter 11

¹แล้วนาหซนอัมโมนได้ไปและตั้งล้อมเมืองยาเบชกิเลอาด ชาวเมืองยาเบชทั้งหมดจึงพูดกับนาหซนว่า “จงทำพันธสัญญากับพวกเราและพวกเราจะยอมปรนนิบัติพวกท่าน”² นาหซนอัมโมนได้ตอบพวกเขาว่า “ตามเงื่อนไขที่เราจะทำพันธสัญญากับพวกท่าน คือเราจะกลวงดาขาของพวกเราทุกคน และโดยวิธีนี้จะเป็นที่อัปยศแก่คนอิสราเอลทั้งปวง”³ ส่วนพวกผู้ใหญ่แห่งเมืองยาเบชได้ตอบพวกเขาว่า “ขอผ่อนผันให้พวกเราสักเจ็ดวัน เพื่อพวกเราจะส่งพวกผู้สื่อสารไปให้ทั่วเขตแดนอิสราเอล แล้วถ้าไม่มีคนใดช่วยกู้พวกเราได้ พวกเราจะยอมมอบตัวกับพวกท่าน”

⁴พวกผู้สื่อสารมาถึงกิเบอาห์ เมืองที่ชาอูลอาศัยอยู่ และบอกประชาชนว่ามีอะไรเกิดขึ้น ประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ด้วยเสียงดัง⁵ ขณะนั้นชาอูลกำลังต้อนฝูงโคกลับมาจากทุ่งนา ชาอูลกล่าวว่า “มีอะไรเกิดขึ้นกับประชาชนที่พวกเขากำลังร้องไห้?” พวกเขาจึงเล่าให้ชาอูลทราบถึงเรื่องที่คนยาเบชได้พูดไว้⁶ เมื่อชาอูลได้ยินที่พวกเขาได้พูด พระวิญญาณของพระเจ้าก็ทรงสวมทับชาอูลและเขาก็โกรธจัด⁷ เขาจึงเอาแอกของโคมาอันหนึ่งพันออกเป็นก่อนๆ และได้ให้พวกผู้สื่อสารส่งไปทั่วเขตแดนทั้งสี่ของอิสราเอล เขากล่าวว่า “ใครที่ไม่ออกมาตามชาอูลและตามษามูเอล นี่คือนี่สิ่งที่จะเกิดกับโคของเขา” แล้วความเกรงกลัวพระยาห์เวห์ก็ได้แผ่มาเหนือประชาชน และพวกเขาก็ได้ออกมาร่วมเป็นใจเดียวกัน

⁸เมื่อเขาได้รวมพลอยู่ที่เบเชก ประชาชนอิสราเอลมีสามแสนคน และผู้ชายเผ่ายูดาห์มีสามหมื่นคน⁹ พวกเขาจึงพูดกับพวกผู้สื่อสารที่มานั้นว่า “พวกเราจึงบอกแก่คนยาเบชกิเลอาดว่า ‘พรุ่งนี้ในเวลาแดดร้อนพวกท่านจะได้รับการช่วยกู้’” ดังนั้นพวกผู้สื่อสารจึงกลับไปและบอกคนยาเบช และพวกเขาก็ดีใจ¹⁰ แล้วคนยาเบชจึงพูดกับนาหซนว่า “พรุ่งนี้พวกเราจะยอมมอบตัวกับพวกท่าน และพวกท่านสามารถทำอะไรกับพวกเราที่พวกท่านเห็นว่าดีสำหรับพวกท่านได้เลย”¹¹ พรุ่งนี้ชาอูลก็ได้อำนาจประชาชนออกเป็นสามกลุ่ม พวกเขายกเข้ามากลางค่ายตอนเช้ามืดและฆ่าฟันคนอัมโมนเสียจนเวลาแดดจัด พวกที่รอดชีวิตก็กระจัดกระจายไป ดังนั้น ไม่มีสองคนไหนที่ถูกทิ้งไว้ให้อยู่ด้วยกันเลย

¹²แล้วประชาชนจึงพูดกับษามูเอลว่า “ใครกันที่พูดว่า ‘ชาอูลหรือที่จะมาปกครองเหนือพวกเรา?’” จงนำคนเหล่านั้นออกมา พวกเราจะฆ่าพวกเขาเสีย”¹³ แต่ชาอูลได้กล่าวว่า “ในวินนี้อย่าให้ผู้ใดถูกประหารชีวิตเลย เพราะวันนี้เป็นวันที่พระยาห์เวห์ได้ทรงช่วยกู้อิสราเอล”¹⁴ แล้วษามูเอลจึงได้กล่าวกับประชาชนว่า “มาเถิด ให้เราไปยังกิเลอาดและรื้อฟื้นเรื่องราวของคิซที่นั่น”¹⁵ ดังนั้นประชาชนทั้งปวงจึงได้ไปยังกิเลอาด และได้ตั้งชาอูลเป็นกษัตริย์เฉพาะพระพิภคตรพระยาห์เวห์ที่กิเลอาด ที่นั่นพวกเขากวายนิตินุชาเฉพาะพระพิภคตรพระยาห์เวห์ และชาอูลกับประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็ปิตินุชาอย่างยั่งยืนที่นั่น

Chapter 12

¹ชาบูเอลจึงกล่าวกับคนอิสราเอลทั้งปวงว่า “ข้าพเจ้าได้ฟังทุกเรื่องที่คุณบอกข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้ตั้งกษัตริย์เหนือพวกท่านแล้ว² และนี่คือกษัตริย์ที่ทรงดำเนินอยู่ต่อหน้าพวกท่าน และข้าพเจ้าก็ทราบผลของแล้ว และ พวกบุตรชายของข้าพเจ้าก็อยู่กับพวกท่านและข้าพเจ้าเองก็ได้ดำเนินอยู่ต่อหน้าพวกท่านตั้งแต่หนุ่มจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ขอพวกท่านจงเป็นพยานปรีชาปราข้าพเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ และต่อหน้าผู้ที่พระองค์ได้ทรงเจิมไว้ โคขของใครบ้างที่ข้าพเจ้ารับเอาไว้? ลาของใครบ้างที่ข้าพเจ้ารับเอาไว้? มีใครบ้างที่ข้าพเจ้าได้เคยฉ้อโกง? มีใครบ้างที่ข้าพเจ้าได้เคยบีบบังคับ? ข้าพเจ้าได้รับสินบนจากมือของใครบ้างที่ทำให้ข้าพเจ้าปิดตาของข้าพเจ้า? จงเป็นพยานปรีชาปราข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะคืนให้แก่พวกท่าน”

⁴พวกเขาได้พูดว่า “ท่านไม่เคยได้หลอกลวงพวกเรา ไม่เคยได้บีบบังคับพวกเรา หรือได้เคยขโมยสิ่งใดไปจากมือของผู้ใดเลย”⁵ชาบูเอลกล่าวแก่พวกเขาว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นพยานต่อพวกท่าน และผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ก็เป็นพยานในวันนี้ว่าพวกท่านไม่พบสิ่งใดในมือของข้าพเจ้า” พวกเขาตอบว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นพยาน”⁶ชาบูเอลกล่าวกับประชาชนว่า “พระยาห์เวห์ผู้ที่ได้ทรงแต่งตั้งโมเสสกับอาโรน และผู้ได้ทรงนำบรรพบุรุษของพวกท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์⁷ จะขึ้นขอพวกท่านจงสาแดงตัว เพื่อที่ข้าพเจ้าจะร้องขอพวกท่านเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์เกี่ยวกับพระราชกิจอันชอบธรรมทั้งปวงของพระยาห์เวห์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อพวกท่านและต่อบรรพบุรุษของพวกท่าน

⁸เมื่อยาโคบเข้าไปในอียิปต์ และบรรพบุรุษของพวกท่านร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ แล้วพระยาห์เวห์ก็ทรงใช้โมเสสกับอาโรน ผู้ซึ่งได้นำบรรพบุรุษของพวกท่านออกจากอียิปต์และพวกเขาได้มาอาศัยอยู่ในสถานที่นี้⁹ แต่พวกเขาหลงลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พระองค์จึงทรงชดเชยพวกเขาไว้ในมือของอิสราเอล แม่ทัพของกองทัพแห่งเมืองฮาซอร์ ในมือของคนฟีลิสเตีย และในมือของกษัตริย์แห่งโมอับ และเขาเหล่านี้ได้ต่อสู้กับบรรพบุรุษของพวกท่าน¹⁰ พวกเขาได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ และกล่าวว่า ‘พวกข้าพระองค์ได้ทำบาปแล้ว เพราะว่าพวกข้าพระองค์ละทิ้งพระยาห์เวห์และไปปรนนิบัติบรรดาพระบาอัลและบรรดาพระอชทารอก แต่บัดนี้ขอทรงช่วยกู้พวกข้าพระองค์ให้พ้นมือของพวกศัตรูของพวกข้าพระองค์ และพวกข้าพระองค์จะปรนนิบัติพระองค์’¹¹ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงทรงส่งเยเรบบาอัล และเบดาน เยฟธาห์ และชาบูเอล และให้พวกท่านได้รับชัยชนะเหนือพวกศัตรูที่อยู่รอบพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านจึงอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย

¹²เมื่อพวกท่านเห็นนาหาชกษัตริย์ของประชาชนแห่งอัมโมนมาต่อสู้พวกท่าน พวกท่านจึงพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘ไม่ได้ กษัตริย์จะต้องมาปกครองเหนือพวกเราแทน’ แม้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเป็นพระมหากษัตริย์ของพวกท่าน¹³ เอลละ นีคือกษัตริย์ที่พวกท่านได้เลือกแล้ว ผู้ซึ่งพวกท่านได้ร้องขอ ผู้ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงตั้งให้เป็นกษัตริย์ไว้เหนือพวกท่านแล้ว¹⁴ ถ้าพวกท่านยำเกรงพระยาห์เวห์และปรนนิบัติพระองค์ ฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่กบฏต่อพระบัญชาของพระยาห์เวห์ แล้วทั้งพวกท่านและกษัตริย์ผู้ปกครองเหนือพวกท่าน จะเป็นผู้ติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน¹⁵ ถ้าพวกท่านไม่ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ แต่กบฏต่อพระบัญชาของพระยาห์เวห์ แล้วพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์จะทรงต่อต้านพวกท่าน เช่นเดียวกับที่ได้ทรงต่อต้านกับบรรพบุรุษของพวกท่าน

¹⁶แม้แต่บัดนี้พวกท่านจงสาแดงตัวของพวกท่าน และดูสิ่งที่ยิ่งใหญ่นี้ ซึ่งพระยาห์เวห์จะทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของพวกท่าน¹⁷วันนี้ไม่ใช่เป็นฤดูเกี่ยวข้าวสาบิมีไชหรือ? ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ ขอพระองค์ทรงให้มีฟ้าร้องและฝน แล้วพวกท่านจะได้รู้และได้เห็นว่าการชั่วร้ายของพวกท่านมากมายเพียงใด ซึ่งพวกท่านได้กระทำในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ในการที่ได้กลุ่ลขอให้มีกษัตริย์สำหรับพวกท่านเอง¹⁸ ดังนั้นชาบูเอลจึงได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ และในวันเดียวกันนั้นพระยาห์เวห์ทรงให้มีฟ้าร้องและฝนมา แล้วประชาชนทั้งปวงก็ได้เกรงกลัวพระยาห์เวห์และชาบูเอลยิ่งนัก

¹⁹แล้วประชาชนทั้งปวงได้พูดกับชาบูเอลว่า “ขอท่านได้อธิษฐานเพื่อผู้รับใช้ของท่านต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เพื่อพวกเราจะไม่ถึงตาย เพราะเราได้เพิ่มความชั่วร้ายนี้เข้ากับบาปทั้งมวลของพวกเราในการขอให้มีกษัตริย์สำหรับพวกเรา”²⁰ชาบูเอลตอบว่า “อย่ากลัวเลย พวกท่านได้ทำความชั่วร้ายทั้งปวงนี้ แต่พวกท่านไม่ได้หันไปเสียจากการติดตามพระยาห์เวห์ แต่ได้ปรนนิบัติพระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดใจของพวกท่าน”²¹อย่าหันไปติดตามสิ่งไร้สาระซึ่งไม่เป็นประโยชน์หรือช่วยกู้พวกท่านไม่ได้ เพราะพวกท่านเป็นสิ่งที่ไร้ค่า

²²เพราะด้วยเห็นแก่พระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระยาห์เวห์จะไม่ทรงละทิ้งประชาชนของพระองค์ เพราะนี่เป็นสิ่งที่พอพระทัยพระยาห์เวห์ที่จะทำให้พวกท่านเป็นประชาชนของพระองค์²³ ส่วนข้าพเจ้าเอง ขอให้ห่างไกลจากข้าพเจ้าที่จะทำบาปต่อพระยาห์เวห์ด้วยการหยุดอธิษฐานเพื่อพวกท่าน แต่ข้าพเจ้าจะสอนถึงทางที่ดีและถูกต้องให้พวกท่าน²⁴ เพียงแต่ว่าจงยำเกรงพระยาห์เวห์ และปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงใจของพวกท่าน จงพิจารณาถึงสิ่งที่ยิ่งใหญ่หลายสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำแก่พวกท่าน²⁵ แต่ถ้าพวกท่านยังถือแพ่งทำชั่วอีก ทั้งพวกท่านและกษัตริย์ของพวกท่านจะถูกทำลายไป”

Chapter 13

¹ชาอูลทรงมีพระชนม์สามสิบพรรษาเมื่อพระองค์ได้ทรงขึ้นครองราชย์ เมื่อพระองค์ได้ทรงครองราชย์สี่สิบปีเหนืออิสราเอล²พระองค์ได้ทรงคัดเลือกผู้ชายอิสราเอลสามพันคน สองพันคนให้อยู่กับพระองค์ที่มีมาซ และที่แดนเทือกเขาเบรเอล อีกหนึ่งพันคนนั้นให้อยู่กับโยนาธานที่เมืองกิเบอาห์แห่งเผ่าเบนยามิน ทหารที่เหลือนั้นพระองค์ก็ได้ทรงปล่อยกลับบ้านของตน แต่ละคนก็ได้กลับไปยังถิ่นของตน³โยนาธานได้ปราบกองทหารรักษาการของพวกฟีลิสเตียซึ่งอยู่ที่เกบาฟ่ายแพ้ไป และคนฟีลิสเตียได้ทราบเรื่อง แล้วชาอูลก็ได้ทรงเป่าแตรทั่วแผ่นดิน และได้กล่าวว่า “ขอให้คนฮิบรูทั้งหลายได้ยิน”

⁴คนอิสราเอลทั้งปวงได้ยินเขาว่า ชาอูลได้ปราบกองทหารรักษาการของฟีลิสเตียฟ่ายแพ้ไป แล้วคนอิสราเอลก็ได้กลายเป็นที่เกลียดชังของคนฟีลิสเตียยิ่งนัก แล้วเหล่าทหารก็ได้ถูกเรียกออกมาให้สมทบกับชาอูลที่กลกาล⁵คนฟีลิสเตียก็ได้รวมพลเพื่อต่อสู้คนอิสราเอล มีรถม้าศึกสามพันคน และมีคนที่ขี่รถม้าศึกหกพันคน และกองทหารก็มีมากมายเหมือนกรวยที่ชายฝั่งทะเล พวกเขาทั้งหลายก็กำลังขึ้นมาตั้งค่ายอยู่ที่มีมาซทางตะวันออกของเบรอาเวน⁶เมื่อคนอิสราเอลได้เห็นว่าการอยู่ในความยุ่งยาก เพราะพวกประชาชนได้ถูกกดขี่แล้วประชาชนก็ได้ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ ในพุ่มไม้ ในกองหิน ในบ่อ และในหลุมต่างๆ

⁷คนฮิบรูบางคนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนภาคและกิเลอาด แต่ชาอูลก็ยังคงประทับอยู่ที่กิเลอาดและประชาชนทั้งหมดได้ติดตามพระองค์ไปอย่างหวาดกลัว⁸พระองค์ได้ทรงคอยอยู่เจ็ดวัน ตามเวลาที่ชาโมเอลได้กำหนดไว้ แต่ชาโมเอลไม่ได้มาที่กิเลอาด พวกประชาชนก็กระจัดกระจายไปจากชาอูล⁹ชาอูลจึงได้ตรัสว่า “จงนำเครื่องบูชาเผาทิ้งตัวและเครื่องสันติบูชามาให้เรา” แล้วพระองค์ก็ถวายเครื่องบูชาเผา¹⁰ทันทีที่พระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวนั้นเสร็จชาโมเอลก็ได้มาถึง ชาอูลก็เสด็จออกไปต้อนรับเขาและทรงกักขฬเขา

¹¹แล้วชาโมเอลได้กล่าวว่า “พระองค์ได้ทรงทำอะไรไปแล้วหรือนี่?” ชาอูลได้ตรัสตอบว่า “เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นประชาชนกำลังจากข้าพเจ้าไป และท่านก็ไม่ได้มาภายในวันที่กำหนดไว้ และคนฟิลิสเตียก็ได้ชุมนุมกันที่มีคมาซ¹²ข้าพเจ้าได้พูดว่า ‘บัดนี้ คนฟิลิสเตียจะยกมารบกับข้าพเจ้าที่กิเลอาด และข้าพเจ้ายังไม่ได้ถูกริงวอนขอพระกรุณาต่อพระยาห์เวห์’ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงฝันใจตัวเองให้ขึ้นไปถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว”¹³แล้วชาโมเอลได้กล่าวว่า “พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ใช่เวลา พระองค์ไม่ได้ทรงรักเขาพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาพระองค์ไว้ เพื่อว่าพระยาห์เวห์จะได้ทรงสถาปนาการครองราชย์ของพระองค์เหนืออิสราเอลตลอดไป

¹⁴แต่บัดนี้การครองราชย์ของพระองค์จะไม่ต่อเนื่อง พระยาห์เวห์ได้ทรงเสาะหาผู้ชายอีกคนหนึ่งตามชอบพระทัยพระองค์แล้ว และพระยาห์เวห์ได้ทรงแต่งตั้งผู้ชายคนนั้นให้เป็นเจ้าชายเหนือประชาชนของเขา เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเชื่อฟังในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาพระองค์ไว้”¹⁵แล้วชาโมเอลก็ได้ลุกขึ้นไปจากกิเลอาดก็ถึงเบธเอลแห่งเผ่าเบนยามิน แล้วชาอูลก็ได้ทรงนับประชาชนที่อยู่กับพระองค์ได้ประมาณหกร้อยคน¹⁶ชาอูลกับโยนาธานพระราชโอรสของพระองค์ และประชาชนที่ได้อยู่กับทั้งสองพระองค์ ก็อยู่ในเกบาแห่งเผ่าเบนยามิน แต่พวกฟิลิสเตียได้ตั้งค่ายอยู่ที่มีคมาซ¹⁷มีหน่วยจู่โจมออกมาจากค่ายพวกฟิลิสเตียสามหน่วย หน่วยหนึ่งหันไปทางโอเฟราห์สู่แผ่นดินชูลิ

¹⁸อีกหน่วยหนึ่งหันไปทางเบธโฮโรน และอีกหน่วยหนึ่งหันไปทางพรมแดนซึ่งอยู่เหนือหุบเขาเศโยมตรงไปถิ่นทุรกันดาร¹⁹ทั่วแผ่นดินอิสราเอลไม่สามารถจะหาช่างเหล็กได้ เพราะพวกฟิลิสเตียได้กล่าวว่า “เกรงว่าพวกฮิบรูจะทำดาบหรือหอกสำหรับพวกเรา”²⁰แต่คนอิสราเอลก็ปวงได้เคยลงไปหาพวกฟิลิสเตียแต่ละคนเพื่อลับผานของเขา พลั่วของเขา ขวานของเขาและเคียวของเขา²¹คำจำสลับนั้นสองส่วนสามเขลสำหรับลับผานและพลั่ว และหนึ่งส่วนสามเขลสำหรับการลับสามง่าม ขวานและติดประตัก²²ดังนั้นเมื่อถึงวันทำศึกก็มิมีดาบหรือหอกในมือของทหารที่ได้อยู่กับชาอูลและโยนาธาน มีเพียงชาอูลกับโยนาธานพระราชโอรสของพระองค์เท่านั้นที่ทรงมีอาวุธเหล่านั้น²³กองทหารรักษาการของพวกฟิลิสเตียก็ได้ยกไปถึงทางข้ามของเมืองมีคมาซ

Chapter 14

¹วันหนึ่งโยนาธานพระราชโอรสของชาอูลได้ตรัสกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ว่า “มาเถอะ ให้เราข้ามไปที่กองทหารฟิลิสเตียที่ฝั่งโน้น” แต่พระองค์ไม่ได้ทราบกฎพระบิดาให้ทรงทราบ²ชาอูลได้ทรงพำนักอยู่ที่ขานเมืองกิเบอาห์ใต้ต้นกับทิมซึ่งอยู่ที่มิโครน มีทหารประมาณหกร้อยนายได้อยู่กับพระองค์³รวมทั้งอาหิยาห์บุตรชายของอาหิภูบ (พี่ชายของอิกาโบด) ผู้เป็นบุตรชายของฟินหัส ผู้เป็นบุตรชายของเอลีบุริสิดของพระยาห์เวห์ที่เมืองชิโลห์ ผู้ที่ได้สวมเสื้อเอโฟด พวกประชาชนไม่ได้ทราบว่าโยนาธานได้ไปแล้ว⁴ตามทางข้ามเขาแต่ละที่ที่โยนาธานได้ต้องการที่จะข้ามไปยังกองทหารรักษาการณของฟิลิสเตียนั้น มีน้ำผาหีนอยู่ฟากหนึ่ง และมีน้ำผาหีนที่อีกฟากหนึ่งที่มีชื่อว่าไบเชส และมีน้ำผาหีนอีกยอดหนึ่งชื่อเสนห์⁵น้ำผาหีนยอดหนึ่งอยู่ทางเหนือหน้ามีคมาซ และอีกยอดหนึ่งอยู่ทางใต้หน้าเกบา

⁶โยนาธานได้ตรัสกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ว่า “มาเถิด ให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการณพวกนี้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด บางทีพระยาห์เวห์จะทรงกระทำในนามพวกเรา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่จะหยุดยั้งพระยาห์เวห์ได้จากการทรงช่วยกู้ ไม่ว่าโดยคนมากหรือน้อย”⁷ผู้ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ได้กล่าวว่า “ขอร้องทำทุกสิ่งตามพระทัยของพระองค์มีพระประสงค์ ทรงมุ่งไปเถิด ข้าพระองค์อยู่ด้วยพระองค์พร้อมที่จะทำตามพระบัญชาของพระองค์”⁸แล้วโยนาธานได้ตรัสว่า “นี่แน่ะ พวกเราจะข้ามไปหาพวกทหารและพวกเราจะแสดงตัวพวกเราให้พวกเขา⁹ถ้าพวกเขาพูดกับพวกเราว่า ‘จงรออยู่ที่นั่นจนกว่าพวกเราจะมีมาถึงตัวพวกเขา’ แล้วเราจะยืนในที่ของพวกเรา และจะไม่ขึ้นไปหาพวกเขา¹⁰ แต่ถ้าพวกเขาตอบว่า ‘จงขึ้นมาหาพวกเรา’ แล้วพวกเราจะขึ้นไปเพราะว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือเรา นี่จะเป็นสัญญาณแก่เรา”

¹¹ดังนั้นทั้งสองจึงได้แสดงตัวแก่กองทหารรักษาการณคนฟิลิสเตีย คนฟิลิสเตียได้กล่าวว่า “นี่แน่ะ พวกฮิบรูได้ออกมาจากกรูที่พวกเขาซ่อนตัวแล้ว”¹²แล้วกองทหารรักษาการณจึงได้ร้องบอกโยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ว่า “จงขึ้นมาหาพวกเรา แล้วพวกเราจะแสดงบางสิ่งให้พวกเขา” โยนาธานจึงได้ทรงบอกผู้ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ว่า “จงตามข้ามา เพราะว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบพวกเขาไว้ในมืออิสราเอลแล้ว”¹³โยนาธานก็ทรงป็นขึ้นไปด้วยพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์และผู้ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ก็ตามหลังพระองค์ไปด้วย พวกฟิลิสเตียก็ได้ถูกฆ่าตายต่อพระพักตร์โยนาธาน และผู้ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ก็ได้ฆ่าพวกเขาตามหลังพระองค์ไป¹⁴การจู่โจมครั้งแรกที่โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ได้ข้ามนั้นประมาณยี่สิบคนในพื้นที่ประมาณครึ่งเอเคอร์¹⁵และเกิดความหวาดกลัวในค่ายในทุกๆ และในพวกประชาชนทั้งหมด แม้แต่กองทหารรักษาการณและแม้แต่นายจู่โจมก็ได้หวาดกลัว ได้เกิดแผ่นดินไหว และมีการหวาดกลัวอย่างยิ่ง

¹⁶แล้วพวกยามของชาอูลที่อยู่กิเบอาห์แห่งเผ่าเบนยามินก็ได้มองดูอยู่ ผู้ทหารของฟิลิสเตียก็แตกกระจายไป และพวกเขาได้วิ่ง่วนไปมา¹⁷แล้วชาอูลจึงได้รับสั่งแก่ประชาชนที่อยู่กับพระองค์ว่า “จงนับและดูว่าใครไปจากพวกเราบ้าง” เมื่อพวกเขาได้นับดูแล้ว โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ได้ขาดหายไป¹⁸ชาอูลได้รับสั่งกับอาหิยาห์ว่า “จงนำหีบพระบัญญัติของพระเจ้ามาที่นี่” เพราะในเวลานั้นหีบพระบัญญัติยังอยู่กับประชาชนอิสราเอล¹⁹ในขณะที่ชาอูลกำลังตรัสกับปุโรหิตความวุ่นวายในค่ายของฟิลิสเตียยังคงดำเนินอยู่ต่อไปและเพิ่มมากขึ้น แล้วชาอูลได้ตรัสกับปุโรหิตว่า “จงหอดมือของท่านไว้ก่อน”²⁰ชาอูลและประชาชนทั้งหมดที่อยู่ด้วยกับพระองค์ก็ได้มารวมกันและได้เข้าไปสนามรบ ดาบของพวกฟิลิสเตียทุกคนก็ต่อสู่เพื่อนชาวเมืองของเขา และมีความสับสนอลหม่านอย่างยิ่ง

²¹บัดนี้พวกฮิบรูเหล่านั้นผู้ที่เคยอยู่กับพวกฟิลิสเตียก่อนหน้านั้น และคนที่ไปในค่ายกับพวกเขา แม้กระนั้นพวกเขาก็กลับมาเข้ากับคนอิสราเอลที่อยู่ฝ่ายชาอูล

ลและโยนาธาน²² เมื่อคนอิสราเอลทั้งปวงที่ได้ซ่อนตัวอยู่ในแดนเทือกเขาเอเฟราอิมได้ยินว่า คนฟีลิสเตียกำลังหนี แม้แต่พวกเขาก็ได้ไล่ติดตามพวกเขาในการต่อสู้²³ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงได้ทรงช่วยกู้อิสราเอลในวันนั้น และสงครามก็ผ่านตลอดเมืองเบธราเวนจนเลยไป²⁴ ในวันนั้นคนอิสราเอลต้องทุกข์ยาก เพราะชาลูลทรงให้พวกประชาชนได้สาบานไว้ว่า “ถ้าใครรับประทานอาหารก่อนเวลาเย็นวันนี้ ก่อนที่เราจะได้แก้แค้นพวกศัตรูของเรา ผู้นั้นจะถูกสาปแช่ง” ดังนั้นไม่มีใครในกองทัพได้รับประทานอาหารเลย²⁵ แล้วพวกประชาชนทั้งหมดก็ได้อาบน้ำในป่า และที่นั่นมีน้ำผึ้งอยู่ตามพื้นดิน

²⁶ เมื่อพวกประชาชนเข้าไปในป่า น้ำผึ้งก็กำลังไหลอยู่ แต่ไม่มีใครได้เอามือใส่ปาก เพราะประชาชนได้กลัวคำสาบาน²⁷ แต่โยนาธานไม่ได้ยินคำสาบานของพระราชบิดา ที่ทรงให้พวกประชาชนได้สาบานไว้ พระองค์จึงทรงเหย่ยปลายไม้ที่อยู่บนพระหัตถ์ของพระองค์และจุ่มที่รังผึ้ง พระองค์ก็ทรงเอาพระหัตถ์ของพระองค์ใส่พระโอษฐ์ของพระองค์ พระเนตรของพระองค์ก็สว่างขึ้น²⁸ แล้วมีผู้ชายคนหนึ่งจากพวกประชาชนทูลตอบว่า “พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงให้พวกทหารสาบานว่า ‘ให้ผู้ที่รับประทานอาหารในวันนี้ถูกสาปแช่ง’ ถึงแม้ว่าพวกประชาชนจะอ่อนแรงจากความหิว”²⁹ แล้วโยนาธานจึงได้กล่าวว่า “พระบิดาของข้าได้ทรงทำให้เกิดปัญหาแก่แผ่นดิน ดูซิว่าดวงตาของข้าสว่างเพราะข้าได้รับประทานน้ำผึ้งนี้เพียงนิดเดียว”³⁰ จะดียิ่งกว่านี้อีกเท่าใด ถ้าพวกประชาชนได้กินของที่รับมาจากพวกศัตรูซึ่งพวกเขามาได้อย่างอิสระในวันนี้? เพราะว่าตอนนี้การฆ่าฟันคนฟีลิสเตียนี้ไม่มากมายเลย”

³¹ พวกเขาได้ฆ่าคนฟีลิสเตียในวันนั้นจากมิคมาซ ถึงอัยยาโลน พวกประชาชนก็อ่อนเพลียยิ่งนัก³² พวกประชาชนได้วิ่งอย่างละโมภเข้าหาของที่รับได้ และได้เอากะวีวและลูกวัว และได้ฆ่าพวกมันบนพื้นดินและพวกประชาชนก็ได้กินพร้อมกับเลือด³³ แล้วพวกเขาก็ไปทูลชาลูลว่า “ดูเถิด พวกประชาชนกำลังทำบาปต่อพระยาห์เวห์ โดยได้รับประทานพร้อมกับเลือด” ชาลูลได้ทรงรับสั่งว่า “พวกเจ้าได้ประพฤติอย่างไม่สัตย์ซื่อแล้ว บัดนี้ จงกลิ้งก้อนหินใหญ่มาใส่เราวันนี้”³⁴ ชาลูลได้ตรัสว่า “จงออกไปท่ามกลางพวกประชาชนและบอกพวกเขาว่า ‘จงให้ทุกคนนำวัวของเขาหรือแกะของเขาฆ่าเสียที่นี่แล้วรับประทาน อย่าทำบาปต่อพระยาห์เวห์ โดยการรับประทานพร้อมกับเลือด’” ดังนั้นพวกประชาชนแต่ละคนก็ได้ฆ่าวัวของตนมาพร้อมพวกเขาในคืนนั้นและได้ฆ่าเสียที่นั่น³⁵ ชาลูลก็สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นแท่นบูชาแท่นแรกซึ่งพระองค์ได้สร้างถวายแด่พระยาห์เวห์

³⁶ แล้วชาลูลได้รับสั่งว่า “ให้เราลงไปไล่ตามพวกฟีลิสเตียในตอนกลางคืน แล้วปล้นพวกเขาจนกระทั่งรุ่งเช้า อย่าให้พวกเขาเหลือรอดชีวิตแม้แต่คนเดียว” พวกเขาได้ตอบว่า “ขอทรงทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด” แต่โปรโตได้กล่าวว่า “ให้เราเข้าเฝ้าพระเจ้าที่นี่เถิด”³⁷ ชาลูลก็ทูลถามพระเจ้าว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะไล่ติดตามพวกฟีลิสเตียหรือไม่? พระองค์จะทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของอิสราเอลหรือไม่?” แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงตอบพระองค์ในวันนั้น³⁸ แล้วชาลูลจึงได้ตรัสว่า “จงมาที่นี่ พวกท่านทั้งหมดที่เป็นผู้นำของพวกประชาชนจงเรียนรู้และดูว่าความบาปนี้ได้เกิดขึ้นได้อย่างไรในวันนี้”³⁹ เพราะว่าพระยาห์เวห์ผู้ทรงพระชนม์ผู้ทรงได้ช่วยกู้อิสราเอล ถึงแม้ว่าเป็นโยนาธานบุตรชายของเรา เขาก็จะต้องตายแน่นอน” แต่ไม่มีสักคนหนึ่งในพวกประชาชนทั้งสี่ที่ได้ทูลตอบพระองค์⁴⁰ แล้วพระองค์จึงตรัสกับอิสราเอลทั้งปวงว่า “พวกท่านจะต้องอยู่ฝ่ายหนึ่ง และเราและโยนาธานบุตรชายของเราจะอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง” และพวกประชาชนได้ทูลชาลูลว่า “ขอทรงทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด”

⁴¹ ชาลูลกล่าวว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ถ้าหากข้าพระองค์หรือโยนาธานโอรสของข้าพระองค์ได้ทำบาปนี้ ขอทรงสำแดงอุริม แต่ถ้าหากเป็นประชาชนอิสราเอลของพระองค์ที่ได้ทำบาป ขอทรงสำแดงกุ่มมิม” แล้วโยนาธานกับชาลูลจึงได้จับฉลาก แต่กองทัพได้รอดพ้นจากความผิด⁴² แล้วชาลูลจึงรับสั่งว่า “ให้จับฉลากระหว่างเรากับโยนาธานโอรสของเรา” แล้วโยนาธานก็จับได้ฉลาก⁴³ ชาลูลจึงตรัสกับโยนาธานว่า “จงบอกเราว่าเจ้าได้ทำอะไร” โยนาธานทูลพระองค์ว่า “ข้าพระบาทได้ขโมยน้ำผึ้งที่ติดปลายไม้เท้า ซึ่งอยู่ในมือของข้าพระบาทเล็กน้อยเท่านั้น ข้าพระบาทอยู่ที่นั่น ข้าพระบาทยอมตาย”⁴⁴ ชาลูลตรัสว่า “พระเจ้าทรงลงโทษและเราจะเพิ่มโทษนั้น ถ้าเจ้าไม่ตาย โยนาธานเอ๋ย”⁴⁵ แล้วพวกประชาชนจึงทูลชาลูลว่า “โยนาธานสมควรตายหรือ ผู้ที่ได้นำความสำเร็จในชัยชนะอย่างยิ่งใหญ่สำหรับอิสราเอล? อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เลือดผมของพระองค์สักเส้นหนึ่งจะไม่ตกถึงดิน เพราะในวันนี้พระองค์ได้ทำศึกด้วยกับกับพระเจ้า” ดังนั้นพวกประชาชนได้ทรงช่วยชีวิตของโยนาธานไว้ ดังนั้นพระองค์จึงไม่ตาย

⁴⁶ แล้วชาลูลก็ได้หยุดไล่ตามพวกฟีลิสเตีย และพวกฟีลิสเตียได้กลับไปยังที่อยู่ของพวกเขา⁴⁷ เมื่อชาลูลได้ทรงเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลนั้น พระองค์ได้ทรงต่อสู้ศัตรูของพระองค์ทั้งหมดทุกด้าน พระองค์ได้ทรงต่อสู้กับโมอับ กับพงศ์พันธุ์อิมโม กับเอโดม กับบรรดาภคินิยาห์แห่งโซบาห์ และกับคนฟีลิสเตีย ไม่ว่าพระองค์จะทรงหันไปทางไหน พระองค์ทรงลงโทษพวกเขาอย่างเจ็บปวด⁴⁸ พระองค์ทรงสู้รบอย่างกล้าหาญยิ่งและได้ทรงปราบปรามพวกอามาเลซ พระองค์ได้ทรงช่วยกู้อิสราเอลให้พ้นจากมือของพวกที่ปล้นพวกเขา⁴⁹ พระราชโอรสของชาลูลคือ โยนาธาน อิชวี มัลคีชูวา และพระราชธิดาทั้งสองของพระองค์คือเมราบผู้เป็นบุตรหัวปี และคนน้องคือมีคาล⁵⁰ พระนามพระมเหสีของชาลูลคืออาหิโนอัม บุตรของอาหิมาอัส ชื่อแม่ทัพของพระองค์คืออับเนอร์บุตรชายของเนอร์ พระบิดาของชาลูล⁵¹ คือเป็นพระราชบิดาของชาลูล และเนอร์ผู้เป็นบิดาของอับเนอร์เป็นบุตรชายของอาหิเอล⁵² ตลอดรัชกาลของชาลูลมีสงครามอย่างรุนแรงกับคนฟีลิสเตียอยู่เสมอ เมื่อชาลูลได้ทรงเห็นผู้ชายคนหนึ่งเป็นนักรบเก่งกล้า หรือเป็นคนแกล้วกล้าก็จะได้ทรงนำมารับใช้พระองค์

Chapter 15

¹ ชาลูลได้ทูลชาลูลว่า “พระยาห์เวห์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเฝ้าท่านเป็นภคินิยาห์เหนือประชาชนอิสราเอลของพระองค์ บัดนี้จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์² นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์มอบแก่ฟิดัธว่า ‘เราได้อมองเห็นสิ่งที่อามาเลซได้ทำต่ออิสราเอลในการสกัดอิสราเอลระหว่างทาง เมื่อพวกเขาออกจากอียิปต์’ บัดนี้จงไปและโจมตีอามาเลซ และทำลายทุกอย่างที่เขาทำทั้งหมด อย่าได้ปราณีพวกเขา แต่งฆ่าทั้งผู้ชายผู้หญิง เด็ก และเด็กทารก โค แกะ อูฐ และลา”

⁴ ชาลูลจึงทรงเกณฑ์ประชาชนและตรวจพลที่เมืองเทลาอิม มีทหารราบ สองแสนคน และคนเผ่ายูดาห์หนึ่งหมื่นคน⁵ แล้วชาลูลได้ทรงยกกองทัพมายังเมืองอามาเลซ และคอยอยู่ในหุบเขา⁶ แล้วชาลูลตรัสกับคนเคโนธาว่า “จงไป จงแยกไปเสีย ให้ออกไปจากคนอามาเลซ เพื่อเราจะไม่ทำลายพวกท่านไปพร้อมกับพวกเขา เพราะพวกท่านได้แสดงความเมตตาต่อพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดเมื่อพวกเขาขึ้นมาจากอียิปต์” ดังนั้นคนเคโนธจึงแยกออกไปจากคนอามาเลซ⁷ แล้วชาลูลจึงทรงโจมตีคนอามาเลซตั้งแต่อาวิลาห์ไปจนถึงซูร์ ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของอียิปต์⁸ แล้วพระองค์ทรงจับอาทักภคินิยาห์ของอามาเลซได้ทั้งเป็น และพระองค์ทรงทำลายประชาชนทั้งหมดด้วยคมดาบ

⁹แต่ชาฮูลและพวกประชาชนได้ใช้ชีวิตอย่างยาก และส่วนที่ดีที่สุดของฝูงแกะฝูงโค เหล่าลูกวัวตัวเมีย และบรรดาแกะ สิ่งที่ดีๆ ทั้งหมดพวกเขาไม่ได้ทำลาย แต่พวกเขาทำลายอย่างสิ้นเชิงเฉพาะสิ่งที่พวกเขาถูกและเห็นว่ามีค่า¹⁰แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์มายังชาฮูลแล้ว¹¹“เราเสียใจแล้วว่าเราได้ตั้งชาฮูลเป็นกษัตริย์ เพราะเขาได้หันจากการตามเรา และไม่ทำตามพระบัญญัติของเรา” ชาฮูลก็โกรธเขาจึงได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ตลอดคืน¹²และชาฮูลก็ได้อุทิศแต่เช้าตรู่เพื่อไปฆ่าชาฮูลในตอนเช้านั้น ชาฮูลได้รับทราบว่า “ชาฮูลเสด็จมาที่ภูเขาเคเรเม และพระองค์ได้ทรงมาสร้างอนุสาวรีย์ของพระองค์ แล้วก็ให้หันกลับไปและได้มุ่งผ่านลงไปยังกิลกาล”

¹³แล้วชาฮูลก็ได้มาหาชาฮูล และชาฮูลได้ตรัสกับเขาว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรท่านเถิด ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์แล้ว”¹⁴ชาฮูลกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นเสียงแคะนี้ที่ร้องเข้าหูข้าพเจ้ากับเสียงวัวที่ข้าพเจ้าได้ยินคืออะไรกัน?”¹⁵ชาฮูลทรงตอบว่า “พวกเขาได้นำพวกมันมาจากคนอามาเลห์ เพราะว่าพวกประชาชนได้ใช้ชีวิตบรรดาแกะและโคที่ดีที่สุด เพื่อให้เป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน นอกจากนั้นพวกเราได้ทำลายเสียสิ้น”¹⁶แล้วชาฮูลจึงทูลชาฮูลว่า “เดี๋ยวก่อน ข้าพเจ้าจะขอเรียนท่านว่าพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไรเมื่อคืนนี้” และชาฮูลได้กล่าวว่า “จงกล่าวเถิด”

¹⁷ชาฮูลกล่าวว่า “แม้ท่านเป็นแต่เพียงผู้เล็กน้อยในสายตาของท่าน ท่านไม่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าของบรรดาเผ่าอิสราเอลหรือ? แล้วพระยาห์เวห์ได้ทรงเจิมท่านไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล¹⁸และพระยาห์เวห์ได้ทรงใช้ให้ท่านออกไปตามทางของท่าน พระองค์ตรัสว่า ‘จงไป จงทำลายคนอามาเลห์พวกคนบาปให้หมดสิ้น และให้ต่อสู้กับพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะหมดสิ้นไป’¹⁹ทำไมท่านจึงไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ แต่ไปยึดของริบต่างๆ และได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์หรือ?”²⁰แล้วชาฮูลได้ตรัสกับชาฮูลว่า “ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์แล้วจริงๆ ข้าพเจ้าได้ทำตามทีพระยาห์เวห์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าได้จับตัวอากัษกษัตริย์แห่งคนอามาเลห์มา และข้าพเจ้าก็ได้ทำลายคนอามาเลห์หมดสิ้น

²¹แต่พวกประชาชนได้เก็บของริบบางส่วน บรรดาแกะและโคที่ดีที่สุดจากสิ่งที่ต้องทำลายถวายนั้น เพื่อนำมาเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านในที่ในเมืองกิลกาล”²²ชาฮูลกล่าวว่า “พระยาห์เวห์พอพระทัยในเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชา มากเท่ากับการเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์หรือ? การเชื่อฟังที่ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และที่จะฟังที่ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้²³ เพราะการคนหมูเป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ถือยาม และความตึงตึงก็เป็นเหมือนบาปชั่วและการไหว้รูปเคารพ เพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวอนะของพระยาห์เวห์ พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์”

²⁴และชาฮูลตรัสกับชาฮูลว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปแล้ว เพราะข้าพเจ้าฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระยาห์เวห์และถ้อยคำของท่าน เพราะข้าพเจ้ากลัวพวกทหารและฟังเสียงของพวกเข²⁵เพราะฉะนั้นขอท่านโปรดอภัยบาปของข้าพเจ้าและกลับไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้มีสารพระยาห์เวห์”²⁶ชาฮูลทูลชาฮูลว่า “ข้าพเจ้าจะไม่กลับไปกับท่าน เพราะท่านทอดทิ้งพระวอนะของพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ได้ทรงถอดท่านจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว”²⁷ขณะที่ชาฮูลหันจากไป ชาฮูลก็ยึดชายเสื้อของท่านไว้ และเสื้อนั้นก็ขาด

²⁸ชาฮูลได้ทูลท่านว่า “ในวันนี้พระยาห์เวห์ได้ทรงฉีกราชอาณาจักรอิสราเอลจากท่านเสียแล้ว และทรงมอบให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าท่าน”²⁹ยิ่งกว่านั้นองค์ผู้ทรงพลังของอิสราเอลจะไม่ทรงอนุสารหรือทรงเปลี่ยนพระทัย เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นมนุษย์ที่เปลี่ยนใจ”³⁰แล้วชาฮูลได้ตรัสว่า “ข้าพเจ้าทำบาปแล้ว แต่ตอนนี้ขอท่านได้โปรดให้เกียรติแก่ข้าพเจ้าต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของประชาชนของข้าพเจ้าและต่อหน้าอิสราเอล ขอกลับไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้มีสารพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน”³¹ดังนั้นชาฮูลจึงได้กลับตามชาฮูลไป และชาฮูลก็ได้มีสารพระยาห์เวห์

³²แล้วชาฮูลได้กล่าวว่า “พวกท่านจงนำอากัษกษัตริย์ของคนอามาเลห์มาให้ข้าพเจ้า” และอากัษก็เข้ามาหาท่านถูกล่ามด้วยโซ่ และได้กล่าวว่า “อันที่จริงความขมขื่นแห่งความตายก็ผ่านพ้นไปแล้ว”³³ชาฮูลได้กล่าวว่า “ดาบของท่านได้ทำให้พวกผู้หญิงในบุตรอันใด มารดาของท่านจะในบุตรในหมู่พวกผู้หญิงอันนั้น” และชาฮูลก็ฟันอากัษเสียเป็นท่อนๆ เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่กิลกาล”³⁴ชาฮูลก็ไปรามาห์และชาฮูลก็เสด็จขึ้นไปยังวังของพระองค์ที่กิเบอาห์แห่งชาฮูล³⁵ชาฮูลไม่ได้มาพบชาฮูลอีกจนวันสิ้นชีพของเขา เพราะเขาได้โสเภณีเกี่ยวกับชาฮูล พระยาห์เวห์ได้ทรงเสียพระทัยที่ได้ทรงตั้งชาฮูลเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

Chapter 16

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับชาฮูลว่า “อีกนานเท่าใดที่เจ้าจะเป็นทุกข์เรื่องชาฮูล เราได้ละทิ้งเขาจากการเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว? จงเติมน้ำมันให้เต็มเขา สัตว์ของเจ้าและจงไป เราจะส่งเจ้าไปหาเจสซิชาวเบรเลเฮม เพราะว่าเราได้เลือกกษัตริย์องค์หนึ่งแล้วสำหรับเราในท่ามกลางบุตรทั้งหลายของเข²ชาฮูลก็ได้อุทูลว่า “ข้าพระองค์จะไปอย่างไรได้? ถ้าชาฮูลได้ยินเรื่องนี้ เขาจะฆ่าข้าพระองค์เสีย” พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า “จงนำโคตัวเมียหนึ่งตัวไปกับเจ้าและกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ามาเพื่อถวายสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์’³จงเรียกเจสซิชาวที่การถวายสัตวบูชา และเราจะแสดงให้เจ้ารู้ว่าเจ้าจะต้องทำอะไร เจ้าจะเจิมผู้ซึ่งเราจะบอกเจ้าเพื่อเรา”

⁴ชาฮูลได้ทำตามทีพระยาห์เวห์ตรัสและไปที่เบรเลเฮม พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นก็ตัวสันขณะที่จะออกมาพบเขาและกล่าวว่า “ท่านมาอย่างสันติหรือ?”⁵เขาจึงตอบว่า “อย่างสันติ ข้าพเจ้ามาถวายสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์ จงเตรียมชำระตัวของพวกท่านให้บริสุทธิ์และมากับข้าพเจ้าไปที่การถวายสัตวบูชา” แล้วชาฮูลจึงได้ชำระตัวเจสซิชและบรรดานุตรของเขาให้บริสุทธิ์ และเชิญพวกเขาไปยังการถวายสัตวบูชา⁶เมื่อพวกเขาได้มาแล้ว เขาก็มองเห็นเอลิอัน และกล่าวว่ากับตัวเองว่าผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงให้เจิมไว้ได้ยืนอยู่ข้างหน้าเขาแล้วแน่นอน

⁷แต่พระยาห์เวห์ตรัสกับชาฮูลว่า “อย่ามองดูที่รูปร่างภายนอกของเขา หรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา เพราะว่าเราไม่ยอมรับเขา เพราะพระยาห์เวห์ไม่ได้ทอดพระเนตรเหมือนที่มนุษย์ดู มนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระยาห์เวห์ทอดพระเนตรจิตใจ”⁸แล้วเจสซิชจึงเรียกอาบินาดับและให้เขาเดินผ่านหน้าชาฮูล แล้วชาฮูลได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเลือกผู้ใดให้ยืนมาห์เดินผ่านไป และชาฮูลกล่าวว่า “พระยาห์เวห์ก็ไม่ได้ทรงเลือกผู้ใดเหมือนกัน”¹⁰แล้วเจสซิชได้ให้บุตรทั้งเจ็ดคนเดินผ่านหน้าชาฮูล แล้วชาฮูลก็บอกกับเจสซิชว่า “พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเลือกคนใดเลยจากคนเหล่านี้”

¹¹แล้วซาบูนเอลกล่าวกับเจสชัวว่า “พวกนี้เป็นบุตรชายทั้งหมดของท่านหรือ?” เขาตอบว่า “ยังมีคนสุดท้ายที่ซ่อนอยู่ แต่เขากำลังเลี้ยงแกะอยู่” ซาบูนเอลกล่าวกับเจสชัวว่า “จงใช้คนไปและนำเขามา เพราะพวกเราจะไม่ยอมบั้นจนกว่าเขาจะมาที่นี่”¹²เจสชัวได้ใช้คนไปและนำเขามา บัดนี้บุตรชายของเขาเป็นคนผิวแดงมีดวงตาสวยและรูปร่างงาม พระยาห์เวห์ตรัสว่า “จงลุกขึ้น เจิมเขา เพราะเขาคือคนนั้น”¹³แล้วซาบูนเอลจึงนำเขาสัตว์ที่มีน้ำนมและเจิมเขาไว้ท่ามกลางพวกพี่ชายของเขา พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงสวมทับดาวิดนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา แล้วซาบูนเอลก็ได้ลุกขึ้นและกลับไปรามาห์¹⁴บัดนี้พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงละจากซาอูล และวิญญาณที่มุ่งร้ายจากพระยาห์เวห์ก็ได้รับกวนเขาแทน¹⁵พวกมหาดเล็กของซาอูลได้กล่าวว่า “ดูเถิด วิญญาณที่มุ่งร้ายจากพระเจ้ากำลังรับกวนพระองค์อยู่”

¹⁶ขอเจ้านายของพวกข้าพระบาทจงบัญชาพวกผู้รับใช้ของฝ่าพระบาทที่อยู่เฉพาะพระพักตร์ฝ่าพระบาท ให้หาคนที่มีความชำนาญในการตัดพิน แล้วเมื่อวิญญาณที่มุ่งร้ายจากพระเจ้ามาเหนือฝ่าพระบาท เขาก็จะตัดพินแล้วฝ่าพระบาทจะดีขึ้น”¹⁷ซาอูลจึงรับสั่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์ว่า “จงไปหาผู้ขายคนหนึ่งที่ดีพินได้ดีและนำเขามาหาเรา”¹⁸แล้วคนหนึ่งมาในพวกชายหนุ่มได้ตอบและกล่าวว่า “ข้าพระบาทเห็นบุตรชายคนหนึ่งของเจสชิวาเบรเลเฮม ผู้ซึ่งมีฝีมือในการตัดพิน เป็นคนแข็งแรง เป็นคนกล้าหาญ เป็นนักรบ เป็นคนสุขุมในการพูด และเป็นคนมีหน้าตาดี และพระยาห์เวห์สถิตกับเขา”¹⁹ดังนั้นซาอูลจึงทรงส่งพวกผู้สื่อข่าวไปยังเจสชิวาและกล่าวว่า “จงส่งดาวิดบุตรชายของท่านที่อยู่กับแกะนั้นมาหาเรา”²⁰เจสชัวได้จัดลาหนึ่งตัวบรรทุกขนมปัง และถูหนึ่งใส่เหล้าองุ่นถูหนึ่ง และลูกแพะหนึ่งตัว และส่งไปกับดาวิดบุตรชายของท่านให้ถวายซาอูล²¹แล้วดาวิดได้มาเฝ้าซาอูลและเข้ารับหน้าที่ ซาอูลก็ทรงรักดาวิดมาก ดาวิดได้เป็นคนถือเครื่องอาวุธของซาอูล²²ซาอูลได้ส่งข่าวไปยังเจสชัวว่า “ขอให้ดาวิดอยู่กับเรา เพราะเขาเป็นที่ชื่นชอบในสายตาของเรา”²³เมื่อใดก็ตามที่วิญญาณที่มุ่งร้ายจากพระเจ้ามาเหนือซาอูล ดาวิดก็ได้หยิบพิณและเล่น ดังนั้นซาอูลก็ทรงรู้สึกสดชื่นและดีขึ้น และวิญญาณที่มุ่งร้ายนั้นก็จากพระองค์ไป

Chapter 17

¹บัดนี้คนฟีลิสเตียได้รวบรวมกองทัพของพวกเขามาเพื่อทำสงคราม พวกเขามารวมกันอยู่ที่ตำบลโสโคห์ ซึ่งเป็นของยูดาห์ พวกเขาตั้งค่ายอยู่ระหว่างตำบลโสโคห์กับอาเซคาห์ ในเอฟธัตมีน²ซาอูลและคนอิสราเอลก็ได้รวมกันและตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเอลาห์ และวางแนวรบเพื่อต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย³คนฟีลิสเตียยืนอยู่ที่ภูเขาข้างหนึ่ง และอิสราเอลยืนอยู่ที่ภูเขาอีกข้างหนึ่ง มีหุบเขาคั่นระหว่างพวกเขากองสอง

⁴มีผู้ชายแข็งแรงคนหนึ่งออกมาจากค่ายคนฟีลิสเตีย ผู้ขายคนนี้มีชื่อโกลิอัทแห่งกัท ผู้ซึ่งสูงหกศอกกับหนึ่งคืบ⁵เขาสวมหมวกสัมฤทธิ์ที่ศีรษะของเขา และสวมเสื้อเกราะที่ทำเป็นวงร้อยกัน เสื้อเกราะนั้นหนักประมาณห้าพันเชเชลเป็นทองสัมฤทธิ์⁶เขาสวมสนับแข้งทองสัมฤทธิ์ และมีหอกขัดทองสัมฤทธิ์อยู่ที่บ่าทั้งสองข้างของเขา⁷ดาบหอกของเขานั้นใหญ่ พร้อมด้วยเชือกร้อยสำหรับการพุ่งมันเหมือนกับสายบนไม้หูกกอผ่า ปลายหอกเป็นเหล็กหนักประมาณหกร้อยเชเชล คนถือโล่ของเขาก็เดินนำหน้าเขา

⁸เขาขึ้นและตะโกนมาทางแนวรบของอิสราเอลว่า “ทำไมพวกเจ้าออกมาเพื่อเตรียมทำสงครามเล่า? ข้าเป็นคนฟีลิสเตียไม่ใช่หรือ? พวกเจ้าก็เป็นข้ารับใช้ของซาอูลไม่ใช่หรือ? จงเลือกชายคนหนึ่งแทนพวกเจ้า ให้เขาลงมาหาข้า⁹ถ้าเขาชนะในการต่อสู้กับข้าและฆ่าข้าได้ แล้วพวกเราจะเป็นข้ารับใช้ของพวกเจ้า แต่ถ้าข้าชนะเขาและฆ่าเขาตาย แล้วพวกเจ้าจะเป็นข้ารับใช้ของพวกเราและรับใช้พวกเรา”¹⁰อีกครั้งหนึ่งคนฟีลิสเตียกล่าวว่า “ข้าขอท้ากองทัพอิสราเอลในวันนี้ จงส่งชายคนหนึ่งมาต่อสู้กับข้า”¹¹เมื่อซาอูลและอิสราเอลทั้งหมดได้ยินสิ่งที่คนฟีลิสเตียพูดได้กล่าว พวกเขาก็ตกใจและหวาดกลัวยิ่งนัก

¹²บัดนี้ดาวิดเป็นบุตรของชาวเอฟธราห์คนหนึ่งแห่งเมืองเบรเลเฮมในยูดาห์ ชื่อเจสชัว ผู้มีบุตรชายแปดคน เจสชัวเป็นคนมีอายุมากแล้วในรัชสมัยของซาอูล¹³บุตรชายใหญ่สามคนของเจสชัวก็ได้ตามซาอูลไปทำสงคราม ชื่อของบุตรชายสามคนที่ไปทำสงครามนั้นคือ เฮลีอับ บุตรหัวปี คนที่สองอาบีนาดับ และคนที่สามฮัมมาห์¹⁴ดาวิดเป็นบุตรคนสุดท้ายที่ตามซาอูลไป¹⁵ดาวิดได้ไปกลับระหว่างกองทัพของซาอูลและการเลี้ยงแกะของบิดาที่เบรเลเฮมเพื่อที่จะเลี้ยงดูพวกมัน¹⁶เป็นเวลานานถึงสี่สิบวันที่คนฟีลิสเตียที่แข็งแรงคนนั้น ได้เข้ามาใกล้ถึงตอนเช้าและตอนเย็นเพื่อทำให้คนออกไปสู้กับเขา

¹⁷แล้วเจสชัวพูดกับดาวิดบุตรของตนว่า “จงนำข้าวคั่วหนึ่งเอฟฟาห์นี้ และขนมปังสิบลูกขึ้นนี้ และนำไปให้พวกพี่ชายของเจ้าที่ค่ายอย่างรวดเร็ว”¹⁸และจะนำนายเยธิสับขึ้นนี้ไปให้ผู้บังคับกองพันของพวกเขาด้วยเช่นกัน จงดูว่าพวกพี่ชายของเจ้าทุกข์สุขอย่างไร แล้วนำหลักฐานที่แสดงว่าพวกเขาสบายดีกลับมาด้วย”¹⁹พวกพี่ชายของเจ้าอยู่กับซาอูลกับคนอิสราเอลทั้งปวงที่หุบเขาเอลาห์ สู้รบกับคนฟีลิสเตีย”²⁰ดาวิดจึงลุกขึ้นแต่เช้าวัน และถึงผู้สัตว์ให้อยู่ในความดูแลของคนเลี้ยงแกะ เขาได้เอาเสบียงอาหารและจากไปตามที่เจสชัวได้สั่งเขา เขาได้มาถึงค่าย ขณะที่กองทัพกำลังจะยกออกไปแนวรบ กองทัพได้ให้ร้องเพื่อทำสงคราม²¹แล้วอิสราเอลกับคนฟีลิสเตียต่างก็ได้ตั้งแนวรบเผชิญหน้ากัน²²ดาวิดถึงสามภาระไว้กับผู้ดูแลกองสัมภาระ เขาวางไปที่กองทัพและทั้กายพวกพี่ชายของเขา

²³เมื่อเขากำลังพูดกับพวกพี่ชาย คนฟีลิสเตียที่แข็งแรงชวากัท ชื่อโกลิอัท ได้ออกมาจากแนวรบของคนฟีลิสเตีย และกล่าวถ้อยคำอย่างที่เคยกล่าวมา และดาวิดก็ได้ยิน²⁴เมื่อคนอิสราเอลทั้งปวงเห็นผู้ขายคนนั้นก็วิ่งหนีเขาไปและหวาดกลัวเขามาก²⁵คนอิสราเอลพูดว่า “พวกเจ้าเคยเห็นชายที่ออกมาขึ้นหรือไม่? เขาได้ออกมาท้าทายอิสราเอล กษัตริย์จะประทานความร่ำรวยอย่างยิ่งให้แก่ผู้ขายผู้ที่ฆ่าเขาได้ และพระองค์จะประทานราชธิดาของพระองค์แต่งงานด้วย และทำให้ครอบครัวของบิดาของเขาได้รับการยกเว้นภาษีในอิสราเอล”²⁶ดาวิดกล่าวแก่พวกผู้ขายที่ยืนอยู่ข้างเขาว่า “เขาจะทำอย่างไรแก่ผู้ขายที่ฆ่าคนฟีลิสเตียคนนี้ได้ และนำเอาความเหี้ยมหยามไปจากอิสราเอล? คนฟีลิสเตียผู้ไม่ได้เข้าสู่หุมนัดคนนี้เป็นใคร ถึงได้มาท้าทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่?”²⁷แล้วพวกประชาชนได้กล่าวซ้ำในสิ่งที่พวกเขาได้เคยพูดและบอกเขาว่า “ดังที่ได้กล่าวมาแล้วสำหรับผู้ขายที่ฆ่าเขาได้ก็จะได้รับตามนั้น”

²⁸เฮลีอับพี่ชายคนโตได้ยินดาวิดพูดกับพวกผู้ขาย เฮลีอับก็โกรธดาวิด และเขากล่าวว่า “เจ้าลมาที่นี่ทำไม? เจ้าได้ทิ้งแกะไม้เท้าไว้กับผู้ใดในที่ถิ่นทุรกันดาร? ข้าเองรู้ถึงความอวดดีของเจ้า และความคิดชั่วในใจของเจ้า เพราะเจ้าได้ลมาเพื่อที่เจ้าจะมาดูสงคราม”²⁹ดาวิดจึงตอบว่า “ตอนนี้ข้าได้ทำอะไรไปหรือยัง? ข้าก็แค่ถามไม่ใช่หรือ?”³⁰เขาจึงหันไปหาคนอื่นเสีย และพูดอย่างเดียวกัน พวกประชาชนก็ตอบเขาเหมือนอย่างคราวก่อน³¹เมื่อถ้อยคำที่ดาวิดพูดนั้นได้ยินกันทั่ว พวกเขาก็จึงทูลให้ซาอูลทรงทราบ พระองค์จึงทรงให้นาดาวิดมา³²แล้วดาวิดจึงทูลซาอูลว่า “อย่าให้จิตใจของใครฟ่อไปเพราะชายคนฟีลิสเตียคนนั้นเลย ผู้

รับใช้ของพระองค์จะไปสู้รบกับคนฟิลิสเตียนนี้”³³ ชาอูลตรัสกับดาวิดว่า “เจ้าไม่สามารถไปต้านคนฟิลิสเตียนนี้เพื่อสู้รบกับเขา เพราะเจ้าเป็นเพียงเด็กหนุ่ม และเขาเป็นนักรบมาตั้งแต่วัยหนุ่มของเขา”

³⁴ แต่ดาวิดทูลชาอูลว่า “ผู้รับใช้ของฝ่าพระบาทเคยเลี้ยงฝูงแกะของบิดา เมื่อสิงโตหรือหมาป่าได้มาเอาลูกแกะตัวหนึ่งไปจากฝูง³⁵ ข้าพระองค์ก็ไล่ตามมันไปและจับมัน และช่วยกู้ลูกแกะนั้นมาจากปากของมัน เมื่อมันลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็จับหางของมัน กุบตีมัน และฆ่ามัน” ผู้รับใช้ของพระองค์เคยฆ่าสิงโตและหมาป่าแล้ว คนฟิลิสเตียนผู้ไม่ได้เข้าสู่หนี่กนี้เป็นเหมือนสัตว์เหล่านั้นตัวหนึ่ง ด้วยเขาได้ทำลายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”³⁷ ดาวิดทูลว่า “พระยาห์เวห์ผู้ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากอุ้งเท้าของสิงโต และจากอุ้งเท้าของหมาป่า พระองค์จะทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากมือของคนฟิลิสเตียนนี้” แล้วชาอูลจึงตรัสกับดาวิดว่า “จงไปเถอะ และขอพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเจ้า”

³⁸ ชาอูลจึงทรงสวมเครื่องทรงของพระองค์ให้ดาวิด พระองค์ได้ทรงสวมหมวกทองสัมฤทธิ์บนศีรษะของเขา และทรงสวมเสื้อเกราะที่ทำเป็นวงร้อยด้วยโซ่ให้เขา³⁹ ดาวิดได้คาดดาบกับเครื่องอาวุธของเขา แต่เขาไม่สามารถจะเดินได้ เพราะว่าเขาไม่รับการฝึกกับสิ่งเหล่านั้น แล้วดาวิดจึงทูลชาอูลว่า “ข้าพระองค์ไม่สามารถสวมเครื่องเหล่านี้ออกไปได้ เพราะว่าข้าพระองค์ไม่เคยได้ฝึกฝนกับพวกนี้มาก่อน” ดังนั้นดาวิดจึงถอดเครื่องทรงทั้งหมดออกจากเขา⁴⁰ เขาก็ไม่เกาะไว้ในมือ และเลือกก้อนหินเกลี้ยงห้าก้อนจากลำธารใส่ไว้ในย่ามผู้เลี้ยงแกะของเขา สลึงก็อยู่ในมือของเขาเมื่อเขาออกไปหาคนฟิลิสเตียน

⁴¹ คนฟิลิสเตียนนั้นได้ออกมาใกล้ดาวิด พร้อมกับคนถือโล่เดินนำหน้า⁴² เมื่อคนฟิลิสเตียนมองดูรอบๆ และเห็นดาวิด คนฟิลิสเตียนก็ดูถูกเขา เพราะเขาเป็นแต่เพียงเด็ก ผิวแดงๆ รูปร่างงามน่าดู⁴³ แล้วคนฟิลิสเตียนจึงพูดกับดาวิดว่า “ข้าเป็นหมาหรือ เจ้าจึงมาหาข้าด้วยไม้เท้า?” และคนฟิลิสเตียนก็สาปแช่งดาวิด โดยใช้นามของพวกพระองค์⁴⁴ คนฟิลิสเตียนพูดกับดาวิดว่า “จงมาหาข้า และข้าจะเอาเนื้อของเจ้าให้กินในท้องฟ้าและให้สัตว์ในป่า”⁴⁵ ดาวิดตอบคนฟิลิสเตียนคนนั้นว่า “ท่านมาหาข้าด้วยดาบ ด้วยหอกและด้วยหอกขัด แต่ข้ามาหาท่านในพระนามแห่งพระยาห์เวห์จอมทัพ พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ทำลาย

⁴⁶ วันนี้พระยาห์เวห์จะทรงมอบชัยชนะเหนือท่านให้ข้า และข้าจะฆ่าท่านและตัดศีรษะจากลำตัวของท่าน วันนี้ข้าจะให้ศพของกองทัพฟิลิสเตียนแก่คนในอากาศ และแก่สัตว์ป่าแห่งแผ่นดิน เพื่อทั้งโลกจะรู้ว่ามิใช่พระเจ้าองค์หนึ่งในอิสราเอล⁴⁷ และชุมนุมนี้ทั้งสิ้นจะรู้ว่า พระยาห์เวห์ไม่ได้ประทานชัยชนะด้วยดาบหรือหอก เพราะว่าทรงรับครั้งนี้เป็นของพระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงมอบพวกท่านไว้ในมือของพวกเรา”⁴⁸ เมื่อคนฟิลิสเตียนนั้นลุกขึ้นและเข้ามาใกล้ดาวิด แล้วดาวิดก็วิ่งอย่างรวดเร็วเข้าหากองทัพข้าศึกเพื่อปะทะกับเขา⁴⁹ ดาวิดเอาไม้ลงเข้าไปในย่าม หยิบหินก้อนหนึ่งออกมา เหวี่ยงด้วยสลึง และถูกหน้าผากของคนฟิลิสเตียน ก้อนหินจมฝังเข้าไปในหน้าผากของคนฟิลิสเตียน เขาก็ล้มหน้าคว่ำลงที่พื้น⁵⁰ ดาวิดเอาชนะคนฟิลิสเตียนได้ด้วยสลึงและก้อนหินหนึ่งก้อน เขาตีคนฟิลิสเตียนและฆ่าเสีย ไม่มีดาบอยู่ในมือของดาวิดเลย⁵¹ จากนั้นดาวิดจึงวิ่งไปและยืนอยู่เหนือคนฟิลิสเตียน และหยิบดาบของคนฟิลิสเตียนนั้นโดยชักออกจากฝัก ดาวิดฆ่าเขาและตัดศีรษะของเขาออกเสียด้วยดาบนั้น เมื่อพวกฟิลิสเตียนเห็นว่าผู้ชายที่แข็งแกร่งของเขาได้ตายเสียแล้ว พวกเขาก็ได้หนีไป

⁵² แล้วคนอิสราเอลกับคนยูดาห์ก็ลุกขึ้นให้ร้องและไล่ตามพวกฟิลิสเตียนไปไกลจนถึงหุบเขาและถึงประตูของเอโครน คนฟิลิสเตียนได้ตายกลาดเกลื่อนตามทางถึงซาราริม ตลอดจนไปถึงกัทและเอโครน⁵³ ประชาชนอิสราเอลได้กลับมาจากการไล่ติดตามคนฟิลิสเตียน พวกเขาได้ปล้นค่ายของคนเหล่านั้น⁵⁴ ดาวิดได้นำศีรษะของคนฟิลิสเตียนคนนั้นมาที่เยรูซาเล็ม แต่เขาได้วางเครื่องอาวุธของเขาไว้ในเต็นท์ของเขา⁵⁵ เมื่อชาอูลทรงเห็นดาวิดออกไปต่อสู้กับคนฟิลิสเตียน พระองค์จึงตรัสถามอับเนอร์แม่ทัพของพระองค์ว่า “อับเนอร์ ชายหนุ่มคนนี้เป็นลูกของใคร?” และอับเนอร์ทูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์ไม่ทราบ”⁵⁶ ชาอูลจึงรับสั่งว่า “ไปสืบถามดูว่าเจ้าหนุ่มคนนี้เป็นลูกของใคร”⁵⁷ เมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าพวกฟิลิสเตียน อับเนอร์ได้มาพาตัวเขาและนำไปเข้าเฝ้าชาอูล พร้อมกับศีรษะของคนฟิลิสเตียนในมือของเขา⁵⁸ ชาอูลจึงตรัสถามเขาว่า “เจ้าหนุ่มเอ๋ย เจ้าเป็นลูกของใคร?” และดาวิดทูลว่า “ข้าพระองค์เป็นบุตรของเจสซีชาวเบธเลเฮมผู้รับใช้ของพระองค์”

Chapter 18

¹ เมื่อดาวิดทูลชาอูลเสร็จแล้ว พระทัยของโยนาธานก็ผูกพันกับจิตใจของดาวิด และโยนาธานทรงรักดาวิดอย่างรักชีวิตของพระองค์² ชาอูลทรงให้ดาวิดได้ทำหน้าที่ของเขาตั้งแต่นั้น พระองค์ไม่ทรงยอมให้เขากลับไปบ้านบิดาของเขา³ แล้วโยนาธานกับดาวิดก็ได้ทำพันธสัญญาแห่งมิตรภาพ เพราะพระองค์ทรงรักเขาอย่างกับรักชีวิตของพระองค์⁴ โยนาธานได้ทรงทดลองสองพระองค์ที่พระองค์ทรงสวมอยู่ และทรงมอบให้แก่ดาวิดพร้อมทั้งเครื่องอาวุธ เช่นเดียวกับดาบของพระองค์ คันธนู และเข็มขัด⁵ ไม่ว่าดาวิดจะออกไปที่ใดตามที่ชาอูลทรงใช้ไป เขาก็ประสบความสำเร็จ ชาอูลจึงทรงตั้งเขาให้อยู่เหนือพวกนักรบ สิ่งนี้เป็นที่ชื่นชอบในสายตาของประชาชนทั้งปวงและในสายตาของพวกข้าราชการของชาอูลด้วย

⁶ เมื่อพวกเขากลับจากการมีชัยชนะเหนือคนฟิลิสเตียน พวกผู้หญิงได้ออกมาจากเมืองทั้งหมดของอิสราเอล ร้องเพลงและเต้นรำ ภายหลังการต้อนรับกษัตริย์ชาอูลด้วยรำมะนา ด้วยโฉนดดี และด้วยเครื่องดนตรี พวกผู้หญิงได้ร้องเพลงหลายบทเพลงในขณะที่พวกเขาเล่นดนตรี พวกเธอร้องว่า “ชาอูลได้ฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ”⁸ ชาอูลก็ร้องยิ่งนัก คำที่ร้องนี้ไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “พวกเขาได้ยกย่องดาวิดว่าฆ่าคนเป็นหมื่นๆ แต่พวกเขายกย่องเราว่าฆ่าแต่เพียงเป็นพันๆ เขาจะมีอะไรมากกว่านี้ได้อีกนอกจากการเป็นกษัตริย์?”⁹ ชาอูลทรงจับดาวิดด้วยความสงสัยตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา¹⁰ ในวันต่อมาวิญญาณที่มุ่งร้ายจากพระเจ้าก็ได้เข้าสิงชาอูล พระองค์ทรงเพ้ออยู่ในวังของพระองค์ ดังนั้นดาวิดจึงได้เล่นเครื่องดนตรีอย่างที่เขาเคยทำในแต่ละวัน ชาอูลทรงถือหอกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์¹¹ ชาอูลได้ทรงฟังหอก เพราะทรงคิดว่า “ข้าจะปิกดาวิดให้ติดกับพนักงัยเสีย” แต่ดาวิดได้หนีจากพระพักต์ของชาอูลสองครั้งในสถานการณ์แบบนี้

¹² ชาอูลได้ทรงกลัวดาวิด เพราะว่าพระยาห์เวห์สถิตกับเขา แต่ไม่ได้สถิตกับชาอูลอีกแล้ว¹³ ดังนั้นชาอูลจึงรับสั่งให้ย้ายดาวิดไปจากพระองค์และแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้บังคับการกองพัน โดยวิธีนี้ดาวิดจึงได้ออกไปและอยู่ต่อหน้าประชาชน¹⁴ ดาวิดประสบความสำเร็จในทุกทาง เพราะพระยาห์เวห์ทรงสถิตกับเขา¹⁵ เมื่อชาอูลทรงเห็นเขาประสบความสำเร็จมากขึ้น พระองค์ทรงกลัวเขา¹⁶ แต่คนอิสราเอลและคนยูดาห์ก็ขึ้นรักดาวิด เพราะเขาได้ออกไปและกลับมาต่อหน้าพวกเขา¹⁷

แล้วซาอูลจึงรับสั่งกับดาวิดว่า “นี่คือบุตรสาวคนโตของเราชื่อเมราบ เราจะมอบนางให้เจ้าไว้เป็นภรรยา ขอเพียงแต่เจ้าจงเป็นคนกล้าหาญสำหรับเราและจงสู้ในสงครามของพระยาห์เวห์” เพราะซาอูลทรงดำริว่า “อย่าให้มือของเราต่อสู่เขา”¹⁸ ดาวิดจึงทูลซาอูลว่า “ข้าพระบาทเป็นใครและใครเป็นวงศ์ญาติของข้าพระบาท หรือตระกูลบิดาของข้าพระบาทในอิสราเอล ที่ข้าพระบาทจะเป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์?”¹⁹ แต่เมื่อถึงเวลาที่เมื่อเมราบราชธิดาของซาอูลควรจะถูกให้ดาวิด นางได้ถูกยกให้เป็นภรรยาของอาดริเอลชาวเมโหลห์

²⁰ แต่มีคาลราชธิดาของซาอูลได้หลงรักดาวิด พวกเขาทูลซาอูล และเรื่องนี้ได้เป็นที่พอใจของพระองค์²¹ แล้วซาอูลทรงดำริว่า “เราจะยกนางให้แก่เขา เพื่อนางจะเป็นกับดักเขาและมีมือของพวกฟิเลเตียจะได้อ้อมคอเขา” ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งแก่ดาวิดครั้งที่สองว่า “เจ้าจะเป็นบุตรเขยของเรา”²² ซาอูลทรงบัญชามหาดเล็กว่า “จงพูดเป็นส่วนตัวกับดาวิดว่า ‘นี่แน่ะ กษัตริย์ทรงพอพระทัยในเจ้า และบรรดามหาดเล็กของพระองค์ก็รักเจ้า และบัดนี้จึงเป็นบุตรเขยของกษัตริย์เถิด’”²³ ดังนั้นพวกมหาดเล็กของซาอูลได้พูดถ้อยคำเหล่านี้ให้ดาวิด แล้วดาวิดได้กล่าวว่า “เป็นเรื่องเล็กน้อยอยู่หรือที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ด้วยข้าพเจ้าเป็นคนยากจน และไม่ได้เป็นที่นับถือแต่อย่างใด?”²⁴ พวกมหาดเล็กของซาอูลจึงได้รายงานต่อพระองค์ถึงถ้อยคำของดาวิด²⁵ แล้วซาอูลจึงรับสั่งว่า “พวกเจ้าจงพูดดังนี้แก่ดาวิด ‘กษัตริย์ไม่ทรงปรารถนาสินสอดใดๆ นอกจากหนึ่งปลายองคชาตหนึ่งร้อยอันของพวกฟิเลเตีย เพื่อจะได้ทรงแก้แค้นพวกศัตรูของกษัตริย์’” บัดนี้ซาอูลได้ทรงคิดที่จะให้ดาวิดล้มลงด้วยมือของพวกฟิเลเตีย

²⁶ เมื่อพวกมหาดเล็กบอกถ้อยคำเหล่านั้นให้ดาวิด เรื่องนี้ก็เป็นที่พอใจของดาวิดที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์²⁷ ก่อนเวลาที่กำหนดไว้จะหมดไป ดาวิดได้ไปพร้อมกับคนทั้งหลายของเขาและนำพวกฟิเลเตียสองร้อยคน ดาวิดได้นำหนึ่งปลายองคชาตของพวกเขามา และได้ถวายเต็มจำนวนให้แก่กษัตริย์ เพื่อที่เขาจะได้เป็นบุตรเขยของกษัตริย์ ดังนั้นซาอูลจึงยกมีคาลพระราชธิดาของพระองค์ให้เป็นภรรยาของดาวิด²⁸ เมื่อซาอูลทรงเห็นและทราบข่าว พระยาห์เวห์สถิตกับดาวิด และมีคาลพระราชธิดาของซาอูลทรงรักเขา²⁹ ซาอูลทรงกลัวดาวิดมากยิ่งขึ้น ซาอูลจึงทรงเป็นศัตรูของดาวิดตลอดมา³⁰ แล้วบรรดาเจ้าชายของคนฟิเลเตียก็ออกมาเพื่อทำสงคราม และไม่ว่าพวกเขาจะออกมาสักกี่ครั้ง ดาวิดก็ประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้นกว่าบรรดาข้าราชการทั้งสิ้นของซาอูล ดังนั้นชื่อของเขากลับเป็นที่นับถืออย่างมาก

Chapter 19

¹ ซาอูลตรัสกับโยนาธานราชบุตรของพระองค์และกับบรรดาข้าราชการทั้งหมดของพระองค์ว่า พวกเขาควรฆ่าดาวิดเสีย แต่โยนาธานราชบุตรของซาอูลได้พอพระทัยในดาวิดอย่างยิ่ง² ดังนั้นโยนาธานทรงบอกกับดาวิดว่า “ซาอูลเสด็จพ่อของฉันทหาช่องจะฆ่าท่าน เพราะฉะนั้นจงระวังให้ดีในตอนเช้าพรุ่งนี้และซ่อนตัวไว้ในสถานที่ลับ”³ ฉันทจะออกไปยืนอยู่ข้างๆ เสด็จพ่อในทุ่งนาที่ท่านอยู่ และฉันทจะทูลเสด็จพ่อเกี่ยวกับเรื่องของท่าน ถ้าฉันทรู้เรื่องอะไร ฉันทจะบอกให้ท่านทราบ”⁴ โยนาธานทรงกล่าวชมดาวิดต่อซาอูลราชบิดาและทูลว่า “ขออย่าให้กษัตริย์ทรงทำบาปต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์เลย เพราะดาวิดไม่ได้ทำบาปต่อฝ่าพระบาท และการทำงานของเขามาเพื่อฝ่าพระบาทก็ดียิ่งนัก”⁵ เพราะเขาได้เสียชีวิตของเขา และข้าคนฟิเลเตียนั้น พระยาห์เวห์ได้ประทานชัยชนะที่ยิ่งใหญ่สำหรับอิสราเอลถึงปวง ฝ่าพระบาทได้ทรงเห็นแล้ว และทรงชื่นชมยินดี ทำไมฝ่าพระบาทจะทรงทำบาปต่อโลหิตที่ไร้ความผิด โดยฆ่าดาวิดเสียอย่างไม่มีเหตุผล?”

⁶ ซาอูลทรงฟังโยนาธาน ซาอูลทรงปฏิญาณว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เขาจะไม่ถูกฆ่า”⁷ แล้วโยนาธานได้ทรงเรียกดาวิด และโยนาธานทรงบอกเขาทุกสิ่ง โยนาธานทรงนำดาวิดเข้าเฝ้าซาอูล และเขาก็ได้เข้าเฝ้าพระองค์อย่างแต่ก่อน⁸ สงครามเกิดขึ้นอีกครั้ง ดาวิดได้ออกไปต่อสู้กับพวกฟิเลเตียและปราบปรามพวกเขาด้วยการฆ่าอย่างมากมาย พวกเขาจึงหนีไปต่อหน้าดาวิด⁹ ต่อมาวิญญาณที่มุ่งร้ายจากพระยาห์เวห์ก็มาเหนือซาอูลเมื่อพระองค์ประทับในวังของพระองค์พร้อมด้วยหอกอยู่ในพระหัตถ์ และขณะที่ดาวิดกำลังเล่นเครื่องดนตรีของเขา¹⁰ ซาอูลได้ทรงพยายามพุ่งหอกหมายเสียบดาวิดให้ติดฝาผนัง แต่ดาวิดหลบหลีกของซาอูลได้ ดังนั้นซาอูลจึงทรงพุ่งหอกติดผนัง ดาวิดก็หลบหนีไปได้ในคืนนั้น

¹¹ ซาอูลทรงใช้พวกผู้สื่อข่าวไปที่บ้านของดาวิดเพื่อเฝ้าดูเขาเพื่อจะฆ่าเขาเสียในเวลาเช้า แต่มีคาลภรรยาของดาวิดบอกเขาว่า “ถ้าคืนนี้เธอไม่หนีเอาตัวรอดพรุ่งนี้เธอจะถูกฆ่าตาย”¹² ดังนั้นมีคาลจึงหย่อนดาวิดลงทางหน้าต่าง เขาก็ได้ไปและหนีรอดได้¹³ มีคาลได้เอารูปเคารพของครัวเรือนมาและได้วางไว้บนเตียงนอน แล้วนางก็ได้วางหมอนขนแพะไว้ที่หัวของมัน แล้วได้เอาผ้าห่มคลุมไว้¹⁴ เมื่อซาอูลได้ส่งพวกผู้สื่อข่าวไปจับดาวิด นางได้ตอบว่า “เขาไม่สบาย”¹⁵ แล้วซาอูลได้ส่งพวกผู้สื่อข่าวนั้นไปดูดาวิด ได้บัญชาว่า “จงนำเขามาหาเราก่อนเที่ยง เพื่อเราจะได้ฆ่าเขาเสีย”¹⁶ เมื่อพวกผู้สื่อข่าวเข้ามา ดูเถิด รูปเคารพของครัวเรือนก็อยู่ในเตียงพร้อมกับหมอนขนแพะอยู่ที่หัวของมัน¹⁷ ซาอูลรับสั่งถามมีคาลว่า “ทำไมเจ้าจึงได้หลอกลวงข้าอย่างนี้และปล่อยศัตรูของข้าไปเสีย ดังนั้นเขาจึงได้หนีไป?” มีคาลทูลตอบซาอูลว่า “เขาพูดกับหมอนฉันทว่า ‘ปล่อยฉันทไป ควรหรือที่ฉันทจะต้องฆ่าเธอ?’”

¹⁸ บัดนี้ดาวิดก็ได้หนีรอดไป เขาไปหาซาอูลที่รามัท และเล่าให้เขาฟังทุกสิ่งที่ซาอูลได้ทรงกระทำต่อเขา แล้วซาอูลก็ไปและอยู่ที่นาโยก¹⁹ มีคนได้ไปทูลซาอูลกล่าวว่า “ดูเถิด ดาวิดอยู่ที่นาโยกในรามัท”²⁰ ซาอูลจึงทรงส่งพวกผู้สื่อข่าวไปจับดาวิด เมื่อพวกเขาเห็นหมู่ผู้เผยพระวจนะกำลังเผยพระวจนะอยู่ และซาอูลยืนเป็นหัวหน้าพวกเขา พระวิญญาณของพระเจ้าได้สวมกับพวกผู้สื่อข่าวของซาอูล และพวกเขาก็เผยพระวจนะด้วย²¹ เมื่อซาอูลทรงทราบเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงส่งพวกผู้สื่อข่าวอื่นไป และคนเหล่านั้นได้เผยพระวจนะด้วย ดังนั้นซาอูลจึงทรงส่งพวกผู้สื่อข่าวไปเป็นครั้งที่สาม พวกเขาเผยพระวจนะด้วย²² แล้วพระองค์ได้เสด็จไปที่รามัทเอง และมาถึงบ่อน้ำลึกที่ในเมืองเสก พระองค์ทรงถามว่า “ซาอูลอยู่กับดาวิดอยู่ที่ไหน?” มีบางคนทูลว่า “ดูเถิด พวกเขาอยู่ที่นาโยกในรามัท”²³ ซาอูลจึงเสด็จไปนาโยกในรามัท แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าได้เสด็จมาเหนือพระองค์ และขณะที่พระองค์ทรงไป พระองค์ได้ทรงเผยพระวจนะจนกระทั่งเสด็จถึงนาโยกที่รามัท²⁴ พระองค์ทรงถอดฉลองพระองค์ออก และทรงเผยพระวจนะด้วยต่อหน้าซาอูล พระองค์ได้ทรงปล่อยพระวรกายอยู่ตลอดวันนั้นและตลอดคืนนั้น นี่คือเหตุผลที่ทำไมพวกเขาจึงได้ถามว่า “ซาอูลอยู่ในท่ามกลางพวกผู้เผยพระวจนะด้วยหรือ?”

Chapter 20

¹ แล้วดาวิดก็ได้หนีจากนาโยกในเมืองรามัท และได้กล่าวต่อโยนาธานว่า “ข้าพเจ้าได้ทำสิ่งใดหรือ? อะไรเป็นความผิดของข้าพเจ้าหรือ? ข้าพเจ้าได้ทำบาป

อะไรต่อเสด็จพ่อของท่าน พระองค์จึงทรงต้องการเอาชีวิตของข้าพเจ้า?”²โยนาธานกล่าวตอบดาวิดว่า “ไม่ใช่อย่างนั้นแม่ ท่านจะไม่ตาย เสด็จพ่อไม่ได้ทรงทำเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็กโดยไม่ทรงบอกให้ฉันรู้ ทำไมเสด็จพ่อจะปิดบังเรื่องนี้อาจฉันเล่า? ไม่เป็นดังนั้นแม่”³แต่ดาวิดได้สาบานอีกครั้งและกล่าวว่า “เสด็จพ่อของท่านทรงทราบแล้ว ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ที่โปรดปรานในสายตาของท่าน พระองค์ทรงกล่าวว่า ‘อย่าให้โยนาธานรู้เรื่องนี้ เกรงว่าเขาจะเศร้าใจ’ แต่ที่จริงก็คือ พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นอน และท่านมีชีวิตแน่นอน ยังเหลืออีกเพียงก้าวเดียวระหว่างข้าพเจ้ากับความตาย”

⁴แล้วโยนาธานจึงกล่าวกับดาวิดว่า “ไม่ว่าท่านจะบอกอะไรก็ตาม ฉันจะทำตามเพื่อท่าน”⁵ดาวิดจึงกล่าวกับโยนาธานว่า “พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ และข้าพเจ้าควรจะตบแต่งนักรบประดาน้ำอาหารกับกษัตริย์ แต่ขอได้ปล่อยให้ข้าพเจ้าไป เพื่อที่ข้าพเจ้าจะซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนาจนถึงวันที่สามตอนเย็น ถ้าเสด็จพ่อของท่านทรงระลึกถึงข้าพเจ้าแล้ว ก็ขอทูลพระองค์ว่า ‘ดาวิดได้วิ่งวอนขอลาข้าพระบาทกลับมาในเบรเลเฮมเมืองของเขา เพราะว่าเป็นเวลาถวายสัตวบูชาประจำปีของตระกูลทั้งหมดที่นั่น’”⁷ถ้าพระองค์รับสั่งว่า ‘ดีแล้ว’ ผู้รับใช้ของท่านก็จะมีความสุข แต่ถ้าพระองค์รู้มาก ก็จงรู้ว่า พระองค์ทรงตัดสินใจในทางชั่วร้ายแล้ว

⁸ดังนั้นขอท่านกระทำอย่างกรุณาแก่ผู้รับใช้ของท่าน เพราะท่านได้นำผู้รับใช้ของท่านเข้าสู่ในพันธสัญญาแห่งพระยาห์เวห์กับท่าน แต่ถ้ามีความบาปในตัวข้าพเจ้า จงฆ่าข้าพเจ้าด้วยตัวท่านเอง ทำไมท่านจะนำข้าพเจ้าไปให้เสด็จพ่อของท่านเล่า?”⁹โยนาธานจึงกล่าวว่า “อย่าเป็นอย่างนั้นสำหรับท่านเลย ถ้าฉันได้ทราบว่ายี่สิบสองปีต่อมาท่านจะนำอันตรายมาถึงท่าน ฉันจะไม่บอกท่านหรือ?”¹⁰แล้วดาวิดได้กล่าวกับโยนาธานว่า “ใครจะบอกข้าพเจ้าถ้าเสด็จพ่อของท่านตอบท่านอย่างดุดัน?”¹¹โยนาธานกล่าวกับดาวิดว่า “มาเถิดให้เราออกไปที่ทุ่งนา” ดังนั้นทั้งสองจึงได้ออกไปที่ทุ่งนา

¹²โยนาธานพูดกับดาวิดว่า “ขอพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงเป็นพยาน เมื่อฉันได้ถามคำถามเสด็จพ่อของฉันประมาณเวลานี้ ในวันพรุ่งนี้ หรือในวันถัดมา ดูกิด ถ้ามีอะไรต่อดาวิดแล้ว ฉันจะไม่ใช้คนไปแจ้งท่านที่เดียวหรือ?”¹³ถ้าเสด็จพ่อทรงพอพระทัยที่จะทำร้ายท่าน ขอพระยาห์เวห์ทรงลงโทษแก่โยนาธาน และทรงเพิ่มโทษให้ด้วย ถ้าฉันไม่แจ้งให้ท่านทราบและสั่งท่านหนีไปอย่างปลอดภัย ขอพระยาห์เวห์สถิตกับท่าน อย่างที่พระองค์สถิตกับเสด็จพ่อของฉัน¹⁴ถ้าฉันยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ขอท่านสาธยายพันธสัญญาของความสัตย์ซื่อแห่งพระยาห์เวห์ต่อฉันที่ฉันจะไม่ตาย”¹⁵ขออย่าตัดพันธสัญญาแห่งความสัตย์ซื่อของท่านที่มีต่อพงศ์พันธุ์ของฉันตลอดไป แม้เมื่อพระยาห์เวห์ทรงกำจัดศัตรูทั้งสี่ของดาวิดจากพื้นดินแล้วก็ตาม”¹⁶ดังนั้นโยนาธานจึงทำพันธสัญญากับพงศ์พันธุ์ของดาวิด และกล่าวว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงแก้แค้นพวกศัตรูของดาวิด”¹⁷และโยนาธานก็ให้ดาวิดปฏิญาณอีกครั้งหนึ่งโดยความรักของท่านที่มีต่อเขา เพราะว่าท่านได้รักเขาอย่างที่ท่านได้รักชีวิตของตัวเอง

¹⁸แล้วโยนาธานกล่าวกับเขาว่า “พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ ท่านจะต้องขาดไปเพราะที่นั่นของท่านจะว่างอยู่”¹⁹เมื่อท่านได้อยู่สามวันแล้ว ให้ท่านลงไปโดยเร็ว ให้มาที่ที่ท่านได้เคยซ่อนตัวเมื่อถึงวันนั้น และคอยอยู่ข้างหินเอเชล²⁰ฉันจะยิงลูกธนูสามดอกไปข้างๆ ที่นั่น เหมือนกับว่าฉันยิงเป้า²¹แล้วฉันจะใช้เด็กหนุ่มของฉันไปและพูดกับเขาว่า ‘จงไปหาพวกลูกธนู’ ถ้าฉันพูดกับเด็กหนุ่มว่า ‘นี่แน่ะ พวกลูกธนูนั้นอยู่ทางข้างนี้ของเจ้า จงไปเอามา’ แล้วท่านจงมาเพราะพระยาห์เวห์ทรงพระชนม์แน่นอน ท่านก็ปลอดภัยแล้ว ไม่มีอันตรายอะไร”²²แต่ถ้าฉันพูดกับเด็กหนุ่มนั้นว่า ‘นี่แน่ะ พวกลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้าโน่น’ ท่านจงไปตามทางของท่าน เพราะว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงส่งท่านหนีไป”²³ส่วนข้อตกลงที่ท่านกับฉันได้พูดกันนั้น ดูกิด พระยาห์เวห์ประทับอยู่ระหว่างท่านและฉันตลอดไป”²⁴ดาวิดจึงได้ซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนา เมื่อถึงวันขึ้นค่ำ กษัตริย์ก็ได้ประทับเพื่อเสวยพระกระยาหาร

²⁵กษัตริย์ได้ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์บนพระที่นั่งข้างฝาผนังอย่างที่เคย โยนาธานได้ยืนและอันเนอร์ได้นั่งข้างชาอูล แต่ที่ของดาวิดว่างอยู่²⁶ชาอูลยังไม่ได้ตรัสอะไรในวันนั้น เพราะทรงคิดว่า “มีเหตุบางอย่างได้เกิดขึ้นกับเขา เขามีมลทิน แน่แน่นอนเขามีมลทิน”²⁷แต่ในวันที่สอง วันรุ่งขึ้นจากวันขึ้นค่ำ ที่นั่งของดาวิดก็ว่างอยู่ และชาอูลก็ได้ตรัสกับโยนาธานราชบุตรของพระองค์ว่า “ทำไมบุตรเจสซีไม่ได้มารับประทานอาหาร ทั้งวันนี้และวันนี้”²⁸โยนาธานได้ทูลตอบชาอูลว่า “ดาวิดวิ่งวอนขอลาข้าพระบาทไปยังบ้านเบรเลเฮม”²⁹เขากล่าวว่า ‘ขอปล่อยข้าพเจ้าไป เพราะตระกูลของข้าพเจ้ามีการถวายสัตวบูชาในเมือง และพี่ชายของข้าพเจ้าได้ส่งข้าพเจ้าให้ไป ดังนั้นถ้าข้าพเจ้าได้รับความโปรดปรานจากท่าน ก็ขอให้ข้าพเจ้าได้ไปและเยี่ยมพวกพี่ชายของข้าพเจ้า’ ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ได้มาร่วมโต๊ะของกษัตริย์”³⁰แล้วความกริ้วของชาอูลก็พุ่งขึ้นต่อโยนาธาน ได้ตรัสว่า “เจ้าลูกของหญิงกบฏและวิปลาสา ข้าไม่รู้หรือว่าเจ้าเลือกบุตรเจสซีมาเป็นความอับอายแก่เจ้า และแก่แม่ผู้ให้กำเนิดเจ้า?”³¹ตราบใดที่บุตรเจสซีมีชีวิตอยู่ในแผ่นดิน ตัวเจ้าหรือราชอาณาจักรของเจ้าก็จะตั้งมั่นไม่ได้ เพราะฉะนั้นจงใช้คนไปจับเขามาให้ข้า เพราะเขาจะต้องตายแน่”

³²โยนาธานจึงทูลตอบชาอูลพระราชาบิดาของท่านว่า “ทำไมเขาจะต้องถูกฆ่า? เขาได้ทำอะไร?”³³แต่ชาอูลทรงพุ่งหอกใส่ท่านเพื่อจะฆ่าท่าน ดังนั้นโยนาธานจึงทราบว่ายี่สิบสองปีต่อมาท่านทรงตั้งพระทัยดาวิด”³⁴โยนาธานจึงลุกขึ้นจากโต๊ะด้วยความโกรธยิ่งนัก ไม่ได้รับประทานอาหารในวันที่สองของเดือนนั้น เพราะเศร้าใจด้วยเรื่องดาวิด เพราะว่าพระราชบิดาของท่านทรงเหยียดหยามเขา”³⁵พอรุ่งเช้าโยนาธานได้ทรงออกไปที่ทุ่งนาตามถนัดหมายไว้กับดาวิด มีเด็กหนุ่มไปด้วยคนหนึ่ง³⁶พระองค์ทรงรับสั่งเด็กหนุ่มนั้นว่า “จงวิ่งไปและหาพวกลูกธนูที่ฉันยังไป” เมื่อเด็กหนุ่มนั้นวิ่งไป โยนาธานได้ทรงยิงธนูออกหนึ่งไปข้างหน้าเด็กนั้น”³⁷เมื่อเด็กหนุ่มนั้นมาถึงที่ที่ลูกธนูซึ่งโยนาธานได้ทรงยิงไปตกนั้น โยนาธานก็ร้องไล่หลังเด็กหนุ่มนั้นและกล่าวว่า “ลูกธนูอยู่ข้างหน้าโน่นไม่ใช่หรือ?”³⁸แล้วโยนาธานได้ร้องไล่หลังเด็กหนุ่มนั้นว่า “เร็วเข้า จงรีบไปโดยเร็ว อย่าอยู่ช้า” ดังนั้นเด็กหนุ่มของโยนาธานก็ไปเก็บลูกธนูและได้กลับมาหานายของเขา”³⁹แต่เด็กหนุ่มนั้นไม่รู้เรื่องใดทั้งสิ้น มีเพียงโยนาธานและดาวิดเท่านั้นที่รู้ว่าเรื่องอะไร”⁴⁰โยนาธานได้มอบเครื่องอาวุธของท่านให้เด็กหนุ่มนั้นและกล่าวกับเขาว่า “จงไป จงนำมันเข้าไปในเมือง”⁴¹ทันทีที่เด็กหนุ่มนั้นไปแล้ว ดาวิดได้ลุกขึ้นมาจากทางด้านหลังของกองหินชนบนาลงถึงดิน และโค้งคำนับลงสามครั้ง พวกเขาได้จูบซึ่งกันและกัน และร้องไห้ด้วยกัน แต่ดาวิดร้องไห้มากกว่า”⁴²โยนาธานจึงกล่าวกับดาวิดว่า “จงไปโดยสันติเถิด เพราะเราทั้งสองได้ปฏิญาณไว้แล้วในพระนามแห่งพระยาห์เวห์ว่า ‘ขอให้พระยาห์เวห์ประทับระหว่างฉันกับท่าน และระหว่างพงศ์พันธุ์ของฉันกับพงศ์พันธุ์ของท่านสืบไปเป็นนิตย์’ ” แล้วดาวิดจึงได้ลุกขึ้นและจากไป และโยนาธานจึงกลับเข้าไปในเมือง

Chapter 21

¹แล้วดาวิดก็ได้มาที่เมืองโนบไปหาอาหิเมเลคปุโรหิต อาหิเมเลคตัวสั่นเกร็งมาหาดาวิด และพูดกับเขาว่า “ทำไมท่านจึงมาคนเดียว และไม่มีใครมากับท่านหรือ?”²ดาวิดจึงพูดกับอาหิเมเลคปุโรหิตว่า “กษัตริย์ได้ทรงส่งข้าพเจ้าให้มาทำงานอย่างหนึ่ง และทรงรับสั่งแก่ข้าพเจ้าว่า ‘อย่าให้ใครรู้ถึงสิ่งที่เราใช้

เข้าไบนั่น และเรื่องที่เราได้บัญชาเจ้านั้น ข้าพเจ้าได้นัดหมายไว้กับพวกคนหนุ่มในสถานที่แห่งหนึ่ง³ บัดนี้ท่านมีอะไรอยู่ในมือบ้าง? ให้ขมนมปังข้าพเจ้าสักห้าก้อน หรืออะไรก็ได้ที่ท่านมีอยู่ที่นี่”

⁴ปุโรหิตนั้นตอบดาวิดและกล่าวว่า “ไม่มีขมนมปังธรรมดาเลย มีแต่ขมนมปังบริสุทธิ์ เพียงแต่ให้พวกคนหนุ่มที่ได้อยู่ห่างจากผู้หญิงมาก็แล้วกัน”⁵ ดาวิดตอบปุโรหิตว่า “ที่จริงพวกผู้หญิงก็ได้ถูกกันไว้ให้ห่างจากเราสามวันแล้วเหมือนครั้งก่อนๆ ที่ข้าพเจ้าได้ออกไป สิ่งต่างๆ ที่เป็นของผู้ชายก็ได้ถูกทำให้บริสุทธิ์ แม้แต่เป็นการทำงานตามปกติ แล้วถึงวันนี้พวกเขาก็ยังบริสุทธิ์กว่า”⁶ ดังนั้นปุโรหิตจึงได้มอบขมนมปังบริสุทธิ์ให้แก่เขา เพราะว่าที่นั่นไม่มีขมนมปังอื่นนอกจากขมนมปังเฉพาะพระพักตร์ ซึ่งได้เก็บมาจากเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพื่อที่จะวางขมนมปังใหม่แทนที่ในวันที่เก็บเอาขมนมปังเหล่านั้นออกไป

⁷ผู้รับใช้คนหนึ่งของซาอูลได้อยู่ที่นั่นในวันนั้น เขาถูกกักขังไว้จำเพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เขาชื่อโดเอคนเอโดม หัวหน้าคนเลี้ยงสัตว์ของซาอูล ดาวิดได้พูดกับอาหิเมเลคว่า “ตอนนี้ที่นี่ไม่มีหอกหรือดาบในมืออยู่สักเล่มหนึ่งหรือ? เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้นำดาบหรือเครื่องอาวุธติดมาเลย เพราะว่าราชการของกษัตริย์นั้นเร่งด่วน”⁹ ปุโรหิตนั้นจึงกล่าวว่า “ดาบของโกลิอัทคนฟีลิสเตีย ซึ่งท่านได้ฆ่าที่หุบเขาเอลาห์นั้น ยังถูกฝังห้อยอยู่ที่ข้างหลังเสื้อเอโฟด ถ้าท่านต้องการดาบเล่มนั้น จงเอาไปเถิด เพราะว่าไม่มีอาวุธอื่นใดที่นี่อีกแล้ว” ดาวิดพูดว่า “ไม่มีดาบอื่นเหมือนดาบเล่มนั้นแล้ว เอาให้ข้าพเจ้าเถิด”

¹⁰ดาวิดจึงลุกขึ้นและหนีจากซาอูลไปหาอาศัยกษัตริย์แห่งเมืองกัท¹¹ พวกคนหาเด็กของอาคิซได้กล่าวกับเขาว่า “ดาวิดคนนี้ไม่ใช่หรือที่เป็นกษัตริย์ของแผ่นดิน? พวกเขาไม่ได้ร้องเพลงให้กันและกันเกี่ยวกับเขาในการเดินร่ำหรือ ที่ว่า ‘ซาอูลได้ฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดได้ฆ่าคนเป็นหมื่นๆ?’”¹² ดาวิดได้เก็บถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในใจและกล่าวกับกษัตริย์แห่งเมืองกัทยังนัก¹³ เขาจึงได้เปลี่ยนจากปฏิกิริยาต่อหน้าพวกเขา และได้สร้างทำตนเป็นคนบ้าในหมู่พวกเขา เขาได้ทำเครื่องหมายไว้ที่ประตูต่างๆ ของประตูเมือง และปล่อยให้น้ำลายไหลลงประอะครา¹⁴ แล้วอาคิซจึงรับสั่งกับพวกคนหาเด็กของพระองค์ว่า “จงดูนั่นสิ พวกเจ้าเห็นว่าคนนั้นบ้า แล้วพวกเจ้าพาเขามาหาเราทำไม? เราหาคนบ้าหรือ? เจ้าจึงได้พาคนนี้มาทำบ้าต่อหน้าเรา? คนอย่างนี้ควรเข้ามาในวังของเราหรือ?”

Chapter 22

¹ดังนั้นดาวิดก็ได้ไปจากที่นั่นและได้หนีไปอยู่ที่ถ้ำอุลลิม เมื่อพวกพี่ชายของเขาและพงศ์พันธุ์ของบิดาของเขาทั้งสิ้นได้ยินเรื่อง พวกเขาก็ได้ลงไปหาดาวิดที่นั่น² ทุกคนที่อยู่ในความทุกข์ยาก ทุกคนที่มีหนี้สิน และทุกคนที่ไม่พอใจ ก็ได้รวมกันมาหาเขา ดาวิดก็เป็นหัวหน้าของพวกเขา มีคนมาอยู่กับเขาประมาณสี่ร้อยคน³ แล้วดาวิดก็ได้ออกจากที่นั่นไปยังเมืองมิสปาห์ในโยธาบะบะ เขาได้ถูกกษัตริย์แห่งโมอับว่า “ขอโปรดให้บิดามารดาของข้าพเจ้าไปอยู่กับพระองค์เถิด จนกว่าข้าพเจ้าจะทราบว่าพระเจ้าทรงกระทำประการใดเพื่อข้าพเจ้า”

⁴ดาวิดก็ได้ละพวกเขาไว้กับกษัตริย์แห่งโมอับ บิดาและมารดาของเขาก็ได้อาศัยอยู่กับพระองค์ตลอดเวลาที่ดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งของเขา แล้วผู้เผยพระวจนะดาวิดว่า “อย่าอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งของท่าน จงจากไปเสียและเข้าไปในแผ่นดินยูดาห์เถิด” ดังนั้นดาวิดจึงจากที่นั่นและไปอยู่ในป่าเอเร⁶ ซาอูลทรงทราบว่ามิได้พบดาวิดและเหล่าคนที่อยู่กับเขา ขณะนั้นซาอูลประทับที่เมืองกิเบอาห์ได้ตื่นสนมอกในเมืองรามัท พร้อมด้วยหอกของพระองค์ และพวกคนหาเด็กทั้งปวงของพระองค์ก็ได้ยืนอยู่รอบพระองค์

⁷ซาอูลตรัสกับพวกคนหาเด็กที่ยืนอยู่รอบพระองค์ว่า “บัดนี้จงฟังให้ดี พวกเจ้าพงศ์พันธุ์เบนยามิน บุตรชายของเจสซียะจะให้ข้าและสวนองุ่นแก่พวกเจ้าทั้งหลายหรือ? เขาจะตั้งพวกเจ้าให้เป็นผู้บังคับการกองพันกองร้อยหรือ? เพื่อแลกเปลี่ยนสำหรับที่พวกเจ้าทั้งหมดคิดกบฏต่อเราหรือ? ไม่มีใครสักคนแจ้งแก่เราเลยเมื่อบุตรชายของเราทำพันธสัญญากับบุตรชายของเจสซียะ ไม่มีใครในพวกเจ้ากำลังเสียใจกับเรา ไม่มีใครสักคนในพวกเจ้าแจ้งแก่เราว่าบุตรชายของเราได้ปลุกปั่นดาวิดผู้รับใช้ของเราให้ต่อสู้เรา วันนี้เขาก็ซ่อนตัวและคอยเราเพื่อเขาจะโจมตีเรา”⁹ แล้วโดเอคนเอโดมผู้ที่เป็นหัวหน้าพวกคนหาเด็กของซาอูลจึงได้ทูลตอบว่า “ข้าพระองค์ได้เห็นบุตรชายของเจสซียะมาที่เมืองโบบ มาหาอาหิเมเลคบุตรชายของอาหิภู

¹⁰เขาได้ทวงถามต่อพระยาห์เวห์ขอให้ทรงช่วยดาวิด และเขาได้ให้เสบียงอาหารแก่ดาวิด และให้ดาบของโกลิอัทคนฟีลิสเตียแก่เขาไป”¹¹ แล้วกษัตริย์จึงส่งคนให้ไปเรียกอาหิเมเลคปุโรหิต บุตรชายของอาหิภู และพงศ์พันธุ์บิดาของท่านทั้งหมด ที่เป็นพวกปุโรหิตที่ได้อยู่ในเมืองโบบ ทุกคนก็ได้มาหา กษัตริย์¹² ซาอูลตรัสว่า “บัดนี้จงฟัง บุตรชายของอาหิภู” เขาทูลตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นั่นแล้ว เจ้านายของข้าพระองค์”

¹³ซาอูลตรัสกับเขาว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงร่วมกันกบฏต่อเรา ทั้งพวกเจ้าและบุตรชายของเจสซียะ ในการที่เจ้าได้ให้ขมนมปังและดากับเขา และทูลถามพระเจ้าให้เขาเพื่อที่พระองค์จะทรงช่วยเขา ดังนั้นเขาจึงได้ลุกขึ้นต่อสู้เรา และคอยผู้คุ้มเราอยู่ อย่างเช่นทุกวันนี้?”¹⁴ แล้วอาหิเมเลคได้ทูลตอบกษัตริย์ และกล่าวว่า “ในบรรดาข้าราชการของพระองค์ มีใครเล่าที่จะซื่อสัตย์อย่างดาวิด ผู้ที่เป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์และเป็นผู้บังคับบัญชาทหารราชวงศ์ของพระองค์ และเป็นผู้มีเกียรติในพระราชสำนักของพระองค์?”¹⁵ วันนี้เป็นครั้งแรกที่ข้าพระองค์ได้ทูลขอต่อพระเจ้าให้ทรงช่วยเขาจริงหรือ? ข้าพระองค์ไม่เป็นเช่นนั้นแน่ ขอ กษัตริย์อย่าได้ทรงกล่าวโทษอย่างหนึ่งอย่างใดต่อผู้รับใช้ของพระองค์ หรือต่อพงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของบิดาของข้าพระองค์ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ทราบเรื่องทั้งหมดนี้เลย”

¹⁶กษัตริย์ตรัสตอบว่า “อาหิเมเลคเอ๋ย เจ้าจะต้องตายแน่นอน ทั้งเจ้าและพงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของบิดาเจ้าด้วย”¹⁷ กษัตริย์จึงรับสั่งแก่ราชวงศ์ผู้ยืนเฝ้าอยู่ว่า “จงหันมาและฆ่าพวกปุโรหิตของพระยาห์เวห์เสีย เพราะว่ามือของพวกเขาอยู่กับดาวิด และเพราะพวกเขารู้ว่าเขามีไป แต่ไม่แจ้งให้เรา” แต่พวกข้าราชการของกษัตริย์ไม่ได้ลงมือฆ่าพวกปุโรหิตของพระยาห์เวห์¹⁸ แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับโดเอว่า “เจ้าจงหันไปฆ่าปุโรหิตเหล่านั้น” ดังนั้นโดเอคนเอโดมก็ได้หันไปและฆ่าพันบรรดาปุโรหิต เขาฆ่าบุคคลที่สวมเสื้อผ้าป่านเอโฟดแปดสิบห้าคนในวันนั้น

¹⁹เขาได้ใช้คนดาบประหารชาวเมืองโบบ เมืองของพวกปุโรหิต ฆ่าทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และเด็กกินนม และบรรดาโค และพวกลาและบรรดาแกะทั้งหลาย เขาได้ฆ่าคนเหล่านั้นทั้งหมดด้วยคมดาบ²⁰ แต่บุตรชายคนหนึ่งของอาหิเมเลคบุตรอาหิภู ที่ชื่ออาบียาธาได้หลบหลีกและหนีตามดาวิดไป²¹ อาบียาธาได้บอกดา

วิดว่าซาอูลได้ทรงประหารพวกปุโรหิตของพระยาห์เวห์²² ดาวิดจึงพูดกับอาบียาธาร์ว่า “เราได้รับรู้ในวันนั้นเองว่า เมื่อใดเอากคนเอโดมอยู่ที่นั่น เขาจะต้องถูกลาอาแบ่นอน เราจะต้องรับผิดชอบสำหรับความตายของทุกคนในพงศ์พันธุ์บิดาท่าน²³ จงอยู่กับเราเถิด และอย่ากลัวเลย เพราะว่าผู้ที่แสวงหาชีวิตของท่านเราก็แสวงหาชีวิตของเราด้วย แต่ท่านจะปลอดภัยเมื่ออยู่กับเรา”

Chapter 23

¹พวกเขาได้บอกดาวิดว่า “ดูสิ คนฟิลิสเตียกำลังรบกับเมืองเคอีลาห์อยู่และกำลังปล้นลานนวดข้าว”² ดังนั้นดาวิดจึงได้ทูลต่อพระยาห์เวห์เพื่อขอความช่วยเหลือและทูลถามว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะไปต่อสู้กับคนฟิลิสเตียเหล่านี้หรือไม่?” พระยาห์เวห์ตรัสกับดาวิดว่า “จงไปเถิดและต่อสู้คนฟิลิสเตียและจงช่วยกู้เมืองเคอีลาห์ไว้”³ พวกของดาวิดได้กล่าวกับเขาว่า “ดูสิ พวกเรากลับมาแล้วยังอยู่ที่นั่นในยูดาห์ เราจะกลัวมากขนาดไหน ถ้าพวกเราขึ้นไปยังเคอีลาห์สู้รบกับเหล่ากองทัพของคนฟิลิสเตีย?”

⁴แล้วดาวิดก็ทูลพระยาห์เวห์อีกครั้งหนึ่งเพื่อขอความช่วยเหลือ พระยาห์เวห์ได้ตรัสตอบเขาว่า “จงลุกขึ้น ลงไปยังเคอีลาห์เถิด เพราะเราจะมอบคนฟิลิสเตียไว้ในมือของเจ้า”⁵ ดาวิดกับพวกของเขาได้ไปยังเคอีลาห์ต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย เขาได้นำเอาฝูงปศุสัตว์ของพวกเขาไป และโจมตีพวกเขา ด้วยการฆ่าอย่างมากมาย ดังนั้นดาวิดก็ได้ช่วยกู้ชาวเมืองเคอีลาห์ไว้⁶ เมื่ออาบียาธาร์บุตรชายของอาหิเมเลคหนีไปหาดาวิดที่เมืองเคอีลาห์นั้น เขาได้ถือเสื้อเอโฟดติดมือไปด้วย⁷ มีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดไปที่เคอีลาห์แล้ว ซาอูลจึงตรัสว่า “พระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว เพราะเขาได้ขังตัวเอง เมื่อเขาเข้าไปในเมืองที่มีประตูหลายบานและลูกกรงหลายอัน”

⁸ซาอูลทรงให้เรียกทหารทั้งหมดให้เข้าสงคราม ให้ลงไปยังเคอีลาห์ เพื่อล้อมดาวิดกับพวกผู้ชายของเขา⁹ ดาวิดทราบว่าซาอูลทรงวางแผนทำร้ายเขา เขาจึงได้พูดกับอาบียาธาร์ปุโรหิตว่า “จงนำเสื้อเอโฟดมาที่นี่เถิด”¹⁰ แล้วดาวิดทูลว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันแน่นอนว่าซาอูลทรงหาช่องทางที่จะมายังเคอีลาห์ เพื่อทำลายเมืองนี้เพราะข้าพระองค์เป็นเหตุ”¹¹ พวกคนเคอีลาห์จะมอบข้าพระองค์ไว้ในมือซาอูลหรือ? ซาอูลจะเสด็จลงมาดังที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันมาเช่นนั้นหรือไม่หรือ? ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระองค์ทรงบอกผู้รับใช้ของพระองค์เถิด” พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เขาจะลงมา”¹² แล้วดาวิดทูลว่า “พวกคนเคอีลาห์จะมอบข้าพระองค์และพวกของข้าพระองค์ไว้ในมือของซาอูลหรือ?” พระยาห์เวห์ตรัสว่า “พวกเขาจะมอบเจ้า”

¹³แล้วดาวิดกับพวกของเขาซึ่งมีประมาณหกร้อยคนจึงได้ลุกขึ้น และไปจากเคอีลาห์ พวกเขาไปจากที่หนึ่งเพื่อไปยังอีกที่หนึ่ง เมื่อมีคนทูลซาอูลว่าดาวิดได้หนีจากเคอีลาห์แล้ว และพระองค์ก็ทรงเล็งการติดตาม¹⁴ ดาวิดอยู่ตามที่กำบังเข้มแข็งในถิ่นทุรกันดาร ในแดนเทือกเขาแห่งถิ่นทุรกันดารของศิฟ ซาอูลได้ทรงตามล่าชีวิตเขาทุกวัน แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงมอบเขาไว้ในมือของซาอูล¹⁵ ดาวิดเห็นว่าซาอูลเสด็จออกมาเพื่อเสาะหาชีวิตของเขา บัดนี้ดาวิดก็อยู่ในถิ่นทุรกันดารของศิฟที่โฮเรซ¹⁶ แล้วโยนาธานราชบุตรของซาอูลได้ลุกขึ้นและไปหาดาวิดที่โฮเรซ และเสริมกำลังมือของเขาให้เข้มแข็งขึ้นในพระเจ้า¹⁷ โยนาธานพูดกับเขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระหัตถ์ของซาอูลเสด็จพ่อของฉันทจะหาท่านไม่พบ ท่านจะได้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และฉันทจะเป็นที่สองรองจากท่าน ซาอูลเสด็จพ่อของฉันทก็ทรงรู้เรื่องนี้ด้วย”

¹⁸พวกเขาจึงทำพันธสัญญาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ดาวิดยังอยู่ที่โฮเรซ และโยนาธานก็กลับไปวัง¹⁹ ชาวศิฟได้ขึ้นไปหาซาอูลที่กิเบอาห์และทูลว่า “ดาวิดได้ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางพวกข้าพระบาท ในที่กำบังเข้มแข็งที่โฮเรซ บนเนินเขาอาคิลาห์ซึ่งอยู่ใต้เยซิมอนไม่ใช่หรือ?”²⁰ บัดนี้ขอโปรดเสด็จลงมาเถิด ข้าแต่กษัตริย์ สุดแต่พระองค์จะทรงพระประสงค์ ขอเสด็จลงไป ส่วนพวกข้าพระองค์จะมอบเขาไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์”²¹ ซาอูลตรัสว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรแก่พวกท่าน เพราะพวกท่านได้เอื้ออาทรเรา”²² จงไปเถิดและหาว่าสถานที่เขาซ่อนตัวนั้นอยู่ที่ไหน และใครเห็นเขาที่นั่นบ้าง มีคนบอกข้าว่า เขาเจ้าเล่ห์จริงๆ²³ ดังนั้นจงดูให้รู้ที่ซ่อนตัวทั้งหมดที่เขาได้ซ่อนตัว จงกลับมาหาเราด้วยข่าวที่แน่นอน แล้วเราจะไปกับพวกเจ้า ถ้าเขาอยู่ในเขตแดนนั้น เราจะค้นหาเขาในที่หลายพันคนของตระกูลยูดาห์²⁴ แล้วพวกเขาก็ได้ลุกขึ้นและได้ไปยังศิฟก่อนซาอูล บัดนี้ดาวิดกับพวกของเขาอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอนในอาราบาห์ตอนใต้ของเยซิมอน

²⁵ซาอูลและเหล่าทหารของพระองค์ก็ได้ค้นหาเขา แต่มีคนบอกดาวิด เขาจึงได้ลงไปยังเนินเขาหินและอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอน เมื่อซาอูลทรงทราบก็ทรงติดตามดาวิดไปในถิ่นทุรกันดารมาโอน²⁶ ซาอูลเสด็จไปพักภูเขายางหนึ่ง และดาวิดกับพวกของเขาที่ไปอยู่ที่ภูเขาอีกฟากหนึ่ง ดาวิดได้รับหนีไปจากซาอูล เพราะซาอูลกับเหล่าทหารของพระองค์ล้อมดาวิดกับพวกของเขาเพื่อจะจับพวกเขา²⁷ ผู้สื่อสารคนหนึ่งมาทูลซาอูลและกล่าวว่า “ขอรับเสด็จและกลับ เพราะคนฟิลิสเตียมาปล้นแผ่นดิน”²⁸ ซาอูลจึงเสด็จกลับจากการไล่ตามดาวิดและไปรบกับคนฟิลิสเตีย ดังนั้นสถานที่นั้นจึงถูกเรียกว่าศิลาพันภัย²⁹ ดาวิดก็ขึ้นไปจากที่นั่นและอาศัยในที่กำบังเข้มแข็งแห่งเอณเกติ

Chapter 24

¹เมื่อซาอูลได้เสด็จกลับจากการไล่ตามคนฟิลิสเตียแล้ว ได้มีคนมาทูลว่า “ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารเอณเกติ”² แล้วซาอูลก็ได้ทรงนำกำลังคนสามพันคนที่คัดเลือกจากคนอิสราเอลทั้งหมดและได้ไปค้นหาดาวิดกับพวกของเขาที่เหล่าหินเสียงพ้ำ³ พระองค์ได้เสด็จมาที่คอกแกะระหว่างทาง ที่นั่นมีถ้ำแห่งหนึ่ง ซาอูลก็ได้เสด็จเข้าไปปลดทุกข์ ตอนนั้นดาวิดกับพวกของเขาที่ได้นั่งอยู่ที่ส่วนลึกของถ้ำ

⁴พวกผู้ชายของดาวิดได้กล่าวแก่เขาว่า “ดูเถิด วันนี้เป็นวันที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับท่านว่า ‘เราจะมอบศัตรูของเจ้าไว้ในมือของเจ้า เพื่อเจ้าจะทำกับเขาตามที่เจ้าประสงค์’” แล้วดาวิดได้ลุกขึ้นและคลานอย่างเชื่องๆ เข้าไปและตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล⁵ หลังจากนั้นจิตใจของดาวิดก็รู้สึกผิด เพราะเขาได้ตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล⁶ เขาได้พูดกับพวกผู้ชายของเขาว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงห้ามข้าพเจ้าไม่ให้ทำสิ่งนี้ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า ผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้ คือที่จะเหยียดมือออกต่อสู้กับพระองค์ ดูเถิด พระองค์ทรงเป็นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้”

⁷ ดังนั้นดาวิดได้ตำหนิพวกผู้ชายของเขาด้วยถ้อยคำเหล่านี้ และไม่ยอมให้พวกเขาทำร้ายซาอูล ซาอูลก็ทรงลุกขึ้น ทรงออกจากถ้ำและเสด็จไปตามทางของพระองค์⁸ หลังจากนั้นดาวิดก็ได้ลุกขึ้นด้วย และออกไปจากถ้ำร้องทูลซาอูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์” เมื่อซาอูลทรงเสียวูดด้านหลัง ดาวิดก็โน้มตัวชนหน้าถึงดินและแสดงความเคารพซาอูล⁹ ดาวิดทูลซาอูลว่า “ทำไมพระองค์ทรงฟังถ้อยคำของคนทีกล่าว่า ‘ดูเถิด ดาวิดแสวงหาทางที่จะมุ่งร้ายพระองค์?’”

¹⁰ วันนี้พระเนตรของพระองค์ได้ประจักษ์แล้วว่า พระยาห์เวห์ทรงมอบพระองค์ไว้ในมือของข้าพระองค์เมื่อพวกเราอยู่ในถ้ำ และบางคนขอให้ข้าพระองค์ประหารพระองค์เสีย แต่ข้าพระองค์ก็ไว้พระชนม์ของพระองค์ ข้าพระองค์พูดว่า ‘เราจะไม่ยื่นมือออกทำร้ายเจ้านายของเรา เพราะพระองค์เป็นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้’¹¹ ทอดพระเนตรเถิด เสด็จพ่อของข้าพระองค์ ขอทอดพระเนตรชายฉลองพระองค์ในมือของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้ตัดชายฉลองพระองค์ออก และไม่ไ้ประหารพระองค์เสีย ขอพระองค์ทรงทราบและทอดพระเนตรเถิดว่า ในมือของข้าพระองค์ไม่มีความผิดหรือการกบฏ ข้าพระองค์ไม่ได้ทำบาปต่อพระองค์ ถึงแม้ว่าพระองค์กำลังทรงล่าชีวิตของข้าพระองค์เพื่อทำลายเสีย¹² ขอพระยาห์เวห์ทรงพิจารณาตัดสินระหว่างข้าพระองค์กับพระองค์ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่ทำอะไรต่อพระองค์

¹³ ดังสุกษมาโบราณว่า ‘ความธรรมก็ออกมาจากคนธรรม’ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่ทำอะไรต่อพระองค์¹⁴ กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงออกมาตามใคร? พระองค์ทรงไล่ตามจับใคร? ทรงไล่ตามสุนัขที่ตายแล้วหรือ? ทรงไล่ตามตัวหมัดตัวหนึ่งหรือ¹⁵ ขอพระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้พิพากษาและทรงพิจารณาตัดสินระหว่างข้าพระองค์กับพระองค์ ขอพระองค์ทรงแก้แค้นแทนข้าพระองค์ต่อพระองค์ ขอทรงทอดพระเนตร ขอทรงว่าความฝ่ายข้าพระองค์ และขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากหัตถ์ของพระองค์”¹⁶ เมื่อดาวิดจบการทูลถ้อยคำนี้ต่อซาอูลแล้ว ซาอูลตรัสว่า “นั่นเป็นเสียงของเจ้าหรือ ดาวิดบุตรของข้า?” ซาอูลทรงส่งเสียงและทรงกันแสง

¹⁷ พระองค์ตรัสกับดาวิดว่า “เจ้าชอบธรรมยิ่งกว่าข้า เพราะเจ้าตอบแทนข้าด้วยความดี ในเมื่อข้าเองตอบแทนเจ้าด้วยความชั่วร้าย¹⁸ เจ้าได้แสดงในวันนี้แล้วว่า เจ้าทำความดีต่อข้าอย่างไร ในการที่เจ้าไม่ได้ประหารข้าเสีย นั้น เมื่อพระยาห์เวห์ทรงมอบข้าไว้ในความเมตตาของเจ้า¹⁹ เพราะว่าผู้ขายคนใดพบสัตว์ของตน เขาจะปล่อยเขาไปอย่างปลอดภัยหรือ? ขอพระยาห์เวห์ประทานรางวัลแก่เจ้า สำหรับการดีที่เจ้าได้ทำแก่ข้าในวันนี้

²⁰ บัดนี้ ข้ารู้แล้วว่า เจ้าจะเป็นกษัตริย์แน่ และราชอาณาจักรอิสราเอลจะตั้งมั่นอยู่ในมือของเจ้า²¹ จงปฏิญาณต่อข้าในพระนามของพระยาห์เวห์ว่าเจ้าจะไม่ตัดพวงศัพน์ของข้าเมื่อข้าตายไป และจะไม่ทำลายชื่อของข้าจากพวงศัพน์รูปีดาข้า”²² ดังนั้นดาวิดจึงได้ปฏิญาณต่อซาอูล แล้วซาอูลก็ได้เสด็จกลับวัง แต่ดาวิดกับพวกของเขาได้ขึ้นไปทำาบังเข็ญ

Chapter 25

¹ บัดนี้ ซาอูลได้สิ้นชีวิต คนอิสราเอลทั้งปวงได้ประชุมร่วมกันและได้ไว้ทุกข์ให้เขา และพวกเขาได้ฝังศพเขาไว้ที่บ้านของเขาในรามัท แล้วดาวิดก็ได้ลุกขึ้นไปยังถิ่นทุรกันดารปาราน² มีชายคนหนึ่งเ็นมาเอน ได้มีภรรยาสิบทั้งหลายอยู่ในคารเมล ชายผู้นั้นมั่งมีมาก เขามีแกะสามพันตัว และแพะหนึ่งพันตัว เขาได้กำลังตัดขนแกะของเขาอยู่ที่คารเมล³ ชายคนนั้นชื่อนาบาล และชื่อภรรยาของเขาชื่อนาฮายิล ผู้หญิงเป็นคนฉลาดและรูปลักษณ์สวยงาม แต่ชายคนนั้นเป็นคนหัวแข็งและชั่วร้ายในการกระทำของเขา เขาเป็นลูกหลานของวงศ์วานของคาเลบ

⁴ ดาวิดได้ยินจากถิ่นทุรกันดารว่านาบาลกำลังตัดขนแกะของเขาอยู่⁵ ดังนั้นดาวิดจึงใช้ชายหนุ่มสิบคน ดาวิดได้พูดกับชายหนุ่มเหล่านั้นว่า “จงขึ้นไปที่คารเมลไปหานาบาล และทักทายเขาในนามของเรา⁶ ให้พวกท่านพูดกับเขาว่า ‘ขอให้ชีวิตที่รุ่งเรืองจงมีแก่ท่าน สันติสุขจงมีแก่ท่านและสันติสุขจงมีแด่ครอบครัวของท่าน และสวัสดิภาพจงมีแก่ทุกสิ่งที่ท่านมี

⁷ ข้าพเจ้าได้ยินว่าท่านมีคนตัดขนแกะอยู่หลายคน เมื่อพวกผู้เลี้ยงแกะของท่านได้อยู่กับพวกเรา พวกเราไม่ได้ทำอันตรายพวกเขาเลย และพวกเขาก็ไม่ขาดอะไรไปตลอดเวลาที่พวกเขาอยู่ในคารเมล⁸ จงถามพวกคนหนุ่มของท่าน และพวกเขาก็จะบอกท่าน บัดนี้ขอให้พวกคนหนุ่มของข้าพเจ้าได้รับความโปรดปรานจากท่าน เพราะพวกเราในวันนี้มีการเลี้ยง โปรดให้สิ่งที่พอหาได้ในตอนนี้แก่พวกผู้รับใช้ของท่านและแก่ดาวิดบุตรชายของท่าน”⁹ เมื่อพวกคนหนุ่มของดาวิดมาถึง พวกเขาก็ได้กล่าวคำเหล่านั้นแก่นาบาลในนามของดาวิด และหลังจากนั้นพวกเขาก็คอยอยู่

¹⁰ นาบาลตอบพวกคนรับใช้ของดาวิดว่า “ดาวิดคือใคร? บุตรชายของเจสซีคือใคร? สมัยนี้มีคนใช้เป็นอันมากที่หนีไปจากนายของพวกเขา¹¹ ควรหรือที่ข้าจะนำขนมึงของข้า และน้ำของข้า และเนื้อของข้า ซึ่งข้าได้ฆ่าไว้สำหรับพวกคนตัดขนแกะของข้า และมอบให้แก่พวกซึ่งมาจากที่ไหนข้าก็ไม่รู้?”¹² ดังนั้นพวกคนหนุ่มของดาวิดก็หันกลับไป และกลับมาบอกดาวิดถึงทุกสิ่งที่เขาได้พูด

¹³ ดาวิดพูดกับพวกของเขาว่า “ทุกคนจงเอาดาบคาดเอวไว้” ดังนั้นทุกคนก็ได้เอาดาบคาดเอวของตน ดาวิดก็เอาดาบของเขาคาดเอวด้วย มีคนประมาณสี่ร้อยคนตามดาวิดขึ้นไป และสองร้อยคนอยู่เฝ้ากองสัมา¹⁴ แต่มีคนหนึ่งในพวกคนหนุ่มบอกนาฮายิลภรรยาของนาบาล เขากล่าวว่า “ดาวิดส่งพวกผู้สื่อสารมาจากถิ่นทุรกันดารเพื่ออวยพรนายของพวกเรา แต่เขากลับดำ่ว่าคนเหล่านั้น¹⁵ แต่ชายเหล่านั้นดีต่อเรา เราไม่ถูกทำร้าย และไม่ไ้ขาดสิ่งใดตลอดเวลาที่เรได้อยู่กับพวกเขาเมื่อเราอยู่ในทุ่งนา

¹⁶ พวกเขาเป็นเหมือนกำแพงสำหรับพวกเราทั้งกลางวันและกลางคืน ตลอดเวลาที่เรานอนหลับอยู่กับพวกเขา¹⁷ ด้วยเหตุนี้จึงรับทราบเรื่องนี้และพิจารณาว่าท่านควรจะทำประการใด เพราะความชั่วร้ายได้ถูกกำหนดต่อนายของเราแล้ว และต่อครัวเรือนทั้งสิ้นของเขา เขาเป็นคนพาลที่ใครจะใช้เหตุผลกับเขาไม่ได้”¹⁸ แล้วนาฮายิลก็ได้รับจัดขนมึงสองร้อยก้อน และเหล้าองุ่นสองขวด แกะที่ได้ปรงเสร็จแล้วห้าตัว และข้าวคั่วห้าถัง และลูกเกดหนึ่งร้อยถุงและขนมมะเดื่อสองร้อยก้อนและบรรทุกสิ่งของเหล่านั้นบนหลังลา

¹⁹นางก็สั่งพวกคนหนุ่มของนางว่า “จงรีบไปก่อนเรา และเราจะตามเจ้าไป” แต่นางไม่ได้บอกนาบาลสามีของนาง²⁰เมื่อนางได้ขีลาและลงมาตามสันเขา ดาวิดกับพวกของเขาได้ลงมาทางนาง และนางก็พบพวกเขา²¹บัดนี้ดาวิดกล่าวว่า “เปลาประโยชน์เสียจริงๆ ที่เราเฝ้าทุกสิ่งที่ยาคนนี้มีอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ดังนั้นไม่มีสิ่งใดของเขายาคนเสียไปเลยจากทุกสิ่งที่เป็นของเขา และเขาตอบแทนความดีของข้าด้วยความชั่ว

²²ขอพระเจ้าจะทรงกระทำอย่างนั้นกับเราเองคือดาวิด และขอทรงเพิ่มโทษนั้นด้วย ถ้าพรุ่งนี้เช้า เราได้ปล่อยให้ผู้ชายเพียงหนึ่งคนในจำนวนคนทั้งหมดที่เป็นของเขายังมีชีวิตเหลืออยู่²³เมื่อนางอาบิกายิลได้เห็นดาวิด นางก็ได้รับลงจากหลังลาของนางและได้กรุดตัวลงต่อหน้าดาวิด และได้กำนิชบนหน้าถึงพื้นดิน²⁴นางกรุดตัวลงที่เท้าของเขาและพูดว่า “เจ้านายของดิฉัน ดิฉันแต่เพียงผู้เดียวที่เป็นผู้ผิด ขอความกรุณาให้สาวใช้ของท่านพูดให้ท่านฟัง และโปรดฟังถ้อยคำของสาวใช้ของท่าน

²⁵ขอเจ้านายของดิฉันโปรดอย่าได้เอาความกับนาบาลผู้ชายไร้ค่าคนนี้เลย นาบาล เพราะเขาเป็นอย่างชื่อของเขา ชื่อของเขาคือนาบาล และความโง่เขลาที่อยู่กับเขา ส่วนดิฉันสาวใช้ของท่านไม่ได้เห็นพวกคนหนุ่มของเจ้านายซึ่งท่านใช้ไป²⁶แล้วบัดนี้ เจ้านายของดิฉัน พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงยับยั้งท่านเสียจากความผิดที่ทำให้โลหิตตก และจากการแกล้งแค้นด้วยมือของท่านเอง บัดนี้ขอให้พวกศัตรูของท่านและพวกที่จะปองร้ายต่อเจ้านายของดิฉันเป็นอย่างนาบาล²⁷บัดนี้ ขอให้ของกำนัลนี้ซึ่งสาวใช้ของท่านได้นำมาให้เจ้านายของดิฉัน ขอมอบแก่พวกคนหนุ่มผู้ติดตามเจ้านายของดิฉัน

²⁸โปรดอภัยความผิดของสาวใช้ของท่านเถิด เพราะพระยาห์เวห์จะทรงทำให้เจ้านายของดิฉันเป็นพงศ์พันธุ์ที่มั่นคงแน่ เพราะว่าเจ้านายของดิฉันกำลังได้ต่อสู้ทำสงครามอยู่ฝ่ายพระยาห์เวห์ และจะไม่พบความชั่วในตัวท่านตลอดชีวิตของท่าน²⁹แม้มีคนได้ลุกขึ้นไล่ตามท่านหมายเอาชีวิตของท่าน แต่ชีวิตของเจ้านายของดิฉันจะผูกมัดอยู่กับความสัมพันธ์ในกลุ่มของการมีชีวิตโดยพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และพระองค์จะทรงเหวี่ยงชีวิตของศัตรูของท่านออกไปเช่นเดียวกับออกปจากรังสลิ้ง³⁰พระยาห์เวห์จะทรงทำทุกอย่างให้สำเร็จแก่เจ้านายของดิฉันตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้กับท่าน และทรงแต่งตั้งท่านเป็นผู้นำเหนืออิสราเอล

³¹สิ่งนี้จะไม่เป็นภาระให้สะกดสำหรับเจ้านายของดิฉัน ที่ท่านจะทำให้เลือดผู้บริสุทธิ์ได้หลัง หรือเพราะเจ้านายของดิฉันได้พยายามช่วยเหลือด้วยตนเอง เพราะว่าเมื่อพระยาห์เวห์ทรงทำสิ่งดีแก่เจ้านายของดิฉันแล้ว ก็ขอระลึกถึงสาวใช้ของท่าน³²ดาวิดได้พูดกับนางอาบิกายิลว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอสารการแด่พระองค์ ผู้ทรงใช้เจ้าให้มาพบเราในวันนี้³³ปัญญาของเจ้าจะได้รับพระพร และตัวเจ้าก็ได้รับพระพร เพราะเจ้าได้ป้องกันเราในวันนี้ให้พ้นจากการทำให้โลหิตตกและการแกล้งแค้นด้วยมือของเราเอง

³⁴เพราะในความจริง พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ทรงพระชนม์อยู่ คือผู้ได้ทรงระงับเราเสียจากการทำร้ายเจ้า ถ้าเจ้าไม่ได้รับมาพบเรา จะไม่มีอะไรเหลือแก่นาบาล แม้แต่เด็กทารกชายสักคนในวันรุ่งเช้า³⁵ดังนั้นดาวิดก็ได้รับบรรดาสิ่งซึ่งนางให้เขากมมือของนาง และเขาได้พูดกับนางว่า “จงกลับไปบ้านของเจ้าด้วยสันติสุข ดูสิ เราได้ฟังเสียงของเจ้าแล้ว และเราได้รับคำขอรับของเจ้า”³⁶อาบิกายิลก็ได้กลับไปหานาบาล นี่แน่ เขากำลังจัดงานเลี้ยงในบ้านของเขาเรากับงานเลี้ยงของกษัตริย์ และจิตใจของนาบาลก็เบิกบาน เพราะเขาได้มีนมามาก ดังนั้นนางจึงไม่ได้บอกอะไรให้เขากมเวลารุ่งเช้า

³⁷เมื่อถึงเวลาเวลาเช้า เมื่อเหล่าอุนสร้างจากนาบาลไปแล้ว ภรรยาของเขาก็ได้เล่าเรื่องราวเหล่านี้ให้ฟัง ใจของเขาก็ตายข้างใน และเขาได้กลายเป็นดังก้อนหิน³⁸ต่อมาอีกประมาณสิบวันพระยาห์เวห์ก็ได้ทรงประหารนาบาลและเขาก็ตาย³⁹เมื่อดาวิดได้ย่นานาบาลสิ้นชีวิตแล้ว เขาก็พูดว่า “สารการแด่พระยาห์เวห์ผู้ทรงแกล้งแค้นการเหยียดหยามที่ข้าพระองค์ได้รับจากมือของนาบาล และทรงป้องกันผู้รับใช้ของพระองค์จากความชั่ว พระยาห์เวห์ทรงตอบแทนความชั่วของนาบาลให้ตกบนศีรษะของเขาเอง” แล้วดาวิดก็ได้ส่งคนไปและได้พูดกับอาบิกายิลให้มาเป็นภรรยาของเขา

⁴⁰เมื่อผู้รับใช้ของดาวิดมาถึงอาบิกายิลที่คารเมล พวกเขาได้พูดกับนางว่า “ดาวิดได้ส่งพวกเรามาหาท่านเพื่อนำท่านไปเป็นภรรยาของเขา”⁴¹นางก็ได้ลุกขึ้นชบนหน้าลงถึงดิน และพูดว่า “ดูเถิด สาวใช้ของท่านเป็นทาสที่จ้องล้าทำให้พวกผู้รับใช้ของเจ้านายของดิฉัน”⁴²อาบิกายิลก็รีบและลุกขึ้นขีลาไปพร้อมกับสาวใช้ของนางอีกห้าคน และนางก็ตามพวกผู้สื่อสารของดาวิดไป และได้เป็นภรรยาของเขา⁴³บัดนี้ดาวิดยังได้รับนางอาหิโนอัม ชาวอิสราเอลเป็นภรรยาด้วย ทั้งสองก็เป็นภรรยาของเขา⁴⁴ซาอูลได้ทรงยกมีคาสราษัตริย์ของพระองค์ ซึ่งเป็นภรรยาของดาวิด ให้แก่ปิลัทบุตรลาอิชชาวกิลิมด้วย

Chapter 26

¹ชาวศิฟมาหาซาอูลที่เมืองกิเบอาห์และได้กล่าวว่า “ดาวิดซ่อนตัวอยู่บนเนินเขาอาคิลาห์ ซึ่งอยู่ด้านหน้าของเยซิโมนไม่ใช่หรือ?”²แล้วซาอูลจึงได้ทรงลุกขึ้นและได้ลงไปถึงถิ่นทุรกันดารศิฟ พร้อมกับผู้ชายอิสราเอลที่ได้รับการคัดเลือกแล้วสามพันคน เพื่อค้นหาดาวิดในถิ่นทุรกันดารศิฟ³ซาอูลได้ทรงตั้งค่ายอยู่ที่เขาอาคิลาห์ซึ่งอยู่ก้นเนินด้านหน้าของเยซิโมน แต่ดาวิดยังคงอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และเขาได้เห็นว่าซาอูลกำลังเสด็จมาตามหาเขาที่ในถิ่นทุรกันดาร

⁴ดังนั้นดาวิดก็ได้ส่งพวกผู้สอดแนมออกไป จึงได้รู้ว่าซาอูลเสด็จมาแน่นอน⁵แล้วดาวิดก็ได้ลุกขึ้นและได้มายังที่ซึ่งซาอูลได้ทรงตั้งค่ายนั้น เขาก็ได้เห็นที่ที่ซาอูลบรรทมพร้อมกับอันเนอรบุตรเนอรัมแม่ทัพของกองทัพอของพระองค์ ซาอูลได้บรรทมอยู่กลางเขตค่าย และพวกทหารก็ตั้งค่ายรอบพระองค์ ทุกคนหลับกันหมด⁶แล้วดาวิดก็ได้พูดกับอาหิเมเลคนฮิตไทต์ และกับอาบิชัยบุตรชายของนางเศรยาห์ น้องชายของโยอาบว่า “ใครจะลงไปในค่ายของซาอูลกับเราบ้าง?” อาบิชัยได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะลงไปกับท่าน”

⁷ดังนั้นดาวิดและอาบิชัยจึงได้ลงไปถึงกองทัพนั้ในเวลากลางคืน ซาอูลได้บรรทมหลับอยู่กลางเขตค่าย มีหอกปักอยู่ที่ดินตรงพระเศียรของพระองค์ อันเนอรกับพวกทหารก็ได้นอนล้อมพระองค์อยู่⁸แล้วอาบิชัยได้พูดกับดาวิดว่า “วันนี้พระเจ้าได้ทรงมอบศัตรูของท่านไว้ในมือของท่านแล้ว บัดนี้ขอให้ข้าพเจ้า

แทงเขาด้วยหอกให้ติดดิน ครั้งเดียวก็พอ และข้าพเจ้าไม่ต้องแทงเขาครั้งที่สอง”⁹ดาวิดบอกอาบิชัยว่า “ขออย่าทำลายพระองค์เลย เพราะใครจะเหยียดมือ ออกต่อผู้ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้ แล้วจะไม่มีความผิด?”

¹⁰ดาวิดได้พูดว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่เนรันใด พระยาห์เวห์จะทรงฆ่าพระองค์เอง หรือจะถึงวันกำหนดที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ หรือพระองค์จะเสด็จเข้าสงครามและถูกปลงพระชนม์”¹¹ขอพระยาห์เวห์ทรงห้ามข้าพเจ้าไม่ให้เหยียดมือออกต่อผู้ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้ แต่บัดนี้จงเอาหอกที่อยู่ตรงพระเศียรกับเหยือกน้ำ และให้เราไปกันเถิด”¹²ดังนั้นดาวิดจึงได้เอาหอกและเหยือกน้ำจากที่พระเศียรของซาอูล และพวกเขาทั้งสองก็ออกไป ไม่มีใครได้เห็นไม่มีใครได้รู้ และไม่มีใครเตือนเพราะทั้งหมดได้นอนหลับ เพราะพระยาห์เวห์ทรงได้ทำให้พวกเขาหลับสนิท

¹³แล้วดาวิดก็ได้อำมาไปอีกฟากหนึ่งไปยืนอยู่บนยอดเขาไกลออกไป มีที่ว่างกว้างใหญ่ระหว่างพวกเขาทั้งสองฝ่าย¹⁴ดาวิดก็ได้ตะโกนเรียกพวกทหารและอับเนอร์บุตรเนอรัว่า “อับเนอร์ ท่านไม่ตอบหรือ?” แล้วอับเนอร์ตอบว่า “เจ้าเป็นใคร มาร้องเรียกกษัตริย์?”¹⁵ดาวิดได้ตอบอับเนอร์ว่า “ท่านไม่ใช่ผู้ชายที่กล้าหาญดอกหรือ? ในอิสราเอลมีใครเสมอเหมือนท่านแล้ว? ท่านทำท่านไม่ได้ฝ่ากษัตริย์เจ้านายของท่านไว้? เพราะได้มีคนหนึ่งได้เข้าไปปลงพระชนม์กษัตริย์เจ้านายของท่าน

¹⁶ที่ท่านทำเช่นนี้ไม่ดี พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่เนรันใด พวกท่านควรตายเพราะพวกท่านไม่ได้ฝ่าระวางเจ้านายของพวกท่าน ผู้ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเจิมไว้ บัดนี้ดูซิว่า หอกของกษัตริย์อยู่ที่ไหน? และเหยือกน้ำที่ตรงพระเศียรนั้นอยู่ที่ไหน”¹⁷ซาอูลทรงจำเสียงของดาวิดได้จึงได้ตรัสว่า “ดาวิดบุตรชายของข้า นี่เป็นเสียงของเจ้าหรือ?” และดาวิดได้กล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ เป็นเสียงข้าพระองค์เอง”¹⁸ดาวิดได้ทูลต่อไปว่า “ทำไมเจ้านายของข้าพระองค์ จึงได้ไล่ตามผู้รับใช้ของพระองค์? ข้าพระองค์ได้ทำอะไรไป มือข้าพระองค์ได้ทำอะไร? ”

¹⁹ดังนั้นบัดนี้ ขอกษัตริย์ของข้าพระองค์ได้ทรงฟังถ้อยคำของผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้าพระยาห์เวห์ได้ทรงปลุกปั่นพระองค์ให้ต่อสู้ข้าพระองค์ ขอพระเจ้าทรงได้รับเครื่องถวาย ถ้าเป็นมนุษย์ที่ได้ยุ่ง ก็ขอให้พวกเขาเป็นทีสาปแช่งเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพราะพวกเขาได้ขับไล่ข้าพระองค์ออกไปในวันนี้อีก ส่วนแบ่งในมรดกของพระยาห์เวห์ โดยได้กล่าวว่า ‘จงไปปรนนิบัติพวกพระอื่นๆ เสีย’²⁰บัดนี้ ขออย่าให้โลหิตของข้าพระองค์ตกถึงดินไกลจากพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพราะกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เสด็จออกมาเพื่อค้นหาชีวิตเดียว ดังผู้ไล่ตามนกกระกาอยู่บนภูเขา”²¹แล้วซาอูลได้ตรัสว่า “ข้าทำผิดแล้ว ดาวิดบุตรชายของข้า จงกลับไปเถิด เราจะไม่ทำร้ายเจ้าอีกต่อไป เพราะในวันนี้ชีวิตของเราที่ประเสริฐในสายตาของเจ้า ดูเถิด เราสำแดงตัวเป็นคนเขลาและทำผิดมากมาย”

²²ดาวิดได้กล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงทอดพระเนตรหอกของพระองค์อยู่ที่นี้ ขอทรงให้คนหนุ่มคนหนึ่งเข้ามารับไปถวายพระองค์”²³พระยาห์เวห์ทรงได้ตอบแทนแก่ทุกคนตามความชอบธรรมและความซื่อสัตย์ของเขา เพราะในวันนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบพระองค์ไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว แต่ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาจะเหยียดมือออกต่อผู้ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้²⁴ดูเถิด ในสายตาของข้าพระองค์ พระชนม์ของพระองค์นั้นมีค่าอันใด ขอให้ชีวิตของข้าพระองค์มีค่าในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์นั้น และขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้น”²⁵แล้วซาอูลจึงได้ตรัสกับดาวิดว่า “ดาวิดบุตรชายเราเอ๋ย ขอให้เจ้าได้รับพร เจ้าจะได้ทำสิ่งต่างๆ แน่และจะมีชัยเป็นแน่” ดาวิดจึงได้ไปตามทางของเขา และซาอูลก็เสด็จกลับสู่วังของพระองค์

Chapter 27

¹ดาวิดได้รำพึงในใจว่า “เราคงจะตายสักวันหนึ่งด้วยพระหัตถ์ของซาอูล ไม่มีสิ่งใดดีกว่าที่เราจะหนีไปอยู่ในดินแดนของคณฟิสิเตีย ซาอูลก็จะทรงเลิกที่จะตามหาเราอีกต่อไปภายในพรมแดนอิสราเอล วิธีนี้แหละที่เราจะหลบหนีพระหัตถ์ของพระองค์”²ดาวิดจึงได้ลุกขึ้นและได้เข้าไป เขาและผู้ชายที่อยู่กับเขาหกร้อยคน ได้ไปหาอาคิชบุตรชายของมาโอก กษัตริย์แห่งเมืองกัท³ดาวิดก็ได้อาศัยอยู่กับอาคิชที่เมืองกัท ทั้งเขาและคนของเขา และครอบครัวของแต่ละคน และดาวิดพร้อมกับภรรยาสองคนของเขา คืออาหิโนอันคนยิสเรเอล และอาบิกายิสคนการเมสกรรยาของนาบาส⁴มีคนได้ไปทูลซาอูลว่า ดาวิดได้หนีไปเมืองกัทแล้ว ดังนั้นพระองค์ก็ไม่ได้ทรงเสาะหาเขาอีกต่อไป

⁵ดาวิดจึงได้ทูลอาคิชว่า “ถ้าข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานของพระองค์แล้ว ขอทรงให้พวกเขามอบที่สักแห่งในเมืองทั้งหลายของพระองค์ที่อยู่ในชนบทแก่ข้าพระองค์ ที่ข้าพระองค์จะได้อาศัยอยู่ที่นั่น เพราะไม่มีเหตุผลที่ผู้รับใช้ของข้าพระองค์จะต้องอยู่ในกรุงกับพระองค์?”⁶ดังนั้นอาคิชก็ได้ทรงมอบสิบลากให้เขาในวันนั้นเอง นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมสิบลากจึงเป็นของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์จนถึงทุกวันนี้⁷ระยะเวลาที่ดาวิดเข้าไปอยู่ในดินแดนฟิสิเตียนั้น เป็นหนึ่งปีเต็มกับอีกสี่เดือน⁸ดาวิดและคนของเขา ก็ได้ไปโจมตีคนเกซอร์ คนเกเซอร์ และคนอามาเลซ เพราะชนชาติเหล่านี้ได้อาศัยอยู่ในดินแดนนั้น ไกลไปจนถึงเมืองซูร์ถึงแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาได้อาศัยอยู่ในดินแดนนั้นมาตั้งแต่โบราณแล้ว

⁹ดาวิดก็ได้โจมตีแผ่นดินและไม่ได้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง เขาได้รับเอาฝูงแกะ ฝูงโค ฝูงลา พวกอูฐ และเสื้อผ้า เขาได้กลับและมาหาอาคิชอีกครั้ง¹⁰อาคิชมักจะได้ตรัสถามว่า “วันนี้พวกเขามาโจมตีที่ไหนมา?” ดาวิดก็มักจะกล่าวว่า “ไปโจมตีทางตอนใต้ของยูดาห์” หรือ “ได้โจมตีทางตอนใต้ของตระกูลเยราเมเอล” หรือ “ไปโจมตีทางตอนใต้ของคนเคไนต์”¹¹ดาวิดไม่ได้มีชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง ที่จะนำมาที่เมืองกัท กล่าวว่า “ดังนั้นแหละ พวกเขาจะไม่สามารถบอกเรื่องของพวกเรา ‘ดาวิดได้ทำเช่นนั้นเช่นนี้’” นี่เป็นสิ่งที่เขาได้ทำทั้งหมดขณะที่เขาอาศัยอยู่ในดินแดนฟิสิเตีย¹²อาคิชก็ได้วางพระทัยในดาวิด ทรงรำพึงว่า “เขาได้ทำให้ประชาชนอิสราเอลของเขาเกลียดเขาจริงๆ เพราะฉะนั้นเขาจึงเป็นผู้รับใช้ของเราตลอดไป”

Chapter 28

¹สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น ในครั้งนั้น คนฟิสิเตียได้รวบรวมกองทัพ เพื่อทำสงครามสู้รบกับอิสราเอล อาคิชได้ตรัสกับดาวิดว่า “จงรู้แน่ๆ เราจะออกไปกับเราในกองทัพ เจ้าและคนของเจ้า”²ดาวิดได้ทูลอาคิชว่า “สุดแล้วแต่จะเห็นควร พระองค์จะได้ทรงทราบว่าผู้รับใช้ของพระองค์จะทำอะไรได้บ้าง” อาคิชได้ทรงรับสั่ง

กับดาวิดว่า “ดังนั้น เราจะตั้งเจ้าเป็นองครักษ์ของเราอย่างถาวรเลย”³บัดนี้ ชามูเอลได้ตายแล้ว คนอิสราเอลทั้งปวงก็ได้อำนาจให้เขา และได้ฝังศพเขาไว้ที่เมืองรามาส ซึ่งเป็นบ้านเกิดของเขาเอง ชาอูลก็ได้ทรงกำจัดพวกคนที่สื่อสารกับคนตายหรือพวกวิญญานทั้งหลายเสียจากแผ่นดิน

⁴แล้วคนฟีลิสเตียก็ได้ชุมนุมกันและได้มาตั้งค่ายอยู่ที่ชูเนม และชาอูลได้ทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นและพวกเขาได้ตั้งค่ายอยู่ที่กิลโบอา⁵เมื่อชาอูลได้ทอดพระเนตรกองทัพของคนฟีลิสเตียพระองค์ก็ทรงกลัว และพระทัยของพระองค์ก็สั่นสะท้านอย่างมาก⁶ชาอูลได้ทรงทูลถามพระยาห์เวห์ แต่พระยาห์เวห์ก็ไม่ได้ทรงตอบพระองค์ ไม้ว่าด้วยความฝัน หรือด้วยอุรัม หรือโดยทางเหล่าผู้เผยพระวจนะ

⁷แล้วชาอูลจึงได้รับสั่งกับพวกมหาดเล็กของพระองค์ว่า “จงไปค้นหาหญิงคนทรงให้เรา เพื่อเราอาจจะได้ไปหานางและเสาะหาคำแนะนำของนาง” มหาดเล็กของพระองค์ก็ได้ทูลว่า “ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ที่บ้านเอนโดร์ที่ประกาศตัวว่าพูดกับคนตายได้”⁸ชาอูลจึงได้ปลอมพระองค์และได้ทรงฉลองพระองค์อย่างอื่น และได้เสด็จออกไป พระองค์พร้อมกับผู้ชายสองคน พวกเขาได้ไปหาผู้หญิงคนทรงในเวลากลางคืน พระองค์ได้ตรัสว่า “ขอท่านนายให้เรา เราขอร้องเจ้าโดยการเข้าทรง และจงเรียกใครก็ตามที่เราได้นอกชื่อให้เจ้า”⁹ผู้หญิงคนนั้นจึงได้ทูลตอบพระองค์ว่า “นี่แน่ะ ท่านเองรู้แล้วว่าชาอูลได้ทรงทำอะไรที่ได้ทรงกำจัดพวกคนทรงและพวกที่พูดกับคนตายหรือวิญญาน ดังนั้น ท่านจึงได้มาพบกับตัวชีวิตของข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าตายเล่า?”

¹⁰ชาอูลได้ทรงปฏิญาณในพระนามของพระยาห์เวห์กับผู้หญิงนั้นว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เจ้าจะไม่โดนคำโทษเพราะเรื่องนี้”¹¹แล้วผู้หญิงนั้นจึงได้ทูลถามว่า “ท่านจะให้ข้าพเจ้าเรียกใครขึ้นมาให้ท่าน?” ชาอูลได้ตรัสว่า “จงเรียกชามูเอลขึ้นมาให้เรา”¹²เมื่อผู้หญิงคนนั้นได้เห็นชามูเอล นางจึงได้ร้องเสียงดังและได้ทูลชาอูล กล่าวว่า “ไฉนพระองค์จึงทรงหลอกลวงหม่อมฉัน? เพราะว่าพระองค์คือชาอูล”

¹³กษัตริย์ได้ตรัสแก่นางว่า “จงอย่ากลัวเลย เจ้าได้เห็นอะไรหรือ?” ผู้หญิงนั้นได้ทูลชาอูลว่า “หม่อมฉันเห็นพระหนึ่งองค์ขึ้นมาจากแผ่นดิน”¹⁴พระองค์ได้ตรัสถามนางว่า “รูปร่างหน้าตาของเขาคืออย่างไร?” นางได้ทูลว่า “เป็นผู้ชายแก่กำลังขึ้นมา เขาแต่งกายด้วยเสื้อคลุม” ชาอูลก็ได้ทรงรับรู้ว่าเป็นชามูเอล พระองค์จึงได้นำพระกายลงชมพระพักตร์ลงถึงดินและแสดงการคารวะ¹⁵ชามูเอลได้พูดกับชาอูลว่า “ทำไมท่านจึงรบกวนเราและเรียกเราขึ้นมา?” ชาอูลได้ทรงตอบว่า “ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก เพราะคนฟีลิสเตียกำลังมาทำสงครามกับข้าพเจ้า และพระเจ้าได้ทรงละจากข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และไม่ได้อำนาจข้าพเจ้าอีกเลย ไม้ว่าโดยพวกผู้เผยพระวจนะหรือด้วยความฝัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้เรียกท่านขึ้นมา เพื่อกำหนดได้แจ้งข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะทำประการใดดี”

¹⁶ชามูเอลได้กล่าวว่า “แล้วทำไมท่านต้องมาถามข้าพเจ้า ในเมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงละจากท่านไปแล้ว และได้ทรงกลายเป็นศัตรูของท่าน?”¹⁷พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำแก่ท่านดังที่พระองค์ได้ตรัสแล้วนั้น พระยาห์เวห์ได้ทรงยึดเอาอาณาจักรนั้นจากพระหัตถ์ของท่าน และได้ทรงมอบให้แก่คนอื่น คือดาวิด¹⁸เพราะท่านไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ และไม่ทำตามพระพิโรธของพระองค์ที่ทรงมีต่ออาเมเลข พระองค์จึงได้ทรงกระทำสิ่งนี้แก่ท่านในวันนี้

¹⁹ยิ่งไปกว่านั้น พระยาห์เวห์จะทรงมอบอิสราเอลพร้อมกับตัวท่านไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย พรุ่งนี้ตัวท่านพร้อมกับบุตรชายทั้งหลายของท่านจะอยู่กับเรา พระยาห์เวห์จะทรงมอบกองทัพอิสราเอลไว้ในมือของคนฟีลิสเตียด้วย”²⁰แล้วชาอูลก็ได้ทรงล้มลงเหยียดยาวบนพื้นดินทันทีและได้กลิ้งยิ้งนิกเพราะกลัวคำของชามูเอล ไม้มีกำลังเหลืออยู่ในพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ได้เสวยพระกระยาหารตลอดวันนั้น ตลอดคืนนั้นทั้งคืน²¹ผู้หญิงก็ได้เข้ามาหาชาอูล เมื่อนางเห็นว่ามีพระองค์ทรงอยู่ยากพระทัยมาก จึงได้ทูลว่า “ดูเถิด สาวใช้ของพระองค์ได้ฟังเสียงของพระองค์ หม่อมฉันได้ยอมเสี่ยงชีวิตและยอมฟังพระดำรัสที่พระองค์ได้ตรัสสั่งต่อหม่อมฉัน

²²เพราะฉะนั้น บัดนี้ หม่อมฉันขอพระองค์ได้สดับเสียงสาวใช้ของพระองค์บ้าง ขอหม่อมฉันถวายพระกระยาหารเล็กน้อยต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ ขอให้เสวย เพื่อจะมีพระกำลังเมื่อเสด็จกลับตามทางของพระองค์”²³แต่ชาอูลได้ทรงปฏิเสธ และได้รับสั่งว่า “เราจะไม่กิน” แต่พวกมหาดเล็กกับผู้หญิงนั้นได้ทูลอ้อนวอนพระองค์ พระองค์ก็ได้ทรงฟังเสียงของพวกเขา พระองค์ได้ทรงลุกขึ้นจากพื้นดินและได้ประทับบนพระแท่น²⁴ผู้หญิงนั้นมีลูกโคอ่อนอยู่ในบ้านหนึ่งตัว นางก็ได้รับฆ่าเสีย นางได้เอาเป้งมานวดและได้บิ่่งทำขนมปังไร้เชื้อ²⁵นางก็ได้นำมาถวายให้ชาอูลและพวกมหาดเล็ก และชาอูลก็ได้เสวยและมหาดเล็กก็ได้รับประทาน แล้วชาอูลและพวกมหาดเล็กก็ได้ลุกขึ้นกลับไปคืนนั้น

Chapter 29

¹บัดนี้พวกฟีลิสเตียได้ชุมนุมกองทัพทั้งสิ้นของพวกเขาอยู่ที่อาเฟก คนอิสราเอลก็ได้ตั้งค่ายอยู่ที่น้ำพุซึ่งอยู่ในยิสเรเอล²บรรดาเจ้าชายของคนฟีลิสเตียได้เดินผ่านไปตามกองร้อยและกองพัน ดาวิดกับคนของเขาที่ผ่านไปกองระวังหลังกับอาคิซ³แล้วบรรดาเจ้าชายของคนฟีลิสเตียได้กล่าวว่า “พวกฮีบรูเหล่านี้มาทำอะไร?” อาคิซก็ได้รับสั่งแก่พวกเจ้าชายคนฟีลิสเตียว่า “นี่ไม่ใช่ดาวิดมหาดเล็กของชาอูลกษัตริย์อิสราเอลหรือ เขาอยู่กับเรามาหลายวันหรือหลายปีแล้วมากกว่า เรายังไม่เคยพบความผิดในตัวเขาเลย นับตั้งแต่วันที่เขามาหาเราจนถึงวันนี้ ?”

⁴แต่พวกเจ้าชายของคนฟีลิสเตียก็ได้โกรธพระองค์ และได้ทูลพระองค์ว่า “ขอส่งผู้ชายคนนั้นไปให้ฟัน เพื่อให้เขากลับไปอยู่ที่ที่พระองค์ได้ประทานให้เขา อย่าให้เขาออกไปตามนรกับเรา เพื่อที่เขาจะไม่ได้กลายเป็นศัตรูของพวกเราในสมานรบ เพราะว่าชายคนนี้จะคืนดีกับเจ้านายของเขาได้อย่างไร? ไม่ใช่ด้วยศรัทธาของคนของเราหรือ?”⁵คนที่ไม่ใช่ดาวิดผู้ซึ่งพวกเขาร้องเพลงเต้นรำกัน กล่าวว่า “ชาอูลได้ฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดได้ฆ่าคนเป็นหมื่นๆ?”⁶แล้วอาคิซจึงได้ทรงเรียกดาวิดมา และรับสั่งแก่เขาว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เจ้าได้ปฏิบัติตนเป็นคนดีมาแล้ว และการที่เจ้าออกไปและกับการเข้ามาของเจ้ากับเราในกองทัพนั้นดีในสายตาของเรา เราไม่พบความผิดในตัวเจ้าตั้งแต่วันที่เจ้าได้มาอยู่กับเราจนถึงวันนี้ อย่างไรก็ตามพวกเจ้าชายทั้งหลายไม่ได้ชื่นชอบเจ้าเลย

⁷ดังนั้น บัดนี้จงกลับไปอย่างสันติเถิด เพื่อที่เจ้าจะไม่เป็นที่ยึดใจพวกเจ้าชายของคนฟีลิสเตีย”⁸ดาวิดก็ได้ทูลอาคิซว่า “แต่ถ้าพระองค์ได้ทำสิ่งใดหรือ? พระองค์ได้ทรงพบสิ่งใดในตัวของผู้รับใช้พระองค์ ตั้งแต่วันที่ข้าพระองค์ได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์จนถึงวันนี้ ที่ข้าพระองค์อาจจะไม่ไปรบกับพวก

ศัตรูของเจ้านายของข้าพระองค์คือกษัตริย์หรือ?”⁹ อาคิซก็ได้กล่าวตอบดาวิดว่า “เรารู้แล้วว่าเจ้าไม่มีข้อตำหนิในสายตาของเราเช่นเดียวกับกฏสวรรค์ของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พวกบรรดาเจ้านายของคนฟิลิสเตียได้กล่าวว่า ‘เขาจะต้องไม่ขึ้นไปกับพวกเราในสงคราม’

¹⁰ ดังนั้น บัดนี้ จงลุกขึ้นแต่เช้าในวันพรุ่งนี้เข้าพร้อมกับพวกคนรับใช้แห่งนายของผู้ที่ได้มาอยู่กับเจ้า กันที่ที่พวกเจ้าลุกขึ้นในเวลาเช้าตรู่และพอมิแสง ก็จะไปเลย”¹¹ ดังนั้นดาวิดจึงได้ลุกขึ้นตั้งแต่เช้ามืด ตัวเขาพร้อมกับพวกของเขา เพื่อออกเดินทางในตอนเช้า กลับไปยังแผ่นดินของคนฟิลิสเตีย แต่คนฟิลิสเตียได้ขึ้นไปยังยิสเรเอล

Chapter 30

¹ แล้วสิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้น เมื่อดาวิดและคนของเขาได้มาถึงศีกลาในวันทีสาม คนอามาเลห์ได้มาปล้นเนเกบกับศีกลาแล้ว พวกเขาได้โจมตีศีกลาและได้เผาศีกลาเสีย² และได้จับพวกผู้หญิงกับทุกคนที่อยู่ในนั้นทั้งเด็กและผู้ใหญ่ พวกเขาไม่ได้ฆ่าใคร แต่ได้กวาดต้อนไปตามทางของพวกเขา³ เมื่อดาวิดกับพวกของเขามาถึงเมืองนั้น เมืองก็ได้ถูกเผาไปแล้ว และภรรยาของพวกเขากับบุตรชายบุตรหญิงของพวกเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลย

⁴ แล้วดาวิดกับพวกประชาชนที่ได้อยู่กับเขาได้หวัดร้องและได้ร้องไห้จนเขาไม่มีกำลังจะร้องให้อีก⁵ ภรรยาทั้งสองของดาวิดก็ได้ถูกจับไปเป็นเชลย คืออาหิโนอัมคนยิสเรเอล และอาบิยาภรรยาของนาบาลคนคารเมล⁶ ดาวิดก็ได้เป็นทุกข์หนักเพราะพวกประชาชนได้พูดกันว่าจะฆ่าเขาให้ตายด้วยก้อนหินเพราะจิตใจของประชาชนทุกคนขมขื่น เรื่องพวกบุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขาแต่ละคน แต่ดาวิดก็ได้เข้มแข็งขึ้นในพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา

⁷ ดาวิดจึงได้พูดกับอาบิยาธาร์ ปุโรหิตบุตรชายของอาหิเมเลกว่า “ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน โปรดนำเสื้อเอโฟดมาที่นี่ มาให้ข้าพเจ้า” อาบิยาธาร์ก็ได้นำเอโฟดมาให้ดาวิด⁸ และดาวิดได้ถูกถามพระยาห์เวห์เพื่อขอการทรงนำว่า “ถ้าข้าพระองค์จะไล่ตามกองทหารนี้ไป ข้าพระองค์จะไปกับพวกเขาหรือไม่?” พระยาห์เวห์ได้ทรงตอบเขาว่า “จงไล่ตามเถิด เพราะเจ้าจะไปกับพวกเขาแน่ และจะช่วยกู้ทุกสิ่งได้แน่นอน”⁹ ดังนั้นดาวิดก็ได้ออกไปพร้อมกับผู้ชายที่อยู่กับเขาคือร้อยคนนั้น พวกเขาได้มาถึงลัธารเบโส¹⁰ ที่คนเหล่านั้นที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลังได้หยุดอยู่ที่นี่

¹¹ แต่ดาวิดก็ได้ไล่ตามต่อไป ทั้งตัวเขาและผู้ชายสี่ร้อยคน ส่วนผู้ชายสองร้อยคนพวกที่อ่อนเพลียเกินที่จะข้ามลัธารเบโสก็หยุดพักอยู่¹² พวกเขาพบคนอียิปต์คนหนึ่งอยู่ในทุ่งนา และได้นำมาหาดาวิด พวกเขาได้ให้ขนมปังแก่เขา และเขาก็รับประทานพวกเขาก็ได้ให้น้ำเขาดื่ม¹³ และพวกเขาได้ให้ขนมมะเดื่อขึ้นหนึ่งกับลูกเกดสองถุง เมื่อเขาได้รับประทานแล้ว เขาก็ฟื้นกำลังขึ้นมา เพราะว่าเขาไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำมาสามวันสามคืนแล้ว

¹⁴ ดาวิดได้ถามเขาว่า “เจ้าเป็นคนของใคร? และเจ้ามาจากไหน?” เขาได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนคนหนุ่มแห่งอียิปต์ เป็นคนใช้ของคนที่อามาเลชคนหนึ่ง เมื่อสามวันมาแล้วนายของข้าพเจ้าได้ทิ้งข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้าได้ป่วยมาสามวันแล้ว”¹⁵ พวกเขาได้มาปล้นที่เนเกบของคนเคเรธ และปล้นของที่เป็นของยูดาห์ และที่เนเกบของคาเลบ และพวกเขาได้เผาเมืองศีกลา”¹⁶ ดาวิดได้กล่าวกับเขาว่า “เจ้าจะพาเราลงไปถึงหน่วยปล้นนี้หรือไม่?” คนอียิปต์ได้ตอบว่า “ขอปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในพระนามของพระเจ้าว่าจะไม่ฆ่าข้าพเจ้า และท่านจะไม่ทรงยอมข้าพเจ้าไว้ในมือของนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะพาท่านไปที่หน่วยปล้นนั้น”

¹⁷ เมื่อคนอียิปต์ได้พาดาวิดลงไปแล้ว ก็พบพวกปล้นก็ได้กระจายกันอยู่เต็มทั่วพื้นที่ ต่างกินและดื่มและเต้นรำเพราะของที่ปล้นได้มากมายซึ่งพวกเขาเอามาจากแผ่นดินฟิลิสเตียและจากแผ่นดินยูดาห์¹⁸ ดาวิดก็ได้ฆ่าฟันพวกเขาตั้งแต่โพลเพลจนถึงเวลาเย็นของวันรุ่งขึ้น ไม่มีผู้ชายคนใดหนีรอดจากพวกเขาไปได้สักคน ยกเว้นพวกคนหนุ่มสี่ร้อยคนซึ่งได้ขี้อูฐหนีไป¹⁹ ดาวิดได้กู้สิ่งของของคนอามาเลชได้นำไปคืนมาได้ทั้งหมด และดาวิดก็ได้ช่วยกู้ภรรยาทั้งสองของเขามาได้

²⁰ ไม่มีสิ่งใดของพวกเขายกเว้นดาวิดและดาวิดได้คืนมาทุกสิ่ง²¹ ดาวิดยังได้ยึดฝูงสัตว์เลี้ยงทั้งหมด และฝูงสัตว์ต่างๆ ซึ่งพวกเขาไล่ต้อนไปข้างหน้าฝูงสัตว์ฝูงอื่น พวกเขาบอกว่า “นี่เป็นสิ่งที่ดาวิดยึดมา”²² แล้วดาวิดก็ได้กลับมาถึงผู้ชายสองร้อยคนผู้ที่อ่อนเพลียเกินที่จะตามเขาไป พวกเหล่านี้ที่พวกเขาได้ให้พักอยู่ที่ลัธารเบโส พวกเขาได้ออกไปพบดาวิดและพวกประชาชนที่อยู่กับเขา เมื่อดาวิดได้เข้ามาใกล้ประชาชนเหล่านี้เขาก็ได้ทักทายพวกเขา

²³ แล้วคนอธรรมและคนไร้ค่าทั้งหมดที่อยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ได้ติดตามดาวิดไปได้กล่าวว่า “เพราะพวกเขาไม่ไปกับเรา เราจะไม่ให้สิ่งที่เรายึดมาได้แก่พวกเขา นอกจากผู้ชายแต่ละคนก็ให้เอาภรรยาของเขาและพวกบุตรทั้งหลายของเขา ให้พวกเขาเอาไปได้ และไปเสีย”²⁴ แล้วดาวิดกล่าวว่า “พวกพี่น้องของข้าพเจ้า พวกท่านอย่าทำอย่างนั้นกับสิ่งซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบแก่พวกเรา พระองค์ผู้ได้ทรงพิทักษ์รักษาพวกเราไว้และทรงมอบหน่วยปล้นซึ่งมาต่อสู่กับพวกเราไว้ในมือของพวกเรา²⁵ ใครเล่าที่จะฟังพวกท่านในเรื่องนี้? เพราะคนที่ลงไปสงครามได้ส่วนแบ่งของพวกเขาอย่างไร คนที่อยู่กับกองสันภาระ พวกเขาคือจะได้รับส่วนแบ่งและได้รับเหมือนกัน”

²⁶ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปจนถึงทุกวันนี้ สิ่งที่ดาวิดได้ตั้งข้อนี้ให้เป็นกฎและหลักปฏิบัติสำหรับอิสราเอล²⁷ เมื่อดาวิดได้มาถึงเมืองศีกลาแล้ว เขาก็ได้ส่งของที่ยึดได้นั้นส่วนหนึ่งไปให้พวกผู้อารุสของยูดาห์ และให้แก่พวกเพื่อนของเขา กล่าวว่า “จงดูเถิด นี่เป็นของสำหรับพวกท่านจากของที่ยึดมาจากพวกศัตรูของพระยาห์เวห์”²⁸ เขาได้ส่งบางส่วนให้แก่ผู้อารุสทั้งหลายที่อยู่ในเบธเอล และคนเหล่านั้นที่อยู่ในราโมทตอนใต้ และให้แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในยาเกธ

²⁹ และให้แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในอาโรเธอร์ และให้แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในสิฟโมก และให้แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในเอชเทโมอา³⁰ เขาได้ส่งบางส่วนให้แก่พวกผู้อารุสที่อยู่ในราคา และให้แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในบรรดาเมืองของคนเยราเมเอล และให้แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในบรรดาเมืองของคนเคไน³¹ และให้แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในโฮเรมาห์ และให้แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในโบราชน และให้แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในอาราธา³² และให้แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในเฮโบรน และให้แก่ทุกที่ที่ดาวิดเองกับพวกของเขาได้เคยไป

Chapter 31

¹บัดนี้คนฟีลิสเตียก็ได้ต่อสู้กับอิสราเอล และคนอิสราเอลก็ได้หนีไปต่อหน้าคนฟีลิสเตีย และได้ล้มตายอยู่ที่บนภูเขากิลโบอา²คนฟีลิสเตียก็ได้ไล่กันชาอูลกับพวกราชโอรสของพระองค์ คนฟีลิสเตียก็ได้ฆ่าบรรดานุตรชายของชาอูล คือโยนาธาน อาบีนาดับ และมัลคีชัว³การรบก็หนักหน่วงต่อชาอูล และพวกนักรบก็ได้โจมตีชาอูลอย่างฉับพลัน พระองค์ทรงได้รับบาดเจ็บสาหัสเพราะพวกเขา

⁴แล้วชาอูลได้รับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า “จงชักดาบของเจ้าและแทงเราเสียให้ทะลุ มิเช่นนั้นเกรงว่าพวกที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดเหล่านี้จะมาและทำป่าเถื่อนต่อเรา” แต่ผู้ถืออาวุธของพระองค์ไม่ได้ทำตาม เพราะเขาได้กลัวมาก ดังนั้นชาอูลจึงได้ทรงหยับดาบของพระองค์และทรงล้มกับดาบนั้น⁵เมื่อผู้ถืออาวุธของพระองค์ได้เห็นชาอูลได้เสด็จสวรรคตแล้ว เขาก็ได้ล้มกับดาบของเขาตายด้วยกันกับพระองค์⁶ดังนั้น ชาอูลก็ได้เสด็จสวรรคต ราชโอรสทั้งสามพระองค์และผู้ถืออาวุธของพระองค์ คนเหล่านี้ทั้งหมดก็ได้เสด็จสวรรคตและตายด้วยกันในวันเดียวกันนั้น

⁷เมื่อประชาชนอิสราเอลซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของหุบเขา และคนเหล่านั้นที่อยู่ฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำจอร์แดนได้เห็นพวกคนอิสราเอลได้หนีไป และได้เห็นว่าชาอูลกับราชโอรสของพระองค์ได้เสด็จสวรรคตแล้ว พวกเขาก็ได้ทิ้งบรรดาเมืองต่างๆ ของพวกเขาและได้หลบหนีไป คนฟีลิสเตียก็ได้เข้ามาและได้อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น⁸แล้วสิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้นในวันต่อมา เมื่อคนฟีลิสเตียได้มาปลดสิ่งของจากคนที่ถูกฆ่าตาย ก็ได้พบพระศพชาอูลและราชโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขากิลโบอา⁹พวกเขาจึงได้ตัดพระเศียรของชาอูล และได้ถอดเครื่องอาวุธของพระองค์ออก และได้ส่งผู้แจ้งข่าวไปทั่วแผ่นดินฟีลิสเตีย และได้แจ้งข่าวไปยังวิหารรูปเคารพของพวกเขา และยังประชาชน

¹⁰พวกเขาได้เอาเครื่องอาวุธของพระองค์ไปที่วิหารของพระอัชโทเรท และพวกเขาได้มัดพระศพของพระองค์ไว้กับกำแพงเมืองเบรซาน¹¹เมื่อคนที่อาศัยอยู่ที่เมืองยาเบชเลอาดได้ยินว่าคนฟีลิสเตียทำอย่างนั้นกับชาอูล¹²ผู้ชายที่เป็นนักรบทุกคนก็ได้ลุกขึ้นและเดินตลอดคืน และได้ปลดพระศพของชาอูล และพระศพของราชโอรสทั้งสามจากกำแพงเมืองเบรซาน พวกเขาได้นำมาที่เมืองยาเบช และได้ถวายพระเพลิงพระศพที่นั่น¹³แล้วพวกเขาได้เก็บพระอัฐิและได้ไปฝังพระศพชาอูลและราชโอรสของพระองค์ไว้ที่ใต้ต้นสนหมอกในยาเบช และได้อดอาหารเป็นเวลาเจ็ดวัน

2 SAMUEL

Chapter 1

¹หลังจากการเสด็จสวรรคตของชาอูลแล้ว ดาวิดก็ได้กลับจากการโจมตีคนอามาเลขและพักอยู่ที่ศีกลา²ใน วันที่สาม มีผู้ชายคนหนึ่งได้มาจากค่ายของชาอูล สวมเสื้อผ้าขาดวันและเปื้อนที่บนศีรษะของเขา เมื่อเขามาถึงดาวิด จึงหมอบลงชนหน้าถึงดิน

³ดาวิดถามเขาว่า “เจ้ามาจากไหน?” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าหนีมาจากค่ายของคนอิสราเอล”

⁴ดาวิดถามเขาว่า “ขอบอกข้าหน่อยว่า เหตุการณ์เป็นอย่างไรบ้าง?” เขาตอบว่า “พวกประชาชนหนีจากการสู้รบ มีหลายคนล้มลงและมีคนตายแล้วมากมาย ชาอูลและโยนาธานราชโอรสของพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ด้วย”⁵ดาวิดจึงถามชายหนุ่มนั้นว่า “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่า ชาอูลและโยนาธานราชโอรสของพระองค์สิ้นพระชนม์?”⁶ชายหนุ่มนั้นตอบว่า “บังเอิญข้าพเจ้ามาที่ภูเขากิลโบอา และที่นั่นชาอูลได้ทรงยืนพิงหอกของพระองค์อยู่ และรถม้าศึกและทหารม้าก็กำลังมาใกล้พระองค์

⁷ชาอูลทรงเหลียวมาและทอดพระเนตรเห็นข้าพเจ้า และได้ตรัสเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทูลตอบว่า ‘ข้าพระองค์อยู่ที่นี้’⁸พระองค์ตรัสถามข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าเป็นใครหรือ?’ ข้าพเจ้าทูลตอบพระองค์ว่า ‘ข้าพระองค์เป็นคนอามาเลข’⁹พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงมาขึ้นเหนือเราและฆ่าเราเสีย เพราะเรากำลังเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส แต่เรายังมีชีวิตอยู่’

¹⁰ข้าพเจ้าจึงเข้าไปยืนเหนือพระองค์และประหารพระองค์เสีย เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์จะไม่สามารถดำรงพระชนม์ชีพอยู่ได้อีกหลังจากที่พระองค์ทรงล้มลงแล้ว แล้วข้าพเจ้าได้ถอดมงกุฎบนพระเศียรของพระองค์และกำไลที่พระข้อมือของพระองค์ และได้นำสิ่งเหล่านั้นมาให้ท่าน เจ้านายของข้าพเจ้า”¹¹แล้วดาวิดจึงได้ฉีกเสื้อของเขา และคนทั้งปวงที่อยู่กับเขาก็ได้ทำเหมือนกัน¹²พวกเขาได้คร่ำครวญ ร้องไห้ และอดอาหารจนถึงเวลาเย็นเพื่อชาอูล เพื่อโยนาธานราชโอรสของพระองค์ และเพื่อประชาชนของพระยาห์เวห์ และเพื่อพงศ์พันธุ์อิสราเอล เพราะว่าพวกเขาได้ล้มตายด้วยดาบ

¹³ดาวิดถามชายหนุ่มว่า “เจ้ามาจากไหน?” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นบุตรชายของคนต่างด้าวในดินแดนของคนอามาเลข”¹⁴ดาวิดถามเขาว่า “ทำไมเจ้าไม่เกรงกลัวในการฆ่าฆาตกรผู้ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงเจิมไว้ด้วยมือของพระองค์?”¹⁵ดาวิดได้เรียกชายหนุ่มคนหนึ่งและกล่าวว่า “จงไปและฆ่าเขาเสีย” แล้วผู้ชายคนนั้นจึงไปและฆ่าเขา และคนอามาเลขนั้นก็ตาย

¹⁶แล้วดาวิดกล่าวแก่ศพของคนอามาเลขว่า “โลหิตของเจ้าก็ตกบนหัวของเจ้า เพราะว่าปากของเจ้าปรักปรำตัวเจ้าและกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าได้ฆ่าฆาตกรผู้ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้’”¹⁷แล้วดาวิดก็ได้ร้องบทเพลงคร่ำครวญเกี่ยวกับชาอูลและโยนาธานราชโอรสของพระองค์¹⁸เขาออกคำสั่งให้ประชาชนสอนบทเพลงแห่งคัมภีร์ให้แก่พงศ์พันธุ์ยูดาห์ ซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือยาซารว้า

¹⁹“ศักดิ์ศรีของท่าน อิสราเอลเอ๋ย ได้ถูกประหารเสียแล้วบนที่สูงของท่าน วีรบุรุษล้มลงได้อย่างไร²⁰อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท อย่าประกาศเรื่องนี้ในถนนเมืองอัสเคโลน เพื่อที่พวกบุตรคนฟีลิสเตียจะไม่รำเริง เพื่อที่พวกบุตรของพวกที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดจะไม่เฉลิมฉลองกัน²¹เทือกเขากิลโบอาเอ๋ย ขออย่ามีน้ำค้างหรือน้ำฝนบนเจ้า อย่าให้กองทัพออกตรวจ เพราะว่าที่นั่นโลของวีรบุรุษได้มีมลทินแล้ว โลของชาอูลไม่ได้ถูกเจิมด้วยน้ำมันอีกต่อไป

²²จากโลหิตของคนเหล่านั้นที่ได้ถูกฆ่าไปแล้ว จากร่างของเหล่านั้นก็รบกวน คัมภีร์ของโยนาธานไม่ได้ห็นกลับมา และดาบของชาอูลก็ไม่ได้กลับมาวางเปล่า²³ชาอูล

และโยนารานได้เป็นที่รักและน่ายินดีในชีวิต และในความตายของพวกเขา พวกเขาจะไม่แยกจากกัน พวกเขาทั้งสองไว้วางใจกันหลายครั้ง พวกเขาทั้งสองแข็งแรงกว่าเหล่าสิงห์²⁴บุตรของอิสราเอลเลย จึงร้องไห้เพื่อซาอูล ผู้ทรงประคับประคองพวกเขาอย่างไว้วางใจด้วยผ้าสีแดงเข้ม เช่นเดียวกับเครื่องเพชรพลอย และผู้ทรงประคับประคองท้องคานบนเครื่องแต่งกายของพวกเขา

²⁵วีรบุรุษได้ล้มลงเสียแล้วในท่ามกลางศึกสงคราม โยนารานได้ถูกสังหารอยู่บนที่สูงของท่าน²⁶ข้าเป็นทุกข์เพื่อท่าน โยนารานพี่ชายของข้าเอ๋ย ท่านเป็นที่ชื่นใจของข้ามาก ความรักของท่านที่มีต่อข้าในชั่วชีวิต เหนือกว่าความรักของสตรี²⁷วีรบุรุษได้ล้มลงเสีย และเครื่องยุทโธปกรณ์ก็พินาศไป”

Chapter 2

¹หลังจากเหตุการณ์นี้ ดาวิดได้ทูลถามพระยาห์เวห์ และทูลว่า “ข้าพระองค์ควรขึ้นไปยังเมืองหนึ่งในจำนวนเมืองต่างๆ ของยูดาห์หรือไม่?” พระยาห์เวห์ตรัสตอบเขาว่า “จงขึ้นไปเถิด” ดาวิดทูลว่า “ข้าพระองค์ควรขึ้นไปที่ไหน?” พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ที่เมืองเฮโบรน”²ดาวิดจึงขึ้นไปกับภรรยาทั้งสองของเขาด้วยคือ อาหิโนอัมคนยิสเรเอลและอาบิกายิสคนคาร์เมลสภรรยาฝ่ายของนาบาส³ดาวิดได้นำคนที่อยู่กับเขาขึ้นไปทุกคน ซึ่งแต่ละคนก็ได้พาครอบครัวไปด้วย ไปยังเมืองต่างๆ ของเฮโบรน สถานที่ซึ่งพวกเขาได้เริ่มอาศัยอยู่

⁴แล้วผู้คนจากยูดาห์ได้มาและเจิมดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนือพงศ์พันธุ์ยูดาห์ พวกเขามาทูลดาวิดว่า “ชาวเยรูซาเลมและชาวเบธเลเฮมเป็นผู้นำพระศพซาอูล”⁵ดังนั้นดาวิดจึงได้ส่งพวกผู้สื่อข่าวไปหาชาวเยรูซาเลมและชาวเบธเลเฮม ตรัสกับพวกเขาว่า “ขอพวกท่านรับพระศพจากพระยาห์เวห์ ที่ท่านแสดงความจงรักภักดีต่อซาอูลเจ้านายของพวกท่าน และได้ฝังพระศพของพระองค์⁶บัดนี้ขอพระยาห์เวห์ทรงสำแดงความรักมั่นคงและความซื่อสัตย์ต่อพวกท่าน และเราจะทำความดีนี้ต่อพวกท่านเพราะสิ่งนี้ที่ท่านได้ทำ

⁷บัดนี้ เพราะฉะนั้น ขอให้มือของพวกท่านเข้มแข็ง และขอให้พวกท่านกล้าหาญเถิด เพราะว่าซาอูลเจ้านายของพวกท่านเสด็จสวรรคตแล้ว และพงศ์พันธุ์ยูดาห์ได้เจิมตั้งเราไว้เป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา”⁸แต่อับเนอร์บุตรชายของเนเธร์แม่ทัพของกองทัพอิสราเอลได้พาอิชโบเชธราชโอรสของซาอูลข้ามไปที่เมืองมาหะนาอิม⁹และได้สถาปนาอิชโบเชธให้เป็นกษัตริย์เหนือเมืองกิเลอาด คนอาซूर คนยิสเรเอล คนเอฟราอิม คนเบนยามิน และคนอิสราเอลทั้งหมด

¹⁰เมื่ออิชโบเชธราชโอรสของซาอูลได้ทรงเริ่มครองราชย์เหนืออิสราเอลนั้น ทรงมีพระชนมายุได้สี่สิบพรรษา และทรงครองราชย์อยู่สองปี แต่พงศ์พันธุ์ยูดาห์ได้ติดตามดาวิด¹¹เวลาที่ดาวิดทรงเป็นกษัตริย์เหนือพงศ์พันธุ์ยูดาห์ในเฮโบรนนั้นเป็นเวลาเจ็ดปีหกเดือน¹²อับเนอร์บุตรเนเธร์และทหารของอิชโบเชธราชโอรสของซาอูล ได้ออกจากมาหะนาอิมไปยังเมืองกิเบโอน

¹³โยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์และทหารของดาวิด ได้ออกไปพบกับพวกเขาที่สระเมืองกิเบโอน พวกเขาได้นั่งที่ขอบสระ พวกหนึ่งอยู่ฝั่งหนึ่งของสระและอีกพวกหนึ่งอยู่อีกด้านหนึ่ง¹⁴อับเนอร์จึงพูดกับโยอาบว่า “ขอให้พวกคนหนุ่มลุกขึ้นและแข่งขันกันต่อน้ำพวกเราสิ” แล้วโยอาบจึงตอบว่า “ให้พวกเขาลุกขึ้น”¹⁵แล้วพวกคนหนุ่มจึงลุกขึ้นและรวมตัวกัน สิบสองคนสำหรับฝ่ายเบนยามิน และฝ่ายอิชโบเชธราชโอรสของซาอูล และฝ่ายพวกมหาเดเล็กของดาวิดจำนวนสิบสองคน

¹⁶ต่างก็ได้จับศีรษะของคู่ต่อสู้ และแทงดาบเข้าที่ซี่ข้างของคู่ต่อสู้ และพวกเขาต่างก็ล้มลงด้วยกัน ดังนั้นเขาจึงเรียกที่นั่นเป็นภาษาฮีบรูว่า “เอลักฮัสซูริม” หรือ “สนามแห่งดาบ” ซึ่งอยู่ในกิเบโอน¹⁷การสู้รบในวันนั้นดุเดือดยิ่งนัก และอับเนอร์และพวกคนอิสราเอลก็แพ้พรรคพวกของดาวิด¹⁸บุตรชายทั้งสามของนางเศรยาห์ก็ได้อยู่ที่นั่นคือ โยอาบ และอาบิชัย และอาสาเอล อาสาเอลนั้นมีฝีเท้าเร็วเหมือนกับละมั่งป่า

¹⁹อาสาเอลจึงไล่ตามอับเนอร์ไป และติดตามเขาไปโดยไม่ได้เลี้ยวไปทางไหน²⁰อับเนอร์ได้เหยียหลังมาและพูดว่า “นั่นอาสาเอลหรือ?” เขาตอบว่า “ข้าเอง”²¹อับเนอร์จึงบอกเขาว่า “จงเลี้ยวไปทางขวาของเจ้าหรือทางซ้ายของเจ้า และจับเอาคนหนุ่มคนหนึ่ง แล้วก็รับเอาเครื่องอาวุธของเขาไป” แต่อาสาเอลไม่ยอมละจากการไล่ตาม

²²ดังนั้นอับเนอร์จึงได้บอกอาสาเอลอีกครั้งหนึ่งว่า “จงหยุดตามข้า จะให้ข้าฟาดเจ้าล้มลงดินทำไมเล่า? แล้วข้าจะเจยหน้าดูโยอาบพี่ของเจ้าได้อย่างไร?”²³แต่อาสาเอลได้ปฏิเสธที่จะหันกลับ และดังนั้น อับเนอร์จึงได้แทงที่ร่างของเขาด้วยดาบหอกของเขา ดังนั้นหอกก็ทะลุออกอีกด้านหนึ่ง อาสาเอลได้ล้มลงตายอยู่ที่นั่น ดังนั้นต่อมา ใครก็ตามที่มาถึงสถานที่แห่งนั้นที่อาสาเอลล้มลงและตาย เขาจะหยุดที่นั่นและยืนนิ่ง²⁴แต่โยอาบกับอาบิชัยได้ไล่ตามอับเนอร์ไป เมื่อดวงอาทิตย์กำลังจะตกเขาก็ทั้งสองได้มาถึงเนินเขาอัมมาห์ ซึ่งอยู่ใกล้ศิโยนตามทางไปถิ่นทุรกันดารเมืองกิเบโอน

²⁵คนเบนยามินได้รวมตัวกันหลังอับเนอร์และยืนอยู่บนยอดของเนินเขา²⁶แล้วอับเนอร์ร้องถามโยอาบ และกล่าวว่า “จะให้ดาบทำลายท่านเสียไปหรือไม่? ท่านไม่ทราบหรือที่สุดท้ายจะกลายเป็นความขมขื่น? อีกนานสักเท่าใดท่านจึงจะสั่งพวกทหารของท่านให้หันกลับจากการไล่ตามพี่น้องของพวกเรา?”²⁷โยอาบจึงตอบว่า “พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าท่านไม่พูดขึ้น พวกทหารก็จะไล่ตามพวกพี่น้องของเขานจนกระทั่งถึงพรุ่งนี้เช้า”

²⁸ดังนั้น โยอาบจึงเป่าแตร และพวกทหารทั้งปวงก็หยุดและไม่ไล่ตามอิสราเอล และไม่ได้อีกต่อไป²⁹อับเนอร์และพวกของเขาได้เดินทางตลอดคืนนั้นในอาราบาห์ พวกเขาข้ามแม่น้ำจอร์แดน ได้เดินทัพตลอดช่วงเช้า และได้มาถึงมาหะนาอิม³⁰โยอาบได้กลับมาจากไล่ตามอับเนอร์ เขารวบรวมทหารทั้งหมดของเขา ที่ขาดหายไปคืออาสาเอล และทหารของดาวิดสิบเก้าคน

³¹แต่คนของดาวิดได้ฆ่าคนเบนยามินและคนของอับเนอร์ตายไป 360 คน³²แล้วพวกเขาได้ยกศพอาสาเอลและไปฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของบิดาของเขา ซึ่งอยู่ที่เมืองเบรเลเฮม โยอาบและพวกคนของเขาได้เดินทางตลอดคืนและในตอนเช้ามีดจึงมาถึงเมืองเฮโบรน

Chapter 3

¹บัดนี้ ได้มีสงครามอันยาวนานระหว่างฝ่ายของชาอูลกับฝ่ายของดาวิด ฝ่ายดาวิดเข้มแข็งยิ่งขึ้นและมากยิ่งขึ้น แต่ฝ่ายของชาอูลได้อ่อนกำลังลงทุกที²มีพระราชโอรสหลายองค์ของดาวิดได้ประสูติที่เมืองเฮโบรน พระราชโอรสหัวปีของพระองค์คืออัมโนน โอรสพระนางอาหิโนอัมชาวอิสราเอล พระราชโอรสองค์ที่สองของพระองค์คือเลอาว โอรสพระนางอาบิกายิลกรรนามายของนางบาลชาคารเมล และองค์ที่สามคืออับซาโลม โอรสพระนางมาคาห์พระราชธิดาของกิลเมียกษัตริย์เมืองเกชูร์

⁴พระราชโอรสองค์ที่สี่ของดาวิดคืออาโดเนียห์ โอรสพระนางอักทิก พระราชโอรสองค์ที่ห้าของพระองค์คือเซฟาทิยาห์ โอรสพระนางอาบิกัล⁵และพระราชโอรสองค์ที่หกคืออิกเธอม โอรสพระนางเอกลาห์พระมเหสีของดาวิด พระราชโอรสเหล่านี้ของดาวิดได้ประสูติที่เมืองเฮโบรน⁶สิ่งนี้เกิดขึ้นในช่วงสงครามระหว่างฝ่ายของชาอูลกับฝ่ายของดาวิด ที่อับเนอร์ได้ทำตัวให้เข้มแข็งขึ้นในฝ่ายของชาอูล

⁷ชาอูลนั้นมีนางสนมคนหนึ่งชื่อริสปาห์บุตรธิดาของอียาห์ อิชโบเซกจึงตรัสกับอับเนอร์ว่า “ทำไมท่านจึงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของเรา?”⁸อับเนอร์ก็โกรธมากในถ้อยคำของอิชโบเซก และกล่าวว่า “ข้าพระองค์เป็นหัวสุนัขของยูดาห์หรือ? ทุกคนนี้ข้าพระองค์สำแดงความจงรักภักดีต่อพงศ์พันธุ์ของชาอูลเสด็จพ่อของพระองค์ และต่อพี่น้อง และต่อมิตรสหายของเสด็จพ่อของพระองค์ ไม่ได้มอบพระองค์ไว้ในมือของดาวิด แต่บัดนี้พระองค์ยังทรงกล่าวหาข้าพระองค์ด้วยเรื่องผู้หญิงคนนี้หรือ?”ขอพระเจ้าทรงลงโทษข้าพระองค์ คืออับเนอร์และขอทรงเพิ่มโทษนั้นด้วย ถ้าข้าพระองค์จะไม่ทำเพื่อดาวิดดังที่พระยาห์เวห์ได้ทรงปฏิญาณไว้ต่อเขาแล้ว

¹⁰คือย้ายราชอาณานิคมจากพงศ์พันธุ์ของชาอูล และสถาปนาบัลลังก์ของดาวิดเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์ ตั้งแต่นานถึงเบเออร์เซบา”¹¹อิชโบเซกไม่ทรงสามารถตอบกลับอับเนอร์แม้แต่คำเดียว เพราะพระองค์ทรงเกรงกลัวเขา¹²แล้วอับเนอร์ได้ส่งพวกผู้สื่อสารไปยังดาวิดเพื่อพูดแทนตัวเขาเองว่า “แผ่นดินนี้เป็นของใคร? ขอทรงทำพันธสัญญากับข้าพระองค์ และ พระองค์จะทรงเห็นว่า มือของข้าพระองค์อยู่ฝ่ายพระองค์เพื่อนำอิสราเอลทั้งสิ้นมาอยู่ฝ่ายพระองค์”

¹³ดาวิดตรัสตอบว่า “ดีแล้ว เราจะทำพันธสัญญากับเจ้า แต่มีสิ่งหนึ่งที่เราจะให้เจ้าทำคือว่า เจ้าไม่อาจมาพบหน้าเราได้ เว้นแต่ว่าเจ้าจะนำมีคาสรรหาของชาอูลมาด้วยเมื่อเจ้ามาพบเรา”¹⁴แล้วดาวิดได้ส่งพวกผู้สื่อสารไปยังอิชโบเซกราชโอรสของชาอูล กล่าวว่า “จงมอบมีคาสรรหาของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้หมั่นไว้ด้วยหนังปลายของขาตของพวกฟิลิสเตียหนึ่งร้อยชิ้น”¹⁵ดังนั้น อิชโบเซกจึงส่งคนไปพามีคาสรรหาจากสามมือของเขาคือบิลเกิลบุตรชายของลาอิช

¹⁶สามมือของเรอได้ไปกับเรอ ร้องให้ตามเรอไปจนถึงบาฮูรัม แล้วอับเนอร์จึงบอกเขาว่า “จงกลับไปบ้านเดี๋ยวนี้เลย” แล้วเขาก็กลับไป¹⁷อับเนอร์จึงกล่าวกับพวกผู้สาวโซของอิสราเอลว่า “ในอดีตพวกท่านได้พยายามให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือพวกท่าน”บัดนี้จึงทำดังนั้น เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับดาวิด ทรงกล่าวว่า ‘ด้วยมือของดาวิดผู้รับใช้ของเรา เราจะช่วยกู้อิสราเอลประชากรของเราจากมือของพวกฟิลิสเตีย และจากมือศัตรูทั้งสิ้นของพวกเรา’”

¹⁹อับเนอร์ได้พูดเป็นส่วนตัวกับคนเบนยามินด้วย แล้วอับเนอร์ได้ไปทูลดาวิดที่เมืองเฮโบรนด้วยเช่นกัน เพื่ออธิบายถึงทุกสิ่งที่อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของเบนยามินได้ปรารถนาที่จะทำให้สำเร็จ²⁰เมื่ออับเนอร์พร้อมกันคนของเขาจำนวนยี่สิบคนได้มาถึงเฮโบรนเพื่อเข้าเฝ้าดาวิด ดาวิดได้ทรงจัดเตรียมงานเลี้ยงสำหรับพวกเขา²¹อับเนอร์ได้ทูลดาวิดว่า “ข้าพระองค์จะลุกขึ้นและจะรวบรวมคนอิสราเอลทั้งสิ้นมายังพระองค์ กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ ดังนั้น เพื่อที่พวกเขาจะทำพันธสัญญากับพระองค์ และเพื่อที่พระองค์จะทรงครอบครองทุกอย่างตามชอบพระทัยของพระองค์” ดังนั้นดาวิดได้ทรงส่งอับเนอร์กลับไป และอับเนอร์ได้จากไปโดยสันติ

²²แล้วเหล่าทหารของดาวิดและโยอาบได้กลับมาจากการทำงานไปปล้น และนำสิ่งของที่ยึดได้มากมายมาด้วยกับพวกเขา แต่อับเนอร์ไม่ได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรนแล้ว ดาวิดได้ทรงส่งเขากลับไปแล้ว และเขาก็จากไปโดยสันติ²³เมื่อโยอาบกับกองทัพลี้ภัยที่อยู่กับเขาได้มาถึง พวกเขาบอกโยอาบว่า “อับเนอร์บุตรชายของเนออร์ได้มาเฝ้ากษัตริย์ และพระองค์ทรงส่งเขากลับไป และอับเนอร์ได้กลับไปแล้วโดยสันติ”²⁴แล้วโยอาบได้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์และกล่าวว่า “พระองค์ทรงทำอะไรไปแล้ว? ดูเถิด อับเนอร์ได้มาเข้าเฝ้าพระองค์! ทำไมพระองค์จึงส่งเขาไปอย่างนี้ และเขาก็จากไปแล้ว?

²⁵พระองค์ไม่ทรงทราบหรือว่าอับเนอร์บุตรชายของเนออร์มาเพื่อล่อลวงพระองค์ และเพื่อทราบถึงแผนการณ์ของพระองค์ และเพื่อทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์กำลังทรงกระทำ?”²⁶เมื่อโยอาบเข้าเฝ้าดาวิดเสร็จแล้ว เขาส่งพวกผู้สื่อสารตามอับเนอร์ไป และพวกเขาได้นำอับเนอร์กลับมาจากบ่อน้ำแห่งสิราห์ แต่ดาวิดไม่ได้ทรงทราบเรื่องนี้²⁷เมื่ออับเนอร์ได้กลับมาถึงเฮโบรนแล้ว โยอาบนำเขาหลบเข้าไปที่กลางประตูเมืองเพื่อจะพูดกับเขาตามลำพัง ที่นั่นเองโยอาบได้แทงท้องของเขาและฆ่าเขาตาย โยอาบได้แค้นเคืองของอาสาเอลน้องชายของเขา

²⁸เมื่อดาวิดได้ทรงทราบถึงเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า “ตัวเราและราชอาณานิคมของเรา ปราศจากความผิดสืบไปเป็นนิมิตเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ด้วยเรื่องโลหิตของอับเนอร์บุตรชายของเนออร์”ขอให้ความผิดของการตายของอับเนอร์ตกเหนือศีรษะของโยอาบ และเหนือพงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของบิดาเขา ขออย่าให้คนที่มีแผลเย็บหรือโรคผิวหนัง หรือคนที่พิการและต้องเดินโดยใช้ไม้เท้า หรือถูกฆ่าด้วยดาบ หรือคนที่ขาดแคลนอาหาร ขาดไปจากวงศวานของโยอาบ”³⁰ดังนั้นโยอาบและอาบิษัยน้องชายของเขาได้ฆ่าอับเนอร์ เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเอลน้องชายของพวกเขาในการรบที่เบโธอัน

³¹ดาวิดจึงตรัสกับโยอาบ และประชาชนทุกคนที่อยู่กับพระองค์ว่า “จงฉีกเสื้อผ้าของพวกท่าน และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้และจงไวทุกข์ต่อหน้าร่างของอับเนอร์” บัดนี้กษัตริย์ดาวิดได้เสด็จตามขบวนศพไป³²พวกเขาจึงฝังศพอับเนอร์ไว้ที่เฮโบรน กษัตริย์ทรงกันแสงและทรงร้องเสียงดังที่อุโมงค์ฝังศพของอับเนอร์ และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้เช่นเดียวกัน³³กษัตริย์ทรงคร่ำครวญถึงอับเนอร์และร้องเพลงว่า “ควรหรือที่อับเนอร์จะตายอย่างคนเขา?

³⁴มือของเจ้าก็ไม่ได้ถูกมัด เท้าของเจ้าก็ไม่ได้ติดโซ่ตรวน เหมือนอย่างคนล้มลงต่อหน้าเหล่าบุตรชายของความไม่ยุติธรรม ดังนั้นเจ้าก็ได้ล้มลง” อีกครั้ง

Chapter 4

หนึ่งทีประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ถึงเขา³⁵ แล้วประชาชนทั้งปวงได้มาทูลดาวิดให้เสวยอาหารเมื่อเวลาเย็นวันอยู่ แต่ดาวิดทรงปฎิญาณว่า “ขอพระเจ้าทรงลงโทษเราและทรงเพิ่มโทษนั้นด้วย ถ้าเราได้ลืมนอบน้อมปึงหรือสิ่งอื่นใดก่อนดวงอาทิตย์ตก”³⁶ ประชาชนทั้งปวงสังเกตเห็นการไต่ถามของดาวิดเช่นนั้นก็พอใจ ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่กษัตริย์ได้ทรงกระทำก็สร้างความพอใจให้พวกเขา

³⁷ ดังนั้นประชาชนทั้งสิ้นและอิสราเอลทั้งปวงจึงเข้าใจในวันนั้นว่า กษัตริย์ไม่ได้ทรงมีความปรารถนาในการฆ่าอับเนอร์บุตรชายของเนอร์³⁸ กษัตริย์ตรัสกับพวกมหาดเล็กของพระองค์ว่า “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า วันนี้เจ้าชายและคนที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งได้ลืมนอบน้อมในอิสราเอล?”³⁹ บัดนี้ เราก่อนกำลังในวันนี้ ถึงแม้ว่าเราได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์แล้ว ผู้ชายเหล่านี้ซึ่งเป็นบุตรชายของนางเศรยาห์ก็แข็งกร้าวเกินไปสำหรับเรา ขอพระยาห์เวห์ทรงตอบสนองผู้ทำชั่วโดยการลงโทษเขาตามความชั่ว ที่เขาสมควรได้รับเถิด”

Chapter 4

¹ เมื่ออิชโบเชทโอรสของซาอูลทรงทราบว่าอับเนอร์ได้สิ้นชีวิตที่เฮโบรนแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ก็ได้อ่อนลง และอิสราเอลทั้งปวงก็ท้อใจ² บัดนี้โอรสของซาอูลได้มีผู้ชายสองคนเป็นหัวหน้าหน่วยทหาร ชื่อของเขาชื่อบาานาห์ และอีกคนหนึ่งชื่อเรคาบ ทั้งสองคนเป็นบุตรชายของริมโมน ชาวเมืองเบเอโรท คนเผ่าเบนยามิน (เพราะว่าเบเอโรทถูกนับเข้าเป็นส่วนหนึ่งของเผ่าเบนยามินด้วย³ และชาวเบเอโรทได้หนีไปยังกัทกาอิม และได้อาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้)

⁴ บัดนี้ โยนานาธาโอรสของซาอูล มีบุตรชายคนหนึ่งที่เขาชื่อเป็นชื่อย่อ เมื่อเด็กคนนี้มีอายุห้าขวบ มีข่าวเรื่องซาอูลกับโยนาธานมาจากยิสเรเอล พี่เลี้ยงจึงอุ้มเขาลุกขึ้นหนี แต่เมื่อเธอกำลังรีบหนีไปนั้น บุตรชายของโยนาธานได้ตกลงมา และกลายเป็นชื่อย่อ เขาชื่อเมฟีโบเชท⁵ ดังนั้นบุตรชายทั้งสองของริมโมนชาวเบเอโรท ที่ชื่อเรคาบและบาานาห์นั้นได้เดินทางในช่วงที่ร้อนของกลางวัน ไปถึงวังของอิชโบเชท ขณะที่พระองค์กำลังทรงพักในตอนเที่ยง⁶ ผู้หญิงที่เฝ้ายามที่ประตูได้หลับขณะฝัดร้อนข้าวสาลี และ เรคาบและบาานาห์จึงเดินย่องเข้าไปอย่างเงียบๆ และผ่านเธอเข้าไปได้

⁷ ดังนั้น หลังจากที่พวกเขาทั้งสองได้เข้าไปในวันนั้น พวกเขาได้รู้ใจของพระองค์และฆ่าพระองค์ในขณะที่พระองค์กำลังทรงบรรทมหลับอยู่บนพระแท่นในห้องบรรทมของพระองค์ แล้วพวกเขาตัดพระเศียรของพระองค์และนำพระเศียรนั้นไป พวกเขาได้เดินทางไปตามถนนตลอดคืนจนถึงอาราบาห์⁸ พวกเขาฆ่าพระเศียรของอิชโบเชทไปถวายดาวิดที่เมืองเฮโบรน และพวกเขาทูลกษัตริย์ว่า “ขอทรงทอดพระเนตรเถิด นี่คือพระเศียรของอิชโบเชทโอรสของซาอูลศัตรูของพระองค์ ผู้ที่ต้องการพระชนม์ชีพของพระองค์ ในวันที่พระยาห์เวห์ทรงแก้แค้นแทนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ต่อซาอูลและพงศ์พันธุ์ของซาอูล”⁹ ดาวิดตรัสตอบเรคาบและบาานาห์ผู้ชายของเขามือบุตรชายของริมโมนชาวเบเอโรท พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ทรงช่วยชีวิตของเราจากความทุกข์ยากทั้งมวลฉันนั้น

¹⁰ เมื่อมีผู้ใดบอกเราว่า ‘ดูเถิด ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว’ และคิดว่าเขาเป็นผู้นำข่าวดีมา เราได้จับเขาและฆ่าเสียที่ศอกลาก นั้นเป็นรางวัลที่เราให้แก่เขาสำหรับข่าวของเขา¹¹ ยิ่งกว่านั้นเท่าใด เมื่อเหล่าคนชั่วได้ฆ่าคนชอบธรรมที่ในบ้านและบนที่นอนของเขา¹² นั้นคือที่เราจะไม่เรียกเอาโลหิตของเขาจากมือของพวกเขา และจะชดเชยพวกเขาเสียจากแผ่นดินหรือ?”¹³ แล้วดาวิดได้ทรงบัญชาพวกคนหนุ่ม และพวกเขาฆ่าพวกเขาทั้งสอง และตัดมือและตัดเท้าของพวกเขาออก และแขวนศพพวกเขาไว้ที่ข้างสระน้ำที่เมืองเฮโบรน แต่พวกเขาฆ่าพระเศียรของอิชโบเชทไปฝังไว้ในที่ฝังศพของอับเนอร์ในเมืองเฮโบรน

Chapter 5

¹ แล้วอิสราเอลทุกเผ่าได้มาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรน และทูลว่า “ดูเถิด พวกข้าพระองค์เป็นกระดุกและเนื้อของพระองค์”² ในอดีตเมื่อไม่นานมานี้เมื่อซาอูลทรงเป็นกษัตริย์เหนือเหล่าข้าพระองค์ คือเป็นพระองค์นั้นแหละที่ทรงเป็นผู้นำกองทัพของอิสราเอล พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่พระองค์ว่า ‘เราจะนำประชาชนอิสราเอลของเราอย่างดูແและ และเราจะเป็นผู้ปกครองเหนืออิสราเอล’”³ ดังนั้นพวกผู้อาวุโสทั้งหมดของอิสราเอลจึงมาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และกษัตริย์ดาวิดทรงทำพันธสัญญากับพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ พวกเขาจึงได้เจิมดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

⁴ ดาวิดทรงมีพระชนมายุได้สามสิบพรรษาเมื่อทรงเริ่มครองราชย์ และพระองค์ได้ทรงครองราชย์อยู่สี่สิบปี⁵ ทรงครองราชย์เหนือยูดาห์ที่เมืองเฮโบรนเป็นเวลาเจ็ดปีหกเดือน และที่กรุงเยรูซาเล็มพระองค์ได้ทรงครองราชย์สามสิบสามปีเหนืออิสราเอลและยูดาห์ทั้งหมด⁶ กษัตริย์และพวกคนของพระองค์ไปกรุงเยรูซาเล็ม ต่อสู้กับคนเยบซุสพวกที่อาศัยในแผ่นดินนั้น พวกเขาได้กล่าวกับดาวิดว่า “เราจะไม่เข้ามาที่นี่ เว้นแต่ว่าคนตามบอดและคนง่อยจะหันหลังให้ ดาวิดไม่สามารถเข้ามาที่นี่ได้”

⁷ อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งของศิโยนได้ ซึ่งบัดนี้ก็คือนครของดาวิด⁸ ในวันนั้นดาวิดตรัสว่า “ใครจะโจมตีคนเยบซุส ก็ให้ผู้นั้นไปตามรางน้ำ ไปสู่ ‘คนง่อยและคนตามบอด’ ผู้เป็นพวกศัตรูของดาวิด” นั่นคือที่พวกเขาพูดว่า “อย่าให้ ‘คนตามบอดและคนง่อย’ เข้ามาในพระราชวัง”⁹ ดังนั้น ดาวิดประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และเรียกที่นั่นว่านครของดาวิด พระองค์ทรงเสริมสร้างรอบเมืองจากด้านหน้าไปจนถึงข้างใน

¹⁰ ดาวิดทรงมีพลังเข้มแข็งมากขึ้น เพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งจอมทัพได้สถิตกับพระองค์¹¹ แล้วอิสราเอลกษัตริย์เมืองไทรสรงส่งพวกผู้สื่อสารมาหาดาวิดและทรงส่งไม้สนสดาร พวกช่างไม้ และพวกช่างก่อสร้าง พวกเขาสร้างวังสำหรับดาวิด¹² ดาวิดทรงทราบว่า พระยาห์เวห์ทรงสถาปนาพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และพระองค์ทรงยกย่องราชอาณาจักรของพระองค์ ด้วยเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

¹³ ภายหลังที่พระองค์เสด็จจากเฮโบรนและเสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็ม ดาวิดทรงมีเหล่านางสนมและพวกมหสิในเยรูซาเล็มเพิ่มขึ้นอีก และมีราชโอรสและราชธิดาประสูติให้แก่พระองค์อีก¹⁴ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อราชโอรสของพระองค์ที่ประสูติในเยรูซาเล็มคือ ชัมมูอา โซบับ นารัน ซาโมน¹⁵ อับฮาร์ เอลิชูอา เนเฟก ยาเฟีย

¹⁶เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟล¹⁷บัดนี้ เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินว่าดาวิดทรงรับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล พวกเขาทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด แต่ดาวิดทรงทราบเรื่องนี้และลงไปยังที่กำบังเข้มแข็ง¹⁸บัดนี้ คนฟีลิสเตียได้มาและขยายแนวออกที่หุบเขาเรฟาอิม

¹⁹แล้วดาวิดทูลขอการทรงช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทูลว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนฟีลิสเตียหรือไม่? พระองค์จะทรงมอบชัยชนะเหนือพวกเขาหรือไม่?” พระยาห์เวห์ตรัสกับดาวิดว่า “จงออกไปสู้รบ เพราะแน่นอนเราจะมอบชัยชนะให้แก่เจ้าเหนือพวกฟีลิสเตีย”²⁰ดังนั้น ดาวิดจึงทรงโจมตีที่ บาอัลเป-ราซิม และที่นั่นเองพระองค์ทรงชนะพวกเขา พระองค์ได้ตรัสว่า “พระยาห์เวห์ทรงทะลวงเหล่าข้าศึกของข้าพระองค์ต่อหน้าข้าพระองค์ดังกระแสน้ำที่พุ่งใส” ดังนั้น ชื่อของสถานที่นั้นจึงได้เปลี่ยนเป็น บาอัลเป-ราซิม²¹คนฟีลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพที่นั่น และดาวิดกับคนของพระองค์ก็ขึ้นเอาไปเสีย

²²แล้วคนฟีลิสเตียได้ยกขึ้นมามาก และขยายแนวอีกครั้งในหุบเขาเรฟาอิม²³ดังนั้นดาวิดทรงเสาะแสวงหาการทรงช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ อีกครั้ง และพระยาห์เวห์ตรัสกับพระองค์ว่า “เจ้าอย่าขึ้นไปโจมตีด้านหน้าของพวกเขา แต่จงล้อมไปข้างหลังของพวกเขา และเข้าถึงพวกเขาตรงหน้าหมู่ต้นยาง”²⁴เมื่อเจ้าได้ยินเสียงขบขันทัพในสายลมพัดผ่านยอดของต้นยาง แล้วจงรุกเข้าไปด้วยกองกำลัง จงกระทำอย่างนี้เพราะพระยาห์เวห์จะเสด็จไปข้างหน้าเจ้า เพื่อโจมตีกองทัพของคนฟีลิสเตีย”²⁵ดังนั้นดาวิดได้ทรงทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้ พระองค์ทรงสังหารคนฟีลิสเตียจากเกบาตลอดทางมาจนถึงถึงเกเซอร์

Chapter 6

¹บัดนี้ ดาวิดทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่เลือกสรรแล้วทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง ได้สามหมื่นคน²ดาวิดจึงลุกขึ้นไปกับประชาชนทั้งสิ้นของพระองค์ที่อยู่กับพระองค์ที่ได้มาจากบาอาลาห์ในยูดาห์ เพื่อนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากที่นั่น ซึ่งได้เรียกตามพระนาม คือพระนามของพระยาห์เวห์จอมทัพ ผู้ประทับเหนือพวกเรูบ³พวกเขาเอาเกวียนเล่มใหม่บรรทุกหีบของพระเจ้า พวกเขาได้นำออกมาจากบ้านของอาบีนาดับซึ่งอยู่บนเนินเขา อัสซัซและอาหิโยพวกบุตรชายของเขาจึงขับเกวียนเล่มใหม่นั้น

⁴พวกเขานำเกวียนที่ได้บรรทุกหีบของพระเจ้าออกจากบ้านของอาบีนาดับซึ่งอยู่บนเนินเขา อาหิโยได้เดินข้างหน้าหีบนั้น⁵แล้วดาวิดและพงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของอิสราเอลได้เริ่มสนุกสนานกันเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เอลิมอลลงกันด้วยเครื่องดนตรีไม้ ด้วยพิณ ด้วยพิณใหญ่ ด้วยร่ำมะนา ด้วยกรับ และด้วยฉาบ⁶เมื่อพวกเขามาถึงลานนวดข้าวของนาโคน เหล่าโคนันก็สะดุด และอัสซัซจึงเหยียดมือของเขากลับไปจับหีบของพระเจ้าไว้ และเขาได้คว้าทั้งหีบไว้

⁷แล้วพระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออัสซัซ พระเจ้าได้ทรงประหารเขาที่นั่นเพราะความผิดของเขา อัสซัซได้ตายที่ข้างหีบของพระเจ้า⁸ดาวิดจึงกริ้วเพราะพระยาห์เวห์ทรงประหารอัสซัซ และพระองค์ทรงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอัสซัซ สถานที่นั้นได้ชื่อว่าเปเรศอัสซัซมาจนถึงทุกวันนี้⁹ในวันนั้นดาวิดทรงกลัวพระยาห์เวห์ พระองค์ตรัสว่า “หีบของพระยาห์เวห์จะมาถึงข้าพระองค์ได้อย่างไรกัน?”

¹⁰ดังนั้นดาวิดจึงไม่ทรงยอมนำหีบของพระยาห์เวห์เข้าไปกับพระองค์ในนครของดาวิด แต่พระองค์ทรงให้เสวไปที่บ้านของโอเบดเอโดมชาวกัทแทน¹¹หีบของพระยาห์เวห์อยู่ที่บ้านของโอเบดเอโดมชาวกัทเป็นเวลาสามเดือน ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงทรงอวยพรเขาและครอบครัวของเขาทุกคน¹²มีคนไปทูลกษัตริย์ดาวิดว่า “พระยาห์เวห์ทรงอวยพรครอบครัวของโอเบดเอโดม และทุกสิ่งที่เป็นของเขาเนื่องด้วยหีบของพระเจ้า” ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จขึ้นไปนำหีบของพระเจ้าจากบ้านของโอเบดเอโดมถึงนครของดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี

¹³เมื่อพวกเขาเหล่านั้นที่กำลังหามหีบของพระยาห์เวห์เดินไปได้หกก้าว พระองค์ทรงถวายโคตัวหนึ่งกับลูกโคอ้วนตัวหนึ่ง¹⁴ดาวิดทรงเต็นรำเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ด้วยสดกำลังของพระองค์ พระองค์ทรงสวมเพียงเสื้อเอโฟดผ้าป่านเท่านั้น¹⁵ดังนั้นดาวิดและพงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของอิสราเอล ได้นำหีบของพระยาห์เวห์ขึ้นมา ด้วยเสียงโห่ร้องและด้วยเสียงแตรทั้งหลาย

¹⁶บัดนี้ ขณะที่หีบของพระยาห์เวห์เข้ามาถึงนครของดาวิด มีคาราษริดาของซาอูลได้มองออกไปที่หน้าต่าง นางทรงเห็นกษัตริย์ดาวิดทรงกำลังกระโดดและทรงกำลังเต้นรำเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ แล้วนางดูหมิ่นดาวิดในใจ¹⁷พวกเขานำหีบของพระยาห์เวห์เข้ามาตั้งไว้ในที่กำหนด ตรงกลางเต็นที่ซึ่งดาวิดทรงกำหนดไว้ แล้วดาวิดทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์¹⁸เมื่อดาวิดทรงเสร็จสิ้นการถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาแล้ว พระองค์ก็ทรงอวยพรประชาชนในพระนามของพระยาห์เวห์จอมทัพ

¹⁹แล้วพระองค์ทรงแจกขนมปังให้แก่ประชาชนทุกคน คือประชาชนอิสราเอลทั้งปวงทั้งผู้ชายและผู้หญิง ได้แก่ขนมปังคนละก้อน เนื้อหนึ่งส่วน และขนมปังลูกเกดคนละก้อน แล้วประชาชนทั้งปวงต่างก็กลับไปยังบ้านของตน²⁰แล้วดาวิดทรงกลับไปอวยพรแก่ราชตระกูลของพระองค์ แต่มีคาราษริดาของซาอูลออกมาพบดาวิดและทูลว่า “วันนี้กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เกียรติยศนักหนาทีเดียวเลย ทรงทอดลองพระองค์วันนี้ต่อหน้าพวกสาวใช้ของเหล่าข้าราชการของพระองค์ อย่างกับไพร่คนหนึ่งแก่ผ้าใธียงอาย!”²¹ดาวิดทรงกล่าวตอบมีคำกล่าว “เรากระทำการนี้เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ผู้ได้ทรงเลือกเราไว้เหนือเสด็จพ่อของเจ้า และเหนือราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ ผู้ได้ทรงแต่งตั้งให้เราเป็นผู้นำเหนือประชาชนของพระยาห์เวห์ เหนืออิสราเอล เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์เราจึงจะเปรมปรีดี!

²²เราจะยอมถูกดูหมิ่นยิ่งกว่านี้ และเราจะเป็นคนต่ำต้อยในสายตาเรา แต่พวกสาวใช้ที่เจ้าได้พูดถึงนั้น สำหรับพวกเขา เราจะเป็นผู้ที่ได้รับเกียรติ”²³ดังนั้นมีคาราษริดาของซาอูลจึงไม่มีบุตรจนถึงวันสิ้นชีพของนาง

Chapter 7

¹สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น หลังจากที่ถูกฆัตริย์ประทับในวังของพระองค์ และหลังจากที่พระยาห์เวห์ทรงให้พระองค์พักสงบจากเหล่าศัตรูรอบด้านของพระองค์²กษัตริย์ได้ตรัสกับนารันผู้เผยพระวจนะว่า “จงดูเถิด เราอยู่ในวังที่ทำได้ด้วยไม้สนซิดาร์ แต่หีบของพระเจ้าทรงอยู่ในเต็นท์”³แล้วนารันทูลกษัตริย์ว่า “ขอทรงทำทุกสิ่งตามพระทัยของพระองค์เพราะพระยาห์เวห์ทรงสถิตกับพระองค์”

⁴แต่ในคืนเดียวกันนั้น พระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้มาถึงนารันว่า⁵“จงไปและบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะสร้างนิเวศน์ให้เราอยู่หรือ?’⁶เพราะเราไม่เคยอยู่ในนิเวศน์นับแต่วันที่เรานำพงศ์พันธุ์อิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ แต่เราเองก็ไปกับเต็นท์และกับพลับพลา

⁷ในที่ต่างๆ ที่เราไปกับประชาชนอิสราเอลทั้งหมด เราเคยพูดสัพคากับผู้นำคนไหนของคนอิสราเอล ผู้ที่เราแต่งตั้งให้เขาเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเราไหมว่า “ทำไมพวกเจ้าไม่สร้างนิเวศน์ไม้สนซิดาร์ให้เรา?””⁸ฉะนั้น บัดนี้ จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า “นี่คือที่พระยาห์เวห์จอมทัพได้ตรัสดังนี้ว่า ‘เราได้นำเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นผู้นำเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา’เราอยู่กับเจ้าทุกแห่งที่เจ้าไป เราได้กำจัดศัตรูของเจ้าทั้งหมดให้พ้นหน้าเจ้า และเราจะทำให้เจ้ามีชื่อเสียงโด่งดัง เช่นเดียวกับชื่อเสียงของพวกผู้ยิ่งใหญ่ในโลก

¹⁰เราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะก่อตั้งพวกเขาไว้ เพื่อพวกเขาจะอยู่ในที่ของพวกเขาเองและไม่ถูกรบกวนอีกต่อไป พวกประชาชนธรรมดาจะไม่ข่มเหงพวกเขาอีกดังที่พวกเขาได้กระทำในเวลาที่ผ่านมา”¹¹ดังที่พวกเขากระทำแต่สมัยเมื่อเราบัญชาให้พวกผู้วินิจฉัยทำเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา บัดนี้ เราจะให้เจ้าหยุดพักสงบจากบรรดาศัตรูของเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น เราเอง พระยาห์เวห์ประกาศกับพวกเจ้าว่าเราจะสร้างราชวงศ์ให้เจ้า”¹²เมื่อวันของเจ้าครบบริบูรณ์แล้ว และเจ้าล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะยกพงศ์พันธุ์ของเจ้าคนหนึ่งสืบต่อจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาจากตัวเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเรา

¹³เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศน์เพื่อบ้านของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิรันดร์¹⁴เราจะเป็นบิดาเขา และเขาจะเป็นบุตรชายของเรา ถ้าเขากำบาป เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์และ ด้วยการเขียนอย่างบุตรของมนุษย์ทั้งหลาย¹⁵แต่พันธสัญญาความสัตย์ซื่อมั่นคงของเราจะจะไม่ละไปจากเขา ดังที่เราได้ถอดออกจากซาอูล ผู้ซึ่งเราได้ถอดออกต่อหน้าเจ้า

¹⁶ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะตั้งมั่นอยู่ต่อหน้าเจ้านิรันดร์ และบัลลังก์ของเจ้าจะมั่นคงนิรันดร์”¹⁷นารันได้ทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นและเขาทูลดาวิดตามนิมิตนี้ทั้งหมด¹⁸แล้วกษัตริย์ดาวิดจึงเสด็จไปประทับเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ และทูลว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์เป็นใครเล่าและพงศ์พันธุ์ของข้าพระองค์เป็นใคร พระองค์จึงทรงนำข้าพระองค์มาถึงจุดนี้?

¹⁹บัดนี้สิ่งนี้ก็ยังเป็นสิ่งที่เล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ยังตรัสถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ในอนาคตและให้ข้าพระองค์ได้รับการถึงชนในรุ่นต่อไปในอนาคต ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ ดาวิดจะทูลสิ่งใดอีกต่อพระองค์ได้อีกเล่า? พระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า²¹เพื่อเห็นแก่พระดำรัสของพระองค์และเพื่อให้สำเร็จตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ทรงทำสิ่งใหญ่โตนี้ทั้งสิ้น และทรงเปิดเผยให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์

²²ฉะนั้น พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีใครเสมอเหมือนพระองค์ และไม่มีพระเจ้านอกเหนือพระองค์ ตามที่หูของพวกข้าพระองค์ได้ยินมา”²³ชนชาติใดจะเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ชนชาติเดียวในโลกที่พระองค์ พระเจ้าเสด็จไป และทรงช่วยกู้ให้เป็นประชาชนของพระองค์? เพื่อให้พระนามของพระองค์รับเกียรติ เพื่อทรงทำสิ่งยิ่งใหญ่และพระกรณียกิจที่น่าอัศจรรย์สำหรับแผ่นดินของพระองค์ พระองค์ได้ทรงขับไล่ชนชาติต่างๆ และบรรดาพระต่างๆ ของพวกเขาให้พ้นหน้าประชาชนของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงช่วยกู้จากอียิปต์²⁴พระองค์ทรงตั้งอิสราเอลประชาชนของพระองค์ให้เป็นประชาชนของพระองค์ตลอดนิรันดร์ และพระองค์เองพระยาห์เวห์ได้ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา

²⁵บัดนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้า ขอให้พระสัญญาที่พระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์ของเขานั้นมั่นคงอยู่เป็นนิรันดร์ ขอทรงทำดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้²⁶ขอพระนามของพระองค์ยิ่งใหญ่ตลอดนิรันดร์ เพื่อประชาชนจะกล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์จอมทัพทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอล’ ขณะที่ราชวงศ์ดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์จะตั้งมั่นคงอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์”²⁷เพราะพระองค์ พระยาห์เวห์จอมทัพ พระเจ้าของอิสราเอล ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่าพระองค์จะสร้างราชวงศ์ให้เขา นั้นเป็นเหตุว่า ข้าพระองค์ ผู้รับใช้ของพระองค์จึงมีใจกล้าอธิษฐานต่อพระองค์

²⁸บัดนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระดำรัสของพระองค์ทรงวางใจได้ และพระองค์ทรงกระทำสัญญาที่ดีนี้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์²⁹ฉะนั้น บัดนี้ ขอทรงอวยพรราชวงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้ดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์เป็นนิรันดร์ เพราะข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว และด้วยพระพรของพระองค์ ก็ขอให้ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้รับพระพรเป็นนิรันดร์”

Chapter 8

¹ต่อมาเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้น ดาวิดทรงโจมตีคนฟีลิสเตียและทรงปราบปรามพวกเขา ดังนั้นดาวิดจึงทรงยึดเมืองกัทและหมู่บ้านต่างๆ จากการควบคุมของคนฟีลิสเตียแล้วพระองค์ได้ทรงปราบปรามคนโมอับและทรงประณามคนของพวกเขามาโดยการให้เป็นแฉก ให้เป็นแฉกโดยให้พวกเขานอนลงที่พื้นดิน พระองค์ทรงประณามให้ประหารชีวิตสองแฉก และอีกแฉกหนึ่งที่ทรงให้ไว้ชีวิต ดังนั้นคนโมอับก็ได้กลายเป็นข้ารับใช้ของดาวิด และเริ่มนำเครื่องบรรณาการมากมายพระองค์³แล้วดาวิดทรงโจมตีฮาดีเอลบุตรชายของเรโอบ กษัตริย์เมืองโศมาห์ ที่กษัตริย์ฮาดีเอลเสด็จไปฟื้นฟูอำนาจของพระองค์ที่ริมแม่น้ำยูเฟรติส

⁴ดาวิดทรงยึดรถม้าศึก 1,700 คัน และทหารราบสองหมื่นคนจากเขา ดาวิดทรงตัดเอ็นขาม้ารถศึกทั้งหมด แต่ได้เหลือไว้ให้พอแก่รถม้าศึกหนึ่งร้อยคัน⁵เมื่อ

คนอาร์ม ชาวเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์ กษัตริย์เมืองโศบาส์ ดาวิดทรงประหารคนอาร์มเสียสองหมื่นสองพันคน⁶ แล้วดาวิดได้ทรงตั้งกองทหารรักษาการณ์ไว้ท่ามกลางคนอาร์มเมืองดามัสกัส และคนอาร์มได้เป็นข้ารับใช้ของพระองค์ และพวกเขานำเครื่องบรรณาการมาถวาย พระยาห์เวห์ได้ประทานชัยชนะแก่ดาวิดในทุกแห่งที่ดาวิดเสด็จไป

⁷ดาวิดทรงยึดพวกไล่กองคำที่ทหารของฮาดัดเอเซอร์ถือกัน และทรงนำไปยังกรุงเยรูซาเล็ม⁸ จากเมืองเบทาห์และเมืองเบโรธัย เมืองต่างๆ ของฮาดัดเอเซอร์ กษัตริย์ดาวิดทรงยึดทองสัมฤทธิ์จำนวนมาก⁹ เมื่อโทอิกษัตริย์เมืองฮามัททรงทราบว่า ดาวิดรบชนะกองทัพทั้งสิ้นของฮาดัดเอเซอร์

¹⁰โทอิกทรงส่งฮาโดรมพระโอรสของพระองค์ไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิด เพื่อถวายคำนับและถวายพระพรพระองค์ที่ดาวิดทรงรบกับฮาดัดเอเซอร์และปราบปรามเขาลงได้ และเพราะว่าฮาดัดเอเซอร์เคยทำสงครามกับโทอิก ฮาโดรมได้นำเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องทองสัมฤทธิ์ไปถวายพระองค์ด้วย¹¹ กษัตริย์ดาวิดทรงมอบถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระยาห์เวห์ พร้อมกับเงินและทองคำจากประชาชนที่ทั้งสิ้นที่พระองค์ทรงรับชัยชนะ¹² นับตั้งแต่อาร์ม โมอับ พวกประชาชนของอัมโมน คนฟีลิสเตีย และอามาเลซ และจากของทั้งหมดที่ยึดมาจากฮาดัดเอเซอร์โอรสของเรโอบ กษัตริย์แห่งเมืองโศบาส์

¹³พระนามของดาวิดได้เลื่องลือไปเมื่อพระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือพวกอาร์มในหุบเขาแห่งเกลือ ที่มีทหารจำนวนถึงหนึ่งหมื่นแปดพันคน¹⁴ พระองค์ทรงตั้งกองทหารรักษาการณ์ตลอดทั่วเมืองเอโดม และคนเอโดมทั้งสิ้นก็เป็นข้ารับใช้ของดาวิด พระยาห์เวห์ประทานชัยชนะให้แก่ดาวิดในทุกแห่งที่พระองค์ได้เสด็จไป¹⁵ ดาวิดจึงทรงปกครองอิสราเอลทั้งสิ้น และพระองค์ทรงทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น

¹⁶โยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ได้เป็นแม่ทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายของอาหิซูดได้เป็นเจ้าหน้าที่ผู้จัดบันทึก¹⁷ ศาโดกบุตรชายของอาหิภูบและอาหิเมเลคบุตรชายของอาบียาธาไรได้เป็นปุโรหิต และเสโรยาห์ได้เป็นอาลักษณ์¹⁸ เบนโยนาห์บุตรชายของเยโฮยาดาได้เป็นผู้บังคับบัญชาคนเครรีและคนเปเลก และบรรดาราชโอรสของดาวิดก็ได้เป็นบรรดาหัวหน้าที่ปรึกษาของกษัตริย์

Chapter 9

¹ดาวิดได้ตรัสว่า “ยังมีพงศ์พันธุ์ของซาอูลเหลืออยู่เพื่อที่เราจะแสดงความรักมั่นคงแก่ผู้เป็นโยนารานหรือไม่?”² มีคนรับใช้ในพงศ์พันธุ์ซาอูลคนหนึ่งชื่อศิบา และพวกเขาได้เรียกเขาให้มาเฝ้าดาวิด กษัตริย์ตรัสกับเขาว่า “เจ้าคือศิบาหรือ?” เขาทูลตอบว่า “ใช่ ข้าพระองค์คือผู้รับใช้ของพระองค์”³ ดังนั้นกษัตริย์จึงตรัสว่า “ไม่มีใครในพงศ์พันธุ์ซาอูลเหลืออยู่แล้วหรือ ผู้ที่เราจะแสดงความรักมั่นคงของพระเจ้าต่อเขา?” ศิบาทูลกษัตริย์ว่า “โยนารานยังทรงมีราชโอรสเหลืออยู่พระองค์หนึ่ง เก้าของเขาพิการ”

⁴กษัตริย์ตรัสถามเขาว่า “เขาอยู่ที่ไหนหรือ?” ศิบาจึงทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิดพระเจ้าข้า เขาอยู่ในบ้านของมาคีร์บุตรชายของอัมมีเอล ในเมืองโลเดบาร”⁵ แล้วกษัตริย์ดาวิดได้ทรงส่งคนไปนำเขามาจากบ้านของมาคีร์บุตรชายของอัมมีเอล ที่โลเดบาร⁶ ดังนั้นฟีโบเชกโอรสของโยนารานราชโอรสของซาอูลได้มาเฝ้าดาวิดและคุกเข่าลงหน้าลงกับพื้นเพื่อคารวะแด่ดาวิด ดาวิดตรัสว่า “เมฟีโบเชกหรือ?” เขาทูลตอบว่า “ดูเถิดพระเจ้าข้า ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์”

⁷ดาวิดตรัสกับเขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราจะแสดงความรักมั่นคงต่อเจ้าแน่นอน เพื่อเห็นแก่โยนารานราชบิดาของเจ้า และเราจะคืนที่ดินทั้งหมดของซาอูลปู่ของเจ้าแก่เจ้า และเจ้าจะรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของเราเสมอไป”⁸ เมฟีโบเชกได้คุกเข่าลงคำนับและทูลว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นใครเล่า ซึ่งพระองค์จะทรงทอดพระเนตรด้วยความชื่นชมกับสุนัขที่ตายแล้วอย่างข้าพระองค์นี้?”⁹ แล้วกษัตริย์ตรัสเรียกศิบาคนรับใช้ของซาอูล และตรัสกับเขาว่า “สิ่งของทั้งสิ้นที่เป็นของซาอูลและของพงศ์พันธุ์ของพระองค์ เราได้มอบให้แก่หลานเจ้านายของเจ้าแล้ว

¹⁰ตัวเจ้าและบรรดาบุตรชายของเจ้าและเหล่าคนรับใช้ของเจ้าจะต้องทำไร่ไถนาให้เขา และเจ้าจะต้องเก็บเกี่ยวผลนั้นมาเพื่อโอรสแห่งเจ้านายเจ้าจะได้มีอาหารรับประทาน สำหรับเมฟีโบเชกหลานเจ้านายของเจ้านั้น จะต้องรับประทานอาหารที่โต๊ะของเราเสมอไป” บัดนี้ศิบามีบุตรชายสิบห้าคนและคนรับใช้ยี่สิบคน¹¹ แล้วศิบาจึงทูลกษัตริย์ว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์จะทำทุกสิ่งที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้ทรงมีพระบัญชาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์” กษัตริย์ตรัสต่อไปอีกว่า “สำหรับเมฟีโบเชก เขาจะรับประทานที่โต๊ะเสวยของเรา เช่นเดียวกับโอรสของกษัตริย์องค์หนึ่ง”¹² เมฟีโบเชกมีบุตรชายเล็กคนหนึ่งชื่อมีคาห์ ทุกคนที่อาศัยอยู่ในบ้านของศิบาจึงได้เป็นคนรับใช้ของเมฟีโบเชก¹³ ดังนั้นเมฟีโบเชกจึงอาศัยในเยรูซาเล็ม และเขารับประทานที่โต๊ะของกษัตริย์เสมอ แม้ว่าเกาทัณฑ์สองของเขาจะพิการ

Chapter 10

¹สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นหลังจากที่กษัตริย์แห่งคนอัมโมนได้เสด็จสวรรคต และแล้วฮานูนโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทนพระองค์² ดาวิดจึงตรัสว่า “เราจะแสดงน้ำใจต่อฮานูนโอรสของนาหาซ ดังที่พระบิดาของเขารองแสดความกรุณาต่อเรา” ดาวิดจึงส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปปลอบโยนฮานูนเกี่ยวกับเรื่องพระบิดาของเขา พวกคนรับใช้ของดาวิดก็เข้ามาในแผ่นดินของประชาชนอัมโมน³ แต่พวกผู้นำของคนอัมโมนได้ทูลฮานูนเจ้านายของพวกเขาวินิจฉัยว่า “พระองค์ทรงคิดว่าดาวิดทรงให้เกียรติพระบิดาของพระองค์จริงๆ หรือ ก็เขาส่งพวกคนเหล่านั้นมาเพื่อทรงปลอบโยนพระองค์? ดาวิดไม่ได้ส่งพวกข้าราชการของเขามาหาพระองค์เพื่อตรวจเมือง เพื่อสอดแนม และเพื่อจะคว้าเมืองนี้หรือ?”

⁴ดังนั้นฮานูนจึงจับพวกคนรับใช้ของดาวิดมาโกนเคราออกเสียครึ่งหนึ่ง และตัดเครื่องแต่งกายพวกเขาออกจนถึงสะโพกของพวกเขา และปล่อยไป⁵ เมื่อพวกเขาทูลเรื่องนี้ให้ดาวิดทรงทราบ พระองค์ก็ส่งคนไปพบพวกเขาเหล่านั้น เพราะว่าพวกเขาได้รับความอับอายมาก และกษัตริย์ตรัสว่า “จงพักที่เมืองเยรีโคจนกว่าเคราของพวกเขาได้ขึ้นแล้ว จึงค่อยกลับมา”⁶ เมื่อประชาชนอัมโมนเห็นว่า พวกเขาเป็นที่เกลียดชังของดาวิด ประชาชนอัมโมนจึงส่งผู้สื่อสารไปแจ้ง

คนอาหรับมาจากเมืองเบเรโอบ และโศบาค เป็นทหารราบจำนวนสองหมื่นคน และกษัตริย์เมืองมาอาคาห์พร้อมด้วยกำลังคนหนึ่งพันคน และกำลังคนเมืองโทบหนึ่งหมื่นสองพันคน

⁷เมื่อดาวิดทรงทราบเรื่องนี้ พระองค์จึงส่งโยอาบและกองทัพล่าสัตว์ทั้งหมดไป⁸ พวกคนอัมโมนก็ยกทัพออกมาและจัดแนวรบไว้ที่ทางเข้าประตูเมืองของพวกเขา ขณะที่คนอาหรับมาจากเมืองโศบาคและจากเมืองเบเรโอบ และชาวเมืองโทบและชาวเมืองมาอาคาห์ อยู่ที่พื้นที่โล่งเฉพาะพวกเขา⁹ เมื่อโยอาบเห็นว่า การสู้รบนั้นขนานเขายู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง เขาจึงเลือกจากคนอิสราเอลทั้งหมดที่เก่งในการรบและจัดพวกเขาไว้แล้วเพื่อต่อสู้คนอัมโมน

¹⁰สำหรับพวกทหารที่เหลืออยู่ในกองทัพ เขาจัดไว้ให้อยู่ในบังคับบัญชาของอาบิชัยน้องชายของเขาเอง และเขาได้จัดคนเหล่านั้นเข้าต่อสู้กับกองทัพของคนอัมโมน¹¹ โยอาบได้กล่าวว่า “อาบิชัยถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งแกร่งกว่ากำลังของเรา ก็ให้เขาไปช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งแกร่งกว่ากำลังของเรา เราจะมาช่วยเจ้า”¹² จึงเข้มแข็งไว้ และจงให้เราแสดงความกล้าหาญทำตนให้เข้มแข็งเพื่อประชาชนของเรา และเพื่อบรรดาเมืองต่างๆ ของพระเจ้าของเรา เพื่อพระยาห์เวห์จะทรงทำตามที่เราประสงค์ทรงเห็นชอบตามพระประสงค์ของพระองค์”

¹³ดังนั้น โยอาบกับพวกทหารของกองทัพของเขาได้บุกเข้าไปสู้รบกับคนอัมโมนที่ถูกกดขี่ให้หนีไปต่อหน้ากองทัพของอิสราเอล¹⁴ เมื่อกองทัพของคนอัมโมนได้เห็นว่าคนอัมโมนหนีไปแล้ว พวกเขาก็หนีไปจากอาบิชัยด้วย และกลับเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบจึงกลับจากการสู้รบกับประชาชนอัมโมนและกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม¹⁵ เมื่อคนอัมโมนได้เห็น ว่าพวกเขาได้พ่ายแพ้ต่อคนอิสราเอลแล้ว พวกเขาก็รวมตัวเข้าด้วยกันอีกครั้งหนึ่ง

¹⁶แล้วอาดัดเอเซอร์ส่งคนไปนำกองทหารอาหรับจากอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำยูเฟรติส พวกเขาได้มายังตำบลเฮลาม โดยมีโซบัคแม่ทัพของอาดัดเอเซอร์นำหน้าพวกเขา¹⁷ เมื่อมีผู้กล่าวให้ทรงทราบ พระองค์ทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมด ชามเม้น้ำจอร์แดน และมาถึงเฮลาม คนอัมโมนได้จัดแนวรบของพวกเขาเข้าต่อสู้ดาวิดและสู้รบกับพระองค์¹⁸ คนอัมโมนหนีไปจากคนอิสราเอล ดาวิดทรงประหารคนอัมโมนซึ่งเป็นทหารรถม้าศึกเจ็ดร้อยคน และทหารม้าสี่หมื่นคน และโซบัคแม่ทัพของพวกเขาได้รับบาดเจ็บและตายที่นั่น¹⁹ เมื่อบรรดากษัตริย์พวกผู้รับใช้ของอาดัดเอเซอร์เห็นว่า พวกเขาพ่ายแพ้ต่ออิสราเอล พวกเขาได้ทำสัญญายอมสงบศึกกับอิสราเอล และยอมรับใช้พวกเขา ดังนั้นคนอัมโมนจึงกลัวที่จะช่วยประชาชนของคนอัมโมนอีกต่อไป

Chapter 11

¹แล้วสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในฤดูใบไม้ผลิ ในเวลาที่บรรดากษัตริย์โดยปกติก็ทรงออกไปรบ ที่ดาวิดทรงส่งโยอาบพร้อมกับพวกทหาร และกองทัพของอิสราเอลทั้งหมด พวกเขาไปทำลายกองทัพของคนอัมโมนและล้อมเมืองรับบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่กรุงเยรูซาเล็ม² ดังนั้นมันเกิดขึ้นในเวลาเย็นวันหนึ่ง เมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจากพระแท่นของพระองค์ และเดินอยู่บนดาดฟ้าหลังคาพระราชวังของพระองค์ จากนั้นพระองค์ทอดพระเนตรผู้หญิงคนหนึ่งกำลังอาบน้ำอยู่ และผู้หญิงคนนั้นสวยงามน่าดูมาก³ ดังนั้นดาวิดทรงส่งคนไปและถามคนทั้งหลายที่รู้เรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้น บางคนกล่าวว่า “ผู้หญิงนี้คือบัทเชบา บุตรีของเอลิอัน และนางเป็นภรรยาของอูรียาห์คนฮิตไทต์ไม่ใช่หรือ?”

⁴ดาวิดจึงส่งพวกผู้สื่อสารไป และได้นำนางมา นางมาเฝ้าพระองค์ แล้วพระองค์ได้ทรงหลับนอนกับนาง (เพราะว่านางชำระตัวจากมลทินของนางแล้ว) แล้วนางก็กลับไปบ้านของนาง⁵ ผู้หญิงนั้นได้ตั้งครรภ์ และนางจึงส่งคนไปและทูลดาวิด นางได้ทูลว่า “หม่อมฉันตั้งครรภ์แล้ว”⁶ ดาวิดจึงส่งคนไปหาโยอาบบอกว่า “จงส่งอูรียาห์คนฮิตไทต์มาให้เรา” ดังนั้นโยอาบจึงส่งอูรียาห์ไปให้ดาวิด

⁷เมื่ออูรียาห์มาเฝ้าพระองค์ ดาวิดได้รับสั่งถามว่าโยอาบเป็นอย่างไรบ้าง กองทัพเป็นอย่างไรบ้าง และสงครามเป็นอย่างไรบ้าง⁸ ดาวิดรับสั่งกับอูรียาห์ว่า “จงลงไปบ้านของเจ้า และให้ล้างเท้าของเจ้าเสีย” ดังนั้นอูรียาห์ก็ออกไปจากพระราชวังของกษัตริย์ และกษัตริย์ส่งของประทานไปให้อูรียาห์หลังจากที่เขาจากไปแล้ว⁹ แต่อูรียาห์นอนที่ประตูพระราชวังของกษัตริย์ พร้อมกับหาเด็กทั้งหมดของนายของเขา และเขาไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขา

¹⁰เมื่อพวกเขาทูลดาวิดว่า “อูรียาห์ไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขา” ดาวิดได้รับสั่งแก่อูรียาห์ว่า “เจ้าเดินทางมาไม่ใช่หรือ? ทำไมเจ้าไม่ลงไปบ้านของเจ้า?”¹¹ อูรียาห์ทูลตอบดาวิดว่า “หีบพันธสัญญาและอิสราเอลและยูดาห์อยู่ในเต็นท์ และโยอาบนายของข้าพระองค์ กับบรรดาข้าราชการของเจ้านายของข้าพระองค์ตั้งค่ายอยู่ที่พื้นที่โล่ง แล้วข้าพระองค์เองจะไปที่บ้านของข้าพระองค์เพื่อกิน ดื่มและนอนกับภรรยาของข้าพระองค์ได้อย่างไร? พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แผ่นดินใด ข้าพระองค์จะไม่ทำอย่างนี้เลย”¹² ดังนั้นดาวิดจึงรับสั่งแก่อูรียาห์ว่า “วันนี้ก็ให้ค้างเสียที่นี่เถิด และพรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป” ดังนั้นอูรียาห์จึงค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในวันนั้นและวันต่อมา

¹³เมื่อดาวิดได้ทรงเรียกเขา มา เขาก็ได้มารับประทานและดื่มเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และดาวิดทรงทำให้เขามึนเมา ในตอนเย็นอูรียาห์ก็ได้ออกไปนอนในที่นอนกับพวกข้าราชการของเจ้านายของเขา เขาไม่ได้ลงไปบ้านของเขา¹⁴ ดังนั้นพรุ่งนี้ดาวิดทรงเขียนพระราชสาส์นถึงโยอาบ และส่งไปกับมืออูรียาห์¹⁵ ดาวิดทรงเขียนในพระราชสาส์นนั้นว่า “จงตั้งอูรียาห์ให้อยู่แนวหน้าของการรบที่ดุเดือดที่สุด แล้วให้พวกเขาลี้ภัยไปจากเขา เพื่อให้เขาถูกตีและถูกฆ่าตาย”

¹⁶ดังนั้นขณะที่โยอาบล้อมเมืองอยู่ เขาก็กำหนดให้อูรียาห์ไปที่ที่เขาได้ทราบว่ามีพวกทหารของพวกศัตรูที่เข้มแข็งที่สุดที่กำลังสู้รบอยู่¹⁷ เมื่อคนของเมืองนั้นออกมาสู้รบกับกองทัพของโยอาบ มีทหารบางคนของดาวิดล้มตาย และอูรียาห์คนฮิตไทต์ก็ถูกฆ่าตายที่นั่นด้วย¹⁸ เมื่อโยอาบส่งถ้อยคำไปทูลดาวิด เรื่องการรบทั้งสิ้นให้ทรงทราบเกี่ยวกับสงคราม

¹⁹เขาได้ส่งผู้สื่อสารนั้นว่า “เมื่อเจ้าทูลเรื่องราวการรบทั้งสิ้นต่อกษัตริย์เสร็จแล้ว²⁰ อาจจะเกิดขึ้นได้ว่ากษัตริย์ครีวขึ้นมาและพระองค์ตรัสถามเจ้าว่า ‘ทำไมพวกเจ้าจึงเข้าสู้รบใกล้เมืองนั้น? พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพวกเขายังจากกำแพง?’²¹ ใครฆ่าอาบิเมเลคนบุตรเยรูเบเชก? ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งเอาหินไม่ทุ่มเขาจากกำแพงเมือง ดังนั้นเขาได้ตายที่เมืองเบเศหรือ? ทำไมพวกเจ้าจึงเข้าไปใกล้กำแพง?’ แล้วให้เจ้าทูลว่า ‘อูรียาห์คนฮิตไทต์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ตายด้วย’”

²² ดังนั้นผู้สื่อสารได้จากไป เขามาเฝ้าดาวิดและทูลพระองค์ให้ทรงทราบทุกอย่างตามที่โยอาบได้สั่งเขามา²³ แล้วผู้สื่อสารนั้นได้ทูลดาวิดว่า “พวกศัตรูมีกำลังเหนือเราในตอนแรก พวกเขาได้ออกมาสู้กับเราที่กลางทุ่งนา แต่เราไล่พวกเขาให้กลับไปถึงทางเข้าประตูเมือง²⁴ แล้วพลธนูของพวกเราได้ยิงเหล่าทหารของพระองค์จากกำแพง และทหารของกษัตริย์บางคนได้สิ้นชีวิต และอุรียาห์คนฮิตไทต์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้สิ้นชีวิตด้วย”

²⁵ แล้วดาวิดรับสั่งผู้สื่อสารนั้นว่า “จงกล่าวกับโยอาบว่า ‘อย่าให้เรื่องนี้ทำให้เจ้าทุกข์ใจ เพราะดาบย่อมสังหารไม่ว่าคนนั้นหรือคนนี่ จงสู้รบให้เข้มแข็งและให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นเพื่อต่อสู้เมื่อนั้น และทำลายเสียให้ได้’ และให้กำลังใจเขา”²⁶ ดังนั้นเมื่อกรรยาของอุรียาห์ทราบ ว่า อุรียาห์สามีของนางสิ้นชีวิตแล้ว นางก็ได้คร่ำครวญอย่างหนักเรื่องสามีของนาง²⁷ เมื่อการไว้ทุกข์ของนางได้ผ่านไปแล้ว ดาวิดส่งคนไปให้รับนางมาที่พระราชวังของพระองค์ และนางได้เป็นนมสีกของพระองค์ และประสูติโอรสองค์หนึ่งให้พระองค์ แต่สิ่งซึ่งดาวิดได้ทรงกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยของพระยาห์เวห์

Chapter 12

¹ แล้วพระยาห์เวห์ทรงใช้นาธานไปหาดาวิด นาธานได้ไปเข้าเฝ้าและทูลพระองค์ว่า “ยังมีผู้ชายสองคน อาศัยอยู่ในเมืองหนึ่ง ผู้ชายคนหนึ่งมั่งมี และอีกคนหนึ่งยากจน² ผู้ชายคนมั่งมีมีนั้นบีแพะ แกะ และโคมากมาย³ แต่ผู้ชายคนยากจนนั้นไม่มีอะไรเลย เว้นแต่ลูกแกะตัวเมียตัวเล็กๆ ตัวเดียวที่ได้เขาซื้อมา และเลี้ยงไว้และเติบโตขึ้นมากับเขาและบรรดาบุตรทั้งหลายของเขา ลูกแกะนั้นกินอาหารร่วมกับเขาด้วย และได้ดื่มจากถ้วยเดียวกับเขา และมันได้นอนในอ้อมแขนของเขา และเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา

⁴ วันหนึ่งมีแขกคนหนึ่งได้เดินทางมาหาคนมั่งมี แต่คนมั่งมีไม่มีเพิ่มใจที่จะเอาสัตว์จากฝูงวัวและแกะของเขามาทำอาหารสำหรับเลี้ยงแขก เขาจึงเอาลูกแกะตัวเมียของคนจนนั้นและเตรียมเป็นอาหารให้แก่แขกของเขา”⁵ ดาวิดได้กริ้วผู้ชายที่มั่งมีคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธานว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แม่จันใด ผู้ชายคนที่ทำเช่นนั้นสมควรตาย⁶ เขาจะต้องชดใช้คืนลูกแกะให้สี่เท่าเพราะเขากำสิ่งนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีความเมตตาต่อผู้ชายที่ยากจน”

⁷ นาธานจึงทูลดาวิดว่า “พระองค์นั้นแหละคือผู้ชายคนนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสว่า ‘เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของชาวอัส⁸ เราได้มอบราชวงศ์เจ้านายของเจ้าให้เจ้า และได้มอบเหล่านมสีกของเจ้านายของเจ้าไว้ในอ้อมแขนของเจ้า เราได้มอบวงศวานของอิสราเอลและยูดาห์ให้แก่เจ้าด้วยเช่นกัน แต่ถ้าเจ้านั้นยังน้อยเกินไป เราจะเพิ่มให้มากมายกว่านี้’ ดังนั้นทำไมเจ้าถึงได้ดูหมิ่นพระบัญชาของพระยาห์เวห์ ทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของพระองค์? เจ้าประหารอุรียาห์คนฮิตไทต์ด้วยดาบ และเอากรรยาของเขามาเป็นกรรยาของเจ้า เจ้าฆ่าเขาเสียด้วยดาบของกองทัพของคนที่อันโมน

¹⁰ ดังนั้น บัดนี้ดาบนั้นจะไม่คลาดไปจากราชวงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา และเอากรรยาของอุรียาห์คนฮิตไทต์มาเป็นกรรยาของเจ้า”¹¹ พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘นี่แน่ะ เราจะให้เหตุร้ายเกิดขึ้นกับเจ้า จากครอบครัวของเจ้าเอง ต่อหน้าต่อตาเจ้า เราจะเอาบรรดากรรยาของเจ้าไปให้เพื่อนของเจ้า และเขาจะนอนร่วมกับบรรดากรรยาของเจ้าอย่างเปิดเผย¹² เพราะเจ้าได้ทำบาปของเจ้านั้นอย่างลับๆ แต่เราจะทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสี่อย่างเปิดเผย”

¹³ แล้วดาวิดจึงตรัสกับนาธานว่า “เราได้กระทำบาปต่อพระยาห์เวห์แล้ว” นาธานทูลดาวิดว่า “พระยาห์เวห์ทรงให้อภัยบาปของพระองค์แล้วเช่นกัน พระองค์เองจะไม่ถูกปลงพระชนม์¹⁴ อย่างไรก็ตาม เพราะพระองค์ทรงหมีนประมาณพระยาห์เวห์แล้ว ด้วยการกระทำครั้งนี้ ราชโอรสที่ประสูติมานั้นจะสิ้นพระชนม์แน่นอน”¹⁵ แล้วนาธานก็จากไป กลับไปยังบ้านของเขา แล้วพระยาห์เวห์ทรงทำให้ราชโอรส ซึ่งกรรยาของอุรียาห์ประสูติให้แก่ดาวิดนั้นป่วย และพระราชโอรสนั้นได้ประชวรหนัก

¹⁶ ดาวิดได้ทรงอ่อนน้อมต่อพระเจ้าเพื่อพระกุนารนั้น ดาวิดทรงงดอาหารและเสด็จเข้าไปข้างในและบรรทมบนพื้นตลอดคืน¹⁷ พวกผู้เฝ้าในวังของพระองค์ก็ลุกขึ้นและมายืนอยู่ข้างพระองค์ เพื่อจะยกพระองค์ขึ้นจากพื้น แต่พระองค์ไม่ทรงยอมลุกขึ้นและพระองค์ไม่เสวยกับพวกเขา¹⁸ แล้วเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นพอวันที่เจ็ดพระกุนารนั้นก็สิ้นพระชนม์ ส่วนข้าราชการของดาวิดก็กลัว ไม่กล้าทูลพระองค์ว่าพระกุนารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว เพราะพวกเขาพูดกันว่า “ดูสิ ขณะที่พระกุนารยังทรงพระชนม์อยู่ พวกเราทูลต่อพระองค์ แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงฟังเสียงของพวกเราเลย พระองค์ก็อาจทำอะไรต่อตัวพระองค์เองหรือไม่ ถ้าพวกเราทูลพระองค์ว่าพระกุนารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว?”

¹⁹ แต่เมื่อดาวิดได้ทูลพระเนตรเหล่าข้าราชการกำลังกระซิบกระซาบกันอยู่ ดาวิดก็เข้าพระทัยว่าพระกุนารนั้นได้สิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์จึงรับสั่งกับข้าราชการของพระองค์ว่า “เด็กนั้นสิ้นชีวิตแล้วหรือ?” พวกเขาทูลตอบว่า “สิ้นพระชนม์แล้ว ไซ้”²⁰ แล้วดาวิดก็ทรงลุกขึ้นจากพื้นและชำระพระกายของพระองค์ ซิลอมพระองค์ เปลี่ยนฉลองพระองค์ พระองค์ดำเนินเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์และได้นมัสการที่นั่น และหลังจากนั้นแล้วพระองค์ได้เสด็จกลับพระราชวังของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงรับสั่งให้จัดอาหารมา พวกเขาก็จัดพระกระยาหารต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ และพระองค์ได้เสวย²¹ แล้วเหล่าข้าราชการของพระองค์จึงทูลถามพระองค์ว่า “ทำไมพระองค์ทรงทำเช่นนี้? พระองค์ทรงงดอาหารและทรงกินแสงเพื่อพระกุนารนั้นในขณะที่พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ แต่เมื่อพระกุนารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสวยอาหาร”

²² ดาวิดตรัสตอบว่า “เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่ เราได้อดอาหารและร้องไห้ เพราะเราว่า ‘ใครจะทราบได้ว่าพระยาห์เวห์จะทรงเมตตาต่อเราหรือไม่ ที่จะทรงโปรดให้เด็กนั้นมีชีวิตต่อได้?’²³ แต่เดี๋ยวนี้เขาได้สิ้นชีวิตแล้ว เราจะอดอาหารทำไม? เราจะทำเด็กให้ฟื้นขึ้นมาได้หรือ? เราจะตามเด็กนั้นไป แต่เขาจะไม่กลับมาหาเรา”²⁴ ดาวิดทรงปลอบโยนบักเขามนมสีกของพระองค์ และทรงเข้าไปหาพระนาง และทรงหลับนอนกับพระนาง พระนางก็ประสูติโอรสองค์หนึ่งชื่อซาโลมอน พระยาห์เวห์ทรงรักพระองค์

²⁵ และพระองค์ทรงใช้นาธานผู้เผยพระวจนะไป ตั้งชื่อพระราชโอรสนั้นว่า เยดีติยาห์ เพราะพระยาห์เวห์ทรงรักพระองค์²⁶ บัดนี้โยอาบสู้รบกับเมืองรับ

บาทของคนอัมโมน และเขายึดเมืองหลวงนั้นได้²⁷ ดังนั้นโยอาบจึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าดาวิด และกล่าวว่า “ข้าพระองค์ได้สู้รบกับเมืองรับบาห์ และข้าพระองค์ยึดแหล่งน้ำของเมืองนั้นได้แล้ว

²⁸บัดนี้ขอพระองค์ทรงรวบรวมทหารที่เหลือ และตั้งค่ายตีเมืองนั้นและยึดให้ได้ เพราะเกรงว่าถ้าข้าพระองค์ตีได้ ก็จะเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อของข้าพระองค์”²⁹ ดังนั้นดาวิดจึงทรงรวบรวมทหารทั้งหมดและยกไปยังเมืองรับบาห์ พระองค์ทรงต่อสู้และยึดเมืองนั้นได้³⁰ ดาวิดทรงรับมงกุฎจากเศียรของกษัตริย์ของพวกเขา มงกุฎนั้นเป็นทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ ประดับด้วยเพชรพลอย เขาก็สวมบนพระเศียรของดาวิด แล้วพระองค์ทรงรับทรัพย์สมบัติของเมืองนั้นออกไปอย่างมากมาย³¹ พระองค์ทรงนำประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นออกมา และทรงบังคับให้ทำงานด้วยเลื่อยต่างๆ คราดเหล็กต่างๆ และขวานเหล็กต่างๆ พระองค์ทรงให้พวกเขาทำงานที่เตาเผาอิฐ ดาวิดทรงให้เมืองทั้งหมดของคนอัมโมนทำงานใช้แรงงานนี้ แล้วดาวิดก็เสด็จกลับไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับทหารทั้งสิ้น

Chapter 13

¹เหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้นหลังจากที่ อัมโมนพระราชโอรสของดาวิด ทรงหลงรักทามาร์พระนินยาต่างพระมารดาของพระองค์ที่แต่งงาน ชื่อทามาร์ ผู้ซึ่งเป็นพระขนิษฐาจริงๆ ของอับซาลอม ราชบุตรอีกพระองค์หนึ่งของดาวิด² อัมโมนทรงค้นอกคืบใจจนล้มป่วยเนื่องด้วยพระขนิษฐาทามาร์ เธอเป็นสาวพรหมจารี และดูเหมือนว่าจะเป็นไปไม่ได้สำหรับอัมโมนที่จะทำอะไรกับเธอได้³ แต่อัมโมนมีสหายคนหนึ่งชื่อเยโฮนาตันบุตรชายของซิมเอาห์พระเชษฐาของดาวิด เยโฮนาตันนั้นเป็นคนเจ้าปัญญา

⁴เยโฮนาตันจึงทูลอัมโมนว่า “ทำไมราชโอรสของกษัตริย์จึงทรงซึมเศร้าเช่นนี้ทุกเช้า? พระองค์จะไม่ทรงบอกให้ข้าพระองค์ทราบบ้างหรือ?” ดังนั้นอัมโมนจึงตอบเขาว่า “เรารักทามาร์น้องหญิงของอับซาลอมน้องชายของเรา”⁵ แล้ว เยโฮนาตันจึงทูลพระองค์ว่า “ขอเชิญบรรทมบนพระแท่น และแสรงก์ทำเป็นประจวบเมื่อเสด็จพ่อของพระองค์เสด็จมาเยี่ยม ก็ให้ทูลว่า ‘ขอโปรดให้ทามาร์น้องหญิงของข้าพระองค์มาให้อาหารแก่ข้าพระองค์ และมาเตรียมอาหารต่อหน้าข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้เห็น และรับประทานจากมือของเธอ?’”⁶ ดังนั้น อัมโมนจึงบรรทม และแสรงก์ทำเป็นประจวบ เมื่อกษัตริย์เสด็จมาเยี่ยม อัมโมนก็ทูลกษัตริย์ว่า “ขอโปรดให้ทามาร์น้องหญิงมาให้อาหารต่อหน้าข้าพระองค์ เพื่อที่ข้าพระองค์จะได้รับประทานจากมือของเธอ”

⁷แล้วดาวิดก็ทรงให้คนไปแจ้งทามาร์ที่วังของพระองค์ว่า “จงไปที่วังของอัมโมนพี่ของเจ้า และทำอาหารให้เขา”⁸ ดังนั้นทามาร์ก็ไปยังวังของอัมโมนพระเชษฐาของเธอ ที่เขากำลังได้บรรทมอยู่ เธอได้หยิบแป้งมาและได้นวด และทำขนมต่อนำพระพักตร์ของพระองค์⁹ เธอได้ปิ้งขนม เธอก็ได้ยกกระทะมาและให้ขนม นั้นต่อพระเชษฐา แต่อัมโมนได้ทรงปฏิเสธที่จะเสวย แล้วอัมโมนได้ตรัสกับคนอื่นๆ ที่อยู่ในนั้นว่า “ให้ทุกคนออกไป ออกไปจากเรา” ดังนั้นทุกคนก็ออกไปจากพระองค์

¹⁰ดังนั้นอัมโมนได้รับสั่งกับทามาร์ว่า “จงเอาอาหารเข้ามาในห้องของพี่ เพื่อพี่จะรับประทานจากมือของน้อง” ดังนั้นทามาร์ก็นำขนมที่เธอทำนั้นและนำเข้าไปในห้องให้อัมโมนพระเชษฐาของเธอ¹¹ เมื่อเธอนำขนมมาใกล้พระองค์ อัมโมนก็ทรงจับเธอไว้ และตรัสว่า “มาเถิด เข้ามาหาลับนอนกับพี่”¹² เธอจึงตอบพระองค์ว่า “อย่าเลย พระเชษฐาของหม่อมฉัน อย่าบังคับหม่อมฉันเลย สิ่งอย่างนี้เขาไม่ทำกันในอิสราเอล อย่าทำเรื่องที่น่ากลัวอย่างนี้เลย

¹³หม่อมฉันจะจัดความอายนี้ไปได้อย่างไร? ส่วนพระเชษฐาเล่า? พระองค์ก็จะเป็นคนโหดเหี้ยมคนหนึ่งในอิสราเอล บัดนี้ขอทูลกษัตริย์เถิด พระองค์จะไม่ทรงหม่อมฉันไว้จากพระองค์”¹⁴ อย่างไรก็ตามอัมโมนไม่ยอมฟังเสียงเธอ เพราะพระองค์ทรงมีกำลังมากกว่าทามาร์ พระองค์จึงทรงบังคับเธอและนอนกับเธอ¹⁵ แล้วอัมโมนก็ทรงเกลียดเธอด้วยความเกลียดชังที่สุด พระองค์ทรงเกลียดชังเธอมากกว่าความปรารถนาซึ่งพระองค์ทรงเคยมีต่อเธอ อัมโมนตรัสกับเธอว่า “จงลุกขึ้นไปให้พี่”

¹⁶แต่เธอตอบพระองค์ว่า “ไม่ เพราะความผิดใหญ่หลวงนี้ ที่ทรงจับใส่หม่อมฉันไปก็มากกว่าสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับหม่อมฉัน” แต่อัมโมนไม่ทรงยอมฟังเธอ¹⁷ แต่ทรงเรียกคนหาเด็กส่วนพระองค์และตรัสว่า “จงเอาผู้หญิงคนนี้ออกไปให้พี่เรา แล้วปิดประตูใส่กลอนหลังจากเธอออกไป”¹⁸ และมหาดเล็กของพระองค์ก็นำเธอออกไปและปิดประตูใส่กลอนหลังเธอ ทามาร์สวมเสื้อคลุมยาวที่ได้ประดับประดา เพราะเหล่าพระราชธิดาของกษัตริย์ที่ยังเป็นหญิงพรหมจารีสวมกันเช่นนั้น

¹⁹ทามาร์ก็เอาขี้เถ้าใส่ที่ศีรษะของเธอและฉีกเสื้อคลุมยาวของเธอ เธอเอามือทั้งสองข้างของเธอกุมศีรษะและเดินไป ร้องไห้เสียงดังขณะที่เธอได้เดินไป²⁰ อับซาลอมพระเชษฐาของเธอก็ตรัสกับเธอว่า “อัมโมนพระเชษฐาของน้องได้อยู่กับน้องหรือ? แต่ บัดนี้ จงนั่งเสีย น้องของพี่ เขาเป็นพี่ของเจ้า อย่าทุกข์ใจเพราะเรื่องนี้เลย” ดังนั้นทามาร์ก็ได้อยู่เดียวดายในวังของอับซาลอมพระเชษฐา²¹ แต่เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงทราบเรื่องเหล่านี้ก็ถึงสิ้น พระองค์ก็กริ้วยิ่งนัก

²²อับซาลอมไม่ได้พูดกับอัมโมนเลย เพราะอับซาลอมเกลียดชังพระองค์มากในสิ่งที่พระองค์ทำกับทามาร์น้องหญิงของพระองค์ได้อาย²³ แล้วสิ่งนี้ก็เกิดขึ้นต่อมาอีกสองปีเต็ม ที่อับซาลอมจัดงานตัดขนแกะที่ตำบลบาอัลฮาซอร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอฟราอิม และอับซาลอมเชิญพระราชโอรสทั้งสิบของกษัตริย์ไปในงานนั้น²⁴ อับซาลอมไปเฝ้ากษัตริย์ และกล่าวว่า “ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์มีงานตัดขนแกะ ขอทูลเชิญกษัตริย์พร้อมด้วยมหาดเล็กของพระองค์ไปในงานนั้นไปกับข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์”

²⁵กษัตริย์ตรัสกับอับซาลอมว่า “ไม่ ลูกเอ๋ย อย่าเลย พวกเราทุกคนไม่ควรไปกันหมดเลย เพราะว่าพวกเราจะเป็นการแก่เจ้า” อับซาลอมได้ทรงคะยั้นคะยอ กษัตริย์ แต่พระองค์ไม่ยอมเสด็จไป แต่พระองค์ทรงอวยพรให้อับซาลอม²⁶ แล้วอับซาลอมจึงทูลว่า “ถ้าไม่โปรดเสด็จ ก็ขอทรงโปรดอนุญาตให้อัมโมนพระเชษฐาของข้าพระองค์ไปด้วยกับพวกเราเถิด” ดังนั้นกษัตริย์ได้ตรัสว่า “ทำไมจะให้อัมโมนไปกับเจ้าด้วย?”²⁷ อับซาลอมได้ทูลคะยั้นคะยอดาวิด และดังนั้น พระองค์จึงทรงให้อัมโมนและพระราชโอรสของกษัตริย์ทั้งสิ้นไปด้วยกันกับพระองค์

²⁸อับซาโลมทรงบัญชาพวกมหาดเล็กของพระองค์ว่า “จงคอยดูอย่างใกล้ชิด เมื่ออับโนนเริ่มเมาเหล้าจุ่นเมื่อไร และเมื่อเราส่งพวกเจ้าว่า ‘จงประหารอับโนน’ แล้วจงฆ่าเขาเสีย อย่ากลัวเลย เราเองส่งพวกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือ? จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด”²⁹ ดังนั้นพวกมหาดเล็กของอับซาโลมได้ทำกับอับโนนตามที่อับซาโลมได้ทรงบัญชาไว้ แล้วพระราชโอรสทั้งหมดของกษัตริย์ได้ลุกขึ้น และทุกพระองค์ได้ทรงสว่สว่ของแต่ละพระองค์และหนีไป³⁰ ดังนั้น สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น ขณะเมื่อเหล่าราชโอรสทรงดำเนินอยู่ตามทาง มีข่าวไปถึงดาวิดว่า “อับซาโลมทรงประหารพระราชโอรสของพระราชาทิ้งหมดแล้ว และไม่เหลือรอดอยู่สักพระองค์เดียว”

³¹แล้วกษัตริย์ทรงลุกขึ้นและฉีกฉลองพระองค์ และบรรทมบนพื้น ข้าราชการทั้งสิ้นได้สวมเสื้อผ้าวิภชาดยีนเฝ้าอยู่³² เยโฮนาตันบุตรชายของชีเมโอนพระเชษฐาของดาวิด ได้ทรงตอบและกล่าวว่า “ขออย่าให้เจ้านายของข้าพระองค์สำคัญผิดไปว่า พวกเขาได้ประหารคนหนุ่มแน่นทั้งหมดที่เป็นพระราชโอรสของกษัตริย์ เพราะว่าอับโนนสิ้นพระชนม์แต่ผู้เดียว อับซาโลมทรงวางแผนการนี้ตั้งแต่วันที่อับโนนทรงกระทำรุนแรงต่อคามารน้องหญิงของท่าน³³ เพราะฉะนั้น ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อย่าทุกข์พระทัย ด้วยทรงเชื่อว่า พระราชโอรสทั้งหมดของพระองค์สิ้นพระชนม์ เพราะอับโนนสิ้นพระชนม์แต่พระองค์เดียว”

³⁴อับซาโลมได้หนีไป ทหารยามได้เฝ้าหน้าขึ้นมองและเห็นคนจำนวนมากกำลังมาจากถนนตามเชิงเขาทางด้านตะวันตกของเขา³⁵ แล้วเยโฮนาตันจึงทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด บรรดาพระราชโอรสกำลังเสด็จมาแล้ว สิ่งนี้เป็นจริงตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทูลแล้ว”³⁶ ดังนั้น สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น เมื่อเขาได้พุดจอบลง บรรดาพระราชโอรสของกษัตริย์ก็ได้เสด็จมาถึง และทรงร้องเสียงดังและทรงกันแสง กษัตริย์ก็ทรงกันแสง และบรรดาข้าราชการก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยเช่นกัน

³⁷แต่อับซาโลมได้เสด็จหนีไปและเข้าเฝ้ากิลเมีย พระราชโอรสของอับมีฮูด กษัตริย์เมืองเกชูร์ ดาวิดทรงไว้วางใจให้พระราชโอรสของพระองค์ทุกวัน³⁸ ดังนั้น อับซาโลมได้เสด็จหนีไปยังเมืองเกชูร์ และทรงอยู่ที่นี่สามปี³⁹ พระทัยของกษัตริย์ดาวิดก็ทรงอาลัยถึงอับซาโลม เพราะพระองค์ทรงรับการเล่าโลมเรื่องของอับโนนและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์

Chapter 14

¹บัดนี้โยอาบบุตรชายของนางเศเรยาห์ทราบว่าจะจิตใจของกษัตริย์ทรงปรารถนาจะได้พบอับซาโลม² ดังนั้นโยอาบจึงได้ใช้คนไปยังเมืองเทโคอา และพาผู้หญิงฉลาดคนหนึ่งมาพบเขา เขามอบนางว่า “จงแสวงหาเป็นคนไว้วางใจ และสวมเสื้อของคนไว้วางใจ กรุณาอย่าก้าน้ำมัน แต่แสวงหาเหมือนผู้หญิงไว้วางใจให้ผู้ตายมาหลายวัน³ แล้วจงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ และทูลข้อความแก่พระองค์เกี่ยวกับสิ่งที่เราจะอธิบายให้เจ้า” ดังนั้นโยอาบได้บอกถ้อยคำให้หญิงนั้นที่จะไปทูลแก่กษัตริย์

⁴เมื่อผู้หญิงชาวเทโคอาทูลต่อกษัตริย์ นางก็ได้โอนอบชบหน้าลงถึงพื้น และกล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด”⁵ กษัตริย์ตรัสกับผู้หญิงนั้นว่า “เจ้ามีเรื่องอะไรหรือ?” นางกล่าวว่า “ความจริงเป็นดังนี้ ข้าพระองค์เป็นหญิงม่าย สามียองข้าพระองค์ได้ตายแล้ว⁶ ข้าพระองค์สาวใช้ของพระองค์มีบุตรชายสองคน และพวกเขาได้วิวาทกันที่ทุ่งนา และไม่มีใครแยกพวกเขาออก บุตรชายคนหนึ่งจึงได้ฆ่าอีกคนหนึ่งตาย

⁷บัดนี้ บรรดาญาติทั้งหมดก็ได้รวมกันมาหาสาวใช้ของพระองค์บอกว่า ‘จงมอบผู้ที่ฆ่าพี่ชายของเขา เพื่อเราจะฆ่าเขาให้ตาย ชดใช้ชีวิตของพี่ชายของเขาที่ถูกฆ่า’ ดังนั้นพวกเขาจะทำลายผู้รับมรดกเสียด้วย” ดังนั้นพวกเขาจะดับถ่านที่คุหลืออยู่ของข้าพระองค์เสีย และพวกเขาจะไม่เหลือให้แม่แต่ชื่อหรือเชื้อสายของสามียองข้าพระองค์บนพื้นแผ่นดินโลกนี้เลย”⁸ ดังนั้นกษัตริย์จึงตรัสกับหญิงคนนั้นว่า “ไปบ้านของเจ้าเถิด และเราเองจะสั่งการบางสิ่งเพื่อเจ้า”⁹ ผู้หญิงชาวเทโคอาจึงทูลกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขอให้โทษตกอยู่กับข้าพระองค์ และกับพงศ์พันธุ์บิดาของข้าพระองค์เถิด กษัตริย์และราชบัลลังก์ของพระองค์อย่าให้มีโทษเลย”

¹⁰กษัตริย์ตรัสตอบว่า “ถ้ามีใครกล่าวอะไรแก่เจ้า จงพาเขามาหาเรา และเขาจะไม่แตะต้องเจ้าอีกเลย”¹¹ แล้วนางได้ทูลว่า “ขอ กษัตริย์ทรงกล่าวในพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ เพื่อผู้อาชญาแห่งโลหิตจะไม่ทำลายผู้ใดอีกต่อไป ดังนั้นพวกเขาจะไม่ทำลายบุตรชายของข้าพระองค์” กษัตริย์ตรัสว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นอนใด เส้นผมของบุตรชายของเจ้าสักเส้นเดียวจะไม่ตกลงถึงดิน”¹² แล้วผู้หญิงได้ทูลว่า “ขอสาวใช้ของพระองค์ทูลอีกสักคำหนึ่งแก่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์” พระองค์ตรัสว่า “จงพุดไป”

¹³ดังนั้นผู้หญิงนั้นจึงทูลว่า “เหตุใดพระองค์ทรงดำริอย่างนี้ต่อประชาชนของพระเจ้า? สำหรับในการตรัสเช่นนี้ กษัตริย์ทรงเป็นเหมือนบางคนที่มีความผิด เพราะว่ากษัตริย์ยังไม่ได้ทรงนำพระราชบุตรผู้ถูกเนรเทศกลับมาที่วังเลย”¹⁴ ดังนั้นพวกเขาจะต้องตายแน่ และพวกเขาเป็นเหมือนน้ำที่หกบนพื้นดิน ที่ไม่สามารถจะเก็บรวบรวมกลับคืนมาอีกไม่ได้ แต่พระเจ้าไม่ทรงทำลายชีวิต แต่ทรงดำริวิธีสำหรับคนเหล่านั้นที่ถูกเนรเทศได้กลับคืนมาอีก¹⁵ บัดนี้ แล้ว ข้าพระองค์มากลอสเรื่องนี้ต่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ก็เพราะว่าพวกประชาชนทำให้ข้าพระองค์กลัว ดังนั้นสาวใช้ของพระองค์คิดว่า ‘บัดนี้ฉันจะทูลกษัตริย์ บางทีกษัตริย์จะทรงทำตามคำขอของสาวใช้ของพระองค์’

¹⁶เพราะว่ากษัตริย์จะทรงสดับฟังเรา เพื่อที่จะทรงช่วยกษัตริย์สาวใช้ของพระองค์จากมือของผู้จะทำลายทั้งตัวฉันและลูกชายของฉันเสียจากมรดกของพระเจ้า”¹⁷ แล้วสาวใช้ของพระองค์ได้อธิษฐานว่า ‘ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้พระดำริของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เป็นที่พิภพเปรียบประดุจทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ผู้ทรงทราบความดีและความชั่ว’ ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์สถิตกับพระองค์เถิด”¹⁸ แล้วกษัตริย์ทรงกล่าวกับหญิงนั้นว่า “จงอย่าปิดบังสิ่งใดจากเราที่เราเองจะถามเจ้า” ผู้หญิงนั้นทูลว่า “ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสเถิด”

¹⁹กษัตริย์จึงตรัสถามว่า “มือของโยอาบเกี่ยวข้องกับเจ้าด้วยในเรื่องทั้งหมดนี้หรือเปล่า?” ผู้หญิงนั้นทูลตอบ และกล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้า

พระองค์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ไม่มีใครสามารถหนีพ้นไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือจากสิ่งใดๆที่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ได้ตรัสไว้ คือโยอาบผู้รับใช้ของพระองค์ที่ได้สั่งข้าพเจ้าและบอกให้ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งต่างๆเหล่านี้ตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้กล่าวแล้วนั้น²⁰ เขานั้นแหละโยอาบผู้รับใช้ของพระองค์ที่ได้ทำสิ่งนี้เพื่อจะแก้ไขสถานการณ์ที่กำลังเป็นอยู่นี้ เจ้านายของข้าพระองค์ทรงมีพระสติปัญญา เหมือนดังสติปัญญาของกูดสวรรคของพระเจ้า และทรงทราบทุกสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในแผ่นดิน”²¹ ดังนั้นกษัตริย์จึงตรัสสั่งโยอาบว่า “ดูเถิด เราจะทำสิ่งนี้ ดังนั้นจงไป และนำอับชาโลมาชายหนุ่มคนนั้นกลับมา”

²² ดังนั้นโยอาบได้นอนลงบนหน้าลงถึงพื้น และถวายความจงรักภักดีต่อกษัตริย์ โยอาบกล่าวว่า “วันนี้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบ ว่า ข้าพระองค์ได้รับความโปรดปรานจากกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ในการที่กษัตริย์ทรงอนุญาติ ตามคำทูลขอของผู้รับใช้ของพระองค์”²³ ดังนั้นโยอาบจึงลุกขึ้นไปยังเมืองเกชูร์ และพาอับชาโลมมายังกรุงเยรูซาเล็ม²⁴ กษัตริย์ได้ตรัสว่า “ให้เขากลับไปวังของเขเถิด แต่อย่าให้เขาเฝ้าเรา” ดังนั้นอับชาโลมได้กลับไปอยู่วังของพระองค์ แต่ไม่ได้เฝ้าเราเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์

²⁵ บัดนี้ทั่วอิสราเอลไม่มีผู้ใดได้รับการยกย่องในเรื่องความสง่างามมากเท่ากับอับชาโลม นับตั้งแต่พระบาทจนถึงศีรษะของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงมีตำหนิเลย²⁶ เมื่อพระองค์ทรงปลงพระเกศาในสัปดาห์ของทุกปี เพราะว่าพระเกศาบนพระเศียรของพระองค์มีน้ำหนักมาก พระองค์ทรงชั่งพระเกศา ได้น้ำหนักประมาณถึงสองร้อยเชเชล ซึ่งได้ชั่งตามน้ำหนักมาตรฐานของกษัตริย์²⁷ อับชาโลมมีบุตรชายสามคน และบุตรคนหนึ่งชื่อทามาร์ เธอเป็นหญิงที่สวยงาม

²⁸ อับชาโลมประทับในกรุงเยรูซาเล็มถึงสองปีเต็ม โดยไม่ได้เฝ้าเราเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์²⁹ แล้วอับชาโลมได้ส่งคนไปตามโยอาบให้นำพระองค์เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ แต่โยอาบไม่ได้มาหาพระองค์ ดังนั้นพระองค์ได้ทรงส่งคนไปครั้งที่สอง แต่โยอาบก็ไม่ได้มาอีก³⁰ ดังนั้น พระองค์จึงทรงสั่งพวกมหาดเล็กของพระองค์ว่า “ดูสิ นายของโยอาบอยู่ถัดนายของเรา เขามิใช่บาร์เลห์ที่นั่น จงไปเอาไฟเผาเสีย” พวกมหาดเล็กของอับชาโลมได้เอาไฟเผาเรา

³¹ แล้วโยอาบได้ลุกขึ้นไปหาอับชาโลมที่วังของพระองค์ และทูลถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกมหาดเล็กของพระองค์จึงเอาไฟเผาเราของข้าพระองค์?”³² อับชาโลมตรัสตอบโยอาบว่า “ดูเถิด เราส่งคนไปบอกท่านว่า ‘มานี้เถิด เราจะส่งท่านไปหากษัตริย์’³³ “ให้ข้าพระองค์มาจากเกชูร์ทำไม? ข้าพระองค์อยู่ที่นั่นก็ดีกว่า” ดังนั้นบัดนี้ขอให้เราเฝ้าเราเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ และถ้าเรามีความผิด ก็ให้พระองค์ทรงประหารเราเสีย”³⁴ ดังนั้นโยอาบจึงเข้าเฝ้ากษัตริย์และทูลพระองค์ให้ทรงทราบ เมื่อกษัตริย์ทรงเรียกหาอับชาโลม พระองค์จึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ในมณฑลของหน้าลงถึงพื้นดินเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ และกษัตริย์ได้ทรงจูบอับชาโลม

Chapter 15

¹ แล้วสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นหลังจากนั้น อับชาโลมจัดเตรียมรถศึกและม้าหลายตัวสำหรับพระองค์เองกับทหารวังนำหน้าพระองค์จำนวนห้าสิบคน² อับชาโลมทรงขึ้นบรรทมแต่เช้าตรู่ ทรงยืนริมทางเข้าประตูเมือง ถ้าใครมีเรื่องถวายกษัตริย์ให้ทรงตัดสิน อับชาโลมก็ได้เรียกผู้ขึ้นและถามว่า “เจ้ามาจากเมืองไหน?” แล้วเมื่อเขาทูลตอบว่า “ผู้รับใช้ของท่านเป็นคนเผ่าหนึ่งในอิสราเอล”³ ดังนั้น อับชาโลมก็ได้ทรงบอกเขาว่า “ดูสิ คำร้องของเจ้าก็ดีและถูกต้อง แต่กษัตริย์ไม่ได้ทรงตั้งใครไว้ให้ฟังเรื่องของเจ้า”

⁴ อับชาโลมได้กล่าวเสริมว่า “ข้าพรากรว่าข้าได้รับแต่งตั้งเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดินนี้ ดังนั้น เมื่อใครมีข้อขัดแย้งหรือต้องการคำตัดสินจะมาหาข้า และข้าจะให้ความยุติธรรมแก่เขา”⁵ ดังนั้น เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อมีใครเข้ามาหาอับชาโลมเพื่อคำนับพระองค์ อับชาโลมได้ยื่นมือพวยคนนั้นไว้และจูบเขา⁶ อับชาโลมทำอย่างนี้แก่คนอิสราเอลทั้งหมด ที่มาเฝ้ากษัตริย์เพื่อขอคำวินิจฉัย ดังนั้นอับชาโลมได้ชนะใจของบรรดาคนอิสราเอล

⁷ เมื่อล่วงมาถึงสิ้นปีที่สี่ที่อับชาโลมทูลกษัตริย์ว่า “ขอทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ไปและเก็บเงิน ซึ่งข้าพระองค์ได้บนไว้ต่อพระยาห์เวห์ที่เมืองเฮโบรน⁸ เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์ได้บนไว้ เมื่อครั้งยังอยู่ในเมืองเกชูร์ในอารัมว่า ‘ถ้าพระยาห์เวห์ทรงนำข้าพระองค์กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่งจริงแล้ว ข้าพระองค์จะถวายนิมัสการพระยาห์เวห์’”⁹ ดังนั้นกษัตริย์ได้ตรัสตอบพระองค์ว่า “จงไปเป็นสุขเถิด” ดังนั้นอับชาโลมก็ลุกขึ้นและไปยังเมืองเฮโบรน

¹⁰ แต่แล้วอับชาโลมได้ส่งผู้สอดแนมไปทั่วอิสราเอลทุกเผ่า กล่าวว่า “กันที่พวกท่านได้ยินเสียงแตรดังขึ้นเมื่อไร แล้วพวกท่านจงกล่าวว่า ‘อับชาโลมเป็นกษัตริย์ที่เฮโบรน’”¹¹ มีผู้ชายจำนวนสองร้อยคนจากกรุงเยรูซาเล็มได้ไปกับอับชาโลม เป็นคนที่ได้รับเชิญ คนเหล่านี้ไปด้วยความบริสุทธิ์ใจของพวกเขา ไม่รู้เรื่องทั้งสิ้นที่อับชาโลมวางแผนไว้¹² ขณะที่อับชาโลมถวายสัตวบูชาอยู่นั้น พระองค์ส่งคนไปเชิญอาหิเศเฟลมาจากกิเลอาดเมืองของเขา เขาเป็นที่ปรึกษาของดาวิด การคบคิดกันของอับชาโลมก็เข้มแข็งขึ้น เพราะประชาชนที่มาติดตามอับชาโลมได้เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง

¹³ ผู้สื่อสารคนหนึ่งได้มาเฝ้าดาวิด ทูลว่า “ใจของคนอิสราเอลคล้อยตามอับชาโลมไปแล้ว”¹⁴ ดังนั้นดาวิดทรงรับสั่งแก่บรรดาข้าราชการที่อยู่กับพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มว่า “จงลุกขึ้น และให้เรานี้ไปเถะ มิเช่นนั้นจะไม่มีใครในพวกเราหนีจากอับชาโลม จงเตรียมหนีไปกับที่ มิฉะนั้น เราจะตามพวกเราและนำเหตุร้ายมาถึงพวกเรา และเราจะทำลายเมืองนี้เสียด้วยคมดาบ”¹⁵ เหล่าข้าราชการของกษัตริย์จึงทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมจะทำตามซึ่งกษัตริย์เจ้านายของพวกข้าพระองค์ตัดสินพระทัยทุกประการ”

¹⁶ กษัตริย์ได้ทรงจากไปและคนทั้งหมดในราชสำนักของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป แต่กษัตริย์ทรงทิ้งผู้หญิงที่เป็นนางสนมไว้สิบคนให้เฝ้าพระราชวัง¹⁷ หลังจากนั้นกษัตริย์ได้เสด็จออกไป ประชาชนทั้งสิ้นก็ตามพระองค์ไป และประทับที่บ้านที่อยู่หลังสุดท้าย¹⁸ กองทัพทั้งสิ้นได้เดินทัพไปกับพระองค์ และต่อพระพักตร์ของพระองค์ บรรดาคนเคเรีทั้งสิ้นและคนเปเลกทั้งสิ้นกับคนกัททั้งสิ้น หกร้อยคนที่ได้ติดตามพระองค์มาจากเมืองกัท

¹⁹ แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับอีกภัยคนกัทว่า “ทำไมเราจะไปกับพวกเราด้วย? จงกลับไปและอยู่กับกษัตริย์เพราะพวกเขาคือคนต่างดาวและถูกเนรเทศมาด้วย จงกลับไปบ้านเมืองของพวกเขาเถิด”²⁰ เนื่องจากพวกเขาคือคนต่างดาวนี้ ทำไมเราจะให้พวกเขาคิดเดินทางไปกับพวกเราด้วย? เราเองก็ยังไม่ทราบว่าเรา

กำลังจะไปไหน ดังนั้นจงกลับไปเกิด และพาพวกพี่น้องของเจ้ากลับไปด้วย ขอความรักมั่นคงและความสัตย์จริงจงอยู่กับเจ้าเถิด”²¹ แต่อีกภัยทูลตอบ กษัตริย์ว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นอนใด และกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่นอนใด แน่แน่นอนทีเดียว ไม่ว่าเจ้านายของข้าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ขอไปอยู่ที่นั่นด้วย ไม่ว่าจะเป็เหตุให้มีชีวิตอยู่หรือตายก็ตาม”

²² ดังนั้นดาวิดได้ตรัสกับอีกภัยว่า “จงไปและอยู่กับพวกเราต่อไป” ดังนั้นอีกภัยชาวเมืองกัทจึงเดินทัพไปกับกษัตริย์พร้อมกับคนของเขาและครอบครัวของเขาทั้งหมดที่ได้อยู่กับเขา²³ ชาวเมืองกัททั้งหมดก็ร้องไห้เสียงดังเมื่อประชาชนทั้งสี่พันห้าร้อยคนไปหุบเขาชิดโอน และที่กษัตริย์เองได้ข้ามผ่านไปเช่นกัน ประชาชนทั้งหมดเดินทางตามเส้นทางไปยังถิ่นทุรกันดาร²⁴ แม้แต่ศาโดกพร้อมด้วยคนเลวีทั้งสิ้น ที่ห้ามหีบพันธสัญญาของพระเจ้าขึ้นมาด้วย พวกเขาวางหีบของพระเจ้าลง และแล้วอาบียาธาร์ก็มาร่วมกับพวกเขาด้วย พวกเขาเอนอนประชาชนทั้งหมดได้ผ่านออกจากเมืองไป

²⁵ กษัตริย์ได้ตรัสกับศาโดกว่า “จงห้ามหีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมืองเถิด หากว่าพระยาห์เวห์ทรงโปรดปรานเรา พระองค์จะทรงนำเรากลับ และให้เราเห็นทั้งหีบนั้นกับที่ประทับของพระองค์”²⁶ แต่ถ้าพระองค์ตรัสว่า ‘เราไม่พอใจเจ้า’ ดูกิจใด เราอยู่ที่นั่น ขอพระองค์ทรงทำกับเราตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด”²⁷ กษัตริย์ตรัสกับศาโดกปุโรหิตว่า “ท่านเป็นผู้ทำนายไม่ใช่หรือ? จงกลับเข้าไปในเมืองโดยสวัสดิภาพ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองของท่าน คืออาหิมาอัสนุตรชายของท่าน และโยนาธานบุตรชายของอาบียาธาร์

²⁸ ดูกิจใด เราจะคอยอยู่ที่ท่าข้ามของอาราบาห์ จนกว่าจะมีข่าวมาจากพวกท่านให้เรารับ”²⁹ ดังนั้นศาโดกกับอาบียาธาร์จึงห้ามหีบของพระเจ้ากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพวกเขาพักอยู่ที่นั่น³⁰ แต่ดาวิดได้เสด็จโดยพระบาทเปลาและทรงกันแสงขึ้นไปบนภูเขามะกอกเทศ และพระองค์ทรงคลุมพระเศียร ประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับพระองค์ก็คลุมศีรษะ และพวกเขาได้เดินขึ้นไปโดยร้องไห้พลางเดินไปพลาง

³¹ มีคนทูลดาวิดว่า “อาหิโรเฟลอยู่ในพวกสมคบคิดกับอับซาโลมด้วย” ดังนั้นดาวิดจึงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงเปลี่ยนให้คำปรีกษาของอาหิโรเฟลโง่เขลาไป”³² เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อดาวิดมาถึงถุนนซึ่งเป็นที่มั่นของพระเจ้า หุซัยตระกูลอาร์คีได้เข้ามาเฝ้าพระองค์ ด้วยเสื้อคลุมที่ฉีกขาดและดินอยู่บนศีรษะของเขา³³ ดาวิดตรัสกับเขาว่า “ถ้าเจ้าข้ามไปกับเรา เจ้าจะเป็นการแกล้งเรา

³⁴ แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าไปในเมือง และกล่าวกับอับซาโลมว่า ‘ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์ขอถวายตัวเป็นข้าของพระองค์ ดังที่ข้าพระบาทเป็นข้าของพระราชาบิดาของพระองค์มาแต่กาลก่อนฉันใด ข้าพระองค์ก็ขอเป็นข้าของพระองค์ฉันนั้น’ แล้วเจ้าจะทำให้คำปรีกษาของอาหิโรเฟลสับสนเพื่อเรา” ศาโดกกับอาบียาธาร์พวกปุโรหิตก็อยู่กับเจ้าไม่ใช่หรือ? ดังนั้นสิ่งใดก็ตามที่เจ้าได้ยินในพระราชวัง เจ้าจะต้องบอกให้ศาโดกกับอาบียาธาร์พวกปุโรหิตทราบ”³⁶ ดูกิจใด พวกเขาเป็นบุตรชายสองคนของเขายู่ด้วย คืออาหิมาอัสนุตรชายของศาโดก และโยนาธานบุตรชายของอาบียาธาร์ ท่านจงใช้ให้พวกเขามาบอกเราทุกเรื่องที่ท่านได้ยิน”³⁷ ดังนั้นหุซัย สหายของดาวิดจึงกลับเข้าไปในเมือง พอดีกับอับซาโลมได้มาถึงและเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม

Chapter 16

¹ เมื่อดาวิดเสด็จเลยยอดเขาไปหน่อยหนึ่ง ศิบบาหาเด็กของเมฟีโบเชกได้เข้ามาเฝ้าพระองค์ มีลาคู่หนึ่งผูกอานพร้อมกับบรรทุกขนมปังสองร้อยก้อน ลูกเกดหนึ่งร้อยพวง และผลไม้เนื้อเทศอีกหนึ่งร้อยพวง กับเหล้าองุ่นหนึ่งถุงหนึ่ง² กษัตริย์ตรัสกับศิบบาว่า “เจ้านำสิ่งเหล่านี้มาทำไม?” ศิบบาตอบว่า “ลาคู่ นั้นเพื่อราชวงศ์ของกษัตริย์จะได้ทรงใช้ ขนมนปังและผลไม้เนื้อเทศสำหรับพวกคนหนุ่มจะได้รับประทาน และเหล้าองุ่นเพื่อผู้ที่อ่อนเปลี้ยในถิ่นทุรกันดารจะได้ดื่ม”³ กษัตริย์ตรัสว่า “หลานของเจ้านายของเจ้าอยู่ที่ไหน?” ศิบบาทูลกษัตริย์ว่า “ดูกิจใด พระองค์ทรงพำนักอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เพราะพระองค์ตรัสว่า ‘วันนี้พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะคืนราชอาณาจักรของพระราชาบิดาของเราให้แก่เรา’”

⁴ แล้วกษัตริย์ตรัสกับศิบบาว่า “นี่แน่ะ บัดนี้ทรัพย์สมบัติของเมฟีโบเชกตกเป็นของเจ้า” ศิบบากล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอถวายบังคมด้วยใจก่อน ขอให้ข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์”⁵ เมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จมายังตำบลลาซาริม มีผู้ชายคนหนึ่งอยู่ในตระกูลวงศ์วานซาอูล เขาออกมาที่นั่น ผู้ชายคนนี้มีชื่อว่า ชิเมอญบุตรชายของเกรา เขาเดินพลางสาปแช่งพลาง⁶ เขาได้เอาหินขว้างดาวิด และได้ขว้างข้าราชการทั้งหมดของกษัตริย์ดาวิด ทหารทั้งหมดและนักรบทั้งหมดก็ได้อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของกษัตริย์

⁷ ชิเมอญได้สาปแช่งเสียงดังว่า “ไปให้พ้น ออกไปจากที่นี่ เจ้าชายร้าย เจ้าคนกระหายโลหิต”⁸ พระยาห์เวห์ทรงตอบสนองพวกเขาทุกคนในเรื่องที่เจ้าทำให้โลหิตหลั่งในพงศ์พันธุ์ของซาอูล ผู้ซึ่งเจ้าปกครองแทนอยู่นั้น พระยาห์เวห์ทรงมอบราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของอับซาโลมราชบุตรชายของเจ้า เจ้าได้มาถึงการพัวพันแล้ว เพราะเจ้าเป็นคนกระหายโลหิต”⁹ แล้วอาบียาธาร์บุตรชายของนางเศรยาห์จึงทูลกษัตริย์ว่า “ทำไมปล่อยให้สุนัขตายตัวนี้มาสาปแช่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์? ขอให้ข้าพระองค์ข้ามไปและตัดหัวของมัน”

¹⁰ แต่กษัตริย์ตรัสว่า “พวกบุตรชายของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามิธุระอะไรกับเจ้า? บางทีเขากำลังสาปแช่งเราเพราะพระยาห์เวห์ตรัสสั่งเขาว่า ‘จงสาปแช่งดาวิด’ แล้วใครจะสามารถพูดกับเขาว่า ‘ทำไมเจ้าจึงกำลังสาปแช่งกษัตริย์?’”¹¹ ดังนั้นดาวิดตรัสกับอาบียาธาร์และข้าราชการทั้งสี่พันของพระองค์ว่า “ดูกิจใด ลูกของเรา ผู้ที่เกิดจากร่างของเรา ยังแสวงหาชีวิตของเรา ยิ่งกว่านั้น ทำในคนเบนยามินคนนี้จะไม่ปรารถนาให้เราพินาศหรือ? ปล่อยเขาเถิด ให้เขาสาปแช่งไป เพราะพระยาห์เวห์ทรงสั่งให้เขาทำ”¹² บางทีพระยาห์เวห์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา และพระยาห์เวห์จะทรงปลดปล่อยเราและชดเชยเราด้วยการดีแทนคำสาปแช่งของเขาในวันนี้”

¹³ ดังนั้นดาวิดจึงทรงดำเนินไปตามทางพร้อมกับคนของพระองค์ ขณะที่ชิมอญได้เดินข้างพระองค์ไปตามเนินเขา สาปแช่งและเอาฝุ่นขัดใส่และเอาหินขว้างพระองค์ขณะที่เดินไป¹⁴ แล้วกษัตริย์กับทหารทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็เหนื่อยอ่อน และพระองค์ทรงพักผ่อนเมื่อพวกเขาหยุดพักในคืนนั้น¹⁵ ขณะที่อับซาโลมและประชาชนอิสราเอลที่อยู่กับพระองค์ได้มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และอาหิโรเฟลได้มากับพระองค์ด้วย

¹⁶เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อหุซัยชาวอารคิ สหายของดาวิดได้เข้าเฝ้าอับซาโลม หุซัยทูลอับซาโลมว่า “ขอภักษัตริย์จงทรงพระเจริญ ขอภักษัตริย์จงทรงพระเจริญ”¹⁷และอับซาโลมตรัสกับหุซัยว่า “นี่คือความรักภักดีต่อสหายของท่านหรือ? ทำไมท่านไม่ไปกับเขาเล่า?”¹⁸หุซัยทูลอับซาโลมว่า “ข้าพระองค์ไม่ไป ผู้ที่พระยาห์เวห์กับประชาชนเหล่านี้กับคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้เลือกตั้งใครไว้ ข้าพระองค์ก็จะอยู่กับผู้นั้น

¹⁹ยิ่งไปกว่านั้น ข้าพระองค์ควรจะปรนนิบัติใคร? ข้าพระองค์ไม่ควรปรนนิบัติพระโอรสของพระองค์หรือ? ข้าพระองค์ได้ปรนนิบัติพระราชบิดาของพระองค์มาแล้วฉันใด ข้าพระองค์ก็จะปรนนิบัติพระองค์ฉันนั้น”²⁰แล้วอับซาโลมตรัสถามอาหิเศเฟลว่า “จงให้คำปรึกษาแก่เราว่าพวกเราทำอะไรดี”²¹อาหิเศเฟลทูลอับซาโลมว่า “จงกลับนอนกับพวกนางสนมของพระราชบิดาของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้ให้เฝ้าพระราชวัง และคนอิสราเอลทั้งสิ้นจะได้ยินว่าพระองค์ได้ทำให้ตนเป็นที่เกลียดชังของพระราชบิดาของพระองค์แล้ว แล้วบรรดามือของคนทั้งหมดที่อยู่ฝ่ายพระองค์ก็จะเข้มแข็งขึ้น”

²²ดังนั้นพวกเขาจึงกางเต็นท์ให้อับซาโลมไว้บนดาดฟ้าหลังคาของพระราชวัง และอับซาโลมได้ทรงกลับนอนกับพวกนางสนมของพระราชบิดาของพระองค์ ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้น²³บัดนี้ คำปรึกษาของอาหิเศเฟลที่ได้ถูกถวายในสมัยนั้น เหมือนกับว่าเขาได้รับพระดำรัสของพระเจ้าด้วยตัวเขาเอง นั่นคือคำปรึกษาทั้งหมดของอาหิเศเฟลได้รับพิจารณาทั้งดาวิดและอับซาโลม

Chapter 17

¹แล้วอาหิเศเฟลได้ทูลอับซาโลมว่า “บัดนี้ขอโปรดให้ข้าพระองค์เลือกทหารหนึ่งหมื่นสองพันคน และข้าพระองค์จะยกทัพไล่ตามดาวิดในคืนนี้”ข้าพระองค์จะไปกับพระองค์ท่าน เมื่อพระองค์ยังเหน็ดเหนื่อยและอ่อนกำลัง และจะทำให้พระองค์ท่านประหลาดใจด้วยความกลัว ทหารทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ท่านก็จะหนีไป ข้าพระองค์ก็จะฆ่าฟันภักษัตริย์ท่านนี้”ข้าพระองค์จะนำทหารทั้งปวงกลับมาเข้าเฝ้าพระองค์ เหมือนกับเจ้าสาวกำลังมาหาสามีของเธอ และ ประชาชนทั้งปวงก็จะสงบสุขภายใต้การปกครองของพระองค์”

⁴สิ่งที่อาหิเศเฟลได้ทูลได้เป็นทั้งพอพระทัยอับซาโลม และเป็นที่พอใจแก่บรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอล⁵แล้วอับซาโลมตรัสว่า “บัดนี้จงเรียกหุซัยคนอารคิเข้ามา และให้เราฟังว่าเขาจะพูดอย่างไร”⁶เมื่อหุซัยเข้ามาเฝ้าอับซาโลมแล้ว อับซาโลมจึงทรงอธิบายให้เขาฟังถึงสิ่งที่อาหิเศเฟลได้กล่าวไว้และตรัสถามหุซัยว่า “ควรที่เราจะทำตามคำแนะนำของอาหิเศเฟลหรือไม่? ถ้าไม่ ท่านจงบอกเราว่าท่านแนะนำอย่างไร”

⁷ดังนั้นหุซัยจึงทูลอับซาโลมว่า “คำปรึกษาซึ่งอาหิเศเฟลแนะนำในครั้งนี้อย่างไร”⁸หุซัยทูลต่อไปว่า “พระองค์เองทรงทราบแล้วว่า พระราชบิดาของพระองค์และพวกของพระองค์เป็นเหล่านักรบ และจิตใจของพวกเขากำลังโกรธแค้นและพวกเขาก็เหมือนหมื่นที่ลูกถูกลักเอาไปในทุ่ง พระราชบิดาของพระองค์ทรงชำนาญศึก พระองค์จะไม่ทรงพักอยู่กับกองทัพในคืนนี้”⁹ดูเถิด ถึงขณะนี้พระองค์ได้ทรงซ่อนอยู่ในหลุมบางแห่งหรือในที่อื่นใดแล้วสิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อทหารของพระองค์ได้ล้มตายในการเริ่มสู้รบ ใครก็ตามที่ได้ยินเรื่องนี้ก็จะกล่าวว่า ‘พวกทหารที่ติดตามอับซาโลมได้ถูกฆ่าตาย’

¹⁰จากนั้น แม้แต่ทหารที่กล้าหาญที่สุด ที่จิตใจเหมือนอย่างใจสิงห์ก็จะกลัว เพราะอิสราเอลทั้งสิ้นทราบข่าวว่า พระราชบิดาของพระองค์เป็นทหารที่กล้าแกร่ง และเหล่าทหารที่อยู่กับพระองค์เข้มแข็งมาก”¹¹ดังนั้น ข้าพระองค์ขอยกพลให้คำปรึกษาว่าพระองค์ควรที่จะทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมด ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา ให้มากมายดังทรายที่ทะเล และพระองค์ก็เสด็จไปรบด้วยพระองค์เอง”¹²แล้วพวกเขาก็เข้าพบกับเขาในที่ที่พวกเขาพบเขา และพวกเขาก็เข้าโจมตีเหมือนน้ำค้างตกเหนือพื้นดิน เราจะไม่มีใครเหลือรอดแม้แต่คนเดียว หรือแม้แต่ตัวดาวิดเอง

¹³ถ้าเขาถอยไปรวมกันในเมือง แล้วคนอิสราเอลทั้งสิ้นก็จะเอาเชื้อกเข้าไปในเมืองและเราจะไล่ตามลงไปแม่น้ำ จนกระทั่งไม่มีใครหาถอนกรวดสักก้อนหนึ่งเจอที่นั่น”¹⁴แล้วอับซาโลมและคนอิสราเอลทั้งปวงได้กล่าวว่า “คำปรึกษาของหุซัยคนอารคิดีกว่าคำปรึกษาของอาหิเศเฟล” พระยาห์เวห์ทรงหนุนนำคำปฏิเสศต่อคำปรึกษาอันดีของอาหิเศเฟล เพื่อจะทรงนำหายนะมายังอับซาโลม”¹⁵แล้วหุซัยจึงกล่าวกับศาโดกและอาบียาธาห์ปุโรหิตทั้งสองว่า “อาหิเศเฟลได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้แก่อับซาโลมและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล แต่ข้าพเจ้าให้คำปรึกษาอย่างอื่น

¹⁶บัดนี้จงรีบส่งคนไปทูลดาวิดให้ทรงทราบว่า ‘คืนนี้อย่าทรงพักแรมในท่าข้ามของแม่น้ำอาราบาห์ แต่ให้เสด็จข้ามไปให้ได้ มิฉะนั้นภักษัตริย์จะทรงถูกกลืนไปพร้อมกับประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์’”¹⁷บัดนี้โยนาธานและอาหิมาอัสนั่งคอยอยู่ที่เอนโรเกลแล้ว มีสาวใช้คนหนึ่งเคยไปและบอกให้ทั้งสองทราบ เพราะเขาทั้งสองไม่สามารถจะเสด็จให้คนเห็นในเมือง เมื่อผู้สื่อสารมาถึง แล้วพวกเขาก็ไปและทูลภักษัตริย์ดาวิดให้ทรงทราบ”¹⁸แต่มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นพวกเขาในคืนนี้ และไปทูลอับซาโลมให้ทรงทราบ ดังนั้นโยนาธานและอาหิมาอัสนี้รีบไปอย่างรวดเร็ว และมาถึงบ้านของผู้ชายคนหนึ่งที่บ้านอูริม ที่มีบ่อน้ำอยู่ที่ลานบ้าน ที่พวกเขาได้ลงไปอยู่ในบ่อน้ำ

¹⁹ภรรยาของผู้ชายคนนั้นได้เอาผ้ามาปูปิดปากบ่อ และได้เกลี่ยปลายข้าวตากอยู่บนนั้น ดังนั้นไม่มีใครทราบว่าโยนาธานและอาหิมาอัสน้อยในบ่อน้ำ”²⁰ทหารของอับซาโลมได้มาหาผู้หญิงเจ้าของบ้าน และกล่าวว่า “อาหิมาอัสน์และโยนาธานอยู่ที่ไหน?” ผู้หญิงนั้นก็บอกพวกเขาว่า “พวกเขาได้ข้ามลำธารไปแล้ว” ดังนั้นเมื่อพวกเขาหาดูรอบๆ และค้นหาไม่พบพวกเขา พวกเขาจึงกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม”²¹เรื่องนี้ได้เกิดขึ้น หลังจากที่พวกเขาเหล่านั้นไปแล้ว โยนาธานและอาหิมาอัสน์ได้ขึ้นมาจากบ่อ พวกเขาไปทูลภักษัตริย์ดาวิดให้ทรงทราบ เขาทูลสองทูลว่า “ขอทรงลุกขึ้นและรับข้ามแม่น้ำไป เพราะว่าอาหิเศเฟลให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้เกี่ยวกับพระองค์”

²²แล้วดาวิดก็ทรงลุกขึ้น และทหารทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ และพวกเขาก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน พอรุ่งเช้าก็ไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน”²³เมื่ออาหิเศเฟลเห็นว่าไม่มีใครทำตามคำปรึกษาของเขา เขาก็ผูกอาสน์และจากไปยังเมืองของเขา จัดการเรื่องครอบครัวของเขาเข้าที่เข้าทางและได้แขวนคอตัวเอง เขาก็ตายและฝังไว้ที่อุโมงค์บิดาของเขา”²⁴แล้วดาวิดเสด็จมายังเมืองมาหะนาอิม ส่วนอับซาโลมเองก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน พระองค์รวมทูลคนอิสราเอลทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์ด้วย

²⁵อับซาโลมทรงตั้งอามาสาเป็นแม่ทัพแทนโยอาบ อามาสาเป็นบุตรชายของเยเรอร์คนอิสราเอลที่ได้หนีกับอาบีเกล ผู้ที่เป็นบุตรของนาหาซ น้องสาวของนางเศรยาห์มารดาของโยอาบ²⁶ แล้วคนอิสราเอลและอับซาโลม ได้ตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด²⁷ เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อดาวิดเสด็จมาถึงมาหะนาอิม ที่มีบุตรชายของนาหาซจากเมืองรับบาห์แห่งคนอัมโมน และมาศิร์บุตรชายของอัมมีเอลชาวไลเดบาร และบารซิลัยชาวกิเลอาดจากเมืองโรเกลิม

²⁸ได้ขันท่อน และฝ่าห่ม ชามและหม้อ และข้าวสาลี และแป้งบาร์เลย์ ข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วแดง และเมล็ดถั่ว²⁹ น้ำผึ้ง เนย และเนยแข็งที่ได้มาจากฝูงสัตว์ ดังนั้นดาวิด และให้พวกทหารที่อยู่กับพระองค์ได้รับประทาน พวกเขาพูดว่า “พวกทหารหิวและอ่อนเพลีย และกระหายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร”

Chapter 18

¹ดาวิดตรวณับเหล่าทหารที่อยู่กับพระองค์ และทรงแต่งตั้งผู้บังคับบัญชาระดับนายพันและนายร้อยให้พวกเขา² แล้วดาวิดทรงส่งกองทัพออกไป หนึ่งในสามให้อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของโยอาบ และอีกหนึ่งในสามให้อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของอาบีชัย บุตรชายของนางเศรยาห์ น้องชายของโยอาบ และอีกหนึ่งในสามให้อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของอีกยาคัน กษัตริย์จึงตรัสกับกองทัพอันว่า “เราจะต้องออกไปกับพวกท่านแน่นอนด้วยตัวเราเองเช่นกัน”³ แต่พวกทหารเหล่านั้นกล่าวว่า “ขอพระองค์อย่าเสด็จไปในการต่อสู้เลย เพราะว่าถ้าพวกข้าพระองค์จะหนีไป พวกเขาก็ไม่สนใจพวกข้าพระองค์ หรือถ้าพวกข้าพระองค์ตายเสียสักครั้งหนึ่ง พวกเขาก็ไม่สนใจพวกข้าพระองค์ แต่พระองค์ทรงมีค่าเท่ากับพวกข้าพระองค์หนึ่งหมื่นคน เพราะฉะนั้นขอพระองค์ทรงเตรียมพร้อมที่จะช่วยพวกข้าพระองค์จากในเมืองจะดีกว่า”

⁴ดังนั้นกษัตริย์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “เราจะทำอะไรตามที่พวกท่านเห็นว่าดีที่สุด” กษัตริย์จึงทรงยืนที่ข้างประตูเมืองขณะที่ทหารทั้งหมดเดินออกไปเป็นกองร้อยและเป็นกองพัน⁵ กษัตริย์ทรงบัญชาโยอาบ อาบีชัย และอีกยาคันว่า “จงเฝ้ากับชายหนุ่มนั้น กับอับซาโลม เพื่อเห็นแก่เราเถิด” เหล่าคนทั้งปวงได้ยินคำบัญชาซึ่งกษัตริย์ตรัสสั่งแก่ผู้บังคับบัญชาทั้งหลายด้วยเรื่องเกี่ยวกับอับซาโลม⁶ ดังนั้น กองทัพจึงออกไปแถบชนบทเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล การสงครามนั้นขยายเข้าไปในป่าเอเฟราอิม

⁷กองทัพของอิสราเอลพ่ายแพ้แก่พวกทหารของดาวิดที่นั่น ได้มีการฆ่าฟันกันอย่างหนักที่นั่น ในวันนั้นมีการตายสองหมื่นคน⁸ สงครามกระจายไปทั่วชนบท และมีคนตายเพราะป่ามากกว่าตายเพราะดาบ⁹ อับซาโลมไปพบพวกทหารของดาวิดเข้า อับซาโลมกำลังทรงล้ออยู่ และล่อลวงให้วิ่งเข้าไปใต้กิ่งใหญ่ของต้นโอ๊กขนาดใหญ่ พระเศียรของพระองค์ก็ทรงติดกิ่งต้นโอ๊กแน่น พระองค์ได้ถูกแขวนอยู่ระหว่างฟ้าและดิน ขณะที่ล่อที่พระองค์ทรงมานั้นวิ่งเลยไป

¹⁰มีบางคนมาเห็นสิ่งนี้และไปแจ้งให้โยอาบทราบว่า “นี่แน่ะ ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมแขวนอยู่ที่ต้นโอ๊ก”¹¹ โยอาบพูดกับผู้ชายที่แจ้งให้เขาเกี่ยวกับอับซาโลม “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นพระองค์แล้ว ข้าพเจ้าจึงไม่ได้ฟันพระองค์ให้ตกพื้นดินเล่า? เราจะได้ให้เงินสิบเชลกับเข็มขัดหนึ่งเส้นแก่เจ้า”¹² ผู้ชายคนนั้นตอบโยอาบว่า “ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้รับเงินหนึ่งพันเชลล ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำร้ายพระราชาโอรสของกษัตริย์ เพราะว่าพวกเราได้ยืนกษัตริย์ทรงบัญชาท่าน อาบีชัยและอีกยาคันว่า ‘จะไม่มีการจะต้องอับซาโลมชายหนุ่มนั้น’

¹³ถ้าข้าพเจ้าจะเสี่ยงชีวิตของข้าพเจ้าโดยไม่ถูกต้อง (และไม่มือจะปิดบังให้พ้นกษัตริย์) ท่านเองก็จะทอดทิ้งข้าพเจ้า”¹⁴ แล้วโยอาบจึงกล่าวว่า “เราไม่ควรเสียเวลากับเจ้าเช่นนี้” ดังนั้นเขาได้จับหลาวสามอันไว้ในมือแทงเข้าไปในหัวใจของอับซาโลมขณะที่พระองค์ยังทรงมีชีวิตอยู่และและกำลังแขวนติดอยู่บนต้นโอ๊ก¹⁵ แล้วทหารหนุ่มสิบคนที่ถือเครื่องรบของโยอาบได้ล้อมอับซาโลมไว้ ได้จูโจมพระองค์และได้ประหารพระองค์

¹⁶แล้วโยอาบก็เป่าแตร และกองทัพได้กลับจากการไล่ตามอิสราเอล เพราะโยอาบได้ยับยั้งกองทัพไว้¹⁷ พวกเขาได้นำอับซาโลมลงมาและโยนลงไปในบ่อใหญ่ในป่า พวกเขาฝังร่างของพระองค์ภายใต้หินกองใหญ่หิม่า ขณะที่คนอิสราเอลทั้งสี่พันก็หนีกลับไปที่อยู่ของตน¹⁸ บัดนี้อับซาโลมในขณะที่ยังทรงมีชีวิตอยู่นั้น ได้ทรงตั้งเสาไว้สำหรับพระองค์เองที่หุบเขาของกษัตริย์ เพราะพระองค์ทรงกล่าวว่า “เราไม่มีบุตรชายที่จะสืบความทรงจำของชื่อของเรา” ดังนั้นมีการเรียกเสานั้นตามชื่อของพระองค์ เขาเรียกกันว่า อนุสรณ์อับซาโลม จนทุกวันนี้

¹⁹แล้วอาหิมาอัสนุตรชายของศาโดกกล่าวว่า “ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งนำข่าวดีไปบอกกษัตริย์ ถึงการที่พระยาห์เวห์ทรงช่วยผู้พระองค์ให้พ้นจากมือศัตรูของพระองค์”²⁰ โยอาบได้พูดกับเขาว่า “ท่านอย่าเป็นคนนำข่าวไปในวันนี้เลย ท่านจงนำข่าวในวันอื่นเถิด วันนี้ท่านอย่านำข่าวเลย เพราะว่าพระราชโอรสของกษัตริย์ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว”²¹ แล้วโยอาบก็สั่งชาวคูชคนหนึ่งว่า “จงไปบอกกษัตริย์ให้ทรงทราบ ตามสิ่งที่เจ้าได้เห็น” ชาวคูชคนนั้นได้ย่อตัวลงคำนับโยอาบแล้วก็วิ่งไป

²²แล้วอาหิมาอัสนุตรชายของศาโดกจึงกล่าวกับโยอาบอีกว่า “ขออย่าได้คำนึงถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นเลย ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งตามชาวคูชคนนั้นไปด้วย” โยอาบตอบว่า “ทำไมเจ้าจึงอยากจะวิ่ง บุตรชายของเราเอ๋ย เพราะว่าเจ้าจะไม่ได้รับรางวัลอะไรเลยจากการส่งข่าวนี้อยู่หรือ?”²³ อาหิมาอัสนตอบว่า “ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะวิ่งไป” ดังนั้นโยอาบจึงบอกเขาว่า “จงวิ่งไปเถิด” แล้วอาหิมาอัสนก็วิ่งไปตามทางที่ราบ และวิ่งขึ้นหน้าชาวคูชไป²⁴ ขณะที่ดาวิดประทับอยู่ระหว่างข้างในและข้างนอกประตูเมือง มีการยามขึ้นไปอยู่บนหลังคาประตูกำแพงเมือง เมื่อเขามองดู เขาก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังวิ่งไล่เข้ามาตามลำพัง

²⁵ทหารยามคนนั้นก็ร้องตะโกนและบอกกษัตริย์และกษัตริย์ตรัสว่า “ถ้าเขามาลำพัง ก็มีข่าวในปากของเขา” ผู้ชายก็เข้ามาใกล้และใกล้กับเมือง²⁶ แล้วทหารยามสังเกตเห็นชายอีกคนหนึ่งกำลังวิ่งมา และทหารยามได้ร้องบอกไปแก่นายประตูเมือง เขาพูดว่า “ดูสิ มีผู้ชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาแต่ลำพัง” กษัตริย์ตรัสว่า “เขาเป็นคนนำข่าวมาด้วย”²⁷ ดังนั้นทหารยามนั้นกล่าวว่า “ข้าพระองค์คิดว่าคนที่วิ่งมาก่อน วิ่งเหมือนอาหิมาอัสนุตรชายของศาโดก” กษัตริย์ตรัสว่า “เขาเป็นคนดี เขากำลังมาพร้อมกับข่าวดี”

²⁸แล้วอาหิมาอัสนร้องเรียกและบอกกษัตริย์ว่า “ขอสวัสดิภาพแด่ทุกคน” เขาได้ย่อตัวลงเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ ชมน้ำลงถึงพื้นและกล่าวว่า “สาธุการแด่พระ

ยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงมอบบรรดาผู้ที่ยกมือของพวกเขาต่อสู้กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์แล้ว”²⁹ ดังนั้นกษัตริย์ตรัสถามว่า “อับซาโลม ชายหนุ่มคนนั้นสบายดีไหม?” อาหิมาอัสดูตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์ เมื่อโยอาบใช้ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของกษัตริย์มา ข้าพระองค์เห็นการสับสนอย่างยิ่งยวด แต่ข้าพระองค์ไม่ทราบเรื่องนั้นเลย”³⁰ กษัตริย์ตรัสว่า “จงหลีกมาข้างๆ และมายืนตรงนี้” ดังนั้นอาหิมาอัศจึงหลีกมา และยืนนิ่งอยู่

³¹ทันใดนั้น ชาวคูชนั้นก็มาถึงและกล่าวว่า “มีข่าวดีถวายแด่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพราะในวันนี้พระยาห์เวห์ทรงแก้แค้นให้พระองค์ทรงพ้นจากมือของบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์”³² แล้วกษัตริย์ตรัสถามชาวคูชนั้นว่า “อับซาโลม ชายหนุ่มนั้นสบายดีไหม?” ชาวคูชนั้นตอบว่า “ขอให้บรรดาศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์และคนทั้งปวงที่ลุกขึ้นทำร้ายพระองค์ให้เป็นเหมือนชายหนุ่มคนนั้นเถิด”³³ แล้วกษัตริย์ทรงโทมัสนัก และพระองค์เสด็จขึ้นไปยังห้องที่อยู่เหนือประตู และทรงกินแสง ขณะที่พระองค์เสด็จไปพระองค์ทรงเสียพระทัยได้ตรัสว่า “โอ อับซาโลมลูกพ่อ ลูกพ่อ อับซาโลมลูกพ่อ พ่อเองอยากจะตายแทนเจ้า โอ อับซาโลมลูกพ่อ ลูกพ่อ”

Chapter 19

¹โยอาบได้รับการบอกกล่าวว่า “ดูเถิด กษัตริย์ทรงกินแสงและไว้ทุกข์เพื่ออับซาโลม”² เพราะฉะนั้น ชัยชนะในวันนั้นได้กลายเป็นการไว้ทุกข์ของการทักท้วงปวง เพราะในวันนั้นพวกทหารได้ยินว่า “กษัตริย์ทรงโทมัสเพราะโอรสของพระองค์”³ ในวันนั้นพวกทหารแอบเข้ามาในเมืองอย่างเงียบๆ เหมือนกับพวกทหารที่แอบหนีมาอย่างน่าละอาย เมื่อพวกเขาหนีศึกกลับมา

⁴กษัตริย์ทรงคลุมพระพักตร์และทรงกินแสงและทรงรำพันเสียงดังว่า “โอ อับซาโลมลูกเอ๋ย โอ อับซาโลม ลูกพ่อ ลูกพ่อ”⁵ แล้วโยอาบก็เข้ามาในวังเพื่อเข้าเฝ้ากษัตริย์และกล่าวว่า “วันนี้พระองค์ทรงทำให้ข้าราชการทหารทั้งสิ้นของพระองค์ได้รับความละอาย พวกเขาได้ช่วยชีวิตของพระองค์ในวันนี้ ทั้งชีวิตของบรรดาราชโอรสและราชธิดาและชีวิตของบรรดาแม่และชีวิตของบรรดาสนมของพระองค์”⁶ เพราะว่าพระองค์ทรงรักผู้ที่เกลียดชังพระองค์ และทรงเกลียดชังผู้ที่รักพระองค์ เพราะในวันนี้ พระองค์ทรงทำให้เป็นที่ประจักษ์แล้วว่า บรรดานายทหารและทหารทั้งหลายไม่มีค่าสำหรับพระองค์ ในวันนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าถ้าอับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ และพวกข้าพระองค์ทั้งหลายได้ตายสิ้น แล้วนั่นแหละที่พระองค์จะทรงพอพระทัย

⁷บัดนี้ขอพระองค์ทรงลุกขึ้นและขอเสด็จออกไปตรัสให้กำลังใจแก่เหล่าทหารของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ปฎิญาณในพระนามพระยาห์เวห์ว่า ถ้าพระองค์ไม่เสด็จไป จะไม่มีชายสักคนหนึ่งค้างอยู่กับพระองค์ในคืนนี้ นั่นก็ร้ายแรงยิ่งกว่าเหตุร้ายอื่นๆ ทั้งสิ้นซึ่งบังเกิดแก่พระองค์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์มาจนถึงบัดนี้”⁸ ดังนั้นกษัตริย์จึงทรงลุกขึ้น และประทับที่ประตูเมือง และประชาชนทั้งปวงได้รับการบอกเล่าว่า “ดูสิ กษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเมือง” ประชาชนทั้งหลายได้มาเข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์ของกษัตริย์ ฝ่ายอิสราเอลนั้นต่างคนต่างก็หนีไปยังที่อาศัยของตนหมดแล้ว⁹ ประชาชนทั้งสิ้นก็ได้แยกกันไปทั่วอิสราเอลทุกเผ่า กล่าวว่า “กษัตริย์เคยทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากมือบรรดาศัตรูของเรา และทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากมือพวกฟิลิสเตีย แต่บัดนี้พระองค์ทรงหนีออกจากแผ่นดินเพราะเหตุแห่งอับซาโลม

¹⁰อับซาโลมผู้ที่เรารู้จักตั้งไว้เหนือเรานั้นได้สิ้นพระชนม์แล้วในสงคราม ดังนั้น ทำไมพวกเราไม่พูดอะไรบ้างเสียในเรื่องที่จะเกลี้ยเกลี่ยกษัตริย์ให้เสด็จกลับเล่า?”¹¹ กษัตริย์ดาวิดทรงส่งคนไปหาซาโดกและอาบียาธาร์ปุโรหิตทั้งสอง รับสั่งว่า “จงพูดกับพวกผู้อาวุโสของคนยูดาห์ว่า ‘ทำไมพวกท่านจึงเป็นคนสุดท้ายที่จะเกลี้ยเกลี่ยกษัตริย์เสด็จกลับพระราชวังของพระองค์ ในเมื่อมีถ้อยคำมาจากอิสราเอลทั้งปวงขึ้นชมถึงกษัตริย์ ให้เสด็จกลับพระราชวังของพระองค์เล่า?’”¹² พวกท่านเป็นญาติของเรา เป็นกระดูกและเนื้อของเรา ทำไมพวกท่านจึงจะเป็นคนสุดท้ายที่จะเกลี้ยเกลี่ยกษัตริย์กลับ?”

¹³แล้วงอบออกมาสาวว่า ‘ท่านไม่ได้เป็นกระดูกและเนื้อของเราหรือ? ขอพระเจ้าทรงลงโทษเรา และทรงเพิ่มโทษนั้น ถ้าท่านมิได้เป็นผู้บังคับบัญชากองทัพอัหน้าเราแทนโยอาบตั้งแต่นั้นไป’”¹⁴ ดังนั้นพระองค์ทรงชนะใจของคนยูดาห์ทั้งปวงราวกับจิตใจของผู้ชายคนเดียว พวกเขาจึงส่งคนไปเกลี้ยเกลี่ยกษัตริย์ว่า “ขอพระองค์เสด็จกลับพร้อมกับข้าราชการทั้งหมด”¹⁵ ดังนั้นกษัตริย์จึงเสด็จกลับและมายังแม่น้ำจอร์แดน บัดนี้คนยูดาห์ได้พากันมาที่กิลาทเพื่อรับเสด็จกษัตริย์และนำกษัตริย์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน

¹⁶ซิมอี บุตรชายของเกรา คนเบนยามินผู้มาจากบาอูรัม ได้รับลงมาพร้อมกับคนยูดาห์เพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ดาวิด¹⁷ มีคนจากเผ่าเบนยามินพร้อมกับเขาหนึ่งพันคน และสิบามหาดเล็กของซาอูล พร้อมกับบุตรชายสิบห้าคน และคนใช้อีกยี่สิบคน พวกเขาได้รับข้ามแม่น้ำจอร์แดนเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์”¹⁸ พวกเขาได้ข้ามมาเพื่อนำราชวงศ์ของกษัตริย์และคอยทำสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบ ซิมอีบุตรชายของเกรา ได้โน้มตัวลงเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ก่อนที่พระองค์จะเสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน

¹⁹ซิมอีทูลกษัตริย์ว่า “ขออย่าทรงถือโทษการล่วงละเมิดของข้าพระองค์ และขออย่าทรงจดจำความผิดที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทำอย่างดื้อรั้นในวันที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เสด็จออกจากกรุงเยรูซาเล็ม ขอกษัตริย์อย่าทรงจดจำไว้ในพระทัย”²⁰ ด้วยผู้รับใช้ของพระองค์กราบแล้วว่าข้าพระองค์เองได้ทำบาป ดูเถิด นี่เห็นเหตุผลว่าทำไมในวันนี้ข้าพระองค์มาเป็นคนแรกในพงศ์พันธุ์เยเซเฟทั้งหมด ที่ลงมารับเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์”²¹ แต่อาบียาบุตรชายของนางเศรยาห์ตอบว่า “ซิมอีไม่สมควรตายเพราะสิ่งนี้ดอกหรือ เพราะเขาได้แข่งต่อสู้กับการเจิมของพระยาห์เวห์?”

²²แล้วดาวิดตรัสว่า “บุตรชายทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามิรู้จะไรกับท่าน ซึ่งในวันนี้ท่านจะมาเป็นปฏิปักษ์กับเรา? ในวันที่ควรจะให้ใครในอิสราเอลมีโทษถึงตายหรือ? เพราะเราจะไม่ทราบหรือว่าเราเองเป็นกษัตริย์ครอบครองอิสราเอล?”²³ ดังนั้นกษัตริย์ตรัสกับซิมอีว่า “เจ้าจะไม่ตาย” แล้วกษัตริย์ก็ทรงให้คำสัญญาด้วยคำปฏิญาณ²⁴ แล้วเมฟีโบเชท พระราชโอรสของซาอูลก็ลงมารับเสด็จกษัตริย์ พระองค์ไม่ได้ทรงแต่งตั้งพระบาทหรือลิบเคราของพระองค์ หรือทรงชักฉลองพระองค์ของพระองค์ตั้งแต่วันที่กษัตริย์เสด็จจากไปจนวันที่พระองค์เสด็จกลับมาโดยสวัสดิภาพ

²⁵ดังนั้นเมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะรับเสด็จ กษัตริย์ตรัสถามว่า “เมฟีโบเชท ทำไมท่านไม่ได้ไปกับเรา?”²⁶ พระองค์ทูลตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ มหาดเล็กของข้าพระองค์ได้หลอลกลวงข้าพระองค์ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์บอกเขาว่า ‘ข้าจะผูกอาณัติตัวหนึ่งเพื่อข้าจะได้

ขึ้นไปตามเสด็จกษัตริย์ เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์พิการ²⁷ เขากลับไปถูกลกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ใส่ร้ายผู้รับใช้ของพระองค์ แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า ดังนั้น ขอกรททำในสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นว่าดีในสายพระเนตรของพระองค์เกิด

²⁸ เพราะว่าเชื่อว่าเชื้อวงศ์ราชบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้นนั้นเป็นแต่คนที่สมควรตาย เฉพาะพระพักตร์กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ของพระองค์ไว้ในหมู่ผู้รับประทานร่วมโต๊ะเสวยของพระองค์ ข้าพระองค์จะสมควรหรือที่จะยังคงร้องทูลต่อกษัตริย์อีก?”²⁹ แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจะพูดเรื่องราวของท่านต่อไปทำไม? เราได้ตัดสินใจแล้วว่าท่านกับศิมาจจะแบ่งที่ดินกัน”³⁰ ดังนั้นเมฟีโบเชทถูกลกษัตริย์ว่า “เมื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เสด็จกลับสู่พระราชวังโดยสวัสดิภาพเช่นนี้แล้ว ก็ให้ศิมาจรับไปหมดเถิด”

³¹ แล้วบารซิลลัย ชาวกิเลอาดได้ลงมาจากโรเคลิม เพื่อข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับกษัตริย์ และเขาส่งกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป³² บัดนี้บารซิลลัยเป็นคนชรามากแล้ว อายุแปดสิบปี เขาได้นำเสบียงอาหารมาถวายกษัตริย์ขณะพระองค์ประทับที่มัทนาอิมเพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก กษัตริย์จึงตรัสกับบารซิลลัยว่า “จงข้ามมาอยู่กับเรา และเราจะเลี้ยงดูเจ้าให้อยู่กับเราที่กรุงเยรูซาเล็ม”

³⁴ บารซิลลัยถูกลกษัตริย์ว่า “ข้าพระองค์จะอยู่ต่อไปได้อีกกี่ปี ที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม?”³⁵ ข้าพระองค์มีอายุแปดสิบปีแล้ว ข้าพระองค์จะสามารถแยกอะไรที่จะได้หรือ? ผู้รับใช้ของพระองค์จะลืมนสอระยของสิ่งที่กินและดื่มได้หรือ? ข้าพระองค์จะฟังเสียงนักร้องชายและหญิงร้องเพลงได้อีกหรือ? ทำไมจะให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นการเพิ่มแก่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อีกเล่า?”³⁶ ผู้รับใช้ของพระองค์ประสงค์จะตามเสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดนกับกษัตริย์เท่านั้น โฉนดกษัตริย์จะทรงตอบแทนด้วยรางวัลเช่นนี้เล่า?

³⁷ ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ได้กลับไปเพื่อจะตายในเมืองของข้าพระองค์ ใกล้ที่ฝังศพบิดามารดาของข้าพระองค์ แต่ขอจงทรงทอดพระเนตรเถิด นี่คือคิมฮามผู้รับใช้ของพระองค์ โปรดให้เขาตามเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ไป ขอกรททำต่อเขาตามที่ทรงเห็นควร”³⁸ กษัตริย์ตรัสตอบว่า “คิมฮามจะข้ามไปกับเรา เราจะทำคุณแก่เขาตามที่เจ้าเห็นควร สิ่งใดก็ตามที่เจ้าปรารถนาจากเรา เรายินดีทำให้เจ้า”³⁹ แล้วประชาชนทั้งสิ้นก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และกษัตริย์ก็เสด็จข้ามไป กษัตริย์ทรงจูบบารซิลลัย และได้วยพรเขา แล้วบารซิลลัยก็กลับไปยังที่อยู่อำนาจของเขา

⁴⁰ ดังนั้นกษัตริย์ได้เสด็จข้ามไปยังกิเลอาด และคิมฮามก็ข้ามตามพระองค์ กองทัพของยูดาห์ทั้งหมดก็นำกษัตริย์ข้ามมา และครั้งหนึ่งของกองทัพอิสราเอลด้วย⁴¹ ในไม่ช้าอิสราเอลทั้งหมดก็เริ่มมาเฝ้ากษัตริย์และถูกลกษัตริย์ว่า “โฉนดพื้นของเราราคาอยู่ได้สักพารของค์ไปเสียและนำกษัตริย์และราชวงศ์ของพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป และพร้อมกับคนของดาวิดทั้งหมด?”⁴² ดังนั้น คนยูดาห์ทั้งปวงจึงตอบคนอิสราเอลว่า “เพราะว่ากษัตริย์ทรงเป็นญาติกับเรา ท่านทั้งหลายจะโกรธด้วยเรื่องนี้ทำไมเล่า? พวกเราได้กินสิ่งใดที่กษัตริย์ต้องจ่ายให้หรือไม่? พระองค์ให้รางวัลอะไรแก่เราหรือ?”⁴³ คนอิสราเอลได้ตอบคนยูดาห์ว่า “เรามีสิบบาทที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับกษัตริย์ ดังนั้นเราสืบสิทธิดาวิดมากกว่าพวกท่าน ทำไมพวกท่านจึงดูถูกราชเช่นนี้? ไม่ใช่พวกเราที่เป็นพวกแรกหรือที่เสนอให้นำกษัตริย์ของพวกเรากลับมา?” แต่ถ้อยคำของคนยูดาห์ก็รุนแรงกว่าถ้อยคำของคนอิสราเอล

Chapter 20

¹ ที่เดียวกันนั้นมีคนก่อคนคนหนึ่งชื่อเชบานูตรชายของบิคริคนเบนยามิน เขาเฝ้าและกล่าวว่า “เราไม่มีส่วนในดาวิด เราก็คงไม่มีมรดกในบุตรชายของเยสซึ อิสราเอลเอ๋ย ให้ทุกคนกลับบ้านของตนเอง”² ดังนั้น คนอิสราเอลทั้งปวงก็ละจากดาวิดและติดตามเชบานูตรชายของบิคริ แต่คนยูดาห์ยังติดตามกษัตริย์ของพวกเขาอย่างใกล้ชิด จากแม่น้ำจอร์แดนตลอดทางไปถึงเยรูซาเล็ม³ เมื่อดาวิดเสด็จกลับมาที่พระราชวังที่เยรูซาเล็ม พระองค์นำนางสนมทั้งสิบคน ที่พระองค์ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวังนั้นไปไว้ในบ้านหลังหนึ่งที่มียามเฝ้า พระองค์ได้ทรงเลี้ยงดูแต่พระองค์ไม่ได้ทรงหลับนอนกับพวกนางอีกต่อไป ดังนั้นพวกนางจึงถูกกักไว้ ให้มีชีวิตอยู่อย่างม่ายจนถึงวันตาย

⁴ แล้วกษัตริย์ตรัสกับอามาสว่า “จงระดมคนยูดาห์ให้พร้อมภายในสามวัน ตัวท่านจงมาที่นี่ด้วย”⁵ ดังนั้นอามาสได้ออกไประดมคนยูดาห์ แต่เขาได้ทำงานล่าช้าเกินเวลาที่กษัตริย์กำหนดให้เขาทำ⁶ ดังนั้นดาวิดตรัสกับอามาสว่า “บัดนี้เชบานูตรชายของบิคริจะทำร้ายเรามากกว่าอับซาโลมได้ทำ ท่านจงนำบรรดาข้าราชการของเจ้านายของท่าน เหล่าทหารของเรา ไปตามเขาไป มิฉะนั้น เขาจะหาบรรดาเมืองที่มีป้อม และหนีพ้นสายตาเรา”

⁷ แล้วพวกของโยอาบออกไปไล่ตามเขา พร้อมกับคนเครื่อกับคนเปเลกกับนักรบทั้งหมด พวกเขาออกจากเยรูซาเล็มเพื่อไล่ตามเชบานูตรชายของบิคริ⁸ เมื่อพวกเขาได้มาถึงศิลาใหญ่ที่อยู่ในเมืองกิเบโอน อามาสก็มาพบพวกเขา โยอาบสวมเครื่องแต่งกายทหารอย่างที่เขาเคยสวม ซึ่งคาดเข็มขัดรอบเอวที่ติดดาบที่อยู่ในฝัก เมื่อเขาเดินไปตามที่หลุดตกลง⁹ ดังนั้นโยอาบจึงถามอามาสว่า “ญาติของข้า สมายดีหรือ?” โยอาบก็เอามือขวาวางบนศีรษะอามาสด้วยความรักและจูบเขา

¹⁰ อามาสไม่ได้สังเกตดาบที่อยู่ในมือซ้ายของโยอาบ โยอาบจึงแทงท้องอามาสไว้ลึกถึงดิน โยอาบไม่แทงเขาอีกครั้ง และอามาสก็ตาย ดังนั้นโยอาบและอาบียาฮูน้องชายของเขาก็ไล่ตามเชบานูตรชายของบิคริไป¹¹ แล้วทหารคนหนึ่งของโยอาบได้ยืนอยู่ใกล้อามาสพูดว่า “ใครเห็นด้วยกับโยอาบและใครอยู่ฝ่ายดาวิดให้ผู้นั้นติดตามโยอาบไป”¹² อามาสก็นอนจมกองเลือดของตัวเองอยู่ในถนน เมื่อชายคนนั้นเห็นพวกทหารทั้งสิ้นได้ยืนนิ่งอยู่ เขาก็ย้ายอามาสจากถนนไปทิ้งในทุ่งนา เขาได้โยนเสื้อผ้าปิดร่างเขาไว้ เพราะว่าเขาเห็นว่าทุกคนที่ผ่านมาก็ยืนนิ่งอยู่

¹³ หลังจากที่ศพของอามาสถูกนำออกจากถนนแล้ว ทหารทั้งปวงก็ติดตามโยอาบเพื่อไล่ตามเชบานูตรชายของบิคริ¹⁴ เขาได้ผ่านคนอิสราเอลทุกเผ่าไปจนถึงตำบลลาเบลแขวงเมืองเบรมาอาคาคห์ และผ่านทะเลสาบทุกแห่งของคนเบรีทั้งหมด ที่ได้มารวมกันและไล่ติดตามเขาไป¹⁵ พวกเขาได้ตามเขาทันเขาและได้ล้อมเขาไว้ในตำบลลาเบล แขวงเมืองเบรมาอาคาคห์ พวกเขาถือทางลาดเนินขึ้นตรงกำแพง ทหารทั้งหมดที่อยู่กับโยอาบก็เปล่งเสียงร้องเพื่อพังกำแพงลง

¹⁶ แล้วมีผู้หญิงฉลาดคนหนึ่งร้องออกมาจากในเมืองว่า “จงฟัง ขอฟังหน่อย โยอาบ เข้ามาใกล้ฉันทันที เพื่อฉันทจะพูดกับท่าน”¹⁷ ดังนั้นโยอาบก็เข้ามาใกล้

นาง และผู้หญิงนั้นก็พูดว่า “ท่านคือโยอาบหรือ?” เขาตอบว่า “ใช่แล้วเราคือโยอาบ” นางจึงกล่าวกับเขาว่า “ขอท่านฟังถ้อยคำของสาวใช้ของท่านสักหน่อย” เขาก็ตอบว่า “เรากำลังฟังอยู่แล้ว”¹⁸ แล้วนางก็พูดว่า “สมัยโบราณพวกเขาได้พูดกันว่า ‘ให้ขอคำปรึกษาที่อาเบลให้แก่นอนเกิด’ และคำปรึกษานั้นจะทำให้เรื่องนั้นจบลง

¹⁹ พวกเราเป็นเมืองหนึ่งที่เกิดขึ้นด้วยความสงบสุขที่สุดและสัตย์ซื่อในอิสราเอล ท่านกำลังจะทำลายเมือง อันเป็นเมืองแม่ของอิสราเอล ทำไมท่านจึงจะกลืนมรดกของพระยาห์เวห์เสีย?”²⁰ ดังนั้นโยอาบจึงตอบว่า “ ขอให้อ้างโกล ขอให้อ้างโกลจากเราซึ่งเราจะกลืนหรือทำลายนั้น”²¹ เรื่องนี้ไม่เป็นความจริง แต่มีผู้ชายคนหนึ่งจากแดนเทือกเขาเอเฟราอิมชื่อเชนาบุตรชายของบิครี ได้ยกมือของเขาขึ้นต่อสุกษัตริย์ ต่อสูดาวิด จนมอบเขามาคนเดียว และเราจะถอนทัพจากเมืองนี้” ผู้หญิงนั้นจึงกล่าวกับโยอาบว่า “ ศีรษะของเขาวงถูกโยนข้ามกำแพงมาให้ท่าน”

²² แล้วผู้หญิงนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งหมดด้วยปัญญาของนาง พวกเขาได้ตัดศีรษะของเชนาบุตรชายของบิครี และโยนให้โยอาบ แล้วเขาก็เป่าแตรและทหารของโยอาบก็แยกกันไปจากเมือง ทุกคนก็กลับไปยังที่อยู่ของตน แล้วโยอาบก็กลับไปเฝ้ากษัตริย์ที่เยรูซาเล็ม²³ บัดนี้โยอาบได้เป็นผู้บังคับบัญชากองทัพทั้งหมดของอิสราเอล และเบนยาหิบุตรชายของโยเฮยาดาได้เป็นผู้บังคับบัญชาของคนเครีและคนเปเลก²⁴ อาโดรัมได้ดูแลคนงานโยธา และโยซาฟัทบุตรชายของอาหิสุตได้เป็นพนักงานกะเมียน

²⁵ เขาได้เป็นอาลักษณ์ ศาโดกและอาบียาธาร์ได้เป็นปุโรหิต²⁶ อีราตระกูลยาอีร์เป็นหัวหน้าข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของดาวิดด้วย

Chapter 21

¹ มีการก่อดารอาหารในสมัยของดาวิดอยู่สามปีติดต่อกัน และดาวิดก็แสวงหาพระพิภพพระยาห์เวห์ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงตรัสว่า “การก่อดารอาหารที่เกิดขึ้นกับพวกเจ้านี้เพราะว่าซาอูลและพงศ์พันธุ์ของเขาได้แปรเปลี่ยนโลหิต พวกเขาได้ฆ่าคนกิบโอน”² บัดนี้คนกิบโอนนั้นไม่ใช่พงศ์พันธุ์อิสราเอล พวกเขาเป็นคนอาโมไรต์ที่ยังเหลืออยู่ ถึงแม้ว่าประชาชนอิสราเอลได้ปฏิบัติตามต่อพวกเขาจะไม่ฆ่าพวกเขา แต่ซาอูลก็ทรงพยายามที่จะสังหารพวกเขาทั้งหมดเสีย เพราะความกระตือรือร้นเพื่อพงศ์พันธุ์อิสราเอลและยูดาห์³ ดังนั้น กษัตริย์ดาวิดทรงเรียกประชุมพวกกิบโอนและตรัสถามพวกเขาว่า “เราจะทำอะไรให้แก่พวกท่านได้? เราจะทำอย่างไรจึงจะลบมลทินบาปเสีย เพื่อพวกท่านจะได้วยพรแก่ประชาชนของพระยาห์เวห์ ผู้ได้รับมรดกของความดีและพระสัญญาของพระองค์?”

⁴ คนกิบโอนก็ตอบพระองค์ว่า “มันไม่ใช่เรื่องเงินหรือทองระหว่างพวกข้าพระองค์กับซาอูลหรือพงศ์พันธุ์ของพระองค์ ในท่านองเดียวกัน มันไม่ใช่เรื่องของพวกข้าพระองค์ที่จะประหารชีวิตใครในอิสราเอล” ดาวิดจึงตรัสว่า “พวกท่านพูดว่าอย่างไร ที่เราควรจะทำให้พวกท่าน?”⁵ พวกเขาถูกลกษัตริย์ว่า “สำหรับผู้ชายผู้ที่ได้พยายามฆ่าพวกข้าพระองค์ และวางแผนทำลายพวกข้าพระองค์ ดังนั้นพวกข้าพระองค์ได้ถูกทำลายและไม่มีที่อยู่ในเขตแดนของอิสราเอล⁶ ขอให้มอบเจ็ดคนจากพงศ์พันธุ์ของเขาให้พวกข้าพระองค์ และพวกข้าพระองค์จะได้แขวนคอพวกเขาเฉพาะพระพิภพพระยาห์เวห์ ที่กิเบอาห์ของซาอูลผู้ที่ได้รับการเลือกสรรของพระยาห์เวห์ ดังนั้นกษัตริย์ตรัสว่า “เราจะมอบพวกเขาให้แก่เจ้า”

⁷ แต่กษัตริย์ทรงไว้ชีวิตเมฟีโบเชกบุตรชายของโยนาธานโอรสของซาอูล เพราะคำปฏิญาณของพระยาห์เวห์ที่ทั้งสองได้ทำ คือระหว่างดาวิดกับโยนาธานโอรสของซาอูล⁸ แต่กษัตริย์ได้นำเอาบุตรชายสองคนของนางริสปาห์บุตรของอัยยาห์ บุตรชายทั้งสองคนของนางที่เกิดกับซาอูล ชื่อของบุตรชายทั้งสองคนคืออาร์โมนีและเมฟีโบเชก และดาวิดก็นำบุตรชายทั้งห้าคนของเมราบราชธิดาของซาอูล ผู้ที่พระนางได้ให้กำเนิดกับอาดรีเอลบุตรชายของบารซิลัยชาวเมโหลห์⁹ พระองค์ทรงมอบคนเหล่านี้ไว้ในมือของคนกิบโอน พวกเขาจึงได้แขวนคอพวกเขาบนภูเขาเฉพาะพระพิภพพระยาห์เวห์ และพวกเขาทั้งเจ็ดคนก็ตายไปด้วยกัน พวกเขาถูกฆ่าตายในช่วงฤดูเกี่ยวข้าว ระหว่างวันแรกของวันเริ่มต้นเกี่ยวข้าวบาร์เล่ย์

¹⁰ แล้วนางริสปาห์บุตรของอัยยาห์ก็เอาผ้ากระสอบปูไว้บนก้อนหินสำหรับตนเอง บนภูเขาข้างๆ ร่างทั้งหลายของคนตาย ตั้งแต่ต้นฤดูเกี่ยวจนถึงเวลาที่ฝนจากท้องฟ้าตกบนพวกเขา นางไม่ยอมให้เหล่าฝูงนกแห่งท้องฟ้ามารบกวนร่างทั้งหลายในเวลากลางวันหรือไม่ให้สัตว์ป่ามารบกวนในเวลากลางคืน¹¹ เมื่อเขาถูกลดาวิดให้ทรงทราบในสิ่งที่นางริสปาห์บุตรของอัยยาห์นางสมนของซาอูลได้ทำแล้ว¹² ดังนั้นดาวิดได้เสด็จไปนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานโอรสของพระองค์มาจากพวกคนของเมืองยาเบซกิเลอาดผู้ที่ได้ลักลอบเอาไปจากลานเมืองเบรชาน ที่พวกฟิลิสเตียได้แขวนทั้งสองพระองค์ไว้ หลังจากนั้นก็พวกฟิลิสเตียได้ประหารซาอูลในกิไลโบอา

¹³ ดาวิดทรงนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานโอรสของพระองค์ขึ้นมาจากที่นั่น และพวกเขาได้รวบรวมกระดูกของคนทั้งเจ็ดคนที่ถูกแขวนคอตายด้วยเช่นกัน¹⁴ พวกเขาได้ฝังอัฐิของซาอูลและของโยนาธานโอรสของพระองค์ไว้ในแผ่นดินของเบนยามินในเมืองเศลา ในอุโมงค์ของศิษบิดาของพระองค์พวกเขาได้ทำตามทุกอย่างที่กษัตริย์ทรงบัญชาไว้ หลังจากนั้นพระเจ้าก็ได้ทรงตอบคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น¹⁵ แล้วพวกฟิลิสเตียลงมากำสงครามกับคนอิสราเอลอีกครั้ง ดังนั้นดาวิดก็เสด็จลงไปพร้อมกับกองทัพของพระองค์ และทรงสู้รบกับคนฟิลิสเตีย ดาวิดก็ทรงรับชัยชนะด้วยการเหนี่ยวล่าจากสงคราม

¹⁶ อิชบับโนบ คนหนึ่งในพงศ์พันธุ์ของคนยักษ์ ผู้ที่มีหอกทองสัมฤทธิ์หนักสามร้อยเชเชล และเป็นผู้ที่มีดาบใหม่คาดเอว คิดจะฆ่าดาวิดเสีย¹⁷ แต่อิชบับบุตรชายของนางเศรยาห์ได้เข้ามาช่วยดาวิดไว้ และสู้รบกับคนฟิลิสเตีย และฆ่าเขาเสีย แล้วเหล่าทหารของดาวิดได้ถูกลกษัตริย์ต่อพระองค์ว่า “ขอพระองค์อย่าเสด็จไปทำศึกพร้อมกับพวกข้าพระองค์อีกต่อไปเลย เพื่อพระองค์จะไม่ดับประทีปของอิสราเอล”¹⁸ เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นภายหลังที่มีการรบกับพวกฟิลิสเตียอีกครั้งที่เมืองโกบ คราวนั้นสิเบเบคัยตระกูลหุซาคได้ฆ่าสัฟผู้เป็นคนที่หนึ่งในพงศ์พันธุ์ของคนเรฟาอิม

¹⁹ เรื่องนี้เกิดขึ้นอีกครั้งในการรบกับพวกฟิลิสเตียที่เมืองโกบอีก ที่เอลฮานันบุตรชายของยารี ชาวเบเรเลมได้ฆ่าโกลิอัทชาวกัทผู้ที่มีดาบโตเท่าไม้กระพันทอง²⁰ เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นมีการรบกับอีกที่เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต ผู้ที่มีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมกัน

ยี่สิบสี่นิ้ว เขาก็ได้สืบเชื้อสายมาจากพวกเรฟาอิมด้วย²¹ เมื่อเขากำท่ายิสราเอล โยนาธานบุตรชายของซิมมาห์เซษูชาของดาวิดได้ฆ่าเขาเสีย²² คนเหล่านี้สืบเชื้อสายคนเรฟาอิมของเมืองกัท และพวกเขาถูกฆ่าตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือของเหล่าทหารของพระองค์

Chapter 22

¹ดาวิดทรงร้องบทเพลงนี้แด่พระยาห์เวห์ ในวันที่พระยาห์เวห์ทรงช่วยกู้พระองค์ให้พ้นจากมือเหล่าศัตรูทั้งสี่ของพระองค์ และจากเงื้อมพระหัตถ์ของชาอูล² พระองค์ทรงอธิษฐานว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นศิลาของข้าพระองค์ เป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ และเป็นผู้ช่วยกู้ของข้าพระองค์”³ พระเจ้าทรงเป็นศิลาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เข้าลี้ภัยอยู่ในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นโล่ของข้าพระองค์ ทรงเป็นพลังแห่งความรอดของข้าพระองค์ ทรงเป็นที่กำบังอันแข็งแกร่งของข้าพระองค์ และที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ พระองค์ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากความรุนแรง

⁴ข้าพระองค์ร้องทูลพระยาห์เวห์ ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพระองค์ได้รับการทรงช่วยให้พ้นจากบรรดาศัตรูของข้าพระองค์⁵ เพราะเหล่าคลื่นแห่งความมรณะได้ล้อมรอบข้าพระองค์ กระแสแห่งความหายนะก็ได้ท่วมทับเหนือข้าพระองค์⁶ สายใยของแดนคนตายพันตัวข้าพระองค์ บ่วงแห่งความตายได้พันรอบข้าพระองค์อยู่

⁷ในความทุกข์ลำบากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ร้องทูลพระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงยินเสียงของข้าพระองค์จากพระนิเวศของพระองค์ และเสียงร้องทูลขอความช่วยเหลือของข้าพระองค์ได้ไปถึงพระกรรณของพระองค์⁸ แล้วแผ่นดินก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของฟ้าก็หวั่นไหว และสั่นสะเทือน เพราะพระเจ้า⁹ คว้าไฟขึ้นไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเปลิงผลาญได้ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านเหล่านั้นก็ติดเปลวไฟ

¹⁰พระองค์ทรงเปิดท้องฟ้าและเสด็จลงมา และความมืดก็อยู่ใต้พระบาทของพระองค์¹¹ พระองค์ทรงเครบนหนึ่ง แล้วทรงบินไป พระองค์ทรงปรากฏบนปีกของลม¹² พระองค์ทรงทำให้ความมืดปกคลุมอยู่รอบพระองค์ รวบรวมเหล่าเมฆฝนหนาขึ้นในท้องฟ้าทั้งหมด

¹³จากความสว่างตรงหน้าพระพักตร์พระองค์ถ่านเพลิงได้ตกลงมา¹⁴ พระยาห์เวห์ทรงส่งเสียงดังดุจฟ้าร้องจากท้องฟ้า องค์ผู้สูงสุดก็ทรงเปล่งพระสุรเสียง¹⁵ พระองค์ทรงแผลงศร และทรงทำให้พวกศัตรูของพระองค์กระจัดกระจาย ทรงทำให้เกิดฟ้าแลบ และทรงทำให้พวกเขาแตกหนีไป

¹⁶แล้วช่องน้ำก็หลายได้ปรากฏ รากฐานของโลกก็เผยโผล่ ตามพระสิงหนาทของพระยาห์เวห์ ตามลมที่พวยพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์¹⁷ พระองค์ทรงเอื้อมลงมาจากเบื้องบน ทรงจับข้าพระองค์ พระองค์ทรงดึงข้าพระองค์ออกมาจากน้ำที่ซัดไปมา¹⁸ พระองค์ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากศัตรูเข้มแข็ง จากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ เพราะพวกเขาแข็งแกร่งกว่าข้าพระองค์ยิ่งนัก

¹⁹พวกเขามาต่อสู้กับข้าพระองค์ในวันที่ข้าพระองค์ประสบภัยพิบัติ แต่พระยาห์เวห์ทรงเป็นที่พึ่งของข้าพระองค์²⁰ พระองค์ทรงนำข้าพระองค์ออกมายังที่กว้างใหญ่ พระองค์ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ไว้เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยข้าพระองค์²¹ พระยาห์เวห์ประทานรางวัลแก่ข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยฟื้นฟูข้าพระองค์ตามความสะอาดของมือทั้งสองของข้าพระองค์

²²เพราะข้าพระองค์ได้รักษาทางของพระยาห์เวห์และไม่ได้อำพรางที่ชั่วร้ายโดยการหันจากพระเจ้าของข้าพระองค์²³ เพราะกฎหมายแห่งความชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ได้หันไปจากสิ่งเหล่านั้น²⁴ ข้าพระองค์ไว้ใจต่อพระองค์ และข้าพระองค์รักษาตัวไว้จากความบาป

²⁵เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ทรงตอบแทนข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของข้าพระองค์ ตามอัตราความสะอาดของข้าพระองค์ในสายพระเนตรของพระองค์²⁶ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ว่าทรงซื่อสัตย์ต่อผู้ที่ซื่อสัตย์ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ว่าทรงไว้ใจต่อผู้ที่ไว้ใจ²⁷ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ว่าบริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ แต่พระองค์ทรงสำแดงเป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ที่ได้คดโกง

²⁸พระองค์ทรงช่วยประชาชนที่ทุกข์ยากลำบากให้รอด แต่พระเนตรของพระองค์ต่อสู้กับดวงตาที่หยิ่งยโส และพระองค์ทรงทำให้คนเหล่านั้นต่ำลง²⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นประทับของข้าพระองค์ พระยาห์เวห์ทรงทำให้เกิดความสว่างในความมืดของข้าพระองค์³⁰ เพราะโดยพระองค์ ข้าพระองค์สามารถทะลุฝ่าเครื่องกีดขวางได้ และโดยพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์สามารถกระโดดข้ามกำแพงได้

³¹สำหรับพระเจ้า พระมรรคาของพระองค์สมบูรณ์ พระดำรัสของพระยาห์เวห์ไว้ตำหนิ พระองค์ทรงเป็นโล่ของทุกคนที่ลี้ภัยอยู่ในพระองค์³² เพราะผู้ใดจะเป็นพระเจ้าอีก นอกจากพระยาห์เวห์ และผู้ใดเล่าเป็นพระศิลาเว้นแต่พระเจ้าของเรา? ³³พระเจ้าผู้ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ และพระองค์ได้ทรงนำบุคคลที่ไว้ตำหนิในทางของพระองค์

³⁴พระองค์ทรงทำให้เท้าของข้าพระองค์เป็นเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมียและทรงวางข้าพระองค์ไว้บนเนินเขาที่สูง³⁵ พระองค์ทรงฝึกมือข้าพระองค์ให้ทำสงคราม เช่นข้าพระองค์ให้โศกคนธนูของสิมฤทธิได้³⁶ พระองค์ได้ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และความโปรดปรานของพระองค์ก็ทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น

³⁷พระองค์ได้ประทานที่กว้างขวางสำหรับย่างเท้าของข้าพระองค์ ดังนั้นเท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด³⁸ ข้าพระองค์ได้ไล่ตามพวกศัตรูของข้าพระองค์และทำลายพวกเขาเสีย ข้าพระองค์ไม่ได้หันกลับจนกว่าพวกเขาได้ถูกผลาญเสียสิ้น³⁹ ข้าพระองค์ทำลายพวกเขาและแทงพวกเขาทะลุ พวกเขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นอีก พวกเขาล้มลงใต้เท้าของข้าพระองค์

⁴⁰พระองค์ได้ประทานกำลังแก่ข้าพระองค์เหมือนเข็มขัดเพื่อต่อสู้ในสงคราม พระองค์ทรงทำให้บรรดาผู้ที่ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์สยบลง⁴¹พระองค์ทรงทำให้บรรดาศัตรูของข้าพระองค์หันหลังให้ข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ทำลายเสียสิ้น⁴²พวกเขาร้องหาความช่วยเหลือ แต่ไม่มีใครช่วยพวกเขาได้ พวกเขาได้เขาร้องทูลพระยาห์เวห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบพวกเขา

⁴³ข้าพระองค์จึงทูลเขาเหล่านั้นอย่างผกคลีดิน ข้าพระองค์ได้ขี้นพวกเขาเหมือนโคลนตามถนน⁴⁴พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการทะเลาะวิวาทกับประชาชนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ ประชาชนที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะปรนนิบัติข้าพระองค์⁴⁵พวกคนต่างด้าวจะถูกบังคับให้หมอบราบต่อข้าพระองค์ พวกเขาได้ยินถึงข้าพระองค์ พวกเขาจะเชื่อฟังข้าพระองค์

⁴⁶พวกคนต่างด้าวก็เสียขวัญตัวสั่นออกมาจากที่กำบังแข็งแกร่งของเขา⁴⁷พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่ ขอให้พระศิลาของข้าพระองค์เป็นที่ควรสรรเสริญ ขอให้พระเจ้าได้รับการยกย่อง พระศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์⁴⁸นี่คือพระเจ้าผู้ทรงแก้แค้นให้ข้าพระองค์ พระองค์เป็นผู้ที่นำชนชาติทั้งหลายลงให้อยู่ใต้ข้าพระองค์

⁴⁹ผู้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากบรรดาศัตรูของข้าพระองค์ แท้ที่จริง พระองค์ทรงยกข้าพระองค์อยู่เหนือบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์จากคนโหดร้าย⁵⁰เพราะฉะนั้น ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จึงขอบพระคุณพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสดุดีพระนามของพระองค์⁵¹พระเจ้าประทานชัยชนะยิ่งใหญ่แก่ศัตรูของพระองค์ และพระองค์ทรงสำแดงพันธสัญญาอย่างซื่อสัตย์ต่อผู้ที่พระองค์ได้ทรงเจิม แก่ดาวิดและบรรดาลูกหลานของพระองค์เป็นนิตย์”

Chapter 23

¹บัดนี้ นี่เป็นถ้อยคำสุดท้ายของดาวิด ดาวิดบุตรชายของเจสซี ผู้ชายที่ได้รับเกียรติอย่างสูง ผู้ที่ได้รับการเจิมโดยพระเจ้าของยาโคบ นักแต่งบทเพลงสดุดีที่ไพเราะของอิสราเอล²“พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้ตรัสทางข้าพระองค์ และพระดำรัสของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพระองค์³พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงได้กล่าว พระศิลาแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าพระองค์ว่า ‘เมื่อผู้หนึ่งปกครองมนุษย์โดยชอบธรรม ผู้ทรงปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า

⁴เขาจะเป็นเหมือนแสงอรุณเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น ในเวลารุ่งเช้าที่ไม่มีเมฆ เมื่อหยาดน้ำค้างจางออกจากดินเมื่อมีแสงจ้าของดวงอาทิตย์ภายหลังฝน⁵แน่ทีเดียวพงศ์พันธุ์ของข้าพระองค์ไม่เป็นเช่นนั้นต่อพระพักตร์ของพระเจ้าหรือ? เพราะพระองค์มิได้ทรงทำพันธสัญญานิรันดร์กับข้าพระองค์ อันเป็นระเบียบและมั่นคงในทุกทางอย่างนั้นหรือ? พระองค์จะไม่ทรงเพิ่มพูนความรอดของข้าพระองค์และเติมเต็มความปรารถนาทุกอย่างของข้าพระองค์หรือ?⁶แต่คนอธรรมทั้งหมดก็เหมือนหนามที่ถูกถอนทิ้งไป เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถถูกรวบรวมได้ด้วยมือของใคร

⁷คนที่แต่ละต้องพวกเขา จะต้องถืออาวุธที่ทำด้วยเหล็กหรือดาบของหอก พวกเขาจะต้องถูกเผาจนหมดสิ้นในที่ที่พวกเขาอยู่นั้น”⁸ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของนักรบผู้เก่งกล้าของดาวิด คือเยชบาอาล ตระกูลกัทโมนี่ เป็นผู้นำของเหล่านักรบผู้เก่งกล้า เขาได้ฆ่าคนแปดร้อยคนในครั้งเดียว⁹คนที่รองลงมาคือเอลาซาร์บุตรชายของโดโด ผู้เป็นบุตรชายของอาโหอาห์ ผู้ที่เป็นหนึ่งในสามของนักรบผู้เก่งกล้าของดาวิด เขาได้อยู่เมื่อพวกเขาพุดหยาบพวกฟิลิสเตียซึ่งชุมนุมกันที่นั่นเพื่อทำสงคราม และเมื่อคนอิสราเอลได้ถอยทัพ

¹⁰เอลาซาร์ได้ลุกขึ้นและได้ต่อสู้พวกฟิลิสเตีย จนกระทั่งมือของเขาร้อนล้าและมือของเขาแข็งทื่อติดอยู่กับดาบของเขา พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้ได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวงในวันนั้น กองทัพจึงได้กลับไปกับเอลาซาร์ เพื่อปลดข้าวของจากผู้ที่ถูกฆ่าตายเท่านั้น¹¹รองจากเขาลงมาคืออัมมาห์บุตรชายของอาเขซาร์ พวกฟิลิสเตียได้มาชุมนุมกันอยู่ที่ทุ่งหญ้าเลอี เป็นที่ที่มีพื้นดินผืนหนึ่งมีถั่วแดงเต็มไปหมด และกองทัพหนีไปจากพวกเขา¹²แต่เขามาได้ยืนมั่นอยู่ท่ามกลางผืนดินนั้น และป้องกันผืนดินนั้นไว้ เขาได้ฆ่าพวกฟิลิสเตีย และพระยาห์เวห์ทรงทำให้มีชัยชนะอย่างใหญ่หลวง

¹³ทหารสามนายในพวกทหารสามสิบคนนั้น ได้ลงมาหาดาวิดในฤดูเกี่ยวข้าวที่ถั่วดูลัม กองทัพของฟิลิสเตียได้ตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเราฟาอิม¹⁴ในคราวนั้นดาวิดได้ประทับในที่กำบังเข้มแข็งคือที่ถั่วหนึ่ง ขณะที่พวกฟิลิสเตียก็ได้ตั้งหลักแหล่งอยู่ที่เบรเลเฮม¹⁵ดาวิดทรงกระหายน้ำและตรัสว่า “ถ้าเพียงบางคนจะให้น้ำแก่เราดื่มจากบ่อที่เบรเลเฮม บ่อที่อยู่ข้างประตูเมือง”

¹⁶ดังนั้นวีรบุรุษสามคนที่ได้กล่าวถึงนั้นก็ได้แหกค่ายของกองทัพของคนฟิลิสเตียเข้าไป และได้ตักน้ำจากบ่อเบรเลเฮม บ่อที่อยู่ข้างประตูเมือง พวกเขาได้นำน้ำมาและได้มาถวายแก่ดาวิด แต่พระองค์ได้ทรงปฏิเสธที่จะทรงดื่มน้ำนั้น แต่พระองค์ได้ทรงเทน้ำนั้นถวายแด่พระยาห์เวห์¹⁷แล้วพระองค์ได้ตรัสว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ซึ่งข้าพระองค์จะทำเช่นนี้ ก็ขอให้ห่างไกลจากข้าพระองค์ ข้าพระองค์ควรจะดื่มโลหิตของบรรดาผู้ได้ไปเสียชีวิตของพวกเขาหรือ?” ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงยอมดื่ม นักรบทั้งสามได้ทำสิ่งเหล่านี้¹⁸อาบีชัยน้องชายของโยอาบและบุตรชายของนางเศรยาห์ ได้เป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ครั้งหนึ่งเขาได้ต่อสู้ด้วยหอกต่อทหารสามร้อยคน และได้ฆ่าพวกเขา เขาก็ได้มีชื่อเสียงร่วมกับวีรบุรุษสามคนที่กล่าวถึงนั้น

¹⁹เขาเป็นผู้ที่ได้รับเกียรติมากกว่าสามคนนั้นไม่ใช่หรือ? เขาได้เป็นผู้บังคับบัญชาของพวกเขา อย่างไรก็ตามชื่อเสียงของเขาไม่เท่ากับชื่อเสียงของทหารที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดสามคนนั้น²⁰เบนโยอาห์แห่งเมืองซิบเซเอลบุตรชายของเยโฮยาดา เขาเป็นผู้ชายแข็งแรง ที่ได้ทำความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่หลายอย่าง เขาได้ฆ่าบุตรทั้งสองของอาร์เอลแห่งโมอับ เขาได้ลงไปในป่าสิงโตในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย²¹แล้วเขาได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่งเป็นผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ คนอียิปต์นั้นถือหอกอยู่ในมือ แต่เบนโยอาห์ได้ต่อสู้กับเขาด้วยเพียงไม้เท้า เขาได้ยึดเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์คนนั้น และได้ฆ่าเขาตายด้วยหอกของเขาเอง

²²เบนโยอาห์บุตรชายของเยโฮยาดาทำกิจเหล่านี้จึงมีชื่อเสียงเหมือนนักรบสามคนนั้น²³เขามีชื่อเสียงโด่งดังกว่าทหารสามสิบคนนั้นโดยทั่วไป แต่เขาไม่ได้รับ

การนับถือมากเช่นเดียวกับวีรบุรุษสามคนนั้น แม้กระนั้น ดาวิดก็ได้ทรงตั้งเขาให้เป็นทหารรักษาพระองค์²⁴ ในสามสิบคนนั้นรวมผู้ชายต่อไปนี้ คือ อาสาเฮล น้องชายของโยอาบ เอลฮานันบุตรชายของโดโดชาวเบรเลเฮม

²⁵ ชัมมาห์ชาวเมืองฮาโรด เอลีคาชาวเมืองฮาโรด²⁶ เฮเลสตระกูลเปเลก อิธานบุตรชายของอิกเชซชาวเมืองเทโคอา²⁷ อามีเยเซอร์ชาวเมืองอานาโทก เมนูนัยตระกูลหุซาร์

²⁸ ศัลโมนชาวอาโหอาห์ มาหะรียาเวเนโกฟ²⁹ เฮเลบบุตรชายของบาอานาห์ชาวเนโกฟ³⁰ อิกทียบุตรชายของชาวกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน³¹ เบนโยอาชชาวปิสโรน อิดดัยชาวหุบเขากาอิช

³² อามีอัลโบนชาวอารบาค อัสมาเวกชาวบาซูริม³³ เอลียาบชาวซาอัลโบน บรรดาบุตรชายของยาเซน โยนาราน ชัมมาห์ชาวฮาราร์³⁴ อาหิอัมบุตรชายของฮาราร์ชาวฮาราร์

³⁵ เอลีเฟเลกบุตรชายของอาหิซัยชาวมาอาคาห์ เอลีอัมบุตรชายของอาโรเฟเลชาวกิโหล³⁶ เฮสโรชาวคารเมล ปารัยชาวอารบิ³⁷ อิกาลบุตรของนาธันชาวโคนาห์ บานีคนเผ่ากาต

³⁸ เศเลคนอัมโมน นาหะรียาเวเนโรก คนถือเครื่องอาวุธของโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์³⁹ อิราตระกูลอิกริ กาเบตระกูลอิกริ⁴⁰ อูรียาห์คนฮิตไทต์ รวมทั้งหมดสามสิบเจ็ดคน

Chapter 24

¹ อีกครั้งหนึ่งที่พระพิโรธของพระยาห์เวห์เกิดขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ได้ทรงทำให้ดาวิดต่อสู้พวกเขาโดยตรัสว่า “จงไปนับคนอิสราเอลและคนยูดาห์”² กษัตริย์จึงได้ทรงรับสั่งกับโยอาบ แม่ทัพซึ่งอยู่กับพระองค์ว่า “จงไปให้ทั่วอิสราเอลทุกเผ่า ตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบา และจงนับจำนวนประชาชน เพื่อเราจะได้ทราบจำนวนรวมของประชาชนเพื่อทำสงคราม”³ โยอาบได้ถูกลกษัตริย์ว่า “ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ทรงเพิ่มประชาชนที่มีอยู่อีกร้อยเท่า ขอพระเนตรของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้ทรงเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น แต่เหตุใดกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงทรงพระประสงค์สิ่งนี้?”

⁴ อย่างไรก็ตามพระดำรัสของกษัตริย์นั้นก็เด็ดขาดต่อโยอาบและต่อบรรดาผู้บังคับบัญชาของกองทัพ ดังนั้นโยอาบกับบรรดาผู้บังคับบัญชาของกองทัพจึงได้ออกไปจากพระพักตร์กษัตริย์เพื่อนับประชาชนอิสราเอล พวกเขาได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปและได้ตั้งค่ายในเมืองอาโรเออร์ ทางทิศใต้ของเมืองในหุบเขา แล้วพวกเขาก็ได้เดินทางผ่านกลาโหมไปยังยาเซอร์⁵ พวกเขาก็ได้มายังกิเลอาดและมาถึงในดินแดนของกาห์ทิมซอดซี แล้วต่อไปถึงเมืองดานยาอัน อ้อมไปถึงไซดอน

⁶ พวกเขาได้มาถึงป้อมของไทระ และเมืองทั้งหมดของคนฮิโวลต์ และของคนคานาอัน แล้วพวกเขาก็ได้ออกไปยังเนเกบในยูดาห์ที่เมืองเบเออร์เซบา⁷ เมื่อพวกเขาได้ไปทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว พวกเขายังได้กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มเมื่อสิ้นเก้าเดือนและยี่สิบวัน⁸ แล้วโยอาบก็ได้ถวายจำนวนทหารที่นับได้ทั้งสิ้นแก่กษัตริย์ มีทหารหาญในอิสราเอลจำนวน 800,000 คน ผู้พร้อมทำศึก และคนยูดาห์มี 500,000 คน

⁹ แล้วพระทัยของดาวิดก็ได้ทรงสำนึกผิดหลังจากที่พระองค์ได้ทรงนับจำนวนประชาชนเสร็จแล้ว ดังนั้นดาวิดจึงทูลต่อพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพระองค์ได้ทำบาปใหญ่หลวงในการที่ข้าพเจ้าทำสิ่งนี้ บัดนี้ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอพระองค์ทรงลบความบาปชั่วของผู้รับใช้ของพระองค์ออกไป เพราะข้าพระองค์ทำอย่างโง่เขลา ยิ่งนัก”¹⁰ เมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นในตอนเช้า พระวจนะของพระยาห์เวห์จึงได้มายังผู้เผยพระวจนะคาต ผู้ทำนายของดาวิดว่า¹¹ “จงไปบอกดาวิดว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "เราจะให้เจ้ามีทางเลือกสามอย่าง จงเลือกเอาหนึ่งอย่าง"'”

¹² ดังนั้นกาตจึงได้เข้าเฝ้าดาวิดและทูลพระองค์ว่า “จะให้เกิดกันดารอาหารเป็นเวลาสามปีในแผ่นดินของพระองค์หรือไม่? หรือพระองค์จะยอมหนีต่อหน้าศัตรูของพระองค์เป็นเวลาสามเดือนขณะที่พวกเขาไล่ตามพระองค์หรือไม่? หรือจะให้โรคระบาดเกิดขึ้นในแผ่นดินของพระองค์เป็นเวลาสามวันหรือไม่? บัดนี้ขอพระองค์ทรงตรัสทรงลงว่าจะให้ข้าพระองค์กลับไปทูลสิ่งใดต่อพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มา”¹³ แล้วดาวิดจึงตรัสกับกาตว่า “เราเป็นทุกข์มาก ขอให้พวกเราตกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์มากกว่าให้เราตกเข้าไปในมือของมนุษย์ เพราะการกระทำอันเต็มไปด้วยพระกรุณาของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก”¹⁴ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงได้ทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอล ตั้งแต่เวลาเช้าจนสิ้นเวลากลางคืน และมีประชาชนตายจำนวนเจ็ดหมื่นคนนับตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบา

¹⁵ เมื่อทูตสวรรค์ยื่นมือออกเหนือกกรุงเยรูซาเล็มเพื่อทำลายเมืองนั้น พระยาห์เวห์ได้ทรงเปลี่ยนพระทัยเพราะเรื่องเหตุร้ายที่จะเกิดขึ้นนั้นและพระองค์ได้ทรงบัญชาทูตสวรรค์ผู้กำลังทำลายประชาชนว่า “พอแล้ว บัดนี้จงยังมีมือของเจ้า” ในเวลานั้นทูตของพระยาห์เวห์ก็อยู่ที่ลานนวดข้าวของอาราวันาคคนเยนุส¹⁶ แล้วดาวิดได้ทูลต่อพระยาห์เวห์ขณะที่พระองค์ทอดพระเนตรทูตสวรรค์ผู้ที่ได้ประหารประชาชนนั้น และทรงทูลว่า “ข้าพระองค์เองได้ทำบาป และข้าพระองค์ได้กระทำความผิดเอาแต่ใจตนเอง แต่บรรดาแกะเหล่านี้ พวกเขาได้ทำอะไร? ขอพระหัตถ์ของพระองค์ทำโทษข้าพระองค์และพงศ์พันธุ์บิดาของข้าพระองค์เถิด”¹⁷ แล้วกาตก็ได้เข้ามาเฝ้าดาวิด และทูลพระองค์ว่า “ขอเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์บนลานนวดข้าวของอาราวันาคคนเยนุสเถิด”

¹⁸ ดังนั้นดาวิดจึงได้เสด็จขึ้นไปตามคำของกาตตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา¹⁹ เมื่ออาราวันาคได้มองออกไปและเห็นกษัตริย์และบรรดาข้าราชการกำลังเข้ามาหาเขา ดังนั้นอาราวันาคจึงออกไปและย่องตัวลงชนหน้าถึงดินต่อกษัตริย์²⁰ แล้วอาราวันาคได้ทูลว่า “เหตุใดกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ จึงเสด็จมาหาผู้รับใช้ของพระองค์?” ดาวิดตรัสว่า “มาซื้อลานนวดข้าวของเจ้า เพื่อเราจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ เพื่อที่โรคร้ายจะหมดสิ้นไปจากประชาชน”

²²อาราวันหาจึงได้ทูลดาวิดว่า “ขอภักดิ์รับเจ้านายของข้าพระองค์ ขอร้องทำตามทาสีของพระองค์เห็นชอบเถิด ดาวิด ที่มีไว้สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว และเลื่อนบวชข้ากับแอกสำหรับวัวเป็นพัน” ²³ข้าแต่ภักดิ์รับของทั้งสินนี้ ข้าพระองค์ อาราวันหาขอถวายแด่พระองค์” แล้วเขาได้ทูลภักดิ์รับอีกว่า “ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ทรงโปรดปรานพระองค์” ²⁴ภักดิ์รับได้ตรัสกับอาราวันหาว่า “ไม่ได้ เรายืนยันที่จะซื้อจากเจ้าตามราคานั้น เราจะไม่ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์ โดยที่เราไม่เสียอะไรเลย” ดังนั้นดาวิดจึงได้ทรงซื้อลานบวชและวัวเป็นเงินห้าสิบบเชล ²⁵ดาวิดก็ได้ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ที่นั่น และทรงได้ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวกับเครื่องสันติบูชา ดังนั้นพวกเขาได้ทูลอ้อนวอนต่อพระยาห์เวห์ในนามของแผ่นดิน และพระองค์ก็ได้ทรงระงับโรคร้ายทั่วอิสราเอล

1 KINGS

Chapter 1

¹เมื่อภักดิ์รับดาวิดทรงชรามากแล้ว ถึงแม้พวกเขาจะห่มผ้าหลายชั้นให้พระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงยังไม่อบอุ่น²นั้นบรรดาข้าราชการบริพารของพระองค์จึงกราบทูลพระองค์ว่า “ขอโปรดให้เราไปเกี่ยวหาหญิงสาวพรหมจารีมาถวายภักดิ์รับ เจ้านายของพวกข้าพระองค์ และให้นางถวายการปรนนิบัติภักดิ์รับและคอยดูแลพระองค์ และให้นางนอนในอ้อมกอดของพระองค์ เพื่อภักดิ์รับเจ้านายของพวกข้าพระองค์จะได้ทรงอบอุ่น”

³ดังนั้นพวกเขาจึงได้ตามหาหญิงงามทั่วเขตแดนของอิสราเอล พวกเขาได้พบอาบิชากหญิงชาวชูเนม และได้นำตัวนางมาเฝ้าภักดิ์รับ⁴หญิงสาวคนนั้นงดงามมาก นางได้ถวายการรับใช้และคอยดูแลพระองค์ แต่ภักดิ์รับหารกร่วมกับนางไม่

⁵ในเวลานั้น อาโดเนียห์พระโอรสของพระนางฮักกิกได้ยกตัวเองขึ้น กล่าวว่า “เราจะเป็นภักดิ์รับ” ดังนั้นท่านจึงได้เตรียมบรรดารถม้าศึก และกองทหารม้าสำหรับท่านเองกับคนห้าสิบบคนไว้วิ่งนำหน้าท่าน⁶พระบิดาของท่านก็ไม่เคยขัดแย้ง หรือถามว่า “เหตุใดเจ้าจึงทำเช่นนี้หรือเช่นนั้น?” อาโดเนียห์เป็นชายงามมากด้วย ท่านเกิดมาจากอับซาโลม

⁷ท่านได้สมคบกับโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ และอาบิยาสาร์ปุโรหิต พวกเขาได้ติดตามอาโดเนียห์และช่วยเหลือท่าน⁸แต่ศาโดก ปุโรหิต เบนยาห์บุตรชายของเยโฮยาดา นารีนผู้เผยพระวจนะ ซิเมอี เรอี และพวกทหารกล้าของดาวิดไม่ได้ติดตามอาโดเนียห์

⁹อาโดเนียห์ได้ถวายสัตวบูชาแกะ โค และลูกโคอ้วนพี ไขมันแห่งโคเสเลก ซึ่งอยู่ด้านด้าน เอนโรเกล ท่านได้เชิญพี่น้องทั้งหมดของท่าน คือบรรดาพระโอรสของภักดิ์รับ และประชาชนทั้งหมดแห่งยูดาห์ ที่เป็นพวกข้าราชการบริพารของภักดิ์รับ¹⁰แต่ไม่ได้เชิญนารีนผู้เผยพระวจนะ เบนยาห์ พวกทหารกล้า หรือแม้แต่ซาโลมอนพระอนุชาของท่าน

¹¹จากนั้นนารีนก็ได้ทูลถามพระนางบัทเชบาพระมารดาของซาโลมอนว่า “พระนางไม่ทรงทราบหรือว่า อาโดเนียห์โอรสของพระนางฮักกิกทรงตั้งตนเป็นภักดิ์รับแล้ว และดาวิดเจ้านายของพวกข้าพระองค์ก็ไม่ทรงทราบเรื่องหรือ?” ¹²บัดนี้โปรดให้ข้าพระองค์ถวายคำปรึกษาเพื่อพระนางจะได้ทรงช่วยชีวิตของพระนางเอง และชีวิตของซาโลมอนพระโอรสของพระนางด้วย

¹³โปรดเสด็จเข้าพบภักดิ์รับดาวิด และทูลถามพระองค์ว่า ‘ภักดิ์รับเจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ได้ทรงปรึกษากับสาวใช้ของพระองค์มิใช่หรือว่า “ซาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะปกครองต่อจากเราแน่นอน และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเราไม่ใช่?” แล้วทำไมจึงให้อาโดเนียห์ปกครองเล่า?’ ¹⁴ขณะที่พระนางกราบทูลภักดิ์รับอยู่ ข้าพระองค์จะตามไปเข้าพบ และเสริมพระเสาวนีย์ของพระนาง”

¹⁵ดังนั้นพระนางบัทเชบาได้เข้าไปที่ห้องของภักดิ์รับ ภักดิ์รับทรงชรามาก และอาบิชากชาวชูเนมก็กำลังถวายการรับใช้ภักดิ์รับอยู่¹⁶พระนางบัทเชบาได้กราบทูลบังคมภักดิ์รับ แล้วภักดิ์รับก็ตรัสถามว่า “เจ้าประสงค์สิ่งใดหรือ?” ¹⁷พระนางได้ทูลพระองค์ว่า “เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ได้ทรงปรึกษานามของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพระองค์ต่อสาวใช้ของพระองค์ว่า ‘แน่นอน ซาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะปกครองต่อจากเรา และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา’

¹⁸ดูเถิด ตอนนี้อาโดเนียห์เป็นภักดิ์รับแล้ว แต่พระองค์ ภักดิ์รับเจ้านายของหม่อมฉัน ก็ไม่รู้¹⁹เขาได้ถวายสัตวบูชาโค ลูกโคอ้วนพี และแกะจำนวนมาก และได้เชิญบรรดาพระโอรสของภักดิ์รับ อาบิยาสาร์ปุโรหิต กับโยอาบผู้บัญชาการกองทัพ แต่เขาไม่ได้เชิญซาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์

²⁰เพราะพระองค์คือภักดิ์รับเจ้านายของหม่อมฉัน สายตาของอิสราเอลทั้งหมดก็พุ่งดูพระองค์ รอพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบัลลังก์ของเจ้านายของหม่อมฉันต่อจากพระองค์²¹แต่จะเหตุการณ์จะเกิดดังนี้ เมื่อภักดิ์รับเจ้านายของหม่อมฉันล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว หม่อมฉันและซาโลมอนบุตรชายของหม่อมฉันก็จะตกเป็นฝ่ายผิด”

²²ขณะที่พระนางกำลังกราบทูลภักดิ์รับอยู่ นารีนผู้เผยพระวจนะก็ได้เข้ามา²³ข้าราชการบริพารทั้งหลายจึงทูลภักดิ์รับว่า “นารีนผู้เผยพระวจนะอยู่ที่นั่นแล้ว” เมื่อ นารีนเข้ามาต่อพระพักตร์ภักดิ์รับ เขาก็ก้มหน้าลงถึงพื้น ถวายบังคมภักดิ์รับ

²⁴นารีนได้กราบทูลว่า “ข้าแต่ภักดิ์รับเจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรับสั่งไว้หรือว่า ‘อาโดเนียห์จะปกครองต่อจากเรา และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเราหรือ?’ ²⁵เพราะวันนี้ท่านได้ล่องไปถวายบูชาโค ลูกโคอ้วนพีและแกะจำนวนมาก และได้เชิญบรรดาพระโอรสของภักดิ์รับ ทั้งผู้บัญชาการกองทัพ และอาบิยาสาร์ปุโรหิต เขาก็กำลังก้มหน้าทูลต่อหน้าท่าน และกล่าวว่า ‘ขอภักดิ์รับอาโดเนียห์ทรงพระเจริญ’

²⁶แต่ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ ศาโดกปุโรหิต เบนโยฮันครุตรชายของเยโฮยาดา และซาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์ ท่านหาได้เชิญพวกเราไป²⁷ เรื่องนี้เกิดขึ้นโดยกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ และพระองค์ไม่ได้ตรัสแก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ว่า จะทรงให้ใครนั่งบัลลังก์ต่อจากพระองค์หรือ?”

²⁸แล้วกษัตริย์ดาวิดได้ตรัสตอบว่า “จงเรียกบั๊กเซบาคกลับมาหาเรา” พระนางก็เสด็จเข้ามาเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ และทรงประทับยืนอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์²⁹ กษัตริย์ทรงปฏิญาณว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงใส่ชีวิตของเราจากความทุกข์ยาก”³⁰วันนี้เราได้ปฏิญาณต่อเจ้าในพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า ‘ซาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะปกครองต่อจากเราอย่างแน่นอน และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเราแทนเรา’ เราจะทำในวันนี้”³¹ แล้วพระนางบั๊กเซบาก็ได้ทรงก้มพระพักตร์ลงถึงพื้น ถวายบังคมกษัตริย์ และกล่าวว่า “ขอกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของหม่อมฉันทรงพระเจริญตลอดไป”

³²กษัตริย์ดาวิดมีรับสั่งว่า “จงเรียกศาโดกปุโรหิต นารันผู้เผยพระวจนะ กับเบนโยฮันบุตรชายของเยโฮยาดา มาหาเรา” ดังนั้นเขาก็ตกลงใจเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์กษัตริย์³³ กษัตริย์ตรัสสั่งเขาก็ตกลงใจว่า “จงพาข้าราชการบริพารของเจ้านายพวกเจ้าไปกับเจ้า ให้ซาโลมอนพระโอรสของเราขึ้นครองราชย์ และนำเขาลงไปที่ศิโยน”³⁴ให้ศาโดกปุโรหิต และนารันผู้เผยพระวจนะเจิมตั้งเขาเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลที่นั่น แล้วจงเป่าแตร และประกาศว่า ‘ขอกษัตริย์ซาโลมอนทรงพระเจริญ’

³⁵แล้วพวกเขาก็ติดตามเขาขึ้นมา และเขาจะมานั่งบนบัลลังก์ของเรา เพราะเขาจะเป็นกษัตริย์แทนเรา เราได้ตั้งเขาให้เป็นผู้ปกครองเหนืออิสราเอลและยูดาห์”³⁶เบนโยฮันบุตรชายของเยโฮยาดาได้กราบทูลตอบกษัตริย์ว่า “ขอให้เป็นที่แน่นอนเถิด ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งกษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ได้ทรงยืนยันตั้งนั้น”³⁷พระยาห์เวห์ได้ทรงสถิตกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์มาแล้วอย่างไร ก็ขอให้สถิตกับซาโลมอนอย่างนั้น และขอทรงทำให้บัลลังก์ของซาโลมอนใหญ่โตกว่าบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์”

³⁸ดังนั้นศาโดกปุโรหิต นารันผู้เผยพระวจนะ และเบนโยฮันบุตรชายของเยโฮยาดา และคนเคเรธกับคนเปเลท ได้ลงไปจัดให้ซาโลมอนประทับบนล้อของกษัตริย์ดาวิด และพวกเขาได้นำท่านมาถึงศิโยน³⁹ศาโดกปุโรหิตได้นำเขาสัตว์ที่บรรจุน้ำนมมาจากเต้านม และเจิมตั้งซาโลมอนไว้ แล้วเขาก็ตกลงใจได้เป่าแตรและประชาชนทั้งปวงได้กล่าวว่า “ขอกษัตริย์ซาโลมอนทรงพระเจริญ”⁴⁰แล้วประชาชนทั้งปวงก็ได้ติดตามเสด็จพระองค์ขึ้นไป ทั้งเป่าขลุ่ยและยืนตียิ่งนัก จนแผ่นดินสะเทือนเพราะเสียงของพวกเขา

⁴¹เมื่ออาโดนียาห์และบรรดาแขกที่อยู่กับพวกเขาได้รับประทานอาหารเรียบร้อยแล้วพวกเขาก็ได้ยืนเสียง และเมื่อโยอาบได้ยืนเสียงแตร เขาได้พูดว่า “ทำไมจึงมีเสียงอีกก็ครึกโครมในเมืองนั้น?”⁴²ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ โยนาธานบุตรชายของอาบียาธาร์ปุโรหิตก็ได้มาถึง และอาโดนียาห์ก็ได้กล่าวว่า “เข้ามาสิ เพราะเจ้าเป็นคนดี และคนน่ารักดีมา”

⁴³โยนาธานได้ตอบอาโดนียาห์ว่า “กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของพวกเราได้ทรงทำให้ซาโลมอนเป็นกษัตริย์แล้ว”⁴⁴และกษัตริย์ทรงมีรับสั่งส่งศาโดกปุโรหิต นารันผู้เผยพระวจนะ เบนโยฮันบุตรชายของเยโฮยาดา กับคนเคเรธและคนเปเลทไปกับท่าน เขาก็ตกลงใจจัดให้ซาโลมอนประทับบนล้อของกษัตริย์⁴⁵ศาโดกปุโรหิตกับนารันผู้เผยพระวจนะได้เจิมตั้งซาโลมอนเป็นกษัตริย์ที่ศิโยน และเขาก็ตกลงใจขึ้นมาจากที่นั่นด้วยความยินดี เพราะฉะนั้นในเมืองจึงอีกก็ครึกโครม นี่เป็นเสียงที่ก่อกวนหลายได้ยิน

⁴⁶นอกจากนี้ซาโลมอนได้ประทับบนบัลลังก์ของราชอาณาจักรด้วย⁴⁷มากไปกว่านั้นอีก พวกข้าราชการบริพารของกษัตริย์ก็ได้เข้าไปถวายพระพรแด่กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของพวกเราว่า ‘ขอพระเจ้าของพระองค์ทรงทำให้พระนามของซาโลมอนเลื่องลือไปมากกว่าพระนามของพระองค์ และขอทรงทำให้บัลลังก์ของซาโลมอนยิ่งใหญ่กว่าบัลลังก์ของพระองค์’ แล้วกษัตริย์ก็โหมพระกายลงที่แท่นบรรทม”⁴⁸กษัตริย์ก็ตรัสด้วยว่า ‘สรรเสริญแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ประทานคนหนึ่งให้นั่งบัลลังก์ของเราในวันนี้ ด้วยตาของเราเองได้เห็นแล้ว”

⁴⁹แล้วแขกทั้งปวงของอาโดนียาห์ก็กลัว พวกเขายืนขึ้นและต่างไปตามทางของตัวเอง⁵⁰ส่วนอาโดนียาห์ก็กลัวซาโลมอน จึงยืนขึ้น และได้ไปจับเชิงนอนของแท่นบูชา⁵¹แล้วมีคนไปกราบทูลซาโลมอนว่า “ดูเถิด อาโดนียาห์กลัวกษัตริย์ซาโลมอน เพราะท่านจับเชิงนอนที่แท่นบูชาอยู่”⁵²กล่าวว่า “ขอกษัตริย์ซาโลมอนได้ปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าก่อนว่า จะไม่ทรงสังหารผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยดาบ”

⁵²ซาโลมอนได้ตรัสว่า “หากแม้เขาสาแดงตัวได้ว่าเป็นคนดี ผมสักเส้นเดียวของเขาก็จะไม่ตกลงยังพื้นดิน แต่หากพบความชั่วอยู่ในตัวเขา เขาจะต้องถึงแก่ความตาย”⁵³กษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงใช้คนไปนำอาโดนียาห์ลงมาจากแท่นบูชา และท่านก็มากราบทูลต่อกษัตริย์ซาโลมอน และซาโลมอนตรัสกับท่านว่า “จงกลับวังของท่าน”

Chapter 2

¹เมื่อใกล้เวลาที่ดาวิดจะสวรรคต พระองค์ได้ทรงกำชับซาโลมอนพระโอรสของพระองค์ว่า²“เรากำลังจะตายแล้ว จงเถิดเถิดยว ดังนั้นจงสาแดงตัวของเจ้าให้เป็นลูกผู้ชาย³จงรักษาพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ที่จะดำเนินในทางของพระองค์ ที่จะเชื่อฟังกฎเกณฑ์ พระบัญญัติ พระดำรัส และกฎแห่งพันธสัญญาของพระองค์ จงระมัดระวังที่จะถือปฏิบัติดังที่ได้จารึกไว้ในกฎหมายของโมเสส เพื่อเจ้าจะได้ชอกงามในทุกสิ่งที่เจ้าทำ และในทุกแห่งที่เจ้าไป”⁴เพื่อที่พระยาห์เวห์จะได้ทำให้พระวจนะของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสเกี่ยวกับเราว่า ‘ถ้าบรรดาบุตรชายของเจ้าระมัดระวังที่จะดำเนินในทางของเขาต่อหน้าเราด้วยความเที่ยงธรรม ด้วยหมดทั้งใจของพวกเขาแล้ว กายาห์ก็จะนั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอลจะไม่ขาดเลย’

⁵เจ้าเองก็รู้ว่า โยอาบบุตรชายของนางเศเรยาห์ได้ทำอันใดกับเรา และเขาได้ทำอันใดกับผู้บัญชาการทั้งสองของกองทัพอิสราเอล คือท่านแค้นแค้นบุตรชายของเนอร์ และอามาสาบุตรชายของเยเธอร์ผู้ที่เขาได้สังหาร เขาได้ทำให้เลือดแห่งสงครามไหลในยามสงบสุข และทำให้เลือดแห่งสงครามตกลงบนเขมขัดที่

เวยของเข และลงบนรองเท้าที่อยู่ใต้เท้าของเขา⁶จงจัดการกับโยอาบด้วยปัญญาของเจ้าที่ได้เรียนรู้มา แต่อย่าปล่อยให้ศีรษะของเขตกลงไปสู่หลุมฝังศพอย่างเป็นสุข

⁷อย่างไรก็ต้องแสดงความปราณีแก่บุตรชายทั้งหลายของบารซิลัยชาวกิเลอาด และจงให้พวกเขายู่ในหมู่คนที่รับประทานอาหารที่โต๊ะของเจ้า เพราะเมื่อเรานี้ฮันซาโลมพี่ชายของเจ้านั้น พวกเขาได้ช่วยเราไว้

⁸ดูเถิด ยังมีซิเมโอนบุตรชายของเกรา ชาวเบนยามิน จากบ้านบาธูรัมที่อยู่กับเจ้าด้วย เขาเป็นผู้ที่ดำเราด้วยถ้อยคำรุนแรงในวันที่เราได้เดินทางไปยังมาหะนาอิม ซิเมโอนได้ลงมามื้อนรับเราที่แม่น้ำจอร์แดน และเราจึงปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระยาห์เวห์ว่า “เราจะไม่สังหารชีวิตเจ้าด้วยดาบ”⁹บัดนี้เจ้าอย่าถือว่าเขาไม่มีโทษ เจ้าเป็นคนมีปัญญา และเจ้าจะรู้ว่าควรจะทำอะไรกับเขา เจ้าจงนำศีรษะของเขาลงไปสู่หลุมฝังศพทั้งเลือดเถิด”

¹⁰แล้วดาวิดได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และได้ฝังพระศพไว้ในเมืองดาร์วิด¹¹เวลาที่ดาวิดได้ทรงครองอิสราเอลคือสี่สิบปี พระองค์ได้ทรงปกครองในเยรูซาเลมเจ็ดปี และในกรุงเยรูซาเลมอีกสามสิบสามปี¹²จากนั้นซาโลมอนจึงได้ประทับบนบัลลังก์ของดาวิดพระบิดาของพระองค์ และการครองบัลลังก์ของพระองค์ก็ตั้งอย่างมั่นคง

¹³แล้วอาโดเนียห์พระโอรสของพระนางฮักทิก ได้เข้าพบพระนางบัทเซบา พระมารดาของซาโลมอน พระนางได้มีพระราชเสาวนีย์ว่า “เจ้ามาอย่างสันติหรือ?” ท่านได้กล่าวว่า “มาอย่างสันติ”¹⁴แล้วท่านได้กล่าวว่า “กระหม่อมมีเรื่องที่จะทูลพระนาง” พระนางได้มีพระราชเสาวนีย์ว่า “จงพูดเถิด”¹⁵อาโดเนียห์ได้กล่าวว่า “พระนางทรงทราบแล้วว่าอาณาจักรเป็นของกระหม่อม และคนอิสราเอลทั้งหมดก็หมายใจว่ากระหม่อมจะได้เป็นกษัตริย์ แต่กลายมาเป็นของพระอนุชากระหม่อม เพราะพระยาห์เวห์ประทานแก่พระองค์

¹⁶ตอนนี้กระหม่อมทูลขอแต่ประการเดียว และขอพระนางอย่าได้ปฏิเสธเลย” พระนางบัทเซบาได้มีพระราชเสาวนีย์ต่อท่านว่า “จงพูดเถิด”¹⁷ท่านได้กล่าวว่า “ขอพระนางทูลกษัตริย์ซาโลมอน เพราะกษัตริย์คงไม่ทรงปฏิเสธพระนาง เพื่อที่ว่าพระองค์จะได้ประทานอาบิชาทชูเนมให้เป็นชายาของกระหม่อม”¹⁸พระนางบัทเซบาได้มีพระราชเสาวนีย์ว่า “ดีแล้ว เราจะทูลกษัตริย์ให้เจ้า”

¹⁹พระนางบัทเซบาจึงได้เข้าพบกษัตริย์ซาโลมอน เพื่อทูลพระองค์แทนอาโดเนียห์ กษัตริย์ได้ทรงยินยอมขึ้นต้อนรับพระนาง และทรงถวายคำนับพระนาง แล้วพระองค์ก็ได้ประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ และรับสั่งให้น้ำพระทัยมาถวายพระมารดา พระนางก็ได้ประทับที่เบื้องขวาของพระองค์²⁰แล้วพระนางได้กล่าวว่า “แม่จะขอสิ่งเล็กน้อยสิ่งหนึ่ง จงอย่าปฏิเสธแม่” กษัตริย์ได้ทูลพระนางว่า “ขอมาเถิดเสด็จแม่ หม่อมฉันจะไม่ปฏิเสธ”²¹พระนางได้กล่าวว่า “ขอยกอาบิชาทชูเนมให้เป็นชายาของอาโดเนียห์พระเชษฐาของลูกเถิด”

²²กษัตริย์ซาโลมอนได้ตรัสตอบพระมารดาของพระองค์ว่า “ทำไมเสด็จแม่จึงขออาบิชาทชูเนมให้อาโดเนียห์? ทำไมพระองค์ไม่ขอราชอาณาจักรให้เขาเสียด้วยเลย เพราะเขาเป็นพระเชษฐาของลูก อีกทั้งขออาบิชาทชูเนมให้ดาวิดและโยอาบบุตรชายของนางเศรุยาห์อีกด้วยเล่า?”²³แล้วกษัตริย์ซาโลมอนจึงได้ทรงปฏิญาณในพระนามของพระยาห์เวห์ว่า “ถ้าคำกล่าวนี้ไม่เป็นเหตุให้อาโดเนียห์สิ้นชีวิต ก็ขอให้พระเจ้าทรงลงโทษเราและลงโทษให้หนักมากขึ้น

²⁴ดังนั้น บัดนี้พระยาห์เวห์ทรงพระชนมอยู่ ผู้ทรงแต่งตั้งและตั้งเราไว้บนบัลลังก์ของดาวิดพระบิดาของเรา และเป็นผู้ทรงให้เรา มีราชวงศ์ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้อย่างแน่นอนจนบัดนี้ อาโดเนียห์จะถูกสังหารในวันนี้ฉับนั้น”²⁵ดังนั้นกษัตริย์ซาโลมอนจึงได้ทรงส่งเบนโยอาบบุตรชายของเยโฮยาดา และเบนโยอาห์จึงได้ไปหาอาโดเนียห์และสังหารท่าน

²⁶ส่วนอาบิชาทชูเนมปุโรหิตนั้น กษัตริย์ได้รับสั่งว่า “จงไปอยู่ที่อานาโธท ไปสู่ไร่นาของเจ้า เหตุที่เจ้าสมควรตาย แต่ในเวลานี้เราจะไม่สังหารเจ้า เพราะว่าเจ้าได้ห้ามหับของพระยาห์เวห์องค์เจ้านายไปด้านหน้าดาวิดพระบิดาของเรา และเพราะเจ้าได้ร่วมทุกข์ทั้งสิ้นกับของพระบิดาของเรา”²⁷ดังนั้นซาโลมอนได้จึงทรงขับไล่อาบิชาทชูเนมจากหน้าปุโรหิตของพระยาห์เวห์ จึงทำให้สำเร็จตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสเกี่ยวกับลูกหลานของเอลีที่เมืองซีโลห์

²⁸เมื่อข่าวนี้ไปถึงโยอาบ แม่โยอาบไม่ได้เข้าด้านฮันซาโลม แต่ท่านได้เข้าด้านอาโดเนียห์ ดังนั้นโยอาบจึงได้หนีไปที่เต็นท์ของพระยาห์เวห์และจับเชิงนอนของแท่นบูชาไว้²⁹มีคนได้ไปกราบทูลกษัตริย์ซาโลมอนว่า โยอาบได้หนีไปยังเต็นท์ของพระยาห์เวห์ และตอนนี้เขาได้อยู่ด้านแท่นบูชา” แล้วซาโลมอนได้ทรงส่งเบนโยอาบบุตรชายของเยโฮยาดาไป ได้ตรัสว่า “จงไปสังหารเขาเถิด”

³⁰ดังนั้นเบนโยอาห์ก็ได้มายังเต็นท์ของพระยาห์เวห์ และได้พูดกับเขาว่า “กษัตริย์มีรับสั่งว่า ‘จงออกมาเถิด’” โยอาบได้ตอบว่า “ไม่ออก ข้าพเจ้าจะตายที่นี่” แล้วเบนโยอาห์ก็ได้กลับฝ่ากษัตริย์ และกราบทูลว่า “โยอาบได้พูดว่าเขาต้องการที่จะตายที่แท่นบูชา ฝ่าเยคะ”³¹กษัตริย์ได้ตรัสตอบเขาว่า “จงทำตามที่เขาพูดสังหารเขาเสียและฝังเขาไว้ ทั้งนี้เจ้าจะได้เอาโทษของความผิด ซึ่งโยอาบได้สังหารคนที่ไม่มีความผิดนั้นไปเสียจากเรา และจากเชื้อสายพระบิดาของเรา

³²ขอพระยาห์เวห์ทรงนำเลือดของเขากลับมาตกบนศีรษะของเขาเอง เพราะว่าเขาได้ทำร้ายชายสองคนที่เที่ยงธรรมกว่า ดีกว่าตัวเขาและได้สังหารพวกเขาด้วยดาบ คืออับเนอร์บุตรชายของเนอร์ผู้บัญชาการกองทัพอิสราเอล และอามาสาบุตรชายของเนเธอร์ผู้บัญชาการกองทัพอิชยาเอล โดยที่ดาวิดพระบิดาของเราไม่ทรงทราบ³³เหตุฉะนั้นขอให้เลือดของพวกเขาได้ตกลงบนศีรษะของโยอาบและพงศ์พันธุ์ของเขาต้องรับผิดชอบตลอดไป แต่ดาวิดและพงศ์พันธุ์ของพระองค์และราชวงศ์ของพระองค์ และราชบัลลังก์ของพระองค์จะมีสวัสดิภาพจากพระยาห์เวห์อยู่ตลอดไป”

³⁴แล้วเบนโยอาห์บุตรชายของเยโฮยาดาได้ถูกรุกเข้าไปทำร้ายและได้สังหารชีวิตโยอาบ เขาได้ฝังศพไว้ในบ้านของโยอาบเองซึ่งอยู่ในแดนทูกันดาร์³⁵กษัตริย์ได้ทรงแต่งตั้งเบนโยอาห์บุตรชายของเยโฮยาดาให้บัญชาการกองทัพบกแทนโยอาบ และกษัตริย์ก็ได้ทรงแต่งตั้งศาโดกเป็นปุโรหิตแทนที่อาบิชาท

³⁶แล้วกษัตริย์ได้ทรงใช้คนไปและเรียกซิเมอีให้มาเข้าพบ และได้ตรัสกับเขาว่า “จงสร้างบ้านอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและอาศัยอยู่ที่นั่น และอย่าออกจากที่นั่นไปทีเดียว”³⁷ เพราะในวันที่เจ้าออกไป และข้ามลำธารขิดโรนนั้น เจ้าจะรู้แน่เถิดว่า เจ้าจะต้องตาย แล้วเลือดของเจ้าจะต้องตกบนศิรณะของเจ้าเอง”³⁸ ดังนั้นซิเมอีจึงได้กราบทูลกษัตริย์ว่า “ที่พระองค์ตรัสนั้นดีแล้ว ผู้รับใช้จะทำตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสนั้น” ดังนั้นซิเมอีจึงได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน

³⁹แต่เมื่อหมดปีที่สาม กาสสองคนของซิเมอีได้หลบหนีไปหาอาศัยพระโอรสของมาอาคาห์กษัตริย์เมืองกัท ดังนั้นพวกเขาได้มาบอกซิเมอี และพูดว่า “ดูเถิด กาสของท่านอยู่ในเมืองกัท”⁴⁰ แล้วซิเมอีได้ยื่นขึ้นผูกอาบซีลา และไปเฝ้าอาศัยที่เมืองกัท เพื่อตามหา กาสของเขา เขาได้ไปนำ กาสของเขามาจากเมืองกัท

⁴¹เมื่อมีผู้ได้กราบทูลซาโลมอนว่า ซิเมอีได้ออกจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองกัท และได้กลับมาแล้ว⁴² กษัตริย์จึงได้ทรงใช้คนไปเรียกซิเมอีมาเฝ้า และได้ตรัสกับเขาว่า “เราได้ให้เจ้าสาบานในพระนามของพระยาห์เวห์ไม่ใช่หรือ และแจ้งแก่เจ้าแล้ว ว่า ‘จงรู้เถิดว่า ในวันที่เจ้าออกไป ไม่ว่าไปที่ไหน เจ้าจะต้องตายแน่’? และเจ้าก็ได้ตอบเราว่า ‘ที่พระองค์ตรัสนั้นก็ดีแล้ว’

⁴³ทำไมเจ้าจึงไม่ได้รักษาคำสาบานที่ให้ไว้ต่อพระยาห์เวห์ และไม่รักษาคำบัญชาซึ่งเราได้อำชับเจ้า?”⁴⁴ กษัตริย์ยังได้ตรัสกับซิเมอีว่า “ในใจของเจ้าเองรู้เรื่องเหตุร้ายทั้งหมด ซึ่งเจ้าได้ทำต่อดาวิดพระบิดาของเรา เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์จะทรงนำเหตุร้ายมาสนองเหนือศิรณะของเจ้าเอง

⁴⁵แต่กษัตริย์ซาโลมอนจะได้รับพระพร และบัลลังก์ของดาวิดจะตั้งมั่นคงต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ตลอดไป”⁴⁶ แล้วกษัตริย์ได้ทรงบัญชาเบไนยาห์บุตรชายของเยโฮยาดา เขาก็ได้ออกไปสังหารซิเมอีเสีย ดังนั้นการปกครองก็ได้อุดมดีอย่างดั่งในพระหัตถ์ของซาโลมอน

Chapter 3

¹ซาโลมอนได้ทรงทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ พระองค์ได้ทรงรับพระธิดาของฟาโรห์ และได้ทรงนำพระนางมาไว้ในเมืองดาวิด จนกระทั่งพระองค์ได้ทรงสร้างพระราชวังของพระองค์ พระนิเวศของพระยาห์เวห์ และกำแพงรอบกรุงเยรูซาเล็มเสร็จ² ประชาชนได้ถวายสัตวบูชาที่สถานสูง เพราะยังไม่ได้สร้างพระนิเวศในพระนามของพระยาห์เวห์ ซาโลมอนได้แสดงออกถึงความรักของพระองค์ต่อพระยาห์เวห์ ทรงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของดาวิดพระบิดาของพระองค์ มากกว่านั้นพระองค์ยังได้ทรงถวายสัตวบูชาและทรงเผาเครื่องหอมที่สถานสูง

⁴กษัตริย์ได้เสด็จไปที่เมืองกิเบโอนเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาที่นั่น เพราะที่นั่นเป็นสถานสูงที่สำคัญยิ่ง ซาโลมอนได้ทรงถวายเครื่องเผาบูชาจำนวนพันตัวบนแท่นบูชา⁵ พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนที่เมืองกิเบโอนเป็นพระสุบินในกลางคืน และพระองค์ได้ตรัสว่า “เจ้าอยากให้เราทำอะไรเจ้าจงขอ?”

⁶ดังนั้นซาโลมอนได้กล่าวว่า “พระองค์ทรงแสดงความมั่นคงในพันธสัญญาอันยิ่งใหญ่แก่ดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะว่าท่านได้ดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความซื่อสัตย์ ความเที่ยงธรรม และด้วยจิตใจซื่อตรงต่อพระองค์ พระองค์ได้ทรงรักษาความมั่นคงในพันธสัญญาอันยิ่งใหญ่ไว้เพื่อท่าน และได้ประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่ท่านให้นับนบัลลังก์ของท่านในวันนี้

⁷บัดนี้ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนที่ดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์ แม้ข้าพระองค์เป็นเพียงเด็ก ข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร⁸ ผู้รับใช้ของพระองค์ก็อยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้เป็นชนชาติใหญ่ ซึ่งไม่สามารถจะนับคำนวณหรือประมาณได้⁹ ดังนั้นขอพระองค์ประทานจิตใจที่เข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อที่จะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ เพื่อจะแยกแยะความแตกต่างระหว่างความดีกับความชั่ว เพราะใครจะสามารถวินิจฉัยประชาชนมากมายนี้ของพระองค์ได้?”

¹⁰ที่ซาโลมอนได้ทูลขอเช่นนี้ก็เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า¹¹ ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ตรัสกับพระองค์ว่า “เพราะเจ้าได้ขอสิ่งนี้และไม่ได้อาศัยยืนยาว หรือความมั่งคั่งให้ตัวเอง หรือขอชีวิตศัตรูของเจ้า แต่เจ้าเองได้ขอความสามารถแยกแยะเพื่อจะเข้าใจความยุติธรรม”¹² ดูเถิด บัดนี้เราจะทำตามคำที่เจ้าได้ขอ เราจะทำให้ใจที่ประกอบด้วยปัญญาและความเข้าใจ เพื่อว่าจะไม่มีใครที่ก่อนเจ้าเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาหลังเจ้าเหมือนเจ้า

¹³เราจะให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วยทั้งความร่ำรวยและลาภยศ เพื่อจะไม่มียศกษัตริย์องค์ใดเปรียบเทียบกับเจ้าได้ตลอดวันเวลาทั้งหมดของเจ้า¹⁴ ถ้าเจ้าจะดำเนินตามทางของเรา รักษากฎระเบียบและพระบัญญัติของเรา เหมือนดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินนั้น เราจะทำให้อายุของเจ้ายังยืนนาน”

¹⁵แล้วซาโลมอนก็ได้ทรงตื่นจากบรรทม และดูเถิด เป็นพระสุบิน พระองค์ก็ได้เสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงได้ยินด้านหน้าหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา และได้ทรงจัดงานเลี้ยงแก่ข้าราชการบริพารทั้งหมดของพระองค์

¹⁶แล้วหญิงโสเภณีสองคนได้มาเข้าพบกษัตริย์ และได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์¹⁷ หญิงคนหนึ่งได้กราบทูลว่า “เจ้านายของข้าพระองค์ ผู้หญิงคนนี้และข้าพระองค์อาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกัน และข้าพระองค์ก็คลอดบุตรชายของคนหนึ่งขณะที่นางอยู่ในบ้าน

¹⁸เรื่องนี้เกิดขึ้นในวันที่สามเมื่อข้าพระองค์คลอดบุตรแล้วและหญิงคนนี้ก็ได้อาบน้ำบุตรด้วย ข้าพระองค์ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ไม่มีใครอยู่กับพวกข้าพระองค์ในบ้านนั้นเลย ข้าพระองค์ทั้งสองเท่านั้นอยู่ในบ้านนั้น”¹⁹ แล้วบุตรชายของหญิงคนนี้ได้ตายในเวลากลางคืน เพราะนางนอนกับเขา²⁰ ดังนั้นพอเที่ยงคืนนางได้ลุกขึ้น และได้เอาบุตรชายของข้าพระองค์ไปจากด้านกายข้าพระองค์ ขณะที่สาวใช้ของพระองค์ได้นอนหลับอยู่ และได้วางเขาไว้ในอกของนาง และนางได้นำบุตรชายของนางที่ตายแล้วนั้นไว้ในอกของข้าพระองค์

²¹เมื่อข้าพระองค์ได้ตื่นขึ้นในเวลาเช้า เพื่อให้บุตรของข้าพระองค์กินนม เขาได้ตายแล้ว แต่เมื่อข้าพระองค์ได้พินิจดูในเวลาเช้า เด็กนั้นไม่ใช่บุตรชายของข้าพระองค์ที่ได้คลอดออกมา”²²แต่แล้วหญิงอีกคนหนึ่งได้พูดว่า “ไม่ใช่ เด็กที่มีชีวิตเป็นบุตรชายของข้า ส่วนเด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า” หญิงคนที่หนึ่งได้พูดว่า “ไม่ใช่ เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า และเด็กที่มีชีวิตเป็นบุตรชายของข้า” นี่เป็นวิธีที่พวกนางได้โต้เถียงกันต่อพระพิภคตรีษัตรี

²³แล้วกษัตริย์ได้ตรัสว่า “คนหนึ่งพูดว่า ‘เด็กที่มีชีวิตอยู่นี้เป็นบุตรชายของข้า ส่วนบุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว’ และอีกคนหนึ่งพูดว่า ‘ไม่ใช่ บุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว และบุตรชายของข้ายังมีชีวิตอยู่’”²⁴กษัตริย์ได้ตรัสว่า “จงเอาดาบมาให้เราเล่มหนึ่ง” พวกเขายังได้นำดาบมาไว้ต่อพระพิภคตรีษัตรี²⁵ แล้วกษัตริย์ได้ตรัสว่า “จงแบ่งเด็กที่มีชีวิตนั้นออกเป็นสองท่อน และให้หญิงคนหนึ่งครึ่งหนึ่ง และอีกคนหนึ่งครึ่งหนึ่ง”

²⁶แล้วหญิงคนที่บุตรชายของตนยังมีชีวิตอยู่นั้นได้ทูลกษัตริย์ เพราะว่าจิตใจเต็มไปด้วยความสงสารบุตรชายของนาง และนางจึงได้กราบทูลว่า “เจ้านายของข้าพระองค์ โปรดมอบเด็กที่มีชีวิตนั้นให้นางอีกคนไป และอย่าสังหารเขาเลย” แต่หญิงอีกคนหนึ่งได้กราบทูลว่า “อย่าให้เด็กนั้นเป็นของข้าหรือของเจ้า ขอร้องแบ่งเถิดเพคะ”²⁷แล้วกษัตริย์ตรัสได้ตอบว่า “จงให้เด็กที่มีชีวิตนั้นแก่หญิงคนแรก และอย่าสังหารเด็กเลย นางเป็นแม่ของเด็กนั้น”²⁸เมื่อคนอิสราเอลทั้งหมดได้ทราบเรื่องการพิพากษา ซึ่งกษัตริย์ได้ทรงวินิจฉัยนั้น เขาก็พากันเกรงกลัวกษัตริย์ เพราะเขาได้เห็นว่าพระปัญญาของพระเจ้าอยู่ในพระองค์ที่จะทรงวินิจฉัยนั้น

Chapter 4

¹กษัตริย์ชาโลมอนได้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งหมด²ต่อไปนี้เป็นบรรดาข้าราชการบริพารของพระองค์ คือ อาซาริยาห์บุตรชายของศาโดกได้เป็นปุโรหิต³เอสิโฮเรฟและอาหิยาห์บรรดาบุตรชายของชีซาได้เป็นราชเลขา เยโฮซาฟัทบุตรชายของอาหิสุตได้เป็นเจ้ากรมสารบรรณ⁴เบไนยาห์บุตรชายของเยโฮยาดาได้เป็นผู้บัญชาการกองทัพอิสราเอลและอาบิยาธารได้เป็นปุโรหิต

⁵อาซาริยาห์บุตรชายของนารันได้เป็นหัวหน้าข้าราชการบริพาร ศาครูดบุตรชายของนารันได้เป็นปุโรหิตและได้เป็นพระสหายของกษัตริย์⁶อาหิซาร์ได้เป็นเจ้ากรมวัง และอาโดนิรัมบุตรชายของอับดาได้เป็นผู้ดูแลคนงานผู้ซึ่งเป็นคนงานโยธา

⁷ชาโลมอนได้ทรงมีข้าราชการบริพารสืบสองคนอยู่เหนืออิสราเอลทั้งหมด ได้เป็นผู้จัดหาเสบียงอาหารสำหรับกษัตริย์และสำหรับพระราชสำนัก ข้าราชการบริพารแต่ละคนได้จัดหาเสบียงอาหารเพื่อช่วงเวลาเดือนหนึ่งในหนึ่งปี⁸ต่อไปนี้นี้เป็นชื่อของพวกเขาคือ เบนเฮอร์ หัวหน้าที่ดูแลแดนเทือกเขาเอเฟราอิม⁹เบนเดเคอร์ หัวหน้าที่ดูแลที่มาคาส ซาอัลบิม เบนเฮเมซ และเอโลนเบธฮานัน¹⁰เบนเฮเสด รักษาการที่อารุบโท (ที่ขึ้นกับเขามัสโคห์และแผ่นดินทั้งหมดของเฮเฟอร์)

¹¹เบนอาบิณาดับ รักษาการที่เขตนาฟาทโดรทั้งหมด (ท่านได้พาพิภคตรีษัตรีของชาโลมอนเป็นชายา)¹²บาอานาบุตรชายของอาหิสุตรักษาการที่ทากอนาคและเมกิดโด และเบธชานทั้งหมดซึ่งอยู่ด้านศาเรานที่อยู่ใต้ลงมาจากเมืองยิสเรเอล จากเบธชานจนถึงอาเบลโฮลาห์จนถึงอีกด้านหนึ่งของเมืองโยกเมอัม¹³เบนเกเบอร์ รักษาการที่ราโมทกิเลอาด (ที่ขึ้นกับเขามัสนันบ้านต่างๆ ของยาริสบุตรชายของมนัสเสห์ ซึ่งอยู่ในกิเลอาดและเขาได้มีท้องที่อารุบโทขึ้นกับเขา ซึ่งอยู่ในบาชาน คือเมืองใหญ่หกสิบเมืองซึ่งมีกำแพงเมือง และสลักกลอนประตูเมืองเป็นทองสัมฤทธิ์)¹⁴อาหิณาดับบุตรชายของอิดโด รักษาการที่มาหะนาอิม

¹⁵อาหิมาอัส รักษาการที่บัพทาสี (ท่านได้สมรสกับบาเสมัทพระราชธิดาของชาโลมอนเป็นชายา)¹⁶บาอานาบุตรชายของหุซัย รักษาการที่อาเซอร์และเบอาโลท¹⁷เยโฮซาฟัทบุตรชายของปารูอาห์ รักษาการที่อิสสาการ์

¹⁸ซิมอีนบุตรชายของเอลา รักษาการที่เบนยามิน¹⁹และเกเบอร์บุตรชายของอูร์ รักษาการที่แผ่นดินกิเลอาด เมืองของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ และของโอกกษัตริย์แห่งบาชาน มีข้าราชการบริพารคนเดียวที่รักษาการที่แผ่นดินนั้น

²⁰ชาวยูดาห์และชาวอิสราเอลนั้นได้มีจำนวนมากเหมือนเม็ดทรายชายทะเล เขาก็พากันได้กินดื่มและมีจิตใจเปรมปรีดี²¹กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงปกครองเหนือทุกอาณาจักร จากแม่น้ำไปจนถึงแผ่นดินฟิลิสเตีย และไปถึงพรมแดนอียิปต์ เขาก็พากันได้ถวายบรรณาการ และได้รับใช้ชาโลมอนจนตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์²²เสบียงอาหารสำหรับชาโลมอนในวันหนึ่งนั้น คือแป้งอย่างดี สามสิบลีแบริและอาหารหกสิบลีแบริ²³วัวอ้วนสิบตัว วัวจากทุ่งหญ้าสิบตัว และหนึ่งร้อยตัว นอกจากนี้มีกวางตัวผู้ เนื้อสมัน อีเก้ง และไก่อ้วน

²⁴เพราะพระองค์ได้ทรงปกครองเหนือท้องที่ทั้งหมดทางฟากนี้ของแม่น้ำ จากทิฟสาห์ไปจนถึงเมืองกาซา และได้ทรงปกครองเหนือบรรดากษัตริย์ที่อยู่ฟากนี้ของแม่น้ำ และพระองค์ได้ทรงมีสันติสุขอยู่ล้อมรอบของพระองค์²⁵ยูดาห์และอิสราเอลก็ได้อยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนนั่งอยู่ใต้ร่มเงา และได้ตื่นมามีความสุขของตน ตั้งแต่เมืองดานกระทั่งถึงเมืองเบเออร์เซบา ตลอดช่วงสมัยของชาโลมอน

²⁶ชาโลมอนได้มีคอกม้าสี่หมื่นคอกสำหรับรถม้าศึกของพระองค์ และมีทหารม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน²⁷ข้าราชการบริพารเหล่านั้นก็ได้จัดเสบียงอาหารแก่กษัตริย์ชาโลมอน และทุกคนที่มายังโต๊ะเสวยของกษัตริย์ชาโลมอนก็ได้ถวายสิ่งของตามเดือน พวกเขาไม่ปล่อยให้สิ่งใดขาดไป²⁸พวกเขาได้นำทั้งข้าวบาร์เลย์ไปยังสถานที่ที่สมควร และฟางข้าวพันธุ์ดี สำหรับม้าศึกและม้าขี่ แต่ละคนได้นำมาตามที่เขาสามารถทำได้

²⁹พระเจ้าได้ทรงประทานปัญญาและความเข้าใจแก่ชาโลมอนมาก อีกทั้งความรู้รอบดังทรายที่ชายฝั่งทะเล³⁰พระปัญญาของชาโลมอนก็เหนือกว่าปัญญาทั้งหมดของชาวตะวันออกและปัญญาทั้งหมดของอียิปต์³¹พระองค์ได้ทรงมีพระปัญญามากกว่าทุกคน มากกว่าเอราตเรซูลูเอศราค เฮมาน คาลโคส และดาร์ดา บุตรชายทั้งหลายของมาโฮล และพระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วชนทุกชาติที่อยู่ล้อมรอบ

³²พระองค์ได้ตรัสสามพันข้อสุภาษิตและบทเพลงของพระองค์มีหนึ่งพันห้าบท³³พระองค์ได้ทรงบรรยายถึงต้นไม้ตั้งแต่ต้นสนสีดาร์ซึ่งอยู่ในเลบานอน จนถึงต้นหุสบ ซึ่งงอกออกมาจากกำแพง พระองค์ได้ทรงอธิบายถึงสัตว์ต่างๆ ทั้งบรรดานก สัตว์เลื้อยคลาน และปลา³⁴ประชาชนจากชนชาติทั้งหมดก็ได้มาเพื่อฟังพระปัญญาของกษัตริย์ซาโลมอน พวกเขามาจากบรรดากษัตริย์ทั่วแผ่นดินโลกคนที่เคยได้ยินถึงพระปัญญาของพระองค์

Chapter 5

¹ฮิรามกษัตริย์เมืองไทรโระได้ทรงส่งข้าราชการของเขามาเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอน เมื่อท่านได้ยินว่าพวกเขาได้เจิมตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์แทนพระบิดาของพระองค์ เพราะฮิรามได้เป็นสหายรักของดาวิดตลอดมา²กษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงส่งพระดำรัสไปยังกษัตริย์ฮิรามว่า³“ท่านรู้ว่า ดาวิดพระบิดาของข้าพเจ้าไม่อาจสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ได้ เพราะสงครามร่ายล้อมพระองค์อยู่ จนกว่าพระยาห์เวห์จะได้ทรงปราบศัตรูให้อยู่ใต้ฝ่าพระบาทของพระองค์

⁴แต่ตอนนี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงให้ข้าพเจ้าได้พักในทุกด้าน ศัตรูหรือความหายนะใดๆ ก็ไม่มี⁵ดังนั้นข้าพเจ้าจึงประสงค์จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ดังที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้กับดาวิดพระบิดาของข้าพเจ้าว่า ‘บุตรชายของเจ้า ผู้ที่เราจะตั้งไว้บนบัลลังก์ของเจ้าแทนเจ้า จะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา’

⁶เหตุฉะนั้น ตอนนี้ขอท่านทรงสั่งให้ตัดไม้สนสีดาร์จากเลบานอนเพื่อข้าพเจ้า ข้าราชการบริวารของข้าพเจ้าจะร่วมกับข้าราชการบริวารของท่าน เพื่อที่ข้าพเจ้าจะมอบเงินค่าจ้างข้าราชการบริวารของท่านแก่ท่านตามที่ท่านทรงเห็นดีด้วย เพราะอย่างที่ท่านรู้ว่า ในพวกเราไม่มีใครรู้จักการตัดไม้เหมือนชาวไซดอน”

⁷เมื่อกษัตริย์ฮิรามทรงได้ยินถ้อยคำทั้งหลายของซาโลมอน พระองค์ก็ได้ทรงชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้นและว่า “ขอสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ในวันนี้ ผู้ทรงประทานบุตรชายที่มีปัญญาคณหนึ่งแก่ดาวิดให้อยู่เหนือชนชาติใหญ่นี้”⁸กษัตริย์ฮิรามได้ทรงส่งคนไปยังกษัตริย์ซาโลมอนทูลว่า “ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวท่านทรงส่งมายังข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจัดทำตามที่ท่านประสงค์ในเรื่องไม้สนสีดาร์ และไม้สนสามใบ

⁹พวกข้าราชการบริวารของข้าพเจ้าจะนำบรรดาไม้ลงมาจากเลบานอนไปถึงทะเล และข้าพเจ้าจะผูกไม้เป็นแพมาตามทะเลถึงที่ที่ท่านจะกำหนดให้ ข้าพเจ้าจะให้พวกเขาแกะแพที่นั่น และขอท่านจงมารับเอา และขอท่านที่จะทำตามความประสงค์ของข้าพเจ้า คือ ขอท่านทรงส่งเสบียงอาหารแก่วังของข้าพเจ้า”

¹⁰ดังนั้นกษัตริย์ฮิรามจึงได้ให้ไม้สนสีดาร์และไม้สนสามใบให้แก่กษัตริย์ซาโลมอนตามพระประสงค์ทุกอย่าง¹¹แล้วกษัตริย์ซาโลมอนได้ประทานข้าวสาลีให้กษัตริย์ฮิรามสองหมื่นโคเรเพื่อเป็นอาหารแก่วังของพระองค์ และน้ำมันบริสุทธิ์สี่สิบลูเกิล กษัตริย์ซาโลมอนทรงได้ประทานอย่างนี้ให้แก่กษัตริย์ฮิรามทุกปี¹²พระยาห์เวห์ได้ทรงประทานพระปัญญาแก่กษัตริย์ซาโลมอน ดังที่ได้ทรงสัญญาไว้ และมีสันติภาพระหว่างกษัตริย์ฮิรามกับกษัตริย์ซาโลมอน และทั้งสองก็ทำสนธิสัญญากัน

¹³กษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงระดมแรงงานจากทั่วอิสราเอล คนงานโยธามีสามหมื่นคน¹⁴พระองค์ได้ทรงส่งพวกเขาไปยังเลบานอนพลัดละหนึ่งหมื่นคนต่อเดือน หนึ่งเดือนพวกเขาจะอยู่ที่เลบานอนและสองเดือนอยู่บ้าน และอาโดนีสได้เป็นผู้ดูแลคนงานโยธา

¹⁵กษัตริย์ซาโลมอนได้มีคนงานขนของเจ็ดหมื่นคน และคนตัดหินในภูเขาแปดหมื่นคน¹⁶นอกจากนี้ยังมีหัวหน้าข้าราชการบริวารของกษัตริย์ซาโลมอนอีก 3,300 คน เป็นผู้ดูแลการทำงาน และเป็นหัวหน้าดูแลประชาชนคนงาน

¹⁷กษัตริย์ได้ทรงสั่งพวกเขาให้ตัดหินใหญ่มีมูลค่าออกมา เพื่อเป็นฐานรากของพระวิหาร¹⁸ดังนั้นคนงานก่อสร้างของกษัตริย์ซาโลมอน และคนงานก่อสร้างของกษัตริย์ฮิราม และชาวเกบาลก็ได้ตัดและเตรียมก่อนไม้และหินเพื่อสร้างพระวิหาร

Chapter 6

¹ดังนั้นกษัตริย์ซาโลมอนทรงเริ่มสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในปีที่ 480 หลังจาก que ประชาชนอิสราเอลได้ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ นับเป็นปีที่สี่ของการปกครองอิสราเอลของกษัตริย์ซาโลมอน ในเดือนคิฟ ซึ่งเป็นเดือนที่สอง²พระวิหารซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงสร้างถวายพระยาห์เวห์นั้นยาวหกสิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงสามสิบศอก

³เฉลียงด้านหน้าห้องโถงของพระวิหารยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระวิหาร และลึกเข้าไปสิบศอกทางด้านหน้าของพระวิหาร⁴สำหรับพระวิหารพระองค์ทรงสร้างหน้าต่างด้วยทองคำโดยได้ทำให้ข้างนอกแคบกว่าข้างใน

⁵ติดผนังของห้องโถงพระองค์ทรงสร้างห้องรอบๆ ทั้งห้องด้านนอกและด้านในโดยรอบ พระองค์ทรงสร้างห้องล้อมรอบทุกด้าน⁶ห้องชั้นล่างสุดกว้างห้าศอก ชั้นกลางกว้างหกศอก และชั้นที่สามกว้างเจ็ดศอก สำหรับส่วนด้านนอก พระองค์ทรงสร้างขอบยื่นออกมาจากผนังของพระวิหารโดยรอบทั้งหมด เพื่อคนหมู่นะจะได้สอดเข้าไปในผนังของพระวิหาร

⁷พระวิหารนั้นก็สร้างด้วยหิน ซึ่งเตรียมมาจากบ่อหิน ในระหว่างการก่อสร้างจึงไม่ได้ยินเสียงค้อนหรือขวาน หรือเครื่องมือเหล็กใดๆ ในพระวิหาร⁸ทางด้านทิศใต้ของพระวิหารคือ ทางเข้าที่พื้นชั้นล่างสุด แล้วคนได้ขึ้นโดยบันไดไปยังระดับกลางและจากระดับกลางไปยังระดับที่สาม

⁹ ดังนั้นชาโลมอนได้ทรงสร้างพระวิหารและสร้างจนเสร็จ พระองค์ทรงมุงพระวิหารด้วยไม้ก่อนและกระดานไม้สนสีดาร์¹⁰ พระองค์ทรงสร้างห้องรอบพระวิหาร แต่ละด้านสูงห้าศอก โดยได้เชื่อมติดกับตัวพระวิหารโดยใช้คานไม้สนสีดาร์

¹¹ พระวอนะของพระยาห์เวห์มาถึงชาโลมอนว่า¹² “เกี่ยวเนื่องกับพระวิหารนี้ซึ่งเจ้ากำลังสร้างอยู่ ถ้าเจ้าปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของเรา และเชื่อฟังกฎของเราและกระทำความยุติธรรม และรักษาพระบัญญัติทั้งหมดของเรา โดยปฏิบัติตาม แล้วเราก็นำคำสัญญาของเรากับเจ้าซึ่งเราได้ทำไว้กับดาวิดบิดาของเจ้า¹³ เราจะทำอย่างใดกับเจ้าชาโลมอนและประชาชนอิสราเอล และจะไม่ละทิ้งพวกเขาเลย”

¹⁴ ดังนั้นกษัตริย์ชาโลมอนจึงทรงสร้างพระวิหารจนแล้วเสร็จ¹⁵ แล้วพระองค์ทรงกรุณามุงด้านในด้วยบรรดากระดานไม้สนสีดาร์ จากพื้นพระวิหารจนถึงไม้เพดาน พระองค์ทรงกรุณามุงด้านในด้วยไม้ และพระองค์ทรงปูกับพื้นพระวิหารด้วยบรรดาไม้สนสามใบ

¹⁶ พระองค์ทรงสร้างด้านหลังของพระวิหารตั้งแต่พื้นจนถึงไม้เพดานด้วยบรรดากระดานไม้สนสีดาร์สูงยี่สิบศอก พระองค์ทรงสร้างห้องนี้ภายในนี้เป็นห้องด้านในสุด คืออภิสุทธิสถาน¹⁷ ห้องโถงหลักอยู่ด้านหน้าของอภิสุทธิสถาน ยาวยี่สิบศอก¹⁸ ส่วนด้านในพระวิหารที่เป็นไม้สนสีดาร์นั้นแกะสลักเป็นรูปน้ำเต้า และดอกไม้บาน ด้านในทั้งหมดทำจากไม้สนสีดาร์ ไม่มีงานที่ใช้หินให้เห็นเลยทางด้านใน

¹⁹ กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงจัดเตรียมห้องชั้นในสุดไว้ด้านในพระวิหาร เพื่อตั้งหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ไว้²⁰ ห้องชั้นในสุดนั้นยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงยี่สิบศอก กษัตริย์ชาโลมอนทรงกรุณามุงด้วยทองคำจากทองคำบริสุทธิ์และได้ทรงกรุณามุงด้วยไม้สนสามใบ

²¹ กษัตริย์ชาโลมอนทรงกรุณามุงด้านในพระวิหารด้วยทองคำจากทองคำบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงร้อยโซ่ทำจากทองคำหน้าห้องชั้นในสุด และกรุณามุงด้านหน้าด้วยทองคำจากทองคำ²² พระองค์ทรงกรุณามุงพระวิหารด้านในทั้งหมดด้วยทองคำจากทองคำ จนพระวิหารนั้นสำเร็จทั้งหมด พระองค์ทรงกรุณามุงด้วยทองคำทั้งแท่งที่เป็นของห้องชั้นในสุดด้วยทองคำจากทองคำ

²³ กษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างเศวตฉัตรสองต้นด้วยไม้มะกอก แต่ละองค์สูงยี่สิบศอกในห้องชั้นในสุด²⁴ ปีกด้านหนึ่งของเศวตฉัตรยาวห้าศอก และปีกอีกด้านหนึ่งของเศวตฉัตรยาวห้าศอก จากปลายปีกด้านหนึ่งไปถึงปลายปีกอีกด้านหนึ่งเป็นหางกันยี่สิบศอก²⁵ เศวตฉัตรต้นหนึ่งมีระยะช่วงปีกเป็นยี่สิบศอก เศวตฉัตรทั้งสองต้นมีขนาดเท่ากัน และรูปร่างอย่างเดียวกัน²⁶ ความสูงของเศวตฉัตรต้นหนึ่งเป็น ยี่สิบศอก และเศวตฉัตรต้นหนึ่งก็เหมือนกัน

²⁷ กษัตริย์ชาโลมอนทรงวางเศวตฉัตรไว้ในส่วนชั้นในที่สุดของพระวิหาร ปีกของเศวตฉัตรนั้นกางออกเพื่ออีกปีกหนึ่งจะจรดผนังด้านหนึ่ง และปีกของเศวตฉัตรอีกต้นหนึ่งจะจรดผนังอีกด้านหนึ่ง ปีกของเศวตฉัตรทั้งสองต้นต่างก็มาจรดกันตรงกลางของอภิสุทธิสถาน²⁸ กษัตริย์ชาโลมอนทรงหุ้มเศวตฉัตรด้วยทองคำจากทองคำ

²⁹ พระองค์ทรงแกะสลักผนังของพระวิหารนั้นโดยรอบ ด้วยรูปแกะสลักเป็นรูปเศวตฉัตร ต้นอินทผลัม และดอกไม้บานทั้งห้องด้านในและห้องด้านนอก³⁰ กษัตริย์ชาโลมอนทรงกรุณามุงพื้นของพระวิหารนั้น ด้วยทองคำจากทองคำทั้งด้านนอกและด้านใน

³¹ กษัตริย์ชาโลมอนทรงทำบานประตูจากไม้มะกอกสำหรับทางเข้าสู่ห้องชั้นในสุด กับหลังและวงกบประตูได้ทำเป็นรูปหำเหลี่ยม³² ดังนั้นพระองค์ได้ทรงทำประตูด้วยไม้มะกอก และพระองค์จึงทรงแกะสลักบานประตูทั้งคู่เป็นรูปเศวตฉัตร ต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน พระองค์ทรงกรุณามุงบานประตูด้วยทองคำจากทองคำ และพระองค์ทรงแกะทองคำติดเศวตฉัตรและบรรดาต้นอินทผลัม

³³ ด้วยวิธีนี้กษัตริย์ชาโลมอนจึงทรงทำวงกบประตูทางเข้าพระวิหารด้วยไม้มะกอกเป็นรูปสี่เหลี่ยม³⁴ และทรงทำประตูสองประตูด้วยไม้สนสามใบ บานประตูสองบานของประตูหนึ่งพับหากันได้ และอีกสองบานของอีกประตูหนึ่งก็พับได้เช่นกัน³⁵ พระองค์ทรงแกะสลักเศวตฉัตร ต้นอินทผลัม และดอกไม้บานบนบานประตู และพระองค์ทรงกรุณามุงด้วยทองคำจากทองคำอย่างทั่วกันบนงานแกะสลักนั้น

³⁶ พระองค์ทรงสร้างลานชั้นในด้วยกำแพงหินตัดสามชั้น และด้วยไม้สนสีดาร์หนึ่งชั้น

³⁷ ฐานรากของพระวิหารของพระยาห์เวห์ทรงถูกวางในปีที่สี่ของเดือนศัฟ³⁸ ในปีทีสี่สิบเจ็ดในเดือนบูล ซึ่งเป็นเดือนที่แปด พระวิหารนั้นก็สำเร็จหมดทุกส่วน และตามที่กำหนดไว้ทั้งสิ้น กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงสร้างพระวิหารนั้นเจ็ดปี

Chapter 7

¹ กษัตริย์ชาโลมอนทรงใช้เวลาสิบสามปีเพื่อสร้างพระราชวังของพระองค์² พระองค์ทรงสร้างพระตำหนักชื่อ ป่าแห่งเลบานอน ยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงสามสิบศอก พระตำหนักได้สร้างบนไม้สนสีดาร์สี่ชุด มีคานไม้สนสีดาร์บนเสา

³ พระตำหนักถูกมุงด้วยไม้สนสีดาร์บนคาน คานเหล่านี้ได้พิงเสา มีคานสี่สิบห้าต้น⁴ แกวและสิบห้าต้น⁵ มีคานสามแถว และหน้าต่างแต่ละบานอยู่ตรงข้ามกันทั้งสามชุด⁶ ประตูและเสาทั้งหมดเป็นรูปสี่เหลี่ยมพร้อมคาน และหน้าต่างอยู่ตรงข้ามกันทั้งสามชุด

⁶ มีระเบียงใหญ่ยาวห้าสิบศอก และกว้างสามสิบศอก มีมุขบันไดด้านหน้า พร้อมเสาและหลังคา

⁷ กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงสร้างท้องพระโรงพระที่นั่ง เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงพิพากษา คือท้องพระโรงวินัย ซึ่งกรุด้วยไม้สนสีดาร์จากพื้นถึงพื้น

⁸พระราชวังของกษัตริย์ชาโลมอนซึ่งพระองค์จะได้ประทับนั้น อยู่ทีลานอีกแห่งหนึ่งหลังท้องพระโรง ก็เป็นการออกแบบที่คล้ายคลึงกัน พระองค์ยังทรงสร้างพระราชวังเหมือนท้องพระโรงนี้เพื่อพระธิดาของฟาโรห์ ผู้ซึ่งพระองค์รับมาเป็นมเหสี

⁹อาคารเหล่านี้ได้สร้างด้วยหินอันมีค่าที่ตัดออกมาตามขนาด และตัดด้วยเลื่อยและขัดเรียบทั้งด้านในและด้านนอก หินเหล่านี้ใช้ตั้งแต่ฐานรากถึงด้านบนสุด และมีตั้งแต่ด้านบนของกึ่งลานใหญ่¹⁰ ฐานรากนั้นได้ทำด้วยหิน ขนาดใหญ่อันมีมูลค่า ยาวแปดศอกและสิบศอก

¹¹ส่วนบนก็เป็นหินอันมีมูลค่าตัดออกมาตามขนาด และไม้สนสีดาร์¹² โถงใหญ่รอบพระราชวังมีหินตัดสามชั้นและคานไม้สนสีดาร์หนึ่งชั้น อย่างโถงชั้นในพระราชวังของพระยาห์เวห์ และมุขบันไดของพระวิหาร

¹³กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงใช้คนไปตามอูราม และนำเขามาจากเมืองไทร-¹⁴อูรามเป็นบุตรชายของหญิงม่ายเผ่าเนฟทาลี บิดาของเขาเป็นชาวเมืองไทร- และเป็นช่างทองสัมฤทธิ์ อูรามได้เพิ่มเปี่ยมด้วยปัญญา ความเข้าใจ และฝีมือเชี่ยวชาญที่จะทำงานกับทองสัมฤทธิ์ทั้งสิ้น เขาได้มาเฝ้ากษัตริย์ชาโลมอนและทำงานด้วยทองสัมฤทธิ์เพื่อกษัตริย์

¹⁵อูรามได้ตกแต่งเสาทองสัมฤทธิ์สองเสา แต่ละเสาสอง สิบแปดศอก และสิบสองศอกในเส้นรอบวง¹⁶ เขาได้ทำบัวหัวเสาสองอันด้วยทองสัมฤทธิ์ขัดมัน เพื่อจะวางไว้บนยอดเสา บัวหัวเสาแต่ละอันสูงห้าศอก¹⁷ รางตาข่ายเป็นตาหมากรุกและมัลลียใช้สำหรับตกแต่งบัวที่อยู่บนหัวเสา เจ็ดอันสำหรับเสาแต่ละอัน

¹⁸ดังนั้นอูรามจึงทำลูกกับทิมสองแถวล้อมบนยอดแต่ละเสาเพื่อตกแต่งเสาเหล่านั้น¹⁹ ส่วนบัวซึ่งอยู่บนยอดเสาที่อยู่ในมุขบันไดนั้นได้ตกแต่งด้วยดอกพลับพลึง สูงสี่ศอก

²⁰บัวหัวบนเสาสองต้นนั้น อยู่รวมใกล้กับส่วนบนมาก มีลูกกับทิมสองร้อยลูกอยู่รายล้อม²¹ เขาได้ตั้งเสาไว้ที่มุขบันไดพระราชวัง เสาด้านขวามีชื่อว่ายาคิน และเสาด้านซ้ายมีชื่อว่าโบอัส²² บนยอดเสาเหล่านั้นตกแต่งคล้ายดอกพลับพลึง การแต่งเสาจึงทำเสร็จด้วยวิธีนี้

²³อูรามได้ทำอ่างทะเลกลมจากโลหะหล่อ วัตจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดอ่างทะเลโดยรอบได้สามสิบศอก²⁴ ด้านใต้ขอบรอบอ่างทะเลนั้นได้หล่อเป็นรูปน้ำเต้า สิบลูกทุกระยะหนึ่งศอก ทำเป็นชิ้นเดียวกันกับอ่างทะเลเวลาเดียวกันกับหล่ออ่าง

²⁵อ่างทะเลนั้นตั้งอยู่บนวิวสสองตัว โดยสามตัวหันหน้าไปทางเหนือ สามตัวหันหน้าไปทางตะวันตก สามตัวหันหน้าไปทางใต้ และสามตัวหันหน้าไปทางตะวันออก อ่างทะเลวางบนพวกวิว และโดยให้ส่วนหลังของวิวกุตัวอยู่ด้านใน²⁶ อ่างหนาเท่ากับหนึ่งฝ่ามือ และที่ขอบอ่างได้ทำคล้ายขอบถ้วย คล้ายดอกพลับพลึงกำลังบาน อ่างมีความจุสองพันบัท

²⁷อูรามได้ทำแท่นทองสัมฤทธิ์สิบแท่น แต่ละแท่นนั้นยาวแปดศอก และกว้างสี่ศอก และสูงสามศอก²⁸ งานของแท่นได้เป็นอย่างดี แท่นได้มีแผงซึ่งตั้งระหว่างกรอบ²⁹ และบนแผงและกรอบมีรูปสิงโต โด และพวกครุฑ เหนือกรอบที่อยู่ข้างบนและข้างล่างสิงโตและโคมีพวงมัลลีย้อย เป็นงานของช่างตี

³⁰ทุกแท่นได้มีล้อทองสัมฤทธิ์สี่ล้อกับเพลทองสัมฤทธิ์ และที่มุมทั้งสี่มีที่รองรับอ่าง ที่รองรับนั้นได้หล่อโดยมีมัลลียห้อยแต่ละด้าน³¹ ช่องเปิดเป็นทรงกลมอย่างที่เขาทำฐาน กว้างหนึ่งศอกครึ่ง และช่องเปิดด้านในคล้ายมงกุฎตั้งขึ้นมาหนึ่งศอก ตรงช่องเปิดมีลายสลัก และแผงนั้นเป็นสี่เหลี่ยมไม่กลม

³²ล้อทั้งสี่อยู่ใต้แผง และเพลาล้อนั้นติดกับล้อและแท่นล้อ ความสูงของล้อเป็นหนึ่งศอกครึ่ง³³ บรรดาล้อนั้นได้ตีเหล็กเหมือนล้อรถม้าศึก ทั้งเพลลา ขอบล้อ ซี่ล้อ และดุมล้อก็หล่อจากโลหะทั้งหมด

³⁴แต่ละแท่นมีที่รองรับอยู่ที่มุมทั้งสี่ แท่นที่รองรับนั้นตีเหล็กรวมเป็นชิ้นเดียวกัน³⁵ บนยอดแท่นมีแถบกลมสูงหนึ่งศอกครึ่ง และบนยอดแท่นนั้นมีกรอบและแผงเชื่อมเป็นอันเดียวกันกับแท่น

³⁶ที่บนพื้นกรอบและบนแผง อูรามได้สลักเป็นรูปครุฑ สิงโต และต้นอินทผลัมตามที่ว่าง และแต่ละสิ่งก็มีมัลลียล้อมรอบ³⁷ เขาได้ทำแท่นทั้งสิบขึ้นตามอย่างนี้หล่อเหมือนกันหมดทุกชิ้น ขนาดเดียวกัน และรูปร่างเหมือนกัน

³⁸อูรามได้ทำอ่างด้วยทองสัมฤทธิ์สิบใบ อ่างหนึ่งใบสามารถจุน้ำได้สี่สิบบัท อ่างแต่ละใบขนาดสี่ศอก และมีอ่างหนึ่งใบอยู่บนแท่นทั้งสิบแท่น³⁹ เขาได้ทำแท่นห้าแท่นหันหน้าไปทางด้านใต้ของพระวิหาร และห้าแท่นหันหน้าไปทางด้านเหนือของพระวิหาร เขาได้วาง"อ่างทะเล"ไว้ที่มุมทางทิศตะวันออก หันหน้าไปทางทิศใต้ของพระวิหาร

⁴⁰อูรามได้ทำอ่าง กัฟฟ์ และชามด้วย แล้วเขาก็ได้เสร็จงานทั้งหมด ที่เขาได้ทำถวายกษัตริย์ชาโลมอน สำหรับพระวิหารของพระยาห์เวห์⁴¹ เสาสองต้น และคิ้วบัวได้อยู่บนทั้งสอง หัวเสา และฝ้าตาข่ายสองหลัง ซึ่งหุ้มคิ้วบัวทั้งสองที่อยู่บนหัวเสา

⁴²เขาได้ทำลูกกับทิมสี่ร้อยลูกสำหรับฝ้าตาข่ายสองหลัง (ฝ้าตาข่ายหลังหนึ่งมีลูกกับทิมสองแถว เพื่อคลุมคิ้วทั้งสองของบัวซึ่งอยู่บนเสา)⁴³ แท่นทั้งสิบขึ้นและอ่างสิบใบซึ่งอยู่บนแท่นเหล่านั้น

⁴⁴เขาได้ทำอ่างใหญ่ที่เรียกว่า "ทะเล" ทั้งวิวสสองตัวที่อยู่ด้านใต้⁴⁵ นอกจากนี้ยังมี ม้า กัฟฟ์ อ่าง และภาชนะทั้งหมด อูรามได้ทำสิ่งเหล่านี้ด้วยทองสัมฤทธิ์ขัดมันถวายกษัตริย์ชาโลมอน สำหรับพระวิหารของพระยาห์เวห์

⁴⁶ กษัตริย์ได้ทรงทำทั้งหมดนี้ในที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน และในที่ที่เป็นดินเหนียวกลางทางไปเมืองสุคค และเมืองศาเรธาน ⁴⁷ กษัตริย์ชาโลมอนไม่ได้ทรงวัดเครื่องใช้ทุกอย่างนี้ เพราะมีมากมาย จึงไม่ได้หาน้ำหนักของทองสัมฤทธิ์

⁴⁸ กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงทำเครื่องใช้ทั้งหมดซึ่งอยู่ในพระวิหารของพระยาห์เวห์ทำจากทองคำ คือแท่นบูชาทำจากทองคำ และโต๊ะทำจากทองคำที่ใช้วางขนมปังเฉพาะพระพักตร์ ⁴⁹ คันประทีป ด้านขวาห้าอัน ด้านซ้ายห้าอัน อยู่หน้าห้องชั้นในสุด ทำจากทองคำบริสุทธิ์ และดอกไม้ ตะเกียง และคัมทำทำจากทองคำ

⁵⁰ ถ้วย กรรไกรตัดไม้ตะเกียง อ่าง ช้อน และกระถางธูปทั้งหมดล้วนทำจากทองคำบริสุทธิ์ ยังมีบานพับทำจากทองคำสำหรับประตูของส่วนชั้นในห้องซึ่งคืออภิสุทธิสถานและสำหรับประตูห้องโถงของพระวิหาร ทั้งหมดล้วนทำจากทองคำ

⁵¹ ด้วยวิธีนี้งานทั้งสิ้นที่กษัตริย์ชาโลมอนทรงทำเกี่ยวกับพระวิหารของพระยาห์เวห์ก็ได้สำเร็จลง ดังนั้นกษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงนำสิ่งของซึ่งดาวิดพระบิดาได้ทรงแยกไว้คือเครื่องเงิน เครื่องทอง และเครื่องใช้ต่างๆ และทรงเก็บไว้ในคลังพระวิหารของพระยาห์เวห์

Chapter 8

¹ แล้วกษัตริย์ชาโลมอนทรงเรียกประชุมพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลและพวกหัวหน้าของเผ่าต่างๆ และหัวหน้าครอบครัวของคนอิสราเอลทั้งหมดต่อพระพักตร์พระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะนำสืบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์เมืองของดาวิดมานั้นคือศิโยน ² ผู้ชายทั้งหมดของอิสราเอลจึงมาประชุมกันต่อพระพักตร์กษัตริย์ชาโลมอนที่งานเลี้ยงในเดือนเอราธิมซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด

³ พวกผู้อาวุโสทั้งหมดของอิสราเอลได้มาและพวกปุโรหิตจึงได้ยกสืบมา ⁴ พวกเขาได้นำสืบของพระยาห์เวห์ เต็มก้นถาดอีกทั้งข้าวของเครื่องใช้ที่บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในเต็นท์ขึ้นมา พวกปุโรหิตและพวกเลวีได้นำของเหล่านี้ขึ้นมา ⁵ กษัตริย์ชาโลมอนทรงมาประชุมที่บนบรรดาที่ชุมนุมทั้งหมดของอิสราเอลต่อหน้าสืบพันธสัญญา และได้ถวายแกะและวัวจนมากมายจนไม่อาจนับได้

⁶ ปุโรหิตได้ไปเอาสืบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์มายังที่วางสืบ ในห้องชั้นในสุดของพระวิหาร คือในอภิสุทธิสถาน ภายใต้ปีกของเศรุบ ⁷ เพราะเศรุบนั้นกางปีกทั้งคู่ออกเหนือที่ตั้งของสืบ พวกเศรุบจึงได้กางเหนือสืบ และไม้คานซึ่งใช้หามสืบ ⁸ ไม้คานหามนั้นยาวมาก จึงเห็นปลายคานหามได้จากอภิสุทธิสถาน ซึ่งอยู่ด้านหน้าห้องชั้นในสุด แต่ไม่อาจมองเห็นจากภายนอก คานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนถึงวันนี้

⁹ ไม่มีสิ่งใดในสืบนอกจากหินสองแผ่น ซึ่งโมเสสใส่ไว้ที่ภูเขาไซเนบ เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงทำพันธสัญญากับประชาชนอิสราเอล เมื่อพวกเขาได้ออกจากดินแดนอียิปต์ ¹⁰ ต่อมาเมื่อพวกปุโรหิตได้ออกจากอภิสุทธิสถาน พระวิหารของพระยาห์เวห์ก็ได้เต็มไปด้วยเมฆ ¹¹ จนพวกปุโรหิตไม่อาจยืนปรนนิบัติอยู่ได้ เพราะเมฆ เพราะพระสิริของพระยาห์เวห์เต็มพระวิหารของพระองค์

¹² แล้วกษัตริย์ชาโลมอนจึงตรัสว่า “พระยาห์เวห์ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมืดมิด ¹³ แต่ข้าพระองค์ได้สร้างที่ประทับที่สูงส่งสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่เพื่อพระองค์จะสถิตอยู่ตลอดไป”

¹⁴ แล้วกษัตริย์ทรงหันมา และทรงอวยพรที่ชุมนุมอิสราเอลทั้งปวงขณะที่ที่ชุมนุมอิสราเอลทั้งหมดกำลังยืนอยู่ ¹⁵ พระองค์ได้ตรัสว่า “สาธุการแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงสัญญากับดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์และทรงให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง ตรัสว่า ¹⁶ ‘นับจากวันที่เราได้นำอิสราเอลประชาชนของเราออกจากอียิปต์ เราไม่ได้กำหนดเมืองใดจากทุกเผ่าในอิสราเอลเพื่อจะสร้างพระวิหาร เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น อย่างไรก็ตามเราได้เลือกดาวิดให้อยู่ปกครองอิสราเอลประชาชนของเรา’

¹⁷ บัดนี้ดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์มีพระทัยแ่แน่แน่ว่าจะสร้างพระวิหารสำหรับพระนามแห่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ¹⁸ แต่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์ว่า ‘ตามที่เจ้าได้ตั้งใจสร้างพระวิหารสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ทำได้แล้ว ในเรื่องความแ่แน่แน่ของเจ้า ¹⁹ แม้กระนั้นเจ้าจะไม่ได้สร้างพระวิหาร แต่นุตรชายผู้เกิดจากบั้นเอวของเจ้าจะสร้างพระวิหารสำหรับนามของเรา’

²⁰ พระยาห์เวห์ทรงให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จตามที่ได้อธิไว้ นั้น เพราะข้าพระองค์ได้ขึ้นมาแทนที่ดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์ และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาไว้ ข้าพระองค์ได้สร้างพระวิหารสำหรับพระนามของพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ²¹ ข้าพระองค์ได้กำหนดสถานที่วางหีบที่นั่น ที่บรรลุพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ไว้ ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำกับบรรพบุรุษของพวกเรา เมื่อครั้งพระองค์ทรงนำพวกเราออกจากดินแดนอียิปต์”

²² กษัตริย์ชาโลมอนทรงยืนอยู่หน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ต่อหน้าที่ชุมนุมอิสราเอลทั้งปวงและได้กางพระหัตถ์ของพระองค์ออกสู่ท้องฟ้า ²³ พระองค์กล่าวว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ในฟ้าเบื้องบน หรือที่ดินแดนเบื้องล่าง ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา ด้วยความสัตย์ซื่อแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยหมดจิตใจ ²⁴ พระองค์ได้ทรงรักษาพระสัญญาที่ทรงให้ไว้กับดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ ใช่แล้ว พระองค์ได้ตรัสด้วยด้วยพระโอษฐ์และทรงทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ในวันนี้

²⁵ บัดนี้ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ได้ดำเนินตามสิ่งที่พระองค์ได้ให้พระสัญญาที่ไว้กับผู้รับใช้ของพระองค์ คือให้กับดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ตรัสว่า ‘เราจะไม่ขาดผู้ชายผู้หนึ่งต่อสายตาเราที่จะนั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล ถ้าเพียงแต่ลูกหลานของเจ้ารักษาทางของเขาคือ

ดำเนินไปต่อหน้าเราด้วยความระมัดระวัง เหมือนอย่างที่เราได้กระทำต่อหน้าเรานั้น”²⁶ บัดนี้ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ข้าพระองค์ขอให้พระสัญญาที่พระองค์ได้ทรงไว้ให้กับผู้รับใช้ของพระองค์ คือดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์ให้เป็นความจริง

²⁷ แต่พระเจ้าจะทรงประทับบนดินแดนโลกอย่างนั้นหรือ? ดูเถิด จักรวาลทั้งหมดและฟ้าเองยังไม่อาจจะรองรับพระองค์ได้ แล้วพระวิหารที่ข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นอันน้อยนิดจะรองรับพระองค์ได้มากสักเท่าใด²⁸ แม้กระนั้น ขอพระองค์โปรดสนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนของเขา ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดทรงสถิตย์เสวยรุ่งเรืองและคำอธิษฐาน ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์ อธิษฐานต่อพระองค์ในวันนี้

²⁹ ขอพระเนตรของพระองค์จะทรงเฝ้าดูพระวิหารนี้ทั้งวันและคืน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า ‘สร้างในนามของเราและเราอยู่ที่นั่น’ แล้วพระองค์จะทรงสถิตย์คำอธิษฐาน ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะอธิษฐานในสถานที่นี้³⁰ ดังนั้นขอพระองค์ทรงสถิตย์คำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพวกเขาอธิษฐานในสถานที่นี้ ใช่แล้ว พระองค์เองทรงสถิตย์จากสถานที่ประทับของพระองค์คือจากฟ้า และเมื่อทรงสถิตย์ก็จะโปรดทรงอภัยโทษบาป

³¹ ถ้าผู้ชายผู้หนึ่งทำบาปต่อเพื่อนบ้านของเขา และถูกบังคับให้ทำการสาบาน และถ้าเขามาทำการสาบานต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระวิหารนี้³² ขอพระองค์ทรงสถิตย์ในท้องฟ้าและโปรดทรงกระทำ โปรดทรงพิพากษาเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ โดยลงโทษผู้ทำผิด และให้การกระทำของเขาตกบนศีรษะของเขา และตัดสินว่าผู้เที่ยงธรรมนั้นบริสุทธิ์ โดยประทานรางวัลให้กับเขาตามความเที่ยงธรรมของเขา

³³ เมื่ออิสราเอลประชาชนของพระองค์ฟ่ายแพ้ศัตรู เพราะได้ทำผิดบาปต่อพระองค์ แล้วถ้าพวกเขาหันกลับมาหาพระองค์ และยอมรับพระนามของพระองค์ อธิษฐานและขอพระเมตตาต่อพระองค์ในพระวิหารนี้³⁴ แล้วขอพระองค์ทรงสถิตย์ในฟ้าและทรงอภัยบาปของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ โปรดทรงนำพวกเขากลับมายังดินแดน ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่บรรพบุรุษของพวกเขา

³⁵ เมื่อฟ้าทั้งหลายปิดอยู่และไม่มีฝน เพราะพวกเขาได้ทำผิดบาปต่อพระองค์ แล้วพวกเขาได้อธิษฐานในสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับจากบาปผิดของเขา เนื่องจากพระองค์ได้ทรงลงโทษพวกเขา³⁶ แล้วก็โปรดทรงสถิตย์ในฟ้า และทรงอภัยบาปผิดของอิสราเอลซึ่งเป็นผู้รับใช้และประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีซึ่งพวกเขาควรจะดำเนินไป ขอประทานฝนตกบนดินแดนของพระองค์ ซึ่งพระองค์ประทานให้เป็นมรดกแก่ประชาชนของพระองค์

³⁷ ถ้ามีการกันดารอาหารในดินแดน ถ้ามีโรคระบาด ถ้ามีข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ ถั่วจากดึกแดนหรือหนอนผิเสื้อ หรือถ้าศัตรูโจมตีประตูเมืองใดๆ ของเขาในดินแดน หรือมีภัยพิบัติใด หรือเกิดความเจ็บไข้ใด³⁸ และหากคำอธิษฐานหรือคำขอของคนหนึ่งคนใด หรืออิสราเอลประชาชนทั้งหมดของพระองค์ ได้สำนึกในใจของเขาเรื่องภัยพิบัติ โดยกางมือของเขาสู่พระวิหารนี้

³⁹ แล้วก็ขอพระองค์ทรงสถิตย์ในฟ้า อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และโปรดทรงอภัย และทรงกระทำและการและประทานรางวัลแก่แต่ละคนตามการประพฤติทั้งหมดของเขา ซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจ เพราะพระองค์เท่านั้นทรงทราบจิตใจของมนุษย์ทุกคน⁴⁰ ทรงกระทำการนี้เพื่อพวกเขาจะได้ยำเกรงพระองค์ ตลอดวันเวลาที่มีชีวิตบนดินแดน ซึ่งพระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของพวกเขาข้าพระองค์

⁴¹ มากกว่านั้น เกี่ยวกับคนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ แต่มาจากแดนไกลเนื่องจากพระนามของพระองค์⁴² เพราะพวกเขาจะได้ยินถึงพระนามยิ่งใหญ่ และถึงพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และถึงพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ เมื่อเขามาอธิษฐานในพระวิหารนี้⁴³ แล้วก็ขอพระองค์ทรงสถิตย์ในฟ้า อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และโปรดทรงทำตามทุกสิ่งซึ่งคนต่างด้าวได้ทูลขอของพระองค์ โปรดทรงทำเพื่อชนทุกชาติแห่งดินแดนโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ เหมือนทรงทำต่ออิสราเอลประชาชนของพระองค์ โปรดทรงทำเพื่อพวกเขาจะทราบว่า พระวิหารนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้ด้วยพระนามของพระองค์

⁴⁴ ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปต่อสู้กับศัตรู โดยทางใดๆ ที่พระองค์ทรงใช้พวกเขาออกไปก็ตาม และพวกเขาได้อธิษฐานต่อพระองค์ พระยาห์เวห์ ทรงไปยังเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และตรงไปยังพระวิหารที่ข้าพระองค์ได้สร้างเพื่อพระนามของพระองค์⁴⁵ แล้วก็ขอพระองค์ทรงสถิตย์คำอธิษฐาน และคำวิงวอนของพวกเขาในฟ้า และขอความช่วยเหลือแก่พวกเขา

⁴⁶ ถ้าพวกเขาทำผิดบาปต่อพระองค์ เพราะไม่มีมนุษย์คนใดไม่ได้ทำผิดบาป และพระองค์รู้พวกเขา และทรงมอบเขาไว้กับศัตรู แล้วพวกเขาก็ถูกจับเขาไปเป็นเชลยยังดินแดนของศัตรูนั้น ไม่ว่าไกลหรือใกล้⁴⁷ แล้วถ้าเขาสำนึกผิดในดินแดนที่เขาถูกจับไปเป็นเชลย และได้กลับใจ แล้วขอความเมตตาต่อพระองค์ในดินแดนพวกเขาถูกจับเขาไปเป็นเชลยทูลว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำความผิดรุนแรงและทำบาป ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ประพฤติดังชั่วร้าย’

⁴⁸ ถ้าพวกเขากลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตหมดจิตใจ ในดินแดนแห่งศัตรูผู้จับเขาไปเป็นเชลย และถ้าเขาอธิษฐานต่อพระองค์ตรงไปยังดินแดน ซึ่งพระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของพวกเขา และไปยังเมืองซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และพระวิหารซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์แล้ว

⁴⁹ แล้วก็ขอพระองค์ทรงสถิตย์คำอธิษฐานและคำวิงวอนเพื่อขอความช่วยเหลือของพวกเขาในฟ้า อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอประทานความยุติธรรมแก่พวกเขา⁵⁰ โปรดทรงอภัยประชาชนของพระองค์ผู้ทำบาปซึ่งฝ่าฝืนต่อพระบัญชาของพระองค์ และทรงอภัยต่อการทรยศที่พวกเขาได้ทำต่อพระองค์ และขอให้พระองค์ประทานความเมตตาต่อพวกเขาขณะที่ศัตรูจับพวกเขาไปเป็นเชลย เพื่อศัตรูจะได้เมตตาประชาชนของพระองค์ด้วย

⁵¹ พวกเขาเป็นประชาชนของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือก ซึ่งพระองค์ทรงช่วยกู้ออกมาจากอียิปต์ ดุจออกมาจากท่ามกลางเตาซึ่งเหล็กหลอม⁵² ข้าพระองค์อธิษฐานขอให้ทรงสืบพระเนตรของพระองค์อยู่ต่อคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และต่อคำวิงวอนของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ โปรด

ทรงฟังเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาร้องต่อพระองค์⁵³ เพราะพระองค์ทรงแยกพวกเขาจากท่ามกลางชนทุกชาติแห่งแผ่นดินโลก ให้เป็นสมบัติของพระองค์และรับพระสัญญาของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ได้ตรัสทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงนำบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายออกจากอียิปต์ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า”

⁵⁴ ดังนั้นเมื่อกษัตริย์ชาโลมอนทรงจบคำอธิษฐาน และคำวิงวอนทั้งหมดนี้ต่อพระยาห์เวห์แล้ว พระองค์ได้ทรงลุกขึ้นจากหน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ จากที่ทรงคุกเข่าถึงทางพระหัตถ์สู่ฟ้า⁵⁵ พระองค์ได้ทรงยืน และทรงอวยพรแก่ที่ชุมนุมอิสราเอลด้วยเสียงดังว่า⁵⁶ “สาธุการแด่พระยาห์เวห์ ผู้ประทานการหยุดพักแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ตามที่ทรงสัญญาไว้ทุกประการ พระสัญญาอันดีทั้งหมดของพระองค์ซึ่งทรงสัญญาทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ไม่ล้มเหลวสักคำเดียว

⁵⁷ ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทั้งหลายสถิตกับพวกเรา เหมือนอย่างที่เราได้สถิตกับบรรพบุรุษของเรา ขออย่าทรงละเราหรือละทิ้งพวกเราเลย⁵⁸ แต่ขอพระองค์ทรงโน้มจิตใจของพวกเราให้มาหาพระองค์ เพื่อดำเนินในทางทั้งหมดของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎหมายของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้แก่บรรพบุรุษของพวกเรา

⁵⁹ ขอให้ถ้อยคำเหล่านี้ ที่ข้าพเจ้าได้วิงวอนต่อพระยาห์เวห์ อยู่ใกล้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราทั้งวันและคืน และโปรดทรงช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ ตามความจำเป็นในแต่ละวัน⁶⁰ เพื่อชนทุกชาติแห่งดินแดนโลกจะกราบว่า พระยาห์เวห์นั้นทรงเป็นพระเจ้า ไม่มีพระอื่นเลย⁶¹ เพราะฉะนั้นขอให้จิตใจของท่านทั้งหลายภักดีต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราคือ ดำเนินอยู่ในกฎเกณฑ์ของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ดังในวันนี้”

⁶² ดังนั้นกษัตริย์และคนอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่กับพระองค์ ได้ถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์⁶³ กษัตริย์ชาโลมอนได้ถวายสัตวบูชาเป็นเครื่องถวายสันติบูชาซึ่งพระองค์ได้ทรงถวายแด่พระยาห์เวห์ คือวัว สองหมื่นสองพันตัว และแกะ 120,000 ตัว ดังนั้นกษัตริย์และประชาชนอิสราเอลทั้งหมด จึงอุทิศถวายพระวิหารของพระยาห์เวห์

⁶⁴ ในวันเดียวกันนั้น กษัตริย์ทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลาน ซึ่งอยู่หน้าพระวิหารของพระยาห์เวห์ เพราะว่าพระองค์ทรงใช้ที่นั้นถวายเครื่องเผาบูชา ธัญญาหาร และไขมันของสันติบูชา เพราะว่าแท่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์นั้น เล็กเกินกว่าจะรับเครื่องเผาบูชา ธัญญาหาร และไขมันของสันติบูชาได้

⁶⁵ ดังนั้นกษัตริย์ชาโลมอนจึงได้ทรงจัดฉลองงานเลี้ยงในเวลานั้น ทั้งอิสราเอลทั้งหมด เป็นการชุมนุมใหญ่ ตั้งแต่ทางเข้าเมืองเลโอบามจนถึงลำธารอียิปต์ เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราทั้งเจ็ดวันและต่ออีกเจ็ดวัน รวมสิบสี่วัน⁶⁶ พระองค์ทรงให้ประชาชนกลับ และพวกเขาจึงถวายพระพรแด่กษัตริย์ และกลับไปยังบ้านของตนด้วยจิตใจชื่นบานและยินดี เนื่องด้วยความดีทั้งหมดซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

Chapter 9

¹ หลังจากกษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์และพระราชวังของกษัตริย์ รวมทั้งพระองค์ทรงสร้างสำเร็จทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงมีพระประสงค์นั้น² พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏแก่กษัตริย์ชาโลมอนเป็นครั้งที่สอง เหมือนอย่างที่เราได้ทรงปรากฏแก่พระองค์ที่เมืองกิเบโอน

³ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับพระองค์ว่า “เราได้ยินคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเจ้า ซึ่งเจ้าได้อ้อนวอนต่อเรานั้นแล้ว เราได้ชำระวิหารนี้ซึ่งเจ้าได้สร้างนี้ให้บริสุทธิ์สำหรับเราเอง และใส่นามของเราไว้ที่นั่นตลอดไป ตามของเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดเวลา

⁴ และส่วนเจ้า ถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราเหมือนอย่างดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนิน ด้วยใจซื่อสัตย์ และด้วยความเที่ยงธรรม และทำทั้งสิ่งที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ อีกทั้งรักษากฎเกณฑ์และกฎหมายของเรา⁵ แล้วเราจะแต่งตั้งราชบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเจ้าเหนืออิสราเอลตลอดไป ดังที่เราได้กล่าวกับดาวิดบิดาของเจ้าว่า ‘เจ้าจะไม่ขาดผู้สืบเชื้อสายที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล’

⁶ แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายหรือลูกหลานหันไปจากการติดตามเรา และไม่รักษาพระบัญญัติและกฎหมายของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเจ้า แต่ไปนมัสการพระอื่น ๆ และก้มกราบพระเหล่านั้น⁷ แล้วเราจะตัดอิสราเอลออกเสียจากดินแดนซึ่งเราได้ให้แก่พวกเขา และเราจะขวางวิหารซึ่งเราทำให้บริสุทธิ์เพื่อนามของเราไปจากสายตาของเรา และอิสราเอลจะเป็นคำเปรียบเปรยที่ถูกล้อเลียน และเป็นที่น่าเยาะเย้ยในหมู่ชนชาติทั้งหลาย

⁸ พระวิหารนี้จะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง และทุกคนที่ผ่านไปจะประหลาดใจ และจะเยาะเย้ยและพวกเขาจะกล่าวว่า ‘ทำไมพระยาห์เวห์จึงทรงทำเช่นนี้แก่ดินแดนนี้และวิหารนี้?’⁹ แล้วพวกคนทั้งหลายก็จะตอบว่า ‘เพราะพวกเขาละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา ผู้ทรงนำบรรพบุรุษของพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์ และได้ไปยึดถือพระอื่น อีกทั้งได้ก้มกราบและนมัสการพระอื่น ๆ เหล่านั้น เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ได้ทรงนำภัยพิบัติทั้งหมดนี้มาเหนือพวกเขา’”

¹⁰ ต่อมาเมื่อหมดสุดปีที่เยีสิบ ที่กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงสร้างอาคารสองหลัง คือพระวิหารของพระยาห์เวห์ และพระราชวังของกษัตริย์¹¹ บัดนี้อิสราเอลกษัตริย์แห่งไทร-จึงส่งไปสนสิดาร์ ไปสนสามใบและทำจากทองคำให้กษัตริย์ชาโลมอน ดังนั้นกษัตริย์ชาโลมอนได้ใช้ตกแต่งตามพระประสงค์ แล้วกษัตริย์ชาโลมอนก็ประทานเมืองในดินแดนคาลิสิแก่อิสราเอลเยีสิบเมือง

¹²ฮิรามได้เสด็จจากเมืองไทรเพื่อชมเมืองที่กษัตริย์ซาโลมอนประทานแก่พระองค์ แต่เมืองเหล่านั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์¹³ ดังนั้นฮิรามจึงได้ตรัสว่า “น้องชายเอ๋ย เมืองที่ท่านให้เรานั้นเป็นเมืองอะไรอย่างนี้?” พระองค์จึงเรียกเมืองเหล่านั้นว่า ดินแดนคาบูล ซึ่งพวกเขายังคงเรียกชื่อนี้จนถึงทุกวันนี้¹⁴ฮิรามได้ส่งทองคำทองคำหนัก 120 ตะลันต์แก่กษัตริย์

¹⁵ต่อไปนี่เรื่องของการจัดหาแรงงาน ซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนให้มาสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ และพระราชวังของพระองค์เอง ป้อมมิลโล กำแพงกรุงเยรูซาเล็ม และสร้างที่ป้องกันเมืองฮาโซร์ เมืองเมกิดโด และเมืองเกเซอร์¹⁶ ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ได้ทรงกรืงทัพขึ้นมาและยึดครองเมืองเกเซอร์ พระองค์ได้จุดไฟเผา และฆ่าชาวคานาอันซึ่งอยู่ในเมืองนั้น แล้วฟาโรห์ได้ประทานเมืองเหล่านี้ให้แก่พระธิดาของพระองค์ ซึ่งเป็นพระมเหสีของซาโลมอนเป็นสินสมรส

¹⁷แล้วซาโลมอนก็ได้ทรงสร้างเมืองเกเซอร์และสร้างเมืองเบธโฮโรนตอนล่างขึ้นมาใหม่¹⁸ เมืองบาอาลักและเมืองทามารในแดนทूरกันดาร ในดินแดนของยูดาห์นั้น¹⁹ และทั้งบรรดาเมืองคลังหลวงที่กษัตริย์ซาโลมอนได้ครอบครองอยู่ และเมืองทั้งหลายสำหรับรถม้าศึกของพระองค์ และเมืองทั้งหลายสำหรับรถม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆ ซึ่งพระองค์พอพระทัยอยากจะทำในกรุงเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และดินแดนทั้งหมดภายใต้การปกครองของพระองค์

²⁰ประชาชนทั้งหมดผู้ที่เหลืออยู่ได้แก่ คนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์สซ คนฮิไตต์ และคนเยนุส ซึ่งไม่ใช่คนอิสราเอล²¹ เชื้อสายของพวกเขาต่อจากพวกเขาที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน ซึ่งประชาชนอิสราเอลไม่สามารถจะทำลายให้สิ้นได้ กษัตริย์ซาโลมอนก็บังคับให้เป็นแรงงานอยู่ตราบนานเท่าทุกวันนี้

²²อย่างไรก็ตาม ซาโลมอนไม่ได้ทรงบังคับใช้แรงงานของประชาชนอิสราเอลนั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นทหาร ข้าราชการ ข้าราชการ เจ้าหน้าที และผู้บัญชาการของรถม้าศึก และเป็นพลม้าของพระองค์

²³เหล่านี้เป็นหัวหน้าข้าราชการจัดการราชกิจของกษัตริย์ซาโลมอน จำนวน 550 คน พวกเขาเป็นผู้ควบคุมประชาชนที่ทำงาน

²⁴พระธิดาของฟาโรห์ได้ย้ายจากนครดาวิดมายังพระตำหนักของพระนางซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระนาง หลังจากนั้นกษัตริย์ซาโลมอนจึงได้สร้างป้อมมิลโล

²⁵ปีละสามครั้งที่กษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาบนแท่นบูชา ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างสำหรับพระยาห์เวห์ และทรงเผาบรรดาเครื่องหอมบนแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงสร้างพระวิหารจนสำเร็จและยังคงใช้มาจนถึงบัดนี้

²⁶กษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงสร้างกองเรือที่เมืองเอซิโอนเกเบอร์ ซึ่งอยู่ใกล้เมืองเอโลกบนฝั่งของทะเลแดงในดินแดนเอโดม²⁷ กษัตริย์ฮิรามได้ส่งข้าราชการไปกับกองเรือและพลเรือผู้รู้เรื่องทะเล พร้อมกับข้าราชการของกษัตริย์ซาโลมอน²⁸ พวกเขาได้ไปถึงเมืองโอเฟอร์พร้อมกับข้าราชการของกษัตริย์ซาโลมอน จากนั้นพวกเขาได้นำทองคำกลับมาถวายแด่กษัตริย์ซาโลมอนจำนวน 420 ตะลันต์

Chapter 10

¹เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยินชื่อเสียงของกษัตริย์ซาโลมอน เนื่องจากพระนามของพระยาห์เวห์ พระนางก็ทรงมาทดสอบพระองค์ด้วยคำถามที่ยาก² พระนางได้ทรงมายังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมด้วยกองขบวนตามเสด็จที่ยาวมาก ทั้งอูฐบรรทุกเครื่องเทศต่างๆ ทองคำจำนวนมาก และอัญมณีอันมีค่ามากมาย เมื่อพระนางทรงมาถึง พระนางก็ได้ทูลถามกษัตริย์ซาโลมอนเรื่องทุกสิ่งที่อยู่ในใจของพระนาง

³ซาโลมอนได้ตรัสตอบทุกคำถามของพระนาง ไม่มีคำตอบใดที่พระนางได้ทูลถามกษัตริย์แล้วกษัตริย์ไม่ได้ทรงตอบ⁴ เมื่อพระราชินีแห่งเชบาได้ทรงเห็นพระสติปัญญาทั้งหมดของซาโลมอน และพระราชวังที่พระองค์ได้ทรงสร้าง⁵ และอาหารที่บนโต๊ะเสวย กับที่นั่งของบรรดาข้าราชการ และกิจการของพวกข้าราชการของพระองค์ รวมถึงเครื่องแต่งกายของพวกเขารวมทั้งพนักงานเชลยทาสของพระองค์ อีกทั้งลักษณะที่พระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเผาทั้งในพระวิหารของพระยาห์เวห์ พระนางก็ทรงแทบหุดหอยใจ

⁶พระนางได้ทูลต่อกษัตริย์ว่า “เป็นความจริงเรื่องรายงานซึ่งหม่อมฉันได้ยินในดินแดนของหม่อมฉัน เกี่ยวกับพระถ้อยคำและสติปัญญาของพระองค์⁷ หม่อมฉันไม่เชื่อสิ่งที่หม่อมฉันได้ยิน จนกว่าหม่อมฉันได้มาที่นี่ และบัดนี้หม่อมฉันได้เห็นด้วยตา ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของพระสติปัญญาและความร่ำรวยของพระองค์ที่เขาบอกแก่หม่อมฉัน คือพระองค์ทรงมีชื่อเสียงมากกว่าที่หม่อมฉันได้ยินมาอีก

⁸บรรดามเหสีทั้งหลายและข้าราชการของพระองค์ช่างมีความสุข เพราะพวกเขาได้รับใช้พระองค์อย่างสม่ำเสมอ⁹ ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ได้รับการสรรเสริญผู้ซึ่งทรงพอพระทัยในพระองค์ และทรงวางพระองค์ไว้บนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพราะพระยาห์เวห์ทรงรักอิสราเอลตลอดมา พระองค์จึงได้ทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์ เพื่อพระองค์จะทรงกระทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม”

¹⁰พระนางก็ได้ถวายทองคำหนัก 120 ตะลันต์แด่กษัตริย์ รวมทั้งเครื่องเทศ และอัญมณีอันมีค่ามากมาย ไม่เคยมีใครถวายเครื่องเทศมากมายเท่าพระราชินีแห่งเชบาได้ถวายแก่กษัตริย์ซาโลมอนอีกเลย

¹¹กองเรือของฮิรามก็ได้นำทองคำมาจากโอเฟอร์ และยังได้นำไม้จันทน์แดงและอัญมณีอันมีค่าจำนวนมากจากโอเฟอร์ด้วย¹² กษัตริย์ได้ทรงเอาไม้จันทน์แดงมาทำเสาสำหรับพระวิหารของพระยาห์เวห์ และสำหรับพระราชวังของกษัตริย์ และทำฟิลินเขาคู่และฟิลินใหญ่สำหรับพวกนักร้อง ไม่มีไม้จันทน์แดงที่ปรากฏให้เห็นมากมายอย่างนี้อีกเลยจนถึงวันนี้

¹³ กษัตริย์ชาโลมอนทรงประทานแก่พระราชินีแห่งเซบาในทุกสิ่งที่พระนางทรงขอและทรงต้องการ ยิ่งกว่านั้นชาโลมอนทรงยังประทานแก่พระนางด้วยพระทัยกว้างขวางของพระองค์ ดังนั้นพระนางก็เสด็จกลับไปยังดินแดนของพระนาง พร้อมกับพวกข้าราชการบริพารของพระนาง

¹⁴ บัดนี้ น้ำหนักของทองคำที่ได้เข้ามาถวายชาโลมอนในปีหนึ่งนั้นเป็นทองคำหนักถึง 666 ตะลันต์¹⁵ นอกเหนือจากนี้ยังมีทองซึ่งพวกคนค้าขายและจากสินค้าของพวกพ่อค้านำมา บรรดา กษัตริย์แห่งอาระเบียทั้งปวงและจากบรรดาเจ้าเมืองต่างๆในประเทศก็ได้นำเครื่องทองและเครื่องเงินมาถวายแด่ชาโลมอน

¹⁶ กษัตริย์ชาโลมอนทรงทำใส่ใหญ่สองร้อยอันจากทองคำ ใส่แต่ละอันใช้ทองคำหกร้อยเชเชล¹⁷ พระองค์ยังทรงทำใส่จากทองคำสามร้อยอัน ใส่แต่ละอันใช้ทองคำสามมิน กษัตริย์ทรงเก็บใส่ไว้ในพระราชวัง ป่าแห่งเลบานอน

¹⁸ แล้ว กษัตริย์ได้ทรงสร้างบัลลังก์ที่ยิ่งใหญ่จากงาช้าง และทรงบุด้วยทองคำอย่างดีที่สุด¹⁹ มีบันไดหกชั้นขึ้นไปยังบัลลังก์ และข้างหลังด้านบนของมันก็มียอดทรงกลม และได้มีที่เท้าแขนแต่ละข้างของพระที่นั่ง มีรูปสิงโตสองตัวยืนข้างที่วางแขน²⁰ มีรูปสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่บนชั้นบันได หนึ่งตัวอยู่แต่ละข้างของทั้งหกชั้น ไม่มีบัลลังก์ใดจะเหมือนบัลลังก์นี้ในอาณาจักรนี้เลย

²¹ ถ้วยเสวยทั้งหมดของกษัตริย์ชาโลมอนทำด้วยทองคำ และถ้วยเครื่องดื่มทั้งหมดของพระราชวังป่าเลบานอนนั้นทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เพราะเงินนั้นถือว่าไม่มีค่าในสมัยของชาโลมอน²² กษัตริย์ได้ทรงมีกองเรือเดินสมุทรพร้อมกับกองเรือของฮิราม ทุกสามปีกองเรือได้นำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และสิงบาบู

²³ ดังนั้น กษัตริย์ชาโลมอนจึงได้ทรงเห็นว่าบรรดา กษัตริย์ในโลกทั้งปวง ในเรื่องความร่ำรวยและความเฉลียวฉลาด²⁴ ทั้งโลกก็อยากเข้าพบชาโลมอน เพื่อจะฟังพระปัญญาของพระองค์ ซึ่งพระเจ้าได้ประทานใส่ไว้ในพระทัยของพระองค์²⁵ ทุกคนที่ได้มาเข้าเฝ้าก็ได้นำราชบรรณาการมา คือภาษาเข้เงินและภาษาเข้ทอง เสื้อผ้า อาวุธ เครื่องเทศ รวมทั้งม้าและล่อ ในทุกปี

²⁶ กษัตริย์ชาโลมอนทรงรวบรวมรถม้าศึกและพลม้า พระองค์ทรงมีรถม้าศึก 1,400 คัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันนาย ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำที่เมืองรถม้าศึก และได้ประจำอยู่กับพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม²⁷ กษัตริย์ทรงทำให้มีเงินในกรุงเยรูซาเล็มมากเหมือนก้อนหินบนพื้นดิน และพระองค์ทรงทำให้มีไม้สนสีดาร์มีความอุดมสมบูรณ์มากเหมือนต้นมะเดื่อในที่ราบ

²⁸ กษัตริย์ชาโลมอนได้ครอบครองน้ำที่ได้ซื้อจากอียิปต์ และเชลียะ และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์ก็ได้ซื้อฝูงม้ามาเป็นฝูงๆ คิดเงินแบบเป็นราคาตามฝูง²⁹ รถม้าศึกซื้อจากอียิปต์คันหนึ่งมีราคาเป็นเงินหกร้อยเชเชล น้ำตัวหนึ่งมีราคาเป็นเงิน 150 เชเชลเป็น ม้าจำนวนมากเหล่านี้ก็ได้ขายไปให้แก่กษัตริย์ทั้งสิ้นของคนฮิตไทต์และคนอาราม

Chapter 11

¹ กษัตริย์ชาโลมอนทรงรักหญิงต่างชาติมากมาย ได้แก่พระธิดาของฟาโรห์ หญิงสาวชาวโมอับ หญิงสาวชาวอัมโมน หญิงสาวชาวเอโดม หญิงสาวชาวไซดอน และหญิงสาวชาวฮิตไทต์² ผู้ซึ่งเป็นชนชาติที่พระยาห์เวห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า “พวกเจ้าจงห้ามแต่งงานกับพวกเขา หรือห้ามให้พวกเขามาแต่งงานกับพวกเจ้า เพราะพวกเขาจะชักนำจิตใจของพวกเจ้าไปตามพระต่างๆ ของพวกเขาแน่” แต่กษัตริย์ชาโลมอนทรงรักผู้หญิงเหล่านี้

³ กษัตริย์ชาโลมอนทรงมีพระมเหสีตามตำแหน่งเจ็ดร้อยคน และนางสนมสามร้อยคน และพวกพระมเหสีของพระองค์จึงได้ทำพระทัยของพระองค์หันเหไป⁴ เมื่อ กษัตริย์ชาโลมอนทรงพระชราลง บรรดาพระมเหสีของพระองค์ได้หันพระทัยของพระองค์ไปตามพระอื่นๆ และพระทัยของพระองค์ไม่ภักดีอย่างสิ้นเชิงต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ ไม่เหมือนกับดาวิดพระบิดาของพระองค์

⁵ เพราะ กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงติดตามอัสโทเรทซึ่งเป็นพระเจ้าแม่ของชาวไซดอน และพระองค์ทรงติดตามพระโมเลค เทวรูปที่น่าเกลียดของชาวอัมโมน⁶ กษัตริย์ชาโลมอนทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และไม่ได้ทรงติดตามพระยาห์เวห์อย่างเต็มเปี่ยม ไม่เหมือนอย่างดาวิดพระบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ

⁷ จากนั้น กษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างสถานสูงสำหรับเคโมชซึ่งเป็นพระของชาวโมอับที่น่าเกลียด บนภูเขาที่อยู่ทางตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็ม และอีกทั้งโมเลคซึ่งเป็นพระของชาวอัมโมนที่น่ารังเกียจด้วย⁸ พระองค์ทรงสร้างสถานสูงสำหรับเหสีต่างชาติทั้งหมดของพระองค์ ผู้ที่ได้เฝ้าเครื่องหอมและถวายเครื่องสัตวบูชาแก่บรรดาพระของพวกนาง

⁹ พระยาห์เวห์ทรงมีพระพิโรธต่อกษัตริย์ชาโลมอน เพราะพระทัยของพระองค์ได้ไปจากพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทั้งที่พระองค์ได้ทรงสาแดงแก่พระองค์ถึงสองครั้ง¹⁰ และได้ทรงสั่งพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ ว่าพระองค์ไม่ควรไปติดตามพระอื่นๆ แต่ชาโลมอนไม่ได้ทรงเชื่อฟังคำสั่งของพระยาห์เวห์

¹¹ ดังนั้นพระยาห์เวห์ตรัสกับชาโลมอนว่า “เพราะเจ้าได้ทำสิ่งนี้ และเจ้าไม่ได้รับรักษาพันธสัญญาและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้สั่งเจ้า เราจะไม่ยกอาณาจักรเสียจากเจ้าอย่างแน่นอน และมอบให้ข้าราชการบริพารของเจ้า¹² อย่างไรก็ตามก็ดีเพราะเห็นแก่ดาวิดพระบิดาของเจ้า เราจะไม่ทำในช่วงชีวิตของเจ้า แต่เราจะแยกมันออกจากมือบุตรชายของเจ้า¹³ แม้กระนั้น เราจะไม่ยกอาณาจักรเสียทั้งหมด แต่เราจะให้เผ่าหนึ่งแก่บุตรชายของเจ้า เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพราะเห็นแก่เยรูซาเล็มซึ่งเราได้เลือกไว้”

¹⁴แล้วพระยาห์เวห์ทรงให้ศัตรูได้เกิดขึ้นต่อผู้กษัตริย์ชาโลมอน คืออาดัดคนเอโดม เขามาจากเชื้อพระวงศ์แห่งเอโดม¹⁵ เมื่อดาวิดอยู่ในเอโดมนั้น โยอาบผู้บัญชาการกองทัพลี้ขึ้นไปฝังผู้ที่ถูกฆ่า และได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดมจนหมด¹⁶ โยอาบและคนอิสราเอลทั้งหมดยังอยู่ที่นั่นหกเดือน จนกว่าเขาจะได้สังหารชีวิตผู้ชายทุกคนในเอโดมหมด¹⁷ แต่อาดัดได้หนีไปอียิปต์ รวมทั้งคนเอโดมบางคนผู้เป็นข้าราชการบริพารของพระบิดาของเขา เวลานั้นอาดัดยังเป็นเด็กเล็กๆ อยู่

¹⁸พวกเขาได้ออกจากมีเดียและมาปาราน จากนั้นพวกเขาเข้าไปยังอียิปต์ เพื่อเข้าเฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้ได้ประทานบ้าน ที่ดิน และอาหารให้เขาด้วย¹⁹ อาดัดเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของฟาโรห์ ฟาโรห์จึงได้ประทานน้องสาวของพระมเหสีของพระองค์เอง คือน้องสาวของพระราชินีนาเปเนสให้เป็นภรรยาของเขา

²⁰น้องสาวของนาเปเนสก็ให้นุตรชายแก่อาดัด พวกเขาได้ตั้งชื่อว่าเกนุบัท กาเปเนสได้เลี้ยงเขาในพระราชวังของฟาโรห์ ดังนั้นเกนุบัทก็อาศัยอยู่ในพระราชวังของฟาโรห์ท่ามกลางบรรดาพระโอรสของฟาโรห์²¹ ขณะที่เขาอยู่ในอียิปต์ อาดัดได้ยืมว่า ดาวิดได้ทรงส่งกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพลี้ได้สิ้นชีวิตแล้ว อาดัดจึงได้ทูลฟาโรห์ว่า “โปรดให้ข้าพระองค์จากไป และข้าพระองค์จะกลับไปยังประเทศของข้าพระองค์”²² แล้วฟาโรห์ตรัสกับเขาว่า “เจ้าอยู่กับเรา เจ้าขาดอะไรหรือ? เจ้าจึงหาทางที่จะกลับไปประเทศของเจ้า” และอาดัดได้ทูลพระองค์ว่า “ไม่ขาดสิ่งใดเลย แต่ขอให้ข้าพระองค์กลับไปเกิด”

²³พระเจ้าได้ทรงให้ศัตรูอีกคนหนึ่งต่อผู้ชาโลมอน คือเรโซนบุตรชายของเอสิยาดา ผู้ที่ได้หนีไปจากเจ้านายของเขาอาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งโศบาห์²⁴ เรโซนได้รวบรวมผู้คนให้อยู่กับเขา และได้กลายเป็นกองกำลังเล็กๆ เมื่อดาวิดได้เอาชนะชาวโศบาห์นั้น ผู้คนของเรโซนได้ไปในเมืองดามัสกัสและอาศัยอยู่ที่นั่น และเรโซนได้ครอบครองเมืองดามัสกัส²⁵ เขาเป็นได้เป็นหนึ่งในกองทัพอิสราเอลในสมัยของกษัตริย์ชาโลมอน อาดัดได้สร้างปัญหาไปพร้อมๆ กัน เรโซนได้เกลียดชังอิสราเอล และได้ปกครองอาร์มต่อมา

²⁶แล้วเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท คนเอฟราอิม จากเมืองเศเรดาห์ ข้าราชการบริพารคนหนึ่งของกษัตริย์ชาโลมอน ผู้ซึ่งมารดาของเขาเป็นหญิงม่ายชื่อเศรอาห์ ได้ยกตนขึ้นต่อผู้กษัตริย์²⁷ เหตุผลที่เขายกตนขึ้นต่อผู้กษัตริย์ เพราะกษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงสร้างป้อมมิลโล และอุตรอยแยกของกำแพงเมืองของดาวิดพระบิดาของพระองค์

²⁸เยโรโบอัมเป็นนักรบผู้เข้มแข็ง เมื่อกษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงเห็นว่าชายหนุ่มคนนั้นเป็นคนหมั่นเพียร ดังนั้นพระองค์ทรงตั้งให้เขาดูแลแรงงานทั้งหมดที่ถูกเกณฑ์มาจากทิวเขานองโยเซฟ²⁹ ในเวลานั้น เมื่อเยโรโบอัมออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม อาหิยาห์ผู้เผยพระวจนะชาวซีโหลได้พบเขาระหว่างทาง บัดนี้อาหิยาห์ได้แต่งกายคลุมด้วยเสื้อคลุมตัวใหม่ และทั้งสองคนก็ได้อยู่ตามลำพังในทุ่งนา³⁰ แล้วอาหิยาห์ก็ได้จับเสื้อคลุมตัวใหม่ที่เขาสวมใส่และแยกออกเป็นสิบสองชิ้น

³¹เขาได้พูดกับเยโรโบอัมว่า “จงเอาไปสิบชิ้น เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘ดูเถิด เรากำลังจะแยกอาณาจักรจากมือของชาโลมอน และจะแบ่งให้เจ้าสิบเผ่า’³² (แต่ชาโลมอนจะมีหนึ่งเผ่าเพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพราะเห็นแก่เยรูซาเล็มเมืองซึ่งเราได้เลือกจากเผ่าทั้งหมดของอิสราเอล)”³³ เพราะพวกเขาได้ละทิ้งเราไปนบิสการอันโศกของชาวไซดอน เคโมษะของชาวโมอับ และโมเลคพระของชาวอัมโมน และไม่ได้ออกตามทางของเราคือทำสิ่งที่เที่ยงธรรมในสายตาของเรา อีกทั้งไม่ได้รักษาบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเรา ไม่เหมือนอย่างดาวิดบิดาของเขาได้กระทำ

³⁴กระนั้นก็ดี เราจะไม่เอาอาณาจักรทั้งหมดไปจากมือของชาโลมอน แต่เราจะให้เขาเป็นผู้ปกครองตลอดชีวิตของเขา เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราผู้ที่เราเลือกเอาไว้ ผู้ได้รักษากฎเกณฑ์และกฎหมายของเรา³⁵ แต่เราจะเอาอาณาจักรออกไปจากมือบุตรชายของเขา และจะมอบสิบเผ่าแก่เจ้า³⁶ เราจะให้เผ่าหนึ่งแก่พระโอรสของชาโลมอน เพราะดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเหลือตะเกียงดวงหนึ่งเบื้องหน้าเราเสมอในกรุงเยรูซาเล็ม เมืองซึ่งเราเลือกให้ตัวเราเองเพื่ออารักขาของเราไว้

³⁷เราจะเอาตัวเจ้า และเจ้าจะครอบครองทุกอย่างที่ใจของเจ้าปรารถนา และเจ้าจะเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล³⁸ หากเจ้าเชื่อฟังทุกสิ่งที่เราสั่งเจ้า และทำตามทางทั้งหลายของเรา และปฏิบัติสิ่งที่เที่ยงธรรมในสายตาของเรา โดยรักษากฎเกณฑ์และกฎหมายของเรา เหมือนอย่างดาวิดผู้รับใช้ของเราได้กระทำ จากนั้นเรา จะอยู่กับเจ้า และจะสร้างราชวงศ์ที่เข้มแข็งให้แก่เจ้า เหมือนกับที่เราสร้างให้แก่ดาวิด และเราจะมอบอิสราเอลให้แก่เจ้า³⁹ เราจะลงโทษเชื้อสายของดาวิด แต่ไม่ตลอดกาลไป”

⁴⁰ดังนั้นกษัตริย์ชาโลมอนจึงได้ทรงพยายามที่จะสังหารเยโรโบอัมเสีย แต่เยโรโบอัมได้หนีขึ้นหนีไปอียิปต์ ไปยังซัคกษัตริย์อียิปต์ และเขาอยู่ในอียิปต์จนกระทั่งชาโลมอนสวรรคต

⁴¹ส่วนเรื่องอื่นๆ นอกนั้นของชาโลมอน และทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำและพระสติปัญญาของพระองค์ เรื่องราวเหล่านั้นได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพระราชกิจของชาโลมอนแล้วไม่ใช่หรือ?⁴² ชาโลมอนได้ทรงปกครองกรุงเยรูซาเล็มต่ออิสราเอลเป็นเวลาทั้งสิ้นสี่สิบปี⁴³ พระองค์ได้ทรงส่งกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และพระองค์ถูกฝังไว้ในเมืองดาวิดพระบิดาของพระองค์ เรโซนบุตรของเรโซนของพระองค์ก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

Chapter 12

¹เรโซนหนีไปเมืองเซเคม เพราะอิสราเอลทั้งหมดได้มายังเซเคม เพื่อจะแต่งตั้งเขาให้เป็นกษัตริย์² เมื่อเยโรโบอัมโอรสของเนบัทรู้เรื่องนี้แล้ว (เขายังคงอยู่ในอียิปต์ เพราะเขาคบกับพระพิศมัยกษัตริย์ชาโลมอน) เยโรโบอัมได้ตั้งรกรากอยู่ในอียิปต์

³ ดังนั้นพวกเขาได้ใช้คนไปและเชิญเขา และเยโรโบอัม และซุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นได้มาและทูลต่อเรโหโบอัมว่า⁴ “พระบิดาของพระองค์ได้ทรงทำให้แอกของพวกข้าพระองค์หนักนัก บัดนี้ขอพระองค์ทรงลดงานหนักของพระบิดาของพระองค์ และทำให้แอกที่หนักของพระองค์ที่พระองค์วางบนพวกข้าพระองค์เบาลง แล้วพวกข้าพระองค์จะรับใช้พระองค์”⁵ เรโหโบอัมได้ตรัสต่อพวกเขาว่า “จงกลับไปก่อน อีกสามวันค่อยมาหาเรา” ดังนั้นประชาชนจึงได้กลับไป

⁶ กษัตริย์เรโหโบอัมก็ได้ทรงหาหรือกับพวกผู้อาวุโส ผู้ได้รับใช้กษัตริย์ซาโลมอนพระบิดาของพระองค์ ตอนเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ได้ตรัสว่า “พวกท่านจะชี้แนะเราให้ตอบกับประชาชนนี้อย่างไรดี?”⁷ พวกเขาได้ทูลพระองค์ว่า “ถ้าพระองค์จะทรงเป็นผู้รับใช้ประชาชนเหล่านี้ในวันนี้ และรับใช้พวกเขา และจงตรัสถ้อยคำดีๆ แก่พวกเขาเถิด แล้วพวกเขาจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เสมอไป”

⁸ แต่เรโหโบอัมได้ทรงเพิกเฉยต่อคำชี้แนะที่บรรดาผู้อาวุโสถวายนั้น และพระองค์ได้ไปหาหรือกับพวกคนหนุ่มที่โตมากับพระองค์ และได้อยู่ฝ่ายพระองค์⁹ พระองค์ได้ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านจะชี้แนะอะไรแก่เรา เพื่อพวกเราจะตอบประชาชนนี้ผู้ที่ได้ขอเราว่า ‘ขอทรงทำให้แอกซึ่งพระบิดาของพระองค์ได้ทรงวางอยู่บนพวกข้าพระองค์เบาลงได้อย่างไร?’ ”

¹⁰ คนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้ขึ้นมากับเรโหโบอัม ได้ทูลพระองค์ว่า “ขอพระองค์ตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ผู้ได้ทูลพระองค์ว่า พระบิดาของพระองค์ กษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงทำให้แอกของพวกข้าพระองค์หนัก แต่ขอพระองค์ทรงทำให้เบาลง นั้น ขอพระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า ‘นืวก้อยของเราก็นานกว่าเอวของพระบิดาเรา’¹¹ ดังนั้นตอนนี้แม้ว่าพระบิดาของเราได้วางภาระหนักบนพวกเจ้าด้วยแอกหนัก ส่วนเราก็จะเพิ่มแอกบนพวกเจ้า พระบิดาของเราลงโทษพวกเจ้าด้วยบรรดาแล้ แต่เราจะลงโทษพวกเจ้าด้วยบรรดาแมงป่อง”

¹² ดังนั้นเยโรโบอัมกับประชาชนทั้งสิ้น จึงได้มาพบเรโหโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์ได้ทรงรับสั่งว่า “ในวันที่สามจงมาหาเรา”¹³ กษัตริย์ได้ตรัสตอบประชาชนอย่างแข็งกร้าว และทรงเพิกเฉยต่อคำชี้แนะที่พวกผู้อาวุโสได้ถวายพระองค์นั้น¹⁴ พระองค์ได้ตรัสกับเขาทั้งหลายตามคำชี้แนะของพวกคนหนุ่มว่า “พระบิดาของเราได้วางภาระหนักบนท่านทั้งหลายด้วยแอกที่หนัก ส่วนเราก็จะเพิ่มแอกของท่านทั้งหลายอีก พระบิดาของเราลงโทษพวกเจ้าด้วยบรรดาแล้ แต่เราจะลงโทษพวกเจ้าด้วยบรรดาแมงป่อง”

¹⁵ เพราะฉะนั้นกษัตริย์ไม่ได้ทรงฟังประชาชน เพราะการเปลี่ยนแปลงนี้มาจากพระยาห์เวห์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงทำให้ถ้อยคำของพระองค์จะเป็นไปตามที่พระองค์ได้ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท

¹⁶ เมื่ออิสราเอลทั้งหมดได้เห็นว่ากษัตริย์ไม่ได้ทรงฟังพวกเขา ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า “พวกข้าพระองค์มีส่วนแบ่งอะไรในดาวิดหรือ? พวกข้าพระองค์ไม่มีส่วนร่วมมรดกในบุตรชายของเจสซี อิสราเอล จงกลับไปเดินที่ของท่านเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด” ดังนั้นคนอิสราเอลจึงได้กลับไปยังเดินที่ของพวกเขา¹⁷ แต่ประชาชนอิสราเอลที่ยังอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ เรโหโบอัมยังทรงเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขา

¹⁸ แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมได้ทรงใช้อาโดรัมดูแลแรงงานที่เกณฑ์มา แต่ชาวอิสราเอลทั้งหมดก็เอาหินขว้างเขาตาย กษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรีบขึ้นรถม้าศึกหนีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม¹⁹ ดังนั้นอิสราเอลจึงกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดตั้งแต่นั้น

²⁰ ฝ่ายอิสราเอลทั้งสิ้นเมื่อได้ยินว่าเยโรโบอัมได้กลับมาแล้ว พวกเขาได้ส่งคนไปและเชิญพระองค์มายังที่ประชุม แล้วก็แต่งตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอลทั้งสิ้น ไม่มีผู้ใดทำตามเชื้อพระวงศ์ของดาวิด นอกจากเผ่ายูดาห์เท่านั้น

²¹ เมื่อเรโหโบอัมได้ถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้ทรงระดมพลจากพงศ์พันธุ์ยูดาห์ทั้งหมดและเผ่าเบนยามิน เป็นผู้ชายที่คัดเลือกเพื่อมาเป็นทหาร 180,000 นาย เพื่อจะต่อสู้กับพงศ์พันธุ์อิสราเอล เพื่อจะกอบกู้ราชอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัมพระโอรสของกษัตริย์ซาโลมอน

²² แต่พระคำของพระเจ้าได้มายังเซโมยาห์ คนของพระเจ้าว่า²³ “จงไปบอกเรโหโบอัมพระโอรสของกษัตริย์ซาโลมอนแห่งยูดาห์ และบอกกับเชื้อสายทั้งสิ้นของยูดาห์และเบนยามิน และประชาชนที่เหลือนอยู่ว่า”²⁴ “พระยาห์เวห์ได้ตรัสดังนี้ว่า พวกเจ้าห้ามขึ้นไปโจมตีหรือต่อสู้กับประชาชนอิสราเอลพี่น้องของเจ้าเลย แต่ละคนจงกลับบ้านของตนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา” ดังนั้นพวกเขาจึงได้เชื่อฟังพระคำของพระยาห์เวห์ และกลับไปตามทางของตน และพวกเขาได้เชื่อพระคำของพระองค์

²⁵ แล้วเยโรโบอัมได้ทรงสร้างเมืองเซเคมในดินแดนเทือกเขาเอฟราอิม และประทับในที่นั้น พระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั้น และสร้างเมืองเปนูเอล²⁶ เยโรโบอัมได้ดำริในพระทัยว่า “ตอนนีราชอาณาจักรจะกลับไปเป็นของราชวงศ์ของดาวิด”²⁷ หากประชาชนเหล่านี้ขึ้นไปถวายเครื่องสัตวบูชา ในพระวิหารของพระยาห์เวห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม จากนั้นจิตใจของประชาชนนี้จะกลับใจไปยังเจ้านายของพวกเขา คือไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ พวกเขาจะสังหารเรา แล้วกลับไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์”

²⁸ เพราะฉะนั้นกษัตริย์เยโรโบอัมจึงได้ทรงหาหรือ และได้ทรงสร้างสูงวัยทองคำขึ้นสองตัว แล้วพระองค์ตรัสกับประชาชนว่า “พวกท่านขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มลำบากเกินไป โอ อิสราเอล จงดูพระเจ้าของท่านเถิด ผู้ได้ทรงนำท่านขึ้นมาจากอียิปต์”²⁹ พระองค์ได้ทรงวางตัวหนึ่งไว้ที่เบธเอล และอีกตัวหนึ่งก็ทรงวางไว้ที่เมืองดาน³⁰ ดังนั้นการกระทำนี้เป็นบาป เพราะประชาชนได้ไปหาตัวใดตัวหนึ่ง ตามทางที่จะไปเมืองดาน

³¹ เยโรโบอัมได้ทรงสร้างวิหารบนสถานสูง และพระองค์ได้ทรงตั้งปุโรหิตจากคนธรรมดาผู้ซึ่งไม่ใช่บรรดาบุตรชายของคนเลวี³² เยโรโบอัมได้ทรงตั้งเทศกาลเลี้ยง ในวันที่สิบห้าเดือนแปดเหมือนกับการเลี้ยงในยูดาห์ และพระองค์ได้ไปที่แท่นบูชา พระองค์ได้ทรงกระทำเช่นนั้นในเบธเอล ได้แก่ ตั้งเครื่องสัตวบูชาแก่รูปลัทธิที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น และพระองค์ได้ทรงแต่งตั้งปุโรหิตไว้ที่เบธเอล ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างนั้น

³³เยโรโบอัมได้ทรงขึ้นไปยังแท่นบูชา ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นที่เบรเอล ในวันที่สิบห้าเดือนแปด ในเดือนซึ่งพระองค์ทรงดำรงเอง และได้ทรงจัดให้มีงานเลี้ยงเพื่อคนอิสราเอล และได้ทรงขึ้นไปยังแท่นบูชาเพื่อเผาเครื่องหอม

Chapter 13

¹คนของพระเจ้าคนหนึ่งออกยูดาห์ไปเบรเอลโดยพระคำของพระยาห์เวห์ เยโรโบอัมได้ทรงกำลังยืนอยู่ที่แท่นบูชาเพื่อเผาเครื่องหอม²พระองค์ทรงร้องตำหนิแท่นบูชานั้นโดยพระคำของพระยาห์เวห์ว่า “แท่นบูชา แท่นบูชา พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘ดูเถิด บุตรชายคนหนึ่งนาม โยสิยาห์จะเกิดมาในวงศ์วานของดาวิด และ เขาจะบูชาโยชูโรหิตแห่งสถานสูงผู้จะเผาเครื่องหอมและเผากระดูกคนบนเจ้า คือ บนแท่นบูชานี้’”³จากนั้นคนของพระเจ้าได้ให้หมายสำคัญในวันเดียวกันนั้น กล่าวว่า “สิ่งนี้คือหมายสำคัญที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า ‘ดูเถิด แท่นบูชานั้นจะถูกแยกออกจากกันและขี้เถ้าที่อยู่บนแท่นจะถูกเทออก’”

⁴เมื่อกษัตริย์ได้ทรงสดับถ้อยคำของคนของพระเจ้า ซึ่งได้ตำหนิแท่นบูชาที่เบรเอลนั้น เยโรโบอัมก็ได้ทรงถอนพระหัตถ์ออกจากแท่น ตรัสว่า “จับเขาไว้” จากนั้นพระหัตถ์ของพระองค์ซึ่งกางไปหาชายนั้นก็ได้แห้งจนไม่ทรงสามารถดึงกลับหาตัวเองได้”⁵(แท่นบูชาก็ได้แยกออกจากกัน และขี้เถ้าก็ได้ถูกเท ดังที่ได้กล่าวตามหมายสำคัญที่คนของพระเจ้าโดยพระคำของพระยาห์เวห์)

⁶กษัตริย์เยโรโบอัมได้ตรัสตอบคนของพระเจ้าว่า “ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงพระกรุณา และขอท่านอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าเราจะถึงมือเข้าหาตัวได้” ดังนั้นคนของพระเจ้าก็ได้อธิษฐานขอพระกรุณาแห่งพระยาห์เวห์ และพระหัตถ์ของกษัตริย์ก็สามารถถึงเข้าหาพระองค์ได้อีก และกลับเป็นปกติเหมือนที่เคยเป็นมาก่อน⁷กษัตริย์ได้ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า “เชิญมาวังกับเราเถิด และให้ท่านเองได้สดชื่น และเราจะมอบรางวัลแก่ท่าน”

⁸คนของพระเจ้าได้ทูลกษัตริย์ว่า “ແັນพระองค์จะประทานราชสมบัติให้ทั้งหนึ่ง ข้าพระองค์ก็จะไม่สามารถไปกับพระองค์ได้ และจะไม่อาจรับประทานอาหารหรือดื่มน้ำจากสถานที่แห่งนี้⁹เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงสั่งข้าพระองค์ โดยพระคำของพระองค์ว่า ‘ห้ามกินอาหาร หรือดื่มน้ำ หรือหันหลังกลับไปทางที่เจ้ามา’”¹⁰ดังนั้นคนของพระเจ้าจึงได้ไปอีกทางหนึ่ง และไม่ได้กลับไปบ้านของเขาตามทางที่เขาได้มาเบรเอล

¹¹ตอนนี้มีผู้เผยพระวจนะชราคนหนึ่งอยู่ในเบรเอล หนึ่งในบุตรชายของเขาได้มาและเล่าให้ฟังถึงทุกอย่างในวันนั้นที่คนของพระเจ้าได้กระทำในเบรเอล บุตรชายของเขายังได้เล่าให้เขาฟังถึงคำพูดที่คนของพระเจ้าได้ทูลต่อกษัตริย์¹²บิดาของพวกเขาได้ถามพวกเขาว่า “เขาไปซึ่งทางใด?” ตอนนี้พวกบุตรชายได้เห็นทางที่คนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ไป¹³ฉะนั้นเขาจึงได้พูดกับพวกบุตรชายของเขาว่า “จงผูกอานลาให้พ่อ” ดังนั้นพวกเขาจึงได้ผูกอานลาและเขาก็ได้ขึ้นขี่บนลา

¹⁴ผู้เผยพระวจนะชราได้ไปตามคนของพระเจ้า และได้พบเขากำลังนั่งอยู่ใต้ต้นโอ๊กและเขาจึงพูดกับท่านว่า “ท่านเป็นคนของพระเจ้าที่มาจากยูดาห์ใช่ไหม ? ” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็น”¹⁵แล้วผู้เผยพระวจนะชราได้พูดกับเขาว่า “ขอเชิญท่านไปบ้านกับข้าพเจ้า และรับประทานอาหาร”¹⁶คนของพระเจ้าได้พูดว่า “ข้าพเจ้าไม่อาจจะกลับไปกับท่าน หรือเข้าไปพักกับท่าน ข้าพเจ้าจะไม่อาจรับประทานอาหาร หรือดื่มน้ำกับท่านในสถานที่นี้”¹⁷เพราะพระวจนะของพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าห้ามรับประทานอาหารหรือดื่มน้ำของที่นี่ หรือกลับไปทางที่เจ้ามา’”

¹⁸ฉะนั้นผู้เผยพระวจนะชราจึงได้พูดกับเขาว่า “ข้าพเจ้าก็เป็นผู้เผยพระวจนะเช่นเดียวกับท่านด้วย มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้บอกข้าพเจ้าโดยพระวจนะของพระยาห์เวห์ว่า ‘จงพาเขากลับบ้านกับเจ้า เพื่อว่าเขาจะได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำ’” แต่เขาโกหกคนของพระเจ้า¹⁹ฉะนั้นคนของพระเจ้าจึงได้กลับไปกับผู้เผยพระวจนะชราและในบ้านของเขาเขาได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำ

²⁰ระหว่างที่พวกเขาได้นั่งอยู่ที่โต๊ะ พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มายังผู้เผยพระวจนะผู้ได้นำท่านกลับมา²¹และเขาได้ตำหนิคนของพระเจ้าผู้ได้มาจากยูดาห์ว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เหตุที่เจ้าไม่ได้เชื่อฟังพระคำของพระยาห์เวห์ และไม่ได้รักษากฎเกณฑ์ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าได้ทรงสั่งเจ้าไว้’²²แต่เจ้าได้กลับมาและรับประทานอาหาร และได้ดื่มน้ำในสถานที่ซึ่งพระองค์ตรัสกับเจ้าว่า ‘จงห้ามรับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ’” มิฉะนั้นศพของเจ้าจะไม่ได้อีกฝังในอุโมงค์ของบรรพบุรุษของเจ้า”

²³หลังจากเขาได้รับประทานอาหารและเขาได้ดื่มน้ำแล้ว ผู้เผยพระวจนะได้ผูกอานลาให้กับคนของพระเจ้าผู้ที่เขาได้พากลับมา²⁴เมื่อคนของพระเจ้าได้จากไป มีสิงโตได้มาพบเขาก่อนและได้ฆ่าเขา และศพของเขาก็ได้ถูกทิ้งไว้ที่ถนน แล้วลาได้ยืนอยู่ข้างมันและสิงโตตัวนั้นก็ได้อินอยู่ข้างศพ²⁵เมื่อพวกผู้ชายได้ผ่านไปได้เห็นศพที่อยู่ที่ถนน และเห็นสิงโตก็ยืนอยู่ข้างศพนั้น พวกเขาได้มาดูและได้ไปเล่ากันในเมืองที่ซึ่งผู้เผยพระวจนะชราได้อยู่

²⁶ครั้นผู้เผยพระวจนะผู้ที่นำเขากลับมาได้ทราบข่าว เขาก็ได้พูดว่า “นี่คือคนของพระเจ้า ผู้ที่ไม่ได้เชื่อฟังพระคำของพระยาห์เวห์ ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบเขาไว้กับสิงโต ซึ่งได้กัดฉีกเขาออกเป็นชิ้น ๆ และได้ฆ่าเขา ตามพระคำซึ่งพระยาห์เวห์ได้เตือนต่อเขา”²⁷ดังนั้น ผู้เผยพระวจนะชราจึงได้พูดกับพวกบุตรชายของเขาว่า “จงผูกอานให้ข้า” แล้วพวกเขาก็ได้ผูกอาน²⁸เขาจึงได้ไปและได้พบศพนั้นที่อยู่ที่ถนน และลากับสิงโตที่กำลังยืนอยู่ข้างศพ สิงโตไม่ได้กินศพนั้นหรือได้ฆ่ามัน

²⁹ผู้เผยพระวจนะก็ได้เอาศพคนของพระเจ้าขึ้นวางบนลา แล้วได้นำกลับไปเขาได้นำกลับไปยังเมืองของตนเอง เพื่อไว้ทุกข์ให้และฝังเขา³⁰เขาได้วางศพนั้นในอุโมงค์ฝังศพของตนเอง และพวกเขาก็ได้ไว้ทุกข์ให้เขาล่าว่า “หายนะแล้ว น้องชายของข้า”

³¹พอหลังจากที่เขาได้ฝังเขา ผู้เผยพระวจนะชราจึงได้พูดกับพวกบุตรชายของเขาว่า “เมื่อพ่อตาย จงฝังพ่อไว้ในอุโมงค์ฝังศพที่ฝังคนของเจ้านั้น จงวาง

กระดุกของพ่อไว้ข้างกระดุกของเขา³² เพราะว่าคำพูดที่เขาได้ประกาศโดยพระคำของพระยาห์เวห์ คำหมิ่นแค้นบูชาในเบรเฮล และคำหมิ่นพระวิหารทุกแห่งของสถานสูงซึ่งอยู่ในเมืองต่างๆ ของสะมาเรีย จะเกิดขึ้นอย่างแน่แท้”

³³ ภายหลังเหตุการณ์นี้ เยโรโบอัมไม่ได้ทรงกลับตัวจากทางชั่วของพระองค์ แต่ยังคงแต่งตั้งปุโรหิตจากผู้ใดก็ได้เป็นปุโรหิตประจำสถานสูงต่างๆ ในท่ามกลางประชาชนต่อไป ผู้ใดที่ประสงค์รับใช้พระองค์ก็ได้ทรงได้แต่งตั้งเขาให้เป็นปุโรหิต³⁴ สิ่งนี้ได้กลายเป็นบาปต่อราชวงศ์เยโรโบอัม และเป็นเหตุให้ถูกทำลายและล้างผลาญราชวงศ์นั้นเสียจากพื้นแผ่นดินโลก

Chapter 14

¹ ในตอนนั้น อาบียาห์พระโอรสของเยโรโบอัมได้ป่วยหนัก² เยโรโบอัมได้สั่งกับพระมเหสีของพระองค์ว่า “จงยืนขึ้นและอำพรางตัว เพื่อจะไม่ให้มีใครเจ้าได้ว่าเจ้าเป็นพระมเหสีของเรา และจงไปยังเมืองซีโหล เพราะอาบียาห์ผู้เผยพระวจนะอยู่ที่นั่น เขาเป็นผู้กล่าวเรื่องราวว่า เราจะได้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนเหล่านี้³ เจ้าจงเอาขนมปังสิบก้อน ขนมนกเล็กบางส่วน และน้ำผึ้งหนึ่งไห ไปหาอาบียาห์ เขาจะบอกเจ้าว่าจะไรจะเกิดขึ้นกับลูก”

⁴ มเหสีของเยโรโบอัมก็ทำตามนั้น พระนางได้ออกไปและมายังเมืองซีโหล และมาถึงบ้านของอาบียาห์ ตอนนี้อาบียาห์มองไม่เห็น เพราะว่าเขาเสวยสายตาด้วยความชราของเขา⁵ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับอาบียาห์ว่า “ดูเถิด พระมเหสีของเยโรโบอัมกำลังมา เพื่อจะถามเจ้าเกี่ยวกับลูกของนาง เพราะเขาป่วย เจ้าจงบอกนางอย่างนี้ เพราะเมื่อพระนางมาถึง นางจะก็ทำตัวเป็นเหมือนหญิงคนอื่น ๆ”

⁶ เมื่ออาบียาห์ได้ยินเสียงฝีเท้าของพระนางเมื่อพระนางมาถึงประตู เขาได้พูดว่า “เสด็จเข้ามาข้างในเถิด พระมเหสีของเยโรโบอัม เหตุไฉนจึงทรงทำตัวเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่ตัวท่านเองเล่า? ข้าพระองค์ได้รับพระบัญชาให้กล่าวร้ายแก่ท่าน⁷ ขอเสด็จไปรายงานต่อเยโรโบอัมว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘เราได้ชูเจ้าขึ้นจากท่ามกลางประชาชน และทำให้เจ้าเป็นผู้นำเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา’ เราได้แยกราชอาณาจักรจากราชวงศ์ของดาวิดและได้มอบให้เจ้า แต่เจ้าก็ไม่เหมือนอย่างดาวิดผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งได้รักษาพระบัญญัติทั้งหลายของเรา และติดตามเราด้วยหมดทั้งใจของเขา ทำแต่สิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา

⁹ แต่เจ้าได้ทำชั่วมากกว่าทุกคนที่อยู่ก่อนเจ้า เจ้าไปทำพระอื่นและรูปหล่อโลหะและทำให้เราโกรธ และโยนเราทิ้งเบื้องหลังของเจ้า¹⁰ เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำภัยพิบัติมาเหนือราชวงศ์ของเจ้า เราจะตัดชายทุกคนในอิสราเอลทั้งทาสและเสรี และจะผลาญราชวงศ์ของเจ้าอย่างที่เราคนเผ่าบูลสัดวให้ไ้หมั่นสิ้น

¹¹ ผู้ใดที่เป็นคนในราชวงศ์ของเจ้าที่ตายในเมือง สุนัขก็จะกิน และใครก็ตามที่ตายในทุ่งนา นกในอากาศก็จะกิน เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้¹² ดังนั้น มเหสีของเยโรโบอัมจึงยืนขึ้นกลับไปยังพระตำหนักของพระนาง เมื่อเท้าของพระนางย่างเข้าเมือง พระกุมารของอาบียาห์นั้นก็ตาย¹³ จากนั้นอิสราเอลทั้งสี่จะสะเทือน และพระศพจะได้ฝังไว้ เพราะมีพระกุมารผู้เดียวเท่านั้นในวงศ์วานเยโรโบอัมที่จะไปถึงอุโมงค์ฝังศพ เพราะในตัวพระกุมารซึ่งอยู่ในวงศ์วานของเยโรโบอัมนั้นไม่เห็นว่ามีอะไรดีในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล

¹⁴ อีกทั้งพระยาห์เวห์จะทรงแต่งตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งของอิสราเอล ผู้ที่จะมาจัดราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียในวันนั้น วันนั้นคือวันนี้ ตั้งแต่นี้ไป¹⁵ เพราะพระยาห์เวห์จะทรงตั้งอิสราเอลดูต้นกกที่กำลังขึ้นอยู่ในน้ำ และพระองค์จะทรงถอนรากอิสราเอลออกเสียจากดินแดนอันดีนี้ ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้แก่บรรพบุรุษของพวกเขา พระองค์จะกระจัดกระจายกระจัดกระจายพวกเขาให้เลยพันแม่น้ำยูเฟรติสไป เพราะพวกเขาได้สร้างบรรดาเสาพระอาเซราห์ ซึ่งได้ทำให้พระยาห์เวห์ทรงกริ้ว¹⁶ พระองค์จะทรงไม่ใส่พระทัยต่ออิสราเอลไว้ เพราะบาปของเยโรโบอัม บาปซึ่งพระองค์ได้ทำ และโดยทางพระองค์ที่ยังทรงนำให้อิสราเอลทำบาปด้วย”

¹⁷ ดังนั้นพระมเหสีของเยโรโบอัมทรงยืนขึ้น และทรงจากไป และเสด็จถึงเมืองทิสราห์ เมื่อพระนางได้เสด็จถึงธรณีประตูพระตำหนักของพระนาง พระกุมารก็สวรรคต¹⁸ แล้วคนอิสราเอลทั้งหมดก็ฝังพระศพพระกุมารและไว้ทุกข์ให้ อย่างที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับพวกเขาโดยถ้อยคำของผู้รับใช้ของพระองค์คืออาบียาห์ผู้เผยพระวจนะ

¹⁹ ในเรื่องพระราชกิจต่างๆ ของเยโรโบอัม ในเรื่องพระองค์ได้ทรงทำศึก และทรงครอบครองอย่างไฉน ดูเถิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ของอิสราเอล²⁰ เยโรโบอัมได้ทรงปกครองเป็นเวลาสี่สิบสองปี แล้วได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และนาตันพระโอรสของพระองค์ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์แทนที่ของพระองค์

²¹ บัดนี้เรโหโบอัมพระราชโอรสของซาโลมอนได้ทรงครอบครองยูดาห์ ขณะที่เรโหโบอัมทรงมีพระชนมายุสี่สิบเจ็ดพรรษา พระองค์ได้ทรงเป็นกษัตริย์ และพระองค์ทรงครองราชย์สี่สิบเจ็ดปีในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นเมืองที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเลือกจากเผ่าทั้งหมดของอิสราเอล เพื่อพระนามของพระองค์จะอยู่ที่นั่น พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า นาอาม่า เป็นคนอัมโมน²² ยูดาห์ได้ทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พวกเขาได้ช่วยให้อิสราเอลขัดพระทัยต่อความบาปที่พวกเขาได้กระทำ มากกว่าทุกสิ่งทั้งบรรพบุรุษได้ทำทุกอย่าง

²³ เพราะพวกเขาได้สร้างสิ่งเหล่านี้ให้ตัวพวกเขาเอง คือ สถานสูง เสาหิน และพวกเขาอาเซราห์ ที่บนภูเขาสูงทุกลูก และได้ตั้งไม้สียะยวทุกต้น²⁴ มีโสเภณีในพิธีศาสนาในแผ่นดินนั้นด้วย พวกเขาได้ทำตามสิ่งที่น่าชิงชังของบรรดาชนชาติ ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงไล่พวกเขาออกไปให้จากหน้าประชาชนอิสราเอล

²⁵ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโหโบอัม ชัยกษัตริย์อียิปต์ได้เสด็จขึ้นมาสืบรบกับกรุงเยรูซาเล็ม²⁶ พระองค์ทรงเอาทรัพย์สมบัติของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และทรัพย์สมบัติแห่งพระราชวังของกษัตริย์ พระองค์ทรงเอาไปทุกอย่าง พระองค์ยังทรงเอาไม้ทองคำทั้งหมดยกเว้นที่ซาโลมอนได้ทรงสร้างไป

²⁷ กษัตริย์เรโหโบอัมทรงทำไม้ทองสัมฤทธิ์ขึ้นแทนที่ และมอบไว้ในการดูแลของพวกผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ผู้ได้เฝ้าดูแลประตูพระราชวังของกษัตริย์²⁸ เมื่อใดก็ตามที่กษัตริย์เสด็จไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ทหารรักษาพระองค์ก็จะถือบรรดาโล่ออกมา แล้วพวกเขานำกลับไปเก็บไว้ในป้อมของทหารรักษาพระองค์ตามเดิม

²⁹ ในเรื่องนอกจากนี้ ที่เกี่ยวข้องกับเรโหโบอัม และทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์แล้วไม่ใช่หรือ?³⁰ มีสงครามดำเนินอย่างต่อเนื่องในรัชสมัยระหว่างเรโหโบอัมกับเยโรโบอัม³¹ ดังนั้นเรโหโบอัมก็ได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในเมืองดาวิด พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า นาอามาห์ เป็นคนอัมโมน อาบียาห์พระโอรสก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทนที่ของพระองค์

Chapter 15

¹ ในปีที่ยี่สิบแปดของรัชกาลเยโรโบอัมโอรสของเนบัท อาบียาห์ได้ทรงเริ่มปกครองเหนือยูดาห์² พระองค์ทรงครองราชย์อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มสามปี มีมารดาชื่อว่า มาอาคาห์ นางเป็นธิดาของอาบียาห์³ พระองค์ทรงทำบาปทุกสิ่งเช่นเดียวกับที่พระบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำก่อนสมัยของพระองค์ และพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้ถูกศดต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์เหมือนจิตใจของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ที่ได้ทรงกระทำ

⁴ แต่เพื่อเห็นแก่ดาวิด พระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาได้โปรดประทานดวงประทีปดวงหนึ่งในเยรูซาเล็ม โดยให้พระโอรสองค์หนึ่งได้ขึ้นมาปกครองต่อและทำให้กรุงเยรูซาเล็มเข้มแข็ง⁵ พระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งนี้เพราะดาวิดได้ทรงทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์ ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ พระองค์ได้ทรงปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ทุกประการ ยกเว้นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอุริยาห์ชาวฮิตไทต์⁶ บัดนี้มีสงครามระหว่าง เรโหโบอัมกับเยโรโบอัม ตลอดพระชนม์ชีพของอาบียาห์

⁷ เหตุการณ์อื่นๆ ในรัชกาลอาบียาห์และพระราชกิจทั้งปวงได้มีบันทึกไว้ในจดหมายเหตุการณ์แห่งยูดาห์ไม่ใช่หรือ? และมีสงครามช่วงเวลาของอาบียาห์กับเยโรโบอัม⁸ อาบียาห์ได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์และพวกเขาได้ฝังพระองค์ไว้ในเมืองดาวิด อาสาโอรสของพระองค์ก็ได้กลายเป็นกษัตริย์แทน

⁹ ในปีที่ยี่สิบของรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาสาได้เริ่มปกครองเหนือยูดาห์¹⁰ พระองค์ได้ทรงปกครองอยู่ สี่สิบเจ็ดปีในกรุงเยรูซาเล็ม สมเด็จพระนางของพระองค์คือมาอาคาห์ บุตรหญิงของอาบียาห์¹¹ อาสาได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์เหมือนดาวิดบรรพบุรุษของเขาได้กระทำ

¹² อาสาทรงขับไล่โสเภณีประจำศาสนากลับไปจากดินแดน และทรงจัดรูปเคารพทั้งปวงที่บรรพบุรุษของเขาส่งขึ้น¹³ พระองค์ทรงถอดนางมาอาคาห์ฝ่ายาของพระองค์ออกจากตำแหน่งพระพันปีหลวง เพราะพระนางได้สร้างเสาเจ้าแม่อาเซราห์อันน่ารังเกียจ อาสาทรงโค่นเสานั้นและเผาทั้งที่หุบเขาซิดโรน

¹⁴ แม้พระองค์ไม่ได้ทรงรื้อสถานบูชาบนที่สูงทั้งหลายทั้ง แต่พระทัยของอาสาก็ถูกศดต่อพระยาห์เวห์ตลอดพระชนม์ชีพ¹⁵ พระองค์ทรงนำเงินและทองกับภาชนะต่างๆ ซึ่งพระองค์กับพระบิดาได้ทรงถวายแด่พระเจ้ามาไว้ในพระวิหารของพระยาห์เวห์

¹⁶ สงครามยังมีขึ้นช่วงของอาสา กับบาอาซกษัตริย์ของอิสราเอลตลอดรัชกาล¹⁷ บาอาซกษัตริย์ของอิสราเอลได้ทรงมาสู้รบอย่างหนักกับยูดาห์ และบาอาซได้ทรงสร้างป้อมปราการที่เมืองรามาห์ เพื่อทรงปิดทางเข้าออกสู่เขตแดนของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์

¹⁸ แล้วอาสาจึงทรงนำเงินและทองคำที่เหลือทิ้งสิ้นจากพระคลังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และจากท้องพระคลังของพระราชวังของกษัตริย์ พระองค์ได้ทรงนำมอบให้กับมือของข้าราชการและเพื่อนำไปถวายกษัตริย์เบนฮาดัดเป็นโอรสของกับริมโมโอรสของเฮซีโอน กษัตริย์แห่งอาร์มีซึ่งประทับอยู่ที่เมืองดามัสกัส พระองค์ตรัสว่า¹⁹ “ขอให้เราทำพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า เหมือนอย่างที่เคยทำระหว่างพระบิดาของเราและพระบิดาของท่าน ดูกิด ข้าพเจ้าส่งของกำนัลที่เป็นเงินและทองมาให้ท่าน ขอให้ท่านได้ทรงตัดสัมพันธไมตรีกับบาอาซกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าพระองค์ที่ข้าพเจ้าไว้เพียงลำพัง”

²⁰ เบนฮาดัดได้ทรงเห็นชอบกับกษัตริย์อาสา และได้ทรงส่งแม่ทัพและกองกำลังไปโจมตีเมืองต่างๆ ของอิสราเอล ได้ทรงพิชิตเมืองอียอน ดาน อาเบลเบธมาอาคาห์ คินเนเรททั้งสิ้น รวมทั้งนัฟทาลี²¹ เมื่อบาอาซทรงรู้ข่าวก็หยุดการสร้างเมืองรามาห์ แล้วได้ทรงถอยทัพกลับไปยังเมืองทิสราห์²² จากนั้นกษัตริย์อาสาทรงประกาศให้ทุกคนในยูดาห์ ไม่ละเว้นผู้ใดเลย ให้พวกเขาช่วยกันขุดและไม้ซึ่งบาอาซได้ทรงใช้อยู่ที่เมืองรามาห์ แล้วกษัตริย์อาสาทรงนำไปสร้างเมืองเกบาในแดนเบนยามินและเมืองบิสป้าห์

²³ ในเรื่องอื่นๆ ในรัชกาลของอาสา ความสำเร็จทั้งปวง พระราชกิจทั้งหมด และเมืองต่างๆ ที่ได้ทรงสร้างขึ้นมีบันทึกในจดหมายเหตุการณ์แห่งยูดาห์ไม่ใช่หรือ? เมื่ออาสาทรงชราแล้วก็ทรงประชวรด้วยโรคที่พระบาท²⁴ แล้วอาสาก็ได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และได้ทรงถูกฝังไว้ด้วยกันในเมืองดาวิด และเยโฮอาฟพระโอรสของพระองค์ได้เป็นกษัตริย์แทน

²⁵ นาตัมพระโอรสของเยโรโบอัมได้ทรงปกครองเหนืออิสราเอล ตรงกับปีที่สองของรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ ได้ทรงปกครองเหนืออิสราเอลอยู่สองปี²⁶ พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ กระทำตามวิถีและบาปของพระบิดา ซึ่งชักนำอิสราเอลให้ทำบาปตาม

²⁷ ฝ่ายบาบาชาบุตรชายของอาหิยาห์เชื้อสายอิสราคารวางแผนและลงมือสังหารนาดับ ขณะที่ได้ทรงร่วมกับกองทัพอิสราเอลล้อมเมืองกิบเบโรนของฟิลิสเตีย²⁸ ในปีที่สามของรัชกาลอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์ บาบาชาได้ปลงพระชนม์นาดับแล้วขึ้นปกครองแทน

²⁹ กันที่ที่พระองค์เป็นกษัตริย์ บาบาชาก็ทรงสังหารวงศ์วานทั้งปวงของเยโรโบอัม ไม่ปล่อยให้ใครในเชื้อสายของเยโรโบอัมรอดชีวิต โดยวิธีนี้พระองค์ได้ทำลายหน่อเนื้อเชื้อกษัตริย์ของเขา เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้ผ่านทางอาหิยาห์ชาวซีโหลห์ผู้รับใช้ของพระองค์³⁰ เพราะบาปที่เยโรโบอัมได้ทรงกระทำและชักนำอิสราเอลให้กระทำตาม และเพราะเขาได้ทรงยั่วยุความกริ้วของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล

³¹ ในเรื่องอื่นๆ ในรัชกาลของนาดับและพระราชกิจทั้งปวงได้ทรงมีบันทึกไว้ในจดหมายเหตุการณ์แห่งอิสราเอลไม่ใช่หรือ?³² มีสงครามในช่วงเวลาของอาสาและบาบาชากษัตริย์แห่งอิสราเอลตลอดช่วงเวลาของพวกเขา

³³ รัชกาลอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์ในปีที่สามของ บาบาชาพระโอรสของอาหิยาห์ได้ทรงปกครองเหนือดินแดนอิสราเอลทั้งปวงที่เมืองทิรซาห์ ได้ทรงปกครองยี่สิบสี่ปี³⁴ บาบาชาได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ได้ทรงกระทำตามวิถีและบาปของเยโรโบอัม และพระองค์ได้ทรงชักนำให้อิสราเอลทำบาปตาม

Chapter 16

¹ พระวณะของพระยาห์เวห์ที่ได้มายังเยชูบุตรชายของอานานี ได้ตำหนิบาบาชาว่า² “ในเมื่อเราได้ยกย่องเจ้าขึ้นมาจากผงคลี และได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้นำปกครองอิสราเอลประชาชนของเรา เจ้าได้กระทำตามทางของเยโรโบอัม และได้ทำให้อิสราเอลประชาชนของเรากระทำบาปซึ่งยั่วยุให้เราโกรธด้วยบาปของพวกเขา

³ ดูเถิดเราจะทำลายล้างบาบาชาและราชวงศ์ของเขาให้หมด และทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเป็นอย่างกับราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท⁴ สุนัขจะกินผู้ที่อยู่ในวงศ์บาบาชาที่ตายในเมือง และนกในอากาศจะกินผู้ที่ตายในทุ่งนา”

⁵ เรื่องอื่นๆ ของบาบาชาและสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ และพระราชอำนาจของพระองค์ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารเหล่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่ใช่หรือ?⁶ บาบาชาได้ทรงสว่างกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์และได้ทรงฝังไว้ที่เมืองทิรซาห์ และเอลาห์โอรสก็ได้เป็นกษัตริย์แทนที่

⁷ ดังนั้นโดยผู้เผยพระวจนะเยชูบุตรชายของอานานี พระคำของพระยาห์เวห์ได้มากล่าวตำหนิบาบาชาและเชื้อพระวงศ์ของพระองค์ ทั้งเรื่องความชั่วร้ายทุกสิ่งซึ่งได้ทรงกระทำในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ คือทำให้พระองค์มีพระพิโรธด้วยพระราชกิจแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ที่เป็นเช่นเดียวกันกับวงศ์วานของเยโรโบอัม และเพราะพระองค์ได้ทรงสังหารราชวงศ์เยโรโบอัมทั้งหมดด้วย

⁸ ในปีที่ยี่สิบหกแห่งสมัยของอาสาษัตริย์ของยูดาห์ เอลาห์โอรสของบาบาชาได้ทรงเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลในเมืองทิรซาห์ และพระองค์ได้ทรงปกครองอยู่สองปี⁹ ศิริมข้าราชการบริหารของพระองค์ ซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองรถม้าศึกครั้งหนึ่งของพระองค์ ได้คิดกบฏต่อพระองค์ ขณะนั้นเอลาห์ได้ประทับที่เมืองทิรซาห์ พระองค์ได้เสวยน้ำจันทน์จอนมาในบ้านของอาราชา ผู้ซึ่งดูแลทรัพย์สินของเมืองทิรซาห์¹⁰ ศิริมได้เข้ามาโจมตีและสังหารพระองค์ ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ของยูดาห์แล้วก็ได้เป็นกษัตริย์แทนที่พระองค์

¹¹ เมื่อศิริมได้เริ่มปกครองและประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ พระองค์ก็ได้ทรงสังหารราชวงศ์ของบาบาชาจนหมดพระองค์ไม่ได้ทรงเหลือผู้ชายสักคนเดียว ทั้งที่เป็นญาติพี่น้อง หรือมิตรสหายของบาบาชา¹² ดังนั้นศิริมได้ทรงทำลายราชวงศ์ของบาบาชาจนหมด ตามพระวณะของพระยาห์เวห์ซึ่งได้ทรงกล่าวตำหนิบาบาชาโดยเยชูผู้เผยพระวจนะ¹³ เพราะบาปทั้งหมดของบาบาชาและบาปของเอลาห์ พระโอรสของพระองค์ซึ่งได้ทรงกระทำ และได้ทรงทำให้อิสราเอลกระทำบาปด้วย พวกเขาได้กระตุ้นให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลมีพระพิโรธเพราะบรรดารูปเคารพของพวกเขา

¹⁴ ในเรื่องอื่นๆ ของเอลาห์และทุกอย่างซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารเหล่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่ใช่หรือ?

¹⁵ ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์ ศิริมได้ทรงปกครองได้เพียงเจ็ดวันในเมืองทิรซาห์ บัดนี้กองทัพได้ตั้งค่ายเพื่อสู้กับเมืองกิบเบโรนซึ่งเป็นของพวกคนฟิลิสเตีย¹⁶ กองทัพนั้นที่ตั้งค่ายอยู่ได้รู้ข่าวว่า “ศิริมได้วางแผนร้ายและได้ปลงพระชนม์กษัตริย์” ในวันนั้นที่ในค่ายคนอิสราเอลทั้งหมดจึงตั้งอมรผู้บัญชาการกองทัพให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล¹⁷ อมรและคนอิสราเอลทั้งหมดได้ขึ้นไปจากเมืองกิบเบโรน พวกเขาได้เข้าโอบล้อมเมืองทิรซาห์

¹⁸ ดังนั้น เมื่อศิริมได้ทรงเห็นว่าเมืองนั้นยึดได้แล้ว พระองค์ก็ได้เข้าไปที่ป้อมที่ติดกับพระราชวังของกษัตริย์ และพระองค์ได้ทรงเผาไฟอาคารนั้นรวมกับพระองค์ และในวิธีนี้พระองค์ก็ได้สวรรคตในกองไฟ¹⁹ เพราะบาปซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้ คือได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ ได้ทรงกระทำแบบเดียวกับเยโรโบอัม และด้วยบาปซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ ดังนั้นจึงชักนำอิสราเอลให้กระทำบาปด้วย²⁰ แต่เรื่องอื่นของศิริม และการกบฏซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารเหล่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่ใช่หรือ?

²¹ แล้วประชาชนอิสราเอลได้ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน ประชาชนครึ่งหนึ่งได้ติดตามกิบนิบุตรชายของกัทนิก และได้แต่งตั้งท่านขึ้นเป็นกษัตริย์ และครึ่งหนึ่งไม่ได้ติดตามอมร²² แต่ประชาชนผู้ที่ได้ติดตามอมรได้มีความแข็งแกร่งกว่าประชาชนที่ได้ติดตามกิบนิบุตรชายของกัทนิก ดังนั้นกิบนิจึงได้ตาย และอมรก็ได้กลายเป็นกษัตริย์

²³อมรีได้เริ่มปกครองอิสราเอลในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสาสะทิตร์แห่งยูดาห์ และพระองค์ได้ทรงปกครองอยู่สิบสองปี พระองค์ได้ทรงครองราชย์ในเมืองทิร์ซซาห์เป็นเวลาหกปี²⁴ พระองค์ได้ทรงซื้อภูเขาสะมาเรียจากเซเมอร์เป็นเงินสองตะลันต์ พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองบนเนินเขาขึ้น และได้ทรงเรียกนามเมืองนั้นว่า สะมาเรีย ตามชื่อของเซเมอร์ผู้เป็นอดีตเจ้าของเนินเขา

²⁵อมรีได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ และได้ทรงกระทำชั่วมากกว่าบรรดาษัตริย์ผู้ก่อน²⁶ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำตามทางทุกอย่างของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท และโดยบาปของพระองค์ทรงกระทำ พระองค์ก็ได้นำอิสราเอลให้กระทำบาปด้วย ทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลถูกยั่วความกริ้วเพราะเหล่ารูปเคารพที่ไร้ค่าทั้งหลายของพวกเขา

²⁷ในเรื่องอื่นๆ ของอมรีซึ่งได้ทรงกระทำ และพระราชอำนาจซึ่งได้ทรงสำแดงไว้แล้ว ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารเหล่าษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่ใช่หรือ?²⁸ ดังนั้นอมรีได้ทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และอาหับพระศพในกรุงสะมาเรีย และอาหับพระโอรสของพระองค์ก็ได้กลายเป็นกษัตริย์แทนที่พระองค์

²⁹ในสมัยของอาสาสะทิตร์ของยูดาห์ในปีที่สามสิบแปด อาหับพระโอรสของอมรีได้ทรงเริ่มปกครองเหนืออิสราเอล อาหับโอรสของอมรีได้ทรงปกครองเหนืออิสราเอลในกรุงสะมาเรียสิบสองปี³⁰ อาหับโอรสของอมรีได้ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ มากกว่าบรรดาษัตริย์ที่อยู่มาก่อนพระองค์

³¹การที่อาหับได้ทรงดำเนินตามบาปของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัทนั้นดูเหมือนว่าเป็นสิ่งไม่สำคัญสำหรับพระองค์ พระองค์จึงได้ทรงรับเยเซเบลพระธิดาของเอ็กบาอัลษัตริย์ของชาวไซดอนมาเป็นเหยีย และพระองค์ได้ไปบิการพระบาอัล และก้มกราบพระนั้น³² พระองค์ได้ทรงสร้างแท่นบูชาพระบาอัลในพระวิหารของพระบาอัล ที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ในกรุงสะมาเรีย³³ อาหับได้ทรงสร้างเสาพระอาเซราห์ อาหับได้ทรงทำการที่ทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงมีความกริ้วมากยิ่งขึ้นกว่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลทุกพระองค์ซึ่งมาก่อนพระองค์

³⁴ระหว่างการปกครองของอาหับ ฮีเอลชาวเบธเอลได้สร้างเมืองเยรีโคขึ้นมาใหม่ ฮีเอลได้วางฐานรากเมืองนั้นด้วยมูลค่าของชีวิตของอาบิรัมพระราชโอรสหัวปีของท่าน และเสกพระโอรสคนสุดท้ายของท่านที่ต้องเสียชีวิตขณะที่พระองค์กำลังสร้างประตูเมือง ตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสผ่านทางโยชูวาบุตรชายของนูน

Chapter 17

¹เอลียาห์ชาวทิบเบีแห่งเมืองทิบเบีในกิเลอาด ได้ทูลอาหับว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งข้าพระองค์ได้รับใช้ ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากข้าพระองค์จะทูลขอฉันนั้น”

²พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเอลียาห์ว่า³ “จงออกจากที่นี่และไปทางตะวันออกและซ่อนตัวข้างลำธารเครีท ที่อยู่ทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน⁴ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อเจ้าจะดื่มน้ำจากลำธาร และเราได้บัญชาให้ฝูงกาเลี้ยงดูเจ้าที่นั่น”

⁵ดังนั้นเอลียาห์จึงได้ไปและกระทำตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่ได้ทรงบัญชา เขาได้ไปอาศัยอยู่ข้างลำธารเครีท ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน⁶ ฝูงกาได้นำขนมปังและเนื้อมาให้เขาในตอนเช้า และได้นำขนมปังและเนื้อมาในตอนเย็น และเขาได้ดื่มน้ำจากลำธาร⁷ แต่หลังจากนั้นไม่นาน ลำธารก็แห้งเหือด เพราะไม่มีฝนตกในดินแดน

⁸พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเอลียาห์ว่า⁹ “จงยืนขึ้นไปไปที่เมืองคารเฟท ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของเมืองไซดอน และอยู่ที่นั่น ดูกิจ เราได้สั่งให้หญิงม่ายคนหนึ่งนั้นให้ให้อาหารสำหรับเจ้า”¹⁰ ดังนั้นเขาจึงได้ยืนขึ้นและเดินทางไปเมืองคารเฟท และเมื่อเขามาถึงประตูของเมือง ซึ่งหญิงม่ายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นกำลังรวบรวมไม้ฟืน ดังนั้นเขาจึงได้เรียกนางและพูดว่า “ขอเอาน้ำใส่เหยือกมาให้ข้าพเจ้าสักเล็กน้อย เพื่อข้าพเจ้าจะได้ดื่ม”

¹¹เมื่อในขณะที่นางจะไปเอาน้ำมาให้ เขาก็ได้เรียกนางแล้วบอกว่า “ขอนำขนมปังไปมือเจ้ามาให้ข้าพเจ้าสักชิ้นหนึ่งเถิด”¹² นางได้ตอบว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ดิฉันไม่มีขนมปังเลย นอกจากอาหารในกำมือเดียวในหม้อ และน้ำมันเล็กน้อยในเหยือก ดูกิจ ดิฉันกำลังรวบรวมไม้ฟืนสักสองอัน เพื่อว่าดิฉันจะเข้าไปปรุงอาหารสำหรับตัวเองและบุตรชายของดิฉัน เพื่อพวกเราจะกินและตาย”¹³ เอลียาห์บอกนางว่า “จงอย่ากลัว จงไปและทำอย่างที่เราพูด แต่จงทำขนมปังก้อนเล็กน้อยให้ข้าพเจ้าก่อน แล้วเอาออกมาให้ข้าพเจ้า ต่อมาภายหลังจึงทำสำหรับตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้า

¹⁴เหตุเพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า “อาหารในหม้อนั้นจะไม่หมด และน้ำมันในเหยือกนั้นจะไม่หมด ไม่หมดกว่าในวันที่พระยาห์เวห์ได้ทรงส่งฝนตกลงมายังโลก”¹⁵ ดังนั้นนางก็ไปทำตามคำของเอลียาห์ที่ได้บอกนาง นางและเอลียาห์พร้อมกับบุตรสาวของนางก็ได้รับประทานอยู่หลายวัน¹⁶ อาหารในหม้อก็ไม่ขาด และน้ำมันในเหยือกก็ไม่หมด ไม่หมดตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ซึ่งพระองค์ได้ตรัสผ่านทางเอลียาห์

¹⁷ภายหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ บุตรชายของหญิงนั้นผู้เป็นเจ้าของบ้านได้ป่วย อาการป่วยของเขานั้นหนักมาก จนหายใจไม่ออก¹⁸ ดังนั้นนางจึงได้กล่าวแก่เอลียาห์ว่า “คนของพระเจ้า ดิฉันทำอะไรผิดต่อท่าน? ท่านจึงมาหาดิฉัน เพื่อเตือนความบาปของดิฉัน และเพื่อฆ่าบุตรชายของดิฉันเช่นนั้นหรือ?”

¹⁹แล้วเอลียาห์พูดกับนางว่า “เอาบุตรชายของเจ้ามาให้ข้าพเจ้าเถิด” เขาก็นำเด็กชายไปจากแขนของนาง และแบกเขาขึ้นไปห้อยขึ้นบนที่ท่านพัก และเขาวางเด็กชายบนที่นอนของเขาเอง²⁰ เขาร้องทูลพระยาห์เวห์ว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงนำหายนะมาสู่หญิงม่ายที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่

ด้วย โดยได้ทรงสังหารบุตรชายของนางเช่นนั้นหรือ?”²¹ แล้วเอลียาห์ได้ยึดตัวลงบนเด็กนั้นสามครั้ง เขาได้ร้องต่อพระยาห์เวห์และพูดว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอร้องพระองค์ ได้โปรดประทานชีวิตของเด็กคนนี้กลับเข้ามาในตัวเขาด้วยเถิด”

²²พระยาห์เวห์ได้ทรงรับฟังเสียงเอลียาห์ ชีวิตของเด็กนั้นจึงกลับคืนมาหาเขา และเขาก็ได้ฟื้น²³ เอลียาห์ก็ได้จับเด็กนั้น และได้พาเขาลงมาจากห้องชั้นบนเข้าไปในบ้าน เขาได้มอบเด็กชายให้แก่มารดาของเด็กและพูดว่า “ดูเถิด บุตรชายของเจ้ายังมีชีวิตอยู่”²⁴ หญิงนั้นได้พูดกับเอลียาห์ว่า “บัดนี้ดิฉันทราบแล้วว่าท่านเป็นคนของพระเจ้า และพระวอนะของพระยาห์เวห์ที่มาจากปากท่านนั้นเป็นความจริง”

Chapter 18

¹หลังจากนั้นเป็นเวลาหลายต่อหลายวันพระคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเอลียาห์ ในปีที่สามของความแห้งแล้งกล่าวว่า “จงไปแสดงตัวของเจ้าต่ออาหับ และเราจะส่งฝนให้ตกลงมาในโลก”² เอลียาห์จึงได้ไปแสดงตัวของเขาต่ออาหับ บัดนี้ความอดอยากในสะมาเรียรุนแรงมาก

³อาหับทรงรับสั่งให้โอบาดีห์ผู้ดูแลราชวังมาพบ บัดนี้โอบาดีห์ได้ถวายเกียรติพระยาห์เวห์มาก⁴ เพราะเมื่อครั้งเยเซเบลได้เช่นฆ่าผู้เผยพระวอนะของพระยาห์เวห์ โอบาดีห์ได้ช่วยเหลือพวกผู้เผยพระวอนะหนึ่งร้อยคนและได้ซ่อนตัวพวกเขาแห่งละห้าสิบคนในแต่ละถ้ำและเลี้ยงอาหารกับน้ำ

⁵อาหับจึงตรัสกับโอบาดีห์ว่า “จงไปยังตาน้ำและลำธารทุกแห่งทั่วดินแดน บางทีเราอาจจะพบหญ้าและช่วยชีวิตม้าและล่อของเราให้มีชีวิต เพื่อที่เราจะได้ไม่สูญเสียสัตว์ทั้งหมด”⁶ เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงแยกพื้นที่กันเพื่อจะได้เสาะหาให้ทั่วและค้นหา น้ำ อาหับได้เสด็จไปทางหนึ่งด้วยตัวพระองค์เองและโอบาดีห์ได้ไปอีกทางหนึ่ง

⁷ขณะที่โอบาดีห์เดินไปตามถนน เอลียาห์ก็บังเอิญมาพบเขา โอบาดีห์นั้นจำเอลียาห์ได้ และได้หมอบคำนับลงกับพื้น เขาได้กล่าวว่า “เอลียาห์นายของข้าพเจ้าคือท่านใช่ไหม?”⁸ เอลียาห์ตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าเอง ไปกราบทูลเจ้านายของท่านเถิดว่า ‘ดูสิ เอลียาห์อยู่ที่นี้แล้ว’”

⁹โอบาดีห์ได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำบาปผิดอะไรหรือ ท่านจึงใคร่จะให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านเข้าไปในมือของอาหับ เพื่อให้พระองค์ประหารข้าพเจ้า?”¹⁰ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทรงพระชนมอยู่แก่ฉันใด ก็ไม่มีชาติใดหรืออาณาจักรใดที่นายของข้าพเจ้าไม่ได้ส่งคนไปค้นหาตัวท่าน และเมื่อใดก็ตามที่มีชาติใดหรืออาณาจักรใดบอกว่า ‘เอลียาห์ไม่ได้อยู่ที่นั่น’ อาหับก็จะทรงให้พวกเขาสาบานว่าพวกเขาไม่พบท่าน¹¹ มาตอนนี้ท่านบอกให้ ‘ไปทูลเจ้านายว่าเอลียาห์อยู่ที่นี้’

¹²แต่เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว พระวิญญาณของพระยาห์เวห์จะมารับตัวท่านไปในที่ที่ข้าพเจ้าไม่รู้ แล้วเมื่อข้าพเจ้าไปและทูลแล้วอาหับเสด็จมาไม่พบท่าน พระองค์จะทรงสังหารข้าพเจ้า ทั้งๆ ที่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านได้นมัสการพระยาห์เวห์มาตั้งแต่ข้าพเจ้ายังหนุ่ม นายของข้าพเจ้า¹³ เจ้านายของข้าพเจ้า ไม่มีใครบอกท่านหรือว่า ข้าพเจ้าได้ทำอะไรเมื่อครั้งเยเซเบลเช่นฆ่าผู้เผยพระวอนะของพระยาห์เวห์นั้น ข้าพเจ้าได้ซ่อนตัวผู้เผยพระวอนะของพระยาห์เวห์ร้อยคนในถ้ำ โดยได้แบ่งห้าสิบคนในแต่ละถ้ำ และจัดส่งอาหารกับน้ำให้ได้อย่างไร?

¹⁴บัดนี้ท่านบอกข้าพเจ้าให้กล่าวว่า ‘ไปและบอกนายของเจ้าว่าเอลียาห์อยู่ที่นี้’ ดังนั้นพระองค์จะสังหารชีวิตข้าพเจ้า”¹⁵ แล้วเอลียาห์ได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์จอมเจ้านายที่ข้าพเจ้าเคยยืนหยัดเพื่อพระองค์ทรงพระชนมอยู่แก่ฉันใด ข้าพเจ้าก็จะแสดงตัวต่ออาหับในวันนี้อย่างแน่นอนฉันนั้น”

¹⁶ดังนั้นโอบาดีห์จึงได้ไปเข้าเฝ้าอาหับและกราบทูลพระองค์ในสิ่งที่เอลียาห์ได้พูด แล้วกษัตริย์ก็ได้เสด็จออกมาพบเอลียาห์¹⁷ เมื่ออาหับเห็นเอลียาห์ พระองค์ก็ได้ตรัสว่า “นี่เจ้าหรือ? เจ้าคือคนที่นำความเดือดร้อนมาสู่อิสราเอล”

¹⁸เอลียาห์ได้ตอบว่า “ข้าพระองค์ไม่ได้นำความเดือดร้อนมาสู่อิสราเอล แต่พระองค์และวงศานุวงศ์ของพระบิดาของพระองค์ต่างหากที่ได้นำความเดือดร้อนมา โดยพระองค์ได้ทรงละทิ้งพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ และโดยการติดตามพระบาอัล”¹⁹ บัดนี้จงส่งข่าวไปและรวมอิสราเอลทั้งหมดมาพบข้าพเจ้าบนภูเขาคารเมล พร้อมทั้ง ผู้พยากรณ์ของพระบาอัล 450 คน และผู้เผยพระวอนะของเจ้าเมื่ออาหับเสด็จมาซึ่งร่วมโต๊ะเสวยของเยเซเบล”

²⁰เพราะฉะนั้นอาหับจึงได้ส่งข่าวไปยังประชาชนทั้งสี่ของอิสราเอล และเรียกบรรดาผู้เผยพระวอนะให้มาประชุมบนภูเขาคารเมล²¹ เอลียาห์เข้ามาใกล้ประชาชนทั้งหมดและได้พูดว่า “พวกท่านจะเปลี่ยนใจไปมาอีกนานสักเท่าใด? หากพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า จงติดตามพระองค์ แต่หากพระบาอัลเป็นพระเจ้า ก็จงติดตามเขา” แต่ประชาชนไม่ได้ตอบอะไรกับท่านแม้คำเดียวเลย

²²จากนั้นเอลียาห์จึงกล่าวกับประชาชนว่า “เรา เราเพียงคนเดียวเป็นผู้เผยพระวอนะของพระยาห์เวห์ที่หลงเหลืออยู่ แต่ฝ่ายพระบาอัลมีผู้พยากรณ์ถึง 450 คน”²³ ดังนั้นพวกท่านจงมอบโคผู้มาสองตัวให้พวกเรา ให้พวกเขาเลือกไปตัวหนึ่ง และตัดเป็นชิ้นๆ วางบนไม้ฟืน แต่ไม่ต้องจุดไฟข้างล่าง แล้วข้าพเจ้าจะเตรียมโคผู้อีกตัว และนำมาวางบนไม้ฟืนโดยไม่จุดไฟข้างล่าง²⁴ จากนั้นพวกท่านจงร้องออกนามพระของพวกท่าน และเราจะร้องออกนามพระยาห์เวห์ และพระเจ้าองค์ที่ตอบโดยส่งไฟมานั้นแหละคือพระเจ้าที่แท้จริง” ดังนั้นประชาชนทั้งปวงจึงตอบ และได้กล่าวว่า “นี่เข้าทำดี”

²⁵ดังนั้นเอลียาห์ได้กล่าวกับ ผู้พยากรณ์ของพระบาอัลว่า “จงเลือกโคผู้ไปตัวหนึ่งสำหรับพวกท่านและจัดเตรียมก่อนเถิดเพราะพวกท่านมีกันหลายคน แล้วจงร้องเรียกพระนามของพระของพวกท่าน แต่อย่าจุดไฟข้างล่างโคผู้”²⁶ พวกเขาจึงได้รับโคผู้ที่มีคนนำมามอบให้ไปและได้จัดเตรียม แล้วพวกเขาได้ร้องเรียกพระนามของพระบาอัลตั้งแต่ตอนเช้าจนในตอนเที่ยง ร้องตะโกนว่า “ข้าแต่พระบาอัล โปรดสดับพวกข้าพระองค์เถิด” แต่ไม่มีเสียงหรือผู้ใดตอบอะไรมาเลย พวกเขาเฝ้าร้องไปเรื่อยๆ แก่นที่พวกเขาได้สร้างขึ้น

²⁷ตอนเที่ยงเอลียาห์จึงถากถางพวกเขาว่า “ตะโกนดังขึ้นอีกหน่อย ก็พระบาอัลคือพระเจ้านี้ บางทีพระองค์อาจจะกำลังไล่ลอย หรือปลดทุกข้ออยู่ หรือกำลัง

เดินทาง ไม่พระองค์อาจกำลังหลับอยู่ ต้องช่วยกันปลุกให้ตื่น”²⁸ ฉะนั้นพวกเขายังร้องตะโกนดังขึ้น และพวกเขาได้เอาดาบและหอกมาเฉือนเนื้อตัวเองตามวิธีที่พวกเขาเลือกไหลทั่วตัวพวกเขาเอง²⁹ เกือบวันผ่านไป และพวกเขายังคงทำสิ่งที่น่ากลัวต่อไปจนถึงเวลาถวายบูชาเครื่องบูชาเวลาตอนเย็น แต่ไม่มีเสียงตอบรับหรือไม่มีใครตอบอะไรเลย ไม่มีใครสนใจคำถูกร้องขอของพวกเขา

³⁰ จากนั้นเอลียาห์จึงได้กล่าวแก่เหล่าประชาชนว่า “มาใกล้ๆเรา” และพวกเขาก็พากันมาใกล้เขา แล้วเอลียาห์ได้ซ่อมแซมแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ซึ่งอยู่ในสภาพปรักหักพัง³¹ เอลียาห์ได้นำหินมาสิบสองก้อน หนึ่งก้อนแทนหนึ่งเผ่าของบรรดาบุตรชายของยาโคบ เป็นยาโคบผู้ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้ว่า “อิสราเอลจะเป็นนามของเจ้า”³² ด้วยหินเหล่านี้ เขาได้ใช้ในการสร้างแท่นบูชาในพระนามพระยาห์เวห์และเขาได้ขุดร่องรอบแท่นบูชาขนาดใหญ่พอที่จะใส่เมล็ดพืชได้ถึงสองซีกาห์

³³ เขาได้เรียงไม้ฟืนเพื่อจุดไฟ สับโคผู้เป็นชิ้นๆ วางชิ้นต่างๆของโคผู้บนไม้ฟืน เขาได้พูดว่า “จงตักน้ำให้เต็มสี่ถัง และเกลบบนเครื่องเผาบูชาและบนไม้ฟืน”³⁴ แล้วเขาได้กล่าวว่า “จงทำอีกเป็นครั้งที่สอง” และพวกเขาก็ทำเป็นครั้งที่สอง ทำอีกครั้งหนึ่ง เขาจึงพูดว่า “จงทำเป็นครั้งที่สาม” และพวกเขาก็ทำตามเป็นครั้งที่สาม³⁵ น้ำนั้นไหลรอบๆ แท่นบูชาและเต็มร่องที่ขุดไว้

³⁶ เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นในตอนเย็นเวลาถวายบูชาเครื่องบูชา ผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ได้เดินมาใกล้และกล่าวว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล ขอให้เป็นที่ทราบทั่วกันในวันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล และข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์ได้กระทำทั้งหมดเหล่านี้ตามพระบัญชาของพระองค์”³⁷ ขอโปรดสดับข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอโปรดสดับข้าพระองค์ เพื่อประชาชนเหล่านี้จะได้รู้ว่าคือพระองค์ พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าและขอพระองค์ทรงนำจิตใจของพวกเขากลับมาหาพระองค์เองอีกครั้ง”

³⁸ หลังจากนั้นเองไฟของพระยาห์เวห์ก็ตกลงมาและเผาไหม้เครื่องเผาบูชา ชนแกะไม้ฟืน หิน และพื้นดินตรงนั้น และแม้แต่ น้ำในร่องรอบๆ แท่นก็แห้งไปหมด³⁹ เมื่อประชาชนได้เห็นดังนั้น พวกเขาได้ก้มหน้าลงที่พื้นดินและร้องว่า “พระยาห์เวห์ พระองค์คือพระเจ้า พระยาห์เวห์ พระองค์คือพระเจ้า”⁴⁰ ดังนั้นเอลียาห์ก็ได้กล่าวกับพวกเขาว่า “จงจับกุมตัว ผู้พยากรณ์ของพระบาอัลไว้ อย่าให้พวกเขาหนีรอดไปได้แม้แต่คนเดียว” ดังนั้นพวกเขาก็เข้าจับกุม และเอลียาห์ได้นำตัวบรรดาผู้พยากรณ์ของพระบาอัลที่ลงไปยังลำธารคีไซนและสังหารพวกเขาที่นั่น

⁴¹ เอลียาห์ได้ทราบกล่าวหาว่า “ขอร้องขึ้นขึ้นเชิญเสวยและทรงดื่มเถิด เพราะมีเสียงฝนฟ้าใหญ่”⁴² ดังนั้นอาหับจึงได้เสด็จไปเสวยและทรงดื่ม แล้วเอลียาห์ได้ป็นขึ้นไปบนยอดเขาคารเมล แล้วเขาได้โค้งตัวลงถึงพื้นดิน และก้มหน้าของเขาลงตรงกลางเข้าของเข

⁴³ เขาได้สั่งคนรับใช้ของเขาว่า “จงไปและมองไปทางทะเล” คนรับใช้ของเขาได้ขึ้นไป และมองดู และพูดว่า “ไม่มีอะไรเลย” ดังนั้น เอลียาห์จึงได้พูดว่า “กลับไปดูอีกเจ็ดครั้ง”⁴⁴ ในครั้งที่เจ็ด คนรับใช้ได้ออกไป และพูดว่า “ดูเถิด มีเมฆเล็กๆ ขนาดราวฝ่ามือของคนกำลังเคลื่อนขึ้นมาจากทะเล” เอลียาห์จึงได้กล่าวว่า “จงไปถวายเครื่องบูชาแด่พระบาอัลแล้วลงจากภูเขา ก่อนพระองค์จะทรงเสด็จขึ้น”

⁴⁵ สิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้นในไม่ช้าท้องฟ้าก็มืดกะมิดด้วยเมฆและลม มีฝนไหม้กระหน่ำ อาหับได้รับเสด็จไปยังยิสเรเอล⁴⁶ แต่พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้ทรงลงมายบนเอลียาห์ เขาได้กระซิบที่คาดเอวเสื้อคลุมของเขา และวิ่งแซงหน้าอาหับมาจนถึงทางเข้าเมืองยิสเรเอล

Chapter 19

¹ อาหับได้ทรงกล่าวแก่เยเซเบลถึงทุกอย่างที่เอลียาห์ได้กระทำ และการที่เอลียาห์ได้ประหารผู้พยากรณ์ของพระบาอัลทั้งหมดด้วยดาบ² จากนั้นเยเซเบลส่งคนมาแจ้งเอลียาห์ว่า “ขอให้พระทั้งหลายทำกับเราและมากยิ่งขึ้น หากภายในพรุ่งนี้เวลาเดียวกันนี้ เรายังไม่ปลิดชีวิตเจ้าเหมือนที่เจ้าทำปลิดชีวิตของผู้พยากรณ์เหล่านั้น”³ เมื่อเอลียาห์ได้ยินดังนั้น เขาก็ยืนขึ้นและรับหม้อชีวิตรด ไปยังเบเออร์เซมาซึ่งเป็นของอาณาจักรยูดาห์ และถึงคนรับใช้ของเขาไว้ที่แห่งนั้น

⁴ ส่วนเขาเองเดินทางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแต่ลำพัง รอนแรมตลอดวัน แล้วเขาจึงได้มาและนั่งลงใต้ต้นไม้พุทธรักษาหนึ่ง เขาได้อธิษฐานให้ตัวเองตายเสียและกล่าวว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ทนมานานพอแล้ว ขอร้องเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเถิด ข้าพระองค์ก็ไม่ได้ดีไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพระองค์ที่ได้ตายไปแล้ว”⁵ ฉะนั้นเขาก็นอนลงใต้ต้นไม้พุทธรักษาและกลับไป ทันใดนั้นมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาสัมผัสตัวเขาและบอกว่า “จงลุกขึ้นและรับประทานอาหาร”⁶ เอลียาห์ได้มองไปรอบๆ และมีขนมปังปิ้งอยู่บนถาดร้อนๆ และมีน้ำเหยือกหนึ่งอยู่ใกล้ศีรษะของเขา ฉะนั้นเขาจึงรับประทานขนมปังดื่ม น้ำ แล้วล้มตัวลงนอนอีกครั้ง

⁷ ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็ได้มาอีกครั้งหนึ่งเป็นครั้งที่สอง ได้สัมผัสตัวเขาและได้บอกว่า “จงลุกขึ้นและรับประทานอาหารเพราะการเดินทางครั้งนี้มากเกินกว่ากำลังของท่าน”⁸ ดังนั้นเอลียาห์จึงได้ลุกขึ้นรับประทานและดื่ม และเขาได้เดินทางด้วยกำลังจากอาหารนั้นเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนจนถึงมาจนถึงโฮเรบภูเขาของพระเจ้า

⁹ เขาได้เข้าไปพักในถ้ำแห่งหนึ่งที่นั่น แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์จึงมาถึงเขาและได้ตรัสแก่เขาว่า “เอลียาห์ เจ้ามาทำอะไรอยู่ที่นี่?”¹⁰ เอลียาห์ตอบว่า “ข้าพระองค์ได้ทรมานอย่างมากเพื่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าจอมเจ้านาย เพราะประชาชนอิสราเอลได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ ได้ทำลายแท่นบูชาของพระองค์ และได้สังหารผู้เผยพระวจนะของพระองค์ด้วยคมดาบ บัดนี้เหลือข้าพระองค์เพียงคนเดียว และพวกเขาก็กำลังพยายามเอาชีวิตของข้าพระองค์ด้วย”

¹¹ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “จงออกไปยืนต่อหน้าเราบนภูเขา” แล้วเมื่อพระยาห์เวห์เสด็จผ่านไป ก็มีลมพายุกล้าพัดปะทะภูเขาอย่างรุนแรง ทำให้หินแตกเป็นชิ้นๆ

ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้ประทับอยู่ในลม แล้วต่อจากลมก็เกิดแผ่นดินไหว แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้ประทับอยู่ในแผ่นดินไวนั้น¹² จากนั้นแผ่นดินไหวก็เกิดฟุ่ลุก แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้ประทับอยู่ในไฟนั้น หลังจากไฟมีเสียงกระซิบเบาๆ

¹³ ครั้นเมื่อเอลียาห์ได้ยินเสียง เขาก็ได้ยกเสื้อคลุมขึ้นคลุมหน้า และได้ออกไปยืนอยู่ตรงทางเข้าปากถ้ำ แล้วก็มีเสียงหนึ่งกล่าวกับเขาว่า “เอลียาห์ เจ้ามาทำอะไรอยู่ที่นี่?”¹⁴ เอลียาห์ได้ทูลตอบว่า “ข้าพระองค์ได้ทูลถามอย่างมากมายเพื่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าจอมเจ้านาย เพราะประชาชนอิสราเอลได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ ได้ทำลายแท่นบูชาของพระองค์ และได้สังหารผู้เผยพระวจนะของพระองค์ด้วยคมดาบ บัดนี้เหลือข้าพระองค์เพียงคนเดียว และพวกเขากำลังพยายามเอาชีวิตของข้าพระองค์ด้วย”

¹⁵ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขาว่า “จงกลับไปเส้นทางที่เจ้ามา แล้วไปยังแดนทูลกันดารแห่งดามัสกัส และเมื่อเจ้าไปถึงที่นั่น จงเจิมตั้งซาบาเอลให้เป็นกษัตริย์เหนืออาร์ม¹⁶ และเจ้าจงเจิมเยชูบุตรชายของนิมิซีให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล แล้วเจ้าจงเจิมเอลีซาบุตรชายของซาฟจากอาเบลเมโหลห์ให้เป็นผู้เผยพระวจนะสืบต่อจากเจ้า

¹⁷ สิ่งนี้จะเกิดขึ้น ผู้ใดหนีรอดจากคมดาบของซาบาเอลจะถูกเยชูฆ่า และผู้ใดหนีรอดจากคมดาบของเยชูจะถูกเอลีซาฆ่า¹⁸ แต่เราจะเหลือประชาชนไว้เจ็ดพันคนในอิสราเอล ผู้ซึ่งเข้าของพวกเราไม่ได้ถูกลงกราบไหว้ และปากของพวกเราไม่ได้จูบพระมาฮัล”

¹⁹ ดังนั้นเอลียาห์จึงไปจากที่แห่งนั้น และพบเอลีซาบุตรชายของซาฟกำลังไถนา โดยมีโคเทียมแอกสิบสองคู่อยู่ต่อหน้าเขา และตัวเขาเองนั้นกำลังไถนาอยู่ กับแอกที่สิบสอง เอลียาห์จึงได้ตรงเข้าไปหาและสวมเสื้อคลุมให้เอลียาห์²⁰ แล้วเอลียาห์ได้ทิ้งโคเหล่านั้นไว้และวิ่งตามเอลียาห์ แล้วเขากล่าวว่า “ขอให้ข้าพเจ้าไปจูบลานิมามารดาเสียก่อน แล้วจะติดตามท่านไป” แล้วเอลียาห์ได้ตอบเขาว่า “กลับไปเถอะ แต่อย่าลืมสิ่งที่เราได้ทำต่อเจ้า ”

²¹ ดังนั้นเอลียาห์ได้ออกไปจากเอลียาห์ เอาแอกโคมาทำเป็นพืน ข่าสัตว์ และ เอาเนื้อมาปรุงอาหารด้วยไม้ของแอกโค แล้วเขาได้แจกจ่ายเนื้อให้ประชาชนและพวกเขาก็ได้รับประทาน จากนั้นเอลีซาลุกขึ้นติดตามเอลียาห์ไปและได้รับใช้เอลียาห์

Chapter 20

¹ เบนฮาดัดกษัตริย์อาร์มได้ทรงสั่งสมไพร่พลทั้งหมดของพระองค์ มีกษัตริย์ที่รองจากพระองค์สามสิบสององค์ทรงอยู่กับพระองค์ รวมทั้งม้าและรถม้าศึก และพระองค์ได้เสด็จขึ้นไปล้อมสะมาเรีย และต่อสู้กับชาวเมืองนั้น² พระองค์ได้ส่งผู้สื่อสารเข้าเมืองไปพบอาหับกษัตริย์ของอิสราเอล และทูลพระองค์ว่า “เบนฮาดัดตรัสดังนี้ว่า³ “เงินและทองของพระองค์เป็นของเรา บรรดาพระมหีและพระโอรสที่ดีที่สุดในของพระองค์บัดนี้ก็เป็นของเราด้วย”

⁴ กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า เป็นดังที่พระองค์ตรัส ข้าพเจ้าและทุกสิ่งที่ข้าพเจ้ามีเป็นของพระองค์”⁵ บรรดาผู้สื่อสารได้กลับมามีอีกครั้งและกล่าวว่า “เบนฮาดัดตรัสตอบดังนี้ว่า “เราส่งถ้อยคำมายังพระองค์ว่า จงให้เงินและทองของพระองค์ บรรดาพระมหีและพระโอรสทั้งหลายของพระองค์กับเรา⁶ แต่เราจะส่งข้าราชการบริพารของเราไปหาพระองค์พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ และพวกเขาจะค้นวังของพระองค์ ค้นบ้านข้าราชการบริพารของพระองค์ แล้วพวกเขาจะหยิบสิ่งใดที่ต้องตาของพวกเราไป”

⁷ จากนั้นกษัตริย์อิสราเอลได้เรียกประชุมพวกผู้ว่าโสทั้งหมดของดินแดน ตรัสว่า “ขอใคร่ครวญดูและดูว่าชายผู้นี้หาเรื่องเดือดร้อนให้เราอย่างไร เขาได้ส่งถ้อยคำแก่เราเพื่อจะให้คนมาเอาภรรยาและลูกของเรา ทั้งเงินและทองของเรา และเราก็มิได้ปฏิเสธเขา”⁸ บรรดาผู้ว่าโสและประชาชนทั้งหมดได้ทูลอาหับว่า “ขออย่าทรงฟัง หรืออย่าทรงยอมตามคำสั่งของเขา”

⁹ ดังนั้นอาหับจึงได้รับสั่งแก่ผู้สื่อสารของเบนฮาดัดว่า “จงไปทูลกษัตริย์เจ้านายของเราว่า ‘เราเห็นด้วยกับทุกสิ่งที่พระองค์เรียกร้องจากผู้รับใช้ของพระองค์ในครั้งแรกนั้น แต่คำสั่งที่สองนี้เรายอมรับไม่ได้’” ดังนั้นผู้สื่อสารก็ได้จากไป และกลับไปรายงานต่อเบนฮาดัด¹⁰ แล้วเบนฮาดัดได้ส่งข่าวกลับมาถึงอาหับและพูดว่า “ขอให้พวกพระทั้งหลายลงโทษเราและสาหัสยิ่งกว่า หากว่าเราเหลือผงขี้เถ้าแห่งสะมาเรียพอให้ประชาชนทั้งหมดที่ติดตามเรากำได้คนละหนึ่งกำมือ”

¹¹ กษัตริย์อิสราเอลได้ตรัสตอบว่า “จงทูลเบนฮาดัดว่า ‘ไม่มีใครที่สวมเกราะจะอวดอ้างราวกับว่าเขาได้ถอดเกราะออกแล้ว’”¹² เบนฮาดัดได้ทรงทราบข่าวนี้ เวลาที่พระองค์ทรงกำลังดื่มอยู่กับพวกกษัตริย์ที่อยู่ภายใต้พระองค์ ที่ในเต็นท์ เบนฮาดัดก็ได้ทรงรับสั่งคนของพระองค์ว่า “จงเข้าประจำการเพื่อพร้อมรบ” ฉะนั้นเขาก็ทั้งหลายก็ได้เตรียมตัวเองให้พร้อมรบเพื่อเข้าโจมตีเมืองนั้นแล้ว

¹³ ดุเถิด ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง ได้มาหาอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลและได้ทูลว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าเห็นกองทัพอันยิ่งใหญ่หรือไม่? ดุสิ เราจะให้ไว้กับมือของเจ้าในวันนี้ จากนั้นเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์”¹⁴ อาหับได้ตรัสว่า “โดยใครหรือ?” พระยาห์เวห์ได้ตรัสดังนี้ว่า “โดยมือของข้าราชการบริพารหนุ่มผู้ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองหัวเมืองทั้งหลาย” จากนั้นอาหับได้ตรัสว่า “ใครจะเริ่มเข้าสู่รบ?” พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า “เจ้าเองเล่า”¹⁵ แล้วอาหับจึงทรงรวบรวมข้าราชการบริพารหนุ่ม ผู้ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองหัวเมืองทั้งหลายเหล่านั้น ซึ่งมี 232 คน ภายหลังพระองค์ได้ทรงรวบรวมทหารทั้งหมด เป็นกองทัพของอิสราเอลทั้งหมด มีเจ็ดพันคน

¹⁶ พวกเขาได้ยกทัพออกไปในตอนเที่ยง ฝ่ายเบนฮาดัดทรงกำลังดื่มอย่างเมามายในเต็นท์ รวมทั้งพระองค์และกษัตริย์ที่รองจากพระองค์อีกสามสิบสององค์ที่ทรงช่วยพระองค์¹⁷ ข้าราชการบริพารหนุ่มผู้ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองหัวเมืองทั้งหลายได้ยกออกไปก่อน แล้วเบนฮาดัดได้รับรายงานจากผู้สอดแนมที่พระองค์ได้ทรงส่งออกไปว่า “มีคนกำลังออกมาจากสะมาเรีย”

¹⁸เบนฮาดัดได้ตรัสว่า “ไม่ว่าพวกเขาออกมาด้วยสันติหรือทำสงคราม จงจับพวกเขามากิ่งที่ยังมีชีวิต”¹⁹ ดังนั้นข้าราชการบริหารหนุ่มผู้ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองหัวเมืองทั้งหลาย และไพร่พลที่ได้ติดตามพวกเขาได้เดินทัพออกจากเมือง

²⁰พวกเขาแต่ละคนก็ได้สังหารคู่ต่อสู้ของเขา คนอาร์มได้วิ่งหนี และคนอิสราเอลได้ไล่ติดตามพวกเขาไป เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งอาร์มได้ทรงม้าหนีไปกับทหารม้า²¹ แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงออกไปและทรงโจมตีม้าและรถม้าศึก และทรงสังหารคนอาร์มเป็นอันมาก

²²ดังนั้นผู้เผยพระวจนะคนนั้นได้มาเข้าเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอลและทูลพระองค์ว่า “จงไป ขอเสริมกำลังของพระองค์ และใคร่ครวญดูว่า พระองค์จะทรงทำสิ่งใด เพราะในฤดูใบไม้ผลิปีนี้ กษัตริย์แห่งอาร์มจะยกกองทัพมาต่อสู้กับพระองค์อีกครั้ง”²³ ข้าราชการบริหารของกษัตริย์อาร์มได้กราบทูลพระองค์ว่า “บรรดาพระของเขาคือพระเจ้าแห่งภูเขา พวกเขาจึงแข็งแกร่งกว่าเรา แต่ขอให้เราต่อสู้กับเขาในที่ราบ แล้วเราจะต้องแข็งแกร่งกว่าเขาอย่างแน่นอน

²⁴ดังนั้นขอพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ ขอร้องทอดถอนกษัตริย์เสียทุกองค์จากตำแหน่ง และทรงแต่งตั้งนายทหารแทน²⁵ จงเพิ่มจำนวนพลของกองทัพเข้าแทนส่วนที่พระองค์ได้สูญเสียไป บำดบ้ำ รถม้าศึกต่อรถม้าศึก แล้วเราทั้งหลายจะต่อสู้กับพวกเขาในที่ราบ พวกเขาจะต้องแข็งแกร่งกว่าพวกเขาอย่างแน่นอน” ดังนั้นเบนฮาดัดทรงฟังเสียงของพวกเขา และทรงทำตามที่เขาได้แนะนำ

²⁶หลังจากเริ่มปีใหม่ เบนฮาดัดได้ทรงรวบรวมคนอาร์มและยกขึ้นไปเมืองอาเฟกสู้รบกับคนอิสราเอล²⁷ คนอิสราเอลก็ถูกรวบรวม และได้ออกไปสู้รบกับเขาทั้งหลาย คนอิสราเอลตั้งค่ายตรงหน้าพวกเขาราวกับแพะสองฝูงที่เล็กน้อยแต่คนอาร์มได้เต็มพื้นดินไปทั่ว

²⁸จากนั้นคนของพระเจ้าคนหนึ่งได้เข้าไปใกล้ และกราบทูลกษัตริย์อิสราเอลว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เพราะคนอาร์มได้กล่าวว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งเนินเขา พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งที่ราบ เราจะให้กองทัพใหญ่ทั้งสี่ในมือของเจ้า และพวกเขาก็จะรู้ว่า เราเป็นพระยาห์เวห์’”

²⁹ดังนั้นเขาทั้งหลายได้ตั้งค่ายทหารฝั่งตรงข้ามกันเป็นเวลาเจ็ดวัน จากนั้นในวันที่เจ็ดการสู้รบได้เริ่มต้นขึ้น คนอิสราเอลได้ฆ่าคนอาร์ม ซึ่งเป็นทหารราบ 100,000 คนในหนึ่งวัน³⁰ พวกที่รอดได้หนีเข้าเมืองอาเฟก และกำแพงเมืองได้ล้มกับคนที่เหลือรอดสองหมื่นเจ็ดพันคน เบนฮาดัดทรงหนีและได้เข้าไปในห้อยด้านในที่ในเมือง

³¹ข้าราชการบริหารของเบนฮาดัดได้ทูลพระองค์ว่า “บัดนี้ ดูก่อน เราได้ยินว่าบรรดากษัตริย์แห่งราชวงศ์อิสราเอลเป็นกษัตริย์ที่ทรงปราณี ขอให้เราได้เอาผ้ากระสอบคาดเอว และเอาเชือกพันรอบศีรษะของเรา และออกไปหากษัตริย์แห่งอิสราเอล พระองค์อาจจะไว้ชีวิตพระองค์”³² ดังนั้นพวกเขาจึงได้เอาผ้ากระสอบคาดเอว ได้เอาเชือกพันศีรษะ ไปเฝ้ากษัตริย์อิสราเอล และทูลว่า “เบนฮาดัดผู้รับใช้ของพระองค์ขอกราบทูลว่า ‘ขอร้องโปรดไว้ชีวิตข้าพระองค์’” อาหับได้ตรัสว่า “พระองค์ยังทรงมีชีวิตอยู่หรือ? พระองค์ทรงเป็นพระอนุชาของเรา”

³³บัดนี้คนเหล่านั้นผู้ที่ได้ฟังเห็นสัญญาณจากอาหับ ดังนั้นพวกเขาก็รับตอบโดยเร็วว่า “เบนฮาดัดพระอนุชาของพระองค์ยังทรงมีพระชนม์อยู่” แล้วอาหับตรัสว่า “ไปนำพระองค์มาเถิด” แล้วเบนฮาดัดก็เสด็จออกมาหาพระองค์ แล้วอาหับก็ให้พระองค์ขึ้นไปบนรถม้าศึกของพระองค์³⁴ เบนฮาดัดได้กราบทูลอาหับว่า “เมืองต่างๆ ซึ่งพระบิดาของข้าพเจ้ายึดเอาไปจากพระบิดาของพระองค์นั้น ข้าพเจ้าขอคืนให้พระองค์ และพระองค์จะทรงสร้างที่ค้ำขายสำหรับพระองค์เองในเมืองดามัสกัส อย่างที่พระบิดาข้าพเจ้าได้ทรงกระทำในสะมาเรีย” แล้วอาหับตรัสว่า “เราจะยอมให้พระองค์ไป ตามพันธสัญญานี้” ดังนั้นอาหับจึงได้ทรงทำพันธสัญญากับพระองค์ และปล่อยพระองค์ไป

³⁵หนึ่งคนในกลุ่มบุตรชายของผู้เผยพระวจนะ ได้พูดกับหนึ่งในบรรดาเพื่อนของเขา ตามพระคำของพระยาห์เวห์ว่า “ได้โปรดดีข้า” แต่ชายคนนั้นก็ได้ปฏิเสธที่จะเชื่อ³⁶ จากนั้นผู้เผยพระวจนะจึงพูดกับเพื่อนของเขาว่า “เพราะเจ้าไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ กันใดที่เจ้าจากข้าไป สิงโตตัวหนึ่งจะฆ่าเจ้า” กันใดที่ชายคนนั้นได้จากเขาไป สิงโตตัวหนึ่งก็ได้มาพบเขาและได้ฆ่าเขา

³⁷จากนั้นผู้เผยพระวจนะได้ไปพบชายอีกคนหนึ่ง และกล่าวว่า “ได้โปรดดีข้า” ชายคนนั้นได้ทำตามและทำให้ท่านได้บาดเจ็บ³⁸ แล้วผู้เผยพระวจนะนั้นจึงได้จากไป และได้คอยพบกษัตริย์อยู่ที่ถนน เขาได้ปลอมตัวเขาเองด้วยผ้าพันที่ตาของเขา

³⁹พอกษัตริย์ทรงผ่านไป ผู้เผยพระวจนะได้ร้องทูลกษัตริย์ว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์เข้าไปในกลางศึก และทหารคนหนึ่งได้หยุดและนำชายคนหนึ่งมาให้ข้าพระองค์ บอกว่า ‘จงระวังชายคนนี้ไว้ ถ้าเขาหลุดไปได้โดยเหตุใดๆ ชีวิตของท่านจะต้องแทนชีวิตของเขา หรือท่านจะต้องสูญเสียเงินหนึ่งตะลันต์’⁴⁰ แต่เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ไม่สะดวกที่จะมาที่นี่และที่นั่น ศัตรูทหารนั้นจึงได้หนีไป” แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ตรัสกับเขาว่า “โทษของเจ้าต้องเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะเจ้าเองได้ตัดสินใจแล้ว”

⁴¹จากนั้นผู้เผยพระวจนะจึงรับเอาผ้าซึ่งได้เอาพันตาของเขาออก และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงระลึกได้ว่าท่านเป็นหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวจนะ⁴² ผู้เผยพระวจนะจึงทูลกษัตริย์ว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เพราะเจ้าได้ปล่อยชายคนที่อยู่ในมือของเจ้า ผู้ซึ่งเราได้กำหนดให้ตาย ดังนั้นชีวิตของเจ้าจะต้องทดแทนชีวิตของเขา และประชาชนของเจ้าต้องทดแทนประชาชนของเขา’”⁴³ ดังนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เสด็จเข้าไปในพระราชวัง ด้วยอารมณ์ฉุนเฉียวและโกรธยิ่งนัก และได้เสด็จมาสังหารเสีย

Chapter 21

¹บัดนี้ ในเวลาต่อมา มาโบทชาวอิสราเอลมีสวนอยู่อยู่ในอิสราเอล ใกล้วังของอาหับกษัตริย์แห่งสะมาเรีย² อาหับได้ตรัสกับมาโบทว่า “จงมอบสวนของฉัน

เจ้าให้แก่เรา เพื่อเราจะใช้เป็นสวนผัก เพราะอยู่ใกล้พระราชวังของเรา เพื่อแลกเปลี่ยนกัน เราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่าเพื่อแลกกับสวนนี้ หรือหากเจ้าไม่ขัดข้อง เราจะจ่ายเงินจำนวนสมกับราคาสวน”

³นาโบทได้ทูลอาหับว่า “ขอพระยาห์เวห์ห้ามข้าพระองค์ไม่ให้ยกมรดกของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ให้แก่พระองค์”⁴ ดังนั้นอาหับจึงได้เสด็จเข้าในวังด้วยความผิดหวังและโกรธจัดเพราะเหตุว่าคำตอบของนาโบทชาวอิสราเอลที่ได้ทูลตอบพระองค์ เมื่อเขาได้กล่าวว่า “ข้าพระองค์จะไม่ให้มรดกแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์แก่พระองค์” และพระองค์ก็ได้ทรงเอนพระกายลงบนพระแท่นของพระองค์ ได้ทรงหันพระพักตร์ของพระองค์และได้ทรงปฏิเสธที่จะเสวยพระกระยาหารใดๆ

⁵เยเซเบลพระมเหสีของพระองค์ได้เข้าพบพระองค์ และได้ทูลถามพระองค์ว่า “ทำไมพระทัยของพระองค์จึงกลัดกลุ้มยิ่งนักจนกระทั่งพระองค์ไม่เสวยพระกระยาหาร?”⁶ พระองค์ได้ตรัสตอบพระนางว่า “เพราะเราได้พูดกับนาโบทชาวอิสราเอล และได้แจ้งว่า ‘จงขายสวนองุ่นของเจ้าให้แก่เรา หรือหากเจ้าพอใจ เราจะให้สวนองุ่นอีกที่หนึ่งแก่เจ้า’ แล้วเขาได้ตอบเราว่า ‘ข้าพระองค์จะไม่ถวายสวนองุ่นของข้าพระองค์แก่พระองค์’”⁷ ดังนั้นเยเซเบลพระมเหสีของพระองค์ได้ทูลพระองค์ว่า “พระองค์ยังคงเป็นผู้ปกครองอาณาจักรอิสราเอลมิใช่หรือ? ขอร้องยืมขึ้นและเสวยพระกระยาหารเถิด ขอพระองค์ทำพระทัยให้สบาย หม่อมฉันจะนำสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอลมาถวายแก่พระองค์เอง”

⁸ดังนั้นเยเซเบลจึงได้เขียนและประทับตราจดหมายในพระนามของอาหับ และได้ส่งไปยังบรรดาผู้อาวโส และผู้บังคับซึ่งนั่งกับพระองค์ในการชุมนุม และอาศัยอยู่ใกล้กับนาโบท พระนางได้ทรงเขียนจดหมายว่า “จงประกาศให้ถอดอาหาร และให้นาโบทนั่งสูงเด่นท่ามกลางประชาชน”¹⁰ นอกจากนี้ให้คนไม่ซื่อสัตย์สองคนอยู่กับเขาด้วย และให้พวกเขาเป็นพยานเท็จต่อเขาว่า “เจ้าได้แข่งดำพระเจ้าและกษัตริย์” จากนั้นนำเขาออกไปและเอาหินขว้างเขาให้ตาย

¹¹ดังนั้นคนของเมืองของเขานั้น คือบรรดาผู้อาวโสและผู้บังคับซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองของนาโบทนั้น ได้กระทำตามที่เยเซเบลได้ทรงเขียนจดหมายส่งไปถึงพวกเขา ดังปรากฏในลายพระหัตถ์ซึ่งพระนางได้ส่งถึงพวกเขา¹² พวกเขาได้ประกาศให้ถอดอาหาร และได้ให้นาโบทนั่งในที่นั่งสูงเด่นท่ามกลางประชาชน¹³ คนไม่ซื่อสัตย์สองคนนั้นก็ได้เข้ามา และได้นั่งอยู่ตรงหน้านาโบท พวกเขาได้ปรักปรำนาโบทตรงหน้าประชาชนกล่าวว่า “นาโบทได้แข่งดำทั้งพระเจ้าและกษัตริย์” พวกเขาจึงพานาโบทไปนอกเมือง และได้ขว้างเขาจนตาย¹⁴ จากนั้นพวกผู้อาวโสก็ได้ส่งข่าวไปทูลเยเซเบลว่า “นาโบทได้ถูกหินขว้างและตายแล้ว”

¹⁵ดังนั้น เมื่อเยเซเบลได้ทรงได้ยินว่า นาโบทได้ถูกหินขว้างและตายแล้ว พระนางจึงได้ทูลอาหับว่า “ขอทรงลุกขึ้นและทรงไปรับเอาสวนของนาโบทชาวอิสราเอล ซึ่งเขาไม่ขายให้กับพระองค์ เพราะว่านาโบทไม่มีชีวิต แต่ตายแล้ว”¹⁶ เมื่ออาหับได้ยินว่านาโบทได้ตายลง พระองค์ก็ได้ทรงยืมขึ้น ลงไปที่สวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอลเพื่อเอาสวนนั้น

¹⁷จากนั้นพระวณะของพระยาห์เวห์ได้มายังเอลียาห์ชาวทิชบีว่า¹⁸ “จงยืมขึ้นและเข้าพบอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้อาศัยในสะมาเรีย เขาอาศัยอยู่ในสวนของนาโบทที่เขาลงไปยึดมา

¹⁹เจ้าต้องพูดกับเขาดังนี้ว่า ‘พระยาห์เวห์ได้ตรัสดังนี้ว่า “เจ้าได้ฆ่าและยังได้ยึดเอาสมบัติเขามาอีกหรือ?”’ และเจ้าจงบอกเขาว่า พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘ตรงที่สุนัขเสียเลือดของนาโบท สุนัขจะเสียเลือดของเจ้าเช่นกัน ไข่แล้วละ เลือดของเจ้า’”²⁰ อาหับได้ทรงตอบกับเอลียาห์ว่า “เจ้ามาหาเราหรือ ศัตรูของเรา?” เอลียาห์ทูลตอบว่า “ข้าพระองค์หาพระองค์เจอแล้ว เพราะว่าพระองค์ได้ขายตัวพระองค์เองเพื่อกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์

²¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสต่อพระองค์ว่า ‘ดูเถิด เราจะนำภัยพิบัติมาต่อเจ้า และจะกวาดล้างเจ้าออกไปเสียให้หมด และจะกำจัดผู้ชายทุกคนทั้งที่เป็นทาสและเป็นไทในอิสราเอลออกจากเจ้า’²² เราจะทำให้งวงควานของเจ้าเหมือนวงควานของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท และเหมือนวงควานของบาอาซาบุตรชายของอาหิยาห์ เพราะเจ้าทำให้เราโกรธและเจ้าทำให้อิสราเอลกระทำบาปด้วย

²³พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่าส่วนเยเซเบล ‘สุนัขจะกินเยเซเบลที่ข้างกำแพงอิสราเอล’²⁴ สุนัขจะกินผู้ที่อยู่ในวงควานของอาหับที่ตายในเมือง และนกในอากาศจะกินผู้ที่อยู่ในวงควานของเขาคือตายในทุกๆนา ”

²⁵ไม่มีผู้ใดเหมือนเช่นอาหับ ผู้ซึ่งได้ขายตนเอง เพื่อกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ผู้ที่เยเซเบลพระมเหสีได้ส่งเสริมให้ทำบาป²⁶ อาหับได้ทรงทำสิ่งที่น่าชังอย่างมาก คือพระองค์ได้ติดตามรูปเคารพ ตามธรรมเนียมทุกสิ่งของคนอาโมไรต์ที่ได้กระทำ ผู้ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงโยนออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

²⁷เมื่ออาหับได้ทรงได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ พระองค์ก็ได้ฉีกฉลองพระองค์และได้ทรงใส่เสื้อผ้ากระสอบ ได้ทรงงดอาหาร ได้ทรงเอนพระกายในผ้ากระสอบ และได้ทรงโศกเศร้ามาก²⁸ แล้วถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเอลียาห์ชาวทิชบีว่า²⁹ “เจ้าได้เห็นอาหับถ่อมตนลงต่อเราไหม? เพราะเขาได้ถ่อมตนของเขาลงต่อเรา เราจะไม่นำภัยพิบัติมาในยุคของเขา แต่เราจะนำเหตุร้ายมายังวงควานของเขาในสมัยบุตรชายของเขา”

Chapter 22

¹สามปีผ่านไปโดยปราศจากสงครามระหว่างอารัมกับอิสราเอล² แล้วเมื่อประมาณในปีที่สาม เยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เสด็จลงไปพบกษัตริย์แห่งอิสราเอล

³บัดนี้กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ตรัสถามพวกข้าราชการบริพารของพระองค์ว่า “พวกท่านรู้ไหมว่า ราโมกก็เลอาดเป็นของพวกเรา แต่เราจะไม่ได้อำนาจจากกษัตริย์แห่งอารัมหรือ?”⁴ ดังนั้นพระองค์ได้ตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า “ท่านจะยกทัพไปสู้รบที่ราโมกก็เลอาดกับเราหรือไม่?” และเยโฮชาฟัทได้ตรัสตอบ

กษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ข้าพเจ้ากับพระองค์เป็นดังคนเดียวกัน ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชนของพระองค์ และม้าของข้าพเจ้าก็เป็นดังม้าของพระองค์”

⁵เยโฮชาฟัทได้ตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ขอแสวงหาการทรงนำจากพระทัยของพระยาห์เวห์ก่อนว่าเราควรทำประการใด”⁶จากนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ได้ทรงเรียกประชุมพวกผู้เผยพระวจนะสี่ร้อยคน และได้ตรัสกับพวกเขาว่า “ควรที่เราจะไปทำสงครามโจมตีราโมกิลเลอาดหรือไม่?” พวกเขาได้ทูลตอบว่า “ขอทรงโจมตีเถิด ด้วยเหตุว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้มอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์”

⁷แต่เยโฮชาฟัทได้ตรัสว่า “ที่แห่งนี้ไม่มีผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์อีกหรือ ที่เราจะปรึกษาได้?”⁸กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า “มีชายอีกคนหนึ่งซึ่งโดยที่เราจะได้รับคำแนะนำของพระยาห์เวห์ มีคายาห์บุตรชายของอิมลาห์ แต่เราเองก็ยังไม่เชื่อ เพราะเขาเผยแต่เรื่องร้าย ไม่เคยเผยเรื่องดีๆ แค่นั้น” แต่เยโฮชาฟัทได้ตรัสว่า “ขอภักดิ์อย่าได้ตรัสเช่นนั้น”⁹จากนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกคนหาเด็กคนหนึ่ง และได้ตรัสสั่งว่า “จงรีบไปนำคายาห์บุตรชายของอิมลาห์มาทันที”

¹⁰บัดนี้อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ต่างประทับบนพระที่นั่งและได้ทรงฉลองพระองค์เต็มยศ ตรงที่ลานนวดข้าว ที่ทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้เผยพระวจนะทั้งหมดก็เผยเฉพาะพระพักตร์ทั้งสองพระองค์¹¹เศเดคียาห์บุตรชายของเคนาอะนาห์จึงได้ทำเขาสัตว์จากเหล็ก แล้วพูดว่า “พระยาห์เวห์ได้ตรัสดังนี้ว่า ‘จากสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะดันคนอาร์มไปจนพวกเขาสิ้นซาก’”¹²แล้วผู้เผยพระวจนะทั้งหมดก็เผยพระวจนะเหมือนกันว่า “ขอไปโจมตีราโมกิลเลอาดและมีชัยเพราะพระยาห์เวห์จะได้มอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์”

¹³ผู้สื่อสารที่ไปเรียกคายาห์ได้บอกท่านว่า “บัดนี้จึงเกิด ถ้อยคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะก็ได้เผยสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์เป็นเสียงเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเป็นอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และเผยแต่สิ่งที่ดี”¹⁴คายาห์ได้ตอบว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่ สิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะพูด”¹⁵เมื่อท่านได้มาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ได้ตรัสถามท่านว่า “คายาห์ พวกเราควรจะไปรบกับราโมกิลเลอาดดีหรือไม่?” และคายาห์ได้ทูลตอบพระองค์ว่า “ขอเชิญเสด็จขึ้นไปตี และมีชัย พระยาห์เวห์จะได้ทรงมอบเมืองไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์”

¹⁶แล้วกษัตริย์ได้ตรัสกับท่านว่า “ก็ครั้งแล้วที่เราได้ให้เจ้าปฏิญาณว่า เจ้าจะพูดความจริงกับเราในพระนามของพระยาห์เวห์?”¹⁷ดังนั้นคายาห์ได้ทูลว่า “ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งหมดกระจัดกระจายไปยังภูเขา เหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า ‘คนเหล่านี้ไม่มีผู้เลี้ยง ให้พวกเขาทุกคนกลับบ้านของพวกเขาเองด้วยสวัสดิภาพเถิด’”

¹⁸ดังนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงได้ตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า “เราบอกท่านแล้วใช่ไหมว่า เขาจะไม่เผยเรื่องดีเกี่ยวกับเราเลย แต่จะมีเรื่องร้ายเท่านั้น?”¹⁹แล้วมีคายาห์ได้ทูลว่า “ดังนั้น ขอได้ทรงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้เห็นพระยาห์เวห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และกองทัพทั้งหมดแห่งท้องฟ้าขึ้นข้างๆ พระองค์ ทั้งทางข้างขวาและข้างซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์”²⁰พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า “ใครจะล่อลวงอาหับให้ขึ้นไป เพื่อที่เขาจะล้มลงที่ราโมกิลเลอาด?” บางคนก็ทูลแบบนั้น อีกคนก็ทูลแบบนั้น

²¹แล้วมีวิญญาณหนึ่งได้ออกมายืนต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และได้ทูลว่า ‘ข้าพระองค์เองจะล่อลวงเขา’ และพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับมันว่า ‘จะทำเช่นไร?’²²วิญญาณได้ทูลว่า ‘ข้าพระองค์จะออกไป และจะเป็นวิญญาณนุสาอยู่ในปากของผู้เผยพระวจนะทุกคนของเขา’ พระองค์ได้ตรัสว่า ‘เจ้าไปล่อลวงเขาได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จ จงไปและทำเถิด’²³บัดนี้ ดูเถิด พระยาห์เวห์ได้ทรงใส่วิญญาณนุสาในปากของผู้เผยพระวจนะทุกคนของกษัตริย์ และพระยาห์เวห์ได้ตรัสเรื่องภัยพิบัติเกี่ยวกับกษัตริย์”

²⁴แล้วเศเดคียาห์บุตรชายของเคนาอะนาห์ได้เข้า และได้แบกมีคายาห์และได้พูดว่า “วิธีใดเล่าที่พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ไปจากข้าแล้วพูดกับเจ้าได้?”²⁵คายาห์ได้ตอบว่า “ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปซ่อนตัว ภายในห้อง”

²⁶กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า “จงจับมีคายาห์แล้วส่งเขาไปให้อาโมนเจ้าเมืองและโยอาซโอรสของเรา”²⁷บอกเขาว่า ‘กษัตริย์ได้ตรัสดังนี้ว่า “เอาคนนี้ไปขังไว้ ให้อาหารกับน้ำอย่างจำกัด จนกว่าเราจะกลับมาด้วยความปลอดภัย”’²⁸แล้วมีคายาห์ได้ทูลว่า “ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาด้วยความปลอดภัยจริง พระยาห์เวห์ก็ไม่ได้อำนาจข้าพระองค์” แล้วท่านได้กล่าวอีกว่า “ประชาชนทั้งหมด จงฟังเถิด”

²⁹ดังนั้นอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮชาฟัท กษัตริย์แห่งยูดาห์จึงได้เสด็จไปยังราโมกิลเลอาด³⁰กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า “เราจะไม่ยอมตัวเข้าสนามรบ แต่ท่านจงไล่ล่องพระองค์ของกษัตริย์ ดังนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ได้ทรงปลอมพระองค์และได้เข้าสนามรบ

³¹บัดนี้ กษัตริย์แห่งอาร์มได้ทรงบัญชาพวกแม่ทัพรบม้าศึกของพระองค์ทั้งสามสิบสองคนว่า “ห้ามรบกับทหารที่ไม่สำคัญ แต่ให้โจมตีกษัตริย์แห่งอิสราเอลเท่านั้น”³²ในเวลานั้นเมื่อพวกแม่ทัพรบม้าศึกได้เห็นเยโฮชาฟัท พวกเขาจึงได้พูดว่า “ใช่แล้วนี่เป็นกษัตริย์อิสราเอล” พวกเขาจึงกรูกันไปสู่กับพระองค์ ดังนั้นเยโฮชาฟัทได้ทรงตะโกนออกไป³³ต่อมาเมื่อพวกแม่ทัพรบม้าศึกได้เห็นว่ามีกษัตริย์อิสราเอล พวกเขาจึงได้เลี้ยวรถกลับจากการไล่ตามพระองค์

³⁴แต่มีชายคนหนึ่งได้โถงธนูยิงสู่ไปถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าช่องเกล็ดเกราะและแผ่นบังพระอุระ อาหับจึงรับสั่งคนขับรถม้าศึกว่า “เลี้ยวกลับเถะ พาเราออกจากสนามรบ เพราะเราบาดเจ็บมาก”

³⁵สนามรบในวันนั้นก็ได้รุนแรงขึ้น เขาก็ได้ประคองกษัตริย์ขึ้นในรถม้าศึกให้หันพระพักตร์ไปทางพวกอาร์ม จนในตอนเย็นพระองค์ก็ได้สวรรคต และพระโลหิตที่บาดแผลก็ไหลออกเจ็บบนท้องรถม้าศึก³⁶แล้วประมาณตอนพระอาทิตย์กำลังจะตก มีเสียงร้องไปทั่วกองทัพว่า “ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน และภูมิลำเนาของตน”

³⁷ ดังนั้นเมื่อกษัตริย์อาหับได้สวรรคตแล้ว เขาก็นำมายังสะมาเรีย และพวกเขาได้ฝังพระองค์ในสะมาเรีย³⁸ พวกเขาได้ล้างรถม้าศึกที่สระน้ำสะมาเรีย และพวกสุนัขก็เลียโลหิตของพระองค์ (ที่นี้พวกหญิงโสเภณีได้ลงอาบนํ้า) เป็นไปตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่ได้ตรัสไว้

³⁹ ในเรื่องบรรดาพระราชกิจอื่นๆ ของอาหับ และทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำ และราชวังข้างข้างซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้ รวมทั้งเมืองทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงสร้าง สิ่งทั้งหมดนี้ได้ถูกบันทึกในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งอิสราเอลมิใช่หรือ?⁴⁰ ดังนั้นอาหับได้ทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ แล้วอาหัสยาห์พระโอรสของพระองค์ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

⁴¹ แล้วเยโฮชาฟัทพระโอรสของอาสาได้ทรงปกครองเหนือยูดาห์ ในปีที่สองแห่งรัชกาลอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล⁴² เยโฮชาฟัททรงมีพระชนม์ได้สามสิบห้าพรรษา เมื่อพระองค์ได้ทรงเริ่มปกครองและพระองค์ได้ทรงปกครองกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงมีพระนามว่า อาซูบาห์ บุตรหญิงของชิลชี

⁴³ พระองค์ได้ทรงดำเนินตามทางทั้งปวงของอาสาพระบิดาของพระองค์ และไม่ทรงหันเหจากทางนั้น พระองค์ได้ทรงทำสิ่งที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ แต่สถานสูงทั้งหลายนั้นยังไม่ได้ถอนลง ผู้คนยังคงถวายเครื่องสัตวบูชา และเผาเครื่องหอมอยู่บนสถานสูงเหล่านั้น⁴⁴ เยโฮชาฟัทได้ทรงสงบศึกกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลด้วย

⁴⁵ ในเรื่องพระราชกิจอื่นๆ ของเยโฮชาฟัท และพระอำนาจที่พระองค์ได้ทรงสำแดง และสงครามที่ได้ทรงกระทำ สิ่งทั้งหมดนี้ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ?⁴⁶ พระองค์ก็ได้ทรงกวาดล้างจากแผ่นดินคือ โสเภณีในพิธีศาสนาที่เหลืออยู่ ซึ่งยังเหลือในสมัยของอาสาพระบิดานั้น⁴⁷ ในเอโดมไม่มีกษัตริย์ แต่มีผู้สำเร็จราชการแผ่นดินปกครองแทน

⁴⁸ เยโฮชาฟัทได้ทรงสร้างเรือเดินมหาสมุทรหลายลำ สำหรับขนทองคำจากโอเฟอร์ แต่ไม่อาจไปถึงเพราะเรือล่มที่เอซิโอนเกเบอร์⁴⁹ จากนั้นอาหัสยาห์พระโอรสของอาหับได้ตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า “ขอให้ข้าราชบริพารของข้าพระองค์นั่งเรือไปกับข้าราชบริพารของพระองค์” แต่เยโฮชาฟัทไม่ทรงยอม⁵⁰ เยโฮชาฟัทได้ทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ได้ฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในเมืองดาวิด และเยโฮรัมพระโอรสก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

⁵¹ อาหัสยาห์พระโอรสของอาหับได้ทรงเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย ในปีที่สองแห่งรัชกาลเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ได้ทรงปกครองอิสราเอลสองปี⁵² พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และได้ทรงดำเนินในทางของพระบิดาของพระองค์ และในทางของพระมารดาของพระองค์ และในทางของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ในวิธีนี้พระองค์ได้ชักนำอิสราเอลให้กระทำบาปด้วย⁵³ พระองค์ได้ทรงรับใช้พระบาอัล และได้นมัสการพระนั้น ทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงกริ้ว โดยทำตามทุกสิ่งที่พระบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น

2 KINGS

Chapter 1

¹ โมอับก็ได้ก่อการกบฏต่ออิสราเอล หลังจากที่เขาได้สวรรคต² แล้วอาหัสยาห์ได้ทรงตกลงมาจากช่องไม้ระแนงหน้าต่างที่ห้องชั้นบนของพระองค์ในสะมาเรีย และทรงบาดเจ็บ ดังนั้น พระองค์จึงได้ทรงใช้บรรดาผู้สื่อสารไป และได้ทรงบอกกับพวกเขาว่า “จงไปสอบถามพระบาอัลเซบูน พระของเอโครนว่าเราจะหายจากการบาดเจ็บนี้หรือไม่?”

³ แต่ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้พบกับเอลียาห์ชาวทิชบีว่า “จงขึ้นไปหาพวกผู้สื่อสารของกษัตริย์ของเมืองสะมาเรีย และพูดกับพวกเขาว่า ‘เหตุเพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลหรือ ท่านจึงไปขอการปรึกษาพระบาอัลเซบูน พระของเอโครน?’” ดังนั้นพระยาห์เวห์ทรงกล่าวดังนี้ว่า “เจ้าจะไม่ได้ออกจากที่นอนของเจ้า แต่เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน” แล้วเอลียาห์ได้จากไป

⁵ เมื่อผู้สื่อสารนั้นได้กลับมาเฝ้าอาหัสยาห์พระองค์ได้ทรงกล่าวถามเขาทั้งหลายว่า “เหตุใดพวกเจ้าจึงพากันมา?”⁶ เขาก็หลายได้พูดต่อพระองค์ว่า “มีชายคนหนึ่งขึ้นมาหาพวกข้าพระองค์ และได้พูดกับพวกข้าพระองค์ว่า ‘จงกลับไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ผู้ทรงใช้ท่านมา และพูดต่อพระองค์ว่า องค์พระยาห์เวห์ทรงกล่าวดังนี้ว่า เหตุเพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลหรือ เจ้าจึงใช้คนไปขอการปรึกษาพระบาอัลเซบูนพระของเอโครน? ดังนั้น เจ้าจะไม่ได้ออกจากที่นอนของเจ้า แต่เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน’”

⁷ อาหัสยาห์ได้ทรงกล่าวถามผู้สื่อสารของพระองค์ว่า “คนที่ขึ้นพบเจ้าและบอกสิ่งเหล่านี้แก่เจ้านั้นมีลักษณะเช่นไร?”⁸ พวกเขาได้ทูลพูดต่อพระองค์ว่า “เขาได้สวมเสื้อผ้าที่ทำด้วยขนสัตว์และมีสายหนังคาดเอวของเขา” ดังนั้น กษัตริย์ได้ทรงกล่าวว่า “นั่นคือ เอลียาห์ชาวทิชบี”

⁹ แล้วกษัตริย์ก็ได้ทรงรับสั่งให้นายกองกับทหารห้าสิบนายไปหาเอลียาห์ นายกองได้ขึ้นไปหาเอลียาห์ที่ซึ่งเขากำลังนั่งอยู่บนยอดเขา นายกองได้กล่าวแก่เขาว่า “ท่าน คนของพระเจ้า กษัตริย์ได้ทรงกล่าวดังนี้ว่า ‘จงลงมาเร็วๆ’”¹⁰ แต่เอลียาห์ได้ตอบนายกองและได้พูดว่า “หากเราเป็นคนของพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากท้องฟ้าเผาไหม้ท่าน และคนทั้งห้าสิบของท่านเกิด” แล้วไฟก็ได้ลงมาจากท้องฟ้า และได้เผาไหม้เขากับคนทั้งห้าสิบของเขา

¹¹ แล้วกษัตริย์อาหัสยาห์ได้รับสั่งให้นายกองอีกคนหนึ่งกับทหารห้าสิบนายของเขาไปหาเอลียาห์ นายกองคนนี้ก็ได้อีกกล่าวแก่เอลียาห์ว่า “ท่าน คนของพระเจ้า กษัตริย์ทรงกล่าวดังนี้ว่า ‘จงลงมาเร็วๆ’”¹² เอลียาห์ได้ตอบและได้พูดว่า “หากเราเป็นคนของพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากท้องฟ้าเผาไหม้ท่าน และคนทั้งห้าสิบของท่านเกิด” แล้วไฟของพระเจ้าได้ลงมาจากท้องฟ้า และได้เผาไหม้เขากับคนทั้งห้าสิบของเขาอีก

¹³ อีกครั้ง กษัตริย์ยังได้รับสั่งให้นายกองกลุ่มที่สามกับนายกองห้าสิบนายของเขา นายกองคนนี้ก็ได้อีกขึ้นไป คุณเข่าต่อหน้าเอลียาห์ ได้วิ่งว่อนและพูดกับเขาว่า

Chapter 2

“ท่าน คนของพระเจ้า ข้าพเจ้าได้ขอร้องท่าน ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้าและชีวิตของผู้รับใช้ของท่านอีกห้าสิบคนนี้เป็นสิ่งที่มีค่าในสายตาของท่าน¹⁴แท้จริงแล้วไฟได้ลงมาจากท้องฟ้า และได้เผาผลาญนายกองสองคนแรก พร้อมทั้งทหารของเขาที่มาก่อน แต่นี่ขอชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งที่มีความหมายในสายตาของท่านด้วยเถิด”

¹⁵แล้วทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้กล่าวแก่เอลียาห์ว่า “จงลงไปกับเขาเถิด อย่ากลัวเขาเลย” ดังนั้น เอลียาห์ก็ได้ลุกขึ้นและลงไปกับเขาเพื่อเข้าเฝ้ากษัตริย์¹⁶ต่อมา เอลียาห์ได้กราบทูลอาหิซาบัทว่า “นี่คือเหตุที่พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘เพราะเจ้าได้ส่งผู้สื่อสารไปปรึกษาพระบาอัลเชบูน พระแห่งเอโครน เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลให้ทูลถามอย่างนั้นหรือ? เพราะฉะนั้น บัดนี้เจ้าจะไม่ได้อีกขึ้นจากที่นอน แต่เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน’”

¹⁷เพราะเหตุนี้ กษัตริย์อาหิซาบัทก็ได้สวรรคต เป็นไปตามพระวอนของพระยาห์เวห์ซึ่งเอลียาห์ได้พูดไว้ และโยรัมได้ทรงขึ้นปกครองแทน ในปีที่สองของรัชกาลเยโรบาม โอรสของเยโรบามฟักกษัตริย์ของยูดาห์ เพราะอาหิซาบัทไม่มีโอรส¹⁸ในส่วนพระราชกรณียกิจอื่นของอาหิซาบัท ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ของอิสราเอลหรือ?

Chapter 2

¹ดังนั้น แล้วสิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้น เมื่อพระยาห์เวห์จะทรงรับเอลียาห์ไปยังท้องฟ้าด้วยพายุหมุน ที่ซึ่งเอลียาห์และเอลีชากำลังเดินทางจากกิสิกา²เอลียาห์ได้พูดกับเอลีชาว่า “พระยาห์เวห์ทรงใช้เราไปเบรเอล ดังนั้นจงคอยอยู่ที่นี้เถิด” แล้วเอลียาห์ได้ตอบว่า “หากแม้พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่านเหมือนกัน” ดังนั้น เขาก็ทั้งสองก็ได้ลงไปเบรเอล

³เหล่าผู้เผยพระวจนะผู้อยู่ในเบรเอลได้ออกมาหาเอลีชา และได้บอกเขาว่า “เจ้าทราบไหมว่า วันนี้พระยาห์เวห์จะทรงรับเจ้านายของเจ้าไปจากเจ้า?” เอลีชาได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าทราบแล้ว แต่อย่าพูดถึงเรื่องนี้”⁴เอลียาห์ได้พูดกับเขาว่า “เอลีชา จงคอยอยู่ที่นี้เถิด เพราะพระยาห์เวห์ทรงได้ส่งเราไปเมืองเยรีโค” แล้วเอลีชาได้ตอบว่า “หากแม้พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่านเหมือนกัน” ดังนั้น เขาก็ทั้งสองก็ได้มายังเมืองเยรีโค

⁵แล้วเหล่าผู้เผยพระวจนะผู้อยู่ในเมืองเยรีโคได้เข้ามาใกล้เอลีชา และได้พูดกับท่านว่า “เจ้าทราบไหมว่า วันนี้พระยาห์เวห์จะทรงรับเจ้านายของเจ้าไปจากเจ้า?” เอลีชาได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าทราบแล้ว แต่อย่าพูดถึงเรื่องนี้”⁶แล้วเอลียาห์ได้พูดกับเขาว่า “จงคอยอยู่ที่นี้เถิด เพราะพระยาห์เวห์ทรงใช้เราไปแม่น้ำจอร์แดน” เอลีชาได้ตอบว่า “หากแม้พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่านเหมือนกัน” ดังนั้น เขาก็ทั้งสองก็ได้เดินต่อไป

⁷ต่อมาเมื่อเหล่าผู้เผยพระวจนะห้าสิบคนได้ยืนฝั่งตรงข้ามกับพวกเขาที่อยู่ไกลออกไป ส่วนเขทั้งสองยืนอยู่ริมแม่น้ำจอร์แดน⁸เอลียาห์ได้เอาเสื้อคลุมของท่านม้วนเข้าแล้วฟาดลงที่น้ำนั้น แม่น้ำก็ได้แยกออกเป็นสองข้าง เพื่อว่าเขาทั้งสองจะได้เดินข้ามไปบนดินแห้ง

⁹แล้วสิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้น หลังจากพวกเขาได้ข้ามไปแล้ว เอลียาห์ได้พูดกับเอลีชาว่า “จงขอเราเถิด เจ้าอยากให้เราทำอะไรให้แก่เจ้า ก่อนที่เราจะถูกรับไปจากเจ้า” เอลีชาได้ตอบว่า “โปรดให้วิญญาณของท่านสองเท่ามาอยู่เหนือข้าพเจ้า”¹⁰เอลียาห์ได้ตอบว่า “เจ้าขอสิ่งที่ยากนัก อย่างไรก็ตาม ถ้าเจ้าเห็นเราถูกรับไปจากเจ้า เจ้าก็จะได้อย่างนั้น แต่ถ้าเจ้าไม่เห็น เจ้าก็จะไม่ได้”

¹¹เมื่อพวกเขาทั้งสองได้เดินสนทนากันต่อไป ดุสิ รถม้าศึกเพลิงคันหนึ่งและพวกม้าเพลิงได้แยกเขทั้งสองออกจากกัน และเอลียาห์ได้ขึ้นไปท้องฟ้าโดยพายุหมุน¹²เอลีชาได้เห็น และได้ร้องว่า “บิดาของข้า บิดาของข้า รถม้าศึกแห่งอิสราเอล และทหารม้าของพวกเขา” เขาก็ไม่ได้เห็นเอลียาห์อีกเลย แล้วเอลีชาได้จับเสื้อผ้าของตนและได้ฉีกออกเป็นสองท่อน

¹³เอลียาห์ก็ได้หยิบเสื้อคลุมของเอลียาห์ ที่ตกลงมาจากเอลียาห์นั้น และได้กลับไปยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำจอร์แดน¹⁴เขาก็ได้เอาเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่ตกลงมานั้นฟาดลงไปที่น้ำ และได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของเอลียาห์สถิตที่ใด?” เมื่อเขาฟาดลงที่น้ำ น้ำก็แยกออกเป็นสองข้าง และเอลียาห์ก็ได้เดินข้ามไป

¹⁵เมื่อเหล่าผู้เผยพระวจนะที่อยู่ในเมืองเยรีโคเห็นเขาอยู่แต่ไกล เขาก็หลายได้พูดว่า “วิญญาณของเอลียาห์อยู่กับเอลีชา” ดังนั้นเขาก็ตกใจจึงมาพบเขา และได้ก้มลงถึงดินทำการเคารพต่อหน้าเขา¹⁶เขาก็ตกใจได้พูดกับเขาว่า “ดูเถิดบัดนี้ มีชายฉกรรจ์ห้าสิบคนอยู่กับพวกผู้รับใช้ของท่าน พวกเราจึงวอนขอให้พวกเขาไปและเสาะหาเจ้านายของท่าน เพื่อว่าพระวิญญาณของพระยาห์เวห์จะได้รับท่านไปแล้วและได้เหวี่ยงท่านลงมาให้ถูกลูกหนึ่งหรือหุบเขาแห่งหนึ่ง” เอลีชาได้ตอบว่า “อย่าใช้พวกเขาไปเลย”

¹⁷แต่เมื่อพวกเขาได้รับรู้เอลียาห์จนเขาละอาย แล้วเขาก็ตกใจได้พูดว่า “ใช้พวกเขาไปเถิด” แล้วพวกเขาก็ใช้ห้าสิบคนไป และพวกเขาก็เสาะหาเอลียาห์อยู่สามวัน แต่ไม่พบท่าน¹⁸พวกเขาก็ได้กลับมาหาเอลีชา ขณะที่เขากำลังอยู่ที่เมืองเยรีโค และเอลียาห์ได้พูดกับพวกเขาว่า “เราบอกพวกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือว่า ‘อย่าไปเลย?’”

¹⁹ผู้คนในเมืองนั้นได้พูดกับเอลีชาว่า “ดูสิ พวกเราได้ขอร้องท่าน ทำเลเมืองนี้รุ่มร้อน เหมือนที่เจ้านายของข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว แต่น้ำไม่ดีและแผ่นดินก็ไม่เกิดผล”²⁰เอลียาห์ได้พูดว่า “จงเอาขามใหม่มาใบหนึ่งและใส่เกลือในนั้น” แล้วเขาก็ตกใจได้นำมาให้เขา

²¹แล้วเอลียาห์ได้ไปที่น้ำพุและโยนเกลือลงในนั้นและเขาได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เรากำน้ำนี้ให้ดีแล้ว ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มี ความตายหรือการไม่เกิดผล’”²²ดังนั้น น้ำนั้นจึงดีมาจนถึงทุกวันนี้ ตามถ้อยคำที่เอลียาห์ได้กล่าวนั้น

²³แล้วเอลีซาได้ขึ้นไปจากที่นั่นถึงเมืองเบรเอล และขณะขึ้นไปตามทาง มีพวกเด็กหนุ่มได้ออกมาจากเมืองและล้อเลียนเขา โดยพูดกับเขาว่า “ไปให้พ้น เจ้าหัวล้าน ไปให้พ้น เจ้าหัวล้าน”²⁴เอลีซาก็ได้หันมาเห็นเขาและได้มองพวกเขา เอลีซาจึงได้แซงพวกเขาในพระนามพระยาห์เวห์ แล้วมีหมี่ตัวเมียสองตัวได้ออกมาจากป่าและได้ทำให้เด็กชายเหล่านั้นสับสนสองคนได้รับบาดเจ็บ²⁵แล้วเอลีซาได้ขึ้นไปถึงภูเขาคารเมล และจากที่นั่นเขาก็ได้กลับมาถึงกรุงสะมาเรีย

Chapter 3

¹บัดนี้ ในปีที่สิบแปดของรัชกาลเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ โยรัมพระราชโอรสของอาหับได้ทรงครองอิสราเอลในกรุงสะมาเรีย พระองค์ได้ทรงปกครองอยู่สิบสองปี²พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ แต่ไม่ได้ทรงเหมือนพระบิดาและพระมารดาของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงร้องเสาคืนศักดิ์สิทธิ์ของพระอาล ซึ่งพระบิดาของพระองค์ได้ทรงทำไว้³อย่างไรก็ดี พระองค์ยังได้ทรงยึดติดอยู่กับบรรดาความบาปของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ผู้เป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาป พระองค์ไม่ได้ทรงหันจากบาปนั้น

⁴บัดนี้ เมฆกษัตริย์โมอับได้ทรงเป็นผู้เพาะพันธุ์แกะ พระองค์ต้องถวายลูกแกะ 100,000 ตัว และขนแกะตัวผู้ 100,000 ผืนแก่กษัตริย์แห่งอิสราเอล⁵แต่ต่อมาเมื่ออาหับได้สวรรคตแล้ว กษัตริย์แห่งโมอับก็ได้กบฏต่อกษัตริย์แห่งอิสราเอล⁶ดังนั้น ในครั้งนั้นกษัตริย์โยรัมได้ทรงออกจากกรุงสะมาเรียเพื่อระดมพลคนอิสราเอลทั้งสิ้นเพื่อการสงคราม

⁷พระองค์ได้ทรงส่งสาสน์ไปยังเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ กล่าวว่า “กษัตริย์โมอับได้กบฏต่อข้าพเจ้า ท่านจะไปรบกับโมอับกับข้าพเจ้าหรือไม่?” เยโฮชาฟัทได้ตรัสตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไป ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนที่ท่านเป็น และประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนประชาชนของท่าน บรรดาข้าของข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนบรรดาข้าของท่าน”⁸แล้วพระองค์ได้ตรัสว่า “พวกเราควรจะยกขึ้นไปโจมตีทางไหน?” เยโฮชาฟัทได้ตรัสตอบว่า “ไปทางถิ่นทุรกันดารเอโดม”

⁹ดังนั้น กษัตริย์อิสราเอลจึงได้เสด็จไปกับกษัตริย์ยูดาห์ และกษัตริย์เอโดม และเมื่อทั้งสามกษัตริย์เสด็จอ้อมไปได้เจ็ดวันแล้ว ก็หาน้ำให้กองทัพหรือให้ม้าทั้งหลายของพวกเขาหรือเหล่าสัตว์ต่างๆ ที่มาด้วยไม่ได้¹⁰ดังนั้น กษัตริย์อิสราเอลจึงได้ตรัสว่า “นี่คืออะไร? พระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกสามกษัตริย์มาเพื่อจะมอบไว้ในมือของโมอับหรือ?”

¹¹แต่เยโฮชาฟัทได้ตรัสว่า “ที่นี่ไม่มีผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์ เพื่อเราจะให้เขาถูกปรึกษาพระยาห์เวห์หรือ?” แล้วข้าราชการคนหนึ่ง ในบรรดาข้าราชการบริพารของกษัตริย์อิสราเอลได้ทรงตอบและกล่าวว่า “เอลีซานุตรชายของซาฟกอยู่ที่นั่น คือผู้ที่ได้เกนน้ำลงบนมือของเอลีซาห์”¹²เยโฮชาฟัทได้ตรัสว่า “พระวจนะของพระยาห์เวห์อยู่กับเขา” ดังนั้น เยโฮชาฟัท กษัตริย์อิสราเอล และกษัตริย์เอโดมจึงได้เสด็จลงไปที่นั่น

¹³เอลีซาได้ถูกกษัตริย์อิสราเอลว่า “ข้าพระองค์มีอะไรที่เกี่ยวข้องกับพระองค์หรือ? ขอเสด็จไปหาผู้เผยพระวจนะของพระราชบิดาและพระราชมารดาของพระองค์เถิด” ดังนั้น กษัตริย์อิสราเอลได้ตรัสกับท่านว่า “ไม่ไป เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกบรรดากษัตริย์ทั้งสามนี้มาเพื่อมอบพวกเขาไว้ในมือของโมอับ”¹⁴เอลีซาได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นจอมทัพ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ซึ่งข้าพระองค์ได้อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ แน่ทีเดียว ถ้าข้าพระองค์ไม่ได้เคารพนับถือเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์แล้ว ข้าพระองค์จะไม่เอาใจจดจ่ออยู่กับพระองค์เลย

¹⁵แต่บัดนี้ ขอได้ทรงนำนักดนตรีมาให้ข้าพระองค์สักคนหนึ่ง” แล้วสิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้นเมื่อนักเล่นพิณได้เล่นแล้ว พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ก็มาเหนือเอลีซา¹⁶ท่านได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘จงทำหุบเขานี้ให้เต็มไปด้วยร่องน้ำ’¹⁷เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นลมหรือฝน แต่หุบเขานั้นจะเต็มไปด้วยน้ำ และเจ้าจะได้ดื่ม ทั้งเจ้าเองกับฝูงปศุสัตว์ของเจ้า และสัตว์ใช้งานทั้งหมดของเจ้า’

¹⁸เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงมอบชัยชนะเหนือคนโมอับให้แก่เจ้าด้วย¹⁹พวกเจ้าจะโจมตีเมืองที่มีป้อมทุกเมือง และเมืองหลักทุกเมือง โคนต้นไม้ดีทุกต้น อดน้ำพุทุกที่ และทำไร่นาดีทุกแปลงให้เสียไปด้วยหิน”

²⁰ดังนั้น ในเวลาตอนเช้าประมาณเวลาถวายเครื่องบูชา มีน้ำไหลมาทางเมืองเอโดม จนแผ่นดินเต็มไปด้วยน้ำ

²¹บัดนี้ เมื่อคนโมอับทั้งหมดได้ยินว่าบรรดากษัตริย์ได้ยกขึ้นมารบกับพวกเขา พวกเขาจึงรวบรวมทุกคนที่สวมเสื้อเกราะได้ และพวกเขาได้ไปตั้งรับที่พรมแดน²²พวกเขาได้ตื่นขึ้นตอนเช้านี้ และพระอาทิตย์ส่องแสงอยู่บนนั้น เมื่อคนโมอับได้เห็นน้ำที่อยู่ตรงข้ามกับพวกเขา สิ้นแดงเหมือนเลือด²³พวกเขาได้ถูกถามว่า “นี่คือเลือด บรรดากษัตริย์ได้สู้รบกันแน่ๆ และพวกเขาได้ฆ่ากันเอง บัดนี้ โมอับเอ๋ย จงมารับเอาข้าวของของพวกเขามาเถิด

²⁴เมื่อพวกเขาได้มาถึงค่ายอิสราเอล คนอิสราเอลก็ได้ทำให้พวกเขาประหลาดใจและได้ต่อสู้กับพวกโมอับจนเขาทั้งหลายหนีไปต่อหน้าพวกเขา กองทัพของอิสราเอลได้รุกไล่คนโมอับรุกหน้าเข้าไปในแผ่นดินและได้ฆ่าฟันพวกเขา²⁵พวกเขาได้ทำลายเมืองต่างๆ และทุกคนได้โยนหินเข้าไปในไร่นาที่ดีทุกแปลง พวกเขาได้อุดน้ำพุเสียทุกที่ และโคนต้นไม้ดีๆ เสียหมด เหลือแต่เมืองศิรหะเรเซกเท่านั้น แต่พวกกองทหารกับบรรดานักสลิ้งได้ล้อมเมืองไว้และได้โจมตี

²⁶เมื่อกษัตริย์เมซาโมอับทรงเห็นว่าสู้ไม่ได้ พระองค์จึงทรงพาพลดาบเจ็ดร้อยนายตีฝ่าออกไปทางกษัตริย์เอโดม แต่พวกเขาออกมาไม่ได้²⁷แล้วพระองค์ได้ทรงนำพระราชโอรสหัวปีของพระองค์ ผู้ควรจะขึ้นครองราชย์ต่อจากพระองค์ และได้ถวายพระโอรสเป็นเครื่องเผาบูชาที่บนกำแพง ดังนั้นจึงมีความโกรธแค้นอย่างใหญ่หลวงต่อพวกอิสราเอล และกองทัพอิสราเอลจึงได้ถอยไปจากกษัตริย์เมซาและได้ยกทัพกลับแผ่นดินของตน

Chapter 4

¹บัดนี้ ภรรยาของคนหนึ่งในพวกผู้เผยพระวจนะได้ร้องทุกข์ต่อเอลีชา กล่าวว่า “คนรับใช้ของท่าน คือสามีของฉันทันได้เสียชีวิตแล้ว และท่านทราบอยู่แล้วว่า คนรับใช้ของท่านเกรงกลัวพระยาห์เวห์ บัดนี้ เจ้าหนีได้มาเพื่อจะเอาลูกสองคนของดิฉันไปเป็นกาสของเขา”² ดังนั้น เอลีชาได้ตอบนางว่า “จะให้เรากำทำอะไรให้แก่เจ้า ? จงบอกเราซิว่าเจ้ามีอะไรอยู่ในบ้านบ้าง?” นางได้ตอบว่า “คนรับใช้ของท่านไม่มีอะไรในบ้าน นอกจากน้ำมันหนึ่งไห”

³แล้วเอลีชาได้กล่าวว่า “จงออกไป ขอยืมเหยือกเปล่าจากเพื่อนบ้านทุกคน ขอยืมมามากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แล้วเจ้าจงเข้าบ้าน และปิดประตูขังตัวเองและบุตรชายไว้ แล้วเทน้ำมันใส่เหยือกเหล่านี้ทั้งหมด ในที่เต็มแล้วให้แยกไว้ต่างหาก”

⁵ดังนั้น นางก็ได้ไปจากเอลีชา และปิดประตูขังตัวเองกับบุตรชายของนางไว้ พวกเขาได้นำเหยือกมาให้นาง และนางก็ได้เติมน้ำมันใส่เหยือกเหล่านั้น⁶ เมื่อภาชนะเต็มหมดแล้วนางจึงได้บอกบุตรชายของนางว่า “เอาเหยือกอีกใบหนึ่งมาให้แม่” แต่เขาได้ตอบนางว่า “ไม่มีเหยือกเหลือแล้ว” แล้วน้ำมันก็หยุดไหล

⁷แล้วนางก็ได้มาบอกให้คนของพระเจ้าทราบ เขาพูดว่า “จงไปขายน้ำมัน แล้วเอาเงินชำระหนี้ของเธอ และส่วนที่เหลือนั้นเธอกับลูกๆ จงใช้เลี้ยงชีวิต”

⁸วันหนึ่งเอลีชาได้ผ่านไปยังเมืองชูเนม ที่ซึ่งหญิงผู้มั่งคั่งคนหนึ่งได้อาศัยอยู่ นางได้ชวนให้เขารับประทานอาหารกับนาง ฉะนั้นบ่อยครั้งเมื่อเอลีชาได้ผ่านไปทางนั้น เขาก็ได้แวะเข้าไปรับประทานอาหารที่นั่น⁹ หญิงคนนี้ได้ออกสามีของนางว่า “ดูสิ ฉันเห็นว่าชายคนนี้ที่เดินผ่านบ้านเราบ่อยๆ นั้นเป็นคนบาริสสุทรีของพระเจ้า

¹⁰ขอให้เรากำห้องเล็กไว้บนดาดฟ้าสำหรับเอลีชา และให้พวกเราวางเตียงนอน โต๊ะ เก้าอี้ และตะเกียงไว้ให้ท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านมาหาเรา ท่านจะได้เข้าไปพักในห้องนั้น”¹¹ ฉะนั้น เมื่อวันทีเอลีชาได้มาหยุดที่นั่นอีก เขาก็พักที่ในห้องนั้น และนอนพักอยู่ที่นั่น

¹²เอลีชาจึงได้บอกภรรยาคนใช้ของท่านว่า “ไปเรียกหญิงชาวชูเนมคนนี้มา” เมื่อเขาเรียกนาง นางก็ได้มาขึ้นอยู่ต่อหน้าเขา¹³ เอลีชาจึงได้บอกแก่ภรรยาว่า “จงบอกนางว่า ‘นางลำบากมากมายอย่างนี้เพื่อเรา จะให้เรากำอะไรเพื่อนางบ้าง? มีอะไรจะให้ลูกฆัตริย์เพื่อนางหรือไม่? หรือจะให้พูดอะไรกับผู้บัญชาการกองทัพ?’” นางได้ตอบว่า “ฉันอยู่สบายดีในท่ามกลางคนของฉันทัน”

¹⁴ดังนั้นเอลีชาได้กล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นจะให้กำอะไรเพื่อนาง?” ภรรยาได้ตอบว่า “แท้จริงนางไม่มีบุตรชายและสามีของนางก็ได้แก่แล้ว”¹⁵ ดังนั้น เอลีชาจึงได้บอกว่า “ไปเรียกนางมา” และเมื่อเขาไปเรียกนาง นางก็ได้มาขึ้นอยู่ที่ประตู¹⁶ เอลีชาได้กล่าวว่า “เมื่อถึงเวลานี้ในปีหน้า เจ้าจะได้จุมบุตรชายคนหนึ่ง” นางได้ตอบว่า “อย่าเลย คนของพระเจ้า เจ้านายของดิฉัน อย่าหลอกคนรับใช้ของท่านเลย”

¹⁷แต่หญิงนั้นก็ได้ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง เมื่อถึงเวลานั้นในปีต่อมาตามที่เอลีชาได้บอกนาง¹⁸ เมื่อเด็กนั้นเติบโตขึ้น วันหนึ่งเขาออกไปหาบิดาของเขาในหมู่คนเกี่ยวข้าว¹⁹ เขาได้บอกบิดาว่า “หวัของฉันทัน หวัของฉันทัน” บิดาจึงได้สั่งคนใช้ว่า “จุมเขาไปหาแม่”²⁰ เมื่อคนใช้ได้จุมและนำเขามาให้มารดา เด็กนั้นก็นั่งอยู่บนตักมารดาจนถึงวัน แล้วเขาก็เสียชีวิต

²¹ดังนั้น นางจึงลุกขึ้นและวางเขาไว้บนที่นอนของคนของพระเจ้า ปิดประตู แล้วออกไปข้างนอก²² นางก็ได้ไปเรียกสามีของนางและกล่าวว่า “ขอโปรดส่งคนใช้คนหนึ่งกับลาตัวหนึ่งมาให้ฉัน เพื่อฉันจะรับไปหาคนของพระเจ้า แล้วกลับมาอีก”

²³สามีของนางได้ถามว่า “วันนี้เจ้าจะไปหาท่านกำไ? มันไม่ใช่วันข้างขึ้นหรือวันสะบาโต” นางได้ตอบว่า “ไม่เป็นไร”²⁴ แล้วนางได้ผูกอานลาและได้สั่งคนใช้ว่า “จงเร่งลาไปเร็วๆ อย่าชะลอฝีเท้า นอกจากฉันทันสั่ง”

²⁵ดังนั้น นางก็ได้ออกเดินทาง และมาถึงคนของพระเจ้าที่ภูเขาคารเมล ดังนั้นเมื่อคนของพระเจ้าได้เห็นนางมา เขาก็ได้พูดกับภรรยาคนใช้ของนางว่า “ดูสิ หญิงชาวชูเนมคนนี้นั้น”²⁶ จงรีบไปรับนางเถิด และถามนางว่า ‘เจ้ารวมทั้งสามีของเจ้าและเด็กสบายดีหรือไม่?’ นางได้ตอบว่า “สบายดีค่ะ”

²⁷เมื่อนางได้มาพบคนของพระเจ้าที่ภูเขาแล้ว นางก็เข้าไปกอดเท้าของเขา ภรรยาจึงเข้ามาเพื่อจะจับนางออกไป แต่คนของพระเจ้าได้กล่าวว่า “ปล่อยนางเถอะ เพราะนางมีความระทมขมขื่นมาก และพระยาห์เวห์ได้ทรงปิดเรื่องนี้ไว้จากเรา ไม่ได้ทรงแจ้งให้เราทราบ”

²⁸แล้วนางจึงได้บอกว่า “ฉันขอบุตรชายจากเจ้านายของฉันทันหรือไม่? ฉันไม่ได้พูดหรือว่า ‘อย่าหลอกฉันทันเลย?’”²⁹ แล้วเอลีชาจึงได้สั่งภรรยาว่า “คาดเอวของเจ้า แล้วถือไม้เท้าของเราไว้ในมือของเจ้า ไปที่บ้านของนางเถอะ ถ้าเจ้าพบใคร อย่าทักทายเขา และถ้าใครทักทายเจ้า ก็อย่าได้ตอบ จงวางไม้เท้าของเรากับหน้าของเด็กนั้น”

³⁰แต่มารดาของเด็กนั้นได้เรียนว่า “พระยาห์เวห์ได้ทรงพระชนม์อยู่และตัวท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ฉันทันจะไม่ไปจากท่านฉันทัน” ดังนั้น เอลีชาจึงได้ลุกขึ้นตามนางไป³¹ ภรรยาได้ล่วงหน้าไปก่อน และได้วางไม้เท้าบนหน้าของเด็กนั้น แต่เด็กนั้นไม่พูดหรือได้ยิน แล้วดังนั้นภรรยาจึงได้กลับมาพบเอลีชาและบอกนางว่า “เด็กนั้นยังไม่ตื่นเลย”

³²เมื่อเอลีชามาถึงที่บ้านหลังนั้น เด็กนั้นก็ตายแล้วและยังอยู่บนที่นอน³³ ดังนั้น เอลีชาจึงเข้าไปข้างใน ปิดประตูอยู่กับเด็กนั้น และได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์³⁴ เขาได้ขึ้นไปและได้นอนกับเด็กคนนั้น เขาเอาปากกับปาก ตากับตา และมือกับมือ เขาได้เหยียดตัวของเขากับเด็กชาย และร่างกายของเด็กชายนั้นก็เริ่มอุ่นขึ้นมา

³⁵แล้วเอลีชาก็ได้ลุกขึ้นและเดินไปรอบๆ ห้อง เขาขึ้นไปและเหยียดตัวของเขากับเด็กชายอีกครั้ง เด็กนั้นก็ได้อำนาจอีกครั้ง และได้ลืมตาของเขา³⁶ ดังนั้น เอลีชา

จึงเรียกเอะซีมาและสั่งว่า “ไปเรียกหญิงชาวซูเนมมา” ดังนั้น เขาจึงไปเรียกนางเข้ามาข้างในห้อง เอะซีมาได้กล่าวว่า “จงอุ้มบุตรชายของเจ้าขึ้นมาเถิด”³⁷ แล้วนางจึงได้เข้ามากรุดตัวลงที่เท้าของเอะซีและกราบลงถึงดิน แล้วก็อุ้มบุตรชายของนางขึ้นและพาออกไปข้างนอก

³⁸ แล้วเอะซีก็ได้กลับมาที่กาลอีกครั้ง แผ่นดินเกิดก้นดาราอาหาร และพวกผู้เผยพระวจนะกำลังนั่งอยู่ต่อหน้าเขา เขาก็ได้นอกคนใช้ของเขาว่า “จงตั้งหม้อใบใหญ่และต้มน้ำแกงให้แก่พวกผู้เผยพระวจนะ”³⁹ คนหนึ่งในพวกเขาได้ออกไปเก็บผักที่ทุ่งนา พวกเขาได้พบไม้เถาป่าเถาหนึ่งและเก็บน้ำเต้าป๋าคั่วไว้ในเสื้อคลุมของเขานั่น พวกเขาได้หั่นและใส่ในน้ำแกงโดยไม่รู้ว่าเป็นผลชนิดอะไร

⁴⁰ ดังนั้น พวกเขาได้เทน้ำแกงออกให้คนเหล่านั้นกิน ต่อมา ขณะที่พวกเขากำลังกินอยู่นั้น พวกเขาได้ร้องขึ้นและพูดว่า “คนของพระเจ้า มีความตายอยู่ในหม้อนั้น” ฉะนั้นพวกเขาก็ไม่อาจกินอีกต่อไปได้⁴¹ แต่เอะซีได้สั่งว่า “จงเอาแป้งมา” เขาก็ได้ใส่แป้งลงในหม้อ และได้บอกว่า “จงเทออกให้คนเหล่านั้นกิน” แล้วไม่มีอันตรายอยู่ในหม้อนั้นอีกเลย

⁴² มีชายคนหนึ่งได้มาจากบาอัลซาซิม มาหาคนของพระเจ้าและได้นำขนมปังบาร์เลย์ยีสึบก่อนจากการเก็บเกี่ยวพืชผลแรกใส่กระสอบของเขามา และรวงข้าวใหม่ เอะซีได้กล่าวว่า “จงให้แก่คนเหล่านั้นเพื่อพวกเขาจะกินได้”⁴³ คนรับใช้ของเขาได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าจะตั้งอาหารเพียงเท่านี้ให้คนหนึ่งร้อยคนกินกันได้อย่างไร?” แต่เอะซีได้พูดว่า “จงให้สิ่งนี้แก่คนเหล่านั้นเพื่อว่าพวกเขาจะได้กิน เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เขาทั้งหลายจะได้กินและยังเหลืออีก’”⁴⁴ ดังนั้นคนรับใช้ของเขาจึงได้ตั้งอาหารไว้ต่อหน้าเขาทั้งหลาย พวกเขาได้กิน และยังมีเหลืออยู่จริงตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่ได้ทรงสัญญาไว้

Chapter 5

¹ บัดนี้ นาอามานผู้บัญชาการกองทัพของกษัตริย์อาร์ม เป็นคนสำคัญมากและมีเกียรติในสายพระเนตรของเจ้านายของเขา เพราะพระยาห์เวห์ได้ประทานชัยชนะแก่อาร์มโดยเขาเป็น คนเป็นคนที่แข็งแรงกล้าหาญ แต่เขาป่วยเป็นโรคเรื้อน² มีกองโจรชาวอาร์มได้ออกไป และได้จับเด็กหญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งจากดินแดนอิสราเอล เธอได้มารับใช้ภรรยาของนาอามาน

³ เด็กหญิงได้พูดกับนายผู้หญิงว่า “ฉันปรารถนาให้นายผู้ชายได้ไปพบกับผู้เผยพระวจนะซึ่งอยู่ในสะมาเรีย แล้วเขาจะได้รักษาเจ้านายของฉันให้หายจากโรคเรื้อนของท่าน”⁴ ดังนั้น นาอามานจึงได้ไปและได้ทูลกษัตริย์อาร์มว่า เด็กหญิงตัวเล็กจากดินแดนอิสราเอลพูดเช่นนั้น

⁵ ดังนั้น กษัตริย์อาร์มได้ตรัสว่า “จงไปเถิดและเราจะส่งจดหมายไปยังกษัตริย์อิสราเอล” นาอามานก็ไปและได้นำเงินสิบตะลันต์ ทองคำหกพันแผ่น และเสื้อผ้าเพื่อเปลี่ยนอีกสิบชุดไปด้วย⁶ เขาก็นำจดหมายไปยังกษัตริย์อิสราเอล มีใจความว่า “บัดนี้ เมื่อสารนี้มาถึงท่าน ท่านจะทราบ เราได้ส่งนาอามานข้าราชบริพารของเรามายังท่าน เพื่อให้ท่านรักษาเขาให้หายจากโรคเรื้อนของเขา”

⁷ เมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงอ่านจดหมายนั้นแล้ว พระองค์ก็ได้พิจารณาพระองค์และตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้าซึ่งจะให้ตายและมีชีวิตหรือ ผู้ชายคนนี้จะต้องการให้เรารักษาคคนหนึ่งให้หายจากโรคเรื้อน? ดูเหมือนเขากำลังเริ่มหาเรื่องทะเลาะกับเรา”

⁸ ดังนั้น เมื่อเอะซีมาคนของพระเจ้าได้ยืมว่า กษัตริย์อิสราเอลได้พิจารณาพระองค์ของพระองค์ เขาจึงได้ใช้คนไปทูลกษัตริย์ว่า “ทำไมพระองค์จึงได้พิจารณาพระองค์? ให้เขามาหาข้าพระองค์เถิด และเขาจะรู้ว่า มีผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งอยู่ในอิสราเอล”⁹ ดังนั้น นาอามานจึงได้มาพร้อมกับบรรดานาและรถม้าศึกของเขาและยืนอยู่ที่ประตูบ้านของเอะซี¹⁰ เอะซีก็ได้ส่งผู้สื่อสารมาบอกเขาว่า “จงไปและอุ้มตัวของท่านในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้ง และเนื้อของท่านจะกลับคืนอย่างเดิม และท่านจะสะอาด”

¹¹ แต่นาอามานก็โกรธและได้ไปเสีย และกล่าวว่า “ดูสิ ข้าคิดว่าเขาจะออกมาหาข้าแม่ และมายืนอยู่ และออกพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา แล้วโบกมือเหนือที่นั้นและรักษาโรคเรื้อนของข้า”¹² อาบานาห์และฟารพาร์แม่น้าเมืองดามัสกัส ไม่ได้ว่าบรรดาลำน้ำทั้งหมดของอิสราเอลหรือ? ข้าจะชำระตัวในแม่น้ำเหล่านั้น และจะสะอาดไม่ได้หรือ?” ดังนั้น เขาจึงได้หันหลังไปเสียด้วยความเดือดดาล

¹³ แล้วคนรับใช้ของนาอามาน ได้เข้ามาใกล้ และได้พูดกับเขาว่า “บิดาของข้าพเจ้า ถ้าผู้เผยพระวจนะจะสั่งให้ท่านทำอะไรอย่างหนึ่ง ท่านจะไม่ทำหรือ? ถ้าเช่นนั้นแล้วเมื่อผู้เผยพระวจนะสั่งท่านให้ทำอะไรง่าย ๆ ‘จงไปจุ่มตัวของท่าน และสะอาดเถิด’” ท่านยังควรจะทำสักเท่าไร?¹⁴ แล้วเขาจึงได้ลงไปและได้จุ่มตัวเจ็ดครั้งในแม่น้ำจอร์แดนเพราะเชื่อฟังตามถ้อยคำของคนของพระเจ้า เนื้อของเขาก็กลับคืนเป็นอย่างเนื้อของเด็กเล็ก และเขาก็หายโรค

¹⁵ นาอามานก็ได้กลับมาหาคนของพระเจ้า ทั้งตัวเขาและพรรคพวกของเขา และได้มายืนอยู่ต่อหน้าเอะซี เขาได้กล่าวว่า “ดูสิ ข้าพเจ้ารู้แล้วว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด ไม้ว่าที่ในในโลก นอกจากในอิสราเอล เพราะฉะนั้น บัดนี้ โปรดรับของกำนัลจากคนรับใช้ของท่านเถิด”¹⁶ แต่เอะซีได้ตอบว่า “พระยาห์เวห์ซึ่งเราปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่แด่ฉันใด เราจะไม่รับอะไรเลยจันนั้น” นาอามานได้คะยั้นคะยอให้เอะซีรับของกำนัลไว้ แต่เขาได้ปฏิเสธ

¹⁷ ดังนั้น นาอามานจึงได้กล่าวว่า “หากท่านไม่รับ ก็โปรดให้คนรับใช้ของท่านเอาดินที่นี่ย้อนไปมากพอที่ล้อสองตัวจะบรรทุกได้เถิด เพราะตั้งแต่บัดนี้ คนรับใช้ของท่านจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาแด่พระอื่น แต่จะถวายแด่พระยาห์เวห์เท่านั้น”¹⁸ ในเรื่องนี้ ขอพระยาห์เวห์ทรงให้อภัยคนรับใช้ของพระองค์ คือเมื่อกษัตริย์นายของข้าพเจ้าได้เข้าไปในนิเวศของพระริมโมนเพื่อจะมีสักการที่นั่น พระองค์ได้ทรงฟังอยู่ที่มือของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าต้องก้มตัวลงทำความเคารพในนิเวศของพระริมโมน เมื่อข้าพเจ้าก้มตัวลงทำความเคารพในนิเวศของพระริมโมนนั้น ขอพระยาห์เวห์ทรงให้อภัยคนรับใช้ของพระองค์ในเรื่องนี้เถิด”¹⁹ เอะซีจึงได้ตอบเขาว่า “จงไปโดยสวัสดิภาพเถิด” ดังนั้นนาอามานจึงได้จากไป

²⁰ เขาออกไปได้ไม่กี่วัน เมื่อเอะซีคนใช้ของเอะซีมาคนของพระเจ้าคิดในใจว่า “ดูสิ นายของข้าไม่ยอมรับของจากมือของนาอามานคนอาร์มที่เขานำมา พระ

ยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าจะวิ่งตามไปเอามาจากเขาข้างฉันนั้น”²¹ ดังนั้น เกหะซีจึงได้ตามนาอามานไป เมื่อนาอามานได้เห็นคนวิ่งตามเขามา เขาก็ได้กระโดดลงจากรถม้าศึกต้อนรับเขาและได้พูดว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ?”²² เกหะซีได้ตอบว่า “เรียบร้อยดี นายข้าได้ใช้ข้ามาบอกกว่า ‘ดูเถิด บัดนี้ชายหนุ่มสองคนในกลุ่มผู้เผยพระวจนะจากแดนเทือกเขาเอเฟราอิมมาหาเรา โปรดให้เงินพวกเขาสักหนึ่งตะลันต์ และเสื้อผ้าเพื่อเปลี่ยนสักรสองชุด’”

²³ นาอามานได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้ายินดีที่จะให้สองตะลันต์” นาอามานก็ได้กระย้านคยอกเกหะซี และเอาเงินสองตะลันต์ใส่ในถุงสองใบพร้อมกับเสื้อผ้าเพื่อเปลี่ยนสองตัว แล้วให้คนใช้สองคนแบกถุงเงินนำหน้าเกหะซีไป²⁴ เมื่อเกหะซีได้มาถึงภูเขา เขาก็ได้รับถุงใส่เงินมาจากมือของพวกเขา และเขาได้ซ่อนถุงเงินต่างๆ เก็บไว้ในบ้าน เขาได้ส่งคนเหล่านั้นกลับ และพวกเขาได้จากไป²⁵ เมื่อเกหะซีได้เข้าไปยืนอยู่ต่อหน้านายของเขา เอลีชาได้ถามเขาว่า “เจ้าไปไหนมาเกหะซี?” เขาได้ตอบว่า “คนรับใช้ของท่านไม่ได้ไปไหน”

²⁶ เอลีชาได้กล่าวกับเกหะซีว่า “จิตใจของเราไม่ได้ไปกับเจ้าหรือ เมื่อชายคนนั้นเสี้ยวรถม้าศึกกลับมาพบเจ้า? นี่เป็นเวลาควรที่จะรับเงิน เสื้อผ้า สวนมะกอก และสวนองุ่น เกะ และโค และคนใช้ชายหญิงหรือ?”²⁷ ฉะนั้นโรคเรื้อนของนาอามานจะติดอยู่กับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าตลอดไป” ดังนั้น เกหะซีก็ได้ไปจากหน้าเขา และเป็นโรคเรื้อนชาวอย่างหิมะ

Chapter 6

¹ บรรดาผู้เผยพระวจนะได้กล่าวกับเอลีชาว่า “สถานที่ที่พวกเราอยู่กับท่านนั้นก็เลือกสรรไปสำหรับเราทุกคน”² ขอให้พวกเราไปที่แม่น้ำจอร์แดน ให้ทุกคนตัดไม้ก่อนหนึ่งนาและสร้างเป็นที่อาศัยที่นั่น” และเอลีชาได้ตอบว่า “เจ้าจงไปเถิด”³ คนหนึ่งในพวกเขาจึงกล่าวว่า “ขอท่านโปรดไปกับผู้รับใช้ของท่านด้วย” เอลีชาได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไป”

⁴ ดังนั้น ท่านก็ไปกับเขาทั้งหลาย และเมื่อพวกเขามาถึงแม่น้ำจอร์แดน พวกเขาตัดต้นไม้⁵ แต่ขณะที่คนหนึ่งกำลังตัดต้นไม้อยู่ หัวขวานของเขาตกลงไปในน้ำ เขาจึงร้องขึ้นว่า “แย่แล้ว เจ้านาย ขวานนั้นข้าพเจ้าได้ยืมเขามา”

⁶ แล้วคนของพระเจ้าถามว่า “ขวานนั้นตกที่ไหน?” เมื่อคนนั้นชี้จุดที่ขวานตกให้เอลีชาแล้ว ท่านก็ตัดไม้อันหนึ่งทิ้งลงไปในน้ำ ทำให้ขวานเหล็กนั้นลอยขึ้นมา⁷ เอลีชาจึงบอกว่า “หยิบขึ้นมาซิ” เขาก็เอื้อมมือไปหยิบขึ้นมา

⁸ บัดนี้ กษัตริย์อารัมกำลังรบกับอิสราเอล พระองค์ได้ทรงปรึกษากับข้าราชการบริหารของพระองค์ว่า “เราจะตั้งค่ายของเราที่นั่น”⁹ ดังนั้น คนของพระเจ้าจึงได้ส่งข่าวไปยังกษัตริย์อิสราเอลว่า “ขอพระองค์ทรงระวัง อย่าผ่านมาทางนั้น เพราะคนอารัมกำลังลงไปที่นั่น”

¹⁰ กษัตริย์อิสราเอลได้ทรงส่งข่าวไปยังสถานที่ซึ่งคนของพระเจ้าได้บอก และเคยเตือนพระองค์ไว้ เมื่อกษัตริย์เสด็จไปที่นั่นไม่ใช่เพียงครั้งสองครั้ง พระองค์ได้ทรงระวังตัว¹¹ กษัตริย์แห่งอารัมก็กริ้วเพราะเรื่องคำเตือนนี้ พระองค์จึงได้ทรงเรียกข้าราชการบริหารมา และได้ตรัสว่า “พวกท่านจะไม่บอกเราหรือว่า คนไหนในพวกเราที่อยู่ฝ่ายกษัตริย์อิสราเอล?”

¹² ดังนั้น ข้าราชการคนหนึ่งได้กล่าวว่า “ไม่มีใครเลย ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพราะเอลีชาผู้เผยพระวจนะในอิสราเอลบอกกษัตริย์อิสราเอลด้วยถ้อยคำซึ่งพระองค์ตรัสในหีบธรรมของพระองค์”¹³ กษัตริย์จึงได้ตรัสว่า “จงไปดูที่เอลีชาอยู่ เพื่อเราจะใช้คนไปจับเขามา” มีบางคนได้ทูลพระองค์ว่า “ดูสิ เขาอยู่ในโดราน”

¹⁴ ดังนั้น กษัตริย์จึงได้ทรงส่งม้า รถม้าศึกทั้งหลาย และกองทัพใหญ่ไปที่โดราน พวกเขาได้ไปทันในเวลากลางคืน และได้ล้อมเมืองนั้นไว้¹⁵ เมื่อผู้รับใช้ของคนที่พระเจ้าตั้งขึ้นในเวลาตอนเช้า และออกไปข้างนอก นี่แน่ะ กองทัพพร้อมกับม้าและรถม้าศึกได้ล้อมเมืองไว้ และคนใช้นั้นได้บอกท่านว่า “แย่แล้ว เจ้านาย เราจะทำอย่างไรดี?”¹⁶ เอลีชาได้ตอบว่า “อย่ากลัวเลย เพราะคนของเรามีมากกว่าคนของเขา”

¹⁷ เอลีชาก็ได้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องเปิดตาของเขาเพื่อเขาจะได้เห็น” และพระยาห์เวห์ได้ทรงเปิดตาของผู้รับใช้คนนั้น และเขาก็ได้มองเห็นภูเขาเต็มไปด้วยม้า และรถม้าศึกพร้อมไพร่รอบ ๆ เอลีชา¹⁸ และเมื่อคนอารัมได้ลงมาจากท่าน เอลีชาก็ได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอร้องให้คนเหล่านี้ตาบอด” พระองค์จึงได้ทรงให้เขาทั้งหลายตาบอดไปตามที่เอลีชาได้ขอ¹⁹ แล้วเอลีชาได้บอกคนอารัมเหล่านั้นว่า “ไม่ใช่ทางนี้ และไม่ใช่เมืองนี้ จงตามข้ามา และข้าจะพาไปหาคนนั้นที่พวกท่านกำลังมองหาอยู่” และท่านก็ได้พาพวกเขาไปกรุงสะมาเรีย

²⁰ ต่อมาเมื่อพวกเขาได้เข้าไปในกรุงสะมาเรีย เอลีชาได้กล่าวว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องเปิดตาของคนเหล่านี้เพื่อเขาจะได้เห็น” พระยาห์เวห์จึงทรงเปิดตาของพวกเขาและเขาก็ได้เห็น และนี่แน่ะ พวกเขาได้มาอยู่กลางกรุงสะมาเรีย²¹ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงได้ตรัสแก่เอลีชาเมื่อพระองค์ได้ทรงทอดพระเนตรพวกเขาว่า “พระบิดาของข้าพระองค์ เราควรฆ่าพวกมันดีไหม? เราควรฆ่าพวกมันเลยไหม?”

²² เอลีชาได้ทูลตอบว่า “ขอพระองค์อย่าทรงสังหารพวกเขาเลย คนพวกนี้ที่พระองค์จะทรงประหารนั้น พระองค์ทรงได้จับมาด้วยดาบและธนูก็หาไม่? ขอร้องจัดหาอาหารและน้ำให้เขารับประทานและดื่ม แล้วปล่อยให้พวกเขาไปหาเจ้านายของพวกเขาเถิด”²³ ดังนั้น กษัตริย์จึงได้ทรงจัดหาอาหารมื้อใหญ่ให้พวกเขา และเมื่อพวกเขาได้กินและได้ดื่มแล้ว กษัตริย์ก็ได้ทรงปล่อยพวกเขาไป และพวกเขาก็ได้กลับไปหาเจ้านายของพวกเขา และพวกเขาก็ไม่ได้กลับมาในดินแดนอิสราเอลอีก

²⁴ อีกภายหลัง เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งอารัมได้ทรงจัดกองทัพทั้งหมดของพระองค์ แล้วได้ไปโจมตีและได้ปิดล้อมสะมาเรียไว้²⁵ จึงได้เกิดมีการขาดแคลนอาหารอย่างหนักในสะมาเรีย ดูเถิดขณะที่พวกเขาล้อมเมืองไว้ แม้กระทั่งหัวลาตัวหนึ่งยังมีราคาสูงเป็นเงินหนักถึงแปดสิบบเชเซล และเมล็ดถั่วป้าขนาดจุดสี่กับ

มีราคาขายถึงห้าเชล²⁶ ขณะที่กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เสด็จผ่านใกล้กำแพงเมือง มีผู้หญิงคนหนึ่งได้ร้องทูลพระองค์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของหม่อมฉัน ขอทรงช่วยด้วยเถิด”

²⁷ พระองค์ได้ตรัสว่า “หากพระยาห์เวห์ไม่ทรงช่วยเจ้า เราจะเอาความช่วยเหลือจากที่ไหนมาให้เจ้า? จากลานนวดข้าวหรือ จากบ่ออย่าจุ่นหรือ?”²⁸ กษัตริย์จึงได้ตรัสถามนางต่อว่า “เจ้ามีเรื่องอะไร?” นางได้ทูลตอบว่า “หญิงคนนี้ออกหม่อมฉันว่า ‘เอาบุตรชายของเจ้ามาให้พวกเราในวันนี้เถิด และพวกเราจะกินบุตรชายของเจ้าวันพรุ่งนี้’”²⁹ ดังนั้น พวกเราจึงได้ดื่มบุตรชายของหม่อมฉันและได้กินเขา และรุ่งขึ้นหม่อมฉันก็ได้พูดกับนางว่า “เอาบุตรชายของเจ้ามา เพื่อพวกเราจะกินกัน แต่นางก็ได้ซ่อนบุตรชายของนางเสีย”

³⁰ เมื่อกษัตริย์ทรงได้ยินคำของหญิงนั้น พระองค์ก็ได้ฉีกฉลองพระองค์ (ขณะที่พระองค์ได้เสด็จผ่านใกล้กำแพง) และประชาชนก็ได้มองเห็นพระองค์ ทรงฉีกฉลองพระองค์ฝ่ากระสอบอยู่แนบเนื้อ³¹ แล้วพระองค์ได้ตรัสว่า “ถ้าศีรษะของเอสิชาบุตรชายฟักยังอยู่บนบ่าของเขานี้ในวันนี้ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษเราและยิ่งหนักกว่า”

³² แต่เอสิชานั่งอยู่ในบ้านของเขา และพวกผู้อาวูโสก็นั่งอยู่ด้วย กษัตริย์ทรงใช้คนหนึ่งมาหาเขา แต่ก่อนที่ผู้สื่อสารจะมาถึงเอสิชา เขาก็ได้พูดกับพวกผู้อาวูโสว่า “ท่านทั้งหลายได้เห็นหรือไม่ว่า ชาติภคคนนี้ได้ส่งคนมาตัดศีรษะของเรานะ ดูสิ เมื่อผู้สื่อสารมา จงปิดประตู และยึดประตูให้แน่น ป้องกันเขาไว้ นั่นไม่ใช่เสียงฝีเท้าของเจ้านายของเขาคือตามาหรือ?”³³ ขณะที่ท่านกำลังพูดกับพวกเขาทั้งหลายอยู่ ดูเถิด ผู้สื่อสารได้มาหาท่าน กษัตริย์ได้ตรัสว่า “จงดูเถิด ความเดือดร้อนนี้มาจากพระยาห์เวห์ ทำไมเรารอคอยพระยาห์เวห์อยู่อีก?”

Chapter 7

¹ เอสิชาได้ทูลว่า “ขอทรงฟังพระวอนของพระยาห์เวห์ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ตรัส ‘พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ แป้งอย่างดีถึงหนึ่งเขาจะขายกันหนึ่งเชล และข้าวบาร์เลย์สองถึงหนึ่งเชลที่ประตูเมืองสะมาเรีย’”² แล้วผู้บังคับการทหารคนที่กษัตริย์ได้ทรงยื่นพิงมือเขาอยู่ได้ตอบคนของพระเจ้า และได้พูดว่า “ดูเถิด ถ้าแม่พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างหน้าต่างในท้องฟ้าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ?” เอสิชาได้บอกว่า “ดูเถิด ท่านจะเฝ้าดูสิ่งที่จะเกิดขึ้นด้วยตาของท่านเอง แต่ท่านจะไม่ได้กินอะไรเลย”

³ บัดนี้ มีคนป่วยเป็นโรคเรื้อนสี่คนอยู่ที่ทางเข้าด้านนอกประตูเมือง พวกเขาได้พูดกันว่า “พวกเราจะนั่งที่นี่ยืนตายทำไมเล่า?”⁴ ถ้าพวกเราพูดว่า ให้พวกเราเข้าไปในเมือง การขาดแคลนอาหารก็อยู่ในเมืองนั้น และพวกเราที่จะตายที่นั่น แต่ถ้าพวกเราอยุ่ที่นี่พวกเราที่จะตายเหมือนกัน ฉะนั้นจงมาเถิด ให้พวกเราไปยังค่ายของคนอารัม ถ้าพวกเราไว้ชีวิตของพวกเรา พวกเราก็จะรอดตาย และถ้าพวกเราฆ่าพวกเรา พวกเราก็จะแค่ตายเท่านั้นเอง”

⁵ ดังนั้น พวกเขาจึงได้ลุกขึ้นในเวลาพลบค่ำ เพื่อจะไปยังค่ายของคนอารัม เมื่อพวกเขาได้มาถึงด้านนอกค่ายของคนอารัม ไม่มีใครที่นั่นสักคน⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำให้กองทัพของคนอารัมได้ยินเสียงของรถม้าศึก เสียงของม้า และเสียงของกองทัพใหญ่อื่นๆ อีก และพวกเขาก็ได้พูดกันว่า “ดูสิ กษัตริย์อิสราเอลได้จ้างบรรดากษัตริย์ของคนฮิตไทต์ และบรรดากษัตริย์ของคนอียิปต์ให้มาสู้กับพวกเรา”

⁷ ดังนั้น พวกทหารจึงได้ลุกขึ้นและได้หนีไปในเวลาพลบค่ำ และได้ทิ้งบรรดาเต็นท์ ม้า และลาของพวกเขามา และได้ทิ้งค่ายไว้อย่างนั้นเอง และหนีเพื่อเอาชีวิตรอด⁸ เมื่อคนโรคเรื้อนเหล่านี้ได้มาถึงด้านนอกสุดของค่าย พวกเขาได้เข้าไปในเต็นท์หนึ่ง ก็นั่งและดื่ม และขนเงิน ทองคำ และเสื้อผ้าจากที่นั่นเอาไปซ่อนไว้ พวกเขาได้กลับมามาและได้เข้าไปในอีกเต็นท์หนึ่ง ขนเอาข้าวของออกไปจากที่นั่น เอาไปซ่อนไว้ด้วย

⁹ แล้วพวกเขาก็ได้พูดกันว่า “พวกเราทำไม่ถูกเสียแล้ว วันนี้เป็นวันข่าวดี ถ้าพวกเรานั่งอยู่ และคอยจนแสงอรุณขึ้น โทษจะตกอยู่กับพวกเรา บัดนี้แล้ว มาเถิด ให้พวกเราไปบอกสำนักพระราชวัง”¹⁰ ดังนั้น พวกเขาจึงได้ไป และเรียกคนเฝ้าประตูเมือง และได้บอกแก่เขาทั้งหลาย “พวกเราได้ไปยังค่ายของคนอารัม แต่ไม่มีใครเลยที่นั่นและไม่มีเสียงใครเลย มีแต่บ้าถูกผูกไว้ และลาถูกผูกไว้ และเต็นท์ทั้งหลายก็ได้ตั้งอยู่อย่างนั้นเอง”¹¹ แล้วบรรดาคนเฝ้าประตูก็ได้ตะโกนแจ้งข่าวและได้บอกไปถึงสำนักพระราชวัง

¹² แล้วกษัตริย์ได้ทรงตื่นบรรทมตอนกลางคืน และได้ตรัสกับพวกข้าราชการบริพารของพระองค์ว่า “เราจะแจ้งพวกเจ้าเดี๋ยวนี้ ถึงสิ่งที่คนอารัมได้ทำกับเรา เขาทั้งหลายรู้ว่าเราหิว พวกเขาจึงได้ออกนอกค่ายไปซ่อนตัวที่กลางทุ่ง พวกเขาพูดกันว่า ‘เมื่ออิสราเอลออกจากเมือง เราจะจับเป็นพวกเขา แล้วจะเข้าไปในเมือง’”¹³ ข้าราชการบริพารคนหนึ่งของกษัตริย์ได้ตอบและทูลว่า “ขอรับสั่งให้บางคนเอาม้าห้าตัว ที่เหลืออยู่ในเมืองไป พวกเขาเป็นเหมือนที่คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ในเมือง หรือจะเป็นอย่างคนอิสราเอลที่ส่วนมากได้ตายไปแล้ว ให้เราส่งพวกเขากลับไปและดู”

¹⁴ ดังนั้นพวกเขาก็ได้เอารถม้าศึกสองคันกับม้า และกษัตริย์ได้ทรงส่งพวกเขาให้ไปติดตามกองทัพของคนอารัม ตรัสว่า “จงไปและดู”¹⁵ เขาก็ทั้งหลายจึงได้ติดตามไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดน และตลอดทางมีเสื้อผ้าและเครื่องใช้ซึ่งคนอารัมได้ทิ้งเพราะความรีบเร่งของพวกเขามา ดังนั้นผู้สื่อสารก็ได้กลับมาและได้ทูลกษัตริย์

¹⁶ ประชาชนก็ได้ออกไปและรับข้าวของค่ายของคนอารัม ฉะนั้นแป้งอย่างดีจึงได้ขายกันถึงละเชล และข้าวบาร์เลย์สองถึงขายหนึ่งเชล ตามพระวอนของพระยาห์เวห์ที่ได้ตรัสไว้¹⁷ กษัตริย์ได้ทรงสั่งผู้บังคับการทหารคนที่กษัตริย์ได้ทรงยื่นพิงมือให้ไปเฝ้าดูแลประตูเมือง และประชาชนก็ได้เหยียบไปบนเขาตรงประตู เขาจึงได้สิ้นชีวิตตามที่คนของพระเจ้าได้กล่าวไว้ เมื่อกษัตริย์ได้เสด็จลงมาหาเขา

¹⁸ ดังนั้น สิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้นตามที่คนของพระเจ้าได้ทูลกษัตริย์ กล่าวไว้ว่า “ประมาณเวลานี้ที่ประตูเมืองสะมาเรีย ข้าวบาร์เลย์สองถึงจะขายหนึ่งเชล และแป้งอย่างดีหนึ่งถึงขายหนึ่งเชล”¹⁹ ผู้บังคับการทหารก็ได้ตอบคนของพระเจ้า และได้พูดว่า “ดูเถิด ถ้าแม่พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างหน้าต่างในท้องฟ้าสิ่งนี้จะ

เกิดขึ้นได้หรือ?” และเอลีซาได้ตอบว่า “ดูเถ哉 ท่านจะมองดูมันเกิดขึ้นด้วยตาของท่านเอง แต่จะไม่ได้กินอะไรเลย”²⁰ สิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้นจริงกับตัวเขา เพราะประชาชนได้เหยียบเขาที่ประตูเมือง และเขาได้เสียชีวิต

Chapter 8

¹บัดนี้ เอลีซาได้ออกหญิงคนที่เขาได้ให้บุตรชายของนางกลับคืนชีวิต เขาได้พูดกับนางว่า “จงลุกขึ้นและไปกับครอบครัว และอยู่ในดินแดนอื่นที่เจ้าจะอยู่ได้ เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงบันดาลให้เกิดการขาดแคลนอาหาร และแผ่นดินนี้จะขาดแคลนอาหารอยู่เจ็ดปี”² ดังนั้น หญิงคนนั้นก็ได้ลุกขึ้นและนางได้เชื่อฟังถ้อยคำของคนของพระเจ้า นางได้เดินทางไปกับครอบครัวและอาศัยอยู่ในดินแดนฟีลิสเตียเจ็ดปี

³สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น เมื่อสิ้นปีที่เจ็ดแล้ว หญิงคนนั้นก็ได้กลับมาจากดินแดนฟีลิสเตีย และนางได้ไปร้องทูลต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน⁴ บัดนี้ กษัตริย์ได้ทรงกำลังกล่าวกับภริยาของตนซึ่งเป็นคนของพระเจ้าว่า “จงบอกเราถึงสิ่งยิ่งใหญ่ทุกอย่างที่เอลีซาได้ทำเกิด”

⁵แล้วเมื่อเขากล่าวถึงกษัตริย์เรื่องที่เอลีซาได้ชุบชีวิตเด็กที่ตายแล้ว ผู้หญิงคนที่ท่านได้ชุบชีวิตบุตรชายของนางได้มาได้มาร้องทูลต่อกษัตริย์ เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน ภริยาได้กล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ นี่เป็นหญิงคนนั้นจริงๆ และนี่เป็นบุตรชายของนางที่เอลีซาได้ชุบชีวิต”⁶ เมื่อกษัตริย์ได้ตรัสถามผู้หญิงนั้นเกี่ยวกับบุตรชายของนาง นางก็ได้ทูลพระองค์ ดังนั้นกษัตริย์จึงได้ทรงตั้งข้าราชการบริวารคนหนึ่งให้ช่วยนาง และรับสั่งว่า “จงจัดการคืนทุกอย่างที่เป็นของนาง พร้อมทั้งพืชผลทั้งหมดของนางนั้น ตั้งแต่วันนี้ท่านได้ออกจากแผ่นดินมาจนถึงเวลานี้”

⁷เอลีซาได้มายังดาบัสกัส ที่ซึ่งเบนฮาดัดกษัตริย์อาร์มีได้ทรงประชวรอยู่ และมีคนทูลกษัตริย์ว่า “คนของพระเจ้าได้มาที่นี่”⁸ กษัตริย์ตรัสกับฮาซาเอลว่า “จงนำของกำนัลไปพบคนของพระเจ้า และให้ทูลถามพระยาห์เวห์โดยผ่านเขา ถามว่า ‘เราจะหายจากการป่วยไหม?’”⁹ ดังนั้นฮาซาเอลจึงไปพบเขา และได้นำของกำนัลติดมือไปด้วย คือของดีทุกอย่างจากดาบัสกัส ซึ่งได้บรรจุโดยอูฐสี่ตัว ดังนั้นฮาซาเอลได้มา ได้ยืนอยู่ต่อหน้าเอลีซา และกล่าวว่า “บุตรชายของท่าน เบนฮาดัดกษัตริย์อาร์มีได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านเพื่อถามว่า ‘เราจะหายจากการป่วยไหม?’”

¹⁰เอลีซาได้ตอบเขาว่า “จงไปทูลเบนฮาดัดว่า ‘พระองค์จะหายจากพระอาการประชวรแน่’ แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า พระองค์จะสวรรคตแน่”¹¹ แล้วเอลีซาจึงได้เฟื้องดูฮาซาเอลจนเขาละอาย และคนของพระเจ้าก็ร้องไห้¹² ฮาซาเอลได้ถามว่า “ทำไมเจ้านายของข้าพเจ้าจึงร้องไห้?” เขาจึงตอบว่า “เพราะข้าพเจ้าทราบถึงเหตุร้ายที่ท่านจะทำต่อคนอิสราเอล ท่านจะเอาไฟเผาป้อมปราการของเขา จะฆ่าคนหนุ่มด้วยดาบ จับเด็กเล็กฟาดจนแหลก และฆ่าทอหึงผู้มีครรภ์เสีย”

¹³ฮาซาเอลได้ตอบว่า “คนรับใช้ของท่านเป็นใครเล่าที่จะทำสิ่งใหญ่นี้? เขาเป็นเพียงสุนัข” เอลีซาได้ตอบว่า “พระยาห์เวห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ท่านจะเป็นกษัตริย์ที่ทรงครอบครองอาร์มี”¹⁴ จากนั้น ฮาซาเอลก็ไปจากเอลีซาและมายังเจ้านายของเขา ผู้ซึ่งถามเขาว่า “เอลีซาพูดอย่างไรกับเจ้าบ้าง?” และเขาทูลตอบว่า “ท่านได้บอกว่าจะทรงหายจากพระอาการประชวรแน่”¹⁵ แล้วในวันรุ่งขึ้น ฮาซาเอลจึงได้เอาผ้าห่มจุ่มน้ำคลุมพระพักตร์ของเบนฮาดัดจนกระทั่งพระองค์เสด็จสวรรคต แล้วฮาซาเอลก็ได้ขึ้นครองราชย์แทน

¹⁶ในปีที่ห้าของรัชกาลโยรัม โอรสของอาหับกษัตริย์อิสราเอล เยโฮรัมได้ทรงขึ้นครองราชย์ พระองค์เป็นโอรสของเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ พระองค์ได้ทรงปกครองเมื่อเยโฮชาฟัทเป็นกษัตริย์ยูดาห์¹⁷ เยโฮรัมมีพระชนมายุสามสิบสองพรรษาเมื่อได้เริ่มปกครองและพระองค์ได้ทรงปกครองในกรุงเยรูซาเล็มแปดปี

¹⁸เยโฮรัมได้ทรงดำเนินตามทางของบรรดากษัตริย์อิสราเอล ตามอย่างราชวงศ์อาหับได้ทำ เพราะว่าริดาของอาหับเป็นเมสียของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์¹⁹ อย่างไรก็ดี เพราะได้ทรงเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงมีพระประสงค์ที่จะทำลายยูดาห์ เหตุที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาว่า จะทรงประทานเชื้อสายให้แก่พระองค์ตลอดไป

²⁰ในรัชกาลของเยโฮรัม เอดอมได้กบฏ ไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของยูดาห์ และพวกเขาได้ตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือพวกเขาเอง²¹ แล้วเยโฮรัมจึงได้ทรงเสด็จข้ามไปยังเมืองศายีร์พร้อมกับรถม้าศึกทั้งสี่ของพระองค์ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อพระองค์ได้ลุกขึ้นในตอนกลางคืนและได้ทรงถูกโจมตีและถูกโอบล้อมจากพวกเอดอม ผู้ซึ่งได้มาล้อมพระองค์และบรรดาแม่ทัพรถม้าศึก แล้วกองทัพอของเยโฮรัมก็หนีกลับบ้านเมืองของพวกเขาได้

²²ดังนั้นเอดอมจึงได้กบฏ ไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจปกครองของยูดาห์จนถึงปัจจุบัน แล้วลิบนาก็ได้กบฏในเวลาเดียวกัน²³ ราชกิจต่างๆ ของเยโฮรัม และทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ยูดาห์แล้วมิใช่?²⁴ เยโฮรัมจึงได้ทรงล่องกลับไปและพักสงบอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด แล้วอาหัสยาห์โอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองราชย์แทน

²⁵ในปีที่สิบสองแห่งรัชกาลโยรัมโอรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงขึ้นครองราชย์²⁶ เมื่ออาหัสยาห์ได้ทรงเป็นกษัตริย์นั้น พระองค์มีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา พระองค์ได้ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระราชมารดาของพระองค์มีพระนามว่าอาธาเลียห์ พระนางเป็นพระราชธิดาของอมรีกษัตริย์อิสราเอล²⁷ อาหัสยาห์ได้ทรงดำเนินในทางของราชวงศ์อาหับด้วย พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ดังที่ราชวงศ์ของอาหับได้ทรงกระทำ เพราะเป็นบุตรเขยในราชวงศ์ของอาหับ

²⁸อาหัสยาห์ได้เสด็จไปกับโยรัมโอรสของอาหับ เพื่อทรงทำสงครามกับฮาซาเอลกษัตริย์อาร์มีที่ราโมทเลอาด คนอาร์มีได้ทำให้โยรัมบาดเจ็บ²⁹ กษัตริย์โยรัมได้ทรงกลับมารักษาการบาดเจ็บที่ยิสเรเอล ที่เกิดจากที่คนอาร์มีได้ทำแก่พระองค์ที่ราโมท เมื่อพระองค์ได้ทรงต่อสู้กับฮาซาเอลกษัตริย์อาร์มี ดังนั้นอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ยูดาห์ ได้เสด็จลงไปที่ฮาโยรัมโอรสของอาหับในเมืองยิสเรเอล เพราะโยรัมทรงบาดเจ็บ

Chapter 9

¹เอสีซาผู้เผยพระวจนะได้เรียกคนหนึ่งมาในพวกบุตรชายของผู้เผยพระวจนะ และได้พูดกับเขาว่า “จงสวมชุดเดินทาง แล้วก็นำมันขวดเล็กนี้ไว้ในมือของเจ้า และไปทีราโมกิลเลอาด² เมื่อเจ้าถึงที่นั่นแล้ว จงมองหาเยฮูบุตรชายของเยโฮชาฟัท บุตรชายของนิมิซี และจงเข้าไปข้างใน ให้เขาลุกขึ้นจากหมู่พรรคพวกของเขา และนำเขาเข้าไปในห้องชั้นใน³ แล้วจงเอาน้ำมันในขวดไปและเทลงบนศีรษะของเขา และพูดว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า “เราเจิมตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล”’” แล้วจงเปิดประตูและวิ่งออกไป อย่ารอช้าอยู่”

⁴ด้วยเหตุนี้ คนหนุ่มคนนั้น คือผู้เผยพระวจนะหนุ่ม จึงได้ไปยังราโมกิลเลอาด⁵ เมื่อเขามาถึง ดูเถิด บรรดาผู้บังคับบัญชาทหารกำลังนั่งอยู่ ดังนั้นผู้เผยพระวจนะหนุ่มได้พูดว่า “ท่านผู้บัญชาการ ข้าพเจ้านำข่าวมาถึงท่าน” เยฮูได้พูดว่า “มาถึงใครในพวกเรา?” ผู้เผยพระวจนะหนุ่มได้ตอบว่า “มาถึงท่าน ท่านผู้บัญชาการ”⁶ ดังนั้นเยฮูก็ได้ลุกขึ้นและได้เข้าไปในบ้าน และผู้เผยพระวจนะก็ได้เทน้ำมันลงบนศีรษะของเขา และได้พูดกับเยฮูว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนของพระยาห์เวห์ คือเหนือคนอิสราเอล

⁷เจ้าจงโค่นราชวงศ์ของอาหับนายของเจ้า เพื่อเราจะแก้แค้นให้เลือดของพวกผู้รับใช้ของเราคือบรรดาผู้เผยพระวจนะ และเลือดของพวกผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์ ผู้ซึ่งถูกฆ่าโดยมือของเยเซเบล⁸ เพราะว่าราชวงศ์อาหับทั้งหมดจะต้องพินาศ และเราจะกำจัดบุตรชายทุกคนเสียจากอาหับ ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นทาสหรือไท

⁹เราจะทำให้ราชวงศ์ของอาหับเป็นเหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของนาอาชานบุตรชายของอาหิยาห์¹⁰ พวกสุนัขจะกินเยเซเบลในยิสเรเอล และจะไม่มีใครฝังศพนาง” แล้วผู้เผยพระวจนะก็ได้เปิดประตูและวิ่งหนีไป

¹¹แล้วเมื่อเยฮูได้ออกมาพบพวกข้าราชการบริพารของเจ้านายของเขา พวกเขาได้ถามเขาว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ? ถ้าไม่คนบ้ำคนนี้จึงมาหาท่าน?” เยฮูได้พูดกับเขาทั้งหลายว่า “พวกท่านรู้จักชายคนนั้นและสิ่งที่เขาพูดแล้ว”¹² แต่เขาก็ตกใจและได้พูดว่า “นั่นไม่จริง จงบอกพวกเราเถิด” เยฮูได้ตอบว่า “เขาได้พูดอย่างนี้และอย่างนั้นกับข้าพเจ้า และเขายังได้พูดว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล’”¹³ แล้วพวกเขาแต่ละคนก็ได้รับเอาเครื่องแต่งกายที่สวมข้างนอกของเขาออกมาปูให้เยฮูเหยียบที่บันไดขึ้นบนสุด พวกเขาได้เป่าเขาสัตว์ และพูดว่า “เยฮูเป็นกษัตริย์”

¹⁴ด้วยวิธีนี้ เยฮูบุตรชายของเยโฮชาฟัท บุตรชายของนิมิซีได้ร่วมกับคนอื่นคิดกบฏต่อโยรัม ตอนนี้อยู่ในกรุงกำลังป้องกันเมืองราโมกิลเลอาด พระองค์กับอิสราเอลทั้งสิ้นไว้จากฮาซาเอลกษัตริย์อาร์มี¹⁵ แต่กษัตริย์โยรัมได้ทรงกลับไปที่ยิสเรเอลเพื่อรักษาบาดแผลที่คนอาร์มีทำร้ายพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงสู้รบกับฮาซาเอลกษัตริย์อาร์มี เยฮูจึงได้กล่าวกับพวกข้าราชการบริพารของโยรัมว่า “ถ้านี้เป็นความประสงค์ของท่านทั้งหลาย ก็อย่าให้คนหนึ่งคนใดเล็ดลอดออกจากเมืองเพื่อไปบอกข่าวนี้ในยิสเรเอลได้”¹⁶ ดังนั้นเยฮูได้ขึ้นรถม้าศึกไปยังยิสเรเอล เพราะโยรัมทรงพักผ่อนที่นั่น ตอนที่อาหิสาห์กษัตริย์ยูดาห์ได้เสด็จลงมาเยี่ยมโยรัม

¹⁷ทหารยามกำลังยืนอยู่บนหอคอยที่ยิสเรเอล และเขาได้มองเห็นพวกของเยฮูมา ขณะที่เขามาจากกระยะไกล เขาได้พูดว่า “ข้าพเจ้าเห็นคนพวกหนึ่งกำลังมา” โยรัมตรัสว่า “จงใช้พลม้าคนหนึ่งไปและพบพวกเขาและให้ถามเขาว่า ‘ท่านมาอย่างสันติหรือ?’”¹⁸ ดังนั้นพระองค์จึงส่งชายคนหนึ่งซึ่งหลังม้าไปพบเขา เขาได้พูดว่า “กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า ‘มาอย่างสันติหรือ?’” ดังนั้นเยฮูได้ตอบว่า “ท่านเกี่ยวข้องกับอะไรกันสันติ? จงเลี้ยวกลับตามเรามา” แล้วทหารยามก็ได้รายงานต่อกษัตริย์ว่า “ผู้สื่อสารได้ไปพบพวกเขาแล้ว แต่เขาไม่ได้กลับมา”

¹⁹แล้วพระองค์จึงทรงใช้ชายคนที่สองซึ่งนำออกไป ผู้ซึ่งได้มาถึงพวกเขา และได้พูดว่า “กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า ‘ท่านมาอย่างสันติหรือ?’” เยฮูได้ตอบว่า “ท่านเกี่ยวข้องกับอะไรกันสันติ? จงเลี้ยวกลับและตามเรามา”²⁰ อีกครั้งหนึ่งทหารยามก็ได้รายงานว่า “เขาได้ไปพบคนเหล่านั้นแล้ว แต่ไม่กลับมา วิธีการขับรถม้าขึ้นก็เหมือนกับการขับรถม้าของเยฮูบุตรชายของนิมิซี เพราะเขากำลังขับอย่างบ้าคลั่ง”

²¹ดังนั้นโยรัมได้ตรัสว่า “จงเตรียมรถม้าศึกของเรา” พวกเขาได้จัดรถม้าศึกของพระองค์ และโยรัมกับกษัตริย์แห่งอิสราเอล และอาหิสาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์แต่ละพระองค์ก็ได้ทรงรถม้าศึกของตนเพื่อจะทรงพบกับเยฮู พระองค์ทั้งสองได้พบเขาที่ที่ดินของนาโบทชาวยิสเรเอล²² เมื่อโยรัมได้ทอดพระเนตรเยฮูแล้ว พระองค์จึงได้ตรัสว่า “เยฮู เจ้ามาอย่างสันติหรือ?” เยฮูได้ทูลตอบว่า “จะสันติได้อย่างไร เมื่อการนอกใจโดยการบูชารูปเคารพ และวิภาษคมของเยเซเบลมารดาของพระองค์ยังมีอยู่มากมายเช่นนี้?”

²³ดังนั้น โยรัมได้ทรงชักบังเหียนรถม้าศึกหันกลับและได้หนีไป และได้ตรัสกับอาหิสาห์ว่า “อาหิสาห์ มีกบฏ”²⁴ แล้วเยฮูก็ได้โถงธนูของเขาด้วยสุดกำลัง และได้ยิงถูกโยรัมระหว่างพระอังสาทั้งสอง ลูกธนูจึงได้แทงทะลุพระหทัย และพระองค์ก็ได้ทรงล้มลงในรถม้าศึกของพระองค์

²⁵ต่อมาเยฮูได้พูดกับบิดการ ผู้บัญชาการทหารว่า “จงยกเขาขึ้น และโยนทิ้งลงไปในที่ดินแปลงของนาโบทชาวยิสเรเอล ขอให้คิดถึงเมื่อเรากับเจ้าได้ขี่ม้าเคียงกันมา ให้พระองค์ตามอาหับบิดาของพระองค์ไป พระยาห์เวห์ได้ทรงกล่าวโทษพระองค์ว่า”²⁶ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เมื่อวานนี้เราได้เห็นเลือดของนาโบทและเลือดของบุตรชายของเขา และเราจะได้ออกสนองเจ้าบนที่ดินแปลงนี้แหละ พระยาห์เวห์ตรัสเวลานี้ว่า จงยกเขาขึ้นและโยนเขาทิ้งไว้บนที่ดินแปลงนี้ ตามพระวจนะของพระยาห์เวห์”

²⁷เมื่ออาหิสาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทอดพระเนตรเห็นดังนี้ พระองค์ได้ทรงหนีไปตามถนนไปทางเมืองเบธฮักคาน แต่เยฮูก็ได้ติดตามพระองค์ไป และได้พูดว่า “จงฆ่าเขาในรถม้าศึกด้วย” และเขาก็ตกใจและได้ยิงพระองค์ตรงทางขึ้นไปตามลугู ซึ่งอยู่ใกล้บิธเลอัม และอาหิสาห์ได้ทรงหนีไปถึงเมืองเบทคีดโด และสวรรคตที่นั่น²⁸ บรรดาข้าราชการบริพารของพระองค์ได้บรรจุศพใส่รถม้าศึกไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ฝังพระองค์ไว้ในอุโมงค์ฝังศพกับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด

²⁹บัดนี้ในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลโยรัมโอรสของอาหับ ที่อาหิสิยาห์ได้ทรงครองราชย์เหนือยูดาห์

³⁰เมื่อเยชูได้มาถึงเมืองยิสเรเอล เยเซเบลทรงทราบเรื่อง และนางก็ได้ทรงเขียนตาของนาง ได้แต่งพระเศศา และทอดพระเนตรออกไปทางหน้าต่าง³¹เมื่อเยชูได้ผ่านเข้าประตูเข้ามา พระนางจึงตรัสว่า “เจ้ามาอย่างสันติหรือ เจ้าข่านายของเจ้าอย่างเจ้าคิมรือหรือ?”³²เยชูได้แหงนหน้าไปที่หน้าต่างและกล่าวว่า “ใครอยู่ฝ่ายเรา? ใครบ้าง?” แล้วก็มิชนทั้งสองสามคนชะโงกหน้าต่างออกมาดู

³³ดังนั้นเยชูจึงกล่าวว่า “โยนนางลงมา” ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงโยนเยเซเบลลงมา และเลือดของนางก็กระเด็นติดผนังกำแพงกับพวกม้า และเยชูก็ได้เหยียบย่ำไปบนร่างของนาง³⁴เมื่อเยชูได้เข้าไปในพระราชวัง เขาได้กินและดื่ม แล้วได้พูดว่า “บัดนี้จึงดูหญิงที่ได้รับการแข่งสาปคนนี้เกิด จงเอานางไปฝังเสีย เพราะนางเป็นธิดาของกษัตริย์”

³⁵เมื่อพวกเขาได้ไปเพื่อจะฝังศพนาง แต่พวกเขาไม่ได้พบอะไรมากไปกว่า กะโหลกศีรษะ เท้า และฝ่ามือของนาง³⁶ดังนั้นพวกเขาได้กลับมาและได้บอกเยชู เขาได้กล่าวว่า “สิ่งนี้เป็นไปตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ ซึ่งได้พระองค์ได้ตรัสทางเอลียาห์ชาวศิโยนผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ในยิสเรเอลสุนัขจะกินเนื้อของเยเซเบล³⁷ และศพของเยเซเบลจะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนที่ดินของแผ่นดินที่ยิสเรเอล เพื่อว่าจะไม่มีใครสามารถพบได้ว่า “นี่คือ เยเซเบล””

Chapter 10

¹ตอนนี้อาหับได้ทรงมีโอรสเจ็ดสิบองค์ในสะมาเรีย เยชูได้เขียนจดหมายส่งไปสะมาเรีย ถึงบรรดาผู้ปกครองเมืองยิสเรเอล รวมทั้งพวกผู้อาวูโส และบรรดาพี่เลี้ยงของโอรสของอาหับว่า²“ในเมื่อบรรดานุตรชายของนายของพวกท่านอยู่กับท่าน ท่านมีรถม้าศึกกับม้า และเมืองที่มีป้อม และอาวุธ ดังนั้นแล้วกันที่ที่จดหมายนี้มาถึงท่าน³จงคัดเลือกบุตรชายนายของท่าน คนที่ดีที่สุด และเหมาะสมที่สุด แล้วตั้งคนนั้นไว้บนบัลลังก์ของบิดาของเขา และจงสู้รบเพื่อราชวงศ์นายของพวกท่าน”

⁴แต่พวกเขากลัวมาก และได้พูดว่า “ดูเถิด กษัตริย์สองพระองค์ยังทรงต้านทานเยชูไม่ได้ แล้วพวกเราจะต้านทานได้อย่างไร?”⁵แล้วผู้ดูแลพระราชวัง ผู้ดูแลเมือง พวกผู้อาวูโสและพวกพี่เลี้ยงเด็ก ได้ส่งสารกลับไปถึงเยชูว่า “พวกเราเป็นผู้รับใช้ของท่าน พวกเราจะทำทุกอย่างที่ท่านสั่ง พวกเราจะไม่ตั้งผู้ใดเป็นกษัตริย์ ขอทำตามที่ตั้งดวงตาท่านเห็นว่าดีเถิด”

⁶แล้วเยชูได้เขียนจดหมายเป็นฉบับที่สองถึงพวกเขาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายเรา และถ้าท่านจะเชื่อฟังเรา ท่านต้องนำศีรษะของบรรดานุตรชายนายของ ท่าน และมาหาเราที่ยิสเรเอลพรุ่งนี้เวลานี้” บัดนี้บรรดานุตรชายเจ็ดสิบคนของกษัตริย์อยู่กับท่านใหญ่คนโตในเมือง ผู้ได้ข่มขู่พวกเขามา⁷ดังนั้นเมื่อจดหมายได้มาถึงพวกเขา พวกเขาได้จับบุตรชายของกษัตริย์ทั้งเจ็ดสิบคนและได้สังหารเสีย แล้วได้เอาศีรษะใส่ตะกร้า และได้ส่งไปให้เยชูที่ยิสเรเอล

⁸ผู้สื่อสารได้มาบอกเยชูว่า “พวกเขาได้นำศีรษะบุตรชายของกษัตริย์มาแล้ว” ดังนั้นเขาได้พูดว่า “จงกองบรรดาศีรษะไว้เป็นสองกองตรงทางเข้าประตูเมือง จนถึงตอนเช้า”⁹พอตอนเช้า เยชูได้ออกไปและยืน และได้พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า “ท่านทั้งหลายเป็นผู้ไร้ความผิด ดูเถิด เราได้ยกภูต่อนายของเราและประหารพระองค์เสีย แต่ใครเล่าที่ฆ่าคนเหล่านี้?

¹⁰บัดนี้ท่านจงทราบแน่เถิดว่า พระวจนะของพระยาห์เวห์ไม่ว่าส่วนใดก็ตาม ซึ่งพระองค์ได้ตรัสเกี่ยวกับราชวงศ์ของอาหับจะไม่ตกดินแต่อย่างใดเลย เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงทำตามที่ได้ตรัสผ่านทางเอลียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์”¹¹ดังนั้นเยชูได้ประหารทุกคนที่เหลืออยู่ในราชวงศ์ของอาหับในเมืองยิสเรเอล อีกทั้งคนใหญ่คนโตทุกคนของพระองค์ สหายสนิทของพระองค์ และปุโรหิตของพระองค์ จนพวกเขาไม่เหลือรอดชีวิตสักคนเดียวเลย

¹²แล้วเยชูได้ลุกขึ้นและได้ออกไป เขาได้ไปยังสะมาเรีย ในระหว่างทางที่เขาถึงที่เบเรเอเขตหมู่บ้านของผู้เลี้ยงแกะ¹³เขาได้พบญาติของอาหิสิยาห์กษัตริย์ยูดาห์ เยชูได้ถามว่า “พวกท่านเป็นใคร?” พวกเขาได้ตอบว่า “พวกเราเป็นญาติของอาหิสิยาห์ และพวกเรากำลังจะไปเยี่ยมบรรดานุตรชายของกษัตริย์และของพระราชินีเยเซเบล”¹⁴เยชูได้พูดกับพวกเขาว่า “จับเป็นพวกเขา” ดังนั้น เขาทิ้งหลายก็จับเป็นคนเหล่านั้น และสังหารพวกเขาทั้งสี่สิบสองคนที่บ่อเบเรเอเขต เขาไม่ได้ไว้ชีวิตของพวกเขาสักคนเดียว

¹⁵เมื่อเยชูได้ออกจากที่นั่น เขาก็ได้พบเยโฮนาธานบุตรชายของเรคาบผู้ซึ่งกำลังมาหาเขา เยชูได้ต้อนรับเขา และได้พูดกับเขาว่า “จิตใจของเจ้าชื่ตรงต่อจิตใจของเรา อย่างที่จิตใจของเราชื่ตรงต่อจิตใจของเจ้าหรือ?” เยโฮนาธานได้ตอบว่า “ชื่ตรงสิ” เยชูได้พูดว่า “ถ้าชื่ตรงก็ยื่นมือของเจ้ามาให้เรา” เยโฮนาธานจึงยื่นมือของเขาให้เยชู และเยชูก็ดึงเยโฮนาธานขึ้นมานบนรถม้าศึก¹⁶เยชูได้พูดว่า “มากับเราเถิด และดูความกระตือรือร้นของเราเพื่อพระยาห์เวห์” ดังนั้นเขาจึงให้เยโฮนาธานนั่งรถม้าศึกไปกับเขา¹⁷เมื่อเขาได้มาถึงสะมาเรีย เยชูได้ประหารทุกคนในราชวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในสะมาเรียจนหมด เยชูได้ทำลายเชื้อพระวงศ์ทุกคนในราชวงศ์ของอาหับ ตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับเอลียาห์

¹⁸แล้วเยชูได้เรียกประชุมประชาชนทั้งหมด และได้พูดกับเขาทั้งหลายว่า “อาหับปรนนิบัติพระบาอัลเล็กน้อย แต่เยชูจะปรนนิบัติพระองค์มากกว่า”¹⁹ดังนั้นในเวลาหนึ่ง จึงเรียกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลมาหาเราให้หมด ทั้งผู้บมัสการและนักบวชทั้งหมดของพระบาอัล อย่าให้ใครขาดไปเลย เพราะเราจะมีกรถวายสัตวบูชาครั้งใหญ่แก่พระบาอัล ใครขาดก็จะไม่ให้มีชีวิตอยู่” แต่เยชูได้ทำอย่างมีเลศนัยเพื่อจะทำลายพวกที่มีบมัสการพระบาอัล²⁰เยชูได้พูดว่า “จงจัดประชุมเพื่อมนัสการพระบาอัล” ดังนั้นพวกเขาก็ป่าวร้องเรียกประชุมดังกล่าว

²¹แล้วเยชูได้ส่งข่าวไปทั่วอิสราเอล และพวกผู้บมัสการพระบาอัลก็มาทั้งหมด จึงไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ไม่ได้มา เขาทิ้งหลายก็เข้าไปในวิหารของพระบาอัล

แล้ววิหารของพระบาอัลก็เต็มแน่นนับจากข้างหนึ่งถึงอีกข้างหนึ่ง²² เยชูได้สั่งผู้ดูแลตู้เสื้อคลุมว่า “จงเอาเสื้อสำหรับผู้บมัสการพระบาอัลออกมา” เขาก็เอาเสื้อออกมาให้เขาทั้งหลาย

²³ ดังนั้นเยชูได้เข้าไปในวิหารของพระบาอัล พร้อมกับเยโฮนาตันบุตรเรคาบ เขาได้พูดกับผู้บมัสการพระบาอัลว่า “จงคืนดู ดูให้ดีว่าไม่มีผู้บมัสการพระยาห์เวห์อยู่กับพวกท่าน ให้มีแต่ผู้บมัสการพระบาอัลเท่านั้น”²⁴ แล้วเขาก็ทั้งหลายได้เข้าไปถวายเครื่องสัตวบูชาและเครื่องเผาบูชา เยชูวางคนแปดสิบคนไว้ภายนอก และได้พูดว่า “ถ้าคนไหนปล่อยให้คนหนึ่งคนใดซึ่งเรามอบไว้ในมือพวกเจ้านีรอดไปได้ เขาต้องเสียชีวิตของเขาแทน”

²⁵ ดังนั้นเมื่อเยชูได้เสร็จการถวายเครื่องเผาบูชา เยชูก็ได้สั่งทหารยามและพวกผู้บัญชาการว่า “จงเข้าไปฆ่าพวกเขาเสีย อย่าให้รอดสักคนเดียว” เมื่อฆ่าเขาทั้งหลายด้วยคมดาบแล้ว ทหารยามและพวกผู้บัญชาการก็โยนศพออกไปข้างนอก และเขาก็เข้าไปที่ห้องข้างในของวิหารพระบาอัล²⁶ พวกเขาได้นำเอาเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งวิหารของพระบาอัลออกมาเผาเสีย²⁷ แล้วพวกเขาก็ทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของพระบาอัล และได้ทำลายวิหารของพระบาอัล แล้วทำให้เป็นส้วมจนทุกวันนี้²⁸ นี่คือการที่เยชูได้ทำลายผู้บมัสการพระบาอัลออกจากอิสราเอล

²⁹ แต่เยชูไม่ได้หนีจากบาปของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ผู้ซึ่งเขาได้นำอิสราเอลให้ทำบาปด้วย นั่นคือ การบมัสการลูกวัวทองคำซึ่งอยู่ในเมืองเบธเอลและในเมืองดาน³⁰ ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเยชูว่า “เพราะเจ้าได้ทำดีโดยทำสิ่งที่ชอบในสายตาของเรา และได้ทำต่อราชวงศ์อาหับตามทุกอย่างที่อยู่ในใจของเรา บุตรชายของเจ้าซึ่งอายุคนจะได้ขึ้นบนบัลลังก์ของอิสราเอล”³¹ แต่เยชูไม่ระมัดระวังที่จะดำเนินตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ด้วยสุดใจของเขา เขาไม่ได้หนีจากบาปของเยโรโบอัม ซึ่งเขาได้นำอิสราเอลให้ทำบาปด้วย

³² ในสมัยนั้น พระยาห์เวห์ทรงเริ่มตัดดินแดนของอิสราเอลออก และฮาซาเอลก็ได้รับชนะทั่วดินแดนอิสราเอล³³ ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนฟากตะวันออก ทั่วแผ่นดินกิเลอาด คนกาต คนรูเบน และคนมนัสเสห์ ตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ข้างหุบเขาของอารโนน ผ่านกิเลอาดไปจนถึงบาซัน

³⁴ ในส่วนราชกิจต่างๆ ของเยชู และทุกอย่างที่ได้ทรงกระทำ และอำนาจทั้งสิ้นของพระองค์ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลแล้วมิใช่?³⁵ เยชูจึงได้เสด็จสวรรคตไปอยู่กับบรรพบุรุษ และพวกเขาก็ฝังพระองค์ไว้ในกรุงสะมาเรีย และเยโฮอาหสบุตรชายของพระองค์ก็ทรงเป็นกษัตริย์แทน³⁶ เวลาที่เยชูได้ทรงปกครองอิสราเอลในสะมาเรียนั้นคือยี่สิบแปดปี

Chapter 11

¹ บัดนี้เมื่ออาราเลียห์ มารดาของอาหัสยาห์ ได้เห็นว่าบุตรชายของนางได้เสียชีวิตแล้ว นางก็ได้ลุกขึ้นและสังหารเชื้อพระวงศ์ทั้งสิ้น² แต่เยโฮเซบาชดาของกษัตริย์เยโฮรัมและน้องสาวของอาหัสยาห์ ได้แอบนำโยอาบุตรชายของอาหัสยาห์มาและได้ซ่อนเขาไว้จากท่ามกลางบรรดาลูกชายของกษัตริย์ ซึ่งต้องถูกประหาร รวมทั้งพี่เลี้ยงของเขา นางได้วางเขาไว้ในห้องนอน พวกเขาได้ซ่อนเขาเสียจากอาราเลียห์ เพื่อที่ว่าเขาจะไม่ถูกประหารชีวิต³ เขาได้อยู่กับเยโฮเซบาชดาปี ผู้ซึ่งซ่อนเขาไว้ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ในขณะที่อาราเลียห์ได้ทรงปกครองเหนือแผ่นดิน

⁴ แต่ในปีที่เจ็ด เยโฮยาดาได้ส่งสารและได้นำไปมอบให้บรรดาผู้บัญชาการของพวกคารี และของพวกทหารยามให้มาหาเขาในพระวิหารของพระยาห์เวห์ เยโฮยาดาได้ทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลาย และให้พวกเขาสอบานในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ แล้วเขาก็ได้นำบุตรชายของกษัตริย์มาให้พวกเขาเห็น⁵ เขาได้สั่งคนเหล่านั้นว่า “สิ่งนี้เป็นสิ่งที่เจ้าทั้งหลายต้องทำคือ กลุ่มหนึ่งในสามกลุ่มของเจ้าผู้ซึ่งเข้าเฝ้าวันสะบาโตจะต้องเฝ้าดูวังของกษัตริย์” อีกกลุ่มหนึ่งในสามกลุ่มจะต้องอยู่ที่ประตู และกลุ่มหนึ่งในสามกลุ่มให้ประจำอยู่ที่ประตูข้างหลังป้อมยาม

⁷ ส่วนอีกสองกลุ่มซึ่งไม่ได้อยู่เฝ้าในวันสะบาโต พวกเขาต้องเฝ้าระวังพระนิเวศของพระยาห์เวห์สำหรับกษัตริย์⁸ พวกเขาต้องล้อมกษัตริย์ไว้ ผู้ชายทุกคนพร้อมบรรดาอาวุธในมือของพวกเขา ผู้ใดก็ตามที่ได้เข้าไปใกล้ในแถวจะต้องถูกสังหาร เจ้าต้องอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จออกและเมื่อพระองค์เสด็จเข้า⁹

⁹ ดังนั้นบรรดาผู้บัญชาการก็ได้เชื่อฟังทุกสิ่งตามที่เยโฮยาดาปุโรหิตได้สั่งไว้ แต่คนต่างก็นำคนของตน ผู้ซึ่งจะเข้าเฝ้าวันสะบาโต พร้อมกับผู้ที่ออกเฝ้าวันสะบาโตนั้น และพวกเขาก็ได้มาหาเยโฮยาดาปุโรหิต¹⁰ แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตก็ได้มอบหอกและใส่ซึ่งเป็นของกษัตริย์ดาวิดที่อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์แก่บรรดาผู้บัญชาการ

¹¹ ดังนั้นพวกทหารยามแต่ละคนได้ยืนพร้อมบรรดาอาวุธในมือของพวกเขา จากด้านขวาของไปถึงด้านซ้ายของพระวิหาร ใกล้แท่นบูชาและพระวิหารล้อมรอบกษัตริย์¹² แล้วเยโฮยาดาได้ได้นำบุตรชายของกษัตริย์คือโยอาชออกมา ได้สวมมงกุฎให้เขา และได้มอบกฎเกณฑ์แห่งพันธสัญญาให้เขา แล้วเขาก็ทั้งหลายได้ตั้งและเจิมเขาให้เป็นกษัตริย์ แล้วเขาก็ทั้งหลายจึงตบมือ และได้บอกว่ “ขอให้กษัตริย์ทรงพระเจริญ”

¹³ เมื่ออาราเลียห์ได้ยินเสียงทหารยามและเสียงประชาชน นางก็ได้เข้าไปหาประชาชนในพระนิเวศของพระยาห์เวห์¹⁴ นางได้มอง และดูเกิด กษัตริย์ได้ทรงยืนอยู่ข้างเสา ตามธรรมเนียมที่เคยปฏิบัติ และมีบรรดาผู้บัญชาการและคนเป่าแตรได้อยู่ข้างกษัตริย์ ประชาชนทั้งสิ้นในแผ่นดินก็ได้ยินดีและเป่าแตร แล้วอาราเลียห์ก็ได้ฉีกเสื้อผ้าของนางและได้ตะโกนว่า “กบฏ กบฏ”

¹⁵ แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตก็ได้สั่งพวกผู้บัญชาการที่ได้รับการตั้งให้ควบคุมกองทัพว่า “จงนำตัวนางออกมาระหว่างแถวทหาร ใครก็ตามที่ติดตามนางไปก็จงประหารเขาเสียด้วยดาบ” เพราะปุโรหิตได้กล่าวว่า “อย่าประหารนางในพระนิเวศของพระยาห์เวห์”¹⁶ ดังนั้นเขาก็ทั้งหลายจึงได้จับนาง ขณะที่นางได้ไปถึงทางที่นำเข้าลานพระราชวัง และนางได้ถูกสังหารที่นั่น

¹⁷แล้วโยฮานาได้ทำพันธสัญญาระหว่างพระยาห์เวห์กับกษัตริย์และประชาชน ว่าพวกเขาควรจะเป็นประชาชนของพระยาห์เวห์ และยังทำพันธสัญญาระหว่างกษัตริย์กับประชาชนด้วย¹⁸ ดังนั้นประชาชนหมดทั้งแผ่นดินก็ได้เข้าไปในศาลาของพระบาอัล และพังศาลาลง พวกเขาได้ทำลายบรรดาแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบาอัลแตกเป็นชิ้นๆ และพวกเขาได้ประหารมิกทาน นักบวชของพระบาอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา แล้วโยฮานาปุโรหิตได้แต่งตั้งพวกยามไว้เฝ้าพระนิเวศของพระยาห์เวห์

¹⁹โยฮานาได้พาพวกผู้บัญชาการ พวกคารี พวกทหารยาม และประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินไปกับเขา และเขาก็ตกลงได้เชิญกษัตริย์เสด็จลงมาจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์ร่วมกัน และพวกเขาได้เข้าไปในวังของกษัตริย์ที่ทางประตูทหารยาม โยอาซก็ได้ประทับบนบัลลังก์ของกษัตริย์²⁰ ดังนั้นประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินก็ได้เปรมปรีดิ์ และบ้านเมืองก็สงบหลังจากได้ประหารอาธาลิยาห์ด้วยดาบแล้วที่วังของกษัตริย์

²¹โยอาซมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา เมื่อพระองค์ได้ทรงครองราชย์

Chapter 12

¹ในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลเยชู โยอาซได้ทรงครองราชย์ พระองค์ได้ทรงครองราชย์สี่สิบปีในกรุงเยรูซาเล็ม มารดาของพระองค์คือ ศิเบียห์ชาวเบเออร์เซบา² โยอาซได้ทรงทำสิ่งที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ตลอดรัชกาล เพราะโยฮานาปุโรหิตได้แนะนำพระองค์³ แต่สถานสูงต่าง ๆ ยังไม่ได้รื้อลง ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมในสถานสูงเหล่านั้น

⁴โยอาซได้ตรัสกับพวกปุโรหิตว่า “เงินทั้งสิ้นอันเป็นของถวายที่บริสุทธิ์ ซึ่งได้นำเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ได้แก่เงินที่เรียกจากแต่ละคน คือเงินที่ได้เก็บโดยการสำรวจสำมะโนประชากร หรือเงินที่ได้จากการปฏิญาณของบุคคล หรือเงินที่ประชาชนได้ถวายโดยการดลใจจากพระยาห์เวห์ด้วยสมภารใจของ พวกเขา⁵ ปุโรหิตควรรับเงินนั้นจากหนึ่งในพวกผู้เก็บเงินทั้งหลายและซ่อมแซมพระวิหารตรงที่ที่เห็นว่าชำรุด”

⁶แต่ในปีที่สี่สิบสามของรัชกาลของกษัตริย์โยอาซ พวกปุโรหิตไม่ได้ซ่อมแซมสิ่งใดในพระวิหารเลย⁷ แล้วกษัตริย์โยอาซจึงได้ทรงเรียกโยฮานาปุโรหิต และบรรดาปุโรหิตอื่นๆ พระองค์ได้ตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงไม่ซ่อมแซมสิ่งใด ๆ ในพระวิหาร? เพราะฉะนั้น ต่อไปนี้อย่ารับเงินจากผู้บริจาคเลย แต่ให้เก็บเงินมาเฉพาะที่จะซ่อมพระวิหาร และจ่ายให้แก่พวกผู้ที่จะซ่อมแซมพระวิหารเท่านั้น”⁸ ดังนั้นพวกปุโรหิตจึงได้ตกลงกันว่าจะไม่รับเงินจากประชาชนอีก และจะไม่ซ่อมแซมพระวิหารด้วยตัวของพวกเขาเอง

⁹แต่โยฮานาปุโรหิตได้นำหีบมาใบหนึ่ง ได้เจาะรูหนึ่งที่ฝาหีบนั้น และได้ตั้งไว้ข้างแท่นบูชาด้านขวา ทางเข้าพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และปุโรหิตผู้เฝ้าอยู่ที่ทางเข้าพระวิหารก็ได้ใส่เงินทั้งหมดลงไปในหีบที่ได้เข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์¹⁰ เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาได้เห็นว่าหีบมีเงินในหีบมากพอแล้ว อาลักษณ์ของกษัตริย์และมหาปุโรหิตจะมา และเอาเงินใส่ถุง แล้วเอาเงินที่พบในพระวิหารของพระยาห์เวห์ไปนับ

¹¹พวกเขาได้มอบเงินที่ซึ่งแล้วให้แก่บรรดาคนที่ดูแลพระวิหารของพระยาห์เวห์ พวกเขาได้จ่ายให้แก่พวกช่างไม้และพวกช่างก่อสร้าง ผู้ซึ่งได้บูรณะวิหารของพระยาห์เวห์¹² และให้แก่พวกช่างก่อ และพวกช่างสกัดหิน เพื่อซื้อไม้และหินสกัดที่ใช้ในการซ่อมแซมพระวิหารของพระยาห์เวห์ และสำหรับค่าใช้จ่ายอื่นๆ ทั้งหมดที่จำเป็นในการซ่อมแซม

¹³แต่เงินที่ได้นำเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์นั้น ไม่ให้นำไปใช้ในการทำพวกถ้วยเงิน กระโถนตัดไม้ตะเคียน อ่าง แตร หรือภาชนะทองคำ หรือภาชนะเงินที่ใช้ในการตกแต่งใดๆ¹⁴ พวกเขาได้จ่ายเงินให้แก่พวกคนที่ได้ทำงานซ่อมพระนิเวศของพระยาห์เวห์

¹⁵ยิ่งกว่านั้น พวกเขาไม่ต้องเขียนรายงานค่าใช้จ่ายในการซ่อมทั้งพวกผู้ที่ได้รับเงินและพวกผู้ที่ได้จ่ายเงินแก่พวกคนงาน เพราะเขาก็ตกลงได้ปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์¹⁶ แต่เงินถวายบูชาเพื่อการลบความผิดและเงินถวายบูชาเพื่อการลบล้างบาปจะไม่ได้นำมาไว้ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เพราะเงินนั้นให้เป็นของพวกปุโรหิต

¹⁷แล้วฮาซาเอลกษัตริย์อาร์มีได้ทรงยกขึ้นไปรบกับเมืองกัท และยึดเมืองนั้นได้ แล้วฮาซาเอลก็ได้หันขึ้นไปโจมตีกรุงเยรูซาเล็ม¹⁸ โยอาซกษัตริย์ยูดาห์ได้ทรงนำเอาสิ่งของศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่โยฮาฟัท และเยโฮรัม และอาหัสยาห์บรรพบุรุษของพระองค์ ผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ไว้บน และสิ่งของศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เอง และทองคำทั้งหมดที่ได้พบในคลังของพระนิเวศพระยาห์เวห์และของพระราชวังมา แล้วพระองค์ได้ทรงส่งสิ่งเหล่านี้ไปให้ฮาซาเอลกษัตริย์แห่งอาร์มี แล้วฮาซาเอลก็ได้ทรงถอยทัพไปจากกรุงเยรูซาเล็ม

¹⁹ส่วนราชกิจต่างๆ ของโยอาซ และทุกอย่างที่ได้ทรงกระทำ ได้ถูกบันทึกในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ของยูดาห์แล้วมิใช่?²⁰ พวกข้าราชการบริพารของพระองค์ได้ลูกและได้ก่อกบฏ และได้ปลงพระชนม์โยอาซเสียในวัง เบธมิลโล ตามทางที่ลงไปยังซิลลา 21 โยซาบาบบุตรชิเมอัท และเยโฮซาบาบบุตรโซเมอร์ พวกข้าราชการบริพารของพระองค์ได้สังหารพระองค์ พระองค์จึงได้สวรรคต พวกเขาได้ฝังโยอาซไว้กับบรรพบุรุษในนครดาวิด และอามาซียาห์ผู้ซึ่งเป็นโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นปกครองแทน²¹ โยซาบาบบุตรชิเมอัท และเยโฮซาบาบบุตรโซเมอร์ พวกข้าราชการบริพารของพระองค์ได้ประหารพระองค์ พระองค์จึงได้เสด็จสวรรคต พวกเขาได้ฝังโยอาซไว้กับบรรพบุรุษในนครดาวิด และอามาซียาห์ผู้ซึ่งเป็นพระราชโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นครองราชย์แทน

Chapter 13

¹ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลโยอาช โอรสของอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาหาสโอรสของเยชูได้ทรงครองราชย์เหนืออิสราเอลในกรุงสะมาเรีย พระองค์ได้ทรงครองราชย์อยู่สิบเจ็ดปี²พระองค์ได้กระทำการที่เลวร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และได้กระทำความบาปทั้งสิ้นตามเยโรโบอัมโอรสของเนบัท ผู้ได้ชักจูงอิสราเอลให้กระทำความบาปด้วย และเยโฮอาหาสไม่ได้ทรงหันพระองค์จากความบาปนั้น

³ความกริ้วขององค์พระยาห์เวห์ได้ปะทุขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ได้ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของฮาซาเอลกษัตริย์อาร์มี และในมือของเบนฮาดัดโอรสของฮาซาเอลอย่างต่อเนื่อง⁴ดังนั้นเยโฮอาหาสได้ทรงวิงวอนพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ได้ทรงฟังพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์ทรงเห็นการข่มเหงอิสราเอล คือที่กษัตริย์อาร์มีได้ทรงข่มเหงพวกเขา⁵เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงประทานผู้ช่วยผู้คนหนึ่งแก่อิสราเอล พวกเขาจึงได้หลุดพ้นจากมือคนอาร์มี และประชาชนอิสราเอลก็ได้อาศัยอยู่ในบ้านของพวกเขาอย่างที่เคยมีมาก่อนนี้

⁶ถึงกระนั้น พวกเขาก็หนีไม่พ้นจากบาปของราชวงศ์เยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นต้นเหตุให้อิสราเอลได้กระทำความบาปด้วย และพวกเขายังคงได้อยู่ในบาปเหล่านั้นต่อไป และเสาพระอาชราห์ก็ยังคงอยู่ในสะมาเรียต่อไป⁷พวกคนอาร์มีได้เหลือเพียงทหารม้าห้าสิบคน รถม้าศึกสิบคัน และทหารราบหนึ่งหมื่นคนให้แก่เยโฮอาหาส เพราะกษัตริย์แห่งอาร์มีได้ทรงทำลายพวกเขาเสีย และทำให้พวกเขาเป็นอย่างที่แกลบในเวลาหนาว

⁸ส่วนราชกิจต่างๆ ของเยโฮอาหาส และทุกอย่างที่ได้ทรงกระทำ และอำนาจของพระองค์ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลแล้วมิใช่⁹ ดังนั้นเยโฮอาหาสได้ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และพวกเขาได้ฝังพระองค์ไว้ในสะมาเรีย เยโฮอาชโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองราชย์แทน

¹⁰ในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งรัชกาลโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาสได้ทรงปกครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียสิบหกปี¹¹พระองค์ได้กระทำการที่เลวร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ไม่ได้ทรงหันหนีจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมโอรสของเนบัท ผู้ได้ชักจูงอิสราเอลให้กระทำความบาปด้วย แต่พระองค์ได้ทรงดำเนินในบาปนั้น

¹²ส่วนราชกิจต่างๆ ของเยโฮอาช และทุกอย่างที่ได้ทรงกระทำ และอำนาจซึ่งพระองค์ได้ทรงรับกับอามาซียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลแล้วมิใช่¹³เยโฮอาชได้ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโรโบอัมได้ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ เยโฮอาชได้ทรงถูกฝังไว้ในสะมาเรียกับบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

¹⁴บัดนี้เอลีซาได้ล้มป่วยด้วยโรคที่เขาจะต้องตายในไม่ช้า ดังนั้นเยโฮอาชกษัตริย์อิสราเอลได้เสด็จลงไปหาเขา และได้ทรงกั้นแสงต่อหน้าเขา พระองค์ได้ตรัสว่า “ท่านพ่อ ท่านพ่อของข้า รถม้าศึกแห่งอิสราเอล และทหารม้าประจำรถกำลังจะมารับท่านแล้ว”¹⁵เอลีซาได้ทูลพระองค์ว่า “ขอได้ทรงเอาคันธนูและลูกธนูมาจำนวนหนึ่งด้วย” ดังนั้นโยอาชจึงได้ทรงเอาคันธนูและลูกธนูมาจำนวนหนึ่งด้วย¹⁶เอลีซาได้ทูลกษัตริย์อิสราเอลว่า “ขอได้ทรงจับคันธนูไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ดังนั้นพระองค์ได้ทรงจับคันธนูไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ แล้วเอลีซาได้วางมือของเขาบนพระหัตถ์ทั้งสองข้างของกษัตริย์

¹⁷เอลีซาได้ทูลว่า “ขอได้ทรงเปิดหน้าต่างทางทิศตะวันออก” ดังนั้น พระองค์ได้ทรงเปิดแล้ว เอลีซาได้ทูลว่า “ขอทรงยิง” และพระองค์ก็ทรงยิงออกไป เอลีซาทูลว่า “นี่จะเป็นลูกธนูแห่งชัยชนะของพระยาห์เวห์ ลูกธนูแห่งชัยชนะเหนือพวกอาร์มี เพราะพระองค์จะได้ทรงทำลายคนอาร์มีได้อย่างราบคาบที่อาเฟก”¹⁸แล้วเอลีซาได้ทูลว่า “ขอทรงหยิบลูกธนูเหล่านั้นมา” ดังนั้นโยอาชจึงทรงหยิบลูกธนูเหล่านั้น และเขาได้ทูลกษัตริย์อิสราเอลว่า “ทรงตีลูกธนูลงพื้นดินสิ” และพระองค์ทรงตีสามครั้งแล้วจึงทรงหยุด¹⁹แต่คนของพระเจ้าได้โกรธพระองค์ และทูลว่า “พระองค์ควรจะตีสักห้าหรือหกครั้ง แล้วพระองค์จะได้ตีอาร์มีจนกว่าจะได้ทรงทำให้พวกเขาสิ้นไป แต่บัดนี้พระองค์จะตีชนอาร์มีได้เพียงสามครั้งเท่านั้น”

²⁰แล้วเอลีซาได้สิ้นชีวิต และพวกเขาก็ได้ฝังเอลีซาไว้ ปกติในเวลานี้กลุ่มชาวโมอับที่ได้เคยปล้นในดินแดนนั้นในตอนต้นปี²¹ขณะที่พวกเขากำลังฝังศพชายคนหนึ่งอยู่ พวกเขาก็เห็นกลุ่มชาวโมอับกลุ่มนั้น ดังนั้นพวกเขาจึงได้โยนศพชายคนนั้นลงไปในหลุมฝังของเอลีซา เมื่อศพผู้ชายคนนั้นได้โดนกระดูกของเอลีซา ผู้ชายคนนั้นก็ได้กลับมีชีวิตขึ้นและยืนขึ้นด้วยตัวเอง

²²ฮาซาเอล กษัตริย์อาร์มีได้ทรงข่มเหงชาวอิสราเอลอยู่ตลอดรัชกาลของเยโฮอาหาส²³แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงพระกรุณาและได้ทรงพระเมตตาต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงห่วงใยพวกเขา เพราะพันธสัญญาของพระองค์ที่ได้ทรงกระทำกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงไม่ได้ทรงทำลายพวกเขา และพระองค์ยังไม่ได้ทรงขับไล่พวกเขาไปให้พ้นพระพิภพของพระองค์เลย²⁴ฮาซาเอลกษัตริย์อาร์มีได้สวรรคต เบนฮาดัดโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นครองราชย์แทน²⁵เยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาสได้ยึดบรรดาเมืองจากเบนฮาดัดโอรสของฮาซาเอลกลับคืนมา ซึ่งเป็นเมืองที่พระองค์ได้ทรงยึดจากเยโฮอาหาสบิดาของเยโฮอาชได้เมื่อตอนทำสงครามกัน เยโฮอาชได้รับชนะพระองค์สามครั้งและได้บรรดาเมืองอิสราเอลกลับคืนมา

Chapter 14

¹ในปีที่สองแห่งรัชกาลเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาสกษัตริย์แห่งอิสราเอล อามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์ยูดาห์ได้ทรงขึ้นครองราชย์²เมื่อพระองค์ได้ทรงเป็นกษัตริย์นั้น พระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ทรงครองราชย์สิบเก้าปีในกรุงเยรูซาเล็ม พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยโฮอัสดานชาวเยรูซาเล็ม³พระองค์ได้ทรงทำการที่เที่ยงธรรมในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ แต่ยังไม่เหมือนกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำตามทุกอย่างซึ่งโยอาชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ

⁴แต่สถานสูงเหล่านั้นก็ยังไม่ได้อื้อเสีย ประชาชนยังคงถวายสัตวนูซา และเผาเครื่องหอมที่สถานสูงเหล่านั้น⁵สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อราชอาณาจักรได้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงประหารพวกข้าราชการที่ปลงพระชนม์พระราชบิดาของพระองค์

⁶แต่พระองค์ไม่ได้ทรงสังหารลูกหลานของผู้ที่ได้ปลงพระชนม์นั้น แต่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติตามที่ได้อุทธรณ์ไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาว่า “อย่าสังหารบิดาเพราะการกระทำของลูกหลานพวกเขา หรืออย่าสังหารลูกหลานเพราะการกระทำของบิดามารดาของพวกเขา แต่ทุกคนต้องถูกสังหารเพราะบาปของตนเอง”⁷ พระองค์ได้ทรงสังหารคนเอโดมหนึ่งหมื่นคนในหุบเขาเคสือ และพระองค์ได้ทรงยึดเมืองเสลาด้วยในการสงคราม และได้ทรงเรียกเมืองนั้นว่า โยเกรเอล ซึ่งเป็นชื่อมาถึงทุกวันนี้

⁸แล้วอามาซียาห์ได้ทรงส่งคณะทูตไปเฝ้าเยโฮอาช โอรสของเยโฮอาสโอรสของเยชู กษัตริย์แห่งอิสราเอล ทูลว่า “มาเถิด ขอให้เราเผชิญหน้ากันในการต่อสู้”⁹ แต่เยโฮอาชกษัตริย์อิสราเอลได้ทรงส่งผู้สื่อสารไปยังอามาซียาห์กษัตริย์ยูดาห์ว่า “ต้นหนามในเลบานอนได้ส่งข่าวไปหาต้นสนสีดาร์ในเลบานอนว่า ‘จงยกลูกสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาลูกชายของเรา’ แต่สัตว์ป่าตัวหนึ่งซึ่งอยู่ในเลบานอนได้ผ่านมา และได้ย่ำต้นหนามลงเสีย”¹⁰ ท่านได้โจมตีเอโดม และจิตใจของท่านก็ทำให้ท่านผยองขึ้น จงภูมิใจในชัยชนะของท่านเถิด แต่จงอยู่กับบ้านของท่าน เพราะถ้าไม่ทำจริงสร้างปัญหาให้ตัวเองและล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์ด้วย”

¹¹แต่อามาซียาห์ไม่ได้ทรงฟัง ดังนั้นเยโฮอาชกษัตริย์อิสราเอลจึงได้ทรงโจมตี และพระองค์กับอามาซียาห์กษัตริย์ยูดาห์ก็ได้ทรงเผชิญหน้ากันที่เมืองเบรเซเมซซึ่งเป็นของยูดาห์¹² ยูดาห์ได้พ่ายแพ้อิสราเอล และผู้ชายทุกคนจึงหนีกลับบ้าน

¹³เยโฮอาชกษัตริย์อิสราเอลก็ได้ทรงจับอามาซียาห์ กษัตริย์ยูดาห์โอรสของเยโฮอาช โอรสของอาหัสยาห์ได้ที่เมืองเบรเซเมซ และได้เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม และทรงพังกำแพงเยรูซาเล็มเป็นระยะทางสี่ร้อยศอกลง ตั้งแต่ประตูเอเฟราอิมจนถึงประตูมูม¹⁴ พระองค์ได้ทรงรื้อกองกำแพงและเงินทั้งหมด และของใช้ทั้งหมดที่พบในพระนิเวศของพระยาห์เวห์และในคลังของราชวัง พร้อมทั้งจับตัวประกันด้วย และได้เสด็จกลับไปยังกรุงสะมาเรีย

¹⁵ส่วนราชกิจต่างๆ ของเยโฮอาชที่ได้ทรงกระทำ ทั้งอำนาจของพระองค์ และการรบกับอามาซียาห์ กษัตริย์ของยูดาห์นั้น ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลแล้วมิใช่?¹⁶ เยโฮอาชได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และได้ทรงถูกฝังไว้ในสะมาเรียกับเหล่ากษัตริย์อิสราเอล และเยโรโบอัมโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นปกครองแทน

¹⁷อามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงมีพระชนม์อยู่อีกสิบห้าปี หลังจากเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาสกษัตริย์อิสราเอลได้สวรรคต¹⁸ ส่วนราชกิจต่างๆ ของอามาซียาห์ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ของยูดาห์แล้วมิใช่?¹⁹ พวกเขาได้ร่วมกันกบฏต่ออามาซียาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ได้ทรงหนีไปยังเมืองลาคีซ แต่เขาก็หลายได้ส่งคนตามพระองค์ไปที่เมืองลาคีซ และได้สังหารพระองค์ที่นั่น

²⁰พวกเขาได้นำพระศพบรรจุทุกน้ำกลับมา และได้ฝังไว้กับบรรพบุรุษในเมืองของดาวิด²¹ ประชาชนทั้งหมดของยูดาห์ก็ได้ตั้งอาชาริยาห์ ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์บิดาของพระองค์²² อาชาริยาห์ได้ทรงสร้างเมืองเอลักขึ้นใหม่และบูรณะให้กลับมาขึ้นกับยูดาห์ หลังจากนั้นก็กษัตริย์อามาซียาห์ได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ

²³ในปีที่สิบห้าแห่งรัชกาลอามาซียาห์ โอรสของโยอาชกษัตริย์ยูดาห์ เยโรโบอัมโอรสของเยโฮอาชแห่งอิสราเอลได้ทรงครองราชย์ในกรุงสะมาเรียอยู่สี่สิบเจ็ดปี²⁴ พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ไม่ได้ทรงละจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ผู้นำอิสราเอลให้ทำบาปด้วย²⁵ พระองค์ได้ทรงตีเอาดินแดนอิสราเอลคืนมา ตั้งแต่ทางเข้าเมืองเลโอบามิก โกลไปจนถึงทะเลแห่งอาราบาห์ ตามพระบัญชาตามพระวอนะของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งตรัสโดยผู้รับใช้ของพระองค์ คือโยนาห์ บุตรชายของอามิกเกียผู้เผยพระวอนะผู้มาจากกัรเฮเฟอร์

²⁶เพราะพระยาห์เวห์ทอดพระเนตรเห็นว่า ความทุกข์ของอิสราเอลนั้นขมขื่นนัก ไม่ว่าทาสหรือไท และไม่มีใครช่วยกู้อิสราเอล²⁷ เหตุฉะนั้นพระยาห์เวห์ไม่ได้ตรัสว่า พระองค์จะไม่ทรงลงนามอิสราเอลจากใต้ท้องฟ้า แต่พระองค์กลับได้ทรงช่วยเขาโดยพระหัตถ์ของเยโรโบอัมโอรสของเยโฮอาช

²⁸ส่วนราชกิจต่างๆ ของเยโรโบอัม และทุกอย่างที่ได้ทรงกระทำ และอำนาจของพระองค์ การรบของพระองค์ และเรื่องที่ได้ทรงตีเอากรุงดามัสกัสและเมืองอามิก ซึ่งเคยเป็นของยูดาห์คืนแก่อิสราเอล ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลแล้วมิใช่?²⁹ เยโรโบอัมได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ คือเหล่ากษัตริย์อิสราเอล แล้วเศคาริยาห์โอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นปกครองแทน

Chapter 15

¹ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโรโบอัม กษัตริย์อิสราเอล อาชาริยาห์ โอรสของอามาซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงขึ้นครองราชย์² อาชาริยาห์ทรงมีพระชนมายุสิบหกพรรษาเมื่อได้ทรงขึ้นครองราชย์ และพระองค์ได้ทรงปกครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี มารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยโคสิยาห์ และนางได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม³ พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชอบธรรมในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ เหมือนทุกอย่างที่อามาซียาห์บิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ

⁴อย่างไรก็ดี สถานสูงยังไม่ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนสถานสูงเหล่านั้น⁵ พระยาห์เวห์ได้ทรงลงโทษกษัตริย์ พระองค์ได้ทรงเป็นโรคเรื้อนจนถึงวันสวรรคต และพระองค์ประทับในวังต่างหาก โยรามโอรสของกษัตริย์ได้ทรงดูแลควบคุมสำนักพระราชวัง และได้ทรงปกครองประชาชนของแผ่นดิน

⁶ส่วนราชกิจต่างๆ ของอาชาริยาห์และทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ได้ทรงบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ของยูดาห์แล้วมิใช่?⁷ ดังนั้นอาชาริยาห์ได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และพวกเขาก็ได้ฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด โยรามโอรสของพระองค์ได้ทรงเป็นกษัตริย์แทน

⁸ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาซารียาห์กษัตริย์ยูดาห์ เศคาริยาห์โอรสของเยโรโบอัมได้ทรงปกครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียได้หกเดือน⁹พระองค์ก็ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ดังที่บรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ พระองค์ไม่ได้ทรงละทิ้งจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ผู้ที่ได้ทรงนำอิสราเอลให้ทำบาปด้วย

¹⁰ชัลลูมบุตรชายของยาเบซได้ก่อการกบฏต่อเศคาริยาห์ โศนพระองค์ลงในอิเบลอัม และสังหารพระองค์เสีย และพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน¹¹ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของเศคาริยาห์ ได้ทรงถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งอิสราเอล¹² เหตุการณ์นี้เป็นไปตามพระวจนะที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่เยชูว่า “เชื้อสายของเจ้าจะนั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอลถึงสี่ชั่วอายุคน” และก็เป็นดังนั้น

¹³ชัลลูมบุตรชายของยาเบซได้ทรงขึ้นครองราชย์ในปีที่สามสิบเก้า แห่งรัชกาลอาซารียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ได้ทรงปกครองในสะมาเรียได้หนึ่งเดือน¹⁴ เมนาเฮมบุตรชายของกาดีได้ขึ้นมาจากเมืองทิรซาห์ไปยังสะมาเรีย ที่นั่นเขาได้ไต่ถามชัลลูมบุตรชายของยาเบซในสะมาเรีย และประหารพระองค์เสีย และได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

¹⁵ส่วนราชกิจอื่นๆ ของชัลลูม และการกบฏที่พระองค์ได้ทรงทำ ได้ทรงถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งอิสราเอล¹⁶ ต่อมาเมนาเฮมได้โจมตีทิฟสาห์ และทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นและชายแดนของเมืองนั้นตั้งแต่ทิรซาห์ไป เพราะพวกเขาไม่เปิดประตูเมืองให้เขา ดังนั้นเขาได้โจมตีเมืองนั้น และเขาได้ฆ่าท้องหญิงมีครรภ์ของหมู่บ้านนั้นทุกคน

¹⁷ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอาซารียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เมนาเฮมบุตรชายของกาดีได้ทรงปกครองอิสราเอลในสะมาเรียสิบปี¹⁸ พระองค์ก็ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ตลอดรัชกาลของพระองค์ก็ไม่ได้ทรงละทิ้งจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ผู้ได้ทรงนำอิสราเอลให้ทำบาปด้วย

¹⁹ต่อมาปุลกษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมามาต่อต้านดินแดนนั้น และเมนาเฮมได้ทรงถวายเงินหนึ่งพันตะลันต์แก่ปุล เพื่อให้ปุลทรงสนับสนุนพระองค์ และทำให้อาณาจักรอิสราเอลที่อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์เข้มแข็งขึ้น²⁰ เมนาเฮมได้ทรงได้เงินจากคนอิสราเอลคือ จากคนข้างมีทุกคน คนละห้าสิบบเชล เพื่อทรงถวายแด่กษัตริย์อัสซีเรีย ดังนั้นกษัตริย์อัสซีเรียจึงยกทัพกลับ และไม่ได้ประทับอยู่ในดินแดนนั้น

²¹ส่วนราชกิจอื่นๆ ของเมนาเฮม และทุกสิ่งที่ได้ทรงกระทำ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่ใช่หรือ?²² ดังนั้นเมนาเฮมได้ทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และเปคาหิยาห์โอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

²³ในปีที่ห้าสิบแห่งรัชกาลอาซารียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาหิยาห์โอรสของเมนาเฮมได้ทรงปกครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย พระองค์ได้ทรงครองราชย์สองปี²⁴ พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ไม่ได้ทรงละทิ้งจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ฉะนั้นพระองค์จึงได้ทรงเป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาปด้วย

²⁵เปคาหิยาห์มีข้าราชการคนหนึ่งชื่อเปคาห์บุตรชายของเรมาลียาห์ ผู้ได้ก่อการกบฏต่อพระองค์ เปคาห์ร่วมกับคนก็เลอาดห้าสิบคนได้ประหารเปคาหิยาห์พร้อมกับอาร์โอบและอารีเอห์ในป้อมของพระราชวังในสะมาเรีย เปคาห์ได้ประหารเปคาหิยาห์และได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน²⁶ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของเปคาหิยาห์ และทุกสิ่งที่ได้ทรงกระทำถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งอิสราเอล

²⁷ในปีที่ห้าสิบสองแห่งรัชกาลอาซารียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาห์บุตรชายของเรมาลียาห์ได้ทรงปกครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย พระองค์ได้ทรงครองราชย์สิบปี²⁸ พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ไม่ได้ทรงละทิ้งจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ผู้เป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาปด้วย

²⁹ในรัชกาลของเปคาห์กษัตริย์อิสราเอล ทิกลักปีเลเซอร์กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงยกมายึดเมืองอียอน อาเบลเบรมาอาคาห์ ยาโนอาห์ คาเดช ฮาไซร์ ก็เลอาด กาลิลี และแผ่นดินนิฟทาลีทั้งหมด พระองค์ได้ทรงกวาดต้อนประชาชนไปเป็นเชลยยังอัสซีเรีย³⁰ ดังนั้นโฮเซยานบุตรชายของเอลาห์ได้ทรงร่วมกันคิดกบฏต่อเปคาห์บุตรชายของเรมาลียาห์ เขาได้ไต่ถามพระองค์ลงและประหารพระองค์เสีย แล้วเขาได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทนในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลโฮรามโอรสของอูสซียาห์³¹ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของเปคาห์และทุกสิ่งที่ได้ทรงกระทำถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งอิสราเอล

³²ในปีที่สองแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรชายของเรมาลียาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล โยรัมโอรสของอาซารียาห์กษัตริย์ยูดาห์ ได้ทรงขึ้นครองราชย์³³ เมื่อพระองค์ได้ทรงขึ้นครองราชย์นั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ได้ทรงปกครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบหกปี มารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยรูซา นางเป็นบุตรหญิงของศาโดก

³⁴โยรัมได้ทรงทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงทำตามทุกอย่างที่อาซารียาห์บิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ³⁵ อย่างไรก็ตามอย่างไรก็ดีสถานสูงยังไม่ได้ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนสถานสูงเหล่านั้น โยรัมได้ทรงสร้างพระปฐมนของพระนิเวศแห่งพระยาห์เวห์³⁶ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของโยรัม และทุกสิ่งที่ได้ทรงกระทำถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์ไม่ใช่หรือ?³⁷ ในเวลานั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงใช้เรซัน กษัตริย์แห่งอาร์มี และเปคาห์บุตรชายของเรมาลียาห์ให้มาสู้กับยูดาห์ โยรัมได้ทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และได้ทรงถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด ผู้เป็นบรรพบุรุษของพระองค์ แล้วอาหัสโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

¹ในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรชายของเรมาลียาห์ อาหิสโฮรของโยรามภักตริย์แห่งยูดาห์ได้ขึ้นครองราชย์²เมื่ออาหิสได้ทรงเป็นภักตริย์นั้น มีพระชนมายุยี่สิบพรรษา และพระองค์ได้ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสิบหกปี พระองค์ไม่ได้ทรงทำสิ่งที่เที่ยงธรรมในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ เหมือนอย่างดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

³แต่พระองค์ได้ทรงดำเนินตามทางของภักตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล ถึงกับได้ทรงให้โฮรของพระองค์ลุยไฟ ตามการกระทำอันน่าเกลียดน่าชังของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล⁴พระองค์ได้ทรงถวายสัตวบูชา และเผาเครื่องหอมที่สถานสูง บนยอดเขารวมทั้งได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น

⁵แล้วเรชินภักตริย์อาร์มกับเปคาห์บุตรชายของเรมาลียาห์ ภักตริย์อิสราเอลได้ทรงยกขึ้นมาโจมตีกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งสองพระองค์ทรงล้อมอาหิสไว้ แต่ทั้งสองไม่ได้ทรงสามารถเอาชนะพระองค์ได้⁶เวลานั้นเรชินภักตริย์อาร์มได้ตีเมืองเอลักคินให้คนอาร์ม และทรงขับไล่ประชาชนยูดาห์ออกจากเอลัก แล้วคนอาร์มมาที่เอลักและพวกเขาอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้

⁷ดังนั้นอาหิสจึงได้ทรงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้ากิลักปิลเสอร์ภักตริย์อัสซีเรีย ให้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนรับใช้ของท่าน และเป็นบุตรชายของท่าน ขอเสด็จขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของภักตริย์อาร์ม และจากมือของภักตริย์อิสราเอล ผู้มาโจมตีข้าพเจ้าด้วยเถิด”⁸ดังนั้นอาหิสจึงทรงนำเงินและทองคำซึ่งพบในพระนิเวศพระยาห์เวห์ และในท้องพระคลังของพระราชวัง และพระองค์ทรงส่งไปเป็นเครื่องบรรณาการแก่ภักตริย์อัสซีเรีย⁹แล้วภักตริย์อัสซีเรียก็ได้ทรงฟังพระองค์ และภักตริย์แห่งอัสซีเรียจึงทรงยกทัพขึ้นไปยังกรุงดามัสกัสและยึดได้ ทั้งกวาดต้อนประชาชนเมืองนั้นไปเป็นเชลยยังเมืองคิร พระองค์ยังได้ทรงประหารเรชินภักตริย์อาร์มด้วยเช่นกัน

¹⁰เมื่อภักตริย์อาหิสได้เสด็จไปกรุงดามัสกัสเพื่อพบกิลักปิลเสอร์ภักตริย์อัสซีเรีย พระองค์ทอดพระเนตรแท่นบูชาที่อยู่ในดามัสกัส และพระองค์ทรงส่งแบบจำลองแท่นบูชาไปยังอูริยาห์ปุโรหิต พร้อมทั้งแบบแปลนของแท่นนั้นและรูปแบบสำหรับงานก่อสร้างที่จำเป็น¹¹ดังนั้นอูริยาห์ปุโรหิตจึงได้สร้างแท่นบูชานั้นตามแบบทุกอย่างที่ภักตริย์อาหิสได้ทรงส่งมาจากดามัสกัส เขาจึงทำแท่นบูชาเสร็จก่อนที่ภักตริย์อาหิสเสด็จกลับมาจากดามัสกัส¹²เมื่อภักตริย์เสด็จกลับจากดามัสกัส พระองค์ได้ทอดพระเนตรแท่นบูชา แล้วภักตริย์ทรงเข้ามาใกล้แท่นบูชาและถวายเครื่องบูชาบนแท่นนั้น

¹³พระองค์ได้ทรงเผาเครื่องเผาบูชาและธัญบูชา และได้ทรงเทเครื่องดื่มบูชา และทรงพรมเลือดแห่งเครื่องสันติบูชาของพระองค์ลงบนแท่นนั้น¹⁴แท่นบูชากองสัณฤทธิซึ่งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์นั้น พระองค์ทรงย้ายออกเสียจากข้างหน้าพระวิหาร บริเวณระหว่างแท่นบูชาของพระองค์กับพระวิหารของพระยาห์เวห์ และตั้งไว้ทางด้านเหนือของแท่นบูชาของพระองค์นั้น

¹⁵แล้วภักตริย์อาหิสได้ทรงบัญชาอูริยาห์ปุโรหิตว่า “บนแท่นใหญ่นี้ ท่านจงเผาเครื่องเผาบูชาตอนเช้า และธัญบูชาตอนเย็น และเครื่องเผาบูชาของภักตริย์ และเครื่องธัญบูชาของพระองค์ พร้อมกับเครื่องเผาบูชาของประชาชนทั้งหมดในแผ่นดิน รวมทั้งธัญบูชา และเครื่องดื่มบูชาของเขาทั้งหลาย จงพรมเลือดทั้งหมดของเครื่องเผาบูชาและเลือดของเครื่องสัตวบูชา แต่แท่นบูชากองสัณฤทธิให้เป็นสำหรับเราที่เราจะทูลขอการทรงนำ”¹⁶อูริยาห์ปุโรหิตได้ทำทุกอย่างตามพระบัญชาของภักตริย์อาหิส

¹⁷แล้วภักตริย์อาหิสได้ทรงเอาแผงของแท่นนั้นและทรงยกขึ้นออกไป และพระองค์ทรงเอาอ่างกะเลงมาจากโคกกองสัณฤทธิที่รองอยู่นั้นและทรงตั้งไว้บนพื้นหิน¹⁸พระองค์ได้ทรงรื้อส่วนปิดทางเดินของศาลาวันสะบาโต ซึ่งพวกเขาสร้างไว้ในพระวิหารและทางเข้าชั้นนอกสำหรับภักตริย์ที่มาอ้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ออก เพราะเห็นแก่ภักตริย์แห่งอัสซีเรีย

¹⁹ส่วนราชกิจอื่นๆ ของอาหิสที่ได้ทรงกระทำถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารภักตริย์แห่งยูดาห์ไม่ใช่หรือ?²⁰อาหิสได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และได้ทรงถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษในนครดาวิด เฮเซคียาห์โฮรของพระองค์ก็ได้ขึ้นเป็นภักตริย์แทน

Chapter 17

¹ในปีที่สิบสองแห่งรัชกาลอาหิสภักตริย์แห่งยูดาห์ โยเซยาโฮรของเอลาห์ได้ทรงขึ้นครองราชย์ พระองค์ได้ทรงปกครองในกรุงสะมาเรียเหนืออิสราเอลอยู่เก้าปี²พระองค์ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ แต่ก็ไม่เหมือนกับบรรดาภักตริย์อิสราเอลที่อยู่ก่อนพระองค์³เชลมานเนเซอร์ภักตริย์อัสซีเรียได้ทรงยกทัพมารบกับพระองค์ และโยเซยาทรงยอมเป็นเมืองขึ้นของพระองค์และถวายเครื่องบรรณาการแก่พระองค์

⁴แล้วภักตริย์อัสซีเรียได้ตระหนักว่าโยเซยาเป็นกบฏต่อพระองค์ เพราะโยเซยาได้ทรงใช้ผู้สื่อสารไปยังโส ภักตริย์อียิปต์ด้วย พระองค์ไม่ได้ทรงถวายเครื่องบรรณาการแก่ภักตริย์อัสซีเรียอย่างที่พระองค์ทรงเคยทำมาทุกปี เพราะฉะนั้นภักตริย์อัสซีเรียจึงทรงขังโยเซยาไว้ และทรงจำพระองค์ไว้ในคุก⁵แล้วภักตริย์อัสซีเรียจึงได้ทรงบุกเข้าทั่วแผ่นดิน และขึ้นมายังกรุงสะมาเรีย และทรงล้อมเมืองไว้สามปี⁶ในปีที่เก้าแห่งรัชกาลโยเซยา ภักตริย์แห่งอัสซีเรียทรงยึดสะมาเรียได้ พระองค์ได้ทรงกวาดต้อนคนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย พระองค์ทรงให้พวกเขาอยู่ที่อาลาห์ ที่ข้างแม่น้ำฮาโบร์แห่งเมืองโกซาน และในเมืองต่างๆ ของคนมีเดีย

⁷การตกเป็นเชลยในครั้งนี้ก็เพราะคนอิสราเอลได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ได้ทรงนำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ จากใต้พระหัตถ์ของฟาโรห์ภักตริย์อียิปต์ เพราะประชาชนได้ไม่มีการบรรดาพระอื่นๆ และได้ดำเนินตามธรรมเนียมปฏิบัติของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าคนอิสราเอล และตามปฏิบัติอย่างที่บรรดาภักตริย์แห่งอิสราเอลที่พวกเขาพระองค์ทรงกระทำ

⁹ประชาชนอิสราเอลทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาอย่างลับๆ เขาทิ้งหลายได้สร้างสถานสูงสำหรับตนที่บ้านทั่วเมือง ตั้งแต่ที่มีหอสังเกตการณ์ จนถึงเมืองที่มีป้อม¹⁰ พวกเขาได้ตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์และเสาอาเช-ราห์บนเขาสูงทุกแห่ง และได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น

¹¹ที่นั่นพวกเขาได้เผาเครื่องหอมบนสถานสูงทุกที่ ตามอย่างประชาชาติทั้งหลายได้กระทำ คนเหล่านั้นซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงกวาดไปให้พ้นหน้าพวกเขา ชาวอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วต่างๆ ทำให้พระยาห์เวห์ทรงพระพิโรธ¹² เขาทิ้งหลายนมัสการรูปเคารพซึ่งพระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่พวกเขาแล้วว่า “เจ้าอย่าทำอย่างนี้”

¹³พระยาห์เวห์ยังได้ทรงตักเตือนอิสราเอลและยูดาห์ ผ่านทางผู้เผยพระวจนะทุกคนและผู้ทำนายทุกคนว่า “จงหันจากทางชั่วทั้งหลายของเจ้า และรักษาพระบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ตามธรรมเนียมปฏิบัติทั้งสิ้นซึ่งเราได้บัญชาแก่บรรพบุรุษของเจ้า และซึ่งเราได้ส่งมายังเจ้า ทางบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของเรา”

¹⁴แต่พวกเขาไม่ฟัง พวกเขาถือดีอย่างมากเหมือนอย่างบรรพบุรุษของพวกเขาผู้ไม่เชื่อถือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา¹⁵ พวกเขาได้ปฏิเสธกฎเกณฑ์และพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับบรรพบุรุษของพวกเขา รวมทั้งพระดำรัสเตือนซึ่งประทานแก่พวกเขา เขาทิ้งหลายได้ติดตามสิ่งไร้ค่าและพวกเขากลายเป็นคนไร้ค่าไป พวกเขาติดตามชนชาติที่อยู่รอบๆ พวกเขาที่ไม่ได้นับถือพระเจ้า ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงห้ามไม่ให้พวกเขาเลียนแบบคนเหล่านั้น

¹⁶เขาทิ้งหลายได้เพิกเฉยพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พวกเขาได้สร้างรูปเคารพหล่อเป็นลูกโคโลหะสองตัวเพื่อนมัสการ และพวกเขาได้ทำเสาอาเช-ราห์ และพวกเขาได้นมัสการดวงดาวต่างๆ ในท้องฟ้าและพระบาอัล¹⁷ เขาทิ้งหลายให้บุตรชายหญิงของเขาหลุยไฟ และเขากินยาโสโครกและทำเวทมนตร์ ทั้งได้ขายตัวเองเพื่อไปทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ได้ยั่วยุพระองค์ให้ทรงพระพิโรธ¹⁸ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จึงทรงพระพิโรธต่ออิสราเอลยิ่งนัก และทรงให้พวกเขาออกไปพ้นพระพิภพของพระองค์ ไม่มีใครเหลืออยู่นอกจากเผ่ายูดาห์เท่านั้น

¹⁹แม้แต่เผ่ายูดาห์เองก็ไม่ได้รักษาพระบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา แต่ทำตามในสิ่งที่พวกอิสราเอลได้ทำ²⁰ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงทรงปฏิเสธเชื้อสายของอิสราเอลทั้งสิ้น พระองค์ทรงให้เขาทิ้งหลายคนทุกข และมอบพวกเขาไว้ในมือของผู้ปล้นชิง จนกว่าพระองค์จะทรงเหวี่ยงพวกเขาไปพ้นพระพิภพของพระองค์

²¹พระองค์ทรงฉีกอิสราเอลจากราชวงศ์ของดาวิด และพวกเขาได้ตั้งเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัทให้เป็นกษัตริย์ เยโรโบอัมได้ทรงชักนำอิสราเอลไปจากการติดตามพระยาห์เวห์ และทรงทำให้พวกเขาทำบาปอย่างใหญ่หลวง²² ประชาชนอิสราเอลได้ดำเนินในบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมที่ได้ทรงกระทำ เขาทิ้งหลายไม่ลះทิ้งจากบาปเหล่านั้นเลย²³ ดังนั้นพระยาห์เวห์ทรงให้อิสราเอลออกไปพ้นพระพิภพของพระองค์ ตามที่ตรัสทางบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์ทั้งหมด ดังนั้นอิสราเอลจึงถูกกวาดจากแผ่นดินของตนไปเป็นเชลยในอัสซีเรียจนทุกวันนี้

²⁴กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงนำประชาชนมาจากบาบิโลน อูราห์ อัฟลา ฮามัท เซฟารวาม และให้พวกเขาอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ ของสะมาเรียแทนประชาชนอิสราเอล พวกเขาได้เข้าถือกรรมสิทธิ์ในสะมาเรีย และอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น²⁵ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นตั้งแต่แรกที่พวกเขามาอาศัยอยู่ที่นั่น พวกเขาไม่ได้ให้พระเกียรติพระยาห์เวห์ ฉะนั้น พระยาห์เวห์จึงได้ทรงส่งให้พวกสิงโตมาฆ่าบางคนในท่ามกลางพวกเขา²⁶ ดังนั้นพวกเขาจึงทูลต่อกษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า “พวกประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงพาไปและให้อยู่ในเมืองต่างๆ ของสะมาเรียล้วนไม่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติของพระของแผ่นดินนั้น ฉะนั้นพระนั้นจึงให้สิงโตมาฆ่าท่ามกลางพวกเขา และดูสิ พวกสิงโตได้ฆ่าผู้คนที่อยู่ที่นี่ เพราะพวกเขาไม่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติของพระของแผ่นดินนั้น”

²⁷แล้วกษัตริย์อัสซีเรียจึงบัญชาว่า “จงนำคนหนึ่งจากพวกปุโรหิตที่พวกเขาได้กวาดต้อนมาจากสะมาเรียกลับไปอยู่ที่นั่น และให้พวกเขาสั่งสอนธรรมเนียมปฏิบัติของพระของแผ่นดินนั้น”²⁸ ฉะนั้นคนหนึ่งจากพวกปุโรหิตที่พวกเขาได้กวาดต้อนมาจากสะมาเรีย ได้มาอาศัยอยู่ในเมืองเบรเอล เขาสั่งสอนคนเหล่านั้นถึงวิธีการที่พวกเขาควรถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์

²⁹ชนเผ่าทุกกลุ่มได้สร้างพวกรูปพระของตนเอง และตั้งไว้ในสถานสูงต่างๆ ซึ่งชาวสะมาเรียสร้างขึ้น ชนเผ่าทุกกลุ่มที่อยู่ในเมืองต่างๆ ที่พวกเขาอาศัยอยู่³⁰ ประชาชนชาวบาบิโลนได้สร้างพระสุคคเบไนท ประชาชนชาวคูทได้สร้างพระเนอร์กิล ประชาชนชาวฮามัทได้สร้างพระอาซิม³¹ คนอัฟลาได้สร้างพระนิบหัส และพระการกัก คนเซฟารวามได้เผานูตรของตนในไฟถวายพระอัสริเมเลคและพระอานิมเมเลค ซึ่งเป็นพระของเมืองเซฟารวาม

³²พวกเขายังได้ถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ด้วย และได้ตั้งนักษัตรแห่งสถานสูงในท่ามกลางพวกเขา ให้ทำหน้าที่แทนพวกเขาในวิหารต่างๆ ที่บนสถานสูง³³ พวกเขาได้ถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ และได้นมัสการบรรดาพระของพวกเขาสองด้วย ตามธรรมเนียมของบรรดาประชาชาติในท่ามกลางผู้คน ที่พวกเขาได้กวาดต้อนมา

³⁴ทุกวันนี้พวกเขายังคงทำตามธรรมเนียมเดิมของพวกเขา เขาทิ้งหลายไม่ถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ และไม่ติดตามกฎเกณฑ์ กฎหมาย ธรรมเนียมปฏิบัติ หรือพระบัญญัติต่างๆ ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาแก่คนของยาโคบ ผู้ที่พระองค์ได้ประทานนามให้ว่าอิสราเอล³⁵ และผู้ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำพันธสัญญากับเขาทิ้งหลายและบัญชาพวกเขาว่า “อย่ายำเกรงพระอื่นๆ หรือกราบนมัสการพระนั้น หรือปรนนิบัติ หรือถวายสัตวบูชาแก่พระนั้น

³⁶แต่เจ้าจงยำเกรงพระยาห์เวห์ ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ และด้วยพระกรที่เหยียดออก คือผู้เดียวที่เจ้าต้องถวายพระเกียรติ เจ้าจงหมอบกราบต่อพระองค์ และจงถวายสัตวบูชาแด่พระองค์³⁷ กฎเกณฑ์ กฎหมาย ธรรมเนียมปฏิบัติ และพระบัญญัติต่างๆ ซึ่งพระองค์ได้ทรงจารึกสำหรับพวกเขา เจ้าจงระวังที่จะทำตามเสมอ ดังนั้นเจ้าต้องอย่ายำเกรงพระอื่นใดเลย³⁸ และเจ้าอย่าลืมพันธสัญญาที่เราได้ทำไว้กับเจ้า เจ้าต้องไม่ลืม อย่าถวายเกียรติบรรดาพระอื่นเลย

³⁹แต่เจ้าทั้งหลายจงถวายพระเกียรติพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พระองค์จะทรงช่วยกู้พวกเขาให้พ้นจากอำนาจของศัตรูทั้งสี่ของพวกเขานี้”⁴⁰ พวกเขาไม่ได้ฟัง เพราะว่าพวกเขายังคงทำสิ่งที่เคยกระทำในอดีตอยู่เรื่อยๆ⁴¹ ดังนั้นประชาชาติเหล่านี้จึงได้ยำเกรงพระยาห์เวห์ และพวกเขาก็มีสภากรูปลักษณ์และสลักของพวกเขาด้วย พวกบุตรของพวกเขาก็ทำอย่างเดียวกัน หลานของพวกเขาก็ทำอย่างเดียวกัน พวกเขาทำสิ่งที่ยกย่องสรรเสริญของพวกเขาก่อนถึงทุกวันนี้

Chapter 18

¹บัดนี้ในปีที่สามแห่งรัชกาลโฮเซยาโฮรสของเอลาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล เฮเซคียาห์โอรสของอาหิซัทริย์ยูดาห์ได้ทรงขึ้นครองราชย์²เมื่อพระองค์ทรงครองราชย์นั้น พระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า อาบียาห์ นางเป็นบุตรหญิงของเศคาริยาห์³พระองค์ทรงทำสิ่งที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ตามที่ดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ทรงกระทำตัวอย่างไว้ทั้งสิ้น

⁴พระองค์ทรงรื้อสถานสูงทั้งไป ทรงทำลายเสาหินศักดิ์สิทธิ์ลง และทรงโค่นพวกเสาอาเซราห์ลงเสีย พระองค์ทรงทุบทุกงของสัมฤทธิ์ซึ่งโมเสสสร้างขึ้นนั้นเสียเป็นชิ้นๆ เพราะว่าคนอิสราเอลเผาเครื่องหอมให้แก่เจ้านอนถึงวันเหล่านั้น จูนั้นเรียกว่า “เนบูซัน”⁵เฮเซคียาห์ทรงวางพระทัยในพระยาห์เวห์พระเจ้าอิสราเอล เพราะฉะนั้นในบรรดากษัตริย์ยูดาห์ต่อจากพระองค์มา หรือในบรรดาผู้มาก่อนพระองค์ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์

⁶เพราะว่าพระองค์ทรงวางใจในพระยาห์เวห์อย่างมั่นคง พระองค์ไม่ทรงหยุดการติดตามพระองค์เลย แต่ได้ทรงรักษาพระบัญญัติซึ่งพระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส⁷ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงสถิตกับเฮเซคียาห์ และพระองค์ทรงประสบความสำเร็จไม่ว่าที่ใดก็ตามที่ได้ทรงกระทำ พระองค์ทรงกบฏต่อกษัตริย์อัสซีเรียและไม่ยอมปรนนิบัติพระองค์⁸พระองค์ทรงโจมตีคนฟีลิสเตียไปจนถึงเมืองกาซาและดินแดนโดยรอบ ตั้งแต่หอคอยจนถึงป้อมปราการ

⁹ในปีที่สี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลโฮเซยาโฮรสของเอลาห์ กษัตริย์อิสราเอล เชลมานเนเซอร์กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงยกทัพขึ้นมารบกับสะมาเรีย และล้อมเมืองไว้¹⁰สิ้นสามปีก็ยึดเมืองนั้นได้ ในปีนี้หอกของรัชกาลเฮเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เก้าของรัชกาลโฮเซยาห์กษัตริย์อิสราเอล สะมาเรียก็ถูกยึดไปได้

¹¹ดังนั้นกษัตริย์อัสซีเรียได้กวาดต้อนคนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย และพาพวกเขาไปไว้ที่ฮาฮา และที่แม่น้ำฮาโบร์แห่งเมืองโกซาน และในเมืองต่างๆ ของคนมีเดีย¹²พระองค์ทรงทำสิ่งนี้เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา แต่พวกเขาได้ทำผิดต่อข้อกำหนดของพันธสัญญาของพระองค์ คือทำผิดต่อทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้สั่งไว้ เขาก็หลายปฏิเสธที่จะฟังหรือทำตาม

¹³แล้วในปีที่สิบสี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ เซนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมามาต่อสู้บรรดาเมืองที่มีป้อมของยูดาห์ และยึดเมืองเหล่านั้น¹⁴ ดังนั้นเฮเซคียาห์กษัตริย์ยูดาห์จึงทรงใช้คนไปทูลกษัตริย์อัสซีเรียที่เมืองลาคีซว่า “ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อท่าน ขอท่านถอนทัพไปจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยอมเสียเครื่องบรรณาการตามที่ท่านเรียกร้อง” และกษัตริย์อัสซีเรียได้เรียกร้องเอาจากเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์เป็นเงินสามร้อยตะลันต์ และทองคำสามสิบตะลันต์¹⁵ ดังนั้นเฮเซคียาห์ได้มอบเงินทั้งหมดซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และในพระคลังของพระราชวังของกษัตริย์

¹⁶แล้วเฮเซคียาห์ทรงลอกทองคำจากประตูทั้งหลายของพระวิหารของพระยาห์เวห์ และจากเสาประตูทั้งหลายซึ่งเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงหุ้มไว้ พระองค์ทรงมอบแก่กษัตริย์อัสซีเรีย¹⁷ แต่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียทรงมีรับสั่งให้เคลื่อนกองทัพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ โดยส่งการทูตและรับสารกับผู้บัญชาการใหญ่ออกจากเมืองลาคีซไปเข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาได้ขึ้นไปทางถนนและไปถึงด้านนอกของกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาเดินทัพมาใกล้ตรงทางระบายน้ำระบบ ซึ่งเป็นเส้นทางของการชักล้าง และหยุดทัพที่นั่น¹⁸เมื่อพวกเขาเรียกหาคนกษัตริย์เฮเซคียาห์ เอสิยาห์บุตรชายของอิสคียาห์เจ้ากรรมวัง เซบนาห์ราชอาลักษณ์ และโยอาห์บุตรชายของอาสาฟราชเลขาได้ออกมาพบพวกเขา

¹⁹ดังนั้นผู้บัญชาการใหญ่พูดกับพวกเขาให้บอกกับเฮเซคียาห์ว่า กษัตริย์ราชแห่งอัสซีเรียตรัสดังนี้ว่า “อะไรคือแหล่งของความวางใจของพวกเรา?”²⁰พวกเขาพูดแต่สิ่งที่ไร้สาระ กล่าวว่ามีพันธมิตรและแสนยานุภาพเพื่อการสงคราม บัดนี้พวกเราวางใจในใครหรือ? ใครหรือที่มอบความกล้าหาญให้พวกเราเพื่อแข็งข้อต่อเรา?²¹นี่แน่ะ เจ้าฟังไม้เท้าตันทกที่หักคือ อียิปต์ ซึ่งจะตำมือคนที่ใช้ไม้เท้านั้นด้วยความเจ็บปวด นั่นคือฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนี้ต่อทุกคนที่พึ่งเขา

²²แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายจะบอกข้าว่า ‘พวกเราพึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา’ ก็สถานสูงและแท่นบูชาของพระเจ้านั้นไม่ใช่หรือที่เฮเซคียาห์ รื้อทิ้งเสียและกล่าวกับยูดาห์ และเยรูซาเล็มว่า ‘ท่านทั้งหลายจงมีสภาก่อนหน้าแท่นบูชาในกรุงเยรูซาเล็มเถิด?’²³ ดังนั้นมาทำข้อต่อรองกับกษัตริย์อัสซีเรียเจ้านายของข้าแล้วข้าจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าเจ้าหาพวกคนขี่ม้าให้กับพวกเขาได้

²⁴เจ้าจะต้านทานนายกองคนเดียวในหมู่ข้าราชการผู้อ่อนแอที่สุดของนายข้าได้อย่างไร? เพราะเจ้ายังพึ่งอียิปต์เรื่องรถม้าศึกและทหารม้า²⁵ ข้าได้เดินทางมาที่นี่โดยที่ไม่มีพระยาห์เวห์ที่สถานที่นี้เพื่อต่อสู้และทำลายหรือ? พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าว่า ‘จงขึ้นไปต่อสู้กับแผ่นดินนี้และทำลายเสีย’”

²⁶แล้วเอสิยาห์บุตรชายของอิสคียาห์และเซบนาห์ และโยอาห์ได้พูดกับผู้บัญชาการใหญ่ว่า “ขอพูดกับผู้รับใช้ของท่านด้วยภาษาอารามเถิด เพราะเราเข้าใจภาษานั้น อย่าพูดกับเราด้วยภาษายูดาห์ให้เข้าหูประชาชนผู้อยู่บนกำแพงนั้นเลย”²⁷ แต่ผู้บัญชาการใหญ่ได้พูดกับเขาทั้งหลายว่า “นายของข้าใช้ให้มาพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้า และแก่เจ้านั้นหรือ? ไม่ใช่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพง ผู้ที่จะต้องกินอุจจาระและดื่มปัสสาวะของพวกเขาเองพร้อมกับเจ้าด้วยหรือ?”

²⁸แล้วผู้บัญชาการใหญ่ยื่นขึ้นตะโกนเสียงดังเป็นภาษายูดาห์ว่า “จงฟังดำรัสของกษัตริย์ราชคือกษัตริย์อัสซีเรีย²⁹ กษัตริย์ตรัสว่า ‘อย่าให้เฮเซคียาห์หลอกลวงเจ้าทั้งหลาย เพราะเขาจะไม่สามารถช่วยเจ้าจากอำนาจของข้า’”³⁰อย่าให้เฮเซคียาห์ทำให้เจ้าฟังพระยาห์เวห์โดยกล่าวว่า “พระยาห์เวห์จะทรงช่วยพวกเราแน่ และจะไม่ได้ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์อัสซีเรีย”

³¹อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์อัสซีเรียได้ตรัสว่า “จงสวมมิกดัลต์ต่อเรา และออกมาหาเรา แล้วเจ้าแต่ละคนจะได้กินจากเถาองุ่นของตน และจากต้นมะเดื่อของตน และจะได้ดื่มน้ำจากบ่อเก็บน้ำของตน”³²จนเรามาเข้ายังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและเหล้าองุ่นใหม่ เป็นแผ่นดินที่มีขนบปึงและพวกสวนองุ่น แผ่นดินที่มีพวกต้นมะกอกและน้ำผึ้ง เพื่อเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่และไม่ตาย อย่าฟังเฮเซคียาห์เมื่อเขายักชวนเจ้าโดยกล่าวว่า “พระยาห์เวห์จะทรงช่วยพวกเรา”

³³มีพระองค์ไหนของประชาชาติเคยช่วยผู้แผ่นดินของตนให้พ้นจากพระหัตถ์ของกษัตริย์อัสซีเรียได้บ้าง?³⁴ พระของเมืองฮามัทและเมืองอาร์ปัดอยู่ที่ไหน? พระของเมืองเสฟวาร์อิม เฮนาและอิฟวาร์อูอยู่ที่ไหน? พระเหล่านี้ได้ช่วยผู้สะมาเรียจากมือของเราหรือ?³⁵ พระองค์ไหนในบรรดาพระทั้งหมดของประเทศทั้งหลาย ได้ช่วยผู้ประเทศของตนจากมือของเราหรือ? พระยาห์เวห์จะช่วยผู้เยรูซาเล็มจากมือของเราได้หรือ?”

³⁶แต่ประชาชนได้แต่ไม่ตอบสนองแม้แต่คำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์ได้มีว่า “อย่าตอบเขา”³⁷แล้วเอสิยาห์บุตรชายของอิสคยาเจ้ากรมวัง และเซบนาห์ราชอาลักษณ์ และโยอาห์บุตรอาสราฟราซเลขา ได้เข้าเฝ้าเฮเซคียาห์ด้วยเสื้ออาฉิษยา และกราบทูลพระองค์ถึงถ้อยคำของผู้บัญชาการใหญ่

Chapter 19

¹สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ได้สดับรายงานของพวกเขา พระองค์ทรงฉีกฉลองพระองค์ ทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์² พระองค์ได้ทรงใช้เอสิยาห์บุตรเจ้ากรมวัง และเซบนาห์ราชอาลักษณ์ และพวกปุโรหิตอาวุโสคลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ได้ไปหาผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บุตรชายของอามอส

³เขากังหลายทูลพระองค์ว่า “เฮเซคียาห์ได้ตรัสดังนี้ว่า ‘วันนี้เป็นวันทุกขใจ วันถูกตีเตียนและอดสู เพราะเจ้าถึงกำหนดตลอดแต่พวกเราไม่มีกำลังที่จะตลอดออกมา’⁴จะเป็นเพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะทรงสดับถ้อยคำทั้งสี่ของผู้บัญชาการใหญ่ผู้ที่กษัตริย์อัสซีเรียนายของเขาได้ส่งมาเยาะเย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และพระองค์จะทรงว่ากล่าวเขาด้วยเรื่องถ้อยคำซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้สดับ บัดนี้ขอให้ท่านอธิษฐานเพื่อคนที่ยังคงเหลืออยู่ที่นี่”

⁵ดังนั้นเมื่อข้าราชการบริพารของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาถึงอิสยาห์⁶และอิสยาห์จึงบอกเขากังหลายว่า “จงทูลนายของท่านเถิดว่า ‘พระยาห์เวห์ได้ตรัสดังนี้ว่า อย่ากลัวเพราะถ้อยคำที่เจ้าได้ยินนั้น ซึ่งข้าราชการบริพารทั้งหลายของกษัตริย์อัสซีเรียได้ห่มันประมากร⁷ดูสิ เราจะไสร้วิญญาณอย่างหนึ่งในเขา เพื่อเขาจะได้ยินข่าวลือและกลับไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง”⁸”

⁸แล้วผู้บัญชาการใหญ่จึงกลับไป และพบว่ากษัตริย์อัสซีเรียกำลังสู้รบกับเมืองลิบนาห์ เพราะเขาได้ยินว่ากษัตริย์ได้เสด็จออกจากเมืองลาคิชแล้ว⁹แล้วเซบนาห์เคอริบได้สดับว่าที่หะเศห์กษัตริย์แห่งเอธิโอเปียและอียิปต์ได้ยกกองทัพออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว ดังนั้นพระองค์จึงส่งบรรดาผู้สื่อสารไปเฝ้าเฮเซคียาห์อีกครั้งด้วยข้อความว่า

¹⁰“เจ้าจงพูดกับเฮเซคียาห์กษัตริย์ยูดาห์ดังนี้ว่า ‘อย่าให้พระเจ้าของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นหลอกลวงท่านว่า “เยรูซาเล็มจะไม่ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย”¹¹ดูสิ ท่านได้ยินแล้วว่าสิ่งที่บรรดากษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงทำกับแผ่นดินทั้งหมดโดยการทำลายจนหมดสิ้น ฉะนั้นแล้วท่านเองจะรอดพ้นหรือ?”

¹²บรรดาพระของเหล่าประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือชนชาติโคซาน ฮาราน เรเซฟ และประชาชนของเอเดนซึ่งอยู่ในเทลอัซซาร์ได้ช่วยผู้พวกเขาให้พ้นหรือ?¹³ กษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอาร์ปัด กษัตริย์ของเมืองเสฟวาร์อิม เฮนาและอิฟวาร์อูอยู่ที่ไหน?”

¹⁴เฮเซคียาห์ทรงรับจดหมายจากมือของผู้สื่อสารและได้ทรงอ่าน และเสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และเฮเซคียาห์ทรงคลั่งไคล้เจ้านั้นออกเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์¹⁵แล้วเฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์และตรัสว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์จอมโยธาพระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ประทับเหนือเหล่าเครูบ พระองค์คือพระเจ้าองค์เดียวที่อยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น พระองค์ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก

¹⁶ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงเจียพระกรรมและสดับ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอเบิกพระเนตรมองดู และขอสดับถ้อยคำของเซบนาห์เคอริบซึ่งเขาส่งมาเย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์¹⁷ข้าแต่พระยาห์เวห์ เป็นความจริงที่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทำให้ประชาชาติและแผ่นดินของพวกเขาร้างเปล่า¹⁸พวกเขาได้เหวี่ยงพระของพวกเขาลงในกองไฟ เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่พระเจ้า เป็นแต่ผลงานของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นชาวอัสซีเรียจึงทำลายสิ่งเหล่านั้นได้

¹⁹ฉะนั้นบัดนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นอำนาจของเขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะทราบ ว่า พระองค์คือพระยาห์เวห์ ทรงเป็นพระเจ้าแต่องค์เดียว”

²⁰แล้วอิสยาห์บุตรชายของอามอสได้ใช้คนส่งสารไปถึงเฮเซคียาห์ทูลว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘เพราะเจ้าได้อธิษฐานต่อเราเรื่องเซบนาห์เคอริบกษัตริย์อัสซีเรีย เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว²¹สิ่งนี้คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์ที่ได้ตรัสถึงเขา “ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยน ดูถูกเจ้า และหัวเราะ

เยาะเจ้า ธิดาแห่งเยรูซาเล็มสิ้นศีรษะของนางใส่เจ้า²² เจ้าได้เหยียและกล่าวหยามข้าต่อผู้ใดหรือ? เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด และได้เบี่ยงตาของเจ้าอย่างเย่อหยิ่งต่อผู้ใดหรือ? ก็ต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลปะซี

²³โดยผู้สื่อสารของเจ้า เจ้าได้เหยียองค์พระผู้เป็นเจ้า และเจ้าได้ว่า ‘ด้วยรถม้าศึกมากมายของข้า ข้าได้ขึ้นไปที่สูงของภูเขาต่างๆ ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสิดาที่สูงสุดของมณลง ทั้งต้นสนสามใบที่ดีที่สุดของมณ ข้าจะเข้าไปยังที่พักไกลลิบที่สุดของมณ ที่ป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดของมณ’²⁴ ข้าได้ขุดบ่อ และตึมน้ำในดินแดนต่างด้าว ข้าได้เอาฝ่าเท้าของข้า ทำให้ธารน้ำทั้งสิ้นของอียิปต์แห้งไป’

²⁵เจ้าไม่ได้ยินหรือว่า เราได้ตัดสินใจไว้นานแล้ว และที่เราได้วางแผนงานไว้แต่ดึกดำบรรพ์อย่างไร? บัดนี้เรากำลังให้มันเกิดขึ้นแล้ว เจ้าอยู่ที่นี้เพื่อทำให้บรรดาเมืองที่แข็งแรงแรงพังลงเหลือเป็นซากปรักหักพัง²⁶ ส่วนชาวเมืองผู้อาศัยในเมืองนั้นซึ่งมีกำลังน้อย ได้ถูกทำให้เสื่อมเสียและอับอาย พวกเขาเป็นเหมือนต้นไม้ในทุ่งนา เหมือนหญ้าเขียวอ่อน เหมือนหญ้าบนหลังคาเรือนหรือในทุ่งนา ซึ่งถูกเผาไหม้ก่อนที่จะงอกงาม

²⁷แต่เราได้รู้จักการที่เจ้านั่งลง การที่เจ้าออกไปและการที่เจ้าเข้ามา และการเกรี้ยวกราดของเจ้าต่อเรา²⁸ เพราะการเกรี้ยวกราดของเจ้าต่อเรา และความจองหองของเจ้าได้มาเข้าหูของเรา ฉะนั้นเราจะเอาตะขอยของเราเกี่ยวลูกเจ้า และเอาบังเหียนของเราใส่ปากเจ้า แล้วเราจะหันเจ้าให้กลับไปตามทางซึ่งเจ้านามัน”

²⁹และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้าคือ ปีนี้เจ้าจะกินสิ่งที่งอกขึ้นเอง และในปีที่สองกินสิ่งที่ผลิจากต้นเดิม แต่ในปีที่สามเจ้าต้องเพาะปลูกและเก็บเกี่ยว ต้องทำสวนองุ่นและกินผลของพวกมัน³⁰ คนของวงศ์วานยูดาห์ที่เหลืออยู่และรอดชีวิตจะหยั่งรากลงและเกิดผลขึ้นอีกครั้ง³¹ เพราะคนที่เหลืออยู่จะออกจากกรุงเยรูซาเล็ม และคนที่รอดอยู่จะออกจากภูเขาไซออน ความกระตือรือร้นของพระยาห์เวห์จอมโยธาจะทำการนี้

³²เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์จึงตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียดังนี้ว่า “เขาจะไม่เข้าในเมืองนี้ หรือยิงลูกธนูมาที่นี่ หรือเขาจะไม่เข้ามาล้อมด้วยโล่ หรือสร้างบันไดบุกรุกขึ้นมา³³ ทางไหนที่เขาเข้ามา ก็จะเป็นทางเดียวกันที่เขาจะกลับไปทางนั้น เขาจะไม่เข้าเมืองนี้ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ”³⁴ เพราะเราจะป้องกันเมืองนี้ไว้ให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา”

³⁵อยู่มาในคืนนั้น กูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้ออกไป และประหารทหารในค่ายอัสซีเรียเสีย 185,000 นาย และเมื่อคนลุกขึ้นในตอนเช้ามืด ดูลี พวกเขาทั้งหมดกลายเป็นศพในทุกที่³⁶ ดังนั้นชนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงจึงทรงยกทัพออกจากอิสราเอลและทรงเสด็จกลับวัง และทรงประทับในกรุงนีนะเวห์³⁷ ต่อมา เมื่อพระองค์มีสการในศาลาของพระนิสโรคพระของพระองค์ อัดรัมเมเลคและชาเรเซอร์ โอรสของพระองค์ก็ได้ประหารพระองค์ด้วยดาบ แล้วเขาก็ทั้งสองหนีไปยังแผ่นดินอาราร์ต แล้วเอซารฮัดโดนโอรสของพระองค์ก็ได้ทรงเป็นกษัตริย์แทน

Chapter 20

¹ในเวลานั้น เฮเซคียาห์ได้ทรงพระประชวรใกล้จะสวรรคต ดังนั้นผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บุตรชายของอามอสมาเข้าเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘จงจัดการบ้านเมืองของเจ้าให้เรียบร้อย เพราะเจ้าจะตายและไม่มีชีวิตอยู่’”² แล้วเฮเซคียาห์ทรงหันพระพักตร์เข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า³ “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องระลึกว่า ข้าพระองค์ได้ดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความซื่อสัตย์และด้วยความเต็มใจ และทำสิ่งที่ดีในสายพระเนตรของพระองค์” แล้วเฮเซคียาห์จึงก้มแสงเสียงดัง

⁴ก่อนที่อิสยาห์จะออกไปถึงลานกลาง พระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงท่านว่า⁵ “จงกลับไปบอกเฮเซคียาห์ผู้นำประชาชนของเราว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้าตรัส “เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว เราจะรักษาเจ้า ในวันที่สาม เจ้าจะขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์

⁶เราจะเพิ่มชีวิตของเจ้าอีกสิบห้าปี เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้จากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และเราจะป้องกันเมืองนี้ไว้เพื่อเห็นแก่เราเอง และเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา”⁷ ดังนั้นอิสยาห์จึงบอกว่า “จงเอาขนมมะเดื่อมาอันหนึ่ง” พวกเขาภิเษกมาวางไว้บนพระยอดของพระองค์นั้น แล้วพระองค์ก็ทรงหายเป็นปกติ

⁸เฮเซคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า “อะไรเป็นหมายสำคัญที่แสดงว่าพระยาห์เวห์จะทรงรักษาข้าพเจ้า และที่แสดงว่าข้าพเจ้าจะได้อัปไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ในวันที่สาม?” อิสยาห์ทูลว่า “นี่เป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระยาห์เวห์ ที่พระยาห์เวห์จะได้ทรงทำตามที่พระองค์ตรัสไว้ คือจะให้เขาคืบไปข้างหน้าสิบขึ้น หรือจะให้ย่อนกลับมาสิบขึ้น?”

¹⁰เฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า “เป็นเรื่องง่ายที่เจาจะยาวออกไปอีกสิบขึ้น อย่าเลย ขอให้เขาย่อนกลับมาสิบขึ้นเถิด”¹¹ ดังนั้นอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้ร้องทูลพระยาห์เวห์ และพระองค์ทรงนำเขาย่อนกลับมาสิบขึ้น จากที่ซึ่งมันย่อนกลับมาสิบขึ้นไปบนขั้นบันไดของอาหิซ

¹²คราวนั้นเมโรดาคบาลาดัน พระราชโอรสของบาลาดันกษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ทรงส่งพระราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเฮเซคียาห์ เพราะพระองค์ได้สดับว่าเฮเซคียาห์ทรงพระประชวร¹³ เฮเซคียาห์ทรงฟังพระราชสารเหล่านั้น และทรงพาพวกผู้สื่อสารมงคลทั้งหมดยกทั้งหมดยกของพระองค์ ให้ชมเงิน ทองคำ เครื่องเทศ น้ำมันอย่างดี และคลังพระแสงของพระองค์ และให้ทอดพระเนตรทุกอย่างซึ่งมีในท้องพระคลังของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดในพระราชวังหรือในราชอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งเฮเซคียาห์ไม่ได้สำแดงแก่พวกพระองค์

¹⁴แล้วอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะจึงมาเข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ และทูลถามพระองค์ว่า “คนเหล่านี้ทูลอะไรบ้าง? และเขามาเฝ้าพระองค์จากที่ไหน?” เฮเซคียาห์

ได้ตรัสว่า “พวกเขามาจากเมืองไกลคือจากประเทศบาบิโลน”¹⁵ อัสยาห์ทูลถามว่า “พวกเขาเห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง?” เฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า “เขาเห็นทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งมีค่าใดในพระคลังของเราที่เราไม่ได้สำแดงแก่พวกเขา”

¹⁶ ดังนั้นอัสยาห์จึงทูลเฮเซคียาห์ว่า “จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์”¹⁷ “นี่แน่ะ วันเวลากำลังมาถึงเมื่อทุกสิ่งในวังของท่าน และสิ่งที่บรรพบุรุษของท่านได้สะสมมาจนถึงทุกวันนี้ จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน และไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ”¹⁸ โอรสทั้งหลายซึ่งถือกำเนิดจากท่าน ผู้ซึ่งท่านได้เป็นบิดา คนเหล่านั้นจะเอาตัวพวกเขาไป และพวกเขาจะไปเป็นขันทีในพระราชวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน”

¹⁹ แล้วเฮเซคียาห์ได้ตรัสกับอัสยาห์ว่า “พระวจนะของพระยาห์เวห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นดีแล้ว” เพราะพระองค์ทรงคิดว่า “ก็ดีแล้วมิใช่หรือ ในเมื่อความอยู่เย็นเป็นสุขและความปลอดภัยในสมัยของเรา?”²⁰ ส่วนพระราชกิจอื่นๆ ของเฮเซคียาห์ และพระราชอำนาจทั้งสิ้นของพระองค์ และการที่พระองค์ได้ทรงสร้างสระและรางระบายน้ำ และวิธีที่พระองค์ได้นำน้ำเข้ามาในกรุงได้อย่างไร ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ?²¹ เฮเซคียาห์ได้ทรงล่องลงไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และมนัสเสห์พระราชโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

Chapter 21

¹ มนัสเสห์ทรงมีพระชนมายุสิบสองพรรษาเมื่อได้ทรงครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เอฟชีบาห์² พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ตามการกระทำที่นำเกลียดน่าชังของประชาชนถึงหลายซึ่งพระยาห์เวห์ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล³ พระองค์ทรงสร้างสถานสูงซึ่งเฮเซคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงทำลายนั้น และพระองค์ทรงตั้งแท่นบูชาต่างๆ แด่พระบาอัล และทรงสร้างเสาพระอาเซราห์ขึ้นใหม่เหมือนที่อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงกระทำ และทรงก้มกราบดวงดาวทั้งหมดของท้องฟ้า และมนัสเสห์ทำสิ่งเหล่านี้

⁴ มนัสเสห์ได้ทรงสร้างแท่นบูชาของพระต่างชาติในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ทั้งๆ ที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า “เราจะใส่ชื่อของเราไว้ในกรุงเยรูซาเล็มตลอดไป”⁵ พระองค์ได้ทรงสร้างแท่นบูชาต่างๆ แด่ดวงดาวต่างๆ ทั้งหมดของท้องฟ้า ในลานทั้งสองแห่งของพระนิเวศของพระยาห์เวห์⁶ พระองค์ได้ทรงนำพระราชโอรสไปเผาไฟ และทรงดูฤกษ์ยาม ทรงทำเวทมนตร์ และทรงติดต่อกับคนที่ตายไปแล้ว และคนที่พูดกับภูติผีต่างๆ ได้ พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายมากมายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ยั่วให้พระเจ้าพิโรธ

⁷ ส่วนรูปแกะสลักของพระอาเซราห์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศ ซึ่งพระนิเวศนี้พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับดาวิดและซาโลมอนพระราชโอรสของพระองค์ว่า “ในนิเวศนี้ และในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากเผ่าทั้งหมดของอิสราเอล ที่เราจะใส่ชื่อของเราไว้เป็นนิตย์”⁸ เราจะไม่เป็นเหตุให้เท้าของอิสราเอลพ่นแสร้งออกจากแผ่นดินที่เราให้กับบรรพบุรุษของพวกเขาอีก ถ้าเพียงแต่พวกเขาจะระวังที่จะทำตามทุกสิ่งซึ่งเราได้บัญชาพวกเขา และทำตามธรรมเนียมปฏิบัติทั้งสิ้นที่โมเสสผู้รับใช้ของเราได้บัญชาพวกเขาไว้”⁹ แต่ประชาชนไม่ฟัง และมนัสเสห์ได้ทรงนำพวกเขาให้หลงทำชั่วยิ่งกว่าบรรดาประชาชนซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงทำลายให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

¹⁰ ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้ตรัสทางพวกผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์ว่า¹¹ “เพราะมนัสเสห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทำสิ่งที่นำเกลียดน่าชังเหล่านี้ และทำชั่วยิ่งกว่าที่คนอาโมไรต์ผู้มาก่อนเขาได้ทำทั้งหมด อีกทั้งยังทำให้ยูดาห์ทำบาปด้วยบรรดารูปเคารพของเขา”¹² เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า “นี่แน่ะ เรากำลังนำเหตุร้ายมาเหนือกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ ที่ใครก็ตามได้ยินแล้ว หูทั้งสองข้างของเขาจะอื้อไป

¹³ เราจะวัดกรุงกรุงเยรูซาเล็มโดยใช้เชือกเส้นเดียวกับที่เราวัดกรุงสะมาเรีย และใช้ลูกตั้งอันเดียวกับที่วัดราชวงศ์อาหับ เราจะล้างกรุงเยรูซาเล็มให้สะอาดอย่างคนล้างจาน คือล้างแล้วก็คว่ำลง”¹⁴ เราจะทิ้งมรดกส่วนที่เหลือของเราเสีย และมอบพวกเขาไว้ในมือศัตรูของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นเหยื่อและเป็นของริบของศัตรูทั้งหมดของพวกเขา”¹⁵ เพราะพวกเขาได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของเรา และยั่วให้เราโกรธ ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของพวกเขาออกจากอียิปต์จนถึงทุกวันนี้”

¹⁶ ยิ่งกว่านั้นอีก มนัสเสห์ได้ทรงทำให้โลหิตของผู้บริสุทธิ์ตกเป็นอันมาก จนพระองค์ทำให้ความตายเต็มกรุงเยรูซาเล็มจากด้านหนึ่งถึงอีกด้านหนึ่ง นอกเหนือจากบาปที่ได้ทรงทำให้ยูดาห์ทำผิดด้วย เมื่อพวกเขาทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์¹⁷ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของมนัสเสห์ และทุกสิ่งที่ได้ทรงกระทำ และบาปซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ?¹⁸ มนัสเสห์ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และได้ทรงถูกฝังไว้ในพระราชอุทยานของพระราชวังของพระองค์เองในสวนอุสซา อาโมนพระราชโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

¹⁹ อาโมนมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษาเมื่อพระองค์ได้ทรงครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสองปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เมซูลเลม นางเป็นบุตรหญิงของฮารูสชาวโยทบาห์²⁰ พระองค์ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ เหมือนมนัสเสห์บิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ

²¹ อาโมนทรงดำเนินในทางทั้งสิ้นที่พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงดำเนิน และมนัสเสห์รูปเคารพซึ่งพระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงมนัสการ และก้มกราบรูปเคารพเหล่านั้น²² พระองค์ทรงละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ และไม่ได้ทรงดำเนินในบรรดาของพระยาห์เวห์²³ ข้าราชการบริวารของอาโมนได้ร่วมกันคิดกบฏ และได้ปลงพระชนม์กษัตริย์ในพระราชวังของพระองค์เอง

²⁴ แต่ประชาชนในแผ่นดินได้ฆ่าทุกคนที่ร่วมกันคิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน แล้วประชาชนในแผ่นดินตั้งโยสียาห์พระราชโอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์แทน²⁵ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของอาโมนที่ได้ทรงกระทำ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ?²⁶ ประชาชนได้ฝังพระองค์ไว้ในอุโมงค์ฝังศพของพระองค์ในสวนอุสซา และโยสียาห์พระราชโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

Chapter 22

¹โยสียาก็ทรงมีพระชนมายุได้แปดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบเจ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยธิดาห์ (นางเป็นบุตรหญิงของอาดาياهوโศกาค)²พระองค์ทรงทำสิ่งที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงดำเนินตามทางทั้งสี่ของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และพระองค์ไม่ได้ทรงหันเหไปทางขวาหรือทางซ้าย

³สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสียาห์ พระองค์ได้ทรงใช้ชาฟานบุตรชายของอาซาลียาห์ บุตรชายของเมซูลามราชอาลักษณ์ไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ตรัสว่า⁴ “จงขึ้นไปหาอิสคียาห์มหาปุโรหิต และบอกท่านให้นับเงินที่ได้นำเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ซึ่งผู้เฝ้าประตูเก็บจากประชาชน⁵ขอให้อนวณไว้ในมือของผู้ทำหน้าที่ดูแลพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และให้พวกเขาจ่ายแก่คนงานผู้อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์เพื่อซ่อมแซมพระวิหารสำหรับพวกเขา

⁶ขอให้พวกเขาให้เงินแก่ช่างไม้ ช่างก่อสร้าง และช่างปูน และที่จะซื้อไม้และหินสกัดเพื่อซ่อมแซมพระวิหารด้วย”⁷ แต่ไม่ต้องรายงานเกี่ยวกับเงินที่มอบไว้ในมือของพวกเขา เพราะพวกเขาได้ทำอย่างซื่อสัตย์

⁸อิสคียาห์มหาปุโรหิตได้พูดกับชาฟานราชอาลักษณ์ว่า “ข้าพเจ้าพบหนังสือธรรมบัญญัติในพระนิเวศของพระยาห์เวห์” ดังนั้นอิสคียาห์จึงมอบหนังสือนั้นให้ชาฟานและเขาก็ได้อ่าน⁹ชาฟานได้จากไปและได้นำหนังสือไปถวายกษัตริย์และทูลรายงานต่อพระองค์ว่า “พวกข้าราชบริพารของพระองค์ได้จ่ายเงินที่พบในพระนิเวศ และพวกเขาได้นำเงินไปมอบไว้ในมือของคนงานผู้ทำหน้าที่ดูแลพระนิเวศของพระยาห์เวห์”¹⁰ แล้วชาฟานราชอาลักษณ์ได้ทูลกษัตริย์ว่า “อิสคียาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์ม้วนหนึ่ง” แล้วชาฟานก็ได้อ่านถวายกษัตริย์

¹¹สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อกษัตริย์ได้สดับถ้อยคำของหนังสือธรรมบัญญัตินั้น และพระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์¹² กษัตริย์ทรงบัญชาอิสคียาห์ปุโรหิต และอาศิมบุตรชายของชาฟาน และอัคโบรบุตรชายของนิกายาห์และชาฟานราชอาลักษณ์ และอาสาياهوวงศ์ของพระองค์เอง ตรัสว่า¹³ “จงไปทูลถามพระยาห์เวห์เพื่อเรา และเพื่อประชาชน และเพื่อยูดาห์ทั้งหมด เกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือนี้ได้พบ เพราะว่าพระพิโรธของพระยาห์เวห์ซึ่งพลุ่งขึ้นต่อพวกเรานั้นใหญ่หลวงนัก เพราะว่าบรรพบุรุษของเราไม่ได้เชื่อฟังถ้อยคำของหนังสือนี้ ที่จะทำทุกสิ่งตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับพวกเรา”

¹⁴ดังนั้นอิสคียาห์ปุโรหิต อาศิม อัคโบร ชาฟาน และอาสาياهو จึงได้ไปหาสุลต่านผู้เผยพระวจนะหญิงผู้เป็นภรรยาของฮัลลูม บุตรชายของกิวาห์บุตรชายของฮารัสผู้ดูแลเสื้อผ้า (นางได้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเขตสอง) และพวกเขาได้สนทนากับนาง¹⁵นางได้บอกพวกเขาว่า “นี่แหละคือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสว่า ‘จงบอกคนที่ใช้พวกท่านมาหาฉันว่า’¹⁶ ‘นี่แหละคือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส ‘นี่แหละ เราจะนำเหตุร้ายมายังสถานที่นี้ และมายังชาวเมืองนี้ ตามถ้อยคำทั้งหมดในหนังสือซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้อ่านนั้น

¹⁷เพราะพวกเขาได้ละทิ้งเรา และเผาเครื่องหอมถวายพระอื่น ๆ ซึ่งยั่วให้เราโกรธด้วยการกระทำทั้งหมดจากที่พวกเขาได้กระทำ ดังนั้นความโกรธของเราจะจุดขึ้นต่อสถานที่นี้ และจะดับไม่ได้”¹⁸ แต่กษัตริย์แห่งยูดาห์ผู้ทรงใช้พวกเขามานั้นน้ำพระทัยของพระยาห์เวห์นั้น จงไปบอกพระองค์ว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสไว้ว่า ‘เรื่องบรรดาถ้อยคำที่เจ้าได้ยิน’¹⁹ เพราะใจของเจ้าอ่อนน้อม และเจ้าท่อมตัวลงเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เมื่อเจ้าได้ยินถ้อยคำซึ่งเรากล่าวโทษสถานที่นี้และชาวเมืองนี้ ซึ่งจะกลายเป็นที่ร้างและที่ถูกละทิ้ง และเจ้าได้ฉีกเสื้อผ้าของเจ้า และร้องไห้ต่อหน้าเรา เราเองก็ได้ยินเจ้าด้วย นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์

²⁰ดูเถิด เราจะนำเจ้าไปไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลายของเจ้า และเจ้าจะถูกนำไปยังจุโมงฝังศพของเจ้าอย่างสงบสุข ดวงตาของเจ้าจะไม่เห็นเหตุร้ายทั้งสี่ที่เราจะนำมายังสถานที่นี้”” ดังนั้นผู้ชายทั้งหลายก็ได้นำข่าวสารนี้กลับมากลือกษัตริย์

Chapter 23

¹ดังนั้นกษัตริย์ได้ทรงใช้ผู้ส่งสารผู้ซึ่งรวบรวมผู้อาวุโสทั้งหมดของยูดาห์และของกรุงเยรูซาเล็มให้มาเข้าเฝ้าพระองค์² แล้วกษัตริย์ได้เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ พร้อมกับคนยูดาห์ทั้งหมด และชาวกรุงเยรูซาเล็มทั้งสี่ที่อยู่กับพระองค์ รวมทั้งพวกปุโรหิต พวกผู้เผยพระวจนะ และประชาชนทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นผู้เล็กน้อยหรือผู้ใหญ่ แล้วพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งหมดในหนังสือพันธสัญญา ที่พบในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ให้พวกเขาฟัง

³กษัตริย์ได้ทรงยืนข้างเสา และทรงทำพันธสัญญาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ว่าจะดำเนินตามพระยาห์เวห์ และจะรักษาพระบัญญัติ พระโอวาท และกฎเกณฑ์ของพระองค์ ด้วยสุดจิตสุดใจของพระองค์ จะยืนยันทูลถ้อยคำของพันธสัญญานี้ที่เขียนไว้ในหนังสือ ดังนั้น ประชาชนทั้งหมดก็ได้เข้าร่วมในพันธสัญญานั้น

⁴กษัตริย์ได้ทรงบัญชาอิสคียาห์มหาปุโรหิต และพวกปุโรหิตที่รองลงมา และผู้เฝ้าประตู ให้นำเครื่องใช้ทั้งสี่ที่ทำขึ้นสำหรับพระบาอัล สำหรับพระอาเซราห์ และสำหรับบรรดาดวงดาวของท้องฟ้าทั้งสี่ออกมาจากพระวิหารของพระยาห์เวห์ พระองค์จึงทรงเผาเสียที่ภายนอกกรุงเยรูซาเล็มในทุกนาแห่งหุบเขาเบธโรน และทรงชนมูลเถาของมันเป็นปิ้งเบรเอล⁵ พระองค์ทรงกำจัดพวกนักบวชของรูปเคารพ ผู้ที่บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงแต่งตั้งให้เผาเครื่องหอมในสถานสูง ที่เมืองต่างๆ ของยูดาห์ และที่รอบๆ กรุงเยรูซาเล็ม รวมทั้งคนเหล่านั้นที่เผาเครื่องหอมถวายพระบาอัล ถวายดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดาวเคราะห์ และหมู่ดาวทั้งสี่ของท้องฟ้า

⁶พระองค์ทรงนำพระอาชราห์ออกจากพระวิหารของพระยาห์เวห์ ไปยังหุบเขาซิดโรนภายนอกเยรูซาเล็ม และทรงเผาเสียที่นั่น พระองค์ทรงทูลให้เป็นพงศลี และทรงโยนพงศลีนี้นลงบนหลุมศพของสามัญชน⁷ พระองค์ทรงร้องที่พิภพของโสเภณีในพิธีทางศาสนา ซึ่งอยู่ในพระวิหารของพระยาห์เวห์ ที่ผู้หญิงได้ทอเสื้อ ผ้าสำหรับพระอาชราห์

⁸โยสียาห์ทรงให้นักบวชทั้งหมดออกจากเมืองต่างๆ ของยูดาห์ และทรงทำให้สถานสูงคือที่ซึ่งนักบวชได้เผาเครื่องหอมเสียความศักดิ์สิทธิ์ ตั้งแต่เมืองเกบาส ถึงเบเออร์เซบา และพระองค์ทรงทำลายสถานสูงของประตู ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าประตูของโยชูวา (ผู้ว่าราชการเมือง) ซึ่งอยู่ทางซ้ายมือที่ประตูเมือง⁹ ถึงแม้ว่าบรรดานักบวชแห่งสถานสูงไม่ได้รับอนุญาตให้ปรนนิบัติที่แท่นบูชาของพระยาห์เวห์ในกรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาก็ทั้งหลายได้กินขนมปังไร้เชื้อ ท่ามกลางพวกพี่น้องของพวกเขาเอง

¹⁰โยสียาห์ได้ทรงทำให้โกเฟกที่อยู่ในหุบเขาเบนอินโนมเป็นมลทิน เพื่อจะไม่มีใครเผาบุตรชายหรือบุตรหญิงของเขาให้เป็นเครื่องบูชาต่อพระโมเลค¹¹ พระองค์ทรงกำจัดพวกม้าซึ่งบรรดาภักษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ถวายแก่ดวงอาทิตย์ ที่อยู่ในบริเวณทางเข้าพระวิหารของพระยาห์เวห์ ใกล้ห้องนารีนเมเลคมหาดเล็ก โยสียาห์ทรงเผากระดูกของดวงอาทิตย์

¹²ภักษัตริย์โยสียาห์ทรงทำลายแท่นบูชาบนหลังคาห้องชั้นบนของอาหิซ ซึ่งบรรดาภักษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงสร้างไว้ และแท่นบูชาซึ่งมัสเสห์ได้ทรงสร้างไว้ในลานทั้งสองของพระวิหารของพระยาห์เวห์ โยสียาห์ทรงทุบสิ่งเหล่านั้นเป็นชิ้นๆ และทรงโยนมันทิ้งไปในหุบเขาซิดโรน¹³ ภักษัตริย์ทรงทำลายสถานสูงซึ่งอยู่ทางตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็ม และอยู่ทางใต้ของภูเขาแห่งความเสื่อมทรามนั้นเสียความศักดิ์สิทธิ์ ที่ซาโลมอนภักษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงสร้างไว้สำหรับพระอัชโทเรท เป็นรูปเคารพสิ่งนำชังของชาวโซดอน และสำหรับพระเคโมช เป็นรูปเคารพสิ่งนำชังของชาวโมอับ และสำหรับพระโมเลค เป็นรูปเคารพสิ่งนำชังของชาวอัมโมน¹⁴ พระองค์ทรงทุบเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นๆ และโค่นบรรดาเสาอาชราห์ลงเสีย แล้วเอาบรรดากระดูกมนุษย์มาที่นั่น

¹⁵โยสียาห์ทรงทำลายแท่นบูชาที่เบรเอลกับสถานสูงซึ่งได้ทรงตั้งขึ้นโดยเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท (ผู้ได้นำอิสราเอลให้ทำบาปด้วย) พระองค์ทรงเผาแท่นบูชากับสถานสูงนั้นลง และทรงเผาสถานสูงนั้น แล้วบดให้เป็นผง พระองค์ยังได้ทรงเผาเสาอาชราห์ด้วย¹⁶ ขณะที่โยสียาห์ได้ทอดพระเนตรไปรอบบริเวณนั้น พระองค์ทรงสังเกตเห็นหลุมฝังศพซึ่งอยู่ข้างภูเขา พระองค์ทรงใช้คนให้ไปเอาบรรดากระดูกออกมาจากหลุมฝังศพ และพระองค์ทรงเผาเสียบนแท่นบูชา เพื่อทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์ ตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ซึ่งคนของพระเจ้าได้พูดไว้ คนที่ได้พูดถึงสิ่งเหล่านี้ไว้ก่อนแล้ว

¹⁷แล้วพระองค์ได้ตรัสว่า “อนุสาวรีย์อะไรที่เรามองเห็น?” พวกคนเมืองนั้นจึงทูลพระองค์ว่า “เป็นหลุมฝังศพของคนของพระเจ้า ผู้มาจากยูดาห์และพูดถึงสิ่งเหล่านี้ ซึ่งพระองค์พึงได้ทรงกระทำต่อแท่นบูชาที่เบรเอล”¹⁸ ดังนั้นโยสียาห์จึงตรัสว่า “ให้เขาอยู่ที่นั่นแหละ อย่าให้ใครย้ายกระดูกของเขา” เขาก็ทั้งหลายจึงทิ้งกระดูกของเขาไว้อย่างนั้น พร้อมกับกระดูกของผู้เผยพระวจนะผู้ออกมาจากสะมาเรีย

¹⁹แล้วโยสียาห์ได้ทรงย้ายบรรดาศาลาทั้งสี่ของสถานสูง ที่อยู่ในเมืองต่างๆ ของสะมาเรีย ซึ่งบรรดาภักษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงสร้างไว้ และเป็นการยั่วยุให้พระยาห์เวห์กริ้ว พระองค์ทรงทำต่อสิ่งเหล่านั้นเหมือนทุกอย่างที่ได้ทรงทำที่เบรเอล²⁰ พระองค์ทรงประหารนักบวชแห่งสถานสูงทั้งหมดบนแท่นบูชา และทรงเผากระดูกบนแท่นเหล่านั้น แล้วพระองค์ก็ได้เสด็จกลับกรุงเยรูซาเล็ม

²¹แล้วภักษัตริย์ทรงบัญชาประชาชนทั้งหมดว่า “จงถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ดังที่เขียนไว้ในหนังสือพันธสัญญา”²² เพราะว่าการฉลองเทศกาลปัสกาเช่นนี้ไม่เคยถือกันมาตั้งแต่สมัยผู้วินิจฉัยซึ่งได้ปกครองอิสราเอล ไม่เคยมีในสมัยบรรดาภักษัตริย์แห่งอิสราเอลและภักษัตริย์แห่งยูดาห์²³ แต่ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลภักษัตริย์โยสียาห์ มีการฉลองเทศกาลปัสกาของพระยาห์เวห์อย่างนี้ในกรุงเยรูซาเล็ม

²⁴โยสียาห์ยังได้ทรงกำจัดบรรดาพวกที่คุยกับคนตายหรือภูตผี พระองค์ยังได้ทรงกำจัด บรรดาเครื่องราง รูปเคารพ และสิ่งนำเคลียดน่าชังซึ่งเห็นกันอยู่ในแผ่นดินยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อทรงยืนยันยืนยันคำแห่งธรรมบัญญัติ ซึ่งได้เขียนอยู่ในหนังสือที่อิสยาห์ปุโรหิตได้พบในพระนิเวศของพระยาห์เวห์²⁵ ก่อนโยสียาห์ก็ไม่มีภักษัตริย์องค์ใดเหมือนพระองค์ ผู้ได้หันกลับมาหาพระยาห์เวห์ด้วยสุดจิตสุดใจและด้วยสุดกำลังของพระองค์ผู้ซึ่งได้ทรงทำตามธรรมบัญญัติทั้งสี่ของโมเสส หลังพระองค์ก็ไม่มีภักษัตริย์องค์ใดขึ้นมาเหมือนพระองค์

²⁶ถึงกระนั้น พระยาห์เวห์ก็ไม่ได้ทรงหันจากพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ ซึ่งได้ฟุ้งขึ้นต่อยูดาห์ เพราะการมัสการพระของคนต่างชาติทั้งสี่ที่มัสเสห์ได้ทรงยั่วยุให้พระองค์กริ้ว²⁷ ดังนั้นพระยาห์เวห์ตรัสว่า “เราจะให้ยูดาห์ออกไปให้พ้นสายตาเราด้วย เหมือนที่เราได้ทำต่ออิสราเอล และเราจะเหวี่ยงเมืองนี้ซึ่งเราได้เลือกออกไปเสีย คือกรุงเยรูซาเล็มกับพระนิเวศ ซึ่งเราได้บอกไว้ว่า ‘นามของเราจะอยู่ที่นั่น’”

²⁸ส่วนราชกิจอื่นๆ ของโยสียาห์ และทุกสิ่งที่ได้ทรงกระทำ ได้บันทึกในหนังสือพงศาวดารภักษัตริย์แห่งยูดาห์ไม่ใช่หรือ?²⁹ ในสมัยของพระองค์ ฟาโรห์เนโค ภักษัตริย์แห่งอียิปต์ได้ยกทัพสู้กับภักษัตริย์แห่งอัสซีเรียที่แม่น้ำยูเฟรติส ภักษัตริย์โยสียาห์ได้ทรงไปพบกับเนโคในสนามรบ และเนโคก็ทรงประหารพระองค์ที่เมืองเมกิดโด³⁰ ข้าราชการบริวารของโยสียาห์จึงได้นำพระศพใส่ภาชนะจากเมืองเมกิดโด นำมายังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ฝังพระองค์ไว้ในหลุมฝังศพของพระองค์เอง แล้วประชาชนในแผ่นดินนั้นก็นำเยโออาหาสพระราชโอรสของโยสียาห์มาและได้เจิมพระองค์ แล้วได้ตั้งให้เป็นภักษัตริย์แทนพระราชบิดา

³¹เยโออาหาสมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษาเมื่อทรงขึ้นครองราชย์ และทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮามูทาล พระนางเป็นบุตรหญิงของเยเรมีย์ชาวลิบนาห์³² เยโออาหาสทรงกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ตามทุกอย่างซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ³³ ฟาโรห์เนโคได้ทรงจับพระองค์ขังไว้ที่ริบบาลในแผ่นดินอียิปต์ เพื่อไม่ให้พระองค์ปกครองในกรุงเยรูซาเล็ม แล้วเนโคได้ทรงปรับยูดาห์ด้วยเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์

³⁴ฟาโรห์เนโคได้ทรงตั้งเอเซียทิมพระราชโอรสของโยสียาคเป็นกษัตริย์แทนโยสียาคพระราชบิดาของพระองค์ และทรงเปลี่ยนชื่อให้เป็นเยโฮยาทิม แต่พระองค์ทรงพาเยโฮอาหาสไปยังอียิปต์ และเยโฮอาหาสก็ได้เสด็จสวรรคตที่นั่น³⁵เยโฮยาทิมได้ทรงจ่ายเงินและทองคำแก่ฟาโรห์ ตามพระบัญชาของฟาโรห์ เยโฮยาทิมทรงเก็บภาษีที่ดินและบังคับประชาชนแต่ละคนของแผ่นดินให้เอาเงินและทองคำมาถวายให้พระองค์ตามการประเมินของพวกเขา

³⁶เยโฮยาทิมทรงมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา เมื่อพระองค์ทรงขึ้นครองราชย์ และพระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เซบิดาห์ พระนางเป็นบุตรหญิงของเปดายาห์ชาวรูมาห์³⁷เยโฮยาทิมทรงกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ตามทุกอย่างซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

Chapter 24

¹ในรัชกาลของเยโฮยาทิม เบนุดันเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้โจมตียูดาห์ เยโฮยาทิมเป็นคนรับใช้ของพระองค์สามปี แล้วเยโฮยาทิมก็กลับเป็นกบฏต่อเบนุดันเนสซาร์²พระยาห์เวห์ทรงใช้คนเคลเดีย คนอารัม คนโมอับและคนอัมโมนมาต่อสู้กับเยโฮยาทิม พระองค์ทรงใช้เขาทั้งหลายไปต่อสู้ยูดาห์เพื่อจะทำลายเสีย สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นตามพระวอนะของพระยาห์เวห์ซึ่งได้ตรัสผ่านทางบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์

³แท้จริงเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับยูดาห์ตามคำตรัสของพระยาห์เวห์ เพื่อจะเอาพวกเขาออกไปให้พ้นสายพระเนตรของพระองค์ เพราะบาปทั้งหลายของมนัสเสห์ ทุกอย่างซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ⁴และเพราะโลหิตที่ไร้ความผิดซึ่งพระองค์ได้ทำให้ไหลออกนั้นด้วย เพราะพระองค์ได้ทำให้กรุงเยรูซาเล็มเต็มไปด้วยโลหิตที่ไร้ความผิด พระยาห์เวห์ไม่ทรงประสงค์ที่จะทรงอภัย

⁵ส่วนราชกิจอื่นๆ ของเยโฮยาทิม และทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์ไม่ใช่หรือ?⁶เยโฮยาทิมทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และเยโฮยาซินพระราชโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

⁷กษัตริย์แห่งอียิปต์ไม่ได้ทรงยกทัพมาโจมตีจากแผ่นดินของพระองค์อีกเลย เพราะกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้พิชิตดินแดนทั้งสิ้น ซึ่งควบคุมโดยกษัตริย์แห่งอียิปต์ตั้งแต่ลำห้วยของอียิปต์ถึงแม่น้ำยูเฟรติส

⁸เยโฮยาซินมีพระชนมายุสิบแปดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า นุซกา พระนางคือบุตรหญิงของเอลนาธันชาวเยรูซาเล็ม⁹พระองค์ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงกระทำทุกอย่างตามที่พระบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ

¹⁰ในเวลานั้นกองทัพของเบนุดันเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ยกทัพขึ้นมาโจมตีกรุงเยรูซาเล็มและล้อมกรุงไว้¹¹เบนุดันเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จมาที่เมืองนั้น ขณะที่พวกทหารของพระองค์ยังล้อมเมืองนั้นอยู่¹²และเยโฮยาซินกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงออกไปหา กษัตริย์แห่งบาบิโลน ทั้งตัวพระองค์เอง พร้อมกับพระราชมารดา พวกข้าราชการบริพาร พวกเจ้าเมือง และพวกข้าราชการสำนักของพระองค์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้จับพระองค์เป็นเชลยในปีที่แปดแห่งการครองราชย์ของพระองค์

¹³เบนุดันเนสซาร์ทรงขนเอาสิ่งที่มีค่าในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ทั้งหมดและทรัพย์สินในพระราชวังของกษัตริย์ พระองค์ทรงตัดเครื่องใช้ทองคำที่ซาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงสร้างไว้ในพระวิหารของพระยาห์เวห์ออกเป็นชิ้นๆ ดังที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้ก่อนแล้วว่าจะเกิดขึ้น¹⁴พระองค์ทรงกวาดต้อนชาวเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยทั้งหมด คือผู้นำทั้งหมด นักบวชทั้งหมด เชลยหนึ่งหมื่นคน รวมทั้งช่างฝีมือและช่างโลหะทั้งหมด ไม่เหลือผู้ใดไว้เลยนอกจากประชาชนของแผ่นดินที่ยากจนที่สุด

¹⁵เบนุดันเนสซาร์ทรงนำเยโฮยาซินไปเป็นเชลยที่บาบิโลน รวมทั้งพระมารดาของกษัตริย์ บรรดาพระมหี ข้าราชการสำนักของพระองค์ และบุคคลขึ้นหัวหน้าของแผ่นดินด้วย พระองค์ทรงนำพวกเขาจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังบาบิโลนเพื่อเป็นเชลย¹⁶นักบวชทั้งหมดเจ็ดพันคน ช่างฝีมือและช่างเหล็กหนึ่งพันคน และทุกคนที่เหมาะสมสำหรับการรบ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงนำคนเหล่านี้มายังบาบิโลนเพื่อไปเป็นเชลย¹⁷กษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงตั้งมักธานิยาห์ พระปิตุลาของเยโฮยาซินเป็นกษัตริย์แทนพระองค์ และเปลี่ยนพระนามให้ว่า เศเดคิยาห์

¹⁸เศเดคิยาห์มีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษา เมื่อพระองค์ทรงครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮานุกา พระนางเป็นบุตรหญิงของเยเรมีย์ชาวลิบนาห์¹⁹พระองค์ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงกระทำทุกอย่างตามที่เยโฮยาทิมได้ทรงกระทำ²⁰เพราะพระพิโรธของพระยาห์เวห์ สิ่งเหล่านี้ซึ่งปวงจึงได้เกิดขึ้นต่อเยรูซาเล็มและยูดาห์ จนกระทั่งพระองค์ได้ทรงขับไล่ทั้งสองไปให้พ้นพระพิภพของพระองค์ แล้วเศเดคิยาห์ก็ได้ทรงกบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน

Chapter 25

¹สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในปีที่เก้าแห่งรัชกาลของเศเดคิยาห์เมื่อเดือนสิบวันที่สิบ เบนุดันเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนได้ทรงยกกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์มาโจมตีกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงตั้งค่ายด้านตรงข้าม และเขาทั้งหลายสร้างกำแพงดินไว้ล้อมรอบ²ดังนั้น กรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่ถึงปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์เศเดคิยาห์³ในวันที่เก้าของเดือนที่สี่ของปีนั้น เกิดการขาดแคลนอาหารรุนแรงในกรุงนั้น ไม่มีอาหารให้แก่ประชาชนของแผ่นดิน

⁴แล้วกรุงนั้นก็แตก และทหารทั้งสิ้นได้หนีออกไปในเวลากลางคืนตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสองซึ่งอยู่ริมอุทยานของกษัตริย์ ทั้งๆ ที่คนเคลเดียอยู่รอบเมือง กษัตริย์จึงเสด็จออกไปทางทะเลทรายอาราม⁵ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ตามกษัตริย์เศเดคียาห์ และมากับพระองค์ในที่ราบของแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค กองทัพทั้งสิ้นของพระองค์ก็กระจัดกระจายไปจากพระองค์

⁶พวกเขาจึงจับกษัตริย์ และนำพระองค์มายังกษัตริย์บาบิโลนที่เมืองริบลาค์ ที่ซึ่งพวกเขาได้ตัดสินลงโทษพระองค์⁷สำหรับบรรดาพระราชโอรสของเศเดคียาห์ พวกเขาได้ประหารชีวิตต่อเบื้องพระเนตรของพระองค์ แล้วเขาได้ควักพระเนตรของเศเดคียาห์ออก ตีไข่ตรวนสัมฤทธิ์พระองค์ และได้พาพระองค์ไปยังบาบิโลน

⁸บัดนี้เมื่อวันที่เจ็ด ในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซาดาน ผู้เป็นข้าราชการบริพารคนหนึ่งของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและเป็นผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ได้มายังกรุงเยรูซาเล็ม⁹ เขาได้เฝ้าพระนิเวศของพระยาห์เวห์พระราชวังของกษัตริย์ และบ้านเรือนทั้งหมดของกรุงเยรูซาเล็ม เขาได้เฝ้าอาคารสำคัญทุกหลังในเมืองลงด้วย¹⁰ สำหรับกำแพงทั้งหมดรอบเยรูซาเล็ม ทหารชาวบาบิโลนทั้งหมดผู้อยู่กับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ทำลายลง

¹¹ประชาชนที่เหลืออยู่ซึ่งอยู่ในเมือง และคนซึ่งหลบหนีไปหากษัตริย์แห่งบาบิโลน พร้อมกับมวลชนที่เหลืออยู่นั้น เนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้กวาดต้อนพวกเขาไปเป็นเชลย¹² แต่ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ทิ้งคนจนที่สุดแห่งแผ่นดินไว้ให้เป็นคนทำสวนองุ่นและเป็นคนทำไร่ไถนา

¹³สำหรับเสากองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และแท่นกับอ่างกะเลองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์นั้น คนเคลเดียได้ทุบเป็นชิ้นๆ และได้ขนเอาทองสัมฤทธิ์ไปยังบาบิโลน¹⁴ บรรดาหม้อ พลั่ว และกรรไกรตัดไม้ตะเคียน และชิ้น และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดซึ่งปุโรหิตใช้ในการของพระวิหาร พวกชาวเคลเดียได้เอาไปหมด¹⁵ กระถางสำหรับตักขี้เถ้า กับขามที่ทำด้วยทองคำและด้วยเงิน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ก็ได้ขนเอาไปหมดด้วย

¹⁶เสาใหญ่สองต้น อ่างกะเล และพวกขาตั้งซึ่งชาโลมอนได้ทรงสร้างสำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์นั้น กองสัมฤทธิ์ของภาษาเหล่านี้ก็หนักเกินกว่าที่จะชักได้¹⁷ เสาใหญ่ต้นหนึ่งสูงประมาณสิบแปดศอก และมีบัวคว่ำทองสัมฤทธิ์บนเสา บัวคว่ำนั้นสูงประมาณสามศอกพร้อมตาข่ายและลูกกับทิ่มที่ล้อมรอบบัวทั้งหมดล้วนทำด้วยทองสัมฤทธิ์ เสาใหญ่อีกต้นและตาข่ายก็เหมือนกับเสาต้นแรก

¹⁸ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ก็ได้จับเสโรยาร์ปุโรหิตใหญ่ และเศฟันยาร์ปุโรหิตรอง กับผู้เฝ้าประตูสามคนไปด้วย¹⁹ จากเมืองนั้นเขาได้จับข้าราชการสำนัก ซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพ ที่ปรึกษาของกษัตริย์ห้าคนที่ยังคงอยู่ในเมืองนั้นไปเป็นนักโทษ เขายังได้จับข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งรับผิดชอบเกณฑ์คนไปเป็นทหาร พร้อมกับหกสิบคนสำคัญของแผ่นดินซึ่งพบในเมืองไปเป็นนักโทษ

²⁰แล้วเนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับพวกเขาเหล่านี้พามาเฝ้ากษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาค์²¹ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงประหารชีวิตเขาทั้งหลายเสียที่ริบลาค์ในแผ่นดินฮามัท ในวิธีนี้ยูดาห์จึงออกจากแผ่นดินของตนไปเป็นเชลย

²²สำหรับประชาชนที่เหลือในแผ่นดินยูดาห์ ผู้ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลนได้ทรงเหลือไว้ พระองค์ทรงแต่งตั้งเกดาลียาห์บุตรชายของอาหิเศบ บุตรชายของชาฟานให้เป็นผู้ควบคุมพวกเขา²³ บัดนี้ เมื่อบรรดาผู้บังคับบัญชากองทัพทั้งหมด ทั้งตัวเขาทั้งหลาย และคนของเขาได้ยินว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงแต่งตั้งเกดาลียาห์ให้เป็นเจ้าเมือง พวกเขาได้มาหาเกดาลียาห์ที่มีสปาร์ คนเหล่านี้คืออิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ โยฮานันบุตรชายของคาเรอาห์ เสโรยาร์บุตรชายของกุนเมกชาวเนโทฟาห์ และยาอาซันยาร์บุตรชายของคนตระกูลมาอาคาห์ ทั้งตัวพวกเขา และคนของเขา²⁴ เกดาลียาห์ได้ทำสัตย์สาบานแก่พวกเขาและคนของเขาว่า “อย่ากลัวข้าราชการบริพารเคลเดียเลย จงอาศัยในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์บาบิโลน แล้วพวกเจ้าก็จะอยู่เย็นเป็นสุข”

²⁵แต่ในเดือนที่เจ็ด อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ บุตรชายของเอลีชามา ผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ ได้เข้ามาพร้อมกับชายสิบคน ได้โจมตีเกดาลียาห์ เกดาลียาห์ตายพร้อมกับคนยูดาห์กับคนบาบิโลนผู้อยู่กับเขามีสปาร์²⁶ แล้วประชาชนทั้งสิ้น ทั้งผู้น้อย และผู้ใหญ่ และผู้บังคับบัญชาพลรบได้ลุกขึ้น และไปยังอียิปต์ เพราะพวกเขากลัวคนบาบิโลน

²⁷ต่อมาในปีที่สามสิบเจ็ดที่เยโฮยาคินกษัตริย์ยูดาห์ถูกเนรเทศในเดือนที่สิบสอง เมื่อวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้นที่เอวิลเมโรดักกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงปล่อยเยโฮยาคินกษัตริย์ยูดาห์พ้นจากเรือนจำ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในปีที่เอวิลเมโรดักได้ทรงขึ้นครองราชย์

²⁸พระองค์ได้ตรัสอย่างเมตตาแก่เยโฮยาคิน และให้ที่นั้งที่มีเกียรติกว่าบรรดาที่นั่งของบรรดากษัตริย์ที่อยู่ในกรุงบาบิโลนกับพระองค์²⁹ เอวิลเมโรดักจึงได้ถอดเครื่องแต่งกายของนักโทษออกจากเยโฮยาคิน เยโฮยาคินได้รับประทานที่โต๊ะเสวยของกษัตริย์เป็นประจำทุกวันตลอดชีวิตของพระองค์³⁰ พระองค์ทรงได้รับค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงชีพทุกๆ วันไปจนตลอดชีวิตที่เหลือของพระองค์

1 CHRONICLES

Chapter 1

¹อาดัม เสก เอโนช²เคนัน มาหะลาเลล ยาเรด³เอโนค เมรุเสลาห์ ลาเมค⁴บุตรชายทั้งหลายของโนอาห์คือ เซม ฮาม ยาเฟท

Chapter 2

⁵บุตรชายทั้งหลายของยาเฟกคือโกเมอร์ มาโคก มาดัย ยาวาน กูบัล เมเชก และกิราส⁶บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์คืออัชเคนัส รัฟัท และโทการมาห์⁷บุตรชายทั้งหลายของยาวานคือเอสิยาห์ การิชช คิกธิม และโรดานิม

⁸บุตรชายทั้งหลายของฮามคือคูช มีสรายิม พุด และคานาอัน⁹บุตรชายทั้งหลายของคูชคือเสบา ฮาวิลาค สับกา รามามาค และสับเทคา บุตรชายทั้งหลายของรามามาค คือเซบา และเดดาน¹⁰คูชเป็นบิดาของนิมโรดซึ่งเป็นผู้พิชิตคนแรกบนแผ่นดินโลก

¹¹อียิปต์เป็นบรรพบุรุษของคนลุติม คนอานามิน คนเลหะบิม คนบัฟทูอิม¹²คนปัทรุสิม คนคัสลูอิม(ต้นเผ่าคนฟีลิสเตีย) และคนคัพโทร์

¹³คานาอันเป็นบิดาของโซดอน บุตรหัวปีของเขา และของเฮก¹⁴เขาเป็นบรรพบุรุษคนเยบุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซี¹⁵คนฮิไวต์ คนอาร์คี คนสินี¹⁶คนอาร์วัต คนเศเมอร์ และคนฮามัก

¹⁷บุตรชายทั้งหลายของเชมคือเอลาม อัชชูร อาร์ปคชาด ลุด อาร์ม อูส ฮูล เกเธอร์ และเมเชก¹⁸อาร์ปคชาดเป็นบิดาของเซลาคห์ และเซลาคห์เป็นบิดาของเอบอร์¹⁹เอบอร์มีบุตรชายสองคน ชื่อของคนหนึ่งคือเปเลก เพราะว่าในสมัยของเขามีการแบ่งดินแดนกันและน้องชายของเขาชื่อโยกทาน

²⁰โยกทานเป็นบิดาของอัลโมดัด เซเลฟ อาซารมาเวก เยราห์²¹ฮาโดรัม อุซาล และดิกคลาห์²²เอบาล อาบีมาเอล เซบา²³โฮฟร์ ฮาวิลาคห์ และโยบับ คนทั้งหมดเหล่านี้เป็นเชื้อสายทั้งหลายของโยกทาน

²⁴เซม อาร์ปคชาด เซลาห์²⁵เอบอร์ เปเลก เรอู²⁶เสรุก นาโฮร์ เทราห์²⁷อับรามผู้ซึ่งคืออับราฮัม

²⁸บุตรชายทั้งหลายของอับราฮัมคืออิสอัค และอิซมาเอล²⁹คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของพวกเขา บุตรหัวปีของอิซมาเอลคือเนบายอก และเคดาร์ อดเบเอล มิบซัม³⁰มิชมา ดูมาห์ มีสสา ฮาดัด เทมา

³¹เยกูร์ นาฟิซ และเคเดมาห์ คนเหล่านี้เป็นพวกบุตรชายของอิซมาเอล³²บุตรชายทั้งหลายของเคกูราห์ภรรยาของอับราฮัม คือคิมราน โยคซาน เมดาน มีเดีย โยชบาก และซูอาห์ และบุตรชายทั้งหลายของโยคซานคือเซบา และเดดาน³³บุตรชายทั้งหลายของมีเดียคือเอฟาห์ เอเฟอร์ อาโนค อาบีดา และเอลดาอาห์ คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นเชื้อสายทั้งหลายของเคกูราห์

³⁴อับราฮัมเป็นบิดาของอิสอัค บุตรชายทั้งหลายของอิสอัคคือเอซาว และอิสราเอล³⁵บุตรชายทั้งหลายของเอซาวคือ เอลีฟัส เรอูเอล เยอูส ยาลาม และโคราห์³⁶บุตรชายทั้งหลายของเอลีฟัสคือเทมาน โอมาร์ เศโฟ ทากาม เคนิส ทิมาและอามาเลซ³⁷บุตรของชายทั้งหลายเรอูเอลคืออนาคห์ เศราห์ ซัมมาห์ และมีสซาร์

³⁸บุตรชายทั้งหลายของเศอีร์คือโลทาน โซบาล คิเบโอน อานาห์ ดีโชน เอเซอร์ และดีชาน³⁹บุตรชายทั้งหลายของโลทานคือโฮรี และโยบับ และน้องสาวของโลทานคือทิมนา⁴⁰บุตรชายทั้งหลายของโซบาลคืออัลวาน มานาฮาก เอบาล เซฟี และโอนิม บุตรชายทั้งหลายของคิเบโอนคืออียาห์ และอานาห์

⁴¹บุตรชายของอานาห์คือดีโชน บุตรชายทั้งหลายของดีโชนคือเฮมดาน เอชบาน อีธรานและเคราน⁴²บุตรชายทั้งหลายของเอเซอร์คือบิลฮาน ศาวาน และยาอาคาน บุตรชายทั้งหลายของดีชานคืออูส และอาร์ัน

⁴³ต่อไปนี้คือภักตร์ทั้งหลายผู้ทรงครองราชย์อยู่ในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่มีภักตร์รียองค์ใดๆ ครองราชย์เหนือคนอิสราเอลคือเบลาคบุตรเบโอร์ เมืองของท่านชื่อดินอาบาห์⁴⁴เมื่อเบลาคได้สวรรคต โยบับบุตรชายเศราห์ของเมืองโบสราห์ได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์

⁴⁵เมื่อโยบับสวรรคตแล้ว หุซามของแผ่นดินคนเทมานได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์⁴⁶เมื่อหุซามสวรรคตแล้ว ฮาดัดบุตรเบดัดผู้รับขนะมีเดียในดินแดนโมอับได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์ และเมืองของท่านชื่ออาวิก

⁴⁷เมื่อฮาดัดสวรรคตแล้ว สัมลาห์แห่งเมืองมัสเรคาห์ได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์⁴⁸เมื่อสัมลาห์สวรรคตแล้ว ซาอูลแห่งเมืองเรโหโบกฮันนาฮาร์ได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์⁴⁹เมื่อซาอูลสวรรคตแล้ว บาอัลฮานันบุตรอักโบร์ได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์

⁵⁰เมื่อบาอัลฮานันบุตรชายของอักโบร์สวรรคตแล้ว ฮาดัดได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์ และเมืองของท่านชื่อปาอี มเหสีของพระองค์มีพระนามว่าเมเทกาเบล บุตรหญิงของมักเรด บุตรหญิงของเมซาห์⁵¹ฮาดัดสวรรคต หัวหน้าที่ทั้งหลายของตระกูลต่างๆ ในเอโดมคือ ทิมา อัลวาห์ เยเธก

⁵²โฮโฮสิบามาค เอลาห์ ปิโนน⁵³เคนิส เทมาน มิบซาร์⁵⁴บักดีเอล อีธาน คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าทั้งหลายของตระกูลต่างๆ ในเอโดม

Chapter 2

¹คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของอิสราเอลคือ รูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาการ์ เศบูลุน²ดาน โยเซฟ เบนยามิน นัฟฟาสิ กาด และอาเชอร์

³บุตรชายทั้งหลายของยูดาห์คือเอร์ โอบัน และเซลาคห์ ผู้ซึ่งบุตรหญิงของซูาห์หญิงชาวคานาอันได้ให้กำเนิดแก่ท่านคือ เอร์บุตรหัวปีของยูดาห์ ซึ่งเป็นคนชั่ว

Chapter 3

ร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์จึงได้ทรงประหารเขาเสีย⁴ตามารับบุตรสะไข์ของท่านให้กำเนิดเปเรศ และเศราห์ให้ท่าน ยูดาห์มีบุตรชายทั้งหมดห้าคน

⁵บุตรชายทั้งหลายของเปเรศคือเฮสโรน และฮาบูล⁶บุตรชายทั้งหลายของเศราห์คือคิมรี เอธาน เฮมาน คาลโคส และดาร์ดา รวมทั้งหมดห้าคน⁷บุตรชายของการมีคืออาคาร์ ผู้ได้ก่อความเดือดร้อนต่ออิสราเอล เมื่อเขาได้ขโมยสิ่งที่สงวนไว้สำหรับพระเจ้า⁸บุตรชายของเอธานคืออาซารียาห์

⁹บุตรชายทั้งหลายของเฮสโรนคือเยราห์เมเอล ราม และเคลูบัย¹⁰รามเป็นบิดาของอัมมินาดีบ และอัมมินาดีบเป็นบิดาของนาโฮน เป็นผู้นำคนหนึ่งท่ามกลางเชื้อสายของยูดาห์¹¹นาโฮนเป็นบิดาของสัลมา สัลมาเป็นบิดาของโอบาส¹²โอบาสเป็นบิดาของโอบเอด และโอบเอดเป็นบิดาของเจสซี

¹³เจสซีเป็นบิดาของเจสซันบุตรหัวปีของท่าน อามินาดีบคนที่สอง ซิเมโอนคนที่สาม¹⁴นารันเอลคนที่สี่ รัตดัยคนที่ห้า¹⁵โอเชมคนที่หก ดาวิดคนที่เจ็ด¹⁶พี่สาวของพวกเขาคือนางเศรยาห์ และนางอาบิกายิล บุตรชายทั้งหลายของนางเศรยาห์คืออามิชัย โยอาบ และอาสาเฮล รวมสามคน¹⁷นางอาบิกายิลได้ให้กำเนิดอามาสาซึ่งมีบิดาคือเยเธอร์ คนอิสราเอล

¹⁸คาเลบบุตรชายของเฮสโรนมีบุตรกับนางอาซูบาภรรยาของเขา และกับนางเยรีโอก บุตรชายทั้งหลายของเขาคือเยเซอร์ โซบับ และอาร์โดน¹⁹เมื่ออาซูบาสวรรคต คาเลบก็แต่งงานกับเอฟราธาผู้ให้กำเนิดเฮอร์แก่เขา²⁰เฮอร์เป็นบิดาของอูร์ และอูร์เป็นบิดาของเบซาเลล

²¹ภายหลังเฮสโรน (เมื่อเขาอายุหกสิบปี) ได้แต่งงานกับบุตรหญิงของมาคีร์บิดาของกิเลอาด นางได้ให้กำเนิดเศกูป²²เศกูปเป็นบิดาของยาอีร์ ผู้ควบคุมยี่สิบสามเมืองในแผ่นดินกิเลอาด²³เกชูร์กับอาร์มียัดเมืองยาอีร์ และเมืองเคนาทรรวมทั้งอีกหกสิบเมืองรอบๆ เมืองเหล่านั้น คนทั้งหมดเหล่านี้ที่อาศัยอยู่เป็นเชื้อสายของมาคีร์บิดาของกิเลอาด²⁴ภายหลังเฮสโรนตายแล้ว คาเลบได้หลับนอนกับเอฟราธา ภรรยาของเฮสโรนบิดาของเขา นางได้ให้กำเนิดอัสซูร์แก่เขา ซึ่งเป็นบิดาของเทโคอา

²⁵บุตรชายทั้งหลายของเยราห์เมเอล บุตรหัวปีของเฮสโรนคือราม บุตรหัวปีของท่าน นูนาห์ โอเรน โอเชม และอาหิยาห์²⁶เยราห์เมเอลมีภรรยาอีกคนหนึ่งชื่อนางอาการาห์ นางเป็นมารดาของโอบัน²⁷บุตรชายทั้งหลายของรามบุตรหัวปีของเยราห์เมเอลคือมาอัส ยามิน และเอเคอร์²⁸บุตรชายทั้งหลายของโอบันคือซัมมัย และยาดา บุตรชายทั้งหลายของซัมมัยชื่อนาดีบ และอาบิซัวร์²⁹ภรรยาของอาบิซัวร์ชื่ออาบิซาอิล และนางได้ให้กำเนิดอัคบาน และโมลิด

³⁰บุตรชายทั้งหลายของนาดีบคือเฮเลด และอัปปาอิม แต่เฮเลดตายโดยไม่มีบุตร³¹บุตรชายของอัปปาอิมคืออิซอี บุตรชายของอิซอีคือเซชัน บุตรชายของเซชันชื่ออัสลัย³²บุตรชายทั้งหลายของยาดา น้องชายของซัมมัยคือ เยเธอร์ และโยนาธาน แต่เยเธอร์ตายโดยไม่มีบุตร³³บุตรชายทั้งหลายของโยนาธานชื่อเปเลศ และคาซา คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายของเยราห์เมเอล

³⁴เซชันไม่มีบุตรชาย มีแต่พวกบุตรหญิง เซชันมีบุตรรับใช้ชาวอิธิปต่ออยู่คนหนึ่งชื่อยารฮา³⁵เซชันจึงยกบุตรหญิงของเขาให้เป็นภรรยาของยารฮาคนรับใช้ของเขา และนางได้ให้กำเนิดอิกทัยแก่เขา³⁶อิกทัยเป็นบิดาของนารัน และนารันเป็นบิดาของสฟาบาต³⁷สฟาบาตเป็นบิดาของเอฟลาล และเอฟลาลเป็นบิดาของโอบเอด³⁸โอบเอดเป็นบิดาของเยชู และเยชูเป็นบิดาของอาซารียาห์

³⁹อาซารียาห์เป็นบิดาของเฮเลศ และเฮเลศเป็นบิดาของเฮเลอาสาห์⁴⁰เฮเลอาสาห์เป็นบิดาของสิสมัย และสิสมัยเป็นบิดาของซัลลุม⁴¹ซัลลุมเป็นบิดาของเยคาบียาห์ และเยคาบียาห์เป็นบิดาของเอลิชามา

⁴²บุตรชายทั้งหลายของคาเลบน้องชายของเยราห์เมเอลคือเมซา บุตรหัวปีของเขา ซึ่งเป็นบิดาของศีฟ บุตรชายคนที่สองของเขาคือมาเรฮาห์ ผู้เป็นบิดาของเฮโบรน⁴³บุตรชายทั้งหลายของเฮโบรนคือโคราห์ กัปปูวาร์ เรเคม และเซมา⁴⁴เซมาเป็นบิดาของอรารัม ผู้เป็นบิดาของโยเรเคอัม และเรเคมเป็นบิดาของซัมมัย

⁴⁵บุตรของซัมมัยคือมาโอน และมาโอนเป็นบิดาของเบธูร์⁴⁶เอฟาห์ภรรยาน้อยของคาเลบได้ให้กำเนิดฮาราน โมซา และกาเซส ฮารานเป็นบิดาของกาเซส⁴⁷บุตรชายทั้งหลายของยาห์ดัยคือเรเกม โยธาม เกซาน เปเลท เอฟาห์ และฮาอ์ฟ⁴⁸มาอาคาห์ ภรรยาน้อยอีกคนหนึ่งของคาเลบได้ให้กำเนิดเซเบอร์ และทรีธนะห์

⁴⁹นางได้ให้กำเนิดฮาอ์ฟบิดาของมัดมันนาห์ เซวาบิดาของมัคเบนนาห์ และบิดาของกิเบอา บุตรหญิงของคาเลบคืออัสสาห์ คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายของคาเลบ⁵⁰คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของเฮอร์ ผู้เป็นบุตรหัวปีของเอฟราธาห์คือโซบาล บิดาของคีรียากเยอาริม

⁵¹สัลมาบิดาของเบเรเลเฮม และฮาเรฟ บิดาของเบเรกาเดอร์⁵²โซบาลบิดาของคีรียากเยอาริมมีเชื้อสายทั้งหลายคือฮาโรเอห์ และครึ่งหนึ่งของคนมานาฮา⁵³และครึ่งหนึ่งของตระกูลของคีรียากเยอาริมคือคนอีกโรต คนปุโก คนซุมัก คนมิชรา คนโสราห์ และคนเอชกาอิลสืบเชื้อสายมาจากคนเหล่านี้

⁵⁴ตระกูลของของสัลมามีดังต่อไปนี้ คือเบเรเลเฮม คนเนโทฟาห์ อักโรทเบธโยอาบ และครึ่งหนึ่งของคนมานาฮา และคนโสราห์⁵⁵ถึงบรรดาตระกูลของอาลักษณซึ่งอยู่ ณ เมืองยาเบส คือคนกิราโรต คนซิเมอี และคนสุคา คนเหล่านี้เป็นคนที่ผู้สืบเชื้อสายมาจากอัมมัท บรรพบุรุษของคนเรคาบ

Chapter 3

¹คนเหล่านี้คือโอรสทั้งหลายของดาวิดที่ประสูติในเมืองเฮโบรน โอรสหัวปีคืออัมโนนโดยพระนางอาห์โนอัมจากยิสเรเอล องค์ที่สองคือดาเนียลโดยพระนาง

Chapter 4

อาบียาลจากคารเมล²องค์ที่สามคืออับซาโลมผู้ซึ่งพระมารดาคือพระนางมาอาคาห์ราชธิดาของกัทมัยกษัตริย์แห่งเมืองเกชูร์ องค์ที่สี่คืออาโดเนียห์โอรสของพระนางฮักกิท³องค์ที่ห้าคือเซฟากียาห์จากพระนางอาบัทล องค์ที่หกคืออิธเรอิมจากพระนางเอกลาห์มเหสีของพระองค์

⁴โอรสทั้งหกพระองค์ได้กำเนิดแก่ดาวิดในเมืองเฮโบรนที่ซึ่งพระองค์ได้ทรงปกครองมานานเจ็ดปีกับหกเดือน จากนั้นพระองค์ได้ทรงปกครองสามสิบสามปีในเยรูซาเล็ม⁵โอรสสี่พระองค์เหล่านี้ พระนางบัทเชบาบุตรหญิงของอัมมีเอลได้กำเนิดแก่พระองค์ในเยรูซาเล็มคือ ชัมบูอา ชัมบิ นารัน และซาโลมอน⁶โอรสอีกเก้าพระองค์ของดาวิดคือ อิบซาร์ เอลิชูอา เอลเปเลก⁷โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย⁸เอลิซามา เอลียาดา และเอลิเฟเลก⁹โอรสเหล่านี้ของดาวิดไม่นับรวมโอรสทั้งหลายโดยนางสนมทั้งหลายของพระองค์ กามารีนเป็นน้องหญิงของพวกเขา

¹⁰โอรสของซาโลมอนคือเรโหโบอัม โอรสของเรโหโบอัมคืออาบียาห์ โอรสของอาบียาห์คืออาสา โอรสของอาสาคือเยโฮซาฟัท¹¹โอรสของเยโฮซาฟัทคือโยรัม โอรสของโยรัมคืออาหัสยาห์ โอรสของอาหัสยาห์คือโยอาช¹²โอรสของโยอาชคืออามาซิยาห์ โอรสของอามาซิยาห์คืออาซารียาห์ โอรสของอาซารียาห์คือโยราม

¹³โอรสของโยรามคืออาหัส โอรสของอาหัสคือเฮเซคียาห์ โอรสของเฮเซคียาห์คือมนัสเสห์¹⁴โอรสของมนัสเสห์คืออาโมน โอรสของอาโมนคือโยสิยาห์

¹⁵บรรดาโอรสของโยสิยาห์ โอรสหัวปีคือโยฮานัน องค์ที่สองคือเยโฮยาคิม องค์ที่สามคือเศเดคียาห์ องค์ที่สี่คือชัลลูม¹⁶โอรสของเยโฮยาคิมคือเยโฮยาคิน และเศเดคียาห์

¹⁷บรรดาโอรสของเยโฮยาคินผู้ตกเป็นเชลยนั้นคือเซอัลกิลเอล¹⁸บัสคิราม เปดา ยาห์ เซนาสซาร์ เยคาเมียห์ โยชามา และเนดาบียาห์

¹⁹บรรดาบุตรชายของเปดา ยาห์คือ เศรุมบาเบล และชีเมอี บุตรชายทั้งหลายของเศรุมบาเบลคือ เมซูลลาม และฮานันยาห์ เซโลมิกเป็นน้องหญิงของพวกเขา²⁰บุตรชายอีกห้าคนของเขาคือฮาซุบาห์ โอเฮล เบเรคียาห์ ฮาธาติยาห์ และยูซับเฮเสด²¹บุตรชายทั้งหลายของฮานันยาห์คือ ปาลาติยาห์ และเยชายาห์ บุตรชายของเขาคือเรโอฟายห์ และเชื้อสายทั้งหลายต่อไปคืออาร์นัน โอบาดีห์ และเซคานียาห์

²²บุตรชายของเซคานียาห์คือ เซโมอาห์ และบุตรชายทั้งหลายของเซโมอาห์คืออักธัธ อิกาล บาร์ยาห์ เนอารียาห์ และซาฟัท²³บุตรชายสามคนของเนอารียาห์คือเอลิโอนัย อิสคียาห์ และอิสร์คัม²⁴บุตรชายเจ็ดคนของเอลิโอนัยคือโฮดาเวียห์ เอลียาซิบ เปโลยาห์ อักซูป โยฮานัน เดโลยาห์ และอานานี

Chapter 4

¹เชื้อสายทั้งหลายของยูดาห์คือ เปเรศ เฮสโรน คารมี เฮอร์ และโซบาล²โซบาลเป็นบิดาของเรอายาห์ เรอายาห์เป็นบิดาของยาทาห์ ยาทาห์เป็นบิดาของอาหุมี และลาฮาดี คนเหล่านี้เป็นบรรพบุรุษของตระกูลทั้งหลายของคนโศราห์

³คนเหล่านี้เป็นบรรพบุรุษทั้งหลายของตระกูลต่างๆ ในเมืองเธรมาคือ ยิสเรเอล อิชมา และอิดบาช น้องหญิงของพวกเขาชื่อฮัสเซลโพนี⁴เปนูเอลเป็นบรรพบุรุษของตระกูลทั้งหลายในเมืองเกโดร์ เอเซอร์เป็นผู้ตั้งต้นตระกูลทั้งหลายในซุซาร์ คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายทั้งหลายของเฮอร์ บุตรหัวปีของเอฟราธาห์ ผู้ก่อตั้งเมืองเบเรเฮม

⁵อิชซูร์บิดาของเกโคอา มีภรรยาสองคนคือเฮลาห์และนาอาราห์⁶บางนาอาราห์ได้ให้กำเนิดอาหุซาม เฮเฟอร์ เทเมนี และฮาฮาห์การีแก่เขา คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของนางนาอาราห์⁷บุตรชายทั้งหลายของนางเฮลาห์คือเศเรก อิสซาร์ เอกนาน⁸และโซสเป็นบิดาของอาบูบ และโคเบบาร์ และบรรดาตระกูลทั้งหลายที่สืบเชื้อสายมาจากอาหารเอลบุตรชายของฮารูม

⁹ยาเบสเป็นผู้ที่ได้รับการนับถือมากกว่าพวกพี่น้องของเขา มารดาของเขาได้เรียกเขาว่ายาเบส นางกล่าวว่า “เพราะฉันได้คลอดเขาด้วยความเจ็บปวด”¹⁰ยาเบสได้ร้องทูลต่อพระเจ้าของอิสราเอล และกล่าวว่า “ถ้าพระองค์จะทรงอวยพรแก่ข้าพระองค์จริงๆ ขอทรงขยายเขตแดนของข้าพระองค์ และพระหัตถ์ของพระองค์จะทรงอยู่กับข้าพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ พระองค์จะทรงปกปักษ์รักษาข้าพระองค์จากการทำร้าย ดังนั้นข้าพระองค์จะไม่ได้รับความเจ็บปวด” และพระเจ้าได้ประทานตามที่เขาร้องขอ¹¹เคลูบพี่ชายของซูอาห์เป็นบิดาของเมหิร์ ผู้เป็นบิดาของเอชโกน¹²เอชโกนเป็นบิดาของ เบธราฟา ปาเสอาห์ และเทห์นาห์ ผู้เป็นบิดาของอิธนาหาซ คนเหล่านี้ได้อาศัยอยู่ในเรคาห์

¹³บุตรชายทั้งหลายของเคนัสคือโอกนีเอล และเสโรอาห์ บุตรชายทั้งหลายของโอกนีเอลคือฮาราก และเมโอโนธัย¹⁴เมโอโนธัยเป็นบิดาของโอฟราห์ และเสโรอาห์เป็นบิดาของโยอาบ ผู้ตั้งต้นเกหะราซิม ผู้ซึ่งเป็นช่างฝีมือ

¹⁵บุตรชายทั้งหลายของคาเลบบุตรเยฟุนเนห์คือ อีรู เอลาห์ และนาอัม บุตรชายของเอลาห์คือเคนัส¹⁶บุตรชายของเยฮาเลเลคือ ศีฟ ศีฟาร์ ทิรียา และอาสาเรล

¹⁷บุตรชายทั้งหลายของเอสราคือเยเธอร์ เมเรด เอเฟอร์ และยาโลน ภรรยาคนอียิปต์ของเมเรดได้ให้กำเนิดมิเรียน ชัมมัย และอิซบาห์ผู้ซึ่งเป็นบิดาของเอชเทโมอา คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของบิกียาห์ พระราชธิดาของฟาโรห์ผู้ซึ่งเมเรดได้แต่งงานด้วย¹⁸ภรรยาคนยิวได้ให้กำเนิดเยเรดผู้ซึ่งเป็นบิดาของเกโดร์ฮาเบอร์ผู้ซึ่งเป็นบิดาของโสโค และเยคูธเอลผู้ซึ่งเป็นบิดาของคาโบอาห์

¹⁹บุตรชายทั้งสองคนของภรรยาของโฮดียาร์ น้องหญิงของนาฮาม คนหนึ่งเป็นบิดาของเศอีลาร์ คนแรก อีกคนหนึ่งคือเอชเทโมอา คนมาอาคาห์²⁰บุตรชายทั้งหลายของซีโมนคืออัมโนน รินนาห์ เบนฮานัน และกิลโอน บุตรชายทั้งหลายของอิชอีคือโคเทก และเบนโซเฮก

²¹เชื้อสายทั้งหลายของเศลาร์บุตรชายของยูดาห์คือ เอรีบิดาของเศลาร์ ลาอาดาร์บิดาของมาเรซาร์และตระกูลทั้งหลายผู้ทำผ้าป่านแห่งเบรชชเบอา²²โยคิม คนเมืองโคเซบา และโยอาชและสาราฟผู้ปกครองในโมอับและยาซูบิลเฮม (ข้อมูลนี้มาจากบันทึกโบราณ)²³คนเหล่านี้เป็นช่างปั้นหม้อผู้ซึ่งได้อาศัยในเมืองเนทาอิม และเกดาร์ห์ และได้ทำงานให้แก่กษัตริย์

²⁴เชื้อสายทั้งหลายของสิเมโอนคือ เนบูเอล ยามีน ยารับ เศราร์ และชาอูล²⁵ซัลลุมเป็นบุตรชายของชาอูล มิบสัมเป็นบุตรชายของซัลลุม และมีชามาเป็นบุตรชายของมิบสัม²⁶เชื้อสายทั้งหลายของมิชมาคืออัมบุเอลผู้ซึ่งเป็นบุตรชายของเขา ศักเกอร์หลานชายของเขา และซิมเมอีหลานชายของเขา²⁷ซิมเออีมีบุตรชายสิบหกคน และบุตรหญิงหกคน พี่น้องของเขามีบุตรไม่มาก ดังนั้นตระกูลทั้งหลายของพวกเขาจึงไม่ได้เพิ่มจำนวนอย่างมากมายเหมือนที่คนยูดาห์ได้ทำ

²⁸พวกเขาทั้งหลายได้อาศัยในเมืองเบเออร์เซบา โมลาตาร์ และที่ฮาซารซูอาล²⁹พวกเขาอาศัยอยู่ที่บิลฮาร์ เอเชม โกลัด³⁰เบรูเอล โฮรมาร์ ศิลลาค³¹เบรมารคา โบท ฮาซารสุลิม เบรบีร์ และ ฮาซารอิม เหล่านี้คือเมืองทั้งหลายของพวกเขาจนถึงรัชสมัยของดาวิด

³²หมู่บ้านของพวกเขาห้าหมู่บ้านคือ เอตาม อิน รินโมน โทเคนและอาซัน³³รวมกับหมู่บ้านอื่นๆ ใกล้เคียงเมืองบาอัล หมู่บ้านเหล่านี้คือที่ตั้งถิ่นฐานของพวกเขา และพวกเขาได้รักษากันจนกระทั่งถึงสมัยของเศอีลาร์³⁴ตระกูลผู้นำทั้งหลายคือ เมโซบับ ยัมเลค โยซาร์บุตรชายของอามาซียาห์³⁵โยเอล เยชู บุตรชายของโยซียาห์ บุตรชายของเศโรอาห์ บุตรชายของอาสิเอล³⁶เอสิโอนัย ยาอาโคบห์ เยโซฮายาร์ อาสาพยาห์ อาดีเอล เยสิมีเอล เบนโยนาห์³⁷และศิชา บุตรชายของซัฟ บุตรชายของอาโลน บุตรชายของเยดาพยาห์ บุตรชายของซิมร์ บุตรชายของเซโมอาห์

³⁸รายชื่อเหล่านี้ที่ได้กล่าวถึงคือผู้นำทั้งหลายในตระกูลทั้งหลายของพวกเขาและตระกูลของพวกเขาเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย³⁹พวกเขาได้ไปใกล้เมืองเกดอร์ ทางทิศตะวันออกของหุบเขา เพื่อแสวงหาทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์สำหรับฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเขา⁴⁰พวกเขาพบทุ่งหญ้าที่กว้างใหญ่และดี แผ่นดินนั้นกว้างใหญ่ เขียว และสงบ คนฮามเคยอยู่ที่นี่มาก่อน

⁴¹นี่คือรายชื่อของผู้ที่ได้เข้ามาในสมัยเฮเซคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และได้โจมตีคนฮามที่ตั้งถิ่นฐาน และคนเมออิมผู้ที่อยู่ที่นั่นด้วย พวกเขาได้ทำลายพวกเขาอย่างสิ้นเชิง และอาศัยอยู่ที่นั่น เพราะพวกเขาพบทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์ทั้งหลายของพวกเขา⁴²ผู้ขายคนสิเมโอนหาร้อยคนได้ไปยังภูเขาเสอีร์ ด้วยผู้นำทั้งหลายของพวกเขา คือเปลาทียาร์ เนาอียาร์ เรฟพยาห์ และอุสซิโล บุตรชายทั้งหลายของอิชอี⁴³พวกเขาโจมตีคนสิเกียมาเลซที่เหลื่ออยู่ และได้อาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้

Chapter 5

¹บุตรชายทั้งหลายของรูเบน บุตรหัวปีของอิสราเอล รูเบนเป็นบุตรชายหัวปีของอิสราเอล แต่สิทธีบุตรหัวปีของเขาถูกมอบให้บุตรชายทั้งหลายของโยเซฟ บุตรชายของอิสราเอลเพราะรูเบนได้กระทำสิ่งที่นอนของบิดาเป็นมลทิน ดังนั้นเขาจึงไม่ได้ถูกบันทึกว่าเป็นบุตรชายคนโต²ยูดาห์ได้เป็นผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในหมู่พี่น้องของเขา และผู้นำจะมาจากเขา แต่สิทธีบุตรหัวปีเป็นของบุตรชายทั้งหลายของโยเซฟ

³บุตรชายทั้งหลายของรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอลคือฮาโนค ปัลลูล เฮสโรน และคารมี⁴บรรดาเชื้อสายทั้งหลายของโยเอลคือคนเหล่านี้ บุตรชายของโยเอลคือเซโมอาห์ บุตรชายของเซโมอาห์คือโคก บุตรชายของโคกคือซิมเออี

⁵บุตรชายของซิมเออีคือมีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือเรอาพยาห์ บุตรชายของเรอาพยาห์คือบาอัล⁶บุตรชายของบาอัลคือเบเอราห์ผู้ซึ่งทักลักปิลเสอร์ กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงกวาดต้อนไปเป็นเชลย เบเอราห์ได้เป็นผู้นำคนหนึ่งในเผ่ารูเบน

⁷พวกเขาติดตามเบเอราห์ตามตระกูลทั้งหลายของพวกเขาดังที่ได้ทำบัญชีรายชื่อวงศ์วานของพวกเขาไว้คือ เยอีเอลคนโต เศคารียาห์ และ⁸เบลาบุตรชายของอาซาส บุตรชายของเซมา บุตรชายของโยเอล พวกเขาได้อาศัยในอาโรเออร์ โกลไปถึงเมืองเนโบ และบาอัลเมโอน

⁹และทางทิศตะวันออกไปเริ่มต้นถิ่นทุรกันดารและขยายไปถึงแม่น้ำยูเฟรติส เพราะว่าพวกเขามีฝูงสัตว์เลี้ยงมากมายในแผ่นดินกิเลอาด¹⁰ในรัชสมัยของชาอูล เผ่ารูเบนได้โจมตีคนฮาการ์และชนะพวกเขา พวกเขาได้อาศัยในถิ่นทุรกันดารฮาการ์ในแถบตะวันออกทั้งหมดของกิเลอาด

¹¹คนเผ่ากาตจำนวนมากได้อาศัยอยู่ใกล้พวกเขา ในแผ่นดินบาซันไกลไปจนถึงสาเลคาห์¹²ผู้นำทั้งหลายของพวกเขาคือโยเอลผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าตระกูล และซาฟามเป็นที่สอง และยานีและซาฟักในบาซัน

¹³พวกเขาติดตามฝ่ายครอบครัวบิดาทั้งหลายของพวกเขา มีทั้งหมดเจ็ดคนคือ มีคาเอล เมซูลลาม เซบา โยริย ยาคาน คีอา และเอเบร์ รวมทั้งหมด 7 คน¹⁴คนเหล่านี้ที่มีรายชื่อข้างต้นเป็นเชื้อสายของอาบีอาล อาบีอาลเป็นบุตรชายของหุรี หุรีเป็นบุตรชายของยาโรอาห์ ยาโรอาห์เป็นบุตรชายของกิเลอาด กิเลอาดเป็นบุตรชายของมีคาเอล มีคาเอลเป็นบุตรชายของเยซียาห์ เยซียาห์เป็นบุตรชายของยาโด ยาโดเป็นบุตรชายของนุส

¹⁵อาหิเป็นบุตรชายของอับดีเอล ผู้เป็นบุตรกษัตริย์ ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวบิดาของพวกเขา¹⁶พวกเขาได้อาศัยอยู่ในกิเลอาด ในบาซัน ในเมืองทั้งหลายและใน

Chapter 6

ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ทั้งหมดของซาโรน ไปไกลถึงเขตแดนทั้งหลาย¹⁷ทั้งหมดนี้ได้ถูกบันทึกตามรายชื่อวงศวานในรัชสมัยของโยธามกษัตริย์แห่งยูดาห์ และรัชสมัยของเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล

¹⁸คนรูเบน คนกาด และครึ่งหนึ่งของคนเผ่ามนัสเสห์มีทหารจำนวน 44,760 คนที่ได้รับการฝึกสำหรับการทำสงครามผู้ซึ่งถือโล่ และดาบ และพร้อมพลธนู¹⁹ พวกเขาได้โจมตีคนฮาการ์ คนเยกูร์ คนนาฟิซ และคนโตนับ

²⁰พวกเขาได้รับการช่วยเหลือจากพระเจ้าในการต่อสู้กับคนเหล่านั้น ด้วยวิธีนี้คนฮาการ์ และทั้งหมดผู้ซึ่งอยู่กับพวกเขาได้พ่ายแพ้ นี่เป็นเพราะคนอิสราเอลได้ร้องเรียกพระเจ้าในสงครามนั้น และพระองค์ได้ตอบสนองต่อพวกเขา เพราะพวกเขามอบความไว้วางใจไว้กับพระองค์²¹ พวกเขาได้จับยึดสัตว์ทั้งหลายของคนฮาการ์ รวมทั้งอูฐห้าหมื่นตัว แกะ 250,000 ตัว ลาสองพันตัว ผู้ชาย 100,000 คน²² เพราะพระเจ้าได้ทรงต่อสู้เพื่อพวกเขา พวกเขาได้ฆ่าศัตรูจำนวนมาก พวกเขาได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาจนถึงสมัยตกเป็นเชลย

²³ครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ได้อาศัยในแผ่นดินบาซานไกลไปถึงบาอัลเฮอร์มอน และเสนิร์ (นั่นคือภูเขาเฮอร์มอน)²⁴ คนเหล่านี้คือหัวหน้าทั้งหลายของครอบครัวบิดาทั้งหลายของพวกเขาชื่อ เอเฟอร์ อิชอี เอลีเอล อัสรีเอล เยเรมีย์ โฮดาวิยาห์ และยาดีเอล พวกเขาทั้งหลายเป็นผู้ชายที่เข้มแข็ง กล้าหาญ และมีชื่อเสียง เป็นเหล่าผู้นำของครอบครัวทั้งหลายของพวกเขา

²⁵แต่พวกเขาไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาได้นบถการพระทั้งหลายของประชาชนทั้งหลายของแผ่นดินนั้น ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงทำลายไปต่อหน้าพวกเขา²⁶ พระเจ้าของอิสราเอลจึงทรงปลุกเร้าพระทัยของปูล กษัตริย์อัสซีเรีย (เรียกอีกชื่อว่า ทิกลักบีเลเซอร์ กษัตริย์อัสซีเรีย) พระองค์ได้ทรงกวาดต้อนคนรูเบน คนกาด และครึ่งหนึ่งของคนมนัสเสห์ พระองค์นำพวกเขาไปยังฮาลาห์ ฮาโบร์ ฮารา และแม่น้ำไทกริส ที่ซึ่งพวกเขายังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้

Chapter 6

¹บุตรชายทั้งหลายของเลวีคือเกอร์โซม โคฮาก และเมรา²บุตรชายทั้งหลายของโคฮากคืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล

³บุตรทั้งหลายของอัมรามคืออาโรน โมเสส และนางมิเรียม บุตรชายทั้งหลายของอาโรนคือนาถัน อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์⁴เอเลอาซาร์เป็นบิดาของฟีนหัส และฟีนหัสเป็นบิดาของอาบิฮู

⁵อาบิฮูเป็นบิดาของบุคคี บุคคีเป็นบิดาของอุสซี⁶อุสซีเป็นบิดาของเศราฟิยาห์ เศราฟิยาห์เป็นบิดาของเมราโยก⁷เมราโยกเป็นบิดาของอามาริยาห์ และอามาริยาห์เป็นบิดาของอาหิกูบ

⁸อาหิกูบเป็นบิดาของศาโดก ศาโดกเป็นบิดาของอาหิมาอัซ⁹อาหิมาอัซเป็นบิดาของอาซาริยาห์ อาซาริยาห์เป็นบิดาของโยฮานัน¹⁰โยฮานันเป็นบิดาของอาซาริยาห์ ผู้ได้รับใช้ในพระวิหารซึ่งซาโลมอนได้ทรงสร้างขึ้นในเยรูซาเลม

¹¹อาซาริยาห์เป็นบิดาของอามาริยาห์ และอามาริยาห์เป็นบิดาของอาหิกูบ¹²อาหิกูบเป็นบิดาของศาโดก และศาโดกเป็นบิดาของซัลลูม¹³ซัลลูมเป็นบิดาของฮิลคิยาห์ และฮิลคิยาห์เป็นบิดาของอาซาริยาห์¹⁴อาซาริยาห์เป็นบิดาของเศโรอาห์ และเศโรอาห์เป็นบิดาของเยโฮชาดัก¹⁵เยโฮชาดักถูกจับไปเป็นเชลย เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบยูดาห์ และเยรูซาเลมไว้ในพระหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์

¹⁶บุตรชายทั้งหลายของเลวีคือเกอร์โซม โคฮาก และเมรา¹⁷บุตรชายทั้งหลายของเกอร์โซมคือลิบนี และชิมอี¹⁸บุตรชายทั้งหลายของโคฮากคืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล¹⁹บุตรชายทั้งหลายของเมราคือมาหลี และบูชี เหล่านี้เป็นบรรดาตระกูลของคนเลวีตามบัญชีบิดาทั้งหลายของพวกเขา²⁰เชื้อสายทั้งหลายของเกอร์โซม บุตรชายของเขาคือลิบนี บุตรชายของลิบนีคือยาหาก บุตรชายของเขาคือคิมมาห์

²¹บุตรชายของเขาคือโยอาห์ บุตรชายของเขาคืออิดโด บุตรชายของเขาคือเศราห์ บุตรชายของเขาคือเยอาเธรี²²เชื้อสายทั้งหลายของโคฮาก บุตรชายของเขาคืออัมมีนาถัน บุตรชายของเขาคือโคราห์ บุตรชายของเขาคืออัสนี²³บุตรชายของเขาคือเอลคานาห์ บุตรชายของเขาคือเอบียาสาฟ บุตรชายของเขาคืออัสนี²⁴บุตรชายของเขาคือกาหัท บุตรชายของเขาคืออูรีเอล บุตรชายของเขาคืออุสซียาห์ บุตรชายของเขาคือซาอูล

²⁵บุตรชายทั้งหลายของเอลคานาห์คืออามาสัย อาหิโมก²⁶และบุตรชายชื่อเอลคานาห์คือ โศฟัยคือบุตรชายของเขา นาหัทคือบุตรชายของเขา²⁷เอลีอับคือบุตรชายของเขา เยโรอัมคือบุตรชายของเขา และเอลคานาห์คือบุตรชายของเขา²⁸บุตรชายทั้งหลายของซาอูลคือโยเอล บุตรหัวปีของเขา คนที่สองคืออาบิยาห์²⁹บุตรชายของเมราคือมาหลี บุตรชายของเขาคือลิบนี บุตรชายของเขาคือชิมอี บุตรชายของเขาคืออุสซาห์³⁰บุตรชายของเขาคือชิมเอา บุตรชายของเขาคือฮักกิยาห์ บุตรชายของเขาคืออาสายาห์

³¹ต่อไปนี้ป็นรายชื่อของพวกผู้ชายผู้ที่ดาวิดทรงแต่งตั้งให้ดูแลเรื่องดนตรีในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ หลังจากที่หีบพันธสัญญาได้มาถึงอยู่ที่นั่นแล้ว³²เขาทั้งหลายได้ปรนนิบัติด้วยการร้องเพลง ข้างหน้าพลับพลา เต้นกัณฑ์พจน จนกระทั่งซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์ในเยรูซาเลม พวกเขาได้ปฏิบัติตามหน้าที่ตามที่กำหนด ตามคู่มือที่ให้ไว้กับพวกเขา

³³คนเหล่านี้เป็นคนที่ปฏิบัติงานกับบุตรชายทั้งหลายของพวกเขา จากตระกูลของคนโคฮากที่มาจากเฮมาน นักดนตรี นี่คือพวกบรรพบุรุษของเขาที่กำลังกลับมาในเวลานั้นคือ เฮมานบุตรชายของโยเอล โยเอลเป็นบุตรชายของซาอูล³⁴ซาอูลผู้เป็นบุตรชายของเอลคานาห์ เอลคานาห์ผู้เป็นบุตรชายของเยโร

อัม เยโรอัมผู้เป็นบุตรชายของเอลีเอล เอลีเอลผู้เป็นบุตรชายของโกอาห์³⁵โกอาห์ผู้เป็นบุตรชายของศูฟ ศูฟผู้เป็นบุตรชายของเอลคานาห์ เอลคานาห์ผู้เป็นบุตรชายของมาอาห์ มาอาห์ผู้เป็นบุตรชายของอามาสัย อามาสัยผู้เป็นบุตรชายของเอลคานาห์³⁶อามาสัยผู้เป็นบุตรชายของเอลคานาห์ เอลคานาห์ผู้เป็นบุตรชายของโยเอล โยเอลผู้เป็นบุตรชายของอาซารียาห์ อาซารียาห์ผู้เป็นบุตรชายของเศฟันยาห์³⁷เศฟันยาห์ผู้เป็นบุตรชายของกาห์ก กากห์ผู้เป็นบุตรชายของอัสสัร อัสสัรผู้เป็นบุตรชายของเอบียาสาฟ เอบียาสาฟผู้เป็นบุตรชายของโคราห์³⁸โคราห์ผู้เป็นบุตรชายของอิสฮาร์ อิสฮาร์ผู้เป็นบุตรชายของโคอาห์ โคอาห์ผู้เป็นบุตรชายของเลวี เลวีผู้เป็นบุตรชายของอิสราเอล

³⁹เฮมานเป็นเพื่อนร่วมงานกับอาสาฟผู้ยืนอยู่ข้างขวาของเขา อาสาฟเป็นบุตรชายของเบเรคียาห์ เบเรคียาห์ผู้เป็นบุตรชายของชิมเอา⁴⁰ชิมเอาผู้เป็นบุตรชายของมีคาเอล มีคาเอลผู้เป็นบุตรชายของบาชเลยาห์ บาชเลยาห์ผู้เป็นบุตรชายของมัคคียาห์⁴¹มัคคียาห์ผู้เป็นบุตรชายของเอกนี เอกนีผู้เป็นบุตรชายของเศราห์ เศราห์ผู้เป็นบุตรชายของอาดายาห์⁴²อาดายาห์ผู้เป็นบุตรชายของเอธาน เอธานผู้เป็นบุตรชายของคิมมาห์ คิมมาห์ผู้เป็นบุตรชายของชิมอัส⁴³ชิมอัสผู้เป็นบุตรชายของยาหาค ยาหาคผู้เป็นบุตรชายของเกอร์โซม เกอร์โซมผู้เป็นบุตรชายของเลวี

⁴⁴ที่ข้างซ้ายมือของเฮมานมีพวกเพื่อนร่วมงานของเขา คือบุตรชายทั้งหลายของเมรารี พวกเขารวมทั้งเอธานผู้เป็นบุตรชายของคิซ คิซผู้เป็นบุตรชายของอับดี อับดีผู้เป็นบุตรชายของบัลลุก⁴⁵บัลลุกผู้เป็นบุตรชายของฮาซามียาห์ ฮาซามียาห์ผู้เป็นบุตรชายของอามาซียาห์ อามาซียาห์ผู้เป็นบุตรชายของอิลคียาห์⁴⁶อิลคียาห์ผู้เป็นบุตรชายของอัมมัส อัมมัสผู้เป็นบุตรชายของบาดี บาดีผู้เป็นบุตรชายของเซเมอร์⁴⁷เซเมอร์ผู้เป็นบุตรชายของมาห์สึ มาห์สึผู้เป็นบุตรชายของบูซึ บูซึผู้เป็นบุตรชายของเมรารี เมรารีผู้เป็นบุตรชายของเลวี

⁴⁸บรรดาญาติพี่น้องคนเลวี ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานทุกอย่างของพลับพลา ซึ่งก็คือพระนิเวศของพระเจ้า⁴⁹อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาถวายเครื่องบูชาบนแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา และบนแท่นเครื่องหอม เพื่อปฏิบัติงานทุกอย่างในอภิสุทธิสถาน การทำการลบบาปเพื่ออิสราเอล ตามทุกอย่างที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้าได้บัญชาไว้⁵⁰ต่อไปนี้เป็นเชื้อสายของอาโรนที่ได้ลูกนับไว้ บุตรชายของอาโรนคือเอลาซาร์ บุตรชายของเอลาซาร์คือพินหัส บุตรชายของพินหัสคืออามิซูวา⁵¹บุตรชายของอามิซูวาคือบุคคี บุตรชายของบุคคีคืออุซซึ บุตรชายของอุซซึคือเศราหียาห์⁵²บุตรชายของเศราหียาห์คือเมราโยท บุตรชายของเมราโยทคืออามารียาห์ บุตรชายของอามารียาห์คืออาหิฏบ⁵³บุตรชายของอาหิฏบคือศาโดท บุตรชายของศาโดทคืออาหิมาส

⁵⁴ต่อไปนี้เป็นที่ตั้งถิ่นฐานสำหรับเชื้อสายของอาโรนผู้ซึ่งมาจากตระกูลคนโคอาห์ (ฉลากแรกตกเป็นของพวกเขา)⁵⁵พวกเขาได้เมืองเฮโบรนในแผ่นดินยูดาห์ และทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ทั้งหลายของมัน⁵⁶แต่บรรดาทุ่งนาของเมือง และหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น พวกเขาได้ยกให้แก่คาเลบบุตรชายของเยฟุนเนห์

⁵⁷แก่เชื้อสายทั้งหลายของอาโรน พวกเขาได้ให้เมืองเฮโบรน (เมืองสี่กั๊กเมืองหนึ่ง) และเมืองลิบนาห์พร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองยาทาร์ เมืองเอชเทโมอาห์กับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁵⁸เมืองฮีเลนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองเดบีร์พร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁵⁹พวกเขาได้ให้เชื้อสายของอาโรนคือ เมืองอาซานพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองเบรเซมเขพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁶⁰และจากเผ่าเบนยามินพวกเขาได้ให้เมืองเกบาพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองอาเลเมทพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองอานาโททพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองเหล่านี้ทั้งสี่นับได้สิบสามเมือง เมืองเหล่านี้ได้ถูกแบ่งท่ามกลางตระกูลของโคอาห์ ทั้งหมดสิบสามเมือง

⁶¹ส่วนที่เหลือของตระกูลทั้งหลายของโคอาห์ได้รับเมืองสิบเมืองจากการจับฉลากจากเผ่ามนัสเศห์ครึ่งเผ่า⁶²ให้กับเชื้อสายทั้งหลายของเกอร์โซมตามตระกูลต่างๆ สิบสามเมืองจากเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล เผ่าอาเชอร์ เผ่านิฟทาลี และจากเผ่ามนัสเศห์ครึ่งเผ่าในบาซัน⁶³ให้กับเชื้อสายของเมรารีตามตระกูลของพวกเขาและตระกูล สิบสองเมืองจากเผ่ารูเบน เผ่ากาด และเผ่าเศบูลุน⁶⁴ดังนั้นประชาชนอิสราเอลได้มอบเมืองต่างๆ เหล่านี้ กับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมันให้แก่คนเลวี⁶⁵พวกเขาได้รับเมืองต่างๆ ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จากเผ่ายูดาห์ เผ่าสิเมโอน และเผ่าเบนยามิน

⁶⁶บางส่วนของตระกูลของคนโคอาห์บางตระกูลได้รับเมืองต่างๆ จากดินแดนของพวกเผ่าเอฟราอิม⁶⁷พวกเขาได้ให้ เมืองเซเคม (เมืองสี่กั๊กเมืองหนึ่ง) กับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมันในถิ่นภูเขาเอฟราอิม เมืองเกเชอร์พร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁶⁸เมืองโยกเมอัมพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองเบธโฮโรนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁶⁹เมืองอัยยาโลนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองกัทริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁷⁰จากเผ่ามนัสเศห์ครึ่งเผ่าได้ให้กับคนโคอาห์คือ เมืองจาเนอร์พร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองบิเลอัมพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองเหล่านี้ได้ให้แก่ตระกูลทั้งหลายของคนโคอาห์ที่เหลืออยู่

⁷¹ให้กับเชื้อสายทั้งหลายของเกอร์โซมรับจากตระกูลเผ่ามนัสเศห์ครึ่งเผ่าดังนี้ พวกเขาได้ให้โกลานในเมืองบาซันพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองอัททาโรทพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁷²เผ่าอิสสาการ์ได้ให้กับเชื้อสายทั้งหลายของเกอร์โซมคือเมืองเคเดชพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองดาเบรทพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁷³เมืองราโมทพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองอานมพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน

⁷⁴อิสสาการ์ได้รับจากเผ่าอาเชอร์คือ เมืองมาซาลพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองฮับโดนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁷⁵เมืองหุกกอทพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองเรโอบกับพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁷⁶พวกเขาได้รับจากเผ่านิฟทาลีคือเมืองเคเดชในกาลิลีพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองฮัมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองคิริยาธิมพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน

⁷⁷ส่วนเชื้อสายทั้งหลายของเมรารีที่เหลืออยู่นั้นได้รับจากเผ่าเศบูลุนคือ เมืองโยกเนอัม เมืองคาร์กาห์และเมืองริมโมโนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองกาโรทพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁷⁸และจากเผ่ารูเบนตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดน ด้านตะวันออกเมืองเยรีโค พวกเขาได้รับเมืองเบเชอร์ในทะเลทรายเมืองยาซาห์⁷⁹เมืองเคเดโมทพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองเมฟาอากพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁸⁰คนเลวีได้รับจากเผ่ากาดคือเมืองราโมทในกิเลอาดพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองมาหะนาอิมพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁸¹เมืองเฮสโบนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองยาเชอร์พร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน

Chapter 7

¹บุตรชายสี่คนของอิสราเอล คือ โกลา ปูอาห์ ยาซุบ และซิมโธ²บุตรชายทั้งหลายของโกลาคือ อูสซี เรโฝยาห์ เยรีเอล ยามัย ยิบสัม และเชบูเอล เขาทั้งหลายเป็นพวกหัวน่านในเรือนของพวกบิดาของพวกเขา จากเชื้อสายทั้งหลายของโกลา และพวกเขาได้ถูกขึ้นบัญชีเป็นกแฉ่ลวกหารท่ามกลางพงศ์พันธุ์ของพวกเขา และนับจำนวนได้ 22,600 คนในรัชสมัยของดาวิด

³บุตรชายของอูสซีคือ อิสราหิยาห์ บุตรชายทั้งหลายของเขาคือ มีคาเอล โอบาดีห์ โยเอล และอิสซียาห์ ทั้งหมดห้าคน พวกเขาเป็นหัวหน้าตระกูลทั้งหลาย⁴พร้อมกับคนเหล่านี้ พวกเขาเป็นทหารสามหมื่นหกพันคนสำหรับการทำสงครามตามบัญชีรายชื่อตระกูลของบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเขา เพราะพวกเขามีภรรยาและบุตรชายหลายคน⁵พวกญาติพี่น้องของพวกเขาเป็นกแฉ่ลวกหารจากคนในเผ่าอิสราเอล และพวกเขานับจำนวนได้ทั้งหมดแปดหมื่นเจ็ดพันคน ตามบัญชีรายชื่อที่เป็นของตระกูลทั้งหลายของพวกเขาบรรพบุรุษของพวกเขา

⁶บุตรชายสามคนของเบนยามินคือ เบลาล เบเคอร์ และเยดียาเอล⁷บุตรชายห้าคนของเบลาคือ เอสโบน อูสซี อูสซีเอล เยรีโมก และอีร์ พวกเขาเป็นทหาร และต้นตระกูลทั้งหลาย พวกเขานับจำนวนได้ 22,034 คนที่เป็นกแฉ่ลวกหาร ตามบัญชีทะเบียนสามะโนครว้ที่เป็นของตระกูลบรรพบุรุษของพวกเขา⁸บุตรชายทั้งหลายของเบเคอร์คือ เศมีราห์ โยอาช เอลียะเชอร์ เอลีโอนัย อมร์ เยเร โมก อาบียาห์ อานาโธก และอาเลเมก คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นบุตรชายทั้งหลายของเขา⁹บัญชีของตระกูลทั้งหลายของพวกเขา นับจำนวนได้ 20,200 คน เป็นผู้นำครอบครัวทั้งหลาย และเป็นกแฉ่ลวกหาร

¹⁰บุตรชายของเยดียาเอลคือ บิลฮาน บุตรชายทั้งหลายของบิลฮานคือ เยอูช เบนยามิน เอฮูต เคนาอะนาห์ เศราน การซิช และอาหิชาฮาร์¹¹ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเยดียาเอล ตามบัญชีตระกูลของพวกเขา 17,200 คน เป็นผู้นำทั้งหลาย เป็นกแฉ่ลวกหารพร้อมที่จะทำศึกสงคราม¹²(คนซูปิม และคนคูปิม เป็นบุตรชายทั้งหลายของอีระ และคนหุซิมเป็นบุตรชายของอาเออร์)

¹³บุตรชายทั้งหลายของนัฟทาลีคือ ยาชีเอล กุณิ เยเชอร์ และอัลลุม คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของนางบิลฮาห์¹⁴บุตรชายของมนัสเสห์คือ อัสรีเอลผู้ซึ่งภรรยา น้องคนอารัมของเขาได้ให้กำเนิดแก่เขา นางได้ให้กำเนิดมาคีร์บิดาของกิเลอาดด้วย¹⁵มาคีร์ได้รับคนคูปิมและคนซูปิมมาเป็นภรรยา พี่สาวชื่อมาอาคห์เชื้อสายอีกคนหนึ่งของมนัสเสห์คือเศโลเฟห์ผู้ซึ่งมีเฉพาะบุตรหญิงทั้งหลายเท่านั้น¹⁶มาอาคห์ภรรยาของมาคีร์ได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง นางได้เรียกชื่อเขาว่า เปเรช น้องชายของเขาชื่อเชเชช และบุตรชายทั้งหลายของเขาคือ อุลาม และราเคม

¹⁷บุตรชายของอุลามคือเบดาน คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายทั้งหลายของกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายมนัสเสห์¹⁸น้องสาวของกิเลอาดคืออัมโมเลเคห์ได้ให้กำเนิดอิชไธด อาบิเยเชอร์ และมาฮาเลห์¹⁹บุตรชายทั้งหลายของเชมิธาคือ อาหิยัน เซเคม ลีคิ และอานียัน

²⁰เชื้อสายทั้งหลายของเอฟราอิมมีดังต่อไปนี้ บุตรชายของเอฟราอิมคือชูเรลาห์ บุตรชายของชูเรลาห์คือเบเรด บุตรชายของเบเรดคือกาหัก บุตรชายของกาหักคือเอลอาดาห์ บุตรชายของเอลอาดาห์คือกาหัก²¹บุตรชายของกาหักคือคาบาด บุตรชายของคาบาดคือชูเรลาห์ (เอเชอร์และเอเลอดซึ่งถูกฆ่าโดยผู้ชายทั้งหลายของเมืองกัทคนท้องถิ่นของแผ่นดินนั้น เมื่อเขาทั้งหลายได้ลงมาปล้นสัตว์เลี้ยงของพวกเขา²²เอฟราอิมบิดาของพวกเขาวีถูกขังให้พวกเขาเป็นหลายวัน และพี่น้องทั้งหลายของเขาก็ได้มาปลอบใจเขา²³เอฟราอิมจึงเข้าไปหาภรรยาของเขา นางได้ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง เอฟราอิมได้เรียกชื่อเขาว่า เบรียห์ เพราะเหตุชั่วร้ายได้ตกอยู่กับครอบครัวของเขา

²⁴บุตรหญิงของเขาคือเซเอราห์ ผู้ซึ่งสร้างเมืองเบธโฮโรนล่างและเบน และเมืองอุสเซนเซเอราห์²⁵บุตรชายของเขาคือเรฟาห์ บุตรชายของเรฟาห์คือเรเซฟ บุตรชายของเรเซฟคือเกลาห์ บุตรชายของเกลาห์คือกาหาน²⁶บุตรชายของกาหาคือลาดาน บุตรชายของลาดานคืออัมมิดูต บุตรชายของอัมมิดูตคือเอลิชามา²⁷บุตรชายของเอลิชามาคือนูน บุตรชายของนูนคือโยชูวา

²⁸ที่ดินกรรมสิทธิ์และภูมิสำเนาของเขาคือ เบธเอลพร้อมกับหมู่บ้านต่างๆ รอบๆ พวกเขาได้ขยายตัวไปทางด้านตะวันออกถึงเมืองนาอารัน และด้านตะวันตกถึงเมืองเกเชอร์ พร้อมกับบรรดาหมู่บ้านทั้งหลาย และไปถึงเซเคมพร้อมกับบรรดาหมู่บ้านทั้งหลาย ไปถึงเมืองอัยยาพร้อมกับบรรดาหมู่บ้านทั้งหลาย²⁹ตามพรมแดนของคนมนัสเสห์ มีเมืองเบธเชนพร้อมกับบรรดาหมู่บ้านทั้งหลาย เมืองกาอานาคพร้อมกับบรรดาหมู่บ้านทั้งหลาย เมืองเมกิดโดพร้อมกับบรรดาหมู่บ้านทั้งหลาย และเมืองโดร์พร้อมกับบรรดาหมู่บ้านทั้งหลาย ในเมืองทั้งหลายเหล่านี้บรรดาเชื้อสายทั้งหลายของโยเซฟบุตรชายของอิสราเอลได้อาศัยอยู่

³⁰บุตรชายทั้งหลายของอาเชอร์คือ อิมนาห์ อิซวาร์ อิซวี เบรียห์ และเศราห์น้องหญิงของพวกเขา³¹บุตรชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์และมัลคิเอล ผู้เป็นบิดาของบิธชาวิธ³²เฮเบอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาเฟลิก โซเมอร์ โฮราม ชูวาเป็นน้องหญิงของพวกเขา³³บุตรทั้งหลายของยาเฟลิกคือ ปาสัก บิมฮาล และอิซวาก คนเหล่านี้เป็นบุตรทั้งหลายยาเฟลิก

³⁴เซเมอร์ เป็นน้องชายของยาเฟลิก มีบุตรชายทั้งหลายเหล่านี้คือ โรกาห์ เยฮูบับห์ และอาร์ม³⁵น้องชายของเซเมอร์คือเฮเลม มีบุตรชายทั้งหลายของเขาคือ โศฟาห์ อิมนา เซเชช และอาบัส³⁶บุตรชายของโศฟาห์คือ สุอาห์ ฮารเนเฟอร์ ชูอัล เบรี อิมราห์³⁷เบเชอร์ โอด ชัมมา ซิลซาห์ อิธราน และเปโร³⁸บุตรชายทั้งหลายของเยเธอร์คือ เยฟูเนห์ ปัสปา และอารา³⁹บุตรชายทั้งหลายของอุลาคือ อาร่าห์ อันนิเอล และรีเซีย⁴⁰คนทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นเชื้อสายของอาเชอร์ พวกเขาเป็นบรรพบุรุษทั้งหลายของตระกูลทั้งหลาย ผู้นำของครอบครัวทั้งหลายของพวกเขา เป็นผู้ชายที่โดดเด่น กแฉ่ลวกหาร และเป็นหัวหน้าท่ามกลางพวกผู้นำ จำนวนทั้งสิ้นสองหมื่นหกพันคน ผู้ซึ่งเหมาะสมสำหรับการสงคราม ตามจำนวนบัญชีรายชื่อของพวกเขา

Chapter 8

¹บุตรชายห้าคนของเบนยามินคือ เบลานบุตรชายหัวปีของเธอ อัซเบล อาหะราห์²โนอาห์ และราฟา³บุตรของเบลาคือ อัลดาร์ เกรรา อาบิซูด

⁴อาบิซูด นามาน อาโหอาห์⁵เกรรา เซฟูฟาน และหุรัม⁶คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายทั้งหลายของเฮอูด ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าบรรดาเหล่าตระกูลที่อาศัยในเมืองเกบา ผู้ซึ่งถูกบังคับให้ย้ายไปยังเมืองมานาฮา

⁷คือนามาน อาหิยาห์ และเกรรา ผู้ได้พาพวกเขาไปในการย้ายของพวกเขา เขาเป็นบิดาของอุสซา และอาหิซูด⁸ซาหะราอิมมีบุตรหลายคนในดินแดนโมอับ ภายหลังที่เขาได้หย่าภรรยาทั้งหลายของเขาคือนางหุซิมและนางบาอรา⁹โดยนางโฮเดซภรรยาของเขา ซาหะราอิมเป็นบิดาของโยนัน คิเบีย เมซา มัลคาม¹⁰เยอูส สาเคีย และมิธมาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเขา เป็นพวกผู้นำในตระกูลต่างๆ ของพวกเขา

¹¹เขาได้มีบุตรกับนางหุซิมคืออาบิฏบและเอลปาอัล¹²บุตรชายทั้งหลายของเอลปาอัลคือเอเบอร์ มิซอัม และเซเมด (ผู้สร้างเมืองโอโน และเมืองโลดพร้อมกันหมู่บ้านทั้งหลายโดยรอบ)¹³ยังมีเบรียห์ และเซมาด้วย เขาทิ้งหลายเป็นหัวหน้าของตระกูลทั้งหลายที่อาศัยในเมืองอัยยาโลน ผู้ที่ได้ขับไล่ชาวเมืองกักไป

¹⁴เบรียห์ มีบุตรชายทั้งหลายคืออาหิโย ซาซัค และเยเรโม¹⁵เศบาดียาห์ อาราด เอเดอร์¹⁶มีคาเอล อิชปาห์ และโยฮา¹⁷⁻¹⁸เอลปาอัลมีบุตรชายทั้งหลายคือเศบาดียาห์ เมซูลลาม อิสคี เฮเบอร์ อิชเมรีย อิสสิยาห์ และโยนัน

¹⁹⁻²⁰บุตรชายทั้งหลายของชิมอวี คือยาคิม ศิครี ศับดี เอลิเยนัย ศิลเลรีย เอลิเอล อาดาياهو เบโรอาห์²¹และซิมราท

²²⁻²³บุตรชายทั้งหลายของซัคคคือ²⁴อิชปาน²⁵เอเบอร์²⁶เอลิเอล²⁷อับโดน ศิครี ฮานาน ฮานันยาห์ เอลาม อันธริยาห์ อีฟไดยาห์ และเปนูเอล²⁸คนเหล่านี้เป็นบรรดาหัวหน้าของพวกตระกูล และพวกผู้นำที่อาศัยในเยรูซาเล็ม

²⁹บิดาของกิเบโอนคือ เยอิลผู้ซึ่งมีภรรยาชื่อมาอาคาห์ ได้อาศัยในเมืองกิเบโอน³⁰บุตรหัวปีของท่านคืออับโดน แล้วก็มี สุร์ คิช บาอัล นาดับ³¹เกโดร์ อาหิโย และเศเคอร์³²บุตรชายทั้งหลายของเยอิลอีกคนหนึ่งคือมิกโลก ผู้เป็นบิดาของชิมออาห์ พวกเขาได้อาศัยอยู่ใกล้กับญาติทั้งหลายของพวกเขาในเยรูซาเล็ม

³³เนอร์เป็นบิดาของคิช คิชเป็นบิดาของซาอูล ซาอูลเป็นบิดาของโยนาธาน มัลคิซัว อาบินาดับ และเอซบาอัล³⁴บุตรชายของโยนาธานคือเมริบบาอัล เมริบบาอัลเป็นบิดาของมีคาห์³⁵บุตรชายทั้งหลายของมีคาห์คือปีโรน เมเลค ทาเรีย และอาหิ³⁶อาหิสเป็นบิดาของเยโฮอิดดาห์ เยโฮอิดดาห์เป็นบิดาของอาเลเมก อัสมาเวก และคิมรี คิมรีเป็นบิดาของโมซา

³⁷โมซาเป็นบิดาของบิเนอา บิเนอาเป็นบิดาของราฟาห์ ราฟาห์เป็นบิดาของเอลาสาห์ เอลาสาห์เป็นบิดาของอาเชล³⁸อาเชลมีบุตรชายหกคน คืออัสริคัม โบเคร อิชมาเอล เซอารียาห์ โอบาดีห์ และฮานัน ทั้งหมดยังเป็นบุตรของอาเชล³⁹บุตรชายทั้งหลายของอาเชล น้องชายของเขาคือ อุลามบุตรหัวปีของเขา เยอูซคนที่สอง และเอลิเฟเลทคนที่สาม⁴⁰บุตรชายทั้งหลายของอุลามเป็นเหล่านักรบกล้าหาญ เป็นพวกนักรบ พวกเขามีบุตรชายหลายคนและหลานมากมาย จำนวนทั้งสิ้น 150 คน คนทั้งหมดนี้เป็นเชื้อสายทั้งหลายของเบนยามิน

Chapter 9

¹ดังนั้นรายชื่อคนอิสราเอลทั้งหมดได้ถูกบันทึกไว้ในลำดับพงศ์ พวกเขาถูกบันทึกไว้ในสมุดของกษัตริย์อิสราเอล เหมือนยูดาห์ที่พวกเขาได้ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในบาบิโลนเพราะความบาปของพวกเขา²คนกลุ่มแรกที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานอีกครั้งในเมืองทั้งหลายของพวกเขาคือบางส่วนของคนอิสราเอล พวกปุโรหิต พวกเลวี และคนรับใช้ทั้งหลายของพระวิหาร³เชื้อสายบางส่วนของยูดาห์ เบนยามิน เอฟราอิม และมนัสเสห์ที่ได้อาศัยในเยรูซาเล็ม⁴บรรดาผู้ตั้งถิ่นฐานรวมทั้งอุกัยบุตรชายของอัมมีซูด บุตรชายของอมรีบุตรชายของอัมรีบุตรชายของบานี หนึ่งในเชื้อสายทั้งหลายของเปเรศบุตรชายของยูดาห์

⁵ท่ามกลางคนอิสราเอลคืออาสาหยาห์บุตรชายหัวปีและบุตรชายทั้งหลายของเขา⁶ท่ามกลางเชื้อสายทั้งหลายของเศราห์คือเยอูเอล เชื้อสายทั้งหลายของพวกเขา นับจำนวนได้ 690 คน⁷ท่ามกลางเชื้อสายทั้งหลายของเบนยามินคือสัลลูนบุตรชายของเมซูลลามบุตรชายของโฮดาวิยาห์บุตรชายของหัสเสนอาห์⁸ยังมีอิบเนยาห์บุตรชายของเยโรอิมด้วย คือเอลาห์บุตรชายของอุสซิบบุตรชายของมิกรี และเมสูลลามบุตรชายของเซฟาเกียห์บุตรชายของเรอูเอลบุตรชายของอับนียาห์⁹ญาติทั้งหลายของพวกเขาได้ถูกเขียนไว้ในบัญชีรายชื่อลำดับพงศ์นับจำนวนได้ 956 คน ผู้ชายเหล่านี้ทั้งหมดเป็นพวกผู้นำในตระกูลทั้งหลายของเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขา

¹⁰พวกปุโรหิตคือเยดาياهو เยโฮยาริม และยาคิน¹¹มีอาซารียาห์บุตรชายของอิลคียาห์ด้วย บุตรชายของเมซูลลามบุตรชายของศาโดกบุตรชายของเมรายท บุตรชายของอาหิฏบ ผู้รับผิดชอบพระนิเวศของพระเจ้า¹²มีอาดาياهوบุตรชายของเยโรอิมบุตรชายของปาซเออร์บุตรชายของมัลคียาห์ ยังมีอามาสบุตรชายของอาดีเอลด้วย บุตรชายของยาเซราห์บุตรชายของเมซูลลามบุตรชายของเชเลมิกบุตรชายของอิมเมอร์¹³ญาติทั้งหลายของพวกเขาผู้ซึ่งเป็นพวกผู้นำในพวกตระกูลบรรพบุรุษของพวกเขา นับจำนวนคนได้ 1,760 คน พวกเขาเป็นผู้ที่มีความสามารถในการทำงานในพระนิเวศของพระเจ้า

¹⁴ท่ามกลางคนเลวี มีเซโมอาห์ผู้เป็นบุตรชายของหัสซูนบุตรชายของอัสริคัมบุตรชายของอาซาบียาห์ ท่ามกลางเชื้อสายทั้งหลายของเมาริ¹⁵ยังมีบักบัคคาร์ เฮเรส กาลาล และบักธาเนียห์บุตรชายของมีคาบุตรชายของศิครีบุตรชายของอาสาฟ¹⁶ยังมีโอบาดีห์บุตรชายของเซโมอาห์ด้วย บุตรชายของกาลาลบุตรชายของเยดุน และเบเรคยาห์บุตรชายของอาสาบุตรชายของเอลคานาห์ผู้ที่ได้อาศัยในหมู่บ้านทั้งหลายของคนเนโทฟาห์

¹⁷บรรดาผู้ดูแลประตูทั้งหลายคือ ชัลลูน อักซูน กัลโมน อาหิมาน และเชื้อสายทั้งหลายของพวกเขา ชัลลูนเป็นผู้นำของพวกเขา¹⁸ก่อนหน้านี้นักบวชได้ขึ้น

รักษาการอยู่ที่ประตูกษัตริย์ทางด้านทิศตะวันออก สำหรับค่ายของเชื้อสายทั้งหลายของคนเลวี¹⁹ ชัลลุมบุตรชายของโคเรบุตรชายของเอมียาสาฟ ผู้ซึ่งเป็นบุตรชายของโคราห์ และญาติทั้งหลายของเขาจากครัวเรือนของบิดาของเขา คนโคราห์ได้รับผิดชอบงานบริการ พวกเขาได้รักษาประตูเข้าเต็นท์เหมือนพวกบรรพบุรุษของพวกเขาที่ได้รักษาค่ายของพระยาห์เวห์และพวกเขาได้รักษาทางเข้านั้นด้วย²⁰ ฟีนีสบุตรชายของเอเลอาซาร์ได้รับผิดชอบงานนี้ในอดีต และพระยาห์เวห์ได้ทรงอยู่ด้วยกับเขา²¹ เศคาริยาห์บุตรชายของเมเชเลมียาห์คือผู้รักษาทางเข้าพระวิหารคือ "เต็นท์นัดพบ"

²² คนทั้งหมดเหล่านี้ผู้ซึ่งถูกเลือกเป็นเหล่าคนเฝ้าประตู ที่ทางเข้าทั้งหลายนับจำนวนได้ 212 คน ชื่อของพวกเขาได้ถูกบันทึกในบันทึกของประชาชนในหมู่บ้านทั้งหลายของพวกเขา ดาวิดและซาบูเอลผู้ดูแลได้ตั้งพวกเขาในตำแหน่งหน้าที่ต่างๆ²³ ดังนั้นพวกเขาและบุตรทั้งหลายของพวกเขาได้รักษาประตูทั้งหลายของพระนิเวศของพระยาห์เวห์คือพลับ²⁴ ผู้รักษาประตูทั้งหลายได้ถูกตั้งทั้งสี่ด้าน ทิศตะวันออก ตะวันตก เหนือ และใต้²⁵ พวกพี่น้องของพวกเขาผู้ที่ได้อาศัยในหมู่บ้านทั้งหลายของพวกเขา ได้หมุนเวียนเข้ามาทำงานทุกเจ็ดวัน²⁶ แต่พวกผู้นำสี่คนที่รักษาประตูทั้งหลายได้แก่ คนเลวีได้รับมอบหมายให้รักษาห้องทั้งหลายและห้องพัสดุทั้งหลายในพระนิเวศของพระเจ้า²⁷ พวกเขาจะอยู่ที่นั่นในตำแหน่งทั้งหมดรอบๆ พระนิเวศของพระเจ้า เพราะพวกเขาได้รับผิดชอบการรักษาพระนิเวศ พวกเขาจะเปิดพระนิเวศทุกเช้า

²⁸ ส่วนหนึ่งของพวกเขาได้ดูแลอุปกรณ์ของพระวิหารคือ พวกเขาได้นับสิ่งต่างๆ เมื่อสิ่งเหล่านั้นได้ถูกนำเข้ามาหรือเอาออกไป²⁹ ส่วนหนึ่งของพวกเขาได้ถูกกำหนดให้ดูแลสิ่งต่างๆ ที่บริสุทธิ์ อุปกรณ์ และเครื่องใช้ รวมทั้งแป้งอย่างดี เหล้าองุ่น น้ำมัน เครื่องหอม และเครื่องเทศ³⁰ พวกบุตรชายของนุโรทบางส่วนได้ผสมเครื่องเทศ³¹ มัททียาห์ คนเลวีคนหนึ่งผู้ซึ่งเป็นบุตรหัวปีของชัลลุม คนโคราห์ได้รับผิดชอบเตรียมขมบึงสำหรับการถวาย³² พี่น้องบางส่วนของพวกเขา เชื้อสายทั้งหลายของคนโคราห์ได้รับผิดชอบการตั้งขมบึง และจัดเตรียมขมบึงทุกวันสะบาโต

³³ บรรดานักร้อง และผู้นำทั้งหลายของครอบครัวคนเลวีได้อาศัยในห้องทั้งหลายที่สถานที่ศักดิ์สิทธิ์เมื่อพวกเขาว่างจากการทำงานเพราะพวกเขาต้องทำงานตามที่ได้รับมอบหมายในเวลากลางวันและกลางคืน³⁴ คนเหล่านี้คือครอบครัวผู้นำทั้งหลายท่ามกลางคนเลวี ตามบัญชีที่ได้ถูกบันทึกไว้ในบันทึกพงศาวดารของพวกเขา พวกเขาได้อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม

³⁵ บิดาของกิเบโอนคือ เยอิเอล ผู้ซึ่งภรรยาของเขาชื่อมาอาคาห์ที่ได้อาศัยในกิเบโอน³⁶ บุตรชายคนหัวปีของเขาคือ อับโดน และบุตรชายทั้งหลายของเขาคือ ศูร์ คิช บาอัล เนอร์ นาตัม³⁷ เกโดร์ อาหิโย เศคาริยาห์ และมิกโลก³⁸ มิกโลกเป็นบิดาของชิมอัม พวกเขาได้อาศัยอยู่ใกล้พวกพี่น้องของพวกเขาในเยรูซาเล็ม

³⁹ เนอร์เป็นบิดาของคิช คิชเป็นบิดาของซาอูล ซาอูลเป็นบิดาของโยนาธาน มัลคีชูวา อาบีนาตัม และเอชบาอัล⁴⁰ บุตรชายของโยนาธานคือเมริบบาอัล เมริบบาอัลเป็นบิดาของมีคาห์⁴¹ บุตรชายทั้งหลายของมีคาห์คือปีโรน เมเลค ทาเรีย และอาหิซ⁴² อาหิซเป็นบิดาของยาราคห์ ยาราคห์เป็นบิดาของอาเลเมก อัสมาเวก และคิมรี คิมรีเป็นบิดาของโมซา⁴³ โมซาเป็นบิดาของบิเนอา บิเนอาเป็นบิดาของเรไฟยาห์ เรไฟยาห์เป็นบิดาของเอเลอาซาร์ เอเลอาซาร์เป็นบิดาของอาเซล⁴⁴ อาเซลมีบุตรชายหกคนคือ อัสรัคัม โนเคร อิชมาเอล เซอาริยาห์ โอบาดีห์ และชานัน คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของอาเซล

Chapter 10

¹ บัดเนคนฟีลิสเตียได้ทำสงครามต่อสู้คนอิสราเอล ผู้ชายอิสราเอลทุกคนได้แตกหนีไปต่อหน้าคนฟีลิสเตียและล้มลงเสียชีวิตบนภูเขาเกลโบอา² พวกคนฟีลิสเตียได้ยกเข้ามาใกล้จะตามทันซาอูลและพระโอรสของพระองค์ พวกคนฟีลิสเตียได้ฆ่าพระโอรสทั้งหลายของพระองค์คือ โยนาธาน อาบีนาตัม และมัลคีชูวา

³ การสู้รบหนักได้เข้ามาประชิดซาอูล พวกพลรบได้ยิงพระองค์ ทำให้พระองค์ทรงได้รับบาดเจ็บ⁴ ซาอูลได้ตรัสกับผู้ที่ถืออาวุธประจำพระองค์ว่า "จงดึงดาบของเจ้าออกมา และแทงเราให้ทะลุ มิฉะนั้นพวกคนที่มีได้เข้าสู่หนัดเหล่านี้จะเข้ามาและทำร้ายเรา" แต่ผู้ที่ถืออาวุธประจำพระองค์ไม่กล้าเพราะเขากลัวมาก ดังนั้นซาอูลจึงได้ชักดาบของพระองค์ออกและล้มกับดาบนั้น⁵ เมื่อผู้ที่ถืออาวุธประจำพระองค์ได้เห็นว่าซาอูลได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ได้ทำอย่างเดียวกันคือล้มกับดาบของตนและเสียชีวิตด้วย⁶ ดังนั้นซาอูลได้ทรงสิ้นพระชนม์พร้อมกับพระโอรสทั้งสามพระองค์ พระราชวงศ์ทั้งหมดของพระองค์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยกัน

⁷ เมื่อพวกผู้ชายอิสราเอลทุกคนในหุบเขาได้เห็นการที่ซาอูลและพวกพระโอรสของพระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ พวกเขาก็ได้แตกหนี พวกเขาได้ละทิ้งเมืองทั้งหลายของพวกเขาและหนีไป จากนั้นพวกฟีลิสเตียได้เข้ามาและได้อาศัยอยู่แทน⁸ ในวันต่อมาเมื่อพวกฟีลิสเตียได้เข้ามาปลดเสื้อผ้าของผู้ที่เสียชีวิต พวกเขาได้พบพระศพของซาอูลกับพวกพระโอรสของพระองค์บนภูเขาเกลโบอา⁹ พวกเขาได้ถลกเครื่องทรงพระองค์ เอาพระเศียรและอาวุธของพระองค์ไป พวกเขาได้ให้คนส่งข่าวไปทั่วฟีลิสเตีย ส่งข่าวไปยังพวกกรูปลาวและพวกประชาชนทั้งหลายของพวกเขา

¹⁰ พวกเขาได้นำเอาอาวุธของพระองค์ไปไว้ในวิหารเทพเจ้าทั้งหลายของพวกเขา และมัดพระเศียรของพระองค์ไว้ในวิหารของพระดาโกน¹¹ เมื่อคนยาเบซกิเลอาดทั้งหมดได้ยินทุกสิ่งที่คนฟีลิสเตียได้กระทำแก่ซาอูล¹² พวกผู้ชายนักรบทั้งหมดได้ออกไป และชิงเอาพระศพของซาอูลและพวกพระโอรสของพระองค์และนำไปไว้ที่ยาเบซ พวกเขาได้ฝังกระดูกของพวกเขาใต้ต้นโอ๊กในเยเบซและได้อวดอาหารเป็นเวลาเจ็ดวัน

¹³ ดังนั้นซาอูลทรงสิ้นพระชนม์เพราะพระองค์ไม่ทรงสัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ พระองค์ไม่ทรงเชื่อฟังพระบัญชาทั้งหลายของพระยาห์เวห์ แต่ได้ตรัสถามหาคำแนะนำจากบางคนผู้ซึ่งได้พูดกับคนตาย¹⁴ พระองค์ไม่ได้ทรงแสวงหาการทรงนำจากพระยาห์เวห์ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงได้ทรงประหารพระองค์และมอบราชอาณาจักรแก่ดาวิดบุตรชายของเจสซี

Chapter 11

¹จากนั้นคนอิสราเอลทั้งหมดได้มาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรน และกล่าวว่า "ดูเถิด พวกข้าพระองค์เป็นเนื้อและกระดูกของพระองค์²ในอดีตที่ผ่านมา เมื่อชาอูลได้ทรงเป็นกษัตริย์ปกครองพวกข้าพระองค์ เป็นพระองค์ผู้ที่ได้ทรงนำกองทัพอิสราเอล พระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ได้ตรัสกับพระองค์ 'เจ้าจะดูแลคนอิสราเอลประชาชนของเราและเจ้าจะเป็นเจ้านายเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา'³ ดังนั้นผู้อาวุโสทั้งหลายของคนอิสราเอลได้เข้ามาหา กษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และดาวิดได้ทำพันธสัญญากับพวกเขาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ พวกเขาได้เจิมดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล โดยการนี้ พระวอนะของพระยาห์เวห์ที่ประกาศโดยชาเบอูลจะเป็นความจริง

⁴ดาวิดและคนอิสราเอลทุกคนได้ขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม (นั่นคือคนเยบูน) ขณะนั้นคนเยบูนคือผู้อาศัยของแผ่นดินอยู่ที่นั่น⁵ คนเยบูนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ที่นั่นพูดกับดาวิดว่า "ท่านจะเข้ามาที่นี่ไม่ได้" แต่ดาวิดได้ยึดป้อมศิโยน นั่นคือเมืองดาวิด⁶ ดาวิดตรัสว่า "คนแรกที่โจมตีคนเยบูนจะได้เป็นผู้บังคับบัญชา" ดังนั้นโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์โจมตีได้เป็นคนแรก และเขาจึงได้รับแต่งตั้งเป็นผู้บังคับบัญชา⁷ จากนั้นดาวิดได้ประทับอยู่ที่ป้อมนั้น ดังนั้นพวกเขาจึงเรียกมันว่านครดาวิด⁸ พระองค์ได้ทรงเสริมเมืองโดยรอบให้แข็งแรงมากขึ้น ตั้งแต่ป้อมมิลา และเสริมกำแพงล้อมรอบ โยอาบก็เสริมส่วนที่เหลือของเมืองนั้น⁹ ดาวิดได้ทรงยิ่งใหญ่มากขึ้น และมากขึ้นเพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านายสถิตกับพระองค์

¹⁰คนเหล่านี้คือพวกผู้นำภายใต้ดาวิด ผู้ที่ได้แสดงว่าพวกเขาเป็นคนที่เข้มแข็งอยู่กับพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์ร่วมกับคนอิสราเอลทั้งหมดที่สนับสนุนพระองค์เป็นกษัตริย์ การเชื่อถ้อยคำของพระยาห์เวห์เกี่ยวกับอิสราเอล¹¹ นี่คือนิยามของชื่อยอดทหารทั้งหลายของดาวิดคือยาโฮเนธบุตรชายของคนอัทโมไน เป็นผู้บังคับบัญชาทหารสามสิบนาย เขาได้ฆ่าผู้ชายสามร้อยคนด้วยหอกของเขาในครั้งเดียว

¹²ถัดจากเขาคือเอลาซาร์บุตรชายของโดโด คนอาโหอาห์ ผู้ซึ่งเป็นหนึ่งในสามของยอดทหารนั้น¹³ เขาได้อยู่กับดาวิดที่ปัสดัมมิม และที่นั่นคนฟิลิสเตียได้ชุมนุมกันเพื่อทำสงคราม มีชาวบาร์เลเย์และกองทัพอัธแตกหนีพวกฟิลิสเตีย¹⁴ พวกเขาได้ยืนอยู่กลางทุ่งนา พวกเขาได้เอาชนะและฆ่าพวกคนฟิลิสเตีย และพระยาห์เวห์ทรงช่วยกู้พวกเขาด้วยชัยชนะอันยิ่งใหญ่

¹⁵จากนั้นสามยอดทหารของพวกผู้นำสามสิบคนได้ลงมาหาดาวิดที่ศิลาโนน ที่ถ้ำดูลลิม กองทัพฟิลิสเตียได้ตั้งค่ายในหุบเขาเฟอาอิม¹⁶ ในเวลานั้นดาวิดได้อยู่ในที่มั่นของพระองค์ ในถ้ำ ในขณะที่พวกฟิลิสเตียได้ตั้งค่ายของพวกเขาก็เบรเลเฮม¹⁷ ดาวิดกระหายน้ำและตรัสว่า "ถ้ามีใครสักคนจะไปเอาน้ำจากบ่อน้ำที่อยู่ข้างประตูเมืองเบรเลเฮมมาให้เราดื่มก็จงดี"¹⁸ ดังนั้นยอดทหารทั้งสามได้บุกฝ่ากองทัพพวกฟิลิสเตียเข้าไปและตักน้ำจากบ่อน้ำที่ข้างประตูเมืองเบรเลเฮม พวกเขาได้นำน้ำนั้นกลับมาถวายดาวิด พระองค์ได้ทรงปฏิเสธที่จะดื่ม แต่ได้ทรงเทน้ำนั้นออกถวายแก่พระยาห์เวห์¹⁹ และพระองค์ได้ตรัสว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้อาหารอยู่ห่างไกลจากข้าพระองค์เถิด ควรหรือที่ข้าพระองค์จะดื่มน้ำนี้ ควรหรือที่ข้าพระองค์จะดื่มโลหิตของพวกผู้ชายผู้ที่เสียชีวิตของพวกเรา?" เพราะว่าพวกเขาได้เสียชีวิตของพวกเรา พระองค์ได้ปฏิเสธที่จะดื่มน้ำนั้น สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่ยอดทหารทั้งสามคนได้ทำ

²⁰อาบิชัยน้องชายของโยอาบได้เป็นผู้บังคับบัญชายอดทหารทั้งสามนาย ครั้งหนึ่งเขาเคยใช้หอกของเขาสู้กับคนสามร้อยคนและฆ่าพวกเขาทั้งหลาย เขาได้ถูกล่าถ่วงร่วมกับยอดทหารทั้งสาม²¹ เขาได้รับเกียรติเป็นสองเท่าของยอดทหารทั้งสามและได้เป็นผู้บังคับบัญชาของพวกเขาก็ยังงั้น เขาจะไม่ใช้หนึ่งในทหารสามนายนั้น

²²เบนโยอาห์บุตรชายของเยโฮยาดาเป็นผู้ชายแข็งแรงผู้ซึ่งได้ทำการอย่างกล้าหาญหลายอย่าง เขาได้ฆ่าบุตรชายสองคนของอารีเอลคนโมอับ เขาได้ลงไปบ่อและฆ่าสิงโตตัวหนึ่งในขณะที่หิมะกำลังตก²³ เขาได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่ง ผู้ชายที่สูงห้าศอก ผู้ชายอียิปต์ที่มีหอกเหมือนไม้กระพินแต่เขาได้ลงไปหาผู้ชายคนนั้นด้วยไม้เท้าอันเดียว เขาได้ดึงหอกออกจากมือของคนอียิปต์และได้ฆ่าเขาด้วยหอกของเขาเอง²⁴ เบนโยอาห์บุตรชายของเยโฮยาดาได้ทำการกล้าหาญเหล่านี้ และเขาได้ถูกล่าถ่วงชื่อไปพร้อมกับยอดทหารทั้งสามนาย²⁵ เขาได้รับการยกย่องมากกว่าทหารสามสิบนายในด้านต่างๆ ไป แต่เขาไม่ได้รับการยกย่องมากมายเท่ากับยอดทหารทั้งสามนาย ดาวิดได้ตั้งเขาเป็นราชองครักษ์ของพระองค์

²⁶พวกแกเล็ทหรืออาซาเฮล น้องชายของโยอาบ เอลฮานันบุตรชายของโดโดคนเบรเลเฮม²⁷ ซัมโมคนฮาโรด เฮเลสคนเปโลน²⁸ อีธานบุตรชายของอิซเชคนเทโคอา อาบิเยเซอร์คนอานาโท²⁹ สิบเบคัยคนหุซาร์ อิลัย คนอาโหอาห์³⁰ มาหะริศคนเบนโกฟาห์ เฮเลด บุตรชายของบาอานาห์คนเบนโกฟาห์

³¹อิธียบุตรชายของรีบัย แห่งเมืองกิเบอาห์ของคนเบนยามิน เบนโยอาห์คนปิสราธ³² หุริศคนหุบเขาแกอัส อาบิเอล คนอารนาห์³³ อัสมาเวกคนบาฮูรัม เอลียาบาคนชาลโลน³⁴ บุตรชายทั้งหลายของอาเชมคนกิมโซ โยนานัน บุตรชายของชาคีคนฮาราค³⁵ อาหิอัมบุตรชายของสาคาร์คนฮาราค เอลีฟัลบุตรชายของอูระ

³⁶เฮเฟอร์คนเมเคราธ อาหิยาห์คนเปโลน³⁷ เฮสโรคนคาร์เมล นาอารียบุตรชายของเฮสบัย³⁸ โยเอลน้องชายของนาธัน มีบฮาร์บุตรชายของฮากริ³⁹ เศเลกคนอัมโมน นาหะริศคนเบโรท (ผู้ที่อาวุธประจำตัวของโยอาบ บุตรชายของนางเศรยาห์)⁴⁰ อีรา คนอิกไรต์ คารเบคนอิกไรต์

⁴¹อูริยาห์คนฮิตไทต์ ศาบาต บุตรชายของอัครัย⁴² อาตินาบุตรชายของชีซา คนรูเบน (หัวหน้าคนหนึ่งของคนรูเบน) และทหารสามสิบนายด้วยกันกับเขา⁴³ อานันบุตรชายของมาอาคาห์ และโยซาฟัทคนมิกเน⁴⁴ อูสซียาห์คนอัยกาโร ซามาและเยอียเอล บุตรชายทั้งหลายของโฮรามคนอาโรเออร์⁴⁵ เยดียาเอล บุตรชายของซิมรี โยฮา (น้องชายของเขา คนกิช)

⁴⁶เอลีเอล คนมาหะโวต์ เฮอร์บัย และโยชาวียาห์ บุตรชายของเอลนาอัม อิกมาห์คนโมอับ⁴⁷ เอลีเอล โอเบด และยาอาซียเอล คนเมโซบัย

Chapter 12

¹ผู้ชายเหล่านี้ได้มาหาดาวิดที่ศิลาโนน ขณะที่เขาถูกขับออกไปให้พ้นจากพระพักตร์ของชาอูล บุตรชายของคิช เขาก็หลายอยู่ในท่ามกลางพวกทหาร พวกผู้

ช่วยของเขาในการรบ² พวกเขาติดอาวุธคือธนูและสามารถใช้ได้ทั้งมือซ้ายมือขวาในการเหวี่ยงหินด้วยสลิงและยิงธนู พวกเขาเป็นคนเบนยามิน คนเผ่าเดียว กับชาอูล

³อาหิเชเซอร์เป็นหัวหน้า ถัดไปคือโยอาซทั้งสองเป็นบุตรชายของเฮมาอาห์คนเมืองกิเบอาห์ มีเยซีเอลกับเปเลกบุตรชายของอัสมาเวก มีเบราคาห์ เยชูคนอา นาโรทด้วย⁴อิชมียาห์คนกิเบโอน ทหารคนหนึ่งในพวกทหารสามสิบนายนั้น (และอยู่ในบังคับบัญชาของทหารสามสิบนายนั้น) เยเรมียาห์ ยาชีเอล โยฮานัน โย ซาบาด คนเกเดราห์⁵เอลูชัย เยรีโมท เบอัลยาห์ เซมาริยาห์ เซฟากิยาห์คนฮารูฟ⁶คนโคราคคือเอลคานาห์ อิสซือห์ อาซาเรล โยเอเซอร์ ยาโซเบม และ⁷โยเอ ลาร์และเศบาดียาห์ บุตรชายของเยโรฮัมแห่งเกโดร์

⁸คนกาดบางส่วนได้มาร่วมกับดาวิด ณ ที่มั่นอันแข็งแรงในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาเป็นผู้ชายที่ชำนาญในการสู้รบผู้ซึ่งถูกฝึกมาเพื่อการสู้รบ พวกเขาสามารถ ถือโล่และหอก หน้าของพวกเขาดูร้ายเหมือนหน้าพวกสิงโต พวกเขารวดเร็วเหมือนละมั่งบนภูเขา⁹มีเอเซอร์เป็นผู้นำ โอบาดีห์ลำดับที่สอง เอลีอับลำดับที่ สาม¹⁰มีซบับนาห์ลำดับที่สี่ เยเรมียาห์ลำดับที่ห้า¹¹อัททียาห์ลำดับที่หก เอลีเอลลำดับที่เจ็ด¹²โยฮานันลำดับที่แปด เอลซาบาดลำดับที่เก้า¹³เยเรมียาห์ลำดับที่สิบ มัคบัน นัยลำดับที่สิบเอ็ด

¹⁴คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของกาดซึ่งเป็นผู้นำของกองทัพ เป็นผู้นำทหารอย่างน้อยหนึ่งร้อยนาย และมากที่สุดเป็นผู้นำทหารหนึ่งพันนาย¹⁵พวกเขาได้ข้าม แม่น้ำจอร์แดนในเดือนที่หนึ่งเมื่อน้ำท่วมฝั่งแม่น้ำ และขับไล่สิ่งที่มิใช่ชีวิตทั้งหลายในหุบเขาทั้งหลายไปทางฝั่งตะวันออกและไปทางฝั่งตะวันตก

¹⁶พวกผู้ชายเบนยามินและยูดาห์ส่วนหนึ่งได้มาหาดาวิด ณ ที่มั่นที่แข็งแรง¹⁷ดาวิดได้ออกไปพบพวกเขา และพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายมาอย่างสันติ มาเพื่อช่วยข้าพเจ้า ก็ขอเชิญมาร่วมกับข้าพเจ้า แต่ถ้าพวกท่านมาเพื่อที่จะขายข้าพเจ้าให้แก่พวกปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า ก็ขอพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลาย ของพวกเราทอดพระเนตร และทรงกล่าวโทษพวกท่านทั้งหลายเถิด เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิดใดๆ”¹⁸จากนั้นพระวิญญาณได้มาเหนืออามาสย หัวหน้าน้องของทั้งสามสิบคนนั้น อามาสยได้พูดว่า “ดาวิด บุตรชายของเยซึ เราทั้งหลายเป็นของท่าน พวกเราอยู่ข้างท่าน สันติสุข ขอให้สันติสุขอยู่กับคน ทั้งหลายที่สนับสนุนท่าน เพราะพระเจ้าของท่านช่วยท่าน” จากนั้นดาวิดได้รับพวกเขาไว้และได้ตั้งให้พวกเขาเป็นพวกผู้บังคับบัญชาผู้ชายทั้งหลายของเขา

¹⁹คนบางส่วนจากมนัสเสห์ด้วยที่ถูกทอดทิ้งให้ดาวิด เมื่อเขาได้มากับคนฟีลิสเตียเพื่อทำสงครามกับชาอูล แต่พวกเขาไม่ได้ช่วยคนฟีลิสเตีย เพราะพวก เจ้านายคนฟีลิสเตียได้หาเรื่องกันและส่งผลดาวิดจากไป พวกเขาได้พูดว่า “เขาจะหลบหนีไปหาชาอูลเจ้านายของเขา เป็นการเสี่ยงชีวิตของพวกเขา”²⁰เมื่อเขาไปถึง ศิกลาก พวกผู้ชายมนัสเสห์ผู้ซึ่งมาร่วมกับเขาคืออัดนาห์ โยซาบาด เยดียาเอล มีคาเอล โยซาบาด เอลีซูและคิลเลธีย์ ผู้บังคับบัญชาทหารหนึ่งพันนายของ มนัสเสห์²¹เขาทั้งหลายได้ช่วยเหลือดาวิดต่อสู้พวกปล้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นผู้ชายที่ชำนาญศึกทั้งสิ้นและภายหลังได้เป็นผู้บังคับบัญชาในกองทัพ²²ทุกๆ วันมีพวกผู้ชายได้เข้าหาดาวิดเพื่อจะช่วยเหลือเขา จนกระทั่งกลายเป็นกองทัพใหญ่อย่างกองทัพของพระเจ้า

²³นี่เป็นบันทึกของพวกทหารติดอาวุธสำหรับสงคราม ผู้ได้มาหาดาวิดในเมืองเฮโบรน เพื่อจะเปลี่ยนราชอาณาจักรของชาอูลให้เป็นของเขา ตามที่พระวจนะ ของพระเจ้าได้กล่าวไว้²⁴จากคนยูดาห์ที่ถือโล่และหอกมี 6,800 คนเป็นผู้ที่ติดอาวุธ สำหรับสงคราม²⁵จากคนสิเมโอน มีผู้ชายที่ชำนาญศึก 7,100 คน²⁶จาก คนเลวีมีผู้ชายที่ชำนาญศึก 4,600 คน

²⁷เยโฮยาดาเป็นผู้นำพวกเชื้อสายของอาโรน มีคนมากับเขา 3,700 คน²⁸กับศาโดก ชายหนุ่มที่แข็งแรง และกระตือรือร้น มีผู้นำยี่สิบสองคนจากครอบครัว ของบิดาของเขา²⁹จากคนเบนยามิน เผ่าของชาอูลมีสามพันคน เกือบทั้งหมดของพวกเขายังคงจงรักภักดีต่อชาอูลจนกระทั่งถึงเวลานี้³⁰จากคนเอฟราอิมมี ผู้ชายที่ชำนาญศึก 20,800 คน เป็นผู้ชายมีชื่อเสียงในครอบครัวทั้งหลายของพวกบิดาของพวกเขา³¹จากคนมนัสเสห์ก็ยังมีผู้ชายที่มีชื่อเสียง หนึ่งหมื่น แปดพันคน ผู้ซึ่งได้มาเพื่อทำให้ดาวิดเป็นกษัตริย์

³²จากคนอิสสาการ์ มีผู้นำสองร้อยคนผู้ซึ่งเข้าใจในเรื่องจังหวะเวลาและได้รู้ว่าจะคนอิสราเอลควรทำอะไร พวกญาติทั้งหมดของพวกเขาอยู่ใต้การบังคับบัญชา ของพวกเขา³³จากคนเศบูลุน มีผู้ชายที่ชำนาญศึกห้าหมื่นคนที่ถูกเตรียมมาพร้อมสำหรับการสู้รบ พร้อมด้วยอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงคราม และมีความ จงรักภักดีเดียว³⁴จากคนนัฟทาลี มีข้าราชการทั้งหลายหนึ่งพันคน และพร้อมกับพวกเขามีผู้ชายที่ถือโล่และหอกมาด้วยสามหมื่นเจ็ดพันคน

³⁵จากคนดาน มีผู้ชายที่เตรียมพร้อมทำสงคราม 28,600 คน³⁶จากคนอาเซอร์ มีผู้ชายที่เตรียมพร้อมทำสงครามสี่หมื่นคน³⁷จากอิชฟาคหนึ่งหมื่นของแม่น้ำ จอร์แดน จากคนรูเบน คนกาด และคนมนัสเสห์ก็ยังมี 120,000 คน ที่ติดอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงคราม

³⁸ทหารทั้งสิ้นเหล่านี้ พร้อมทั้งจะทำการ ได้มายังเมืองเฮโบรน ด้วยเจตนาเต็มเปี่ยมที่จะให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น คนอิสราเอลทั้งหมดที่เหลือ อยู่ใต้ตกลงกันที่จะให้ดาวิดเป็นกษัตริย์ด้วย³⁹เขาทั้งหลายได้อยู่ที่นั่นกับดาวิดสามวัน กินและดื่ม เพราะว่าญาติของพวกเขาได้ส่งพวกเขามาด้วยการเตรียม การไว้⁴⁰ยิ่งกว่านั้น คนเหล่านั้นผู้ที่อยู่ใกล้เขาทั้งหลาย ที่ไกลออกไปถึงอิสสาการ์ และเศบูลุน และนัฟทาลีได้จัดอาหารบรรทุกพวกเขา อูฐ ล่อ และวัวกับขมม มะเดื่อ ช่อจุ่นแห้ง เหล้าจุ่น น้ำมัน ไข่ และแกะ เพราะว่าคนอิสราเอลได้มีการฉลอง

Chapter 13

¹ดาวิดได้หารือกับพวกผู้บังคับบัญชาทหารกองพันและกองร้อย และผู้นำทุกคน²ดาวิดพูดกับซุมมูมนอิสราเอลถึงปวงว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเห็นด้วยและถ้า นี้มาจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ก็ให้เราก็กองทัพของเราส่งไปทุกแห่ง ไปหาพวกพี่น้องของพวกเรา ผู้ที่ยังคงอยู่ในแผ่นดินอิสราเอลทั้งสิ้น ให้ ไปยังพวกปุโรหิตและคนเลวีผู้ซึ่งอยู่ในเมืองต่างๆ ของพวกเขา จงบอกเขาทั้งหลายให้มาร่วมกับพวกเรา³ให้เราก็กองทัพนำสืบของพระเจ้าของเรา กลับ มายังพวกเรา เพราะในรัชสมัยของชาอูลเราก็กองทัพได้แสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์”⁴ที่ซุมมูมนทั้งสิ้นนั้นจึงได้ตกลงที่จะกระทำสิ่งเหล่านี้ เพราะใน สายตาของประชาชนทั้งหลาย พวกเขาเห็นชอบด้วย

⁵ ดังนั้นดาวิดจึงได้ประชุมคนอิสราเอลทั้งสิ้น จากแม่น้ำไซโธในอียิปต์ ถึงทางเข้าเมืองฮามัท เพื่อจะเชิญหีบพระเจ้าจากศิรียากเยอาริม⁶ ดาวิดและอิสราเอล ทั้งปวงได้ขึ้นไปยังบาอาลาห์ คือศิรียากเยอาริมซึ่งเป็นของยูดาห์ เพื่อจะเชิญหีบของพระเจ้าจากที่นั่น ซึ่งได้ถูกเรียกโดยพระนามของพระยาห์เวห์ผู้ประทับเหนือพวกเครม⁷ ดังนั้นเขาก็ตกหลายได้บรรทุกหีบของพระเจ้าบนเกวียนเล่มใหม่ พวกเขานำหีบออกจากเรือนของอาบีนาดัน อูซาห์กับอาหิโยได้เป็นคนนำเกวียนนั้น⁸ ดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงได้ฉลองต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยเต็มกำลังของเขาทั้งหลาย พวกเขาร้องเพลงด้วยเครื่องสาย รำมะนา ฉาบ และแตร

⁹ เมื่อเขาก็ตกหลายได้เข้ามาถึงลานนวดข้าวของคิโดน อูซาห์ได้ยื่นมือออกจับหีบไว้เพราะโศสะ¹⁰ ดังนั้นพระพิโรธของพระยาห์เวห์ได้พุ่งขึ้นต่ออูซาห์ และพระยาห์เวห์ทรงประหารเขา เพราะอูซาห์ได้ยื่นมือออกจับหีบนั้น เขาจึงสิ้นชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้าที่นั่น¹¹ ดาวิดโกรธเพราะพระยาห์เวห์ทรงประหารอูซาห์ ที่นั่นถูกเรียกว่าเปเรศอูซามาจนถึงทุกวันนี้¹² ในวันนั้นดาวิดจึงได้เกรงกลัวต่อพระเจ้า เขาพูดว่า “เราจะนำหีบของพระเจ้ากลับบ้านเพื่อเราได้อย่างไร?”¹³ ดังนั้นดาวิดจึงมิได้ย้ายหีบไปไว้ในนครของดาวิด แต่นำหีบไปไว้ที่ข้างบ้านโอบเอดเอโดมคนกัท¹⁴ หีบของพระเจ้ายังกองอยู่กับครวเรือนของโอบเอดเอโดมในบ้านของเขาสามเดือน ดังนั้นพระยาห์เวห์ทรงอภัยโทษพระพรแก่ครวเรือนของโอบเอดเอโดมกับทั้งสิ้นซึ่งเขาทำอยู่

Chapter 14

¹ จากนั้นสิราภกษัตริย์เมืองไทรส ได้ทรงส่งเหล่าทูตมาเฝ้าดาวิด พร้อมทั้งไม้สนสีดาร์ พวกช่างไม้และช่างก่อสร้าง พวกเขาได้สร้างวังสำหรับพระองค์² ดาวิดทรงทราบว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และอาณาจักรของพระองค์เป็นที่ยกย่องสูงส่ง เพื่อเห็นแก่อิสราเอลประชากรของพระองค์

³ ในเยรูซาเล็ม ดาวิดทรงมีพระสนมเพิ่มมากขึ้น และพระองค์ได้ทรงเป็นพระบิดาของพวกโอรสและราชธิดา⁴ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อบรรดาโอรสซึ่งได้ประสูติให้กับพระองค์ในเยรูซาเล็มคือซิมมูวา โซบับ นารัน ซาโลมอน⁵ อิบฮาร์ เอสิชัว เอลเปเลก⁶ ไนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย⁷ เอสิชามา เบเอลยาดา และเอสิเฟเลก

⁸ บัดนี้เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินว่าดาวิดทรงรับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวงแล้ว พวกเขาร้างออกไปแสวงหาดาวิด แต่ดาวิดทรงทราบเรื่องนี้และได้เสด็จออกไปต่อสู้ออกเขา⁹ ขณะนั้นคนฟิลิสเตียได้เข้ามาและปล้นในหุบเขาเรฟาอิม¹⁰ จากนั้นดาวิดได้ทรงทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า พระองค์ได้ตรัสว่า “ครั้นที่ข้าพระองค์จะโจมตีพวกฟิลิสเตียหรือ? พระองค์จะทรงมอบชัยชนะเหนือพวกเขาหรือ?” พระยาห์เวห์ได้ตรัสตอบพระองค์ว่า “จงโจมตีเถิด เพราะเราจะมอบพวกเขาให้เจ้า”¹¹ ดังนั้นพวกเขาได้ขึ้นไปยังบาอัลเปราซิม และที่นั่นดาวิดได้ทรงรบชนะเขาก็ตกหลายที่นั่น พระองค์ได้ตรัสว่า “พระเจ้าทรงเป็นเหมือนน้ำท่วม ที่ได้ทรงพรั่งใส่เหล่าข้าศึกของข้าพระองค์โดยมือของข้าพระองค์” ดังนั้นชื่อของสถานที่นั้นจึงกลายเป็น บาอัลเปราซิม¹² พวกคนฟิลิสเตียได้ละทิ้งบรรดารูปเคารพของพวกเขาเสียที่นั่น และดาวิดได้ทรงมีพระบัญชาให้เผาบรรดารูปเคารพเหล่านั้น

¹³ จากนั้นคนฟิลิสเตียได้มาปล้นหุบเขาที่นั่นอีกครั้ง¹⁴ ดังนั้นดาวิดจึงทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าอีก พระเจ้าตรัสกับพระองค์ว่า “เจ้าต้องไม่โจมตีพวกเขาซึ่งหน้า แต่จงล้อมพวกเขาจากด้านหลัง และโจมตีพวกเขาผ่านหมู่ตึ้นยาง”¹⁵ เมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพในสายลมที่กำลังพัดผ่านบนยอดหมู่ตึ้นยางแล้ว จากนั้นจงโจมตีด้วยกองกำลัง จงกระทำอย่างนี้เพราะว่าพระเจ้าจะเสด็จออกไปข้างหน้าเจ้าเพื่อทรงโจมตีกองทัพคนฟิลิสเตีย”¹⁶ ดังนั้นดาวิดได้ทรงกระทำตามที่พระเจ้าบัญชาแก่พระองค์ พระองค์จึงทรงชนะทัพคนฟิลิสเตียตั้งแต่เมืองกิเบโอนไปจนถึงเมืองเกเซอร์¹⁷ จากนั้นกิตติศัพท์ของดาวิดก็ลือไปทั่วทั้งแผ่นดิน และพระยาห์เวห์ทรงทำให้ประชากรที่ทั้งปวงเกรงกลัวดาวิด

Chapter 15

¹ ดาวิดทรงสร้างพระราชวังต่างๆ เพื่อพระองค์เองในนครดาวิด พระองค์ทรงเตรียมที่ไว้สำหรับหีบของพระเจ้าและทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้² แล้วดาวิดตรัสว่า “คนเลวีเท่านั้นที่จะห้ามหีบของพระเจ้าได้ เพราะว่าพวกเขาได้ถูกเลือกโดยพระยาห์เวห์ให้ห้ามหีบของพระยาห์เวห์ และปรนนิบัติพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์”

³ แล้วดาวิดทรงประชุมคนอิสราเอลทั้งหมดที่กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบของพระยาห์เวห์มาสู่สถานที่ซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมไว้⁴ ดาวิดทรงรวบรวมเชื้อสายทั้งหลายของอาโรนและคนเลวี⁵ จากเชื้อสายทั้งหลายของโคฮาท มีอูรีเอลเป็นผู้นำพร้อมกับพวกญาติผู้ชายของเขา 120 คน

⁶ จากเชื้อสายทั้งหลายของเมรารี มีอาสาห์เป็นผู้นำพร้อมกับพวกญาติผู้ชายของเขา 220 คน⁷ จากเชื้อสายทั้งหลายของเกอร์โซม มีโยเอลเป็นผู้นำกับพวกญาติผู้ชายของเขา 130 คน⁸ จากเชื้อสายทั้งหลายของเอสิซาฟาน มีเชโมยาห์เป็นผู้นำกับพวกญาติผู้ชายของเขา 200 คน⁹ จากเชื้อสายทั้งหลายของเอโบรม มีเอสิเอลเป็นผู้นำกับพวกญาติผู้ชายของเขาแปดสิบคน¹⁰ จากเชื้อสายทั้งหลายของอูซซิเอล มีอิมมีนาดันเป็นผู้นำกับพวกญาติผู้ชายของเขา 112 คน

¹¹ ดาวิดทรงเรียกปุโรหิตคือ คาโดกและอาบียาธาห์ และคนเลวีคืออูรีเอล อาสาห์ โยเอล เชโมอาห์ เอสิเอลและอิมมีนาดัน¹² พระองค์ตรัสกับเขาก็ตกหลายว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นผู้นำทั้งหลายของพวกครอบครัวคนเลวี จงชำระตัวของเจ้าทั้งหลายให้บริสุทธิ์ ทั้งตัวพวกเจ้าและพวกพี่น้องของเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าจะได้นำหีบของพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลขึ้นมายังสถานที่ซึ่งเราได้จัดเตรียมไว้”¹³ ในตอนแรกพวกเขาก็ไม่ได้ไปห้ามหีบนั้น นั่นคือสาเหตุที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขารังพระพิโรธใส่พวกเขา เพราะพวกเขาไม่ได้แสวงหาพระองค์ หรือเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์¹⁴ ดังนั้นเหล่าปุโรหิตและคนเลวีจึงชำระตัวของพวกเขาให้บริสุทธิ์ เพื่อที่พวกเขาจะสามารถนำหีบของพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลขึ้นมา¹⁵ ดังนั้นคนเลวีจึงห้ามหีบของพระเจ้าบนบ่าของพวกเขาด้วยคานห้ามทั้งหลาย ดังที่โมเสสได้สั่งไว้ตามกฎหมายที่ถูกรับไว้โดยพระดำรัสของพระยาห์เวห์

¹⁶ ดาวิดตรัสแก่บรรดาผู้นำของคนเลวีทั้งหลายเพื่อมอบหมายให้พวกพี่น้องของพวกเขาเป็นพวกนักดนตรีพร้อมกับเครื่องดนตรีทั้งหลาย เครื่องสายทั้งหลายคือ พิณใหญ่และฉาบเพื่อร้องเพลงด้วยเสียงดัง และด้วยความชื่นบาน¹⁷ ดังนั้นคนเลวีจึงแต่งตั้งเฮมานบุตรชายของโยเอล และพวกพี่น้องคนหนึ่ง

ของเขาด้วยคือ อาสาฟบุตรชายของเบเรคียาห์ พวกเขาได้แต่งตั้งพวกญาติผู้ชายจากเชื้อสายทั้งหลายของเมารีย์ และเอธาน บุตรชายของคูชายาห์¹⁸พร้อมกับพวกเขามีพวกญาติผู้ชายของพวกเขาในอันดับสองคือเศคาริยาห์ ยาอาซเเอล เซมิราโมก เยฮีเอล อุนนี เอลีอับ เบไนยาห์ มาอาเสยาห์ มักทีเรียห์ เอลีเฟเลหุ มิกเนยาห์ โอบเนโดม และเยฮีเอลให้เป็นพวกคนเฝ้าประตู

¹⁹เหล่านักดนตรีคือเฮมาน อาสาฟ และเอธานได้รับแต่งตั้งเป็นคนตีฉาบทองสัมฤทธิ์เสียงดัง²⁰เศคาริยาห์ ยาอาซเเอล เซมิราโมก เยฮีเอล อุนนี เอลีอับ มาอาเสยาห์ และเบไนยาห์ เป็นผู้เล่นเครื่องสายทั้งหลายตามทำนองอาลาโมก²¹มักทีเรียห์ เอลีเฟเลหุ มิกเนยาห์ โอบเนโดม เยฮีเอล และอาซาซียาห์เป็นผู้นำด้วยพิณใหญ่ตามทำนองเซมินิก²²เคนานียาห์ผู้นำของคนเลวี เป็นผู้ชำนาญการของการร้องเพลง เพราะเขาเป็นครูสอนดนตรี²³เบเรคียาห์และเอลคานาห์ เป็นผู้รักษาหีบ²⁴เซบานียาห์ โยซาฟัท เนธันเอล อามาสีย เศคาริยาห์ เบไนยาห์ และเอลีเอเซอร์พวกปุโรหิตเป็นผู้เป่าแตรหน้าหีบของพระเจ้า โอบเนโดมและเยฮีห์เป็นผู้รักษาหีบ

²⁵ดังนั้นดาวิด บรรดาผู้อาวุโสของอิสราเอล และผู้บัญชากองพันจึงไปนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ออกมาจากบ้านของโอบเนโดมด้วยความเปรมปรีดี²⁶ในขณะที่พระเจ้าทรงช่วยคนเลวีผู้ซึ่งได้ห้ามหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์นั้น เขาก็หลายได้ถวายเครื่องบูชาเป็นวัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัว²⁷ดาวิดทรงฉลองพระองค์ด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดเหมือนคนเลวีที่ทั้งปวงผู้ซึ่งได้ห้ามหีบ บรรดานักร้องและเคนานียาห์ผู้นำการร้องเพลงพร้อมกับพวกนักร้องดาวิดได้ทรงสวมเอโฟดผ้าป่าน²⁸ดังนั้นคนอิสราเอลก็ทั้งปวงได้นำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้องยินดี และด้วยเสียงของเขาสัตว์ทั้งหลาย ด้วยฉาบ และด้วยเครื่องสายทั้งหลาย และพิณใหญ่

²⁹แต่เมื่อหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ได้มาถึงนครดาวิดแล้ว มีคาราซริดาของชาวลูกรมมองดูทางช่องหน้าต่าง พระนางทรงเห็นกษัตริย์ดาวิดกำลังทรงเต้นรำและทรงเฉลิมฉลองรำเริงอยู่ พระนางจึงได้ทรงดูหมิ่นพระองค์ในใจ

Chapter 16

¹เขาทั้งหลายได้นำหีบของพระเจ้าเข้ามา และไดวางไว้กลางเต็นท์ซึ่งดาวิดได้ทรงตั้งไว้ และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสาคติบูชาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า²เมื่อดาวิดได้ทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสาคติบูชาเสร็จแล้ว พระองค์ได้ทรงอวยพรแก่ประชาชนในพระนามพระยาห์เวห์³พระองค์ได้ทรงแจกขนมปังคนละก้อน และเนื้อหนึ่งชิ้น และขนมลูกเกดหนึ่งอันแก่คนอิสราเอลทุกคนทั้งพวกผู้ชายและพวกผู้หญิง

⁴ดาวิดได้ทรงตั้งคนเลวีโดยเฉพาะบางคนเพื่อปรนนิบัติอยู่หน้าหีบของพระยาห์เวห์ และเพื่อฉลอง ขอบพระคุณและสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล⁵คนเลวีเหล่านี้คืออาสาฟเป็นผู้นำ และรองจากเขาคือเศคาริยาห์ ยาซเเอล เซมิราโมก เยฮีเอล มักทีเรียห์ เอลีอับ เบไนยาห์ โอบเนโดม และเยฮีเอล พวกเขาจะเล่นเครื่องสายต่าง ๆ และด้วยพิณใหญ่ อาสาฟเป็นคนตีฉาบเสียงดัง⁶เบไนยาห์และยาอาซเเอล ปุโรหิตจะเป่าพวกเขาสัตว์เป็นประจำต่อหน้าหีบพันธสัญญาของพระเจ้า

⁷แล้วในวันนั้นดาวิดได้ทรงกำหนดเป็นครั้งแรกให้อาสาฟ และพวกพี่น้องของเขาให้ร้องเพลงขอบพระคุณถวายแด่พระยาห์เวห์⁸จึงขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ จงร้องออกพระนามของพระองค์ จงประกาศบรรดาพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย⁹จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสรรเสริญถวายพระองค์ จงกล่าวถึงพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นของพระองค์¹⁰จงโอ้อวดในพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ จงให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระยาห์เวห์ยินดี¹¹จงแสวงหาพระยาห์เวห์ และพระกำลังของพระองค์ จงแสวงหาการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์อย่างสม่ำเสมอ

¹²จงระลึกถึงสิ่งทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ การอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์และพระบัญชาทั้งหลายจากพระโอษฐ์ของพระองค์¹³โอเชื้อสายทั้งหลายของอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ คนทั้งหลายของยาโคบ บรรดาผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระองค์¹⁴พระองค์คือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พระบัญชาทั้งหลายของพระองค์อยู่ทั่วทั้งแผ่นดินโลก

¹⁵จงรักษาพันธสัญญาของพระองค์ไว้ในชีวิตตลอดไปเป็นนิตย์ คือพระวจนะที่พระองค์ได้ทรงบัญชาไว้เพื่อหนึ่งพันชั่วอายุคน¹⁶พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับอับราฮัมและคำปฏิญาณของพระองค์ต่ออิสอัค¹⁷นี่คือสิ่งที่พระองค์ได้ทรงยืนยันกับยาโคบให้เป็นกฎเกณฑ์ และแก่คนอิสราเอลเป็นพันธสัญญานิรันดร์¹⁸พระองค์ได้ตรัสว่า “เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่พวกเจ้าเป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย”

¹⁹เราได้กล่าวสิ่งนี้มีต่อพวกเจ้ายังเป็นแต่คนจำนวนน้อย น้อยมากจริงๆ และเป็นคนแปลกหน้าในแผ่นดินนั้น²⁰พวกเขาได้แพร่ไปจากประชาชาติถึงประชาชาติ จากราชอาณาจักรหนึ่งไปยังอีกอาณาจักรหนึ่ง²¹พระองค์มิได้ทรงยอมให้ใครมาบีบบังคับพวกเขา พระองค์ได้ทรงลงโทษบรรดาฆาตกรเพราะเห็นแก่พวกเขา²²พระองค์ได้ตรัสว่า “อย่าแตะต้องผู้ที่ได้ถูกเจิมไว้ของเรา อย่าทำอันตรายผู้เผยพระวจนะทั้งหลายของเรา”

²³แผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์ จงประกาศความรอดของพระองค์วันต่อวัน²⁴จงประกาศถึงพระสิริของพระองค์ ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ พระราชกิจทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ²⁵เพราะพระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่ และทรงสมควรรับการสรรเสริญอย่างใหญ่ยิ่ง และพระองค์ได้ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง²⁶เพราะพระทั้งปวงของประชาชาติทั้งหลายเป็นพวกกรุณา แต่พระยาห์เวห์ได้เป็นผู้ทรงสร้างท้องฟ้า²⁷พระสิริและความสง่างามอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ พระกำลังและความซึ้นบานมีอยู่ในสถานที่ของพระองค์

²⁸จงพรรณนาแก่พระยาห์เวห์ พวกตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงพรรณนาถึงพระสิริและพระกำลังของพระยาห์เวห์²⁹จงพรรณนาถึงพระเกียรติของพระยาห์เวห์ซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์ จงนำเครื่องบูชาและมาเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระองค์ จงโค้งคำนับต่อพระยาห์เวห์ในความบริสุทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์³⁰แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงตัวสั่นเฉพาะพระพักตร์พระองค์ โลกได้ถูกสถาปนาไว้ด้วย มันจะไม่ถูกสั่นคลอนเลย

³¹จงให้ท้องฟ้ายินดีและแผ่นดินโลกเปรมปรีดิ์ จงให้พวกเขาพูดท่ามกลางบรรดาประชาชาติว่า “พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง”³²จงให้ท้องทะเลคำราม และสิ่งทั้งหลายที่อยู่ในนั้นตะโกนด้วยความยินดี จงให้ทุ่งนาทุกอย่างที่อยู่ในทุ่งนาชื่นยินดี³³แล้วจงให้ต้นไม้ทั้งสิ้นในป่านั้นตะโกนด้วยความยินดีเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์เพราะพระองค์กำลังเสด็จมาพิพากษาแผ่นดินโลก³⁴จงขอบพระคุณพระยาห์เวห์เพราะพระองค์ดีประเสริฐ เพราะพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

³⁵จากนั้นจงกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้าแห่งการช่วยให้รอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด ขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลายและทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ทั้งหลายจากบรรดาประชาชาติ ดังนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายสมควรจะขอบพระคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์และพระสิริในการสรรเสริญพระองค์”³⁶พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลสมควรได้รับการสรรเสริญตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล ประชาชนทั้งสิ้นได้กล่าวว่า “อาเมน” และได้สรรเสริญพระยาห์เวห์

³⁷ดังนั้นดาวิดจึงได้ทรงมอบหมายให้อาสาฟและพวกพี่น้องของท่านอยู่ที่นั่นต่อหน้าหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ เพื่อปรนนิบัติอยู่ต่อหน้าหีบนั้นเรื่อยไปเป็นงานประจำวันที่ต้องทำ³⁸โอเบดเอดอมและเหล่าญาติหีบแปดคนได้ถูกรวมอยู่ด้วย โอเบดเอดอมบุตรชายเยรูธกับอาสาฟเป็นคนเฝ้าประตูทั้งหลาย³⁹คาโดกปุโรหิตและพี่น้องปุโรหิตทั้งหลายของเขาได้ปรนนิบัติรับใช้อยู่หน้าพลับพลาแห่งพระยาห์เวห์ที่ปูชนียสถานสูงในเมืองกิเบโอน

⁴⁰พวกเขาได้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์บนแท่นสำหรับเผาเครื่องบูชาอย่างต่อเนื่องในเวลาเช้าและเวลาเย็น ตามซึ่งได้บันทึกไว้ทั้งสิ้นในธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาแก่อิสราเอล⁴¹เอมานและเยรูธได้อยู่กับเขาทั้งหลาย รวมกับผู้ที่เหลืออยู่ผู้ซึ่งถูกเลือกสรรโดยชื่อ ให้ขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์เพราะพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์⁴²เอมานและเยรูธรับผิดชอบกับคนเหล่านั้นที่เล่นแตร อาบและอุปรากรอื่นๆ เพื่อดนตรีศักดิ์สิทธิ์นั้น บุตรชายทั้งหลายของเยรูธได้เฝ้าประตู⁴³จากนั้นประชาชนทั้งปวงต่างก็ได้ออกไปยังบ้านของพวกเขา และดาวิดได้เสด็จกลับไปเพื่อทรงถวายพรแด่เชื้อพระวงศ์ของพระองค์

Chapter 17

¹มันได้เกิดขึ้นหลังจากที่กษัตริย์ได้ประทับในพระราชวังของพระองค์ พระองค์ได้ตรัสกับนาธันผู้เผยพระวจนะว่า “ดูเถิด เราอาศัยในพระราชวังไม้สนสีดาร์ แต่หีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์อยู่ในเต็นท์”²แล้วนาธันได้ทูลดาวิดว่า “ขอทรงเสด็จไป และทำในสิ่งที่อยู่ในพระทัยของพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับพระองค์”

³แต่ในคืนเดียวกันนั้น พระวจนะของพระเจ้าได้มาถึงนาธันว่า⁴“จงไปและบอกดาวิดผู้รับใช้ของเรา 'นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส เราจะไม่สร้างพระนิเวศให้เราอยู่อาศัย' เพราะเราไม่อาศัยในพระนิเวศตั้งแต่เวลาที่เรานำคนอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์ จนถึงทุกวันนี้ แท่นที่เราจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ พลับพลาในที่สถานที่ต่างๆ ในทุกสถานที่ที่เราได้เคลื่อนไหวกท่ามกลางคนอิสราเอลทั้งหมด เราได้พูดอะไรกับพวกผู้นำอิสราเอลคนใดผู้ที่เราได้แต่งตั้งให้เลี้ยงดูประชาชนของเรา ว่า 'ทำไมพวกเขาไม่สร้างพระนิเวศไม้สนสีดาร์ให้เรา?'”

⁷บัดนี้ จงบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า 'นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสว่า เราได้นำเอาจากทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ จากการติดตามฝูงแกะ ดังนั้นเจ้าจึงได้เป็นผู้ปกครองเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าจะไปไหนและได้ทำลายบรรดาศัตรูของเจ้าจากหน้าของเจ้า และเราจะทำให้เจ้ามีชื่อเหมือนชื่อของผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งผู้ซึ่งอยู่บนโลกนี้' เราจะกำหนดสถานที่สำหรับอิสราเอลประชาชนของเรา และจะปลูกพวกเขาที่นั่น ดังนั้นพวกเขาจะอาศัยในสถานที่ของพวกเขาเอง และจะไม่มีปัญหาอีกต่อไป คนชั่วร้ายทั้งหลายจะไม่ข่มเหงพวกเขาเหมือนที่พวกเขาได้ทำมาก่อนอีกต่อไป¹⁰เหมือนที่พวกเขาได้กำลังกระทำจากวันทั้งหลายที่เราได้บัญชาให้มีการพิพากษาเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา แล้วเราจะปราบบรรดาศัตรูทั้งหมดของเจ้า ยิ่งกว่านั้นเราบอกเจ้าว่า เรา พระยาห์เวห์จะสร้างบ้านให้เจ้า

¹¹แล้วมันจะมาถึงเมื่อวันทั้งหลายของเจ้าครบถ้วนแล้วเจ้าไปอยู่กับบรรพบุรุษทั้งหลายของเจ้า เราจะยกเชื้อสายคนหนึ่งของเจ้าขึ้นหลังจากเจ้า และสำหรับคนหนึ่งเชื้อสายทั้งหลายของเจ้า เราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา¹²เราจะสร้างพระนิเวศของเขา และเราจะสถาปนาพระราชบัลลังก์ของเขาตลอดไปเป็นนิรันดร์¹³เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา เราจะไม่นำพันธสัญญาสัตย์ซื่อของเราไปจากเขา เหมือนดังที่เราได้นำไปจากซาอูล ผู้ซึ่งปกครองอยู่ก่อนเจ้า¹⁴เราจะตั้งเขาเหนือพระนิเวศของเราและในราชอาณาจักรของเราเป็นนิรันดร์ และราชบัลลังก์ของเขาจะถูกสถาปนาเป็นนิรันดร์”¹⁵นาธันได้ทูลต่อดาวิด และได้ถวายรายงานพระองค์ถึงพระวจนะทั้งหมดเหล่านี้ และเขาได้ทูลพระองค์ถึงนิมิตทั้งหมด

¹⁶แล้วกษัตริย์ดาวิดได้เข้าไปข้างในและประทับต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ พระองค์ทูลว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้า ข้าพระองค์คือใคร และครอบครัวของข้าพระองค์เป็นใคร ที่พระองค์ได้ทรงนำข้าพระองค์มาถึงจุดนี้?”¹⁷เพราะว่าเป็นสิ่งเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ โอ พระเจ้า พระองค์ได้ตรัสถึงครอบครัวของผู้รับใช้พระองค์สำหรับความยิ่งใหญ่ในเวลาที่จะเข้ามาและสำแดงถึงคนรุ่นอายุถัดมาทั้งหลายแก่ข้าพระองค์ โอ พระเจ้าพระยาห์เวห์ ¹⁸ข้าพระองค์คือดาวิดจะพูดอะไรถึงพระองค์มากไปกว่านี้ได้เล่า? พระองค์ได้ทรงให้เกียรติผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ประทานการยอมรับอย่างพิเศษแก่ผู้รับใช้ของพระองค์

¹⁹ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และเพื่อให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ พระองค์ได้ทรงกระทำให้สิ่งที่ยิ่งใหญ่เพื่อเปิดเผยพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นของพระองค์²⁰ข้าแต่พระยาห์เวห์ไม่มีเหมือนพระองค์ และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ เท่าที่เราเคยได้ยิน²¹จะมีใครบนแผ่นดินโลกนี้เป็นเหมือนชนชาติอิสราเอลของพระองค์เล่า ผู้ซึ่งพระองค์ พระเจ้าได้ช่วยชีวิตออกจากอียิปต์เหมือนประชาชนสำหรับพระองค์เอง เพื่อทำให้พระนามเป็นที่ประจักษ์สำหรับพระองค์เองโดยพระราชกิจอันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม? พระองค์ได้ขับไล่บรรดาประชาชาติไปจากหน้าประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ช่วยชีวิตจากอียิปต์²²พระองค์ได้ทำให้อิสราเอลเป็นประชาชนของพระองค์เองตลอดไปเป็นนิรันดร์ และพระองค์ พระยาห์เวห์ได้เป็นพระเจ้าของพวกเขา

²³ ดังนั้น ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้คำสัญญาที่พระองค์ได้ทรงให้เกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และครอบครัวของเขาตั้งมั่นคงอยู่เป็นนิรันดร์ ขอพระองค์ทรงกระทำดังที่พระองค์ได้ตรัส²⁴ ขอให้พระนามของพระองค์ตั้งมั่นคงอยู่เป็นนิรันดร์และยิ่งใหญ่ ดังที่ประชาชนจะกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์จอมโยธา คือพระเจ้าของอิสราเอล' ขณะที่บ้านของข้าพระองค์คือดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ตั้งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์²⁵ เพราะพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ได้เปิดเผยแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ที่พระองค์จะสร้างบ้านให้เขา นั่นคือข้าพเจ้า ข้าพระองค์ ผู้รับใช้ของพระองค์จึงได้มีกำลังใจที่จะอธิษฐานต่อพระองค์

²⁶ บัดนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และได้ให้สัญญาที่ดีแก่ผู้รับใช้ของพระองค์²⁷ บัดนี้ขอพระองค์ได้โปรดทรงอวยพระพรแก่พงศ์พันธุ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ต่อพระพักตร์พระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงอวยพระพรสิ่งใด และสิ่งนั้นจะได้รับพระพรตลอดไปเป็นนิรันดร์

Chapter 18

¹ ต่อมาเมื่อดาวิดได้ทรงโจมตีคนฟีลิสเตียและทรงชนะพวกเขา พระองค์ทรงยึดเมืองกัทและหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้นจากการควบคุมของคนฟีลิสเตีย² จากนั้นพระองค์ได้ทรงชนะโมอับและคนโมอับก็ได้กลายเป็นพวกคนรับใช้ของดาวิดและนำบรรณาการมาถวายพระองค์

³ จากนั้นดาวิดได้ทรงชนะฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบาคที่เมืองฮามัท ขณะที่ฮาดัดเอเซอร์ได้กำลังเสด็จไปตั้งอาณาเขตของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส⁴ ดาวิดได้ทรงยึดรถม้าศึกจากเขานึ่งพันคัน พลม้าเจ็ดพันคน และทหารราบสองหมื่นคน ดาวิดได้ทรงตัดเอ็นโคนขาม้ารถม้าศึกเสียสิ้น แต่ได้ทรงเหลือไว้ให้พอแก่รถม้าศึกหนึ่งร้อยคัน⁵ และเมื่อคนซีเรียเมืองดามัสกัสได้มาช่วยฮาดัดเอเซอร์ กษัตริย์เมืองโศบาค ดาวิดได้ทรงฆ่าคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน⁶ แล้วดาวิดได้ทรงตั้งกองทหารรักษาการณ์ในซีเรียแห่งเมืองดามัสกัส และคนซีเรียได้กลายเป็นคนรับใช้ของพระองค์ และได้นำบรรณาการมาถวายพระองค์ พระยาห์เวห์ได้ประทานชัยชนะแก่ดาวิดทุกแห่งที่พระองค์ได้เสด็จไป⁷ ดาวิดได้ทรงนำโล่ทองคำจากผู้รับใช้ของฮาดัดเอเซอร์ และนำไปยังเยรูซาเล็ม⁸ ดาวิดได้ทรงนำทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากจากทิบฮากและกุนซึ่งเป็นเมืองของฮาดัดเอเซอร์ ที่ภายหลังซาโลมอนได้ทรงใช้ทองสัมฤทธิ์นี้สร้างอ่างที่เรียกว่า "ทะเล" ทองสัมฤทธิ์ พวกเสาหวน และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์

⁹ เมื่อโทอูกษัตริย์เมืองฮามัทได้ทรงได้ยินว่า ดาวิดได้ทรงชนะกองทัพทั้งสี่ของฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบาคแล้ว¹⁰ และดังนั้นโทอูกได้ทรงใช้ฮาโดรมโอรสของพระองค์ไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิดเพื่อค่านับพระองค์ และถวายพระพรพระองค์ ที่พระองค์ทรงได้ทรงกระทำอย่างนี้เพราะดาวิดได้ทรงรบกับฮาดัดเอเซอร์ และได้ทรงชนะพระองค์ และเพราะว่าฮาดัดเอเซอร์ได้ทำสงครามต่อสิททาก ฮาโดรมได้นำสิ่งของทั้งหลายที่ทำด้วยเงิน ทองคำ และทองสัมฤทธิ์มาถวายพระองค์ด้วย¹¹ กษัตริย์ดาวิดได้ทรงแยกถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระยาห์เวห์พร้อมกับเงิน และทองคำซึ่งพระองค์ทรงนำมาจากประชาชาติทั้งปวงคือเอโดม โมอับ ประชาชนอัมโมน คนฟีลิสเตีย และอามาเลข

¹² อาบิชัยบุตรชายนางเศรยาห์ได้ฆ่าคนเอโดมหนึ่งหมื่นแปดพันคนในหุบเขาเกลือ¹³ เขาได้ตั้งกองทหารประจำป้อมในเอโดม และคนเอโดมทั้งสี่จึงได้กลายเป็นคนรับใช้ของดาวิด พระยาห์เวห์ได้ประทานชัยชนะแก่ดาวิดทุกแห่งที่พระองค์ได้เสด็จไป

¹⁴ ดาวิดได้ทรงครองราชย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และพระองค์ได้ทรงบริหารอย่างยุติธรรมและชอบธรรมแก่ประชาชนทั้งสิ้นของพระองค์¹⁵ โยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์เป็นผู้บัญชาการกองทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายของอาหิซุบเป็นผู้จัดบันทึก¹⁶ ศาโดกบุตรชายอาหิทอบและอาหิเมเลคบุตรชายของอาบิยารัสเป็นพวกปุโรหิต และชาวเซบยาเป็นอาลักษณ์¹⁷ เบไนยาห์บุตรชายของเยโฮยาดาอยู่เหนือคนเกรธาและคนเปเลธ และบรรดาโอรสของดาวิดก็เป็นผู้หน้าที่ปรึกษาทั้งหลายของกษัตริย์

Chapter 19

¹ แล้วสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นต่อมา นานาษกษัตริย์ของคนอัมโมนได้สิ้นพระชนม์ และโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์แทน² ดาวิดได้ตรัสว่า "เราจะแสดงความเมตตาต่ออาณูโอรสของนานาษ เพราะว่าบิดาของพระองค์ได้แสดงความเมตตาต่อเรา" ดังนั้นดาวิดจึงได้ทรงส่งคนทูตไปปลอบโยนพระองค์เกี่ยวกับพระบิดาของพระองค์ พวกข้าราชการของดาวิดได้เข้าไปในแผ่นดินของคนอัมโมนและได้ไปเข้าเฝ้าอาณู เพื่อจะปลอบโยนพระองค์³ แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนได้ทูลอาณูว่า "ฝ่าพระบาททรงคิดหรือว่า ดาวิดทรงให้เกียรติพระราชบิดาของฝ่าพระบาทเพราะพระองค์ได้ส่งพวกผู้ชามาปลอบโยนฝ่าพระบาทเช่นนั้นหรือ? เหล่าข้าราชการของพระองค์มาหาฝ่าพระบาทเพื่อสำรวจและตรวจสอบแผ่นดินเพื่อจะล้มล้างมันไม่ใช่หรือ?"⁴ ดังนั้นอาณูจึงได้จับเหล่าข้าราชการของดาวิดและได้ทรงโกนเคราของพวกเขาเสีย และได้ทรงตัดเครื่องแต่งกายเสียที่ตรงกลางจนถึงสะโพก และได้ทรงปล่อยพวกเขากลับไป⁵ เมื่อพวกเขาได้ทราบเรื่องนี้ต่อดาวิดพระองค์ได้ทรงใช้คนไปหาพวกเขา เพราะผู้ชายเหล่านั้นอายมาก กษัตริย์ได้ตรัสว่า "จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเคราของท่านทั้งหลายจะขึ้น แล้วค่อยกลับมา"

⁶ เมื่อคนอัมโมนได้เห็น ว่า พวกเขาได้กลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด อาณูและคนอัมโมนจึงได้ส่งเงินหนึ่งพันตะลันต์ไปจ้างรถม้าศึก และทหารม้าคนอารัมจากเมืองนาฮาราม เมืองมาอาคาห์ และเมืองโศบาค⁷ พวกเขาได้จ้างรถม้าศึกสามหมื่นสองพันคันพร้อมด้วยกษัตริย์เมืองมาอาคาห์กับประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งได้มาและได้ตั้งค่ายอยู่ที่หน้าเมืองเมเดบา คนอัมโมนก็ได้รวบรวมพวกตนเองจากเมืองต่างๆ ของเขากันหลาย และได้ออกมาเพื่อทำสงคราม⁸ เมื่อดาวิดได้ทรงทราบเรื่อง พระองค์ได้ทรงส่งโยอาบ และกองทัพของพระองค์ทั้งสิ้นไปพบพวกเขา⁹ คนอัมโมนได้ออกมาจัดทัพเพื่อทำสงครามที่ประตูเมือง ขณะที่บรรดากษัตริย์ผู้ซึ่งได้มาก็อยู่ตามลำพังในท้องทุ่ง

¹⁰ เมื่อโยอาบได้เห็น ว่า แนวรบนั้นประชิดหน้าท่านอยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ท่านได้คัดเอาคนอิสราเอลที่มีฝีมือในการต่อสู้ที่ดีที่สุดและจัดเตรียมพวกเขาไปต่อสู้คนอารัม¹¹ ส่วนกองทัพที่เหลือ ท่านได้มอบไว้ในการบริหารการของอาบิชัยน้องชายของท่าน และท่านได้นำพวกเขาเข้าสู่แนวรบต่อสู้กองทัพคนอัมโมน¹²

และโยอับได้พูดว่า “ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งแรงเหลือกำลังของเรา แล้วอาบีชัย เจ้าต้องมาช่วยเรา แต่ถ้ากองทัพคนอัมโมนแข็งแรงเกินกำลังของเรา แล้วเราจะมาและช่วยเจ้า”¹³ จึงเข้มแข็ง และให้เขาแสดงว่าพวกเขาเองเข้มแข็งเพื่อประชาชนของเขา และเพื่อเมืองทั้งหลายของพระเจ้าของเขา เพราะพระยาห์เวห์จะทรงกระทำสิ่งที่ดีสำหรับพระองค์¹⁴ ดังนั้นโยอับและพวกทหารของกองทัพของท่านได้บุกเข้าไปทำสงครามกับคนซีเรียผู้ซึ่งถูกผลักดันให้แตกหนีไปต่อหน้ากองทัพอิสราเอล¹⁵ เมื่อกองทัพอัมโมนได้เห็นว่ามีคนซีเรียได้หนีไปแล้ว พวกเขาก็ได้หนีไปจากอาบีชัยน้องชายของโยอับด้วย และได้กลับเข้าไปในเมือง แล้วโยอับได้กลับไปจากประชาชนอัมโมนและได้กลับไปยังเยรูซาเล็ม

¹⁶ เมื่อคนซีเรียได้เห็นว่ามีคนซีเรียได้ถูกทำให้พ่ายแพ้โดยอิสราเอล พวกเขาก็ได้ขอกำลังเสริมจากอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำยูเฟรติสมา พร้อมกับโซฟัค ผู้บังคับบัญชากองทัพของฮาดัดเอเซอร์¹⁷ เมื่อดาวิดได้ทรงทราบเรื่องนี้ พระองค์ได้ทรงรวมอิสราเอลทั้งสิ้นเข้าด้วยกัน ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และได้มาหาพวกเขา พระองค์ได้จัดกองทัพเพื่อทำสงครามต่ออัสมาอาไร และพวกเขาก็ได้ต่อสู้กับพระองค์¹⁸ คนอัสมาอาไรได้แตกหนีไปจากอิสราเอล และดาวิดได้ทรงฆ่าทหารราบศึกคนอัสมาอาไรเจ็ดพันคน และทหารราบสี่หมื่นคน พระองค์ได้ทรงฆ่าโซฟัคผู้บัญชาการกองทัพนั้นด้วย¹⁹ เมื่อเหล่ากษัตริย์ผู้ซึ่งเป็นคนรับใช้ของฮาดัดเอเซอร์ได้เห็นว่ามีพวกเขาได้ถูกทำให้พ่ายแพ้โดยอิสราเอล พวกเขาก็ได้ยอมสงบศึกกับดาวิด และรับใช้พวกเขา ดังนั้นคนอัสมาอาไรจึงไม่ยินยอมที่จะช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

Chapter 20

¹ ครั้นถึงฤดูใบไม้ผลิ ในเวลาปกติเมื่อบรรดาภคินีของกษัตริย์ของกษัตริย์ออกไปเพื่อทำสงคราม โยอับก็นำกองทัพไปในการรบและได้ทำลายแผ่นดินของคนอัมโมน เขาได้ไปและล้อมเมืองรับบาห์ไว้ ดาวิดได้ยังคงประทับอยู่ในเยรูซาเล็ม โยอับได้โจมตีเมืองรับบาห์ และได้ชัยชนะดาวิดได้ทรงทอดมงกุฎจากพระเศียรของภคินีของเขาทั้งหลาย และพระองค์ได้ทรงพบว่า มงกุฎนั้นมีทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ และมีเพชรพลอยประดับ มงกุฎนั้นได้ถูกสวมบนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ได้ทรงนำออกจากรวมที่รับจากเมืองนั้นมากมาย² พระองค์ได้ทรงนำประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นออกมา บังคับพวกเขาให้ทำงานอยู่กับเลื่อย และพวกเหล็กขุดและพวกขวาน ดาวิดได้ทรงบังคับเมืองทั้งหลายของคนอัมโมนให้ทำงานกรรมกรนี้ แล้วดาวิดกับกองทัพทั้งปวงก็ได้กลับสู่เยรูซาเล็ม

³ อยู่มาภายหลังเหตุการณ์นี้ ได้เกิดสงครามขึ้นกับคนฟีลิสเตียที่เมืองเกเซอร์ สิบเบคนัยคนซุซาห์ได้ฆ่าสปีนัยคนหนึ่งในเชื้อสายทั้งหลายของคนเรฟาอิมเสีย และคนฟีลิสเตียก็ได้ถูกปราบ⁴ แล้วมีสงครามกับคนฟีลิสเตียอีกที่เมืองโกบ ที่เอลฮานันบุตรชายของยาฮิธคนเบรเลเฮมได้ฆ่าลามี น้องชายของโกลิอัทชาวทักผู้มีหอกดำโตเท่าไม้กระพรวน⁵ และมีสงครามที่เมืองกัทอีก มีชายคนหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ ผู้ซึ่งมีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว เขาได้สู้รบเชื้อสายมาจากคนเรฟาอิมด้วย⁶ เมื่อเขาได้ทำกายกองทัพอิสราเอล เยโฮนาตันบุตรชายของชีเมอี พระเชษฐาของดาวิดได้ฆ่าเขาเสีย⁷ คนเหล่านี้เป็นบรรดาเชื้อสายทั้งหลายของคนเรฟาอิมเมืองกัท และพวกเขาก็ถูกฆ่าด้วยพระหัตถ์ของดาวิดและด้วยมือพวกทหารของพระองค์

Chapter 21

¹ ชาตานได้ลุกขึ้นต่อสู้อิสราเอล และเร้าใจให้ดาวิดนับจำนวนอิสราเอล² ดาวิดตรัสกับโยอับและบรรดาผู้บัญชาการของกองทัพว่า “จงไปและนับคนอิสราเอล ตั้งแต่เมืองเบเออร์เซบาถึงเมืองดาน แล้วนำรายงานมาให้เรา เพื่อที่เราจะได้ทราบจำนวนของเขาทั้งหลาย”³ โยอับทูลว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงเพิ่มกองทัพของพระองค์อีกร้อยเท่าของที่มีอยู่ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ พวกเขาก็คงไม่ได้รับใช้เจ้านายของข้าพระองค์หรือ? ถ้าไม่เจ้านายของข้าพระองค์คงต้องการเช่นนี้? ถ้าไม่พระองค์จึงทรงนำความพิวมาสู่อิสราเอล?”⁴ แต่พระบัญชาของกษัตริย์เป็นที่สิ้นสุดโยอับขัดรับสั่งไม่ได้ ดังนั้นโยอับจึงออกไปต่อสู้อิสราเอลทั้งสิ้น และเขากลับมายังเยรูซาเล็ม⁵ แล้วโยอับได้ถวายรายงานจำนวนพวกผู้ชายที่เป็นนักรบเพื่อดาวิด ในอิสราเอลมีทั้งสิ้น 1,100,000 คนที่เป็นนักรบ เฉพาะยูดาห์มี 470,000 คนที่เป็นทหาร⁶ แต่ไม่ได้นับรวมคนเลวีและคนเบนยามิน เนื่องจากพระบัญชาของกษัตริย์นั้นทำให้โยอับไม่พอใจ

⁷ โดยการกระทำนี้พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย ดังนั้นพระองค์จึงทรงโจมตีอิสราเอล⁸ ดาวิดทูลพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์ได้ทำบาปใหญ่ยิ่งโดยการกระทำนี้ บัดนี้ขอทรงนำเอาความพิวของผู้รับใช้ของพระองค์ไป เพราะข้าพระองค์ทำการอย่างโง่เขลามาก”⁹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับกาดผู้เผยพระวจนะของดาวิดว่า

¹⁰ “จงไปบอกดาวิดว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัสคือว่า เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่ง’”¹¹ ดังนั้นกาดจึงได้เข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘จงเลือกหนึ่งในสิ่งเหล่านี้’¹² ว่าจะเป็นการกวาดล้างสามปี หรือการกวาดล้างสามเดือนโดยศัตรูของเจ้า และดาบของศัตรูจะไล่กันเจ้า หรือโดนดาบของพระยาห์เวห์สามวันนั้นคือโรคระบาดบนแผ่นดิน และด้วยทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ทำลายตลอดทั่วทั้งแผ่นดินทั้งสิ้นของอิสราเอล’ บัดนี้ขอทรงตัดสินพระทัยว่าจะให้ข้าพระบาทกลับไปทูลพระองค์ผู้ได้ทรงส่งข้าพระบาทมาว่าประการใด”¹³ แล้วดาวิดตรัสกับกาดว่า “เรามีความทุกข์ใจมาก ขอให้เรากลับเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ดีกว่าที่จะตกอยู่ในมือของมนุษย์ เพราะพระกรุณาของพระองค์นั้นใหญ่ยิ่งนัก”

¹⁴ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงทรงส่งโรคระบาดไปบนอิสราเอล และคนอิสราเอลได้ล้มตายไปเจ็ดหมื่นคน¹⁵ พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์ไปยังเยรูซาเล็มเพื่อจะทำลายเสีย แต่เมื่อท่านจะลงมือทำลายนั้น พระยาห์เวห์ทรงเฝ้าดูและพระองค์ทรงกลับพระทัยในการที่จะทำให้เกิดความเสียหายนั้น พระองค์ตรัสกับทูตสวรรค์ผู้ที่กำลังจะทำลายนั้นว่า “พอแล้ว จงยับยั้งมือของเจ้า” ในเวลานั้นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์กำลังยืนอยู่ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยนุส¹⁶ และดาวิดจึงแหงนพระพักตร์ขึ้น และทรงเห็นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์กำลังยืนอยู่ระหว่างแผ่นดินโลกและท้องฟ้า และกำลังชักดาบในมือของเขาเขยขึ้นเหนือเยรูซาเล็ม แล้วดาวิดและพวกผู้ใหญ่ได้สวมผ้ากระสอบบนหน้าลงบนพื้น¹⁷ ดาวิดทูลกับพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์เองไม่ใช่หรือที่บัญชาให้นับกองทัพ? ข้าพระองค์ได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายนี้ แต่บรรดาแกะเหล่านี้พวกเขาได้ทำอะไร? ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอให้พระหัตถ์ของพระองค์โจมตีข้าพระองค์และครอบครัวของข้าพระองค์ แต่ขออย่าให้โรคร้ายนั้นคงอยู่บนประชากรของพระองค์”

¹⁸ ดังนั้นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์จึงบัญชาให้กาดทูลดาวิดว่า ดาวิดควรเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยนุส¹⁹

ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จขึ้นไปตามคำของกาตที่ได้สั่งให้พระองค์เพื่อที่จะทรงกระทำในพระนามของพระยาห์เวห์²⁰ ในขณะที่โอรันนัมกำลังมัดข้าวสาลี เขาหันมาเห็นทูตสวรรค์ เขาและบุตรชายสี่คนของเขาที่อยู่กับเขาได้ซ่อนตัวพวกเขาเอง²¹ เมื่อดาวิดเสด็จเข้ามายังโอรันนัม โอรันนัมได้มองเห็นดาวิด เขาจึงละลานนวดข้าวและถวายบังคมต่อดาวิดด้วยการชนหน้าลงถึงดิน

²² แล้วดาวิดตรัสกับโอรันนัมว่า “จงขายที่ลานนวดข้าวแก่เรา เพื่อเราจะสามารถสร้างแท่นบูชาสำหรับพระยาห์เวห์ เราจะจ่ายเต็มตามราคา เพื่อว่าภัยพิบัตินั้นจะได้หมดไปจากประชาชน”²³ โอรันนัมทูลดาวิดว่า “ขอทรงรับที่ดินนี้เป็นของพระองค์เถิด กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงทำสิ่งที่ดีในสายพระเนตรพระองค์เถิด ดูกษัตริย์จะถวายโคให้พระองค์เพื่อสำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา และถวายเสื่อนนวดข้าวให้เป็นพืน และข้าวสาลีเป็นธัญญาบูชา ข้าพระองค์จะขอถวายทั้งหมดแด่พระองค์”²⁴ กษัตริย์ดาวิดตรัสกับโอรันนัมว่า “ไม่ได้ เรายืนยันที่จะซื้อที่ดินนี้เต็มตามราคา เราจะไม่เอาของของเจ้าและถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์หากสิ่งนั้นเราได้มาเปล่าๆ”²⁵ ดังนั้นดาวิดจึงทรงจ่ายให้โอรันนัมเป็นทองคำหกร้อยเชเชลเพื่อสถานที่นั้น²⁶ ดาวิดได้ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระยาห์เวห์ที่นั่น และทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสาคูบูชาบนนั้น พระองค์ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ ผู้ทรงตอบพระองค์ด้วยไฟจากท้องฟ้าบนแท่นบูชาเพื่อการถวายเครื่องเผาบูชา²⁷ แล้วพระยาห์เวห์ทรงบัญชาแก่ทูตสวรรค์ และทูตสวรรค์นั้นได้เอาดาบของเขากลับใส่ฝักของมันเสีย

²⁸ เมื่อดาวิดทรงเห็นว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงตอบพระองค์ที่ลานนวดข้าวของโอรันนัมคนเยบรูส พระองค์ทรงถวายสัตว์บูชาที่นั่นในเวลาเดียวกัน²⁹ บัดนี้ในเวลานั้นพลับพลาของพระยาห์เวห์ซึ่งโมเสสได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร และแท่นเผาบูชาเครื่องเผาบูชา อยู่ที่สถานที่สูงที่เกเบโอน³⁰ อย่างไรก็ตาม ดาวิดไม่ทรงสามารถเสด็จไปที่นั่นเพื่ออุทิศถวายการทรงนำของพระเจ้าได้ เพราะพระองค์ทรงกลัวดาบของทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์

Chapter 22

¹ แล้วดาวิดได้ตรัสว่า “นี่คือสถานที่สำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าที่จะอยู่ พร้อมกับแท่นเผาเครื่องบูชาของอิสราเอล”² ดังนั้นดาวิดได้ทรงบัญชาแก่คนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์ให้รวบรวมพวกคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอิสราเอล พระองค์ได้ทรงมอบหมายให้พวกเขาเป็นคนสักระหว่างเพื่อสักระหว่างเป็นก้อนๆ เพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า³ ดาวิดยังได้ทรงเตรียมเหล็กเป็นจำนวนมาก เพื่อเป็นตะปูสำหรับประตูทั้งหลายที่จะเข้าไปสู่ประตูทางเข้าและเป็นเหล็กหนีบ พระองค์ได้ประทานทองสัมฤทธิ์เป็นจำนวนมากเหลือที่จะชั่งได้⁴ และไม้สนสีดาร์นับไม่ถ้วน (ชาวไซดอน และชาวไทเร ได้ไม้สนสีดาร์จำนวนมากมายากวายเป็นดาวิดนับ)⁵ ดาวิดตรัสว่า “ซาโลมอนบุตรชายของเราที่ยังหนุ่มและอ่อนประสบการณ์ และพระนิเวศซึ่งจะถูกสร้างขึ้นสำหรับพระยาห์เวห์นั้นต้องงดงามอย่างยิ่ง เพื่อที่จะมีชื่อเสียงและสง่าราศีในแผ่นดินทั้งหมด เพราะฉะนั้นเราจึงจะจัดเตรียมการก่อสร้างไว้” ดังนั้นดาวิดจึงได้ทรงจัดเตรียมไว้มากมายก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์

⁶ จากนั้นพระองค์ได้ทรงเรียกหาซาโลมอนโอรสของพระองค์ และมีพระบัญชาแก่ท่านให้สร้างพระนิเวศสำหรับพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล⁷ ดาวิดตรัสกับซาโลมอน ว่า “ลูกชายของเราเอ๋ย มันเป็นความตั้งใจของเราที่จะสร้างพระนิเวศด้วยตัวเรา สำหรับพระนามแห่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา แต่พระยาห์เวห์ได้เสด็จมาหาเราและตรัสว่า ‘เจ้าได้ทำให้โลหิตตกเป็นอันมาก และได้ทำสงครามมากมาย เจ้าจะไม่ได้สร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา เพราะเจ้าได้ทำให้โลหิตตกเป็นอันมากบนพื้นแผ่นดินในสายตาของเรา’

⁹ อย่างไรก็ตาม เจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่งผู้ซึ่งจะเป็นสันติบุรุษ เราจะให้เขาพักสงบจากศัตรูทั้งสี่ของเขาโดยรอบด้าน เพราะชื่อของเขาคือซาโลมอน และเราจะให้สันติภาพและความสงบแก่อิสราเอลในรัชสมัยของเขา¹⁰ เราจะสร้างนิเวศเพื่อนามของเรา เขาจะเป็นบุตรชายของเรา และเราจะเป็นบิดาของเขา เราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาเหนืออิสราเอลตลอดไปเป็นนิรันดร์”¹¹ บัดนี้ บุตรชายของเราเอ๋ย ขอพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเจ้า และสามารถทำให้เจ้าประสบความสำเร็จ ขอให้เจ้าสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ตามที่พระองค์ได้ตรัสว่าเจ้าจะทำ

¹² ขอเพียงพระยาห์เวห์ประทานให้เจ้ามีความเฉลียวฉลาด และความเข้าใจ เพื่อที่เจ้าจะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เมื่อพระองค์ตั้งเจ้าให้อยู่เหนืออิสราเอล¹³ แล้วเจ้าจะประสบความสำเร็จ ถ้าเจ้าเชื่อฟังบัญญัติทั้งหลายและพระบัญชาทั้งหลายที่พระยาห์เวห์ได้ทรงประทานแก่โมเสสเกี่ยวกับอิสราเอลอย่างระมัดระวัง จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่างกล้าและอย่างหาญเหวี่ยง¹⁴ บัดนี้จงดูเถิด เราได้จัดเตรียมไว้เพื่อพระนิเวศของพระยาห์เวห์ด้วยความเหนื่อยยาก เป็นทองคำ 100,000 ตะลันต์ เงินหนึ่งล้านตะลันต์ และทองสัมฤทธิ์และเหล็กจำนวนมากมายาก เราได้เตรียมไม้และหินด้วย เจ้าต้องเพิ่มเติมนอีกมากเพื่อทั้งหมดนี้¹⁵ เจ้ามีคนทำงานมากมายอยู่กับเจ้าคือ ช่างสักระหว่าง ช่างก่อ ช่างไม้ และช่างผู้ชำนาญในงานทุกชนิด¹⁶ ที่เกี่ยวกับทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก ดังนั้นจงเริ่มต้นทำงานเถิด และขอพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเจ้า”

¹⁷ ดาวิดได้ทรงบัญชาผู้นำทั้งปวงของอิสราเอลให้ช่วยซาโลมอนโอรสของพระองค์ด้วย ตรัสว่า¹⁸ “พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงอยู่กับพวกท่าน และได้ประทานสันติภาพในทุกๆ ด้าน พระองค์ได้ประทานชาวแผ่นดินนี้ไว้ในมือของเรา แผ่นดินนั้นก็ราบคาบเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์และต่อหน้าประชากรของพระองค์”¹⁹ บัดนี้จงแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยจิตใจและจิตวิญญาณทั้งหมดของพวกท่าน จงลุกขึ้นและสร้างบริสุทธิ์สถานของพระยาห์เวห์พระเจ้า จากนั้นพวกเขาจึงจะสามารถนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ และบรรดาสิ่งที่เป็นของพระเจ้า เข้ามาในพระนิเวศที่สร้างขึ้นเพื่อพระนามของพระยาห์เวห์”

Chapter 23

¹ เมื่อดาวิดทรงชราและใกล้จะถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิต พระองค์ได้ทรงตั้งซาโลมอน พระราชโอรสของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล² พระองค์ทรงเรียกประชุมผู้นำทั้งสี่ของอิสราเอล พร้อมทั้งบรรดาปุโรหิตและคนเลวี³ คนเลวีที่มีอายุสามสิบปีและมากกว่านั้นก็ได้ถูกนับไว้ พวกเขานับได้สามหมื่นแปดพันคน ดาวิดตรัสว่า “จากพวกนี้สองหมื่นสี่พันคนจะต้องดูแลการงานในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และหกพันคนเป็นพวกเจ้าหน้าที่และพวกผู้วินิจฉัยสี่พันคนเป็นพวกนายประตู และอีกสี่พันคนได้ให้ถวายสรรเสริญพระยาห์เวห์ด้วยเครื่องดนตรีต่างๆ ซึ่งเรากำไว้ให้ใช้สรรเสริญ”

⁶พระองค์ได้ทรงจัดแบ่งพวกเขาเป็นกองๆ ตามพวกบุตรชายของคนเลวีคือเกอร์โซม โคซาก และเมรา⁷จากพวกตระกูลที่สืบเชื้อสายมาจากเกอร์โซมคือลาดาน และชิม⁸บุตรชายของลาดานสามคนคือ เยอีเอลเป็นผู้นำ เศราม และโยเอล⁹บุตรชายชิมอีสามคนคือ เซโลโมก อาซียเอล และฮาราน คนเหล่านี้เป็นผู้นำของตระกูลลาดาน¹⁰บุตรชายสี่คนของชิมอีคือ ยากา คินา เอยูช และเบรียห์¹¹ยากาเป็นบุตรชายคนโต และคินาเป็นคนที่สอง แต่เอยูชและเบรียห์ ไม่มีบุตรชายหลายคน เพราะฉะนั้นพวกเขาก็ถูกนับเป็นตระกูลเดียวมีหน้าที่ทั้งหลายอย่างเดียวกัน

¹²บุตรชายสี่คนของโคซากคืออัมราม อิสซาร์ เฮโบรน และอุสซียเอล¹³บุตรชายทั้งหลายของอัมรามคืออาโรน และโมเสส อาโรนได้ถูกเลือกแยกออกจากพวกพวกสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด ซึ่งเขาและพวกเชื้อสายของเขาจะเผาศรีเครื่องหอมเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และอวยพรในพระนามของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์¹⁴ส่วนโมเสสคนของพระเจ้า¹⁵บุตรชายทั้งหลายของเขาก็จึงเป็นคนเผ่าเลวี¹⁶พวกบุตรชายของโมเสสคือเกอร์โซมและเอลีเอเซอร์

¹⁶เชื้อสายของเกอร์โซมคือเชบูเอล บุตรชายคนโต¹⁷เชื้อสายของเอลีเอเซอร์คือเรห์บยาห์ เอลีเอเซอร์ไม่มีบุตรอีก แต่เรห์บยาห์มีเชื้อสายมากมาย¹⁸บุตรชายของอิสซาร์คือเฮโลมิกเป็นผู้นำ¹⁹เชื้อสายทั้งหลายของเฮโบรนคือเยรียาห์บุตรชายคนโต อามาริยาห์เป็นคนที่สอง ยาฮาซียเอลเป็นคนี่สาม และเยคาเมอันเป็นคนที่สี่²⁰บุตรชายทั้งหลายของอุสซียเอลคือมีคาห์ เป็นบุตรชายคนโต และอิสซียาห์เป็นคนที่สอง

²¹บุตรชายทั้งหลายของเมราคือมาห์ลี และบูซี บุตรชายทั้งหลายของมาห์ลีคือ เอเลอาซาร์ และคิช²²เอเลอาซาร์สิ้นชีวิตโดยไม่มีบุตรชาย เขามีแต่บุตรหญิงหลายคน บุตรชายทั้งหลายของคิชได้แต่งงานกับพวกเขา²³บุตรชายสามคนของบูซีคือมาห์ลี เอเดอร์ และเยเรโมก

²⁴คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายทั้งหลายของคนเลวีตามตระกูลของพวกเขา พวกเขาเป็นพวกผู้นำ ได้ถูกนับและขึ้นบัญชีโดยชื่อของตระกูลทั้งหลายที่ได้ทำงานในงานปรนนิบัติของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป²⁵เพราะดาวิดได้ตรัสว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ประกาศการหยุดพักสงบแก่ประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้กรุงเยรูซาเล็มเป็นพระนิเวศของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์²⁶คนเลวีจะไม่ต้องห้ามพลับพลา และเครื่องใช้ทั้งหมดที่ใช้ในงานปรนนิบัติอีก”²⁷เพราะโดยพระดำรัสสุดท้ายของดาวิด คนเลวีได้ถูกนับตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป

²⁸หน้าที่ของพวกเขาคือเพื่อช่วยพวกเชื้อสายของอาโรนในงานปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระยาห์เวห์ พวกเขามีงานดูแลลานและพวกห้องและพิธีชำระของทุกอย่างที่เป็นของพระยาห์เวห์ และงานอื่นๆ ในการปรนนิบัติของพระนิเวศของพระเจ้า²⁹พวกเขาได้ดูแลเกี่ยวกับขมบึงที่ตั้งถวายเฉพาะพระพักตร์ เบี่ยงอย่างดีสำหรับธัญบูชา ขมบึงไร่เชื้อ ของบิงบูชา ของบูชาเคล้าน้ำมัน และการซึ่งดวงวัดทุกอย่างและขนาดของสิ่งต่างๆ³⁰และทุกๆ เขา จะต้องยืนเพื่อขอบพระคุณและสรรเสริญพระยาห์เวห์ พวกเขาได้ทำสิ่งนี้ในเวลาเย็นด้วย³¹และทุกครั้งเมื่อมีการถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ในวันสะบาโต และในเทศกาลวันขึ้นหนึ่งค่ำและวันเทศกาลเลี้ยงทั้งหลาย จำนวนที่กำหนด ได้ถูกมอบหมายโดยคำสั่ง ให้ต้องถวายบูชาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์เรื่อยไป³²พวกเขาได้ดูแลเต็นท์นัดพบ วิสุทธีสถาน และได้ช่วยเพื่อนร่วมงานของพวกเขา เชื้อสายทั้งหลายของอาโรน เพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์

Chapter 24

¹พวกกลุ่มทำงานจากบรรดาเชื้อสายอาโรนคือคนเหล่านี้ นาตบ อาบียู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์²นาตบและอาบียูสิ้นชีวิตก่อนบิดาของพวกเขาสิ้นชีวิต พวกเขาไม่มีบุตร ดังนั้นเอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงได้รับใช้เหมือนพวกปุโรหิต³ดาวิดร่วมกับศาสดาเชื้อสายคนหนึ่งของเอเลอาซาร์ และอาหิเมเลคเชื้อสายคนหนึ่งของอิธามาร์ ได้แบ่งพวกเขาเป็นกลุ่มต่างๆ เพราะงานของพวกเขาเหมือนพวกปุโรหิต⁴ยังมีพวกผู้นำผู้ช่วยมากกว่านี้อีกในท่ามกลางเชื้อสายทั้งหลายของเอเลอาซาร์มากกว่าท่ามกลางเชื้อสายทั้งหลายอิธามาร์ ดังนั้นพวกเขาก็ได้แบ่งเชื้อสายทั้งหลายของเอเลอาซาร์เป็นสิบหกกลุ่ม พวกเขาได้กระทำสิ่งนี้โดยหัวหน้าที่ทั้งหลายของพวกตระกูล และโดยพวกเชื้อสายของอิธามาร์ การแบ่งเหล่านี้มีจำนวนแปดกลุ่มตามตระกูลของพวกเขา⁵พวกเขาได้แบ่งพวกเขาอย่างยุติธรรมโดยฉลาก เพราะมีพวกเจ้าหน้าที่สำหรับบริสุทธิ์สถาน และพวกเจ้าหน้าที่ของพระเจ้า จากทั้งพวกเชื้อสายของเอเลอาซาร์และพวกเชื้อสายของอิธามาร์⁶เซโโมก บุตรชายของนาธันเอลอาลักษณ์ คนเลวี ที่ได้เขียนชื่อพวกเขาไว้เฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ ต่อนำพวกข้าราชการ ปุโรหิตศาสดา อาหิเมเลคบุตรชายของอาบียาธาร์ และบรรดาผู้นำของพวกเขาครบถ้วนปุโรหิตและของคนเลวี ตระกูลหนึ่งถูกเลือกโดยฉลากจากพวกเชื้อสายของเอเลอาซาร์ และจากนั้นต่อไปจะจับฉลากจากพวกเชื้อสายของอิธามาร์

⁷ฉลากใบแรกตกกับเยโฮยาธิบ ใบที่สองตกแก่เยดาเยห์⁸ใบที่สามแก่ฮาริม ใบที่สี่แก่เฮโลรัม⁹ใบที่ห้าแก่บิลคิยาห์ ใบที่หกแก่บิยามิน¹⁰ใบที่เจ็ดแก่ฮักไซส ใบที่แปดแก่อาบียาห์¹¹ใบที่เก้าแก่เยชูอา ใบที่สิบแก่เชคาเนียห์

¹²ใบที่สิบเอ็ดแก่เอลียาซบ ใบที่สิบสองแก่ยาคิม¹³ใบที่สิบสามแก่หุปปาก ใบที่สิบสี่แก่เยเชเบอับ¹⁴ใบที่สิบห้าแก่บิลกาห์ ใบที่สิบหกแก่อิมเมอร์¹⁵ใบที่สิบเจ็ดแก่เฮซึร์ ใบที่สิบแปดแก่ฮัปซีสเชส¹⁶ใบที่สิบเก้าแก่เปราหิยาห์ ใบที่ยี่สิบแก่เยเชเคเล

¹⁷ใบที่ยี่สิบเอ็ดแก่ยาคิน ใบที่ยี่สิบสองแก่กาบูล¹⁸ใบที่ยี่สิบสามแก่เดโลยาห์ ใบที่ยี่สิบสี่แก่มาอาซียาห์¹⁹นี่คือระเบียบของการปรนนิบัติรับใช้ของพวกเขา เมื่อพวกเขาได้เข้ามาถึงพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ตามขั้นตอนที่ได้กำหนดแก่พวกเขาโดยอาโรน บรรพบุรุษของพวกเขา ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงบัญชาเขา

²⁰คนเหล่านี้คือส่วนที่เหลือของเลวีคือของพวกบุตรชายของอัมราม ชูบาเอล ของพวกบุตรชายของชูบาเอล เยเดยาห์²¹พวกบุตรชายของเรห์บยาห์ ของพวกบุตรชายของเรห์บยาห์ อิสซาร์เป็นผู้นำ²²ของอิสซาร์ เซโลโมก ของพวกบุตรชายของเซโลโมก ยากา²³พวกบุตรชายของเฮโบรนคือเยรียาห์เป็นผู้นำ อามาริยาห์ที่สอง ยาฮาซียเอลที่สาม และเยคาเมอันที่สี่

²⁴บุตรชายของเชื้อสายของอุสซีเอลรวมถึงมีคาห์ เชื้อสายของมีคาห์รวมถึงชาบี²⁵ นื่องชายของมีคาห์คืออิสซียาห์ พวกบุตรชายของอิสซียาห์รวมถึงเศคาริยาห์²⁶ พวกบุตรชายของเศคาริยาห์คือมาห์ลีและบูซี บุตรชายของยาอาซียาห์คือเบน²⁷ พวกบุตรชายของเศคาริยาห์คือยาอาซียาห์ เบน โยฮัน ศักเกอร์ และอิบรี²⁸ พวกบุตรชายของมาห์ลีคือเอเลอาซาร์ผู้ไม่มีบุตรชาย

²⁹พวกบุตรชายของคิช บุตรชายทั้งหลายของคิชคือ เยราเมเอล³⁰ บุตรชายทั้งหลายของบูซีคือมาห์ลี เอเดอร์ และเยรีโมท คนเหล่านี้คือคนเลวี่ ลำดับตามพวกครอบครัวของพวกเขา³¹ ผู้ชายเหล่านี้ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าของครัวเรือนของบิดาของแต่ละคน และพวกน้องของพวกเขาแต่ละคนก็ได้จับฉลากต่อพระพักตร์กษัตริย์ดาวิดและศาโดก และอาหิเมเลค พร้อมกับผู้นำทั้งหลายของครอบครัวทั้งหลายของพวกเขาปุโรหิตและเลวี่ พวกเขาได้จับฉลากเหมือนที่เหล่าเชื้อสายทั้งหลายของอาโรนได้กระทำ

Chapter 25

¹ดาวิดและบรรดาผู้นำงานพลับพลาได้เลือกงานเพื่อพวกบุตรชายของอาสาฟ ของเฮมาน และของเยดูธุน ผู้ชายเหล่านี้ได้เผยพระวจนะด้วยพิณใหญ่ ด้วยเครื่องสายทั้งหลาย ด้วยพวกฉาบ นี่คือการร้องเพลงของผู้ที่ได้ทำงานนี้จากพวกบุตรชายของอาสาฟคือศักเกอร์ โยเซฟ เนธานิยาห์ และอาซาเรอาห์ พวกบุตรชายของอาสาฟ ภายใต้การนำของอาสาฟ ผู้ได้เผยพระวจนะภายใต้การทรงควบคุมดูแลของกษัตริย์³ จากพวกบุตรชายของเยดูธุนคือเกดาลิยาห์ เศรีเยชายาห์ ชิมอี อาซาบิยาห์ และมักก็ธิยาห์ รวมหกคนภายใต้การนำของบิดาของพวกเขาคือเยดูธุน ผู้เล่นพิณใหญ่เพื่อการขอบพระคุณและการสรรเสริญพระยาห์เวห์จากพวกบุตรชายของเฮมานคือบุดคิยาห์ มักธานิยาห์ อุสซีเอล เซบูเอล และเยรีโมท ฮานานิยาห์ ฮานานี เอลิยาธาห์ กิดดาสกี โรมัมทีเอเซอร์ โยเซบคาซาห์ มัลโลธี ไฮธรี และมาหะชิโอก⁵ คนทั้งหมดนี้เป็นพวกบุตรชายของเฮมานผู้เผยพระวจนะของกษัตริย์ พระเจ้าได้ประทานบุตรชายสิบสี่คน และบุตรหญิงสามคนแก่เฮมานเพื่อเป็นยกชูเขาของเขาขึ้น

⁶คนทั้งหมดเหล่านี้อยู่ภายใต้การนำของบิดาของพวกเขา พวกเขาเป็นนักดนตรีในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ด้วยฉาบ และเครื่องสายทั้งหลาย เมื่อพวกเขาได้ปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า อาสาฟ เยดูธุน และเฮมานได้อยู่ภายใต้การทรงควบคุมดูแลของกษัตริย์⁷ พวกเขาและพี่น้องของพวกเขาผู้ซึ่งมีความชำนาญ และรับการฝึกในเรื่องดนตรีถวายพระยาห์เวห์มีจำนวน 288 คน⁸ เขาทิ้งหลายจับฉลากเพื่อหน้าที่ของพวกเขา ทั้งหมดเหมือนกันสำหรับคนหนุ่มหรือคนแก่ ครุกับศิษย์ก็เหมือนกัน

⁹บัดนี้เกี่ยวกับพวกบุตรชายของอาสาฟ ฉลากใบแรกตกเป็นของครอบครัวของโยเซฟ ฉลากใบที่สองตกเป็นของครอบครัวของเกดาลิยาห์ พวกบุตรชายของเขาสิบสองคน¹⁰ ฉลากใบที่สามตกเป็นของศักเกอร์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน¹¹ ฉลากใบที่สี่ตกเป็นของอิสรี พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน¹² ฉลากใบที่ห้าตกเป็นของเนธานิยาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน¹³ ฉลากใบที่หกตกเป็นของบุดคิยาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน

¹⁴ฉลากใบที่เจ็ดตกเป็นของเยซาเรอาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน¹⁵ ฉลากใบที่แปดตกเป็นของเยชายาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน¹⁶ ฉลากใบที่เก้าตกเป็นของมักธานิยาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน¹⁷ ฉลากใบที่สิบตกเป็นของชิมอี พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน¹⁸ ฉลากใบที่สิบเอ็ดตกเป็นของอาซาเรอาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน

¹⁹ฉลากใบที่สิบสองตกเป็นของฮาบิยาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน²⁰ ฉลากใบที่สิบสามตกเป็นของซูบาเอล พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน²¹ ฉลากใบที่สิบสี่ตกเป็นของมักก็ธิยาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน²² ฉลากใบที่สิบห้าตกเป็นของเยเรโมท พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน²³ ฉลากใบที่สิบหกตกเป็นของฮานานิยาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน

²⁴ฉลากใบที่สิบเจ็ดตกเป็นของโยเซบคาซาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน²⁵ ฉลากใบที่สิบแปดตกเป็นของฮานานี พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน²⁶ ฉลากใบที่สิบเก้าตกเป็นของมัลโลธี พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน²⁷ ฉลากใบที่ยี่สิบตกเป็นของเอลิยาธาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน²⁸ ฉลากใบที่ยี่สิบเอ็ดตกเป็นของไฮธรี พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน

²⁹ฉลากใบที่ยี่สิบสองตกเป็นของกิดดาสกี พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน³⁰ ฉลากใบที่ยี่สิบสามตกเป็นของมาหะชิโอก พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน³¹ ฉลากใบที่ยี่สิบสี่ตกเป็นของโรมัมทีเอเซอร์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน

Chapter 26

¹นี่คือแผนกทั้งหลายของพวกคนเผ่าประดู จากคนโคราห์ มีเมเชเลมียาห์บุตรชายของโคเร เชื้อสายคนหนึ่งของอาสาฟ² เมเชเลมียาห์มีบุตรชายทั้งหลายคือเศคาริยาห์บุตรหับปี เยธียาเอลคนที่สอง เศบาติยาห์คนที่สาม ยากนีเอลคนที่สี่³ เอลามคนที่ห้า เยโฮฮานันคนที่หก เอลิโฮเนนคนที่เจ็ด⁴ และโอบเอดเอโดมมีบุตรชายทั้งหลายคือ เซโมอาห์บุตรหับปี เยโฮซาบาดคนที่สอง โยอาห์คนที่สาม สาการ์คนที่สี่ เนรันเอลคนที่ห้า⁵ อัมมีเอลคนที่หก อิสสาการ์คนที่เจ็ด เปอูลเลรียคนที่แปด เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพรโอบเอดเอโดม

⁶แค่เซโมอาห์บุตรชายของเขา ผู้มีบุตรชายหลายคนเกิดกับเขา ผู้ได้ปกครองเหนือครอบครัวทั้งหลายของพวกเขา เขาก็กลายเป็นพวกผู้ชายที่มีความสามารถหลายอย่าง⁷บุตรชายทั้งหลายของเซโมอาห์คือโอกัน เราฟาเอล โอเบด และเอลซาบาด พวกญาติพี่น้องของเขาคือเอลีชู และเสมคียาห์ก็เป็นพวกผู้ชายที่มีความสามารถหลายอย่างด้วย⁸คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นพวกเชื้อสายของโอเบดเอลโดม พวกเขากับพวกบุตรชายของพวกเขา และพวกญาติพี่น้องของพวกเขาเป็นพวกผู้ชายที่มีความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ในการปรนนิบัติที่เต็นท์นัดพบ ในพวกเขา มีจำนวนหกสิบสองคนที่มีความสัมพันธ์กับโอเบดเอลโดม⁹เมเชเลมียาห์มีบุตรชายหลายคน และพวกญาติพี่น้องเป็นพวกผู้ชายที่มีความสามารถมีทั้งหมดสิบแปดคน¹⁰โฮสาคี เชื้อสายคนหนึ่งของเมรารี มีบุตรชายหลายคน มีชิมรีเป็นผู้นำ (ถึงแม้ว่าเขาจะไม่เป็นบุตรหัวปี บิดาของเขาได้ตั้งให้เขาเป็นผู้นำ)¹¹อิสคียาคคนที่สอง เทมาลียาคคนที่สาม เศคารียาคคนที่สี่ พวกบุตรชายทั้งหมด และพวกพี่น้องทั้งสิ้นมีสิบสามคน

¹²แผนกทั้งหลายของพวกคนเผ่าประดู สอดคล้องตามบรรดาผู้นำของพวกเขา มีหน้าที่ต่างๆ เช่นเดียวกับพวกญาติพี่น้องของพวกเขา ในการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระยาห์เวห์¹³พวกเขาได้จับฉลากกันทั้งคนหนุ่มและคนแก่ เป็นไปตามครอบครัวทั้งหลายของพวกเขาสำหรับทุกประดู¹⁴เมื่อฉลากนั้นถูกจับสำหรับประดูด้านตะวันออก ฉลากนั้นได้ตกแก่เซเลมียาห์ จากนั้นพวกเขาได้จับฉลากสำหรับเศคารียาห์บุตรชายของเขา ที่ปรักษาที่เฉลียวฉลาด และฉลากของเขาออกมาสำหรับประดูด้านเหนือ¹⁵สำหรับโอเบดเอลโดมได้ถูกมอบหมายสำหรับประดูด้านใต้ และพวกบุตรชายของเขาได้รับมอบหมายให้ดูแลคลังพัสดุ

¹⁶ซูปิมและโฮสาคีได้ถูกมอบหมายให้ดูแลประดูด้านตะวันตกพร้อมกับประดูซัลเลเกท ตามถนนด้านบน การเฝ้ายามได้ตั้งขึ้นสำหรับแต่ละครอบครัว¹⁷ด้านตะวันออกมีคนเลวีหกคน ด้านเหนือวันละสี่คน ด้านใต้วันละสี่คน และสองคู่ที่คลังพัสดุ¹⁸สำหรับลานทางตะวันตกนั้นมีสี่คน สี่คนที่ถนนและสองคนที่ลานนั้น¹⁹เหล่านี้เป็นแผนกเผ่าประดูทั้งหลาย พวกเขามาจากเชื้อสายทั้งหลายของโคราห์ และเมรารี

²⁰ท่ามกลางคนเลวี อาหิยาห์ได้ดูแลคลังพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสิ่งของที่เป็นของพระยาห์เวห์²¹พวกเชื้อสายของลาดาน ได้สืบเชื้อสายมาจากเกอร์โซน ผ่านทางเขาและผู้ซึ่งเป็นพวกผู้นำของครอบครัวทั้งหลายของลาดานคนเกอร์โซน คือเยฮีเอลี²²พวกบุตรชายของเยฮีเอลีเศราหม และโยเอลน้องชายของเขา ได้ดูแลคลังพระนิเวศของพระยาห์เวห์²³มีพวกรักษาความปลอดภัยจากพวกตระกูลของคณัธมา คนอิสฮาร์ คนเฮโบรน และคนอุสซึเอล²⁴เชบูเอลบุตรชายเกอร์โซน บุตรชายของโมเสส เป็นผู้ดูแลคลังทั้งหลาย

²⁵พวกญาติพี่น้องของเขาจากตระกูลของเอลีเอเซอร์คือบุตรชายของเขาเรหับยาห์ บุตรชายของเรหับยาห์คือเยชยาห์ บุตรชายของเยชยาห์คือโยรัม บุตรชายของโยรัมคือศิครี และบุตรชายของศิครีคือเฮโลโมก²⁶เฮโลโมกและพวกญาติพี่น้องของเขาเป็นผู้ดูแลคลังที่เก็บสิ่งต่างๆ ที่เป็นของพระยาห์เวห์ทั้งสิ้น ซึ่งกษัตริย์ดาวิด และบรรดาผู้นำครอบครัวทั้งหลาย เหล่าผู้บังคับบัญชานายพันและนายร้อย และเหล่าผู้บัญชาการกองทัพอันแยกไว้ต่างหาก²⁷พวกเขาได้แยกสิ่งที่ยึดมาจากสงครามทั้งหลาย เพื่อการดูแลรักษาพระนิเวศของพระยาห์เวห์²⁸พวกเขาได้รับผิดชอบทุกสิ่งอันแยกไว้ต่างหากเพื่อพระยาห์เวห์ โดยชาบูเอลผู้เผยพระวจนะ ชาอูลบุตรชายของคิช อับเนอร์บุตรชายของเนอร์และโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ของทุกสิ่งที่ถูกแยกไว้ต่างหากเพื่อพระยาห์เวห์ อยู่ภายใต้การรักษาความปลอดภัยของเฮโลโมกและพวกญาติพี่น้องของเขา

²⁹พวกเชื้อสายของอิสฮาร์คือเคนานิยาห์ และพวกบุตรชายของเขาได้รับแต่งตั้งให้ดูแลงานด้านพลเรือนของอิสราเอล พวกเขาเป็นพวกเจ้าหน้าที่และพวกผู้พิพากษา³⁰ของพวกเชื้อสายคนเฮโบรนคืออาซาบิยาห์ และพวกพี่น้องของเขา 1,700 คน ที่เป็นผู้ชายที่มีความสามารถ เป็นผู้ดูแลงานของพระยาห์เวห์ และงานของกษัตริย์ พวกเขาอยู่ทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน³¹จากพวกเชื้อสายของคนเฮโบรนคือ เยรียาห์เป็นผู้นำของพวกเชื้อสายของเขา ได้บันทึกบัญชีรายชื่อของครอบครัวทั้งหลายของพวกเขา ในปีทีี่สี่สิบของรัชกาลดาวิด พวกเขาได้สำรวจบันทึกต่างๆ และพบว่าท่ามกลางพวกเขามีพวกผู้ชายที่มีความสามารถในยาเซอร์แห่งกิเลอาด³²เยรียาห์มีญาติพี่น้องจำนวน 2,700 คน ผู้ซึ่งเป็นพวกครอบครัวผู้นำ กษัตริย์ดาวิดได้ทรงแต่งตั้งพวกเขาให้ดูแลพวกเผ่าทั้งหลายคือรูเบน และกาด และเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่า สำหรับเรื่องทุกอย่างที่เกี่ยวกับพระเจ้า และสำหรับพระราชกิจต่างๆ ของกษัตริย์

Chapter 27

¹นี่เป็นบัญชีรายชื่อพวกผู้นำครอบครัวอิสราเอล พวกผู้บัญชาการนายพัน พวกผู้บัญชาการนายร้อย และบรรดาเจ้าหน้าที่กองทัพบกผู้ซึ่งรับใช้กษัตริย์ในราชการต่างๆ กองทหารแต่ละส่วนรับใช้เดือนต่อเดือนตลอดทั้งปี แต่ละส่วนมีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน²ส่วนที่รับผิดชอบสำหรับเดือนแรกคือยาโฮบอันบุตรชายของคันติเอล ในส่วนของเขา มีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน³เขาเป็นพวกเชื้อสายของเปเรศ และเป็นผู้บัญชาการเหนือพวกเจ้าหน้าที่กองทัพบกทั้งสิ้นสำหรับเดือนแรก⁴เหนือส่วนสำหรับเดือนที่สองคือโดดัยจากตระกูลที่ได้สืบเชื้อสายมาจากคนอาโหอาห์ มิกโลกเป็นที่สอง ในส่วนของเขา มีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน

⁵ผู้บัญชาการกองทัพบกสำหรับเดือนที่สามคือเบไนยาห์บุตรชายของเยโฮยาดา บุรุษคนหนึ่ง และเป็นผู้นำ ในส่วนของเขา มีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน⁶นี่คือเบไนยาห์ผู้เป็นผู้นำนิกรผู้กล้าหาญสามสิบคน และอยู่เหนือสามสิบคนนั้น อัมมิซาบาดบุตรชายของเขาได้อยู่ในส่วนของเขา⁷ผู้บัญชาการสำหรับเดือนที่สี่คืออาสาเอลน้องชายของโยอาบ เศบาติยาห์บุตรชายของเขาได้เป็นผู้บัญชาการต่อจากเขา ในส่วนของเขา มีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน⁸ผู้บัญชาการสำหรับเดือนที่ห้าคือฮัมซุค เชื้อสายของอิสราเอล ในส่วนของเขา มีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน⁹ผู้บัญชาการสำหรับเดือนที่หกคืออิสราเอลบุตรชายของอิกเชซ จากเมืองเทโคอา ในส่วนของเขา มีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน

¹⁰ผู้บัญชาการสำหรับเดือนที่เจ็ดคือเฮเลส คนเปโลน จากพงศ์พันธุ์เอเฟราอิม ในส่วนของเขา มีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน¹¹ผู้บัญชาการสำหรับเดือนที่แปดคือสิบเบคัย คนหุซา จากตระกูลที่ได้สืบเชื้อสายมาจากคนเศราห์ ในส่วนของเขา มีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน¹²ผู้บัญชาการสำหรับเดือนที่เก้าคืออาบีเอเซอร์ คนอานาโทท จากเผ่าเบนยามิน ในส่วนของเขา มีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน¹³ผู้บัญชาการสำหรับเดือนที่สิบคือมาหะรัย จากเมืองเนโทฟาห์ จากตระกูลที่ได้สืบเชื้อสายมาจากคนเศราห์ ในส่วนของเขา มีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน¹⁴ผู้บัญชาการสำหรับเดือนที่สิบเอ็ดคือเบไนยาห์ จากเมืองปิสไร

จากเผ่าเอเฟราอิม ในส่วนของเขามีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน¹⁵ ผู้บัญชาการสำหรับเดือนที่สิบสองคือเฮลดัย จากเมืองเนโทฟาห์ จากตระกูลที่ได้สืบเชื้อสายมาจากคนโอกมีเอล ในส่วนของเขามีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน

¹⁶คนเหล่านี้คือพวกผู้นำของเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลคือ สำหรับเผ่ารูเบนมีเอลีเอเซอร์บุตรชายของศิครีได้เป็นผู้นำ สำหรับเผ่าสิเมโอนมีเชฟาเทียห์บุตรชายมาอาคาห์ได้เป็นผู้นำ¹⁷ สำหรับเผ่าเลวีมีอาซาบียาห์บุตรชายเคนูเอลได้เป็นผู้นำ ศาโดคได้เป็นผู้นำเหล่าเชื้อสายของอาโรน¹⁸ สำหรับเผ่ายูดาห์มีเอสิฐ พี่ชายคนหนึ่งของดาวิดได้เป็นผู้นำ สำหรับเผ่าอิสสาการมีอมรีบุตรชายมีคาเอลได้เป็นผู้นำ¹⁹ สำหรับเผ่าเศบูลุนมีอิชมัยาห์บุตรชายโอบาดีห์ได้เป็นผู้นำ สำหรับเผ่าเนฟทาลีมีเยเรโมกบุตรชายอัสริเอลได้เป็นผู้นำ²⁰ สำหรับเผ่าเอเฟราอิมมีโยเซยาบุตรชายอาซาซียาห์ได้เป็นผู้นำ สำหรับเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่ามีโยเอลบุตรเปดาเยห์ได้เป็นผู้นำ²¹ สำหรับมนัสเสห์ครึ่งเผ่าในกิเลอาดมีอิดโดบุตรชายเศคารียาห์ได้เป็นผู้นำ สำหรับเผ่าเบนยามินมียาอาซียเอลบุตรชายอับเนอร์ได้เป็นผู้นำ²² สำหรับเผ่าดานมีอาซาเรล บุตรชายเยโรธได้เป็นผู้นำ คนเหล่านี้ได้เป็นพวกผู้นำเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล

²³ดาวิดไม่ได้ทรงนับคนเหล่านั้นที่มีอายุยี่สิบปี หรือต่ำกว่า เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาที่จะเพิ่มคนอิสราเอลมากขึ้นเหมือนพวกดาวในท้องฟ้า²⁴ โยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ได้เริ่มต้นที่จะนับพวกผู้ชาย แต่ไม่สำเร็จ ถึงกระนั้นพระพิโรธก็ได้มาเหนืออิสราเอลเพราะเรื่องนี้ และจำนวนนี้ก็ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ดาวิด

²⁵อิสมาเวลบุตรชายอาดีเอลได้เป็นผู้ดูแลพระคลังของกษัตริย์ โยนาธานบุตรชายของอุสซียาห์ได้เป็นผู้ดูแลคลังทั้งหลายในบรรดาท้องทุ่ง ในเมืองต่างๆ และในหมู่บ้านต่างๆ และในป้อมที่แข็งแรงทั้งหลาย²⁶ เอสร์บุตรชายเคลูบได้เป็นผู้ดูแลพวกชาวนา บรรดาคนเหล่านั้นผู้ดูแลดินนั้น²⁷ ซิเมอิจาจากเมืองรามาห์ได้ดูแลบรรดาสวนองุ่น และศับดีจากเมืองเซฟามได้ดูแลผลิตผลของสวนองุ่นและห้องเก็บเหล้าองุ่น²⁸ บาอัลฮานัน จากเมืองเกเดอร์เป็นผู้ดูแลพวกต้นมะกอก และพวกต้นมะเดื่อที่อยู่ในที่ลุ่มทั้งหลาย โยอาซได้ดูแลห้องเก็บน้ำมัน²⁹ ซัตริยาจากเมืองซาโรนได้ดูแลฝูงโคซึ่งถูกเลี้ยงในซาโรน ชาวทูบบุตรชายอัสดัลได้ดูแลฝูงโคในหุบเขา³⁰ และโอบัสคนอิชมาเอลได้ดูแลพวกอูฐ เยดาเยห์จากเมืองเมโรโนได้ดูแลพวกลาตัวเมีย ยาชัสคนฮาการ์ได้ดูแลฝูงแพะแกะ³¹ คนทั้งหมดเหล่านี้ได้เป็นพวกผู้ดูแลทรัพย์สินของกษัตริย์ดาวิด

³²โยนาธานลูกของดาวิดได้เป็นที่ปรึกษา เพราะเขาเป็นคนฉลาดและเป็นอาลักษณ์ เยชีเอลบุตรชายอักโมนเป็นผู้ดูแลบรรดาโอรสของกษัตริย์³³ อาคิโรเฟลาได้เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ และหุซัยจากคนอาหรับเป็นที่ปรึกษาส่วนตัวของกษัตริย์³⁴ ตำแหน่งของอาคิโรเฟลาได้ถูกรับช่วงต่อโดยเยโฮยาบุตรชายเบนยาห์ และโดยอาบียาธาร์ โยอาบได้เป็นผู้บัญชาการกองทัพของกษัตริย์

Chapter 28

¹ดาวิดได้ทรงเรียกประชุมบรรดาข้าราชการทั้งสิ้นของอิสราเอลที่เยรูซาเล็มคือพวกผู้นำของเผ่าทั้งหลาย ผู้บัญชาการส่วนต่างๆ ที่รับใช้กษัตริย์ในงานที่ได้กำหนดไว้แล้ว พวกผู้บัญชาการนายพันและนายร้อย พวกเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ทั้งหมด และบรรดาโอรสของพระองค์ และพวกข้าราชการสำนัก และพวกนักรบ รวมทั้งผู้ที่มีความเชี่ยวชาญที่สุดของพวกเขาแล้วกษัตริย์ดาวิดได้ทรงลุกขึ้นยืนและตรัสว่า “บรรดาพี่น้อง และประชาชนทั้งหลายของข้าพเจ้า จงฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความประสงค์ที่จะสร้างพระวิหารสำหรับหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์คือที่รองพระบาทสำหรับพระเจ้าของเรา และข้าพเจ้าได้จัดเตรียมการก่อสร้างไว้แล้ว² แต่พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าอย่าสร้างนิเวศเพื่อบ้านของเราเลย เพราะเจ้าเป็นนักรบและทำให้เลือดไหลนองมากมาย’ ถึงกระนั้นก็ด้วยพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทรงเลือกข้าพเจ้าจากครอบครัวทั้งหมดของบิดาข้าพเจ้า ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลตลอดไป พระองค์ทรงเลือกเผ่ายูดาห์ให้เป็นผู้นำ ในเผ่ายูดาห์และในครัวเรือนของข้าพเจ้า และจากบรรดาบุตรชายของบิดาข้าพเจ้า พระองค์ทรงเลือกให้ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์เหนือคนอิสราเอลทั้งปวง³ และจากบุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้าผู้ซึ่งพระยาห์เวห์ประทานแก่ข้าพเจ้า พระองค์ทรงเลือกซาโลมอนบุตรชายของข้าพเจ้า ให้นับบนบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระยาห์เวห์เหนืออิสราเอล

⁶พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘ซาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะสร้างนิเวศของเราและลานนิเวศของเรา เพราะเราได้เลือกเขาให้เป็นบุตรชายของเรา และเราจะเป็นบิดาของเขา’ เราจะสถาปนาราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิรันดร์ ถ้าเขาจะแน่วแน่ที่จะเชื่อฟังบรรดาบัญญัติและกฎหมายของเรา อย่างที่เจ้าทำอยู่ในวันนี้⁸ เพราะฉะนั้นในสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวง ที่ประชุมนี้สำหรับพระยาห์เวห์ และในการประทับอยู่ของพระเจ้าของเรา พวกเจ้าทั้งหลายจงรักษาและพยายามปฏิบัติตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้เพื่อพวกเจ้าจะได้ทรงสมศักดิ์แผ่นดินอันดีนี้ และให้เป็นมรดกของลูกหลานผู้มาภายหลังเจ้า ตลอดนิรันดร์

⁹ส่วนเจ้า ซาโลมอนลูกชายของเรา จงเชื่อฟังพระเจ้าของพ่อของเจ้า และปรนนิบัติพระองค์ด้วยความเต็มใจและด้วยใจยินดี จงกระทำอย่างนี้เพราะพระยาห์เวห์ทรงตรวจสอบจิตใจทั้งปวง และทรงเข้าใจแรงจูงใจของทุกคน ถ้าเจ้าแสวงหาพระองค์ เจ้าจะพบพระองค์ แต่ถ้าเจ้าทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงทิ้งเจ้าตลอดไป¹⁰ จงตระหนักว่าที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเลือกเจ้าให้สร้างพระวิหารนี้เพื่อเป็นสถานที่บริสุทธิ์ จงเข้มแข็งและจงทำงานนี้”

¹¹แล้วดาวิดจึงทรงมอบแบบแปลน मुखของพระวิหาร และอาคารต่างๆ ของพระวิหารนั้น พวกคลัง พวกห้องขึ้นบน พวกห้องขึ้นใน และห้องสำหรับพระที่นั่งกรุณาให้กับซาโลมอนโอรสของพระองค์¹² พระองค์ทรงมอบพวกแบบแปลนซึ่งพระองค์ได้ทรงวาดสำหรับลานทั้งหลายของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ พวกห้องระเบียงโดยรอบทั้งหมด พวกคลังในพระนิเวศของพระเจ้า และพวกคลังสำหรับบรรดาของที่เป็นของพระยาห์เวห์¹³ พระองค์ทรงมอบกฎระเบียบต่างๆ สำหรับส่วนของบรรดาปุโรหิต และของคนเลวี เพื่อบอกหมายความรับผิดชอบสำหรับงานปรนนิบัติของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และสำหรับเครื่องใช้ทั้งหมดในงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระยาห์เวห์

¹⁴พระองค์ทรงมอบน้ำหนักทองคำของภาษาทองคำทุกอย่าง สำหรับการปรนนิบัติแต่ละอย่าง และน้ำหนักเงินของภาษาเงินทุกอย่าง สำหรับอุปกรณ์ทุกอย่างสำหรับงานปรนนิบัติทุกอย่าง¹⁵ รายละเอียดต่อไปนี้ได้ถูกกำหนดโดยน้ำหนัก รวมทั้งรายละเอียดของเชิงประทับทองคำและตะเกียงทองคำ รายละเอียดโดยน้ำหนักของเชิงประทับแต่ละคันกับตะเกียงแต่ละดวง สำหรับพวกเชิงประทับเงินและรายละเอียดสำหรับการใช้เชิงประทับแต่ละอันอย่างเหมาะสม¹⁶

พระองค์ทรงกำหนดน้ำนักกองคำสำหรับโต๊ะขนมปังตั้งถวายแต่ละโต๊ะ น้ำนักของเงินสำหรับโต๊ะเงิน¹⁷ พระองค์ทรงกำหนดน้ำนักกองคำบริสุทธิ์สำหรับพวกส้อมแทงเนื้อ พวกอ่าง และพวกถ้วย พระองค์ทรงกำหนดน้ำนักขามกองคำแต่ละใบ และน้ำนักของขามเงินแต่ละใบ¹⁸ พระองค์ทรงกำหนดน้ำนักของกองคำเนื้อละเอียดสำหรับแท่นเครื่องหอม และน้ำนักกองคำสำหรับการออกแบบของพวกครูบั้นที่ทางปีกของพวกเขาออกและคลุมหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์¹⁹ ดาวิดตรัสว่า “เราได้เขียนทั้งหมดเหล่านี้ตามที่พระยาห์เวห์ทรงสั่งเรา และประทานความเข้าใจแก่เราเกี่ยวกับการออกแบบนั้น”

²⁰ ดาวิดได้ตรัสกับซาโลมอนโอรสของพระองค์ว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญ จงทำงานนั้น อย่างกลัวหรือ กังวลเพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าคือพระเจ้าของข้าสถิตกับเจ้า พระองค์จะไม่ทรงละจากเจ้าหรือทอดทิ้งเจ้า จนกว่างานทั้งสี่สำหรับงานปรนนิบัติแห่งพระวิหารของพระยาห์เวห์จะสำเร็จ²¹ ดูสิ นี่มีส่วนต่างๆ ของปุโรหิตและคนเลวี สำหรับงานปรนนิบัติทุกอย่างในพระวิหารของพระเจ้า พวกเขาจะอยู่กับเจ้า ร่วมกับคนทั้งหมดผู้ที่มีความชำนาญและเต็มใจที่จะช่วยเจ้าในการทำงานและทำงานปรนนิบัตินั้น พวกเจ้านาย และประชาชนทั้งปวงก็พร้อมที่จะทำตามคำบัญชาทั้งหลายของเจ้า”

Chapter 29

¹ กษัตริย์ดาวิดได้ตรัสกับที่ชุมนุมชนทั้งปวงว่า “ซาโลมอนบุตรของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้เดียวที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ นั้น ยังเป็นคนหนุ่มและไม่มีประสบการณ์ และการทำงานนั้นก็ยิ่งใหญ่ เพราะว่าพระวิหารนั้นไม่ใช่สำหรับคน แต่สำหรับพระเจ้าพระยาห์เวห์² เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้จัดเตรียมสิ่งต่างๆ ไว้สำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพเจ้าเต็มความสามารถของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้ทองคำสำหรับสิ่งที่จะต้องถูกทำด้วยทองคำ เงินสำหรับสิ่งที่จะต้องถูกทำด้วยเงิน ทองสัมฤทธิ์สำหรับสิ่งที่จะต้องถูกทำด้วยทองสัมฤทธิ์ เหล็กสำหรับสิ่งที่จะต้องถูกทำด้วยเหล็ก และไม้สำหรับสิ่งที่จะต้องถูกทำด้วยไม้ ข้าพเจ้าให้หินโอปอกซ์หินต่างๆ ที่ถูกจัดเป็นชุด หินสีต่างๆ สำหรับการฝังอัญมณีที่มีค่าทุกชนิด และหินอ่อนมากมาย³ บัดนี้ เพราะความปิตินัยของข้าพเจ้าในพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้ทรัพย์สินส่วนตัวของข้าพเจ้าคือทองคำและเงินเพื่อการก่อสร้างนี้ ข้าพเจ้าทำเช่นนี้เพิ่มเติมเข้าไปในสิ่งที่ข้าพเจ้าได้จัดเตรียมไว้เพื่อพระวิหารบริสุทธิ์นี้คือ⁴ ทองคำสามพันตะลันต์จากไอฟีร์ และเงินกลวงแล้วเจ็ดพันตะลันต์เพื่อที่จะบุพวกผนังของอาคารต่างๆ⁵ ข้าพเจ้าได้ถวายทองคำสำหรับสิ่งต่างๆ ที่จะต้องทำด้วยทอง และเงินสำหรับสิ่งต่างๆ ที่จะต้องถูกทำด้วยเงินและสิ่งต่างๆ สำหรับงานทุกประเภทที่จะต้องทำโดยช่างผู้ชำนาญ มีใครบ้างที่เต็มใจจะถวายแด่พระยาห์เวห์ในวันนี้ และถวายตัวเขาเองให้พระองค์?”

⁶ แล้วพวกผู้นำของครอบครัวบรรพบุรุษของพวกเขา พวกผู้นำของเผ่าทั้งหลายของอิสราเอล ทั้งผู้บัญชาการนายพัน และนายร้อย และโดยข้าราชการบริพารของกษัตริย์ก็ได้ถวายด้วยความเต็มใจ⁷ เขาทิ้งหลายได้ถวายเพื่องานปรนนิบัติแด่พระนิเวศของพระเจ้าห้าพันตะลันต์ และทองคำหนึ่งหมื่นดาร์ก เงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ เงินหนึ่งหมื่นแปดพันตะลันต์ และเหล็ก 100,000 ตะลันต์⁸ ใครที่มีอัญมณีก็ได้ถวายไว้ที่คลังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ในความดูแลของเยฮือเอล เชื้อสายคนหนึ่งของคนเรอโชน⁹ ประชาชนได้เปรมปรีดี เพราะการถวายสิ่งเหล่านี้ด้วยความสมัครใจ เพราะพวกเขาได้ถวายด้วยความเต็มใจแด่พระยาห์เวห์ กษัตริย์ดาวิดได้ทรงเปรมปรีดีเป็นอย่างยิ่งด้วย

¹⁰ ดาวิดได้ทรงสรรเสริญพระยาห์เวห์ต่อหน้าชุมนุมชนทั้งปวง พระองค์ได้กล่าวว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายขอให้พระองค์ได้รับการสรรเสริญตลอดไปเป็นนิตย์¹¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความยิ่งใหญ่ ฤทธานุภาพ สง่าราศี ชัยชนะ และความโอ้อวดการเป็นของพระองค์ เพราะทุกสิ่งที่มีอยู่ในท้องฟ้า และบนแผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ราชอาณาจักรเป็นของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องปกครองทุกสิ่ง¹² ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติมาจากพระองค์ และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนือประชาชนทุกคน ฤทธิอำนาจและฤทธานุภาพอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงครอบครองกำลังและฤทธานุภาพที่จะทำให้ประชาชนยิ่งใหญ่และที่จะให้กำลังแก่คนใดคนหนึ่ง¹³ บัดนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย และสรรเสริญพระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์

¹⁴ “แต่ข้าพระองค์เป็นใคร? และชนชาติของข้าพระองค์เป็นใคร ที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะสามารถถวายแด่พระองค์ด้วยความเต็มใจเช่นนี้? ทั้งเรื่องแล้วสิ่งของทุกอย่างมาจากพระองค์ และข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถวายกลับให้พระองค์ในสิ่งที่ที่เป็นของพระองค์¹⁵ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนแปลกหน้าและนักเดินทางทั้งหลายเฉพาะพระพักตร์พระองค์ ดังเช่นบรรพบุรุษทั้งหมดของข้าพระองค์ทั้งหลายเป็น วันทั้งหลายของพวกข้าพระองค์บนแผ่นดินโลกเป็นเหมือนเขา และไม่มี ความหวังของการคงเหลืออยู่บนแผ่นดินโลก¹⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ความมั่งคั่งทั้งหมดนี้ที่พวกข้าพระองค์ได้สะสมเพื่อสร้างพระวิหารเพื่อถวายเกียรติพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ล้วนมาจากพระองค์และเป็นของพระองค์¹⁷ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กราบว่า พระองค์ทรงตรวจดูจิตใจ และทรงพอพระทัยในความซื่อตรง ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์ถวายของเหล่านี้ทั้งสี่ ด้วยความเต็มใจตามความซื่อตรงแห่งจิตใจของข้าพระองค์ และบัดนี้ข้าพระองค์มั่งคั่งด้วยความยินดีเมื่อประชากรของพระองค์ ผู้ซึ่งอยู่ ณ ที่นี้เต็มใจถวายของทั้งหลายต่อพระองค์¹⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงรักษาสิ่งนี้ตลอดไปในความคิดในใจของประชาชนของพระองค์ และขอทรงบังการจิตใจของเขากันหลายให้มุ่งตรงสู่พระองค์¹⁹ ขอประทานความเต็มใจให้ซาโลมอนบุตรชายของข้าพระองค์ที่จะปรารภนารักษารบราพระบัญญัติ พระโอวาท และกฎเกณฑ์ของพระองค์ และให้ทำตามแบบแปลนเหล่านี้เพื่อสร้างพระราชวังสำหรับสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้เตรียมไว้แล้วนั้น”

²⁰ ดาวิดได้ตรัสกับที่ชุมนุมชนทั้งปวงว่า “บัดนี้จงถวายสาธุการแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย” ชุมชนทั้งปวงได้สรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และได้กัมศรีษะของพวกเขาลงและได้นมัสการพระยาห์เวห์ และถวายบังคมแด่กษัตริย์²¹ ในวันต่อมาเขาก็กองถวายสัตวบูชา และถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ เป็นวัวผู้หนึ่งพันตัว แกะผู้หนึ่งพันตัว และลูกแกะหนึ่งพันตัว พร้อมกับเครื่องดื่มบูชาและถวายสัตวบูชาอย่างมากมายเพื่ออิสราเอลทั้งปวง²² ในวันนั้นเขาก็กองได้กินและดื่มเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ด้วยการฉลองที่ยิ่งใหญ่ เขาก็กองได้กระทำให้ซาโลมอนโอรสของดาวิดเป็นกษัตริย์ครั้งที่สอง และได้เจิมพระองค์ด้วยอำนาจของพระยาห์เวห์เป็นผู้ครอบครอง พวกเขาได้เจิมศาโดกให้เป็นปุโรหิต²³ แล้วซาโลมอนได้ประทับบนพระที่นั่งของพระยาห์เวห์ เป็นกษัตริย์แทนดาวิดราชบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงเจริญขึ้นและอิสราเอลทั้งปวงก็เชื่อฟังพระองค์²⁴ ผู้นำ

ทั้งหมด พวกทหาร และบรรดาโอรสของกษัตริย์ดาวิดได้สาบานตัวต่อกษัตริย์ซาโลมอน²⁵ พระยาห์เวห์ได้ทรงยกซาโลมอนให้ยิ่งใหญ่ต่อหน้าของอิสราเอล ทั้งปวง และได้ประทานอำนาจที่ยิ่งใหญ่กว่าที่พระองค์ได้เคยประทานให้กษัตริย์องค์ใดในอิสราเอลที่มีมาก่อนพระองค์

²⁶ดาวิดบุตรชายเจสซีครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งปวง²⁷ ดาวิดได้ทรงเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลสี่สิบปี พระองค์ได้ทรงครองราชย์เจ็ดปีในเฮโบรน และสามสิบสามปีในเยรูซาเล็ม²⁸ พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เมื่อทรงชรา หลังจากการทรงพระชนม์ชีพมายาวนาน ทรงมั่งคั่งและมีพระเกียรติ ซาโลมอนโอรสของพระองค์ได้ทรงครองราชย์แทนพระองค์²⁹ พระราชกิจของกษัตริย์ดาวิดตั้งแต่ต้นจนที่สุด ได้รับการจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ของซาบูเอลผู้เผยพระวจนะ และในประวัติศาสตร์ของนาธันผู้เผยพระวจนะ และในประวัติศาสตร์ของกาดผู้เผยพระวจนะ³⁰ ได้มีการบันทึกพระกรณียกิจเรื่องการครอบครองของพระองค์ และความสำเร็จของพระองค์ และเหตุการณ์ต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อพระองค์ อิสราเอล และบรรดาราชอาณาจักรทั้งสี่บนดินแดนต่างๆ

2 CHRONICLES

Chapter 1

¹ซาโลมอนพระราชโอรสของดาวิดทรงทำให้การปกครองของพระองค์เข้มแข็ง และพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์สถิตกับพระองค์ และทรงทำให้พระองค์มีอำนาจมาก

²ซาโลมอนตรัสกับอิสราเอลทั้งหมด กับบรรดานายพัน และนายร้อย และผู้วินิจฉัยทั้งกับเจ้านายทุกคนในของอิสราเอลทั้งหมด ผู้เป็นพวกหัวหน้าตระกูลต่างๆ³ แล้วซาโลมอนกับชุมนุมชนทั้งหมดที่อยู่กับพระองค์ได้ขึ้นไปสู่สถานที่สูง ซึ่งอยู่ที่กิบโอน เพราะที่นั่นมีเต็นท์นัดพบของพระเจ้า ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร⁴ แต่ดาวิดทรงนำหีบของพระเจ้ามาจากศิรียากเยาริมถึงสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้แล้ว เพราะพระองค์ทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ในเยรูซาเล็ม⁵ ยิ่งกว่านั้นแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ที่กัาโดยเมซาเลบุตรอุรีผู้เป็นบุตรเฮอร์ได้อยู่ที่นั่นต่อหน้าพลานของพระยาห์เวห์ ซาโลมอนกับชุมนุมชนก็ได้ไปยังที่นั่น⁶ ซาโลมอนได้ไปยังที่นั่น ที่แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ซึ่งอยู่ที่เต็นท์นัดพบ และถวายเครื่องบูชาเผาหนึ่งพันตัวบนแท่นนั้น

⁷ในคืนนั้นพระเจ้าได้ทรงปรากฏแก่ซาโลมอน และตรัสกับพระองค์ว่า "จงขอเถิดว่าเราต้องการให้เราประทานอะไรแก่เจ้า?"⁸ ซาโลมอนทูลต่อพระเจ้าว่า "พระองค์ได้สำแดงพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อยิ่งใหญ่ต่อดาวิดพระราชบิดาของข้าพระองค์ และทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นกษัตริย์สืบต่อจากพระองค์⁹ บัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าพระยาห์เวห์ ขอโปรดให้คำสัญญาของพระองค์ที่มีต่อดาวิดพระราชบิดาของข้าพระองค์ดำเนินต่อไป เพราะพระองค์แต่งตั้งข้าพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนจำนวนมากเหมือนผงกลีบของแผ่นดินโลก¹⁰ บัดนี้ขอโปรดประทานสติปัญญาและความรู้ เพื่อข้าพระองค์จะสามารถนำชนชาตินี้ เพราะใครจะสามารถตัดสินประชาชนของพระองค์ที่มีจำนวนมากมายืนได้?"

¹¹พระเจ้าตรัสแก่ซาโลมอนว่า "เพราะนี่คือสิ่งที่อยู่ในใจของเจ้า และเจ้าไม่ได้ขอเพื่อความร่ำรวย ความมั่งคั่ง หรือเกียรติยศชื่อเสียง หรือเพื่อชีวิตของผู้ที่เกลียดเจ้า หรือชีวิตที่ยืนยาวสำหรับตนเอง แต่กลับได้ขอสติปัญญาและความรู้เพื่อตัวของเจ้าเอง เพื่อที่เจ้าจะสามารถปกครองประชาชนของเรา เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา และนี่คือสิ่งที่เราจะกระทำ¹² บัดนี้เราจะประทานสติปัญญา และความรู้อันแก่เจ้า เราจะประทานความร่ำรวย ความมั่งคั่ง และเกียรติยศชื่อเสียงอย่างที่ไม่มียกษัตริย์องค์ใดก่อนเจ้ามี และไม่มียกษัตริย์องค์ใดที่มากภายหลังเจ้าจะมี"¹³ ดังนั้นซาโลมอนจึงเข้ามายังเยรูซาเล็ม จากสถานที่สูงที่กิบโอน จากหน้าเต็นท์นัดพบ พระองค์ทรงปกครองเหนืออิสราเอล

¹⁴ซาโลมอนทรงสะสมรถม้าศึก และทหารม้า และพระองค์ทรงมีรถม้าศึก 1,400 คัน และทหารม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่บรรดาเมืองรถม้าศึก และอยู่กับพระองค์ กษัตริย์ในเยรูซาเล็ม¹⁵ กษัตริย์ทรงทำให้เงินและทองคำเป็นสิ่งที่ของทั่วๆ ไปในเยรูซาเล็มเหมือนพวกก้อนหิน และพระองค์ทรงทำให้ไม้สนสีดาร์เป็นต้นไม้ทั่วๆ ไปเหมือนกับชัคโคเมอร์ที่ขึ้นในที่ลุ่ม¹⁶ มีการนำม้าทั้งหลายเข้ามาจากอียิปต์และเมืองคูเอเพื่อซาโลมอน พวกพ่อค้าของพระองค์ได้นำมาจากเมืองคูเอตามราคา¹⁷ พวกเขานำรถม้าศึกเข้ามาจากอียิปต์ราคาเป็นเงินคันละหกร้อยเชเชล และม้าตัวละ 150 เชเชล พวกเขาก็ส่งออกพวกมันไปยังบรรดากษัตริย์ของคฮิตไทต์ และบรรดากษัตริย์ของคนอารัม

Chapter 2

¹บัดนี้ซาโลมอนมีพระบัญชาที่จะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระยาห์เวห์ และสร้างพระราชวังเพื่ออาณาจักรของพระองค์² ซาโลมอนทรงกำหนดให้พวกผู้ชายเจ็ดหมื่นคนเป็นแรงงานชนของ และให้พวกผู้ชายแปดหมื่นคนเป็นคนตัดไม้ที่บริเวณเทือกเขา และให้พวกผู้ชาย 3,600 คนเป็นผู้ควบคุมเขาทั้งหลาย³ ซาโลมอนทรงส่งราชสารไปยังอิสราเอลกษัตริย์เมืองไกรว่า "ท่านได้ทำกิจการกับดาวิดพระราชบิดาของข้าพเจ้าคือการส่งไม้สนสีดาร์ให้พระองค์เพื่อสร้างพระราชวังที่ประทับอย่างไร ขอท่านทำกับข้าพเจ้าอย่างนั้นด้วย

⁴ดูเถิด ข้าพเจ้ากำลังจะสร้างพระนิเวศ เพื่อพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อมอบถวายแด่พระองค์ต่างหากเพื่อเผาเครื่องหอมเฉพาะพระพักตร์พระองค์ เพื่อตั้งขนมปังที่ถวายเป็นประจำ และเพื่อถวายเครื่องเผาบูชาในตอนเช้าและตอนเย็นในวันสะบาโต และวันข้างขึ้น และในวันเทศกาลเลี้ยงที่กำหนดไว้เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ซึ่งเป็นกฎสำหรับอิสราเอลตลอดไป⁵ พระนิเวศซึ่งข้าพเจ้าจะสร้างนั้นใหญ่โตมาก เพราะพระเจ้าของเราเนี่ยยิ่งใหญ่กว่าพระอื่นๆ ทั้งหมด⁶ แต่ใครเล่าที่จะสามารถสร้างพระนิเวศสำหรับพระเจ้าได้ ในเมื่อจักรวาลทั้งหมดหรือแม้แต่ฟ้าสวรรค์เองก็ยังรับรองพระองค์ไว้ไม่ได้? ข้าพเจ้าเป็นใครที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ นอกจากจะเผาเครื่องบูชาถวายเฉพาะพระพักตร์พระองค์เท่านั้น?

⁷ดังนั้นขอส่งชายคนหนึ่งผู้ชำนาญงานในเรื่องทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก และช่างในเรื่องผ้าสีม่วง ผ้าสีแดงเข้ม และขนสัตว์สีฟ้า ผู้ชายคนหนึ่งผู้รู้เรื่องในการแกะสลักไม้ทั้งสิ้น เขาจะอยู่กับบรรดาช่างฝีมือที่อยู่กับข้าพเจ้าในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งดาวิดพระราชบิดาของข้าพเจ้าได้จัดหาไว้⁸ ขอให้

ท่านส่งไม้สนสี่ดาร์ ไม้สนสามใบ และไม้ประดู่จากเลบานอนให้ข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าเข้าใจว่าข้าราชการของท่านเชี่ยวชาญการตัดไม้ในเลบานอน ดูกิจการข้าราชการทั้งหลายของข้าพเจ้าจะทำงานกับข้าราชการทั้งหลายของท่านเพื่อจัดเตรียมไม้ให้ข้าพเจ้ามากๆ เพราะว่าพระนิเวศที่ข้าพเจ้าจะสร้างนี้จะใหญ่โตและวิจิตรตระการตามาก¹⁰ ดูกิจการ ข้าพเจ้าจะให้ข้าพเจ้าสัณหวดแล้วสองหมื่นโคระ ข้าพเจ้าจะให้สองหมื่นโคระ เหล้าองุ่นสองหมื่นบัท และน้ำมันสองหมื่นบัทแก่พวกข้าราชการของท่านที่จะตัดไม้ นั้น”

¹¹ แล้วฮิรามภักษัตริย์เมืองไทรเกรงตอบเป็นลายพระหัตถ์ ซึ่งพระองค์ทรงส่งไปถึงซาโลมอนว่า “เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงรักประชากรของพระองค์ พระองค์จึงประทานตัวท่านเป็นภักษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย”¹² ฮิรามตรัสเพิ่มเติมอีกว่า “สาธุการแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ประทานไอรสที่ฉลาดคนหนึ่งแก่ภักษัตริย์ดาวิด ที่ก่อปรด้วยความสำเร็จฉลาดและความเข้าใจ ผู้ซึ่งจะสร้างพระนิเวศเพื่อพระยาห์เวห์ และจะสร้างพระราชวังเพื่ออาณาจักรของท่านเอง

¹³ บัดนี้ข้าพเจ้าได้ส่งช่างฝีมือคนหนึ่ง คือฮูรามอับบี ผู้ที่ก่อปรด้วยความเข้าใจ ¹⁴ เขาเป็นบุตรชายของผู้หญิงคนหนึ่งในบรรดาบุตรหญิงของคนเผ่าดาน บิดาของเขาเป็นผู้ขายจากเมืองไทร เขาเชี่ยวชาญในงานทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก หินและไม้ และงานผ้าสีม่วง ผ้าสีฟ้า และขนสัตว์สีแดงเข้ม และผ้าลินินอย่างดี เขายังเป็นผู้เชี่ยวชาญทำงานแกะสลักทุกชนิด และสร้างตามแบบลวดลายใดๆ ที่กำหนด ขอให้เขาทำงานกับพวกช่างฝีมือของท่าน และกับช่างฝีมือของดาวิดพระราชบิดาของท่านผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า¹⁵ เพราะฉะนั้น เรื่องข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ น้ำมัน และเหล้าองุ่น ซึ่งเจ้านายของข้าพเจ้าได้กล่าวถึงนั้น ขอท่านได้ส่งสิ่งเหล่านี้ไปให้คนรับใช้ทั้งหลายของเขา¹⁶ เราจะต้องตัดไม้ตามที่ท่านต้องการจากเลบานอน เราจะนำมาให้ท่านด้วยแพในทางทะเลถึงเมืองยัฟฟาและท่านจะได้นำขึ้นไปไปยังเยรูซาเล็ม”

¹⁷ ซาโลมอนทรงนับคนต่างด้าวทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอิสราเอล ตามวิธีการที่ดาวิด พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงนับพวกเขา พวกเขา นับได้ว่ามีจำนวน 153,600 คน¹⁸ พระองค์ทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนของพวกเขากลายเป็นแรงงานของ แด่หมื่นคนเป็นคนตัดไม้ในบริเวณเทือกเขาทั้งหลาย และ 3,600 คนเป็นผู้ควบคุมให้ประชาชนทำงาน

Chapter 3

¹ แล้วซาโลมอนทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ที่เยรูซาเล็มบนภูเขาโมริยาห์ ที่ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่ดาวิดพระราชบิดาของพระองค์ พระองค์จัดเตรียมสถานที่ซึ่งดาวิดทรงวางแผนไว้คือที่ลานหวดข้าวของไอรันคนเยนุส² พระองค์ทรงเริ่มสร้างในวันที่สองเดือนที่สองของปีที่สี่แห่งรัชกาลของพระองค์³ และนี่เป็นขนาดฐานรากซึ่งซาโลมอนทรงวางเพื่อพระนิเวศของพระเจ้า ด้วยการใช้นาตรวัดแบบศอกโบราณคือยาวหกสิบศอก และกว้างยี่สิบศอก

⁴ มุขด้านหน้าของพระนิเวศนั้นมีความยาวยี่สิบศอกคู่กับความกว้างของพระนิเวศ และมีความสูงยี่สิบศอกด้วย และซาโลมอนได้ทรงมุขด้านในด้วยทองคำบริสุทธิ์⁵ พระองค์ทรงบุพดานห้องโถงใหญ่ด้วยไม้สนสามใบ ซึ่งพระองค์ได้บุกับด้วยทองคำเนื้อดี และซึ่งพระองค์ทรงแกะสลักต้นอินทผลัมและลูกโซ่ประดับทั้งหลาย⁶ พระองค์ทรงแต่งพระนิเวศด้วยเพชรพลอย ทองคำนั้นเป็นทองคำจากเมืองพารายิม⁷ พระองค์ทรงบุพวกคาน ธรรณีประดู่ ผนัง และประตูด้วยทองคำด้วย พระองค์ทรงสลักรูปเศวตฉัตรทั้งหลายไว้บนผนังทั้งหลาย

⁸ พระองค์ทรงสร้างอภิสุทธสถาน มีความยาวเท่าความกว้างของพระนิเวศ คือยี่สิบศอก และความกว้างเท่ากันคือยี่สิบศอกด้วย พระองค์ทรงบุด้วยทองคำเนื้อดีหนักหกร้อยตะลันต์⁹ ตะปูทองคำหนักห้าสิบเชเชล พระองค์ทรงบุผิวชั้นบนด้วยทองคำ

¹⁰ พระองค์ทรงสร้างเศวตฉัตรสำหรับอภิสุทธสถาน ช่างบุเศวตฉัตรทั้งสองตนด้วยทองคำ¹¹ พวกปีกของพวกเศวตฉัตรนั้นกางออกยาวรวมกันยี่สิบศอก ปีกของเศวตฉัตรตนหนึ่งยาวห้าศอก จดผนังห้อง และปีกอีกข้างหนึ่งยาวเท่ากันคือห้าศอก จดปีกของเศวตฉัตรอีกตนหนึ่ง¹² ปีกของเศวตฉัตรอีกตนหนึ่งก็ยาวห้าศอก จดผนังห้อง ปีกอีกข้างหนึ่งก็ยาวห้าศอกด้วย จดปีกของเศวตฉัตรตนแรก¹³ ปีกของเศวตฉัตรนี้กางออกยาวรวมกันยี่สิบศอก พวกเศวตฉัตรชั้นบนเก้าของพวกตนเองและหันหน้าไปทางห้องโถงใหญ่¹⁴ พระองค์ทรงทำม่านด้วยผ้าสีฟ้า สีม่วง และขนสัตว์สีแดงเข้ม และผ้าปานอย่างดี และพระองค์ปิกรูปพวกเศวตฉัตรไว้บนนั้น

¹⁵ โซโลมอนทรงสร้างเสาสองต้น แต่ละต้นสูงสามสิบห้าศอก สำหรับข้างหน้าพระนิเวศด้วย หัวเสาแต่ละต้นสูงห้าศอก¹⁶ พระองค์ทรงทำโซ่สำหรับพวกเสาและติดไว้ที่ยอดเสา พระองค์ได้ทรงทำกับทิมหนึ่งร้อยลูกและแขวนไว้ที่โซ่¹⁷ พระองค์ทรงตั้งพวกเสาไว้หน้าพระวิหารข้างขวาต้นหนึ่ง และข้างซ้ายอีกต้นหนึ่ง พระองค์ทรงตั้งชื่อต้นข้างขวานั้นว่ายาซิน และต้นข้างซ้ายว่า โบอาส

Chapter 4

¹ ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาด้วยทองสัมฤทธิ์ ยาวยี่สิบศอกและกว้างยี่สิบศอก สูงสิบศอก² พระองค์ทรงหล่ออ่างทะเลทรงกลมด้วยโลหะหล่อวัดจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอกสูงห้าศอก และวัดโดยรอบอ่างได้สามสิบศอก³ ได้อ่างทะเลมีรูปพวกวัวอยู่รอบ โดยมีจำนวนสิบตัวทุกระยะหนึ่งคอรอบอ่าง วัวเหล่านี้หล่อเป็นชิ้นเดียวกับอ่าง⁴ อ่างใหญ่นี้เป็นที่รู้จักในชื่อ “อ่างทะเล” ตั้งอยู่บนวิสสองตัว สามตัวหันหน้าไปทางทิศเหนือ สามตัวหันหน้าไปทางทิศตะวันตก สามตัวหันหน้าไปทางทิศใต้ และสามตัวหันหน้าไปทางทิศตะวันออก อ่างนี้ตั้งอยู่บนวัวเหล่านี้ และส่วนหลังของวัวทุกตัวอยู่ด้านใน⁵ อ่างทะเลเหล่านี้มีฝาปิด ขอบของมันทำเหมือนขอบถ้วย และเหมือนดอกลิลลี่ที่กำลังบาน อ่างนั้นบรรจุน้ำได้สามพันบัท⁶ พระองค์ยังทรงทำอ่างอีกสิบใบเพื่อใช้ล้างสิ่งของต่างๆ วางอยู่ด้านขวาห้าใบ และด้านซ้ายห้าใบ คือจะล้างของที่ใช้เป็นเครื่องเผาบูชาในอ่างเหล่านี้ ส่วนอ่างทะเลนั้นให้พวกปุโรหิตใช้ล้างตัวในนั้น

⁷ พระองค์ทรงสร้างคันประทีปทองคำสิบคันตามที่กำหนดแบบไว้ พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระวิหาร ด้านขวาห้าคันและด้านซ้ายห้าคัน⁸ พระองค์ทรงสร้างโต๊ะสิบ

ตัว และตั้งไว้ในพระวิหาร ด้านขวาหัวตัว และด้านซ้ายหัวตัว พระองค์ทรงทำขามทองคำหนึ่งร้อยใบ⁹ ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงสร้างลานของปุโรหิต และลานใหญ่และประตูทั้งหลายสำหรับลานนั้น และทรงนุประตูเหล่านั้นด้วยทองสัมฤทธิ์¹⁰ พระองค์ทรงตั้งอ่างทะเลไว้ด้านขวาของพระนิเวศ ในทางทิศตะวันออกหันหน้าไปทางทิศใต้

¹¹ สุรามสร้างพวกหม้อ กัฟฟ์ และขามที่ใช้ในการประพรม ดังนั้นสุรามเสร็จงานที่เขาทำให้กษัตริย์ซาโลมอนในพระนิเวศของพระเจ้าคือ¹² เสาสองต้น มีบัวหัวเสาซึ่งอยู่บนยอดเสาทั้งสอง และตาข่ายสองผืนที่คลุมค้ำทั้งสองของบัวหัวเสา ซึ่งอยู่บนยอดเสา¹³ เขาได้ทำลูกกับทิมสี่ร้อยลูกสำหรับตาข่ายทั้งสองผืน แต่ละผืนมีลูกกับทิมสองแถว เพื่อคลุมทั้งสองของบัวหัวเสา ซึ่งอยู่บนยอดเสา

¹⁴ เขากำแท่นต่างๆ และทำพวกอ่างไว้บนแท่นเหล่านั้น¹⁵ ทั้งยังทำอ่างทะเลใบหนึ่ง ซึ่งมีรูปบัวสองตัวรองรับอยู่ได้อย่าง¹⁶ มีพวกหม้อ กัฟฟ์ และสามง่ามที่ใช้แกงเนื้อ และเครื่องมือใช้สอยอื่นๆ ด้วย สุรามอาบิผู้ชำนาญได้ทำเครื่องใช้ทั้งหมดนี้ด้วยทองสัมฤทธิ์ขัดเงาสำหรับกษัตริย์ซาโลมอน สำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์¹⁷ กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบแม่น้ำจอร์แดน ณ ที่ดินเหนียวระหว่างสุคคกับเศเรธาน¹⁸ ดังนั้นซาโลมอนได้ทรงสร้างภาษาเหล่านี้เป็นจำนวนมาก จนไม่สามารถรู้ได้ว่าได้ใช้ทองสัมฤทธิ์ไปน้ำหนักเท่าไร

¹⁹ ซาโลมอนทรงทำเครื่องใช้ทั้งหมดที่อยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าคือ แท่นบูชาทองคำด้วย และโต๊ะขนมปังเฉพาะพระพักตร์ที่จะตั้งอยู่²⁰ พวกคันประทีปและตะเกียงทั้งหลายที่ถูกออกแบบเพื่อที่จะใช้จุดเบื่องหน้าห้องชั้นใน สิ่งเหล่านี้ได้ถูกทำด้วยทองคำบริสุทธิ์²¹ และพวกดอกไม้วอกตะเกียง และพวกคีมทำด้วยทองคำคือทองคำบริสุทธิ์²² พวกกรรไกรตัดไม้ตะเกียง ขามอ่าง ช้อน และกระถางไฟทั้งหมดนี้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ส่วนทางเข้าไปสู่พระนิเวศนั้น ประตูชั้นในทั้งหลายเข้าไปยังอภิสุทธสถานและประตูทั้งหลายของพระนิเวศ นั่นคือพระวิหารที่ทำด้วยทองคำ

Chapter 5

¹ เมื่อบรรดากิจการทั้งหมดซึ่งซาโลมอนทรงกระทำสำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์สำเร็จ ซาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งของที่ดาวิดพระราชบิดาทรงแยกไว้ต่างหากเพื่อวัตถุประสงค์นี้เข้ามา รวมทั้งเครื่องเงิน เครื่องทอง และเครื่องใช้ทั้งหมด พระองค์ทรงเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเจ้า

² แล้วซาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าน่าต่างๆ และพวกผู้นำของครอบครัวทั้งหลายของอิสราเอลในเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์จากนครดาวิดคือเมืองศิโยนมา³ ผู้ชายทั้งหมดของอิสราเอลได้ประชุมกันต่อหน้ากษัตริย์ ณ การเลี้ยงในเดือนที่เจ็ด⁴ พวกผู้ใหญ่ทั้งสิบของอิสราเอลได้มา และคนเลวีได้ยกหีบ⁵ เขาก็หลายนำหีบ เต็นท์นัดพบ และเครื่องใช้บริสุทธิ์ทั้งหมดซึ่งอยู่ในเต็นท์นั้นมา บรรดาปุโรหิตผู้ซึ่งเป็นคนเผ่าเลวีได้นำสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา

⁶ กษัตริย์ซาโลมอนและชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดมาอยู่รวมกันต่อหน้าหีบ มีการถวายแกะและวัวมากมายจนไม่สามารถนับจำนวนได้⁷ พวกปุโรหิตนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์มายังที่ตั้งของหีบ ซึ่งอยู่ในห้องชั้นในของพระนิเวศ มายังอภิสุทธสถานได้ปีกทั้งหลายของพวกเขม⁸ เพราะว่าพวกเขมนั้นกางปีกทั้งคู่ออกเหนือที่ตั้งของหีบ และพวกเขาคูมอยู่เหนือหีบและพวกไม้คานที่ใช้ในการยกหีบ⁹ พวกคานหามนั้นยาวมาก จนมองเห็นปลายคานหามที่วางเลยจากหีบได้จากด้านหน้าของห้องชั้นในสุด แต่ไม่อาจมองเห็นได้จากภายนอก คานหามก็ยังอยู่ที่นี่จนถึงทุกวันนี้¹⁰ ภายในหีบไม่มีอะไรนอกจากศิลาสองแผ่นซึ่งโมเสสเก็บไว้ที่นั่น ณ ภูเขาไซเน เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงทำพันธสัญญากับคนอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์

¹¹ เมื่อบรรดาปุโรหิตออกมาจากวิสุทธสถาน ปุโรหิตทั้งหมดผู้ผู้นั้นได้ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ต่อพระยาห์เวห์ ไม่เรียงลำดับตามส่วนของพวกเขา¹² พวกเลวีผู้ที่เป็นพวกนักร้องด้วย พวกเขาทั้งหมด รวมทั้งอาสาฟ เฮมาน เยดูธุน และพวกบุตรชายและพวกพี่น้องของพวกเขา ต่างได้แต่งกายด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดและเส้นจวบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ ยืนอยู่ทางตะวันออกของแท่นบูชา พร้อมกับพวกเขาทั้งหลายมีปุโรหิต 120 คนที่เป่าแตร

¹³ และเมื่อพวกคนเป่าแตรและคณะนักร้องบรรเลงร่วมกัน เพื่อที่จะได้ยินเป็นเสียงเดียวกัน สำหรับสรรเสริญและขอบพระคุณพระยาห์เวห์ พวกเขาร้องขึ้นพร้อมกับเสียงแตรและฉาบและเครื่องดนตรีอื่นๆ และพวกเขาสรรเสริญพระยาห์เวห์ พวกเขาร้องว่า "เพราะพระองค์ดีประเสริฐ เพราะพันธสัญญาที่ซื่อสัตย์ดำรงเป็นนิรันดร์" แล้วพระนิเวศนั้น คือพระนิเวศของพระยาห์เวห์ก็เต็มไปด้วยเมฆ¹⁴ พวกปุโรหิตไม่สามารถยืนปรนนิบัติได้เพราะเหตุแห่งเมฆนั้น เพราะพระสิริของพระยาห์เวห์เต็มพระนิเวศของพระองค์

Chapter 6

¹ แล้วซาโลมอนตรัสว่า "พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่าพระองค์จะประทับในความมืดกับ² แต่ข้าพระองค์เองได้สร้างพระนิเวศที่โอ้อวดตระการตา สถานที่เพื่อพระองค์จะประทับอยู่ชั่วนิรันดร์"

³ แล้วกษัตริย์ทรงหันไปรอบๆ และทรงอวยพรชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดกำลังยืนอยู่⁴ พระองค์ตรัสว่า "สาธุการแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ตรัสแก่ดาวิดพระราชบิดาของข้าพระองค์และทรงทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง ตรัสว่า⁵ ตั้งแต่วันที่เรานำประชาชนของเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราไม่ได้เลือกเมืองไหนจากเผ่าใดในอิสราเอลที่จะสร้างนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเราไม่ได้เลือกชายคนไหนให้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา⁶อย่างไรก็ดี เราเลือกเยรูซาเล็มเพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเราเลือกดาวิดให้อยู่เหนืออิสราเอลประชาชนของเรา"

⁷ นี่เป็นสิ่งที่อยู่ในพระทัยของดาวิดพระราชบิดาของเรา ที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล⁸ แต่พระยาห์เวห์ตรัสกับดา

วิดพระราชบิดาของเราว่า ‘เป็นสิ่งที่อยู่ในใจของเจ้าที่จะสร้างนิเวศสำหรับนามของเรา เจ้าทำได้อยู่แล้วสำหรับเรื่องที่อยู่ในใจของเจ้า’ อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่ได้สร้างนิเวศนั้น แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะเกิดจากเจ้าจะสร้างนิเวศนั้นสำหรับนามของเรา”¹⁰ พระยาห์เวห์ทรงให้ถ้อยคำที่พระองค์ตรัสนั้นสำเร็จ เพราะเราได้ขึ้นมาแทนดาวิดพระราชบิดาของเรา และเรานั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระยาห์เวห์ทรงสัญญาไว้ เราสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล”¹¹ เราได้วางหีบไว้ที่นั่น ซึ่งในนั้นคือพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ ซึ่งพระองค์ทรงทำกับประชาชนอิสราเอล”

¹²ชาโลมอนทรงยืนอยู่หน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด และทรงกระทำพิธีของพระองค์ออก¹³ เพราะพระองค์ทรงสร้างแท่นทองสัมฤทธิ์ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก และสูงสามศอก พระองค์ทรงตั้งไว้กลางลาน พระองค์ทรงยืนอยู่บนแท่นนั้น และทรงคุกเข่าลงต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด และทรงกระทำพิธีของพระองค์ไปสู่ที่องค์ฟ้า¹⁴ พระองค์กล่าวว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ไหนเหมือนพระองค์ ทั้งในฟ้าสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลก ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและทรงสำแดงความรักมั่นคงแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ด้วยใจทั้งหมดของพวกเขา”¹⁵ พระองค์ผู้ทรงรักษาสิ่งที่ทรงสัญญาไว้กับผู้รับใช้ของพระองค์ ดาวิดพระราชบิดาของข้าพระองค์ ใช่แล้ว พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และทรงทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ในวันนี้

¹⁶ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล บัดนี้ขอทรงรักษาสิ่งที่ทรงสัญญาไว้กับผู้รับใช้ของพระองค์คือดาวิดพระราชบิดาของข้าพระองค์ เมื่อพระองค์ตรัสว่า ‘พวกเจ้าจะไม่ขาดผู้ชายในสายตาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล ถ้าหากพวกเจ้าเชื่อฟังของพวกเราและดำเนินชีวิตในกฎหมายของเราอย่างระมัดระวัง เหมือนพวกเจ้าได้ดำเนินชีวิตต่อหน้าเรา’¹⁷ พระเจ้าของอิสราเอล บัดนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้พระสัญญาที่พระองค์ได้กระทำกับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะเป็นความจริง

¹⁸แต่แท้จริงแล้วพระเจ้าจะประทับกับมนุษย์บนแผ่นดินโลกหรือ? ดูสิ จักรวาลทั้งหมด และท้องฟ้าเองยังรองรับพระองค์ไว้ไม่ได้ แล้วพระวิหารนี้ซึ่งข้าพระองค์สร้างขึ้น จะรองรับพระองค์ได้อย่างไร¹⁹ แต่ขอพระองค์พิจารณาคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำวิงวอนของเขา ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องและคำอธิษฐาน ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์²⁰ ขอให้พระเนตรของพระองค์ทรงเฝ้าดูพระวิหารนี้ทั้งวันและคืน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาว่าจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น ขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ที่อธิษฐานต่อสถานที่นี้²¹ และขอพระองค์ทรงสดับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และขอประชาชนอิสราเอลของพระองค์ เมื่อเขาก็กหลายอธิษฐานต่อสถานที่นี้ ใช่แล้ว ขอพระองค์เองทรงสดับจากที่ประทับของพระองค์ จากฟ้าสวรรค์ และเมื่อพระองค์ทรงสดับแล้ว ก็ขอทรงให้อภัย

²²ถ้ามีผู้ชายคนใดทำบาปต่อเพื่อนบ้านของเขา และถูกบังคับให้สัตย์สาบาน และถ้าเขามาและให้สัตย์สาบานต่อหน้าแท่นบูชาในพระนิเวศนี้²³ ขอพระองค์ทรงสดับจากฟ้าสวรรค์และขอทรงดำเนินการ และขอทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ โดยสองโทษผู้ทำผิด และให้การกระทำของเขาตกบนศีรษะของเขาเอง และประกาศว่าผู้ชอบธรรมนั้นบริสุทธิ์ เพื่อให้รางวัลกับเขาสำหรับความชอบธรรมของเขา

²⁴เมื่อประชาชนอิสราเอลของพระองค์พ่ายแพ้ต่อศัตรู เพราะพวกเขาทำบาปต่อพระองค์ ถ้าพวกเขาหันกลับมาหาพระองค์ และยอมรับพระนามของพระองค์ อธิษฐานและวิงวอนขอการอภัยต่อพระองค์ในพระวิหารนี้²⁵ ก็ขอพระองค์ทรงสดับจากฟ้าสวรรค์ และทรงอภัยบาปของอิสราเอลประชาชนของพระองค์คือขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ประทานแก่พวกเขาและแก่พวกบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย

²⁶เมื่อท้องฟ้าถูกปิด และไม่มีฝน เพราะประชาชนได้ทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาก็กหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ ยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับจากบาปของพวกเขา เมื่อพระองค์ทรงลงโทษพวกเขา²⁷ ขอทรงสดับในฟ้าสวรรค์และทรงอภัยบาปของพวกเขาผู้รับใช้ของพระองค์และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงนำพวกเขาไปในทางที่ดีซึ่งพวกเขาควรจะไป ขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงประทานให้เป็นมรดกแก่ประชาชนของพระองค์

²⁸ถ้ามีการก่นดาราอาหารในแผ่นดิน หรือถ้ามีโรคระบาด ถ้ามีข้าวสาลีหรือข้าวขึ้นรา มีตึกแตกปาทั้งกำ หรือตึกแตกตัวอ่อน หรือถ้าศัตรูโจมตีประตูเมืองทั้งหลายในแผ่นดินของพวกเขา หรือมีภัยพิบัติใดๆ หรือความเจ็บไข้ใดๆ²⁹ และถ้ามีการอธิษฐานและวิงวอนโดยคนหนึ่งคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งหมดที่ตระหนักในภัยพิบัติและความทุกข์ในจิตใจของเขาเอง เมื่อเขาก็กหลายของเขาสู่พระนิเวศนี้³⁰ ขอพระองค์ทรงสดับจากฟ้าสวรรค์ สถานที่ที่พระองค์ประทับอยู่ ขอทรงอภัย และประทานรางวัลแก่แต่ละคน ตามการประพฤติทั้งสี่ของเขา พระองค์ทรงทราบจิตใจของเขา เพราะพระองค์และพระองค์เท่านั้นทรงทราบจิตใจของมนุษย์³¹ จงกระทำอย่างนี้เพื่อเขาก็กหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ และพวกเขาจะดำเนินในพระเมตตาของพระองค์ตลอดวันเวลาที่มิชีวิตบนแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่พวกบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย

³²สำหรับพวกคนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ แต่เนื่องจากพระนามยิ่งใหญ่ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ เขามาและอธิษฐานต่อพระนิเวศนี้³³ ขอพระองค์ทรงสดับจากฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงทำตามทุกสิ่งซึ่งคนต่างด้าวทูลขอต่อพระองค์ เพื่อชนทุกชาติแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ เหมือนอย่างอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และเพื่อเขาก็กหลายจะทราบว่าเป็นพระนิเวศนี้ ข้าพระองค์ได้สร้างไว้ ถูกเรียกด้วยพระนามของพระองค์

³⁴ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปต่อสู้กับพวกศัตรูของพวกเขา โดยทางใดๆ ที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไป และถ้าเขาก็กหลายอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อเมืองนี้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศที่ข้าพระองค์ได้สร้างเพื่อพระนามของพระองค์³⁵ แล้วขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐาน และคำวิงวอนของพวกเขาจากฟ้าสวรรค์ และขอทรงช่วยเหลือกิจการของพวกเขา

³⁶ถ้าเขาก็กหลายทำบาปต่อพระองค์ เพราะไม่มีคนใดผู้ซึ่งไม่ได้ทำบาป และถ้าพระองค์คริ้วพวกเขา และทรงมอบเขาไว้กับศัตรู ดังนั้นศัตรูจะจับพวกเขาไป และนำไปเป็นเชลยยังแผ่นดินของพวกเขา ไม่ว่าไกลหรือใกล้³⁷ แต่ถ้าเขาตระหนัก พวกเขาอยู่ในแผ่นดินที่พวกเขาถูกจับไปเป็นเชลยและถ้าพวกเขาได้กลับใจ และแสวงหาความชอบจากพระองค์ในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ถ้าพวกเขาทูลว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติชั่วร้ายและทำบาป พวกเราได้ทำการอธรรม’³⁸

Chapter 7

ถ้าเขากลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของพวกเขาก็เป็นไปได้ที่เขาไปเป็นเชลย ที่ซึ่งพวกเขาถูกจับไปเป็นเชลย และถ้าพวกเขาอธิษฐานตรงต่อแผ่นดินของพวกเขา ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของพวกเขาทั้งหลาย และตรงต่อเมืองที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์³⁹ ขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของพวกเขาจากฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์และขอทรงช่วยเหลือกิจการของพวกเขา และขอทรงอภัยให้ประชาชนของพระองค์ผู้ทำบาปต่อพระองค์⁴⁰ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ บัดนี้ขอพระเนตรของพระองค์ทรงเฝ้าดูและขอพระกรรมของพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานที่ได้กระทำในสถานที่แห่งนี้

⁴¹ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้า ขอทรงลุกขึ้น เสด็จไปยังที่พำนักของพระองค์ พระองค์และหีบแห่งฤทธานุภาพของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้า ขอให้พวกปุโรหิตของพระองค์ สวมใส่ความรอด และให้พวกธรรมิกชนของพระองค์เปรมปรีดีในความดีเลิศของพระองค์⁴² ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้า ขออย่าเป็นพระพิชิตจากผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ บัดนี้ขอทรงระลึกถึงการกระทำของพระองค์ของพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อสำหรับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยเถิด”

Chapter 7

¹เมื่อชาโลมอนทรงจบคำอธิษฐานของพระองค์ ไฟได้ลงมาจากท้องฟ้าและโหมเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชา และสง่าราศีของพระยาห์เวห์เต็มพระนิเวศ² พวกปุโรหิตไม่สามารถเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ได้ เพราะว่าสง่าราศีของพระองค์เต็มพระนิเวศของพระองค์³ เมื่อบรรดาชนอิสราเอลเห็นไฟที่ลงมาและสง่าราศีของพระยาห์เวห์อยู่บนพระนิเวศ เขาก็หลายกั้มกราบชนหน้าลงถึงพื้น บนแผ่นหินทางเดิน บนมัสการและสรรเสริญขอบพระคุณพระยาห์เวห์ พวกเขาพูดว่า “เพราะพระองค์ดีปรีเสรีฐ เพราะพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์”

⁴แล้วกษัตริย์และบรรดาประชาชนทั้งหลายได้ถวายพวกเครื่องสัตวบูชาต่อพระยาห์เวห์⁵ กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นวัวสองหมื่นสองพันตัวและแกะ 120,000 ตัวและแพะทั้งหลาย ดังนั้นกษัตริย์และประชาชนทั้งปวงได้อุทิศถวายพระนิเวศของพระเจ้า

⁶บรรดาปุโรหิตได้ยืน แต่ละคนยืนในที่ที่พวกเขาปรนนิบัติ พร้อมด้วยพวกคนเลวกับพวกเครื่องดนตรีของพระยาห์เวห์ ซึ่งกษัตริย์ดาวิดทรงสร้างขึ้นเพื่อสรรเสริญขอบพระคุณพระยาห์เวห์ในเพลงนั้น “เพราะพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์” พวกปุโรหิตทั้งหมดเป่าแตรต่อนำพวกเขาและอิสราเอลก็ปองยืนขึ้น⁷ ชาโลมอนทรงแยกจุดกลางลาน ซึ่งอยู่ข้างหน้าพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ที่นั่นพระองค์ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและไขมันของเครื่องสันติบูชา เพราะว่าแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ที่พระองค์ทรงสร้างไว้ นั้น ไม่สามารถวางเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาหารและไขมันนั้น

⁸ดังนั้นชาโลมอนทรงถือเทศกาลในเวลานั้นอยู่เจ็ดวัน และอิสราเอลก็ปองอยู่กับพระองค์ด้วย เป็นชุมนุมชนใหญ่ยิ่งนัก จากทางเข้าเมืองเลโธฮามจนถึงแม่น้ำฮัยปัด⁹ และในวันที่แปดเขาก็หลายมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เพราะเขาก็กหลายได้มีงานมอบถวายแท่นบูชามาเจ็ดวัน และถือเทศกาลเลี้ยงเจ็ดวัน¹⁰ ในวันที่ยี่สิบสามของเดือนที่เจ็ด พระองค์ทรงส่งให้ประชาชนกลับไปยังบ้านทั้งหลายของพวกเขาด้วยความยินดีและจิตใจชื่นบานเพราะความดีที่พระยาห์เวห์ทรงสำแดงแก่ดาวิด ชาโลมอน และอิสราเอลประชาชนของพระองค์

¹¹ดังนั้นและชาโลมอนทรงสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์และพระราชวังของพระองค์เองเสร็จ ทุกอย่างซึ่งเข้ามาในพระทัยของชาโลมอน ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และในพระราชวังของพระองค์เอง พระองค์ทรงกระทำให้สำเร็จทั้งสิ้น

¹²พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่ชาโลมอนในเวลากลางคืนและตรัสกับพระองค์ว่า “เราได้อธิษฐานของเจ้า และเราได้เลือกสถานที่นี้สำหรับเราเองให้เป็นนิเวศแห่งเครื่องสัตวบูชา¹³ ถ้าเราเปิดท้องฟ้า ดังนั้นจึงไม่มีฝนตก หรือถ้าเราบัญชาให้ตึกแดนมาผลาญแผ่นดิน หรือส่งโรคระบาดมาท่ามกลางประชาชนของเรา¹⁴ ถ้าประชาชนของเราผู้ซึ่งได้เรียกเราโดยนามของเรา จะถ่อมตัวพวกเขาลง อธิษฐาน แสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากทางชั่วของพวกเขา เราก็จะฟังจากฟ้าสวรรค์ให้อภัยความบาปของพวกเขา และจะรักษาแผ่นดินของพวกเขา

¹⁵บัดนี้ตาของเราจะลืออยู่และหูของเราจะฟังคำอธิษฐานซึ่งเขาก็กหลายอธิษฐาน ณ สถานที่นี้¹⁶ เพราะบัดนี้เราได้เลือกสรรและแยกนิเวศนี้ต่างหาก เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่นเป็นนิตย์ ตาของเราและจิตใจของเราจะอยู่ที่นั่นทุกวัน¹⁷ ส่วนเจ้า ถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราอย่างดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนิน เชื่อฟังทุกสิ่งที่เราบัญชาเจ้ากระทำตามทุกสิ่งซึ่งเราบัญชาแก่เจ้า และรักษามกบัญญัติทั้งหลายของเราและคำบัญชาทั้งหลายของเรา¹⁸ แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเจ้า ดังที่เราได้กล่าวในพันธสัญญาที่เราไว้กับดาวิดบิดาของเจ้า เมื่อเราได้กล่าวว่า ‘เชื้อสายคนหนึ่งของพวกเขาจะไม่ขาดที่จะเป็นผู้ครอบครองในอิสราเอล’

¹⁹แต่ถ้าเจ้าหันจากไปและทอดทิ้งบทบัญญัติทั้งหลายของเราและคำบัญชาทั้งหลายของเราซึ่งเราวางไว้ต่อหน้าเจ้า และถ้าเจ้าไปปรนนิบัติพระอื่นและก้มลงนมัสการพระเหล่านั้น²⁰ แล้วเราจะถอนรากเขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินของเรา ซึ่งเราให้แก่เขา นิเวศนี้ซึ่งเราได้แยกไว้ต่างหากเพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกไปจากหน้าของเรา และเราจะทำให้เป็นคำสาปแช่งและคำสาปแช่งท่ามกลางประชาชนทั้งปวง²¹ ถึงแม้ว่าวิหารนี้โอ้อวดตระการตา ทุกคนที่ผ่านไปจะตกใจ และส่งเสียงไม่พอใจว่า ‘โธพระเจ้าแห่งกรุงกรกระทำเช่นนี้ แก่แผ่นดินนี้และแก่พระนิเวศนี้?’²² คนอื่นๆ จะตอบว่า ‘เพราะเขาก็กหลายได้ทอดทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ได้ทรงนำพวกบรรพบุรุษของพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และพวกเขาก็ได้ยึดถือพวกพระอื่นๆ และได้ก้มลงต่อพระเหล่านั้น และได้มนัสการพระเหล่านั้น นั่นคือทำไมพระยาห์เวห์จึงได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งหมดนี้มาถึงเขาก็กหลาย”

Chapter 8

¹เมื่อสิ้นปีที่ยี่สิบ ระหว่างที่ชาโลมอนทรงสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และพระราชวังของพระองค์เอง² ชาโลมอนทรงเสริมสร้างพวกห้วเมืองที่ฮิรามถวายแด่พระองค์ และให้คนอิสราเอลอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น³ ชาโลมอนทรงไต่เมืองอาณักโสบาห์ และยึดเมืองนั้นได้

⁴พระองค์ทรงสร้างเมืองกัธโมรไว้ในถิ่นทุรกันดาร และพวกหัวเมืองคลังหลวงทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ในฮามัท⁵พระองค์ทรงสร้างเมืองเบโรโธโรบนและเบโรโธโรล่างด้วย เป็นบรรดาเมืองที่มั่นคง มีกำแพง ประตูเมือง และดาน⁶พระองค์ทรงสร้างเมืองบาอาลัคและหัวเมืองคลังหลวงทั้งปวงที่ซาโลมอนทรงมีอยู่ และเมืองทั้งปวงสำหรับบริภักดิ์ทั้งหลายของพระองค์ และเมืองทั้งปวงสำหรับทหารม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ประสงค์จะสร้างเพื่อความพึงพอใจของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และในแผ่นดินทั้งหมดซึ่งอยู่ในครอบครองของพระองค์

⁷ประชาชนทั้งปวงที่เหลือน้อยคือ คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปรีซซี คนฮิโวลต์ และคนเยบุส ผู้ซึ่งไม่ใช่คนอิสราเอล⁸บรรดาเชื้อสายของชนเหล่านี้ ซึ่งยังเหลือต่อมาในแผ่นดิน ผู้ซึ่งประชาชนอิสราเอลมิได้ทำลาย ซาโลมอนทรงกระทำให้พวกเขาเป็นทาสแรงงานและเขาก็ทั้งหลายก็เป็นผู้จวนทุกวัน⁹แต่ส่วนคนอิสราเอลนั้นซาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสแรงงานไม่ เขาก็ทั้งหลายเป็นพวกทหารของพระองค์ เป็นนายทหารของพระองค์ เป็นข้าราชการของพระองค์ และเป็นผู้บังคับบัญชาการศึกษาของพระองค์ และทหารม้าของพระองค์¹⁰คนเหล่านี้เป็นเจ้าหน้าที่ขึ้นบริหารจัดการซึ่งเป็นของกษัตริย์ซาโลมอน มี 250 คน ผู้ซึ่งเป็นผู้ควบคุมปกครองประชาชนผู้ที่ทำงาน

¹¹ซาโลมอนทรงนำธิดาของฟาโรห์ขึ้นมาจากนครดาวิดยังพระราชวังซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ให้พระนาง เพราะพระองค์ตรัสว่า "มเหสีของเราไม่ควรอยู่ในวังของกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล เพราะสถานที่ทั้งหลายซึ่งหีบของพระยาห์เวห์ตั้งอยู่เป็นที่บริสุทธิ์"

¹²แล้วซาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์บนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่หน้ามุข¹³พระองค์ถวายเครื่องสัตวบูชาทุกวันตามเวลาที่กำหนด พระองค์ถวายตามบัญญัติของโมเสส ในวันสะบาโต ในวันขึ้นหนึ่งค่ำ และในวันเทศกาลตามกำหนดประจำปีสามเทศกาล คือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง

¹⁴รักษาตามพระบัญชาของดาวิดพระราชบิดาของพระองค์ ซาโลมอนทรงแต่งตั้งแผนกต่างๆ ของปุโรหิตสำหรับการปรนนิบัติ และแบ่งคนเลวีในตำแหน่งต่างๆ เพื่อที่จะสรรเสริญพระเจ้า และที่จะปรนนิบัติต่อหน้าพวกปุโรหิต ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ พระองค์แต่งตั้งพวกคนเฝ้าประตูโดยเป็นแผนกต่างๆ เฝ้าทุกประตู เพราะว่าดาวิดบุตรของพระเจ้าทรงบัญชาไว้เช่นนั้น¹⁵ประชาชนทั้งหลายมิได้หันเหไปเสียจากสิ่งซึ่งกษัตริย์ทรงบัญชาพวกปุโรหิตและพวกคนเลวีซึ่งเกี่ยวกับเรื่องใดๆ และเกี่ยวกับเรื่องคลังต่างๆ¹⁶บรรดาพระราชกิจของซาโลมอนก็ล่วงไปตั้งแต่วันที่วางฐานรากพระนิเวศของพระยาห์เวห์จนถึงวันสำเร็จงาน ดังนั้นพระนิเวศของพระยาห์เวห์ก็ได้สำเร็จครบถ้วน

¹⁷แล้วซาโลมอนเสด็จไปยังเมืองเอซีโอนเกเบอร์และเมืองเอลัก บนชายทะเลในแผ่นดินเอโดม¹⁸ฮิรามส่งเรือมาถวายพระองค์ ซึ่งบัญชาการโดยข้าราชการที่คุ้นเคยกับการเดินเรือ เขาก็ทั้งหลายเดินเรือไปกับข้าราชการของซาโลมอนไปถึงเมืองโอเฟอร์ พวกเขานำเอาทองคำจากที่นั่นหนัก 450 ตัน¹⁹ซึ่งพวกเขานำมาถวายให้กษัตริย์ซาโลมอน

Chapter 9

¹เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยินถึงชื่อเสียงของซาโลมอน พระนางมาที่เยรูซาเล็มเพื่อทดสอบพระองค์ด้วยปัญหาต่างๆ พระนางเสด็จมาพร้อมกับขบวนมากมาย มีพวกอูฐที่บรรทุกพวกเครื่องเทศ ทองคำจำนวนมาก และอัญมณีจำนวนมาก เมื่อพระนางเสด็จมาเข้าเฝ้าซาโลมอน พระนางกราบทูลพระองค์ทุกสิ่งที่อยู่ในพระทัยของพระนาง²ซาโลมอนทรงตอบปัญหาทุกข้อของพระนาง ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับซาโลมอน ไม่มีคำถามใดที่พระองค์ไม่ได้ทรงตอบ³เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงเห็นพระสติปัญญาของซาโลมอน และพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง⁴อาหารที่โต๊ะเสวยของพระองค์ ที่นั่งของบรรดาข้าราชการของพระองค์ การทำงานและเครื่องแต่งกายของบรรดาข้าราชการของพระองค์ ทั้งพนักงานเชิญถ้วยเสวยของพระองค์ ตลอดจนเครื่องแต่งกายของพวกเขา และลักษณะท่าทางการที่พระองค์ได้ถวายเครื่องเผาบูชาที่พระนิเวศของพระยาห์เวห์ พระนางทรงประหลาดพระทัย

⁵พระนางทรงกราบทูลต่อกษัตริย์ว่า "เรื่องราวที่หม่อมฉันได้ยินในแผ่นดินของหม่อมฉัน เกี่ยวกับพระดำรัสทั้งหลายและพระสติปัญญาของฝ่าพระบาทนั้นเป็นความจริง⁶แต่หม่อมฉันไม่เชื่อในสิ่งที่หม่อมฉันได้ยิน จนกระทั่งหม่อมฉันได้มาที่นี่ และบัดนี้ตาของหม่อมฉันเห็นแล้ว ดูสิ ที่เขายกกับหม่อมฉันก็ไปถึงครึ่งหนึ่งของพระสติปัญญาและความมั่งคั่งของฝ่าพระบาท ฝ่าพระบาทมีชื่อเสียงเลื่องลือยิ่งกว่าที่หม่อมฉันได้ยินเสียอีก⁷บรรดาประชาชนของฝ่าพระบาทก็มีความสุข บรรดาข้าราชการของฝ่าพระบาทก็มีความสุข คือผู้ที่คอยปรนนิบัติเฉพาะพระพักตร์ฝ่าพระบาทเป็นประจำเพราะพวกเขาฟังพระสติปัญญาของฝ่าพระบาท⁸สาธุการแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของฝ่าพระบาท ผู้ได้พอพระทัยในฝ่าพระบาท ผู้ทรงแต่งตั้งฝ่าพระบาทไว้บนบัลลังก์ เป็นกษัตริย์เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของฝ่าพระบาท เพราะพระเจ้าของฝ่าพระบาททรงรักอิสราเอล เพื่อที่จะสถาปนาพวกเขาไว้เป็นนิตย์ พระองค์ทรงแต่งตั้งให้ฝ่าพระบาทเป็นกษัตริย์เหนือเขากทั้งหลาย เพื่อฝ่าพระบาทจะทรงอำนวยความยุติธรรมและความชอบธรรม"⁹พระนางทรงถวายทองคำ 120 ตัน¹⁰และเครื่องเทศอีกเป็นจำนวนมาก และอัญมณีล้ำค่าแด่กษัตริย์ ไม่เคยมีเครื่องเทศจำนวนมากมาถวายให้กษัตริย์ซาโลมอนอย่างนี้อีกเหมือนอย่างกษัตริย์แห่งเชบาได้ถวายแด่พระองค์

¹⁰พวกข้าราชการของฮิรามและพวกข้าราชการของซาโลมอน ผู้ซึ่งนำทองคำมาจากโอเฟอร์ ได้นำไม้ประดู่และอัญมณีล้ำค่ามาด้วย¹¹ด้วยไม้ประดู่ที่กษัตริย์ทรงใช้ทำขึ้นบันไดพระนิเวศของพระยาห์เวห์และพระราชวังของพระองค์ ทั้งทำพิณใหญ่และพิณตั้งสำหรับพวกนักดนตรี ไม่เคยเห็นมีไม้แบบนี้มาก่อนในแผ่นดินยูดาห์

¹²กษัตริย์ซาโลมอนทรงประทานทุกอย่างแก่พระราชินีแห่งเชบาตามความประสงค์ของพระนางที่ทรงทูลขอ ยิ่งกว่าสิ่งที่พระนางทรงนำมาถวายกษัตริย์ ดังนั้นพระนางเสด็จจากไป และกลับไปยังแผ่นดินของพระนางพร้อมกับพวกข้าราชการของพระนาง

¹³บัดนี้ น้ำหนักของทองคำที่นำมาถวายซาโลมอนในหนึ่งปีคือ 666 ตัน¹⁴นอกเหนือจากทองคำที่พวกนักธุรกิจและพวกพ่อค้านำมา กษัตริย์ทั้งหมดแห่ง

อาระเบียและบรรดาผู้ปกครองทั้งหลายในแผ่นดินก็นำทองคำและเงินมาถวายซาโลมอน¹⁵ กษัตริย์ซาโลมอนทรงทำโลหะขนาดใหญ่สองร้อยอันจากทองคำบุโลอันหนึ่งใช้ทองคำห่อร้อยเชเชล¹⁶ พระองค์ทรงทำโลสามร้อยอันจากทองคำบุ โลอันหนึ่งใช้ทองคำสามมิ้นัส กษัตริย์ทรงเก็บโลไว้ในพระราชวังแห่งป่าเลบานอน

¹⁷ แล้วกษัตริย์ทรงทำพระที่นั่งข้างขนาดใหญ่ และทรงด้วยทองคำเนื้อดีที่สุด¹⁸ พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกชั้น และยอดของพระที่นั่งอยู่ข้างหลังรอบๆ สองข้างของพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ และมีรูปสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างๆ ที่วางพระหัตถ์¹⁹ และมีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่บนบันได บันไดหกชั้นขึ้นละสองตัว ไม่มีพระที่นั่งอย่างนี้ในราชอาณาจักรใดๆ ถ้วยทั้งหมดของกษัตริย์ซาโลมอนทำด้วยทองคำ²⁰ และจอกดื่มทั้งหมดของพระราชซาโลมอนทำด้วยทองคำและเครื่องใช้ไม่มีสอยทั้งหมดในตำหนักแห่งป่าเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ของพระราชซาโลมอนทำด้วยทองคำไม่มีขึ้นใดที่ทำด้วยเงินเพราะว่าเงินถือว่าเป็นของไม่มีค่าในสมัยของซาโลมอน²¹ กษัตริย์มีกองเรือทางทะเล พร้อมกับกองเรือของซีราณ กองเรือนั้นได้นำทองคำ เงิน และงาช้าง สิง และนกยูงมาสามปีต่อครั้ง

²² ดังนั้นกษัตริย์ซาโลมอนทรงยิ่งใหญ่กว่ากษัตริย์อื่นๆ ในโลกในเรื่องความร่ำรวยและสติปัญญา²³ และกษัตริย์ทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกก็ได้แสวงหาโอกาสที่จะเข้าเฝ้าซาโลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญาของพระองค์ซึ่งพระเจ้าทรงประทานไว้ในใจของพระองค์²⁴ คนเหล่านั้นผู้ซึ่งได้มาเข้าเฝ้า นำเครื่องบรรณาการ ภาชนะเงินและทอง เสื้อผ้า อาวุธ และเครื่องเทศ รวมทั้งพวกม้า และพวกล่อ มากๆ ปี²⁵ ซาโลมอนทรงมีคอกสำหรับม้าและรถม้าศึกสี่พันช่อง และมีทหารม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำในเมืองรามาศึกทั้งหลายและอยู่กับพระองค์เองในเยรูซาเล็ม

²⁶ พระองค์ทรงครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลายตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสถึงแผ่นดินของคนฟีลิสเตีย และถึงพรมแดนของอียิปต์²⁷ กษัตริย์มีเงินในเยรูซาเล็มมากมายเหมือนพวกก้อนหินบนพื้นดิน พระองค์ทรงทำให้ไม้สนสีดาร์มีมากมายเหมือนต้นมะเดื่อที่มีในที่ลุ่ม²⁸ พวกเขา นำพวกม้าเข้ามาถวายซาโลมอนจากอียิปต์ และจากดินแดนทุกแห่ง

²⁹ ส่วนพระราชกิจอื่นๆ เกี่ยวกับซาโลมอน ตั้งแต่ต้นจนจบได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือประวัติศาสตร์ของนาธันผู้เผยพระวจนะ ในคำเผยพระวจนะของอาหิยาห์ชาวซีโลห์ และในนิมิตของอดิโดผู้ทำนาย(เกี่ยวกับเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทแล้วไม่ใช่หรือ)?³⁰ ซาโลมอนทรงครอบครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นสี่สิบปี³¹ พระองค์ทรงล่วงหลับไปอยู่กับเหล่าบรรพบุรุษของพระองค์ และพวกประชาชนฝังพระองค์ในนครของดาวิดพระราชบิดาของพระองค์ เรโฮโบอัมพระราชโอรสของพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์แทนพระองค์

Chapter 10

¹ เรโฮโบอัมไปยังเมืองเซเคม เพราะคนอิสราเอลทั้งปวงมายังเมืองเซเคมเพื่อจะตั้งพระองค์ให้เป็นกษัตริย์² และอยู่มาเมื่อเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ยินเรื่องนี้ (เพราะท่านยังอยู่ในอียิปต์ที่ซึ่งท่านได้หนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอน แล้วเยโรโบอัมก็ได้กลับมาจากอียิปต์)³ เขาทิ้งหลายใช้คนไปเรียกท่านมา และเยโรโบอัมกับอิสราเอลทั้งหมดได้มา พวกเขากราบทูลเรโฮโบอัม และกล่าวว่า⁴ "พระราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำให้แอกของพวกข้าพระองค์หัก เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนงานหนักของพระราชบิดาของพระองค์ให้เบาลง และทำให้แอกอันหนักที่พระองค์วางบนพวกข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาขึ้น และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์"⁵ เรโฮโบอัมตรัสกับพวกเขาว่า "อีกสามวันจงกลับมาหาเรา" ดังนั้นพวกประชาชนจึงจากไป

⁶ กษัตริย์เรโฮโบอัมทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่าผู้แก่ที่ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ซาโลมอนพระราชบิดาของพระองค์ขณะเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ พระองค์ตรัสว่า "ท่านทั้งหลายจะแนะนำให้เราตอบประชาชนเหล่านี้ได้อย่างไร?" เขาทิ้งหลายกราบทูลพระองค์ และกล่าวว่า "ถ้าพระองค์ทรงติดต่อประชาชนนี้และให้พวกเขาพอใจ และตรัสคำที่ดีแก่เขาก็คงหลาย แล้วพวกเขาจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ตลอดไป"

⁸ แต่เรโฮโบอัมไม่ได้ทรงสนพระทัยคำแนะนำของพวกผู้เฒ่าที่พวกเขาได้กราบทูลถวายนั้นเลย และไปปรึกษากับพวกคนหนุ่มซึ่งได้เติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์ผู้ซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์⁹ พระองค์ตรัสกับเขาก็คงหลายว่า "พวกท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อเราจะตอบประชาชนผู้ที่กราบทูลต่อเรา และกล่าวว่า 'ขอทรงทำให้แอกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์ที่วางอยู่บนข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาขึ้นได้ไหม?'"¹⁰ คนหนุ่มเหล่านั้นผู้เติบโตมาพร้อมกับเรโฮโบอัมกราบทูลพระองค์ กล่าวว่า "เป็นอย่างนี้ที่พระองค์ควรตรัสกับพวกประชาชนผู้ทูลพระองค์ว่าซาโลมอนพระราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำให้แอกของข้าพระองค์ทั้งหลายหัก แต่พระองค์ต้องทรงทำให้มันเบาขึ้น นี่คือนสิ่งที่พระองค์ควรตรัสกับพวกเขา 'นี่ยอัยของเราก็คงหนักกว่าแอกแห่งพระราชบิดาของเรา' ดังนั้น บัดนี้ถึงแม้พระราชบิดาของเราวางแอกหนักบนเจ้าทั้งหลาย เราจะเพิ่มให้กับแอกของเจ้าทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราลงโทษเจ้าทั้งหลายด้วยแกล แต่เราจะลงโทษเจ้าทั้งหลายด้วยพวกแมงป่อง"

¹² ดังนั้นเยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงได้เข้ามาเฝ้าเรโฮโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์ได้ตรัสว่า "อีกสามวันจงกลับมาหาเรา"¹³ เรโฮโบอัมตรัสกับเขาก็คงหลายอย่างหยาบคาย ไม่ทรงสนพระทัยคำแนะนำของพวกผู้เฒ่า¹⁴ พระองค์ตรัสกับเขาก็คงหลายตามคำแนะนำของพวกคนหนุ่ม ตรัสว่า "พระราชบิดาของเราทำแอกของเจ้าทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่นักอีก พระราชบิดาของเราลงโทษเจ้าทั้งหลายด้วยแกล แต่เราจะลงโทษเจ้าทั้งหลายด้วยพวกแมงป่อง"¹⁵ ดังนั้นกษัตริย์มิได้ทรงฟังเสียงประชาชน เพราะเหตุการณ์นี้เป็นมาแต่พระเจ้า ที่พระเยโฮวาห์จะทรงทำให้พระวจนะของพระองค์สำเร็จ ตามที่อาหิยาห์คนซีโลห์ได้พูดกับเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท

¹⁶ เมื่อคนอิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาก็คงหลาย ประชาชนทูลตอบพระองค์ และกล่าวว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายมีสวนอะไรกับดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนในมรดกในบุตรชายเยสซี อิสราเอลเอ๋ย เจ้าแต่ละคนจงกลับไปยังถิ่นที่ของตนเถิด ข้าแต่ดาวิด บัดนี้จงดูและราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด" ดังนั้นคนอิสราเอลทั้งปวงจึงได้กลับไปยังถิ่นที่ของเขาก็คงหลาย¹⁷ แต่ประชาชนอิสราเอลผู้ที่อาศัยอยู่ในหัวเมืองต่างๆ ของยูดาห์นั้น เรโฮโบอัมยังทรงปกครองเหนือเขาก็คงหลาย¹⁸ กษัตริย์เรโฮโบอัมทรงใช้อาโดนิรัม เป็นผู้ที่ควบคุมแรงงานเกณฑ์ทั้งหลายไป แต่ประชาชนอิสราเอลได้เอาหินขว้างเขาตาย กษัตริย์เรโฮโบอัมทรงรับหนีขึ้นรถม้าศึกของพระองค์ไปเยรูซาเล็ม¹⁹ ดังนั้นคนอิสราเอลจึงได้กบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดมาจนถึงทุกวันนี้

Chapter 11

¹เมื่อเรโหโบอัมเสด็จมาถึงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงรวบรวมวงศ์วานยูดาห์และเบนยามิน ที่เป็นนักรบ 180,000 คน เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล เพื่อจะเอาราชอาณาจักรคืนมาสู่เรโหโบอัม² แต่พระวอของพระยาห์เวห์มายังเซโหมอาห์คนของพระเจ้า ตรัสว่า³ "จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน กษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่อิสราเอลทั้งปวงในยูดาห์และเบนยามินว่า⁴ "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "เจ้าอย่าขึ้นไปโจมตี หรือทำสงครามกับพวกพี่น้องของพวกเจ้า ทุกคนต้องกลับไปบ้านของตนเอง เพราะเราเป็นสาเหตุให้สิ่งนี้เกิดขึ้น"" ดังนั้นเขาก็ตกลงได้เชื่อฟังพระวอของพระยาห์เวห์ และกลับไปจากการโจมตีเรโหโบอัม

⁵เรโหโบอัมประทับในเยรูซาเล็ม และทรงสร้างหัวเมืองต่างๆ ในยูดาห์เพื่อป้องกัน⁶ พระองค์ทรงสร้างเมืองเบเลเฮม เอตาม เทโคอา⁷ เบธูร์ ไสโค อุดุลัม⁸ กัท มาเรชาห์ ศิฟอาโดราอิม ลาคีซ และอาเซคาห์⁹ ไคราห์ อัยยาโลน และเฮโบรน หัวเมืองเหล่านี้เป็นเมืองป้อมปราการในยูดาห์และเบนยามิน

¹¹พระองค์ทรงเสริมป้อมปราการให้แข็งแรง และส่งผู้บังคับบัญชาไปประจำการในป้อมเหล่านั้น และทรงสะสมเสบียงอาหาร น้ำมัน และเหล้าองุ่น¹² พระองค์ทรงเก็บใส่และห่อไว้ในหัวเมืองทั้งปวง และกระทำให้หัวเมืองเหล่านั้นแข็งแรงมาก ดังนั้นยูดาห์และเบนยามินจึงได้เป็นของพระองค์

¹³พวกปุโรหิตและคนเลวีซึ่งได้อยู่ในอิสราเอลทั้งสิ้นเข้ามาหาพระองค์จากเขตแดนของพวกเขา

¹⁴เพราะพวกคนเลวีจะทั้งทุ่งหญ้าและทรัพย์สินของพวกเขาเพื่อที่จะมายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม เพราะเรโหโบอัมและโอรสทั้งหลายของพระองค์ได้ขับไล่เขาทั้งหลาย ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ที่ปุโรหิตสำหรับพระยาห์เวห์ต่อไปได้¹⁵ เรโหโบอัมทรงแต่งตั้งปุโรหิตของพระองค์เองสำหรับสถานสูงทั้งหลาย และรูปเคารพแพะและลูกวัวซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้น¹⁶ บรรดาประชาชนจากทุกเผ่าของอิสราเอลผู้ที่ปิกใจแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล พวกเขามายังเยรูซาเล็มเพื่อถวายสัตวนบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเขา¹⁷ ดังนั้นเขาก็ตกลงได้เสริมกำลังให้ราชอาณาจักรยูดาห์ และกระทำให้เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนเข้มแข็งในระหว่างสามปี และเขาก็ตกลงดำเนินอยู่ในทางของดาวิดและซาโลมอนสามปี

¹⁸เรโหโบอัมทรงรับมาหะลักธิดาของเยรีโม โอรสของดาวิดและอาบิอาฮันบุตรหญิงของเอสิอับุตรชายเจสซีเป็นมเหสี¹⁹ พระนางได้ประสูติโอรสทั้งหลายให้พระองค์คือ เยอูช เซมาริยาห์ และศาอัม²⁰ นอกจากนี้มาหะลักแล้วเรโหโบอัมทรงรับมาคาห์ธิดาของอับซาโลม ผู้ซึ่งประสูติ อาบิยาห์ อักทีย ศิศา และเซโลมิกให้พระองค์²¹ เรโหโบอัมทรงรักมาคาห์ธิดาของอับซาโลมมากกว่ามเหสีและนางสนมของพระองค์ทั้งสิ้น (พระองค์ทรงมีมเหสีสิบแปดองค์และนางสนมหกสิบคนและให้กำเนิดโอรสยี่สิบแปดองค์และธิดาหกสิบองค์)²² เรโหโบอัมทรงแต่งตั้งให้อาบิยาห์โอรสของมาคาห์เป็นประมุข เป็นหัวหน้าคนหนึ่งที่ท่ามกลางพี่น้องของเขา พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะให้เขาเป็นกษัตริย์²³ เรโหโบอัมทรงปกครองอย่างชาญฉลาด พระองค์ทรงกระจายบรรดาโอรสของพระองค์ไปทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นของยูดาห์และเบนยามิน ไปยังหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสิ้น พระองค์ทรงประทานเสบียงอาหารให้อย่างอุดมแก่พวกเขา และแสวงหามเหสีมากมายสำหรับพวกเขา

Chapter 12

¹เมื่อราชอาณาจักรของเรโหโบอัมตั้งมั่นคงและแข็งแรงแล้ว พระองค์ทรงทอดทิ้งธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์เสีย และอิสราเอลทั้งปวงก็ละทิ้งธรรมเนียมปฏิบัติพร้อมกับพระองค์ด้วย² อยู่มาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโหโบอัม ชิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์ได้เสด็จขึ้นมาสู้รบกับเยรูซาเล็ม เพราะประชาชนไม่เชื่อตรงต่อพระยาห์เวห์³ พระองค์เสด็จมาพร้อมรถม้าศึกหนึ่งพันสองร้อยคันและทหารม้าหกหมื่นคน และพวกทหารอีกนับไม่ถ้วนที่มากับพระองค์จากอียิปต์ คนลึเบีย คนสุคิม และคนกูช⁴ พระองค์ทรงยึดหัวเมืองที่มีป้อมทั้งหลายที่เป็นของยูดาห์และมายังเยรูซาเล็ม

⁵บัดนี้เซโหมอาห์ผู้เผยพระวอจะมาเฝ้าเรโหโบอัมและบรรดาผู้นำแห่งยูดาห์ ผู้มาประชุมกันอยู่ที่เยรูซาเล็มด้วยเรื่องชิชัก เซโหมอาห์กล่าวแก่เขาก็คือ "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า พวกเจ้าได้ละทิ้งเรา เราจึงให้พวกเจ้าอยู่ในมือของชิชัก"⁶ แล้วเจ้านายทั้งหลายแห่งอิสราเอลและกษัตริย์ได้ท่อมตนลงและกล่าวว่า "พระยาห์เวห์ทรงชอบธรรม"⁷ เมื่อพระยาห์เวห์ทรงเห็นว่า เขาก็ตกลงยอมตัวลง พระวอของพระยาห์เวห์มายังเซโหมอาห์ ตรัสว่า "เขาก็ตกลงยอมตัวเองลงแล้ว เราจะไม่ทำลายเขา แต่เราจะช่วยกู้พวกเขาในระดับหนึ่ง และพระพิโรธของเราจะไม่ลงมาให้เยรูซาเล็มโดยมือของชิชัก" อย่างไรก็ตามเขาก็ตกลงต้องเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อเขาก็ตกลงจะได้เข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างการรับใช้เรา และรับใช้พวกผู้ปกครองของบรรดาประเทศอื่นๆ"

⁹ดังนั้นชิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์จึงเสด็จขึ้นมาต่อสู้เยรูซาเล็ม พระองค์ทรงนำเอาทรัพย์สินในพระนิเวศของพระยาห์เวห์และทรัพย์สมบัติในพระราชวังไป พระองค์ทรงยึดเอาทุกสิ่งทุกอย่างไป พระองค์ทรงยึดเอาบรรดาใส่ทองคำซึ่งซาโลมอนทรงสร้างไว้ นั้นไปด้วย¹⁰ กษัตริย์เรโหโบอัมทรงทำใส่ทองสัมฤทธิ์ขึ้นมากดแทน และทรงมอบไว้ในมือของพวกเขาผู้บัญชาการทหารรักษาความปลอดภัย ผู้เฝ้าประตูพระราชวังทั้งหลาย¹¹ สิ่งที่เกิดขึ้นคือว่าเมื่อกษัตริย์เสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์เมื่อไร พวกทหารรักษาพระองค์ก็จะถือใส่ทองนั้น แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาความปลอดภัยตามเดิม¹² เมื่อเรโหโบอัมทรงท่อมพระองค์เองลง พระพิโรธของพระยาห์เวห์ก็ได้นับไปเสียจากพระองค์ มิได้ทำลายพระองค์อย่างสิ้นเชิง ยิ่งกว่านั้นยังมีบางสิ่งที่ดีที่ถูกพบในยูดาห์

¹³ดังนั้นกษัตริย์เรโหโบอัมจึงทรงทำให้ความเป็นกษัตริย์พระองค์เข้มแข็งขึ้นในเยรูซาเล็ม และจึงได้ปกครอง เรโหโบอัมทรงมีพระชนมายุสี่สิบเจ็ดพรรษา เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์สิบเจ็ดปีในเยรูซาเล็ม อันเป็นเมืองซึ่งพระยาห์เวห์ทรงเลือกสรรไว้จากเผ่าต่างๆ ทั้งสิ้นของอิสราเอล เพื่อจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น พระนามของพระมารดาของพระองค์คืออาอานาห์ผู้หญิงชาวอัมโมน¹⁴ และพระองค์ทรงกระทำการชั่วร้าย เพราะพระองค์ไม่ตั้งพระทัยของพระองค์ที่จะแสวงหาพระยาห์เวห์

¹⁵ส่วนพระราชกิจของเรโอบอัมตั้งแต่ต้นจนถึงสุดท้าย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของเฮโมอาห์ผู้เผยพระวจนะและของอิดโดผู้ทำนายซึ่งได้บันทึกตามแบบพงศาวดารทั้งมวลและสงครามต่อเนื่องทั้งหลายระหว่างเรโอบอัมและเยโรโบอัมหรือ?¹⁶เรโอบอัมได้ล่องกลับไปอยู่กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ และถูกฝังไว้ในนครดาวิด อาบิยาห์ราชโอรสของพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ครองราชย์แทนพระองค์

Chapter 13

¹ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลเยโรโบอัม อาบิยาห์เริ่มครองราชย์เหนือยูดาห์²พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสามปี พระราชชนนีของพระองค์มีพระนามว่า มาคาบยาห์ บุตรหญิงของอุรีเอลแห่งกิเบอาห์ ได้มีสงครามระหว่างอาบิยาห์และเยโรโบอัม³อาบิยาห์เสด็จออกทำสงคราม กับกองทัพทหารที่กล้าหาญ ชำนาญศึก ที่ถูกคัดเลือกแล้ว 400,000 คน เยโรโบอัมทรงวางแนวรบสู้กับพระองค์ด้วยทหารที่กล้าหาญ ชำนาญศึก ที่ถูกคัดเลือกแล้ว 800,000 คน

⁴อาบิยาห์ทรงยืนบนภูเขาเศมารามซึ่งอยู่ในถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และตรัสว่า “จงฟังเรา เยโรโบอัม และคนอิสราเอลทั้งปวง⁵พวกเจ้าทั้งหลายไม่รู้หรือว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ประทานตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์แก่ดาวิด แก่พระองค์และโอรสทั้งหลายของพระองค์โดยพันธสัญญาอย่างเป็นทางการ?⁶แต่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ข้าราชการของซาโลมอนโอรสของดาวิดได้ลุกขึ้นกบฏต่อเจ้านายของตน⁷มีพวกผู้ชายที่เป็นอันธพาล คนเลวทรามบางคนได้มีวุ่นวายกับเขา พวกเขาได้มาต่อสู้กับเรโอบอัมโอรสของซาโลมอน เมื่อเรโอบอัมยังเด็กและขาดประสบการณ์ และไม่สามารถต้านทานพวกเขาได้

⁸บัดนี้พวกเจ้ากล่าวไว้ว่าพวกเจ้าสามารถต่อต้านบุตรหลานของพระยาห์เวห์ในมือของเชื้อสายทั้งหลายของดาวิด เจ้าทั้งหลายเป็นกองทัพใหญ่ และมีลูกโคทองคำซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงสร้างเป็นพระไว้สำหรับพวกเจ้า⁹เจ้าทั้งหลายมิได้ขับไล่ปุโรหิตทั้งหลายของพระยาห์เวห์ เชื้อสายทั้งหลายของอาโรน และพวกคนเลวออกไปหรือ? พวกเจ้ามิได้ตั้งปุโรหิตทั้งหลายสำหรับตนเองอย่างประชาชนของอาณาจักรอื่นๆ หรือ? ใครก็ตามที่นำวัวหนุ่มและแกะผู้เจ็ดตัวมาชำระตัวให้บริสุทธิ์ไว้ก็จะได้เป็นปุโรหิตของสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า¹⁰แต่สำหรับเราทั้งหลาย พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายมิได้ทอดทิ้งพระองค์ พวกเรามีพวกปุโรหิตซึ่งเป็นเชื้อสายของอาโรนเป็นผู้ปรนนิบัติพระยาห์เวห์ และพวกคนเลวผู้ซึ่งทำงานตามหน้าที่ของเขาทั้งหลาย¹¹พวกเขาถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ทุกเช้าทุกเย็น และเครื่องหอม พวกเขาเตรียมขนมปังหน้าพระพักตร์บนโต๊ะบริสุทธิ์ และดูแลคันประทีปทองคำพร้อมทั้งตะเกียงทั้งหลาย เพื่อให้ประทีปลุกอยู่ทุกเย็น พวกเราได้รักษาพระบัญชาทั้งหลายของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา แต่พวกเจ้าได้ทอดทิ้งพระองค์เสีย¹²และดูเถิด พระเจ้าทรงอยู่กับพวกเรา อยู่ข้างหน้าพวกเรา และพวกปุโรหิตของพระองค์อยู่ที่นั่นพร้อมกับแต่ศีกพร้อมที่จะเป่าเรียกทำสงครามต่อสู้พวกเจ้า ประชาชนของอิสราเอลเอ๋ย อย่าต่อสู้พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งพวกบรรพบุรุษของพวกเจ้า เพราะพวกเจ้าจะไม่ชนะ”

¹³แต่เยโรโบอัมจัดผู้คนไว้เพื่อจะล้อมมาหาพวกเขาจากเบื้องหลัง กองทหารของพระองค์จึงอยู่ข้างหน้ายูดาห์ และกองหนุนก็อยู่ข้างหลังพวกเขา¹⁴และเมื่อยูดาห์มองกลับไป ดูเถิด การศึกก็อยู่ข้างหน้าและข้างหลังพวกเขา เจ้าทั้งหลายร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ และบรรดาปุโรหิตได้เป่าแตรทั้งหลาย แล้วคนยูดาห์ทั้งหลายตะเบ็งเสียงร้อง¹⁵เมื่อพวกเขาตะโกน และต่อมาพระเจ้าทรงรู้ใจเยโรโบอัมและคนอิสราเอลทั้งปวงต่อหน้าอาบิยาห์และคนยูดาห์

¹⁶ประชาชนอิสราเอลหนีไปต่อหน้าคนยูดาห์ และพระเจ้าทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของคนยูดาห์¹⁷อาบิยาห์และกองทัพของพระองค์ฆ่าพวกเขาเสียมากมายคือคนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วได้ล้มตาย 500,000 คน¹⁸นี่แหละประชาชนอิสราเอลถูกลบปรามในครั้งนั้น และประชาชนยูดาห์ชนะ เพราะเขาทั้งหลายพึ่งในพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเขา¹⁹อาบิยาห์ไล่ติดตามเยโรโบอัม พระองค์ทรงยึดเอาหัวเมืองทั้งหลายจากพระองค์ คือเมืองเบธเอล กับหมู่บ้านทั้งหลายของเมืองนั้น เมืองเยซานาห์กับหมู่บ้านทั้งหลายของเมืองนั้น และเมืองเอโฟรนกับหมู่บ้านทั้งหลายของเมืองนั้น

²⁰เยโรโบอัมมิได้ทรงฟื้นฟูอำนาจอีกในรัชสมัยของอาบิยาห์ พระยาห์เวห์ทรงรู้ใจพระองค์ และพระองค์ทรงสวรรคต²¹แต่อาบิยาห์ก็มีอำนาจยิ่งขึ้น พระองค์ทรงมีมเหสีสิบสององค์สำหรับพระองค์เอง และมีโอรสยี่สิบสององค์ และธิดาสิบหกองค์²²พระราชกิจนอกนั้นของอาบิยาห์ พระอุปนิสัยของพระองค์ และพระดำรัสต่างๆ ของพระองค์ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือประวัติศาสตร์ของผู้เผยพระวจนะอิดโด

Chapter 14

¹อาบิยาห์ได้ล่องกลับไปอยู่กับพวกบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาทั้งหลายได้ฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครดาวิด อาสาพระราชโอรสของพระองค์ขึ้นครองราชย์แทน ในรัชกาลของพระองค์แผ่นดินสงบอยู่สิบปี²อาสาทรงทำสิ่งที่ดีและถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์³เพราะพระองค์ทรงรู้พวกแท่นบูชาต่างดาวและสถานสูงทั้งหลาย พึงเสาศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย และโค่นบรรดาเสาอาเซราห์⁴พระองค์ทรงบัญชาให้คนยูดาห์แสวงหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขาบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายและให้รักษาธรรมบัญญัติและพระบัญชาทั้งหลาย

⁵พระองค์ทรงรู้สถานสูงและแท่นบูชาเครื่องหอมจากเมืองทั้งหมดของยูดาห์ อาณาจักรได้มีความสงบสุขภายใต้พระองค์⁶พระองค์ทรงสร้างเมืองป้อมทั้งหลายในยูดาห์ เพราะแผ่นดินมีความสงบสุข และพระองค์ไม่ต้องทำสงครามในปีเหล่านั้น เพราะพระยาห์เวห์ประทานการหยุดพักแก่พระองค์⁷เพราะอาสาตรัสกับยูดาห์ว่า “ให้พวกเราสร้างเมืองเหล่านี้ และล้อมด้วยกำแพง หอคอยประตูและดาดประตู แผ่นดินนั้นยังเป็นของเรา เพราะพวกเราแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พวกเราแสวงหาพระองค์ และพระองค์ทรงประทานสันติสุขแก่เราทุกด้าน” ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงสร้างและประสบความสำเร็จ⁸อาสาทรงมีกองทหารที่ถือพวกไล่ใหญ่และหอกจากยูดาห์ 300,000 คน และจากเบนยามินที่มีโล่และธนู 280,000 คน ทุกคนเหล่านี้ล้วนเป็นนักรบผู้กล้าหาญที่แข็งแรง

⁹เศราห์คนคูชออกมาต่อสู้กับพวกเขาด้วยกองทัพทหารหนึ่งล้านคน และรถม้าศึกสามร้อยคันและพระองค์ได้มาถึงเมืองมาเรซาห์¹⁰และอาสาทรงออกไปปะทะ

กับเขา และเขาก็ตกลงที่จะตั้งแนวรบในหุบเขาเศฟารัทที่มาระชาห์¹¹ อาสาธองตูลต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ และตรัสว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ไม่มีใครนอกจากพระองค์ที่ช่วยผู้ซึ่งไม่มีกำลังเมื่อเขากำลังผจญหน้ากับคนเป็นอันมาก ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงโปรดช่วยพวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายพึ่งพระองค์ พวกข้าพระองค์ได้มาต่อสู้กับชนหมู่ใหญ่ในพระนามของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าทรงให้มนุษย์ชนะพระองค์”

¹² ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงโจมตีคนคูชต่อนำอาสาและคนยูดาห์ แล้วคนคูชได้แตกหนีไป¹³ อาสาและพวกทหารที่อยู่กับพระองค์ได้ไล่ตามพวกเขาไปถึงเมืองเกรราร์ และคนคูชล้มตายเป็นจำนวนมากพวกเขาไม่สามารถจะฟื้นฟู่ได้ เพราะพวกเขาแตกพ่ายยับเยินเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์และกองทัพของพระองค์ กองทัพเก็บของริบได้มากมาย¹⁴ และกองทัพได้ทำลายหมู่บ้านทั้งหมดรอบๆ เมืองเกรราร์ เพราะว่าความหวาดกลัวพระยาห์เวห์นั้นมีขึ้นกับชาวเมืองทั้งหลาย กองทัพได้ยึดหมู่บ้านทั้งหมด เพราะมีของที่จะริบได้มากมายในเมืองเหล่านั้น¹⁵ กองทัพยังได้ทำลายเต็นท์ของพวกที่เลี้ยงสัตว์เร่ร่อน พวกเขายึดแกะและอูฐไปเป็นจำนวนมาก และจากนั้นพวกเขาก็กลับไปยังเยรูซาเล็ม

Chapter 15

¹ พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาบนอาซารียาห์บุตรชายของโอเดด² ท่านออกไปเฝ้าอาสาและกราบทูลพระองค์ว่า “ข้าแต่อาสาและคนยูดาห์กับคนเบนยามินทั้งหมด จงฟังข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ทรงสถิตกับท่านทั้งหลาย ขณะเมื่อท่านทั้งหลายอยู่กับพระองค์ ถ้าพวกท่านแสวงหาพระองค์ พวกท่านก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าท่านทั้งหลายละทิ้งพระองค์ พระองค์ก็จะทรงละทิ้งพวกท่าน³ บัดนี้เป็นเวลานานแล้วที่อิสราเอลปราศจากพระเจ้าเที่ยงแท้ ปราศจากปุโรหิตผู้สั่งสอน และปราศจากธรรมเนียมปฏิบัติ

⁴ แต่เมื่อพวกเขาทุกข์ยาก พวกเขาทั้งหลายได้หันมาหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล และแสวงหาพระองค์ เขาก็ตกลงที่จะได้พบพระองค์ในสมัยนั้นไม่มีสันติสุขสำหรับเขาผู้ที่เดินทางออกไปหรือผู้ที่เดินทางเข้ามาที่นี่ เพราะเกิดความวุ่นวายมากมายกับคนที่อาศัยบนแผ่นดินนั้น⁵ เขาก็ตกลงที่จะแยกกันเป็นเสี่ยงๆ ประชาชาติต่อประชาชาติและเมืองต่อเมือง เพราะพระเจ้าทรงทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับพวกเขาด้วยความทุกข์ยากทุกอย่าง⁶ แต่ท่านทั้งหลายจงเข้มแข็งและอย่าให้มือของท่านอ่อนลง เพราะว่ากิจการของพวกท่านจะได้รับบำเหน็จ”

⁸ เมื่ออาสาทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้ คือคำเผยพระวจนะของผู้เผยพระวจนะโอเดด พระองค์ทรงมีพระทัยกล้าหาญขึ้น พระองค์ทรงจัดสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายจากแผ่นดินยูดาห์และเบนยามินทั้งหมด และจากเมืองต่างๆ ที่พระองค์ทรงยึดมาในบริเวณเทือกเขาเอฟราอิม และพระองค์ทรงซ่อมแซมแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ที่อยู่นำหน้าพระนิเวศของพระยาห์เวห์⁹ พระองค์ทรงรวบรวมคนยูดาห์และคนเบนยามินทั้งหมด รวมทั้งคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่กับพวกเขา ประชาชนจากเอฟราอิม และมนัสเสห์ และจากสิเมโอน เพราะพวกเขามาจากอิสราเอลมาหาพระองค์จำนวนมาก เมื่อพวกเขาเห็นว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์สถิตกับพระองค์¹⁰ ดังนั้นเขาก็ตกลงได้มารวมกันที่เยรูซาเล็มในเดือนที่สามของปีที่สิบห้าในรัชกาลของอาสา

¹¹ ในวันนั้น เขาก็ตกลงได้ถวายสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์จากข้าวของที่พวกเขารับมาได้ คือวัวผู้เจ็ดร้อยตัว และแกะและแพะเจ็ดพันตัว¹² เขาก็ตกลงทำพันธสัญญาที่จะแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งพวกบรรพบุรุษของพวกเขา ด้วยสุดจิตสุดใจของพวกเขา¹³ พวกเขาตกลงว่าหากใครปฏิเสธที่จะแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลจะมีโทษถึงตาย ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นผู้น้อยหรือผู้ใหญ่ ผู้ชายหรือผู้หญิง¹⁴ เขาก็ตกลงได้สาบานตนต่อพระยาห์เวห์ด้วยเสียงดัง ด้วยการโห่ร้อง และด้วยบรรดาเสียงแตรและเขาสัตว์¹⁵ คนยูดาห์ทั้งหมดเปรมปรีดีเพราะคำสาบานนั้น เพราะเขาก็ตกลงสาบานด้วยสุดใจของพวกเขา และเขาก็ตกลงแสวงหาพระองค์ด้วยความปรารถนาทั้งหมดของเขา และเขาก็ตกลงได้พบพระองค์ พระยาห์เวห์ทรงประทานสันติสุขให้พวกเขาในทุกด้าน

¹⁶ กษัตริย์อาสาทรงถอดมาอาคาห์ พระอัยภของพระองค์เสียจากตำแหน่งราชินี เพราะพระนางทรงทำรูปเคารพนำเกลียดน่าชังเพื่อพระอาเซราห์ อาสาทรงฟื้นฟูรูปเคารพของพระนางลง ทรงบดเป็นผง และเผาเสียที่ลัธราซิดโรน¹⁷ แต่สถานสูงต่างๆ ยังไม่ได้ถูกรื้อออกหมดจากอิสราเอล ถึงอย่างนั้นพระทัยของอาสาที่ซื่อตรงตลอดรัชสมัยของพระองค์¹⁸ พระองค์ทรงนำบรรดาสิ่งของที่เป็นของพระราชบิดาของพระองค์ และของต่างๆ ของพระองค์ที่เป็นของพระยาห์เวห์ ได้แก่แก้วตฤเข็น และทองคำทั้งหลายเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า¹⁹ ไม่มีสงครามอีกจนถึงปีที่สามสิบห้าในรัชกาลของอาสา

Chapter 16

¹ ในปีที่สามสิบหกแห่งรัชกาลอาสา บาอาซากษัตริย์ของอิสราเอลทรงปฏิบัติอย่างก้าวร้าวโดยขึ้นมาต่อสู้กับยูดาห์ และทรงสร้างเมืองรามัท เพื่อไม่ให้ใครผ่านเข้าออกยังแผ่นดินของอาสาษัตริย์ยูดาห์² และอาสาทรงนำเงินและทองคำจากคลังในพระนิเวศของพระยาห์เวห์และจากพระราชวังของกษัตริย์ และทรงส่งไปให้เบนฮาดัดกษัตริย์อาร์มี ผู้ได้ประทับในดามัสกัส พระองค์ตรัสว่า³ “ขอให้มีสันติสัญญาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน เหมือนดังที่มีอยู่ระหว่างพระราชบิดาของข้าพเจ้าและพระราชบิดาของท่าน นี่แน่ ข้าพเจ้าได้ส่งเงินและทองคำมายังท่าน ขอให้ท่านจงยกเลิกสนธิสัญญาของท่านที่มีกับบาอาซากษัตริย์อิสราเอล เพื่อเขาจะถอยทัพไปจากข้าพเจ้า”

⁴ เบนฮาดัดทรงฟังกษัตริย์อาสา และทรงส่งบรรดาผู้บัญชาการกองทัพของพระองค์ไปสู่กับเมืองต่างๆ ของอิสราเอล เขาก็ตกลงโจมตีเมืองอียอน เมืองดาน เมืองอาเบลมาอิม และเมืองคลังหลวงทั้งหมดของนัฟทาลี⁵ และเมื่อบาอาซากษัตริย์ทรงทราบเรื่อง พระองค์ก็ทรงหยุดสร้างเมืองรามัท และทรงยุติงานของพระองค์⁶ แล้วกษัตริย์อาสาทรงนำคนยูดาห์ทั้งหมดไปกับพระองค์ เขาก็ตกลงขบขันและไม้ของเมืองรามัทซึ่งบาอาซากษัตริย์ใช้สร้างเมืองนั้น แล้วกษัตริย์อาสาทรงใช้สิ่งก่อสร้างนั้นมาสร้างเมืองเกบาและเมืองมิสปาห์

⁷ เวลานั้นฮานานีผู้ทำนายมาเฝ้าอาสาษัตริย์ของยูดาห์ และทูลพระองค์ว่า “เพราะฝ่าพระบาททรงฟังกษัตริย์อาร์มี และไม่ทรงฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของฝ่าพระบาท กองทัพของกษัตริย์อาร์มีจึงหลุดจากพระหัตถ์ของฝ่าพระบาทไป⁸ คนคูชและชาวลิเบียเป็นกองทัพมหาที่มั่งคั่งมีม้าศึกและทหารนำมากมายไม่ใช่

หรือ? แต่เพราะฝ่าพระบาททรงฟังพระยาห์เวห์ พระองค์จึงทรงมอบชัยชนะเหนือเขาทั้งหลายให้ฝ่าพระบาท^๙ เพราะว่าพระเนตรของพระยาห์เวห์สอดส่องอยู่เหนือแผ่นดินโลกทั้งหมด เพื่อพระองค์จะสำแดงถึงความแข็งแกร่งของพระองค์ในฐานะของคนเหล่านั้นที่จริงใจต่อพระองค์ แต่ฝ่าพระบาททรงกระทำอย่างโง่เขลาในเรื่องนี้ เพราะตั้งแต่บัดนี้ฝ่าพระบาทจะทรงมีศึกสงคราม”^{๑๐} และอาสาสิก็รู้ว่าผู้ทำนายนั้น และพระองค์ทรงจับเขาซังคูก เพราะพระองค์ทรงเกรี้ยวกราดกับเขาในเรื่องนี้ และในเวลาเดียวกัน อาสาสิยังทรงข่มเหงพวกประชาชนด้วย

^{๑๑}และนี่แน่ะ พระราชกิจของอาสา ตั้งแต่ต้นจนจบได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล^{๑๒} ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ อาสาทรงเป็นโรคที่พระบาท โรคของพระองค์ก็ร้ายแรง แม้ทรงประชวรเป็นโรคอยู่พระองค์ก็ไม่ทรงแสวงหาความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ แต่แสวงหาความช่วยเหลือจากแพทย์^{๑๓} อาสาทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์สิ้นพระชนม์ในปีที่สี่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์^{๑๔} เขาทั้งหลายฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ ที่พระองค์ทรงสถิตไว้ให้พระองค์เองในนครดาวิด พวกเขาได้วางพระศพของพระองค์ไว้บนแท่นที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมชนิดต่างๆ ซึ่งช่างปรุงเครื่องหอมได้ปรุงไว้ และเขาทั้งหลายได้ถวายเพลิงพระศพใหญ่โตแด่พระองค์

Chapter 17

^๑เยโฮชาฟัทพระราชโอรสของอาสาขึ้นเป็นกษัตริย์แทนพระองค์ เยโฮชาฟัททรงเสริมกำลังพระองค์เองต่อสู้กับคนอิสราเอล^๒ พระองค์ทรงวางกำลังพลไว้ในเมืองป้อมทั้งหมดของยูดาห์ และทรงตั้งทหารรักษาการในแผ่นดินยูดาห์และในเมืองต่างๆ ของเอฟราอิม ที่อาสาพระราชบิดาของพระองค์ทรงยึดไว้^๓ พระยาห์เวห์ทรงสถิตกับเยโฮชาฟัท เพราะพระองค์ทรงดำเนินในวิถีทางช่วงต้นๆ ของดาวิดพระราชบิดาของพระองค์ และไม่ทรงแสวงหาพระบาอัล^๔ แต่พระองค์ทรงไว้วางใจในพระเจ้าของพระราชบิดาของพระองค์ และทรงดำเนินตามพระบัญชาทั้งหลายของพระเจ้า ไม่ทรงดำเนินตามการกระทำของคนอิสราเอล^๕ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงทรงสถาปนาราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทุกคนในยูดาห์ต่างนำบรรณาการมาถวายเยโฮชาฟัท พระองค์ทรงมีทรัพย์สมบัติและเกียรติยศมากมาย^๖ พระทัยของพระองค์ทรงเข้มแข็งขึ้นในพระมรรคาของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงรื้อบรรดาสถานสูงและบรรดาเสาอาชราห์เสียจากยูดาห์

^๗ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์ทรงใช้พวกข้าราชการของพระองค์ คือ เบนฮาอิล โอบาดีห์ เศคาริยาห์ เนธันเอล และมีคายาห์ไปสั่งสอนในเมืองต่างๆ ของยูดาห์^๘ และมีคนเลวไปกับพวกเขาด้วย คือ เซโมอาห์ เนธานีอาห์ เศบาดีอาห์ อาสาเฮล เซมิราโมท เยโฮนาธาน อาโดเนียห์ โทบิยาห์ และโทอาโดเนียห์ ทั้งยังมีพวกปุโรหิตที่ไปพร้อมกับพวกเขาดังคือ เอลีซามาและเยโฮรัม^๙ เขาทั้งหลายสั่งสอนในยูดาห์ โดยมีหนังสือธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์ไปกับพวกเขาด้วย พวกเขาเดินทางไปที่เมืองทั้งหมดของยูดาห์และสั่งสอนท่ามกลางประชาชน

^{๑๐}ความเกรงกลัวพระยาห์เวห์ได้เกิดขึ้นกับบรรดาราชอาณาจักรที่อยู่รอบๆ ยูดาห์ ดังนั้นพวกเขาก็ไม่ได้ทำสงครามกับเยโฮชาฟัท^{๑๑} คนฟิลิสเตียบางส่วนได้นำของกำนัลมาถวายเยโฮชาฟัท และเขามาเป็นบรรณาการ และพวกเขาก็ได้รับน้ำแกะผู้ 7,700 ตัว และแพะผู้ 7,700 ตัวมาถวายพระองค์ด้วย^{๑๒} เยโฮชาฟัททรงมีอำนาจมากยิ่งขึ้น พระองค์ทรงสร้างเมืองป้อมและเมืองคลังหลวงต่างๆ ไว้ในยูดาห์^{๑๓} พระองค์ทรงสะสมเสบียงไว้มากมายในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ และทรงมีทหารที่แข็งแรง เป็นนักรบกล้าหาญอยู่ในเยรูซาเล็ม

^{๑๔}ต่อไปนี้เป็นบัญชีรายชื่อของพวกเขา ตามชื่อตระกูลของบิดาของพวกเขา จากเผ่ายูดาห์ บรรดาผู้บังคับกองพันนั้นได้แก่ ผู้บัญชาการอัดนาห์ พร้อมกับนักรบ 300,000 คน^{๑๕} ถัดจากเขา คือ ผู้บัญชาการเยโฮธาน พร้อมกับผู้ชาย 280,000 คน^{๑๖} ถัดจากเขา คือ อาบัสยาห์บุตรชายศิโรผู้ซึ่งอาสาสมัครเพื่อปรนนิบัติพระยาห์เวห์ พร้อมกับนักรบ 200,000 คน^{๑๗} จากเผ่าเบนยามิน คือ เอลียาดา ผู้ชายที่มีอำนาจที่กล้าหาญ พร้อมกับทหาร 200,000 คนที่มีธนูและโล่^{๑๘} และถัดจากเขา คือ เยโฮซาบาด พร้อมกับทหารที่พร้อมรบ 180,000 คน

^{๑๙}คนเหล่านี้เป็นข้าราชการของกษัตริย์ นอกเหนือจากพวกที่กษัตริย์ทรงจัดวางไว้ในเมืองป้อมต่างๆ ทั่วยูดาห์

Chapter 18

^๑บัดนี้เยโฮชาฟัททรงมีทรัพย์มั่งคั่งและเกียรติใหญ่ยิ่ง พระองค์ทรงกระทำให้พระองค์เองเป็นทองแผ่นเดียวกันกับอาหับ ด้วยการให้ราชโอรสองค์หนึ่งของพระองค์คือกิเศสมรสกับราชธิดาของอาหับ^๒ ครั้นล่วงมาหลายปี พระองค์เสด็จไปเฝ้าอาหับในสะมาเรีย และอาหับทรงฆ่าแกะและวัวมากมายสำหรับพระองค์ และไพร่พลที่มากับพระองค์ อาหับทรงชักชวนพระองค์ให้ขึ้นไปโจมตีราโมทกิเลอาดกับพระองค์^๓ อาหับกษัตริย์อิสราเอลตรัสกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ว่า "ท่านจะไปราโมทกิเลอาดกับข้าพเจ้าไหม?" เยโฮชาฟัททูลตอบพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าเป็นอย่างที่ท่านเป็น และไพร่พลของข้าพเจ้าก็เป็นอย่างไพร่พลของท่าน เราจะอยู่กับท่านในการสงคราม"

^๔เยโฮชาฟัทตรัสกับกษัตริย์อิสราเอลว่า "ขอกูถามคำตอบของพระองค์จากพระดำรัสของพระยาห์เวห์เสียก่อน"^๕ แล้วกษัตริย์อิสราเอลก็ได้ทรงเรียกประชุมพวกผู้เผยพระวจนะสี่ร้อยคน และตรัสกับพวกเขาว่า "ควรที่เราจะไปทำสงครามกับราโมทกิเลอาดหรือไม่ควรไป?" เขาก็หลายทูลตอบว่า "โจมตีเถิด เพราะพระเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์"^๖ แต่เยโฮชาฟัททูลว่า "ที่นี่ไม่มีผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าอีกสักคนหนึ่งหรือซึ่งเราจะสอบถามได้?" กษัตริย์อิสราเอลทูลเยโฮชาฟัทว่า "ยังมีชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งเราจะให้ทูลถามพระยาห์เวห์ได้ คือมีคายาห์บุตรอิมลาห์ แต่ข้าพเจ้าซังเขา เพราะเขาไม่เคยเผยสิ่งที่ดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย ส่วนใหญ่มักจะเป็นสิ่งที่เลวร้าย" แต่เยโฮชาฟัททูลว่า "ขอกษัตริย์อย่าตรัสดังนั้นเลย"

^๘แล้วกษัตริย์อิสราเอลจึงเรียกข้าราชการคนหนึ่งเข้ามาและตรัสสั่งว่า "จงไปพามิคายาห์บุตรชายอิมลาห์มาโดยเร็ว"^๙ บัดนี้อาหับกษัตริย์อิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ ต่างกำลังประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ด้วยเสื้อคลุมเต็มยศของทั้งสองพระองค์ ในที่โล่งแจ้ง ที่ทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้เผยพระวจนะทั้งปวงกำลังเผยพระวจนะถวายอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์^{๑๐} เศเดคิยาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ทำพวกเขาเสด็จพลีด้วยตนเอง และได้พูดว่า

"พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ด้วยสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะผลัดคนอารัมไปจนเขาก็ตกหลายถูกทำลาย"¹¹บรรดาผู้เผยพระวจนะก็เผยพระวจนะอย่างเดียวกัน กล่าวว่า "โอมติราโม ทกิเลอาดเกิด และมีชัยชนะ เพราะพระยาห์เวห์ทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์"

¹²ผู้สื่อสารผู้ได้ไปเรียกมีคยาห์บอกท่านว่า "บัดนี้จงดู ถ้อยคำทั้งหลายของบรรดาผู้เผยพระวจนะก็พูดสิ่งต่างๆ ที่ดีเป็นเสียงเดียวกันแก่กษัตริย์ ขอให้ ถ้อยคำของท่านเป็นเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดสิ่งต่างๆ ที่ดี"¹³มีคยาห์ตอบว่า "พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเจ้าตรัสอะไรข้าพเจ้าจะพูดสิ่งนั้น"¹⁴เมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า "มีคยาห์ ควรที่เราจะไปยังราโมทกิเลอาดเพื่อทำสงครามหรือไม่?" มีคยาห์ทูลตอบพระองค์ว่า "จงโหมตีเถิด และมีชัยชนะ เพราะท่านจะเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่"¹⁵แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า "ที่ครั้งแล้วที่เราต้องบอกให้เจ้าที่จะไม่บอกเรา นอกจากความจริงในพระนามพระยาห์เวห์?"¹⁶ดังนั้นมีคยาห์จึงทูลว่า "ข้าพระบาทเห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขา อย่างแคะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระยาห์เวห์ตรัสว่า 'คนเหล่านี้ไม่มีผู้เลี้ยง ให้ทุกคนกลับยังเรือนของตนโดยสวัสดิภาพเถิด'"

¹⁷ดังนั้นกษัตริย์อิสราเอลจึงทูลเยโฮชาฟัทว่า "ข้าพเจ้ามิได้บอกท่านแล้วหรือว่า เขาจะไม่เผยสิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย มีแต่สิ่งชั่วร้ายเท่านั้น"¹⁸และมีคยาห์ทูลว่า "จะนั้นขอให้ท่านทั้งหลายสดับพระวจนะของพระยาห์เวห์ ข้าพระบาทเห็นพระยาห์เวห์กำลังประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบิราลแห่งฟาสวรรค์ได้ยืนข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้ายของพระองค์"¹⁹และพระยาห์เวห์ตรัสว่า 'ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับกษัตริย์อิสราเอล เพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ราโมทกิเลอาด?' คนหนึ่งได้ทูลอย่างนี้ อีกคนทูลอย่างนั้น²⁰แล้วมีวิญญาณดวงหนึ่งมาข้างหน้าและยืนต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์และทูลว่า 'ข้าพระบาทจะเกลี้ยกล่อมเขา' พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า 'อย่างไร?'²¹วิญญาณนั้นทูลว่า 'ข้าพระบาทจะออกไปและข้าพระบาทจะกลายเป็นวิญญาณนุสาในปากของผู้เผยพระวจนะทุกคน' พระยาห์เวห์ตรัสตอบว่า 'เจ้าจงไปเกลี้ยกล่อมเขา และเจ้าจะทำได้สำเร็จด้วย จงไปเถียวนี้และทำตามนั้น'²²บัดนี้ ดูเถิด พระยาห์เวห์ทรงใส่วิญญาณนุสาในปากของเหล่าผู้เผยพระวจนะของฝ่าพระบาท และพระยาห์เวห์ทรงล้นพระวาจาเป็นความร้ายเกี่ยวกับฝ่าพระบาท"

²³แล้วเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์เข้ามาตบแค้นมีคยาห์ และพูดว่า "พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ออกจากข้าไปพูดกับเจ้าได้อย่างไร?"²⁴มีคยาห์พูดว่า "ดูเถิด เจ้าจะรู้ในวันนั้น เมื่อเจ้าวิ่งเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะซ่อนตัวเจ้า"²⁵กษัตริย์อิสราเอลตรัสกับข้าราชการบางคนของพระองค์ว่า "พวกเจ้าจงจับมีคยาห์พาเขาไปมอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมืองนั้น และแก่โยอาชราชโอรส"²⁶พวกเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า 'กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า จงเอาคนนี้จำคุกเสีย เลี้ยงเขาด้วยอาหารเล็กน้อยกับน้ำดื่มหน่อยเท่านั้น จนกว่าเราจะกลับมาโดยสวัสดิภาพ'²⁷และมีคยาห์ทูลว่า "ถ้าฝ่าพระบาทเสด็จกลับมาโดยสวัสดิภาพ พระเจ้าก็มีได้ตรัสโดยข้าพระบาท" และท่านกล่าวว่า "บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงฟังเถิด"

²⁸ดังนั้นอาหับกษัตริย์อิสราเอลกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ ได้เสด็จไปโอมติราโมทกิเลอาด²⁹และกษัตริย์อิสราเอลตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า "ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเข้าทำศึก แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน" ดังนั้นกษัตริย์อิสราเอลก็ได้ทรงปลอมพระองค์ และพวกเขาได้เข้าทำสงคราม³⁰ฝ่ายกษัตริย์อารัมทรงบัญชาพวกแม่ทัพรบม้าศึกของพระองค์ ตรัสว่า "อย่าโหมตีพวกทหารที่ไม่สำคัญ หรือพวกทหารที่สำคัญ แต่จงมุ่งโจมตีเฉพาะกษัตริย์อิสราเอลเท่านั้น"

³¹เมื่อพวกผู้บัญชาการรถม้าศึกได้เห็นเยโฮชาฟัท เขาก็ตกหลายพูดว่า "นั่นคือกษัตริย์อิสราเอล" พวกเขาจึงหันเข้าไปล้อมเพื่อที่จะโหมตีพระองค์ แต่เยโฮชาฟัทร้องขึ้น และพระยาห์เวห์ทรงช่วยพระองค์ พระเจ้าทรงทำให้เขาก็ตกหลายออกไปเสียจากพระองค์³²เมื่อพวกผู้บัญชาการรถม้าศึกเห็นว่าไม่ใช่กษัตริย์อิสราเอล พวกเขาหันกลับจากการไล่ตามพระองค์³³แต่มีทหารนายหนึ่งโง่ทรนียงสุ่มไป ถูกกษัตริย์อิสราเอลเข้าระหว่างเกล็ดเกราะ แล้วอาหับตรัสรับสั่งกับคนขับรถม้าศึกของพระองค์ว่า "หันกลับเถะ และพาเราออกจากการรบ เพราะเราบาดเจ็บสาหัส"³⁴วันนั้นการรบดุเดือดมากขึ้น และกษัตริย์อิสราเอลพวยพระองค์เองขึ้นไปในรถม้าศึกของพระองค์ หันพระพักตร์เข้าสู่คนอารัมจนถึงเวลาเย็น แล้วประมาณเวลาดวงอาทิตย์ตกพระองค์ก็สิ้นพระชนม์

Chapter 19

¹เยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์เสด็จกลับไปถึงพระราชวังของพระองค์ในเยรูซาเล็มโดยสวัสดิภาพ²แล้วเยชูบุตรอานาบิผู้ทำนายได้ออกไปเฝ้าพระองค์ และทูลกษัตริย์เยโฮชาฟัทว่า "ควรที่ฝ่าพระบาทจะทรงช่วยคนชั่วร้ายหรือ? ควรหรือที่ฝ่าพระบาทจะทรงรักคนเหล่านั้นผู้ที่เกลียดชังพระยาห์เวห์หรือ? เพราะเรื่องนี้พระพิโรธจากพระยาห์เวห์จะมาถึงฝ่าพระบาท³อย่างไรก็ตามก็ยังมีบางส่วนของที่พบได้ในพระองค์ คือที่ฝ่าพระบาททรงทำลายบรรดาเสาอาเซราห์เสียจากแผ่นดิน และทรงมีพระทัยมุ่งแสวงหาพระเจ้า"

⁴เยโฮชาฟัทประทับในเยรูซาเล็มและพระองค์ทรงออกไปเยี่ยมเยียนประชาชนอีก ตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงถิ่นเทือกเขาเอเฟราอิม และทรงนำเขาก็ตกหลายกลับมาพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเขາ⁵พระองค์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยทั้งหลายในแผ่นดินนั้น ในหัวเมืองทั้งหลายที่มีป้อมทั้งสี่ของยูดาห์ที่ละหัวเมือง⁶พระองค์ตรัสกับผู้วินิจฉัยเหล่านั้นว่า "จงพิจารณาสิ่งที่ท่านทั้งหลายจะกระทำ เพราะพวกท่านมิได้พิพากษาเพื่อบุคคลแต่เพื่อพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงสถิตกับพวกท่านในการพิพากษา⁷บัดนี้จงให้ความยำเกรงพระยาห์เวห์อยู่เหนือพวกท่าน จงระมัดระวังเมื่อท่านตัดสินพิพากษา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราไม่มีความอยุติธรรม หรือไม่มีความลำเอียง และไม่มีการรับสินบน"

⁸ยิ่งกว่านั้นอีก ในเยรูซาเล็ม เยโฮชาฟัททรงตั้งพวกคนเลวีและปุโรหิตบ้าง กับหัวหน้าตระกูลอิสราเอลบ้าง เพื่อจะให้การพิพากษาแก่พระยาห์เวห์และวินิจฉัยคดีที่ได้แย้งกัน เขาก็ตกหลายอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม⁹พระองค์ทรงกำชับเขาก็ตกหลาย ตรัสว่า "ท่านทั้งหลายจงกระทำการนี้ด้วยความยำเกรงพระยาห์เวห์ ด้วยความสัตย์ซื่อและด้วยสิ้นสุดใจของท่าน¹⁰เมื่อมีข้อพิพาทจากพี่น้องของพวกท่านผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของเขาก็ตกหลายมาถึงพวกท่าน เกี่ยวกับเรื่องฆ่าฟันกัน เกี่ยวกับกฎหมายทั้งหลาย และพระบัญชาทั้งหลาย บทบัญญัติทั้งหลาย หรือ กฎเกณฑ์ทั้งหลาย ท่านทั้งหลายต้องตัดสินพวกเขา เพื่อพวกเขาจะไม่กระทำผิดต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ หรือพระพิโรธจะมาถึงพวกท่านและพวกพี่น้องของพวกท่าน พวกท่านจงกระทำเช่นนี้ และพวกท่านจะไม่มีผิด"¹¹ดูเถิด อามาริยาห์หาปุโรหิตก็อยู่เหนือท่านในทุกเรื่องของพระยาห์เวห์ เศบาดียาห์บุตรชายอิซมาเอล ผู้นำของเชวองคียูดาห์ก็อยู่เหนือท่านในทุกเรื่องของกษัตริย์ คนเลวีจะเป็นเจ้าหน้าที่ปรนนิบัติพวกท่านด้วย จงเข้มแข็ง และเชื่อฟังคำสั่งสอนทั้งหลายของท่าน และขอพระยาห์เวห์ทรงสถิตอยู่กับคนเหล่านั้นผู้ซึ่งเป็นคนดี"

Chapter 20

¹ภายหลัง คนโมอับและคนอัมโมน และคนเมอูนีบางส่วนร่วมกับเขากิ่งหลาย เขามำทำสงครามกับเยโฮชาฟัท²มีบางคนมาทูลเยโฮชาฟัท กล่าวว่า "มีคนหมู่ใหญ่จากทะเลตายฟากข้างโน้น จากเอโดมกำลังมาต่อสู้กับพระองค์ และดูเถิด เขากิ่งหลายอยู่ในฮาซาโซนทามาร์" คือเอนกาค³เยโฮชาฟัทเกิดความกลัว และตั้งพระทัยด้วยพระองค์เองมุ่งแสวงหาพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงประกาศให้อออาหารทักยูดาห์⁴คนยูดาห์ได้ชุมนุมกันแสวงหาพระยาห์เวห์ พวกเขาพากันมาจากหัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์เพื่อแสวงหาพระยาห์เวห์

⁵เยโฮชาฟัททรงยืนอยู่ในที่ชุมนุมของคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ข้างหน้าลานใหม่⁶พระองค์ทูลว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์หรือ? พระองค์มิได้ปกครองเหนือบรรดาราชอาณาจักรของบรรดาประชาชาติหรือ? ฤกษ์และอำนาจมิใช่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านพระองค์ได้⁷ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์มิได้ทรงขับไล่ชาวแผ่นดินนี้ออกไปเสียให้พ้นหน้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และทรงมอบให้แก่บรรดาเชื้อสายของอับราฮัมเป็นนิตย์หรือ?" เขากิ่งหลายได้อาศัยอยู่ในนั้น และสร้างสถานที่บริสุทธิ์ในที่นั้นเพื่อพระนามของพระองค์ พวกเขาทูลว่า⁹ถ้าเหตุร้ายเกิดขึ้นเหนือข้าพระองค์ทั้งหลายจะเป็นดาบ การพิพากษา หรือโรคร้ายแรง หรือการกันดารอาหาร ข้าพระองค์ทั้งหลายจะยืนอยู่ต่อหน้าพระนิเวศนี้และต่อพระพักตร์พระองค์ เพราะพระนามของพระองค์อยู่ในพระนิเวศนี้ และข้าพระองค์ทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระองค์ในความทุกข์ยากลำบากของข้าพระองค์ทั้งหลาย และพระองค์จะทรงได้ยินข้าพระองค์และทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด'

¹⁰ดูเถิด บัดนี้คนอัมโมน คนโมอับ และคนภูเขาเซอีร์ ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ทรงยอมให้คนอิสราเอลกวาดล้าง เมื่อพวกเขาได้ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาได้เสียดูจากคนเหล่านั้นและมิได้ทำลายเสีย¹¹ดูเถิด เขากิ่งหลายได้ให้รางวัลแก่เราอย่างไร ด้วยการมาขับไล่พวกเราออกเสียจากแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นมรดก¹²ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงกระทำการพิพากษาพวกเราหรือ? เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีอำนาจที่จะต่อสู้กองทัพที่ยิ่งใหญ่นี้ ซึ่งกำลังมาต่อสู้กับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะกระทำประการใด แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายจับจ้องอยู่ที่พระองค์"

¹³คนยูดาห์ทั้งปวงได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ พร้อมกับพวกผู้คนเล็กน้อยของพวกเขา คือ บรรดาภรรยาและบรรดานุตรของพวกเขา¹⁴ในกลางที่ชุมนุมนั้นพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้เสด็จลงมาสถิตบนยาฮาซียาห์บุตรชายของเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเบไนยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเยโฮเอล ผู้เป็นบุตรชายของมัทธานียาห์ เป็นคนเลวีหนึ่งในบรรดานุตรชายของอาสาฟ¹⁵ยาฮาซียาห์พูดว่า "คนยูดาห์ทั้งปวงและบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ทั้งหลาย และกษัตริย์เยโฮชาฟัท ของฟิง พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แก่ท่านทั้งหลายว่า 'อย่ากลัวเลย อย่าท้อถอยด้วยกองทัพที่ยิ่งใหญ่นี้เลย เพราะว่าการสงครามนั้นไม่ใช่ของพวกท่าน แต่เป็นของพระเจ้า'¹⁶พรุ่งนี้เช้าพวกเจ้าจงลงไปต่อสู้กับพวกเขา ดูเถิด พวกเขากำลังขึ้นมาจากผ่านของตำบลศิธ ท่านทั้งหลายจะพบพวกเขาที่ปลายหุบเขา ก่อนถึงถิ่นกุดกันดารเยรูเอล¹⁷ไม่จำเป็นที่พวกท่านจะต้องสู้รบในสงครามครั้งนี้ โอ คนยูดาห์ และชาวเยรูซาเล็ม จงเข้าประจำที่ ยืนนิ่งไว้และดูการช่วยกู้ของพระยาห์เวห์เพื่อท่าน อย่ากลัว หรืออย่าท้อถอยเลย พรุ่งนี้จึงออกไปสู้กับพวกเขาเพราะพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน"

¹⁸เยโฮชาฟัทโน้มพระเศียรกับพระพักตร์ของพระองค์ลงถึงพื้น คนยูดาห์ทั้งปวงกับบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มทั้งหลายได้กราบลงต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพื่อนมัสการพระองค์¹⁹บรรดาคนเลวี คนเหล่านั้นซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ทั้งหลายของคนโคอาคและคนโคราห์ ได้ยืนขึ้นถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยเสียงอันดัง

²⁰เขากิ่งหลายลุกขึ้นแต่เช้าและออกไปยังถิ่นกุดกันดารเกโคอา เมื่อพวกเขาได้ออกไป เยโฮชาฟัทได้ทรงยืนและตรัสว่า "คนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า จงวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน และท่านจะได้รับการช่วยเหลือ จงเชื่อในบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์ และท่านจะประสบความสำเร็จ"²¹เมื่อพระองค์ปรึกษากับประชาชนแล้ว พระองค์ทรงแต่งตั้งคนเหล่านั้นผู้ที่จะร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์ และถวายสรรเสริญพระองค์เพราะความรุ่งโรจน์อันบริสุทธิ์ของพระองค์ เมื่อพวกเขาออกไปหน้าศัตรู และพูดว่า "จงถวายโมทนาแด่พระยาห์เวห์ เพราะพันธสัญญาที่ซื้อสัตย์ของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์"²²เมื่อเขากิ่งหลายเริ่มร้องเพลงและสรรเสริญ พระยาห์เวห์ทรงจัดกองทัพคอยต่อสู้กับคนอัมโมน คนโมอับ และคนภูเขาเซอีร์ ผู้กำลังเข้ามาต่อสู้กับยูดาห์ เขากิ่งหลายจึงแตกพ่ายไป²³เพราะว่าคนอัมโมนและคนโมอับได้ลุกขึ้นต่อสู้กับผู้ที่ยืนอยู่บนภูเขาเซอีร์ เพื่อที่จะฆ่าพวกเขาและทำลายพวกเขาอย่างสิ้นเชิง เมื่อเขากิ่งหลายกวาดล้างผู้ที่อาศัยอยู่บนภูเขาเซอีร์แล้ว พวกเขาทั้งสิ้นก็ช่วยกันทำลายซึ่งกันและกัน

²⁴เมื่อคนยูดาห์เข้ามาถึงสถานที่สำหรับมองดูในถิ่นกุดกันดาร พวกเขาเฝ้าตรงไปที่กองทัพนั้น ดูเถิด พวกเขาตายแล้ว นอนอยู่บนพื้นดิน ไม่มีสักคนเดียวที่รอดไปได้²⁵เมื่อเยโฮชาฟัทและประชาชนของพระองค์เข้ามาเก็บของจากเขากิ่งหลาย พวกเขาพบสิ่งของจำนวนมาก เสื้อผ้า และของมีค่าต่างๆ ซึ่งพวกเขาเก็บมาเพื่อพวกเขาเอง มีมากเกินกว่าพวกเขาจะสามารถขนไปได้ พวกเขาต้องใช้เวลาสามวันในการเก็บของที่รับได้เหล่านั้น เพราะมีจำนวนมากเหลือเกิน

²⁶ในวันที่สี่เขากิ่งหลายชุมนุมกันที่หุบเขาเบราคาห์ ที่นั่นพวกเขาได้สรรเสริญพระยาห์เวห์ ดังนั้นเขาจึงเรียกที่นั่นว่า "หุบเขาเบราคาห์" จนถึงทุกวันนี้²⁷แล้วเขากิ่งหลายได้กลับไปคือ คนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทุกคน และเยโฮชาฟัทเป็นผู้นำของพวกเขา กลับไปยังเยรูซาเล็มด้วยความชื่นบาน เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำให้พวกเขาเปรมปรีดิ์เหนือพวกศัตรูของพวกเขา²⁸เขากิ่งหลายมายังเยรูซาเล็ม และพระนิเวศของพระยาห์เวห์ด้วยฟิลิใหญ่ และฟิลิเขาผู้ และแดร์²⁹ความเกรงกลัวพระเจ้ามีอยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรของชนชาติทั้งปวง เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระยาห์เวห์ทรงต่อสู้บรรดาศัตรูของอิสราเอล³⁰ดังนั้นอาณาจักรของเยโฮชาฟัทจึงสงบเย็น เพราะว่าพระเจ้าของพระองค์ทรงประทานให้พระองค์มีความสงบสุข

³¹เยโฮชาฟัททรงครอบครองอยู่เหนือยูดาห์ พระองค์มีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระราชมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่าอาซุบาห์ บุตรหญิงของฮิลช³²พระองค์ทรงดำเนินตามวิธีการของอัสราหะบิดาของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงหันเหไปจากทางนั้น พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์³³อย่างไรก็ดี สถานสูงยังไม่ได้ถูกกำจัดออกไป ประชาชนนั้นยังมิได้ปึกใจในพระเจ้าแห่งบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา

³⁴ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮชาฟัท ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด ดูเถิดได้มีบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ของเยชู บุตรชายของฮานานี ซึ่งถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล

³⁵ หลังจากนั้นเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ พระองค์เองทรงร่วมงานกับอาหิชาห์กษัตริย์อิสราเอลผู้ทรงกระทำการชั่วร้ายมาก³⁶ พระองค์เองทรงร่วมงานในเรื่องการสร้างเรือไปยังเมืองการซิช เขาก็หลายได้สร้างเรือในเอซีโอนเกเบอร์³⁷ แล้วเอสิเอเซอร์บุตรชายโดดาวาห์แห่งเมืองมาเรชาห์ ได้เผยพระวจนะต่อต้านเยโฮชาฟัทเขากล่าวว่า "เพราะว่าพระองค์เองทรงร่วมงานกับอาหิชาห์ พระยาห์வேห์จะทรงทำลายบรรดาโครงการพระองค์" เรื่องทั้งหลายถูกทำให้ยับยั้งไปสามารถแล่นได้

Chapter 21

¹ เยโฮชาฟัททรงล่องกลับไปยังกับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ และพระองค์ทรงถูกฝังไว้กับพวกเขาในนครดาวิด เยโฮรัมพระราชโอรสของพระองค์ครองราชย์แทน² เยโฮรัมทรงมีพระอนุชา ผู้เป็นพระราชโอรสของเยโฮชาฟัท คือ อาซารียาห์ เยชีเอล เศคาริยาห์ อาซารียาห์ มีคาเอล และเซฟากิยาห์ ทั้งหมดเป็นพระราชโอรสของเยโฮชาฟัทผู้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล³ พระราชบิดาได้ประทาน เงิน ทองคำ และของมีค่ามากมาย พร้อมกับเมืองป้อมปราการในยูดาห์แก่พวกเขา แต่พระองค์ได้ประทานราชอาณาจักรแก่เยโฮรัม

⁴ บัดนี้เมื่อเยโฮรัมทรงขึ้นครองราชอาณาจักรของพระราชบิดาของพระองค์และทำให้ตนเองเป็นกษัตริย์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ทรงฆ่าพระอนุชาทั้งหมดของพระองค์ด้วยดาบ รวมทั้งผู้นำบางคนของชาวอิสราเอลด้วย⁵ เยโฮรัมมีพระชนมายุสามสิบสองพรรษาเมื่อทรงเป็นกษัตริย์ และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มแปดปี⁶ พระองค์ทรงดำเนินตามทางทั้งหลายของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ตามอย่างของราชวงศ์อาหับ เพราะว่าพระราชธิดาของอาหับเป็นมเหสีของพระองค์ และพระองค์ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรพระยาห์வேห์⁷ อย่างไรก็ดีพระยาห์வேห์ไม่ได้ทรงปรารถนาที่จะทำลายราชวงศ์ของดาวิด เพราะทรงเห็นแก่พันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงทำไว้กับดาวิด พระองค์ทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงประทานชีวิตแก่ดาวิดและแก่บรรดาเชื้อสายของท่านตลอดไป

⁸ ในรัชกาลของเยโฮรัม เอดอมกบฏไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองของยูดาห์ และพวกเขาตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตนเอง⁹ แล้วเยโฮรัมเสด็จข้ามไปพร้อมกับบรรดาแม่ทัพ และรณนัศึกทั้งหมด ในเวลากลางคืนเมื่อพระองค์ลุกขึ้นและต่อสู้กับคนเอดอมผู้ซึ่งได้ล้อมพระองค์และบรรดาแม่ทัพรณนัศของพระองค์¹⁰ ดังนั้นเอดอมจึงกบฏ และไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ ในเวลาเดียวกันลิบนาห์ก็ได้กบฏ และไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงละทิ้งพระยาห์வேห์พระเจ้าของบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์

¹¹ นอกจากนั้น เยโฮรัมทรงสร้างสถานสูงในบริเวณเทือกเขาของยูดาห์ ทั้งทรงนำคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มมีชีวิตเหมือนโสเภณี และพระองค์ทรงทำให้ยูดาห์หลงไป¹² มีจดหมายฉบับหนึ่งจากเอสิยาห์ผู้เผยพระวจนะมาถึงเยโฮรัม กล่าวว่า "พระยาห์வேห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าไม่ได้ดำเนินในบรรดาทางของเยโฮชาฟัทบิดาของเจ้า หรือในบรรดาทางของอาสาห์กษัตริย์ยูดาห์¹³ แต่ได้ดำเนินในบรรดาทางของกษัตริย์อิสราเอล และนำคนยูดาห์กับผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มไปกระทำการเช่นโสเภณี เหมือนอย่างราชวงศ์อาหับที่ทรงกระทำ เพราะเจ้ายังได้พาบรรดาน้องชายของเจ้าในครอบครัวของบิดาเจ้าซึ่งดีกว่าเจ้า¹⁴ นี้แน่ พระยาห์வேห์จะทรงนำภัยพิบัติยิ่งใหญ่มาเหนือชนชาติของเจ้า บุตรทั้งหลาย ภรรยาทั้งหลายและความมั่งคั่งทั้งหมดของเจ้า¹⁵ ตัวเจ้าเองจะเจ็บป่วยหนักด้วยโรคลำไส้ร้ายแรง จนกว่าลำไส้ของเจ้าจะหลุดออกมาเพราะโรคนั้นวันแล้ววันเล่า"

¹⁶ พระยาห์வேห์ทรงกระเด็นคนฟิลิสเตียและคนอาหรับ ผู้อยู่ใกล้กับคนเอธิโอเปียให้โกรธเยโฮรัม¹⁷ พวกเขาได้โจมตียูดาห์ และกวาดล้างมัน และยึดเอาข้าวของทั้งหมดที่พบในพระราชวังไป พวกเขายังได้จับตัวบรรดาพระราชโอรสและมเหสีทั้งหลายของพระองค์ไป จึงไม่มีพระราชโอรสเหลือไว้ให้พระองค์ นอกจากเยโฮอาสพระราชโอรสองค์สุดท้าย

¹⁸ ภายหลังเหตุการณ์นี้ พระยาห์வேห์ทรงทำให้พระองค์เป็นโรคเกี่ยวกับลำไส้รักษาไม่ได้¹⁹ แล้วเวลาผ่านไปจนสิ้นสองปี ลำไส้ของพระองค์ได้หลุดออกมาเพราะอาการประชวรของพระองค์ และพระองค์ก็เสด็จสวรรคตด้วยโรคภัยร้ายแรง ประชาชนของพระองค์ไม่ได้ถวายเพลิงพระศพเป็นเกียรติแด่พระองค์ เหมือนอย่างที่เขาได้กระทำแก่บรรดาบรรพบุรุษของพระองค์²⁰ พระองค์ทรงเริ่มปกครองเมื่อพระองค์มีพระชนมายุได้สามสิบสองพรรษา พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มแปดปี และพระองค์ทรงสวรรคตโดยไม่มีการไว้อาลัย พวกเขาฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่ไม่ใช่ในบรรดาอุโมงค์ฝังศพของกษัตริย์

Chapter 22

¹ พวกคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มตั้งอาหิชาห์พระราชโอรสองค์สุดท้ายของเยโฮรัม เป็นกษัตริย์แทนพระองค์ เพราะกลุ่มผู้ชายที่มาถึงพวกเขาคนอาหรับได้เข้ามาที่ค่ายบาบรรดาพระราชโอรสผู้พี่ของพระองค์ทั้งหมด ดังนั้นอาหิชาห์ พระราชโอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ยูดาห์จึงได้ทรงเป็นกษัตริย์² อาหิชาห์มีพระชนมายุสี่สิบสองพรรษา เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระราชมารดาของพระองค์มีพระนามว่าอาราลียาห์ พระนางเป็นพระราชธิดาของอมรี พระองค์ทรงดำเนินในทางของราชวงศ์อาหับด้วย เพราะว่าพระราชมารดาของพระองค์ทรงเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ในการทำสิ่งชั่วร้ายต่างๆ อาหิชาห์ทรงทำความชั่วในสายพระเนตรพระยาห์வேห์เหมือนที่ราชวงศ์อาหับกำลังกระทำ เพราะว่าพวกเขาเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ หลังจากการสวรรคตของพระราชบิดาของพระองค์ ที่นำไปสู่ความหายนะของพระองค์³ พระองค์ยังทรงทำตามคำแนะนำของเขากันหลาย พระองค์เสด็จไปกับโยรัมพระราชโอรสของอาหับ กษัตริย์อิสราเอลเพื่อทำสงครามกับฮาซาเอลกษัตริย์ซีเรีย ที่ราโมทเกเลอาด คนซีเรียทำให้โยรัมบาดเจ็บ⁴ โยรัมทรงกลับมาที่เมืองยิสเรเอล เพื่อรักษาบาดแผลซึ่งได้รับที่เมืองรามัท เมื่อพระองค์ทรงสู้กับฮาซาเอลกษัตริย์ซีเรีย ดังนั้นอาหิชาห์พระราชโอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ยูดาห์ได้เสด็จลงไปยังเมืองยิสเรเอลเพื่อพบโยรัม พระราชโอรสของอาหับเพราะเยโฮรัมได้รับบาดเจ็บ

⁷บัดนี้การกวาดล้างอาหิสาห์ถูกนำมาโดยพระเจ้าผ่านการที่อาหิสาห์เสด็จไปเยี่ยมโยรัม เมื่อพระองค์เสด็จไปถึง พระองค์เสด็จออกไปกับเยโฮรัมเพื่อโจมตีเยชูบุตรชายของนิมิซี ผู้ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงเลือกไว้ให้ทำลายราชวงศ์ของอาหิ⁸ และเมื่อเยชูกำลังนำการพิพากษาโทษมาเหนือราชวงศ์ของอาหิ ท่านได้พบพวกผู้นำยูดาห์ และบรรดาพระราชโอรสของพระเชษฐาของอาหิสาห์ซึ่งมาปรนนิบัติอาหิสาห์ เยชูได้ประหารพวกเขา เยชูมองหาอาหิสาห์ พวกเขาจับพระองค์ขณะที่ซ่อนพระองค์อยู่ในสระมาเรีย แล้วนำพระองค์มาหาเยชู และประหารชีวิตพระองค์ เขาทั้งหลายฝังพระศพไว้ เพราะพวกเขากลัวว่า "พระองค์ทรงเป็นพระราชโอรสของเยโฮชาฟัท ผู้แสวงหาพระยาห์เวห์ด้วยสุดพระทัยของพระองค์" ดังนั้นราชวงศ์ของอาหิสาห์ก็ไม่ได้มีอำนาจในการปกครองอาณาจักรอีก

¹⁰บัดนี้เมื่ออาราสิยาห์พระราชมารดาของอาหิสาห์ทรงเห็นว่าพระราชโอรสของพระนางสิ้นพระชนม์แล้ว พระนางทรงลุกขึ้นและประหารเชื้อสายของราชวงศ์แห่งยูดาห์ทั้งหมด¹¹ แต่เยโฮชาเบอาภรรยาของกษัตริย์ทรงนำเอาโยอาชพระราชโอรสของอาหิสาห์ไปอย่างกล้าหาญจากท่ามกลางบรรดาพระราชโอรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งถูกสังหาร พระนางทรงเก็บพระราชโอรสและพระพี่เลี้ยงไว้ในห้องบรรทม ดังนั้นเยโฮชาเบอาภรรยาของกษัตริย์เยโฮรัม ภรรยาของเยโฮยาดาปุโรหิต (เพราะว่าพระนางเป็นพระชนนีของอาหิสาห์) ได้ซ่อนพระองค์เสียจากอาราสิยาห์ ดังนั้นอาราสิยาห์จึงไม่ได้สังหารพระองค์¹² พระองค์ทรงอยู่ร่วมกับพวกเขา ซ่อนพระองค์ในพระนิเวศของพระเจ้านานเป็นเวลานานปี ขณะที่อาราสิยาห์ได้ครองแผ่นดิน

Chapter 23

¹ในปีที่เจ็ดเยโฮยาดาแสดงความกล้าหาญของท่าน และได้ทำพันธสัญญากับพวกผู้บังคับบัญชาการกองร้อยคือ อาซาริยาห์บุตรชายเยโฮรัม อิซมาเอลบุตรชายเยโฮชานัน อาซาริยาห์บุตรชายโอบเอด มาอาเสอาห์บุตรชายอาดาياهو และเอลิชาฟัทบุตรชายศิครี² เขาทั้งหลายออกไปทั่วยูดาห์ และรวบรวมคนเลวีจากทุกเมืองของยูดาห์ พร้อมทั้งพวกหัวหน้าตระกูลของอิสราเอล และพวกเขาได้มายังเยรูซาเล็ม

³ชุมนุมชนทั้งหมดได้ทำพันธสัญญากับกษัตริย์ในพระนิเวศของพระเจ้ายโฮยาดา กล่าวกับเขาทั้งหลายว่า "ดูสิ พระราชโอรสของกษัตริย์จะทรงครองราชย์ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเชื้อสายทั้งหลายของดาวิด⁴ นี่คือสิ่งที่ท่านทั้งหลายต้องทำ คือหนึ่งในสามของพวกท่านคือ พวกปุโรหิตและคนเลวีผู้ซึ่งมาเข้าเฝ้าในวันสะบาโต จะเป็นคนเฝ้าประตูทั้งหลาย⁵ อีกหนึ่งในสามจะอยู่ที่พระราชวัง และอีกหนึ่งในสามจะอยู่ที่ประตูขานราก ประชาชนทั้งหมดจะอยู่ในลานพระนิเวศของพระยาห์เวห์⁶ อย่าให้ใครเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ นอกจากพวกปุโรหิตและคนเลวีที่กำลังเข้าเฝ้าอยู่ พวกเขาเข้าไปได้เพราะพวกเขาบริสุทธิ์⁷ แต่ประชาชนทุกคนต้องเชื่อฟังคำบัญชาทั้งหลายของพระยาห์เวห์⁸ พวกเลวีต้องล้อมกษัตริย์ไว้โดยรอบ แต่ละคนมีบรรดาอาวุธของเขาในมือของเขา ใครที่เข้าไปในพระนิเวศจะต้องถูกประหาร จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาและเมื่อพระองค์เสด็จออกไป"

⁹ดังนั้นคนเลวีและคนยูดาห์ทั้งหมดได้ทำทุกสิ่งตามที่เยโฮยาดาปุโรหิตได้สั่งไว้ พวกเขาต่างนำคนของตนที่มาเข้าเฝ้าวันสะบาโต และคนที่จะออกเฝ้าวันสะบาโตมา เพราะเยโฮยาดาปุโรหิตไม่ได้ปล่อยให้พวกเขาออกเฝ้า¹⁰ และเยโฮยาดาปุโรหิตได้นำพวกหอกและพวกโล่เล็กและโล่ใหญ่ที่เป็นของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้านั้นออกมาให้แก่ผู้บังคับบัญชาทั้งหลาย¹¹ เยโฮยาดาได้วางกำลังทหารทั้งหมด แต่ละคนพร้อมกับอาวุธของเขาในมือของเขา จากทางด้านขวาของพระวิหารไปทางด้านซ้ายของพระวิหาร ไปยังแท่นบูชาและพระวิหาร ล้อมรอบกษัตริย์¹² จากนั้นพวกเขาได้นำพระราชโอรสของกษัตริย์ออกมาและสวมมงกุฎให้พระองค์ และมอบพระบัญชาแห่งพันธสัญญาให้พระองค์ และเขาทั้งหลายตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์ และเยโฮยาดา กับบรรดาบุตรชายของท่านได้เจิมพระองค์ แล้วเขาทั้งหลายร้องว่า "ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ"

¹²เมื่ออาราสิยาห์ได้ยินเสียงประชาชนกำลังร้องและกำลังสรรเสริญกษัตริย์ พระนางได้เสด็จเข้ามาหาประชาชนในพระนิเวศของพระยาห์เวห์¹³ และพระนางได้ทอดพระเนตร และดูสิ กษัตริย์ทรงกำลังยืนอยู่ข้างเสาของพระองค์ตรงทางเข้า และบรรดาผู้บังคับบัญชาและพลแตรอยู่ข้างกษัตริย์ ประชาชนทั้งหมดในแผ่นดินเปรมปรีดิ์และเป่าแตร และบรรดานักร้องกำลังเล่นเครื่องดนตรีต่างๆ และนำการร้องเพลงสรรเสริญ พระนางอาราสิยาห์จึงกลองพระองค์และทรงร้องว่า "กบฏ กบฏ"¹⁴ แล้วเยโฮยาดาปุโรหิต นำพวกผู้บังคับบัญชาการกองร้อยที่ได้รับการแต่งตั้งให้ควบคุมกองทัพออกมา และสั่งพวกเขาว่า "จงชุมนุมออกมาระหว่างแถวทหาร ใครติดตามพระนางไปก็จงประหารเสียด้วยดาบ" เพราะปุโรหิตกล่าวว่า "อย่าประหารพระนางในพระนิเวศของพระยาห์เวห์"¹⁵ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงหลีกทางให้พระนาง แล้วพระนางเสด็จไปทางประตูน้ำ ไปยังพระราชวังและเขาทั้งหลายได้ประหารพระนางที่นั่น

¹⁶เยโฮยาดาได้ทำพันธสัญญาระหว่างตัวท่านเอง ประชาชนทั้งหมด และกษัตริย์ว่า พวกเขาจะเป็นประชาชนของพระยาห์เวห์¹⁷ ดังนั้นประชาชนทั้งหมดก็เข้าไปในนิเวศของพระบาอัล และพังลงเสีย พวกเขาทำลายแท่นบูชาพระบาอัลและรูปเคารพทั้งหลายของเขาเป็นชิ้นๆ และพวกเขาย่ำยีแท่นบูชาปุโรหิตของพระบาอัลที่หน้าแท่นบูชาเหล่านั้น¹⁸ เยโฮยาดาได้แต่งตั้งพวกเจ้าหน้าที่สำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์ภายใต้การควบคุมของพวกปุโรหิตที่เป็นคนเลวี ซึ่งดาวิดทรงกำหนดไว้สำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เพื่อให้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ ตามที่เขียนไว้ในธรรมนูญของโมเสส ด้วยความเปรมปรีดิ์และการร้องเพลง เหมือนที่ดาวิดได้ใช้น้ำไว้¹⁹ เยโฮยาดาได้ตั้งคนเฝ้าประตูไว้ที่ประตูพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เพื่อไม่ให้ผู้มีมลทินใดๆ เข้าไป²⁰ เยโฮยาดาได้นำผู้บังคับบัญชาการกองร้อย พวกขุนนาง พวกผู้ปกครองประชาชน และประชาชนทั้งหมดในแผ่นดิน ท่านอภัยเชิญกษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ประชาชนเข้ามาผ่านทางประตูนั้น ไปยังพระราชวังและอภัยเชิญกษัตริย์ประทับบนบัลลังก์แห่งราชอาณาจักร²¹ ดังนั้นประชาชนทั้งหมดในแผ่นดินก็เปรมปรีดิ์ และเมืองนั้นก็มีความสงบ และสำหรับพระนางอาราสิยาห์ เขาทั้งหลายได้ประหารพระนางด้วยดาบ

Chapter 24

¹โยอาชมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า ศิเบียห์แห่งเมืองเบเออร์เซบา² โยอาชทรงทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ตลอดชั่วอายุของเยโฮยาดาปุโรหิต³ เยโฮยาดาได้จัดห้ามเหล้าสองพระองค์ให้กับพระองค์ และพระองค์ได้ทรงเป็นพระราชบิดาของพระราชโอรสและพระราชธิดาหลายองค์

⁴ต่อมาภายหลัง โยอาซทรงตัดสินพระทัยที่จะซ่อมแซมพระนิเวศของพระยาห์เวห์⁵ พระองค์ทรงประชุมบรรดาปุโรหิตและพวกคนเลวี แล้วพระองค์ตรัสกับเขากันหลายว่า "จงออกไปยังเมืองต่างๆ ของยูดาห์และเก็บเงินจากอิสราเอลทั้งหมด เพื่อซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าทุกปี จงแน่ใจว่าพวกเจ้าเริ่มงานนี้ทันที" คนเลวีไม่ได้ทำอะไรในตอนแรก⁶ ดังนั้นกษัตริย์ทรงเรียกหาเยโฮยาดา มหาปุโรหิต และตรัสกับท่านว่า "ทำไมท่านไม่ได้เรียกร้องพวกคนเลวีให้จัดเก็บเงินบำรุงที่กำหนดโดยโมเสส ผู้รับใช้พระยาห์เวห์ และโดยชุมชนชนอิสราเอลสำหรับเดินที่แห่งสักขีพยานจากยูดาห์และเยรูซาเล็ม?"⁷ เพราะพระราชโอรสทั้งหลายของพระนางอาราเลียห์ หญิงชั่วร้ายคนนั้นได้ปล้นพระนิเวศของพระเจ้า และมอบสิ่งของที่บริสุทธิ์ทั้งหลายของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ให้พระบาอัล

⁸ดังนั้นกษัตริย์ทรงบัญชา และเขากันหลายได้ทำหีบในหนึ่งวันไว้ข้างนอก ที่ประตูทางเข้าพระนิเวศของพระยาห์เวห์⁹ แล้วพวกเขาก็จัดทำประกาศไปทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็ม สำหรับประชาชนให้นำคำบำรุงซึ่งโมเสสผู้รับใช้พระเจ้ากำหนดแก่อิสราเอลที่ในถิ่นทุรกันดารนั้นมาถวายพระยาห์เวห์¹⁰ ผู้นำทั้งหมดและประชาชนทั้งสิ้นก็เปรมปรีดี และนำเงินมาหย่อนลงในหีบจนเต็ม¹¹ เมื่อไรก็ตามที่หีบถูกนำไปมอบให้ข้าราชการของกษัตริย์โดยมือของพวกคนเลวี และเมื่อไรก็ตามที่พวกเขาเห็นว่าเงินมากในหีบ ราชเลขาและเจ้าหน้าที่ของมหาปุโรหิตจะเข้ามาเทเงินในหีบออก แล้วนำหีบกลับไปไว้ที่เดิม เขากันหลายทำอย่างนั้นแล้ววันเล่า จนเก็บเงินได้เป็นจำนวนมาก

¹²กษัตริย์และเยโฮยาดาได้มอบเงินให้กับบรรดาผู้ทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ คนเหล่านี้ได้จ้างช่างก่อสร้างและช่างไม้ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และคนเหล่านี้เป็นผู้ซึ่งทำงานเหล็กและทองสัมฤทธิ์¹³ ดังนั้นพวกคนงานที่รับจ้างก็ได้ทำงาน และงานบูรณะฟื้นฟูก็ก้าวหน้าในมือของพวกเขายกกันหลายซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าตามแบบดั้งเดิม และเสริมให้แข็งแรงขึ้น¹⁴ เมื่อพวกเขาทำเสร็จแล้ว พวกเขาก็นำเงินส่วนที่เหลืออยู่มาให้กษัตริย์และเยโฮยาดา เงินนี้ถูกใช้ทำเครื่องตกแต่งสำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เครื่องใช้สำหรับการปรนนิบัติและทำพวกช้อนสำหรับเครื่องเผาบูชารวม และเครื่องใช้ภาชนะทองคำและเงินต่างๆ เขากันหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์อยู่เสมอ ตลอดชั่วอายุของเยโฮยาดา

¹⁵เยโฮยาดาขราลงและแก่หง่อมแล้วท่านได้สิ้นชีวิต ท่านมีอายุ 130 ปี เมื่อท่านสิ้นชีวิต¹⁶ เขากันหลายฝังศพท่านไว้ในนครดาวิดท่ามกลางบรรดากษัตริย์ เพราะท่านทำการดีในอิสราเอลเพื่อพระเจ้าและพระนิเวศของพระเจ้า

¹⁷บัดนี้หลังจากความตายของเยโฮยาดา บรรดาผู้นำยูดาห์เข้ามาและถวายบังคมต่อกษัตริย์ แล้วกษัตริย์ทรงฟังคำทูลของพวกเขา¹⁸ เขากันหลายทอดทิ้งพระนิเวศพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา และนมัสการบรรดาพระอาชราห์และพวกรูปเคารพ พระพิโรธของพระเจ้าลงมาเหนือยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็ม เพราะการกระทำผิดนี้ของพวกเขา¹⁹ แต่พระองค์ก็ยังทรงใช้บรรดาผู้เผยพระวจนะมาหาพวกเขาอีก เพื่อนำพวกเขากลับมายังพระยาห์เวห์อีกครั้ง ผู้เผยพระวจนะเหล่านี้ได้เป็นพยานกล่าวโทษประชาชนนั้น แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะรับฟัง

²⁰พระวิญญาณของพระเจ้าได้เสด็จมาบนเศคาริยาห์ บุตรชายเยโฮยาดาปุโรหิต เศคาริยาห์ยืนอยู่เหนือประชาชน และกล่าวกับเขากันหลายว่า "พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ทำไมพวกเจ้าจึงละเมิดบรรดาพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ ดังนั้นพวกเจ้าจึงไม่เจริญ? เนื่องจากเจ้าทั้งหลายละทิ้งพระยาห์เวห์ พระองค์จึงทรงละทิ้งพวกเจ้าด้วย"²¹ แต่พวกเขาวางแผนปองร้ายเขา โดยพระบัญชาของกษัตริย์ พวกเขาเอาก้อนหินขว้างเขาในลานพระนิเวศพระยาห์เวห์²² โยอาซ กษัตริย์ทรงละเลยความกรุณาที่เยโฮยาดา บิดาของเศคาริยาห์ได้กระทำกับพระองค์ เขายำบุตรชายเยโฮยาดา เมื่อเศคาริยาห์กำลังจะตาย เขากล่าวว่า "ขอพระยาห์เวห์ทอดพระเนตรสิ่งนี้และแก้แค้น"

²³ในปลายปีนั่นเอง ที่กองทัพของคนอาร์มีมาต่อสู้กับโยอาซ พวกเขามาถึงยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาฆ่าผู้นำของประชาชนทั้งหมด และส่งของริบที่ได้อันทั้งหมดจากพวกเขาไปยังกษัตริย์แห่งดามัสกัส²⁴ กองทัพอาร์มีที่ได้มานั้นมีจำนวนน้อย แต่พระยาห์เวห์ทรงมอบชัยชนะอันยิ่งใหญ่เหนือกองทัพใหญ่ให้พวกเขา เพราะว่ายูดาห์ได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา ดังนั้นแหละ คนอาร์มีก็ได้้นำการลงโทษมายังโยอาซ

²⁵ในเวลานั้น เมื่อคนอาร์มีได้จากไป โยอาซทรงบาดเจ็บสาหัส พวกข้าราชการของพระองค์เองวางแผนปองร้ายพระองค์ เพราะการฆาตกรรมบุตรชายทั้งหลายของเยโฮยาดาปุโรหิต พวกเขาปลงพระชนม์พระองค์บนแท่นบรรทมของพระองค์ และพระองค์ก็ได้เสด็จสวรรคตสิ้นพระชนม์ พวกเขาฝังพระองค์ไว้ในนครดาวิด แต่ไม่ได้ฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของบรรดากษัตริย์²⁶ คนเหล่านี้เป็นพวกบุคคลผู้วางแผนปองร้ายพระองค์ คืออาบาตบุตรชายนางชิมอักคนอัมโมน และเยโฮอาบาตบุตรชายนางชิมริกคนโมอับ²⁷ บัดนี้เรื่องราวของบรรดาพระราชโอรสของพระองค์ คำพยากรณ์ต่างๆ ที่ได้กล่าวโทษพระองค์ และการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้า ดูสิ พวกเขาได้บันทึกไว้ในหนังสืออรรถาธิบายเกี่ยวกับพงศ์กษัตริย์ อามาซียาห์พระราชโอรสของพระองค์ได้ทรงครองราชย์แทนพระองค์

Chapter 25

¹อามาซียาห์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโฮธันดาน คนเยรูซาเล็ม² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ แต่ไม่ได้กระทำด้วยสุดพระทัย³ ในเวลาต่อมาทันทีที่อำนาจการปกครองของพระองค์ตั้งมั่นแล้ว พระองค์ทรงสังหารพวกข้าราชการผู้ปลงพระชนม์กษัตริย์ พระราชบิดาของพระองค์⁴ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงสังหารลูกหลานของเหล่าชาตกร แต่ทรงกระทำตามที่บันทึกไว้ในธรรมบัญญัติ ในหนังสือของโมเสส ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้ว่า "บิดาทั้งหลายไม่ต้องตายเพราะการกระทำของบุตรทั้งหลาย หรือพวกบุตรไม่ต้องตายเพราะการกระทำของพวกบิดา เพราะแต่ละคนจะต้องตายเพราะบาปของตนเอง"

⁵มากไปกว่านั้นอามาซียาห์ได้รวบรวมพวกยูดาห์เข้าด้วยกัน และทรงลงคะแนนเขากันหลายตามครอบครัวบรรพบุรุษ ภายใต้พวกผู้บังคับกองพันและกองร้อย คือยูดาห์และเบนยามินทั้งหมด พระองค์ทรงนับพวกเขาที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไป และทรงพบว่ามีพวกผู้ชายที่คัดเลือกแล้ว 300,000 คน ผู้ที่สามารถออกไปรบได้ ผู้ซึ่งสามารถถือหอกและโล่⁶ พระองค์ทรงจ้างนักรบจากอิสราเอล 100,000 คนด้วยเงินหนึ่งร้อยตะลันต์⁷ แต่คนของพระเจ้าคนหนึ่งมาเฝ้า

พระองค์ และกล่าวว่า "ข้าแต่กษัตริย์ โปรดอย่าให้กองทัพอิสราเอลไปกับพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตกับอิสราเอล คือคนเอเฟราอิมทั้งหมด^๘ แต่ถึงแม้ว่าพระองค์จะไปและกล่าวหาและเข้มแข็งในสงคราม พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงพระองค์ลงต่อหน้าศัตรูนั้น เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะช่วยเหลือ และมีอำนาจที่จะเหวี่ยงลงก็ได้"

^๙อามาซียาห์ตรัสถามคนของพระเจ้าว่า "แต่เราจะทำอย่างไรกับเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ ที่เราได้ให้แก่กองทัพอิสราเอลไปแล้ว?" คนของพระเจ้าตอบว่า "พระยาห์เวห์ทรงสามารถประทานแก่พระองค์มากยิ่งขึ้นอีก"^{๑๐} ดังนั้นอามาซียาห์จึงทรงแยกกองทหารที่มาจากเอเฟราอิมออก พระองค์ทรงส่งพวกเขาให้กลับบ้านไป ดังนั้นเขาก็ตกหลายจึงโกรธแค้นอย่างยิ่งและพวกเขาก็กลับบ้านไปด้วยความโกรธยิ่งนัก^{๑๑} อามาซียาห์ทรงกล้าแข็งขึ้น และทรงนำไพร่พลของพระองค์ออกไปยังหุบเขาเกลอ ที่นั่นพระองค์ทรงรบชนะชาวเศอีร์หนึ่งหมื่นคน^{๑๒} กองทัพยูดาห์จึงเป็นอีกหนึ่งหมื่นคน เขาก็ตกหลายพาพวกเขาไปที่ยอดหน้าผา และโยนพวกเขาลงมาจากยอดหน้าผานั้น ดังนั้นพวกเขาก็หมดที่ได้ตกลงมาแหลกเหลว^{๑๓} แต่พวกคนจากกองทหารที่อามาซียาห์ทรงส่งกลับไป และไม่ได้ไปรบด้วยกับพระองค์นั้น ได้เข้าโจมตีเมืองต่างๆ ของยูดาห์ ตั้งแต่สะมาเรียถึงเมืองเบธโฮโรน พวกเขาฆ่าฟันประชาชนสามพันคน และรับข้าวของไปเป็นอันมาก

^{๑๔}ต่อมาหลังจากนั้น เมื่ออามาซียาห์เสด็จกลับจากการฆ่าฟันคนเอโดม พระองค์ทรงนำพระทั้งหลายของคนเศอีร์ และเอามาตั้งไว้เป็นพระทั้งหลายของพระองค์เอง พระองค์ทรงโค้งคำนับต่อหน้าพระเหล่านั้น และทรงเผาศรีของพระเหล่านั้น^{๑๕} ดังนั้นพระพิโรธของพระยาห์เวห์ทรงถูกกระตุ้นขึ้นมา ต่อสู่อามาซียาห์ พระองค์ทรงใช้ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งไปหาอามาซียาห์ ผู้ซึ่งกล่าวว่า "ทำไมเจ้าจึงแสวงหาพระของชนชาติผู้ซึ่งไม่สามารถแม้แต่จะช่วยชนชาติของตัวเองจากมือของเจ้าได้?"^{๑๖} ขณะที่ผู้เผยพระวจนะนั้นกำลังทูลกับพระองค์อยู่ กษัตริย์ตรัสกับเขาว่า "เราได้ให้เจ้าเป็นที่ปรึกษาแก่กษัตริย์หรือ? จงหยุดพูดเดี๋ยวนี้ ทำไมเจ้าจะต้องถูกฆ่าเล่า?" ผู้เผยพระวจนะนั้นจึงหยุดและกล่าวว่า "ข้าพระบาทกราบว่าพระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะทำลายฝ่าพระบาท เพราะฝ่าพระบาททรงกระทำเช่นนี้และไม่ได้ทรงฟังคำแนะนำของข้าพระบาท"

^{๑๗}แล้วอามาซียาห์กษัตริย์ยูดาห์ทรงหารี้อกับบรรดาที่ปรึกษา และทรงส่งพวกผู้สื่อสารไปเฝ้าเยโฮอาช พระราชโอรสของเยโฮอาส พระราชโอรสของเยชู กษัตริย์อิสราเอลและกล่าวว่า "มาเถิด ให้เราทั้งสองมาเผชิญหน้าในสงคราม"^{๑๘} แต่เยโฮอาชกษัตริย์อิสราเอลทรงส่งพวกผู้สื่อสารกลับไปทูลอามาซียาห์ กษัตริย์ยูดาห์ว่า "ต้นหนามที่มีในเลบานอนส่งข่าวมาให้ต้นสนสดาร์ในเลบานอน กล่าวว่า 'จงยกบุตรหญิงของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา' และสัตว์ป่าตัวหนึ่งในเลบานอนเดินผ่านมาและย่ำต้นหนามนั้นลงเสีย"^{๑๙} ท่านกล่าวว่า 'ดูสิ ข้าพเจ้าโจมตีเอโดม' และจิตใจของท่านก็พองขึ้น ภูมิใจในชัยชนะของท่าน แต่จงอยู่กับบ้านเถิด เพราะทำไมท่านจึงจะทำให้ตัวท่านเองมีปัญหาและล้มลง คือทั้งท่านและยูดาห์ที่อยู่กับท่าน?"

^{๒๐}แต่อามาซียาห์ไม่ทรงฟังเพราะเหตุการณ์นี้ได้มาจากพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะทรงมอบประชาชนยูดาห์ไว้ในมือศัตรูทั้งหลายของพวกเขา เพราะเขาก็ตกหลายได้แสวงหาคำแนะนำจากพวกพระแห่งเอโดม^{๒๑} ดังนั้นเยโฮอาชกษัตริย์อิสราเอลจึงได้ทรงโจมตี พระองค์กับอามาซียาห์กษัตริย์ยูดาห์ทรงเผชิญหน้ากันที่เมืองเบรเซมซึ่งเป็นของยูดาห์^{๒๒} คนยูดาห์ฝ่ายแพ้ต่อคนอิสราเอล และแต่ละคนได้หนีกลับบ้าน^{๒๓} เยโฮอาชกษัตริย์อิสราเอลทรงจับอามาซียาห์กษัตริย์ยูดาห์ ซึ่งพระราชโอรสของเยโฮอาช ผู้เป็นพระราชโอรสของอาหิสะยาห์ที่เมืองเบรเซม ทรงนำพระองค์ไปยังเยรูซาเล็ม และทรงฝังกำแพงเยรูซาเล็มลงระยะทางสี่ร้อยคอก ตั้งแต่ประตูเอเฟราอิมถึงประตูมู^{๒๔} พระองค์ทรงรับเอาทองคำ เงิน และของใช้ทั้งหมดที่พบในพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งอยู่กับโอบเอดเอโดม และสิ่งที่มีค่าทั้งหลายที่พบในพระราชวัง พร้อมกับจับตัวประกันด้วย และเสด็จกลับไปยังสะมาเรีย

^{๒๕}อามาซียาห์พระราชโอรสของเยโฮอาชกษัตริย์ยูดาห์ทรงพระชนม์อยู่อีกสิบห้าปี หลังจากที่ยะโฮอาช พระราชโอรสของเยโฮอาสกษัตริย์อิสราเอลทรงสิ้นพระชนม์^{๒๖} ส่วนพระราชกิจอื่นๆ ของอามาซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนจบนั้น ดูเถิด ไม่ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งยูดาห์และอิสราเอลหรือ^{๒๗} บัดนี้บัดนี้แต่เวลาที่อามาซียาห์ทรงหันไปจากการติดตามพระยาห์เวห์ พวกเขาก็ได้เริ่มกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงหนีไปยังเมืองลาคิช แต่เขาก็ตกหลายได้ส่งคนติดตามพระองค์ไปที่เมืองลาคิช และฆ่าพระองค์ที่นั่น^{๒๘} พวกเขานำพระศพบรรจุศพพวกนั้นกลับมา และฝังพระองค์ไว้กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ในเมืองของยูดาห์

Chapter 26

^๑ประชาชนทั้งหมดของยูดาห์ได้ตั้งอุสซียาห์ ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และให้พระองค์เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์พระราชบิดาของพระองค์^๒ พระองค์ทรงสร้างเมืองเอลกิชขึ้นอีกครั้งและให้กลับมาขึ้นกับยูดาห์ หลังจากที่ยกทัพทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์^๓ อุสซียาห์มีพระชนมายุสิบหกพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระราชมารดาของพระองค์ทรงมีพระนามว่าเยโคสิยาห์ พระนางมาจากเยรูซาเล็ม^๔ พระองค์ทรงทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ในทุกสิ่งตามตัวอย่างของอามาซียาห์พระราชบิดาของพระองค์^๕ พระองค์ทรงแสวงหาพระเจ้าของเขา ในช่วงชีวิตของเศคาริยาห์ผู้ซึ่งได้แนะนำพระองค์ในการเชื่อฟังพระเจ้า และตราบเท่าที่พระองค์ทรงแสวงหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เจริญขึ้น

^๖อุสซียาห์เสด็จออกไปและต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย พระองค์ทรงพังกำแพงทั้งหลายของเมืองกัท เมืองยิบเนห์ และเมืองอัสโดด พระองค์ทรงสร้างเมืองต่างๆ ในเขตแดนอัสโดด และท่ามกลางคนฟีลิสเตีย^๗ พระเจ้าทรงช่วยพระองค์ต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย ต่อสู้คนอาหรับผู้ที่อาศัยอยู่ในกูร์บาอิล และต่อสู้กับคนเมอูนี^๘ คนอัมโมนได้ถวายบรรณาการแก่อุสซียาห์ และพระนามของพระองค์ก็ได้เลื่องลือไปถึงอียิปต์ เพราะพระองค์ทรงเข้มแข็งมากขึ้นเป็นอย่างมากขึ้นเป็นอย่างมากยิ่ง^๙ ยิ่งกว่านั้นอุสซียาห์ทรงสร้างป้อมทั้งหลายในเยรูซาเล็ม ที่ประตูมู ที่ประตูภูเขา และที่หัวเลี้ยวของกำแพง และป้องกันป้อมเหล่านั้น

^{๑๐}พระองค์ทรงสร้างป้อมต่างๆ ในถิ่นทุรกันดาร และทรงขุดที่ขังน้ำหลายแห่ง เพราะพระองค์ทรงมีฝูงปศุสัตว์มากมาย ในบริเวณที่ลุ่มทั้งหลายเช่นเดียวกันกับในที่ราบต่างๆ พระองค์ทรงมีพวกชาวนาและพวกคนปลูกต้นองุ่นในแถบเนินเขา และในท้องทุ่งที่อุดมสมบูรณ์ เพราะพระองค์ทรงรักการเกษตร^{๑๑} ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซียาห์ทรงมีกองทัพนักรบที่สามารถออกศึกได้ ซึ่งออกไปทำสงครามเป็นกลุ่มต่างๆ ซึ่งได้รวบรวมตามจำนวนของพวกเขาที่นับโดยเยอียาห์

เลขาและมาอาเสอาห์ เจ้าหน้าที่ยกย่องการควบคุมของอาณานิยาห์ ผู้บังคับบัญชาคนหนึ่งของกษัตริย์¹² จำนวนทั้งหมดของบรรดาหัวหน้าตระกูล พวกนักกรบมีจำนวนทั้งหมด 2,600 คน¹³ ภายใต้การบังคับบัญชาของเขานี้ มีกองทัพ 307,500 คน ที่ทำศึกได้อย่างเข้มแข็ง เพื่อช่วยกษัตริย์ต่อสู้ศัตรู¹⁴ อัสซีเรียทรงจัดเตรียมเพื่อพวกเขา คือ พวกโล่ หอก หนังสติ๊ก และก้อนหินสำหรับสลิงให้ถึงกองทัพทั้งหมด¹⁵ ในเยรูซาเล็มพระองค์ทรงทำเครื่องกลไกโดยพวกช่างประดิษฐ์ไว้บนพวกป้อมและตามมุมต่างๆ เพื่อใช้ยิงลูกธนูและโยนพวกก้อนหินใหญ่ๆ พระนามของพระองค์ก็ได้เลื่องลือไปยังบรรดาแผ่นดินไกล เพราะพระองค์ทรงได้รับความช่วยเหลืออย่างอัศจรรย์จนกระทั่งพระองค์มีอำนาจมาก

¹⁶ แต่เมื่ออัสซีเรียทรงมีอำนาจเข้มแข็งแล้ว พระทัยของพระองค์ก็ได้ผยองขึ้น ดังนั้นพระองค์ทรงกระทำให้เสื่อมลง พระองค์ทรงกบฏต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์เพื่อเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชาเครื่องหอม¹⁷ อาซารียาห์ปุโรหิตเข้าไปตามหลังพระองค์ พร้อมกับปุโรหิตของพระยาห์เวห์ที่กล้าหาญอีกแปดสิบคน¹⁸ เขาทิ้งหลายขัดขวางกษัตริย์อัสซีเรียแลกลูพระองค์ว่า "ข้าแต่อัสซีเรียนี้ไม่ใช่หน้าที่ของฝ่าพระบาทที่จะเผาเครื่องหอมถวายแด่พระยาห์เวห์ แต่เป็นหน้าที่ของปุโรหิตซึ่งเป็นบรรดาลูกหลานของอาโรน ผู้ซึ่งได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ไว้เพื่อเผาเครื่องหอม ขอฝ่าพระบาทเสด็จออกไปจากสถานที่บริสุทธิ์นี้ เพราะฝ่าพระบาทไม่ได้ทรงซื้อสัตย์และฝ่าพระบาทจะไม่ได้รับเกียรติจากพระยาห์เวห์พระเจ้า"

¹⁹ แล้วอัสซีเรียก็กลัว พระองค์ทรงถือกระถางไฟอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ที่จะเผาเครื่องหอม ขณะเมื่อพระองค์รีบต่อพวกปุโรหิต โรคเรื้อนก็เกิดขึ้นที่หน้าผากต่อหน้าพวกปุโรหิตในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ข้างแท่นเผาเครื่องหอม²⁰ อาซารียาห์มหาปุโรหิต และปุโรหิตทั้งหลายได้มองดูพระองค์ และดูสิ พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อนที่หน้าผาก พวกเขาเร่งรีบพาพระองค์ให้ออกจากที่นั่น จริ่งๆ แล้วพระองค์เองที่รีบเสด็จออกไป เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงลงโทษพระองค์²¹ กษัตริย์อัสซีเรียทรงเป็นโรคเรื้อนจนถึงวันสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และประทับในวังที่แยกไว้ต่างหาก ตั้งแต่พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อน เนื่องจากพระองค์ทรงถูกตัดออกจากพระนิเวศพระยาห์เวห์ โยรัมพระราชโอรสของพระองค์ทรงเป็นผู้ดูแลพระราชสำนักและปกครองประชาชนของแผ่นดิน

²² ส่วนพระราชกิจอื่นๆ ของอัสซีเรียตั้งแต่ต้นจนจบนั้น ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บุตรชายามอสได้บันทึกไว้²³ ดังนั้นอัสซีเรียทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ พวกเขาฝังพระองค์ไว้กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ในสุสานที่เป็นของบรรดากษัตริย์ เพราะพวกเขาถือว่า "พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อน" โยรัมพระราชโอรสของพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แทนพระองค์

Chapter 27

¹ โยรัมทรงมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์ทรงมีพระนามว่าเยรูซาห์ พระนางเป็นบุตรหญิงของศาโดก² พระองค์ทรงทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ในทุกอย่างตามตัวอย่างของอัสซีเรียพระราชบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงละเว้นจากการเข้าไปในพระวิหารของพระยาห์เวห์ แต่ประชาชนนั้นยังประพฤติปฏิบัติในบรรดาทางชั่วร้าย

³ พระองค์ทรงสร้างประตูบนของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และทรงก่อสร้างมากมายบนเนินเขาโอเฟล⁴ ยิ่งกว่านั้นอีกพระองค์ได้ทรงสร้างเมืองต่างๆ ในถิ่นเทือกเขายูดาห์ และพระองค์ทรงสร้างบรรดาป้อมกับหอคอยในป่าทั้งหลาย

⁵ พระองค์ทรงสู้รบกับกษัตริย์คนอัมโมนและทรงชนะพวกเขา ในปีเดียวกันนั้นคนอัมโมนได้ถวายเงินหนึ่งร้อยตะลันต์แด่พระองค์ และข้าวสาลีหนึ่งหมื่นโครกับข้าวบาร์เลย์ หนึ่งหมื่นโคร คนอัมโมนได้ถวายเท่ากันในปีที่สองและในปีที่สาม⁶ ดังนั้นโยรัมจึงทรงมีกำลังมากขึ้น เพราะพระองค์ทรงดำเนินอย่างมั่นคงเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์

⁷ ส่วนพระราชกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับโยรัม การสงครามทั้งหมดของพระองค์ และพระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ ดูสิ ล้วนได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศกษัตริย์ของอิสราเอลและยูดาห์⁸ พระองค์ทรงมีพระชนมายุ ยี่สิบห้าพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบหกปี⁹ โยรัมทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ และพวกเขาฝังพระองค์ไว้ในนครดาวิด อาหัสพระราชโอรสของพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แทนพระองค์

Chapter 28

¹ อาหัสทรงมีพระชนมายุยี่สิบพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระองค์ไม่ได้ทรงทำสิ่งที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ เหมือนอย่างกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ² แต่พระองค์ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์อิสราเอล คือ พระองค์ทรงหล่อรูปเคารพโลหะสำหรับพวกพระบาอัล³ นอกจากนั้นพระองค์ยังทรงเผาเครื่องหอมในหุบเขาเบนอินโนม และทรงเผาบรรดาพระราชโอรสของพระองค์เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ ตามการกระทำอันน่าเกลียดน่าชังของประชาชนซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงขับไล่ออกไปจากแผ่นดินของพวกเขาต่อหน้าคนอิสราเอล⁴ พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและทรงเผาเครื่องหอมที่สถานสูงทั้งหลาย และบนเนินเขาทั้งหลาย และได้ตั้งไม้เขียวทุกต้น

⁵ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าของอาหัส จึงทรงมอบพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอารัม คนอารัมชนะพระองค์และจับประชาชนจำนวนมากไปเป็นเชลยที่กรุงดามัสกัส อาหัสยังทรงถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์อิสราเอล ซึ่งได้ทรงชนะพระองค์ในการฆ่าฟันอย่างมากมาย⁶ เพราะเปคาห์บุตรชายเรมาเลียห์ได้ฆ่าทหารในยูดาห์ 120,000 นายภายในวันเดียว ทุกคนเป็นพวกผู้ชายที่กล้าหาญ เพราะว่าเขาทิ้งหลายได้ละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา⁷ ศัตรูคือผู้ชายที่มีอำนาจคนหนึ่งจากเอเฟราอิมได้ฆ่ามาอาเสอาห์พระราชโอรสของกษัตริย์ อัสรีคัมเจ้าหน้าที่ดูแลและพระราชวังและเอลคานาห์ผู้ซึ่งเป็นรองจากกษัตริย์

⁸ กองทัพอิสราเอลได้จับเชลย 200,000 คน จากพวกพี่น้องของพวกเขา คือ บรรดาภรรยา บรรดาบุตรชายและบุตรหญิง พวกเขาได้ขโมยจำนวนมากซึ่ง

พวกเขาได้นำกลับไปยังสะมาเรีย⁹ แต่ผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์คนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขามีชื่อว่าโฮเดด เขาได้ออกไปพบกองทัพซึ่งมายังสะมาเรีย เขาพูดกับพวกเขาว่า "เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรดาบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงพระพิโรธอยู่ดาห์ พระองค์จึงทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของพวกท่าน แต่ท่านทั้งหลายได้ฆ่าพวกเขาด้วยความโกรธแค้นที่ดังไปถึงฟ้าสวรรค์¹⁰ บัดนี้พวกท่านคิดจะเก็บพวกผู้ชายและผู้หญิงยูดาห์ และชาวเยรูซาเล็มไว้ให้เป็นทาสทั้งหลายของพวกท่าน แต่พวกท่านเองจะไม่มีคามพิณบาปทั้งหลายต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านหรือ?"

¹¹ บัดนี้ถ้าเช่นนั้น ขอฟังข้าพเจ้า ขอให้ส่งพวกเขากลับไป คนเหล่านั้นที่พวกท่านจับมาจากพวกพี่น้องของพวกท่านเอง เพราะว่าพระพิโรธที่รุนแรงของพระยาห์เวห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย¹² และผู้นำของเอเฟราอิมบางคนคือ อาซารียาห์บุตรชายโยฮานัน เบเรคียาห์บุตรชายเมซิลเลโมท เยฮิสซียาห์บุตรชายซัลลุม และอามาสาบุตรชายหัดลัย ได้ยืนขึ้นคัดค้านพวกที่กลับจากการสู้รบ¹³ พวกเขาพูดกับเขาทั้งหลายว่า "พวกท่านอย่านำเขาย้อนเข้ามาที่นี่ เพราะว่าพวกท่านมุ่งหมายบางอย่างที่จะนำความบาปต่อหน้าพระยาห์เวห์มายังเรา เพื่อเพิ่มความบาปทั้งหลายของพวกเราและความชั่ว เพราะว่าความชั่วของเราก็มียากยิ่งอยู่แล้ว และยังมิใช่พระพิโรธที่รุนแรงต่ออิสราเอลด้วย"¹⁴ ดังนั้น พวกผู้ชายที่ถืออาวุธจึงได้ละทิ้งพวกเขายและของที่รับมาต่อหน้าพวกเขาและชุมนุมชนทั้งหมด¹⁵ บรรดาผู้ชายซึ่งถูกระบุชื่อนั้นก็มายังพวกเขาย และได้สวมเสื้อผ้าที่เอามาจากของที่รับนั้นให้กับเขายทุกคนที่เปลือยกาย เขาทิ้งหลายใส่เสื้อผ้าให้ และยังให้รองเท้ากับพวกเขายด้วย เขาทิ้งหลายให้อาหารที่จะกินและน้ำดื่มแก่พวกเขาย เขาทิ้งหลายดูแลบาดแผลของพวกเขาย และนำบรรดาคนที่อ่อนเปลี้ยขึ้นလာ เขาทิ้งหลายนำพวกเขายกลับไปยังบรรดาครอบครัวของพวกเขาที่เมืองเยรีโค (ถูกเรียกว่าเมืองต้นอินทผลัม) แล้วเขาทิ้งหลายก็ได้อกลับไปยังสะมาเรีย

¹⁶ ในเวลานั้นกษัตริย์อาหัสทรงใช้พวกคนสื่อสารไปเฝ้ากษัตริย์อัสซีเรียเพื่อขอให้พวกเขาช่วยเหลือพระองค์¹⁷ เพราะคนเอโดมบุกรุกเข้ามา และโอมตียูดาห์ ทั้งจับคนไปเป็นเชลย¹⁸ คนฟีลิสเตียเข้าปล้นเมืองต่างๆ ในบริเวณที่ลุ่มทั้งหลายและในเนินของยูดาห์ด้วย พวกเขาได้ยึดเมืองเบรเซเมซ เมืองอัยยาไลน เมืองเกดโรท เมืองโสโคกับหมู่บ้านทั้งหลายของเมืองนั้น ทิมนาห์กับหมู่บ้านทั้งหลายของเมืองนั้นและชิมโซกับหมู่บ้านทั้งหลายของเมืองนั้น แล้วพวกเขาก็ได้เข้าไปอาศัยอยู่ในที่เหล่านั้น¹⁹ เพราะพระยาห์เวห์ทรงทำให้ยูดาห์ตกต่ำลงเนื่องด้วยอาหัสกษัตริย์อิสราเอล เพราะพระองค์ทรงกระทำชั่วร้ายในยูดาห์และทรงทำบาปต่อหน้าพระยาห์เวห์อย่างหนัก²⁰ ทิกลักปิลเสอร์กษัตริย์อัสซีเรียมายาหาพระองค์ และทำให้พระองค์มีปัญหาลำบากแทนที่จะช่วยให้พระองค์เข้มแข็ง²¹ เพราะอาหัสทรงยึดทรัพย์สินจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์จากพระราชวังและจากบรรดาผู้นำเพื่อถวายสิ่งต่างๆ ที่มีค่าแก่กษัตริย์อัสซีเรีย แต่การกระทำนี้ไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อพระองค์เลย

²² ในเวลาทุกข์ยากของพระองค์ กษัตริย์อาหัสพระองค์เดียวกันนี้ได้ทรงกระทำบาปต่อหน้าพระยาห์เวห์มากยิ่งขึ้น²³ เพราะพระองค์ทรงถวายสัตว์บูชาแก่พระทั้งหลายของกรุงดามัสกัส พระทั้งหลายซึ่งทำให้พระองค์พ่ายแพ้ พระองค์ตรัสว่า "เพราะว่าพระทั้งหลายของบรรดา กษัตริย์อารัมได้ช่วยพวกเขา เราจะได้ถวายสัตว์บูชาแก่พระเหล่านั้น ดังนั้นพระเหล่านั้นน่าจะช่วยเหลือเรา" แต่พระเหล่านั้นกลับทำลายพระองค์และอิสราเอลทั้งหมด²⁴ อาหัสทรงรวบรวมเครื่องใช้ของพระนิเวศของพระเจ้า และทรงตัดออกเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงปิดบรรดาประตูพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระองค์เองในทุกมุมเมืองของเยรูซาเล็ม²⁵ ในทุกเมืองของยูดาห์พระองค์ทรงสร้างบรรดาสถานสูง เพื่อเผาเครื่องบูชาถวายบรรดาพระอื่นๆ พระองค์ทรงกระทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพระองค์ทรงพระพิโรธ

²⁶ ส่วนพระราชกิจอื่นๆ และเรื่องราวทั้งหมดของพระองค์ตั้งแต่ต้นจนจบล้วนถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศกษัตริย์ของยูดาห์และอิสราเอล²⁷ อาหัสทรงล่องกลับไปยังกับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาทิ้งหลายฝังพระศพไว้ในเมืองคือในเยรูซาเล็ม แต่พวกเขาไม่ได้นำพระศพไปไว้ในอุโมงค์ทั้งหลายของบรรดา กษัตริย์อิสราเอล เฮเซคียาห์พระราชโอรสของพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แทนพระองค์

Chapter 29

¹ เฮเซคียาห์ทรงเริ่มครองราชย์เมื่อพระองค์ทรงมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงมีพระนามว่าอาบียาห์ พระนางเป็นบุตรหญิงของเศคาริยาห์² พระองค์ทรงทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ เหมือนอย่างกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

³ ในปีแรกของการครองราชย์ของพระองค์ ในเดือนแรก เฮเซคียาห์ทรงเปิดบรรดาประตูพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และทรงซ่อมแซมประตูเหล่านั้น⁴ พระองค์ทรงนำบรรดาปุโรหิตและพวกคนเลวีเข้ามา และทรงรวบรวมพวกเขาเข้าด้วยกันที่ลานด้านตะวันออก⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จงฟังเรา คนเลวีทั้งหลายจงชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ และชำระพระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านให้บริสุทธิ์ และเอาสิ่งที่เป็นมลทินออกจากสถานบริสุทธิ์⁶ เพราะบรรพบุรุษของพวกเราไม่ได้ซื้อสัตย์ และได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา พวกเราได้ละทิ้งพระองค์ หันหน้าของพวกเราไปจากที่ประทับของพระยาห์เวห์ และได้หันหลังให้⁷ เขาทิ้งหลายยังได้ปิดบรรดาประตูหน้าพระนิเวศและดับดวงประทีปทั้งหลายด้วย พวกเขาไม่ได้เผาเครื่องหอมหรือถวายเครื่องเผาบูชาในสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้าแห่งอิสราเอล

⁸ เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระยาห์เวห์ได้ตกมาเหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงทำให้พวกเขาเป็นเหมือนสิ่งที่น่ากลัว สิ่งที่น่าสยดสยอง และสิ่งที่น่าเยาะเย้ยดังที่ท่านทั้งหลายได้เห็นกับตาของพวกท่านแล้ว⁹ นี่คือเหตุผลว่าทำไมบรรพบุรุษของพวกเราได้ล้มลงด้วยดาบ และบรรดาบุตรชาย บุตรหญิงและภรรยาของพวกเราได้ตกเป็นเชลยก็เพราะเหตุนี้¹⁰ บัดนี้มีอยู่ในใจของเราที่จะทำพันธสัญญากับพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อว่าพระพิโรธที่รุนแรงจะหันไปจากพวกเรา¹¹ บุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้า บัดนี้จงอย่าเกียจคร้าน เพราะพระยาห์เวห์ทรงเลือกพวกท่านให้ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เพื่อนมัสการพระองค์ และพวกท่านควรจะเป็นผู้ใช้ทั้งหลายของพระองค์และเพื่อเผาเครื่องหอม"

¹² แล้วบรรดาคนเลวี่ก็ได้อลุกขึ้นคือ มาอาทบุตรชายอามาสัย และโยเอลบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้มาจากพงศ์พันธุ์ของโคอาท และที่มาจากพงศ์พันธุ์ของเมาริคือ คิชบุตรชายอับดี และอาซาริยาห์ บุตรชายเยฮาลเลเลล ที่มาจากพงศ์พันธุ์ของเกอร์ซันคือ โยอาห์บุตรชายคิมมาห์และเอเดนบุตรชายโยอาห์¹³ ที่มาจาก

พงศ์พันธุ์ของเอลีซาฟาน คือ ซิมรีและเยอูเอล ที่มาจากพงศ์พันธุ์ของอาสาฟคือเศคาริยาห์และบักธานิยาห์¹⁴ ที่มาจากพงศ์พันธุ์ของเฮมานคือเยอูเอลและซิมรี และที่มาจากพงศ์พันธุ์ของเยอูธูนคือเซโมอาห์และอุสซึเอล¹⁵ เขาก็หลายรวบรวมบรรดาพี่น้องของพวกเขา พวกเขาได้ชำระตัวพวกเขาเองให้บริสุทธิ์ และพวกเขาก็เข้าไปตามกัษัตริย์มีพระบัญชา ตามถ้อยคำทั้งหลายของพระยาห์เวห์ เพื่อชำระพระนิเวศของพระยาห์เวห์¹⁶ บรรดาปุโรหิตได้เข้าไปยังด้านในของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เพื่อชำระให้บริสุทธิ์ พวกเขาทำสิ่งที่เป็นมลทินซึ่งพวกเขาพบในพระวิหารของพระยาห์เวห์ออกมาที่ลานพระนิเวศ พวกคนเลวี่ก็มาเพื่อขนออกไปยังลำห้วยซิดโรน

¹⁷ บัดนี้เขาก็กหลายเริ่มการชำระในวันแรกของเดือนแรก และในวันที่แปดของเดือนนั้นพวกเขามายังหน้ามุขของพระยาห์เวห์ เขาก็กหลายชำระพระนิเวศของพระยาห์เวห์อยู่แปดวัน และในวันที่สิบหกของเดือนแรกเขาก็กหลายก็เสร็จงาน¹⁸ แล้วเขาก็กหลายไปเข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคิยาห์ในพระราชวังและกล่าวว่า "พวกข้าพระบาทได้ชำระพระนิเวศของพระยาห์เวห์ทั้งหมดเสร็จแล้ว ทั้งแท่นเครื่องเผาบูชาและเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นนั้น และโต๊ะตั้งขนมปังถวายเฉพาะพระพักตร์ พร้อมเครื่องใช้ทั้งหมดของโต๊ะนั้น¹⁹ ดังนั้นพวกข้าพระบาทจัดเตรียม และพวกข้าพระบาทได้ชำระเครื่องใช้ทั้งหมดที่กษัตริย์อาหัสย้ายไปเมื่อพระองค์ทรงกระทำอย่างไม่ซื่อสัตย์ในระหว่างรัชสมัยของพระองค์ ดูสิ ของเหล่านั้นอยู่ที่หน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์"

²⁰ แล้วในตอนเช้ากษัตริย์เฮเซคิยาห์ทรงลุกขึ้นแต่เช้า และรวบรวมบรรดาผู้นำของเมือง พระองค์เสด็จไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์²¹ เขาก็กหลายนำวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัว ลูกแกะเจ็ดตัว และแพะผู้เจ็ดตัว มาเป็นเครื่องบูชาลงบาปสำหรับอาณาจักร สำหรับสถานนมัสการและสำหรับยูดาห์ พระองค์ทรงบัญชาบรรดาปุโรหิต เชื้อสายทั้งหลายของอาโรน ให้ถวายสัตว์เหล่านั้นบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์²² ดังนั้นเขาก็กหลายจึงฆ่าวัวผู้ และปุโรหิตก็รับเลือดและประพรมเลือดบนแท่นบูชา เขาก็กหลายยังฆ่าแกะและประพรมเลือดบนแท่นบูชา และพวกเขาก็กหลายฆ่าลูกแกะและแพะเลือดประพรมบนแท่นบูชา²³ พวกเขานำเอาแพะผู้สำหรับเป็นเครื่องบูชาลงบาปมาต่อพระพักตร์กษัตริย์และชุมนุมชน เขาก็กหลายวางมือของพวกเขาบนแพะเหล่านั้น²⁴ บรรดาปุโรหิตก็ได้ฆ่าพวกมัน และทำเครื่องบูชาลงบาปด้วยเลือดของพวกมันบนแท่นบูชา เพื่อลบมลทินบาปให้อิสราเอลทั้งหมด เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาว่า เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาลงบาปควรทำสำหรับอิสราเอลทั้งหมด

²⁵ เฮเซคิยาห์ทรงตั้งให้คนเลวี่อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ โดยถือฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ จัดเตรียมตามพระบัญชาของดาวิด ของกาดผู้ทำนายของกษัตริย์ และของนารันผู้เผยพระวจนะ เพราะพระบัญชาที่มาจากพระยาห์เวห์ผ่านบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์²⁶ พวกคนเลวี่ได้ยืนอยู่พร้อมด้วยบรรดาเครื่องดนตรีของดาวิด และปุโรหิตพร้อมกับแดร์²⁷ เฮเซคิยาห์ทรงบัญชาให้เขาก็กหลายถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชา เมื่อการเผาเครื่องบูชาเริ่มขึ้นเพลงถวายแด่พระยาห์เวห์ก็ได้เริ่มด้วย พร้อมกับแดร์ร่วมกับเครื่องดนตรีต่างๆ ของดาวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล²⁸ ชุมนุมชนทั้งหมดก็นมัสการ บรรดานักร้องก็ร้องเพลง และบรรดานักเป่าแดร์ก็เป่าแดร์ ทุกอย่างนี้ดำเนินอยู่จนการถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ²⁹ เมื่อเขาก็กหลายถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จแล้ว กษัตริย์และทุกคนที่อยู่กับพระองค์ก็กราบลงและกินมีสการ³⁰ ยิ่งไปกว่านั้น เฮเซคิยาห์กษัตริย์และบรรดาผู้นำก็บัญชาพวกคนเลวี่ให้ร้องเพลงสรรเสริญพระยาห์เวห์ด้วยถ้อยคำทั้งหลายของดาวิดและของอาสาฟผู้ทำนาย เขาก็กหลายร้องเพลงสรรเสริญด้วยความยินดี และพวกเขาก็กกราบลงและกินมีสการ

³¹ และเฮเซคิยาห์ตรัสว่า "บัดนี้ท่านทั้งหลายได้ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ต่อพระยาห์เวห์แล้ว จงเข้ามานี้และนำเครื่องสัตว์บูชาและเครื่องบูชาขอพระคุณมายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์" ชุมนุมชนได้นำเครื่องสัตว์บูชาและเครื่องบูชาขอพระคุณมา และทุกคนที่มีความสนใจก็ได้นำเครื่องเผาบูชา³² จำนวนเครื่องเผาบูชาที่ชุมนุมชนนำมา คือวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัวและลูกแกะสองร้อยตัว ทั้งหมดนี้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์³³ การถวายบูชาชำระนั้น มีวัวผู้เจ็ดตัว และแกะสามพันตัว³⁴ แต่มีปุโรหิตน้อยเกินไปที่จะกลกกหนังของเครื่องเผาบูชาได้ทั้งหมด ดังนั้นบรรดาพี่น้องของพวกเขา พวกคนเลวี่ได้ช่วยพวกเขาจนกระทั่งงานเสร็จ และจนกระทั่งพวกปุโรหิตอื่นๆ สามารถชำระตัวพวกเขาเองเสร็จ เพราะพวกคนเลวี่ระมัดระวังในการชำระตัวพวกเขาเองมากกว่าพวกปุโรหิต³⁵ นอกจากเครื่องเผาบูชาจำนวนมากมายแล้ว พวกเขายังกระทำกับไขมันของเครื่องเผาบูชา และยังมีเครื่องดื่มบูชาที่คู่กับเครื่องเผาบูชาด้วย ดังนั้นแหละงานปรนนิบัติของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ก็ถูกจัดเป็นระเบียบ³⁶ เฮเซคิยาห์ทรงเปรมปรีดี และประชาชนทั้งหมดก็เปรมปรีดีด้วย เพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมสำหรับประชาชนนั้น เพราะงานนี้ทำเสร็จสิ้นอย่างรวดเร็ว

Chapter 30

¹ เฮเซคิยาห์ทรงส่งพวกคนสื่อสารไปถึงอิสราเอลและยูดาห์ทั้งหมด และทรงพระอักษรถึงเอฟราอิมกับมนัสเสห์ด้วย ว่าเขาก็กหลายควรจะมายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ที่เยรูซาเล็ม เพื่อฉลองเทศกาลปัสกาถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล² เพราะว่ากษัตริย์ พวกผู้นำของพระองค์และชุมนุมชนทั้งหมดในเยรูซาเล็มได้ปรึษาาร่วมกัน ตัดสินใจที่จะฉลองเทศกาลปัสกาในเดือนที่สอง³ เขาก็กหลายไม่สามารถฉลองปัสกาได้ทันที เพราะไม่มีพวกปุโรหิตเพียงพอ ผู้ซึ่งยังไม่ได้ชำระตัวพวกเขาเองให้บริสุทธิ์ และประชาชนก็ไม่ได้มาชุมนุมกันในเยรูซาเล็ม

⁴ แผนงานนี้ดูเหมือนถูกต้องในสายพระเนตรของกษัตริย์และชุมนุมชนทั้งหมด⁵ ดังนั้นเขาก็กหลายจึงตกลงจัดทำคำประกาศออกไปทั่วอิสราเอล ตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงดาน ว่าประชาชนควรมาฉลองปัสกาถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่เยรูซาเล็ม เพราะพวกเขาไม่ได้ปฏิบัติกันด้วยจำนวนประชาชนคนมากมาย ตามที่เขียนไว้⁶ ดังนั้นพวกคนเดินทางนั้นสื่อสารกับบรรดาหนังสือจากกษัตริย์และบรรดาผู้นำของพระองค์จึงได้ออกไปทั่วอิสราเอลและยูดาห์ ตามพระบัญชาของกษัตริย์ หนังสือเหล่านั้นได้เขียนว่า "โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัม อิชอัค และอิสราเอล เพื่อพระองค์จะทรงหันกลับมาหาคนที่เหลืออยู่ของพวกท่าน ผู้ซึ่งได้หนีรอดจากพระหัตถ์ของบรรดากษัตริย์อัสซีเรีย⁷ อย่างเป็นเหมือนบรรพบุรุษหรือพวกพี่น้องของพวกท่านผู้ซึ่งไม่ซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกท่าน ดังนั้นพระองค์จึงทรงมอบพวกเขาให้ถูกทำลายตามที่พวกท่านเห็นอยู่⁸ บัดนี้อย่าหวั่นเหมือนอย่างกับรรพบุรุษของท่านทั้งหลายเป็น แต่จงมอบตัวพวกท่านเองแด่พระยาห์เวห์ และจงเข้ามายังสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงชำระให้บริสุทธิ์เป็นนิตย์ และจงนมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์จะหันไปเสียจากท่านทั้งหลาย⁹ เพราะถ้าท่านทั้งหลายกลับมาหาพระยาห์เวห์ พวกพี่น้องและบุตรทั้งหลายของพวกท่านจะได้รับความกรุณาต่อหน้าคนเหล่านั้นที่ได้จับพวกท่านไปเป็นเชลย และพวกเขาจะได้อกลับมาถึงแผ่นดินนี้อีก เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงมีพระกรุณาและพระเมตตา ถ้าพวกท่านกลับมาหาพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงหันพระพักตร์ไปจากพวกท่าน"

¹⁰ ดังนั้นพวกคนเดินหังสจึงได้ไปตามเมืองต่างๆ ทั้งเขตเอฟราอิม และมนัสเสห์ ไกลไปจนถึงเศบูลุน แต่ประชาชนทั้งหลายต่างก็หัวเราะเยาะพวกเขาและเย้ยหยันพวกเขา¹¹ อย่างไรก็ตามก็ยังมีบางคนจากเผ่าอาเชอร์ มนัสเสห์และเศบูลุนที่ได้ก้มตัวพวกเขาลงและมายังเยรูซาเล็ม¹² พระหัตถ์ของพระเจ้าก็ทรงอยู่เหนือยูดาห์ด้วย เพื่อทรงทำให้พวกเขาเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่จะทำตามพระบัญชาของกษัตริย์และพวกผู้นำ ตามพระวอนะของพระยาห์เวห์

¹³ ประชาชนจำนวนมาก ที่ชุมนุมที่ยิ่งใหญ่ ได้รวมตัวกันในเยรูซาเล็ม เพื่อฉลองเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อในเดือนที่สอง¹⁴ เขาก็หลายลูกขึ้นและลงมือกำจัดแท่นบูชาทั้งหลายที่อยู่ในเยรูซาเล็ม รวมทั้งแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมทั้งหมด เขาก็หลายได้ทิ้งของเหล่านั้นลงในห้วยขิดโรน¹⁵ และเขาก็กว้างขลุ่ยและปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนที่สอง บรรดาปุโรหิตและคนเลวีรู้สึกเลื่อมใส ดังนั้นพวกเขาก็ได้ชำระตัวพวกเขาเองให้บริสุทธิ์ และนำเครื่องเผาบูชาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์

¹⁶ เขาก็กว้างยีนประจําตำแหน่งส่วนต่างๆ ของพวกเขา ตามการกำหนดที่ให้ไว้ในบทบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า พวกปุโรหิตได้เอาเลือดซึ่งพวกเขาได้รับจากมือของคนเลวีมาประพรม¹⁷ เพราะคนจำนวนมากในที่ชุมนุมชนนั้นยังไม่ได้ชำระตัวพวกเขาเองให้บริสุทธิ์ ดังนั้นคนเลวีจึงขลุ่ยและปัสกาสำหรับทุกคนที่ไม่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และไม่สามรถชำระเครื่องเผาบูชาของพวกเขาให้บริสุทธิ์เพื่อถวายแด่พระยาห์เวห์ได้¹⁸ เพราะว่าคนจำนวนมากมานั้น มีคนจำนวนมากซึ่งมาจากเอฟราอิม และมนัสเสห์ อิสสาการ และเศบูลุนที่ยังไม่ได้ชำระตัวพวกเขาเองให้บริสุทธิ์ แต่พวกเขาก็ได้รับประทานปัสกาแม้ขัดต่อข้อบัญญัติที่เขียนไว้ เฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานเพื่อพวกเขาว่า "ขอพระยาห์เวห์ผู้ประเสริฐทรงให้อภัยแก่ทุกๆ คน

¹⁹ ผู้ตั้งใจแสวงหาพระเจ้า คือพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้รับการชำระตามมาตรฐานของสถานที่บริสุทธิ์นี้²⁰ ดังนั้นพระยาห์เวห์ทรงฟังเฮเซคียาห์และทรงรักษาประชาชน²¹ ประชาชนอิสราเอลที่อยู่ในเยรูซาเล็มก็ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวันด้วยความยินดีอย่างยิ่ง พวกคนเลวีกับปุโรหิตได้สรรเสริญพระยาห์เวห์ทุกๆ วัน ร้องเพลงด้วยเครื่องดนตรีทั้งหลายที่เสียงดังถวายแด่พระยาห์เวห์²² เฮเซคียาห์ทรงกล่าวหนุนใจพวกคนเลวีทุกคนผู้ซึ่งเข้าใจการปรนนิบัติพระยาห์เวห์ ดังนั้นพวกเขาก็รับประทานอาหารตลอดเทศกาลเสียงนั้นเป็นเวลาเจ็ดวัน ถวายเครื่องบูชาเป็นเครื่องสาคัญบูชา ทั้งสารภาพผิดต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา

²³ แล้วที่ชุมนุมชนทั้งหมดก็ได้ตกลงกันที่จะฉลองเทศกาลเสียงต่ออีกเจ็ดวัน พวกเขากะทำดังนั้นด้วยความยินดี²⁴ เพราะเฮเซคียาห์กษัตริย์ยูดาห์ทรงประทานวิญญูหนึ่งพันตัว และแกะเจ็ดพันตัวแก่ชุมนุมชนให้เป็นเครื่องเผาบูชา และพวกผู้นำก็ได้ให้วัวหนึ่งพันตัว แกะและแพะหนึ่งหมื่นตัวแก่ชุมนุมชน พวกปุโรหิตจำนวนมากมายังชำระตัวพวกเขาเองให้บริสุทธิ์²⁵ ชุมชนชนทั้งหมดของยูดาห์กับบรรดาปุโรหิตทั้งคนเลวี และประชาชนทั้งหมดผู้ซึ่งได้มาร่วมกันจากอิสราเอล รวมทั้งพวกคนต่างด้าวผู้ซึ่งได้มาจากแผ่นดินอิสราเอลและคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในยูดาห์ พวกเขาก็กว้างขลุ่ยและปัสกา²⁶ ดังนั้นจึงได้มีความยินดีอย่างยิ่งในเยรูซาเล็ม เพราะตั้งแต่สมัยของซาโลมอนพระราชโอรสของดาวิดกษัตริย์อิสราเอล ยังไม่เคยมีอย่างนี้ในเยรูซาเล็มเลย²⁷ แล้วบรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ลุกขึ้นและอวยพรประชาชน เสียงของพวกเขาก็ไปถึงพระภรณ์ และคำอธิษฐานได้ขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ สถานที่บริสุทธิ์ซึ่งพระเจ้าทรงประทับอยู่

Chapter 31

¹ บัดนี้เมื่อทั้งหมดเสร็จแล้ว ประชาชนอิสราเอลก็สิ้นซึ่งอยู่ที่นั่นก็ได้ออกไปยังเมืองต่างๆ ของยูดาห์ และทำลายเสาหินศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเป็นชิ้นๆ และพวกเขาได้โค่นบรรดาเสาอาชราลง และรื้อบรรดาสถานสูง และบรรดาแท่นบูชาทั่วยูดาห์และเบนยามิน และในเอฟราอิมและมนัสเสห์ จนกระทั่งพวกเขาทำลายพวกมันจนหมด แล้วคนอิสราเอลทั้งหมดต่างก็ได้กลับไป ทุกคนกลับไปยังทรงพยัสสินของเขา และเมืองของเขา

² เฮเซคียาห์ทรงแบ่งส่วนต่างๆ ของพวกปุโรหิตและคนเลวีโดยจัดเป็นส่วนๆ ผู้ชายแต่ละคนถูกมอบหมายงานของเขาทั้งบรรดาปุโรหิตและพวกคนเลวี พระองค์ทรงกำหนดให้พวกเขาถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสาคัญบูชา ให้ปรนนิบัติ ให้ถวายการขอบพระคุณและให้สรรเสริญที่บรรดาประตูพระวิหารของพระยาห์เวห์³ พระองค์ทรงกำหนดส่วนของถวายจากการพยัสสินส่วนพระองค์ของกษัตริย์นั้นให้เป็นเครื่องเผาบูชา คือเครื่องเผาบูชาสำหรับเวลาเช้าและเวลาเย็น เครื่องเผาบูชา และเครื่องเผาบูชาสำหรับวันสะบาโต วันขึ้นหนึ่งค่ำและบรรดาเทศกาลเสียงตามที่กำหนด ดังที่บันทึกไว้ในธรรมนูญของพระยาห์เวห์⁴ ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงบัญชาให้ประชาชนผู้อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มให้ถวายส่วนที่เป็นของพวกปุโรหิตและของพวกคนเลวี เพื่อเขาก็กว้างขลุ่ยและปัสกา⁵ ในการเชื่อฟังธรรมนูญของพระยาห์เวห์⁶ ที่ที่พระบัญชาแพร่ออกไป ประชาชนอิสราเอลมากมายได้ถวายผลรุ่นแรกของข้าว เหล้าองุ่นใหม่ น้ำบั้น น้ำผึ้ง และจากผลผลิตทุกอย่างจากการเก็บเกี่ยวจากท้องทุ่งไร่นาด้วยใจกว้างขวาง พวกเขานำทศกษัตริย์ของสิ่งของทุกชนิดมาอย่างมากมาย

⁶ ประชาชนอิสราเอลและยูดาห์ผู้อาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ก็นำทศกษัตริย์ของวัวของแกะ และทศกษัตริย์ของบรรดาสิ่งที่บริสุทธิ์ที่แยกไว้ต่างหาก เพื่อถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาก็ถวายสุมนไว้เป็นกองๆ⁷ พวกเขาเริ่มต้นกองสุมนบรรดาของถวายของพวกเขาไว้ในเดือนที่สามและพวกเขาก็สำเร็จในเดือนที่เจ็ด⁸ เมื่อเฮเซคียาห์และพวกผู้นำมาและเห็นกองของถวายเหล่านั้น พวกเขาก็ได้สรรเสริญพระยาห์เวห์และอวยพรคนอิสราเอลของพระองค์⁹ แล้วเฮเซคียาห์ทรงได้ตามบรรดาปุโรหิตและคนเลวีเกี่ยวกับกองของถวายเหล่านั้น¹⁰ อาซารียาห์หาปุโรหิต ซึ่งเป็นเชื้อสายของศาโดกทูลตอบพระองค์ และทูลว่า "ตั้งแต่ประชาชนเริ่มนำเครื่องถวายเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ พวกข้าพระองค์ได้รับประทานและมืออย่างพอเพียงและมีเหลืออีกมากมาย เพราะพระยาห์เวห์ทรงอวยพรประชาชนของพระองค์ จึงมีสิ่งที่เหลืออยู่มากมายที่นี่"

¹¹ แล้วเฮเซคียาห์ทรงบัญชาพวกเขาให้จัดห้องเก็บของในพระนิเวศของพระยาห์เวห์¹² และเขาก็กว้างขลุ่ยและปัสกา¹³ และพวกเขาก็ได้นำเครื่องถวายบูชา ทศกษัตริย์และสิ่งที่บริสุทธิ์ที่เป็นของพระยาห์เวห์เข้ามาอย่างซื่อสัตย์ โคนานียาห์คนเลวีเป็นผู้จัดการดูแลพวกเขา และชิมอีน้องชายของเขาเป็นรองเขา¹⁴ เยฮือเอล อาซาซียาห์ นาหัท อาสาเอล เฮอร์โบท โยซาบาด เอลีเอล อิสมาคียาห์ มาซาก และเบไนยาห์ เป็นผู้ควบคุมภายใต้โคนานียาห์และชิมอีน้องชายของเขา โดยการทรงแต่งตั้งของเฮเซคียาห์กษัตริย์ และอาซารียาห์หัวหน้าดูแลพระนิเวศของพระเจ้า¹⁵ ไคเร บุตรชายอิมนาห์คนเลวี ผู้เฝ้าประตูตะวันออก เป็นผู้ดูแลของบูชาที่ถวายแด่พระเจ้าด้วยความสมัครใจ ดูแลการแจกเครื่องถวายบูชาที่ถวายแด่พระยาห์เวห์และเครื่องถวายบูชาบริสุทธิ์ที่สุด

¹⁵ภายใต้เขาคือ เอเดน มินยามิน เยชูอา เซโมอาห์ อามาริยาห์ เซคาบิยาห์ในเมืองต่างๆ ของพวกปุโรหิต พวกเขาทำหน้าที่ต่างๆ ที่น่าไว้วางใจ เป็นระเบียบในการแจกเครื่องถวายบูชาเหล่านี้ให้กับพวกพี่น้องของพวกเขาตามส่วนต่างๆ โดยให้ทั้งผู้ที่สำคัญและไม่สำคัญ¹⁶ พวกเขาได้ให้พวกผู้ชายที่มีอายุสามขวบขึ้นไป ผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้ตามบันทึกของบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้ที่ได้เข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ตามได้กำหนดไว้ตามหน้าที่ประจำวัน เพื่อทำงานในหน้าที่ทั้งหลายของพวกเขาและในส่วนต่างๆ ของพวกเขา¹⁷ พวกเขาได้แจกจ่ายให้แก่บรรดาปุโรหิตตามบันทึกทั้งหลายของบรรพบุรุษของพวกเขา และเหมือนกันกับคนเลวีที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไป ตามหน้าที่ทั้งหลายของพวกเขา และส่วนต่างๆ ของพวกเขา¹⁸ พวกเขาได้รวมไปถึงลูกเล็กๆ ของพวกเขาก็หมด บรรดาภรรยาของพวกเขา บรรดาบุตรชาย และบรรดาบุตรหญิงของพวกเขา คือทั้งชุมชน เพราะพวกเขาได้ซื้อสัตย์ในการรักษาตัวเขาทั้งหลายเองให้บริสุทธิ์¹⁹ สำหรับบรรดาปุโรหิต เชื้อสายทั้งหลายของอาโรนผู้ซึ่งได้อยู่ในทุ่งนาหมู่บ้านทั้งหลายที่เป็นของเมืองต่างๆ ของพวกเขา หรือในทุกๆ เมืองจะมีพวกผู้ชายที่ถูกระบุชื่อไว้ เพื่อแจกจ่ายส่วนแบ่งต่างๆ แก่ผู้ชายทุกคนท่ามกลางพวกปุโรหิต และแก่ทุกคนผู้ซึ่งได้อยู่ในบันทึกทั้งหลายของบรรพบุรุษของพวกเขาที่มีท่ามกลางพวกเขา

²⁰เฮเซคียาห์ทรงกระทำดังนี้ทั่วยูดาห์ พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ดี ที่ถูกต้องและที่ซื่อสัตย์เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์²¹ ในงานทุกอย่างที่พระองค์ทรงเริ่มต้นในการปรนนิบัติพระนิเวศของพระเจ้า ธรรมเนียมปฏิบัติและพระบัญชาเพื่อแสวงหาพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำด้วยเต็มพระทัย และพระองค์ทรงประสบความสำเร็จ

Chapter 32

¹ภายหลังสิ่งทั้งหลายเหล่านี้และบรรดาการกระทำที่ซื่อสัตย์ เช่นนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรียยกทัพมาและบุกรุกยูดาห์ พระองค์ทรงตั้งค่ายเพื่อโจมตีเมืองป้อมต่างๆ และทรงตั้งใจจะยึดเอาไว้สำหรับพระองค์เอง² เมื่อเฮเซคียาห์ทรงเห็นว่าเช่นนาเคอริบยกทัพมาด้วยเจตนาคะสู้รบกับเยรูซาเล็ม³ พระองค์ทรงปรึกษากับบรรดาผู้นำและนายทหารของพระองค์ เพื่อที่จะขุดน้ำตามน้ำพุต่างๆ ที่อยู่นอกเมือง พวกเขาได้ช่วยเหลือพระองค์ทำอย่างนั้น

⁴ประชาชนจำนวนมากมารวมกัน และได้ขุดน้ำพุและปิดกั้นลำธารทั้งหมดที่ไหลผ่านตอนกลางของแผ่นดิน พวกเขาบอกว่า “จะปล่อยให้พวกกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาและพบน้ำมากมายทำไม?”⁵ เฮเซคียาห์ทรงกล้าหาญและทรงสร้างกำแพงทั้งหมดที่พังลงนั้นขึ้นใหม่ พระองค์ทรงสร้างบรรดาหอคอยสูงขึ้น และกำแพงขึ้นนอกอีกชั้นหนึ่ง พระองค์ยังได้ทรงเสริมกำแพงป้อมมิลาโลที่นครดาวิด และพระองค์ทรงสร้างอาวุธและใส่จำนวนมาก⁶ พระองค์ทรงตั้งผู้บัญชาการรบเหนือประชาชน พระองค์ทรงรวบรวมพวกเขาเข้ามาด้วยกัน ณ ลานที่ประตูนคร และตรัสหนุนใจเขาทั้งหลายว่า ⁷“จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรือก็ต่อเพราะกษัตริย์อัสซีเรียเลย และกองทัพทั้งหมดที่อยู่กับเขา เพราะว่าผู้ที่อยู่กับพวกเรานั้นใหญ่กว่าผู้ที่อยู่กับเขา⁸ ฝ่ายเรามีแต่กำลังของเนื้อหนัง แต่พวกเราจะมีพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราที่จะทรงช่วยเราและสู้ศึกของพวกเรา” ประชาชนก็ได้ให้กำลังใจพวกเขาเองด้วยพระดำรัสของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์

⁹หลังจากนี้ เช่นนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรีย ได้ส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปยังเยรูซาเล็ม (บัดนี้พระองค์อยู่ที่หน้าเมืองลาคีซ และกองทัพทั้งหมดของพระองค์อยู่กับพระองค์) ไปยังเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และประชาชนทั้งหมดของยูดาห์ที่อยู่ในเยรูซาเล็ม พระองค์ตรัสว่า¹⁰ “เช่นนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายกำลังฟังอะไร เพื่อจะยืนหยัดต่อสู้การล้อมโจมตีอยู่ในเยรูซาเล็ม?”¹¹ เฮเซคียาห์ชักจูงพวกเขาให้หลงเพื่อพระองค์จะให้พวกเขาตายด้วยความอดอยากและกระหาย เมื่อพระองค์บอกพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจะทรงช่วยกู้เราจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียหรือ?”¹² เฮเซคียาห์คนนี้ไม่ใช่หรือที่ได้จัดบรรดาสถานสูงของพระองค์ และแท่นบูชาทั้งหลายของพระองค์ และบัญชายูดาห์กับเยรูซาเล็มว่า “บนแท่นบูชาเดียวที่พวกเขาต้องนมัสการ และบนแท่นบูชานั้นพวกเขาต้องเผาเครื่องบูชาของพวกเขา?”¹³ เจ้าทั้งหลายรู้แล้วไม่ใช่หรือว่าเราและบรรพบุรุษของเราได้ทำอะไรกับชนชาติทั้งหมดของแผ่นดินอื่นๆ? พระทั้งหลายของประชาชาติแห่งแผ่นดินเหล่านั้นสามารถช่วยกู้แผ่นดินของพวกเขาให้พ้นจากมือของอำนาจเราหรือ?

¹⁴ในท่ามกลางพวกพระทั้งหลายของประชาชาติเหล่านั้นซึ่งบรรพบุรุษของเราทำลายอย่างราบคาบนั้น มีพระใดที่สามารถช่วยกู้ประชากรของตนจากมือของเราได้? แล้วทำไมพระเจ้าของพวกเขาจะสามารถช่วยกู้เจ้าจากอำนาจของเราหรือ?”¹⁵ ในเวลานี้ อย่าให้เฮเซคียาห์หลอกลวงพวกเขา หรือชักจูงพวกเขาไปในทางนี้ อย่าเชื่อเขา ไม่มีพระของประชาชาติ หรืออาณาจักรใดที่สามารถช่วยกู้ประชากรของตนจากมือของเรา หรือจากมือของบรรพบุรุษของเรา จะน้อยยิ่งกว่านั้นสักเพียงไรที่พระเจ้าของพวกเขาจะช่วยกู้พวกเขาจากมือของเราได้? ”

¹⁶พวกข้าราชการของเช่นนาเคอริบได้กล่าวกับกษัตริย์เฮเซคียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์มากยิ่งขึ้นอีก¹⁷ เช่นนาเคอริบยังทรงพระอักษรเพื่อเยาะเย้ยพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล และทรงกล่าวกับกษัตริย์เฮเซคียาห์ว่า “พระทั้งหลายของบรรดาประชาชาติของแผ่นดินทั้งหลาย ไม่ได้ช่วยกู้ประชากรของพวกเขาจากมือของเรา ดังนั้นพระเจ้าของเฮเซคียาห์ก็ไม่อาจช่วยกู้ประชากรของพระองค์จากมือของเราอย่างนั้น”¹⁸ เขาทั้งหลายร้องตะโกนเป็นภาษาฮีบรูให้ชาวเยรูซาเล็มผู้อยู่บนกำแพงได้ยิน เพื่อให้พวกเขาตกใจและหวาดหวั่น เพื่อพวกเขาจะได้ยึดเมืองนั้น¹⁹ พวกเขาพูดถึงพระเจ้าแห่งเยรูซาเล็มเหมือนกับบรรดาพระของชนชาติทั้งหลายอื่นๆ แห่งแผ่นดินโลก ซึ่งเป็นเพียงผลงานของมือมนุษย์

²⁰กษัตริย์เฮเซคียาห์และผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บุตรชายามอส ได้อธิษฐานเพื่อเรื่องนี้และร้องทูลต่อฟ้าสวรรค์²¹ พระยาห์เวห์ทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งผู้ได้ข้ามบรรดานักรบ บรรดาผู้บังคับบัญชาและเจ้านายของกษัตริย์ในค่ายนั้น ดังนั้นเช่นนาเคอริบจึงได้เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระองค์ด้วยความอับอายขายพระพักตร์ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในวิหารของพระองค์ พระราชโอรสบางองค์ของพระองค์ทรงสังหารพระองค์ตรงนั้นด้วยดาบ²² ด้วยวิธีนี้พระยาห์เวห์ทรงช่วยเฮเซคียาห์ และชาวเยรูซาเล็มจากพระหัตถ์ของเช่นนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรีย และจากมือของบรรดาศัตรูทั้งหมด และทรงประทานที่พักพิงให้เขาทั้งหลายในทุกด้าน²³ คนมากมายนำบรรดาของถวายบูชามาถวายพระยาห์เวห์ที่เยรูซาเล็ม และนำของมีค่าต่างๆ มากมายเฮเซคียาห์กษัตริย์ยูดาห์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องในสายตาของประชาชาติต่างๆ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

²⁴ครั้งนั้นเฮเซคียาห์ประจวบกับสิ้นพระชนม์ เฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ผู้ซึ่งตรัสต่อพระองค์และประทานหมายสำคัญอย่างหนึ่งแก่เฮเซ

ศียาห์ที่พระองค์จะได้รับรักษาให้หาย²⁵ แต่เฮเซคียาห์ไม่ได้ทรงตอบแทนพระคุณพระยาห์เวห์สำหรับความช่วยเหลือที่พระองค์ทรงประทานแก่พระองค์ เพราะพระภัยของพระองค์ผยองขึ้น ดังนั้นพระพิโรธจึงได้มาเหนือพระองค์ และเหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม²⁶ ภายหลังเฮเซคียาห์ก่อนพระภัยที่ยิ่งผยองนั้นลง ทั้งพระองค์และชาวเยรูซาเล็ม ดังนั้นพระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงไม่ได้มาเหนือเขาทั้งหลายในรัชสมัยของเฮเซคียาห์

²⁷ เฮเซคียาห์ทรงมีราชกรัณียและเกียรติยศมากยิ่งนัก พระองค์ทรงสร้างคลังสำหรับพระองค์เองเพื่อเก็บเงิน ทองคำ ทรัพย์สมบัติ เครื่องเทศ ไม้ และของมีค่าทุกชนิด²⁸ พระองค์ทรงมีทั้งยุ้งฉางเพื่อเก็บข้าว เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันที่ผลิตมาทั้งหมด ทั้งคอกสัตว์สำหรับสัตว์เลี้ยงทุกชนิด พระองค์ยังมีฝูงสัตว์ต่างๆ ในคอกต่างๆ²⁹ พระองค์ทรงจัดหาเมืองต่างๆ สำหรับพระองค์เอง รวมทั้งฝูงปศุสัตว์และฝูงวัวมากมาย เพราะพระเจ้าประทานกรัณียสมบัติให้พระองค์มากอย่างยิ่ง³⁰ เฮเซคียาห์องค์นี้ที่ทรงปิดกั้นทางน้ำออกด้านบนของน้ำพุศิโยน แล้วบังคับให้ไหลลงไปยังด้านตะวันตกของนครดาวิด เฮเซคียาห์ทรงเจริญรุ่งเรืองในพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์³¹ อย่างไรก็ตามในเรื่องราวที่พวกเจ้านายบาบิโลน ผู้ได้ส่งมาเฝ้าพระองค์เพื่อไต่ถามถึงผู้ซึ่งได้รู้เหล่านั้นเกี่ยวกับหมายสำคัญที่เกิดขึ้นในแผ่นดิน พระเจ้าทรงปล่อยพระองค์ไว้ตามอำเภอใจ เพื่อทดสอบพระองค์ และเพื่อจะรู้พระดำริทุกอย่างที่อยู่ในพระทัยของพระองค์

³² ส่วนพระราชกิจอื่นๆ เกี่ยวข้องกับเฮเซคียาห์ รวมทั้งบรรดาจิกรการของพระองค์ของความสัตย์ซื่อตามพันธสัญญานั้น ดูลึ ก็ได้มีบันทึกไว้ในนิมิตของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บุตรชายอามอส และในหนังสือพงศกษัตริย์ของยูดาห์และอิสราเอล³³ เฮเซคียาห์ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ทั้งหลายได้ฝังพระศพไว้บนเนินเขาของบรรดาโจนช์ของบรรดาเชื้อสายของดาวิด คนยูดาห์และผู้ที่อยู่อาศัยในเยรูซาเล็มทั้งหมดได้ถวายพระเกียรติพระองค์ในการสวรรคตของพระองค์ มนัสเสห์พระราชโอรสของพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แทนพระองค์

Chapter 33

¹ เมื่อมนัสเสห์ทรงมีพระชนมายุสิบสองพรรษา เมื่อพระองค์เริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ คือสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของพวกชนชาติที่พระยาห์เวห์ทรงขจัดออกไปก่อนหน้าประชาชนอิสราเอล³ เพราะพระองค์สร้างสถานสูงขึ้นมาอีก ซึ่ง เฮเซคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงรื้อถอนลงมา และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาทั้งหลายสำหรับพระบาอัล พระองค์ทรงสร้างบรรดาเสาอาเซราห์ และพระองค์ก็มีการบวงสรวงและนมัสการต่อบรรดาดวงดาวแห่งท้องฟ้า⁴ มนัสเสห์สร้างแท่นบูชาของพวกนอกกรีตในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ แม้ว่าพระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้ว่า "นามของเราจะอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์"⁵ พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาต่างๆ แท่นบรรดาดวงดาวแห่งท้องฟ้าในลานสองแห่งของพระนิเวศของพระยาห์เวห์

⁶ ในหุบเขาเบนอินโนน พระองค์ทรงให้บุตรชายของพระองค์ลุยไฟเพื่อการทำนายและทำเวทอาคม พระองค์ถือคำทำนายและพระองค์จะสื่อสารกับคนที่ติดต่อกับคนตายและคนเหล่านั้นที่คุยกับพวกวิญญาณ พระองค์ทรงทำสิ่งที่ชั่วร้ายอย่างมากในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์และพระองค์ทรงยั่วยวนพระเจ้าทรงพิโรธ⁷ รูปเคารพสลักอาเซราห์ที่พระองค์ทรงทำขึ้นมา พระองค์ทรงเอาไปวางไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า ด้วยเหตุแห่งพระนิเวศนี้เองที่พระเจ้าตรัสกับดาวิดและซาโลมอนพระโอรสของพระองค์ว่า "ในพระนิเวศแห่งนี้และในเยรูซาเล็ม ที่ซึ่งเราเลือกสรรไว้จากเผ่าทั้งหลายของอิสราเอล ที่เราจะให้นามของเราอยู่เป็นนิตย์⁸ เราจะไม่ย้ายคนอิสราเอลออกจากแผ่นดินอีกต่อไป ซึ่งเราได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเขา เพียงให้พวกเขาจะระวังที่จะรักษาทุกสิ่งซึ่งเราบัญชาพวกเขาไว้ ทำตามกฎหมายต่างๆ บรรดาข้อกฎหมายและบัญญัติต่างๆ ที่เราได้ไว้กับโมเสส"

⁹ มนัสเสห์ทรงพ่ายดาห์และชาวเยรูซาเล็มทำสิ่งที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าชนชาติที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำลายพวกเขาออกก่อนคนอิสราเอล¹⁰ พระยาห์เวห์ตรัสกับมนัสเสห์และแก่ประชาชนของพระองค์ แต่พวกเขาไม่เชื่อฟัง¹¹ พระยาห์เวห์จึงทรงนำพวกผู้บังคับกองทหารในกองทัพของกษัตริย์ของอัสซีเรีย ผู้ล่ามโซ่มนัสเสห์มัดพระองค์ไว้กับเครื่องจองจำ และนำพระองค์ไปไว้ยังบาบิโลน¹² เมื่อมนัสเสห์เริ่มทนทุกข์ พระองค์ทรงระลึกถึงพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพระองค์และทรงถ่อมพระองค์ลงอย่างมากต่อพระเจ้าของบรรพบุรุษของพระองค์¹³ พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์ทรงขอร้องต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงสถิตคำขอร้องของพระองค์และนำพระองค์กลับไปยังเยรูซาเล็มสู่อาณาจักรของพระองค์ แล้วมนัสเสห์ก็ทรงทราบว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า

¹⁴ หลังจากนั้น มนัสเสห์ทรงสร้างกำแพงขึ้นนอกจนถึงเมืองของดาวิด อยู่ทางทิศตะวันตกของศิโยน ในหุบเขาไปจนถึงประตูปลา พระองค์ทรงสร้างล้อมรอบเนินเขาของโอเฟลและยกกำแพงขึ้นสูงอย่างมาก พระองค์ทรงตั้งผู้บังคับบัญชาไว้ตามหัวเมืองต่างๆ ของยูดาห์ทั้งสิ้น¹⁵ พระองค์ทรงเอาพระแท่นหลาย รูปเคารพจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์และบรรดาแท่นบูชาที่พระองค์ทรงสร้างบนภูเขาของพระนิเวศของพระยาห์เวห์และในเยรูซาเล็มทิ้ง และโยนพวกมันออกไปจากเมืองเสีย¹⁶ พระองค์ทรงซ่อมแท่นบูชาของพระยาห์เวห์และถวายเครื่องสัตวนบูชาและถวายเครื่องบูชาขอบพระคุณ พระองค์ทรงบัญชายูดาห์ให้รับใช้พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล¹⁷ ถึงกระนั้นก็ดี ผู้คนยังคงนมัสการที่สถานสูงแต่เพื่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขาเท่านั้น¹⁸ ส่วนพระราชกิจอื่นๆ ของมนัสเสห์ คำอธิษฐานของพระองค์ต่อพระเจ้า และถ้อยคำของผู้ทำนายที่ได้ทูลต่อพระองค์ในพระนามของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ดูเถิด สิ่งเหล่านี้ก็บันทึกไว้ในพระราชกรณียกิจต่างๆ ของกษัตริย์ของอิสราเอล

¹⁹ ในบันทึกเรื่องราวคำอธิษฐานของพระองค์ และเรื่องที่พระเจ้าทรงรับฟังคำวิงวอน และเรื่องของความบาปและการละเมิดทั้งสิ้นของพระองค์ และสถานที่ที่พระองค์ทรงสร้างไว้ที่สถานสูงและตั้งเสาอาเซราห์ทั้งหลายและบรรดารูปสลักต่างๆ ก่อนที่พระองค์จะทรงถ่อมพระองค์ลง สิ่งเหล่านี้ก็เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารผู้ทำนาย²⁰ แล้วมนัสเสห์จึงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และพวกเขาก็ฝังพระศพไว้ในพระราชวังของพระองค์ อาโมนราชโอรสของพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ในอาณาจักรของพระองค์

²¹ อาโมนทรงมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา เมื่อพระองค์เริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสองปี²² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ เช่นเดียวกับมนัสเสห์ พระบิดาของพระองค์ทรงกระทำ อาโมนถวายเครื่องเผาบูชาแก่รูปสลักทั้งหลายที่มนัสเสห์พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ และพระองค์ทรงนมัสการพระเหล่านั้น²³ พระองค์ไม่ทรงถ่อมพระองค์ลงต่อพระยาห์เวห์ เหมือนดังที่มนัสเสห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ แต่อาโมนผู้นี้และทรงทำการละเมิดมากขึ้นยิ่งกว่า²⁴ ผู้รับใช้ของพระองค์คิดกบฏต่อต้านพระองค์แล้วฆ่าพระองค์จนถึงแก่ความตายใน

วังของพระองค์เอง²⁵ แต่ประชาชนในแผ่นดินนั้นได้ฆ่าคนทั้งหลายที่คิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน และพวกเขาตั้งโยสียาห์โอรสของพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากพระองค์

Chapter 34

¹โยสียาห์ทรงพระชนมายุได้แปดพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามสิบเจ็ดปี² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์และดำเนินในบรรดาทางของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์และมิได้ทรงหันไปทางซ้ายหรือขวาเลย

³เพราะในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ยังทรงพระเยาว์ พระองค์ทรงเริ่มแสวงหาพระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ในปีที่สองพระองค์ทรงเริ่มชำระล้างยูดาห์และเยรูซาเล็มจากสถานสูง ทั้งบรรดาเสอาเชราห์และพวกรูปเคารพแกะสลักและพวกรูปเคารพหล่อ⁴ ประชาชนพึงแทนบูชามหาปโรหิตต่อหน้าพระองค์ และพระองค์ทรงตัดแท่นเครื่องหอมที่ตั้งอยู่บนนั้น พระองค์ทรงหักเสอาเชราห์และรูปเคารพแกะสลัก และรูปเคารพหล่อลงเป็นชิ้นๆ จนกลายเป็นผุยผง พระองค์ทรงโยนผุยผงบนหลุมศพของบรรดาคนที่ได้ถวายสัตวบูชาแก่พระเหล่านั้น

⁵พระองค์ทรงเผากรุงของปุโรหิตทั้งหลายของพวกเขากับแท่นเผาบูชาของพวกเขา ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงทำการชำระล้างทั้งยูดาห์และเยรูซาเล็ม⁶ และพระองค์ทรงทำเช่นเดียวกันกับหัวเมืองของมนัสเสห์ เอฟราอิมและสิเมโอน ตลอดไปจนถึงนัฟทาลี และในที่ปรีกั๊กพึงโดยรอบ⁷ พระองค์ทรงทำลายแท่นเผาบูชา และทุบเสอาเชราห์และรูปแกะสลักจนกลายเป็นผุยผงและได้ตัดแท่นเครื่องหอมบูชาทั้งสิ้นจนทั่วทั้งแผ่นดินอิสราเอล แล้วพระองค์ก็เสด็จกลับไปยังเยรูซาเล็ม

⁸ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของพระองค์ หลังจากโยสียาห์ได้ชำระล้างแผ่นดินและพระนิเวศ พระองค์ทรงใช้ชาฟานบุตรชายของอาซาลียาห์ และมาเสอาห์ผู้ว่าราชการเมือง และโยอาห์บุตรชายของโยอาซาสเจ้ากรมสารบรรณ ไปซ่อมแซมพระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์⁹ แล้วพวกเขาก็ไปหาอิลศียาห์มหาปุโรหิตและให้เงินไว้กับเขาซึ่งได้นำมาไว้ในพระนิเวศของพระเจ้าที่พวกเขาคนเลวีผู้เป็นพวกเฝ้าประตูพระนิเวศได้รวบรวมมาจากมนัสเสห์และเอฟราอิม จากคนทั้งหลายทั่วทั้งอิสราเอล จากทั่วทั้งยูดาห์และเบนยามิน และจากบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม

¹⁰พวกเขามอบเงินนั้นไว้กับคนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระยาห์เวห์ พวกเขาเหล่านี้ได้จ่ายเงินให้แก่คนงานผู้ที่ซ่อมแซมพระนิเวศ¹¹ พวกเขาจ่ายเงินนั้นแก่พวกช่างไม้และพวกก่อสร้างเพื่อซื้อหินตัดและไม้สำหรับประกับและทำคานสำหรับโครงสร้างที่กษัตริย์ยูดาห์บางคนได้ปล่อยทรุดโทรมเอาไว้¹² พวกเขาทำงานอย่างสัตย์ซื่อ หัวหน้าที่นงานของพวกเขาคือยาหาคและโอบาดีห์คนเลวีบุตรชายของเมาริและเศคาริยาห์และเมซูลัม จากลูกหลานของคนโคฮาน ส่วนคนเลวี่ทั้งหลายที่เชี่ยวชาญด้านดนตรีเป็นผู้ดูแลคนงานอย่างใกล้ชิด

¹³พวกเขาคนเลวี่เหล่านี้ดูแลงานแบกหามอุปกรณ์ก่อสร้างและคนงานทั้งหลายที่ทำงานด้านอื่น และยังมีพวกเลวี่ที่ทำหน้าที่เป็นอาลักษณ์ คนจัดการและคนเฝ้ายามที่ประตู¹⁴ เมื่อพวกเขาเข้าเงินออกมาซึ่งเป็นเงินที่ถวายให้แก่พระนิเวศ อิลศียาห์มหาปุโรหิตก็ได้พบหนังสือธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์ที่ได้ทรงประทานไว้แก่โมเสส¹⁵ อิลศียาห์บอกกับชาฟานอาลักษณ์ว่า "เราได้พบหนังสือธรรมบัญญัติในพระนิเวศของพระยาห์เวห์" แล้วอิลศียาห์ก็มอบหนังสือนั้นให้แก่ชาฟาน

¹⁶ชาฟานก็ได้นำหนังสือนั้นไปถวายแด่กษัตริย์แล้วทูลรายงานแก่พระองค์ว่า "คนงานรับใช้ของพระองค์ได้ทำหน้าที่ตามที่พระองค์ทรงบัญชาพวกเขาไว้ทุกประการ"¹⁷ พวกเขาเห็นทั้งหมดออกมาซึ่งได้ถวายเข้ามายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และพวกเขามอบเงินเหล่านั้นไว้แก่พวกผู้คุมงานและคนงานทั้งหลาย¹⁸ ชาฟานราชเลขาทูลกษัตริย์ว่า "อิลศียาห์มหาปุโรหิตได้มอบหนังสือนี้แก่ข้าพเจ้า" แล้วชาฟานก็ได้อ่านถวายแก่กษัตริย์¹⁹ เมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำของธรรมบัญญัตินั้น แล้วพระองค์ก็ฉีกเสื้อของพระองค์ออก

²⁰แล้วกษัตริย์ก็ทรงบัญชาให้อิลศียาห์ อาหิคันบุตรชายของชาฟาน อับโดนบุตรชายของมีคาห์ ชาฟานอาลักษณ์ และอาสยาห์ ผู้รับใช้ของพระองค์ตรัสว่า²¹ "จงไปทูลถามพระประสงค์ของพระยาห์เวห์สำหรับเราและแก่คนทั้งหลายที่เหลื่ออยู่ในอิสราเอลและที่จอร์แดน ด้วยเรื่องถ้อยคำที่พบในหนังสือ เพราะพระพิโรธของพระยาห์เวห์ที่ทรงเทมาเหนือพวกเรานั้นใหญ่หลวงยิ่งนัก เพราะบรรพบุรุษของเราไม่ได้เชื่อฟังถ้อยคำในหนังสือนี้และรักษาทุกสิ่งที่ได้ถูกเขียนเอาไว้"

²²ดังนั้นอิลศียาห์และพวกคนที่กษัตริย์ทรงบัญชาไว้ก็ไปหาสุสานผู้เผยพระวจนะหญิง ภรรยาของซัลลุมบุตรชายของกษัตริย์ซึ่งเป็นบุตรชายของหัสราห์ผู้ดูแลสองพระองค์ (นางอาศัยอยู่ในแขวงที่สองในเยรูซาเล็ม) และพวกเขาก็พูดกับนางอย่างนั้น²³ นางบอกกับพวกเขาว่า "นี่คือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงไปบอกผู้ที่ส่งท่านมาหาเรา"²⁴ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ดูก่อน เราจะไม่ความพิณาศมาเหนือสถานที่แห่งนี้และเหนือชาวเมืองนี้ ทั้งคำสาปแช่งทั้งหลายที่ได้ถูกเขียนไว้ในหนังสือที่พวกเขาได้อ่านต่อพระพักตร์ของกษัตริย์แห่งยูดาห์

²⁵เพราะพวกเขาทอดทิ้งเราและหันไปเผาเครื่องหอมบูชาแก่พระอื่น เพื่อที่พวกเขาจะยั่วให้เราโกรธด้วยการกระทำแห่งน้ำมือของพวกเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจะถูกเทออกมาเหนือสถานที่แห่งนี้ และจะไม่ดับเลย²⁶ แต่กษัตริย์ของยูดาห์ ที่ได้ส่งพวกท่านมาทูลถามพระยาห์เวห์ว่าพระองค์จะทรงกระทำเช่นไร นี่คือการที่พวกท่านจะต้องไปทูลแก่พระองค์ว่า 'พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ ด้วยเรื่องถ้อยคำซึ่งเจ้าได้ยิน'

²⁷เพราะว่าหัวใจของท่านอ่อนโยนลงและท่านถ่อมตัวของท่านลงต่อพระเจ้า เมื่อท่านได้ยินคำตรัสของพระองค์ที่ต่อต้านสถานที่แห่งนี้และชาวเมืองทั้งหลาย และเพราะว่าท่านถ่อมตัวของท่านลงต่อหน้าเราและได้ฉีกเสื้อของท่านและร้องไห้ต่อเรา เราได้สดับคำร้องทูลของเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์²⁸ ดูก่อน เราจะรวบรวมเจ้าไว้กับเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขา เจ้าจะถูกรวบรวมไว้ที่หลุมฝังศพของเจ้าอย่างสาบสูญ และสายตาของเจ้าจะไม่ได้เห็นการทำลายที่เราจะนำมาเหนือสถานที่แห่งนี้และชาวเมืองนี้" แล้วพวกเขาก็นำคำนี้กลับไปทูลแก่กษัตริย์

²⁹แล้วกษัตริย์ก็ได้ส่งพวกผู้ส่งสารไปและรวบรวมบรรดาพวกผู้ใหญ่ของยูดาห์และเยรูซาเล็ม³⁰ แล้วกษัตริย์ก็เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และคนทั้งหลายของยูดาห์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิต คนเลวีและคนทั้งปวงตั้งแต่ผู้อาวุโสถึงผู้น้อยมารวมกัน แล้วพระองค์ได้ทรงอ่านถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือพันธสัญญาที่พบในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ให้พวกเขาฟัง

³¹แล้วกษัตริย์ก็ทรงย่นขึ้นในที่ของพระองค์และกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่จะดำเนินตามพระยาห์เวห์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ กฎเกณฑ์และพระโอวาทของพระองค์ด้วยสิ้นสุดจิตใจของพระองค์ จะเชื่อฟังพระคำของพันธสัญญาที่ได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ³² แล้วพระองค์ก็ทรงสั่งให้ทุกคนที่อยู่ในเยรูซาเล็มและเบนยามินให้ย่นรอฟพันธสัญญาของพระเจ้า และผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มก็กระทำตามพันธสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย³³ แล้วโยสียาห์ได้เอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายออกไปจากแผ่นดินทั้งหลายซึ่งเป็นของประชาชนอิสราเอล พระองค์ทรงให้ทุกคนในอิสราเอลนมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พวกเขาไม่ได้หันไปจากการติดตามพระยาห์พระเจ้าของเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาตลอดวันทั้งหลายของพระองค์

Chapter 35

¹โยสียาห์ทรงถือเทศกาลปัสกาแด่พระยาห์เวห์ในเยรูซาเล็ม และพวกเขาย่ำแคะปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่ง² พระองค์ทรงแต่งตั้งบรรดาปุโรหิตในตำแหน่งของพวกเขาและทรงสนับสนุนให้พวกเขาปรนนิบัติในพระนิเวศของพระยาห์เวห์³ พระองค์ตรัสกับพวกเขาซึ่งแยกตัวให้บริสุทธิ์เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์และเป็นผู้สั่งสอนแก่พวกอิสราเอลว่า "จงวางหีบบริสุทธิ์ในพระนิเวศที่ซาโลมอนพระโอรสของดาวิด กษัตริย์อิสราเอลได้สร้างเอาไว้ อย่าได้แบกหามไปมาบนไหล่ของพวกเจ้าอีกเลย บัดนี้ จงนมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา และรับใช้อิสราเอลประชาชนของพระองค์

⁴จงจัดเตรียมพวกเจ้าเองตามข้อครอบครัวแห่งบรรพบุรุษ และกองของพวกเจ้า ตามพระบัญชาที่ดาวิด กษัตริย์อิสราเอลได้เขียนเอาไว้และตามพระบัญชาเหล่านั้นของซาโลมอนราชโอรสของพระองค์⁵ จงย่นในสถานบริสุทธิ์ ตามตำแหน่งของพวกเจ้า พร้อมด้วยกองต่างๆ ตามข้อแห่งบรรพบุรุษของบรรดาพี่น้องของพวกเจ้า บรรดาเชื้อสายของประชาชน และปรนนิบัติตามกองของพวกเจ้าที่ได้แบ่งออกไว้ตามตระกูลของบรรพบุรุษของคนเลวี⁶ จงฆ่าแกะปัสกาและชำระตัวของพวกเจ้าเองให้บริสุทธิ์ และเตรียมแกะเหล่านั้นแก่พี่น้องของพวกเจ้า เพื่อที่จะได้กระทำตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ซึ่งทรงประทานไว้กับโมเสส"

⁷โยสียาห์ทรงประทานลูกแกะและลูกแพะจากฝูงทั้งหลาย สามหมื่นตัวเพื่อใช้เป็นเครื่องปัสกาบูชาแก่ทุกคนที่อยู่ที่นี่ พระองค์ยังทรงประทานวัวอีกสามพันตัว สัตว์เหล่านี้มาจากทรัพย์สินของกษัตริย์⁸ และบรรดาเจ้านายของพระองค์ถวายเครื่องบูชาด้วยใจสมัครแก่ประชาชน พวกปุโรหิตและคนเลวี อีลคียาห์เศคาริยาห์และเยชีเอล เจ้านายที่ผู้รับพิศชอบในพระนิเวศของพระเจ้า ได้มอบเครื่องปัสกาบูชาแก่พวกปุโรหิต คือลูกวัว 2,600 ตัวและวัวผู้อีกสามร้อยตัว⁹ ส่วนโคนานิยาห์และเชโมอาห์ และเนธันเอล น้องชายของพวกเขา และฮาซาเนียห์ เยชีเอลและโยซาบาด พวกหัวหน้าของคนเลวีได้ให้เครื่องปัสกาบูชาแก่คนเลวีคือลูกวัวห้าพันตัวกับวัวผู้อีกห้าร้อยตัว

¹⁰เมื่อบางได้เตรียมพร้อมไว้แล้วและพวกปุโรหิตย่นประจำตำแหน่งของพวกเขา พร้อมกับคนเลวีที่แบ่งเป็นกองๆ ตามพระบัญชาของกษัตริย์¹¹ พวกเขาฆ่าลูกแกะปัสกา และพวกปุโรหิตก็พร้อมเสือดที่พวกเขาได้รับมาจากมือของคนเลวี และคนเลวีก็นำกระดูกหนังและ¹² พวกเขาย้ายเครื่องเผาบูชาออก เพื่อที่มอบเครื่องเผาบูชานั้นแก่กองต่างๆ ตามครอบครัวแห่งบรรพบุรุษของประชาชน เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ ตามที่ได้เขียนเอาไว้ในหนังสือของโมเสส พวกเขาทำเช่นเดียวกันกับวัวผู้ทั้งหมด¹³ พวกเขาฆ่าลูกแกะปัสกาด้วยไฟตามพระบัญชา เพื่อเป็นเครื่องบูชาบริสุทธิ์ พวกเขาต้มเครื่องบูชาในหม้อเป็นหม้อที่มีขนาดใหญ่และในกะทะ และพวกเขาจับนำไปแจกจ่ายให้แก่ประชาชนทั้งหมด

¹⁴หลังจากนั้นพวกเขาเตรียมเครื่องบูชาสำหรับตนเองและแก่บรรดาปุโรหิต เพราะบรรดาปุโรหิต เชื้อสายทั้งหลายของอาโรนต้องนุ่งเตรียมการถวายเครื่องเผาบูชาและส่วนของไขมันจนถึงเวลาค่ำ ดังนั้นพวกเขาเตรียมเครื่องบูชาสำหรับพวกเขาเองและแก่บรรดาปุโรหิตเชื้อสายทั้งหลายของอาโรน¹⁵ พวกนักร้องลูกหลานของอาสาฟก็อยู่ในที่ของพวกเขา ตามที่บัญชาไว้โดยดาวิด อาสาฟ เอมานและเยธูณผู้ทํานายของกษัตริย์ และพวกเขายกก็ประจำอยู่ทุกประตู พวกเขาไม่จำเป็นต้องเคลื่อนย้ายจากตำแหน่งของพวกเขา เพราะพวกเขาเลวีพี่น้องของพวกเขาได้เตรียมไว้ให้พวกเขาแล้ว

¹⁶ในเวลานั้น พิธีการทั้งหลายของพระยาห์เวห์ก็ได้ถือปฏิบัติเพื่อการเฉลิมฉลองเทศกาลปัสกาและการเผาเครื่องสัตวนุบาบนแท่นเผาบูชาของพระยาห์เวห์ตามที่กษัตริย์โยสียาห์ทรงบัญชาไว้¹⁷ ประชาชนอิสราเอลที่อยู่ที่นี่ได้ถือเทศกาลปัสกาในเวลานั้น และเทศกาลการกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน¹⁸ ตั้งแต่วันของผู้เผยพระวจนะชาบูเอล ก็ไม่เคยมีการเฉลิมฉลองเทศกาลปัสกาในอิสราเอลอีกเลย ไม่มีกษัตริย์องค์ใดที่เฉลิมฉลองเทศกาลปัสกาเหมือนอย่างกษัตริย์โยสียาห์ ร่วมกับพวกปุโรหิต คนเลวีและประชาชนทั้งหมดของยูดาห์ และอิสราเอลที่อยู่ในเวลานั้นกับชาวเยรูซาเล็ม¹⁹ เทศกาลปัสกานี้ก็ถือรักษาในปีที่สิบแปดแห่งการปกครองของโยสียาห์

²⁰ภายหลังจากสิ่งเหล่านี้ เมื่อโยสียาห์ทรงจัดเตรียมพระนิเวศให้เป็นระเบียบแล้ว เนโคกษัตริย์อียิปต์ได้เสด็จขึ้นไปสู่รบที่การเคมีชที่แม่น้ำยูเฟรติส แล้วโยสียาห์ก็เสด็จขึ้นไปสู่รบกับพระองค์²¹ แต่เนโคส่งทูตไปถามถามพระองค์ว่า "กษัตริย์ยูดาห์ เรามีเรื่องใดต่อกันหรือ? วันนี้ เราไม่ได้มาเพื่อต่อสู้กับท่าน แต่มาสู้รบกับชนชาติที่เราจะส่งครามด้วย พระเจ้าทรงบัญชาให้เราไป ดังนั้นขอทรงละเว้นจากการขัดขวางพระเจ้า ผู้ทรงสถิตกับเรา หรือมีเช่นนั้นพระองค์จะทรงทำลายท่านเสีย"

²²อย่างไรก็ตาม โยสียาห์ปฏิเสธที่จะหันไปจากเนโค พระองค์ทรงปลอมพระองค์เพื่อที่จะได้สู้รบกับเนโค พระองค์ไม่ได้เชื่อฟังคำของเนโคที่มาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า ดังนั้นพระองค์จึงได้เสด็จไปสู่รบในหุบเขาเมกิดโด²³ บัทรูได้ยิงกษัตริย์โยสียาห์ และกษัตริย์ตรัสกับผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ว่า "จงพาเรา

ไป เพราะเราบาดเจ็บสาหัสยิ่งนัก"²⁴ พวกผู้รับใช้ของพระองค์ก็ได้พาพระองค์ออกจากกรณำศึก และให้ประทับในกรณำศึกอีกคันที่เตรียมเอาไว้ พวกเขาพาพระองค์ไปยังเยรูซาเล็ม ที่ซึ่งพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ได้ถูกฝังไว้ในอุโมงค์ของบรรดาบรรพบุรุษ ทั้งยูดาห์และเยรูซาเล็มก็ไว้มากมายแก่โยสียาห์

²⁵เยเรมีย์ทำให้คร่ำครวญแก่โยสียาห์ นักร้องทั้งชายและหญิงก็ได้ขับร้องไว้อาลัยแก่โยสียาห์จนถึงทุกวันนี้ บทเพลงเหล่านี้ได้กลายมาเป็นธรรมเนียมในอิสราเอล ดุเดือด บทเพลงเหล่านี้บันทึกไว้ในหนังสือบทเพลงคร่ำครวญ²⁶ พระราชกิจทั้งสิ้นของโยสียาห์นั้น และการดีต่างๆ ที่พระองค์ทรงเชื่อฟัง ก็ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์²⁷ และการทำงานของพระองค์ตั้งแต่ต้นจนจบก็ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล

Chapter 36

¹แล้วประชาชนในแผ่นดินนั้นก็นำโยอาหาสพระราชโอรสของโยสียาห์มาและตั้งพระองค์ให้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทนพระราชบิดาของพระองค์ในเยรูซาเล็ม²เยโฮอาหาสทรงมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามเดือน³กษัตริย์อียิปต์ทรงทอดถอนพระองค์ที่เยรูซาเล็ม และทรงให้เสียค่าปรับเป็นเงินหนักหนึ่งร้อยตะลันต์และทองคำหนักหนึ่งตะลันต์⁴กษัตริย์อียิปต์ทรงตั้งเอลียาคิม น้องชายของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม และทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์เป็นเยโฮยาคิม แล้วพระองค์ก็ทรงนำพี่ชายของเอลียาคิม คือเยโฮอาหาสและทรงนำเขาไปยังอียิปต์⁵เยโฮยาคิมทรงมีพระชนมายุยี่สิบห้าปี เมื่อพระองค์เริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสิบเจ็ดปี พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเจ้าของพระองค์

⁶ในบุตรคนสหายกษัตริย์แห่งบาบิโลน เสด็จมาต่อสู้กับพระองค์และทรงล่ามพระองค์ไว้เพื่อพาพระองค์ไปยังบาบิโลน⁷ในบุตรคนสหายเองก็ทรงเอาเครื่องใช้บางอย่างในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ไปยังบาบิโลน และวางสิ่งเหล่านั้นไว้ในพระราชวังของพระองค์ที่บาบิโลน⁸ส่วนในเรื่องพระราชกรณียกิจอื่นๆ ของพระองค์ สิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายที่พระองค์ทรงกระทำและสิ่งไม่ดีทั้งหลายซึ่งพบในตัวพระองค์นั้น ดุเดือด สิ่งเหล่านี้ก็ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และเยรูซาเล็ม แล้วเยโฮยาคิมพระราชโอรสของพระองค์ ก็ได้กลายเป็นกษัตริย์ในอาณาจักรของพระองค์⁹เยโฮยาคิมทรงมีพระชนมายุได้แปดพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์เป็นเวลาสามเดือนกับสิบวันในเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์

¹⁰ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ กษัตริย์เนบูคัดเนซาร์ทรงส่งคนไปและนำพระองค์มายังบาบิโลน พร้อมด้วยของมีค่าทั้งหลายจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และทรงตั้งให้เศเดคียาห์พระญาติของพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม¹¹เศเดคียาห์เริ่มครองราชย์เมื่อพระองค์มีพระชนมายุยี่สิบเจ็ดพรรษา พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสิบเจ็ดปี¹²พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงยอมพระองค์ลงต่อหน้าผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ ผู้ได้กล่าวจากพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์

¹³เศเดคียาห์ทรงกบฏต่อกษัตริย์เนบูคัดเนซาร์ ผู้ทรงให้พระองค์สาบานต่อพระเจ้าที่จะจงรักภักดีต่อพระองค์ แต่เศเดคียาห์ทรงดื้อรั้นและพระทัยของพระองค์แข็งกระด้างหันเสียจากพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล¹⁴ยังไปกว่านั้น บรรดาพวกผู้นำและพวกปุโรหิตกลับไม่สัตย์ซื่ออย่างยิ่ง และพวกเขาได้ติดตามสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของบรรดาประชาชาติ และพวกเขาทำให้พระนิเวศของพระยาห์เวห์ในเยรูซาเล็มซึ่งทรงชำระให้บริสุทธิ์แปดเปื้อน¹⁵พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา ทรงส่งพระวจนะของพระองค์ทางบรรดาผู้ส่งสารของพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะพระองค์ทรงมีเมตตาต่อประชาชนของพระองค์และที่ประทับที่พระองค์ประทับอยู่

¹⁶แต่พวกเขาได้เยาะเย้ยบรรดาผู้ส่งข่าวของพระเจ้าแล้วดูหมิ่นบรรดาพระวจนะของพระองค์ และเย้ยหยันเหล่าผู้เผยพระวจนะของพระองค์ จนพระพิโรธของพระยาห์เวห์ได้พุ่งขึ้นต่อคนของพระองค์ จนช่วยอะไรไม่ได้แล้ว¹⁷ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงนำกษัตริย์ของคนเคลเดียมาหาพวกเขา ผู้ได้เข้าชายหนุมด้วยดาบในพระวิหารและไม่มี ความกรุณาใดต่อชายหนุ่มหรือหญิงพรหมจารี คนแก่หรือคนผมหงอก พระเจ้าทรงมอบพวกเขาทั้งหมดไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์นั้น

¹⁸เครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเจ้า ทรัพย์สมบัติทั้งใหญ่และเล็กของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และทรัพย์สมบัติของกษัตริย์และพวกเจ้าหน้าที่ทั้งหมดนี้พระองค์ได้นำไปยังบาบิโลน¹⁹พวกเขาพาพระนิเวศของพระเจ้า รื้อทำลายกำแพงของเยรูซาเล็มลง พาบรรดาราชวังทั้งสิ้น และทำลายสิ่งสวยงามทุกอย่างที่อยู่ therein²⁰กษัตริย์ได้พาคนเหล่านั้นที่รอดจากคมดาบไปยังบาบิโลน พวกเขากลายเป็นทาสของพระองค์และบรรดาพระราชโอรสของพระองค์จนกระทั่งถึงสมัยการปกครองของอาณาจักรเปอร์เซีย²¹สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อให้สำเร็วจิตตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่กล่าวโดยปากของเยเรมีย์ จนกว่าที่แผ่นดินจะได้พักในปีสะบาโต จะถือเป็นปีสะบาโตไปตลอดช่วงที่แผ่นดินถูกปล่อยทิ้งร้าง เพื่อให้ผ่านไประยะเวลาเจ็ดสิบปีด้วยวิธีนี้

²²บัดนี้ ในปีแรกของกษัตริย์ไซรัสเปอร์เซีย เพื่อที่จะได้เป็นไปตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่ออกมาจากปากของเยเรมีย์ พระยาห์เวห์ได้ทรงเจตนาของไซรัสมกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย พระองค์จึงประกาศไปทั่วทั้งราชอาณาจักรของพระองค์และทำการจดบันทึกไว้ด้วย พระองค์ตรัสว่า²³"นี่คือไซรัสมกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ตรัสดังนี้ว่า พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ทรงประทานอาณาจักรทั้งหลายในแผ่นดินโลกแก่เรา พระองค์ทรงบัญชาว่าให้เราสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ในเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ ผู้ใดก็ตามในพวกเราที่เป็นประชากรของพระองค์ ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา ทรงสถิตอยู่กับท่านและให้เขากลับไปยังแผ่นดินเกิด"

EZRA

Chapter 1

¹ในปีแรกของไซรัสมกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้พระวจนะของพระองค์ที่ออกมาจากปากเยเรมีย์สำเร็จ และได้ทรงเร้าจิตใจของไซรัส ไซรัสจึง

Chapter 2

ได้ทรงประกาศออกไปทั่วราชอาณาจักรของพระองค์ นี่เป็นสิ่งที่ทรงเขียนไว้ และได้ตรัสว่า² "โซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสว่า พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งท้องฟ้าได้ประทานราชอาณาจักรทั้งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงตั้งเราให้สร้างพระนิเวศแด่พระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม ในยูเดีย

³ใครก็ตามที่มาจากประชากรของพระองค์ (ขอพระเจ้าของเขาสถิตกับเขา) ขอให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มและสร้างพระนิเวศแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระเจ้าผู้สถิตในกรุงเยรูซาเล็ม⁴ ประชาชนของราชอาณาจักรที่ใดก็ตาม ซึ่งมีผู้ที่เหลืออยู่ของแผ่นดินนั้นอาศัยอยู่ ควรจะให้เงินและทองคำ ทรัพย์สิน สัตว์ต่าง ๆ พร้อมกับเครื่องบูชาด้วยความสมัครใจ⁵ สำหรับพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มแก่พวกเขา"

⁵จากนั้น พวกหัวหน้าของตระกูลของบรรพบุรุษของยูดาห์และเบนยามิน บรรดาปุโรหิตและคนเลวีและทุกคนที่พระเจ้าทรงเร้าจิตใจของพวกเขาให้ลุกขึ้นไปและสร้างพระนิเวศของพระองค์⁶ คนเหล่านั้นที่อยู่ใกล้เคียงกับพวกเขาก็ได้ช่วยการดำเนินงานของพวกเขาด้วยสิ่งของที่เป็นเงินและทองคำ ทรัพย์สิน สัตว์ต่าง ๆ ของมีค่า และเครื่องบูชาด้วยความสมัครใจ⁷ กษัตริย์โซรัสทรงนำสิ่งของที่เป็นของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ออกมา ที่เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงนำมาจากกรุงเยรูซาเล็มและทรงนำไปไว้ในวิหารของบรรดาพระของพระองค์เอง

⁸โซรัสได้ทรงมอบสิ่งของเหล่านี้ให้อยู่ในการดูแลของมิกเรดากสมุหพระคลัง ผู้ที่นับสิ่งของเหล่านี้ให้แก่เชษบัสซาร์ผู้นำของยูเดีย⁹ นี่เป็นจำนวนของสิ่งของเหล่านั้น คือ อ่างทองคำสามสิบใบ อ่างเงินหนึ่งพันใบ อ่างอื่น ๆ อีกยี่สิบเก้าใบ¹⁰ ขามทองคำสามสิบใบ ขามเงินเล็ก 410 ใบ และภาชนะอย่างอื่นอีกหนึ่งพันใบ¹¹ มีสิ่งของที่เป็นทองคำและเงินรวมจำนวนทั้งหมด 5,400 ใบ เชษบัสซาร์ได้นำสิ่งของทั้งหมดไป เมื่อพวกเขาย้ายได้ออกจากบาบิโลนไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

Chapter 2

¹เหล่านี้เป็นประชาชนในมณฑลที่ได้กลับจากการเป็นเชลยของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ผู้ที่ได้ทรงกวาดต้อนพวกเขาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน ประชาชนเหล่านี้ก็ได้กลับมายังแต่ละเมืองของพวกเขาในกรุงเยรูซาเล็มและในยูเดีย² พวกเขาได้มาพร้อมกับเศรุบบาเบล โยชูวา เนหะมีย์ เสรายาห์ เรอเอลายห์ โมเรดคัย บิลชาน มิสปาร์ บิกวัย เรอูบ และบาอานาห์ นี่เป็นบันทึกของคนเหล่านั้นของประชาชนอิสราเอล

³พงศ์พันธุ์ปาโรซ 2,172 คน⁴พงศ์พันธุ์เซฟาทียาห์ 372 คน⁵พงศ์พันธุ์อาร์ค 775 คน⁶พงศ์พันธุ์ปาห์กโมอับ โดยทางเยชูอาและโยอาบ 2,812 คน⁷พงศ์พันธุ์เอลาม 1,254 คน

⁸พงศ์พันธุ์ศักกู 945 คน⁹พงศ์พันธุ์ศัคคัย 760 คน¹⁰พงศ์พันธุ์บาณี 642 คน¹¹พงศ์พันธุ์เบบัย 623 คน¹²พงศ์พันธุ์อัสกาต 1,222 คน

¹³พงศ์พันธุ์อาโดนิคัม 666 คน¹⁴พงศ์พันธุ์บิกวัย 2,056 คน¹⁵พงศ์พันธุ์อาติน 454 คน¹⁶ชาวอาเทอร์โดยทางเฮเซคียาห์เก้าสิบแปดคน¹⁷พงศ์พันธุ์บูไซ 323 คน

¹⁸พงศ์พันธุ์โยราห์ 112 คน¹⁹ชาวฮาซุม 223 คน²⁰ชาวกิบบาร์เก้าสิบห้าคน²¹ชาวเบเรเลเฮม 123 คน²²ชาวเนโกฟาห์ห้าสิบหกคน

²³ชาวอานาโธท 128 คน²⁴ชาวอัสมาวกสี่สิบสองคน²⁵ชาวคิริยาทอาริม ชาวเคฟิราห์และชาวเบเอโรท 743 คน²⁶ชาวรามาห์และชาวเกบา 621 คน²⁷ชาวมิฆมาส 122 คน

²⁸ชาวเบเรเอลและชาวอัย 223 คน²⁹ชาวเนโบห้าสิบสองคน³⁰ชาวบักบัย 156 คน³¹ชาวเอลามอีกพวกหนึ่ง 1,254 คน³²ชาวฮาริม 320 คน

³³ชาวโลด ชาวอาดิดและชาวโอโน 725 คน³⁴ชาวเยรีโค 345 คน³⁵ชาวเสนอาห์ 3,630 คน³⁶บรรดาปุโรหิตคือพงศ์พันธุ์ของเยดายาห์ วงศ์วานของเยชูอา 973 คน³⁷พงศ์พันธุ์อิมเมอร์ 1,052 คน

³⁸พงศ์พันธุ์ปาซเฮอร์ 1,247 คน³⁹พงศ์พันธุ์ฮาริม 1,017 คน⁴⁰คนเลวี คือพงศ์พันธุ์เยชูอา และพงศ์พันธุ์ขัณมีเอล พงศ์พันธุ์โฮดาเวียห์เจ็ดสิบสี่คน⁴¹พวกนักร้องประจำพระวิหาร คือพงศ์พันธุ์อาสาฟ 128 คน⁴²พงศ์พันธุ์คนเฝ้าประตู พงศ์พันธุ์ซัลลุม อาเทอร์ กัลโมน อักซุบ ฮากิธา และโซบัย รวมกัน 139 คน

⁴³คนเหล่านั้นที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในพระวิหาร คือพงศ์พันธุ์ศัหะ อาสุฟา กับอาโวก⁴⁴เคโรส สีอาฮา พาโดน⁴⁵เลบานาห์ ฮากาบาห์ อักซุบ⁴⁶ฮากาบ ซัลมัย และอานัน⁴⁷พงศ์พันธุ์กิดเดล คืออาฮาร์ เรอายาห์

⁴⁸เรซิน เนโคดา กัสซาม⁴⁹อุซซา ปาเสอาห์ เบสัย⁵⁰อัสนาห์ เมอูนิม และเนฟสิม⁵¹พงศ์พันธุ์บักบูค คือฮาคุฟา ฮาร์ฮู⁵²บัสลุก เมหิดา ฮาร์ชา

⁵³บารโซส สีเสรา เทมาห์⁵⁴เนซียาห์ ฮากิฟา⁵⁵พงศ์พันธุ์ข้าราชการชาโลมอน คือพงศ์พันธุ์โสทัย หัสโสเฟเรก เปรดา⁵⁶ยาอาลาห์ ดารโคน กิดเดล⁵⁷เซฟาทียาห์ อักทิล ไปเกรทห์สซาบาอิม และอาบี

⁵⁸พงศ์พันธุ์ของบรรดาคนที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในพระวิหารรวมทั้งหมด 392 คน และพงศ์พันธุ์ข้าราชการของชาโลมอน⁵⁹คนเหล่านั้นที่มาจากเกเลเมลาห์ เทลคาร์ซา เศรูน อัดดาน และอิมเมอร์ แต่ไม่สามารถพิสูจน์ว่าเป็นบรรพบุรุษของพวกเขาจากอิสราเอลได้⁶⁰พงศ์พันธุ์ของเดลาเยห์ โกบีอาห์ และเนโคดาร์รวม 652 คน

⁶¹ยิ่งกว่านั้น จากพงศ์พันธุ์ของปุโรหิต คือพงศ์พันธุ์ของฮาบายาห์ อักโซส และบารซิลลัย (ผู้ที่ได้กรรยาของเขาจากบรรดานุตรหญิงของบา

Chapter 3

รชิลัยชาวกิเลอาด และได้เรียกตามชื่อของพวกเขา)⁶² พวกเขาได้ค้นหามันที่กองลำดับพงศ์พันธุ์ของพวกเขา แต่ก็ไม่มีพบรายชื่อเหล่านั้น ดังนั้น พวกเขาจึงได้ถูกตัดออกจากความเป็นปุโรหิตเพราะเป็นมลทิน⁶³ ดังนั้น ผู้ว่าราชการเมืองจึงได้บอกพวกเขาว่าพวกเขาต้องไม่กินเครื่องบูชาบริสุทธิ์ใดๆ จนกว่าปุโรหิตจะพิสูจนด้วยอุริมและกุมมิมเสียก่อน

⁶⁴คนกลุ่มนี้รวมทั้งหมด 42,360 คน⁶⁵ไม่รวมพวกคนรับใช้และพวกคนรับใช้ผู้หญิงของพวกเขา (คนเหล่านี้มีอยู่ 7,337 คน) และพวกนักร้องประจำพระวิหารผู้ชายและผู้หญิงของพวกเขา (สองร้อยคน)⁶⁶ม้าของพวกเขา 736 ตัว ล่อของพวกเขา 245 ตัว⁶⁷อูฐของพวกเขา 435 ตัว ลาของพวกเขา 6,720 ตัว

⁶⁸เมื่อพวกเขาได้ไปถึงพระนิเวศของพระยาห์เวห์ในกรุงเยรูซาเล็ม พวกหัวหน้าของครอบครัวก็ได้ถวายของถวายด้วยความสมัครใจเพื่อสร้างพระนิเวศ⁶⁹พวกเขาได้ถวายตามกำลังของพวกเขาให้เป็นกองทุนเพื่องานนี้เป็นทองคำหกหมื่นหนึ่งพันดาร์ก เงินห้าพันมินา และชุดปุโรหิตหนึ่งร้อยชุด⁷⁰ดังนั้น บรรดาปุโรหิตและคนเลวี พวกนักร้องประจำพระวิหาร และพวกคนเฝ้าประตู และพวกคนที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในพระวิหารต่างก็อาศัยอยู่ในเมืองของพวกเขา ประชาชนทุกคนในอิสราเอลต่างก็อาศัยอยู่ในเมืองของพวกเขา

Chapter 3

¹ในเดือนที่เจ็ด หลังจากประชาชนอิสราเอลได้กลับมายังบ้านเมืองของพวกเขา เมื่อพวกเขามาชุมนุมพร้อมกันในกรุงเยรูซาเล็ม²เยชูอาบุตรชายของโยชาดัค และพวกพี่น้องปุโรหิตของเขา และเศรุบบาเบลบุตรชายของเฮซาคีเอลและพี่น้องของเขาได้ลุกขึ้นไปและสร้างแท่นบูชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาตามที่ได้ทรงบัญชาไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า³แล้วพวกเขาได้ตั้งแท่นบูชาไว้บนฐานของมัน เพราะพวกเขาตกอยู่ในความกลัว เนื่องจากชนชาติในแผ่นดินนั้น พวกเขาได้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ในตอนเช้าและตอนเย็น

⁴พวกเขาได้ถือเทศกาลอยู่เพิง ตามที่มีเขียนบันทึกไว้ด้วย และถวายเครื่องเผาบูชาวันต่อวันตามพระบัญญัติ ตามวันที่ได้กำหนดไว้ของแต่ละวัน⁵ซึ่งมีดังต่อไปนี้ เครื่องเผาบูชาประจำวันและเดือนละครั้ง และเครื่องบูชาสำหรับเทศกาลงานเลี้ยงตามกำหนดทั้งหมดของพระยาห์เวห์ พร้อมกับเครื่องบูชาด้วยความสมัครใจทั้งหมด⁶พวกเขาเริ่มถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ในวันที่หนึ่งเดือนที่เจ็ด ถึงแม้ว่าจะยังไม่ได้วางรากฐานของพระวิหาร⁷ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงได้ให้เงินแก่ช่างสักรัดหินและช่างฝีมือ และพวกเขาได้ให้อาหาร เครื่องดื่มและน้ำมันแก่คนเฝ้าประตูและคนโทะระ เพื่อให้พวกเขาได้นำบรรดาต้นสนสิดาลมาจากเลบานอนมายังเมืองยัฟฟาทางทะเล ตามที่พวกเขาได้รับอนุญาตจากไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

⁸จากนั้น ในเดือนที่สองปีที่สอง หลังจากที่พวกเขาได้มายังพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม เศรุบบาเบล เยชูอาบุตรชายของโยชาดัค พวกปุโรหิตคนอื่น ๆ คนเลวีและพวกคนที่กลับมาจากความเป็นเชลยมายังกรุงเยรูซาเล็มก็ได้เริ่มงาน พวกเขาได้มอบหมายให้คนเลวีที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบขึ้นไปให้ดูแลงานเกี่ยวกับพระนิเวศของพระยาห์เวห์⁹เยชูอาได้ตั้งพวกบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา ชัดเมเอลและพวกบุตรชายของเขา และพงศ์พันธุ์ยูดาห์ดูแลประชาชนให้ทำงานที่พระนิเวศของพระเจ้า คือ พงศ์พันธุ์เฮนาดัด พงศ์พันธุ์ของพวกเขาเอง และพวกพี่น้องที่เป็นคนเลวีด้วยกันที่ได้ทำงานร่วมกับพวกเขา¹⁰ช่างก่อสร้างได้วางรากฐานสำหรับพระวิหารของพระยาห์เวห์ นี่ทำให้พวกปุโรหิตได้แบ่งเครื่องยศของพวกเขาพร้อมกับแดร์ และคนเลวีที่เป็นบรรดาบุตรชายของอาสาฟก็สรรเสริญพระยาห์เวห์ด้วยฉาบ เหมือนกับการดูเลขของดาวฤกษ์กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงกำหนดไว้

¹¹พวกเขาได้ร้องเพลงด้วยการสรรเสริญและขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ "พระองค์ทรงประเสริฐ พันธสัญญาสัตย์ชื่อของพระองค์ต่ออิสราเอลดำรงเป็นนิรันดร์" ประชาชนทั้งปวงก็ได้ให้ร้องสรรเสริญพระยาห์เวห์ด้วยเสียงดังด้วยความยินดี เพราะฐานรากของพระวิหารได้วางลงแล้ว¹²แต่มีหลายคนที่เป็นพวกปุโรหิต คนเลวี พวกหัวหน้าตระกูล และพวกคนชราที่ได้เคยเห็นพระนิเวศหลังก่อน เมื่อฐานรากพระนิเวศได้วางต่อหน้าต่อตาพวกเขา ก็ร้องไห้เสียงดัง แต่หลายคนก็ได้ให้ร้องด้วยความยินดีและด้วยความชื่นบาน และด้วยเสียงที่ตื่นเต้น¹³ด้วยเหตุนี้ ประชาชนจึงแยกไม่ออกระหว่างเสียงแห่งความชื่นชมยินดีและความชื่นบานกับเสียงของประชาชนที่กำลังร้องไห้ เพราะประชาชนกำลังให้ร้องด้วยความชื่นชมยินดีอย่างยิ่งและเสียงนั้นก็ได้ยินไปไกล

Chapter 4

¹ในขณะนั้น พวกศัตรูของยูดาห์และเบนยามินบางคนได้ยื่นว่า ประชาชนที่เคยถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยกำลังสร้างพระวิหารแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลอยู่ตอนนี้²ดังนั้น พวกเขาจึงได้เข้ามาหาเศรุบบาเบลและพวกหัวหน้าของตระกูลของบรรพบุรุษของพวกเขา คนเหล่านั้นได้พูดกับพวกเขาว่า "ให้เราสร้างด้วยกันกับพวกท่าน เพราะเราก็แสวงหาพระเจ้าของพวกท่านเช่นเดียวกับพวกท่าน และได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระองค์ ตั้งแต่วันที่เอซาร์ฮัดดอน กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำเรามาถึงสถานที่แห่งนี้"³แต่เศรุบบาเบล เยชูอา และพวกหัวหน้าของตระกูลของบรรพบุรุษของพวกเขาได้กล่าวว่า "ไม่ใช่พวกท่าน แต่เราเป็นผู้ที่ต้องสร้างพระนิเวศแด่พระเจ้าของเรา เพราะเป็นพวกเรานี่แหละ ที่จะสร้างแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตามที่กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียได้ทรงบัญชาไว้"

⁴ด้วยเหตุนี้ ประชาชนของแผ่นดินนั้นก็ทำให้มือของคนยูดาห์อ่อนกำลังลง พวกเขาทำให้คนยูดาห์กลัวที่จะสร้าง⁵พวกเขาได้ติดสินบนที่ปรึกษาเพื่อขัดขวางแผนงานของพวกเขาด้วย พวกเขาได้ทำเช่นนี้ตลอดรัชกาลของไซรัส และจนถึงรัชกาลของดาร์อิอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย⁶จากนั้น ตอนต้นรัชกาลของอาหสุเอรัส พวกเขาได้เขียนคำฟ้องร้องต่อผู้ที่อาศัยอยู่ในยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มในรัชกาลของอาหสุเอรัส บิซลาม มีกเรดาก ทาเบเอลและผู้ร่วมงานของพวกเขาได้เขียนไปถึงอาหสุเอรัส จดหมายนั้นได้เขียนเป็นภาษาอารามิกและได้แปล

⁸เรอูมผู้บังคับบัญชาและซิมชัยอัครราชทูตได้เขียนเกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มในลักษณะนี้ไปยังอาร์ทาเซอร์ซีส⁹แล้วเรอูม ซิมชัย และผู้ร่วมงานของพวกเขาที่เป็นผู้พิพากษา และข้าราชการคนอื่น ๆ ในรัฐบาลนั้น จากเอเรค บาบิโลน และสุสาในเอลาม พวกเขาได้เขียนจดหมายฉบับหนึ่ง¹⁰และพวกเขาได้ร่วมมือกับพวกเจ้านายใหญ่และพวกขุนนางซึ่งอัสเซอร์บาปาลได้บังคับให้มาตั้งถิ่นฐานในสะมาเรีย พร้อมกับคนที่เหลือในมณฑลที่อยู่อีกฟากของแม่น้ำนั้น

¹¹นี่เป็นสำเนาของจดหมายที่พวกเขาได้ส่งไปถึงอาราเคอร์ซัสว่า "บรรดาข้าราชการของพระองค์ ชาวเมณฑลอีกฟากของแม่น้ำนั้น เขียนดังนี้ว่า¹² ขอ กษัตริย์ทรงทราบว่า พวกเขายกได้ไปจากพระองค์ได้มาหาพวกข้าพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มที่จะสร้างเมืองกบฏ พวกเราได้สร้างกำแพงเหล่านั้นเสร็จแล้ว และได้ซ่อมแซมฐานรากแล้ว¹³บัดนี้ ขอ กษัตริย์ทรงทราบว่า ถ้าเมืองนี้และกำแพงได้สร้างเสร็จแล้ว พวกเราจะไม่ถวายเครื่องบรรณาการหรือภาษีใดๆ แต่พวกเราจะทำความเสียหายแก่บรรดากษัตริย์

¹⁴เพราะเป็นที่แน่นอนว่าพวกข้าพระองค์ได้รับประทานเกลือของพระราชวัง จึงไม่เหมาะที่พวกข้าพระองค์จะมองดูการไม่ให้เกียรติใดๆ เกิดขึ้นต่อ กษัตริย์ได้ เพราะเหตุนี้ที่พวกข้าพระองค์จึงทูลพระองค์ให้ทรงทราบ¹⁵ เพื่อพระองค์จะทรงค้นหาบันทึกของพระราชบิดาของพระองค์ และตรวจสอบว่าเป็นเมืองกบฏ ที่ จะทำให้บรรดากษัตริย์และมณฑลต่างๆ เสียหาย ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหามากมายต่อบรรดากษัตริย์และมณฑลต่างๆ เมืองนี้ได้เป็นศูนย์กลางของการกบฏมา นานแล้ว ซึ่งเป็นเพราะเหตุผลนี้เองที่เมืองนี้จึงได้ถูกทำลาย¹⁶พวกข้าพระองค์ขอกราบทูลให้ กษัตริย์ทรงทราบว่า ถ้าเมืองนี้และกำแพงได้สร้างเสร็จ แล้วก็จะ ไม่เหลืออะไรในมณฑลที่อยู่อีกฟากของแม่น้ำนั้นสำหรับพระองค์เลย"

¹⁷ดังนั้น กษัตริย์จึงทรงส่งพระราชสาส์นตอบเรอูมและชิมชัยและผู้ร่วมงานของพวกเขาในสะมาเรีย และคนที่เหลืออยู่ในมณฑลอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำว่า "ขอ สันติสุขดำรงอยู่กับพวกท่านเกิด¹⁸จดหมายที่พวกท่านได้ส่งมายังเราได้ถูกแปลและอ่านให้เราฟังแล้ว¹⁹ ดังนั้น เราจึงได้สั่งให้สอบสวน และพบว่าแต่ก่อนพวก เขาได้กบฏและกระด้างกระเดื่องต่อ กษัตริย์ทั้งหลาย²⁰ กษัตริย์ผู้ทรงอำนาจได้ปกครองเหนือกรุงเยรูซาเล็มและมีอำนาจเหนือทุกสิ่งในมณฑลที่อยู่อีกฟาก หนึ่งของแม่น้ำ ซึ่งต้องจ่ายเครื่องบรรณาการและภาษีต่างๆ ให้กับพวกเขา

²¹บัดนี้ จงออกคำสั่งให้คนเหล่านี้หยุดสร้างเมืองนี้จนกว่าเราจะออกพระราชกฤษฎีกา²²จงระวังอย่าละเลยเรื่องนี้ ทำไมจึงปล่อยให้มีการคุกคามเช่นนี้ขึ้น และ ทำให้เกิดการสูญเสียผลประโยชน์ของหลวงมากขึ้น?²³เมื่อได้อ่านพระราชกฤษฎีกาของ กษัตริย์อาราเคอร์ซัสต่อหน้าเรอูม ชิมชัยและผู้ร่วมงานของพวกเขา พวกเขาก็ได้รีบออกไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อบังคับให้พวกเขายกหยุดการสร้าง²⁴ดังนั้น งานสร้างพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มจึงหยุดลงจนถึงปีที่ สองของรัชกาลดาร์ริอัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

Chapter 5

¹แล้วอีกผู้เผยพระวจนะ และเศคาริยาห์บุตรชายของอดิโดผู้เผยพระวจนะได้เผยพระวจนะในพระนามของพระเจ้าแห่งอิสราเอลต่อพวกเขายืนยันว่าและ กรุงเยรูซาเล็ม²ครุมาเบลบุตรชายของเฮซัลกิเอลและเยชูอาบุตรชายของโยฮานันได้ลุกขึ้นและได้เริ่มสร้างพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มกับพวกผู้เผยพระวจนะที่คอยหนุนใจพวกเขา³แล้วทักเกนัยผู้ว่าราชการมณฑลที่อยู่อีกฟากแม่น้ำ เซราโบเชนัย และผู้ร่วมงานของเขาได้มาและได้ถามพวกเขาว่า "ใครให้พระราชกฤษฎีกาแก่พวกท่านให้สร้างพระนิเวศหลังนี้และกำแพงเหล่านี้จนเสร็จ?" พวกเขายังถามอีกว่า "พวกคนที่สร้างอาคารหลังนี้มีชื่อใครบ้าง?"

⁵แต่พระเนตรของพระเจ้าอยู่เหนือพวกเขาผู้ว่าโยฮานัน และศัตรูของพวกเขาหยุดยั้งพวกเขาไม่ได้ พวกเขากำลังคอยจดหมายที่ได้ส่งไปยัง กษัตริย์ และคอย พระราชกฤษฎีกาเกี่ยวกับเรื่องนี้ส่งกลับมาถึงพวกเขา⁶นี่เป็นสำเนาของจดหมายของทักเกนัยผู้ว่าราชการมณฑลที่อยู่อีกฟากแม่น้ำ และเซราโบเชนัย และผู้ร่วมงานของเขาในมณฑลที่อยู่อีกฟากแม่น้ำที่พวกเขาได้ส่งไปยัง กษัตริย์ดาร์ริอัสว่า⁷"ขอสันติสุขทั้งมวลเป็นของพระองค์" ขอทูล กษัตริย์ให้ทรงทราบว่า พวกข้าพระองค์ได้ไปที่ยูดาห์ยังพระนิเวศของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งกำลังสร้างด้วยก้อนหินขนาดใหญ่และได้วางไม้บนในกำแพงเหล่านั้น งานนี้กำลังจะเสร็จ สมบูรณ์และกำลังดำเนินไปได้ดีในมือของพวกเขา

⁹พวกข้าพระองค์ได้ถามพวกเขาผู้ว่าโยฮานันว่า "ใครให้พระราชกฤษฎีกาแก่พวกท่านให้สร้างพระนิเวศหลังนี้และกำแพงเหล่านี้?"¹⁰พวกข้าพระองค์ยังได้ถามพวกเขา ถึงรายชื่อของคนเหล่านั้นด้วย เพื่อที่พระองค์จะทรงทราบชื่อของแต่ละคนที่ได้นำพวกเขา¹¹พวกเขาได้ตอบและกล่าวว่า "พวกเราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เดียวที่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งท้องฟ้าและแผ่นดินโลก และเรากำลังสร้างพระนิเวศหลังนี้ขึ้นมาใหม่ที่ได้เคยสร้างหลายปีมาแล้ว เมื่อ กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่ง อิสราเอลได้ทรงสร้างพระนิเวศหลังนี้และสร้างจนเสร็จ

¹²แต่เมื่อบรรพบุรุษของเราได้ทำให้พระเจ้าแห่งท้องฟ้ากริ้ว พระองค์จึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้ในพระหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้ที่ได้ ทรงทำลายพระนิเวศหลังนี้และได้ทรงกวาดต้อนประชาชนไปเป็นเชลยในบาบิโลน¹³แต่อย่างไรก็ตาม ในปีแรกเมื่อไซรัสได้ทรงเป็น กษัตริย์แห่งบาบิโลน ไซรัส ได้ทรงออกพระราชกฤษฎีกาให้สร้างพระวิหารหลังนี้ขึ้นใหม่¹⁴ กษัตริย์ไซรัสได้ทรงคืนสิ่งของที่ เป็นทองคำและเงินที่เป็นของพระนิเวศของพระเจ้าที่ เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงนำมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มมายังวิหารในบาบิโลน พระองค์ได้ทรงคืนสิ่งเหล่านั้นให้กับเซซบัสซาร์ ผู้ที่พระองค์ทรงแต่งตั้งให้ เป็นผู้ว่าราชการ

¹⁵พระองค์ได้ตรัสกับเขาว่า "จงนำสิ่งของเหล่านี้ไป จงไปและเก็บสิ่งของเหล่านี้ไว้ในพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ให้สร้างพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นมาใหม่ที่ นั้น"¹⁶แล้วเซซบัสซาร์ได้มาและวางฐานรากของพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และกำลังก่อสร้างอยู่ แต่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์¹⁷บัดนี้ ถ้าหากเรื่องนี้เป็น ที่พอพระทัย กษัตริย์ ขอทรงโปรดตรวจสอบในคลังสารบรรณในบาบิโลน ถ้าหากการตัดสินใจจาก กษัตริย์ไซรัสในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้าในกรุง เยรูซาเล็มยังอยู่ที่นั่น แล้วขอ กษัตริย์ทรงโปรดส่งการตัดสินใจของพระองค์มายังพวกข้าพระองค์"

Chapter 6

¹ดังนั้น กษัตริย์ดาร์ริอัสจึงทรงบัญชาให้ตรวจค้นดูในหอสารบรรณในบาบิโลน²ในเอกบาบิโลนเมืองป้อมปราการในแคว้นมีเดีย ซึ่งได้พบหนังสือม้วนหนึ่ง นี้ เป็นบันทึกของหนังสือนี้³ในปีที่หนึ่งของรัชกาล กษัตริย์ไซรัส ไซรัสได้ออกพระราชกฤษฎีกาเกี่ยวกับพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม ให้สร้างพระ

นิเวศนั้นขึ้นใหม่ให้เป็นสถานที่สำหรับถวายเครื่องบูชา ให้วางฐานรากของสถานที่นั้น ให้ความสูงของพระนิเวศนั้นหกสิบศอก และความกว้างหกสิบศอก⁴ที่ ทำด้วยก้อนหินขนาดใหญ่สามชั้นและชั้นที่ทำด้วยไม้ใหม่หนึ่งชั้น และให้จ่ายค่าใช้จ่ายจากคลังหลวง⁵บัดนี้ จงนำเครื่องใช้ทองคำและเงินที่เป็นของพระนิเวศของพระเจ้า ที่เบญจคนเสนาได้ทรงนำมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มไปยังบาบิโลน และส่งสิ่งเหล่านั้นกลับไปยังพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ท่านจงเก็บสิ่งเหล่านี้ไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า'

⁶บัดนี้ ทักเกนัยผู้ว่าราชการมณฑลที่อยู่อีกฟากแม่น้ำ เซธาร์โบเซนัยและพวกผู้ร่วมงานที่อยู่ริมฟากแม่น้ำ จงออกไปให้ห่างเกิด⁷จงปล่อยให้ งานของพระนิเวศของพระเจ้าดำเนินไปเอง ผู้ว่าราชการและพวกผู้อาวุโสชาวยิวจะสร้างพระนิเวศของพระเจ้าแห่งนี้ที่สถานที่นั้น⁸เราสั่งท่านว่า ท่านต้องทำ ดั่งนี้กับพวกผู้อาวุโสชาวยิวเหล่านี้ที่สร้างพระนิเวศของพระเจ้าว่า เงินทุนจากเครื่องบรรณาการของกษัตริย์ที่อยู่อีกฟากแม่น้ำจะใช้เพื่อช่วยให้กับคนเหล่านี้ เพื่อที่พวกเขาไม่ต้องหยุดทำงานของพวกเขา

⁹สิ่งใดที่ต้องการไม่ว่าจะเป็น บรรดาโคหุ่ม แกะตัวผู้ หรือลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้าแห่งท้องฟ้าข้าว เกสือ เหล้าองุ่น หรือน้ำบั้นตามคำสั่งของ พวกปุโรหิตในกรุงเยรูซาเล็ม จงให้สิ่งเหล่านี้แก่พวกเขาทุกวันไม่ให้ขาด¹⁰จงทำดังนี้ เพื่อที่พวกเขาจะถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าแห่งท้องฟ้าและอธิษฐานเพื่อ เรา กษัตริย์และบรรดาโอรสของเรา¹¹เราสั่งว่าถ้าใครไม่ทำตามพระราชกฤษฎีกานี้ ต้องถูกดึงคานออกจากบ้านของเขา และเขาต้องถูกเสียบไว้บนไม้ที่นั้น บ้านของเขาจะกลายเป็นกองขยะเพราะเรื่องนี้

¹²ขอพระเจ้าผู้ทรงทำให้พระนามของพระองค์สถิตอยู่ที่นี่ ได้ทรงล้มล้างไม่ว่ากษัตริย์องค์ใดหรือชนชาติใดที่ยกมือขึ้นเปลี่ยนแปลงพระราชกฤษฎีกานี้ หรือ ทำลายพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มแห่งนี้ เรา ดาริอัส ได้สั่งไว้ดังนี้ ขอให้ยืนยันแข็งขันที่จะทำให้สำเร็จ¹³จากนั้น เพราะพระราชกฤษฎีกานี้ได้ส่งมาจากกษัตริย์ดาริอัส ทักเกนัยผู้ว่าราชการมณฑลที่อยู่อีกฟากแม่น้ำ และเซธาร์โบเซนัยและพวกผู้ร่วมงานของเขา ก็ได้ทำทุกสิ่งที่กษัตริย์ดาริอัสได้ ทรงบัญชา¹⁴ดังนั้น พวกผู้อาวุโสชาวยิวจึงได้สร้างตามที่ยกย่องและเศคาริยาห์ได้สั่งตามคำเผยพระวจนะ พวกเขาได้สร้างตามพระบัญชาของพระเจ้าแห่ง อิสราเอล และไซรัส ดาริอัส และอาร์ทาเซิร์ซกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

¹⁵พระนิเวศได้สร้างเสร็จในวันที่สามของเดือนอาดาร์ ในปีที่ยกของรัชกาลกษัตริย์ดาริอัส¹⁶บรรดาคนอิสราเอล ปุโรหิต คนเลวี และพวกเชลยที่เหลืออยู่ก็ได้ จลองการถวายพระนิเวศของพระเจ้าแห่งนี้ด้วยความชื่นชมยินดี¹⁷พวกเขาถวายโคหุ่มหนึ่งร้อยตัว แกะตัวผู้หนึ่งร้อยตัว และลูกแกะสี่ร้อยตัวสำหรับการ ถวายพระนิเวศของพระเจ้า และได้ถวายแพะตัวผู้สิบสองตัวเป็นเครื่องบูชาลงบาปให้กับคนอิสราเอลด้วย ตัวหนึ่งสำหรับแต่ละเผ่าในอิสราเอล

¹⁸พวกเขาได้มอบหมายพวกปุโรหิตและคนเลวีให้ทำงานฝ่ายต่าง ๆ ในการปรนนิบัติพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มด้วย ตามที่มีเขียนไว้ในหนังสือของโมเสส¹⁹ ดังนั้น คนเหล่านั้นที่เคยถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยก็ได้ฉลองเทศกาลปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่ง²⁰พวกปุโรหิตและคนเลวีทุกคนก็ได้ชำระตนเองให้ บริสุทธิ์และฆ่าแกะปัสกาเป็นเครื่องบูชาสำหรับคนเหล่านั้นทั้งหมดที่เคยถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย รวมทั้งตัวพวกเขาเองด้วย

²¹คนอิสราเอลที่ได้กินเนื้อของแกะปัสกาเป็นคนที่ได้กลับมาจากการเป็นเชลยและได้แยกตัวเองจากการเป็นมลทินของชนชาติในแผ่นดินนั้นและได้แสวงหา พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล²²พวกเขาได้ฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อด้วยความชื่นชมยินดีเป็นเวลาเจ็ดวัน เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้พวกเขามี ความชื่นชมยินดี และได้ทรงหันพระทัยของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาเสริมกำลังใจของพวกเขาในการทำงานของพระนิเวศของพระองค์ พระนิเวศของ พระเจ้าแห่งอิสราเอล

Chapter 7

¹หลังจากนี้ ในรัชกาลของอาร์ทาเซิร์ซกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย เอสราก็ได้ขึ้นมาจากบาบิโลน บรรพบุรุษของเอสราคือ เสโรอาห์ อาซารียาห์ อิลคียาห์²ซัลลูม ศาโดก อาหิอุบ³อามาริยาห์ อาซารียาห์ เมราโยก⁴เศราหิยาห์ อูซซี บุคคี⁵อาบิฮูวา ฟินหัส เอเลอาซาร์ผู้เป็นบุตรชายของอาโรนมหาปุโรหิต

⁶เอสราได้ขึ้นมาจากบาบิโลน และเขาเป็นธรรมจารยที่มีความชำนาญในธรรมบัญญัติของโมเสสที่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ประทานให้ กษัตริย์ได้ ประทานสิ่งที่เขาทูลขอแก่เขา เพราะว่าพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้อยู่กับเขา⁷ในปีที่เจ็ดของกษัตริย์อาร์ทาเซิร์ซ มีพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลบางคนและ บรรดาปุโรหิต คนเลวี นักร้องประจำพระวิหาร คนเฝ้าประตู และคนเหล่านั้นที่ได้รับมอบหมายให้ปรนนิบัติในพระวิหารก็ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม⁸เขาได้มา กรุงเยรูซาเล็มในเดือนที่ห้าของปีเดียวกันนั้น⁹เขาได้ออกจากบาบิโลนในวันที่หนึ่งเดือนที่หนึ่ง วันที่เขาได้มาถึงกรุงเยรูซาเล็มคือวันที่หนึ่งเดือนที่ห้า เพราะว่า พระหัตถ์ประเสริฐของพระเจ้าได้อยู่กับเขา

¹⁰เอสราได้ตั้งใจของเขาที่จะศึกษา ถ้อยปฏิบัติ และสอนกฎเกณฑ์และกฎข้อบังคับของพระบัญญัติของพระยาห์เวห์¹¹นี่เป็นพระราชกฤษฎีกาที่กษัตริย์อาร์ทา เซิร์ซทรงมอบให้กับเอสราปุโรหิตและธรรมจารยแห่งพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระยาห์เวห์สำหรับอิสราเอล¹²อาร์ทาเซิร์ซกษัตริย์เห็นอกกษัตริย์ ทั้งหลาย ถึงเอสราปุโรหิต ธรรมจารยของพระบัญญัติของพระเจ้าแห่งท้องฟ้า¹³เราสั่งว่า คนใดที่มาจากอิสราเอลในราชอาณาจักรของเราพร้อมกับบรรดา ปุโรหิตและคนเลวีของพวกเขา ผู้ที่ปรารถนาจะไปที่กรุงเยรูซาเล็ม ก็ให้ไปกับเขาได้

¹⁴เรา กษัตริย์และที่ปรึกษาทั้งเจ็ดคนของเรา ส่งพวกเขาทั้งหมดออกไปเพื่อสอบถามเกี่ยวกับยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มตามพระบัญญัติของพระเจ้าที่อยู่ในมือ ของเจ้า¹⁵เจ้าต้องนำเงินและทองคำซึ่งพวกเขาได้สมัครใจถวายแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงสถิตอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม¹⁶เงินและทองคำทั้งหมดที่ได้ด้วยความสมัครใจที่ทุกคนในบาบิโลนได้มอบให้พร้อมกับสิ่งที่ได้สมัครใจถวายจากคนเหล่านั้นและพวกปุโรหิตแด่พระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม

¹⁷ดังนั้น จงซื้อบรรดาโค แกะตัวผู้ และลูกแกะ และเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาไปอย่างเต็มที่ จงถวายสิ่งเหล่านั้นบนแท่นบูชาที่อยู่ในพระนิเวศของ พระเจ้าของพวกเขาในกรุงเยรูซาเล็ม¹⁸จงใช้เงินและทองคำที่เหลือตามแต่ที่เจ้าและพี่น้องของเจ้าเห็นชอบ เพื่อทำให้พระเจ้าของพวกเขาเจ้าทรงพอพระทัย¹⁹จง

วางแผนที่จะใช้เหล่านี้ที่มอบให้กับเจ้าด้วยความสมัครใจต่อพระพักตร์พระองค์สำหรับการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม²⁰ สิ่งอื่นใดที่ยังต้องการสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าที่เจ้าต้องจัดหา จงเอาค่าใช้จ่ายจากพระคลังของเรา

²¹เรา กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ได้ออกพระราชกฤษฎีกาต่อนายคลังในมณฑลที่อยู่อีกฟากของแม่น้ำว่า สิ่งใดๆ ที่เอสรายจากท่าน ก็จงให้อย่างเต็มที่²² ถึงเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ ข้าวหนึ่งร้อยคอร์ เหล้าองุ่นหนึ่งร้อยบัก และน้ำมันหนึ่งร้อยบัก พร้อมกับเกลือไม่จำกัดจำนวน²³ สิ่งใดที่มาจากพระบัญชาของพระเจ้าแห่งสวรรค์ จงทำด้วยความทุ่มเทเพื่อพระนิเวศของพระองค์ เพราะถ้าไม่จึงจะทำให้พระพิโรธของพระองค์ลงมาเหนือราชอาณาจักรของเราและบรรดาไพร่พลของเรา?

²⁴เราแจ้งพวกเขาให้ทราบเกี่ยวกับเจ้าที่ไม่ให้เรียกเก็บเครื่องบรรณาการหรือภาษีใดๆ จากบรรดาปุโรหิต คนเลวี นักดนตรี คนเฝ้าประตู หรือคนที่ได้มอบหมายให้ทำหน้าที่ในพระวิหารและคนรับใช้ของพระนิเวศของพระเจ้าองค์นี้²⁵ เอสราย ด้วยสติปัญญาที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้แก่เจ้า เจ้าต้องแต่งตั้งผู้พิพากษาและคนที่มีความเข้าใจให้ทำหน้าที่ต่อประชาชนทั้งหมดในมณฑลที่อยู่อีกฟากของแม่น้ำ และปรนนิบัติคนที่รู้พระบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า เจ้าต้องสอนคนเหล่านั้นที่ไม่รู้พระบัญญัติ²⁶ จงลงโทษคนใดก็ตามที่ไม่ทำตามพระบัญญัติของพระเจ้าหรือพระบัญญัติของกษัตริย์อย่างสุดใจ ไม่ว่าจะเป็นโทษถึงตาย การเนรเทศ หรือการรับทรมานของพวกเขา หรืออื่นๆ"

²⁷สารการแห่งพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา ผู้ที่วางทั้งหมดนี้ในพระทัยของกษัตริย์เพื่อถวายพระเกียรติพระนิเวศของพระยาห์เวห์ในกรุงเยรูซาเล็ม²⁸ และผู้ทรงขยายพันธสัญญาอันสัตย์ซื่อต่อข้าพเจ้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ พวกที่ปรึกษาของพระองค์ และพวกข้าราชการที่มีอำนาจทั้งหมดของพระองค์ ข้าพเจ้าได้รับการเสริมกำลังจากพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และได้รวบรวมพวกผู้นำจากอิสราเอลไปกับข้าพเจ้า

Chapter 8

¹คนเหล่านี้เป็นพวกผู้นำของครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขาที่ได้ออกไปจากบาบิโลนกับข้าพเจ้าในรัชกาลของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส² คือจากพงศ์พันธุ์ฟีนีส คือเกอร์โซม จากพงศ์พันธุ์อิมารัน คือดาเนียล จากพงศ์พันธุ์ดาวิด คืออักกัส³ ผู้ที่เป็นพงศ์พันธุ์เซคาเนียห์ ผู้ที่มาจากพงศ์พันธุ์ปาโรซ และเศคาริยาห์ และมีพวกผู้ชายที่มากับเขาที่จดทะเบียนไว้ในบันทึกลำดับพงศ์พันธุ์ของเขา 150 คน

⁴จากพงศ์พันธุ์ปาห์โกโมธ คือเอสไซเอเบียบุตรชายของเศราหิยาห์ กับพวกผู้ชายสองร้อยคนที่มากับเขา⁵ จากพงศ์พันธุ์เซคาเนียห์ คือเบนยาฮาซึเอล กับพวกผู้ชายสามร้อยคนที่มากับเขา⁶ จากพงศ์พันธุ์อาดัน คือเอเบดบุตรชายของโยนาธาน กับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่ได้จดทะเบียนไว้ห้าสิบคน⁷ จากพงศ์พันธุ์เอลาม คือเยซายาห์บุตรชายของอาราเลียห์กับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่จดทะเบียนไว้เจ็ดสิบคน⁸ จากพงศ์พันธุ์เซฟาเทียห์ คือเศบาดียาห์บุตรชายของมีคาเอลกับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่ได้จดทะเบียนไว้แปดสิบคน

⁹จากพงศ์พันธุ์โยอาบ คือโอบาดีห์บุตรชายของเยอีเอลกับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่ได้จดทะเบียนไว้ 218 คน¹⁰ จากพงศ์พันธุ์เซโลมิก บุตรชายของโยสิฟิยาห์ กับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่ได้จดทะเบียนไว้ 160 คน¹¹ จากพงศ์พันธุ์เบบัย คือเศคาริยาห์บุตรชายของเบบัย กับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่ได้จดทะเบียนไว้ยี่สิบแปดคน¹² จากพงศ์พันธุ์อัสกาต คือโยฮานันบุตรชายของอัสคาทานกับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่ได้จดทะเบียนไว้ 110 คน

¹³คนเหล่านี้จากพงศ์พันธุ์อาโดนิคัมได้มาภายหลัง ต่อไปนี่คือรายชื่อของพวกเขา คือ เอสเฟเลก เยอูเอล และเซโมยาห์ กับพวกผู้ชายที่มากับพวกเขาหกสิบคน¹⁴ จากพงศ์พันธุ์บักเวีย คือ จูธัย และศัคเคอร์กับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่ได้จดทะเบียนไว้เจ็ดสิบคน¹⁵ ข้าพเจ้าได้รวบรวมพวกที่เดินทางที่คลองซึ่งไหลไปสู่อาหะวา และเราได้ตั้งค่ายอยู่ที่นั่นสามวัน ข้าพเจ้าได้ตรวจสอบดูประชาชนและพวกปุโรหิต แต่ไม่พบพงศ์พันธุ์ของเลวีที่นั่นเลย¹⁶ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ส่งคนไปหาเอสไซเอเซอร์ อาร์เอล เซโมยาห์ เอลนาธัน ยาริบ และเอลนาธัน แลนาธัน เศคาริยาห์ และเมซูลาม ผู้ที่เป็นพวกผู้นำ และไปหาโยยาริบและเอลนาธันผู้ที่เป็นอาจารย์

¹⁷ต่อมา ข้าพเจ้าได้ส่งพวกเขาไปหาอดโด ผู้นำในคาสีเฟีย ข้าพเจ้าบอกพวกเขาว่าจงพูดอย่างไรกับอดโดและญาติพี่น้องของเขา พวกคนรับใช้ประจำพระวิหารอาศัยอยู่ในคาสีเฟีย นั่นคือ ขอให้ส่งพวกคนรับใช้สำหรับพระนิเวศมาให้เรา¹⁸ ดังนั้น โดยพระหัตถ์ประเสริฐของพระเจ้า พวกเขายังได้ส่งผู้ชายคนหนึ่งชื่อเซเบียห์ที่เป็นคนที่มีความเฉลียวฉลาดมาให้เรา เขาเป็นพงศ์พันธุ์มาหัสึบุตรชายของเลวีผู้เป็นบุตรชายของอิสราเอล เขาได้มาพร้อมกับบรรดาบุตรชายและพี่น้องสิบแปดคน¹⁹ อาซาบิยาห์ก็ได้มากับเขา แล้วก็ยังมีเยซายาห์ ซึ่งผู้เป็นคนหนึ่งเป็นบุตรชายของเมราธ ที่มากับพวกพี่น้องและพวกบุตรชายของเขา รวมทั้งหมดยี่สิบคน²⁰ จากคนเหล่านั้นที่ได้รับมอบหมายให้ปรนนิบัติในพระวิหาร ผู้ที่ดาวิดและบรรดาข้าราชการของพระองค์ได้มอบให้เพื่อปรนนิบัติคนเลวี 220 คน แต่ละคนของพวกเขาได้รับมอบหมายตามชื่อ

²¹แล้วข้าพเจ้าก็ได้ประกาศให้ลดอาหารที่คลองอาหะวาเพื่อทอมน้ำของพวกเราเองลงต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อที่จะแสวงหาทางจากพระองค์ให้กับเรา ลูกเล็กๆ ของเรา และทรมานทั้งหมดของเรา²² ข้าพเจ้าได้ละอายที่จะทูลกษัตริย์เพื่อขอคำสั่งทหารหรือพลม้าเพื่อปกป้องเราต่อศัตรูตามทาง เนื่องจากเราได้ทูลต่อกษัตริย์ว่า 'พระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่เหนือทุกคนที่แสวงหาพระองค์ เพื่อให้เกิดผลดี แต่ถูกรานาภาพและพระพิโรธของพระองค์อยู่บนทุกคนที่ล้มพระองค์'²³ ดังนั้น เราจึงได้อุดอาหารและแสวงหาพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเราได้วิงวอนต่อพระองค์

²⁴ต่อมา ข้าพเจ้าได้เลือกชายสิบสองคนจากพวกที่มีตำแหน่งปุโรหิต คือ เซเบียห์ อาซาบิยาห์ และพี่น้องของพวกเขาอีกสิบคน²⁵ ข้าพเจ้าได้ชั่งน้ำหนักเงินทองคำและเครื่องใช้ และเครื่องบูชาสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าที่กษัตริย์ พวกที่ปรึกษาของพระองค์ และพวกข้าราชการ และคนอิสราเอลทุกคนที่ได้ถวายด้วยความสมัครใจมอบให้กับพวกเขา²⁶ ดังนั้น ข้าพเจ้าได้ชั่งน้ำหนักเงิน 650 ตะลันต์ เครื่องใช้เงินหนึ่งร้อยตะลันต์²⁷ และทองคำหนึ่งร้อยตะลันต์ ชามทองคำยี่สิบใบที่มีมูลค่ารวมกันหนึ่งพันดาร์ก และภาชนะทองสัมฤทธิ์ขัดมันอย่างดีสองใบที่มีค่าเท่ากับทองคำ

²⁸แล้วข้าพเจ้าได้กล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านได้รู้จักศตวรรษแห่งพระยาห์เวห์แล้ว และเครื่องใช้เหล่านี้ก็เช่นกัน และเงินและทองคำที่เป็นของถวายด้วยความสมัครใจแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่าน"²⁹จงเฝ้าดูและรักษาสิ่งของเหล่านี้ จนกว่าพวกท่านจะชั่งน้ำหนักสิ่งของเหล่านี้ต่อน้ำหนักที่มีตำแหน่งปุโรหิต คนเลวี และพวกผู้นำของตระกูลบรรพบุรุษของอิสราเอลในกรุงเยรูซาเลมภายในห้องของพระนิเวศของพระเจ้า"³⁰พวกปุโรหิตและคนเลวีจึงได้รับเงิน ทองคำ และเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่ได้ชั่งน้ำหนักแล้ว เพื่อที่จะนำสิ่งของเหล่านี้ไปยังกรุงเยรูซาเลม ยังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

³¹เราได้ออกไปจากคลองอาหะวาในวันที่สิบสองของเดือนที่หนึ่งไปยังกรุงเยรูซาเลม พระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่เหนือเรา พระองค์ได้ทรงปกป้องเราจากมือของศัตรูและบรรดาผู้ที่ได้ปรารถนาที่จะข่มขอยเราอยู่ตามทาง ดังนั้น³²เราได้เข้ามาในกรุงเยรูซาเลมและได้พักอยู่ที่นั่นสามวัน³³แล้ววันที่สี่ ก็ได้มีการชั่งน้ำหนักเงิน ทองคำ และเครื่องใช้ในพระนิเวศของพระเจ้าในการดูแลของเมโรโมทบุตรชายของอูรีอาห์ปุโรหิต และกับคนที่อยู่กับเขา คือเอลาซาร์บุตรของฟินแฮส โยนาธานบุตรชายของเยชูอา และโอบาดียาห์บุตรชายของบิณนุยกคนเลวี

³⁴จำนวนและน้ำหนักของทุกอย่างได้ตรวจสอบแล้ว น้ำหนักของสิ่งของทั้งหมดได้บันทึกไว้ในตอนนั้น³⁵ประชาชนที่ได้ถูกกวาดต้อนไปได้กลับมาจากความเป็นเชลยได้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้าของอิสราเอล คือโคตัวผู้สิบสองตัวสำหรับคนอิสราเอลทั้งหมด แกะตัวผู้เก้าสิบหกตัว ลูกแกะเจ็ดสิบเจ็ดตัว แพะตัวผู้สิบสองตัวเป็นเครื่องบูชาตามลำดับ ทั้งหมดนี้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์³⁶แล้วพวกเขาได้มอบพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ให้แก่พวกขุนนางของกษัตริย์ และพวกผู้ว่าราชการในมณฑลที่อยู่อีกฟากของแม่น้ำ และพวกเขาได้ช่วยประชาชนและพระนิเวศของพระเจ้า

Chapter 9

¹หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ พวกหัวหน้าก็ได้เข้ามาหาข้าพเจ้า และได้กล่าวว่า "ชนชาติอิสราเอล บรรดาปุโรหิตและคนเลวีไม่ได้แยกตัวเองจากชนชาติของแผ่นดินอื่นๆ และสิ่งที่น่ารังเกียจของพวกเขาคือจากคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปอร์เซีย คนเยนุส คนอัมโมน คนโมอับ คนอียิปต์ และคนอาโมไรต์²เพราะพวกเขาได้รับบรรดานุตรหญิงและบุตรชายของคนเหล่านั้นมา และได้ปะปนชนชาติบริสุทธิ์กับชนชาติของแผ่นดินอื่น ๆ และพวกหัวหน้าและพวกผู้นำก็ได้เป็นพวกเริ่มก่อนในความไม่สัตย์ซื่อนี้"

³เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ได้ฉีกเสื้อผ้าและเสื้อคลุมและทิ้งผมออกจากศีรษะและทิ้งเคราของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้กรุดตัวลงด้วยความเสียใจ⁴คนเหล่านั้นทั้งหมดที่ตัวสั่นต่อพระวอนะของพระเจ้าของอิสราเอลเกี่ยวกับความไม่สัตย์ซื่อนี้ก็ได้มารวมตัวกันกับข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งอยู่ด้วยความละอายใจ จนถึงเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น⁵แต่ตอนที่ถวายเครื่องบูชาตอนเย็น ข้าพเจ้าก็ได้ลุกขึ้นจากสภาพที่น่าละอายในเสื้อผ้าและเสื้อคลุมที่ฉีกขาดและคุกเข่าลงและชูมือต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า

⁶ข้าพเจ้ากล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อันอายและขายหน้าที่จะเจยหน้าของข้าพระองค์ต่อพระองค์ เพราะความบาปชั่วของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทวีขึ้นท่วมเหนือศีรษะของพวกข้าพระองค์ และความผิดของพวกข้าพระองค์ก็ขึ้นไปถึงท้องฟ้า⁷ตั้งแต่สมัยบรรดาบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์จนถึงบัดนี้ พวกข้าพระองค์ได้อยู่ในความผิดอันใหญ่หลวงในความบาปชั่วของพวกข้าพระองค์ พวกข้าพระองค์ บรรดา กษัตริย์ของพวกข้าพระองค์ และพวกปุโรหิตของพวกข้าพระองค์ได้ถูกมอบไว้ในมือของบรรดา กษัตริย์ของโลกนี้ ให้แก่ดาบ การเป็นเชลย และการปล้น และการขายหน้าอย่างที่เราทั้งหลายเป็นอยู่ทุกวันนี้⁸แต่บัดนี้ พระเมตตาจากพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ได้ลงมาในช่วงเวลาสั้น ๆ และทรงปล่อยพวกข้าพระองค์ให้เป็นผู้รอดชีวิตอยู่เพียงไม่กี่คน และทรงมอบที่มั่นในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ให้แก่พวกข้าพระองค์ นี่เป็นเพราะพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทรงทำให้ตาของพวกข้าพระองค์กระจ่างขึ้นและประทานความบรรเทาจากการเป็นทาสของพวกข้าพระองค์ลงบ้าง

⁹เพราะพวกข้าพระองค์เป็นทาส แต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้ทรงลืมพวกข้าพระองค์ แต่ได้ทรงขยายพันธสัญญาอันสัตย์ซื่อต่อพวกข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำดังนี้ในสายพระเนตรของกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย เพื่อที่จะประทานคำสั่งใหม่แก่พวกข้าพระองค์ ด้วยเหตุนี้ พวกข้าพระองค์จึงสามารถสร้างพระนิเวศของพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ขึ้นใหม่ได้และฟื้นฟูส่วนที่ปรักหักพังขึ้น พระองค์ได้ทรงทำเช่นนี้ เพื่อที่พระองค์จะทรงให้กำแพงที่ปลอดภัยแก่พวกข้าพระองค์ในยูดาห์และกรุงเยรูซาเลม¹⁰แต่บัดนี้ พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ต่อจากนี้ พวกข้าพระองค์จะถูกละเลยได้อย่างไร? พวกข้าพระองค์ได้ลืมพระบัญชาของพระองค์

¹¹พระบัญชาของพระองค์ที่พระองค์ประทานแก่บรรดาผู้รับใช้และผู้เผยพระวจนะของพระองค์ เมื่อพระองค์ตรัสว่า "แผ่นดินนี้ที่พวกเจ้ากำลังเข้ามาครอบครองเป็นแผ่นดินที่เป็นมลทิน แผ่นดินที่เปื้อนจากชนชาติของแผ่นดินนั้นด้วยสิ่งที่น่ารังเกียจของพวกเขาคือพวกเจ้าทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยมลทินของพวกเขาดังแต่สุดปลายด้านหนึ่งไปยังสุดปลายอีกด้านหนึ่ง¹²ด้วยเหตุนี้ อย่ายากพวกบุตรหญิงของพวกเจ้าให้แก่พวกบุตรชายของพวกเจ้า อย่ารับพวกบุตรหญิงของพวกเจ้ามาให้กับพวกบุตรชายของพวกเจ้า และอย่าแสวงหาสันติสุขและสวัสดิภาพจากพวกเขาเป็นนิตย เพื่อที่พวกเจ้าจะเข้มแข็งและกินสิ่งดีของแผ่นดินนั้น เพราะเหตุนี้ พวกเจ้าจะทำให้บุตรหลานของพวกเจ้าได้ครอบครองแผ่นดินนั้นตลอดไป"

¹³แต่หลังจากทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกข้าพระองค์ เพราะการประพฤติชั่วของพวกข้าพระองค์ และความผิดอันใหญ่หลวงของพวกข้าพระองค์ เนื่องจากพระองค์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ได้ทรงงดกลืนพระทัยต่อความบาปชั่วของพวกข้าพระองค์ที่สมควรได้รับ และได้ทรงเหลือพวกข้าพระองค์ให้เป็นผู้รอดชีวิต¹⁴เราควรจะมีพระบัญชาของพระองค์อีก และไปปะปนกับชนชาติที่น่ารังเกียจเหล่านี้ด้วยการแต่งงานหรือ? พระองค์จะไม่รู้และทำลายพวกข้าพระองค์ จนไม่มีใครเหลืออยู่สักคนเดียว ไม่มีใครรอดเลยหรือ?¹⁵ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์ทรงชอบธรรม เพราะพวกข้าพระองค์ยังคงเหลือรอดชีวิตอยู่น้อยคนในทุกวันนี้ ดูเถิด พวกข้าพระองค์อาศัยอยู่ที่นี้ต่อพระพักตร์พระองค์ในความผิดของพวกข้าพระองค์ เพราะไม่มีใครสักคนเดียวที่สามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ได้เพราะเหตุนี้

Chapter 10

¹ขณะที่เอสราได้อธิษฐานและสารภาพบาป เขาได้ร้องไห้และก้มตัวลงต่อหน้าพระนิเวศของพระเจ้า มีการชุมนุมครั้งใหญ่ของอิสราเอลทั้งพวกผู้ชาย พวกผู้หญิงและเด็ก ๆ ก็ได้มาร่วมชุมนุมกับเขา เพราะประชาชนได้พากันร้องไห้อย่างมาก² เซคานียาห์บุตรชายของเยฮีเอลพงศ์พันธุ์เอลามจึงได้กล่าวกับเอสราว่า "พวกเราไม่ได้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าของเรา และได้แต่งงานกับพวกผู้หญิงต่างชาติจากชนชาติของแผ่นดินอื่น ๆ แต่ถึงจะมีเรื่องเช่นนี้ ก็ยังมีความหวังสำหรับอิสราเอล³ ดังนั้น บัดนี้ ให้เราทำพันธสัญญากับพระเจ้าของเราที่จะกั้นพวกผู้หญิงและบุตรทั้งหลายของพวกเขาไป ตามพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคำสั่งของคนเหล่านั้นที่ผู้ทำเกรงต่อพระบัญญัติของพระเจ้าของเรา และขอให้เป็นไปตามกฎหมายนั้น

⁴จงลุกขึ้นเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ท่านต้องทำให้สำเร็จ และเราจะอยู่กับท่าน จงเข้มแข็งและทำสิ่งนี้เถิด"⁵ ดังนั้นเอสราจึงได้ลุกขึ้น และได้ให้พวกหัวหน้าปุโรหิต คนเลวี และอิสราเอลทั้งหมดสัญญาว่าจะกระทำการนี้ ดังนั้น พวกเขากุญคนจึงได้ให้คำปฏิญาณอย่างหนักแน่น⁶ แล้วเอสราก็ได้ลุกขึ้นไปจากต่อหน้าพระนิเวศของพระเจ้าและได้ไปที่ห้องของโยฮานันบุตรชายของเอลียาซิบ เขาไม่ได้กินขนมปังหรือดื่มน้ำเลย เนื่องจากเขาโศกเศร้าเกี่ยวกับความไม่สัตย์ซื่อของคนเหล่านั้นที่ได้เคยตกเป็นเชลย

⁷ดังนั้น พวกเขายังได้ส่งข่าวไปในยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มถึงประชาชนทั้งหมดที่กลับมาจากการเป็นเชลยให้มาชุมนุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม⁸ คนใดที่ไม่ได้มาภายในสามวันตามคำสั่งจากพวกหัวหน้าและพวกผู้อาวุโสก็จะถูกรับทรมานตามบัญญัติของเขาทั้งหมด และถูกตัดออกจากการชุมนุมครั้งใหญ่ของประชาชนที่กลับมาจากการเป็นเชลย⁹ ดังนั้น ผู้ชายทุกคนของเผ่ายูดาห์และเผ่าเบนยามินก็ได้มาชุมนุมกันในเยรูซาเล็มภายในสามวัน ในเดือนที่เก้า วันที่ยี่สิบของเดือนนั้น ประชาชนทุกคนก็ยืนอยู่ที่นั่นข้างหน้าพระนิเวศของพระเจ้าและตัวสั่นเพราะพระวอนและฝนตกหนัก

¹⁰เอสราปุโรหิตได้ลุกขึ้นและกล่าวว่า "พวกท่านเองได้ทำการละเมิด พวกท่านได้อยู่กับพวกผู้หญิงต่างชาติที่เป็นการทวีความผิดของอิสราเอลมากขึ้น¹¹ แต่บัดนี้ จงถวายคำสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกท่าน และทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ จงแยกตัวออกจากประชาชนของแผ่นดินนี้ และจากพวกผู้หญิงต่างชาติ"¹² ชุมชนชนทั้งหมดก็ได้ตอบด้วยเสียงดังว่า "เราจะทำตามที่ท่านได้พูด"¹³ แต่มีประชาชนมากมาย และตอนนี้เป็นฤดูฝน พวกเราไม่มีกำลังที่จะยืนอยู่ข้างนอก และนี่ไม่ใช่งานแค่วันสองวัน เพราะเราได้ละเมิดอย่างร้ายแรงในเรื่องนี้

¹⁴ดังนั้น ขอให้พวกหัวหน้าของเราเป็นตัวแทนของชุมนุมชนทั้งหมด ขอให้ทุกคนที่ยอมให้พวกผู้หญิงต่างชาติอาศัยอยู่ในเมืองของพวกเราในเวลาที่จะกำหนดนั้น พร้อมกับพวกผู้อาวุโสของเมืองและผู้พิพากษาของเมือง จนกว่าพระพิโรธอันรุนแรงของพระเจ้าของเราจะไปจากเรา"¹⁵ โยนาธานบุตรชายของอาสาเฮลและยารห์เซยาห์บุตรชายของกัควาห์ได้ต่อต้านเรื่องนี้ และเมซูลามและซาอับเบรียคนเลวีได้สนับสนุนพวกเขา¹⁶ ดังนั้น ประชาชนที่ได้กลับมาจากการเป็นเชลยก็ได้ทำดังนี้ เอสราปุโรหิตได้เลือกพวกผู้ชาย ที่เป็นพวกผู้นำในตระกูลและวงศาวงศ์ของบรรพบุรุษ พวกเขากุญคนที่ได้ระบุชื่อไว้ และพวกเขาได้สืบค้นในเรื่องนี้ ในวันที่หนึ่งของเดือนที่สิบ

¹⁷พอถึงวันที่หนึ่งในเดือนที่หนึ่ง พวกเขาได้เสร็จสิ้นการค้นหาเรื่องที่พวกผู้ชายได้อาศัยอยู่กับพวกผู้หญิงต่างชาติ¹⁸ ในพวกพงศ์พันธุ์พวกปุโรหิต ได้มีคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่กับพวกผู้หญิงต่างชาติ ในพวกพงศ์พันธุ์เยชูอาบุตรชายของโยชาดักและพวกพี่น้องของเขา มี มาอาเสยาห์ เอลีเอเซอร์ ยาริเบและเกดาลียาห์¹⁹ ดังนั้นพวกเขาจึงได้ตัดสินใจทิ้งบรรดาภรรยาของพวกเขา เนื่องจากพวกเขาทำผิด พวกเขายังได้ถวายแกะตัวหนึ่งจากฝูงสัตว์สำหรับความผิดของพวกเขา

²⁰ในพวกพงศ์พันธุ์อิมเมอร์ มี อานานีและเศบาดียาห์²¹ ในพวกพงศ์พันธุ์ฮาริม มี มาอาเสยาห์ เอลียาห์ เซโมยาห์ เยฮีเอลและอุสซียาห์²² ในพวกพงศ์พันธุ์ปาซเซอร์ มี เอลีโอนัย มาอาเสยาห์ อิซมาเอล เนธันเอล โยซาบาดและเอลาสาห์²³ ในพวกพงศ์พันธุ์เลวี มี โยชาบัด ซิเมอี เคลายาห์ นั่นก็คือ เคลิกา เปราหียาห์ ยูดาห์²⁴ ในพวกนักร้อง มี เอลียาซิบ ในพวกคนเฝ้าประตู มี ชัลลุม เทเลม และอุรี

²⁵ในพวกคนอิสราเอลที่เหลือ ในพวกพงศ์พันธุ์ปาโร มี ราบียาห์ อิสซียาห์ มัลคียาห์ มิยาบิน เอลาเอซาร์ มัลคียาห์ และเบโนยาห์²⁶ ในพวกพงศ์พันธุ์เอลาม มี มันทานียาห์ เศคารียาห์ เยฮีเอล อับดัต เยเรโมก และเอลียาห์²⁷ ในพวกพงศ์พันธุ์กัทกู คือ เอลีโอนัย เอลียาซิบ มักกานียาห์ เยเรโมก ศาบาด และอาซิช²⁸ ในพวกพงศ์พันธุ์เบเนย์ มี เยโฮธานัน ฮานันียาห์ ศับบัย และอักลีย²⁹ ในพวกพงศ์พันธุ์ปามี มี เมซูลาม มัลลัค อาดาเยห์ ยาซุบ และเชอัลเยเรโมก

³⁰ในพวกพงศ์พันธุ์ปาห์โมอับ มี อัดนา เคลาล เบโนยาห์ มาอาเสยาห์ มักกานียาห์ เบซาเลล บินนุย และมนัสเสห์³¹ ในพวกพงศ์พันธุ์ฮาริม มี เอลีเอเซอร์ อิสซียาห์ มัลคียาห์ เซโมยาห์ ซิเมโอน³² เบนยามิน มัลลัค และเชมารียาห์³³ ในพวกพงศ์พันธุ์ฮาซุม มี มักเทเนย์ มักกัทกาห์ ศาบาด เอลีเฟเลก เยเรเมย์ มนัสเสห์ และซิเมอี³⁴ ในพวกพงศ์พันธุ์ปามี มี มาอาดัย อัมราม อุเอล

³⁵เบโนยาห์ เบเดยาห์ เคลอู³⁶ วานียาห์ เมเรโมก เอลียาซิบ³⁷ มักกานียาห์ มักเทเนย์และยาอาสุ³⁸ ในพวกพงศ์พันธุ์บิณนุย มี ซิเมอี³⁹ เซเลมียาห์ นารัน อาดาเยห์

⁴⁰มีคนาเดบัย ซาซัย ชารัย⁴¹ อาซาเรล เซเลมียาห์ เชมารียาห์⁴² ชัลลุม อามารียาห์และโยเซฟ⁴³ ในพวกพงศ์พันธุ์เบนโย มี เยฮีเอล มักกัทธียาห์ ศาบาด เศบิา อิดโด โยเอล และเบโนยาห์⁴⁴ คนเหล่านี้ทั้งหมดได้รับพวกผู้หญิงต่างชาติเป็นภรรยาและมีพวกบุตรกับพวกนางบางคน

NEHEMIAH

Chapter 1

¹ถ้อยคำของเนหะมีย์บุตรของฮาบาลียาห์ เกิดขึ้นในเดือนคิสเลฟปีที่ยี่สิบ ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในป้อมสุสา² มีพี่น้องคนหนึ่งของข้าพเจ้าคือฮานานี มาถึงบางคนจากยูดาห์ ข้าพเจ้าได้ถามพวกเขาเกี่ยวกับพวกยิวที่หนีรอด พวกยิวที่เหลืออยู่ที่นั่น และถามเรื่องเมืองเยรูซาเล็ม

³พวกเขาบอกข้าพเจ้าว่า "คนที่อยู่ในเมืองนั้นที่รอดชีวิตจากการตกเป็นเชลยมีความทุกข์และความละอายมาก เพราะกำแพงกรุงเยรูซาเล็มก็ถูกทำลาย และประตูต่างๆก็ถูกไฟเผา"

⁴กันที่ข้าพเจ้าได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็นั่งลงร้องไห้ และข้าพเจ้ายังกองโศกเศร้า อดอาหารต่อไป และอธิษฐานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแห่งท้องฟ้าอยู่อีกหลายวัน⁵แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า "ข้าแต่พระยาเวห์ พระเจ้าแห่งท้องฟ้า พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและน่าเคารพ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และมีความรักมั่นคงต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และทรงรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์"

⁶ขอพระองค์ทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ และทอดพระเนตร ขอทรงฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ขณะนี้ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ทั้งเวลาวันและเวลากลางคืน เพื่อประชากรชาวอิสราเอลผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ข้าพระองค์สารภาพบาปทั้งหลายของประชากรชาวอิสราเอล ซึ่งพวกข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ทั้งข้าพระองค์กับวงศ์วานของข้าพระองค์ที่ได้ทำบาปด้วย⁷ พวกข้าพระองค์ก็ทั้งหลายประพฤติชั่วร้ายมากต่อพระองค์ และไม่ได้รักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎหมายซึ่งพระองค์ได้ทรงตรัสแก่โมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์ไว้

⁸ขอพระองค์ทรงระลึกถึงพระบัญญัติ ซึ่งได้ทรงบัญชาแก่โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ว่า "ถ้าพวกเจ้าไม่เชื่อตรงต่อเรา เราจะกระจัดกระจายพวกเจ้าไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย ถ้าพวกเจ้าย้อนกลับมาหาเรา รักษาและประพฤติตามพระบัญญัติของเรา ถึงแม้ว่าพวกเจ้าถูกทำให้แตกกระจายไปไกลสุดปลายฟ้า เราจะรวมพวกเจ้ามาจากที่นั่นและนำพวกเจ้ามายังที่เราได้เลือกไว้ เพื่อทำให้นามของเราดำรงที่นั่น"

¹⁰บัดนี้พวกเราทั้งหลายเป็นผู้รับใช้และเป็นประชากรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์อันมหัศจรรย์ของพระองค์¹¹ข้าแต่พระยาเวห์ ข้าพระองค์ขอพระองค์ทรงโปรดฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำอธิษฐานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ยินดีที่จะถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์ ในวันนี้ขอทรงทรงมอบความสำเร็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอทรงทรงมอบพระเมตตาใส่ในสายตาชายผู้นี้" ข้าพเจ้าได้รับใช้เป็นผู้เชียวถ้อยเสียแต่เกิด

Chapter 2

¹ในเดือนนิसान ปีที่ยี่สิบแห่งรัชสมัยของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส พระองค์ได้ทรงเลือกเหล่าจุ่น และข้าพเจ้าได้นำเหล่าจุ่นนั้นมากวักมัดธรี ข้าพเจ้าไม่เคยแสดงความโศกเศร้าต่อพระพักตร์ของพระองค์มาก่อน²แต่กษัตริย์จึงตรัสถามข้าพเจ้าว่า "ทำไมใบหน้าของเจ้าจึงดูโศกเศร้ายิ่งนัก? เจ้าไม่ได้เจ็บป่วยอันใด นี่ต้องเป็นความเศร้าใจ" ในขณะนั้นข้าพเจ้ามีความหวาดกลัวยิ่งนัก

³ข้าพเจ้าทูลต่อกษัตริย์ว่า "ขอ กษัตริย์จะมีพระชนม์อายุยืนนาน! เหตุใดในหน้าของข้าพระบาทจึงไม่ควรโศกเศร้าเล่า? เป็นเพราะเมืองอันเป็นที่ฝังศพของบรรดาบรรพบุรุษของข้าพระบาทถูกทำลาย และประตูเมืองก็ถูกไฟเผาจนวอด"

⁴แล้วกษัตริย์จึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "เจ้าต้องการให้เราทำสิ่งใดหรือ?" ดังนั้นข้าพเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์⁵ข้าพเจ้าทูลตอบกษัตริย์ว่า "ถ้าหากสิ่งนี้เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และถ้าหากผู้รับใช้ของฝ่าพระบาทได้กระทำความดีในสายพระเนตรของฝ่าพระบาท ขอทรงส่งข้าพระบาทไปยังยูดาห์ คือเมืองอันเป็นสถานที่ฝังศพของบรรดาบรรพบุรุษของข้าพระบาท เพื่อข้าพระบาทจะสร้างมันขึ้นมาใหม่"⁶กษัตริย์ตรัสตอบข้าพเจ้าว่า (และพระราชินีทรงประทับเคียงข้างพระองค์อยู่ด้วย) "เราจะไปนานสักเท่าใดและเมื่อใดที่เจ้าจะกลับมา?" กษัตริย์ทรงยินดียิ่งที่จะส่งข้าพเจ้าไปเมื่อข้าพเจ้าได้กำหนดวันที่แก่พระองค์

⁷แล้วข้าพเจ้าจึงทูลต่อกษัตริย์ว่า "ถ้าหากสิ่งนี้เป็นที่พอพระทัยของฝ่าพระบาท ขอทรงประทานพระราชสาส์นแก่ข้าพระบาทเพื่อนำไปมอบให้กับบรรดาผู้ว่าการมณฑลที่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำ เพื่อพวกเขาจะอนุญาตให้ข้าพระบาทผ่านเขตแดนของพวกเขาไปยังยูดาห์ได้⁸ขอทรงประทานพระราชสาส์นไปยังอัสสาฟ ผู้ดูแลป่าไม้หลวงด้วย เพื่อเขาจะมอบไม้ให้แก่ข้าพระบาทในการซ่อมคันประตูป้อมใกล้พระวิหาร ซ่อมกำแพงเมือง และสร้างบ้านที่ข้าพระองค์จะอาศัยอยู่นั้น" เพราะพระหัตถ์อันประเสริฐของพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า ดังนั้นกษัตริย์จึงยินยอมทำตามคำร้องขอต่าง ๆ ของข้าพเจ้า

⁹ข้าพเจ้ามาพบกับผู้ว่าการมณฑลที่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำ และข้าพเจ้าได้มอบบรรดาพระราชสาส์นของกษัตริย์แก่พวกเขา ครั้นนี้กษัตริย์ได้ส่งบรรดาเหล่าทัพและทหารมาพบกับข้าพเจ้าด้วย¹⁰เมื่อสันบาลลักชาวโอโรไนมและโกบียาห์ข้าราชการชาวอัมโมนได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาไม่พอใจอย่างมากที่มีใครบางคนพยายามช่วยเหลือประชากรชาวอิสราเอล

¹¹ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเดินทางมาถึงกรุงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามวัน¹²ข้าพเจ้าลุกขึ้นในเวลากลางคืน ข้าพเจ้าและชายสองสามคนที่มากับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้บอกใครถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าให้กระทำให้เพื่อกรุงเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าไม่ได้นำสัตว์เผือกตัวเดียวมากับข้าพเจ้ายกเว้นสัตว์ตัวที่ข้าพเจ้ากำลังซื้ออยู่นั้น

¹³ในเวลากลางคืน ข้าพเจ้าออกไปทางประตูหุบเขา ไปจนถึงบ่อน้ำสุนัขจึงจอก ไปถึงประตูกองมูลสัตว์ และตรวจสอบกำแพงเมืองเยรูซาเล็มที่ปรักหักพัง และตรวจประตูไม้ที่ถูกไฟเผาจนวอด¹⁴แล้วข้าพเจ้าจึงไปที่ประตูน้ำพุ ไปจนถึงสระหลวง สถานที่แห่งนั้นแคบเกินกว่าที่สัตว์ตัวที่ข้าพเจ้ากำลังซื้ออยู่จะผ่านไปได้

¹⁵ในคืนนั้นข้าพเจ้าจึงขึ้นไปบนหุบเขาและตรวจดูกำแพงเมือง และข้าพเจ้าจึงย้อนกลับเข้ามาทางประตูหุบเขาเหมือนเดิม¹⁶พวกผู้ปกครองไม่รู้ข้าพเจ้าไปที่ไหนหรือทำอะไร และข้าพเจ้ายังไม่ได้บอกเรื่องนี้แก่ชายวัยทั้งหลาย ไม่ได้บอกแก่พวกปุโรหิต ไม่ได้บอกแก่พวกขุนนาง พวกผู้ปกครอง และไม่ได้บอกแก่คนที่เหลืออยู่ที่จะทำงาน

¹⁷ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านเห็นความทุกข์ใจที่อยู่ภายในพวกเราแล้ว คือเรื่องกรุงเยรูซาเล็มที่ถูกทำลายและประตูเมืองก็ถูกไฟเผาจนวอด มาเถิดให้พวกเราสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ เพื่อพวกเราไม่ต้องอันธพาลหนีไปอีกต่อไป"¹⁸ข้าพเจ้าบอกแก่พวกเขาว่าพระเจ้าจะเสด็จมาและจะสร้างกำแพงของพระเจ้าของข้าพเจ้านั้นอยู่เหนือข้าพเจ้า และบอกถึงถ้อยคำของกษัตริย์ที่ตรัสแก่ข้าพเจ้า พวกเขาพูดว่า "ให้เราลุกขึ้นและสร้างเถิด" ดังนั้นพวกเขาจึงร่วมมือกันเพื่อการนี้

¹⁹แต่เมื่อสันบาลักชาวโฮโรนอิมกับโกบียาห์ข้าราชการชาวอัมโมน และเกษมชาวอาหรับได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาได้เยาะเย้ยและสบประมาทพวกเรา และพวกเขาพูดว่า "พวกเจ้ากำลังทำอะไร? พวกเจ้ากำลังกบฏต่อกษัตริย์ไซโรน?"²⁰แล้วข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขาว่า "พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะประทานความสำเร็จให้แก่พวกเรา พวกเราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พวกเราจะลุกขึ้นและสร้าง แต่พวกเจ้าจะไม่มีส่วน ไม่มีสิทธิ และไม่มีชื่อเรียกชื่อใดที่นำจดจำในกรุงเยรูซาเล็ม"

Chapter 3

¹แล้วเอลียาซิมมหาปุโรหิตได้ลุกขึ้นพร้อมกับเหล่าพี่น้องปุโรหิตของท่าน และพวกเขาได้สร้างประตูและ พวกเขาได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์และตั้งประตูให้เข้าที่ พวกเขาได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์ไปไกลถึงหอคอยพลหนึ่งร้อย และไกลไปถึงหอคอยอานันเอล² ถัดเขาไปก็เป็นคนเยรีโคได้ทำงานให้ และถัดเขาไปก็เป็น ศักเกอร์บุตรของอิมรีได้ทำงานให้

³บุตรทั้งหลายของหัสเสนาอาห์ได้สร้างประตูปลา พวกเขาได้ทำท่งกบ และติดตั้งประตู ใส่สลักยึด และดาลประตู⁴ เมโรโมทได้ซ่อมแซมส่วนถัดไป เขาเป็นบุตรของอูริยาห์ผู้เป็นบุตรของฮักโซส ถัดพวกเขาไป เมซูลามได้ซ่อมแซม เขาเป็นบุตรของเบเรคียาห์ผู้เป็นบุตรของเมเซยาเบล ถัดพวกเขาไปคาโดทได้ซ่อมแซม เขาเป็นบุตรของบาอานา⁵ ถัดพวกเขามา ชาวเทโคอาได้ซ่อมแซม แต่ผู้นำของพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมทำงานภายใต้ผู้ควบคุมของพวกเขา

⁶โยยาดบุตรของปาเสอาห์และเมซูลามบุตรของเบโสไดอาห์ได้ซ่อมแซมประตูเก่า พวกเขาได้ทำท่งกบ และติดตั้งประตู ใส่สลักยึด และดาลประตู⁷ ถัดพวกเขามาเมลาติยาห์ชาวทิเบโอนและยาโดนชาวเมโรโนท ผู้เป็นคนมาจากเมืองทิเบโอนและเมืองมิสปาห์ ได้ซ่อมแซมส่วนที่เป็นที่อยู่อาศัยของเจ้าเมืองเหนือแม่น้ำขึ้นไป

⁸ถัดเขามา อูสซีเอลบุตรของฮารายาห์ คนหนึ่งในช่างทองได้ซ่อมแซม และถัดเขามาเป็นฮานันยาห์เป็นผู้ปรุงน้ำหอม พวกเขาได้บูรณะซ่อมแซมเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ไกลไปจนถึงกำแพงกว้าง⁹ ถัดพวกเขามา เรโฝยาห์บุตรของเฮอร์ได้ซ่อมแซม เขาเป็นผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็ม¹⁰ ถัดพวกเขามา เมดาเยห์บุตรของฮารุมฟีได้ซ่อมแซมถัดจากบ้านของเขา ถัดไปจากเขา อัคริชบุตรของฮาซันเนยาห์ได้ซ่อมแซม

¹¹มีลคียาห์บุตรของฮาริม และหัสซุบบุตรของปาห์กโมอับได้ซ่อมแซมอีกส่วนพร้อมกับหอคอยเตา¹² ถัดพวกเขามาซัลลูมบุตรของฮัลโลเทซ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็มได้ซ่อมแซมพร้อมกับบุตรหญิงทั้งหลายของท่าน

¹³ฮานูบและผู้อาศัยในเมืองคาโนอาห์ได้ซ่อมแซมประตูหุบเขา พวกเขาได้สร้างขึ้นใหม่ และติดตั้งประตู ใส่สลักยึด และใส่ดาลประตู พวกเขาได้ซ่อมแซมไปไกลถึงหนึ่งพันศอกจนถึงประตูกองขะ

¹⁴มีลคียาห์บุตรของเรคาบ ผู้ปกครองแขวงเบธอักเคเรม ได้ซ่อมแซมประตูกองขะ เขาได้สร้างขึ้นและติดตั้งประตู ใส่สลักยึด และใส่ดาลประตู¹⁵ ซัลลูมบุตรของคลโฮเซห์ ผู้ปกครองแขวงมิสปาห์ ได้สร้างประตูน้ำพุขึ้นใหม่ เขาสร้างมันขึ้น ติดตั้งประตู ใส่สลักยึด และใส่ดาลประตู เขายังสร้างกำแพงของสระสิโลอัมที่ติดกับราชอุทยานขึ้นมาใหม่ด้วย ไปไกลจนถึงบันไดซึ่งพาดลงมาจากนครดาวิด

¹⁶ในหะมัยบุตรของอัสบูก ผู้ปกครองแขวงเบธูร์ครึ่งหนึ่ง ได้ซ่อมแซมไปจนถึงที่ตรงข้ามอุโมงค์ฝังศพของดาวิด ไปจนถึงสระที่คนขุดขึ้นมา และยาวไปจนถึงค่ายของนักรบ¹⁷ ต่อจากเขาไป คนเลวีได้ซ่อมแซม รวมไปถึงเรฮูมบุตรของบานี และถัดจากเขา ฮาซันยาห์ ผู้ปกครองแขวงเคอิลาห์ครึ่งหนึ่ง ได้ซ่อมแซมในแขวงของตนเอง

¹⁸ต่อจากเขาไป ชาวเมืองของเขาได้ซ่อมแซม รวมถึงบิณยูบุตรของเฮนาดัต ผู้ปกครองแขวงเคอิลาห์ครึ่งหนึ่ง¹⁹ ถัดเขาไป เอเซอร์บุตรของเยชูอา ผู้ปกครองมิสปาห์ ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งที่อยู่ตรงด้านหน้าทางขึ้นไปคลังอาวุธตรงหัวมุมกำแพง

²⁰ต่อจากเขาไป บารคบุตรของสับบัยได้ทุ่มเทในการซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง จากหัวมุมของกำแพงไปจนถึงประตูบ้านของเอลียาซิมมหาปุโรหิต²¹ ต่อจากเขาไป เมโรโมทบุตรของอูริยาห์ ผู้เป็นบุตรของฮักโซส ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง จากประตูบ้านของเอลียาซิมไปจนถึงท้ายบ้านของเอลียาซิม

²²ถัดจากเขา บรรดาปุโรหิตทั้งหลาย คนที่มาจากพื้นที่รอบๆ เยรูซาเล็มได้ซ่อมแซม²³ ต่อจากพวกเขาไป เบนยามินและหัสซุบได้ซ่อมแซมตรงกันข้ามกับบ้านของพวกเขา ต่อจากพวกเขาฮาริยาห์บุตรของมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรของอานาเนียห์ได้ซ่อมแซมข้างบ้านของเขาเอง²⁴ ต่อจากเขาไป บิณยูบุตรของเฮนาดัตได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง จากบ้านของฮาริยาห์ไปจนถึงหัวมุมกำแพง

²⁵ปาลาบุตรของอูซัยได้ซ่อมแซมบนส่วนที่ตรงกันข้ามกับหัวมุมกำแพงและหอคอยที่ยื่นขึ้นมาจากพระราชวังขึ้นบนตรงลานทหารรักษาพระองค์ ต่อจากเขาไป เปดาเยห์บุตรของปาโรสได้ซ่อมแซม²⁶ บัดนี้ผู้รับใช้ในพระวิหารที่อาศัยอยู่ในโอเฟลได้ซ่อมแซมไปจนถึงจุดที่ตรงข้ามกับประตูน้ำทางทิศตะวันออกและหอคอยที่ยื่นออกมา²⁷ ต่อจากเขาไป ชาวเทโคอาได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งที่อยู่ตรงข้ามหอคอยใหญ่ที่ยื่นออกมาไปไกลจนถึงกำแพงโอเฟล

²⁸บรรดาปุโรหิตทั้งหลายได้ซ่อมแซมเหนือประตูบ้านขึ้นไป แต่ละคนก็ซ่อมแซมที่ตรงข้ามบ้านของตนเอง²⁹ ต่อจากพวกเขาไป ศาสดิกบุตรของอิมเมอร์ได้ซ่อมแซมส่วนที่ตรงข้ามบ้านของเขาเอง แล้วต่อจากเขาเซโมอาห์บุตรของเศคาเนียห์ ซึ่งเป็นผู้เฝ้าประตูวันออกได้ทำการซ่อมแซม³⁰ ต่อจากเขาไป ฮาบันยาห์บุตรของเศเลมียาห์ และฮานูนบุตรคนที่หกของเศลาฟได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ต่อจากเขาไปเบซูลามบุตรของเบเรคียาห์ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับที่พักของเขา

³¹ต่อจากเขาไป มีลคียาห์ช่างทองคนหนึ่ง ได้ซ่อมแซมไปจนถึงบ้านของผู้รับใช้ในพระวิหารและของพวกพ่อค้า ที่ตรงข้ามประตูตรวจพลและที่พักขึ้นบนตรงหัวมุม³² บรรดาช่างทองและพวกพ่อค้าได้ซ่อมแซมระหว่างห้องขึ้นบนบนตรงหัวมุมกับประตูและ

Chapter 4

¹เมื่อสันบาลักได้ยินว่า เรากำลังก่อสร้างกำแพง เรื่องนี้ทำให้เขาสนใจ และเขาก็โกรธเกรี้ยวอย่างมาก และเขาก็เยาะเย้ยพวกยิว² เมื่ออยู่ต่อหน้าพวกพี่น้องของเขาและกองทัพของสะมาเรีย เขากล่าวว่า "พวกยิวที่อ่อนแอเหล่านี้กำลังทำอะไรกัน? พวกเขาจะซ่อมแซมเมืองนั้นเพื่อตัวเองหรือ? พวกเขาจะถวายเครื่องบูชาหรือ? พวกเขาจะทำงานให้เสร็จภายในวันเดียวหรือ? พวกเขาจะเอาก้อนหินที่ถูกเผาไฟจากกองขยะมาใช้หรือ?"³ โทบียาห์คนอัมโมนอยู่กับเขา และเขาบอกว่า "ถ้ามีสุนัขจิ้งจอกสักตัวหนึ่งขึ้นไปบนสิ่งที่เรากำลังสร้างอยู่นั้น มันก็จะพังกำแพงหินของพวกเราลงมา!"

⁴ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงฟัง เพราะเรากลุกดูหมิ่น ขอให้คำเยาะเย้ยของพวกเขากลับไปตกที่ศีรษะของพวกเขาเอง และขอทรงมอบพวกเขาไว้ให้ถูกปล้นในแผ่นดินที่พวกเขาเป็นนักโทษอยู่นั้น⁵ ขออย่าทรงปิดความผิดบาปของพวกเขาไว้ ขออย่าทรงลบล้างความบาปของพวกเขาจากพระพิภพพระองค์ เพราะพวกเขาได้ยั่วยุพวกคนก่อสร้างให้โกรธ⁶ ดังนั้น เราจึงสร้างกำแพง และกำแพงทั้งสี่ก็ต่อกันสูงครึ่งหนึ่งของความสูงของกำแพงแล้ว เพราะประชาชนมีความปรารถนาที่จะทำงาน

⁷แต่เมื่อสันบาลัก โทบียาห์ คนอาหรับ คนอัมโมน และคนอัคโคได้ยินว่าการซ่อมแซมกำแพงเยรูซาเล็มกำลังคืบหน้าไป และมีการหลุดที่มีรอยแตกของกำแพงแล้ว พวกเขาก็โกรธยิ่งนัก⁸ พวกเขาทุกคนจึงร่วมกันวางแผนร้าย และพวกเขาก็เข้ามาสู้รบกับเยรูซาเล็ม และทำให้เกิดความวุ่นวายในเมืองนั้น⁹ แต่เราได้อธิษฐานต่อพระเจ้าของเรา และวางยามเพื่อป้องกันพวกเขาทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะภัยคุกคามของพวกเขา

¹⁰แล้วคนยูดาห์กล่าวว่า "กำลังแข็งแรงของคนที่ยืนของเราก็กำลังลดน้อยถอยลง มีเศษหินอยู่มากมายเหลือเกิน และเราไม่สามารถก่อสร้างกำแพงได้"¹¹ พวกศัตรูของเราก็บอกว่า "พวกเขาจะไม่รู้และไม่เห็น จนกว่าเราจะเข้ามาท่ามกลางพวกเขาและฆ่าพวกเขา และยับยั้งงานนั้น"

¹²ในเวลานั้นพวกยิวที่อาศัยอยู่ใกล้พวกเขาก็มาจากทุกทิศทุกทาง และได้บอกกับเราเป็นสิบครั้ง เตือนเราเกี่ยวกับแผนการที่พวกเขากำลังทำกับเราอยู่¹³ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้กำหนดให้ประชาชนอยู่ในส่วนที่ต่ำที่สุดของกำแพงในบริเวณที่ยังเปิดอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้กำหนดให้แต่ละครอบครัวมีดาบ หอก และคันธนู¹⁴ แล้วข้าพเจ้าก็มองดูและยืนขึ้น และข้าพเจ้าพูดกับพวกขุนนาง ผู้ปกครองทั้งหลาย และคนที่เหลืออยู่นั้นว่า "อย่ากลัวพวกเขาเลย จงระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงยิ่งใหญ่และน่ายำเกรง จงต่อสู้เพื่อครอบครัวของท่าน ลูกชายลูกสาวของท่าน ภรรยาของท่านและบ้านของท่าน"

¹⁵มันเกิดขึ้นเมื่อศัตรูของเราได้ยินว่า เราได้ล่วงรู้แผนงานของพวกเขาแล้ว และพระเจ้าได้ทรงทำลายแผนงานของพวกเขา เราทุกคนก็กลับมายังกำแพงนั้น แต่ละคนต่างก็มาทำงานของตน¹⁶ ตั้งแต่นั้นมา คนรับใช้ของข้าพเจ้าครั้งหนึ่งทำเฉพาะงานก่อสร้างกำแพง และคนรับใช้อีกครั้งหนึ่งก็ถือหอก ไล่ คันธนู และสวมยุทธภัณฑ์ ในขณะที่พวกเขานำยืนอยู่ข้างหลังคนยูดาห์ทุกคน

¹⁷คนงานพวกเดียวกันนี้ที่กำลังสร้างกำแพงและขนของ แล้วยังต้องรับหน้าที่เฝ้ายามด้วย ทุกคนทำงานด้วยมือข้างหนึ่ง และมีมืออีกข้างหนึ่งก็ถืออาวุธของตน¹⁸ คนก่อสร้างทุกคนสะพายดาบของตนไว้ข้างตัวและนั่นเป็นวิธีการที่เขาทำงาน คนเฝ้าประตูคนหนึ่งอยู่ข้างข้าพเจ้า

¹⁹ข้าพเจ้าบอกกับพวกขุนนางและพวกเจ้าหน้าที่ และคนที่เหลือออกนั้นว่า "งานนี้ใหญ่โตและกว้างขวางมาก และเราแยกกันไปอยู่บนกำแพงที่ห่างจากกัน"²⁰ เมื่อพวกท่านได้ยินเสียงแตรเป่าที่ใด พวกท่านต้องรีบวิ่งไปยังสถานที่นั้นและรวมตัวกันที่นั่น พระเจ้าของเราจะทรงต่อสู้เพื่อพวกเรา

²¹ดังนั้น ในขณะที่เรากำลังทำงานกัน พวกเขาค้างหนึ่งถือหอกตั้งแต่เช้าตรู่จนกระทั่งดาวขึ้น²² ข้าพเจ้าบอกกับประชาชนในเวลานั้นอีกว่า "ขอให้ผู้ชายทุกคนและคนรับใช้ของเขาค้างคินอยู่ที่ตรงกลางของเยรูซาเล็ม เพื่อให้พวกเขาเป็นยามเฝ้าในช่วงเวลากลางคืน และเป็นคนทำงานในตอนกลางวัน"²³ เพราะฉะนั้น ไม่ว่าข้าพเจ้า หรือพี่น้องของข้าพเจ้า หรือคนรับใช้ของข้าพเจ้า หรือคนยามที่ติดตามข้าพเจ้า ไม่มีใครในพวกเราที่เปลี่ยนเสื้อผ้าของเราออก และเราแต่ละคนต่างก็ถืออาวุธของตน แม้ว่าตอนที่เขาจะไปอาบน้ำ

Chapter 5

¹พวกผู้ชายและภรรยาของพวกเขาได้ร้องโวยวายขึ้นต่อต้านพี่น้องคนยิวของเขาทั้งหลาย² เพราะมีบางคนพูดว่า "พวกเราเป็นบุตรชาย และบุตรหญิงมากมาย ขอให้เรามีข้าวที่จะรับประทาน และมีชีวิตอยู่ได้"³ บางคนพูดว่า "ในช่วงเวลาการกินอาหาร เราจำนำไร่นาทั้งหลายของเรา สวนองุ่นทั้งหลายของเรา และบ้านเรือนทั้งหลายของเราเพื่อที่จะได้ข้าว"

⁴บางคนพูดว่า "เราได้ยืมเงินเพื่อจ่ายภาษีให้กษัตริย์ ในการจำนำไร่นาและสวนองุ่นทั้งหลายของเรา"⁵ ส่วนเนื้อและเลือดของเราที่เป็นเหมือนพี่น้องของเรา

และลูก ๆ ของเราก็คือเป็นเหมือนลูก ๆ ของพวกเขา เราถูกบังคับให้ขายบุตรชายและบุตรหญิงทั้งหลายของเราให้เป็นทาส บุตรหญิงของเราบางคนได้เป็นทาสไปแล้ว แต่มันไม่อยู่ในกำลังของเราที่จะช่วยเพราะว่าเดี๋ยวนี้พวกผู้ชายคนอื่น ๆ ได้เป็นเจ้าของที่นา และสวนของพวกเรา

⁶ข้าพเจ้าโกรธมากเมื่อได้ยินเสียงเรียกร้องและคำพูดเหล่านี้ของพวกเขา จากนั้นข้าพเจ้าใคร่ครวญถึงเรื่องนี้ และนำไปกล่าวหาพวกขุนนาง และเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านกำลังทำคนต่างเรียกดอกเบี๋ยจากพี่น้องของตน" ข้าพเจ้าได้เรียกประชุมใหญ่เพื่อต่อสู้กับพวกเขา⁷และพูดกับพวกเขาว่า "เราได้นำพี่น้องคนยิวของเราที่ถูกขายให้กับบรรดาประชาชนทั้งหลาย กลับมาจากการเป็นทาสมากเท่าที่เราสามารถทำได้ แต่พวกท่านกลับขายพวกพี่น้องชายหญิงของพวกท่านเพื่อที่พวกเขาจะถูกขายกลับมาให้เรานะ!" เขาก็ตกหลายนึ่งเจ็บ พุดไม่ออก

⁹ข้าพเจ้าพูดอีกว่า "สิ่งที่พวกท่านกำลังทำอยู่นั้นไม่ดี ไม่ควรหรือที่พวกท่านได้ดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้าของพวกเรา เพื่อป้องกันการเยาะเย้ยของบรรดาประชาชนต่างชาติซึ่งเป็นศัตรูของพวกเรา?"¹⁰ข้าพเจ้า และพวกพี่น้องของข้าพเจ้า และคนใช้ทั้งหลายของข้าพเจ้ากำลังให้พวกเขาเงินและข้าว แต่เราต้องหยุดการเรียกเก็บดอกเบี๋ยในการให้ยืมเงินเหล่านี้¹¹จึงคืนที่นาของพวกเรา สวนของพวกเรา สวนมะกอกเทศของพวกเรา และบ้านเรือนของพวกเรา และกำไรของเงินยืมนั้น ข้าว เหล้าของใหม่ และน้ำมันซึ่งพวกท่านนับบังคับเอามาจากพวกเรา"

¹²จากนั้นพวกเขาก็พูดว่า "เราจะคืนอะไรก็ตามที่เราเอามาจากพวกเขา และจะไม่เรียกร้องอะไรเลยจากพวกเขา เราจะทำตามสิ่งที่ท่านพูด" แล้วข้าพเจ้าจึงเรียกบรรดาปุโรหิต และให้พวกเขาสาบานว่าจะทำตามสิ่งที่พวกเขาได้สัญญาไว้¹³ข้าพเจ้าได้สลัดเสื้อคลุมที่พับไว้ของข้าพเจ้าออก และพูดว่า "ขอให้พระเจ้าสลัดทุกคนที่ไม่รักษาสัญญาออกจากบ้านเรือนของเขา และทรัพย์สินของเขา ขอให้เขาถูกสลัดออกและไม่มีอะไร" ทุกคนในที่ประชุมกล่าวว่า "เอเมน" และพวกเขาก็ได้สรรเสริญพระยาห์เวห์ และประชาชนได้กระทำดังที่พวกเขาได้สัญญาไว้

¹⁴ตั้งแต่เมื่อข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการของพวกเราในแผ่นดินยูดาห์ จากปีที่สิบจนถึงปีที่สามสิบสองของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส เป็นเวลาสิบสองปี ทั้งข้าพเจ้าและพี่น้องของข้าพเจ้าก็ไม่ได้รับประทานอาหารที่ได้จัดเตรียมไว้สำหรับผู้ว่าราชการ¹⁵แต่ผู้ว่าราชการคนก่อนหลายคนก่อนหน้าข้าพเจ้าได้วางภาระหนักลงบนประชาชน และเก็บเงินสี่สิบเชลลจากพวกเขาเพื่อเป็นค่าอาหารและเหล้าของของเขาทั้งหลายในแต่ละวัน แม้กระทั่งคนใช้ของเขาทั้งหลายก็ได้กดขี่ข่มเหงประชาชน แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำเช่นนั้นเพราะความเกรงกลัวในพระเจ้า

¹⁶ข้าพเจ้ายังคงทำงานสร้างกำแพงอยู่ และพวกเราไม่ได้ซื้อที่ดิน และคนใช้ทั้งหมดของข้าพเจ้ารวมกันอยู่ที่นั่นเพื่อทำงาน¹⁷ที่โต๊ะของข้าพเจ้ามีคนยิวและเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย 150 คน ไม่นับคนเหล่านั้นที่มาหาพวกเรา มาจากบรรดาประชาชนที่ถูกรวบ ๆ เรา

¹⁸เดี๋ยวนี้สิ่งที่ได้จัดเตรียมในแต่ละวันคือ วัวหนึ่งตัว แกะที่คัดเลือกแล้วหกตัว และมีนกด้วย และทุก ๆ สิบวันมีเหล้าของชนิดต่าง ๆ มากมาย แต่ทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าไม่ได้เรียกร้องเอาอาหารสำหรับผู้ว่าราชการ เพราะว่าภาระหนักเกินไปสำหรับประชาชน¹⁹ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ ขอให้เกิดผลดี เพราะข้าพระองค์ได้กระทำทุกสิ่งเพื่อประชาชนเหล่านี้

Chapter 6

¹บัดนี้เมื่อสันบาลลัก โทบิอาห์ และเกเซมชาวอาหรับกับศัตรูที่เหลือของเราได้ยินว่าข้าพเจ้าได้ก่อกำแพงอีกครั้งและไม่มีส่วนไหนถูกทิ้งให้เป็นรอยแตกเลย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ายังไม่ได้ตั้งบานประตูที่ประตูเมืองทั้งหลาย²สันบาลลักและเกเซมได้ส่งข่าวมาหาข้าพเจ้าว่า "จงมาเถิด ให้เรามาพบกันในที่บางแห่งในที่ราบของโอโน" แต่พวกเขาตั้งใจจะทำร้ายข้าพเจ้า

³ข้าพเจ้าได้ส่งพวกผู้ถือสารไปหาพวกเขา กล่าวว่า "ข้าพเจ้ากำลังทำงานที่ยิ่งใหญ่ และข้าพเจ้าไม่สามารถลงมาได้ ทำไมควรจะให้งานหยุดชะงักในขณะที่ข้าพเจ้าจะทำงานและลงมาหาพวกท่านหรือ?"⁴แล้วพวกเขาก็ส่งข้อความเหมือนกันมาให้ข้าพเจ้าสี่ครั้ง และข้าพเจ้าก็ตอบเขาไปทำนองเดียวกันทุกครั้ง

⁵สันบาลลักได้ส่งคนรับใช้มาหาข้าพเจ้าในทำนองเดียวกันเป็นครั้งที่ห้า พร้อมด้วยจดหมายเปิดผนึกในมือของเขา⁶ในนั้นถูกเขียนว่า "มีรายงานท่ามกลางประชาชนต่างชาติทั้งหลาย และเกเซมก็ได้พูดด้วยว่า ท่านและพวกยิวกำลังวางแผนก่อกบฏ เพราะนั่นเป็นเหตุผลที่ท่านจึงก่อกำแพงขึ้นอีก จากที่รายงานเหล่านี้ได้กล่าวไว้ ท่านกำลังจะกลายเป็นกษัตริย์ของพวกเขา

⁷ท่านได้แต่งตั้งพวกผู้เผยพระวจนะด้วยเพื่อป่าวประกาศเกี่ยวกับท่านในกรุงเยรูซาเล็มว่า "มีกษัตริย์ในยูดาห์! " ท่านสามารถแน่ใจว่ากษัตริย์จะได้ยินรายงานเหล่านี้ ดังนั้นจงมาเถิด ให้เรามาหารือด้วยกัน"

⁸แล้วข้าพเจ้าก็ส่งถ้อยคำไปหาเขากล่าวว่า "ไม่มีสิ่งนั้นได้เกิดขึ้นตามที่ท่านกล่าวมาเลย เพราะในใจของท่านปั่นป่วนมันขึ้นมาเอง"⁹เพราะพวกเขาก็ต้องการทำให้พวกเขากลับ และคิดว่า "พวกเขาจะมีอำนาจการทำงาน และงานจะไม่สำเร็จ" แต่บัดนี้ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดเสริมกำลังมือของข้าพระองค์

¹⁰ข้าพเจ้าได้ไปที่บ้านของเซโมอาห์บุตรของเดโลยาห์ผู้เป็นบุตรของเมเฮคาเบล ผู้ซึ่งเก็บตัวอยู่ในบ้านของเขา เขาพูดว่า "ให้เราพบกันในพระนิเวศของพระเจ้าในพระวิหาร และให้เราปิดประตูพระวิหารเสีย เพราะว่าพวกเขากำลังมาฆ่าท่าน ในเวลากลางคืนพวกเขามาฆ่าท่าน"¹¹ข้าพเจ้าตอบว่า "คนอย่างข้าพเจ้าจะวิ่งหนีหรือ? คนอย่างข้าพเจ้าเข้าไปในพระวิหารเพียงเพื่อจะรักษาชีวิตของตนหรือ? ข้าพเจ้าจะไม่เข้าไปข้างใน"

¹²ข้าพเจ้าตระหนักว่าพระเจ้ามิได้ทรงใช้เขา แต่เขาได้เผยพระวจนะใส่ร้ายข้าพเจ้า โทบิอาห์และสันบาลลักได้จ้างเขา¹³พวกเขาได้จ้างเขามาเพื่อทำให้ข้าพเจ้ากลัวเพื่อที่ข้าพเจ้าจะทำสิ่งที่เขาได้พูดและทำบาป เช่นนั้นพวกเขาก็ทำให้ข้าพเจ้ามีชื่อเสียงไม่ดีเพื่อที่จะทำให้ข้าพเจ้าอับอายขายหน้า¹⁴ข้าแต่พระเจ้าของข้า

Chapter 7

พระองค์ ขอร้องโปรดระลึกถึงโกบีอาห์และสันบาลัก และสิ่งทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำ โปรดทรงระลึกถึงผู้เผยพระวจนะหญิงโนอัดยาห์และผู้เผยพระวจนะคนอื่น ๆ ผู้ที่พยายามทำให้ข้าพเจ้ากลัวด้วยเถิด

¹⁵ ดังนั้นคำแพ่งได้สำเร็จในวันที่ยี่สิบห้าของเดือนแห่งเอลูล หลังจากห้าสิบสองวัน¹⁶ เมื่อศัตรูทั้งสี่ของเราทั้งหลายได้ยินเรื่องนี้ ประชาชาติทั้งปวงรอบเราพวกเขาก็กลัวและพวกเขาก็ประจักษ์แก่ตาของพวกเขาเอง เพราะเขารู้ว่างานสำเร็จก็ด้วยการทรงช่วยเหลือของพระเจ้าของเรา

¹⁷ ในเวลานี้ขุนนางทั้งหลายของยูดาห์ก็ได้ส่งจดหมายหลายฉบับไปถึงโกบีอาห์ และจดหมายทั้งหลายของโกบีอาห์ก็มาถึงเขา¹⁸ เพราะมีหลายคนในยูดาห์ได้ผูกพันกับเขาด้วยคำสาบานต่อเขา เพราะว่าเขาเป็นบุตรเขยของเซคาเนีย ผู้เป็นบุตรชายของอาราห์ บุตรชายของเขาชื่อเยโฮธานันได้รับบุตรของเมซูลาม ผู้เป็นบุตรชายของเบเรคียาห์มาเป็นภรรยาของตน¹⁹ พวกเขาทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้าเกี่ยวกับการกระทำของเขา และรายงานคำของข้าพเจ้าไปให้เขา จดหมายจากโกบีอาห์ถูกส่งมาให้ข้าพเจ้าเพื่อทำให้ข้าพเจ้ากลัว

Chapter 7

¹ เมื่อกำแพงเมืองถูกสร้างเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าจึงติดตั้งประตูเข้าไป และได้แต่งตั้งบรรดายามเฝ้าประตู คณะนักร้อง และบรรดาคนเลวี่ทั้งหลาย² ข้าพเจ้าได้มอบหมายให้อานาบีนีฟ้องของข้าพเจ้าร่วมกับอาบันยาห์ผู้ตรวจการป้อมเพื่อดูแลเหนือเยรูซาเล็ม เพราะเขาเป็นชายที่สัตย์ซื่อและยำเกรงพระเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่าคนอื่นอีกหลายคน

³ ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่า "อย่าเปิดประตูของเยรูซาเล็มจนกว่าแดดจะร้อน ขณะที่ยามเฝ้าประตูทั้งหลายประจำการอยู่นั้น ขอให้พวกท่านปิดประตูและลงกลอนประตูเหล่านั้น และแต่งตั้งคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มให้เป็นยามรักษาการณ์ โดยให้บางคนประจำอยู่ที่สถานที่เฝ้าระวัง และบางคนประจำอยู่ที่หน้าบ้านของพวกเขาเอง⁴ เวลาในเมืองกว้างและใหญ่โตมาก แต่มีผู้อาศัยอยู่เพียงจำนวนน้อย และยังไม่มีการที่ถูกรื้อสร้างขึ้นมาใหม่

⁵ พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงเร้าใจให้ข้าพเจ้ารวบรวมบรรดาขุนนาง เจ้านักรบ และประชาชนทั้งหลายให้ลงทะเบียนตามครอบครัวของพวกเขา ข้าพเจ้าค้นพบหนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของบรรดาคนที่กลับมาเป็นพวกแรกและได้พบสิ่งที่ถูกบันทึกเอาไว้ในหนังสือดังต่อไปนี้

⁶ "เหล่านี้คือประชาชนที่อยู่อันนาเขตซึ่งขึ้นมาจากการถูกเนรเทศเป็นเชลยนั้น เมื่อครั้งที่กษัตริย์ในบูกัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนได้เนรเทศพวกเขาไป พวกเขาได้กลับมาถึงเมืองของตนในเยรูซาเล็มและยูดาห์⁷ พวกเขาพร้อมกับเศรุบบาเบล เยชูอา เนหะมีย์ อาซารียาห์ ราอามียาห์ นาหะมานี โนเรดคัย บิลชาน บิสร เปเรก บิกวัย เนฮูม และมาอานาห์ จำนวนคนของชาวอิสราเอลมีดังต่อไปนี้

⁸ วงศ์วานของปาโร 2,172 คน⁹ วงศ์วานของเซฟาทียาห์ 372 คน¹⁰ วงศ์วานของอาราห์ 652 คน

¹¹ วงศ์วานของปาห์โมอับ โดยผ่านทางวงศ์วานของเยชูอาและโยอาบ 2,818 คน¹² วงศ์วานของเอลาม 1,254 คน¹³ วงศ์วานของศักกู 845 คน¹⁴ วงศ์วานของศักคัย 760 คน

¹⁵ วงศ์วานของบิบนูย 648 คน¹⁶ วงศ์วานของเบบัย 628 คน¹⁷ วงศ์วานของอัสกาด 2,322 คน¹⁸ วงศ์วานของอาโดนิคัม 667 คน

¹⁹ วงศ์วานของบิกวัย 2,067 คน²⁰ วงศ์วานของอาดิน 655 คน²¹ วงศ์วานของอาเกอร์ โดยทางวงศ์วานของเฮเศคียาห์ 98 คน²² วงศ์วานของฮาซุม 328 คน

²³ วงศ์วานของเบโซ 324 คน²⁴ วงศ์วานฮารัฟ 112 คน²⁵ วงศ์วานของกิเบโอน 95 คน²⁶ ชาวเบธเลเฮม และชาวเนโทฟาห์ 188 คน

²⁷ ชาวอานาโธ 128 คน²⁸ ชาวเบธอัสมาเวท 42 คน²⁹ ชาวคิริยาทเยอาริม ชาวเคฟิราห์ และชาวเบเอโรท 743 คน³⁰ ชาวมารมาห์และชาวเกบา 621 คน

³¹ ชาวมิคมาซ 122 คน³² ชาวเบธเอลและชาวอัย 123 คน³³ ชาวเนโบอีคพวกหนึ่ง 52 คน³⁴ ชาวเอลามอีกพวกหนึ่ง 1,254 คน

³⁵ ชาวาริม 320 คน³⁶ ชาวยีโค 345 คน³⁷ ชาวโลด ชาวฮาดีด และชาวโอโน 721 คน³⁸ ชาวเสนอาห์ 3,930 คน

³⁹ บรรดาปุโรหิตได้แก่ วงศ์วานของเยดาเยห์ (โดยทางเชื้อสายครอบครัวของเยชูอา) 973 คน⁴⁰ วงศ์วานของอิมเมอร์ 1,052 คน⁴¹ วงศ์วานของปาซเฮอร์ 1,247 คน⁴² วงศ์วานของฮาริม 1,017 คน

⁴³ บรรดาคนเลวี่ได้แก่ วงศ์วานของเยชูอาคือ ของซัดมีเอล ของบิบนูย และของโฮดาเวียห์ 74 คน⁴⁴ คณะนักร้องได้แก่ วงศ์วานของอาสาฟ 148 คน⁴⁵ บรรดายามเฝ้าประตูได้แก่ วงศ์วานของซัลลุม วงศ์วานของอาเกอร์ วงศ์วานของกิลโมน วงศ์วานของอิกกูบ วงศ์วานของฮาทิทา และวงศ์วานของโซบัย รวม 138 คน

⁴⁶ บรรดาคนรับใช้ในพระวิหารได้แก่ วงศ์วานของศิหะ วงศ์วานของฮาสุฟา วงศ์วานของกับาโอท⁴⁷ วงศ์วานของเคโรส วงศ์วานของสือา วงศ์วานของพาโดน⁴⁸ วงศ์วานของเลบานาห์ วงศ์วานของฮาคาบาห์ วงศ์วานของซัลมัย⁴⁹ วงศ์วานของฮานัน วงศ์วานของกิดเดล วงศ์วานของกาฮาร์

⁵⁰วงศวานของเรอายาห์ วงศวานของเรชิน วงศวานของเนโคดา⁵¹วงศวานของกัสซาม วงศวานของอุสซา วงศวานของปาเสอาห์⁵²วงศวานของเบสัย วงศวานของเมอูนิม วงศวานของเนเฟสซิม

⁵³วงศวานของบัคบุก วงศวานของฮาคุฟา วงศวานของฮารูธ⁵⁴วงศวานของบัสลูก วงศวานของเมหิดา วงศวานของฮารซา⁵⁵วงศวานของนารโซส วงศวานของสิเสรา วงศวานของเทมาห์⁵⁶วงศวานของเนซียาห์ วงศวานของฮาภิฟา

⁵⁷วงศวานของบรรดาคณรับใช้ของโซโลมอนได้แก่ วงศวานของโสทัย วงศวานของโสเฟเรท วงศวานของเปรีดา⁵⁸วงศวานของยาอาลา วงศวานของดาร์โคน วงศวานของกิดเดส⁵⁹วงศวานของเซฟาเกียห์ วงศวานของอักทิล วงศวานของโปเครทส์เซบาอิม วงศวานของอาโมน⁶⁰บรรดาคณรับใช้ในพระวิหารและ วงศวานของบรรดาคณรับใช้ของโซโลมอนมีจำนวน 392 คน

⁶¹เหล่านี้คือคนที่เดินทางมาจากเมืองเกลเมลาห์ เทสคารซา เศรฐ อัดโดน และอิมเมอร์ แต่พวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าพวกเขาหรือครอบครัวของ บรรพบุรุษของพวกเขาเป็นวงศวานที่มาจากอิสราเอล คือ⁶²วงศวานของเดไลยาห์ วงศวานของโทบียาห์ และวงศวานของเนโคดา รวม 642 คน⁶³บรรดาคณ เหล่านี้ที่มาจากพวกปุโรหิต ได้แก่ วงศวานของฮาบายาห์ อักโซส และบารซิลลัย (ซึ่งภรรยาของเขามาจากบรรดานุตรสาวของบารซิลลัยชาวกิเลอาดและได้ ถูกเรียกตามชื่อของพวกเขา)

⁶⁴คนเหล่านี้ได้ค้นหานังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพวกเขา แต่พวกเขาไม่สามารถพบชื่อของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ถูกนับเข้ากับบรรดาปุโรหิตเนื่องจาก เป็นมลทิน⁶⁵ดังนั้นผู้ว่าการจึงพูดกับพวกเขาว่า พวกเขาไม่สมควรได้รับอนุญาตให้รับประทานอาหารที่มาจากแท่นบูชาร่วมกับบรรดาปุโรหิตจนกว่าปุโรหิต คนหนึ่งจะยกเรื่องนี้ขึ้นโดยทางอุริมและกูมิม

⁶⁶รวมคนกลุ่มนี้ทั้งหมดมีจำนวน 42,360 คน⁶⁷ไม่รวมบรรดาคณรับใช้ชายและหญิงของพวกเขาจำนวน 7,337 คน คณะนักร้องชายและหญิงของพวกเขา มีจำนวน 245 คน

⁶⁸ม้าของพวกเขา มีจำนวน 736 ตัว ล่อของพวกเขา มีจำนวน 245 ตัว⁶⁹อูฐของพวกเขา มีจำนวน 435 ตัว และลาของพวกเขา มีจำนวน 6,720 ตัว

⁷⁰บางคนในท่ามกลางบรรดาหัวหน้าครอบครัวของบรรพบุรุษได้มอบเป็นของถวายเพื่องานนี้ ผู้ว่าการได้มอบทองคำหนักหนึ่งพันดาร์ก ชามอ่าง 50 ใบ และ เครื่องแต่งกายสำหรับปุโรหิตจำนวน 530 ชุด เพื่อเข้าในคลังทรัพย์⁷¹หัวหน้าครอบครัวของเหล่าบรรพบุรุษบางคนได้มอบทองคำหนักสองหมื่นดาร์ก เงิน สองพันสองร้อยมาเน เพื่อเข้าในคลังทรัพย์สำหรับงานนี้⁷²ส่วนประชาชนที่เหลือได้มอบทองคำสองหมื่นดาร์ก เงินสองพันมาเน และเครื่องแต่งกาย ทั้งหลายของปุโรหิตจำนวน 67 ชุด

⁷³ดังนั้นบรรดาปุโรหิต คนเลวี ยามเฝ้าประตู คณะนักร้อง ประชาชนบางคน บรรดาคณรับใช้ในพระวิหารบางคนและชาวอิสราเอลทั้งหมดต่างก็อาศัยอยู่ใน เมืองของพวกเขา เป็นเวลาเจ็ดเดือนที่ชาวอิสราเอลได้ตั้งถิ่นฐานในเมืองของพวกเขาขึ้น"

Chapter 8

¹ประชาชนทั้งหมดมาชุมนุมกันเหมือนกับเป็นคนคนเดียวในพื้นที่โล่งซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ พวกเขาขอให้เอสราผู้เป็นธรรมอาจารย์นำหนังสือแห่งพระบัญญัติ ของโมสซึ่งพระยาห์เวห์ได้บัญชาอิสราเอลไว้ออกมา²ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด เอสราผู้เป็นปุโรหิตได้นำพระบัญญัติมาต่อหน้าชุมนุมชน ทั้งชายและหญิง และทุกคนที่สามารถฟังและเข้าใจได้³ท่านได้หันหน้าไปทางพื้นที่โล่งซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ และท่านอ่านตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเที่ยงวัน ต่อหน้าชายและหญิง และผู้ที่ สามารถเข้าใจได้ และประชาชนทั้งปวงต่างตั้งใจฟังหนังสือแห่งพระบัญญัติ

⁴แล้วเอสราผู้เป็นธรรมอาจารย์ได้ยืนอยู่บนแท่นไม้ยกสูงที่ประชาชนได้ทำขึ้นเพื่องานนี้ ข้างๆท่านมีบักทีเรียห์ เซมา อานายาห์ อูร์ยาห์ อิลคียาห์ และมาอาเส อาห์ยีนอยู่ขวามือของท่าน และมีเปลายาห์ มีซาเอล มัลคียาห์ ฮาซุม ฮัษบัตดานาห์ เศคารียาห์ และเมซูลามยืนอยู่ซ้ายมือของท่าน⁵เอสราได้เปิดหนังสือนั้น ต่อสายตาประชาชนทั้งปวง เพราะท่านยืนอยู่สูงกว่าประชาชน เมื่อท่านเปิดหนังสือนั้นพวกประชาชนทั้งปวงก็ยืนขึ้น

⁶เอสราขอบพระคุณพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ และประชาชนทั้งปวงได้ยกมือของพวกเขาขึ้นและตอบว่า "อาเมน! อาเมน!" แล้วพวกเขาก็ก้ม ศีรษะลงและกราบนมัสการพระยาห์เวห์หน้าของพวกเขากับแท่น⁷นอกจากนี้ยังมีเยชูอา บานี เซเรบียาห์ ยามิน อักซุม ซับเบรีย โธดียาห์ มาอาเสอาห์ เคลี ทา อาซารียาห์ โยซาบาดา ฮานัน เปโลยาห์ พวกคนเลวี ได้ช่วยประชาชนให้เข้าใจพระบัญญัติ ในขณะที่ประชาชนยังยืนอยู่กับที่ของเขา⁸พวกเขาได้อ่านหนังสือ นั้น ซึ่งเป็นพระบัญญัติของพระเจ้า ทำให้ชัดเจนโดยการแปลและตีความหมาย ดังนั้นประชาชนจึงได้เข้าใจสิ่งที่กำลังอ่าน

⁹เนหะมีย์ผู้เป็นผู้นำราชการ และเอสราผู้เป็นปุโรหิตและธรรมอาจารย์ และคนเลวีผู้ที่ได้แปลความหมายให้กับประชาชนได้พูดกับประชาชนทั้งหมดว่า "วันนี้เป็น วันบริสุทธิ์แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน จงอย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้" เพราะประชาชนทั้งปวงต่างร้องไห้เมื่อได้ยินถ้อยคำของพระบัญญัตินั้น¹⁰แล้ว เนหะมีย์กล่าวกับพวกเขาว่า "ไปเถิด ไปรับประทานขนมและดื่มน้ำหวาน และส่งอาหารบางส่วนให้แก่คนที่ไม่มีอะไรเตรียมไว้ เพราะวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แต่องค์ พระผู้เป็นเจ้าของเรา อย่าโศกเศร้าเลย เพราะความซึ้งซมยินดีของพระยาห์เวห์เป็นกำลังของพวกท่าน"

¹¹ดังนั้นคนเลวีจึงทำให้ประชาชนอยู่ในความเงียบ บอกว่า "จงเงียบเถิด! เพราะวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ อย่าทุกข์โศกเลย"¹²แล้วประชาชนทั้งปวงจึงไปกินและดื่ม และแบ่งปันอาหาร และเฉลิมฉลองด้วยความชื่นชมยินดีเป็นอย่างมากเพราะพวกเขาเข้าใจถ้อยคำซึ่งทำให้พวกเขาเข้าใจนั้น

¹³ในวันที่สองพวกผู้นำของพงศ์พันธุ์ของบรรพบุรุษที่มาจากประชาชนทั้งปวง พวกพวกปุโรหิต และคนเลวี ได้พร้อมกันมาหาเอสราผู้เป็นธรรมาจารย์ เพื่อจะรับความเข้าใจในถ้อยคำของพระบัญญัติเพิ่มเติม¹⁴ พวกเขาพบข้อเขียนในพระบัญญัติถึงเรื่องที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาผ่านทางโมเสสนั้นว่าประชาชนอิสราเอลควรอยู่เพียงช่วงเวลาเทศกาลอยู่เพิงในเดือนที่เจ็ด¹⁵ พวกเขาควรออกไปประกาศข่าวร้องในกุกเมืองของพวกเขาและในเยรูซาเล็มว่า "จงออกไปที่เนินเขา และนำกิ่งเหล่านั้นจากต้นมะกอกและต้นมะกอกป่า และจากต้นน้ำมันเขียว ต้นปาล์ม และต้นที่มีใบดกทั้งหลาย กลับมาทำเพิง ตามที่ถูกเขียนไว้"

¹⁶ดังนั้นประชาชนก็ออกไปน้ำค้างไม่ต่างๆ กลับมา และทำเพิงด้วยตัวพวกเขาเอง ตามแต่ละหลังคาบ้านของตน ตามลานบ้านของตน ตามลานพระนิเวศของพระเจ้า ตามพื้นที่โล่งตรงหน้าประตูน้ำ และในลานจตุรัสที่ประตูเอฟราอิม¹⁷ ชุมชนคนทั้งหมดของบรรดาคนที่ได้กลับมาจากความเป็นเชลย ได้ทำเพิงและพักอยู่ในเพิงนั้น เพราะตั้งแต่สมัยของโยชูวานุตรุ่นจนถึงวันนั้น ประชาชนอิสราเอลไม่ได้เฉลิมฉลองเทศกาลนี้ และดังนั้นพวกเขาจึงมีความชื่นชมยินดียิ่งนัก

¹⁸เช่นเดียวกันในแต่ละวันจากวันแรกจนถึงวันสุดท้าย เอสราได้อ่านจากหนังสือแห่งพระบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาได้ถือเทศกาลนี้เป็นเวลาเจ็ดวัน และในวันที่แปดได้มีการประชุมตามพิธีการ จากการเชื่อฟังต่อคำสั่ง

Chapter 9

¹ในวันที่ยี่สิบสี่เดือนเดียวกันนี้ ประชากรชาวอิสราเอลได้ชุมนุมกันถืออดอาหาร และห้ามผ้ากระสอบ และเอาดินใส่ศีรษะ² บรรดาพงศ์พันธุ์อิสราเอลได้แยกพวกของตนออกจากชนต่างชาติทั้งหมด พวกเขาได้ยืนขึ้นสารภาพบาปของตนและการกระทำอันชั่วร้ายของบรรพบุรุษของพวกเขา

³พวกเขาต่างยืนขึ้นในสถานที่ของตน และหนึ่งในสี่ของวันพวกเขาอ่านจากหนังสือแห่งพระบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา อีกหนึ่งในสี่ของวันพวกเขาสารภาพและโน้มตัวลงต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาทั้งหลาย⁴ คนเลวี เยชูอา บานี ชัดมีเอล เซบนิยาห์ นูนิ เซเรบิยาห์ บานีและเคนานี ได้ยืนขึ้นที่บันไดและพวกเขาได้ร้องด้วยเสียงดังต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

⁵บรรดาคนเลวี เยชูอา และชัดมีเอล บานี ฮาซันเนยาห์ เซเรบิยาห์ โฮดียาห์ เซบนิยาห์ และเปราคิยาห์ ได้กล่าวว่า "จงยืนขึ้นและยกย่องพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาเจ้าตลอดไป" "สารภาพพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และขอให้พระนามของพระองค์ได้รับการยกย่องและเป็นที่ยกย่องเหนือทุกสิ่ง⁶ พระองค์เป็นพระยาห์เวห์ พระองค์เพียงผู้เดียวที่ได้ทรงสร้างท้องฟ้า ท้องฟ้าสูงสุดพร้อมกับบริวารทั้งสี่ของท้องฟ้า นั้น แผ่นดินโลกและบรรดาทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ทะเลและบรรดาทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระองค์ทรงรักษาสิ่งทั้งปวงเหล่านั้นไว้และบรรดาชาวท้องฟ้าก็ได้นมัสการพระองค์

⁷พระองค์เป็นพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ทรงเลือกอิสราเอล และทรงนำเขาออกมาจากเมืองเออร์แห่งประเทศเคลเดีย และทรงมอบนามแก่เขาว่าอิสราเอล⁸ พระองค์ทรงพบว่าใจของเขาซื่อตรงต่อพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับเขาที่จะทรงมอบแผ่นดินของชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวเปอร์เซีย ชาวเยนุส และชาวเกอร์กาซีแก่เชื้อสายของเขา พระองค์ผู้ทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์เพราะพระองค์ทรงเที่ยงธรรม

⁹พระองค์นั้นได้ทอดพระเนตรความทุกข์ระทมใจของบรรดาบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในอียิปต์ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องทุกข์ของพวกเขาที่ทะเลแดง¹⁰ พระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและความน่าอัศจรรย์ต่อฟาโรห์และข้าราชการบริพาร และต่อประชากรทั้งสี่แห่งแผ่นดินของฟาโรห์ เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าชาวอียิปต์ทั้งหลายได้ประพฤติอย่างเหี้ยมหยิ่งต่อบรรพบุรุษของข้าพระองค์ แต่พระองค์ทรงกระทำให้พระนามของพระองค์ยังคงอยู่ไปจนถึงทุกวันนี้

¹¹พระองค์ได้ทรงแบ่งทะเลต่อหน้าพวกเขา เพื่อพวกเขาได้เดินไปกลางทะเลบนดินแห้ง และพระองค์ทรงโยนพวกที่ไล่ตามพวกเขาเข้าไปในทะเลลึกเหมือนกับก้อนหินที่จมลงไป

¹²พระองค์ทรงนำพวกเขาให้พวกเขาเดินไปในกลางวันด้วยเสาเมฆ และในกลางคืนด้วยเสาเพลิงเพื่อให้แสงส่องทางในที่ที่พวกเขาไป¹³ พระองค์เสด็จลงมานับภูเขาซีนายและตรัสกับพวกเขาจากท้องฟ้าและทรงมอบกฎหมายอันเที่ยงธรรมและธรรมบัญญัติที่แท้จริง ทรงมอบกฎเกณฑ์และคำบัญชาที่ดีแก่พวกเขา

¹⁴พระองค์ทรงให้พวกเขารู้ถึงวันสะบาโตบริสุทธิ์ของพระองค์ และพระองค์ทรงทรงมอบพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ และข้อบังคับหนึ่งให้แก่พวกเขาโดยผ่านทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์¹⁵ พระองค์ทรงมอบอาหารแก่พวกเขาจากท้องฟ้าเพื่อบรรเทาความหิว และทรงมอบน้ำที่ออกมาจากศิลาเพื่อดับความกระหายของพวกเขา และพระองค์ทรงตรัสต่อพวกเขาให้เข้าไปทำราบแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงสัญญาว่าจะทรงมอบให้พวกเขา

¹⁶แต่พวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขาได้กระทำความผิดที่น่าดูหมิ่น พวกเขาถือผิด และไม่ฟังคำบัญชาทั้งหลายของพระองค์¹⁷ พวกเขาปฏิเสธที่จะฟังและไม่ใส่ใจการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำขึ้นท่ามกลางพวกเขา กระนั้นพวกเขากลายเป็นคนถือผิด และในการก่ออกฏของพวกเขาพวกเขาได้แต่งตั้งหัวหน้าคนหนึ่งเพื่อจะกลับไปสู่ความเป็นทาส แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเต็มไปด้วยการอภัยโทษ พระกรุณา และพระคุณ ทรงพระพิโรธซ้ำ และทรงเติมเปี่ยมด้วยความรักมั่นคง พระองค์มิได้ทรงทิ้งพวกเขา

¹⁸หากแม้ว่าพวกเขาได้หลอ่โคตัวหนึ่งจากโลหะหลอมละลายและพูดว่า "นี่คือพระเจ้าของพวกเขาผู้นำพวกเขาออกมาจากอียิปต์" และได้ทำการดูหมิ่นอย่างมากยิ่ง¹⁹ ด้วยพระเมตตากรุณาของพระองค์ พระองค์ก็มิได้ทรงทิ้งพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร เสาเมฆซึ่งนำพวกเขาในตอนกลางวันมิได้พราจากพวกเขาไปหรือเสาเพลิงซึ่งเป็นแสงส่องทางให้พวกเขาเดินไป

²⁰พระองค์ทรงมอบพระวิญญาณอันประเสริฐเพื่อสั่งสอนพวกเขา และมิได้ทรงหยุดยั้งมานาของพระองค์เสียจากปากของพวกเขาและทรงมอบน้ำเพื่อดับ

กระหายให้แก่พวกเขา²¹ เป็นเวลากว่าสี่สิบปีที่พระองค์ทรงเลี้ยงดูเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดาร และพวกเขาไม่ขาดสิ่งใดเลย เสื้อผ้าของพวกเขาไม่ขาด และเท้าของพวกเขาไม่บวม

²² พระองค์ทรงมอบอาณาจักรและบรรดาประชาชาติแก่พวกเขา ทรงกำหนดทุกดินแดนให้แก่พวกเขา แล้วพวกเขาก็ได้กำราบแผ่นดินของกษัตริย์ซีโหนแห่งเมืองเฮโบนและแผ่นดินของกษัตริย์โอกแห่งเมืองบาซาน

²³ พระองค์ทรงเพิ่มบุตรหลานของพวกเขาอย่างมากมายเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า และพระองค์ทรงพาพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระองค์ตรัสแก่พวกบรรพบุรุษของพวกเขาให้เข้าไปครอบครองนั้น²⁴ ผู้คนเหล่านั้นจึงเข้าไปและครอบครองแผ่นดินนั้น พระองค์ทรงกำราบผู้ที่อยู่อาศัยในเมืองนั้น คือชาวคานาอันต่อหน้าต่อตาพวกเขาและทรงมอบคนเหล่านั้นไว้ในมือของพวกเขา พร้อมกับกษัตริย์และประชาชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้นเพื่อชาวอิสราเอลจะทำสิ่งใดตามใจชอบกับคนเหล่านั้นได้

²⁵ พวกเขาจึงเข้ากำราบเมืองที่มีป้อมและแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์ และพวกเขากำราบเอาบ้านเรือนซึ่งเต็มไปด้วยของดีทุกอย่าง รวมทั้งบ่อน้ำที่สกัดไว้ สวนองุ่น สวนมะกอก และต้นไม้ที่มีผลมากมาย เพื่อที่พวกเขาได้กินอิ่มสมบูรณ์และชื่นชมในความดีเลิศของพระองค์

²⁶ ถึงกระนั้นพวกเขายังไม่เชื่อฟังและกบฏต่อพระองค์ พวกเขาอ้างพระบัญชาของพระองค์ไว้ข้างหลัง และได้สังหารผู้เผยพระวจนะของพระองค์ ผู้ได้เตือนพวกเขาเพื่อให้พวกเขากลับมาหาพระองค์ และพวกเขาก็ทำการดูหมิ่นประมาททางศาสนายังนัก²⁷ ดังนั้นพระองค์ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือศัตรูของพวกเขา ผู้ทำให้พวกเขาทุกข์ทรมาน ในเวลาแห่งการทรมานของพวกเขา พวกเขาร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงฟังพวกเขาจากท้องฟ้า พระองค์ทรงทรงมอบบรรดาผู้ช่วยผู้แก่พวกเขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของบรรดาศัตรูทั้งหลายของพวกเขา

²⁸ แต่เมื่อพวกเขาพัก พวกเขาก็ก้าวความชั่วต่อพระพักตร์พระองค์อีก พระองค์จึงทรงทิ้งพวกเขาไว้ในมือศัตรู ดังนั้นศัตรูทั้งหลายจึงได้ปกครองเหนือพวกเขา ถึงกระนั้นเมื่อพวกเขาหันมาร้องทูลต่อพระองค์ พระองค์ทรงฟังพวกเขาจากท้องฟ้าและพระองค์ทรงช่วยกู้พวกเขาไว้หลายครั้งหลายหนตามพระกรุณาของพระองค์²⁹ พระองค์ได้ทรงเตือนพวกเขาเพื่อพวกเขาจะทรงหันกลับมาหาพระธรรมบัญญัติของพระองค์ แต่พวกเขาก็ยังประพฤติอย่างเย่อหยิ่งอวดดี ไม่ยอมเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์ แต่ได้ทำผิดต่อกฎหมายของพระองค์ซึ่งให้ชีวิตแก่ทุกคนที่กระทำตาม พวกเขาเซ็ดไหล่ ดื้อดึง คอแข็ง และปฏิเสธที่จะฟัง

³⁰ เพราะพระองค์ทรงอดทนต่อพวกเขาเป็นเวลากหลายปีและทรงตักเตือนพวกเขาผ่านทางผู้เผยพระวจนะของพระองค์ ด้วยพระวิญญาณของพระองค์ พวกเขาก็ยังไม่เชื่อฟัง ดังนั้นพระองค์จึงทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของประชาชาติเพื่อนบ้านทั้งหลาย³¹ แต่ด้วยพระเมตตากรุณาอันมากยิ่งนักของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำให้เขาย่อยยับหรือทรงทอดทิ้งพวกเขาเสีย เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณาและพระเมตตา

³² ดังนั้นตอนนี้ พระเจ้าของพวกเรา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์เดชและน่าเคารพ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความรักมั่นคง ฉะนั้นขอพระองค์อย่าทรงเห็นว่า ความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้นนั้นเป็นลวนเป็นเล่ห์เล็กน้อยๆซึ่งบังเกิดขึ้นกับข้าพระองค์ทั้งหลาย กับบรรดากษัตริย์ของข้าพระองค์ กับบรรดาเจ้าเมือง บรรดาปุโรหิต บรรดาผู้เผยพระวจนะ บรรพบุรุษและประชาชาติของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่สมัยกษัตริย์อัสซัเรียนจนถึงตอนนี้³³ พระองค์ทรงความยุติธรรมในทุกสิ่งที่บังเกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย สำหรับพระองค์ทรงปฏิบัติอย่างเที่ยงธรรม แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติอย่างชั่วร้าย³⁴ บรรดากษัตริย์ เจ้าเมือง ปุโรหิตและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ไม่ได้รักษาพระธรรมบัญญัติหรือใส่ใจต่อพระบัญชาของพระองค์ หรือต่อกฎเกณฑ์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงได้เตือนพวกเขา

³⁵ แม้แต่ในอาณาจักรของตัวเอง ขณะที่พวกเขามีความสุขกับความดีอันแสนประเสริฐของพระองค์ที่ทรงมีต่อพวกเขา ในแผ่นดินอันกว้างใหญ่และอุดมสมบูรณ์ที่พระองค์ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเขา พวกเขาก็กินได้ประมาทหรือหันกลับจากวิถีทางอันชั่วร้ายของพวกเขา

³⁶ บัดนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินที่พระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเพื่อให้เปรมปรีดีในพืชผลกับของประทานอันดีของมัน แต่ดูเถิดพวกเราพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสอยู่ในนั้น!³⁷ ผลผลิตที่อุดมสมบูรณ์จากแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลายไปถึงกษัตริย์ที่พระองค์ตั้งไว้เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายเพราะบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย พวกเขามีอำนาจเหนือร่างกายและเหนือฝูงสัตว์เลี้ยงของข้าพระองค์ทั้งหลายตามความพอใจของพวกเขา ข้าพระองค์ทั้งหลายอยู่ในความทุกข์ยิ่งนัก

³⁸ ด้วยเหตุนี้พวกเราพระองค์จึงได้ทำพันธสัญญามั่นคงไว้เป็นลายลักษณ์อักษร บนเอกสารที่ประทับตราไว้เป็นชื่อของเจ้าเมือง คนเลวีและปุโรหิตของข้าพระองค์ทั้งหลาย"

Chapter 10

¹ บรรดาผู้ที่ประทับตราในหนังสือนี้คือ เนหะมีย์ ผู้ว่าราชการ ผู้เป็นบุตรของฮาคาเลียห์และเศเดคียาห์² เสโรอาห์ อาซารียาห์ เยเรมีย์³ ปาซเซอร์ อามารียาห์ มัลคียาห์

⁴ อักธัช เซบาเนียห์ มัลลुक⁵ ฮาริม เมเรโมท โอบาดีห์⁶ ดาเนียล กินเนโธน บารุค⁷ เมซูลาม อามิยาห์ มียามิน⁸ มาอาซียาห์ บิลกัย และเซโมอาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิต

⁹พวกคนเลวีคือ เยชูอาผู้เป็นบุตรอาซันยาห์ บินนุยแห่งพงศ์พันธุ์เฮนาดัด ชัดมีเอล¹⁰ และพวกพี่น้องคนเลวีของพวกเขา เซบานียาห์ โธดียาห์ เคลิกา เปเลยาห์ ฮานัน¹¹ มีคา เรโอบ ฮาซามียาห์¹² ศักเกอร์ เซเรบียาห์ เซมานียาห์¹³ โธดียาห์ บาเน และเบนนิ¹⁴ บรรดาผู้นำของประชาชนคือ ปาโรส ปาห์กโมอับ เอลาม ศักกู บาเน

¹⁵บุนนี อัสกาต เบนบัย¹⁶ อาโดนียาห์ บิกวัย อาติน¹⁷ อาเกอร์ เฮเซคียาห์ อัซซูร์¹⁸ โธดียาห์ ฮาซุม เบนไซ¹⁹ ฮาริฟ อานาโรก เบนบัย²⁰ มักปีอาช เมซูลาม เฮซึร์²¹ เมเซซาเบล ศาโดก ยาดดวาท

²²เปลาทืออาห์ ฮานัน อานายาห์²³ โฮเซยา ฮานันยาห์ หัสซุบ²⁴ ฮัลโลเฮช ปิลหา โซเบก²⁵ เรอูม ฮาซันนาห์ มาอาเสอาห์²⁶ อาหิอาห์ ฮานัน ฮานัน²⁷ มัลลุก ฮาริม และบาอานาห์

²⁸ส่วนพวกคนที่เหลืออยู่ที่เป็นพวกปุโรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตู คนระบือร้อง คนรับใช้ของพระวิหาร และทุกคนที่ได้แยกตัวเองออกจากชนชาติในแผ่นดินที่อยู่ใกล้เคียงนั้น และได้ปฏิบัติตามต่องบบัญญัติของพระเจ้า รวมทั้งบรรดาภรรยา บุตรชายบุตรสาวของพวกเขา และคนทั้งปวงผู้มีความรู้และความเข้าใจ²⁹ พวกเขาได้มารวมตัวกันกับพี่น้องและขุนนางของพวกเขา เข้ารับการสาบานตนและปฏิญาณที่จะดำเนินในพระบัญญัติของพระเจ้าที่ได้รับไว้โดยโมเสส ผู้รับใช้ของพระเจ้า และจะรักษาและกระทำตามพระบัญญัติของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และตามกฎหมายและกฎเกณฑ์ของพระองค์

³⁰พวกเราสัญญาว่าจะไม่ยกบุตรสาวของเราให้แก่คนในแผ่นดินนั้น หรือไม่รับบุตรสาวของพวกเขามาให้กับบุตรชายของเรา³¹ พวกเราสัญญาด้วยว่า ถ้าคนของแผ่นดินนั้นนำสินคำหรือข้าวใด ๆ มาขายในวันสะบาโต เราจะไม่ซื้อจากพวกเขาในวันสะบาโตหรือวันบริสุทธิ์อื่นๆ เราจะให้ทุ่งนาได้หยุดพักทุกปีที่เจ็ด และเราจะยกหนี้สินทั้งหมดที่พวกเขายาวคนได้ทำสัญญาไว้

³²พวกเรายอมรับพระบัญชาทั้งหลาย ในการถวายหนึ่งส่วนสามเซเชลในแต่ละปี เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า³³ เพื่อจัดให้มีขนมปังหน้าพระพักตร์ สำหรับธัญบูชาเป็นประจำ เครื่องเผาบูชาในวันสะบาโต เทศกาลขึ้นหนึ่งค่ำ เทศกาลงานเลี้ยงต่างๆที่กำหนดไว้ เพื่อเครื่องบูชาบริสุทธิ์ และเพื่อเครื่องบูชาบาป เพื่อทำการลบล้างมลทินบาปให้กับอิสราเอล เช่นเดียวกันกับงานทั้งหมดในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

³⁴พวกปุโรหิต คนเลวีและประชาชนได้จับฉลากเพื่อถวายพื้น เพื่อที่จะเลือกว่าเฝ้าใดในพงศ์พันธุ์ของเราจะนำพื้นเข้ามาในพระนิเวศของพระเจ้าตามเวลาที่กำหนดไว้ในแต่ละปี เพื่อเผาบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ตามที่ถูกเขียนไว้ในธรรมนูญ³⁵ พวกเราสัญญาว่าจะนำผลแรกที่เกิดจากพื้นดินของเรา และผลแรกของต้นไม้มาก้อนในแต่ละปี มายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์³⁶ ตามที่มีเขียนไว้ในธรรมนูญ พวกเราสัญญาว่าจะนำบุตรชายหัวปี และลูกหัวปีของฝูงวัว และฝูงแพะแกะของเรามายังพระนิเวศของพระเจ้า และมายังปุโรหิตผู้ที่ปรนนิบัติอยู่ที่นี่

³⁷พวกเราจะนำส่วนแรกของขนมปังธัญบูชา ผลจากต้นไม้มาก้อน เหล้าจุ่นใหม่และน้ำมัน มายังปุโรหิต มายังคลังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา พวกเราจะนำทศกจากพื้นดินของเราให้แก่พวกคนเลวี เพราะคนเลวีเก็บทศกไว้ทุกเมืองที่เราทำงาน³⁸ ปุโรหิตที่เป็นเชื้อสายของอาโรนต้องอยู่กับคนเลวี เมื่อพวกเขาได้รับทศก คนเลวีต้องนำสินลดของทศกมาไว้ที่พระนิเวศของพระเจ้าเพื่อเก็บไว้ในห้องคลังสมบัติ

³⁹เพราะคนอิสราเอลและลูกหลานของคนเลวีจะนำส่วนถวายที่เป็นเหล้าจุ่นใหม่และน้ำมันมาเก็บไว้ในห้องคลังที่เก็บเครื่องใช้ของสถานบาศการ และที่อยู่อของปุโรหิตที่ปรนนิบัติ คนเฝ้าประตู และคนระบือร้องอยู่ พวกเราจะไม่เพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

Chapter 11

¹บรรดาผู้นำของประชาชนได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และประชาชนส่วนที่เหลือได้จับฉลากกัน เพื่อที่จะเลือกคนหนึ่งในสิบส่วนให้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม นครศักดิ์สิทธิ์ และที่เหลืออีกเก้าส่วนให้ไปอาศัยในเมืองอื่น ๆ² จากนั้นประชาชนก็ได้ด้วยพรคนทั้งหมดที่เต็มใจเสนอตัวที่จะอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

³ต่อไปนี้คือเจ้านาที่มณฑลทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม อย่างไรก็ตาม ในเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์ทุกคนก็ได้อาศัยอยู่ในที่ดินของตน อิสราเอลบางส่วน ปุโรหิต คนเลวี คนรับใช้ในพระวิหาร และเชื้อสายข้าราชการของซาโลมอน⁴ เชื้อสายบางส่วนของยูดาห์ และเบนยามินอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เชื้อสายของยูดาห์มี อาธายาห์บุตรชายของอุสซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเซฟาเทียห์ ผู้เป็นบุตรชายของมาหะลาเลล เชื้อสายของเปเรศ

⁵มีมาอาเสอาห์บุตรชายของบารุก ผู้เป็นบุตรชายของคลาเฮห์ ผู้เป็นบุตรชายของฮาซายาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอาดาชาห์ ผู้เป็นบุตรชายของโยยาริบ ผู้เป็นบุตรชายของเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของคอสโลห์⁶ บุตรชายทั้งหมดของเปเรศผู้ที่ได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม มีทั้งหมด 468 คน พวกเขาล้วนเป็นคนดีเลิศ

⁷ต่อไปนี้คือเชื้อสายของเบนยามิน สัลลูบุตรชายของเมซูลาม ผู้เป็นบุตรชายของโยเอด ผู้เป็นบุตรชายของเปดาชาห์ ผู้เป็นบุตรชายของโคลาชาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอิธรีเอล ผู้เป็นบุตรชายของเยซายาห์⁸ และผู้ที่ติดตามเขา กับบัยและสัลลัย มี 928 คน⁹ โยเอลบุตรชายของคีร์เป็นหัวหน้าของพวกเขา และยูดาห์บุตรชายของเสบูอาห์เป็นรองหัวหน้าในการส่งการเหนือเมืองนั้น

¹⁰จากพวกปุโรหิตคือ เยดาชาห์บุตรชายของโยยาริบ ยาคิน¹¹ เสโรยาห์บุตรชายของฮิลคียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเมซูลาม ผู้เป็นบุตรชายของศาโดก ผู้เป็นบุตรชายของเมรายอ ผู้เป็นบุตรชายของอาหิกูบ เป็นผู้ควบคุมดูแลพระนิเวศของพระเจ้า¹² และพวกพี่น้องของเขาที่ทำงานในพระนิเวศ จำนวน 822 คน

พร้อมด้วยอาตยาห์บุตรชายของเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายของเปไลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอัมซี ผู้เป็นบุตรชายของเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของปาซเฮธ ผู้เป็นบุตรชายของมัลคิยาห์

¹³พวกพี่น้องของเขาเป็นหัวหน้าของตระกูล มี 242 คน และอามาซัสบุตรชายของอาซารเอล ผู้เป็นบุตรชายของอัครชัย ผู้เป็นบุตรชายของเมซิลเลโมท ผู้เป็นบุตรชายของอิมเมอร์¹⁴ และพี่น้องของเขาจำนวน 128 คน เป็นผู้ชายที่กล้าหาญในการต่อสู้ หัวหน้าของเขาคือ ศับดีเอลบุตรชายของอัครเกโดลิม

¹⁵จากคนเลวีคือ เซโมอาห์บุตรชายของหัสซูบ ผู้เป็นบุตรชายของอัสรัคัม ผู้เป็นบุตรชายของฮาซาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของนุนี¹⁶ และซับบะเรียห์กับโยซาบาด ผู้ซึ่งมาจากพวกผู้นำของคนเลวีและเป็นผู้ควบคุมงานภายนอกพระนิเวศของพระเจ้า

¹⁷มีมัธธาเนียห์บุตรชายของมีคาห์ ผู้เป็นบุตรชายของศับดี ผู้เป็นเชื้อสายของอาสาฟเป็นหัวหน้าในการเริ่มต้นการขอบพระคุณในการอธิษฐาน และ บัคบูคิยาห์เป็นรองหัวหน้าท่ามกลางพี่น้องของเขา และอับดาบุตรชายของซัมนูวา ผู้เป็นบุตรของกาลาล ผู้เป็นบุตรชายของเยดูธุน¹⁸ คนเลวี่ทั้งหมดในนคร ศักดิ์สิทธิ์มีจำนวน 284 คน

¹⁹คนเผ่าประตูกือ อักซุบ ตัลโมน และพี่น้องของเขา ผู้เผ่าระวังประตูกือต่างๆ จำนวน 172 คน²⁰ คนอิสราเอลที่เหลือ เป็นพวกปุโรหิตและคนเลวี อยู่ในเมืองต่างๆของยูดาห์ ทุกคนอาศัยอยู่ที่ดินมรดกของเขา²¹ คนงานของพระราชาราศัยอยู่ในโอเฟล และศิษย์กับศิษยาเป็นคณคอยดูแลของพวกเขา

²²หัวหน้าคนดูแลคนเลวีในกรุงเยรูซาเล็มคืออุสซัยบุตรชายของบานี ผู้เป็นบุตรชายของฮาซาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมัธธาเนียห์ ผู้เป็นบุตรชายของมีคาห์ เชื้อสายของอาสาฟ พวกนักร้องดูแลงานในพระนิเวศของพระเจ้า²³ พวกเขาอยู่ภายใต้ข้อกำหนดต่างๆ ที่มาจากกษัตริย์ และระเบียบต่างๆ อย่างเข้มงวดได้ ถูกประทานให้กับพวกนักร้องทุกวันตามกำหนด²⁴ ส่วนเปราหิยาห์บุตรชายของเมเซาเบล เชื้อสายคนหนึ่งของเขา ผู้เป็นบุตรชายยูดาห์ เป็นมหาเดเล็กอยู่ข้างๆ กษัตริย์ในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประชาชน

²⁵ส่วนหมู่บ้านและไร่นาของหมู่บ้านเหล่านั้น ประชาชนบางส่วนของยูดาห์อาศัยในศิรียากอารบา รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น ในตีโบนรวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น ในเยซับบะเอลรวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น²⁶ และในเยชูอา ในโมลาดาห์ ในเบรเปเลต²⁷ ในฮาซารูอาล และในเบเออร์เซบารวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น

²⁸ประชาชนบางส่วนของยูดาห์อาศัยอยู่ในศีกลาห์ ในเมโคนาห์ รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น²⁹ ในเอนริมโมน ในโครราห์ ในยารมูท³⁰ ในศานาอาห์ ในอดุลลัม รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น และในลาซิช รวมทั้งไร่นาต่างๆ ของเมืองนั้น และอาเซคาห์รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น ดังนั้นพวกเขาจึงอาศัยอยู่ตั้งแต่เบเออร์เซบาจนถึงหุบเขาอินโมน³¹ ประชาชนของพวกเขาเบนยามินได้อาศัยต่อจากเขาด้วย ที่มีคมาซ และอัยยา ที่เบรเอลและหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น³² ที่อานาโรท นบ อานาเนียห์³³ อาไซร์ รามา กัททาอิม³⁴ ฮาดิด เสโบอิม เนบัลลัท³⁵ สด และโอโน หุบเขาของพวกเขาข้างฝีมือ³⁶ บางส่วนของคนเลวีซึ่งอาศัยในยูดาห์ ถูกมอบหมายให้อยู่กับประชาชนของเบนยามิน

Chapter 12

¹ต่อไปนี้เป็นพวกปุโรหิตและพวกเลวีที่ขึ้นมาพร้อมกับเศรุบบาเบล บุตรของเซอัลทิเอลและกับเยชูอา คือ เสโรยาห์ เยเรมีย เอสรา² อามาริยาห์ มัลลูล อัครชัย³ เซคาเนียห์ เรอูม และ เมเรโมท

⁴ยังมีอิดโด กิเนรอน อาบิยาห์⁵ มียามิน โมอาดียา บิลกาห์⁶ เซโมยาห์ และโยยาริบ เยดาเยห์⁷ สัลลูล อาโมท ฮิลคิยาห์ เยดาเยห์ คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าของบรรดาปุโรหิตและพี่น้องของเขาในสมัยของเยชูอา

⁸คนเลวี คือ เยชูอา บินนุย ซัดมีเอล เซเรบิยาห์ ยูดาห์ และมัธธาเนียห์ ผู้ซึ่งดูแลบทเพลงขอบพระคุณพร้อมกับคณะของเขา⁹ บัคบูคิยาห์ กับนุนี คณะของเขา ได้ยืนอยู่ตรงข้ามพวกเขาระหว่างการปรนนิบัติ

¹⁰เยชูอาเป็นบิดาของโยยาคิม โยยาคิมเป็นบิดาของเอลียาซิบ เอลียาซิบเป็นบิดาของโยยาดา¹¹ โยยาดาเป็นบิดาของโยนาธาน และโยนาธานเป็นบิดาของยาดูอา

¹²ในสมัยของโยยาคิม พวกปุโรหิตที่ เป็นผู้นำของตระกูลต่างๆ ได้แก่ เมรยาห์เป็นผู้นำของตระกูลเสโรยาห์ ฮานาเนียห์เป็นผู้นำของตระกูลเยเรมีย¹³ เมซูลลามเป็นผู้นำของตระกูลเอสรา เยโฮฮานันเป็นผู้นำของตระกูลอามาริยาห์¹⁴ โยนาธานเป็นผู้นำของตระกูลมัลลูล และโยเซฟเป็นผู้นำของตระกูลเซคาเนียห์

¹⁵อัดนาเป็นผู้นำของตระกูลฮาริม เอลคายเป็นผู้นำของตระกูลเมราโยท¹⁶ เศคาริยาห์เป็นผู้นำของตระกูลอิดโด เมซูลลามเป็นผู้นำของตระกูลกิเนรอน และ¹⁷ ศิครีเป็นผู้นำของตระกูลอาบิยาห์... ของมิมยามิน ปิลกัยเป็นผู้นำของตระกูลโมอัดยาห์¹⁸ ซัมนูวาเป็นผู้นำของตระกูลบิลกาห์ เยโฮฮานันเป็นผู้นำของตระกูลเซโมยาห์¹⁹ บักรเนบิเป็นผู้นำของตระกูลโยยาริบ อุสซัยเป็นผู้นำของตระกูลเยดาเยห์²⁰ คาลลัยเป็นผู้นำของตระกูลคัลลัย เอเบอร์เป็นผู้นำของตระกูลอาโมท²¹ ฮาซาบิยาห์เป็นผู้นำของตระกูลฮิลคิยาห์ และเนธัลเอลเป็นผู้นำของตระกูลเยดาเยห์

²²ในสมัยของเอลียาซิบ คนเลวีตระกูลเอลียาซิบ โยยาดา โยฮานัน และ ยาดูวา ถูกบันทึกไว้ว่าเป็นหัวหน้าของตระกูลต่างๆ และบรรดาปุโรหิตที่ถูกบันทึกไว้ระหว่างรัชสมัยของดาร์อิอัสชาวเปอร์เซีย²³ พงศ์พันธุ์ของคนเลวี บรรดาผู้นำตระกูลของพวกเขาได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร จนถึงสมัยของโยฮานัน บุตรของเอลียาซิบ

²⁴บรรดาผู้นำของคนเลวีคือ อาซาบิยาห์ เรเซบิยาห์ และเยชูอาบุตรชดมีเอล กับคณะของพวกเขาที่ยืนอยู่ตรงข้ามกับพวกเขาเพื่อสรรเสริญและขอบพระคุณ เป็นการตอบสนองทุกส่วนที่ละส่วน ในการเชื้อฟางคำสั่งของดาวิดคนของพระเจ้า²⁵ มีทราเนียห์ บัคบูคิยาห์ โอบาดีห์ เมซูลลาม กัลโมน และอัครทูต เป็นคนเฝ้าประตูยืนเฝ้าอยู่ที่ประตูห้องคลังต่างๆ²⁶ คนเหล่านี้ได้รับใช้อยู่ในสมัยของโยยาคิมบุตรเยชูอา ผู้เป็นบุตรโยชาดัค และในสมัยของเนหะมียะเป็นผู้ว่าราชการ กับในสมัยของเอสราเป็นปุโรหิตและธรรมาจารย์

²⁷ในการทำพิธีมอบถวายกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม พวกประชาชนได้เสาะหาคนเลวีตามที่พวกเขาอาศัยอยู่ เพื่อจะนำพวกเขามายังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อฉลองการมอบถวายด้วยความยินดี ด้วยการขอบพระคุณ และการร้องเพลง พร้อมด้วยฉาบ พิณ และพิณเขาคู่²⁸ พวกฟองของคณะนักร้องได้รวมตัวกันมาจากอาณานิเวศรอบกรุงเยรูซาเล็มและมาจากหมู่บ้านต่างๆ ของชาวเนโถฟาห์

²⁹พวกเขามาจากเมืองเบธกีสกาล และจากเขตเกบา และจากอัสมาเวก เพราะว่าพวกนักร้องได้สร้างหมู่บ้านของพวกเขาเองรอบๆ กรุงเยรูซาเล็ม³⁰ บรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนเองให้บริสุทธิ์ และพวกเขาได้ชำระประชาชน ประตูเมือง และกำแพงให้บริสุทธิ์

³¹แล้วข้าพเจ้าได้ให้ผู้นำของยูดาห์ขึ้นไปบนกำแพง และได้แต่งตั้งนักร้องคณะใหญ่สองคณะเป็นผู้กล่าวขอบพระคุณ คณะหนึ่งได้เดินไปด้านขวาบนกำแพงมุ่งไปยังประตูมูลสัตว์

³²โฮชายาห์และผู้นำยูดาห์ครึ่งหนึ่งตามไป³³ หลังจากพวกเขาคือ อาซาริยาห์ เอสรา เมซูลลาม³⁴ ยูดาห์ เบนยามิน เซโมยาห์ เยเรมีย์³⁵ และบุตรของปุโรหิตบางคนที่มีแทธ และเศคาริยาห์บุตรของโยนาธาน ผู้เป็นบุตรของเซโมยาห์ ผู้เป็นบุตรของมักรานิยาห์ ผู้เป็นบุตรของมีคายาห์ ผู้เป็นบุตรของอัสกเกอร์ ผู้เป็นบุตรของอาสาฟ

³⁶ยังมีญาติของเศคาริยาห์ด้วย คือ เซโมยาห์ อาซาเรล มิลาสิห์ กิลาสิห์ มาอัย เนธันเอล ยูดาห์ ฮานานี ที่ใช้เครื่องดนตรีต่างๆ ของดาวิดคนของพระเจ้า เอสราธรรมาจารย์เดินนำหน้าพวกเขา³⁷ ที่ประตูน้ำพุพวกเขาได้เดินตรงไปขึ้นบันไดของเมืองแห่งดาวิด ที่ทางบันไดไปยังกำแพงเหนือพระราชวังของดาวิด ไปยังประตูน้ำด้านทิศตะวันออก

³⁸นักร้องอีกคณะหนึ่งที่เป็นผู้กล่าวคำขอบพระคุณได้เดินไปอีกทางหนึ่ง ข้าพเจ้าตามพวกเขาไปบนกำแพงพร้อมกับประชาชนครึ่งหนึ่งเหนือหอคอยเตาไฟไปถึงกำแพงกว้าง³⁹ เหนือประตูเอฟราอิม และโดยทางประตูเก่า ทางประตูปลา และหอคอยฮานันเอล หอคอยศตพลไปจนถึงประตูแกะ และพวกเขาหยุดที่ประตูยาม

⁴⁰นักร้องทั้งสองคณะที่กล่าวขอบพระคุณได้เข้าประจำที่ในพระนิเวศของพระเจ้า และข้าพเจ้ากับเจ้าหน้าที่อีกครั้งหนึ่งก็เข้าประจำที่ด้วยเช่นกัน⁴¹ ปุโรหิตที่ถือแทธก็ได้เข้าประจำที่ของเขา ได้แก่ เอลียาคิม มาอาเสยาห์ มินยามิน มีคายาห์ เอลีโอนัย เศคาริยาห์ และฮานันยาห์⁴² และมาอาเสยาห์ เซโมยาห์ เอเลอาซาร์ อูสซี เยโฮฮานัน มัลคิยาห์ เอลาม และเอเซอร์ และคณะนักร้องได้ร้องเพลงโดยมียิสรายาห์เป็นหัวหน้าพวกเขา

⁴³พวกเขาได้ถวายสัตวบูชาอย่างยิ่งใหญ่ในวันนั้นและเปรมปรีดิ์ เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้พวกเขาเปรมปรีดิ์ด้วยความเบิกบานใจยิ่งนัก พวกผู้หญิงและเด็ก ๆ ก็เปรมปรีดิ์ด้วย ดังนั้น ความชื่นบานของเยรูซาเล็มก็ไต่ขึ้นไปไกล

⁴⁴ในวันนั้น เขาแต่งตั้งพวกผู้ชายให้ดูแลห้องเก็บของ สำหรับของถวายต่างๆ ผลแรกต่างๆ และกตสาขากทั้งหลาย รวบรวมให้เป็นไปตามสัดส่วนกำหนดไว้ในบัญญัติสำหรับพวกปุโรหิตและพวกเลวี แต่ละคนได้ถูกกำหนดให้ทำงานในทุกนาใกล้เมืองต่างๆ ส่วนยูดาห์เปรมปรีดิ์ต่อบรรดาปุโรหิตและคนเลวีที่ยืนต่อหน้าพวกเขาทั้งหลาย⁴⁵ พวกเขาได้ปรนนิบัติพระเจ้าของเขา และเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์ และคณะนักร้องและพวกคนเฝ้าประตูก็กระทำเช่นเดียวกันในการปฏิบัติตามบัญชาของดาวิดและของซาโลมอนโอรสของพระองค์

⁴⁶เพราะเมื่อนานมาแล้ว ในสมัยของดาวิดและอาสาฟ มีหัวหน้าคณะนักร้อง มีบทเพลงสรรเสริญ และบทเพลงขอบพระคุณพระเจ้า⁴⁷ ในสมัยของเศรุบบาเบล และในสมัยของเนหะมียะ อิสราเอลทั้งปวงได้ป็นส่วนแก่คณะนักร้องและพวกคนเฝ้าประตูทุกวัน และเขาได้กินส่วนของคนเลวีไว้ต่างหาก และคนเลวีได้กินส่วนสำหรับพงศ์พันธุ์ของอาโรนไว้ต่างหาก

Chapter 13

¹ในวันนั้นที่พวกเขาได้อ่านหนังสือของโมเสสให้พวกอิสราเอลได้ฟัง มีการพบว่าในหนังสือนั้นได้เขียนไว้ว่าไม่ควรให้คนโมอับ และคนอัมโมนเข้ามาในชุมชนของพระเจ้าเป็นนิตย์² เพราะพวกเขาไม่ได้เอาอาหารและน้ำมาให้คนอิสราเอล แต่พวกเขาได้จ้างบalaอัมให้มาแข่งสาปคนอิสราเอล อย่างไรก็ตามพระเจ้าของเราได้เปลี่ยนคำแข่งสาปให้กลายเป็นคำอวยพร³ วันที่ที่พวกเขาได้ยินธรรมบัญญัติ พวกเขาได้แยกคนอิสราเอลออกจากคนต่างชาติทุกคน

⁴ก่อนหน้านี้ เอลียาซิบปุโรหิตได้ถูกแต่งตั้งให้ดูแลห้องเก็บของทั้งหลายในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา เขามีความเกี่ยวข้องกับโกบิอาห์⁵ เอลียาซิบได้จัดห้องขนาดใหญ่ให้กับโกบิอาห์ ซึ่งก่อนหน้านี้ห้องดังกล่าวได้ถูกใช้เป็นที่เก็บธัญญาหาร กายาน เครื่องใช้ต่าง ๆ และกตสาขของธัญพืช เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมัน ซึ่งถูกจัดไว้ให้แก่คนเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตู และของถวายสำหรับพวกปุโรหิต

⁶แต่ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในขณะที่ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เพราะในปีที่สามสิบสองแห่งอาราธาเซอร์ซัส กษัตริย์ของบาบิโลน ข้าพเจ้าได้ไปเข้าเฝ้ากษัตริย์

หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้ขออนุญาตทูลลาภคินัตริย์⁷ ข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม แล้วข้าพเจ้าจึงทราบความชั่วร้ายซึ่งเอสยาซิมได้กระทำ คือจัดห้องให้โทบีอาห์ภายในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้า

⁸ข้าพเจ้าโกรธมากและโยนข้าวของทั้งหมดของโทบีอาห์ออกจากห้องนั้น⁹ ข้าพเจ้าสั่งให้พวกเขาชำระห้องเก็บของนั้น และข้าพเจ้านำเครื่องใช้ต่าง ๆ ของพระนิเวศของพระเจ้า เครื่องธัญญาหาร และกำยานกลับไปไว้ในห้องนั้นอีก

¹⁰ข้าพเจ้ายังทราบด้วยว่าคนเลวี่ไม่ได้รับส่วนที่เป็นของของพวกเขา พวกเลวี่และพวกนักร้องซึ่งกระทำการงานได้หนักกลับไปยังทุ่งนาของตนเอง¹¹ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้ถือว่าพวกเขาหน้าตาดี และพูดว่า "ทำไมพระนิเวศของพระเจ้าถูกทอดทิ้ง?" ข้าพเจ้าได้รวบรวมพวกเขาและตั้งพวกเขาตามตำแหน่งของพวกเขาอีก

¹²จากนั้นพวกยูดาห์ทั้งหมดได้นำคางคกของธัญญาหาร เหล้าอุุ่นใหม่ และน้ำมันมาไว้ในห้องเก็บของ¹³ ข้าพเจ้าได้แต่งตั้งผู้ดูแลคลังเก็บของคือ เซเลมียาห์ ปุโรหิต และศาโดทธรรมาจารย์ และจากคนเลวี่คือเปเลายาห์ ถัดจากพวกเขาคืออาบันบุตรชายของศักเกอร์ ผู้เป็นบุตรของบักธานียาห์ เพราะว่าพวกเขานับว่าเป็นคนน่าเชื่อถือ หน้าตาดีของพวกเขาคือการแจกจ่ายสิ่งของต่าง ๆ แก่พวกพี่น้องของพวกเขา¹⁴ ข้าแต่พระเจ้าแห่งข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ และขออย่าทรงลบหลู่การดีทั้งหลายที่ข้าพระองค์ได้กระทำเพื่อพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์และการปรนนิบัติใช้ในที่นั้น

¹⁵ครั้งนั้นในยูดาห์ ข้าพเจ้าเห็นประชาชนย่ำอุ้งในวันสะบาโต และนำกองข้าวบรรทุกบนหลังลา พร้อมด้วยเหล้าอุุ่น ผลอุ้ง ผลไม้ และสัมภาระหนักทุกชนิด ซึ่งพวกเขานำเข้ามาในกรุงเยรูซาเล็มในวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้กักตักพวกเขาที่กำลังซื้อขายอาหารในวันนั้น

¹⁶พวกผู้ขายจากโทรที่อาศัยในกรุงเยรูซาเล็มนำปลา และสินค้าทุกชนิด พวกเขาขายสินค้าเหล่านี้ให้กับประชาชนของยูดาห์และกับประชาชนในเมืองนั้นในวันสะบาโต!¹⁷ จากนั้นข้าพเจ้าได้ต่อว่าผู้นำของยูดาห์ "พวกเจ้ากำลังทำสิ่งชั่วร้ายอะไรกัน? กำลังดูหมิ่นวันสะบาโตหรือ?"¹⁸ บรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเขาไม่ได้ทำเช่นนี้หรือ? พระเจ้าของเราได้ทรงนำสิ่งที่ชั่วร้ายทั้งหมดนี้มาให้พวกเราและเมืองนี้หรือ? บัดนี้พวกเรากำลังนำพระพิโรธที่มากยิ่งขึ้นมาให้คนอิสราเอล โดยการดูหมิ่นวันสะบาโต"

¹⁹ทันทีที่มีดลงที่ประตูเมืองกรุงเยรูซาเล็มก่อนวันสะบาโต ข้าพเจ้าสั่งให้ปิดประตูทั้งหลาย และไม่ให้ออกจนกว่าจะพ้นวันสะบาโตแล้ว ข้าพเจ้าได้ตั้งคนใช้บางคนของข้าพเจ้าที่ประตูเมือง ดังนั้นจึงไม่มีสัมภาระสิ่งของใดๆ สามารถนำเข้ามาในเมืองได้ในวันสะบาโต²⁰ พ่อค้าทั้งหลายและพวกขายสินค้าทุกชนิดต้องนอนพักนอกกรุงเยรูซาเล็มครั้งหรือสองครั้ง

²¹แต่ข้าพเจ้าได้เตือนพวกเขา "ทำไมพวกเจ้านอนพักนอกกำแพงเมือง? ถ้าพวกเจ้าทำอีก ข้าพเจ้าจะจับพวกท่าน!" ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาพวกเขาก็ไม่มาในวันสะบาโตอีก²² จากนั้นข้าพเจ้าได้สั่งพวกเขาให้ชำระตัวเขาเอง และมาเฝ้าประตูเมืองไว้ เพื่อรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์สำหรับเรื่องนี้ด้วย และขอทรงเมตตาต่อข้าพระองค์เพราะพันธสัญญาที่มั่นคงที่พระองค์มีต่อข้าพระองค์

²³ในเวลานั้นข้าพเจ้าได้เห็นคนยิวที่ได้แต่งงานกับหญิงคนอัสซีเรีย คนอัมโมน และคนโมอับ²⁴ เด็กของพวกเขาครึ่งหนึ่งพูดภาษาอัสซีเรีย ไม่มีใครสักคนพูดภาษายูดาห์ได้ แต่พูดได้เพียงภาษาของพวกเขาแต่ละพวกเท่านั้น

²⁵ข้าพเจ้าได้โต้แย้งกับพวกเขา ได้แข่งเขา ได้ตีพวกเขาบางคน และได้ดั่งผมของพวกเขา ให้พวกเขาสาบานในพระนามของพระเจ้าว่า "เจ้าทั้งหลายจะไม่ยกลูกสาวของเจ้าให้กับบุตรชายของเขา หรือรับลูกสาวของพวกเขามาให้เป็นบุตรชายของเจ้า หรือเพื่อตัวเจ้าเอง"²⁶ ชาโลมอนภคินัตริย์แห่งอิสราเอลไม่ได้ทำบาปด้วยเรื่องผู้หญิงเหล่านี้หรือ? ท่ามกลางบรรดาประชาชาติไม่มีภคินัตริย์องค์ใดเหมือนพระองค์ และพระเจ้าของพระองค์ก็ทรงรักพระองค์ และพระเจ้าทรงตั้งพระองค์เป็นภคินัตริย์ครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งหมด ถึงแม้ว่าจะเป็นเช่นนั้นก็ตาม บรรดานางสนมต่างชาติทั้งหลายของพระองค์ก็เป็นเหตุให้พระองค์ทรงทำบาป²⁷ ควรหรือที่เราจะฟังคำเจ้าและทำสิ่งที่ชั่วร้ายอันยิ่งใหญ่นี้ และกระทำการทรยศต่อพระเจ้าของเราโดยการแต่งงานกับหญิงต่างชาติ?

²⁸บุตรชายคนหนึ่งของโยยาดา ผู้เป็นบุตรของเอสยาซิมมหาปุโรหิต เป็นบุตรเขยของสันบาลักคนโฮโรนาอิม ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้ขับไล่เขาไปเสียจากข้าพเจ้า²⁹ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์เพราะว่าพวกเขาได้ทำให้ความเป็นปุโรหิต และพันธสัญญาของความเป็นปุโรหิตและของคนเลวี่เป็นมลทิน

³⁰ดังนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้ชำระพวกเขาจากทุกสิ่งที่เป็นของคนต่างชาติและข้าพเจ้าได้กำหนดหน้าที่ของบรรดาปุโรหิตและคนเลวี่ ต่างก็ประจำงานของตน³¹ ข้าพเจ้าได้จัดหาฟืนถวายตามเวลาที่กำหนด และสำหรับผลแรก ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์เพื่อผลดีเกิด

ESTHER

Chapter 1

¹ในรัชสมัยของภคินัตริย์อาหุเสร์ส (นี่คือภคินัตริย์อาหุเสร์สผู้ปกครองกว่า 127 มณฑลจากอินเดียไปไกลจนถึงเอธิโอเปีย)² ในเวลานั้นภคินัตริย์อาหุเสร์สได้ประทับบนราชบัลลังก์ที่ป้อมของเมืองสุสา

³ในปีที่สามแห่งการครองราชย์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงประทานงานเลี้ยงฉลองแก่เจ้านายและข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ กองทัพของเปอร์เซียและมิดีย บรรดาขุนนางและผู้ว่าราชการของมณฑลต่างๆ ได้เฝ้าอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์

⁴พระองค์ได้ทรงสำแดงความมั่งคั่งรุ่งเรืองแห่งราชอาณาจักรของพระองค์และเกียรติยศงำราศีแห่งความยิ่งใหญ่ของพระองค์เป็นเวลาหลายวัน ถึง 180

วัน⁵จนกระทั่งวันเหล่านั้นสิ้นสุดลง พระองค์ได้ทรงปรานีงานเลี้ยงฉลองต่อไปอีกเจ็ดวันแก่ประชาชนทุกคนในป้อมของเมืองสุสา ตั้งแต่ผู้น้อยที่สุดถึงผู้ที่สำคัญที่สุด งานเลี้ยงจัดขึ้นที่ลานในส่วนที่พระราชวังของกษัตริย์

⁶ที่ลานในส่วนนั้นได้ถูกตกแต่งด้วยม่านผ้าฝ้ายสีขาวและสีม่วง โยงด้วยผ้าลินินอย่างดีและผ้าลินินสีม่วง แขนงอยู่บนห้วงเงินจากเสาหินอ่อน อีกทั้งมีน้ำนึ่งยาวที่ทำจากเงินและทองบนพื้นลาดปูนฝังหินแดง หินอ่อน ไข่มุกและปูดด้วยหินสีต่างๆ⁷ เครื่องดื่มก็ใส่ในถ้วยทองคำ แต่ละถ้วยมีความหลากหลายและรินด้วยเหล้าองุ่นของราชสำนักอย่างอิมหน้าสำราญด้วยพระทัยอันกว้างขวางของกษัตริย์

⁸การดื่มก็เป็นไปตามคำบัญชาของกษัตริย์ "จกต้องไม่มีการบังคับ" กษัตริย์ได้ทรงมีรับสั่งแก่ข้าราชการสำนักทุกคนให้จัดหาสิ่งใดก็ตามที่แขกปรารถนา⁹ ส่วนพระราชินีวัชก็ได้ทรงจัดงานเลี้ยงแก่เหล่าสตรีผู้ซึ่งอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์อาหุเอรัสด้วยเช่นกัน

¹⁰ในวันที่เจ็ด เมื่อพระทัยของกษัตริย์ได้ทรงอิ่มเอมด้วยเหล้าองุ่นแล้ว พระองค์ได้ทรงบัญชาเมฆมาน บิสรธา ฮารโบนา บิกรธา อาบิกรธา เศราร์และคารคาส (ขันที่ทั้งเจ็ดผู้ที่ได้ปรนนิบัติพระองค์)¹¹ให้ไปทูลเชิญพระราชินีวัชที่มาพบพระองค์พร้อมด้วยมวงกุญขุนนาง พระองค์ได้ทรงปรารถนาให้ประชาชนและบรรดาขุนนางทั้งหลายได้ชื่นชมในความงามของพระนาง เพราะพระนางทรงงดงามยิ่งนัก

¹²แต่พระราชินีวัชก็ได้ทรงปฏิเสธคำเชิญของกษัตริย์ซึ่งได้ทรงรับสั่งไปกับขันที่ถึงพระนาง กษัตริย์ก็ทรงกริ้วมาก พระพิโรธได้พุ่งขึ้นภายในพระองค์¹³แล้วพระองค์จึงได้ทรงไปปรึกษากับผู้ปรารถนาในเรื่องของกาละเทศะ (เพราะเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของกษัตริย์ที่มีต่อบรรดานักปราชญ์ด้านกฎหมายและการพิพากษา)

¹⁴ในขณะนั้น เหล่าที่ปรึกษาที่อยู่ใกล้กับพระองค์คือคารเซนา เซราร์ อัธมาธา ทารชัช เมเรส มารเสนาและเมฆุคาน เจ้านายทั้งเจ็ดแห่งเปอร์เซียและมีเดีย ผู้สามารถเข้าเฝ้ากษัตริย์และพวกเขามีตำแหน่งสูงสุดในราชสำนักของราชอาณาจักร¹⁵ตามกฎหมายแล้วต้องทำอะไรต่อการกระทำของพระราชินีวัชที่ เพราะพระนางไม่ได้ทรงเชื่อฟังคำบัญชาของกษัตริย์อาหุเอรัสซึ่งได้ทรงรับสั่งผ่านเหล่าขันที่ถึงพระนาง?"

¹⁶เมฆุคานจึงได้ทูลต่อพระพิชิตกรกษัตริย์และเหล่าขันที่ทั้งหลายว่า "การกระทำของพระราชินีวัชที่นั้นไม่เพียงแต่ผิดต่อกษัตริย์เท่านั้นแต่ผิดต่อขันที่ทั้งหลาย และคนทั้งปวงผู้ซึ่งอยู่ในมณฑลทั้งสี่ของกษัตริย์อาหุเอรัสด้วย¹⁷และเพราะการกระทำของพระราชินีวัชที่ได้ยินไปถึงสตรีทุกคน นี่จะเป็นเหตุให้พวกนางปฏิบัติต่อสามีของพวกนางอย่างดุดุ๊ก พวกเขาคงกล่าวว่า 'กษัตริย์อาหุเอรัสรับสั่งให้พระราชินีวัชที่เข้าเฝ้าพระองค์ แต่พระนางทรงปฏิเสธ'

¹⁸ก่อนที่วันนี้จะสิ้นสุดลงและก่อนที่สตรีชั้นสูงในมณฑลต่างๆ แห่งเปอร์เซียและมีเดียได้ยินเรื่องนี้เหมือนอย่างกับบรรดาข้าราชการได้ยิน ซึ่งจะก่อให้เกิดการดูหมิ่นและความโกรธอย่างมากมาย¹⁹ฉะนั้นหากเป็นที่พอพระทัยพระองค์ ขอพระองค์ได้ทรงส่งพระราชกฤษฎีกาออกไปและให้เขียนในกฎหมายของเปอร์เซียและมีเดีย ซึ่งไม่สามารถเพิกถอนได้ว่า พระนางวัชที่ทรงไม่ได้เข้าพบพระองค์อีก ขอให้กษัตริย์ได้ทรงมอบตำแหน่งของพระราชินีแก่ผู้อื่นที่เหมาะสมกว่านาง

²⁰เมื่อกษัตริย์ได้ทรงประกาศพระราชกฤษฎีกาออกไปทั่วราชอาณาจักรที่กว้างใหญ่ของพระองค์ ภรรยาทั้งปวงจะต้องให้เกียรติแก่สามีของตน ไม่เว้นแม้แต่ผู้ที่เล็กน้อยที่สุดถึงผู้ที่สำคัญที่สุด"²¹กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายของพระองค์เห็นชอบกับคำแนะนำนี้ และกษัตริย์ได้ทรงทำตามคำแนะนำของเมฆุคาน²²พระองค์ได้ทรงส่งพระราชสารไปยังมณฑลต่างๆ และได้ทรงเขียนถึงแต่ละมณฑลตามแต่ละในภาษาของที่นั้น และได้ทรงเขียนถึงแต่ละคนตามภาษาของเขา พระองค์ได้ทรงมีบัญชาว่าให้ชายทุกคนเป็นนายในครัวเรือนของเขา พระราชกฤษฎีกานี้ได้ถูกส่งไปตามแต่ละภาษาทั่วทั้งราชอาณาจักร

Chapter 2

¹ภายหลังเหตุการณ์เหล่านั้น เมื่อพระพิโรธของกษัตริย์อาหุเอรัสได้สงบลง พระองค์ได้ทรงระลึกถึงพระนางวัชที่และสิ่งที่นางได้กระทำ พระองค์ยังได้ทรงระลึกถึงพระราชกฤษฎีกาที่พระองค์ประกาศออกไปด้วยเรื่องของพระนาง²ขณะนั้นพวกชายหนุ่มของกษัตริย์ที่ปรนนิบัติพระองค์อยู่ได้ทูลว่า "ขอทรงตั้งผู้แทนพระองค์เพื่อเสาะหาหญิงพรหมจารีที่งดงามทั้งหลายเข้ามา

³ขอให้กษัตริย์ได้ทรงแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ในทั่วทุกมณฑลของอาณาจักรนี้ เพื่อรวบรวมหญิงสาวพรหมจารีที่งดงามทั้งหมดเข้ามาในฮาเร็มในป้อมแห่งเมืองสุสา ให้มาอยู่ภายใต้การดูแลของเฮกัย ขันที่ของกษัตริย์ ผู้มีหน้าที่ในการดูแลพวกผู้หญิง และให้เขาจัดเตรียมเครื่องประทีกไฟสำหรับหญิงเหล่านั้น⁴ให้หญิงสาวที่เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ได้ขึ้นเป็นพระราชินีแทนพระนางวัชที่" คำแนะนำนี้เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ยิ่งนัก และพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น

⁵ในเวลานั้นมีชายชาวฮิวคนหนึ่งในป้อมแห่งเมืองสุสาชื่อโมเรเดคัย ผู้เป็นบุตรชายยาฮิธ ผู้เป็นบุตรชายชิลี ผู้เป็นบุตรชายคิช คนเบนยามิน⁶เขาได้ถูกกวาดต้อนออกจากกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพวกเชลยซึ่งได้กวาดต้อนไปพร้อมกับเยโคเนียห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งถูกกษัตริย์เนบูคัสเนสซาร์แห่งบาบิโลนได้กวาดต้อนไป

⁷เขาห่วงใยต่อฮาดาซาร์ คือเอสเธอร์ บุตรสาวลุงของท่าน เพราะเธอไม่มีทั้งพ่อและแม่ หญิงสาวคนนี้มีรูปร่างงดงามและน่าดู โมเรเดคัยได้รับเธอเป็นเหมือนบุตรสาวของเขาเอง⁸เมื่อคำสั่งพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ถูกประกาศออกไป มีหญิงสาวมากมายถูกนำมาที่ป้อมของเมืองสุสา ให้อยู่ภายใต้การดูแลของขันที่เฮกัย เอสเธอร์ก็ถูกพาเข้าไปยังพระราชวังของกษัตริย์และรับการดูแลจากเฮกัย ผู้ดูแลผู้หญิงทั้งหมด

⁹หญิงสาวนั้นเป็นที่พอใจของเขและได้รับความกรุณาจากเขา เขาได้จัดเตรียมเครื่องประทีกไฟและอาหารให้แก่เธอกันที่ เขายังได้จัดตั้งสาวใช้เจ็ดคนให้

แก่เธอจากราชสำนักและย้ายเธอพร้อมทั้งสาวใช้ไปยังสถานที่ที่ดีที่สุดในบ้านพักของพวกหญิงสาว¹⁰ เอสเธอร์ไม่ได้บอกเล่าให้ใครฟังทั้งสิ้นว่าเธอเป็นชนชาติใดหรือเป็นญาติกับใคร เพราะโมรเดคัยได้กำชับเธอเอาไว้ว่าไม่ให้บอกใคร

¹¹ทุกๆ วัน โมรเดคัยจะเดินไปมาอยู่ตรงหน้าประตูที่ลานข้างนอกของบ้านพักของพวกหญิงสาว เพื่อรับฟังถึงความเป็นอยู่ของเอสเธอร์ และว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับเธอบ้าง¹² เมื่อถึงเวลาที่หญิงสาวแต่ละคนจะต้องเข้าไปหาภคินีอาหสุเอรัส ตามข้อบังคับสำหรับหญิงสาวที่ต้องปฏิบัติคือแต่ละคนต้องผ่านการดูแลเป็นเวลาสิบสองเดือน คือการขลิบขนด้วยน้ำมันกำยานหกเดือน และเครื่องเทศและเครื่องประพรมผิวอีกหกเดือน¹³ เมื่อหญิงสาวแต่ละคนเข้าเฝ้าภคินี สิ่งใดที่เธอปรารถนาจะได้รับจากบ้านพักของพวกหญิงสาว และเธอสามารถนำเข้ายังพระราชวังได้

¹⁴ในช่วงเวลาเย็นหญิงนั้นจะเข้าไปข้างในและจะกลับออกมาในตอนเช้า ไปยังบ้านพักของพวกหญิงสาวหลังที่สองในการอารักขาของชาอัชกาส ชนที่ของภคินีผู้ดูแลนางสนมทั้งหลาย หญิงนั้นจะไม่ได้กลับไปเข้าเฝ้าภคินีอีกครั้ง นอกจากพระองค์ทรงพอพระทัยในตัวเธอและให้เธอกลับเข้าไปปรนนิบัติอีกครั้ง¹⁵ เมื่อถึงเวลาของเอสเธอร์ (บุตรสาวของอาบิฮาล ลูกของโมรเดคัย ผู้ที่ได้รับเธอไปเป็นบุตรสาวของตน) เข้าไปปรนนิบัติภคินี เธอไม่ได้ขอสิ่งใดเลย เว้นแต่สิ่งที่เธอขียนที่ของภคินีได้แนำนำเธอ ตอนนีเอสเธอร์ได้เป็นที่โปรดปรานของทุกคนผู้ได้พบเห็นเธอ

¹⁶เอสเธอร์ถูกพาเข้าไปในพระราชสำนักของภคินีอาหสุเอรัส ในเดือนที่สิบซึ่งเป็นเดือนของเทเบท ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดของรัชกาลของพระองค์¹⁷ ภคินีทรงรักเอสเธอร์มากกว่าหญิงสาวอื่นๆ และเอสเธอร์ได้รับความโปรดปรานและพระกรุณาจากพระองค์มากกว่าหญิงสาวพรหมจารีอื่นๆ พระองค์จึงได้ทรงเอามงกุฎสวมศีรษะของเธอและแต่งตั้งให้เธอเป็นพระราชินีแทนพระราชินีวัท¹⁸ ภคินีได้ทรงประทานงานเลี้ยงฉลองแก่เจ้านายและข้าราชการทั้งหมดของพระองค์ "งานเลี้ยงฉลองของเอสเธอร์" และพระองค์ทรงได้ลดหย่อนภาษีจากมณฑลที่ปวง อีกทั้งพระองค์ยังได้ทรงมอบทองคำนัลด้วยพระทัยอันกว้างขวาง

¹⁹ในครั้งที่สองเมื่อมีการรวบรวมหญิงสาวพรหมจารีมาอีก โมรเดคัยกำลังนั่งอยู่ที่ประตูของภคินี²⁰ เอสเธอร์ยังไม่ได้บอกใครด้วยเรื่องของเธอหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง เพราะโมรเดคัยได้กำชับเธอเอาไว้ เธอยังคงเชื่อฟังและทำตามคำแนะนำของโมรเดคัย เหมือนเช่นที่เธอเคยเชื่อฟังตอนที่เขาสั่งดูเธอมา²¹ ในครั้งนั้น ในขณะที่โมรเดคัยกำลังนั่งอยู่ที่ประตูหน้าวังของภคินี นายทหารยามสองคนของภคินีคือมิกธานและเทเรซ ผู้ที่เฝ้ายามที่ประตูเกิดความโกรธและหาทางประทุษร้ายภคินีอาหสุเอรัส

²²เมื่อเรื่องนี้ได้เปิดเผยแก่โมรเดคัย ท่านได้นำเรื่องนี้ไปบอกแก่พระราชินีเอสเธอร์ และเอสเธอร์จึงได้นำไปกราบทูลภคินีในนามของโมรเดคัย²³ เมื่อเรื่องนี้ได้รับการสอบสวนและยืนยัน ทหารทั้งสองจึงถูกจับไปประหารโดยการแขวนบนตะแลงแกง เหตุการณ์นี้ได้ถูกเขียนบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารต่อพระพักตร์ของภคินี

Chapter 3

¹หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ ภคินีอาหสุเอรัสได้เลื่อนยศให้แก่อามานบุตรชายของอัมเมดราคนอาภัก และยกเขาขึ้นให้หนึ่งในตำแหน่งที่มีอำนาจเหนือบรรดาข้าราชการที่รับใช้พระองค์² มหาดเล็กทุกคนของภคินีที่อยู่ประตูของภคินีจะคุกเข่าลงและหมอบกราบอามาน ตามที่ภคินีได้บัญชาให้พวกเขาทำ แต่โมรเดคัยไม่ยอมคุกเข่าหรือทำความเคารพ

³แล้วพวกมหาดเล็กของภคินีซึ่งอยู่ที่ประตูของภคินีพูดกับโมรเดคัยว่า "ทำไมท่านถึงขัดขืนต่อพระบัญชาของภคินี?"⁴ พวกเขาได้บอกท่านวันแล้ววันเล่าแต่ท่านก็ยังปฏิเสธที่จะทำตามความต้องการของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาก็จึงนำเรื่องนี้ไปบอกกับอามานเพื่อดูว่าโมรเดคัยยังขัดขืนเช่นนั้นหรือไม่ เพราะท่านได้บอกพวกเขาว่าท่านเป็นคนยิว

⁵เมื่ออามานเห็นว่าโมรเดคัยไม่ได้คุกเข่าและหมอบกราบเขา อามานก็เต็มไปด้วยความเดือดดาล⁶ เขารู้สึกเป็นการเสียเกียรติต่อความคิดที่จะฆ่าโมรเดคัยแต่ผู้เดียว เพราะพวกมหาดเล็กของภคินีได้บอกเขาว่าโมรเดคัยมาจากชนชาติไหน อามานต้องการที่จะทำลายชนชาติยิวทั้งหมด คนของโมรเดคัยที่อยู่ทั่วทั้งอาณาจักรของอาหสุเอรัส

⁷ในเดือนที่หนึ่ง (ซึ่งเป็นเดือนนิสาน) ในปีที่สองแห่งรัชกาลของภคินีอาหสุเอรัส เขาพากันทอดเปอร์หรือสลาคต่อหน้าอามานเพื่อหาวันและเดือน พวกเขาทอดสลาคไปเรื่อยๆ จนกระทั่งสลาคได้ตกที่เดือนสิบสอง (ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์)⁸ แล้วอามานทูลภคินีอาหสุเอรัสว่า "ในอาณาจักรของพระองค์มีชนชาติหนึ่งที่กระจัดกระจายทั่วทุกมณฑล กฎหมายของพวกเขาแตกต่างจากกฎหมายของคนอื่น อีกทั้งพวกเขาไม่รักษากฎหมายของภคินี หากปล่อยพวกเขาไว้ ก็ไม่เกิดประโยชน์ใดต่อภคินี

⁹หากเป็นที่พอพระทัยภคินี ขอพระองค์ได้ทรงบัญชาให้ฆ่าพวกเขาเสีย และข้าพระองค์จะจ่ายเงินจำนวนหนึ่งหมื่นตะลันต์แก่ผู้ที่ได้รับผิดชอบพระราชกิจของภคินี เพื่อให้เขาเอาไปใส่ไว้ในพระคลังของภคินี"¹⁰ แล้วภคินีจึงได้ทอดแหวนตราจากพระหัตถ์ของพระองค์และมอบให้แก่อามานบุตรชายของอัมเมดรา คนอาภัก ศัตรูของคนยิว¹¹ แล้วภคินีได้ตรัสกับอามานว่า "เราจะต้องให้น้ำเงินนั้นกลับคืนมายังเจ้าและคนของเจ้า จงไปทำตามที่เราปรารถนาเถิด"

¹²แล้วในวันที่สิบสาม ของเดือนที่หนึ่ง ราชอาลักษณ์ก็ถูกเรียกเข้าไปและเขียนพระราชกฤษฎีกาตามคำสั่งของอามานทุกอย่าง ถึงสมุหนายกและถึงภคินี คือคนเหล่านั้นที่อยู่ทั่วทุกมณฑล ถึงเจ้านายของแต่ละมณฑลและคนทั้งปวงในมณฑลต่างๆ และถึงข้าราชการของประชาชนทุกคน ถึงมณฑลทั้งปวงในภาษาของพวกเขา และถึงทุกคนในภาษาของพวกเขาเอง สารนี้ได้เขียนโดยพระนามของภคินีอาหสุเอรัสและประทับตราด้วยแหวนของพระองค์

¹³ผู้ส่งสารได้มอบสารเหล่านั้นด้วยมือไปยังมณฑลทั้งหมดของกษัตริย์ เพื่อสังหาร ช่าและทำลายคนยิวทั้งหมดตั้งแต่คนหนุ่มจนถึงคนแก่ เด็กและผู้หญิง ภายในวันเดียวนั้น คือวันที่สิบสามของเดือนที่สิบสอง (ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์) และรับเอาทรัพย์สินของพวกเขา¹⁴สำเนาของสารนั้นถูกตั้งเป็นกฎหมายทั่วทุกมณฑล และประกาศให้ทราบกันโดยทั่วไปแก่ทุกคนในมณฑลนั้น เพื่อให้พวกเขาเตรียมตัวสำหรับวันนั้น¹⁵ผู้ส่งสารรีบออกไปและทำตามรับสั่งของกษัตริย์ พระราชกฤษฎีกายังได้ประกาศไปยังในป้อมแห่งเมืองสุสาด้วย กษัตริย์ได้ประทับลงและทรงดื่มกับชามาน แต่ผู้คนในป้อมแห่งเมืองสุสากำลังเกิดความโกลาหลจนวาย

Chapter 4

¹เมื่อโมรเดคัยได้ทราบทุกอย่างที่ได้เกิดขึ้นแล้ว ท่านก็ฉีกเสื้อผ้าของท่านออกและสวมผ้ากระสอบและโรยขี้เถ้า ท่านออกไปกลางเมืองร้องไห้คร่ำครวญเสียงดังด้วยความขมขื่น²ท่านขึ้นไปถึงได้แค่ประตูของกษัตริย์เท่านั้น เพราะใครก็ตามที่สวมผ้ากระสอบจะไม่ได้รับอนุญาตให้ผ่านเข้าไป³ในทุกมณฑลที่พระราชกฤษฎีกาและคำบัญชาของกษัตริย์ได้ไปถึง ก็เกิดความโศกเศร้าเสียใจอย่างใหญ่หลวงท่ามกลางคนยิว มีการอดอาหาร การร้องไห้และคร่ำครวญ มีคนมากมายสวมผ้ากระสอบและโรยขี้เถ้า

⁴เมื่อพวกสาวใช้และพวกนางกำนัลของพระนางเอสเธอร์ได้ทูลเรื่องนี้กับพระนาง พระราชินีก็ทรงกังวลใจยิ่งนัก นางจึงส่งเสื่อคลุมไปให้กับโมรเดคัย (เพื่อที่ท่านจะได้ถอดผ้ากระสอบออก) แต่ท่านปฏิเสธไม่รับเสื่อคลุมที่นางส่งมาให้⁵ดังนั้นพระนางเอสเธอร์จึงเรียกฮาธาค ชนิกของพระนาง ผู้ที่กษัตริย์ได้แต่งตั้งให้มาปรนนิบัติพระนาง พระนางได้ส่งเขาไปหาโมรเดคัยเพื่อถามว่าเกิดอะไรขึ้นและทำเช่นนั้นทำไม

⁶ฮาธาคจึงออกไปหาโมรเดคัยที่ลานจตุรัสของเมือง ด้านหน้าประตูของกษัตริย์⁷โมรเดคัยได้รายงานเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเขา และเรื่องจำนวนเงินที่ชามานสัญญาถวายให้แก่กษัตริย์เพื่อเอาไปใส่ในท้องพระคลังของพระองค์เพื่อสังหารชนชาติยิวทั้งหมด⁸และท่านได้มอบสำเนาของพระราชกฤษฎีกาเรื่องการทำลายชนชาติยิวที่ส่งไปทั่วสุสาให้กับชนิก ท่านทำเช่นนี้เพื่อที่ฮาธาคจะได้นำไปมอบให้พระนางเอสเธอร์ และท่านต้องการให้พระนางรับผิดชอบเรื่องการเข้าเฝ้ากษัตริย์เพื่ออ้อนวอนกษัตริย์ขอความโปรดปรานและขอร้องแทนชนชาติของพระนาง⁹ฮาธาคจึงกลับไปหาพระนางเอสเธอร์และทูลเรื่องที่โมรเดคัยได้บอกมานั้น

¹⁰แล้วพระนางเอสเธอร์ตรัสกับฮาธาคและให้เขากลับไปบอกโมรเดคัย¹¹พระนางตรัสว่า "ข้าราชการและประชาชนทั่วทุกมณฑลรู้ดีว่า ไม่ว่าชายหรือหญิงใดที่เข้าไปในลานชั้นในของกษัตริย์โดยไม่มีการรับสั่ง มีกฎเพียงข้อเดียวเท่านั้นคือ ผู้นั้นจะต้องถูกประหารชีวิต เว้นแต่ผู้ที่กษัตริย์ได้ทรงยื่นคทาทองคำเพื่อไว้ชีวิตผู้นั้น และฉันก็ไม่ได้ถูกเรียกให้เข้าพบกษัตริย์เป็นเวลาสามสัปดาห์แล้ว"¹²ฮาธาคจึงรายงานถ้อยคำทั้งหลายของพระนางเอสเธอร์แก่โมรเดคัย

¹³โมรเดคัยจึงฝากข้อความกลับไปได้ว่า "เรอคงไม่คิดว่าเราจะรอดพ้นจากการทำลายชนชาติยิวเพราะเธออยู่ในพระราชวังของกษัตริย์หรือคน"¹⁴หากเธอยังนั่งเฉยเช่นนี้ต่อไป การช่วยเหลือและการช่วยกู้ของชนชาติยิวคงมาจากที่อื่น แต่เธอและครอบครัวของเธอเองก็ต้องพินาศด้วยเช่นเดียวกัน บางทีการที่เธอได้รับตำแหน่งราชินีก็เพื่อการนี้ก็เป็นได้ ใครจะรู้?"¹⁵แล้วพระนางเอสเธอร์จึงส่งข้อความกลับไปที่หาโมรเดคัยว่า

¹⁶"ถ้าเช่นนั้น ท่านจงไปรวบรวมชาวยิวทุกคนที่อยู่ในสุสาอดอาหารเพื่อฉัน อย่ากินหรือดื่มเป็นเวลาสามวันสามคืน ฉันและสาวใช้ของฉันจะอดอาหารด้วยเช่นกัน แล้วฉันจะไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ถึงแม้ว่าจะเป็นการผิดกฎหมายก็ตาม และแม้ว่าฉันจะต้องพินาศ ฉันก็จะพินาศ"¹⁷แล้วโมรเดคัยจึงไปทำตามคำที่พระนางเอสเธอร์รับสั่งให้ทำ

Chapter 5

¹หลังจากนั้นสามวัน พระนางเอสเธอร์ทรงฉลองพระองค์ด้วยชุดของพระราชินีและได้เสด็จเข้าไปในลานชั้นในของกษัตริย์ ด้านหน้าพระราชวังของกษัตริย์ กษัตริย์ทรงประทับบนบัลลังก์ในพระราชสำนัก ทรงหันพระพักตร์ไปตรงทางเข้าของพระราชวัง²เมื่อกษัตริย์ทอดพระเนตรเห็นพระราชินีเอสเธอร์ยืนอยู่ตรงลานด้านหน้า พระนางได้รับความโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงได้ทรงยื่นคทาทองคำในพระหัตถ์ของพระองค์ออก พระนางเอสเธอร์ก็เสด็จเข้ามาและตะโกนถวายของพระองค์³พระองค์จึงตรัสถามพระนางว่า "เจ้าปรารถนาสิ่งใด พระราชินีเอสเธอร์? เจ้าประสงค์สิ่งใด? หากถึงครั้งอาณาจักรของเรา เราจะทำให้เจ้า"⁴พระนางเอสเธอร์จึงทูลพระองค์ว่า "หากหม่อมฉันทรงเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ ขอพระองค์เสด็จมาพร้อมชามานในวันนี้ที่งานเลี้ยงฉลองที่หม่อมฉันได้จัดเตรียมไว้ให้กับเขา"⁵กษัตริย์จึงตรัสว่า "ไปนำชามานมาโดยเร็ว และทำตามที่พระนางเอสเธอร์ได้พูด" แล้วกษัตริย์กับชามานก็ไปงานเลี้ยงฉลองที่พระนางเอสเธอร์ได้ทรงจัดเตรียมไว้

⁶ในขณะที่กำลังรินเหล้าลงในงานเลี้ยงฉลองอยู่นั้น กษัตริย์ก็ได้ตรัสถามพระนางเอสเธอร์ว่า "ความปรารถนาของเจ้าคือสิ่งใด? เราจะประทานให้ เจ้าประสงค์สิ่งใด? ถึงครั้งอาณาจักร เราจะทำให้เจ้า"⁷พระนางเอสเธอร์จึงทูลตอบว่า "ความปรารถนาและคำร้องขอของหม่อมฉันนั้นคือ⁸หากหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์และเป็นที่พักพิงของพระองค์ที่จะมอบตามความปรารถนาของหม่อมฉันและให้เกียรติแก่คำร้องขอของหม่อมฉัน ขอเชิญพระองค์และชามานทรงมาร่วมงานเลี้ยงที่หม่อมฉันจะจัดเตรียมไว้สำหรับพระองค์ในวันพรุ่งนี้ และหม่อมฉันจะตอบคำถามของพระองค์"

⁹ชามานกลับไปยังวันนั้นด้วยความอึ้งอัมพรใจและความยินดี แต่เมื่อชามานเห็นโมรเดคัยที่หน้าประตูของกษัตริย์ ก็เห็นว่าโมรเดคัยไม่ได้ยืนขึ้นหรือตัวสั่นสะท้านด้วยความกลัวต่อหน้าเขา ความโกรธต่อโมรเดคัยก็เดือดดาลอยู่ในเขา¹⁰ถึงกระนั้นก็ตาม ชามานได้ควบคุมอารมณ์ตนเองและกลับไปยังบ้านของเขา แล้ว

Chapter 6

ฮามานก็ส่งคนไปเชิญสหายของเขาและรวมตัวกันพร้อมทั้งเสเรขภรรยาของเขา¹¹ แล้วฮามานก็เล่าให้พวกเขาฟังถึงความมั่งคั่งของเขา จำนวนบุตรชายมากมายของเขา และที่กษัตริย์ได้ให้เกียรติยศแก่เขาโดยการเลื่อนตำแหน่ง และอำนาจที่เขาได้รับเหนือข้าราชการสำนักและข้าราชการทั้งปวงของกษัตริย์

¹²ฮามานบอกว่า "พระราชินีเอสเธอร์มิได้ทรงเชิญผู้ใดนอกจากตัวข้าเพื่อไปร่วมฉลองกับกษัตริย์ ในงานเลี้ยงที่พระนางได้จัดเตรียมไว้ วันพรุ่งนี้ข้าก็ยังได้รับเชิญให้ไปอีกครั้งด้วย¹³ แต่ทั้งหมดนี้ก็ไม่มีค่าอะไรกับตัวข้าตราดที่ข้ายังเห็นโมรเดคัยคนยิวนั่งอยู่ที่ประตูพระราชวัง"¹⁴ แล้วเสเรขภรรยาของฮามานก็เสนอฮามานกับสหายของเขาว่า "ให้พวกเขาสร้างทะเลสาบสูงห้าสิบศอก และในตอนเช้าจงถูกลกษัตริย์เพื่อให้พวกเขาหนีโมรเดคัยไปแขวนเสียที่นั่น เพื่อที่ท่านจะได้ไปงานเลี้ยงฉลองกับกษัตริย์อย่างเพลิดเพลิน" คำเสนอนี้เป็นที่พอใจแก่ฮามานและเขาจึงได้ส่งคนไปทำทะเลสาบสูงและเตรียมไว้

Chapter 6

¹ในคืนนั้นกษัตริย์ไม่สามารถบรรทมได้ พระองค์จึงได้ทรงสั่งให้มหาดเล็กนำบันทึกพระราชกรณียกิจในรัชกาลของพระองค์มา และมหาดเล็กก็ได้อ่านออกเสียงดังให้กษัตริย์ฟัง² ในบันทึกนั้นพบว่ามิเหตุการณ์ที่โมรเดคัยได้ถูกรื้อเรื่องบิดรานาและเกรซันทีของพระองค์สองคนที่ได้พยายามตรงประตูของกษัตริย์ ซึ่งได้พยายามวางแผนลอบปลงพระชนม์กษัตริย์อาหสุเอรัส

³กษัตริย์ได้ตรัสถามว่า "ได้ให้เกียรติและกล่าวขวัญแก่โมรเดคัยสำหรับการกระทำนี้อย่างไรบ้าง?" แล้วมหาดเล็กที่ได้บรรณนิบัติพระองค์อยู่ก็ตอบว่า "ยังไม่ได้ทำอะไรให้เขาเลยพะย่ะค่ะ"⁴ กษัตริย์จึงได้ตรัสว่า "ใครอยู่ในลานด้านหน้า?" ขณะนั้นฮามานได้เข้ามาในลานชั้นในของกษัตริย์ เพื่อทูลพระองค์เรื่องที่จะนำโมรเดคัยไปแขวนเสียที่ทะเลสาบที่เขาได้จัดเตรียมเอาไว้⁵ มหาดเล็กได้ทูลตอบพระองค์ว่า "ฮามานกำลังอยู่ที่ลานด้านหน้าพะย่ะค่ะ" กษัตริย์จึงได้กล่าวว่า "ให้เขาเข้ามา"

⁶เมื่อฮามานได้เข้ามาแล้ว กษัตริย์ได้ตรัสกับเขาว่า "ชายที่ได้รับความโปรดปรานจากกษัตริย์ควรได้รับสิ่งใดเพื่อให้เกียรติตอบแทนการกระทำของเขา?" แล้วฮามานก็ได้นึกคิดในใจของเขาว่า "มิใคร่อีกที่ได้รับความโปรดปรานและเกียรติยศจากกษัตริย์มากไปกว่าตัวข้า?"⁷ ฮามานจึงได้ทูลกษัตริย์ว่า "สำหรับชายผู้นั้นซึ่งกษัตริย์ได้ทรงโปรดปรานและให้เกียรติแก่เขา⁸ ขอให้นำฉลองพระองค์ที่กษัตริย์ทรงเคยสวมและผ้าที่พระองค์เคยทรงขีและราชมงกุฎบนพระเศียรนั้นมา

⁹แล้วให้เขาแต่งตัวด้วยฉลองพระองค์และประณามผ้าแก่ข้าราชการสูงสุดคนหนึ่งของกษัตริย์ ให้พวกเขาแต่งกายชายคนนั้น คือผู้ที่กษัตริย์ทรงโปรดปรานและให้เกียรติแก่เขา ให้พวกเขาพาชายคนนั้นนั่งบนม้าและเดินไปตามถนนในเมือง ให้มีประกาศนำหน้าเขาว่า 'ผู้ที่กษัตริย์ได้ทรงโปรดปรานเขาก็คือเป็นเช่นนี้แหละ!'"¹⁰ แล้วกษัตริย์ก็ได้ตรัสกับฮามานว่า "จงรีบไป และนำเสื้อคลุมของเราและม้ามา เหมือนที่ท่านได้กล่าวมานั้น จงทำสิ่งนั้นแก่โมรเดคัย ชายชาวยิวที่นั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ อย่าให้ขาดไปแม้สักสิ่งเดียว ตามที่ท่านได้กล่าวมานั้น"

¹¹ฮามานจึงได้นำฉลองพระองค์และม้ามา และได้สวมให้กับโมรเดคัยและพาท่านนั่งบนม้าและเดินไปที่กลางเมือง เขาได้ร้องประกาศนำหน้าเขาว่า "ผู้ที่กษัตริย์ได้ทรงโปรดปรานเขาก็คือเป็นเช่นนี้แหละ!"¹² โมรเดคัยก็ได้กลับไปประตูของกษัตริย์ แต่ฮามานได้รับรถกลับไปยังบ้านของเขา เอาผ้าคลุมศีรษะของตนและร้องคร่ำครวญ

¹³ฮามานได้บอกทุกอย่างที่เกิดขึ้นแก่เสเรขภรรยาของเขาและพวกเพื่อนของเขา แล้วผู้ที่เป็นที่รู้จักดีมีสติปัญญาของเขาทั้งเสเรขภรรยาของเขาก็ได้พูดกับเขาว่า "หากโมรเดคัยคือชาวยิวผู้ที่ท่านได้เริ่มถอยหนีตั้งแต่นั้น ท่านจะไม่วันชนะเขา แต่ท่านจะล้มลงก่อนเขาเป็นแน่"¹⁴ ในขณะที่พวกเขากำลังได้คุยกันอยู่นั้น ขันทีของกษัตริย์ก็ได้มาถึง พวกเขาได้รับรับฮามานเพื่อพาไปยังงานเลี้ยงฉลองที่พระนางเอสเธอร์ได้ทรงจัดเตรียมไว้

Chapter 7

¹แล้วกษัตริย์ก็ได้เสด็จไปกับฮามานยังงานเลี้ยงฉลองของพระราชินีเอสเธอร์² ในวันที่สองนั้น ขณะที่พวกเขาได้กำลังดื่มเหล้าองุ่นอยู่นั้น กษัตริย์ก็ได้ตรัสถามพระนางเอสเธอร์ว่า "คำร้องขอของเจ้าคือสิ่งใดหรือ พระราชินีเอสเธอร์? เราจะให้แก่เจ้า เจ้าปรารถนาสิ่งใดหรือ? ถึงครั้งอาณาจักรของเรา เราก็จะมอบให้"

³แล้วพระราชินีเอสเธอร์จึงได้ทูลตอบว่า "ข้าแต่กษัตริย์ หากหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ และหากเป็นที่พอพระทัยพระองค์ ขอทรงไว้ชีวิตของหม่อมฉันด้วยเถิดพะยะค่ะ นี่คือการขอของหม่อมฉัน หม่อมฉันทูลขอชีวิตของหม่อมฉันและชนชาติของหม่อมฉันด้วย⁴ เพราะพวกเราได้ถูกขาย ทั้งหม่อมฉันและประชาชนของหม่อมฉันให้ถูกทำลาย ถูกฆ่าและถูกล้างผลาญ หากแต่เพียงพวกเราถูกขายเพื่อไปเป็นทาสไม่ว่าผู้ขายหรือผู้หญิงหม่อมฉันจนเก็บเจียนเอาไว้และไม่ทุกข์ร้อนแต่อย่างใด เพราะเช่นนี้จึงรบกวนฝ่าพระบาท"⁵ แล้วกษัตริย์อาหสุเอรัสจึงได้ตรัสถามพระราชินีเอสเธอร์ว่า "เขาเป็นใคร? จะพบคนนี้ได้ที่ไหน ผู้ที่หัวใจของเขาอยากจะทำเช่นนั้น?"⁶ พระราชินีเอสเธอร์จึงได้ทูลตอบว่า "ชายคนที่มุ่งร้ายและเป็นศัตรูคนนั้นคือฮามานผู้ชั่วร้ายคนนี้แหละ!" แล้วฮามานก็เกิดความกลัวต่อพระพิภพของกษัตริย์และพระราชินี

⁷กษัตริย์ก็ได้ทรงลุกขึ้นด้วยความโกรธจากการดื่มเหล้าองุ่นที่งานเลี้ยงฉลองและได้เสด็จออกไปที่สวนของพระราชวัง แต่ฮามานนั้นได้คุกเข่าร้องขอชีวิตของเขาจากพระราชินีเอสเธอร์ เขารู้แล้วว่ากษัตริย์ทรงตัดสินใจฆ่าเขาแล้ว⁸ เมื่อกษัตริย์ได้เสด็จกลับมาจากสวนในพระราชวังเข้ามาในห้องที่กำลังดื่มเหล้าองุ่นนั้น ฮามานนั้นล้มลงอยู่ตรงที่ประทับที่พระนางเอสเธอร์ได้ประทับอยู่ กษัตริย์ได้ตรัสว่า "เขาจะทำร้ายพระราชินีต่อหน้าเราในบ้านของเราหรือ?" ทันทีที่กษัตริย์ได้ตรัสเช่นนั้นจากพระโอษฐ์ของพระองค์ มหาดเล็กก็ได้เข้ามาปิดหน้าของฮามาน

⁹แล้วฮารโบนา มหาเล็คนหนึ่งที่มีบัพติศมาของพระองค์ได้กล่าวว่า "มีทะเลแห่งสูงห้าสิบศอกที่ข้างบ้านของฮามาน เขาได้สั่งให้เตรียมเอาไว้อาหารสำหรับโมรเดคัยผู้ที่ได้กล่าวปกป้องชีวิตของพระองค์" กษัตริย์จึงได้ตรัสว่า "เขาน่าเสียดายที่นั่น"¹⁰ ดังนั้นพวกเขาก็เขานฮามานที่ทะเลแห่งนั้นที่เขาได้เตรียมเอาไว้อาหารให้โมรเดคัยแล้วความโกรธของกษัตริย์ก็ได้สงบลง

Chapter 8

ในวันนั้น กษัตริย์อาหสุเอรัสได้มอบทรัพย์สมบัติของฮามานศัตรูของพวกเขาให้แก่พระราชินีเอสเธอร์ และโมรเดคัยก็ได้เริ่มบัพติศมาใช้กษัตริย์ เพราะพระนางเอสเธอร์ได้บอกกษัตริย์ว่าโมรเดคัยเกี่ยวข้องกับนางอย่างไร² กษัตริย์ได้เอาแหวนตราของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงยึดคืนมาจากฮามานมอบให้กับโมรเดคัย แล้วพระนางเอสเธอร์ก็ได้แต่งตั้งโมรเดคัยให้เป็นผู้ดูแลเหนือทรัพย์สมบัติต่างๆ ของฮามาน

³แล้วพระนางเอสเธอร์ก็ได้บอกกษัตริย์อีกครั้ง พระนางได้ทรงชมหน้าผากของพื้นและกระแสงในขณะที่พระนางได้ทรงอ่อนน้อมต่อพระองค์ให้ยุติแผนการอันชั่วร้ายของฮามานคนอากั ซึ่งเขาลอบยั่วยุร้ายที่เขาได้วางแผนเพื่อต่อต้านคนยิว⁴ แล้วกษัตริย์ก็ได้ทรงยื่นคทาทองคำของพระองค์ออกแก่พระนางเอสเธอร์ แล้วพระนางก็ได้ทรงลุกขึ้นยืนต่อพระพักตร์ของกษัตริย์

⁵พระนางได้กล่าวว่า "หากสิ่งนี้เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และหากหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ หากทรงเห็นว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้องต่อกษัตริย์ และหากหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอได้ทรงให้มีการเขียนพระราชกฤษฎีกาเพื่อยกเลิกสารที่เขียนโดยฮามานบุตรชายของฮัมเมดาร์คนอากั จดหมายที่เขาได้เขียนเพื่อทำลายคนยิวที่อาศัยอยู่ทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์⁶ เพราะหม่อมฉันจะสามารถทนดูภัยพิบัติที่จะเกิดแก่คนของหม่อมฉันได้อย่างไร? หม่อมฉันจะทนเห็นพวกญาติพี่น้องของหม่อมฉันถูกทำลายได้อย่างไร?

⁷กษัตริย์อาหสุเอรัสจึงได้ตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์และโมรเดคัยคนยิวว่า "ดูเถิด เราได้มอบบ้านเรือนของฮามานไว้แก่พระนางเอสเธอร์แล้ว และเราได้เขานฮามานบนทะเลแห่งเพราะเขาคิดที่จะโจมตีพวกเขา⁸ จึงเขียนกฤษฎีกาอีกฉบับหนึ่งสำหรับคนยิวในนามของกษัตริย์และประทับตราด้วยแหวนของกษัตริย์ เพราะกฤษฎีกาที่ได้เขียนไปแล้วนั้นในนามของกษัตริย์และประทับตราด้วยแหวนของกษัตริย์ไม่สามารถเพิกถอนได้"

⁹แล้วราชอาณาจักรก็ได้ถูกเรียกเข้ามาในเวลาอัน ในเดือนที่สามคือเดือนสิ่ว ในวันที่ยี่สิบสามของเดือนนั้น พระราชกฤษฎีกาก็ได้เขียนขึ้นตามที่โมรเดคัยได้บัญชาเกี่ยวกับพวกเขา ถึงบรรดาสมุหเทศาภิบาล ถึงผู้ว่าราชการและข้าราชการในมณฑลต่างๆ ที่อยู่อินเดียไปจนถึงเอธิโอเปียถึงสิ้นจำนวน 127 มณฑล ถึงมณฑลทุกแห่งในภาษาเขียนของเขาและถึงทุกคนในภาษาของเขาและถึงคนยิวทุกคนในการเขียนและภาษาของพวกเขา¹⁰ โมรเดคัยได้เขียนในนามของกษัตริย์อาหสุเอรัส และประทับตราด้วยแหวนตราของกษัตริย์ เขาได้ส่งสารออกไปโดยผู้ส่งสารม้าเร็วซึ่งใช้สำหรับราชการของกษัตริย์ เป็นพันธุ์นำของราชวงศ์

¹¹กษัตริย์ได้ทรงมีรับสั่งอนุญาตให้คนยิวในทุกมณฑลรวมตัวกัน เข้าประจำที่เพื่อปกป้องชีวิตของพวกเขาคือ ให้ทำลาย ให้ฆ่าและให้สังหารกองทัพใดก็ตามหรือใครก็ตาม หรือมณฑลใดก็ตามที่อาจจะโจมตีพวกเขา รวมทั้งเด็กและผู้หญิง และที่จะมาปล้นเอาทรัพย์สมบัติของพวกเขา¹² นี้จะต้องมีผลบังคับในทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส คือวันที่สิบสามของเดือนสิ่วสอง คือเดือนอาดาร์¹³ สำเนาของพระราชกฤษฎีกานี้จะใช้เป็นกฎหมายและแสดงต่อสาธารณชนไปถึงประชาชนทั้งปวง พวกเขาจะต้องพร้อมในวันนั้นเพื่อล้างแค้นแก่ศัตรูของพวกเขา

¹⁴แล้วผู้ส่งสารก็ได้ยี่นำซึ่งใช้ในพระราชกิจ พวกเขาได้รับไป พระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ได้ออกไปจากพระราชวังในสุสา¹⁵ แล้วโมรเดคัยก็ได้ออกมาจากพระพักตร์ของกษัตริย์ สวมฉลองพระองค์ของกษัตริย์สีฟ้าและสีขาว และได้สวมมงกุฎทองคำและเสื้อคลุมผ้าป่านสีม่วง แล้วคนในเมื่อสุสาต่างๆ ได้พากันโห่ร้องยินดี¹⁶ พวกเขา มีความร่าเริงและความปิติยินดี มีความสุขและแสดงความเคารพ¹⁷ ในทุกๆ มณฑลและเมืองต่างๆ และที่ไหนก็ตามที่พระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ไปถึงมีความปิติยินดีและมีความสุขท่ามกลางพวกเขา มีการเลี้ยงฉลองและวันหยุด คนเป็นอันมากจากหลากหลายเมืองได้เปลี่ยนเป็นคนยิว เพราะว่าความกลัวพวกเขาคือได้ตกอยู่เหนือพวกเขา

Chapter 9

¹ในเดือนที่สิบสอง คือเดือนอาดาร์ ในวันที่สิบสาม เมื่อกฎหมายและพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์จะปฏิบัติกันในวันนั้น ในวันที่ศัตรูของพวกเขาได้หวังว่าจะมีอำนาจเหนือพวกเขา แต่กลับกลายเป็นพวกเขาคือได้มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกเขา² พวกเขาได้มารวมตัวกันในเมืองต่างๆ ของพวกเขาตลอดจนทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส เพื่อยำคนเหล่านั้นที่พยายามนำหายนะมาเหนือพวกเขา ไม่มีใครยืนหยัดต่อสู้พวกเขาได้ เพราะความกลัวที่มีต่อพวกเขาคือได้ตกเหนือคนทั้งปวง³ บรรดาข้าราชการในมณฑลต่างๆ พวกสมุหเทศาภิบาล พวกข้าหลวงและเจ้าหน้าที่ปกครองของกษัตริย์ได้ช่วยพวกเขาเพราะว่าความกลัวต่อโมรเดคัยได้ตกเหนือพวกเขา

⁴เพราะโมรเดคัยได้เป็นคนสำคัญในพระราชวังของกษัตริย์และชื่อเสียงของเขาได้เลื่องลือไปทั่วทุกมณฑล ในเรื่องโมรเดคัยผู้นี้ได้กำลังกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่⁵ พวกเขาได้โจมตีศัตรูของพวกเขาด้วยดาบ ฆ่าและทำลายพวกเขาและทำตามที่เขาขอใจต่อคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกเขา⁶ ที่ป้อมในเมืองสุสานั้น พวกเขาได้ฆ่าและทำลายเสียห้าร้อยคน⁷ พวกเขาได้ฆ่าปารซันดารา ตาลโฟน อัสปารัส⁸ ปารธา อาดัลยา อาริดารา⁹ ปารมัทธา อาริสัย อาริดัยและไวซาร¹⁰ และบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานบุตรชายฮัมเมดาร์ ศัตรูของพวกเขา แต่พวกเขาไม่ได้เหยียดขมขื่นใดๆ เลย¹¹ ในวันนั้น จำนวนคนที่ถูกฆ่าในป้อมแห่งเมืองสุสาถูกรายงานแก่กษัตริย์

¹²กษัตริย์ก็ได้ทรงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า "พวกยิวได้ฆ่าคนไปห้าร้อยคนในป้อมแห่งเมืองสุสา รวมทั้งบุตรชายสิบคนของฮามาน พวกเขาได้ทำสิ่งใดอีกในมณฑลที่เหลือของกษัตริย์? บัดนี้ยังมีอะไรอีกที่เจ้าปรารถนา? เราจะให้แก่เจ้า คำร้องขอของเจ้าคืออะไร? เราจะให้แก่เจ้า"¹³ แล้วพระนางเอสเธอร์ก็ได้ทรงทูลว่า "หากสิ่งนี้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ ให้พวกยิวในสุสาได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกาในวันนี้และวันพรุ่งนี้ด้วย และเอาศพบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานไปแขวนเสียที่ทะเลแห่ง"

¹⁴แล้วกษัตริย์ก็ได้มีรับสั่งถึงสิ่งที่จะต้องทำนี้ มีการออกพระราชกฤษฎีกาในสุสา และพวกเขาก็แขวนศพบุตรชายสิบคนของฮามานเสีย¹⁵ พวกยิวที่ได้อยู่ในเมืองสุสาก็มารวมตัวกันในวันที่สิบสี่ในเดือนอาดาร์และฆ่าคนในเมืองสุสาอีกสามร้อยคน แต่พวกเขาไม่ได้หยิบฉวยสมบัติใดๆ เลย¹⁶ ส่วนพวกยิวที่เหลืออยู่ในมณฑลของกษัตริย์ก็มารวมตัวกันเพื่อปกป้องชีวิตของพวกเขาและพวกเขาก็รู้สึกโล่งใจจากศัตรูของพวกเขาและได้ฆ่าคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกเขาว่าเจ็ดหมื่นห้าพันคน แต่พวกเขาไม่ได้หยิบฉวยของมีค่าใดๆ ของคนเหล่านั้นที่พวกเขาได้ฆ่าทิ้งเลย

¹⁷เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในวันที่สิบสาม คือเดือนอาดาร์ ในวันที่สิบสี่พวกเขาก็พักและมีการเลี้ยงฉลองและยินดีในวันที่นั้น¹⁸ แต่พวกยิวที่อยู่ในเมืองสุสาได้มารวมตัวกันในวันที่สิบสามและวันที่สิบสี่ พวกเขาจึงพักในวันที่สิบห้าและให้วันนั้นเป็นวันแห่งการเลี้ยงฉลองและยินดี¹⁹ เหตุนี้เองพวกยิวในเมืองชนบทที่อาศัยอยู่แถบรอบนอก ได้ถือปฏิบัติให้วันที่สิบสี่ในเดือนอาดาร์เป็นวันที่มีความสุขและเลี้ยงฉลองกัน เป็นวันสำหรับการให้อาหารเป็นของฝากแก่กันและกัน

²⁰แล้วโมรเดคัยก็ได้บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ และเขาส่งจดหมายไปยังพวกยิวที่ปวงที่อยู่ตามมณฑลทั้งหมดของกษัตริย์อาหสุเอรัส ทั้งใกล้และไกล²¹ พวกเขาควรปฏิบัติและคงรักษาไว้ซึ่งวันที่สิบสี่และวันที่สิบห้าในเดือนอาดาร์ของทุกๆ ปี²² เหล่านี้เป็นวันที่พวกยิวได้พ้นจากศัตรูของพวกเขาและเป็นวันที่ความโศกเศร้าของพวกเขาได้เปลี่ยนเป็นความชื่นชมยินดี และเปลี่ยนการคร่ำครวญเป็นวันแห่งการเฉลิมฉลอง เขาเขียนถึงบรรดาคนที่ปวงเพื่อถือปฏิบัติให้เป็นวันแห่งการเฉลิมฉลองและชื่นชมยินดี และมีการให้อาหารเป็นของฝากแก่กันและกัน และให้ของขวัญแก่พวกคนยากจน

²³ดังนั้นพวกยิวจึงได้ทำการฉลองต่อจากที่ได้เริ่มไปแล้ว เพื่อปฏิบัติตามที่โมรเดคัยได้เขียนไว้แก่พวกเขา²⁴ ในเวลานั้นฮามานบุตรชายฮัมเมดาราคนอาคาคศัตรูของพวกยิวที่ปวง ได้วางอุบายต่อต้านพวกยิวหวังทำลายพวกเขาและเขาได้ทอดเปออร์ (คือที่เขาได้ทอดฉลาก) เพื่อหาวันที่จะบดขยี้และทำลายพวกเขา²⁵ แต่เมื่อเรื่องราวมาถึงกษัตริย์ พระองค์ก็ได้มีรับสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรให้แผนการอันชั่วร้ายของฮามานที่กระทำขึ้นเพื่อต่อต้านพวกยิวกลับมามีผลลบบนศีรษะของเขาเอง และนั่นทำให้เขาและบรรดาบุตรชายของเขาควรถูกแขวนบนตะแลงแกง²⁶ ดังนั้นพวกเขาก็จึงเรียกวันนั้นว่า ปูริม ตามชื่อของการทอดเปออร์ เพราะว่าทุกสิ่งได้ถูกเขียนเอาไว้ในจดหมาย ทุกสิ่งที่ได้เห็นและทุกสิ่งที่เกิดขึ้นแก่พวกเขา

²⁷พวกยิวได้ยอมรับเอาธรรมเนียมใหม่และหน้าที่ของพวกเขา ธรรมเนียมนี้มีไว้สำหรับพวกเขาเอง ตลอดจนลูกหลานของพวกเขาและทุกคนที่ร่วมกับพวกเขา เพื่อให้พวกเขาได้เฉลิมฉลองในสองวันของทุกๆ ปี ที่พวกเขาจะเฉลิมฉลองในแบบที่พวกเขาทำและในช่วงเวลาเดียวกันนั้นของทุกๆ ปี²⁸ ให้วันเหล่านี้เป็นวันเฉลิมฉลองและให้ถือปฏิบัติกันในทุกชั่วอายุคน ทุกครอบครัว ทุกมณฑลและทุกเมือง ให้พวกยิวและลูกหลานของพวกเขาจะไม่หยุดและถือปฏิบัติวันปูริมนี้อย่างสัตย์ซื่อ เพื่อไม่ให้พวกเขาลืมวันเหล่านี้²⁹ พระราชินีเอสเธอร์บุตรหญิงของอาบิฮายิลและโมรเดคัยคนยิวได้เขียนจดหมายฉบับที่สองนี้ด้วยอำนาจอย่างเต็มที่เพื่อยืนยันเรื่องของเทศกาลปูริม

³⁰จดหมายเหล่านี้ก็ได้ถูกส่งไปถึงพวกยิวที่ปวงในมณฑลทั้ง 127 แห่งทั่วอาณาจักรของกษัตริย์อาหสุเอรัส อวยพรให้พวกยิวปลอดภัยรวมทั้งสัตย์ซื่อ³¹ จดหมายเหล่านี้ยืนยันให้ถือรักษาไว้ของปูริมตามเวลาที่ได้กำหนดไว้ ตามที่โมรเดคัยชาวยิวและพระราชินีเอสเธอร์ได้ให้ชาวยิวถือปฏิบัติ พวกยิวก็ยอมรับข้อควรปฏิบัตินี้เพื่อตัวพวกเขาเองและลูกหลานของพวกเขา เหมือนเช่นเดียวกับที่พวกเขาได้ยอมรับการถืออดอาหารและการคร่ำครวญ³² พระบัญชาของพระนางเอสเธอร์ได้ยืนยันถึงข้อบังคับเหล่านี้เกี่ยวกับเทศกาลปูริมและมันถูกบันทึกไว้ในหนังสือ

Chapter 10

¹แล้วกษัตริย์อาหสุเอรัสก็ได้มีรับสั่งให้จัดเก็บภาษีทั่วทั้งแผ่นดินและตามชายฝั่งทะเล² ความสำเร็จทั้งสิ้น พระราชอำนาจและอำนาจของพระองค์พร้อมด้วยความยิ่งใหญ่ของโมรเดคัยผู้ซึ่งกษัตริย์ได้ทรงยกเขาขึ้น สิ่งเหล่านี้ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งมีเดียและเปอร์เซีย³ โมรเดคัยชาวยิวมีตำแหน่งรองเป็นอันดับสองถัดจากกษัตริย์อาหสุเอรัส ท่านเป็นผู้ยิ่งใหญ่ท่ามกลางพวกยิวและเป็นที่ยอมรับของพี่น้องชาวยิวมากมาย เพราะท่านได้แสวงหาสวัสดิภาพแก่คนของท่านและท่านได้พูดให้เกิดสันติสุขแก่ชนชาติของท่าน

JOB

Chapter 1

¹มีชายคนหนึ่งอาศัยอยู่ในดินแดนอุส ชื่อของเขาคือโยบ โยบเป็นคนเที่ยงตรงและไม่มียี่เพ็ด เขาเป็นคนที่ยำเกรงพระเจ้าและห่างจากความชั่ว² เขามีบุตรชายเจ็ดคนและบุตรหญิงสามคนที่ถือกำเนิดจากเขา³ เขาได้ครอบครองฝูงแกะเจ็ดพันตัว อูฐสามพันตัว วัวห้าร้อยตัว และฝูงลาห้าร้อยตัว และเขามีภรรยาอยู่ภายใต้จำนวนมากมาย เขาเป็นผู้ชายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในท่ามกลางบรรดาชาวตะวันออก

⁴ในวันกำหนดของบุตรชายแต่ละคน เขาจะจัดงานเลี้ยงในบ้านของเขา พวกเขาได้เชิญและเรียกน้องสาวทั้งสามคนของพวกเขาเพื่อกินและดื่มร่วมกับพวกเขา⁵ เมื่อวันงานเลี้ยงเหล่านั้นผ่านไป โยบจะเชิญพวกเขามาและชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ โยบจะลุกขึ้นแต่เช้าและถวายเครื่องเผาบูชาเพื่อบุตรของเขาแต่ละคน เพราะเขาได้พูดว่า "พวกบุตรของข้าพเจ้าอาจทำบาปและแช่งด่าพระเจ้าในใจของพวกเขา" โยบได้ทำสิ่งนี้เสมอ

⁶แล้วมาถึงวันหนึ่งเมื่อบรรดาบุตรชายของพระเจ้าได้มาปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ชาตาก็ได้เข้ามาพร้อมกับพวกเขาด้วย⁷ พระยาห์เวห์ตรัสแก่

ซาตานว่า "เจ้ามาจากที่ไหนหรือ?" แล้วซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์และพูดว่า "พเนจรไปบนแผ่นดินโลก จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก"⁸ พระยาห์เวห์ตรัสแก่ซาตานว่า "เจ้าเห็นโยบผู้รับใช้ของเราไหม? เพราะไม่มีใครบนแผ่นดินโลกที่เป็นเหมือนเขา เขาเป็นคนเที่ยงตรงและไม่มีที่ติ เป็นคนที่ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่ว"

⁹แล้วซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์และพูดว่า "โยบยำเกรงพระเจ้าโดยปราศจากเหตุผลอย่างนั้นหรือ?"¹⁰ ไม่ใช่เพราะพระองค์ทรงกั้นอาณาเขตล้อมรอบเขา บ้านของเขา และล้อมรอบเขาทุกด้านอย่างนั้นหรือ? พระองค์ทรงจួយพรการงานแห่งน้ำมือของเขา ฟุ้งสัตว์ของเขา ให้มีความเจริญขึ้นในดินแดนนั้น¹¹ แต่เวลานี้ขอพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์และแตะต้องทุกสิ่งที่เขามี และดูว่าเขาจะแช่งด่าพระองค์ต่อหน้าพระพักตร์พระองค์หรือไม่"

¹²พระยาห์เวห์ตรัสแก่ซาตานว่า "ดูเถิดทุกสิ่งที่เขามีก็อยู่ในมือของเจ้า จงเพียงแค่ต่อสู้เขาและห้ามยืมือของเจ้าแตะต้องเขา" แล้วซาตานจึงไปจากพระพักตร์ของพระยาห์เวห์¹³ แล้วมาถึงวันหนึ่ง บรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของโยบกำลังกินและดื่มเหล้าองุ่นในบ้านพี่ชายคนโตของพวกเขา¹⁴ มีผู้สื่อสารคนหนึ่งมาหาโยบและพูดว่า "วัวทั้งหลายที่กำลังไถนาและฝูงลาที่กำลังกินอาหารอยู่ข้างๆ ฝูงวัวนั้น¹⁵ คนเสมาได้มาโจมตีและเอาพวกมันไป ส่วนพวกกาสทั้งหลาย คนเสมาได้ฆ่าพวกเขาด้วยคมดาบ มีข้าพเจ้าคนเดียวที่หนีรอดพ้นมาบอกท่านได้"

¹⁶ในขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้น ก็มีอีกคนหนึ่งเข้ามาและพูดว่า "ไฟของพระเจ้าลงมาจากท้องฟ้าและเผาไหม้ฝูงแกะและบรรดากาสทั้งหลาย มีข้าพเจ้าเพียงคนเดียวที่หนีรอดพ้นมาบอกท่าน"¹⁷ ในขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้น ก็มีอีกคนหนึ่งเข้ามาและพูดว่า "คนเคลเดียได้ตั้งเป็นสามกลุ่ม เข้าโจมตีฝูงอูฐ และเอาพวกมันไป สำหรับพวกกาสทั้งหลาย คนเคลเดียได้ฆ่าพวกเขาด้วยคมดาบ มีข้าพเจ้าเพียงคนเดียวที่หนีรอดพ้นมาบอกท่าน"¹⁸ ในขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้น ก็มีอีกคนหนึ่งเข้ามาและพูดว่า "บรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของท่านที่กำลังกินและดื่มเหล้าองุ่นในบ้านของพี่ชายคนโตของท่านนั้น¹⁹ มีลมแรงกล้าพัดมาจากถิ่นทุรกันดารและปะทะบ้านหลังนั้นทั้งสี่ด้าน จนบ้านพังล้มกับคนหนุ่มสาวทั้งหลาย มีเพียงข้าพเจ้าคนเดียวที่หนีรอดพ้นมาบอกท่าน"

²⁰แล้วโยบจึงลุกขึ้น ฉีกเสื้อคลุมของเขา โทนศีรษะ ชบหน้าลงบนดิน และนมัสการพระเจ้า²¹ เขาพูดว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนตัวเปล่าเมื่อข้าพเจ้าออกมาจากครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะเป็นคนตัวเปล่าเมื่อข้าพเจ้ากลับไปนั่น คือพระยาห์เวห์ผู้ประทานให้ และคือพระยาห์เวห์ผู้ทรงเอาคืนไป ขอสารภาพพระนามของพระยาห์เวห์"²² ในเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ โยบไม่ได้ทำบาป หรือไม่ได้กล่าวโทษพระเจ้าว่าทรงกระทำผิดเลย

Chapter 2

¹แล้วก็ถึงวันที่บรรดาบุตรชายของพระเจ้าได้มาปรากฏตัวต่อหน้าพระพักตร์ของพระยาห์เวห์ ซาตานก็ได้มาปรากฏตัวพร้อมกับพวกเขาต่อหน้าพระพักตร์พระยาห์เวห์ด้วย² พระยาห์เวห์ตรัสแก่ซาตานว่า "เจ้ามาจากที่ไหนหรือ?" แล้วซาตานจึงทูลตอบพระยาห์เวห์และพูดว่า "พเนจรไปบนแผ่นดินโลก จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก"³ พระยาห์เวห์จึงตรัสแก่ซาตานว่า "เจ้าเห็นโยบผู้รับใช้ของเราไหม? ไม่มีใครเป็นเหมือนเขาที่บนแผ่นดินโลก เขาเป็นคนเที่ยงตรงและไร้ที่ติ เขายำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่ว เขายังคงยึดมั่นต่อความซื่อสัตย์ของเขา ถึงแม้ว่าเราชวนเราให้ต่อสู้เขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีสาเหตุ"

⁴ซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์และพูดว่า "หนั่งแทนหนั่งโดยแท้ คนหนึ่งคนจะยอมมอบทุกสิ่งที่เขามีเพื่อทดแทนชีวิตของเขา⁵ แต่เวลานี้ ขอทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์และแตะต้องกระดูกกับเนื้อของเขา และดูว่าเขาจะแช่งด่าพระองค์ต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์หรือไม่"⁶ พระยาห์เวห์ตรัสแก่ซาตานว่า "ดูเถิดเขาอยู่ในมือของเจ้า มีเพียงชีวิตของเขาเท่านั้นที่เจ้าต้องละเว้น"⁷ แล้วซาตานจึงได้ออกไปจากพระพักตร์ของพระยาห์เวห์ มันได้โจมตีโยบให้เป็นฝัวยาวตั้งแต่ฝ่าเท้าไปจนถึงศีรษะของเขา

⁸โยบจึงเอาเศษชิ้นของมือแตกมาขูดตัวของเขา และเขาได้นั่งอยู่กลางกองขี้เถ้า⁹ แล้วภรรยาของเขาได้พูดกับเขาว่า "ท่านจะยังคงยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของท่านอยู่อีกหรือ? จงแช่งด่าพระเจ้าและตายเถิด"¹⁰ แต่เขาพูดกับเธอว่า "เจ้าพูดเหมือนหญิงโง่เขลา เราได้รับสิ่งดีจากพระเจ้าและเราไม่สมควรได้รับสิ่งที่ไม่ดีบ้างหรือ?" ในเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ โยบไม่ได้ทำบาปด้วยริมฝีปากของเขาเลย

¹¹เวลานี้เมื่อเพื่อนทั้งสามคนของโยบได้ยินเรื่องเลวร้ายทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับโยบ พวกเขาแต่ละคนจึงมาจากสถานที่ของพวกเขา คือ เอลิฟัสชาวเทมาน บิลดัตชาวซูอาห์ และโซฟาร์ชาวนาอาเมห์ พวกเขานัดเวลาเพื่อมาคร่ำครวญร่วมกันกับโยบและเพื่อปลอบใจโยบ¹² เมื่อพวกเขามองเห็นจากที่ไกล พวกเขาจำโยบไม่ได้ พวกเขาจึงแผดเสียงดังและร้องไห้ พวกเขาแต่ละคนฉีกเสื้อคลุมของตนและขีดผงคลัตดินขึ้นไปในอากาศและเหนือศีรษะของพวกเขา¹³ แล้วพวกเขาก็นั่งลงบนพื้นดินร่วมกับโยบเป็นเวลาเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่มีใครพูดถ้อยคำใดๆ กับเขา เพราะพวกเขาเห็นว่าความโศกเศร้าของโยบนั้นก็รุนแรงยิ่งนัก

Chapter 3

¹หลังจากนี้ โยบได้เปิดปากของเขาและแช่งสาปวันที่เขาได้ถือกำเนิดมา² เขาพูดว่า³ "ขอให้วันนั้นที่ข้าพเจ้าได้เกิดมาจงพินาศ คืนที่ได้กล่าวว่า 'เด็กชายคนหนึ่งได้รับการปฏิสนธิ'⁴ ขอให้วันนั้นจงมืดมิด ขอให้พระเจ้าจากเบื้องบนไม่ทรงระลึกถึงมัน หรือดวงอาทิตย์ก็ไม่ฉายแสงเหนือมัน⁵ ขอให้ความมืดมิดและเงาแห่งความตายเรียกร้องสิทธิเหนือมัน ขอให้เมฆปกคลุมเหนือมัน ขอให้ทุกสิ่งที่ทำให้วันนั้นดำมืดเป็นความน่ากลัวอย่างแท้จริง

⁶ในคำคืนนั้น ขอให้ความมืดกับเขายึดครองมัน ขอให้มันไม่มีความชื่นชมยินดีในท่ามกลางกลางวันของปีนั้น ขอให้มันไม่ได้เข้าสู่การนับจำนวนเดือนทั้งหลาย⁷ ดูเถิด ขอให้คืนนั้นเป็นหมัน ไม่มีเสียงแห่งความยินดีเข้ามาภายในมัน⁸ ขอให้พวกเขาแช่งสาปวันนั้น คนเหล่านั้นที่รู้วิธีปลุกเร้าอรานให้ตื่นขึ้น⁹ ขอให้ดวงดาวทั้งหลายของรุ่งอรุณในวันนั้นมืดมิด ขอให้วันนั้นมองหาแสงสว่าง แต่หาไม่พบ หรือไม่เห็นเปลือกตาของรุ่งอรุณ¹⁰ เพราะมันไม่ได้ปิดประตูครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และเพราะมันไม่ได้ซ่อนความทุกข์ลำบากให้พ้นสายตาของข้าพเจ้า

¹¹ทำไมข้าพเจ้าจึงไม่ตายเสียเมื่อข้าพเจ้าออกมาจากครรภ์นั้น? ทำไมวิญญาณของข้าพเจ้าไม่ออกจากร่างกายเมื่อมารดาของข้าพเจ้าให้กำเนิดข้าพเจ้า?¹² ทำไมหัวเข่าของเรายังต้องต้อนรับข้าพเจ้า? ทำไมทรงจอกของเรายังโอบรับข้าพเจ้าเพื่อให้ข้าพเจ้าได้ดูดนม?¹³ เพราะบัดนี้ข้าพเจ้าจะได้ออนลงอย่างสงบ ข้าพเจ้าจะนอนหลับและหยุดพัก¹⁴ พร้อมกับบรรดาศักดิ์บริษัและผู้ที่ให้คำปรึกษาทั้งหลายบนแผ่นดินโลกนี้ ผู้ที่สร้างหลุมฝังศพสำหรับพวกเขาเองที่บัดนี้อยู่ในการทำลาย¹⁵ หรือข้าพเจ้าจะได้ออนลงพร้อมกับบรรดาเจ้าชายที่เคยมีทองคำ ผู้ที่บ้านของพวกเขาถูกทำให้เต็มไปด้วยเงิน

¹⁶หรือว่าข้าพเจ้าน่าจะตายตอนคลอด เป็นเหมือนทารกที่ไม่มีวันได้เห็นแสงสว่าง¹⁷ ที่นั่นคนชั่วร้ายหยุดจากความทุกข์ยาก ที่นั่นคนที่อ่อนล้าได้หยุดพัก¹⁸ ที่นั่นคนที่ถูกคุมขังได้สุขสบายด้วยกัน พวกเขาไม่ได้ยินเสียงของผู้กดขี่¹⁹ ทั้งผู้เล็กน้อยและผู้ยิ่งใหญ่ล้วนอยู่ที่นั่น ทาสก็เป็นอิสระจากเจ้านายของพวกเขา²⁰ ทำไมแสงสว่างจึงถูกประทานมาให้แก่เขาที่ผู้ที่อยู่ในความล้าเคีย? ทำไมชีวิตจึงถูกประทานมาให้แก่คนหนึ่งที่ยืนในจิตใจ²¹ แก่คนหนึ่งที่รอคอยความตายโดยที่ยังไม่มา แก่คนหนึ่งที่ถูกหาความตายมากกว่าผู้หาทรัพย์สมบัติที่ซ่อนไว้หรือ?

²²ทำไมแสงสว่างจึงส่องมาให้แก่คนหนึ่งที่ยืนยืนด้อย่างมากและเปรมปรีดิ์เมื่อเขาพบอุโมงค์ฝังศพ?²³ ทำไมแสงสว่างจึงส่องมาให้แก่ชายคนหนึ่งที่ถูกขังปิดซ่อนเอาไว้ ชายคนหนึ่งที่พระเจ้าได้กินเอาไว้?²⁴ เพราะข้าพเจ้าถอนหายใจและการกินอาหาร การคร่ำครวญของข้าพเจ้าก็เทออกเหมือนน้ำไหล²⁵ เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้ากลัวก็ได้มาเหนือข้าพเจ้าแล้ว สิ่งที่ข้าพเจ้าหวาดกลัวก็ได้มาถึงข้าพเจ้าแล้ว²⁶ ข้าพเจ้าไม่ได้สุขสบาย ข้าพเจ้าไม่ได้ดูอย่างสงบ และข้าพเจ้าไม่ได้หยุดพัก แต่ความทุกข์ลำบากกลับมาแทนที่"

Chapter 4

¹แล้วเอเลัสชาวเกมานได้ตอบและพูดว่า² ถ้าหากมีคนพยายามพูดกับท่าน ท่านจะอดทนได้ไหม? แต่ใครที่สามารถหยุดการพูดของเขาได้?³ ดูสิ ท่านสั่งสอนมากมาย ท่านได้เสริมกำลังบรรดามือที่อ่อนแอ⁴ ถ้อยคำของท่านพยุคนคนที่กำลังจะล้ม ท่านทำให้บรรดาหัวเข่าที่อ่อนเปลี้ยกลับเข้มแข็งขึ้น

⁵แต่เวลานี้ ความทุกข์ยากได้มาถึงท่าน และท่านอ่อนแอไป มันจะต้องท่านและท่านก็ทุกข์ทรมาน⁶ ไม่ใช่ความยำเกรงของท่าน ความมั่นใจของท่าน และความซื่อสัตย์ของท่านที่เป็นความหวังของท่านหรือ?⁷ ขอให้ท่านคิดถึงสิ่งนี้ มีใครที่เคยถูกลงโทษเมื่อเขาไร้ผิดหรือ? หรือมีเวลาใดที่คนเที่ยงตรงถูกตัดออก?⁸ ตามสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นมา คนเหล่านั้นที่โศกความชั่วช้าและหวาดความเดือดร้อนก็ต้องเก็บเกี่ยวสิ่งเหล่านั้น

⁹โดยลมปรามของพระเจ้าพวกเขาจึงพินาศ โดยการระบายนแห่งพระพิโรธของพระองค์ พวกเขาที่ถูกเผาผลาญ¹⁰ เสียงคำรามของสิงโต เสียงของสิงห์ร้าย พันของบรรดาสิงห์หนุ่ม พวกมันถูกทำลาย¹¹ สิงโตแต่พินาศเพราะขาดเหยื่อ บรรดาลูกของนางสิงห์ถูกทำให้กระจัดกระจายไปทุกที่¹² บัดนี้มีเรื่องหนึ่งที่มาถึงข้าพเจ้าอย่าง เป็นความลับ และหูของข้าพเจ้าได้ยินเสียงกระซิบเกี่ยวกับสิ่งนั้น

¹³แล้วจึงมีความคิดจากนิมิตในเวลากลางคืน เมื่อผู้คนต่างนอนหลับสนิท¹⁴ ในยามคำนึงเมื่อความกลัวและการสั่นสะท้านมาเหนือข้าพเจ้า และกระดุกทุกชิ้นของข้าพเจ้าก็ถูกเขย่า¹⁵ เมื่อมีวิญญาณดวงหนึ่งได้ผ่านหน้าข้าพเจ้าไป และขนตามร่างกายของข้าพเจ้าก็ตั้งชัน¹⁶ วิญญาณดวงนั้นยืนนิ่ง แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถสังเกตลักษณะของวิญญาณนั้นได้ มีรูปร่างหนึ่งอยู่ต่อหน้าต่อตาของข้าพเจ้า มีความเขยิบกริบ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงหนึ่งพูดว่า¹⁷ "มนุษย์ที่ต้องตายสามารถเป็นผู้ชอบธรรมได้มากกว่าพระเจ้าอย่างนั้นหรือ? มนุษย์คนหนึ่งสามารถเป็นผู้บริสุทธิ์ได้มากกว่าพระเจ้าผู้สร้างของเขาอย่างนั้นหรือ?"

¹⁸ดูสิ ถ้าพระเจ้าไม่ได้มอบความไว้วางใจแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้าพระองค์กล่าวโทษเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ว่าโง่งเงา¹⁹ แล้วมันจะยังเป็นจริงมากสักเท่าใดหรือสำหรับคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในเรือนดิน คนที่ฐานรากของเขายืนในธุลี คนที่ถูกบดขยี้เหมือนตัวมอด?²⁰ ในช่วงระหว่างเวลาเช้าและเวลาเย็น พวกเขาถูกทำลาย พวกเขาพินาศเป็นนิตย์โดยปราศจากคนใดสังเกตเห็นพวกเขา²¹ สายเดินที่ทั้งหลายของพวกเขาไม่ได้ถูกแก้ออกจากท่ามกลางพวกเขาหรืออย่างไร? พวกเขาตาย พวกเขาตายโดยปราศจากปัญญา

Chapter 5

¹"ร้องเรียกเถียวนี้ มีผู้ใดจะตอบท่านหรือ? วิสุทธิชนคนใดที่ท่านจะหันไปหา?" เพราะความโกรธฆ่าคนโง่งเงา ความอิจฉาฆ่าคนไร้สำนึก³ ข้าพเจ้าเคยเห็นคนโง่งเงา หยิ่งราคะ แต่ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็ได้แข่งسابบ้านของเขา⁴ บรรดานุตรของเขายู่ห่างไกลจากความปลอดภัย พวกเขาถูกบดขยี้ที่ในประตูเมือง ไม่มีใครช่วยกู้พวกเขาได้⁵ คนที่หวั่นกลัวผลแห่งการเก็บเกี่ยวของพวกเขา พวกเขาเก็บผลแม้แต่ในท่ามกลางพวงหนาม คนที่กระหายก็ปรารถนาความบั้งคั่งของพวกเขา

⁶เพราะความยากลำบากทั้งหลายไม่ได้ออกมาจากพงศลี หรือความทุกข์ยากไม่ได้งอกออกมาจากพื้นดิน⁷ แต่มวลมนุษย์เกิดมาเพื่อความทุกข์ยาก เหมือนกับประกายไฟที่ปลิวขึ้นไปด้านบน⁸ แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะหันไปหาพระเจ้า ต่อพระองค์ข้าพเจ้าจะมอบเรื่องราวของข้าพเจ้า⁹ พระองค์ผู้ทรงกระทำสิ่งยิ่งใหญ่และยากที่จะเข้าใจ สิ่งต่างๆ ที่อัศจรรย์อย่างนั้นไม่ถ้วน¹⁰ พระองค์ประทานฝนมาบนแผ่นดินโลก และทรงส่งน้ำฝนรดบนทุ่งนาทั้งหลาย

¹¹พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพื่อตั้งคนที่ต่ำต้อยให้สูงขึ้น เพื่อยกชูคนเหล่านั้นที่ไว้ทุกข์ให้ได้อย่างปลอดภัย¹² พระองค์ทำลายแผนการต่างๆ ของคนเจ้าเล่ห์ เพื่อว่ามือของพวกเขาจะไม่สามารถกระทำการได้สำเร็จ¹³ พระองค์ทรงวางกับดักคนที่ฉลาดด้วยการกระทำอันเจ้าเล่ห์ของพวกเขาเอง แผนการต่างๆ ของคนที่บิดเบือนก็เร่งนำพวกเขาไปสู่จุดจบ¹⁴ พวกเขาเผชิญหน้ากับความมืดในช่วงเวลากลางวัน และคล้ำไปในช่วงเวลาที่ยิ่งเหมือนกับมันเป็นเวลากลางคืน¹⁵ แต่พระองค์ทรงช่วยกู้คนยากจนจากดาบในปากของพวกเขา และคนขัดสนจากมือของคนที่มีกำลัง

¹⁶ดังนั้นคนยากจนจึงมีความหวัง และความยุติธรรมปิดปากของเธอเอง¹⁷ ดูเถิด พระเป็นของคนที่พระเจ้าทรงทดสอบ ด้วยเหตุนี้ ขออย่าได้ดูหมิ่นการ

เขียนตีขององค์ผู้ทรงฤทธิ์¹⁸ เพราะพระองค์ทรงให้บาดเจ็บ และจากนั้นทรงพันแผล พระองค์ทรงให้บาดเจ็บ และจากนั้นพระหัตถ์ของพระองค์ทรงรักษา¹⁹ พระองค์จะทรงช่วยกู้ท่านจากความทุกข์ยากทุกอย่าง แท้จริงแล้ว ความทุกข์ยากเจ็ดอย่าง ไม่มีความชั่วใดที่จะแต่ต้องท่านได้²⁰ ในการกินดาร์อาหาร พระองค์จะทรงไถ่ท่านจากความตาย และในสงครามจากมือดาบทั้งหลาย

²¹ท่านจะถูกซ่อนเอาไว้จากสิ้นที่ประณาม และท่านจะไม่ต้องกลัวการทำลายเมื่อมันมาถึง²² ท่านจะหวั่นไหวให้กับการทำลายและการกินดาร์อาหาร และท่านจะไม่กลัวสัตว์ร้ายทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก²³ เพราะท่านจะมีพันธสัญญากับบรรดาก่อนหินในทุกๆ และบรรดาสัตว์ร้ายจะผูกมิตรกับท่าน²⁴ ท่านจะรู้ว่าเป็นที่ของ ท่านอยู่ในความปลอดภัย ท่านจะเยียนเยียนฝูงแกะของท่าน และท่านจะไม่สูญเสียสิ่งใดๆ เลย

²⁵ท่านจะรู้ด้วยว่าพงศ์พันธุ์ของท่านจะยิ่งใหญ่ เชื้อสายของท่านจะเป็นเหมือนต้นหลิวบนพื้นดิน²⁶ ท่านจะมากที่อุโมงค์ฝังศพเมื่อท่านแก่หง่อม เหมือนกับฟ่อนข้าวที่ถูกนำขึ้นมาจากเวลาของมัน²⁷ ดูก่อน เราได้ตรวจสอบสิ่งนี้แล้ว มันเป็นอย่างนี้ จงฟังให้ดี และรู้สิ่งนี้เพื่อตัวของท่านเองเถิด"

Chapter 6

¹แล้วโยบจึงตอบและพูดว่า² "โอ ถ้าเพียงความทุกข์ของข้าพเจ้าได้รับการชั่งน้ำหนัก ถ้าเพียงเอาเหตุการณ์ที่เลวร้ายของข้าพเจ้ามาวางลงบนตาชั่ง³ บัดนี้ มันคงจะหนักมากยิ่งขึ้นกว่าเบ็ดทรายในท้องทะเลทั้งหลาย นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ถ้อยคำของข้าพเจ้าขาดการยั้งคิด⁴ เพราะลูกศรทั้งหลายขององค์ผู้ทรงฤทธิ์ ปักอยู่ในข้าพเจ้า วิทยาณของข้าพเจ้าเต็มยาพิษ ความน่าสะพรึงกลัวของพระเจ้าได้เรียงแถวเข้ามาต่อสู้ข้าพเจ้า⁵ ลาป่าจะร้องอย่างสิ้นหวังเมื่อมันมีหญิงกินอย่างนั้นหรือ? หรือวัวผู้อ่อนเพลียด้วยความหิวเมื่อมันมีฟางให้กินไหม?

⁶จะกินของจิตโดยไม่ใส่เกลือได้อย่างนั้นหรือ? หรือในโซ่ขามีสมาชิโม? ⁷ข้าพเจ้าปฏิเสธที่จะแต่ต้องสิ่งเหล่านั้น อาหารเหล่านั้นเป็นที่น่ารังเกียจสำหรับข้าพเจ้า⁸ โอ ที่ข้าพเจ้าอาจมีคำร้องขอ โอ ที่พระเจ้าจะประทานสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาให้แก่ข้าพเจ้า⁹ มันคงทำให้พระเจ้าพอพระทัยที่จะบดขยี้ข้าพเจ้า ที่พระองค์จะปล่อยพระหัตถ์ของพระองค์และตัดข้าพเจ้าออกไปจากชีวิตนี้¹⁰ ขอให้สิ่งนี้เป็นการเล่นของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสโดยไม่บรรเทาเลย ข้าพเจ้าก็มีความหรรษา คือที่ข้าพเจ้าไม่ได้ปฏิเสธถ้อยคำขององค์ผู้ทรงฤทธิ์

¹¹อะไรคือกำลังของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าสมควรจะรอคอยหรือ? จุดจบของข้าพเจ้าคืออะไร? ที่ข้าพเจ้าสมควรจะยึดชีวิตของข้าพเจ้าออกไป? ¹²กำลังของข้าพเจ้าเป็นกำลังของบรรดาก่อนหินหรือ? หรือเนื้อของข้าพเจ้าที่จากทองแดงหรืออย่างไร? ¹³มันไม่เป็นความจริงหรือที่ข้าพเจ้าไม่มีความช่วยเหลืออันใดในตัวข้าพเจ้า และสติปัญญาที่ถูกทำให้พรากไปจากข้าพเจ้าแล้ว? ¹⁴แต่คนที่กำลังล้ม เพื่อนๆ ของเขามองแสดงความสัตย์ซื่อต่อเขา แม้ต่อเขาผู้ที่ละทิ้งความยำเกรงขององค์ผู้ทรงฤทธิ์ก็ตาม¹⁵ แต่พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ได้ให้ความสัตย์ซื่อแก่ข้าพเจ้าที่เป็นเหมือนสำราญแห่งเหือด เป็นเหมือนลำน้ำที่เหือดหายไปสู่ความว่างเปล่า

¹⁶ซึ่งถูกทำให้มืดมิดเพราะน้ำแข็งปกคลุมพวกมัน และเพราะมีหิมะที่ซ่อนอยู่ภายในพวกมัน¹⁷ เมื่อพวกมันละลาย พวกมันก็อันตรธานหายไป เมื่ออากาศร้อน พวกมันละลายไหลออกไปจากที่ของพวกมัน¹⁸ กองคาราวานที่เดินทางไปตามทางของพวกเขามองหาน้ำ พวกเขาพบแอ่งน้ำในดินแดนที่แห้งแล้งและจึงเหยี่ยวแห่งไป¹⁹ กองคาราวานจากเกมามองไปที่นั่น ในขณะที่สหายทั้งหลายแห่งเขาก็กว้างในสิ่งเหล่านั้น²⁰ พวกเขาต้องผิดหวังเพราะพวกเขามั่นใจว่าจะได้พบน้ำ พวกเขาไปที่นั่น แต่พวกเขาถูกละทิ้ง

²¹เพราะเวลานี้พวกท่านคือเพื่อนทั้งหลายกลับเป็นความว่างเปล่าสำหรับข้าพเจ้า พวกท่านมองดูสถานการณ์อันเลวร้ายของข้าพเจ้าและหวาดกลัว²² ข้าพเจ้าได้พูดกับพวกท่านหรือว่า 'ขอให้บางสิ่งแก่ข้าพเจ้า?' หรือ 'ขอมอบของขวัญจากความมั่งคั่งของพวกท่านแก่ข้าพเจ้าเถิด?'²³ หรือ 'ขอช่วยกู้ข้าพเจ้าจากมือของศัตรูของข้าพเจ้า?' หรือ 'ขอให้ข้าพเจ้าจากมือของพวกผู้กดขี่เถิด?'²⁴ สอนข้าพเจ้าสิ และข้าพเจ้าจะยึดมั่นในสันติสุขของข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจเถิดว่าข้าพเจ้าได้ทำผิดในเรื่องใด²⁵ ถ้อยคำความจริงนี้ช่างทำให้เจ็บปวดจริงนะ แต่การโต้แย้งต่างๆ ของพวกท่าน แท้จริงแล้วเป็นการตำหนิข้าพเจ้าไหม?

²⁶พวกท่านวางแผนที่จะเบียดเบียนถ้อยคำของข้าพเจ้าไหม ปฏิบัติต่อถ้อยคำทั้งสี่ของชายคนหนึ่งซึ่งสิ้นหวังเหมือนกับว่าพวกท่านเป็นเพียงสายลมไหม?²⁷ แท้จริงแล้ว พวกท่านจับฉลากเพื่อเอาลูกกำพร้าพ่อ และต่อรองราคาเพื่อนของพวกท่านเหมือนกับเขาเป็นสินค้า²⁸ ดังนั้นบัดนี้ ขอมองดูที่ข้าพเจ้า เพราะแน่นอนที่ข้าพเจ้าจะไม่โกหกต่อหน้าของพวกท่าน²⁹ ขอมองฟ่อนปรนบ้างเถิด ข้าพเจ้าขอร้อง อย่าปล่อยให้ความไม่เป็นธรรมอยู่กับพวกท่านเลย จริงทีเดียว ขอมองฟ่อนปรน เพราะเรื่องราวของข้าพเจ้าก็ถูกต้อง³⁰ สิ้นของข้าพเจ้ามีความชั่วร้ายไหม? ปากของข้าพเจ้าไม่สามารถสับสนหาสิ่งต่างๆ ที่ปองร้ายได้ใช่ไหม?

Chapter 7

¹มนุษย์ไม่ได้ตราตรึงงานหนักบนโลกนี้หรือ? วันทั้งหลายของเขาไม่ได้เป็นเหมือนกับวันทั้งหลายของคนที่เป็นลูกจ้างคนหนึ่งหรือ?² เหมือนกับทาสคนหนึ่งที่ไม่ใช่กรรมเจ้าของเวลาเย็น เหมือนกับลูกจ้างคนหนึ่งซึ่งรอคอยค่าแรงของเขา³ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงถูกทำให้อดทนต่อเดือนทั้งหลายแห่งความทุกข์ยากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้รับมรดกทั้งหลายที่เต็มไปด้วยความยากลำบาก⁴ เมื่อข้าพเจ้านอนลง ข้าพเจ้าพูดกับตัวเองว่า 'เมื่อใดที่ข้าพเจ้าจะตื่นขึ้นมาและเมื่อใดที่คืนนั้นจะผ่านไปหรือ?' ข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความกระสับกระส่ายจนจรุญชรจนวัน

⁵เนื้อของข้าพเจ้าถูกปกคลุมไปด้วยหยอนมากมายและเต็มไปด้วยฝุ่น แผลในผิวหนังของข้าพเจ้าก็แข็งและปรแตกกับกลัดหนอง⁶ วันทั้งหลายของข้าพเจ้าก็รวดเร็วยิ่งกว่ากระสวยของช่างทอ พวกท่านผ่านไปโดยปราศจากความหวัง⁷ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงระลึกว่าชีวิตของข้าพระองค์เป็นเพียงลมหายใจ ดวงตาของข้าพระองค์จะไม่ได้เห็นสิ่งดีอีกต่อไป⁸ พระเนตรของพระเจ้า ผู้ทรงมองเห็นข้าพระองค์ จะไม่ทรงมองดูข้าพระองค์อีก พระเนตรของพระเจ้าจะอยู่เหนือข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะไม่อยู่แล้ว

⁹เหมือนกับก้อนเมฆที่ถูกทำให้สลายและจางหายไป เช่นนั้น เขาผู้ที่ลงไปยังแดนมรณะจะไม่ขึ้นมาอีกเลย¹⁰เขาจะไม่กลับมายังบ้านของเขาอีก หรือสถานที่ของเขาจะไม่รู้จักเขาอีกต่อไป¹¹ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์จะไม่ยิ่งปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะพูดด้วยความทุกข์ระทมในวิญญาณของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบ่นด้วยความขมขื่นในจิตใจของข้าพระองค์¹²ข้าพระองค์เป็นทะเลหรือเป็นสัตว์ร้ายแห่งทะเลที่พระองค์ทรงวางยามไว้เพื่อปกป้องอย่างนั้นหรือ?

¹³เมื่อข้าพระองค์พูดว่า "เตียงของข้าพเจ้าจะให้ความสบายแก่ข้าพเจ้า และเก้าอี้ยาวของข้าพเจ้าจะบรรเทาการพ่นของข้าพเจ้า"¹⁴แล้วพระองค์ทรงทำให้ข้าพเจ้าหวาดกลัวด้วยความฝันทั้งหลายและทรงอยู่ข้าพระองค์โดยผ่านทางบรรดาบิดา¹⁵ดังนั้นข้าพระองค์จึงเลือกการบั่นคอและความตายซึ่งดีกว่าการมีชีวิตอยู่กับกระดูกเหล่านี้ของข้าพระองค์¹⁶ข้าพระองค์รังเกียจชีวิตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ปรารถนาชีวิตอยู่เสมอไป ขอรบปล่อยข้าพระองค์ไว้ เพราะวันทั้งหลายของข้าพระองค์ก็เปล่าประโยชน์¹⁷มนุษย์คือสิ่งใดที่พระองค์ทรงสมควรสนพระทัยเขา ที่พระองค์ทรงสมควรมีใจจดจ่อกับเขา

¹⁸ที่พระองค์ทรงสมควรเฝ้าดูเขาทุกเช้าและทดสอบเขาทุกขณะหรือ?¹⁹นานแค่ไหนก่อนที่พระพักตร์ของพระองค์จะทรงเบือนหนีข้าพระองค์ ก่อนที่พระองค์จะทรงทิ้งข้าพระองค์ไว้ตามลำพังเพื่อข้าพระองค์จะกลืนน้ำลายลงคอได้?²⁰ถึงแม้ข้าพระองค์ได้ทำบาป แล้วสิ่งนั้นจะทำอะไรต่อพระองค์ พระองค์ผู้ทรงเฝ้าดูมนุษย์ทั้งหลายได้หรือ? ทำไมพระองค์จึงทำให้ข้าพระองค์ตกเป็นเป้าของพระองค์ ดังนั้นข้าพระองค์จึงเป็นภาระสำหรับพระองค์?²¹ทำไมพระองค์ไม่ให้ภัยการกำพิณของข้าพระองค์และเอาความชั่วของข้าพระองค์ออกไป? เพราะบัดนี้ข้าพระองค์จะนอนลงในฝุ่น พระองค์จะแสวงหาข้าพระองค์อย่างถี่ถ้วน แต่ข้าพระองค์จะไม่อยู่ที่นั่น"

Chapter 8

¹แต่บิดาดีดชาวซูอาห์จึงตอบและพูดว่า²"ท่านจะพูดสิ่งเหล่านี้อีกนานแค่ไหน? ถ้อยคำจากปากของท่านจะเป็นลมพายุอีกนานแค่ไหน?³พระเจ้าทรงบิดเบือนความยุติธรรมหรือ? องค์ผู้ทรงฤทธิ์บิดเบือนความชอบธรรมหรือ?"บุตรทั้งหลายของท่านได้ทำบาปต่อพระเจ้า เรารู้เรื่องนี้ เพราะพระองค์มอบพวกเขาไว้ในมือของความบาปทั้งหลายของพวกเขา⁴แต่ท่านควรจะหมั่นเพียรแสวงหาพระเจ้าและนำการร้องขอของท่านมายังองค์ผู้ทรงฤทธิ์

⁶ถ้าท่านบริสุทธิ์และเที่ยงตรง แล้วพระองค์จะทรงปลุกพระองค์ขึ้นเพื่อท่านแน่นอนและทรงรื้อฟื้นท่านคืนสู่สถานที่อันชอบธรรมของท่าน⁷ถึงแม้ว่าการเริ่มต้นของท่านเล็กน้อย แต่สถานะบั้นปลายของท่านจะยิ่งคงยิ่งใหญ่กว่า⁸ของกามคนรุ่นเก่าก่อน และเอาใจใส่ต่อสิ่งที่บรรพบุรุษทั้งหลายของเราได้เรียนรู้⁹(เราเป็นแค่คนที่เกิดมาเมื่อวานและไม่รู้สิ่งใดเลย เพราะวันทั้งหลายของเราบนแผ่นดินโลกนี้เป็นเพียงเงา)¹⁰พวกเขาจะไม่สอนท่านและบอกท่านหรือ? พวกเขาจะไม่พูดถ้อยคำต่าง ๆ จากหัวใจของพวกเขาหรือ?

¹¹ไม่อาจสามารถเติบโตได้โดยปราศจากบึงหรือ? ต้นกกสามารถเติบโตได้โดยปราศจากน้ำหรือ?¹²ในขณะที่พวกมันยังคงเขียวสดและไม่ถูกตัด พวกมันก็เหี่ยวแห้งไปก่อนต้นไม้อื่นๆ¹³ดังนั้นแล้ว วิชาของทุกคนที่หลงลืมพระเจ้า ความหวังของคนที่ไม่นับถือพระเจ้าจะพังทลาย¹⁴ความมั่นใจของเขาจะสลายไป และความไว้วางใจของเขาเกือบบางเหมือนกับใยแมงมุม¹⁵เขาพิงบ้านของเขา แต่มันจะไม่พองรับเขา เขายึดมันไว้ แต่มันจะไม่ตั้งอยู่

¹⁶ภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาเขียวสด และหน่อของเขางอกออกมาเหนือสวนทั้งหมดของเขา¹⁷รากของเขาถูกห่อหุ้มด้วยกองหิน พวกเขามองหาสถานที่ที่ดีในท่ามกลางก้อนหินนั้น¹⁸แต่ถ้าบุคคลนี้ถูกทำลายไปจากสถานที่ของเขา แล้วสถานที่นั้นจะปฏิเสธเขาและพูดว่า "ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่าน"¹⁹ดูเถิด นี่คือ "ความยินดี" ของพฤติกรรมของบุคคลหนึ่ง ต้นไม้อื่นๆ จะงอกจากดินเดียวกันในสถานที่ของเขา

²⁰ดูเถิด พระเจ้าจะไม่ละทิ้งคนไร้ความผิด หรือพระองค์จะไม่ยังมีมือจากคนที่ทำชั่ว²¹แต่พระองค์จะเติมปากของท่านด้วยเสียงหัวเราะ ริมฝีปากของท่านด้วยการให้ร้อง²²คนเหล่านั้นที่เกลียดชังท่านจะสวมความละอาย เต็มกับของคนชั่วจะไม่อีกเลย"

Chapter 9

¹แล้วโยบจึงตอบและกล่าวว่า²"ข้าพเจ้ารู้เรื่องนี้ดี แต่คนหนึ่งคนจะสามารถเป็นคนชอบธรรมต่อพระเจ้าได้อย่างไร? ถ้าเขาต้องการโต้แย้งกับพระเจ้า ในพินครั้งเขาไม่สามารถตอบพระองค์ได้เลยแม้แต่ครั้งเดียว³พระทัยของพระเจ้าเต็มไปด้วยพระปัญญา คำสั่งของพระองค์ก็เข้มแข็ง มีใครที่ได้เคยแข็งข้อต่อพระองค์และทำได้สำเร็จหรือ?⁴พระองค์ผู้ทรงเคลื่อนภูเขาทั้งหลายทรงคว่ำพวกเขาลงด้วยพระพิโรธโดยมิได้เตือนก่อน

⁶พระองค์ผู้ทรงเขย่าแผ่นดินโลกให้ออกจากที่ของมันและทรงทำให้คาน้ำของมันสั่นคลอน⁷เช่นเดียวกันพระเจ้าผู้ทรงสั่งดวงอาทิตย์ไม่ให้ขึ้นมา และมันก็ไม่ขึ้นมา และผู้ทรงปกคลุมดวงดาวทั้งหลายเอาไว้⁸ผู้ทรงกางทองฟ้าออกและทรงย้ายเส้นทั้งหลายในทะเล⁹ผู้ทรงสร้างดาวหมีใหญ่และดาวไถ ดาวลูกไก่และกลุ่มดาวแห่งทิศใต้¹⁰เช่นเดียวกันพระเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งยิ่งใหญ่ทั้งหลาย สิ่งต่าง ๆ ที่ไม่สามารถเข้าใจได้ แม้แต่เดียว สิ่งอัศจรรย์มากมายอย่างนับไม่ถ้วน

¹¹ดูสิ พระองค์ทรงผ่านข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้ามองไม่เห็นพระองค์ พระองค์ทรงผ่านไป แต่ข้าพเจ้ากลับไม่รับรู้ถึงพระองค์¹²ถ้าหากพระองค์ทรงเอาบางสิ่งไปใครสามารถหยุดยั้งพระองค์ได้หรือ? ใครสามารถพูดกับพระองค์ได้ว่า 'พระองค์ทรงทำอะไร?'¹³พระเจ้าจะไม่ทรงดูรังพระพิโรธของพระองค์ ผู้ช่วยทั้งหลายของราหับก็มกราบที่เบื้องล่างของพระองค์¹⁴ข้าพเจ้าจะตอบพระองค์ได้น้อยเพียงใด ข้าพเจ้าจะสามารถเลือกถ้อยคำใด ๆ มาให้เหตุผลกับพระองค์ได้หรือ?¹⁵ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม ข้าพเจ้าไม่สามารถตอบพระองค์ได้ ข้าพเจ้าทำได้เพียงแค่ร้องขอความเมตตาด้วยความยุติธรรมของข้าพเจ้าเท่านั้น

¹⁶ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ร้องเรียกและพระองค์ทรงตอบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงคำสั่งเสียงของข้าพเจ้า¹⁷เพราะพระองค์ทรงทำลายข้าพเจ้า

Chapter 10

ด้วยความปั่นป่วนและทรงกวีคุณบาดแผลของข้าพเจ้าโดยไม่มีสาเหตุ¹⁸ พระองค์ไม่ทรงแม้แต่อนุญาตให้ข้าพเจ้าได้หยุดพักหายใจ แต่พระองค์กลับทรงเติมข้าให้เต็มด้วยความขมขื่น¹⁹ ถ้าหากเป็นเรื่องกำลังแล้ว ดูก่อน พระองค์ทรงเข้มแข็ง ถ้าหากเป็นเรื่องความยุติธรรม ใครเล่าสามารถออกหมายเรียกพระองค์ได้²⁰ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอยู่ในความถูกต้อง ปากของข้าพเจ้าก็ตำหนิตัวข้าพเจ้าเอง และถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไร้ที่ติ ถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้าก็จะพิสูจน์ให้เห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนผิดเอง

²¹ข้าพเจ้าไร้ที่ติ แต่ข้าพเจ้าไม่ห่วงตัวข้าพเจ้าเองอีกต่อไป ข้าพเจ้าดูหมิ่นชีวิตของข้าพเจ้าเอง²² มันไม่แตกต่างกันเลย ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงพูดว่าพระองค์ทรงทำลายทั้งคนไร้ที่ติและคนที่ชั่วร้ายด้วยกัน²³ ถ้าโรคร้ายทำให้ตายโดยทันทีแล้ว พระองค์ก็จะทรงหวั่นไหวด้วยความเจ็บปวดของคนที่ไม่มีความผิด²⁴ แผ่นดินโลกถูกมอบไว้ในมือของคนชั่ว พระเจ้าทรงปกคลุมหน้าของบรรดาผู้ตัดสินความของแผ่นดินโลก ถ้าหากไม่ใช่พระองค์ที่ทรงกระทำสิ่งนี้ แล้วใครเล่าที่จะกระทำ?²⁵ วันทั้งหลายของข้าพเจ้าก็รวดเร็วยิ่งกว่าผู้วิ่งส่งสารคนหนึ่ง วันทั้งหลายของข้าพเจ้าก็วิ่งหนีไป โดยไม่เห็นสิ่งดีในที่แห่งใดเลย

²⁶พวกมันเร็วเหมือนกับเรือไม่อ้อ และเร็วเหมือนนกอินทรีที่โฉบลงมาจับเหยื่อ²⁷ ถ้าข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้าจะลืมคำบ่นทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าจะเอาใบหน้าเสีราสลดออกไปและมีความสุข²⁸ ข้าพเจ้าคงถูกทำให้หวาดกลัวต่อความโศกเศร้าทั้งหมดของข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์จะไม่ถือว่าข้าพเจ้าไร้ความผิด²⁹ ข้าพเจ้าจะถูกลงโทษ แล้วทำไมข้าพเจ้าจึงต้องพยายามโดยเปล่าประโยชน์เล่า?³⁰ ถ้าหากข้าพเจ้าได้ชำระตัวเองด้วยหิมะที่ละลายเป็นน้ำและทำให้มือของข้าพเจ้าสะอาด

³¹พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงข้าพเจ้าลงไปในบ่อโคลน และเสื้อผาของข้าพเจ้าก็เป็นที่น่ารังเกียจพร้อมกับตัวข้าพเจ้า³² เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเป็นมนุษย์เหมือนข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าจะสามารถตอบพระองค์ ที่พวกเราจะสามารถเข้ามาในศาลด้วยกันได้³³ ไม่มีผู้ตัดสินความระหว่างพวกเราคือผู้ที่สามารถวางมือของเขารเหนือพวกเราทั้งสองฝ่าย³⁴ ไม่มีผู้ตัดสินคดีความคนอื่นที่สามารถเอาไม้เรียวของพระเจ้าออกไปจากข้าพเจ้าได้ ผู้ที่สามารถเก็บการข่มขู่ของพระองค์ที่ทำได้³⁵ แล้วข้าพเจ้าจะพูดขึ้นมาและไม่เกรงกลัวพระองค์ แต่เหมือนกับสิ่งต่าง ๆ ในเวลานี้ ข้าพเจ้าไม่สามารถทำเช่นนั้นได้

Chapter 10

¹ข้าพเจ้าเมื่อหน่ายชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้เสรีภาพแก่การบ่นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดด้วยความขมขื่นในใจของข้าพเจ้า² ข้าพเจ้าจะพูดต่อพระเจ้าว่า 'ขอทรงอย่าเพียงแต่ลงโทษข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นว่าทำไมพระองค์จึงทรงกล่าวหาข้าพระองค์³ เป็นสิ่งดีต่อพระองค์ที่พระองค์ทรงสมควรคดีข้าพระองค์ ทรงเหยียดหยามผีพระหัตถ์ของพระองค์ในขณะที่ยังทรงข่มขู่ข้าพระองค์ให้กับแผนงานต่างๆ ของคนชั่วใช่ไหม?'⁴ พระองค์ทรงมีดวงตาของมนุษย์หรือ? พระองค์ทรงมองเห็นเหมือนกับมนุษย์คนหนึ่งหรือ?

⁵วันทั้งหลายของพระองค์เป็นเหมือนวันทั้งหลายของมวลมนุษย์ หรือปีทั้งหลายของพระองค์เป็นเหมือนกับปีทั้งหลายของมนุษย์⁶ ที่พระองค์ทรงตรวจหาความชั่วของข้าพระองค์และทรงค้นหาความบาปของข้าพระองค์⁷ ถึงแม้พระองค์ทรงรู้ว่าข้าพระองค์ไม่ได้ทำผิด และไม่มีใครสักคนที่สามารถช่วยข้าพระองค์จากพระหัตถ์ของพระองค์ได้อีกต่อไปหรือ? พระหัตถ์ของพระองค์ได้ทรงสร้างและปั้นแต่งข้าพระองค์เข้าด้วยกัน แต่พระองค์ก็ทรงกำลังทำลายข้าพระองค์เสีย⁸ ขอทรงระลึกถึงเถิด ข้าพระองค์ร้องทูลขอ ที่พระองค์ได้ทรงปั้นข้าพระองค์เหมือนกับปั้นดินเหนียวนั้น พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้กลับไปเป็นผงคลีอีกครั้งอย่างนั้นหรือ?

¹⁰พระองค์มิได้ทรงเฝ้าข้าพระองค์ออกเหมือนเฝ้าบ้านและทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นเหมือนนายแข็งหรือ?¹¹ พระองค์ทรงสวมข้าพระองค์ด้วยผิวหนังและเนื้อและทรงร้อยข้าพระองค์เข้าด้วยกันด้วยกระดูกและเส้นเอ็นทั้งหลาย¹² พระองค์ทรงประจานชีวิตให้แก่ข้าพระองค์กับพันธสัญญาแห่งความสัตย์ซื่อ ความช่วยเหลือของพระองค์ทรงปกป้องวิญญาณของข้าพระองค์¹³ แต่สิ่งต่างๆ เหล่านี้ พระองค์ทรงซ่อนไว้ในพระทัยของพระองค์ ข้าพระองค์รู้อย่างไรว่านี่คือสิ่งที่พระองค์ทรงกำลังคิด¹⁴ ถ้าข้าพระองค์ได้ทำบาป พระองค์ก็จะสังเกตเห็น พระองค์จะไม่ปล่อยข้าพระองค์ไปในความชั่วร้ายของข้าพระองค์

¹⁵ถ้าหากข้าพระองค์เป็นคนชั่วร้าย วัตถุประสงค์กับข้าพระองค์เกิด แม้ว่าถ้าข้าพระองค์เป็นคนชอบธรรม ข้าพระองค์ก็จะไม่สามารถยกศีรษะของข้าพระองค์ขึ้นได้ เนื่องจากข้าพระองค์ถูกทำให้เต็มไปด้วยการดูหมิ่นและข้าพระองค์กำลังมองดูที่ความทุกข์ปรมาณของข้าพระองค์เอง¹⁶ ถ้าศีรษะของข้าพระองค์ยกขึ้นเองได้ พระองค์ก็ทรงล่าข้าพระองค์เหมือนล่าสิงโตตัวหนึ่ง อีกครั้งที่พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์เองต่อข้าพระองค์¹⁷ พระองค์ทรงนำพยานคนใหม่ทั้งหลายมาต่อสู้อยู่ข้าพระองค์และทรงเพิ่มพระพิโรธของพระองค์ต่อข้าพระองค์ พระองค์ทรงโจมตีข้าพระองค์ด้วยบรรดากองทัพที่สดใหม่ทั้งหลาย¹⁸ แล้วทำไมพระองค์จึงได้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์ของมารดาเล่า? ข้าพระองค์อยากให้อายุของข้าพระองค์ถูกทำให้ตายไปและไม่ต้องมีดวงตาดวงใดเคยเห็นข้าพระองค์

¹⁹ข้าพระองค์จะได้เป็นเหมือนกับข้าพระองค์ไม่เคยมีชีวิตอยู่มาก่อน ข้าพระองค์จะได้ถูกอุ้มออกมาจากครรภ์เพื่อไปยังหลุมฝังศพ²⁰ วันทั้งหลายของข้าพระองค์ไม่ได้มีเพียงเล็กน้อยหรือ? ขอทรงหยุดเถิด ขอทรงปล่อยข้าพระองค์ไว้ตามลำพัง เพื่อที่ข้าพระองค์อาจได้หยุดพักบ้าง²¹ ก่อนข้าพระองค์ไปจากสถานที่ที่ข้าพระองค์จะไม่หันกลับมาอีก ไปยังดินแดนแห่งความมืดและดินแดนที่เป็นร่มเงาแห่งความตาย²² ดินแดนที่มีมืดเหมือนเวลาเที่ยงคืน ดินแดนที่เป็นร่มเงาแห่งความตาย คือที่ที่ปราศจากระเบียบ ที่แสงสว่างเหมือนเวลาเที่ยงคืน"

Chapter 11

¹แล้วโยฟารฮานาามาห์จึงได้ตอบและพูดว่า² "ถ้อยคำมากมายเช่นนี้สมควรที่จะไม่ได้รับคำตอบหรือ? สมควรที่ชายคนนี้ ผู้ที่พูดไม่หยุด จะได้รับความเชื่อถือหรือ? สมควรที่การโอ้อวดของท่านจะทำให้คนอื่น ๆ เหยียบเสียงหรือ? เมื่อท่านเยาะเย้ยคำสอนของพวกเรา จะไม่มีคนใดที่กล้าให้ท่านรู้สึกละอายเลย

หรือ⁴ เพราะท่านพูดต่อพระเจ้าว่า 'ความเชื่อของข้าพระองค์บริสุทธิ์ ข้าพระองค์ไว้ที่ติในสายพระเนตรของพระองค์'⁵ แต่ขอที่พระเจ้าจะตรัสและทรงเปิดพระโอษฐ์ของพระองค์ต่อผู้ท่าน

⁶ที่พระองค์จะทรงสำแดงให้ท่านเห็นถึงความลับของสติปัญญา เพราะพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ในความเข้าใจ ของรู้ว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องจากท่านน้อยกว่า ความหลอกลวงอันชั่วร้ายของท่านอีก⁷ ท่านสามารถเข้าใจพระเจ้าได้ด้วยการเสาะหาพระองค์อย่างนั้นหรือ? ท่านสามารถเข้าใจองค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้อย่างครบถ้วนอย่างนั้นหรือ?⁸ เรื่องราวนี้ก็สูงเหมือนท้องฟ้า ท่านสามารถทำสิ่งใดได้หรือ? มันลึกยิ่งกว่าแดนคนตาย ท่านสามารถรู้อะไรหรือ?⁹ ขนาดของมันก็ยาวยิ่งกว่าแผ่นดินโลก และมันกว้างยิ่งกว่าท้องทะเล¹⁰ ถ้าพระองค์ทรงผ่านไปและทรงปิดปากใครคนใด ถ้าพระองค์ทรงเรียกคนใดเพื่อการพิพากษา แล้วใครล่ะที่สามารถหยุดยั้งพระองค์ได้?

¹¹เพราะพระองค์ทรงรู้จักคนเท็จ เมื่อพระองค์ทรงมองเห็นความชั่วร้าย พระองค์ไม่ทรงสังเวยอย่างนั้นหรือ?¹² แต่คนโง่ยอมไม่มีความเข้าใจ พวกเขาจะได้รับมันก็ต่อเมื่อมีลาปาตัวหนึ่งคลอเคลียออกมาเป็นมนุษย์¹³ แต่สมมติว่าท่านได้ทำให้หัวใจของท่านเที่ยงตรงและยื่นมือของท่านออกไปหาพระเจ้า¹⁴ สมมติว่าความชั่วร้ายอยู่ในมือของท่าน แต่ว่าท่านได้วางมันไว้ห่างไกลจากตัวท่าน และไม่ได้ออมให้ความอธรรมอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายของท่าน¹⁵ แล้วท่านจะถูกทำให้เหนียวขึ้นโดยปราศจากสัญญาณของความอับอายอย่างแน่นอน แท้จริงแล้ว ท่านจะถูกทำให้มั่นคงและไม่กลัวต่อสิ่งใด

¹⁶ท่านจะสัมผัสความทุกข์ของท่าน ท่านจะจดจำมันเพียงแค่ว่าเป็นเหมือนสายน้ำที่ไหลผ่านไป¹⁷ ชีวิตของท่านจะส่องสว่างยิ่งกว่าเวลาเที่ยงวัน ถึงแม้ว่ามีความมืดมิด แต่มันจะเป็นเหมือนเวลาเช้า¹⁸ ท่านจะได้รับการทำให้มั่นคงปลอดภัยเพราะมีความหวัง อันที่จริงแล้ว ท่านจะพบกับความปลอดภัยเกี่ยวกับตัวท่านและจะได้พักสงบในความปลอดภัย¹⁹ ท่านจะนอนลงในการพักผ่อนด้วย และไม่มีใครจะทำให้ท่านหวาดกลัวได้ ความจริงคือ คนมากมายจะแสวงหาความพึงพอใจจากท่าน²⁰ แต่ดวงตาทั้งหลายของคนชั่วจะผิดหวัง พวกเขาจะไม่ทางหนีพ้นได้ ความหวังเดียวของพวกเขาเป็นเหมือนลมหายใจเอือกสุดท้ายของชีวิตเท่านั้น"

Chapter 12

¹แล้วโยบจึงได้ตอบและพูดว่า² "ไม่ต้องสงสัยเลยว่าท่านเป็นคนที่มีสติปัญญาจะตายไปพร้อมกับท่าน³ แต่ข้าพเจ้าก็มีความเข้าใจเหมือนกับท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ยกว่าท่านในเรื่องสิ่งต่างๆ เหล่านี้ไม่ใช่หรือ?" ข้าพเจ้าเป็นบางสิ่งที่มีไว้เพื่อให้เพื่อนบ้านหัวเราะเยาะ ข้าพเจ้าคือคนที่ร้องเรียกหาพระเจ้าและได้รับคำตอบจากพระองค์ ข้าพเจ้าเป็นคนที่ชอบธรรมและไว้ที่ติคนหนึ่ง บัดนี้ข้าพเจ้าเป็นคนที่ถูกหัวเราะเยาะในความคิดของบางคนที่ยุขสหายก็มีค่าสละประมาทสำหรับคนที่เคราะห์ร้าย เขาคิดในสิ่งที่น่าเศร้าร้ายมาให้แก่คนเหล่านั้นที่เพิกเฉยต่อคำสั่งสอนมากมาย

⁶เต็นท์ทั้งหลายของพวกเขาโง่ก็จำเริญขึ้น และคนเหล่านั้นที่ยั่วพระเจ้าก็รู้สึกมั่นคง มือทั้งหลายของพวกเขาเป็นพระของพวกเขາ⁷ แต่เวลานี้ ชื่อถกนัตชั่วร้ายทั้งหลาย และพวกมันจะสอนท่าน ถามบรรดานกในท้องฟ้า และพวกมันจะบอกท่าน⁸ หรือพูดกับแผ่นดินโลก และมันจะสอนท่าน ปลาในทะเลจะประกาศแก่ท่าน⁹ สัตว์ตัวใดในท่ามกลางสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ที่ไม่รู้ว่าพระหัตถ์ของพระยาเวห์ได้ทำสิ่งนี้หรือ?¹⁰ ในพระหัตถ์ของพระองค์คือชีวิตของทุกสิ่งที่มีชีวิตอยู่และคือลมหายใจของมวลมนุษย์ทั้งหมด

¹¹หูไม่ได้สัมผัสคำต่าง ๆ เหมือนกับเพดานปากสัมผัสรสชาติหรือ?¹² ผู้คนที่มียาอยู่กับสติปัญญา วันทั้งหลายก็คือความเข้าใจ¹³ พระปัญญาและฤทธิ์อำนาจมาพร้อมกับพระเจ้า พระองค์มีคำปรึกษาและความเข้าใจ¹⁴ ดูเถิด พระองค์ทรงทำลาย และมันไม่สามารถสร้างขึ้นได้อีกครั้ง ถ้าพระองค์ทรงหักขังใครบางคน ก็ไม่มีใครสามารถถูกปล่อยตัวได้¹⁵ ดูเถิด ถ้าพระองค์ทรงหักน้ำเอาไว้ พวกมันก็จะแห้งเหือด และถ้าพระองค์ทรงส่งพวกมันออกไป พวกมันก็จะท่วมแผ่นดิน

¹⁶พระองค์เสด็จมาพร้อมกับฤทธิ์อำนาจและพระปัญญา ทั้งคนที่ถูกหลอกและคนที่หลอกลวงก็อยู่ในอำนาจของพระองค์¹⁷ พระองค์ทรงนำให้ที่ปรึกษาสิ้นท่าในความเศร้าโศก พระองค์ทรงหันผู้พิพากษาไปสู่การเป็นคนโง่เขลา¹⁸ พระองค์ทรงปลดโซ่แห่งสิทธิอำนาจจากฆัตริย์ทั้งหลาย พระองค์ทรงเอาผ้าผูกเอวของพวกเขา¹⁹ พระองค์ทรงนำให้พวกเขาไปโรยหินสีกาในความเศร้าโศกและทรงเหวี่ยงพวกเขาคนที่กำลัง²⁰ พระองค์ทรงกำจัดคำพูดของคนเหล่านั้นที่ได้รับความไว้วางใจและเอาความเข้าใจออกไปจากพวกเขาผู้ใหญ่

²¹พระองค์ทรงเทการเหยียดหยามลงมาให้เหมือนบรรดาเจ้าชายและทรงปลดเข็มขัดของคนเข้มแข็ง²² พระองค์ทรงสำแดงสิ่งลึกลับต่าง ๆ จากความมืดและทรงนำเอาเขาเกิดมิดออกมาสู่ความสว่าง²³ พระองค์ทรงทำให้ชนชาติทั้งหลายเข้มแข็ง และพระองค์ทรงทำลายพวกเขา พระองค์ทรงขยายชนชาติต่างๆ ให้ใหญ่ขึ้น และพระองค์ทรงนำพวกเขามาเหมือนกับนักโทษด้วย²⁴ พระองค์ทรงเอาความเข้าใจออกไปจากบรรดาผู้นำของประชาชนบนแผ่นดินโลกนี้ พระองค์ทรงทำให้พวกเขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารในที่ที่ไม่มีทาง²⁵ พวกเขาคล้าหาในความมืดโดยปราศจากแสงสว่าง พระองค์ทำให้พวกเขาโง่เขลามากเหมือนคนเมา

Chapter 13

¹ดูสิ ดวงตาของข้าพเจ้าได้มองเห็นสิ่งทั้งหมดนี้ หูของข้าพเจ้าได้ยินและเข้าใจมัน² สิ่งที่ท่านรู้ ข้าพเจ้าก็รู้เหมือนกัน ข้าพเจ้าไม่ได้ด้อยไปกว่าท่านเลย³ แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ควรถูกลงโทษผู้ทรงฤทธิ์ ข้าพเจ้าปรารถนาให้เหตุผลต่อพระเจ้า⁴ แต่ท่านป้ายสีความจริงด้วยคำโกหก พวกท่านทั้งหมดเป็นหมอที่ไร้คุณค่า⁵ โอ การที่พวกท่านจะยึดมั่นในสันติของพวกท่าน นั่นก็นับว่าเป็นสติปัญญาของพวกท่าน

⁶เวลานี้ขอฟังเหตุผลของข้าพเจ้าเองบ้าง ฟังคำให้การจากริมฝีปากของข้าพเจ้าเอง⁷ พวกท่านจะพูดอย่างอธรรมเพื่อพระเจ้า และพวกท่านจะพูดหลอกลวงเพื่อพระองค์อย่างนั้นหรือ? พวกท่านได้แสดงความกรุณาต่อพระองค์จริงๆ หรือ? พวกท่านจะได้เถียงในศาลในฐานะทนายความเพื่อพระเจ้าจริงๆ หรือ?⁸

เมื่อพระองค์ทรงตรวจสอบพวกท่าน มันจะเป็นผลดีแก่พวกท่านจริงๆ หรือ? พวกท่านสามารถหลอกลวงพระองค์เหมือนกับที่พวกท่านหลอกลวงมนุษย์ได้
อย่างนั้นหรือ?¹⁰ พระองค์จะตำหนิพวกท่านอย่างแน่นอนถ้าหากพวกท่านแสดงความลำเอียงในที่ลับ

¹¹ สง่าราศีของพระองค์ไม่ได้ทำให้พวกท่านเกรงกลัวเลยหรือ? และความน่าสะพรึงกลัวของพระองค์จะไม่ตกลงมาเหนือพวกท่านเลยหรือ?¹² คำกล่าวทั้งหลาย
ที่โดดเด่นของพวกท่านเป็นเพียงภามิตที่จำจากข้าเถา ปรากฏของพวกท่านเป็นปรากฏที่จำจากดิน¹³ ของยืมมั่นสันติของพวกท่านเอาไว้ ปลอ่ยข้าพเจ้า
ไว้ตามลำพังเกิด เพื่อข้าพเจ้าจะพูด ปลอ่ยให้อะไรมันเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเกิด¹⁴ ข้าพเจ้าจะกีดกันเนื้อของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะเอาชีวิตฝากไว้ในมือของ
ข้าพเจ้า¹⁵ ดูเถิด ถ้าพระองค์ทรงฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่มีความหวังหลงเหลืออีก ข้าพเจ้าจะปกป้องวิถีของข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระองค์ก็ได้

¹⁶ นี่จะเป็นเหตุผลสำหรับการพิณพิดของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าไม่ได้มาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เหมือนกับคนชอบธรรม¹⁷ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องฟังคำกล่าวของข้า
พระองค์ด้วยความเอาใจใส่ ขอให้คำประกาศของข้าพระองค์มาถึงพระกรรณของพระองค์¹⁸ เวลานี้ขอกอดพระเนตรเกิด ข้าพระองค์ได้ตั้งปรากฏของข้า
พระองค์ขึ้น ข้าพระองค์รู้ว่าข้าพระองค์ไร้ความผิด¹⁹ ใครคือคนที่ควรโต้เถียงกับข้าพระองค์ในศาลหรือ? ถ้าหากพระองค์เสด็จมาเพื่อทำสิ่งนี้ และถ้าข้า
พระองค์ได้รับการพิสูจน์ว่าผิดจริง แล้วข้าพระองค์จะเจ็บช้ำและยอมมอบชีวิตของข้าพระองค์²⁰ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องทำเพียงสองสิ่งเพื่อข้าพระองค์ แล้วข้า
พระองค์จะไม่ซ่อนตัวเองจากพระพักตร์ของพระองค์

²¹ ขอร้องถอนมือแห่งการกีดกันของพระองค์จากข้าพระองค์ และขอร้องอย่าปลอ่ยให้การคุกคามของพระองค์ทำให้ข้าพระองค์หวาดกลัว²² แล้วขอร้องเรียก
ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะตอบ หรือปลอ่ยให้ข้าพระองค์ถูกลดต่อพระองค์ และพระองค์ตอบข้าพระองค์²³ ความชั่วช้าและความบาปของข้าพระองค์มีมากสัก
เท่าใดหรือ? ขอให้ข้าพระองค์รู้ถึงการกระทำผิดและความบาปของข้าพระองค์เกิด²⁴ ทำไมพระองค์จึงทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์และ
ทรงปฏิบัติต่อข้าพระองค์เหมือนศัตรูของพระองค์?

²⁵ พระองค์จะข่มเหงข้าพระองค์ที่เป็นเหมือนใบไม้ที่ถูกทำให้ปลิวนี้หรือ? พระองค์จะตามล่าข้าพระองค์ที่เป็นเหมือนโคนไม้แห้งนี้หรือ?²⁶ เพราะพระองค์ทรง
บันทึกสิ่งที่ข่มขื่นต่างๆ เพื่อโจมตีข้าพระองค์ พระองค์ทำให้ข้าพระองค์รับมรดกความชั่วร้ายของวิญญูณของข้าพระองค์²⁷ พระองค์ทรงวางเท้าของข้า
พระองค์ในข้อกล่าวหาทั้งหลาย พระองค์เฝ้าดูทางทั้งหลายของข้าพระองค์อย่างใกล้ชิด พระองค์ทรงตรวจผืนดินที่เท้าของข้าพระองค์ได้เดิน²⁸ ถึงแม้ว่าข้า
พระองค์เป็นเหมือนสิ่งเฝ้าเปื่อยที่ต้องทิ้ง เป็นเหมือนผ้าที่ถูกมัดมัดกีดกันก็ตาม

Chapter 14

¹ มนุษย์ที่เกิดมาจากผู้หญิง ย่อมมีชีวิตอยู่เพียงแค่วันและคืนไปด้วยความยากลำบาก² เขาจะออกมาจากดินเหมือนกับดอกไม้ออกหนึ่งและก็ถูกตัด
เสีย เขาหนีไปเหมือนกับเงาและไม่คงอยู่ตลอด³ พระองค์ทรงทอดพระเนตรสิ่งเหล่านี้ไหม? พระองค์ทรงนำข้าพระองค์เข้าสู่การพิพากษาของพระองค์ด้วย
หรือ?⁴ ใครสามารถนำบางสิ่งที่สะอาดออกมาจากบางสิ่งที่ไม่สะอาดได้อย่างนั้นหรือ? ไม่มีใครทำได้เลย⁵ วันทั้งหลายของมนุษย์ก็ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว จำนวน
เดือนทั้งหลายของเขาก็อยู่กับพระองค์ พระองค์ได้ทรงจำกัดเขตแดนของเขาและเขาไม่สามารถผ่านไปได้

⁶ ขอร้องหันออกไปจากเขาเพื่อเขาจะได้หยุดพัก เพื่อเขาจะขึ้นบนวัยของเขาเหมือนกับลูกจ้างคนหนึ่งถ้าหากเขาทำได้เช่นนั้น⁷ สิ่งนั้นสามารถเป็นความหวังให้
กับต้นไม้อื่นหนึ่ง ถ้าหากมันถูกโค่นลง มันก็จะงอกขึ้นมาอีก เพื่อต้นอ่อนของมันจะไม่หายไป⁸ ถึงแม้ว่ารากของมันในผืนดินจะแห้ง และตอของมันตายใน
ดิน⁹ แต่ถ้ามันได้น้ำเพียงสักเล็กน้อย มันก็จะแตกหน่อและออกกิ่งเหมือนกับต้นอ่อนต้นหนึ่ง¹⁰ แต่มนุษย์ที่ตาย เขาก็กลายเป็นคนอ่อนแอ แก่จริงแล้ว มนุษย์
หยุดหายใจ และเขาอยู่ที่ไหน?

¹¹ เหมือนกับน้ำในทะเลสาบที่แห้งไป และเหมือนกับสำราญที่ไม่มีน้ำและเหือดแห้ง¹² ผู้คนก็ล้มตัวลงและไม่ลุกขึ้นมาอีก จนกว่าท้องฟ้าทั้งหลายไม่มีอีกต่อไป
พวกเขาจะไม่ตื่นหรือถูกปลุกจากการนอนหลับของพวกเขา¹³ โอ ที่พระองค์จะทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้จากแดนคนตาย จากความยากลำบากต่างๆ และที่
พระองค์จะทรงรักษาข้าพระองค์ในที่ส่วนตัวจนกว่าพระพิโรธของพระองค์ผ่านพ้นไป ที่พระองค์จะตั้งเวลาแน่นอนให้ข้าพระองค์อยู่ที่นั่นและจากนั้นจึงทรง
ระลึกถึงข้าพระองค์อีก¹⁴ ถ้าหากมนุษย์คนหนึ่งตาย เขาจะมีชีวิตได้อีกหรือ? ถ้าหากมีได้ ข้าพระองค์ก็ปรารถนาที่จะรอคอยที่นั่นในช่วงเวลาอันอ่อนแอของ
ข้าพระองค์จนกว่าการปลดปล่อยของข้าพระองค์จะมาถึง¹⁵ พระองค์จะทรงเรียก และข้าพระองค์จะตอบ พระองค์จะทรงมีความปรารถนาสำหรับงานแห่ง
พระหัตถ์ของพระองค์¹⁶ พระองค์จะทรงนับจำนวนและดูอย่างเท่าทั้งหลายของข้าพระองค์ พระองค์จะทรงไม่สะกดรอยตามความบาปของข้าพระองค์

¹⁷ การกระทำผิดของข้าพระองค์จะถูกปิดผนึกเอาไว้ในถุง พระองค์จะปกปิดความชั่วช้าของข้าพระองค์¹⁸ แต่แม้ว่าเขาทั้งหลายล้มลงและสลายไป แม้ก่อนหัน
ทั้งหลายถูกย้ายออกไปจากที่ของพวกมัน¹⁹ น้ำทั้งหลายกีดเขาพวกก่อนหัน น้ำที่เอ่อท่วมชะล้างเอาฝุ่นออกไปจากแผ่นดินโลก เช่นเดียวกับกับสิ่งนี้
พระองค์ทรงทำลายความหวังทั้งหลายของมนุษย์²⁰ พระองค์ทรงปราบเขาให้พ่ายแพ้เสมอ และพระองค์ก็ผ่านไป พระองค์ทรงหันพระพักตร์ของพระองค์
และส่งเขาออกไปสู่การตาย²¹ ถ้าหากบุตรทั้งหลายของเขาได้รับเกียรติ เขาก็ไม่รู้ และถ้าหากพวกเขาถูกทำให้ตกต่ำลง เขาก็มองไม่เห็น²² เขารู้สึกได้เพียงแต่
ความเจ็บปวดของร่างกายของเขา และเขาได้แต่คร่ำครวญกับตัวเองเท่านั้น

Chapter 15

¹ แล้วเอลีฟัสชาวเทมานได้ตอบและพูดว่า² "ควรที่คนฉลาดคนหนึ่งจะตอบด้วยความรู้ที่ไร้ประโยชน์และเติมตัวเองด้วยลมตะวันออกหรือ?" ควรหรือที่เขาจะให้
เหตุผลด้วยการเจรจาที่ไม่เกิดประโยชน์หรือด้วยถ้อยคำที่เขาไม่สามารถทำให้สิ่งดีใด ๆ เกิดขึ้นได้?⁴ อันที่จริง ท่านเคารพพระเจ้าน้อยลง ท่านคัดค้านการอุทิศ
ตัวต่อพระองค์⁵ เพราะความชั่วช้าของท่านสอนปากของท่าน ท่านเลือกการมีสินของคนเจ้าเล่ห์⁶ ปากของท่านเองที่ตำหนิท่าน ไม่ใช่ปากของข้าพเจ้า แก่จริง
ริมฝีปากของท่านเองต่างหากที่เป็นพยานต่อต้านท่าน

⁷ท่านเป็นคนแรกที่เกิดมาหรือ? ท่านได้ถูกนำเข้ามาเพื่อให้ดำรงอยู่ก่อนภูเขากิ่งหลายหรือ?⁸ท่านเคยได้ยินความรู้อันลึกซึ้งของพระเจ้าไหม? ท่านจำกัดสติปัญญาให้กับตัวท่านเองหรือ?⁹ท่านรู้อะไรที่เราไม่รู้หรือ? อะไรคือสิ่งที่ท่านเข้าใจที่พวกเราไม่เข้าใจหรือ?¹⁰พวกเราทั้งสองต่างก็ผมหงอกและอายุก็มากไวยิ่งกว่าบิดาของท่านเสียอีก¹¹การปลอมประโลมของพระเจ้า คือ ถ้อยคำต่างๆ ที่สุภาพต่อท่านนั้นมันเล็กน้อยเกินไปสำหรับท่านหรือ?¹²ทำไมหัวใจของท่านจึงนำท่านออกห่างไปเล่า? ทำไมดวงตาของท่านจึงกระพริบ

¹³ดังนั้นท่านจึงค้นวิญญาณของท่านมาต่อท่านพระเจ้าและกล่าวถ้อยคำเช่นนั้นออกมาจากปากของท่าน?¹⁴คนแบบไหนที่เขาสมควรได้รับการชำระให้สะอาดหรือ? คนแบบไหนที่เกิดมาจากผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาสมควรเป็นคนชอบธรรมหรือ?¹⁵ดูเถิด พระเจ้าไม่ได้ทรงไว้ว่างใจแม้แต่ในวิสุทธิชนทั้งหลายของพระองค์แท้จริงแล้ว ก้องฟ้าทั้งหลายไม่ได้สะอาดในสายพระเนตรของพระองค์เลย¹⁶แล้วคนหนึ่งที่ต่ำช้าและเสื่อมทรามจะยิ่งสะอาดน้อยกว่าสักเท่าใด คนที่ดื่มความชั่วช้าเหมือนดื่มน้ำ¹⁷ข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็น จงฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะประกาศสิ่งต่างๆ ที่ข้าพเจ้าได้เคยเห็นแก่ท่าน¹⁸สิ่งต่างๆ ที่บรรดาคนฉลาดที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากเหล่าบิดาของพวกเขา สิ่งต่างๆ ที่บรรพบุรุษของพวกเขาไม่เคยปิดซ่อนไว้

¹⁹ทั้งหมดนี้คือบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้เดียวที่ได้รับมอบดินแดน และที่ไม่มีคนแปลกหน้าผ่านไปท่ามกลางพวกเขา²⁰คนชั่วร้ายเจ็บปวดตลอดวันเวลาของพวกเขา จำนวนปีทั้งหลายที่ถูกเก็บไว้เพื่อให้ผู้กดขี่ทุกข์ทรมาน²¹เสียงแห่งความหวาดกลัวก็อยู่ในหูของเขา ในขณะที่เขามีความรุ่งเรือง ผู้ทำลายจะมาเหนือเขา²²เขาไม่คิดว่าเขาจะหนีออกไปจากความมืด ดาบที่รอคอยเขาอยู่²³เขาไปสถานที่หลากหลายเพื่อหาอาหาร เขาพูดว่า 'มันอยู่ที่ไหน?' เขารู้ว่าวันแห่งความมืดมิดนั้นอยู่ใกล้แค่เอื้อม²⁴ความลำบากและความทุกข์ทำให้เขาหวาดกลัว พวกเขามีอำนาจโจมตีเขา เหมือนกับกษัตริย์องค์หนึ่งที่พร้อมสำหรับการทำสงคราม

²⁵เพราะเขาได้ยินมือออกเพื่อต่อสู้อาจารย์และได้ประพาศอย่างหยิ่งผยองต่อองค์ผู้ทรงฤทธิ์²⁶คนที่ชั่วร้ายนี้วิ่งตรงเข้าหาพระเจ้าด้วยคอที่ตึงชัน ด้วยโล่ที่หนา²⁷นี่คือความจริง ถึงแม้ว่าเขาได้ปกคลุมใบหน้าของเขาด้วยไขมันและได้รวบรวมไขมันเอาไว้ที่บนเอวของเขา²⁸และได้ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองรกร้าง ในบ้านทั้งหลายที่ไม่มีคนอาศัยอยู่ตอนนี้ และพร้อมที่จะเป็นกองซากปรักหักพังแล้ว²⁹เขาจะไม่มั่นคง ความมั่งคั่งของเขาจะไม่อยู่ตลอดไป แม้แต่เขาเองเขาก็จะไม่อยู่ตลอดไปบนแผ่นดินโลกนี้³⁰เขาจะไม่แยกออกจากความมืดมิด เปลวไฟจะทำให้ลำต้นของเขาแห้ง โดยลมปราณจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าจะทำให้เขาถูกพัดปลิวไป

³¹อย่าปล่อยให้เขาไว้ว่างใจในสิ่งต่าง ๆ ที่สูญเปล่า การหลอกตัวเอง เพราะการสูญเปล่าจะเป็นรางวัลของเขา³²มันจะเกิดขึ้นก่อนเวลาตายของเขาจะมาถึง กิ่งก้านของเขาจะไม่เขียวสด³³เขาจะร่วงหล่นเหมือนกับผลองุ่นที่ไม่สุก เขาจะทิ้งดอกไม้ทั้งหลายของเขาเหมือนต้นมะกอก³⁴เพราะเพื่อนของคนอธรรมจะเป็นหมิ่น ไฟจะเผาผลาญเตียนที่ติดสินบนของพวกเขา³⁵พวกเขาตั้งครรภ์ความชั่วร้ายและให้กำเนิดความออยู่ติธรรม ครรภ์ของพวกเขาปฏิบัติความหลอกลวง"

Chapter 16

¹แล้วโยบได้ตอบและพูดว่า²"ข้าพเจ้าได้ยินสิ่งต่างๆ เช่นนี้มากมาย พวกท่านทั้งหมดเป็นผู้ปลอมโยบที่น่าสังเวชยิ่งนัก" ถ้อยคำไร้ค่าทั้งหลายจะมีที่สิ้นสุดไหม? มีสิ่งใดผิดปกติกับพวกท่านที่ทำให้ตอบแบบนี้ไหม?⁴ข้าพเจ้าสามารถพูดเหมือนกับพวกท่านได้ ถ้าหากพวกท่านอยู่ในที่ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสามารถสะสมและรวมถ้อยคำต่างๆ มาเพื่อโจมตีพวกท่าน และสายน้ำเยาะเย้ยพวกท่านก็ได้

⁵ข้าพเจ้าจะหนุนใจพวกท่านด้วยปากของข้าพเจ้าได้อย่างไร การปลอมโยบจากริมฝีปากของข้าพเจ้าจะบรรเทาความทุกข์ของพวกท่านอย่างไร⁶ถ้าหากข้าพเจ้าพูด ความทุกข์ของข้าพเจ้าก็ไม่น้อยลงไปเลย ถ้าหากข้าพเจ้าเก็บคำพูดเอาไว้ ข้าพเจ้าจะได้รับความช่วยเหลืออะไรหรือ?⁷แต่เวลานี้ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทำให้ข้าพระองค์อ่อนแอไป พระองค์ทำให้ครอบครัวของข้าพระองค์โศกเศร้า⁸พระองค์ทำให้ข้าพระองค์แห้งเหี่ยวไป ซึ่งมันเป็นพยานต่อท่านข้าพระองค์เอง ร่างกายที่ซบพอมของข้าพระองค์ก็ลุกขึ้นต่อต้านข้าพระองค์ และมันเป็นพยานต่อท่านในหน้าของข้าพระองค์⁹พระเจ้าทรงแกล้งข้าพระองค์ด้วยหนามแห่งพระพิโรธและทรงข่มเหงข้าพระองค์ พระองค์ทรงบดขยี้ข้าพระองค์ด้วยฟันของพระองค์ ศัตรูของข้าพระองค์ก็จ้องมองมายังข้าพระองค์ในขณะที่เขาฉีกข้าพระองค์เป็นชิ้น

¹⁰ผู้คนอำพรางคำใส่ร้ายข้าพระองค์ พวกเขาดับแค้นของข้าพระองค์อย่างเสื่อมเสีย พวกเขารวมตัวกันมาโจมตีข้าพระองค์¹¹พระเจ้าทรงมอบข้าพระองค์ไว้ในมือของคนอธรรม และทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ให้อยู่ในมือของคนชั่วร้าย¹²ข้าพระองค์เคยสุขสบาย แต่พระองค์ทรงทำลายข้าพระองค์เสีย แท้จริงแล้วพระองค์ทรงดึงคอกของข้าพระองค์และทรงผูกข้าพระองค์ให้แหลกเป็นชิ้น พระองค์ทรงตั้งข้าพระองค์ให้เป็นเป้าของพระองค์ด้วย¹³เหล่านักยิงธนูของพระองค์ก็ล้อมรอบข้าพระองค์ พระเจ้าทรงแกล้งของข้าพระองค์และไม่ทรงสงวนข้าพระองค์ พระองค์ทรงเทน้ำดียวของข้าพระองค์ลงบนพื้น

¹⁴พระองค์ทรงฟุ้งขมก้าแวงของข้าพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า พระองค์ทรงวิ่งเหยียบข้าพระองค์เหมือนนักรบคนหนึ่ง¹⁵ผิวหนังของข้าพระองค์ก็ถูกเย็บเหมือนกระสอบ ข้าพระองค์ถูกดันเขาลงไปถึงพื้นดิน¹⁶ในหน้าของข้าพระองค์เป็นสีแดงเพราะการรำไห่ เปลือกตาของข้าพระองค์เป็นเงาแห่งความตาย¹⁷ถึงแม้ว่าไม่มีความรุนแรงในมือของข้าพระองค์ และคำอธิษฐานของข้าพระองค์ก็บริสุทธิ์¹⁸แผ่นดินโลกเอ๋ย อย่ากลบโลหิตของข้าพเจ้าเลย จงปล่อยให้การร้องไห้ของข้าพเจ้าไม่มีที่หยุดพักเถิด

¹⁹ดูเถิด แม้บัดนี้ พยานของข้าพเจ้าก็อยู่ในฟ้าสวรรค์ ท่านผู้รับประกันข้าพเจ้าก็อยู่บนที่สูง²⁰เพื่อนทั้งหลายของข้าพเจ้าเยาะเย้ยข้าพเจ้า แต่ดวงตาของข้าพเจ้าหลังน้ำตาต่อพระเจ้า²¹ข้าพเจ้าร้องขอให้ผู้เป็นพยานในฟ้าสวรรค์นั้นได้เที่ยงกับพระเจ้าแทนชายคนนี้เหมือนกับมนุษย์คนหนึ่งทำให้กับเพื่อนบ้านของเขา²²เพราะเมื่อหลายปีได้ผ่านไป ข้าพเจ้าจะไปยังสถานที่ที่ข้าพเจ้าจะไม่กลับมาอีก

Chapter 17

¹วิญญาณของข้าพเจ้าถูกเผาผลาญ และวันทั้งหลายของข้าพเจ้าก็ผ่านไป หลุมฝังศพก็เตรียมพร้อมสำหรับข้าพเจ้า²แน่นอนเลยว่าจะต้องมีคนที่เยาะเย้ยข้าพเจ้า ดวงตาของข้าพเจ้าต้องมองเห็นการขี้ขลาดของพวกเราเสมอ³บัดนี้ขอทรงสัญญา ขอทรงเป็นผู้คำประกันเพื่อข้าพเจ้าด้วยตัวของพระองค์เองเถิด ใครอีกเล่าที่อยู่ที่นั่นที่จะช่วยข้าพเจ้าได้หรือ?⁴ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงปิดใจของพวกเราจากความเข้าใจ ดังนั้น พระองค์จึงจะไม่ทรงยกย่องพวกเราเหมือนข้าพระองค์

⁵เขาผู้ประณามพวกเพื่อนของเขาเพื่อเห็นแก่รางวัล ดวงตาของพวกบุตรของเขาจะมืดไป⁶แต่พระองค์ทรงทำให้ข้าพเจ้าเป็นคำกล่าวขานของผู้คน พวกเขาถ่มน้ำลายรดหน้าข้าพเจ้า⁷ดวงตาของข้าพเจ้ามืดไปเพราะความเศร้าโศก อวัยวะในร่างกายของข้าพเจ้าทั้งหมดก็พอมบางเหมือนกับเขา⁸คนที่เที่ยงตรงจะสิ้นสติไปเพราะสิ่งนี้ คนที่ไร้ความผิดจะเร้าตัวเองให้ลุกขึ้นต่อสู้คนที่ไม่นับถือพระเจ้า

⁹คนชอบธรรมจะรักษาทางของเขาเอาไว้ เขาผู้มีมือที่สะอาดจะเข้มแข็งมากขึ้นและมากขึ้น¹⁰แต่สำหรับพวกท่านทุกคน จงมาเถียวนี้ ข้าพเจ้าจะไม่พบคนฉลาดสักคนหนึ่งเลยในท่ามกลางพวกท่าน¹¹วันทั้งหลายของข้าพเจ้าก็ผ่านไป แผนงานทั้งหลายของข้าพเจ้าก็กระจัดกระจายไป และทั้งความปรารถนาแห่งหัวใจของข้าพเจ้าด้วย¹²ผู้คนเหล่านี้ ผู้เยาะเย้ยเหล่านี้ เปลี่ยนคำคืนให้เป็นกลางวัน ความสว่างอยู่ใกล้ความมืดมิด

¹³ถ้าข้าพเจ้ามองแดนคนตายว่าเป็นเหมือนบ้านของข้าพเจ้า และถ้าข้าพเจ้าได้ทางที่นอนของข้าพเจ้าในความมืด¹⁴และถ้าข้าพเจ้าได้กล่าวต่อหลุมลึกว่า 'เจ้าเป็นบิดาของข้าพเจ้า' และต่อตัวหนอนว่า 'เจ้าเป็นมารดาและน้องสาวของข้าพเจ้า'¹⁵ความหวังของข้าพเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า? ใครที่สามารถมองเห็น เพื่อเป็นความหวังให้แก่ข้าพเจ้าได้บ้าง?¹⁶ความหวังจะลงไปยังประตูแดนคนตายกับข้าพเจ้าเมื่อเรากลายไปเป็นฝุ่นไหม?"

Chapter 18

¹แล้วบิดาข้าพเจ้าได้ตอบและพูดว่า²"เมื่อไรที่ท่านจะหยุดพูด? พินิจดูเถิด และหลังจากนั้นเราจึงจะพูด³ทำไมพวกเราจึงถูกมองว่าเป็นเหมือนสัตว์ร้าย ทำไมพวกเรากลายเป็นคนโง่ในสายตาของท่าน?⁴ท่านผู้ที่ฉีกตัวเองด้วยความโกรธ แผ่นดินสมควรจะถูกทอดทิ้งเพราะท่านหรือก้อนหินทั้งหลายสมควรถูกย้ายออกจากสถานที่ของพวกมันหรือ?⁵แท้จริง แสงสว่างของคนชั่วร้ายจะถูกนำออกไป ประกายไฟของเขาจะไม่ส่องแสงอีก

⁶แสงสว่างจะถูกทำให้มืดไปไปในเต็นท์ของเขา ตะเกียงของเขาที่ตั้งเหนือเขาจะดับไป⁷ย่างก้าวทั้งหลายแห่งกำลังของเขาจะไม่มั่นคง แผนการทั้งหลายของเขาจะทำให้เขาล้มลง⁸เพราะเขาจะถูกเหวี่ยงเข้าไปในตาข่ายโดยเท้าของเขาเอง เขาจะเดินเข้าไปในหลุมพราง⁹สิ้นเท้าของเขาจะถูกจับด้วยกับดัก บ่วงจะมัดเขาไว้แน่น¹⁰มีบ่วงแร้วที่ซ่อนเขาอยู่บนพื้นดิน และกับดักเพื่อจับเขาตามทางของเขา¹¹ความหวาดกลัวจะทำให้เขาล้มลุกทุกด้าน พวกมันจะไล่ตามสิ้นเท้าของเขา

¹²ความมั่งคั่งของเขาจะหันไปสู่วินาศภัย และภัยพิบัติจะพร้อมที่ด้านข้างของเขา¹³อวัยวะต่างๆ ของร่างกายของเขาจะถูกกัดกิน แท้จริงแล้ว บุตรหัวปีของความตายจะกัดกินอวัยวะทั้งหลายของเขา¹⁴เขาถูกฉีกขาดจากความปลอดภัยแห่งเต็นท์ของเขาและเดินขบวนไปสู่กษัตริย์แห่งความสยดสยอง¹⁵ผู้คนที่เขาไม่ปรารถนาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขาหลังจากที่พวกเขามองเห็นว่ามีกำหนดกระจัดกระจายไปทั่วเต็นท์ของเขา¹⁶รากต่างๆ ของเขาจะขาดน้ำ กิ่งของเขาที่อยู่เหนือขึ้นโปะจะถูกตัดทิ้ง

¹⁷ความทรงจำของเขาจะตายไปจากแผ่นดินโลก เขาจะไม่มีชื่ออยู่บนถนน¹⁸เขาจะถูกขับออกจากแสงสว่างเข้าไปสู่ความมืด และถูกไล่ออกไปจากโลกนี้¹⁹เขาจะไม่บุตรชายหรือหลานชายท่ามกลางคนของเขา หรือไม่มีญาติมิตรคงเหลืออยู่ในที่ที่เขาอยู่²⁰คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ทางตะวันออกจะถูกทำให้สะพรึงกลัวโดยสิ่งนั้น คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ทางตะวันตกจะถูกทำให้สยองขวัญกับสิ่งที่เกิดขึ้นต่อเขา²¹แน่นอนว่านั่นคือบ้านทั้งหลายของคนที่ไม่ชอบธรรม สถานที่ทั้งหลายของคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า"

Chapter 19

¹แล้วโยบจึงได้ตอบและพูดว่า²"ท่านจะทำให้ข้าพเจ้าก่นทุกข์และทำลายข้าพเจ้าให้เป็นเสียง ๆ ด้วยคำพูดของท่านอีกนานเท่าใด?³ท่านได้กล่าวโทษข้าพเจ้าอย่างนี้สืบครั้งแล้ว ท่านไม่ละอายเลยหรือที่ท่านปฏิบัติต่อข้าพเจ้าอย่างหยาบคายนี้? ถ้าหากเป็นความจริงที่ข้าพเจ้าได้ทำผิด ความผิดของข้าพเจ้าก็ยังคงเป็นความกังวลของข้าพเจ้าเอง⁵ถ้าหากเป็นความจริงที่ท่านจะยกตัวเองขึ้นเหนือข้าพเจ้าและใช้ความอดสูของข้าพเจ้าโจมตีข้าพเจ้า⁶แล้วท่านสมควรรู้ว่าพระเจ้าทรงกระทำสิ่งที่ผิดต่อข้าพเจ้าและทรงจับข้าพเจ้าไว้ในตาข่ายของพระองค์

⁷ดูเถิด ข้าพเจ้าร้องว่า "รุนแรง" แต่ข้าพเจ้าไม่ได้รับคำตอบ ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ แต่ไม่มีความยุติธรรมเกิดขึ้น⁸พระองค์ทรงปิดล้อมทางของข้าพเจ้าเพื่อว่าข้าพเจ้าจะไม่สามารถผ่านไปได้ และพระองค์ทรงตั้งความมืดในวิถีของข้าพเจ้า⁹พระองค์ทรงปลดเปลื้องศักดิ์ศรีของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงถอดมงกุฎออกจากศีรษะของข้าพเจ้า¹⁰พระองค์ทรงทำลายข้าพเจ้าในทุกด้าน และข้าพเจ้าได้จากไป พระองค์ทรงถอนความหวังของข้าพเจ้าเหมือนถอนต้นไม้ต้นหนึ่ง¹¹พระองค์ทรงจุดพระพิโรธเพื่อโจมตีข้าพเจ้า พระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นเหมือนหนึ่งในบรรดาสัตว์ของพระองค์¹²กองทหารของพระองค์มาร่วมกัน พวกเขาสูบกองดินเพื่อโจมตีข้าพเจ้าและตั้งค่ายล้อมรอบเต็นท์ของข้าพเจ้า

¹³พระองค์ทรงทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าห่างไกลจากข้าพเจ้า บรรดาคนรู้จักของข้าพเจ้าก็หมางเมินข้าพเจ้าเสีย¹⁴พวกเขาติของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าผิดหวัง เหล่าเพื่อนสนิทได้หลงลืมข้าพเจ้า¹⁵คนเหล่านั้นที่ครั้งหนึ่งเคยอาศัยเป็นแขกในบ้านของข้าพเจ้าและทาสหญิงทั้งหลายของข้าพเจ้าก็มองดูข้าพเจ้าเป็นคนแปลกหน้า ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวในสายตาของพวกเขา¹⁶ข้าพเจ้าเรียกทาสของข้าพเจ้า แต่เขาไม่ตอบข้าพเจ้าถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอ่อนน้อมเขาด้วยคำพูดของ

ข้าพเจ้าก็ตาม¹⁷ ลมหายใจของข้าพเจ้าเป็นที่มาซึ่งภัยต่อภรรยาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นที่สะอิดสะเอียนแม้แต่กับคนเหล่านั้นที่เกิดมาจากครรภ์ของมารดาของข้าพเจ้า¹⁸ แม้แต่เด็กหนุ่มทั้งหลายก็ยังดูหมิ่นข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าลุกขึ้นพูด พวกเขาจะพิงูโจมตีสักข้าพเจ้า

¹⁹เพื่อนของข้าพเจ้าทั้งหมดที่คุ้นเคยกันก็เกลียดชังข้าพเจ้า คนเหล่านั้นที่ข้าพเจ้ารักได้หันมาโจมตีข้าพเจ้า²⁰ กระดูกทั้งหลายของข้าพเจ้าก็ติดกับหนังและเนื้อของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีชีวิตรอดเพียงหนังหุ้มศพของข้าพเจ้าเท่านั้น²¹ ของสงสารข้าพเจ้าเออะ ของสงสารข้าพเจ้า เพื่อนทั้งหลายของข้าพเจ้า เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าทรงแตะต้องข้าพเจ้าแล้ว²² ทำไมท่านจึงข่มเหงข้าพเจ้าเหมือนกับว่าท่านเป็นพระเจ้าล่ะ? ทำไมท่านไม่พึงพอใจกับการเผาผลาญเนื้อหนังของข้าพเจ้า?²³ โอ ที่ถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้าได้ถูกบันทึกเอาไว้ โอ ที่พวกมันได้ถูกจารึกไว้ในหนังสือเล่มหนึ่ง²⁴ โอ ด้วยส่วเหล็กและตะกั่ว พวกมันได้ถูกสลักในก้อนหินชัณฐีรันดร์

²⁵แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าผู้ไถ่ของข้าพเจ้าทรงพระชนม์อยู่ และพระองค์จะทรงยืนอยู่บนแผ่นดินโลกในที่สุด²⁶ หลังจากที่ผิวหนังของข้าพเจ้าคือร่างกายนี้ได้ถูกทำลายไป แล้วในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะมองเห็นพระเจ้า²⁷ ข้าพเจ้าจะมองเห็นพระองค์ด้วยดวงตาของข้าพเจ้าเอง คือข้าพเจ้า ไม่ใช่คนอื่น หัวใจของข้าพเจ้าแตกสลายภายในข้าพเจ้า²⁸ ถ้าหากท่านพูดว่า 'เราจะข่มเหงเขาได้อย่างไร รากแห่งความทุกข์ทั้งหลายของเขาฝังอยู่ในตัวเขาต่างหาก'²⁹ อย่างนั้นแล้วจงกลัวดาบเถิด เพราะพระพิโรธนำมาซึ่งการลงโทษด้วยดาบ เพื่อว่าท่านจะรู้ว่ามีการพิพากษา"

Chapter 20

¹แล้วโยบจึงได้ตอบและพูดว่า² "ความคิดทั้งหลายของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าตอบอย่างรวดเร็วเพราะความวิตกกังวลที่อยู่ภายในข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินคำตำหนิตัวข้าพเจ้าไม่ให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า แต่วิญญาณหนึ่งจากความเข้าใจของข้าพเจ้าตอบข้าพเจ้า³ ท่านไม่รู้ความจริงนี้อากยูกโบราณ เมื่อพระเจ้าทรงวางมนุษย์ไว้บนแผ่นดินโลก⁴ ที่ชัยชนะของคนชั่วก็สิ้น และความยินดีของคนที่ไม่นับถือพระเจ้าก็อยู่เพียงชั่วขณะหนึ่งหรือ?

⁶ถึงแม้ว่าความสูงของเขาไปถึงท้องฟ้าทั้งหลาย และศีรษะของเขาไปถึงก้อนเมฆทั้งหลาย⁷ แต่คนเช่นนี้จะพินาศไปอย่างถาวรเหมือนกับหน้าของเขาเอง คนเหล่านั้นที่ได้มองเห็นเขาจะพูดว่า 'เขาอยู่ที่ไหนหรือ?'⁸ เขาจะบินไปเหมือนกับความฝันและจะไม่ถูกค้นพบ อันที่จริง เขาจะถูกไล่ออกไปเหมือนกับนิมิตยามค่ำ คืน⁹ ดวงตาที่ได้มองเห็นเขาจะไม่มองดูเขาอีกต่อไป สถานที่ของเขาจะไม่เห็นเขาอีกต่อไป¹⁰ บุตรทั้งหลายของเขาจะขอโทษต่อคนยากจน มือทั้งสองของเขาจะต้องมอบความมั่งคั่งของเขาคืนให้¹¹ กระดูกทั้งหลายของเขาจะเต็มไปด้วยกำลังของคนหนุ่ม แต่มันจะนอนลงไปพร้อมกับเขาในผงคลี

¹²ถึงแม้ว่าความชั่วร้ายมีรสหวานในปากของเขา ถึงแม้ว่าเขาซ่อนมันไว้ใต้ลิ้นของเขา¹³ ถึงแม้ว่าเขายึดมันไว้ที่นั่นและไม่ยอมปล่อยมันไปแต่เก็บมันไว้ในปากของเขา¹⁴ อาหารในลำไส้ของเขาจะกลายเป็นรสนิยม มันกลายเป็นพิษเหมือนพิษงูอยู่ภายในเขา¹⁵ เขาเกลียดความมั่งคั่งลงไป แต่เขาจะอาเจียนพวกมันออกมาอีก พระเจ้าจะขับพวกมันออกมาจากท้องของเขา¹⁶ เขาจะดูดพิษของงู ลิ้นของงูที่มีพิษจะฆ่าเขา¹⁷ เขาจะไม่มีความสุขกับสำราญต่าง ๆ กระแสน้ำเชี่ยวแห่งน้ำผึ้งและเนยเหลว

¹⁸เขาจะมอดคืบคลานไปจากการทำงานหนักของเขาและจะไม่สามารถกินมันได้ เขาจะไม่มีความสุขกับความมั่งคั่งที่หามาได้จากการค้าของเขา¹⁹ เพราะเขาได้กดขี่และไม่ใส่ใจคนยากจน เขาได้ใช้ความรุนแรงเพื่อยึดบ้านทั้งหลายที่เขาไม่ได้สร้าง²⁰ เพราะเขาไม่รู้จักพึงพอใจกับตัวเอง เขาจะไม่สามารถเก็บรักษาสิ่งใดที่เขาพอใจเอาไว้ได้²¹ ไม่มีสิ่งใดหลงเหลือที่เขาไม่ได้ทำลาย ดังนั้นความรุ่งเรืองของเขาจะไม่คงอยู่อย่างถาวร²² ในความอุดมสมบูรณ์แห่งความมั่งคั่งของเขา เขาจะลุ่มหลงในความทุกข์ยาก มือของทุกคนที่อยู่ในความยากจนจะมาโจมตีเขา²³ เมื่อเขาจะเต็มท้องของเขาให้เต็ม พระเจ้าพอเหวี่ยงความอับหิตแห่งพระพิโรธของพระองค์มาเหนือเขา พระเจ้าจะเทพนแห่งพระพิโรธลงมาเหนือเขาในขณะที่เขากำลังกินอาหาร

²⁴ถึงแม้ว่าชายคนนั้นจะหนีไปจากอาวูรเหล็ก ธนูทองแดงจะยิงเขา²⁵ ลูกธนูจะแทงหลังของเขาและจะทะลุออกมา อันที่จริง จุดที่คมกริบจะออกมาจากตับของเขา ความหวาดกลัวจะมาเหนือเขา²⁶ ความมืดสนิทเตรียมไว้สำหรับทรัพย์สมบัติของเขา ไฟที่ไม่ถูกพิงจะเผาผลาญเขา มันจะเผาผลาญสิ่งที่หลงเหลืออยู่ในเต็นท์ของเขา²⁷ ไฟสวรรค์จะสำแดงความชั่วช้าของเขา และแผ่นดินโลกจะลุกขึ้นโจมตีเขาในฐานะพยานผู้หนึ่ง²⁸ ความมั่งคั่งแห่งบ้านของเขาจะอันตรธานไป สิ้นคำของเขาจะไหลออกไปในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า²⁹ นี่คือชะตาของคนชั่วร้ายจากพระเจ้า มรดกที่สำรองไว้สำหรับเขาโดยพระเจ้า"

Chapter 21

¹แล้วโยบจึงได้ตอบและพูดว่า² "ของฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าให้ดี และขอให้สิ่งนี้เป็นการเล่นโยนที่ท่านมอบให้แก่ข้าพเจ้าเถิด³ ต่อกรกับข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะพูดด้วยเช่นกัน หลังจากที่ข้าพเจ้าได้พูดแล้ว ก็จงเยาะเย้ยต่อไป⁴ สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าได้บ่นว่าบุคคลหนึ่งหรือ? ทำไมข้าพเจ้าจึงไม่สมควรที่จะอดทน?⁵ มองที่ข้าพเจ้าสิ และจงประหลาดใจ และเอามือของท่านปิดปากของท่านไว้

⁶เมื่อข้าพเจ้าคิดถึงการณ์ทุกขของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็หวาดกลัว และร่างกายของข้าพเจ้าก็สิ้นไปหมด⁷ ทำไมคนชั่วจึงยังคงมีชีวิตอยู่ต่อไป จนแก่ชรา และมีพลังเข้มแข็งขึ้น?⁸ เชื้อสายทั้งหลายของพวกเขาได้รับการสถาปนาพร้อมกับพวกเขาในสายตาของพวกเขา และพงศ์พันธุ์ของพวกเขาได้รับการก่อตั้งต่อหน้าต่อตาของพวกเขา⁹ บ้านทั้งหลายของพวกเขาปลอดภัยจากความกลัว ไม่มีไม้เรียวของพระเจ้าเหนือพวกเขา¹⁰ วัวตัวผู้ของเขาผสมพันธุ์ได้ มันทำได้ดีสำเร็จ แม้วัวของพวกเขาก็คลอดลูกและไม่คลอดลูกไว้ก่อนกำหนด

¹¹พวกเขาส่งพวกเด็กเล็กๆ ของพวกเขาออกไปเหมือนกับฝูงแกะ และบรรดาบุตรของพวกเขาเดินร่ำ¹² พวกเขาร้องเพลงพร้อมด้วยเสียงร่าเริงและเสียงพิณ และชื่นชมยินดีด้วยเสียงดนตรีจากเครื่องเป่า¹³ พวกเขาใช้เวลาในวันทั้งหลายของพวกเขากับความรุ่งเรือง และพวกเขาลงไปที่แดนคนตายอย่างสงบ¹⁴

พวกเขาพูดกับพระเจ้าว่า 'ขอทรงแยกไปจากเรา เพราะเราไม่ปรารถนาความรู้ใดๆ ในวิถีของพระองค์'¹⁵ สิ่งใดคือผู้ทรงฤทธิ์ ที่เรามาครอบครองการพระองค์ หรือ? เราจะได้รับผลประโยชน์อะไรถ้าหากเราอธิษฐานต่อพระองค์เล่า?

¹⁶ดูเถิด ไม่ใช่ความรุ่งเรืองของพวกเขาที่อยู่ในมือของพวกเขาหรือ? ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดที่จะต้องทำกับคำแนะนำของคนชั่ว¹⁷ บ่อยแค่ไหนที่ตะเกียงของคนชั่ว ถูกดับ หรือที่ภัยพิบัติมาเหนือพวกเขา? บ่อยแค่ไหนที่มันเกิดขึ้นที่พระเจ้าทำให้พวกเขาเศร้าโศกด้วยพระพิโรธของพระองค์?¹⁸ บ่อยแค่ไหนที่พวกเขาต้องกลายเป็นเหมือนกับตอข้าวท่ามกลางสายลมหรือเหมือนกับเปลือกข้าวที่ถูกพายุพัดไป? ท่านพูดว่า 'พระเจ้าทรงยกความผิดของคนหนึ่งขึ้นมาเพื่อให้บรรดาบุตรของพระองค์ชดใช้' ให้เขาชดใช้ด้วยตัวเองเถิด เพื่อว่าเขาจะรู้ถึงความผิดของเขา²⁰ ให้ดวงตาของเขามองเห็นหายนะของเขาเอง และให้เขาตีพระพิโรธขององค์ผู้ทรงฤทธิ์เถิด

²¹เพราะสิ่งใดจะเป็นการเอาใจใส่ครอบครัวของเขาเมื่อจำนวนเดือนทั้งหลายของเขาถูกตัดออกหรือ?²² ใครเล่าสามารถสอนความรู้ให้กับพระเจ้าเนื่องจากพระองค์ทรงพิพากษาแม้แต่คนเหล่านั้นที่อยู่สูง?²³ ชายคนหนึ่งตายในขณะที่กำลังของเขาเขม็งแข็งเต็มที่ เหยียบสงบและสุขสบายอย่างเต็มที่²⁴ ร่างกายของเขาเต็มไปด้วยน้ำมัน และไขในกระดูกของเขาก็ชุ่มและมีสุขภาพดี²⁵ ชายอีกคนหนึ่งตายด้วยจิตวิญญาณที่ขมขื่น คือคนหนึ่งที่ไม่เคยมีประสบการณ์กับสิ่งใดใดๆ

²⁶พวกเขาล้มตัวนอนในพงคสึเหมือนกัน บรรดาหนอนก็ปกคลุมพวกเขาทั้งสอง²⁷ ดูเถิด ข้าพเจ้ารู้ความคิดทั้งหลายของท่าน และวิถีทั้งหลายที่ท่านปรารถนาทำผิดต่อข้าพเจ้า²⁸ เพราะท่านพูดว่า 'ตอนนี้บ้านของเจ้านายอยู่ที่ไหนเล่า? เติมน้ำที่คนชั่วเคยอาศัยอยู่ที่ไหนหรือ?'²⁹ ท่านไม่เคยถามคนที่สัญญาหรือ? ท่านไม่รู้อีกหลักฐานที่พวกเขาสามารถบอกได้ว่า³⁰ คนชั่วนั้นถูกป้องกันเอาไว้จากวันแห่งหายนะ และที่เขาได้ถูกนำออกไปจากวันแห่งพระพิโรธหรือ?

³¹ใครจะกล่าวโทษวิถีของคนชั่วต่อหน้าเขา? ใครจะตอบแทนเขาสำหรับสิ่งที่เขาได้ทำ?³² แม้เขาจะถูกหามไปที่หลุมฝังศพ บรรดาผู้ขายจะเผ่าลามเหนืออุโมงค์ฝังศพของเขา³³ ดินแห่งหุบเขาจะเป็นของหวานสำหรับเขา ทุกคนจะตามเขาไป อย่างที่มีคนจำนวนมากมายังได้ไปก่อนเขาแล้วที่นั่น³⁴ แล้วท่านปลอมโยนข้าพเจ้าด้วยสิ่งที่ไร้สาระ เพราะในคำตอบทั้งหลายของพวกท่านไม่มีสิ่งใดเลยนอกเสียจากการพูดเท็จใช่ไหม?"

Chapter 22

¹แล้วเอลีฟัสชาวเทมานได้ตอบและพูดว่า² "คนๆ หนึ่งสามารถเป็นประโยชน์ต่อพระเจ้าได้หรือ? คนฉลาดคนหนึ่งสามารถเป็นประโยชน์ต่อพระองค์ได้หรือ?"³ การที่ท่านเป็นคนชอบธรรมนั้นสร้างความพอพระทัยอะไรให้กับองค์ผู้ทรงฤทธิ์หรือ? การที่ท่านทำให้วิถีของท่านไร้ที่ตินั้นทำให้พระองค์ได้รับอะไรหรือ?⁴ เป็นเพราะความยำเกรงของท่านต่อพระองค์ที่ทำให้พระองค์ทรงตำหนิต่านและนำท่านเข้าสู่การพิพากษาอย่างนั้นหรือ? ไม่ใช่เพราะความชั่วอันยิ่งใหญ่ของท่านหรือ? ไม่ใช่เพราะความอธรรมที่ไม่สิ้นสุดของท่านหรือ?⁶ เพราะท่านได้เรียกร้องการคำประกันหนีจากพี่น้องของท่านโดยไม่มีเหตุผล และท่านได้เปลื้องเสื้อผ้าจากคนที่เปลือยกาย

⁷ท่านไม่ได้ให้น้ำแก่คนที่อ่อนแรงดื่ม ท่านได้ยื้ออาหารไว้จากคนที่หิวโหย⁸ ถึงแม้ว่าท่านผู้เป็นคนที่มีความลึกลับที่ครอบครองแผ่นดินโลก ถึงแม้ว่าท่านเป็นคนที่มีความเกียรติที่อาศัยอยู่ในนั้น⁹ ท่านได้ส่งหญิงน่ายามไปด้วยความว่างเปล่า แทนทั้งหลายของคนที่กำพร้าพ่อได้ถูกทำให้หิวก¹⁰ ด้วยเหตุนี้ บ่วงแร้วจึงอยู่รอบตัวท่าน และความกลัวอย่างจับพันก็ทำให้ท่านลำบาก¹¹ มีความมืด เพื่อที่ท่านจะไม่สามารถมองเห็น น้ำมากมายท่วมท่าน¹² พระเจ้ามิได้ทรงอยู่ในที่สูงสุดของท้องฟ้าหรือ? จงมองดูดวงดาวทั้งหลายที่อยู่ในที่สูง พวกมันอยู่สูงสักเพียงใด

¹³ท่านพูดว่า 'พระเจ้าทรงรู้เรื่องอะไรหรือ? พระองค์ทรงสามารถตัดสินใจผ่านความมืดมิดได้หรือ?'¹⁴ เมฆหนาปกคลุมพระองค์ไว้ เพื่อว่าพระองค์จะไม่ทรงสามารถมองเห็นเรา พระองค์ทรงดำเนินบนหลังคาของท้องฟ้า¹⁵ ท่านจะรักษาวิถีเดิมที่คนชั่วได้ดำเนิน¹⁶ คือคนเหล่านั้นที่ถูกคร่าไปก่อนเวลาของพวกเขา คนเหล่านั้นที่รากฐานได้ถูกขัดไปเหมือนแม่น้ำสายหนึ่ง¹⁷ คนเหล่านั้นที่ได้ถูกลงโทษพระเจ้าว่า 'ขอทรงแยกไปจากพวกเราเถิด' คนเหล่านั้นที่ได้พูดว่า 'องค์ผู้ทรงฤทธิ์จะทรงสามารถกระทำสิ่งใดต่อพวกเราหรือ?'¹⁸ แต่พระองค์ได้ทรงเตือนบ้านของพวกเราให้เต็มไปด้วยสิ่งต่างๆ ที่ดี แผนการทั้งหลายของคนชั่วก็ห่างไกลจากข้าพเจ้า

¹⁹คนชอบธรรมมองเห็นโซ่ตาของพวกเราและยินดี คนรู้ความผิดหัวเราะเยาะเย้ยพวกเรา²⁰ พวกเราพูดว่า 'แน่นอนเลยว่าคุณเหล่านั้นผู้ได้ลุกขึ้นโจมตีพวกเราจะถูกตัดออกไป ไฟได้เผาผลาญทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายของพวกเรา'²¹ บัดนี้จึงเห็นด้วยกับพระเจ้าและจงยอมสยบต่อพระองค์ ด้วยการทำเช่นนี้ สิ่งดีก็จะเกิดขึ้นกับท่าน²² ข้าพเจ้าขอร้องท่านละ จงยอมรับคำสั่งสอนจากพระโอษฐ์ของพระองค์ จงบรรจุถ้อยคำทั้งหลายของพระองค์ไว้ในหัวใจของท่าน²³ ถ้าหากท่านหันกลับมายังองค์ผู้ทรงฤทธิ์ ท่านจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่ ถ้าหากท่านเอาความอธรรมไว้ห่างไกลจากเต็นท์ของท่าน²⁴ วางทรัพย์สินสมบัติของท่านลงในพงคสึ กองคำแห่งโอฬารท่ามกลางบรรดาก้อนหินในลำธารทั้งหลาย

²⁵และองค์ผู้ทรงฤทธิ์จะเป็นทรัพย์สินสมบัติของท่าน เป็นเงินอันล้ำค่าแก่ท่าน²⁶ เพราะท่านจะมีความพึงพอใจในองค์ผู้ทรงฤทธิ์ ท่านจะเงยหน้าขึ้นต่อพระเจ้า²⁷ ท่านจะอธิษฐานต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงฟังท่าน ท่านจะให้คำปฏิญาณต่อพระองค์²⁸ ท่านจะตัดสินใจสิ่งใด ๆ และสิ่งนั้นจะได้รับการยืนยันสำหรับท่าน แสงสว่างจะส่องมาเหนือวิถีของท่าน²⁹ พระเจ้าทรงทำให้คนหิ่งห้อยต้องล้มตัวลง และพระองค์ทรงช่วยคนที่มีความมืดมนให้รอด³⁰ พระองค์จะช่วยผู้กำเริบแต่คนที่มีความผิด คือคนที่ได้รับการช่วยกู้ผ่านทางมือที่สะอาดของท่าน"

Chapter 23

¹แล้วโยบจึงได้ตอบและพูดว่า² "ถึงแม้ทุกวันนี้คำบ่นของข้าพเจ้าเป็นความขมขื่น มือของข้าพเจ้าหนักเพราะการครวญครางของข้าพเจ้า³ โอ ข้าพเจ้าได้รู้ว่า

ข้าพเจ้าจะพบพระองค์ได้ทีไหน โอ ข้าพเจ้าอาจได้มายังสถานที่ของพระองค์ ข้าพเจ้าจะวางเรื่องของข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระองค์ และเติมปากของข้าพเจ้า ด้วยการคำโต้แย้งทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะเรียนรู้ถ้อยคำต่าง ๆ ที่พระองค์จะทรงตอบข้าพเจ้า และจะเข้าใจสิ่งที่พระองค์จะตรัสแก่ข้าพเจ้า

⁶พระองค์จะทรงโต้แย้งกับข้าพเจ้าในความยิ่งใหญ่แห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์หรือไม่เลย พระองค์จะใส่พระทัยข้าพเจ้า⁷ที่นั่นคนเที่ยงตรงอาจโต้แย้งกับพระองค์ ด้วยวิธีการนี้ ข้าพเจ้าจะได้รับการประกาศว่าไม่มีความผิดชั่ววินาศโดยความยุติธรรมของข้าพเจ้า⁸ดูเถิด ข้าพเจ้าไปทางทิศตะวันออก แต่พระองค์ไม่ทรงอยู่ที่นั่น และไปทางทิศตะวันตก แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถมองเห็นพระองค์⁹ไปทางทิศเหนือที่ซึ่งพระองค์ทรงทำงานอยู่ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถพบพระองค์ และไปทางทิศใต้ที่ซึ่งพระองค์ซ่อนพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้าจะไม่สามารถมองเห็นพระองค์ได้¹⁰แต่พระองค์ทรงรู้จักหนทางที่ข้าพเจ้าไป เมื่อพระองค์ได้ทรงทดสอบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะออกมาเป็นเหมือนกับทองคำ¹¹เท้าของข้าพเจ้าได้ยึดมั่นในย่างก้าวทั้งหลายของพระองค์ ข้าพเจ้าได้รักษาวิถีของพระองค์ และไม่หันเหไป

¹²ข้าพเจ้าไม่ได้ไปจากพระบัญชาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าพเจ้าได้ให้คุณค่าต่อบรรดาถ้อยคำแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่าส่วนแบ่งอาหารของข้าพเจ้า¹³แต่พระองค์คือผู้ที่ทรงเมตตา ใครสามารถทำให้พระองค์หันกลับได้หรือ? สิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนา พระองค์ทรงกระทำ¹⁴เพราะพระองค์ทรงทำให้กฎบัญญัติของพระองค์ที่ต่อต้านข้าพเจ้านั้นสมบูรณ์ มีอีกมากมายที่เป็นเหมือนสิ่งเหล่านั้น¹⁵ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงหวาดกลัวอยู่ในการทรงสถิตของพระองค์ เมื่อข้าพเจ้าคิดถึงพระองค์ ข้าพเจ้ากลัวพระองค์¹⁶เพราะพระเจ้าทรงทำให้ใจของข้าพเจ้าอ่อนแอ องค์ผู้ทรงฤทธิ์ทำให้ข้าพเจ้าหวาดกลัว¹⁷ข้าพเจ้าไม่ได้ถูกนำไปยังจุดจบโดยความมืด เพราะความมืดที่ปกคลุมใบหน้าอันสิ้นหวังของข้าพเจ้า

Chapter 24

¹ทำไมเวลาทั้งหลายเพื่อการตัดสินคนชั่วร้ายจึงไม่ตั้งโดยองค์ผู้ทรงฤทธิ์หรือ? ทำไมคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าจึงไม่ได้มองเห็นวันแห่งการพิพากษาทั้งหลายของเขามาสู่หรือ? ²มีคนชั่วร้ายผู้ที่ย้ายหลักเขตต่าง ๆ มีคนชั่วผู้ที่ใช้กำลังบังคับเอาฝูงแพะแกะและเก็บพวกมันไว้ในทุ่งเลี้ยงสัตว์ของตัวเอง³พวกเขาขับไล่ลาของคนเหล่านั้นที่คำพร่ำพ้อ พวกเขาเอาวัวของหญิงม่ายเป็นของประกัน⁴พวกเขาจับบังคับคนขัดสนให้ออกไปจากทางของพวกเขา คนยากจนแห่งแผ่นดินโลกทั้งหมดล้วนซ่อนตัวจากพวกเขา⁵ดูเถิด คนยากจนเหล่านี้ออกไปทำงานของพวกเขาเหมือนกับพวกลาป่าในถิ่นทุรกันดาร มองหาอาหารอย่างถวิลหา บางทีอาราบาห์จะเตรียมอาหารให้กับพวกเขาเพื่อบรรดาบุตรของพวกเขา

⁶คนยากจนเก็บเกี่ยวในเวลากลางคืนในทุ่งหญ้าของคนอื่น พวกเขารวบรวมผลงุ่นทั้งหลายจากการเก็บเกี่ยวของคนเหล่านั้นที่ชั่วร้าย⁷พวกเขาถอนเปลือยกายทั้งคืนโดยไม่มีผ้าปกปิด พวกเขาไม่มีผ้าห่มในความหนาว⁸พวกเขาเปียกชุ่มไปด้วยหิมะปรอยๆ จากภูเขาทั้งหลาย พวกเขาถอนลงข้างๆ ก้อนหินใหญ่ เพราะพวกเขาไม่มีที่กำบัง⁹มีคนชั่วร้ายที่พราดเด็กกำพร้าไปจากอ้อมอกของมารดา และคนชั่วร้ายที่จับเด็กเป็นประกันจากคนยากจน¹⁰แต่คนยากจนไปตัวเปล่าโดยไม่มีเสื้อผ้า ทั้งๆ ที่พวกเขาหิว พวกเขาก็ต้องแบกบรรดาพ่อนข้าวของคนอื่น

¹¹คนยากจนกำน้ามันภายในกำแพงทั้งหลายของคนเหล่านั้นที่ชั่วร้าย พวกเขาซ่อนอยู่ในบ่อองุ่นของคนชั่วร้าย แต่พวกเขาเองกลับทนทุกข์ในความหิวกระหาย¹²ในเมืองนั้น ผู้คนต่างครวญคราง และคนที่บาดเจ็บร้องเสียงดังเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่พระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยคำอธิษฐานทั้งหลายของพวกเขา¹³คนชั่วร้ายเหล่านี้บางคนกบฏต่อความสว่าง พวกเขาไม่รู้ทางของมัน หรือพวกเขาไม่อยู่ในวิถีของมัน¹⁴ก่อนฟ้าสางขาทกรก็ลุกขึ้นและเขย่าคนยากจนกับคนขัดสน ในยามค่ำคืนเขาเป็นเหมือนขโมย¹⁵เช่นเดียวกัน ดวงตาของคนล่องประเวณีก็รอเวลาสายัณห์ เขาพูดว่า 'ไม่มีดวงตาผู้ไหนจะมองเห็นข้าพเจ้า' เขาอำพรางใบหน้าของเขา

¹⁶ในความมืด คนชั่วร้ายขุดเข้าบ้านต่างๆ แต่พวกเขาเก็บตัวเองเขียนในเวลากลางวัน พวกเขาไม่สนใจความสว่าง¹⁷สำหรับพวกเขาทั้งหมด ความมืดก็เหมือนเวลาเช้า เพราะพวกเขาเป็นเพื่อนกับความน่ากลัวแห่งความมืดมิด¹⁸พวกเขาผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่ก็เป็นเหมือนกับฟองที่อยู่บนผิวน้ำ ส่วนแบ่งดินแดนของพวกเขาถูกแย่งสาป ไม่มีใครไปทำงานในสวนองุ่นของพวกเขา¹⁹เมื่อความแห้งแล้งและความร้อนทำให้หิมะละลายกลายเป็นน้ำ ดังนั้นแดนคนตายจึงได้ยึดเอาคนเหล่านั้นที่ได้กำบาบ²⁰ครรภ์ที่ได้อุ้มเขามาจะลิ้มเขา หนองจะกินตัวเขาอย่างเอร็ดอร่อย เขาจะไม่เป็นที่ระลึกถึงอีกต่อไป ในทางนี้ ความชั่วร้ายจะถูกทำลายเหมือนกับดินไม้ต้นหนึ่ง

²¹คนชั่วร้ายที่ล้างผลาญหญิงหมั้นที่ไม่ได้ให้กำเนิดบุตร เขาไม่ได้ทำสิ่งดีแก่หญิงม่าย²²แต่พระเจ้ายังทรงลากคนมีกำลังออกไปโดยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ พระองค์ทรงลุกขึ้นและไม่ทรงเสริมกำลังในชีวิตของพวกเขา²³พระเจ้าทรงยอมให้พวกเขาคิดว่าพวกเขาปลอดภัย และพวกเขามีความสุขเกี่ยวกับสิ่งนั้น แต่พระเนตรของพระองค์อยู่เหนือทางทั้งหลายของพวกเขา²⁴คนเหล่านี้ได้รับการยกย่อง แต่ก็เป็นเพียงช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น พวกเขาจะต้องจากไป อันที่จริงพวกเขาจะถูกนำลงไปที่ต่ำ พวกเขาจะถูกรวบรวมเหมือนกับคนอื่น ๆ ทั้งหมด พวกเขาจะถูกตัดออกไปเหมือนกับรวงข้าว²⁵ถ้าหากมันไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว ใครเล่าที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าข้าพเจ้าเป็นคนโกหก ใครสามารถทำให้คำพูดของข้าพเจ้าไร้ค่าหรือ?"

Chapter 25

¹แล้วบิดาข้าพเจ้าได้ตอบและพูดว่า²"พระองค์ผู้ทรงครอบครองและนำยำเกรง พระองค์ทรงบัญชาในสถานสูงแห่งฟ้าสวรรค์ของพระองค์³กองทัพทั้งหลายของพระองค์มีจำนวนที่สิ้นสุดหรือ? มีใครหรือที่พระองค์ไม่ได้ส่องแสงสว่างเหนือเขา?" แล้วมนุษย์จะสามารถเป็นคนชอบธรรมต่อพระเจ้าได้อย่างไร? เขาผู้ที่เกิดจากผู้หญิงคนหนึ่งจะสะอาด เป็นที่ยอมรับต่อพระองค์ได้อย่างไร? ดูเถิด แม้แต่ดวงจันทร์ก็ไม่สว่างจำต่อพระองค์ ดวงดาวทั้งหลายก็ไม่บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระองค์⁴มนุษย์จะยิ่งน้อยกว่านั้นสักเท่าใด ผู้ที่เป็นเพียงตัวหนอน บุตรของมนุษย์ ผู้ที่เป็นหนอนตัวหนึ่ง"

Chapter 26

¹แล้วโยบจึงได้ตอบและพูดว่า²"ท่านช่างได้ช่วยเหลือคนที่ไม่มีกำลังจริงๆ เลยนะ ท่านช่างได้ช่วยผู้แขนงที่ไม่มีกำลัง³ท่านได้ให้คำแนะนำแก่คนที่ไม่มีสติปัญญา และประกาศแก่เขาด้วยความรู้ที่ดีเหลือเกิน⁴การที่ท่านพูดถ้อยคำเหล่านี้มันช่วยใครได้บ้างหรือ? วิทยญาณของใครที่ออกมาจากท่านกันแน่? ⁵ความตายก็ถูกสร้างมาเพื่อความสยดสยอง ทั้งคนเหล่านั้นที่อยู่ได้น้ำทั้งหลายและทุกสิ่งที่อาศัยอยู่ในน้ำนั้น

⁶แดนคนตายถูกทำให้เปลือยเปล่าต่อพระพักตร์พระเจ้า การทำลายก็ไม่มีสิ่งปกปิดต่อพระองค์⁷พระองค์ทรงกางท้องฟ้าทางทิศเหนือบนพื้นที่ว่างเปล่า และพระองค์ทรงแขวนแผ่นดินโลกไว้เหนือที่เว้งว่าง⁸พระองค์ทรงลุ่มน้ำไว้ในเมฆหนาของพระองค์ แต่เมฆทั้งหลายไม่แตกกระจายภายใต้มัน⁹พระองค์ทรงปกคลุมผิวดวงจันทร์และแผ่เมฆทั้งหลายของพระองค์บนดวงจันทร์นั้น¹⁰พระองค์ได้ทรงขัดขอบเขตเป็นวงกลมบนผิวน้ำเพื่อเป็นเส้นแบ่งระหว่างความสว่างกับความมืด

¹¹เสาทั้งหลายของท้องฟ้าก็สั่นไหวและประหลาดใจต่อการว่ากล่าวของพระองค์¹²พระองค์ได้ทรงทำให้ทะเลสงบด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ โดยความเข้าใจของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำให้ราบป่นปี¹³โดยลมหายใจของพระองค์ พระองค์ได้ทรงกระทำให้ท้องฟ้าสดใส พระหัตถ์ของพระองค์ได้ก้มแกงงูที่กำลงหนีไป¹⁴ดูเถิด สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเส้นขอบแห่งวิถีทั้งหลายของพระองค์ เสียงกระซิบที่เราได้ยินจากพระองค์นั้นช่างแผ่วเบาเหลือเกิน ใครสามารถเข้าใจเสียงฟ้าร้องแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ได้หรือ?

Chapter 27

¹โยบได้พูดต่อไปและเขาพูดว่า²"ตราบที่พระเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่แน่นอน ผู้ทรงเอาความยุติธรรมของข้าพเจ้าออกไป องค์ผู้ทรงฤทธิ์ ผู้ได้ทรงทำให้ชีวิตของข้าพเจ้าขมขื่น³ในขณะที่ชีวิตของข้าพเจ้ายังอยู่ในข้าพเจ้า และสมหาญใจจากพระเจ้ายังอยู่ในรูฏของข้าพเจ้า นี่คือนสิ่งที่ข้าพเจ้าจะทำ⁴ริมฝีปากของข้าพเจ้าจะไม่พูดความชั่ว หรือลิ้นของข้าพเจ้าจะไม่พูดหลอกลวง⁵ข้าพเจ้าไม่ยอมรับว่าพวกท่านทั้งสามเป็นฝ่ายถูกต้อง จนกว่าข้าพเจ้าตาย ข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติตามเสถียรภาพของข้าพเจ้า⁶ข้าพเจ้าได้ยึดมั่นต่อความชอบธรรมของข้าพเจ้าและจะไม่ยอมปล่อยมันไป ความคิดทั้งหลายของข้าพเจ้าจะไม่กล่าวโทษข้าพเจ้านานตราบที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่

⁷ปล่อยให้ศัตรูของข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนชั่วร้าย ปล่อยให้เขาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนอธรรม⁸เพราะอะไรคือความหวังของคนที่ไม่นับถือพระเจ้า เมื่อพระเจ้าทรงตัดเขาออกไป เมื่อพระเจ้าได้เอาชีวิตของเขาไปหรือ?⁹พระเจ้าจะได้ยินเสียงร้องไห้ของเขาเมื่อความทุกข์ลำบากมาเหนือเขาหรือ?¹⁰เขาจะยินดีกับตัวเองในองค์ผู้ทรงฤทธิ์และเรียกหาพระเจ้าทุกเวลาหรือ?¹¹ข้าพเจ้าจะสอนพวกท่านเกี่ยวกับพระหัตถ์ของพระเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ปกปิดความคิดต่าง ๆ ขององค์ผู้ทรงฤทธิ์¹²ดูเถิด พวกท่านทุกคนได้เห็นตัวของพวกท่านเองนี้ แล้วทำไมพวกท่านจึงได้พูดสิ่งทั้งหมดที่ไร้สาระนี้หรือ?

¹³นี่คือจุดหมายปลายทางของคนชั่วร้ายต่อพระเจ้า มรดกของผู้กดขี่ทั้งหลายที่เขารับจากองค์ผู้ทรงฤทธิ์¹⁴ถ้าหากลูกของเขากวีเพิ่มขึ้น มันก็เพื่อดาบเขือสายของเขาจะไม่ม้วนมีอาหารเพียงพอ¹⁵คนเหล่านั้นที่ช่วยชีวิตของเขาให้รอดจะถูกฝังโดยโรครุนแรง และหญิงม่ายทั้งหลายของพวกเขาก็จะไม่คร่ำครวญเพื่อพวกเขา¹⁶ถึงแม้ว่าคนชั่วร้ายจะสมใจดีไว้เหมือนกับสะสมฝุ่น และสะสมเสื้อผ้าเหมือนกับสะสมดิน¹⁷เขาจะสะสมเสื้อผ้า แต่คนชอบธรรมจะเอามันไปใส่ และคนที่ไร้ความผิดจะเอาเงินมาแบ่งกันท่ามกลางพวกเขาเอง

¹⁸เขาสร้างบ้านของเขาเหมือนกับเมฆนุมาสร้างรัง เหมือนกับกระท่อมที่คนยามสร้าง¹⁹เขานอนลงบนเตียงของคนรวย แต่เขาจะกระทำต่อไปไม่ได้ เขาเปิดตาของเขา และทุกสิ่งก็หายไป²⁰ความสยดสยองจะท่วมเขาเหมือนกับน้ำท่วม พายุก็พัดเขาไปในเวลากลางคืน²¹ลมทิศตะวันออกจะหอบเอาเขาไป และเขาได้จากไป มันกวาดเขาออกไปจากที่ของเขา²²มันเหวี่ยงตัวมันเองใส่เขาและไม่หยุดยั้ง เขาพยายามหนีออกไปจากมือของมัน²³มันตบมือของมันใส่เขาด้วยการเยาะเย้ย มันอยู่เขาให้ออกไปจากสถานที่ของเขา

Chapter 28

¹แต่แล้ว มีเหมืองแร่สำหรับเงิน มีสถานที่ที่พวกเขาหลุมทองคำ²แร่เหล็กถูกเอาออกมาจากแผ่นดิน แร่ทองแดงถูกหลอมละลายจากก้อนหิน³มนุษย์คนหนึ่งกำหนดจุดสิ้นสุดให้กับความมืดและค้นหา ขอบเขตที่ห่างไกลที่สุด ก้อนหินต่างๆ ในที่ลับและในความมืดมิด⁴เขาเปิดอุโมงค์ที่อยู่ห่างไกลจากที่ผู้คนอาศัยอยู่ สถานที่ต่างๆ ที่ทำของผู้คนหลงลืม เขาแขวนเอาไว้ไกลจากผู้คน เขาแขวงไปมา⁵สำหรับแผ่นดินโลก อาหารก็ออกมา เบื้องล่างกลับเป็นเหมือนไฟ⁶ก้อนหินทั้งหลายของมันเป็นสถานที่ที่บรรดาถูกค้นพบ และฝุ่นของมันบรรจุกองคำ

⁷ไม่มีคนตัวใดที่เป็นเหมือนรู้หนทางของมัน ไม่มีดวงตาของนกเหยี่ยวตัวใดที่ได้มองเห็น⁸สัตว์ที่หยิ่งผยองไม่ได้เดินบนหนทางนั้น หรือสิงโตดูร้ายก็ไม่ได้ผ่านที่นั้น⁹มนุษย์คนหนึ่งวางมือของเขาบนเหล็กไฟ เขาคำให้ภูเขาต่าง ๆ พลิกคว่ำโดยรากทั้งหลายของพวกมัน¹⁰เขาตัดช่องทางต่างๆ ในท่ามกลางก้อนหินทั้งหลาย ดวงตาของเขามองเห็นสิ่งที่มีความทุกอย่างที่นั่น¹¹เขาปัดสารต่าง ๆ เพื่อนำจะไม่ไหล สิ่งที่ถูกซ่อนไว้ที่นั่น เขาก็นำออกมาสู่ความสว่าง¹²สติปัญญาจะถูกค้นพบได้ที่ไหนหรือ? สถานที่แห่งความเข้าใจอยู่ที่ไหนหรือ?

¹³มนุษย์ไม่รู้ราคาของมัน หรือไม่ได้พบมันในแผ่นดินของคนเป็น¹⁴น้ำลึกภายใต้แผ่นดินโลกพูดว่า 'มันไม่ได้อยู่ในข้า' ท้องทะเลพูดว่า 'มันไม่ได้อยู่กับข้า' ¹⁵มันไม่สามารถได้มาด้วยทองคำ หรือไม่สามารถได้รับการติดราคาด้วยเงิน¹⁶มันไม่สามารถได้รับการวัดคุณค่าด้วยทองคำแห่งออฟีร์ ด้วยหินโบราหรือมรดก¹⁷ทองคำและคริสตัลไม่สามารถมีค่าเทียบเท่ามันได้ หรือไม่สามารถแลกกับอัญมณีที่ทำจากทองคำเนื้อดี¹⁸ไม่ต้องเอ่ยถึงคุณค่าของหินปะการังหรือแอสเปอร์แทอริงแล้ว ราคาของสติปัญญานั้นมีมากยิ่งขึ้นกว่าบรรดาทั้งหมด

¹⁹บุษราคัมแห่งคูซเทียบไม่ได้กับมัน มันไม่สามารถวัดค่าได้ด้วยทองคำบริสุทธิ์²⁰ แล้วสติปัญญามาจากที่ไหนหรือ? สถานที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหนหรือ?²¹ สติปัญญานั้นถูกซ่อนจากดวงตาทั้งหลายของสิ่งมีชีวิตทั้งหมดและถูกเก็บซ่อนไว้จากบรรดานกแห่งท้องฟ้าทั้งหลาย²² การทำลายและความตายพูดว่า 'เราได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับมันด้วยหูของเรา'²³ พระเจ้าทรงเข้าใจทางไปถึงมัน พระองค์ทรงรู้จักสถานที่ของมัน²⁴ เพราะพระองค์ทรงมองที่จุดจบของแผ่นดินโลก และทรงมองเห็นภายใต้ท้องฟ้าทั้งหมด

²⁵พระองค์ได้ทรงกำหนดแรงลมและแบ่งน้ำทั้งหลายออกด้วยการตวง²⁶ พระองค์ทรงกำหนดกฎสำหรับฝนและหนทางสำหรับฟ้าแลบฟ้าร้อง²⁷ แล้วพระองค์ทรงมองเห็นสติปัญญาและได้ประกาศมันออกมา พระองค์ทรงสถาปนามัน แก้วจริงแล้ว พระองค์ได้ทรงตรวจสอบมัน²⁸ ต่อผู้คนพระองค์ตรัสว่า 'ดูเถิด ความยำเกรงพระเจ้า นั่นคือสติปัญญา การออกห่างจากความชั่วก็เป็นความเข้าใจ'

Chapter 29

¹โยบจึงพูดต่อไปและได้กล่าวว่า² "โอ หากข้าพเจ้าจะเป็นอย่างที่ยาพเจ้าได้เป็นเมื่อหลายเดือนก่อนที่พระเจ้าได้ทรงหว่านโยบข้าพเจ้า³ เมื่อตะเกียงของพระองค์ส่องสว่างเหนือศีรษะของข้าพเจ้า และเมื่อข้าพเจ้าได้เดินผ่านความมืดโดยความสว่างของพระองค์⁴ โอ หากข้าพเจ้าจะเป็นอย่างที่ยาพเจ้าได้เป็นในความสมบูรณ์แห่งวันทั้งหลายของข้าพเจ้าเมื่อสัมผัสพบภาพกับพระเจ้าได้อยู่ในเต็นท์ของข้าพเจ้า⁵ เมื่อองค์ผู้ทรงฤทธิ์ยังได้ทรงอยู่กับข้าพเจ้า และบรรดานุตรของข้าพเจ้าได้อยู่ล้อมรอบข้าพเจ้า

⁶เมื่อหนทางของข้าพเจ้าได้ถูกปกคลุมไว้ด้วยส่วนที่ดีที่สุด และก้อนหินนั้นได้หลั่งลำธารแห่งน้ำมันออกมาให้แก่ข้าพเจ้า⁷ เมื่อข้าพเจ้าได้ออกไปที่ประตูเมืองเมื่อข้าพเจ้าได้นั่งในสถานที่ของข้าพเจ้าที่ลานเมือง⁸ ชายหนุ่มทั้งหลายได้มองเห็นข้าพเจ้าและอยู่ห่างจากข้าพเจ้าด้วยความเคารพ และผู้คนที่มียายุได้ลุกขึ้นและยืนต้อนรับข้าพเจ้า⁹ บรรดาเจ้าชายทั้งหลายได้หยุดการพูดคุยเมื่อข้าพเจ้ามาถึง พวกเขาได้เอามือปิดปากของพวกเขาไว้¹⁰ เสียงของบรรดาขุนนางทั้งหลายก็ถูกทำให้เงียบลง และเส้นของพวกเขาก็ติดอยู่กับเพดานปากของพวกเขา

¹¹เพราะหลังจากหูของพวกเขาได้ยินข้าพเจ้า แล้วพวกเขาก็จะอวยพรข้าพเจ้า หลังจากดวงตาของพวกเขาได้มองเห็นข้าพเจ้า แล้วพวกเขาก็ให้คำพยานต่อข้าพเจ้าและยอมรับข้าพเจ้า¹² เพราะข้าพเจ้าได้ช่วยผู้คนที่ยากจนเมื่อเขาไร้ของ และช่วยคนที่กำพร้าพ่อเมื่อไม่มีใครช่วยเขา¹³ การอวยพรของเขาผู้ที่จะต้องตายก็ได้มาถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เป็นเหตุให้จิตใจของหญิงม่ายร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดี¹⁴ ข้าพเจ้าได้สวมใส่ความชอบธรรม และมันได้ห่อหุ้มข้าพเจ้า ความยุติธรรมของข้าพเจ้าได้เป็นเหมือนเสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะ¹⁵ ข้าพเจ้าได้เป็นดวงตาให้กับคนตาบอด ข้าพเจ้าได้เป็นเท้าให้กับคนง่อย

¹⁶ข้าพเจ้าได้เป็นบิดาให้กับคนขัดสน ข้าพเจ้าได้ตรวจสอบคตแม่แต่ของคนที่ข้าพเจ้าไม่รู้จัก¹⁷ ข้าพเจ้าได้หักขากระดูกของคนที่อธรรม ข้าพเจ้าได้ช่วยผู้ตกเป็นเหยื่อออกมาจากระหว่างฟันของเขี้ยว¹⁸ แล้วข้าพเจ้าได้พูดว่า 'ข้าพเจ้าจะตายในวังของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทวีคูณวันทั้งหลายของข้าพเจ้าเหมือนกับเมล็ดทรายทั้งหลาย'¹⁹ รากทั้งหลายของข้าพเจ้าแผ่ขยายออกไปในน้ำ และน้ำค้างหยาดลงบนกิ่งก้านของข้าพเจ้าตลอดทั้งคืน²⁰ เกียรติที่มีในข้าพเจ้านั้นสดใหม่เสมอ และธนูแห่งกำลังของข้าพเจ้าก็ใหม่ในมือของข้าพเจ้าเสมอ'

²¹คนทั้งหลายได้ฟังข้าพเจ้า พวกเขาได้รอคอยข้าพเจ้า พวกเขาได้นั่งเงียบเพื่อฟังคำแนะนำของข้าพเจ้า²² หลังจากถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้าถูกกล่าวแล้วพวกเขาก็ไม่พูดอีก คำพูดของข้าพเจ้าถูกหดยกลงไปเหมือนกับน้ำที่รดบนพวกเขา²³ พวกเขาได้รอคอยข้าพเจ้าเสมอเหมือนกับรอคอยสายฝน พวกเขาได้เปิดปากของพวกเขากว้างเพื่อดื่มถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้า เหมือนกับพวกเขาจะได้น้ำฝนชุกปรายฤดู²⁴ ข้าพเจ้าได้ยิ้มให้กับพวกเขาเมื่อพวกเขาไม่ได้คาดหวังสิ่งนั้น พวกเขาไม่ปฏิเสธแสงสว่างแห่งหน้าของข้าพเจ้า²⁵ ข้าพเจ้าได้กำหนดทางของพวกเขาและนั่งเหมือนกับหัวหน้าของพวกเขา ข้าพเจ้าได้มีชีวิตอยู่เหมือนกับภคิตรีย์ที่อยู่ในกองทัพของเขา เหมือนกับผู้ที่ปล่อยโยนบรรดาคนไว้ทุกข์

Chapter 30

¹เวลานี้คนเหล่านั้นที่อายุน้อยกว่าข้าพเจ้ากลับไม่ได้ทำสิ่งใดนอกจากเย้ยข้าพเจ้า คนหนุ่มเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าน่าจะได้ปฏิเสธเหล่านี้บิดาของพวกเขาไม่ให้ทำงานเคียงข้างพวกเขาผู้สวามิภักดิ์ข้าพเจ้า² อันที่จริงแล้ว กำลังแห่งมือทั้งหลายของบิดาของพวกเขา พวกเขาผู้ชายที่กำลั้งในวัยผู้ใหญ่ของพวกเขาได้สาปสูญไป สามารถช่วยข้าพเจ้าได้มากแค่ไหนหรือ?³ พวกเขาฝ่ายพอมเพราะความยากจนและหิวโหย พวกเขาได้ทนกรรมานที่พื้นดินแห้งแล้งในถิ่นทุรกันดารและที่เลิศจ้างอันมืดมิด⁴ พวกเขาได้ถอนต้นขอลตัวอืดและเติบโตของพุ่มไม้ต่างๆ เก็บรากทั้งหลายของต้นซากมาเป็นอาหาร⁵ พวกเขาได้ถูกขับไล่ออกจากท่ามกลางประชาชนผู้ที่ได้ตะโกนตามหลังพวกเขาเหมือนกับคนที่ตะโกนตามหลังโมย⁶ ดังนั้นพวกเขาจึงได้อาศัยอยู่ตามหุบเขาแม่น้ำต่างๆ ในหลุมต่างๆ บนแผ่นดินโลกและตามซอกหินต่างๆ

⁷ท่ามกลางพุ่มไม้ทั้งหลาย พวกเขาส่งเสียงร้องเหมือนกับพวกเขา และพวกเขาได้รวมตัวกันภายใต้พุ่มไม้ทั้งหลาย⁸ พวกเขาได้เป็นบุตรชายของพวกเขาคนไขว่ความจริงคือ เป็นบุตรชายของพวกเขาคนที่ไม่มีความเสียง พวกเขาได้ถูกขับไล่ออกจากดินแดนด้วยแสง⁹ แต่เวลานี้ข้าพเจ้าได้กลายเป็นประเด็นต่อบุตรชายทั้งหลายของพวกเขา สำหรับเพลงแห่งการเย้ยของพวกเขา ความจริงคือ ตอนนี้อย่างข้าพเจ้าเป็นตัวละครสำหรับพวกเขา¹⁰ พวกเขาเกลียดชังข้าพเจ้าและยืนอยู่ห่างจากข้าพเจ้า พวกเขาไม่ได้ยินยังจากการถ่มน้ำลายรดหน้าของข้าพเจ้า¹¹ เพราะพระเจ้าได้ทรงผ่อนสายธนูของข้าพเจ้าและทรงทำให้ข้าพเจ้าเจ็บป่วยและบรรดาคนเหล่านั้นที่พูดเสียสี่ยาพเจ้าก็ได้เหวี่ยงสิ่งที่ยึดเหนี่ยวถึงไปต่อหน้าของข้าพเจ้า¹² ทางมือขวาของข้าพเจ้านั้นผูกพันก็ลุกฮือ พวกเขาขับไล่ข้าพเจ้าออกไปและสุ่มกองดินรวมกันต่อสู่ข้าพเจ้า

¹³พวกเขาทำลายวิถีของข้าพเจ้า พวกเขาผลักหายไปข้างหน้าข้าพเจ้า พวกคนที่ไม่มีใครดูรังพวกเขา¹⁴ พวกเขาตามต่อสู่ข้าพเจ้าเหมือนกับกองทัพวังงู

ผ่านช่องกว้างของกำแพงเมือง ในท่ามกลางการทำลายนั้น พวกเขากลึงตัวบนข้าพเจ้า¹⁵ ความสยดสยองตกมาเหนือข้าพเจ้า เกียรติของข้าพเจ้าถูกกำจัดออกไปเหมือนกับมันเป็นเพียงแค่นายพรต ความรุ่งเรืองของข้าพเจ้าผ่านไปเหมือนกับก้อนเมฆ¹⁶ บัดนี้ชีวิตของข้าพเจ้ากำลังเทออกจากร่างในข้าพเจ้า วันแห่งความทุกข์ทรมานทั้งหลายของข้าพเจ้าได้จับข้าพเจ้าไว้จนมั่น¹⁷ ในยามกลางคืน กระดุกกึ่งหลายภายในข้าพเจ้าถูกตีแกว่ง ความเจ็บปวดที่กัดกินข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้พัก¹⁸ กำลังอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้ช่วยเอาเสื้อผ้าของข้าพเจ้า มันห่อหุ้มข้าพเจ้าเหมือนกับคอเสื้อคลุมข้าพเจ้า

¹⁹พระองค์ได้ทรงเหวี่ยงข้าพเจ้าลงไปในโคลน ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเหมือนฝุ่นและขี้เถ้า²⁰ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ แต่พระองค์ไม่ทรงตอบข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยืนขึ้น และพระองค์ก็เพียงแค่มองดูข้าพระองค์เท่านั้น²¹ พระองค์ทรงเปลี่ยนไปและทรงใจร้ายต่อข้าพระองค์ ด้วยกำลังแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงข่มเหงข้าพระองค์²² พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นต่อสายลมและทรงทำให้ลมนั้นพัดข้าพระองค์ พระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปมาในพายุ²³ เพราะข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ไปถึงความตาย ไปยังบ้านที่เป็นจุดหมายปลายทางสำหรับทุกสิ่งที่มีชีวิต²⁴ แต่จะไม่ใครที่ยื่นมือขอความช่วยเหลือเมื่อเขาล้มลงอย่างนั้นหรือ? ไม่มีใครที่มีความทุกข์จะร้องขอความช่วยเหลือหรือ?

²⁵ข้าพระองค์ไม่ได้ทำให้เพราะเขาที่ตกอยู่ในความทุกข์หรือ? ข้าพระองค์ไม่ได้โศกเศร้าเพราะคนที่ขัดสนหรือ?²⁶ เมื่อข้าพระองค์ได้มองหาสิ่งดี แล้วความชั่วได้เข้ามา เมื่อข้าพระองค์ได้รอคอยแสงสว่าง ความมืดก็ได้เข้ามาแทนที่²⁷ จิตใจของข้าพระองค์ถูกทำให้ทุกข์ยากและไม่ได้หยุดพัก วันทั้งหลายแห่งความเจ็บป่วยได้มาเหนือข้าพระองค์²⁸ ข้าพระองค์ได้ไปเหมือนกับคนที่กำลังอาศัยอยู่ในความมืด แต่ไม่ใช่เพราะดวงอาทิตย์ ข้าพระองค์ยืนขึ้นในที่ประชุมและร้องขอความช่วยเหลือ²⁹ ข้าพระองค์เป็นพี่ชายของพวกเขาใน เป็นเพื่อนของพวกเขาจนกระทั่งออกนอก³⁰ ผิวหนังของข้าพระองค์เป็นสีดำและร่วงหลุด กระดุกกึ่งหลายของข้าพระองค์ถูกเผาด้วยความร้อน³¹ ด้วยเหตุนี้พิษของข้าพระองค์จึงหันไปสู่เพลงไวทุกข์ เครื่องเป่าของข้าพระองค์ก็บรรเลงบทเพลงสำหรับคนเหล่านั้นที่ร้องไห้คร่ำครวญ

Chapter 31

¹ข้าพเจ้าได้ทำสัญญากับดวงตาของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าควรจะมองดูหญิงบริสุทธิ์ด้วยใจปรารถนาอย่างนั้นหรือ?² เพราะสิ่งใดที่เป็นส่วนแบ่งจากพระเจ้า เบื้องบน เป็นมรดกจากองค์ผู้ทรงฤทธิ์บนที่สูงหรือ?³ ข้าพเจ้าเคยคิดว่าเหตุการณ์เลวร้ายมีไว้สำหรับคนอธรรม และความพินาศมีไว้สำหรับคนทำชั่ว⁴ พระเจ้าไม่ได้ทรงมองเห็นหนทางทั้งหลายของข้าพเจ้าและนับอย่างก้าวทั้งสี่ของข้าพเจ้าหรือ?⁵ ถ้าหากข้าพเจ้าได้ดำเนินกับความมึนเมา ถ้าหากเท้าของข้าพเจ้าได้เร่งรีบไปสู่การหลอกลวง

⁶ขอให้ข้าพเจ้าได้รับการตรวจวัดอย่างสมบูรณ์เพื่อพระเจ้าจะทรงรู้ถึงความซื่อสัตย์ของข้าพเจ้า ถ้าหากย่างเท้าของข้าพเจ้าหันออกไปจากทางที่ถูกต้อง ถ้าหากจิตใจของข้าพเจ้าได้ติดตามดวงตาของข้าพเจ้า ถ้าหากจุดใด ๆ ได้ทำให้มือของข้าพเจ้ามีมลทิน⁷ แล้วขอให้ข้าพเจ้าหวนและมีอีกคนมากินเสีย อันที่จริงขอให้การเก็บเกี่ยวถูกถอนออกไปจากทุ่งนาของข้าพเจ้า ถ้าหากจิตใจของข้าพเจ้าได้ถูกยั่วยวนโดยผู้หญิงคนหนึ่ง ถ้าหากข้าพเจ้าได้ดิ้นรนอยู่ที่ประตูของเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า⁸ แล้วขอให้ภรรยาของข้าพเจ้าให้บริการคนอื่น และให้คนอื่น ๆ ครอบงำเธอ

¹¹เพราะนั่นจะเป็นอาชญากรรมอันน่ากลัว แก้วจริงแล้ว มันจะเป็นอาชญากรรมที่ถูกลงโทษโดยผู้พิพากษาทั้งหลาย¹² เพราะนั่นเป็นไฟที่เผาผลาญทุกสิ่งเพื่อแดนคนตายและที่จะเผาไหม้การเก็บเกี่ยวทุกอย่างของข้าพเจ้า¹³ ถ้าหากข้าพเจ้าได้เพิกเฉยต่อคำร้องขอความยุติธรรมจากทาสและทาสหญิงของข้าพเจ้า เมื่อพวกเขาได้โต้เถียงกับข้าพเจ้า¹⁴ แล้วสิ่งใดที่ข้าพเจ้าจะทำเมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้นกล่าวโทษข้าพเจ้าหรือ? เมื่อพระองค์มาตัดสินข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะตอบพระองค์ว่าอย่างไร?¹⁵ คนที่ได้สร้างข้าพเจ้าในครรภ์ก็ไม่ได้ปั้นพวกเขาด้วยหรือ? ไม่ใช่ผู้เดียวกันนี้หรือที่ได้ปั้นพวกเราทุกคนในครรภ์นั้น?

¹⁶ถ้าหากข้าพเจ้าได้ระงับคนยากจนจากความปรารถนาของพวกเขา หรือถ้าข้าพเจ้าได้เป็นเหตุให้ดวงตาทั้งหลายของหญิงม่ายมัวลงไปจากการร้องไห้¹⁷ หรือถ้าข้าพเจ้าได้กินอาหารของข้าพเจ้าตามลำพังและไม่ยอมให้คนเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าพร่ำพ้อมากินด้วย¹⁸ เพราะจากวัยหนุ่มของข้าพเจ้า ลูกข้าพเจ้าได้เติบโตขึ้นพร้อมกับข้าพเจ้าเหมือนกับข้าพเจ้าเป็นบิดาคนหนึ่ง และข้าพเจ้าได้ใช้น้ำมารดาของเขา คือหญิงม่ายคนหนึ่ง จากครรภ์มารดาของข้าพเจ้าเอง¹⁹ ถ้าข้าพเจ้าได้มองเห็นคนใดตายเพราะขาดเสื้อผ้า หรือถ้าข้าพเจ้าได้มองเห็นคนขัดสนไม่มีเสื้อผ้าใส่²⁰ ถ้าจิตใจของข้าพเจ้าไม่ได้ช่วยพรข้าพเจ้าเพราะเขาไม่ได้รับการทำให้อบอุ่นด้วยขนแกะของข้าพเจ้า

²¹ถ้าข้าพเจ้าได้ยกมือของข้าพเจ้าต่อสู้คนที่ข้าพเจ้าพร่ำพ้อเพราะข้าพเจ้าได้มองเห็นผู้สนับสนุนของข้าพเจ้าที่ประตูเมือง ก็ขอจงกล่าวหาข้าพเจ้า²² ถ้าข้าพเจ้าได้ทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ดังนั้นขอให้โทษของข้าพเจ้าหลุดจากสะบัก และขอให้แขนของข้าพเจ้าหักจากข้อต่อของมัน²³ เพราะข้าพเจ้าได้กลัวการทำลายจากพระเจ้าอย่างมาก เพราะพระบารมีของพระองค์ ข้าพเจ้าไม่สามารถทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้²⁴ ถ้าข้าพเจ้าได้ทำให้ทองคำเป็นความหวังของข้าพเจ้า และถ้าข้าพเจ้าได้พูดต่อทองคำเนื้อดีว่า 'เราเป็นความมั่นใจของข้า'²⁵ ถ้าข้าพเจ้าได้ชื่นชมยินดีเพราะความมั่งคั่งของข้าพเจ้านั้นยิ่งใหญ่ เพราะมือของข้าพเจ้าได้รับทรัพย์สมบัติมากมาย ก็จงกล่าวหาข้าพเจ้าเถิด

²⁶ถ้าหากข้าพเจ้าได้มองเห็นดวงอาทิตย์เมื่อมันส่องแสง หรือดวงจันทร์ดำเนินในความสว่างของมัน²⁷ และถ้าจิตใจของข้าพเจ้าได้ถูกดึงดูดอย่างลึกลับ เพื่อว่าปากของข้าพเจ้าได้จูบมือของข้าพเจ้าในการนมัสการสิ่งเหล่านั้น²⁸ นี่ก็จะเป็นความผิดร้ายแรงที่ต้องได้รับการลงโทษโดยผู้พิพากษาทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าจะปฏิเสธพระเจ้าผู้ทรงอยู่เบื้องบน²⁹ ถ้าข้าพเจ้าได้ชื่นชมยินดีต่อหายนะที่เกิดขึ้นกับคนที่เกลียดชังข้าพเจ้า หรือแสดงความยินดีกับตัวเองเมื่อความพินาศตกแก่พวกเขา ก็จงกล่าวหาข้าพเจ้าเถิด³⁰ อันที่จริง ข้าพเจ้าไม่แม้แต่อนุญาตให้ปากของข้าพเจ้าทำบาปโดยการขอชีวิตของเขาพร้อมกับคำแช่งสาป

³¹ถ้าหากมนุษย์ทั้งหลายที่อยู่ในเต็นท์ของข้าพเจ้าไม่เคยพูดว่า 'ใครสามารถพบคนหนึ่งที่ไม่ได้อิ่มหนำด้วยอาหารของโยบหรือ?'³² (แม้แต่คนต่างชาติก็ไม่เคยต้องพักอยู่ที่ลานเมือง เพราะข้าพเจ้าได้เปิดประตูของข้าพเจ้าให้กับนักเดินทางเสมอ) และถ้าไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว ก็ขอจงกล่าวหาข้าพเจ้าเถิด³³ เหมือนกับมนุษย์ทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้าได้ปิดซ่อนความบาปของข้าพเจ้าโดยการซ่อนความผิดของข้าพเจ้าภายในเสื้อคลุมของข้าพเจ้า³⁴ (เพราะข้าพเจ้าได้กลัวผู้ยิ่งใหญ่) เพราะการถูกรวบรอบรั้วทั้งหลายทำให้ข้าพเจ้าหวาดกลัว เพื่อข้าพเจ้าจะได้นั่งเฉยและจะไม่ออกไปด้านนอก) ก็จงกล่าวหาข้าพเจ้าเถิด³⁵ โอ ถ้าเพียงแต่

ข้าพเจ้าได้มีใครบางคนฟังเสียงของข้าพเจ้า ดูก่อน นี่คือสายมือชื่อของข้าพเจ้า ขอให้องค์ผู้ทรงฤทธิ์ตอบข้าพเจ้าเถิด ถ้าข้าพเจ้าเพียงแต่มีข้อกล่าวหาที่
ประจักษ์ของข้าพเจ้าได้บันทึกเอาไว้

³⁶แน่นอนที่ข้าพเจ้าจะแบกมันบนบ่าของข้าพเจ้าอย่างเปิดเผย ข้าพเจ้าจะใส่มันไว้เหมือนกับเป็นมงกุฎ³⁷ ข้าพเจ้าจะประกาศต่อพระองค์เสมือนรายงานถึงอย่าง
เท่าที่หลายของข้าพเจ้า เป็นเหมือนเจ้าชายที่มีความมั่นใจ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปหาพระองค์³⁸ ถ้าหากที่ดินของข้าพเจ้าเคยร้องต่อผู้ข้าพเจ้า และร้องดินทั้งหลาย
ของมันร้องให้ด้วยกัน³⁹ ถ้าข้าพเจ้าได้กินการเก็บเกี่ยวของมันโดยไม่จ่ายราคา หรือได้เป็นเหตุให้พวกเจ้าของของมันสูญเสียชีวิตของพวกเขา⁴⁰ แล้วขอให้
หนามทั้งหลายเติบโตแทนที่ข้าวสาลีและวัชพืชแทนที่ข้าวบาร์เลย์" ถ้อยคำทั้งหลายของโยบก็จบลง

Chapter 32

¹ดังนั้นชายทั้งสามคนจึงได้หยุดตอบโยบเพราะเขาเป็นคนชอบธรรมในสายตาของเขาเอง² แล้วเอลีอูบุตรชายของบาราคเลชาวบูซี ครอบครัวยุโรปก็
ร้อนรนไปด้วยความโกรธ เขาโกรธโยบเพราะโยบอ้างว่าตัวเองถูกต้องแทนที่จะเป็นพระเจ้า³ เอลีอูมีความโกรธต่อเพื่อนทั้งสามคนด้วยเพราะพวกเขาไม่มีคำ
ตอบให้กับโยบ และพวกเขาก็ยังคงได้ตำหนิโยบ⁴ เวลานี้เอลีอูได้รอที่จะพูดกับโยบเพราะผู้ชายคนอื่นนั้นบอญามากกว่าเขา⁵ แต่เมื่อเอลีอูได้เห็นว่ามีคำตอบใน
ในปากของชายทั้งสามคนเหล่านี้แล้ว ความโกรธของเขาก็พลุ่งขึ้น⁶ แล้วเอลีอูบุตรชายของบาราคเลชาวบูซีได้พูดและกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนหนุ่ม และพวก
ท่านเป็นผู้อาวุโส ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้เซียบและไม่กล้าบอกพวกท่านถึงความคิดเห็นของข้าพเจ้า

⁷ข้าพเจ้าได้พูดว่า "วันทั้งหลายที่ยาวนานสมควรพูด ปีที่เพิ่มพูนทั้งหลายสมควรสอนสติปัญญา⁸ แต่มีวิญญาณดวงหนึ่งในมนุษย์คนหนึ่ง ลมหายใจขององค์
ผู้ทรงฤทธิ์ทรงประทานความเข้าใจให้แก่เขา⁹ ไม่ใช่เพียงแค่ว่าคนที่ยิ่งใหญ่เท่านั้นที่ฉลาด หรือไม่เพียงแค่ว่าคนที่บอญมากเท่านั้นที่เข้าใจความยุติธรรม¹⁰ ด้วยเหตุ
นี้ข้าพเจ้าจึงพูดกับพวกท่านว่า 'ขอฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกพวกท่านถึงความรู้ของข้าพเจ้าด้วยเช่นกัน'¹¹ ดูก่อน ข้าพเจ้าได้รอคอยถ้อยคำทั้งหลายของ
พวกท่าน ข้าพเจ้าได้ฟังคำได้เสียงทั้งหลายของพวกท่านในขณะที่พวกท่านกำลังคิดเกี่ยวกับสิ่งที่พวกท่านจะพูด¹² แท้จริงแล้ว ข้าพเจ้าได้ตั้งใจฟังพวกท่าน
แต่ดูสิ ไม่มีใครในพวกท่านที่สามารถทำให้โยบสำนึกหรือไม่มีใครที่ตอบสนองถ้อยคำทั้งหลายของเขาได้

¹³จงระวังที่จะไม่พูดว่า 'เราได้พบสติปัญญา' พระเจ้าจะทรงต้องปราบโยบให้พ่ายแพ้ ในเมื่อมนุษย์ไม่สามารถทำมันได้¹⁴ เพราะโยบไม่ได้กล่าวถ้อยคำทั้งหลาย
ของเขาต่อผู้ข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจะไม่ตอบเขาด้วยถ้อยคำทั้งหลายของพวกท่าน¹⁵ ชายทั้งสามคนเหล่านี้ถูกทำให้เป็นใบ้แล้ว พวกเขาไม่สามารถตอบโยบได้
อีกต่อไป พวกเขาไม่มีถ้อยคำแม้แต่คำเดียวที่จะพูด¹⁶ ข้าพเจ้าสมควรเพราะพวกเขาไม่พูด เพราะพวกเขายืนยันเซียบและไม่ตอบอีกแล้วอย่างนั้นหรือ?¹⁷ ไม่
เลย ข้าพเจ้าจะตอบในส่วนของคุณข้าพเจ้าด้วยเช่นกัน ข้าพเจ้าจะบอกพวกเขาถึงความรู้ของข้าพเจ้า

¹⁸เพราะข้าพเจ้าเต็มไปด้วยถ้อยคำต่าง ๆ วิญญาณภายในข้าพเจ้าผลักดันข้าพเจ้า¹⁹ ดูก่อน หน้าอกของข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกับเหล่านุ่นหมักที่ไม่มีช่องระบาย
อากาศ เหมือนกับถุงหนังของใหม่ มันพร้อมจะแตกพลุ่งออกมาแล้ว²⁰ ข้าพเจ้าจะพูดเพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้รับความสดชื่น ข้าพเจ้าจะเปิดริมฝีปากของข้าพเจ้า
และตอบ²¹ ข้าพเจ้าจะไม่แสดงความลำเอียง หรือข้าพเจ้าจะไม่ประจบสอพลอผู้ใด²² เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะประจบสอพลออย่างไร ถ้าหากข้าพเจ้าทำอย่างนั้น ไม่
ช้านานพระเจ้าผู้สร้างของข้าพเจ้าก็จะทรงเอาข้าพเจ้าไป

Chapter 33

¹ดังนั้นเวลานี้ ท่านโยบ ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ขอให้ฟังคำพูดของข้าพเจ้า ฟังทุกถ้อยคำของข้าพเจ้า² ดูก่อน ข้าพเจ้าได้เปิดปากของข้าพเจ้า สิ้นของข้าพเจ้า
ได้กล่าวในปากของข้าพเจ้า³ ถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้ามาจากความเที่ยงตรงในจิตใจของข้าพเจ้า ริมฝีปากของข้าพเจ้ากล่าวความรู้ที่แท้จริง⁴ พระ
วิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสร้างข้าพเจ้า ลมหายใจขององค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงประทานชีวิตให้แก่ข้าพเจ้า⁵ ข้าพเจ้าตอบข้าพเจ้าเถิด ถ้าหากท่านสามารถตั้งถ้อยคำ
ทั้งหลายของท่านต่อหน้าข้าพเจ้าและยืนยัน⁶ ดูก่อน ข้าพเจ้าเป็นเหมือนอย่างที่ท่านเป็นในสายพระเนตรของพระเจ้า ข้าพเจ้าได้ถูกก่อร่างจากดินเหมือนกัน

⁷ดูก่อน ความน่ากลัวของข้าพเจ้าจะไม่ทำให้ท่านกลัว หรือความกดดันของข้าพเจ้าจะไม่ทำให้ท่านหนักหน่วง⁸ ท่านได้พูดให้ข้าพเจ้าได้ยิน ข้าพเจ้าได้ยินเสียง
แห่งถ้อยคำกล่าวทั้งหลายของท่านว่า⁹ ข้าพเจ้าเป็นคนสะอาดและปราศจากการละเมิด ข้าพเจ้าเป็นคนบริสุทธิ์ และไม่มีบาปในข้าพเจ้า¹⁰ ดูก่อน พระเจ้า
ทรงหาโอกาสโจมตีข้าพเจ้า พระองค์ทรงมองข้าพเจ้าว่าเป็นเหมือนศัตรูของพระองค์¹¹ พระองค์ทรงวางเท้าของข้าพเจ้าในข้อคา พระองค์ทรงเฝ้าดูวิถีทั้งสิ้น
ของข้าพเจ้า¹² ดูก่อน ในเรื่องนี้ท่านไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าจะตอบท่าน เพราะพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์

¹³ทำไมท่านต้องลำบากในการต่อสู้กับพระองค์หรือ? พระองค์มิได้ทรงรายงานสิ่งใด ๆ ที่พระองค์กระทำ¹⁴ เพราะพระเจ้าทรงตรัสหนึ่งครั้ง ไซ สองครั้ง โดย
ผ่านทางมนุษย์ที่ไม่รับรู้¹⁵ ในความฝันหนึ่ง ในนิมิตหนึ่งเมื่อยามคำคืน เมื่อมนุษย์หลับสนิท สงบนิ่งอยู่บนที่นอนนั้น¹⁶ แล้วพระเจ้าทรงเปิดหูของมนุษย์ และ
เขย่าวิญญาณของเขาด้วยความหวาดกลัว¹⁷ เพื่อดึงมนุษย์กลับมาจากความประสพที่เป็นความบาปของเขาและรังความหยังเอาไว้อีก¹⁸ พระเจ้าทรงสงวน
ชีวิตของมนุษย์ไว้จากหลุมนั้น สงวนชีวิตของเขาจากการข้ามไปสู่ความตาย

¹⁹มนุษย์ถูกลงโทษด้วยความเจ็บปวดบนที่นอนของเขา ความกระหม่อมในกระดูกของเขาที่เกิดขึ้นตลอดเวลา²⁰ เพื่อว่าชีวิตของเขาจะรังเกียจอาหาร และจิตใจ
ของเขาจะรังเกียจอาหารอร่อย²¹ เนื้อหนังของเขาถูกทำลายไปเพื่อมันจะไม่สามารถถูกมองเห็นได้ กระดูกทั้งหลายของเขาที่ไม่เคยมองเห็น บัดนี้ก็ยื่นออก
มา²² อันที่จริง จิตวิญญาณของเขาเข้าใกล้หลุมนั้น ชีวิตของเขาใกล้คนเหล่านั้นที่ปรารถนาจะทำลายมัน²³ แต่ถ้ามีทูตสวรรค์องค์หนึ่งผู้สามารถเป็นคนกลาง
สำหรับเขา คนกลางคนหนึ่งผู้มาจากท่ามกลางทูตสวรรค์นั้นพันๆ เพื่อแสดงให้เขาเห็นสิ่งถูกต้องที่จะกระทำ²⁴ และถ้าทูตสวรรค์นั้นกรุณาต่อเขาและทูลต่อ
พระเจ้าว่า 'ขอทรงช่วยคนนี้ให้รอดพ้นจากการลงไปยังหลุมนั้นเถิด ข้าพเจ้าได้พบคำใส่สำหรับเขา'

²⁵แล้วเนื้อหนังของเขาจะสดชื่นขึ้นยิ่งกว่าเนื้อของเด็กเล็ก เขาจะหันไปสู่วันต่าง ๆ แห่งกำลังในวัยหนุ่มของเขา²⁶ เขาจะอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าจะทรงกรุณาเขา เพื่อว่าเขาจะมองเห็นพระพักตร์ของพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี พระเจ้าจะประทานชัยชนะของพระองค์ให้แก่คนนั้น²⁷ แล้วคนนั้นจะร้องเพลงต่อหน้าคนอื่นและพูดว่า 'ข้าพเจ้าได้ทำบาปและหลงผิดว่าสิ่งนั้นถูกต้อง แต่ความบาปของข้าพเจ้าไม่ได้รับการลงโทษ'²⁸พระเจ้าได้ทรงช่วยกู้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าจากการลงไปในหลุมนั้น ชีวิตของข้าพเจ้ายังคงมองเห็นแสงสว่าง'

²⁹ดูเถิด พระเจ้าทรงกระทำทุกสิ่งเหล่านี้กับคนหนึ่ง สองครั้ง ไซ้ แม้ถึงสามครั้ง³⁰ เพื่อนำจิตวิญญาณของเขาคืนกลับมาจากหลุมนั้น เพื่อว่าเขาจะได้รับความสำเร็จด้วยความสว่างแห่งชีวิต³¹ขอเอาใจใส่เถิด ท่านโยบ และขอฟังข้าพเจ้า ขอองสบบนึ่งและข้าพเจ้าจะพูด ขอตอบข้าพเจ้าเถิด³²ถ้าหากท่านมีสิ่งใดจะพูด จงพูด เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะพิสูจน์ว่าท่านอยู่ในความถูกต้อง³³ ถ้าหากไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว ขอฟังข้าพเจ้า ขอเขียนไว้ และข้าพเจ้าจะสอนสติปัญญาให้แก่ท่าน"

Chapter 34

¹ยิ่งกว่านั้น เอสีอุได้พูดต่อไปว่า²"ขอฟังถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านผู้เป็นคนฉลาด ขอฟังข้าพเจ้า ท่านผู้มีความรู้³ เพราะหูฉันถ้อยคำต่างๆ เหมือนกับสิ้นลิมรสอาหาร'ขอให้เราเลือกสิ่งทีถูกต้องสำหรับตัวเราเอง ขอให้เราค้นพบสิ่งที่ดีท่ามกลางพวกเรา'เพราะโยบได้กล่าวว่ 'ข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม แต่พระเจ้าได้เอาความชอบธรรมของข้าพเจ้าไป'⁶พระองค์ไม่ทรงสนพระทัยความถูกต้องของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถูกมองว่าเป็นคนโกหก บาดแผลของข้าพเจ้าก็ไม่สามารถรักษาได้ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีบาป'⁷คนแบบไหนกันที่เป็นเหมือนโยบ ที่ดื่มการเยาะเย้ยเหมือนกับดื่มน้ำ

⁸ผู้ที่คบค้ากับคนเหล่านั้นที่ชั่ว และผู้ที่เดินไปกับคนชั่วร้ายหรือ?'⁹เพราะเขาได้พูดว่า 'ไม่ได้ประโยชน์อะไรกับการที่คนหนึ่งพึงพอใจในการทำสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการ'¹⁰ขอฟังข้าพเจ้าเถิด ท่านผู้เป็นคนที่มีความเข้าใจ การที่พระเจ้าจะทรงทำความชั่วร้ายนั้นก็เป็นสิ่งที่ห่างไกลจากพระองค์ การที่องค์ผู้ทรงฤทธิ์จะทรงกระทำความบาปนั้นก็เป็นเรื่องที่อยู่ห่างจากพระองค์'¹¹เพราะพระองค์ทรงตอบสนองตามการทำงานของคน พระองค์ทรงทำให้ทุกคนได้รับรางวัลแห่งวิถีทั้งหลายของเขาเอง¹²แท้จริง พระเจ้าไม่กระทำสิ่งชั่วร้ายใดๆ หรือองค์ผู้ทรงฤทธิ์จะไม่ทรงบิดเบือนความยุติธรรม'¹³ใครที่วางพระองค์ไว้ในตำแหน่งเหนือแผ่นดินโลกนี้หรือ? ใครที่วางโลกทั้งใบภายใต้พระองค์หรือ?'¹⁴ถ้าพระองค์ทรงตั้งพระประสงค์สำหรับพระองค์เองเท่านั้น และถ้าพระองค์ได้ทรงรวบรวมพระวิญญาณของพระองค์กับลมหายใจของพระองค์กลับคืนสู่พระองค์เอง

¹⁵แล้วเนื้อหนังทั้งชิ้นจะพัฒนาไปด้วยกัน มวลมนุษย์จะกลับไปเป็นฝุ่นอีกครั้ง¹⁶ ถ้าบัดนี้ท่านมีความเข้าใจ ของฟังสิ่งนี้ ฟังเสียงแห่งถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้า¹⁷ คนที่เกลียดความยุติธรรมสามารถปกครองได้หรือ? ท่านจะตำหนิพระเจ้า ผู้ทรงชอบธรรมและทรงฤทธิ์หรือ?'¹⁸พระเจ้า ผู้ตรัสแก่ฆาตกรยี่องคหนึ่งว่า 'เจ้าเลวทราม' หรือตรัสแก่พวกขุนนางว่า 'พวกเจ้าชั่วร้าย' หรือ?'¹⁹พระเจ้าผู้ไม่ทรงสำแดงความลำเอียงแก่พวกผู้นำและไม่ยอมรับคนบ้งมีมากกว่าคนจน เพราะพวกเขาล้วนเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์'²⁰ในช่วงขณะหนึ่งพวกเขาจะตาย ในยามเที่ยงคืนผู้คนจะถูกเขย่าและจะตายไป คนที่มีกำลังจะถูกพรากไป แต่ไม่ใช่โดยมือของมนุษย์²¹เพราะพระเนตรของพระเจ้าอยู่เหนือวิถีทั้งหลายของคน พระองค์ทรงมองเห็นทุกอย่างก้าวของเขา

²²ไม่มีความมืดมิด ไม่มีความหนาทึบที่คนทำความชั่วจะซ่อนตัวพวกเขาได้²³ เพราะพระเจ้าไม่จำเป็นต้องพิสูจน์คนเพิ่มขึ้น ไม่จำเป็นที่ใครคนใดต้องไปต่อพระพักตร์พระองค์ในการพิพากษา²⁴ พระองค์ทรงทำลายคนทั้งหลายที่มีกำลังให้แหลกเป็นชิ้นเพราะวิถีทั้งหลายของพวกเขาไม่จำเป็นต้องได้รับการตรวจสอบเพิ่มเติม พระองค์ทรงวางคนอื่นไว้ในที่ของพวกเข²⁵ ด้วยวิธีการนี้พระองค์ทรงรู้ถึงการกระทำทั้งหลายของพวกเขา พระองค์ทรงโค่นคนเหล่านี้ในเวลากลางคืน พวกเขาถูกทำลาย²⁶ ต่อหน้าต่อตาของคนอื่นๆ พระองค์ทรงฆ่าพวกเขาเพราะการกระทำชั่วเกเช่นอาชญากรรม²⁷ เพราะพวกเขาหันออกจากการติดตามพระองค์และปฏิเสธที่จะยอมรับวิถีทั้งหลายของพระองค์²⁸ ด้วยวิธีนี้ พวกเขาได้ทำให้การร้องไห้ของคนยากจนมาถึงพระองค์ พระองค์ทรงได้ยินเสียงร้องของคนทีเจ็บป่วย

²⁹เมื่อพระองค์ทรงนิ่งเงียบ ใครสามารถตำหนิพระองค์ได้หรือ? ถ้าพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ใครสามารถเข้าใจพระองค์ได้หรือ? พระองค์ทรงปกครองเหนือชนชาติและส่วนบุคคลเช่นกัน³⁰ เพื่อว่าคนที่ไม่นับถือพระเจ้าจะไม่ได้ปกครอง เพื่อว่าจะไม่มีใครที่ทำให้ผู้คนติดกับดัก³¹ สมมติว่ามีบางคนพูดกับพระเจ้าว่า 'แน่ทีเดียวกัข้าพระองค์เป็นคนผิด แต่ข้าพระองค์จะไม่ทำบาปอีกต่อไป'³²ขอทรงสอนข้าพระองค์ถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่สามารถมองเห็น ข้าพระองค์ได้ทำบาป แต่ข้าพระองค์จะไม่ทำมันอีกต่อไป'³³ ท่านคิดว่าพระเจ้าจะลงโทษความบาปของคนนั้นไหมในเมื่อท่านไม่ชอบสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ? ท่านต้องเลือก ไม่ใช่ข้าพเจ้าเลือก ดังนั้นจงพูดสิ่งที่ท่านรู้เถิด

³⁴คนที่หลายคนมีความเข้าใจจะพูดกับข้าพเจ้า อันที่จริง คนที่มีปัญญาทุกคนผู้ที่ได้ยินข้าพเจ้าจะพูดว่า³⁵โยบพูดโดยปราศจากความรู ถ้อยคำทั้งหลายของเขาปราศจากสติปัญญา³⁶ถ้าเพียงโยบถูกวางบนการทดลองด้วยรายละเอียดเล็กน้อยที่สุดในเรื่องของเขาเพราะการพูดของเขาที่เหมือนกับคนชั่วร้าย³⁷ เพราะเขาเพิ่มการกบฏเข้าในความบาปของเขา เขาปรบมือของเขาด้วยการเยาะเย้ยในท่ามกลางพวกเรา เขาสะสมถ้อยคำทั้งหลายของเขาเพื่อต่อสู้กับพระเจ้า"

Chapter 35

¹จากนั้นเอสีอุจึงกล่าวต่อไป พูดว่า²"เมื่อท่านพูดว่า 'ความชอบธรรมของข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเจ้า' ท่านคิดว่าสิ่งนี้ยุติธรรมหรือ?'³เพราะท่านถามว่า 'มันจะเป็นประโยชน์อะไรสำหรับข้าพเจ้าหรือ?' และ 'ข้าพเจ้าจะดีกว่านี้ไหมถ้าหากข้าพเจ้าได้ทำบาป?'⁴ข้าพเจ้าจะตอบท่าน ทั้งท่านและเพื่อนทั้งหลายของท่าน'จงมองขึ้นไปบนท้องฟ้า และดูนับ จงดูท้องฟ้าที่สูงกว่าท่าน

⁶ถ้าหากท่านทำบาป ท่านจะทำอันตรายอันใดแก่พระเจ้าได้หรือ? ถ้าหากการละเมิดของท่านเพิ่มพูนขึ้นถึงที่สูง ท่านจะทำสิ่งใดต่อพระองค์หรือ?⁷ถ้าหากท่านเป็นคนชอบธรรม ท่านจะให้อะไรแก่พระองค์ได้หรือ? พระองค์จะทรงรับสิ่งใดจากมือของท่านได้บ้างหรือ?⁸ความช่วยเหลือของท่านอาจทำร้ายมนุษย์คนหนึ่ง เพราะท่านเป็นมนุษย์คนหนึ่ง และความชอบธรรมของท่านอาจให้ผลประโยชน์แก่บุตรชายของมนุษย์⁹เพราะการกระทำแห่งการกดขี่มากมาย ผู้คนจึงร้องไห้ พวกเขาเรียกขอความช่วยเหลือจากแขนทั้งหลายของมนุษย์ที่เข้มแข็ง¹⁰แต่ไม่มีใครสักคนพูดว่า 'พระเจ้า พระผู้สร้างของข้าพเจ้า ผู้ประทานบทเพลงในยามค่ำคืน'¹¹ผู้ทรงสอนเรามากกว่าทรงสอนเหล่าสัตว์ร้ายบนแผ่นดินโลกนี้ และผู้สร้างเราให้ฉลาดกว่าบรรดานกในท้องฟ้า ทรงอยู่ที่ไหนหรือ?

¹²ที่นั่นพวกเขาร้องไห้ แต่พระเจ้าไม่ประทานคำตอบเพราะความหยิ่งของมนุษย์ที่ชั่วร้าย¹³พระเจ้าจะไม่ทรงได้ยินเสียงร้องไห้ของคนโง่เขลา องค์ผู้ทรงฤทธิ์จะไม่ทรงสนพระทัยเลย¹⁴พระองค์จะทรงตอบท่านน้อยแค่นั้นถ้าหากท่านพูดว่าท่านมองไม่เห็นพระองค์ ซึ่งเรื่องราวของท่านอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ และซึ่งท่านกำลังรอคอยพระองค์¹⁵พระองค์จะทรงตอบท่านน้อยแค่นั้นถ้าหากท่านพูดว่าพระองค์ไม่เคยลงโทษคนใดด้วยพระพิโรธ และที่พระองค์ไม่ทรงใส่พระทัยต่อความหยิ่งของผู้คนมากนัก¹⁶ดังนั้นโยบจึงเปิดปากของเขาเพียงเพื่อพูดอย่างคนโง่เท่านั้น เขาเพิ่มพูนถ้อยคำทั้งหลายโดยปราศจากความรู้"

Chapter 36

¹เอสิยังคงกล่าวต่อไปและพูดว่า"²อนุญาตให้ข้าพเจ้าพูดยาวสักหน่อย และข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นบางสิ่งเพราะข้าพเจ้ามีสิ่งที่จะพูดอีกสักชนิดเพื่อปกป้องพระเจ้า³ข้าพเจ้าจะได้รับความรู้ของข้าพเจ้ามาจากที่ไกล ข้าพเจ้าจะยอมรับว่าความชอบธรรมนั้นเป็นของพระผู้สร้างของข้าพเจ้า⁴เพราะอันที่จริงถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้าจะไม่ผิดไป บางคนที่เป็นผู้ใหญ่ในด้านความรู้อยู่กับท่าน⁵ดูเถิด พระเจ้าทรงฤทธิ์ และไม่ทรงดูหมิ่นคนใด พระองค์ทรงฤทธิ์ในพลังแห่งความเข้าใจ⁶พระองค์ไม่ทรงสงวนชีวิตของคนชั่วแต่ทรงทำสิ่งที่ถูกต้องสำหรับคนเหล่านั้นที่ทนทุกข์แทน⁷พระองค์ไม่ทรงถอนสายตาของพระองค์จากคนชอบธรรมแต่ทรงตั้งพวกเขาบนบัลลังก์เหมือนกษัตริย์ทั้งหลายตลอดไป และพวกเขาได้รับการยกขึ้น

⁸ถ้าพวกเขาถูกล่ามด้วยโซ่และติดกับดักแห่งความทุกข์นิรันดร์⁹แล้วพระองค์ทรงเปิดเผยต่อพวกเขาสິงที่พวกเขาได้กระทำ และการละเมิดของพวกเขากับความหยิ่งของพวกเขา¹⁰พระองค์ทรงเปิดหูของพวกเขาต่อคำสอนของพระองค์ด้วยเช่นกัน และทรงบัญชาพวกเขาให้หันกลับจากความชั่วร้าย¹¹ถ้าหากพวกเขาฟังพระองค์และนบัสการพระองค์ พวกเขาจะใช้วันทั้งหลายของพวกเขาในความรุ่งเรือง ปีทั้งหลายของพวกเขาในความพึงพอใจ¹²แต่ถ้าหากพวกเขาไม่ฟังพวกเขาจะพินาศด้วยดาบ พวกเขาจะตายเพราะพวกเขาขาดความรู้¹³คนเหล่านั้นที่ไม่นับถือพระเจ้าในจิตใจก็สะสมความโกรธของพวกเขา พวกเขาไม่ร้องขอความช่วยเหลือเมื่อพระเจ้าทรงมัดพวกเขา¹⁴พวกเขาตายตอนวัยหนุ่ม ชีวิตของพวกเขาสิ้นสุดลงท่ามกลางโศกนาฏกรรมในวิหารทั้งหลาย

¹⁵พระเจ้าทรงช่วยผู้ที่เดือดร้อนโดยผ่านความลำบากของพวกเขา พระองค์ทรงเปิดหูของพวกเขาโดยผ่านการกดขี่ของพวกเขา¹⁶แท้จริง พระองค์จะทรงตั้งท่านออกจากความเจ็บปวดเพื่อเข้าไปในสถานที่กว้างที่ไม่มีความทุกข์ลำบากและที่ใต้ของท่านจะเต็มไปด้วยอาหารที่เต็มไปด้วยไขมัน¹⁷แต่ท่านกลับเต็มไปด้วยการพิพากษาที่ควรแก่คนชั่วร้าย คำพิพากษาและความยุติธรรมได้จับท่านเอาไว้¹⁸อย่าปล่อยให้ความโกรธของท่านชักนำท่านสู่การเยาะเย้ย หรือความยิ่งใหญ่แห่งคำโอ้อวดของท่าน¹⁹ความมั่งคั่งของท่านสามารถให้ผลประโยชน์แก่ท่าน เพื่อว่าท่านจะไม่ตกอยู่ในความลำบาก หรือกำลังทั้งหมดของท่านสามารถช่วยท่านได้หรือ?²⁰อย่าปรารถนาเวลากลางคืน เพื่อทำบาปต่อผู้อื่น เมื่อผู้คนถูกตัดออกจากสถานที่ของพวกเขา²¹จงระวังที่ท่านจะไม่หันไปหาความบาปเพราะท่านกำลังถูกลงโทษด้วยความทุกข์นิรันดร์เพื่อท่านจะคงอยู่ห่างไกลจากความบาป

²²ดูเถิด พระเจ้าทรงได้รับการยกย่องในฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ใครที่เป็นผู้สอนได้เหมือนกับพระองค์หรือ?²³ใครที่เคยสั่งสอนพระองค์เกี่ยวกับวิถีของพระองค์หรือ? ใครสามารถพูดกับพระองค์ว่า 'พระองค์ได้ทำสิ่งที่ไม่ชอบธรรม' หรือ?²⁴จงระลึกถึงการสรรเสริญพระราชากิจทั้งหลายของพระองค์ ตามที่ประชาชนได้ร้องสรรเสริญ²⁵ประชาชนทั้งหมดได้มองเหนือพระราชากิจเหล่านั้น แต่พวกเขามองเห็นพระราชากิจเหล่านั้นจากที่ไกลเท่านั้น²⁶ดูเถิด พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ แต่เราไม่เข้าใจพระองค์ดีนัก จำนวนปีทั้งหลายของพระองค์ก็ไม่สามารถนับได้²⁷เพราะพระองค์ทรงตั้งหยดน้ำทั้งหลายที่พระองค์ทรงกลั่นให้เป็นน้ำฝนจากไอน้ำของพระองค์

²⁸ก็ก่อนเมฆทั้งหลายเกลามาและหยดอย่างบริบูรณ์เหนือมวลมนุษย์²⁹อันที่จริง ใครสามารถเข้าใจการแผ่ออกอย่างกว้างขวางของก้อนเมฆทั้งหลายและเสียงฟ้าร้องจากกระถอมของพระองค์ได้หรือ?³⁰ดูเถิด พระองค์ทรงแผ่ฟ้าแลบของพระองค์ล้อมรอบพระองค์และทรงปกคลุมรากทั้งหลายของทะเล³¹ด้วยวิธีการนี้ พระองค์ทรงตัดสินประชาชนทั้งหลายและประทานอาหารอย่างบริบูรณ์³²พระองค์ทรงเติมพระหัตถ์ของพระองค์ด้วยฟ้าแลบจนกว่าพระองค์ทรงบัญชาบันให้ผ่าลงตรงจุดที่หมายเอาไว้³³เสียงฟ้าร้องของมันเตือนถึงพายุ ผู้สัตว์สามารถได้ยินเสียงมันกำลังมาด้วย

Chapter 37

¹อันที่จริง จิตใจของข้าพเจ้าสั่นไหวด้วยเรื่องนี้ มันถูกเคลื่อนออกจากที่ของมัน²ของได้ยินเกิด โอ ได้ยินเสียงอันดังของพระองค์ เสียงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์³พระองค์ทรงส่งมันออกไปภายใต้ท้องฟ้าทั้งหมด และพระองค์ทรงส่งฟ้าแลบของพระองค์ไปยังสุดขอบแผ่นดินโลก⁴เสียงหนึ่งคำรามหลังจากมัน พระองค์ทรงทำให้ฟ้าร้องด้วยพระสุรเสียงแห่งพระบารมีของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงยับยั้งฟ้าแลบที่วิ่งอย่างรวดเร็วเมื่อพระสุรเสียงของพระองค์เป็นที่ได้ยิน⁵พระเจ้าทรงทำให้ฟ้าร้องอย่างน่าเกรงขามด้วยพระสุรเสียงของพระองค์ พระองค์ทรงทำสิ่งต่าง ๆ ที่ยิ่งใหญ่ที่เราไม่สามารถเข้าใจได้⁶เพราะพระองค์ตรัสต่อหิมะว่า 'จงตกลงบนแผ่นดินโลก' เช่นเดียวกันกับสายฝนที่ตกลงมาว่า 'จงกลายเป็นฝนฟ้าใหญ่ที่ตกลงมา'

⁷พระองค์ทรงหยุดมือของมนุษย์ทุกคนจากการทำงาน เพื่อว่ามนุษย์ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงสร้างจะมองเห็นพระราชากิจต่าง ๆ ของพระองค์⁸แล้วสัตว์ร้ายทั้งหลายก็เข้าไปซ่อนตัวและอยู่ในถ้ำของพวกเขา⁹พายุมาจากช่องว่างทางทิศใต้และความเย็นจากลมกล้าทางทิศเหนือ¹⁰โดยลมหายใจของพระเจ้า ความเย็นก็ถูกประทานมา ห้วงน้ำทั้งหลายเกาะตัวแข็งเหมือนกับโลหะ¹¹อันที่จริง พระองค์ทรงทำให้เมฆหนาขึ้นกับนักไปด้วยความชื้น พระองค์ทรงพองฟ้าแลบของ

พระองค์ผ่านก้อนเมฆทั้งหลาย¹² พระองค์ทรงหมุนก้อนเมฆทั้งหลายโดยการนำของพระองค์ เพื่อว่าพวกมันจะทำในสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงบัญชาพวกมัน เหนือพื้นผิวของโลกทั้งหมดนี้

¹³พระองค์ทรงทำให้ทุกสิ่งนี้เกิดขึ้น บางครั้งมันเกิดขึ้นเพื่อการตรวจแก้ บางครั้งเพื่อดินแดนของพระองค์ และบางครั้งเป็นดังการกระทำแห่งพันธสัญญา อันสัตย์ซื่อ¹⁴ ขอฟังสิ่งนี้ ท่านโยบ จงหยุดและคิดถึงพระราชกิจทั้งหลายที่น่าเกรงขามของพระเจ้า¹⁵ ท่านรู้ไหมว่าพระเจ้าทรงฟื้นพระทัยของพระองค์เหนือ ก้อนเมฆทั้งหลายและทำให้ฟ้าแลบพวยพุ่งอยู่ในพวกมันสักเพียงใด?¹⁶ ท่านเข้าใจถึงก้อนเมฆทั้งหลายที่ลอยอยู่ พระราชกิจอันอัศจรรย์ทั้งหลายของพระเจ้า ผู้ทรงสมบูรณ์แบบในความรู้หรือ?¹⁷ ท่านเข้าใจเกี่ยวกับการที่เสื้อผ้างัดทั้งหลายของท่านร้อนเมื่อดินแดนนั้นสงบนิ่งเพราะลมที่มาจากทิศใต้หรือ?¹⁸ ท่านสามารถ กางท้องฟ้าได้เหมือนกับพระองค์ ท้องฟ้าที่แข็งแกร่งเหมือนกับกระจกที่ทำจากโลหะหลอมอย่างนั้นหรือ?

¹⁹ขอทรงสอนเราถึงสิ่งที่เราสมควรทูลต่อพระองค์ เพราะเราไม่สามารถเผยคำโต้แย้งทั้งหลายของเราได้เพราะความมืดแห่งจิตใจของเรา²⁰ พระองค์ทรงสมควรได้รับการบอกหรือว่าข้าพเจ้าปรารถนาพูดกับพระองค์? มันเป็นการที่คนหนึ่งปรารถนาถูกกลืนไหม?²¹ บัดนี้ ผู้คนไม่สามารถมองที่ดวงอาทิตย์เมื่อมัน วายแสงในท้องฟ้าหลังจากลมได้พัดผ่านและได้เอาก้อนเมฆทั้งหลายออกไป²² รัศมีสีทองเปล่งออกมาจากทางทิศเหนือ พระเจ้าทรงพระบารมีอันน่ายำเกรง²³ สำหรับองค์ผู้ทรงฤทธิ์ เราไม่สามารถค้นพบพระองค์ พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ด้วยฤทธิ์อำนาจ พระองค์ไม่ทรงกดขี่ความยุติธรรมและความชอบธรรมอันอุดม²⁴ ด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงยำเกรงพระองค์ พระองค์ไม่ทรงสนพระทัยคนเหล่านั้นที่มีปัญหาในความคิดของพวกเขาเอง"

Chapter 38

¹แล้วพระยาเวห์ได้ทรงเรียกโยบให้ออกจากพายุร้ายและตรัสว่า² "นี่คือใครที่นำความมืดมาสู่แผนงานต่างๆ โดยบรรดาถ้อยคำที่ปราศจากความรู้หรือ?³ บัดนี้จงคาดเอวของเจ้าเหมือนกับชายคนหนึ่งเพราะเราจะถามคำถามเจ้า และเจ้าต้องตอบเรา" เจ้าอยู่ที่ไหนหรือ เมื่อเราวางรากฐานของแผ่นดินโลกนี้? บอกเราสิ ถ้าหากเจ้ามีความเข้าใจอย่างมาก ใครกำหนดขอบเขตทั้งหลายให้กับมันหรือ? บอกเราสิ ถ้าหากเจ้ารู้ ใครคือผู้ที่วางเส้นเขตแดนเหนือมันหรือ?⁶ รากฐานของมันวางอยู่บนสิ่งใดหรือ? ใครวางศิลาามูมเอกให้กับมันหรือ? เมื่อใดที่ดาวประจำรุ่งได้ร้องเพลงด้วยกันและบรรดาบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า ตะโกนร้องด้วยความยินดีหรือ?

⁸ใครปิดทะเลด้วยประตูทั้งหลายเมื่อมันพลุ่งออกมา เหมือนกับมันได้ออกมาจากครรภ์นั้น⁹ เราได้สร้างก้อนเมฆทั้งหลายให้เป็นเสื้อผ้าของมัน และความมืด ก็เป็นผ้าห่อตัวของมันเมื่อใดหรือ?¹⁰ นั่นคือเมื่อเราได้กำหนดเครื่องหมายไว้เป็นเขตกันสำหรับทะเล และเมื่อเราได้วางข้อและประตูทั้งหลายของมัน¹¹ และเมื่อ เราได้พูดต่อมันว่า 'เจ้ามาได้ไกลเท่านี้ แต่ไม่ไกลไปกว่านี้' นี่คือการที่เรากั้นเขตไว้ให้กับความหยิ่งแห่งคลื่นทั้งหลายของเจ้า¹² เจ้าเคยออกคำสั่งให้ยามเข้าเริ่มต้น หรือทำให้ยามรุ่งอรุณรู้สถานที่ของมันในแผนการของสิ่งต่างๆ¹³ เพื่อว่ามันจะจับด้านต่างๆ ของแผ่นดินโลกซึ่งคนชั่วร้ายจะถูกเขย่าเพราะมันไหม?¹⁴ แผ่นดิน โลกถูกทำให้เปลี่ยนแปลงในสภาพเหมือนดินเหนียวที่เปลี่ยนไปภายใต้ตราประทับอันหนึ่ง ทุกสิ่งบนนั้นยื่นเด่นเหมือนกับผ้าชิ้นหนึ่ง

¹⁵'แสงสว่าง' ของคนชั่วร้ายนั้นถูกพรากไปจากพวกเขา แทนที่ยกขึ้นของพวกเขาให้¹⁶ เจ้าเคยไปยังแหล่งน้ำของห้วงทะเลไหม? เจ้าเคยเดินในส่วนที่ต่ำที่สุดของที่ลึกไหม?¹⁷ ประตูแห่งความตายได้ถูกสำแดงแก่เจ้าไหม? เจ้าเคยเห็นประตูแห่งความตายไหม?¹⁸ เจ้าเข้าใจแผ่นดินโลกในเรื่องการขยายของมันไหม? บอกเราสิ ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมดเกี่ยวกับมัน¹⁹ ที่ไหนคือหนทางไปสู่สถานที่พักแห่งความสว่าง เช่นกันสำหรับความมืด สถานที่ของมันอยู่ที่ไหนหรือ?²⁰ เจ้าสามารถนำ ความสว่างและความมืดมายังสถานที่แห่งการทำงานของพวกมันได้หรือ? เจ้าสามารถค้นพบทางกลับไปสู่บ้านทั้งหลายของพวกมันได้ไหม?

²¹ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเจ้ารู้ เพราะเจ้าได้เกิดมาแล้ว จำนวนวันทั้งหลายของเจ้านั้นใหญ่ยิ่งนัก²² เจ้าเคยเข้าไปในคลังสำหรับเก็บหิมะ หรือเจ้าเคยเห็นคลังเก็บ ลูกเห็บ²³ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่เราได้เก็บไว้สำหรับเวลาเยือกลำบาก สำหรับวันทั้งหลายในสงครามและการรบไหม?²⁴ อะไรคือเส้นทางไปยังสถานที่ที่ฟ้าแลบถูก ปล่อยหรือไปยังสถานที่ที่ลมทั้งหลายกระจายออกไปจากทิศตะวันออกเหนือแผ่นดินโลกนี้หรือ?²⁵ ใครที่ได้สร้างช่องสำหรับน้ำฝนมากมาย หรือใครที่ได้ สร้างเส้นทางให้กับฟ้าร้องดังสนั่น²⁶ เพื่อทำให้มันเป็นฝนตกลงมาบนแผ่นดินทั้งหลายที่ไม่มีคนดำรงอยู่ และเหนือถิ่นทุรกันดาร ที่ไม่มีใครอยู่²⁷ เพื่อช่วยเหลือ บริเวณต่าง ๆ ที่เป็นหมันและโดดเดี่ยว และเพื่อทำให้หญ้าที่นุ่มงอกงามขึ้นมาหรือ?

²⁸ฝนนั้นมีบิดาด้วยหรือ? ใครที่ทำให้น้ำค้างเกิดขึ้น?²⁹ น้ำแข็งนั้นออกมาจากครรภ์ของผู้ใดหรือ? ใครทำให้เกล็ดน้ำแข็งสีขาวออกมาจากท้องฟ้าหรือ?³⁰ น้ำ ทั้งหลายได้ซ่อนตัวเองและกลายเป็นเหมือนหิน ผิวของที่ลึกกลายเป็นน้ำแข็ง³¹ เจ้าสามารถมัดดาวลูกไก่ หรือคลายเชือกให้กับดาวใดได้หรือ?³² เจ้าสามารถนำ ให้กลุ่มดาวต่างๆ ปรากฏขึ้นในเวลาที่เหมาะสมของพวกมันหรือ? เจ้าสามารถนำทางให้มันกับลูกๆ ของมันได้หรือ?³³ เจ้ารู้ถึงกิจวัตรต่างๆ ของท้องฟ้าอย่าง นั้นหรือ? เจ้าสามารถตั้งกฎของท้องฟ้าเหนือแผ่นดินโลกได้หรือ?³⁴ เจ้าสามารถยกเสียงของเจ้าขึ้นต่อก้อนเมฆทั้งหลาย เพื่อว่าน้ำฝนอันอุดมจะเทมาปกคลุม เจ้าอย่างนั้นหรือ?

³⁵เจ้าสามารถส่งสายฟ้าแลบออกไป ที่พวกมันอาจออกไป ที่พวกมันพูดกับเจ้าว่า 'พวกเรายูที่นี่' อย่างนั้นหรือ?³⁶ ใครได้ใส่สติปัญญาไว้ในก้อนเมฆทั้งหลาย หรือได้ให้ความเข้าใจแก่หมอกทั้งหลายหรือ?³⁷ ใครสามารถนับจำนวนก้อนเมฆด้วยทักษะของเขาได้หรือ? ใครสามารถเทน้ำจากผิวของท้องฟ้าได้หรือ?³⁸ เมื่อใดที่ฝนวิ่งเข้าเกาะกันจนเป็นก้อน และดินทั้งหลายของแผ่นดินโลกรวมตัวกันจนแน่นหรือ?³⁹ เจ้าสามารถล่าเหยื่อให้กับนางสิงห์หรือทำให้ลูกหมีหนุ่มของ มันอิ่มได้⁴⁰ เมื่อใดที่พวกมันหมอบลงในถ้ำของพวกมันและซ่อนตัวรอคอยอย่างนั้นหรือ?⁴¹ ใครที่จัดเตรียมเหยื่อให้กับอาก้าเมื่อลูกน้อยของพวกมันร้องต่อ พระเจ้าเดินโซเซเพราะขาดอาหารหรือ?

Chapter 39

¹เจ้ารู้ไหมว่าเวลาใดที่แพะป่าตามซอกผาต่างๆ คลอดลูกน้อยของพวกมัน? เจ้าสามารถเฝ้าดูเมื่อกวางนั้นกำลังให้กำเนิดลูกของพวกมันหรือ? เจ้าสามารถ

นับเดือนต่างๆ ที่พวกมันตั้งท้องได้ไหม? เจ้ารู้เวลาเมื่อพวกมันคลอดลูกน้อยของพวกมันไหม?³ พวกมันหมอบลงและให้กำเนิดลูกน้อยของพวกมัน และจากนั้นความเจ็บปวดของพวกมันก็หยุดลง⁴ ลูกน้อยทั้งหลายของพวกมันได้เติบโตแข็งแรงในทุกสิ่ง พวกมันออกไปและไม่กลับมาอีก⁵ ใครปล่อยให้ลาป่าไปอย่างอิสระหรือ? ใครได้แก้มัดเชือกให้กับลาที่คล่องแคล่วนั้น⁶ บ้านของใครที่เราได้สร้างไว้ในอาราบาห์ คือบ้านของเขาในแผ่นดินเกลื่อนนั้นหรือ?

⁷มันหัวเราะเยาะเสียงรบกวนทั้งหลายในเมืองนั้น มันไม่ได้ยินเสียงตะโกนของคนขับไล่⁸ มันร้อนเร่ไปตามภูเขาต่างๆ เหมือนกับเป็นทุ่งเลี้ยงสัตว์ของมัน ที่นั่นมันมองหาพืชพันธุ์เขียวสดเพื่อจะกิน⁹ วัวป่าจะมีความสุขที่ได้ปรนนิบัติเจ้าอย่างนั้นหรือ? มันพอใจที่จะอยู่ในโรงวัวของเจ้าหรือ?¹⁰ เจ้าสามารถควบคุมวัวป่าให้ไถพรวนดินด้วยไม้เท้าอันหนึ่งหรือ? มันจะไถคราดลำห้วยต่างๆ ให้กับเจ้าไหม?¹¹ เจ้าไว้ใจมันเพราะมันมีกำลังเข้มแข็งอย่างนั้นหรือ? เจ้าจะปล่อยภาระงานของเจ้าไว้ให้มันทำอย่างนั้นหรือ?¹² เจ้าจะพึ่งอาศัยให้มันนำรวงข้าวกลับไปยังบ้านของเจ้า ให้มันรวบรวมรวงข้าวที่ลานมวดข้าวของเจ้าอย่างนั้นหรือ?

¹³ปีกทั้งหลายของนกกระจอกเทศกระพืออย่างผยอง แต่พวกมันใช้ปีกและขนที่ให้ความรักไหม?¹⁴ เพราะมันออกไปทั้งหลายของมันบนแผ่นดินโลก และมันทิ้งไข่ให้เหล่านั้นอยู่บนฝู่น¹⁵ มันลืมว่าเก้านึงอาจบดยีไข่เหล่านั้นหรือสัตว์ป่าอาจเหยียบย่ำพวกมันได้¹⁶ มันทำการอย่างรุนแรงกับลูกเล็กทั้งหลายของมันเหมือนกับว่าไม่ใช่ลูกของมัน มันไม่กลัวว่าแรงของมันอาจสูญเปล่า¹⁷ เพราะพระเจ้าได้ทรงถอนสติปัญญาออกจากมันและไม่ประทานความเข้าใจใดๆ ให้กับมัน¹⁸ เมื่อมันวิ่งอย่างรวดเร็ว มันหัวเราะเยาะม้าและผู้ขี่มัน

¹⁹เจ้าได้มอบกำลังให้กับม้าไหม? เจ้าสวมคอกของมันด้วยแผงขนพริ้วหรือไม่?²⁰ เจ้าได้ทำให้มันกระโดดเหมือนตึกเตนไหม? ความยิ่งใหญ่ของเสียงที่ออกมาจากมูกของมันก็น่ากลัว²¹ มันตะคุบเท้าด้วยกำลังและขึ้นขมยืนดีในกำลังของมัน มันรีบออกไปเพื่อเข้าหาอาวุธ²² มันเยาะเย้ยความกลัวและไม่ขวญหนีดีพอมันไม่หันกลับจากดาบ²³ ภูเขากระดิ่งสั่นเร็วเพื่อต่อสู้ที่ด้านข้างของมัน พร้อมกับหอกแหลมกับทวน²⁴ มันกลืนพื้นดินด้วยความดุร้ายและเดือดดาล ด้วยเสียงของแตร มันไม่สามารถยืนอยู่ในที่แห่งเดียวได้

²⁵เมื่อใดก็ตามที่เสียงแตรดังขึ้น มันพูดว่า 'ยืนดี' มันได้กลืนสงครามจากที่ไกล เสียงโห่ร้องดังสนั่นของผู้บัญชาการทั้งหลายและเสียงของมวลง²⁶ ไม่ใช่โดยสติปัญญาของเจ้าไหมที่ทำให้คนเหยียดมันได้ ที่มันกางปีกของมันออกสำหรับศึกได้?²⁷ ใช่คำสั่งของเจ้าไหมที่ทำให้คนอินทรีขึ้นไปที่สูงและสร้างรังของมันที่นั่น?²⁸ มันอาศัยอยู่บนหน้าผาและสร้างบ้านของมันบนจุดสูงสุดของหน้าผา เป็นป้อมปราการหนึ่ง²⁹ จากที่นั่นมันมองหาเหยื่อ สายตาของมันมองเห็นเหยื่อเหล่านั้นจากที่ไกล³⁰ ลูกน้อยของมันดื่มเลือดด้วยเช่นกัน มีผู้คนที่ถูกฆ่าอยู่ที่ไหน มันก็อยู่ที่นั่น"

Chapter 40

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโยบต่อไป พระองค์ได้ตรัสว่า² "สมควรหรือที่ผู้ปรารถนาการตัดสินจะพยายามแก้ไขของผู้ทรงฤทธานุภาพ? เขาผู้ที่ได้สัญญากับพระเจ้าขอให้เขาตอบเถิด"³ แล้วโยบได้ตอบพระยาห์เวห์และพูดว่า⁴ "ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ไม่สำคัญอันใด ข้าพเจ้าจะสามารถทูลตอบพระองค์อย่างไรได้? ข้าพเจ้าวางมือของข้าพเจ้าเหนือปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้พูดแล้วครั้งหนึ่ง และข้าพเจ้าจะไม่ตอบ แท้จริงสองครั้ง แต่ข้าพเจ้าจะไม่ทำอีกต่อไป"⁶ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตอบโยบออกมาจากพายุกล้าและตรัสว่า

⁷"บัดนี้ จงคาดเอวของเจ้าเหมือนกับชายคนหนึ่ง เพราะเราจะถามคำถามเจ้า และเจ้าต้องตอบเรา⁸ เจ้าจะพูดจริงๆ หรือว่าเราไม่ยุติธรรม? เจ้าจะตำหนิเราเพื่อเจ้าจะเรียกร้องว่าเจ้าถูกต้องอย่างนั้นหรือ?⁹ เจ้ามีแขนหนึ่งเหมือนกับแขนของพระเจ้าหรือ? เจ้าสามารถทำให้ฟ้าร้องด้วยเสียงเหมือนกับพระองค์หรือ?¹⁰ บัดนี้ จงสวมตัวเองด้วยสง่าราศีและความมีเกียรติ จงแต่งกายของเจ้าด้วยเกียรติยศและลารมี¹¹ จงกระจายความโกรธอันเกินควรของเจ้า มองดูที่ทุกคนที่หยิ่งและนำเขาให้ต่ำลง¹² มองดูที่ทุกคนที่หยิ่งและนำเขาให้ตกต่ำ ใครคนชั่วร้ายลงเมื่อพวกเขาขึ้น

¹³ฝูงพวกเขาในแผ่นดินนี้ด้วยกัน ก็ยังไขว่หน้าของพวกเขาในสถานที่ซ่อนตัว¹⁴ แล้วเราจะยอมรับเกี่ยวกับเจ้าว่ามือขวาของเจ้าสามารถช่วยตัวเจ้าเองให้รอดพ้นได้¹⁵ บัดนี้จงมองดูที่สัตว์ใหญ่หิม่า ที่เราได้สร้างเหมือนกับสร้างเจ้า มันกินหญ้าเหมือนวัว¹⁶ บัดนี้ดูเถิด กำลังของมันอยู่ในเอวของมัน อำนาจของมันอยู่ในกล้ามเนื้อท้อง¹⁷ มันทำให้หางของมันเหมือนสนสีดาร์ เลื้อยเอ็นทั้งหลายที่ต้นขาของมันก็ประสานเข้าด้วยกัน¹⁸ กระดูกทั้งหลายของมันเป็นเหมือนท่อทองสัมฤทธิ์ ขาทันทั้งหลายของมันเป็นเหมือนกับแท่งเหล็ก

¹⁹มันเป็นหัวหน้าของสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้า มีเพียงพระเจ้าเท่านั้น ผู้ที่ได้สร้างมันขึ้นมา ที่สามารถปราบมันให้พ่ายแพ้²⁰ เพราะเนิ่นเข้าทั้งหลายจัดเตรียมอาหารให้กับมัน สัตว์ร้ายทั้งหลายแห่งทุ่งหญ้าเล่นอยู่ใกล้²¹ มันนอนลงภายใต้กอบัวในร่มเงาของต้นโอ้อ้อยอยู่ในบึง²² กอบัวปกคลุมมันด้วยร่มเงา ต้นระหงแห่งลำห้วยก็อยู่ล้อมรอบมัน²³ ดูเถิด ถ้าหากแม่น้ำสายหนึ่งท่วมล้นตลิ่ง มันก็ไม่หวั่นไหว มันมั่นใจ ถึงแม่น้ำน้ำจอร์แดนก็ยังพรั่งพล่านอยู่ที่ปากของมัน²⁴ คนใดสามารถจับมันได้ด้วยตะขอ หรือแทงมูกของมันผ่านทางกับดักได้หรือ?

Chapter 41

¹เจ้าสามารถลากเลื้อยารานออกมาได้ด้วยตะขอจับปลาไหม? หรือมิดขากรรไกรของมันด้วยเชือกหรือไม่?² เจ้าสามารถคล้องเชือกเข้าไปในมูกของมัน หรือแทงขากรรไกรของมันให้ทะลุด้วยตะขอหรือไม่?³ มันจะอ่อนน้อมเจ้าอย่างมากไหม? มันจะพูดถ้อยคำอ่อนหวานกับเจ้าหรือ?⁴ มันจะทำพันธสัญญากับเจ้า เพื่อเจ้าจะเอามันไปเป็นทาสตลอดไปอย่างนั้นหรือ?⁵ เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนเล่นกับนกได้หรือ? เจ้าจะมัดมันด้วยเชือกสำหรับทาสหญิงทั้งหลายของเจ้าได้หรือ?⁶ กลุ่มชาวประมงทั้งหลายจะต้องรองกับมันได้หรือ? พวกเขาจะแบ่งมันเพื่อแลกเปลี่ยนในท่ามกลางพ่อค้าได้หรือ?⁷ เจ้าสามารถปิกหนังของมันด้วยฉมวก หรือปิกหัวของมันด้วยหอกจับปลาอย่างนั้นหรือ?

⁸วางมือของเจ้าบนมันเพียงครั้งหนึ่ง และเจ้าจะระลึกถึงสงครามและไม่ทำมันอีก⁹ ดูเถิด ความหวังของคนใดที่ทำการนั้นย่อมเป็นการโหลก จะไม่มีคนใดถูก

เหรียญลงไปบนพื้นด้วยการมองเห็นของมัดดอกหรือ?¹⁰ ไม่มีใครที่ดูร้ายพอที่จะปลุกเลวีอาธานให้ลุกขึ้น แล้วใคร คือมันหรือที่สามารถยืนต่อหน้าเราได้?¹¹ ใครได้มอบสิ่งใดให้กับเราก่อนเพื่อเราจะสมควรตอบแทนมันหรือ? สิ่งใดก็ตามที่อยู่ภายใต้ท้องฟ้าล้วนเป็นของเรา¹² เราจะไม่นั่งเฉยๆ เนื่องจากบางกึ่งหลายของเลวีอาธาน หรือไม่นั่งเฉยๆ เกี่ยวกับกำลังของมัน หรือไม่นั่งเฉยๆ เกี่ยวกับรูปร่างอันสง่างามของมัน¹³ ใครสามารถกลืนมันลงคอของมันได้หรือ? ใครสามารถจะลวงเลวีอาธานของมัดดอกได้หรือ?¹⁴ ใครหรือที่สามารถเปิดประตูทั้งหลายแห่งหน้าของมัน คล้องห่วงพินของมัน ซึ่งปากล้วยยังนึก?

¹⁵ หลังของมันถูกสร้างให้เป็นแนวของไม้ทั้งหลาย ติดกันแน่นเหมือนกับผนึกเข้าไว้ด้วยกัน¹⁶ อันหนึ่งติดกันกับอีกอันซึ่งอากาศไม่สามารถทะลุผ่านพวกมันได้¹⁷ พวกมันยึดติดกัน พวกมันเกาะติดกันแน่น เพื่อว่าพวกมันจะไม่สามารถถูกดึงให้ขาดจากกัน¹⁸ มีประกายไฟแลบออกมาจากเสียงหายใจของมัน ดวงตาของมันเป็นเหมือนกับหนังตาของรุ่งอรุณ¹⁹ คบเพลิงพลุ่งออกมาจากปากของมัน ประกายไฟก็พลุ่งออกมา²⁰ มีควันออกมาจากจมูกของมันเหมือนกับหม้อต้มน้ำที่กำลังเดือดตั้งอยู่บนไฟที่ถูกพัดให้ร้อนอย่างมาก²¹ สมหายใจของมันจุดกำนัลให้ลุกเป็นไฟ เปลวไฟออกจากปากของมัน

²² ในคอของมันคือกำลัง และความสยดสยองเด่นต่อหน้ามัน²³ รอยย่นของเนื้อของมันเกาะติดกัน พวกมันเกาะแน่นอยู่บนตัวของมัน พวกมันไม่สามารถถูกทำให้เคลื่อนไปไหนได้²⁴ หัวใจของมันแข็งเหมือนกับก้อนหิน อันที่จริง แข็งเหมือนกับหินไม่ที่อมลง²⁵ เมื่อมันยกตัวของมันเองขึ้น แม้แต่พระทั้งหลายก็ต้องหวาดกลัว เพราะความกลัว พวกมันจึงถอยหลัง²⁶ ถ้าดาบเล่มหนึ่งต่อสู้มัน ดาบนั่นก็จะไร้นิคมไม่ได้ และแม้แต่หอกอันหนึ่ง ลูกศร หรืออาวุธใด ๆ ก็ตาม²⁷ มันคิดถึงเหล็กว่าเป็นเหมือนฟางข้าว และทองสัมฤทธิ์ว่าเป็นเหมือนไม้ฟุ้ง²⁸ ลูกศรดอกหนึ่งไม่สามารถทำให้มันหนีไปได้ สำหรับมันแล้ว ห่วงเชือกเหรียญก้อนหินก็กลายเป็นเกลบ

²⁹ ไม่ตะบองถูกมองว่าเป็นเหมือนฟางข้าว มันหัวเราะให้กับการต่อสู้ด้วยหอก³⁰ ส่วนด้านล่างของมันเป็นเหมือนหม้อแตกที่แหลมคม มันทิ้งหางที่แผ่อกลงในโคลนตมเหมือนกับว่ามันเป็นเลื้อนนิ้วข้าว³¹ มันทำให้พองจากที่ลึกลอยขึ้นมาเหมือนกับหม้อต้มน้ำเดือด มันทำให้ทะเลเหมือนกับหม้อยี่ผึ้ง³² มันปลุกให้ตื่นด้วยแสงด้านหลังมัน คนจะคิดว่าที่ลึกมีมมสึเกา³³ บนแผ่นดินโลกไม่มีใครเทียบมันได้ คือผู้ที่มิชิตอยู่โดยปราศจากความกลัว³⁴ มันมองดูทุกสิ่งที่ยังผยอง มันคือราชาเหนือบุตรชายทั้งหลายของความหยิ่ง"

Chapter 42

¹ แล้วโยบจึงได้ทูลตอบพระยาห์เวห์และกล่าวว่า² "ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงสามารถทำทุกสิ่ง ไม่มีพระประสงค์ใดของพระองค์ที่สามารถถูกหยุดยั้งได้³ ใครคือผู้ที่ซ่อนแผนการทั้งหลายโดยปราศจากความรู้อันใด? แท้จริงแล้ว ข้าพระองค์ได้กล่าวสิ่งต่างๆ ที่ข้าพระองค์ไม่เข้าใจ สิ่งต่างๆ ที่ยากเกินกว่าที่ข้าพระองค์จะเข้าใจได้ สิ่งต่างๆ ซึ่งข้าพระองค์ไม่มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นเลย" พระองค์ตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า "บัดนี้ จงฟัง และเราจะพูด เราจะถามถึงสิ่งต่างๆ ให้แก่เจ้า และเจ้าจะบอกเรา" ข้าพระองค์ได้ยินเกี่ยวกับพระองค์ด้วยการได้ยินจากหูของข้าพระองค์ แต่บัดนี้ดวงตาของข้าพระองค์มองเห็นพระองค์⁶ ดังนั้นข้าพระองค์จึงถูกดูถูกตัวเอง ข้าพระองค์กลับใจในฝุ่นและเถ้า

⁷ หลังจากที่ได้ตรัสถ้อยคำเหล่านี้แก่โยบ พระยาห์เวห์ได้ตรัสต่อเอลีฟัส ชาวเทมานว่า "ความโกรธของเราพุ่งขึ้นต่อเจ้าและต่อเพื่อนทั้งสองคนของเจ้า เพราะเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเราอย่างถูกต้อง เหมือนกับที่ผู้รับใช้ของเราคือโยบได้กล่าว⁸ ดังนั้นบัดนี้ จงเอาตัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัวของเจ้า ไปหาผู้รับใช้ของเราคือโยบ และจงถวายเครื่องเผาบูชาเพื่อตัวของเจ้าเอง ผู้รับใช้ของเราคือโยบจะอธิษฐานเพื่อเจ้า และเราจะยอมรับคำอธิษฐานของเขา เพื่อที่เราจะไม่จัดการกับเจ้าตามความโง่เขลาของเจ้านั้น เจ้าไม่ได้กล่าวสิ่งที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรา เหมือนกับที่ผู้รับใช้ของเราคือโยบได้กล่าว⁹ ดังนั้นเอลีฟัส ชาวเทมาน บิลดัค ชาวซูอาห์ และโซฟาร์ ชาวบาบาอาห์ จงได้ไปและกระทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาพวกเขา และพระยาห์เวห์ทรงยอมรับโยบ¹⁰ เมื่อโยบได้อธิษฐานเพื่อเพื่อนทั้งหลายของเขา พระยาห์เวห์ทรงรื้อฟื้นความรุ่งเรืองคืนให้แก่โยบ พระยาห์เวห์ทรงมอบให้แก่เขามากเป็นสองเท่าจากที่เขาเคยมีมาก่อน¹¹ แล้วบรรดาพี่ชายน้องชายทั้งหมดของโยบ อีกทั้งพี่สาวและน้องสาว และทุกคนที่เคยเป็นคนรู้จักของเขาก่อนหน้านี้ พวกเขาได้มาหาโยบที่นั่นและกินอาหารร่วมกับเขาในบ้านของเขา พวกเขาได้โศกเศร้าร่วมกับโยบและปลอบโยนเขาเกี่ยวกับภัยพิบัติต่างๆ ที่พระยาห์เวห์ทรงนำมาเหนือเขา ทุกคนแต่ละคนได้มอบแผ่นเงินหนึ่งแผ่นและแหวนทองคำหนึ่งวงแก่โยบ

¹² พระยาห์เวห์ได้ทรงอวยพรโยบในช่วงบั้นปลายของชีวิตให้มียากยิ่งกว่าตอนต้น เขามีแกะหนึ่งหมื่นสี่พันตัว อูฐหกพันตัว วัวเทียมแอกหนึ่งพันคู่ และลาตัวเมียหนึ่งพันตัว¹³ เขามีบุตรชายเจ็ดคนและบุตรหญิงสามคน¹⁴ เขาตั้งชื่อบุตรหญิงคนแรกว่าเยมีมาห์ คนที่สองชื่อว่าเคสิยาห์ และคนที่สามชื่อว่าเคเรบห์¹⁵ ในแผ่นดินทั้งหมดไม่มีผู้หญิงคนใดที่ถูกพบว่างงานเท่ากับบรรดาบุตรหญิงของโยบ บิดาของพวกเธอได้มอบบรรดกให้แก่พวกเธอพร้อมทั้งมอบให้แก่บรรดาพี่ชายน้องชายของพวกเธอ¹⁶ หลังจากนั้น โยบมิชิตอยู่อีก 140 ปี เขาได้เห็นบรรดาบุตรชายและหลานชายทั้งหลายจนถึงสี่ชั่วอายุคน¹⁷ แล้วโยบจึงสิ้นชีวิต ขณะแก่หง่อมและมีชีวิตจนเต็มอายุขัย

PSALMS

Chapter 1

¹ ความสุขเป็นของคนที่ไม่เดินตามคำแนะนำของคนชั่ว หรือยืนในทางของคนบาปทั้งหลาย หรือนั่งในที่ชุมนุมของพวกคนชอบเยาะเย้ย² แต่ความปิติยินดีของเขาอยู่ในพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ และเขาใคร่ครวญพระบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน

³ เขาจะเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำทั้งหลายซึ่งออกผลตามฤดูกาลของมัน ใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง ไม่ว่าเขาจะทำอะไรก็จะเจริญรุ่งเรือง

⁴ คนชั่วหาเป็นเช่นนั้นไม่ แต่กลับเป็นเหมือนเกลบที่ลมพัดไป⁵ ดังนั้นคนชั่วจะไม่ได้ยินในการพิพากษา และไม่มีคนบาปทั้งหลายในที่ชุมนุมของคนชอบธรรม

⁶ เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงเห็นชอบทางของคนชอบธรรม แต่ทางของคนชั่วจะพินาศไป

Chapter 2

Chapter 2

¹ทำไมบรรดาประชาชนจึงตกอยู่ในความโกลาหล และทำไมเหล่าประชากรจึงคิดแผนการที่จะล้มเหลว²บรรดาภคัตริย์ของแผ่นดินโลกรวมหัวกัน และบรรดาผู้ปกครองก็สมหัวกันภักฏต่อพระยาห์เวห์และต่อพระเมสสิยาห์ของพระองค์ กล่าวกันว่า³"ให้เรากักเครื่องจำจองที่พวกเขาใส่ให้เราและสลัดโซ่ตรวนของพวกเขาออกไปเสีย"

⁴พระองค์ผู้ทรงประทับในสวรรค์จะทรงยืมเยาะพวกเขา และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเยาะเย้ยพวกเขา⁵แล้วพระองค์จะตรัสกับพวกเขาด้วยความกริ้วของพระองค์ และทำให้พวกเขากลัวด้วยความเดือดดาลของพระองค์ ตรัสว่า

⁶"เราเองได้เจิมตั้งภคัตริย์ของเรามาบนศิโยน ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา"⁷ข้าพเจ้าจะประกาศถึงกฎเกณฑ์ของพระยาห์เวห์ พระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "เจ้าเป็นบุตรของเรา ในวันที่เราได้ให้กำเนิดเจ้า

⁸จงขอจากเรา และเราจะมอบบรรดาประชาชนชาติให้เป็นมรดกของเจ้า และดินแดนที่ไกลไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า⁹เจ้าจะทรมานพวกเขาด้วยคทาเหล็ก เจ้าจะฟาดพวกเขาให้แหลกเป็นชิ้นๆ เหมือนโหของช่างปั้น"

¹⁰ดังนั้น บัดนี้พวกเขาผู้เป็นภคัตริย์ทั้งหลายจงฟังคำเตือน จงปรับปรุงตัว พวกเขาผู้เป็นผู้ปกครองทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก¹¹จงนบสการพระยาห์เวห์ด้วยความยำเกรงและจงเปรมปรีดิ์จนตัวสั่น

¹²จงอุปมาพระบุตร มิฉะนั้นพระองค์จะกริ้วเจ้า และเจ้าจะตายเมื่อความกริ้วของพระองค์ลูกเผาผลาญในทันที แต่บรรดาคนทั้งปวงที่สถิตย์ในพระองค์ก็เป็นสุข

Chapter 3

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ศัตรูของข้าพระองค์ช่างมากมายเหลือเกิน คนมากมายได้ลุกขึ้นต่อต้านข้าพระองค์²หลายคนกล่าวถึงข้าพระองค์ว่า "ไม่มีความช่วยเหลือจากพระเจ้าสำหรับเขา" เสลาห์

³ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงเป็นโล่ล้อมรอบข้าพระองค์ ทรงเป็นคัณฑ์ศรียของข้าพระองค์ และทรงเป็นผู้ที่ชูศิรณะของข้าพระองค์ขึ้น⁴ข้าพระองค์ยกเสียงของข้าพระองค์ทูลต่อพระยาห์เวห์ และพระองค์ทรงตอบข้าพระองค์จากภูเขาบริสุทธิ์ของพระองค์ เสลาห์

⁵ข้าพเจ้าเอนกายลงและหลับไป ข้าพเจ้าตื่นขึ้น เพราะพระยาห์เวห์ทรงปกป้องข้าพเจ้า⁶ข้าพเจ้าจะไม่กลัวฝูงชนมากมายที่ตั้งตนขึ้นต่อสู้ข้าพเจ้ารอบด้าน

⁷ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงลุกขึ้น ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงชดชษกรรมของศัตรูทั้งปวงของข้าพระองค์ พระองค์จะทรงไล่ฟันของคนชั่วเสีย⁸ความรอดมาจากพระยาห์เวห์ ขอพระพรของพระองค์อยู่เหนือประชากรของพระองค์ด้วยเถิด เสลาห์

Chapter 4

¹ข้าแต่พระเจ้าแห่งความชอบธรรมของข้าพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์ร้องทูล ขอทรงประทานช่องทางเมื่อข้าพระองค์จ้นตรอก ขอทรงเมตตาข้าพระองค์และทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์

²ประชากรทั้งหลายเอ๋ย พวกท่านจะเปลี่ยนเกียรติของข้าพเจ้าให้กลายเป็นความอับอายอีกนานสักเท่าใด? พวกท่านจะรักสิ่งที่ไร้ค่าและแสวงหาคำนุสนาอีกนานสักเท่าใด? เสลาห์³แต่จงรู้เถิดว่าพระยาห์เวห์ทรงแยกธรรมิกชนไว้สำหรับพระองค์เอง พระยาห์เวห์จะทรงฟังเมื่อข้าพเจ้าร้องทูลพระองค์

⁴จงตัวสั่นด้วยความกลัว แต่อย่าทำบาป จงตรัสในใจบนที่นอนของท่านและจงสงบอยู่ เสลาห์⁵จงถวายบรรดาเครื่องบูชาแห่งความชอบธรรมและไว้วางใจในพระยาห์เวห์

⁶หลายคนกล่าวว่า "ใครจะสำแดงสิ่งดีๆ ให้เราได้เห็น?" ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงส่องแสงแห่งพระพักตร์ของพระองค์มาเหนือพวกเรา⁷พระองค์ทรงประทานให้ใจข้าพระองค์ยินดีมากกว่าเมื่อเวลาที่คนอื่นมีข้าวและเหล้าองุ่นใหม่อย่างอุดมสมบูรณ์⁸ข้าพระองค์จะเอนกายลงและนอนหลับอย่างมีความสุข ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงทำให้ข้าพระองค์อยู่รอดปลอดภัย

Chapter 5

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์ ขอทรงพิจารณาเสียงคร่ำครวญของข้าพระองค์²ข้าแต่ภคัตริย์และพระเจ้าของข้า

Chapter 6

พระองค์ ขอร้องฟังเสียงร่ำร้องของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์กลัววังวนต่อพระองค์³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงฟังเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ในยามเช้า ข้าพระองค์จะกลัววังวนต่อพระองค์ในยามเช้าและรอคอยด้วยความหวัง

⁴แน่นอนว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเห็นชอบกับความชั่ว บรรดาคนชั่วจะเข้าเฝ้าพระองค์ไม่ได้⁵ คนที่ยังผยองจะไม่ได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์ พระองค์ทรงเกลียดชังผู้ประพฤติชั่วทั้งปวง⁶ พระองค์จะทรงทำลายบรรดาผู้มั่วสุม พระยาห์เวห์ทรงดูหมิ่นบรรดาผู้ก่อความรุนแรงและหลอกลวง

⁷แต่สำหรับข้าพระองค์ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์ ข้าพระองค์จะก้มกราบลงต่อพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ด้วยความยำเกรง⁸ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องนำข้าพระองค์เข้าไปในความชอบธรรมของพระองค์ เหตุเพราะบรรดาศัตรูของข้าพระองค์ ขอร้องทำทางของพระองค์ให้ราบรื่นต่อหน้าข้าพระองค์

⁹เพราะไม่มีความจริงในปากของพวกเขาเลย ภายในชีวิตของพวกเขาเป็นหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ พวกเขาประจบสอพลอด้วยลิ้นของพวกเขา¹⁰ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องประกาศว่าพวกเขามีความผิด ขอให้พวกเขาล้มลงด้วยแผนร้ายของพวกเขาเอง ขอร้องขับไล่พวกเขาออกไปเพราะการละเมิดอันมากมายของพวกเขา เพราะพวกเขาได้กบฏต่อพระองค์

¹¹แต่ขอให้คนที่ทั้งปวงที่ลี้ภัยอยู่ในพระองค์เปรมปรีดิ์ ให้พวกเขาเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดีอยู่เสมอ เพราะพระองค์ทรงป้องกันพวกเขา ให้บรรดาคนที่รักพระนามของพระองค์ได้ชื่นชมยินดีในพระองค์¹² ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์จะทรงอวยพรแก่คนชอบธรรม พระองค์จะทรงโอบล้อมพวกเขาด้วยความโปรดปรานดุจดั่งโล่กำบัง

Chapter 6

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าทรงขานบข้าพระองค์ด้วยความกริ้วของพระองค์ หรือตีสอนข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์² ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์หมดแรง ขอร้องรักษาข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะกระดูกทั้งหลายของข้าพระองค์ก็สิ้นอยู่

³จิตใจของข้าพระองค์ก็เป็นทุกข์หนัก แต่พระองค์เจ้าข้า โอ พระยาห์เวห์ จะเป็นแบบนี้ไปอีกนานสักเท่าใด?⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องหันกลับมา ขอร้องช่วยกู้ข้าพระองค์ เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์⁵ เพราะในความตาย ไม่มีการระลึกถึงพระองค์ แล้วในแดนมรณา ใครจะขอบพระคุณพระองค์เล่า?

⁶ข้าพระองค์อ่อนแอด้วยการคร่ำครวญ ข้าพระองค์ทำให้ที่นอนของข้าพระองค์เปียกโชกด้วยน้ำตาตลอดทั้งคืน ข้าพระองค์ล้างที่นอนของข้าพระองค์ด้วยน้ำตาของข้าพระองค์⁷ ตาของข้าพระองค์พรำมัวไปด้วยความเศร้า มันอ่อนแอเพราะบรรดาศัตรูทั้งหมดยกของข้าพระองค์

⁸พวกเขาทั้งหมดผู้ทำความชั่ว จงไปเสียให้พ้นจากข้าพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์ทรงได้ยินเสียงร้องไห้ของข้าพระองค์แล้ว⁹ พระยาห์เวห์ทรงได้ยินเสียงร้องขอความกรุณาของข้าพระองค์แล้ว พระยาห์เวห์ได้ทรงรับคำอธิษฐานของข้าพระองค์¹⁰ บรรดาศัตรูทั้งปวงของข้าพระองค์จะอับอายและประสบทุกข์หนัก พวกเขาจะหันกลับและอับอายสุดในทันที

Chapter 7

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ลี้ภัยในพระองค์ ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากคนที่ทั้งปวงที่ไล่ตามข้าพระองค์ และขอร้องช่วยกู้ข้าพระองค์² มีอะไรวินแล้ว พวกเขาจะฉีกข้าพระองค์เสียอย่างสิงห์ ฉีกข้าพระองค์ออกเป็นชิ้นๆ จนไม่มีใครอื่นสามารถพาข้าพระองค์ไปสู่ความปลอดภัยได้

³ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์ได้ทำสิ่งนี้ และมีความผิดอยู่ที่มือของข้าพระองค์⁴ ถ้าข้าพระองค์ทำสิ่งชั่วร้ายต่อคนที่อยู่อย่างสันติกับข้าพระองค์ หรือทำร้ายศัตรูของข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุ ก็ขอให้พินิจของข้าพระองค์

⁵ขอให้ศัตรูของข้าพระองค์ตามล่าชีวิตของข้าพระองค์และไล่ทัน ขอให้เขาเหยียบย่ำร่างกายที่มีชีวิตอยู่ของข้าพระองค์จนติดดินและปล่อยให้ข้าพระองค์นอนคลุกฝุ่นอย่างไร้เกียรติ เสดลาห์

⁶ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องลุกขึ้นด้วยความกริ้วของพระองค์ ขอร้องยืนขึ้นต่อต้านความโกรธของพวกศัตรูของข้าพระองค์ ขอร้องตื่นขึ้นเพื่อเห็นแก่ข้าพระองค์และทรงพิพากษาอย่างเที่ยงธรรมตามที่พระองค์ได้ทรงบัญชาไว้สำหรับพวกเขา⁷ บรรดาประเทศต่างๆ ได้มาชุมนุมล้อมรอบพระองค์ ขอร้องกลับไปยังในฐานะอันชอบธรรมเหนือพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง

⁸ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องพิพากษาชนชาติต่างๆ ขอร้องแก้ต่างแทนข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้สูงสุด เพราะข้าพระองค์ชอบธรรมและไม่มีความผิด⁹ ขอให้การกระทำชั่วของคนอธรรมมาถึงจุดสิ้นสุด แต่ขอร้องตั้งคนชอบธรรมขึ้น ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงชอบธรรม ผู้ทรงสำรวจจิตใจและความคิดทั้งหลาย

¹⁰ไล่ของข้าพเจ้ามาจากพระเจ้า ผู้ทรงช่วยคนที่มิใช่เที่ยงตรงให้รอด¹¹ พระเจ้าทรงเป็นผู้ตัดสินที่ชอบธรรม ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเจือร้อนแทนในแต่ละวัน

¹²ถ้าคนนั้นไม่ได้กลับใจใหม่ พระเจ้าจะทรงลบคณาบของพระองค์และจะทรงเตรียมคณาบของพระองค์เพื่อทำสงคราม¹³ พระองค์ทรงเตรียมอาวุธต่อต้านเขา พระองค์จะทำให้ลูกศรของพระองค์เป็นลูกศรเพลิง

¹⁴ให้ลองคิดถึงคนที่ตั้งครรกับความสุข คนที่ท้องกับแผนการแห่งการทำลาย คนที่คลอดการนุสาคที่อันตราย¹⁵ เขาบุดหลุมและพรางไว้แล้วเขาก็ตกลงในหลุมที่เขาได้ขุดไว้¹⁶ แผนแห่งความวิบัติของตัวเขาได้กลับมาตกบนศีรษะของเขาเอง เพราะความการุนของพวกเขาได้ตกบนศีรษะของเขาเอง

¹⁷ข้าพเจ้าจะถวายขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์เพราะความยุติธรรมของพระองค์ ข้าพเจ้าจะร้องสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ผู้สูงสุด

Chapter 8

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก พระองค์ผู้ทรงสำแดงพระสิริของพระองค์เหนือบรรดาฟ้าเบื้องบน² เป็นเพราะเหล่าศัตรูของพระองค์ พระองค์ทรงสร้างคำสรรเสริญให้ออกจากปากของบรรดาเด็กอ่อนและการกทั้งหลาย เพื่อจะได้ปิดปากทั้งศัตรูและผู้ทำการแก้แค้นนั้นเสีย

³เมื่อข้าพระองค์มองดูบรรดาท้องฟ้าของพระองค์ซึ่งเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้⁴ เชื้อสายของมนุษย์สำคัญอะไรเล่าที่พระองค์ทรงระลึกถึงพวกเขา หรือมนุษย์เป็นผู้ใดเล่าที่พระองค์ทรงสนพระทัยพวกเขา?⁵ พระองค์ทรงสร้างพวกเขาให้ต่ำกว่าชาวสวรรค์เพียงนิดเดียวและทรงสวมศักดิ์ศรีและเกียรติให้แก่พวกเขา

⁶พระองค์ทรงให้เขารอบครองเหนือเหล่าพระหัตถ์กิจของพระองค์ พระองค์ได้ให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา⁷ คือฝูงแกะและฝูงวัวทั้งหมด แม้กระทั่งบรรดาสัตว์ต่างๆ แห่งท้องทุ่ง⁸ เหล่านกในท้องฟ้าทั้งปวง และปลาในท้องทะเล รวมถึงทุกสิ่งที่ไม่ไปตามกระแสแห่งทะเลทั้งหลาย

⁹พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก

Chapter 9

¹ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเล่าถึงพระราชนิพนธ์อันมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์² ข้าพระองค์จะยินดีและเปรมปรีดีในพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญแด่พระนามของพระองค์ผู้สูงสุด

³เมื่อเหล่าศัตรูของข้าพระองค์หันหลังกลับ พวกเขาก็สะดุดและพินาศไปต่อพระพักตร์ของพระองค์⁴ เพราะพระองค์ได้ทรงปกป้องความยุติธรรมให้แก่ข้าพระองค์ พระองค์ทรงประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ ทรงตัดสินอย่างชอบธรรม

⁵พระองค์ได้ทรงขนานชนชาติต่างๆ พระองค์ได้ทรงทำลายคนชั่ว พระองค์ได้ทรงลบชื่อของพวกเขาออกไปเป็นนิมิต⁶ ศัตรูก็ถูกบดขยี้ให้พินาศไปเมื่อพระองค์ทรงคว่ำเมืองต่างๆ ของพวกเขาเสีย อนุสรณ์ทั้งหมดของพวกเขาสูญสิ้นไป

⁷แต่พระยาห์เวห์ทรงดำรงอยู่เป็นนิมิต พระองค์ได้ทรงสถาปนาบัลลังก์ของพระองค์ไว้เพื่อความยุติธรรม⁸ พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และพระองค์จะทรงตัดสินชนชาติทั้งหลายด้วยความเที่ยงธรรม

⁹พระยาห์เวห์จะทรงเป็นที่กำบังอันเข้มแข็งแก่คนที่ถูกกดขี่ ทรงเป็นที่กำบังอันเข้มแข็งในยามลำบาก¹⁰ บรรดาผู้ที่รู้จักพระนามของพระองค์ก็ไว้วางใจในพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ไม่ทรงทอดทิ้งบรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์

¹¹จงร้องเพลงสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ ผู้ทรงครอบครองในศิโยน จงบอกชนชาติทั้งหลายถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ¹² เพราะพระเจ้าผู้ทรงแก้แค้นแทนการหลังเล็ดทรงจดจำ พระองค์ไม่ทรงลืมเสียงร่ำไห้ของผู้ถูกข่มเหง

¹³ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงโปรดเมตตาแก่ข้าพระองค์ ขอทรงทอดพระเนตรดูการที่ข้าพระองค์ถูกข่มเหงจากผู้ที่ไม่ชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สามารถลดข้าพระองค์ออกจากประตูแห่งความตายได้¹⁴ เพื่อข้าพระองค์จะป่าวร้องคำสรรเสริญทั้งปวงของพระองค์ ในประตูแห่งริศาธิโยน ข้าพระองค์จะชื่นชมยินดีในความรอดของพระองค์

¹⁵ชนชาติทั้งหลายได้มองลงไปหลุมที่พวกเขาได้ขุดไว้ เท้าของพวกเขาติดตายเป็นที่พวกเขาได้พรางเอาไว้¹⁶ พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงพระองค์เองให้เป็นที่รู้จัก พระองค์ได้ทรงพิพากษา คนชั่วได้ติดกับดักด้วยการกระทำของตนเอง เสลาห์

¹⁷บรรดาคนชั่วต่างก็หันกลับและถูกส่งไปยังแดนคนตาย นี่คือนิยายทางของประชาชาติทั้งหมดที่ลืมพระเจ้า¹⁸ เพราะคนชั่วคนจะไม่ถูกลืมอยู่เสมอไป และความหวังของคนที่ถูกข่มเหงจะไม่สูญสิ้นไปเป็นนิมิต

¹⁹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอรกรงลูกขึ้น อย่าให้มนุษย์มีชัยเหนือพระองค์ได้ ขอให้ชนชาติต่างๆ ถูกพิพากษาในสายพระเนตรของพระองค์²⁰ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอรกรงทำให้พวกเขาเกรงกลัว ให้ชนชาติทั้งหลายได้รู้ว่าเขาเป็นเพียงแค่มนุษย์เท่านั้น เสลาห์

Chapter 10

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ โฉนพระองค์ประทับยืนอยู่ห่างไกล? โฉนพระองค์ทรงซ่อนพระองค์เสียในยามยากลำบาก?²เพราะความหึงงาของพวกเรา พวกคนชั่วได้ไล่ตามคนที่ถูกข่มเหง แต่ขอรกรงโปรดให้คนชั่วติดกับดักแผนร้ายที่พวกเขาได้วางไว้³เพราะคนชั่วโอ้อวดความปราถนาลึกๆ ในใจของเขา เขาให้พรแก่คนโลกและดูหมิ่นพระยาห์เวห์

⁴คนชั่วก็เข็ดหน้า เขาไม่ได้แสวงหาพระเจ้า เขาไม่เคยคิดถึงพระเจ้าเพราะเขาไม่สนใจเกี่ยวกับพระองค์เลย⁵เขาก็มั่นคงอยู่ตลอดเวลา แต่กฎเกณฑ์อันชอบธรรมของพระองค์ก็สูงเกินไปสำหรับเขา เขาพ้นความร้ายใส่ศัตรูทั้งหมดของเขา

⁶เขาคิดในใจว่า "ข้าจะไม่มีการล้มเหลว ข้าจะไม่พบภัยพิบัติในตลอดทุกชั่วชาติพันธุ์"⁷ปากของเขาเต็มไปด้วยคำแข่งด่าและคำหลอกลวง คำให้ร้าย ลิ่นของเขาทำร้ายและทำลาย

⁸เขาดักขุมรออยู่ใกล้หมู่บ้านทั้งหลาย เขาแอบฆ่าคนบริสุทธิ์ในที่ลับ ตามองเขามองหาเหยื่อไร้ที่พึง⁹เขาข่มในที่ลับเหมือนสิงห์แอบในที่กำบัง เขานอนรอเพื่อคอยจับคนที่ถูกข่มเหง เขาจับคนที่ถูกข่มเหงเมื่อเขาถูกดึงเข้ามาติดตาข่ายของเขา¹⁰เหยื่อของเขาถูกบดขยี้และถูกทุบตี พวกเขาล้มลงในตาข่ายที่เหนียวแน่นของเขา

¹¹เขาคิดในใจของเขาว่า "พระเจ้าได้ทรงลืมไปแล้ว พระองค์ทรงปิดพระพักตร์ของพระองค์เสีย พระองค์จะไม่ทรงสนพระทัยที่จะมองเลย"¹²ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอรกรงลูกขึ้น ขอรกรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้น ข้าแต่พระเจ้า ขอรกรงอย่าลืมคนที่ถูกข่มเหง

¹³โฉนคนชั่วปฏิเสธพระเจ้าและคิดในใจของเขาว่า "พระองค์จะไม่ทรงถือโทษข้าพระองค์หรือ"¹⁴พระองค์ได้ทรงเห็นแล้ว เพราะพระองค์ทรงทอดพระเนตรผู้ที่เดือดร้อนและทนทุกข์อยู่เสมอ คนไร้ที่พึ่งมอบตัวไว้กับพระองค์ พระองค์ทรงช่วยกู้ลูกกำพร้า

¹⁵ขอรกรงหักแขนของคนชั่วและคนเลวทราม ทรงให้เขาได้รับผลกระทบชั่วของเขา ซึ่งเขาคิดว่าพระองค์ไม่มีทางรู้¹⁶พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์เป็นนิตย์ ชนชาติต่างๆ ถูกขับออกจากแผ่นดินของพระองค์

¹⁷ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงได้ยินความต้องการของคนที่ถูกข่มเหง พระองค์ทรงประทานกำลังใจแก่พวกเขา พระองค์ทรงฟังคำทูลวิงวอนของพวกเขา¹⁸พระองค์ทรงป้องกันลูกกำพร้าและคนที่ถูกข่มเหง เพื่อที่มนุษย์คนใดบนแผ่นดินโลกจะไม่ทำให้เขาหวาดกลัวได้อีกต่อไป

Chapter 11

¹แผ่นดินโลกทั้งสี่นอ้ย จงให้ร้องด้วยความชื่นบานถวายแด่พระยาห์เวห์²จงปรนนิบัติพระยาห์เวห์ด้วยความยินดี จงเข้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ ด้วยการร้องเพลงชื่นบาน

³จงรู้เถิดว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสร้างเราทั้งหลาย และเราก็คือของพระองค์ เราเป็นประชากรของพระองค์และเป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์

⁴จงเข้าสู่ประตูทั้งหลายของพระองค์ด้วยการขอบพระคุณและเข้าบรรดาบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ จงขอบพระคุณพระองค์และจงถวายสารการแด่พระนามของพระองค์⁵เพราะพระยาห์เวห์ทรงประเสริฐ ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์และความสัตย์จริงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วชาติพันธุ์

Chapter 12

¹ข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาและความยุติธรรม ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะร้องบรรดาเพลงสรรเสริญถวายแด่พระองค์

²ข้าพระองค์จะดำเนินในทางแห่งความซื่อสัตย์สุจริต เมื่อไรพระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์? ข้าพระองค์จะดำเนินด้วยความซื่อสัตย์สุจริตภายในเรือนของข้าพระองค์³ข้าพระองค์จะไม่ตั้งการกระทำผิดไว้ต่อหน้าต่อตาข้าพระองค์ ข้าพระองค์เกลียดความชั่วอันไร้ค่า มันจะไม่เกาะติดข้าพระองค์

⁴พวกคนใจคดจะไปจากข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่กักตุนกับความชั่วร้าย⁵ข้าพระองค์จะทำลายผู้ที่ใส่ร้ายเพื่อนบ้านอย่างลับ ๆ ข้าพระองค์จะไม่ทนต่อคนที่ทำตัวโอ้อวดและมีท่าทีหยิ่งใส⁶ข้าพระองค์จะมองหากคนซื่อสัตย์แห่งแผ่นดินเพื่อให้คนที่ด้านข้างข้าพระองค์ บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในทางซื่อสัตย์สุจริตจะปรนนิบัติข้าพระองค์

⁷พวกคนหลอกลวงจะไม่เหลืออยู่ในเรือนของข้าพระองค์ พวกคนมุสาจะไม่ได้รับการต้อนรับต่อหน้าต่อตาของข้าพระองค์⁸ทุก ๆ เช้า ข้าพระองค์จะทำลายคนชั่วทั้งสิ้นจากแผ่นดิน ข้าพระองค์จะย้ายบรรดาคนทำชั่วทั้งสิ้นออกไปจากนครของพระยาห์เวห์

Chapter 13

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอร้องสดับคำร้องทูลของข้าพระองค์ต่อพระองค์²ขอยำเกรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์ในยามแห่งความยากลำบาก ขอร้องฟังข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ขอร้องตอบข้าพระองค์โดยเร็ว

³เพราะวันเวลาของข้าพระองค์ผ่านไปเหมือนอย่างควัน และกระดุกของข้าพระองค์ไหม้ไปเหมือนอย่างไฟ⁴ใจของข้าพระองค์ถูกบดขยี้ และข้าพระองค์เป็นเหมือนหญ้าที่เหี่ยวไป ข้าพระองค์ลืมน้ำที่จะรับประทานอาหารใดๆ

⁵ด้วยเสียงร้องครางไม่หยุดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงได้ผ่ายผอมลงอย่างมาก⁶ข้าพระองค์เป็นเหมือนนกกระทุงแห่งถิ่นทุรกันดาร ข้าพระองค์กลายเป็นเหมือนนกเค้าแมวในซากปรักหักพัง

⁷ข้าพระองค์นอนไม่หลับเหมือนนกโดดเดียบบนหลังคาบ้าน⁸พวกศัตรูของข้าพระองค์ก็เยาะหยันข้าพระองค์ตลอดวันยังค่ำ ผู้ที่เยาะหยันข้าพระองค์ใช้ชื่อของข้าพระองค์แข่งด่า

⁹ข้าพระองค์กินขี้เถาเหมือนอาหารและเชื้อเครื่องต้มของข้าพระองค์ด้วยน้ำตา¹⁰เพราะความกลัวอันรุนแรงของพระองค์ พระองค์ได้ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นเพื่อทรงโยนข้าพระองค์ลง

¹¹วันเวลาของข้าพระองค์เป็นเหมือนเงาที่จางหายไป และข้าพระองค์ได้เหี่ยวไปเหมือนหญ้า¹²ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ และพระกิตติศัพท์ของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วชาติพันธุ์

¹³พระองค์จะทรงลุกขึ้นและทรงพระเมตตาศิโยน บัดนี้คือเวลาที่ทรงพระกรุณาเธอ เพราะเวลาที่กำหนดนั้นมาถึงแล้ว¹⁴เพราะบรรดาผู้ใช้ของพระองค์ประคองบรรดาก่อนหินของเธอด้วยรักยิ่งและรู้ลึกสงสารผงคลีดินแห่งซากปรักหักพังของเธอ¹⁵บรรดาประชาชาติจะยำเกรงพระนามของพระองค์ คือพระยาห์เวห์ และบรรดาฆาตรีย์ทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะถวายเกียรติแด่พระสิริของพระองค์¹⁶พระยาห์เวห์จะทรงสร้างศิโยนขึ้นอีกและจะทรงปรากฏด้วยพระสิริของพระองค์

¹⁷ในเวลานั้น พระองค์จะทรงตอบสนองต่อคำอธิษฐานของคนสิ้นเนื้อประดาตัว พระองค์จะไม่ทรงปฏิเสธคำอธิษฐานของพวกเขา¹⁸เรื่องนี้จะถูกบันทึกไว้ให้คนรุ่นหลัง และเพื่อประชาชนที่ยังไม่เกิดมาจะสรรเสริญพระยาห์เวห์

¹⁹เพราะพระองค์ได้ทอดพระเนตรจากที่สูงอันบริสุทธิ์ พระยาห์เวห์ได้ทอดพระเนตรแผ่นดินโลกลงมาจากฟ้าสวรรค์²⁰เพื่อทรงฟังเสียงคร่ำครวญของบรรดาเชลย เพื่อทรงปล่อยบรรดาคนที่ได้รับโทษถึงตายให้เป็นอิสระ

²¹แล้วมนุษย์ทั้งหลายจะประกาศพระนามของพระยาห์เวห์ในศิโยนและกล่าวคำสรรเสริญของพระองค์ในเยรูซาเล็ม²²เมื่อชนชาติและอาณาจักรทั้งหลายมาชุมนุมกันเพื่อปรนนิบัติพระยาห์เวห์

²³พระองค์ได้ทรงเอากำลังของข้าพเจ้าไปเสียในช่วงกึ่งกลางของชีวิต พระองค์ได้ทรงย่นวันเวลาของข้าพเจ้า²⁴ข้าพเจ้าได้ทูลว่า "ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอยำเกรงนำข้าพระองค์ไปเสียในช่วงกึ่งกลางของชีวิต พระองค์ทรงประทับอยู่ที่นั่นตลอดทุกชั่วชาติพันธุ์

²⁵ในสมัยโบราณ พระองค์ทรงวางโลกในที่ของมัน ฟ้าสวรรค์ก็เป็นผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์²⁶สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์จะทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นจะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม พระองค์จะทรงถอดสิ่งเหล่านี้่ออกเสีย และสิ่งเหล่านี้ก็จะสูญสิ้นไป²⁷แต่พระองค์ทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่มีการสิ้นสุด

²⁸ลูกหลานของบรรดาผู้ใช้ของพระองค์จะมีชีวิตอยู่ต่อไป และพงศ์พันธุ์ของพวกเขาจะมีชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์"

Chapter 14

¹ข้าพเจ้าถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดชีวิตของข้าพเจ้า และด้วยทุกสิ่งที่มีอยู่ภายในข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถวายสรรเสริญแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์²ข้าพเจ้าถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าระลึกถึงพระราชกิจอันประเสริฐของพระองค์ทั้งสิ้น

³พระองค์ทรงยกย่องบรรดาความบาปทั้งสิ้นของท่าน พระองค์ทรงรักษาบรรดาโรคภัยไข้เจ็บทั้งสิ้นของท่าน⁴พระองค์ทรงไถ่ชีวิตของท่านจากความพินาศ พระองค์ทรงสวมมงกุฎท่านด้วยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาและบรรดาพระราชกิจแห่งพระเมตตาอันอ่อนโยน⁵พระองค์ทรงให้ชีวิตของท่านอัมด้วยของดีทั้งหลายเพื่อให้วัยหนุ่มของท่านกลับคืนมาใหม่อย่างนกอินทรี

⁶พระยาห์เวห์ทรงกระทำการที่ยิ่งใหญ่และทรงกระทำการยุติธรรมแก่ทุกคนที่ถูกบีบบังคับ⁷ พระองค์ทรงสำแดงพระมรรคาของพระองค์ให้โมเสสได้ทราบ คือบรรดาพระราชกิจของพระองค์แก่พงศ์พันธุ์อิสราเอล⁸ พระยาห์เวห์ทรงพระกรุณาและทรงมีพระคุณ พระองค์ทรงจดกลั่น พระองค์ทรงซื้อสัตย์อย่างใหญ่ตามพันธสัญญา

⁹พระองค์จะไม่ทรงตีสอนอยู่เสมอ พระองค์ไม่กริ้วอยู่เสมอ¹⁰ พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำต่อเราตามที่สมควรแก่บรรดาบาปของเรา หรือตอบสนองเราตามขนาดความชั่วของเรา

¹¹เพราะฟ้าสูงเหนือแผ่นดินเท่าใด ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ที่มีต่อบรรดาผู้ที่ยกย่องพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งเท่านั้น¹² ตะวันออกไกลจากตะวันตกเท่าใด นี่ก็คือระยะที่พระองค์ได้ทรงปลดการกำเริบของเรามาไกลจากเรานั้น¹³ บิดาสงสารบุตรทั้งหลายของบุตรคนใด พระยาห์เวห์ก็ทรงสงสารคนที่ยกย่องพระองค์ดังนี้

¹⁴เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าเราได้ถูกบีบขึ้นมามีอย่างไร พระองค์ทรงทราบว่าเราเป็นแต่ผงคละดิน¹⁵ ส่วนมนุษย์นั้น วันเวลาของเขาเป็นเหมือนหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา¹⁶ ลมก็พัดพาผ่านไป และมันก็หายไป และไม่มีใครบอกได้ถึงที่ซึ่งมันเคยงอกขึ้นมาก่อน

¹⁷แต่ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์นั้นดำรงอยู่ตั้งแต่เนิ่นดราลจนถึงนิรันดร์กาลต่อผู้ที่ยกย่องพระองค์ ความชอบธรรมของพระองค์ยืนยาวไปถึงพงศ์พันธุ์ทั้งหลายของพวกเขา¹⁸ พวกเขารักษาพันธสัญญาของพระองค์และระลึกถึงการทำตามบรรดาข้อบังคับของพระองค์¹⁹ พระยาห์เวห์ได้ทรงสถาปนาบัลลังก์ของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ครอบครองเหนือทุกคน

²⁰ท่านทั้งหลายผู้เป็นบุตรสวรรค์ของพระองค์ จงถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ ท่านผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ซึ่งเป็นผู้ที่เข้มแข็งและทำตามพระวอนะของพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระวอนะของพระองค์ กองทัพทั้งสิ้นของพระองค์เอ๋ย²¹ จงถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ คือพวกท่านผู้เป็นบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ที่ทำตามพระทัยของพระองค์ สรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างเอ๋ย²² จงถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ ในทุกสถานที่ที่พระองค์ทรงครอบครองอยู่ ข้าพเจ้าถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดชีวิตของข้าพเจ้า

Chapter 15

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดชีวิตของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงสวมความสง่างามและความยิ่งใหญ่² พระองค์ทรงคลุมพระองค์เองด้วยแสงสว่างดุจดั่งอาภรณ์ พระองค์ทรงขึ้นฟ้าสวรรค์ออกดุจดั่งผ้าม่านเต็ม³ พระองค์ทรงวางบรรดาคานที่ประทับของพระองค์ไว้บนเมฆทั้งหลาย พระองค์ทรงให้เมฆทั้งหลายเป็นราชรถของพระองค์ พระองค์ทรงดำเนินไปบนปีกของลม

⁴พระองค์ทรงให้ลมเป็นทูตสื่อสารของพระองค์ ทรงให้เปลวไฟทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์⁵ พระองค์ได้ทรงวางบรรดาราษฎรของแผ่นดินโลก และมันจะไม่สั่นคลอนเลย

⁶พระองค์ได้ทรงคลุมแผ่นดินโลกด้วยน้ำดุจดั่งเครื่องนุ่งห่ม น้ำก็ได้คลุมภูเขาทั้งหลาย⁷ การขนาบของพระองค์ทำให้น้ำนั้นสลายไป โดยพระสุรเสียงดุจดั่งฟ้าร้องของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงกำราบ น้ำนั้นก็หนีไป

⁸บรรดาภูเขาจึงได้ผุดขึ้น และบรรดาหุบเหวก็ไถ่ขยายออกเข้าสู่ที่ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้สำหรับพวกมัน⁹ พระองค์ได้ทรงวางขอบเขตไว้ให้พวกมันที่พวกมันจะข้ามไปไม่ได้ พวกมันจะไม่ได้ปกคลุมแผ่นดินอีก

¹⁰พระองค์ได้ทรงให้น้ำพุต่าง ๆ ไหลลงไปสู่หุบเขาทั้งหลาย ลำธารเหล่านั้นก็ไหลไประหว่างภูเขาต่าง ๆ¹¹ ลำธารเหล่านั้นได้ส่งน้ำให้แก่บรรดาสัตว์ทั้งสี่แห่งท้องทุ่ง ให้พวกปลาได้ดับความกระหายของพวกมัน¹² ที่ริมฝั่งแม่น้ำนั้น บรรดาคนในอากาศจึงได้สร้างรังทั้งหลายของพวกมัน พวกนกต่างก็ร้องเพลงในท่ามกลางกิ่งไม้เหล่านั้น

¹³พระองค์ทรงรดภูเขาด้วยน้ำจากบรรดาคาน้ำของพระองค์ในท้องฟ้า แผ่นดินโลกก็ได้เต็มด้วยผลแห่งพระราชกิจของพระองค์¹⁴ พระองค์ทรงให้หญ้างอกขึ้นมาเพื่อสัตว์เลี้ยง และทรงให้พืชทั้งหลายเพื่อมนุษย์ได้เพาะปลูก เพื่อมนุษย์จะทำให้เกิดอาหารจากแผ่นดินโลก¹⁵ พระองค์ทรงทำเล้าอู้นเพื่อทำให้มนุษย์มีความสุข ทรงประทานน้ำมันเพื่อทำให้หน้าของเขาสดใส และทรงประทานอาหารเพื่อประคองชีวิตของเขา

¹⁶บรรดาต้นไม้ของพระยาห์เวห์ได้รับผลอย่างมากมาย คือต้นสนสีดาร์แห่งเลบานอนซึ่งพระองค์ได้ทรงปลูกไว้¹⁷ นกทั้งหลายสร้างรังของพวกมันอยู่ในนั้น นกยางมีต้นสนสามใบเป็นบ้านของมัน¹⁸ บรรดาเสียงผาอยู่บนภูเขาสูงทั้งหลาย บรรดาที่สูงของภูเขาเป็นที่ลี้ภัยของตัวกระจงผา

¹⁹พระองค์ได้ทรงตั้งดวงจันทร์ให้กำหนดฤดูกาลทั้งหลาย ดวงอาทิตย์ให้รู้จักเวลาตกของมัน²⁰ พระองค์ทรงสร้างความมืดของกลางคืนให้เป็นเวลาที่บรรดาสัตว์ป่าทั้งสี่ของป่าจะได้ออกมา

²¹บรรดาสิงโตหุบคำรามหาเหยื่อของพวกมันและเสาะหาอาหารของมันจากพระเจ้า²² เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พวกมันก็พักผ่อนและนอนหลับในถ้ำทั้งหลายของพวกมัน

²³ในขณะที่เดียวกัน มนุษย์ทั้งหลายก็ออกไปทำงานของพวกเขาและออกแรงไปจนถึงเวลาเย็น²⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ บรรดาพระราชกิจของพระองค์ช่างมากมาย และหลากหลายจริง ๆ พระองค์ได้ทรงสร้างทุกสิ่งเหล่านั้นด้วยพระปัญญา แผ่นดินโลกเต็มล้นไปด้วยพระราชกิจทั้งหลายของพระองค์

²⁵ทะเลอยู่ข้างโน้น ทั้งลึกและกว้าง คับคั่งไปด้วยสิ่งที่มีชีวิตจนนับไม่ถ้วน ทั้งเล็กและใหญ่²⁶ กำปั่นทั้งหลายก็แล่นไปที่นั่น และเลวีอาธานก็อยู่ที่นั่น ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้ให้เล่นในทะเล

²⁷สิ่งทั้งหมดนี้มองหาพระองค์เพื่อให้พระองค์ทรงประทานอาหารแก่พวกมันตามเวลา²⁸ เมื่อพระองค์ทรงประทานให้แก่พวกมัน พวกมันก็มารวมกัน เมื่อพระองค์ทรงกางพระหัตถ์ออก พวกมันก็ได้ขึ้นมา

²⁹เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสีย พวกมันก็ลำบาก ถ้าพระองค์ทรงเอาลมหายใจพวกมันไปเสีย พวกมันก็ตายและกลับเป็นผงคลีดิน³⁰ เมื่อพระองค์ทรงส่งพระวิญญาณของพระองค์ออกไป พวกมันก็ถูกสร้างขึ้น และพระองค์ก็ทรงเปลี่ยนโฉมหน้าของชนบทนั้นเสียใหม่

³¹ขอพระสิริของพระยาห์เวห์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ขอพระยาห์เวห์ทรงปิตินดีในการทรงสร้างของพระองค์³² พระองค์ทอดพระเนตรลงมายังแผ่นดินโลก และมันก็ขึ้นสะท้าน พระองค์ทรงแต่งตั้งบรรดาภูเขา และพวกมันก็มีควันขึ้นมา

³³ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายแด่พระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายแด่พระเจ้าของข้าพเจ้าตราบเท่าที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่³⁴ ขอให้ความคิดทั้งหลายของข้าพเจ้าเป็นที่พอพระทัยพระองค์ ข้าพเจ้าจะยินดีในพระยาห์เวห์

³⁵ขอให้บรรดาคนบาปสูญสิ้นไปเสียจากแผ่นดินโลก และขออย่าให้มีคนชั่วอีกเลย ข้าพเจ้าขอถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพเจ้า จงสรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

Chapter 16

¹จงถวายขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ จงร้องเรียกพระนามของพระองค์ จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์ได้เป็นที่ประจักษ์ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย² จงร้องเพลงถวายแด่พระองค์ จงร้องบรรดาเพลงสรรเสริญถวายแด่พระองค์ จงเล่าถึงบรรดาพระราชกิจอันอัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์³ จงจดพระนามบริสุทธ์ของพระองค์ ให้ใจของบรรดาผู้แสวงหาพระยาห์เวห์ชื่นบาน

⁴จงแสวงหาพระยาห์เวห์และพระกำลังของพระองค์ จงแสวงหาพระพักตร์ของพระองค์อยู่เสมอ⁵ จงระลึกถึงบรรดาสิ่งที่น่าพิศวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้ บรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์และบรรดาคำพิพากษาจากพระโอษฐ์ของพระองค์⁶ ท่านผู้เป็นพงศ์พันธุ์ทั้งหลายของอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์เอ๋ย ท่านผู้เป็นประชากรของยาโคบ บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรร

⁷พระองค์คือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา บรรดาคำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วทั้งแผ่นดินโลก⁸ พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิรันดร์ คือพระวจนะที่พระองค์ทรงบัญชาไว้หนึ่งพันชั่วอายุคน

⁹พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงทำไว้กับอับราฮัม และคำปฏิญาณของพระองค์กับอิสอัค¹⁰ นี่คือนี่ที่พระองค์ได้ทรงยืนยันกับยาโคบให้เป็นกฎเกณฑ์ และกับอิสราเอลให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์¹¹ พระองค์ได้ตรัสว่า “เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้าให้เป็นส่วนแบ่งแห่งมรดกของเจ้าทั้งหลาย”

¹²พระองค์ได้ตรัสเรื่องนี้เมื่อพวกเขายังมีเพียงจำนวนน้อย เพียงเล็กน้อย และยังเป็นพวกคนแปลกหน้าในแผ่นดินนั้น¹³ พวกเขาได้พเนจรจากชนชาติหนึ่งไปยังอีกชนชาติหนึ่ง และจากราชอาณาจักรหนึ่งไปยังอีกราชอาณาจักรหนึ่ง

¹⁴พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับพวกเขา พระองค์ทรงขนานกษัตริย์ทั้งหลายเพื่อเห็นแก่พวกเขา¹⁵ พระองค์ได้ตรัสว่า “อย่าแต่งตั้งบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ และอย่าทำอันตรายบรรดาผู้เผยพระวจนะของเรา”

¹⁶พระองค์ได้ทรงเรียกการก่นดาราอาหารให้เกิดขึ้นบนแผ่นดิน พระองค์ทรงทำลายแหล่งเสบียงอาหารทั้งหมด¹⁷ พระองค์ได้ทรงใช้ชายคนหนึ่งไปข้างหน้าพวกเขา โยเซฟได้ถูกขายไปเป็นทาสรับใช้

¹⁸เก้าถึงคู่ของเขถูกมัดด้วยโซ่ตรวน คอของเขถูกใส่ปลอกเหล็ก¹⁹ จนกว่าจะถึงเวลาที่ถ้อยคำของเขาได้กลายเป็นจริง และพระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้ทรงทดสอบเขา

²⁰พระราชกิจทรงให้บรรดาผู้รับใช้ไปปล่อยตัวเขา ผู้ปกครองของประชาชนก็ปล่อยเขาเป็นอิสระ²¹ พระราชาได้ทรงตั้งเขาให้ดูแลพระราชวังของพระองค์ในฐานะผู้ปกครองดูแลบรรดาทรัพย์สินของพระองค์ทั้งสิ้น²² ให้สั่งสอนบรรดาเจ้านายของพระองค์ตามที่ภักดีทรงประสงค์ และสอนปัญญาให้แก่บรรดาผู้อาวุโสของพระองค์²³ แล้วอิสราเอลได้เข้ามาสู่อียิปต์ และยาโคบได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของอามัซสะระยะหนึ่ง

²⁴พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้ประชากรของพระองค์มีลูกดก และได้ทรงทำให้พวกเขาแข็งแกร่งกว่าบรรดาศัตรูของพวกเขา²⁵ พระองค์ได้ทรงทำให้บรรดาศัตรู

ของพวกเขาเกลียดชังประชากรของพระองค์ เพื่อข่มเหงบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์²⁶ พระองค์ได้ทรงใช้โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ และอาโรนผู้ที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้²⁷ เขาทั้งสองได้แสดงบรรดาหมายสำคัญของพระองค์ท่ามกลางคนอียิปต์ แสดงบรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ในแผ่นดินของฮาม

²⁸ พระองค์ได้ทรงใช้ความมืดมาและได้ทรงทำให้แผ่นดินมืด แต่ประชากรของแผ่นดินนั้นไม่ได้เชื่อฟังบรรดาพระบัญชาของพระองค์²⁹ พระองค์ได้ทรงทำให้น้ำกลายเป็นเลือด และได้ทรงฆ่าปลาของพวกเขา³⁰ แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยกบมากมาย แม้กระทั่งในห้องต่าง ๆ ของบรรดาผู้ปกครองของพวกเขา

³¹ พระองค์ได้ตรัส แล้วฝูงเหือบก็มาและฝูงรินได้เข้ามาเต็มไปทั่วเขตแดนของพวกเขา³² พระองค์ได้ทรงเปลี่ยนฝนให้กลายเป็นลูกเห็บแก่พวกเขา ด้วยเปลวไฟบนแผ่นดินของพวกเขา³³ พระองค์ได้ทรงทำลายเถาพุ่มและต้นมะเดื่อของพวกเขา พระองค์ได้ทรงโค่นต้นไม้ทั้งหลายในเขตแดนของพวกเขา

³⁴ พระองค์ได้ตรัส และตึกแทนทั้งหลายก็มา มีตึกแทนมากมาย³⁵ พวกตึกแทนได้มากินพืชผักในแผ่นดินของพวกเขาจนสิ้น พวกมันได้กินพืชผลทั้งหลายแห่งดินของพวกเขาจนสิ้น³⁶ พระองค์ได้ทรงสังหารบรรดานกตัวหนึ่งในแผ่นดินของพวกเขา คือบรรดาผลแรกแห่งกำลังทั้งสิ้นของพวกเขา

³⁷ แล้วพระองค์ได้ทรงนำคนอิสราเอลออกไปพร้อมกับเงินและทองคำ ไม่มีสักคนหนึ่งในเผ่าของพระองค์สะดุดตามทาง³⁸ อียิปต์ได้ยินดีเมื่อเขาทั้งหลายจากไป เพราะคนอียิปต์ต่างหวาดกลัวพวกเขา³⁹ พระองค์ได้ทรงกางเมฆเป็นเครื่องกำบัง และได้ทรงให้ไฟส่องสว่างเวลากลางคืน

⁴⁰ เมื่อบรรดาคนอิสราเอลได้ร้องขออาหาร และพระองค์ได้ทรงนำนกคุ่มมาและได้ทรงให้พวกเขารับอาหารจากฟ้า⁴¹ พระองค์ทรงแยกศิลา และน้ำทั้งหลายก็ได้ไหลออกมาจากศิลา น้ำนั้นได้ไหลไปในถิ่นทุรกันดารดุจดั่งแม่น้ำ⁴² เพราะพระองค์ได้ทรงระลึกถึงพระสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ที่ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์

⁴³ พระองค์ได้ทรงนำประชากรของพระองค์ออกมาด้วยความชื่นบาน ได้ทรงนำผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้ด้วยเสียงโห่ร้องแห่งชัยชนะ⁴⁴ พระองค์ได้ทรงประทานแผ่นดินทั้งหลายของบรรดาประชาชาติให้แก่พวกเขา พวกเขาได้ถือกรรมสิทธิ์แห่งความมั่งคั่งของชนชาติทั้งหลาย⁴⁵ เพื่อพวกเขาจะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระองค์ และเชื่อฟังตามธรรมบัญญัติของพระองค์ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด

Chapter 17

¹ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์ จงถวายขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงประเสริฐ เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ผู้ใดสามารถพรรณนาถึงบรรดากิจการอันทรงอำนาจของพระยาห์เวห์ หรือประกาศถึงบรรดาพระราชกิจที่สมควรได้รับการสรรเสริญของพระองค์ได้ครบถ้วน?

³ ผู้ที่กระทำในสิ่งที่ถูกต้อง และการกระทำของเขาเกี่ยวข้องกับธรรมอยู่เสมอก็เป็นสุข⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสำแดงความโปรดปรานแก่ประชากรของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์เมื่อพระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอด⁵ แล้วข้าพระองค์จะเห็นความเจริญรุ่งเรืองของผู้ที่ได้รับการทรงเลือกสรรของพระองค์ และจะชื่นบานในความยินดีแห่งชนชาติของพระองค์ และมีเกียรติร่วมกับมรดกของพระองค์

⁶ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาปเหมือนอย่างพวกบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาปผิด และข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำชั่ว⁷ พวกบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้ขึ้นชมบรรดาพระราชกิจอันน่าพิศวงของพระองค์ในอียิปต์ พวกเขาไม่ได้สนใจต่อบรรดาการมากมายแห่งความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ พวกเขาได้กบฏที่ทะเล ที่ทะเลแดง

⁸ ถึงกระนั้นก็ตาม พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเขาให้รอดเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้สำแดงฤทธานุภาพของพระองค์⁹ พระองค์ได้ทรงขนานทะเลแดง และมันก็แห้งไป แล้วพระองค์ได้ทรงนำพวกเขาข้ามผ่านที่ลึก เหมือนอย่างกับเดินข้ามถิ่นทุรกันดาร

¹⁰ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเขาจากมือของบรรดาคนที่เกลียดชังพวกเขา และพระองค์ได้ทรงช่วยกู้พวกเขาจากมือของศัตรู¹¹ และน้ำทั้งหลายได้ท่วมพวกคู่อริของพวกเขา ไม่มีพวกคนเหล่านั้นสักคนเดียวได้รอดชีวิตเลย¹² แล้วพวกเขาได้เชื่อบรรดาพระวจนะของพระองค์ และพวกเขาได้ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์

¹³ แต่พวกเขาได้ลืมสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้อย่างรวดเร็ว พวกเขาไม่ได้รอคอยคำสั่งทั้งหลายของพระองค์¹⁴ พวกเขาได้เกิดความอยากร่างกายรุนแรงในถิ่นทุรกันดาร และพวกเขาได้ท้าทายพระเจ้าในที่แห่งแห่ง¹⁵ พระองค์ได้ทรงประทานให้แก่พวกเขาตามคำขอของพวกเขา แต่ได้ทรงส่งโรคภัยที่กัดกินร่างกายทั้งหลายของพวกเขา

¹⁶ เมื่ออยู่ในค่าย พวกเขาก็ได้อ้อจาโมเสสและอาโรน ผู้เป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์¹⁷ แผ่นดินก็ได้เปิดออกและได้กลืนดาราน และได้กลืนพวกผู้ติดตามอาบิรมีเส¹⁸ ไฟได้ลุกไหม้ท่ามกลางพวกเขา ไฟได้เผาผลาญคนชั่วเสีย

¹⁹ พวกเขาได้สร้างรูปโคที่โฮเรและได้นมัสการรูปโลหะที่ได้หล่อขึ้น²⁰ พวกเขาได้เอาพระสิริของพระเจ้าไปแลกกับรูปปั้นของวัวที่กินหญ้า²¹ พวกเขาได้ลืมพระเจ้าผู้ทรงช่วยพวกเขาให้รอด ผู้ได้ทรงทำพระราชกิจใหญ่ยิ่งในอียิปต์

²² พระองค์ได้ทรงทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ในแผ่นดินของฮาม และบรรดาการอันทรงอำนาจที่ทะเลแดง²³ ดังนั้นพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทำลายพวกเขา ถ้าไม่ใช่เพราะโมเสส ผู้ได้รับการเลือกสรรของพระองค์ ได้มาขึ้นแทรกกระหว่างพระองค์กับความผิวนั้นเพื่อหันพระพิโรธของพระองค์ไปเสียจากการทำลายพวกเขา

²⁴ต่อมาพวกเขาได้ถูกผูกแผ่นดินที่เต็มไปด้วยพืชผล พวกเขาไม่ได้เชื่อพระสัญญาของพระองค์²⁵ แต่ได้พำนักอยู่ในถิ่นที่ทั้งหลายของพวกเขา และไม่ฟังเชื่อฟังทำตามพระยาห์เวห์

²⁶เพราะฉะนั้น พระองค์ได้ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้นและได้ทรงปฏิญาณต่อพวกเขาว่า พระองค์จะปล่อยให้พวกเขาตายในถิ่นที่แห่งนั้น²⁷ ให้พงศ์พันธุ์ของพวกเขากระจัดกระจายไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และให้พวกเขากระจัดกระจายไปในแผ่นดินของคนต่างด้าว

²⁸พวกเขาได้มีสภามหาชนแห่งเมืองเปออร์ และได้รับประทานบรรดาเครื่องสัตวบูชาที่ได้ถวายให้แก่คนตาย²⁹ พวกเขาได้ยั่วเย้าพระองค์ให้กริ้วด้วยการกระทำทั้งหลายของพวกเขา และโรคระบาดก็ได้เกิดขึ้นท่ามกลางพวกเขา

³⁰แล้วไฟแห่งได้ยื่นขึ้นขวาง และโรคระบาดนั้นก็หยุด³¹ ซึ่งได้ถือว่าเป็นการกระทำชอบธรรมของเขาต่อทุกชั่วชาติพันธุ์เป็นนิรันดร์

³²พวกเขาได้ทำให้พระยาห์เวห์กริ้วที่น้ำทั้งหลายแห่งเมรีบาห์ด้วย และโมเสสได้ทนทุกข์ทรมานเพราะพวกเขา³³ พวกเขาได้ทำให้โมเสสขมขื่น และโมเสสจึงได้พูดถ้อยคำเหล่านี้³⁴ พวกเขาไม่ได้ทำลายชนชาติทั้งหลายตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาพวกเขาไว้³⁵ แต่พวกเขาได้คลุกคลีกับชนชาติต่าง ๆ และได้เรียนรู้วิถีทางของคนเหล่านั้น³⁶ และได้มีสภามหาชนบรรดาปุโรหิตของพวกเขาเหล่านั้น ซึ่งได้กลายเป็นบ่วงแร้วสำหรับพวกเขา

³⁷พวกเขาได้เอาบรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขาไปถวายบูชาให้แก่พวกปีศาจ³⁸ พวกเขาได้หลั่งเลือดของคนที่ไม่มีความผิด คือเลือดของบรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขา ผู้ซึ่งพวกเขาได้ถวายบูชาให้แก่บรรดาปุโรหิตแห่งคานาอัน ทำให้แผ่นดินเป็นมลทินไปด้วยเลือด³⁹ พวกเขาได้เป็นมลทินโดยการกระทำทั้งหลายของพวกเขา ในการกระทำทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาเป็นเหมือนพวกหญิงโสเภณี

⁴⁰ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้กริ้วประชากรของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงดูหมิ่นประชากรของพระองค์เอง⁴¹ พระองค์ได้ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือบรรดาประชาชาติ และบรรดาผู้ที่เกลียดพวกเขาได้ปกครองเหนือพวกเขา

⁴²บรรดาศัตรูของพวกเขาได้บีบบังคับพวกเขา และพวกเขาได้ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ที่มีอำนาจเหนือพวกเขา⁴³ พระองค์ได้เสด็จมาช่วยพวกเขาหลายครั้ง แต่พวกเขายังคงกบฏและได้ถูกนำให้ตกต่ำโดยความบาปของพวกเขาเอง

⁴⁴ถึงอย่างไรก็ตาม พระองค์ได้ทรงสนพระทัยต่อความทุกข์ใจของพวกเขาเมื่อพระองค์ทรงสดับเสียงร้องขอความช่วยเหลือของพวกเขา⁴⁵ พระองค์ได้ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ที่มีกับพวกเขา และได้ทรงผ่อนปรนเพราะความรักมั่นคงของพระองค์⁴⁶ พระองค์ได้ทรงทำให้บรรดาผู้ที่มีชัยชนะเหนือพวกเขาได้ลงสารพวกเขา

⁴⁷ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลายจากท่ามกลางประชาชาติต่าง ๆ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะได้ถวายขอบพระคุณแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ และถวายพระสิริในบรรดาศาสนสถานของพระองค์⁴⁸ ขอให้พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ได้รับการสรรเสริญจากนิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล ขอให้ประชาชนทั้งสี่กล่าวว่า “อาเมน” จงสรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

Chapter 18

¹จงถวายขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงประเสริฐ และความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์² ให้ผู้ที่ได้รับการไถ่ของพระยาห์เวห์กล่าวออกมา คือผู้ที่ได้รับการช่วยกู้จากมือของศัตรู³ พระองค์ได้ทรงรวบรวมพวกเขาออกมาจากบรรดาแผ่นดินของคนต่างด้าว จากตะวันออกและจากตะวันตก จากเหนือและจากใต้

⁴พวกเขาได้พเนจรไปในถิ่นทุรกันดารบนหนทางในถิ่นที่แห่งนั้น และหาไม่พบเมืองที่อาศัย⁵ เพราะพวกเขาได้หิวโหยและกระหาย พวกเขาได้หมดแรงจากความอ่อนล้า⁶ แล้วพวกเขาได้ร้องทูลพระยาห์เวห์ท่ามกลางความทุกข์ยากของพวกเขา และพระองค์ได้ทรงช่วยกู้เขาให้พ้นจากความทุกข์ใจของพวกเขา⁷ พระองค์ได้ทรงนำพวกเขาไปในทางตรงเพื่อพวกเขาจะได้ไปถึงเมืองที่จะอาศัยได้

⁸โอ ประชากรเหล่านั้นควรสรรเสริญพระยาห์เวห์เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ และเพราะสิ่งอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้เพื่อมนุษย์ทั้งหลาย⁹ เพราะพระองค์ทรงให้ความปราศรัยของผู้ที่กระหายได้อิ่ม และความปราศรัยของผู้ที่หิว พระองค์ได้ทรงเติมให้เต็มด้วยสิ่งดี¹⁰ บ้างก็ได้นั่งอยู่ในความมืดและเศร้าโศก คือพวกนักโทษที่อยู่ในความทุกข์ยากและโชครวนทั้งหลาย

¹¹นี่เป็นเพราะพวกเขาได้กบฏต่อพระวอนของพระเจ้าและปฏิเสธคำสั่งสอนขององค์ผู้สูงสุด¹² พระองค์ได้ทรงทำให้ใจของเขาทั้งหลายถ่อมลงด้วยความทุกข์ยากลำบาก พวกเขาได้สะดุดและไม่มีใครช่วยให้พวกเขาลุกขึ้น¹³ แล้วพวกเขาได้ร้องทูลพระยาห์เวห์ในยามยากลำบาก และพระองค์ได้ทรงพาพวกเขาออกจากความทุกข์ใจของพวกเขา

¹⁴พระองค์ได้ทรงนำเขาทั้งหลายออกมาจากความมืดและความเศร้าโศกและได้ทรงหักโชครวนที่ล่ามพวกเขาให้ขาด¹⁵ โอ ประชากรเหล่านั้นควรสรรเสริญพระยาห์เวห์เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ และเพราะสิ่งอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้เพื่อมนุษย์ทั้งหลาย¹⁶ เพราะพระองค์ได้ทรงฟังบรรดาประตูของสัณทรีและได้ทรงตัดซี่ล้อกรงเหล็กเสีย

¹⁷ พวกเขาได้เป็นคนใจในบรรดาทางแห่งการกบฏของพวกเขา และได้ทุกข์ยากเพราะบรรดาความบาปของพวกเขา¹⁸ พวกเขาได้สูญเสียความปรารถนาที่จะรับประทานอาหารใด ๆ และพวกเขาได้เข้ามาใกล้บรรดาประตูแห่งความตาย¹⁹ แล้วพวกเขาได้ร้องทูลพระยาห์เวห์ในความยากลำบากของพวกเขา และพระองค์ได้ทรงพาพวกเขาให้พ้นจากความทุกข์ใจของพวกเขา

²⁰ พระองค์ได้ทรงใช้พระวอนะของพระองค์ไปและได้รักษาพวกเขาทั้งหลาย และพระองค์ได้ทรงช่วยกู้เขาจากความพินาศของพวกเขา²¹ โอ ประชากรเหล่านั้น ควรสรรเสริญพระยาห์เวห์เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ และเพราะสิ่งอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้เพื่อมนุษย์ทั้งหลาย²² ให้พวกเขาถวายเครื่องบูชาแห่งการขอบพระคุณและประกาศบรรดาพระราชกิจของพระองค์ด้วยการร้องเพลง

²³ บ้างก็ลงเรือกำปั่นเดินทางไปในทะเลและทำอาชีพไผ่ทะเล²⁴ คนเหล่านี้ได้เห็นบรรดาพระราชกิจของพระยาห์เวห์และบรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ในทะเล

²⁵ เพราะพระองค์ได้ทรงบัญชาและได้ให้เกิดลมพายุซึ่งทำให้ทะเลกำเริบ²⁶ ทะเลนั้นได้ถูกขัดขึ้นไปสู่ท้องฟ้า และพวกมันได้ลงไปสู่ที่ลึกทั้งหลาย ชีวิตของพวกเขาได้ละลายไปในความทุกข์ใจ²⁷ พวกเขาได้ถลาและโซเซไปอย่างพวกคนเมา และหมดปัญญา

²⁸ แล้วพวกเขาได้ร้องทูลพระยาห์เวห์ท่ามกลางความทุกข์ลำบากของพวกเขา และพระองค์ได้ทรงพาพวกเขาออกจากความทุกข์ใจของพวกเขา²⁹ พระองค์ได้ทรงทำให้พายุสงบลง และคลื่นทะเลก็ได้นิ่งเงียบ³⁰ แล้วพวกเขาก็ได้ยินดีเพราะทะเลได้สงบลง และพระองค์ได้ทรงนำพวกเขามาถึงเมืองท่าที่เขาปรารถนา

³¹ โอ ประชากรเหล่านั้น ควรสรรเสริญพระยาห์เวห์เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ และเพราะสิ่งอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้เพื่อมนุษย์ทั้งหลาย³² ให้พวกเขายกย่องพระองค์ในที่ชุมนุมของประชาชนและสรรเสริญพระองค์ในสภาของบรรดาผู้อาวุโส

³³ พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำให้เป็นถิ่นทุรกันดาร น้ำพุทั้งหลายให้เป็นแผ่นดินแห้งผาก³⁴ และแผ่นดินที่มีผลตกให้เป็นที่ร้างเปล่าเพราะความชั่วร้ายของชาวแผ่นดินนั้น³⁵ พระองค์ทรงเปลี่ยนถิ่นทุรกันดารให้เป็นสระน้ำ และแผ่นดินแห้งผากให้เป็นน้ำพุทั้งหลาย

³⁶ และพระองค์ทรงให้คนหิวโหยอาศัยที่นั่น และพวกเขาสร้างเมืองที่จะอาศัยได้³⁷ พวกเขาสร้างเมืองหนึ่งขึ้นมาเพื่อหว่านนา เพื่อปลูกบรรดาสวนองุ่น และเพื่อให้เกิดการเก็บเกี่ยวอย่างอุดมสมบูรณ์³⁸ พระองค์ทรงอวยพรพวกเขาเพื่อพวกเขาจะได้มีจำนวนมหาศาล พระองค์ไม่ได้ทรงให้ฝูงสัตว์ของพวกเขาลดจำนวนลงเลย

³⁹ พวกเขาได้ถูกลดทอนจำนวนลงและถูกเหยียดให้ต่ำโดยความทุกข์ใจที่เจ็บปวดและการทนทุกข์⁴⁰ พระองค์ทรงเทความดุเหมาลงบนพวกผู้นำ และทำให้พวกเขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดาร ที่ซึ่งไม่มีหนทาง

⁴¹ แต่พระองค์ทรงปกป้องคนขัดสนจากความทุกข์ยากและทรงดูแลบรรดาครัวเรือนของเขาเหมือนดูแลฝูงแพะแกะ⁴² คนที่เยี่ยงธรรมจะเห็นสิ่งนี้และชื่นบานและความช่วยเหลือก็เกิดปากของมันเป็น⁴³ ผู้ใดมีปัญหาก็ควรสังเกตสิ่งเหล่านี้และตรัสร้องถึงบรรดากิจการแห่งความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์

Chapter 19

¹ ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มีนัยคง ข้าพระองค์จะร้องเพลง ใช่แล้วพระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญด้วยจิตใจที่ยกย่องของข้าพระองค์² พิลใหญ่และพิณเขาคู่เอ๋ย จงตื่นเถิด ข้าพเจ้าจะปลุกอรุณ

³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะถวายขอบพระคุณแด่พระองค์ท่ามกลางประชากรทั้งหลาย ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญแด่พระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย⁴ เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ใหญ่ยิ่งเหนือบรรดาฟ้าสวรรค์ ความสัตย์จริงของพระองค์สูงไปถึงบรรดาท้องฟ้า

⁵ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงได้รับการยกย่องเหนือบรรดาฟ้าสวรรค์ และขอพระสิริของพระองค์ได้รับการยกย่องทั่วทั้งแผ่นดินโลก⁶ เพื่อให้บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยกู้ ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์และขอทรงตอบข้าพระองค์

⁷ พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า "เราจะยินดี เราจะแบ่งเมืองเซเคม และแบ่งหุบเขาเมืองสุคคอก⁸ ก็เลอาดเป็นของเรา และมนัสเสห์เป็นของเรา เอเฟราอิมก็เป็นหมวกเหล็กของเรา ยูดาห์เป็นคทาของเรา

⁹ โมอับเป็นอ่างล้างชำระของเรา เราจะเหยียบรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราจะไถ่ด้วยชัยชนะเพราะฟิลิสเตีย¹⁰ ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองที่แข็งแกร่ง? ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม?"

¹¹ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ? พระองค์ไม่ทรงออกไปรบกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย¹² ขอทรงประทานความช่วยเหลือแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในการต่อต้านศัตรู เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ประโยชน์¹³ เราจะมิชัยชนะด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้า พระองค์จะทรงเหยียบพวกศัตรูของเราลง

Chapter 20

¹ข้าแต่พระเจ้าผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญ ขออย่าทรงนิ่งเสีย²เพราะคนชั่วและคนหลอกลวงโจมตีข้าพระองค์ พวกเขาพูดนุสาใส่ข้าพระองค์ พวกเขาขายลือข้าพระองค์และพูดบรรดาสิ่งที่น่าเกลียดชัง และพวกเขาโจมตีข้าพระองค์โดยไร้สาเหตุ

⁴พวกเขาตอบแทนความรักของข้าพระองค์โดยใส่ร้ายข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อพวกเขา⁵พวกเขาตอบแทนความดีของข้าพระองค์ด้วยความชั่ว และพวกเขาเกลียดชังความรักของข้าพระองค์

⁶ขอทรงตั้งคนชั่วให้อยู่เหนือศัตรูดังเช่นพวกคนเหล่านี้ ขอทรงตั้งผู้กล่าวโทษให้ยืนที่ขามือของเขา⁷เมื่อเขาถูกตัดสินความ ก็ขอให้พบว่าเขาผิด ขอให้คำอธิษฐานของเขาถูกถือว่าเป็นบาป

⁸ขอให้วันเวลาของเขาเหลือน้อย ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา⁹ขอให้ลูก ๆ ของเขากำพร้าพ่อ และขอให้ภรรยาของเขาเป็นม่าย¹⁰ขอให้ลูก ๆ ของเขาเร่ร่อนไปและขอทาน เทียบขอความช่วยเหลือเมื่อพวกเขาออกจากบ้านที่ปรักหักพังของพวกเขา

¹¹ขอให้เจ้าหน้าที่มายึดของทั้งสินที่เขามีอยู่ ขอพวกคนต่างถิ่นมาปล้นสิ่งที่เขามหาได้¹²ขออย่าให้ผู้ใดยื่นความกรุณาใด ๆ ให้แก่เขา ขออย่าให้ผู้ใดสงสารลูก ๆ ที่กำพร้าของเขา¹³ขอให้ลูกหลานของเขาถูกทำลาย ขอให้ชื่อของพวกเขาถูกลบออกจากคนในรุ่นต่อมา

¹⁴ขอให้ความบาปทั้งหลายของบรรพบุรุษของเขาถูกขุดคุ้ยขึ้นต่อพระยาห์เวห์ และขอให้บาปของมารดาของเขาไม่ถูกลืมเลือน¹⁵ขอให้ความผิดของพวกเขาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์เสมอ ขอให้พระยาห์เวห์ทำลายความจดจำของพวกเขาไปจากแผ่นดินโลก¹⁶ขอให้พระยาห์เวห์ทรงกระทำเช่นนี้เพราะชายคนนี้ไม่เคยสนใจที่จะแสดงความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญา แต่กลับข่มขู่ผู้ที่ถูกบีบบังคับ คนขัดสน และท้อใจจนตาย

¹⁷เขาได้รักที่จะแข่ง ขอให้คำแข่งนั้นกลับไปตามกับเขา เขาได้เกลียดชังคำอวยพร ขอให้พรไม่มาถึงเขา¹⁸เขาได้สวมการแข่งสาปอย่างกับสวมเสื้อผ้า และคำสาปของเขาได้เข้าไปในร่างกายของเขาเหมือนอย่างน้ำ เข้าไปในกระดูกของเขาอย่างน้ำมัน

¹⁹ขอให้คำแข่งทั้งหลายของเขานั้นเป็นเหมือนเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่เพื่อปกปิดตัวเอง เหมือนเข็มขัดที่เขาคาดไว้เสมอ²⁰ขอให้สิ่งนี้เป็นบำเหน็จจากพระยาห์เวห์ แก่บรรดาผู้ที่กล่าวหาต่อข้าพระองค์ แก่บรรดาผู้ที่กล่าวสิ่งชั่วเกี่ยวกับข้าพระองค์

²¹ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงกระทำกับข้าพระองค์ด้วยพระกรุณาเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์นั้นประเสริฐ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด²²เพราะข้าพระองค์ถูกกดขี่และขัดสน และใจข้าพระองค์ก็บาดเจ็บอยู่ภายในข้าพระองค์²³ข้าพระองค์กำลังจากไปอย่างเขาในตอนเย็น ข้าพระองค์ถูกสลัดออกเหมือนตุ๊กแต่น

²⁴เข้าของข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยจากการอดอาหาร ข้าพระองค์กำลังกลายเป็นคนที่มีหนังหุ้มกระดูก²⁵ข้าพระองค์กลายเป็นที่เยาะเย้ยของพวกที่กล่าวหาข้าพระองค์ เมื่อพวกเขากำลังเห็นข้าพระองค์ พวกเขา ก็สาบสูญ

²⁶ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์²⁷ขอให้พวกเขาทราบว่านี่เป็นฝีมือพระหัตถ์ของพระองค์ นั่นคือพระองค์ พระยาห์เวห์ได้ทรงทำการนี้

²⁸แม้ว่าพวกเขาแข่งข้าพระองค์ ขอทรงโปรดอวยพรข้าพระองค์ เมื่อพวกเขาโจมตี ก็ขอให้พวกเขาได้อับอาย แต่ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี²⁹ขอให้พวกคู่อริของข้าพระองค์ได้ห่มความขายหน้า ขอให้พวกเขาได้สวมความอับอายอย่างเสื้อคลุม

³⁰ด้วยปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะถวายขอบพระคุณอย่างยั้งแด่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางฝูงชน³¹เพราะพระองค์ทรงยืนยันที่ขามือของคนขัดสน เพื่อช่วยเขาให้รอดจากบรรดาผู้ที่พิพากษาเขา

Chapter 21

¹ข้าพเจ้าลี้ภัยในพระยาห์เวห์ แล้วท่านจะมาพูดกับข้าพเจ้าได้อย่างไรว่า "จงหนีไปที่ภูเขาเหมือนนก"?²เพราะดูเถิด คนชั่วเตรียมค้อนของพวกเขามา พวกเขาเอาลูกธนูพวกไวท์สายแล้ว พร้อมที่จะยิงไปในความมืดให้ถูกที่ใจคนเที่ยงธรรม

³เพราะถ้ารากฐานถูกทำลายลงแล้ว คนชอบธรรมจะทำอะไรได้?⁴พระยาห์เวห์ทรงสถิตในพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระเนตรของพระองค์ทรงเฝ้ามอง พระเนตรของพระองค์ทรงทดสอบลูกหลานของมนุษย์

⁵พระยาห์เวห์ทรงทดสอบทั้งคนชอบธรรมและคนชั่ว แต่พระองค์ทรงเกลียดชังผู้ที่รักการกระทำรุนแรง⁶พระองค์ทรงเท่าน้ำที่ลูกไม้และไฟกำมะถันลงบนคนชั่ว ลมร้อนที่แผดเผาจะเป็นส่วนแบ่งจากถ้วยของพระองค์ให้แก่พวกเขา⁷เพราะพระยาห์เวห์ทรงชอบธรรม และพระองค์ทรงรักความชอบธรรม คนเที่ยงตรงจะเห็นพระพักตร์ของพระองค์

Chapter 22

¹พระยาหิเวศร์สกับเจ้านายของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้พวกศัตรูของเจ้าเป็นแก่นรองเท้าของเจ้า"

²พระยาหิเวศร์จะทรงยื่นคทาแห่งพระกำลังของท่านจากศิโยน ให้ครอบครองท่ามกลางพวกศัตรูของท่าน³ประชาชนของท่านจะติดตามท่านไปโดยสวมบรรดาเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ด้วยสมิธใจในวันแห่งอำนาจของท่าน จากครรภ์ของเวลารุ่งอรุณ ภัยพุ่มของท่านจะเป็นของท่านเหมือนอย่างน้ำค้าง

⁴พระยาหิเวศร์ได้ทรงปฎิญาณแล้ว และจะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงว่า "เจ้าเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ ตามอย่างเมลคีเซเดค"

⁵องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับที่ขวามือของท่าน พระองค์จะทรงประหารบรรดาพระราชในวันแห่งความกริ้วของพระองค์⁶พระองค์จะทรงพิพากษาบรรดาประชาชาติ พระองค์จะทรงให้สนามรบเต็มไปด้วยบรรดาซากศพ พระองค์จะทรงประหารพวกผู้นำประชาชาติทั้งหลาย

⁷กษัตริย์จะทรงตื่นจากล้าราธข้างทาง แล้วท่านจะทรงยกพระเศียรของท่านขึ้นสูงหลังจากชัยชนะ

Chapter 23

¹จงยกย่องพระยาหิเวศร์ ข้าพระองค์จะถวายการขอบพระคุณแด่พระยาหิเวศร์ด้วยสุดใจของข้าพระองค์ที่ชุมนุมของคนเที่ยงธรรมในการชุมนุมของพวกเขา²บรรดากิจการของพระยาหิเวศร์นั้นมากมายเป็นที่รอคอยอย่างกระหายของทุกคนที่ประสงค์สิ่งเหล่านั้น³กิจการของพระองค์นั้นเกรียงไกรและรุ่งโรจน์ และความเที่ยงธรรมของพระองค์จะคงอยู่คงอยู่ตลอดไป

⁴พระองค์ทรงกระทำสิ่งต่าง ๆ ที่น่าแปลกใจซึ่งจะเป็นที่คิดถึง พระยาหิเวศร์ทรงมีพระกรุณาและพระเมตตา⁵พระองค์ทรงให้อาหารแก่บรรดาผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อทั้งหลายของพระองค์ พระองค์จะทรงคิดถึงพันธสัญญาของพระองค์เสมอ⁶พระองค์ได้ทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์นั้นทรงมีฤทธิ์อำนาจมากมาย โดยทรงมอบให้แก่คนเหล่านั้นจากมรดกของบรรดาชนชาติทั้งหลาย

⁷บรรดาผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์นั้นคือความน่าเชื่อถือและความชอบธรรม บรรดาคำสั่งสอนทั้งมวลของพระองค์เชื่อถือได้⁸บรรดาคำสั่งสอนเหล่านั้นที่ตั้งไว้จะคงอยู่คงอยู่ตลอดไปโดยการรักษามันไว้อย่างซื่อตรงและอย่างสมควร⁹พระองค์ได้ทรงมอบชัยชนะแก่ประชาชนของพระองค์ พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาของพระองค์ตลอดไปนิรันดร์ พระนามของพระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์และน่าเคารพ

¹⁰การถวายพระเกียรติแด่พระยาหิเวศร์เป็นที่เริ่มต้นของสติปัญญา บรรดาคนที่ปฏิบัติ ตามคำสั่งสอนก็ได้ความเข้าใจ การยกย่องของพระองค์จะคงอยู่คงอยู่ตลอดไป

Chapter 24

¹จงยกย่องพระยาหิเวศร์ คนที่เชื่อฟังพระยาหิเวศร์ก็มีเกียรติ ผู้ที่มีความสุขอย่างยิ่งในกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์²เชื้อสายของเขาจะมีอำนาจในแผ่นดินโลก เชื้อสายของคนเที่ยงธรรมจะได้รับพระพร

³ทรัพย์สมบัติและความมั่งมีอยู่ในพระนิเวศของพระองค์ ความเที่ยงธรรมของพระองค์จะคงอยู่คงอยู่ตลอดไป⁴แสงสว่างส่องเข้าไปในความมืดสำหรับคนเที่ยงธรรม พระองค์ทรงมีพระกรุณา ทรงพระเมตตา และทรงชอบธรรม⁵เป็นเรื่องที่ดีสำหรับคนที่แสดงความกรุณาและให้ยืมเงิน คือผู้ดำเนินกิจการของเขาด้วยความซื่อตรงสุจริต

⁶เพราะเขาจะไม่ล้มลง คนที่เที่ยงธรรมจะมีคนคิดถึงยังคงอยู่ตลอดไป⁷เขาจะไม่หวาดกลัวชั่วร้าย เขามั่นคงในการไว้พึ่งพาพระยาหิเวศร์

⁸จิตใจของเขาสงบโดยปราศจากความกลัวจนกว่าเขามองเห็นชัยชนะเหนือศัตรูของเขา⁹เขาแจกจ่ายให้แก่คนยากจนด้วยใจเมตตา ความเที่ยงธรรมของเขาจะคงอยู่คงอยู่ตลอดไป เขาจะได้รับการยกย่องด้วยเกียรติ

¹⁰คนชั่วร้ายจะเห็นสิ่งนี้และโกรธ เขาจะกัดฟันและละลายไป ความประสงค์ของพวกเขาคนชั่วร้ายจะพินาศ

Chapter 25

¹บรรดาผู้รับใช้ของพระยาหิเวศร์เอ๋ย จงยกย่องพระยาหิเวศร์ จงยกย่องพระองค์ จงยกย่องพระนามพระยาหิเวศร์เกิด²โปรดให้พระนามของพระยาหิเวศร์เป็นที่ยกย่องทั้งบัดนี้และตลอดไป

³พระนามของพระยาหิเวศร์ควรได้รับการยกย่อง ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่พระอาทิตย์ตก⁴พระยาหิเวศร์เป็นที่ยกย่องเชิดชูเหนือประชาชาติทั้งมวล และพระสิริของพระองค์นั้นอยู่สูงเหนือบรรดาท้องฟ้า

⁵ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ผู้ซึ่งที่ประทับของพระองค์อยู่บนที่สูง⁶ผู้ทอดพระเนตรลงมาที่ท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก?

⁷พระองค์ทรงยกคนจนขึ้นมาจากดินและทรงยกคนขัดสนขึ้นมาจากกองขี้เถ้า⁸เพื่อให้เขานั่งกับบรรดาเจ้าเมือง กับบรรดาเจ้าเมืองของประชาชนของพระองค์

⁹พระองค์ทรงมอบบ้านให้แก่ผู้หญิงที่เป็นหมัน พระองค์ทรงให้เธอเป็นมารดาแห่งความชื่นบานของบุตรทั้งหลาย จงยกย่องพระยาห์เวห์เถิด

Chapter 26

¹เมื่ออิสราเอลได้ออกไปจากอียิปต์ คือวงศวานของยาโคบออกจากประชาชนซึ่งพูดภาษาต่างชาติ²ยูดาห์ได้กลายเป็นสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ อิสราเอลจึงเป็นอาณาจักรของพระองค์

³ทะเลได้เห็นและได้ร้องไห้ จอร์แดนได้หันหลังไป⁴บรรดาภูเขาได้กระโดดเหมือนฝูงแกะตัวผู้ บรรดาเนินเขาได้กระโดดเหมือนฝูงลูกแกะ

⁵ทำไมทะเล เจ้าจึงได้หนี? แม่น้ำจอร์แดนเอ๋ย ทำไมเจ้าได้หันหลังกลับ?⁶บรรดาภูเขาเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงได้กระโดดเหมือนฝูงแกะตัวผู้? บรรดาเนินเขาเล็ก ๆ เอ๋ย ทำไมเจ้าจึงได้กระโดดเหมือนฝูงลูกแกะ?⁷แผ่นดินจงตัวสั่นเฉพาะพระพักตร์ขององค์ผู้เป็นเจ้าเถิด คือเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าของยาโคบ

⁸พระองค์ได้ทรงเปลี่ยนหินให้เป็นสระน้ำ คือทรงเปลี่ยนหินแข็งให้เป็นน้ำพุธรรมชาติ

Chapter 27

¹เกียรตินี้ไม่ใช่เพื่อเหล่าข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เกียรตินี้ไม่ใช่เพื่อเหล่าข้าพระองค์ แต่มีเพื่อพระนามของพระองค์ เนื่องจากความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาและความเชื่อถือได้ของพระองค์²ทำไมบรรดาประชาชาติจึงควรกล่าวว่า "พระเจ้าของเขาทั้งหลายอยู่ที่ไหนหรือ?"

³พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในบรรดาท้องฟ้า พระองค์ก็ทรงกระทำสิ่งใด ๆ ก็ได้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย⁴บรรดารูปเคารพของคนเหล่านั้นเป็นเพียงเงินและทองคำ เป็นผลงานของมือทั้งหลายของมนุษย์

⁵บรรดารูปเคารพนั้นมีปากทั้งหลาย แต่พวกมันไม่พูด มีตาทั้งหลาย แต่พวกมันไม่เห็น⁶มีหูทั้งหลาย แต่พวกมันไม่ได้ยิน มีจมูกทั้งหลาย แต่พวกมันไม่ได้กลิ่น

⁷มีมือทั้งหลาย แต่ไม่ได้ รู้สึกพวกมันมีเท้า แต่พวกมันไม่ได้ เดินรูปเคารพเหล่านั้นพูดจากปากไม่ได้⁸ผู้ที่ทำรูปเคารพเหล่านั้นจะเป็นเหมือนรูปเคารพเหล่านั้น ทุกคนที่พึ่งพาในรูปเคารพเหล่านั้นก็เป็นเหมือนกัน

⁹จงพึ่งพาในพระยาห์เวห์เถิด อิสราเอลเอ๋ย พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยและเป็นโล่ของเจ้า¹⁰จงพึ่งพาในพระยาห์เวห์เถิด ลูกหลานของอาโรนเอ๋ย พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยและเป็นโล่ของเจ้า¹¹บรรดาผู้ที่ถวายเกียรติแด่พระยาห์เวห์เอ๋ย จงพึ่งพาในพระองค์เถิด พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยและเป็นโล่ของเจ้า

¹²พระยาห์เวห์ทรงคิดถึงข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะทรงอวยพระพร พระองค์จะทรงอวยพระพร ลูกหลานของอิสราเอล พระองค์จะทรงอวยพระพร ลูกหลานของอาโรน¹³พระองค์จะทรงอวยพระพรบรรดาผู้ที่ถวายเกียรติของพระยาห์เวห์ ทั้งคนหนุ่มสาวและคนสูงวัย¹⁴ขอพระยาห์เวห์ทรงทำให้พวกท่านมีมากขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งท่านและลูกหลานทั้งหลายของท่าน

¹⁵โปรดให้พวกท่านรับพระพรจากพระยาห์เวห์ ผู้ทรงสร้างบรรดาท้องฟ้าและแผ่นดินโลก¹⁶บรรดาท้องฟ้าเป็นของพระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงมอบแผ่นดินโลกแก่บรรดามนุษย์

¹⁷คนตายยกย่องพระยาห์เวห์ไม่ได้ และทุกคนที่ลงไปสู่ที่เขียบสงบก็ด้วย¹⁸แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะถวายการยกย่องแด่พระยาห์เวห์ ตั้งแต่บัดนี้และตลอดไป จงยกย่องพระยาห์เวห์เถิด

Chapter 28

¹ข้าพระองค์รักพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงฟังเสียงและคำอธิษฐานขอความเมตตาของข้าพระองค์²เพราะพระองค์ได้ทรงฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องขออุลพระองค์ขณะเท่าที่ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่

³เขือกแห่งความตายทั้งหลายได้มัดข้าพระองค์ และข้าพระองค์ได้ติดในบ่วงแห่งแดนมรณา ข้าพระองค์รู้สึกเจ็บปวดและเสียใจ⁴แล้วข้าพระองค์ได้ร้องออกพระนามของพระยาห์เวห์ว่า "โปรดทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์"

⁵พระยาห์เวห์ทรงมีพระกรุณาและทรงชอบธรรม พระเจ้าของเรากิ่งหลายทรงพระเมตตา⁶พระยาห์เวห์ทรงปกป้องคนอ่อนต่อโลก เมื่อข้าพระองค์หมดหนทาง และพระองค์ได้ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ไว้

⁷จิตวิญญาณของข้าพระองค์เอ๋ยจงกลับไปสู่การพัก เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงทำดีต่อข้าพระองค์แล้ว⁸เพราะพระองค์ทรงช่วยกู้ชีวิตข้าพระองค์ให้พ้นจากความตาย ช่วยตาข้าพระองค์ให้พ้นจากน้ำตา และช่วยเท้าข้าพระองค์ให้พ้นจากการล้มลง

⁹ข้าพระองค์จะปรณนิบัติพระยาห์เวห์ในดินแดนของคนเป็น¹⁰ข้าพระองค์ได้เชื่อในพระองค์ แม้เมื่อข้าพระองค์พูดว่า "ข้าพระองค์ทุกข์ยากลำบากยิ่งนัก"¹¹ข้าพระองค์พูดอย่างกลุ่มใจว่า "พวกมนุษย์ทุกคนล้วนเป็นคนหลอกลวง"

¹²ข้าพระองค์จะตอบแทนพระยาห์เวห์อย่างไร สำหรับพระเมตตาทั้งหมดยกของพระองค์ที่มีต่อข้าพระองค์?¹³ข้าพระองค์จะถวายถวายแห่งความรอด และกล่าวพระนามพระยาห์เวห์¹⁴ข้าพระองค์จะแก้บนทั้งหลายแด่พระยาห์เวห์ ต่อหน้าคนทั้งหลายของพระองค์¹⁵ความตายของบรรดาธรรมิกชนต่อพระองค์มีค่ามากยิ่งในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์

¹⁶แท้จริงแล้ว ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพระองค์ ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพระองค์ที่เป็นบุตรชายของสาวใช้คนหนึ่งของพระองค์ พระองค์ได้ทรงปลดปล่อยข้าพระองค์จากพันธนาการทั้งหลาย¹⁷ข้าพระองค์จะถวายขอบพระคุณแด่พระองค์ด้วยเครื่องบูชาต่อพระองค์ และกล่าวพระนามพระยาห์เวห์

¹⁸ข้าพระองค์จะแก้บนทั้งหลายแด่พระยาห์เวห์ ต่อหน้าคนทั้งหมดของพระองค์¹⁹ในลานต่าง ๆ แห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ที่อยู่กลางใจเมืองกรุงเยรูซาเล็ม จงยกย่องพระยาห์เวห์เถิด

Chapter 29

¹จงยกย่องพระยาห์เวห์เถิด ชนชาติทั้งปวงเอ๋ย จงยกย่องพระองค์เถิด คนทั้งปวงเอ๋ย²เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ที่มีต่อพวกเราเนิ่นยิ่งใหญ่ และความน่าเชื่อถือของพระยาห์เวห์จะคงอยู่ตลอดไป จงยกย่องพระยาห์เวห์เถิด

Chapter 30

¹จงให้การถวายขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ดี เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป²ให้อิสราเอลพูดว่า "ความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป"

³ให้ลูกหลานอาโรนกล่าวเถิดว่า "ความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป"⁴ให้บรรดาผู้ที่ติดตามอย่างสัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์พูดว่า "ความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป"

⁵ข้าพระองค์ร้องต่อพระยาห์เวห์จากความกลัดกลุ้มใจ พระยาห์เวห์ได้ทรงตอบข้าพระองค์และทรงมอบอิสระให้แก่ข้าพระองค์⁶พระยาห์เวห์สถิตกับข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้?⁷พระยาห์เวห์สถิตกับข้าพระองค์เปรียบเหมือนผู้ช่วยเหลือของข้าพระองค์ ดังนั้นข้าพระองค์จะมองเห็นชัยชนะต่อผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์

⁸เข้าสิ่งกำบังอยู่ในพระยาห์เวห์ ก็ดีกว่าพึ่งพาในมนุษย์⁹เข้าสิ่งกำบังอยู่ในพระยาห์เวห์ ก็ดีกว่าพึ่งพาในบรรดาเจ้าเมือง

¹⁰ชนชาติทั้งหมดเคยล้อมข้าพระองค์ แต่ในพระนามพระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้ขับไล่พวกมันไปหมด¹¹สมควรแล้ว คนเหล่านั้นนั้นได้ล้อมข้าพระองค์ คนเหล่านั้นได้ล้อมข้าพระองค์ไว้ แต่ในพระนามพระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้ขับไล่พวกมันไปหมด¹²คนเหล่านั้นนั้นได้ล้อมข้าพระองค์เหมือนฝูงผึ้ง แต่คนเหล่านั้นได้สูญสิ้นไปอย่างรวดเร็วเหมือนไฟไหม้กลางพงหนาม แต่ในพระนามพระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้ขับไล่พวกมันไปหมด

¹³คนเหล่านั้นได้โอบตื้อข้าพระองค์เพื่อกระแทกให้ข้าพระองค์ล้มลง แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์¹⁴พระยาห์เวห์นั้นทรงเป็นกำลัง และเป็นความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งช่วยกู้ข้าพระองค์

¹⁵มีเสียงโห่ร้องชื่นชมอยู่ในเทือกต่างๆ ของผู้ที่ยิ่งธรรมว่า พระหัตถ์ขวาของพระยาห์เวห์ทรงมีชัย¹⁶พระหัตถ์ขวาของพระยาห์เวห์ทรงเป็นที่เชิดชู พระหัตถ์ขวาของพระยาห์เวห์ทรงมีชัย

¹⁷ข้าพระองค์จะไม่ตาย แต่ข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ และเล่าถึงสิ่งต่างๆ ที่พระยาห์เวห์ทรงกระทำ¹⁸พระยาห์เวห์ได้ทรงลงโทษข้าพระองค์อย่างหนัก แต่พระองค์ไม่ทรงมอบความตายแก่ข้าพระองค์

¹⁹โปรดเปิดประตูความสมควรให้แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเข้าไป และข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระยาห์เวห์²⁰นี่แหละคือประตูของพระยาห์เวห์ คน

เที่ยงธรรมเท่านั้นจะสามารถเข้าไปได้²¹ ข้าพระองค์จะถวายการขอบพระคุณพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงตอบข้าพระองค์ และพระองค์ได้ทรงเป็นความรอดของข้าพระองค์

²² ก้อนหินที่พวกช่างก่อสร้างได้โยนทิ้งไป บัดนี้ได้เป็นหินหัวมุมแล้ว²³ สิ่งนี้เป็นมาจากพระยาห์เวห์ เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ในสายตาของพวกเขา

²⁴ วันนี้เป็นวันที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้เกิดขึ้น ให้พวกเราจงชื่นชมยินดีในวันนี้เถิด²⁵ โปรดเถิดพระเจ้าข้า ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดทรงมอบชัยชนะแก่พวกข้าพระองค์ โปรดเถิด ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดทรงมอบความสำเร็จแก่พวกข้าพระองค์เถิด

²⁶ ขอผู้เข้ามาในพระนามของพระยาห์เวห์ได้รับการอวยพร พวกเราจะอวยพรพวกท่านจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์²⁷ พระยาห์เวห์คือพระเจ้า และพระองค์ได้ทรงให้ความสว่างแก่พวกเรา จมิดเครื่องถวายบูชาด้วยเชือกกับเชิงจอนของแท่นบูชา²⁸ พระองค์คือพระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะถวายการขอบพระคุณพระองค์ พระองค์คือพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์

²⁹ โอ จงถวายการขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงดี เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์คงยังคงอยู่ตลอดไป

Chapter 31

¹ คนเหล่านั้นที่ทางของเขาทั้งหลายที่ไร้ตำหนินั้นก็เป้นสุข คือผู้ที่ทำตามทางแห่งคำสั่งสอนของพระยาห์เวห์² คนเหล่านั้นที่รักษากฎเกณฑ์ต่างๆอันเคร่งครัดของพระองค์ก็เป้นสุข คือผู้ที่ค้นหาพระองค์ด้วยสุดหัวใจของคนเหล่านั้น

³ เขาทิ้งหลายไม่ทำผิด คนเหล่านั้นเดินตามทางทั้งหลายของพระองค์⁴ พระองค์ได้ทรงบัญชาให้พวกข้าพระองค์ทำตามคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ เพื่อว่าพวกข้าพระองค์ควรทำตามคำสั่งสอนทั้งหลายอย่างระมัดระวัง

⁵ โอ เพื่อว่าข้าพระองค์จะได้ตั้งอยู่อย่างมั่นคงในการทำตามกฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์⁶ ข้าพระองค์จะไม่ละอาย เมื่อข้าพระองค์ครุ่นคิดอยู่ที่กฎบัญญัติทั้งหมดของพระองค์

⁷ ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ด้วยใจที่ซื่อตรง เมื่อข้าพระองค์เรียนรู้กฎบัญญัติอันชอบธรรมทั้งหลายของพระองค์⁸ ข้าพระองค์จะทำตามกฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ไว้เดียวดาย เบน

⁹ คนหนุ่มคนหนึ่งจะรักษาทางเดินของชีวิตของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร? ก็โดยเชื่อฟังถ้อยคำของพระองค์¹⁰ ด้วยสุดหัวใจของข้าพระองค์ข้าพระองค์ค้นหาพระองค์ ขออย่าปล่อยให้ข้าพระองค์พลัดหลงออกไปจากกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์

¹¹ ข้าพระองค์ได้รวบรวมถ้อยคำของพระองค์ไว้ในใจ เพื่อว่าข้าพระองค์นั้นจะไม่ได้กระทำความผิดต่อพระองค์¹² ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอพระองค์ได้รับการยกย่องโปรดสรรเสริญทั้งหลายของพระองค์กับข้าพระองค์

¹³ ข้าพระองค์ได้ประกาศด้วยปากของข้าพระองค์ถึงบรรดากฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งมวลที่พระองค์ได้ทรงสำแดงไว้¹⁴ ข้าพระองค์มีความชื่นบานในทางแห่งกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์มากกว่าความมั่งมีทั้งปวง

¹⁵ ข้าพระองค์จะใคร่ครวญบรรดาคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ และให้ความสนใจบรรดาทางทั้งหลายของพระองค์¹⁶ ข้าพระองค์ชื่นชมยินดีในกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ลืมถ้อยคำของพระองค์ ก็เบิล

¹⁷ โปรดเมตตาต่อผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ และทำตามถ้อยคำของพระองค์¹⁸ โปรดเปิดตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเห็นบรรดาสิ่งมหัศจรรย์ในคำสั่งสอนของพระองค์

¹⁹ ข้าพระองค์คือคนต่างชาตินบนแผ่นดิน โปรดอย่าได้ทรงซ่อนกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์จากข้าพระองค์เลย²⁰ ความประสงค์ของข้าพระองค์กระหายที่จะเรียนรู้กฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์ตลอดเวลา

²¹ พระองค์ทรงตำหนิคนหย่อหยิ่ง คนที่ถูกสาปแช่ง คือคนเหล่านั้นที่หลงไปจากกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์²² โปรดเอาความละอายและอับอายไปจากข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้เชื่อฟังกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์

²³ แม้คนเหล่านั้นปกครองนั่งปรึกษาและใส่ร้ายข้าพระองค์ แต่ผู้รับใช้ของพระองค์จะใคร่ครวญกฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์²⁴ กฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงเป็นความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์ และสิ่งเหล่านั้นเป็นบรรดาคำแนะนำของข้าพระองค์ ดาสิธ

²⁵ ชีวิตของข้าพระองค์เปื้อนฝุ่น โปรดทรงมอบชีวิตแก่ข้าพระองค์โดยถ้อยคำของพระองค์²⁶ ข้าพระองค์ได้เล่าถึงชีวิตของข้าพระองค์ และพระองค์ได้ทรงตอบข้าพระองค์ โปรดสั่งสอนกฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์แก่ข้าพระองค์

²⁷โปรดช่วยทำให้ข้าพระองค์เข้าใจบรรดาทางแห่งคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ เพื่อว่าข้าพระองค์จะใคร่ครวญถึงคำสอนอันมหัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์²⁸ ข้าพระองค์มีความโศกเศร้าอย่างยิ่ง โปรดเสริมกำลังข้าพระองค์โดยถ้อยคำของพระองค์เถิด

²⁹โปรดหันข้าพระองค์ไปเสียจากทางหลอกลวง โปรดพระกรุณาสอนคำสั่งสอนของพระองค์แก่ข้าพระองค์³⁰ ข้าพระองค์ได้เลือกหนทางแห่งความสัตย์ซื่อ ข้าพระองค์รักหากฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์ไว้ตรงหน้าข้าพระองค์เสมอ

³¹ข้าพระองค์ยึดมั่นอยู่กับกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอยกย่องให้ข้าพระองค์ต้องละอาย³² ข้าพระองค์จะวิ่งในหนทางแห่งกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงขยายหัวใจของข้าพระองค์ให้กว้างที่จะกระทำเช่นนั้น เอ

³³ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดสอนข้าพระองค์ถึงทางแห่งกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์ และข้าพระองค์จะรักษาไว้จนถึงที่สุด³⁴ โปรดให้ความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ และเพื่อข้าพระองค์จะรักษาคำสั่งสอนของพระองค์ไว้ และข้าพระองค์จะทำตามด้วยสุดหัวใจของข้าพระองค์

³⁵โปรดนำข้าพระองค์ไปในทางแห่งกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ชื่นชมที่จะเดินในทางนั้น³⁶ โปรดทรงหันใจข้าพระองค์เข้าหากฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์ และออกห่างจากการได้มาซึ่งไม่เที่ยงธรรม

³⁷โปรดทรงหันสายตาของข้าพระองค์ไปจากการมองดูสิ่งที่ไร้ค่า โปรดรู้พื้นข้าพระองค์ไว้ในบรรดาทางของพระองค์³⁸ โปรดทำตามพระสัญญาของพระองค์ต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ที่พระองค์มีไว้สำหรับผู้ที่ถวายพระเกียรติของพระองค์

³⁹โปรดเอการเหยียดหยามซึ่งข้าพระองค์กลัวนั้นออกไปเสีย เพราะบรรดาคำตัดสินอันเที่ยงธรรมของพระองค์นั้นดีเลิศ⁴⁰ ขอดูเถิด ข้าพระองค์ได้เฝ้าคอยคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ยิ่ง โปรดรู้พื้นข้าพระองค์ในความเที่ยงธรรมของพระองค์เถิด วา

⁴¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงมอบความรักมั่นคงของพระองค์แก่ข้าพระองค์ คือความรอดของพระองค์ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้⁴² แล้วข้าพระองค์จะได้ออบให้ผู้ที่เหยียดหยามข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์พึ่งพาในถ้อยคำของพระองค์

⁴³โปรดอย่าทรงนำถ้อยคำแห่งความจริงไปจากปากข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้รอคอยบรรดากฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมของพระองค์⁴⁴ ข้าพระองค์จะทำตามคำสั่งสอนของพระองค์เสมอตลอดไป

⁴⁵ข้าพระองค์จะเดินอย่างมั่นคง เพราะข้าพระองค์ได้ตามหาคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์⁴⁶ ข้าพระองค์จะพูดถึงพระโอวาทอันเคร่งครัดของพระองค์เฉพาะพระพักตร์บรรดาภคินี และจะไม่ถูกทำให้ละอาย

⁴⁷ข้าพระองค์ชื่นชมยินดีในกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ ที่ข้าพระองค์รักยิ่ง⁴⁸ ข้าพระองค์จะยกมือของข้าพระองค์ขึ้นต่อกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ซึ่งข้าพระองค์รัก ข้าพระองค์จะใคร่ครวญกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์ โซอิน

⁴⁹โปรดทรงคิดถึงบรรดาพระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงมอบความหวังแก่ข้าพระองค์⁵⁰ สิ่งนี้คือการปลอบประโลมในยามทุกข์ยากของข้าพระองค์ ว่าพระสัญญาของพระองค์นั้นได้รักษาชีวิตของข้าพระองค์ไว้

⁵¹คนหยิ่งโสเหยียดหยามข้าพระองค์ แม้กระนั้นข้าพระองค์ไม่ได้หันออกจากคำสั่งสอนของพระองค์⁵² ข้าพระองค์ได้คิดถึงกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์ที่มีมาแต่กาลก่อน ข้าแต่พระยาห์เวห์ และข้าพระองค์ก็ปลอบประโลมตัวเอง

⁵³ข้าพระองค์โกรธจัด เนื่องจากคนชั่วปฏิเสธคำสั่งสอนของพระองค์⁵⁴ บรรดากฎเกณฑ์ของพระองค์เป็นเพลงทั้งหลายของข้าพระองค์ ในบ้านที่ข้าพระองค์อยู่ชั่วครา

⁵⁵ข้าพระองค์คิดถึงพระนามของพระองค์ในเวลากลางคืน ข้าแต่พระยาห์เวห์ และข้าพระองค์ทำตามกฎบัญญัติของพระองค์⁵⁶ สิ่งนี้แหละที่ข้าพระองค์ได้กระทำ เพราะข้าพระองค์ได้ปฏิบัติคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ เอ

⁵⁷พระยาห์เวห์ทรงเป็นส่วนแบ่งของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ตั้งใจที่จะทำตามถ้อยคำทั้งหลายของพระองค์⁵⁸ ข้าพระองค์ขอความโปรดปรานของพระองค์อย่างร้อนรนด้วยสุดหัวใจของข้าพระองค์ โปรดพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ตามถ้อยคำที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้

⁵⁹ข้าพระองค์ได้ทดสอบบรรดาทางของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ได้หันเหของข้าพระองค์ไปยังบรรดากฎบัญญัติแห่งพันธสัญญาของพระองค์⁶⁰ ข้าพระองค์รีบเร่งและไม่ได้ออกช้าที่จะทำตามคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์

⁶¹แม้เชือกทั้งหลายของคนชั่วได้ดักข้าพระองค์ไว้ ข้าพระองค์ก็ไม่ลืมกฎบัญญัติของพระองค์⁶² ในตอนเที่ยงคืน ข้าพระองค์ตื่นขึ้นเพื่อขอบพระคุณพระองค์สำหรับกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์

⁶³ข้าพระองค์เป็นมิตรกับทุกคนที่ถวายพระเกียรติพระองค์ กับคนทั้งมวลที่ทำตามคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์⁶⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แผ่นดินโลกเต็มด้วยความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ โปรดสอนกฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์แก่ข้าพระองค์ เท็

⁶⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงกระทำดีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ตามถ้อยคำของพระองค์⁶⁶ โปรดสอนความหยิ่งรู้และความเข้าใจแก่ข้าพระองค์อย่างถ่องแท้ เพราะข้าพระองค์ได้เชื่อในกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์

⁶⁷ เมื่อก่อนนั้นข้าพระองค์ได้ทนทุกข์ทรมาน ข้าพระองค์ได้หลงทางไป แต่บัดนี้ข้าพระองค์เชื่อฟังถ้อยคำของพระองค์⁶⁸ พระองค์ทรงดีเลิศ และพระองค์คือผู้หนึ่งที่ทรงกระทำการดี โปรดสอนกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์แก่ข้าพระองค์

⁶⁹ คนหยิ่งยโสได้ใส่ความเท็จข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์รักษาคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ด้วยสุดหัวใจของข้าพระองค์⁷⁰ หัวใจของคนเหล่านั้นแข็งกระด้าง แต่ข้าพระองค์ชื่นชมยินดีในกฎบัญญัติของพระองค์

⁷¹ เป็นสิ่งที่ดีแล้วที่ข้าพระองค์ได้ทนทุกข์ เพราะมันทำให้ข้าพระองค์จะได้เรียนรู้กฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์⁷² คำสั่งสอนจากพระโอษฐ์ของพระองค์สำหรับข้าพระองค์แล้วก็มีค่ายิ่งกว่าทองคำและเงินเป็นหลายพันชิ้น โยด

⁷³ พระหัตถ์ของพระองค์ได้ได้ทรงตกแต่งข้าพระองค์และทรงสร้าง โปรดให้ความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรู้จักกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์⁷⁴ บรรดาผู้ที่ถวายพระเกียรติพระองค์ขึ้นบานเมื่อก่อนเหล่านั้นเห็นข้าพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์พบความหวังในถ้อยคำของพระองค์

⁷⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์กราบว่าบรรดากฎบัญญัติของพระองค์นั้นชอบธรรมแล้ว และในความซื่อตรงนั้นที่พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์นั้นทุกข์ยาก⁷⁶ ขอความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้กับผู้รับใช้ของพระองค์ตลอดไป ข้าพระองค์

⁷⁷ โปรดสำแดงพระกรุณาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตต่อไป เพราะคำสั่งสอนของพระองค์เป็นความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์⁷⁸ โปรดให้คนหยิ่งยโสอาย เพราะคนเหล่านั้นได้ใส่ร้ายข้าพระองค์ ส่วนข้าพระองค์จะใคร่ครวญคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์

⁷⁹ โปรดให้คนเหล่านั้นที่ถวายพระเกียรติพระองค์หันกลับมาหาข้าพระองค์ คือคนเหล่านั้นที่รู้จักกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์นั้น⁸⁰ โปรดให้ใจของข้าพระองค์รู้ตำหนิด้วยการเคารพนับถือกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์ ดังนั้นข้าพระองค์จะไม่ต้องถูกทำให้อาย คัพ

⁸¹ ข้าพระองค์หมดแรงกับการรอคอยที่พระองค์อาจจะมาช่วยกู้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้หวังในถ้อยคำของพระองค์⁸² สายตาของข้าพระองค์คอยที่จะเห็นพระสัญญาของพระองค์ เมื่อไรที่พระองค์จะทรงปล่อยประโลมข้าพระองค์เล่า?

⁸³ เพราะข้าพระองค์ได้เป็นเหมือนถุงหนังเปล่าจุ่มที่ถูกรมควัน ข้าพระองค์ไม่ลืมบรรดากฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์⁸⁴ ผู้รับใช้ของพระองค์ต้องรออีกนานสักเท่าใด เมื่อไรที่พระองค์จะทรงทำการตัดสินบรรดาผู้กดขี่แค้นข้าพระองค์?

⁸⁵ คนหยิ่งยโสได้ขุดหลุมพรางดักข้าพระองค์ คือคนเหล่านั้นที่ฝ่าฝืนต่อคำสั่งสอนของพระองค์⁸⁶ บรรดากฎบัญญัติทั้งหมดของพระองค์ก็เชื่อถือได้ คนเหล่านั้นรังเกียจข้าพระองค์อย่างไม่ชอบธรรม โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด

⁸⁷ คนเหล่านั้นเกือบทำให้ข้าพระองค์ตายไปจากแผ่นดินโลกแล้ว แต่ข้าพระองค์ไม่ปฏิเสธคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์⁸⁸ ด้วยความรักมั่นคงของพระองค์ โปรดรักษาชีวิตของข้าพระองค์ เพื่อที่ข้าพระองค์จะได้เชื่อฟังบรรดาพระบัญชาของพระองค์ ลาเมิธ

⁸⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ถ้อยคำของพระองค์ทรงคงอยู่ตลอดไป ถ้อยคำของพระองค์ได้ตั้งมั่นคงในบรรดาท้องฟ้า⁹⁰ ความซื่อตรงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชนชาติพระองค์ได้ทรงตั้งแผ่นดินโลกและมันก็ยังคงอยู่

⁹¹ ทุกสิ่งเหล่านี้ตั้งมั่นอยู่จนทุกวันนี้ ดังที่พระองค์ได้ตรัสในกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์ เพราะทุกสิ่งเป็นของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์⁹² ถ้าคำสั่งสอนของพระองค์ไม่เป็นความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คงได้พินาศไปในความทุกข์ยากแล้ว

⁹³ ข้าพระองค์จะไม่ทางลืมคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์เลย เพราะโดยคำสั่งสอนทั้งหลายเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงรักษาชีวิตข้าพระองค์ไว้⁹⁴ ข้าพระองค์เป็นของพระองค์ โปรดช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะข้าพระองค์ค้นหาคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์

⁹⁵ คนชั่วเตรียมทำลายข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะค้นหาความเข้าใจในกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์⁹⁶ ข้าพระองค์ได้เคยเห็นมาแล้วว่าทุกสิ่งมีข้อจำกัดของมัน แต่กฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์กว้างขวางไร้ขีดจำกัด เป็ม

⁹⁷ โอ ข้าพระองค์รักคำสั่งสอนของพระองค์จริงๆ เป็นคำอธิษฐานของข้าพระองค์ตลอดทั้งวัน⁹⁸ กฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ทำให้ข้าพระองค์ฉลาดกว่าศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์ เพราะกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์นั้นอยู่กับข้าพระองค์เสมอ

⁹⁹ ข้าพระองค์มีความเข้าใจมากกว่าครูทั้งหมดของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ใคร่ครวญกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์¹⁰⁰ ข้าพระองค์เข้าใจมากกว่าผู้ที่อาวุโสกว่าข้าพระองค์ นี่เป็นเพราะข้าพระองค์ได้รักษาคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์

¹⁰¹ ข้าพระองค์หยุดยังงำไว้จากทางชั่วทุกอย่าง เพื่อว่าข้าพระองค์จะทำตามถ้อยคำของพระองค์¹⁰² ข้าพระองค์ไม่ได้หันไปจากบรรดากฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสอนข้าพระองค์

¹⁰³บรรดาก้อยคำของพระองค์นั้นช่างมีรสชาติหวานแก่ข้าพระองค์ แน่ทีเดียว หวานกว่าน้ำผึ้งเมื่อถึงปากของข้าพระองค์¹⁰⁴ โดยทางคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ ข้าพระองค์สามารถเข้าใจได้ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์เกลียดชังทางที่ผิดทั้งหลาย นุน

¹⁰⁵ก้อยคำของพระองค์เป็นตะเกียงแห่งเท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแห่งทางของข้าพระองค์¹⁰⁶ ข้าพระองค์ได้สาบานและได้ยืนยันว่า ข้าพระองค์จะทำตามกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์

¹⁰⁷ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ทุกขียากยิ่งนัก โปรดรักษาชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามที่พระองค์ได้สัญญาด้วยก้อยคำของพระองค์¹⁰⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดรับเครื่องบูชาถวายด้วยความสมัครใจจากปากของข้าพระองค์ และโปรดสอนกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์แก่ข้าพระองค์

¹⁰⁹ชีวิตของข้าพระองค์อยู่ในมือของข้าพระองค์เสมอ แต่กระนั้นข้าพระองค์ไม่ลืมคำสั่งสอนของพระองค์¹¹⁰ คนชั่วได้วางกับดักข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่หันเหจากคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์

¹¹¹ข้าพระองค์รับกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์ไว้เป็นมรดกของข้าพระองค์ตลอดไป เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความชื่นบานแก่จิตใจข้าพระองค์¹¹² จิตใจของข้าพระองค์เชื่อมั่นในกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์ตลอดไปจนถึงกาลอวสาน ชามะ

¹¹³ข้าพระองค์เกลียดคนโลเล แต่ข้าพระองค์รักคำสั่งสอนของพระองค์¹¹⁴ พระองค์ทรงเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นไฉ่ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์รอคอยก้อยคำของพระองค์

¹¹⁵จงไปเสียจากข้า เจ้าคนชั่ว เพื่อว่าข้าพระองค์จะได้ทำตามกฎบัญญัติทั้งหลายของพระเจ้าของข้าพระองค์¹¹⁶ โปรดคำขูข้าพระองค์ไว้ตามก้อยคำของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ และไม่อายในความหวังของข้าพระองค์

¹¹⁷โปรดคำขูข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะรอด และข้าพระองค์จะใคร่ครวญกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์เสมอ¹¹⁸ พระองค์ทรงปฏิเสธทุกคนที่หันเหจากกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์ เพราะคนเหล่านั้นได้หลอกลวงและเชื่อถือไม่ได้

¹¹⁹พระองค์ทรงตั้งคนชั่วทั้งมวลของแผ่นดินโลกเป็นเหมือนขี้แร่ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รักพระโอวาทอันเคร่งครัดทั้งหลายของพระองค์¹²⁰ ร่างกายข้าพระองค์สิ้นสั่นในความเกรงกลัวพระองค์ และข้าพระองค์เคารพกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์ โอเยน

¹²¹ข้าพระองค์ทำสิ่งที่ชอบธรรมและสมควร ขอยำเกรงละทิ้งข้าพระองค์ไว้กับผู้ที่รังเกียจข้าพระองค์¹²² โปรดประณามการช่วยดูแลผู้รับใช้ของพระองค์ ขอยำเกรงให้คนหยิ่งโสกลดขี่รังเกียจข้าพระองค์

¹²³นัยน์ตาของข้าพระองค์เมื่อเฝ้าฯ ขณะที่ข้าพระองค์คอยความรอดของพระองค์ และคอยก้อยคำอันเที่ยงธรรมของพระองค์¹²⁴ โปรดสำแดงความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และโปรดสอนบรรดากฎระเบียบของพระองค์แก่ข้าพระองค์

¹²⁵ข้าพระองค์นั้นเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ โปรดทรงมอบความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรู้จักกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์¹²⁶ ได้เวลาที่พระยาห์เวห์จะทรงจัดการ เพราะประชาชนได้ละเมิดคำสั่งสอนของพระองค์

¹²⁷แน่นอน ข้าพระองค์รักกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ ยิ่งกว่าทองคำ ยิ่งกว่าทองคำบริสุทธิ์¹²⁸ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จะติดตามคำสั่งสอนทั้งมวลของพระองค์อย่างเคร่งครัด และข้าพระองค์เกลียดชังทางแห่งความหลอกลวงทุกทาง เพบ

¹²⁹บรรดากฎระเบียบของพระองค์น่าแปลกใจนั้นคือเหตุผลว่าทำไมข้าพระองค์จึงเชื่อมั่นในบรรดากฎระเบียบเหล่านั้น¹³⁰ การเปิดเผยก้อยคำของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนที่ขาดประสบการณ์

¹³¹ข้าพระองค์อัปปากและเหนียวหอบ เพราะข้าพระองค์ประสงค์กฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์¹³² โปรดหันมาหาข้าพระองค์และมีพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงเคยทำต่อผู้ที่รักพระนามของพระองค์เสมอ

¹³³โปรดนำย่างเท้าของข้าพระองค์ตามก้อยคำของพระองค์ ขอยำเกรงให้ความบาปใดๆ มีอำนาจเหนือข้าพระองค์¹³⁴ โปรดไล่ข้าพระองค์ให้พ้นการกดขี่รังเกียจของมนุษย์ เพื่อข้าพระองค์จะทำตามคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์

¹³⁵โปรดให้พระพิภพของพระองค์ทอแสงมายังผู้รับใช้ของพระองค์ และโปรดสอนกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์แก่ข้าพระองค์¹³⁶ บรรดาสายธารแห่งน้ำตาไหลลงมาจากนัยน์ตาของข้าพระองค์ เพราะประชาชนไม่ทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ ซาเด

¹³⁷พระองค์เที่ยงธรรม และกฎบัญญัติของพระองค์ก็เที่ยงธรรม¹³⁸ บรรดากฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงมอบนั้นเที่ยงธรรม และสัตย์ซื่อ

¹³⁹ความโกรธจัดได้ทำลายข้าพระองค์ เพราะพวกคู่อริของข้าพระองค์ลืมห้อยคำทั้งหลายของพระองค์¹⁴⁰ ก้อยคำของพระองค์ได้ถูกทดสอบเป็นอย่างมากแล้ว และผู้รับใช้ของพระองค์รักก้อยคำนั้น

¹⁴¹ข้าพระองค์ด้อยต่ำและถูกดูถูก แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์¹⁴² ความเที่ยงธรรมของพระองค์เที่ยงธรรมสมควรยังคงอยู่ตลอดไป และคำสั่งสอนของพระองค์ก็เชื่อถือได้

¹⁴³แม้ว่าความทุกข์ยากและความตรอมใจได้มาสู่ข้าพระองค์ กฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ยังคงเป็นความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์¹⁴⁴ กฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์เที่ยงธรรมตลอดไป โปรดทรงมอบความเข้าใจแก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ โคฟ

¹⁴⁵ข้าพระองค์ได้ขอด้วยสุดหัวใจ "ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดตอบข้าพระองค์เถิด ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์"¹⁴⁶ ข้าพระองค์ขอพระองค์ว่า ขอพระองค์ช่วยให้ข้าพระองค์รอด และข้าพระองค์จะทำตามกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์"

¹⁴⁷ข้าพระองค์ตื่นขึ้นเวลารุ่งเช้าและทูลขอความอุปถัมภ์ ข้าพระองค์หวังในถ้อยคำทั้งหลายของพระองค์¹⁴⁸ นัยน์ตาของข้าพระองค์ลืมนั่งอยู่ทุกเวลาเวลากลางคืน เพื่อว่าข้าพระองค์จะใคร่ครวญถึงถ้อยคำของพระองค์

¹⁴⁹โปรดฟังเสียงข้าพระองค์ ตามความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดรักษาชีวิตข้าพระองค์ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาในกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์¹⁵⁰ ผู้ที่รังเกียจข้าพระองค์กำลังมาใกล้ข้าพระองค์แล้ว แต่ว่าคนเหล่านั้นอยู่ห่างจากคำสั่งสอนของพระองค์

¹⁵¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงอยู่ใกล้ข้าพระองค์ และกฎบัญญัติทั้งหมดของพระองค์ก็เชื่อถือได้¹⁵² นานมาแล้วข้าพระองค์ได้เรียนรู้จากกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์ว่าพระองค์ได้ทรงตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้ในสถานที่ตลอดไป เรข

¹⁵³โปรดทอดพระเนตรความทุกข์ยากของข้าพระองค์ และโปรดช่วยเหลือข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ไม่ได้ลืมคำสั่งสอนของพระองค์¹⁵⁴ โปรดปกป้องข้าพระองค์และโปรดไถ่ข้าพระองค์ โปรดพิทักษ์ข้าพระองค์ตามที่สัญญาในถ้อยคำของพระองค์

¹⁵⁵ความรอนั้นอยู่ห่างจากคนชั่วร้าย เพราะคนเหล่านั้นไม่รักกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์¹⁵⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระกรุณาของพระองค์มากมายนัก โปรดรักษาชีวิตข้าพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงกระทำเสมอ

¹⁵⁷บรรดาผู้ที่รังเกียจและบรรดาศัตรูของข้าพระองค์มีมากมาย แต่ข้าพระองค์ไม่ได้หันเหไปจากกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์¹⁵⁸ ข้าพระองค์มองดูคนทรยศด้วยความขะเขย่ง เพราะคนเหล่านั้นไม่ทำตามถ้อยคำของพระองค์

¹⁵⁹โปรดทอดพระเนตรถึงวิธีที่ข้าพระองค์รักษาคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดรักษาชีวิตข้าพระองค์ไว้ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญา โดยความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์¹⁶⁰ เนื้อหาสำคัญแห่งถ้อยคำของพระองค์ คือความจริง และกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์ทุกข้อคงยังคงอยู่ตลอดไป จีน

¹⁶¹พวกเจ้าเมืองรังเกียจข้าพระองค์โดยไร้เหตุผล จิตใจของข้าพระองค์สั่นคลอนการไม่เชื่อฟังถ้อยคำของพระองค์¹⁶² ข้าพระองค์ชื่นชมยินดีในถ้อยคำของพระองค์อย่างผู้ที่ได้พบของที่ปลื้มรับมาเป็นอันมาก

¹⁶³ข้าพระองค์เกลียดและชิงความเท็จ แต่ข้าพระองค์รักษาคำสั่งสอนของพระองค์¹⁶⁴ ข้าพระองค์ยกย่องพระองค์วันละเจ็ดครั้งหยุดหยั่ง เพราะกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์

¹⁶⁵บรรดาผู้ที่รักษาคำสั่งสอนของพระองค์ คนเหล่านั้นมีสันติสุขอย่างยิ่ง ไม่มีสิ่งใดทำให้คนเหล่านั้นสั่นไหวได้¹⁶⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์รอคอยความรอดของพระองค์ และข้าพระองค์เชื่อฟังกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์

¹⁶⁷ข้าพระองค์ทำตามพระโอวากอันเคร่งครัดของพระองค์ และข้าพระองค์รักพระโอวากอันเคร่งครัดนั้นยิ่งนัก¹⁶⁸ ข้าพระองค์ทำตามบรรดาคำสั่งสอนและพระโอวากอันเคร่งครัดของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทราบในทุกสิ่งที่ข้าพระองค์กระทำ กาฟ

¹⁶⁹ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดสดับเสียงขอความช่วยเหลือของข้าพระองค์ โปรดทรงมอบความเข้าใจในถ้อยคำของพระองค์แก่ข้าพระองค์¹⁷⁰ โปรดสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ต่อหน้าพระองค์ โปรดโปรดช่วยเหลือข้าพระองค์อย่างที่พระองค์ได้ทรงสัญญาในถ้อยคำของพระองค์

¹⁷¹โปรดให้ริมฝีปากของข้าพระองค์พร่ำพรูคำยกย่องออกมา เพราะพระองค์ทรงสอนกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์แก่ข้าพระองค์¹⁷² โปรดให้ลิ้นของข้าพระองค์ร้องเพลงเกี่ยวกับถ้อยคำของพระองค์ เพราะบรรดากฎบัญญัติทั้งหมดของพระองค์ก็เที่ยงธรรม

¹⁷³โปรดให้พระหัตถ์ของพระองค์ทรงช่วยเหลือข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้เลือกคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์¹⁷⁴ ข้าพระองค์แสวงหาการช่วยกู้ของพระองค์ และคำสั่งสอนของพระองค์ก็เป็นความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์

¹⁷⁵โปรดให้ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่และยกย่องพระองค์ และให้กฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์ช่วยเหลือข้าพระองค์¹⁷⁶ ข้าพระองค์ได้ระหกระเหินเหมือนดังแกะที่หลงหายไป โปรดตามหาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ไม่ลืมกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์

¹ข้าแต่พระยาหวั่น ขอรบช่วยด้วยเถิด เพราะคนสุจริตได้หายไปหมด คนที่ซื่อสัตย์ได้สูญสิ้นไป

²ทุกคนพูดคำไร้สาระกับเพื่อนบ้าน ทุกคนพูดด้วยสิ้นประจบสอพลอและด้วยสองใจ³ ข้าแต่พระยาหวั่น ขอรบตัดริมฝีปากที่ประจบสอพลอออกเสียให้สิ้น และทุกสิ้นที่โอ้อวดในเรื่องใหญ่โตด้วย⁴ คนพวกนี้คือบรรดาคนที่พากันพูดว่า "เราจะชนะได้ด้วยสิ้นของเรา เมื่อริมฝีปากของเราพูด ใครจะเป็นนายเหนือพวกเราได้?"

⁵พระยาหวั่นจึงตรัสว่า "เพราะคนยากจนถูกกระทำอย่างรุนแรง เพราะเสียงคร่ำครวญของคนขัดสน เราจึงจะลุกขึ้น เราจะจัดที่ปลอดภัยไว้ให้ตามที่พวกเขาปรารถนา"

⁶พระดำรัสของพระยาหวั่นเป็นพระดำรัสบริสุทธ์ เป็นดังเช่นเงินบริสุทธิ์ในเตาหลอมแห่งแผ่นดินโลก ซึ่งถูกถลุงถึงเจ็ดครั้ง⁷ พระองค์ทรงเป็นพระยาหวั่น พระองค์ทรงป้องกันพวกเขาไว้ พระองค์ทรงรักษาคณสุจริตไว้เป็นนิมิตจากพงศ์พันธุ์ที่ชั่วร้ายนี้⁸ คนชั่วก็เดินพลุกพล่านอยู่ล้อมรอบ ในขณะที่ความชั่วช้าได้รับการยกย่องในท่ามกลางบรรดาลูกหลานของมนุษย์

Chapter 33

¹ในความระทมใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ขอพระยาหวั่น และพระองค์ได้ทรงตอบข้าพระองค์² ข้าแต่พระยาหวั่น โปรดช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นจากพวกคนที่โกหกด้วยริมฝีปากนุสาของคนเหล่านั้น และการหลอกลวงด้วยสิ้นของคนเหล่านั้น

³พระองค์จะลงโทษแก่พวกเขา และพระองค์จะทรงทำสิ่งใดแก่พวกเขาอีกเล่า พวกเจ้าผู้ซึ่งมีสิ้นที่หลอกลวง?⁴ พระองค์จะทรงลงโทษพวกเขาด้วยบรรดาลูกธนูของนักรบซึ่งได้ลับให้แหลมคมโดยการเผาด้วยถ่านของต้นซาก

⁵พินาศแล้วแก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์อาศัยชั่วคราวกับคนเมเซค ข้าพระองค์ได้พักอยู่ท่ามกลางเต็นท์ของคนเคดาร์มาก่อนหน้านี้⁶ ข้าพระองค์พักอยู่นานเกินไปแล้วกับผู้เกลียดสันติสุข⁷ ข้าพระองค์รักสันติสุข แต่เมื่อข้าพระองค์พูด คนเหล่านั้นจะเอาแต่ทำสงคราม

Chapter 34

¹ข้าพระองค์จะเฝ้าหน้ามองขึ้นไปยังภูเขา ความอุปถัมภ์ของข้าพระองค์จะมาจากไหน?² ความอุปถัมภ์ของข้าพระองค์มาจากพระยาหวั่น ผู้ทรงสร้างท้องฟ้าและแผ่นดินโลก

³พระองค์จะไม่ทรงทำให้เท้าของท่านสั่นไถล พระองค์ผู้ทรงปกป้องท่านจะไม่ทรงเคลื่อนกลับไป⁴ ดูเถิด พระองค์ผู้ทรงพิทักษ์อิสราเอลจะไม่ทรงเคลื่อนกลับหรือทรงกลับสนึกไป

⁵พระยาหวั่นทรงเป็นผู้พิทักษ์ท่าน พระยาหวั่นทรงเป็นเงาที่ขามือของท่าน⁶ พระอาทิตย์จะไม่ทำอันตรายท่านในเวลากลางวัน หรือพระจันทร์ในเวลากลางคืน

⁷พระยาหวั่นจะทรงปกป้องท่านให้พ้นอันตรายทั้งมวล และพระองค์จะทรงปกป้องชีวิตของท่าน⁸ พระยาหวั่นจะทรงปกป้องในทุกสิ่งที่ท่านกระทำตั้งแต่นี้และตลอดไป

Chapter 35

¹ข้าพเจ้าได้มีความชื่นบาน เมื่อคนเหล่านั้นได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "โปรดให้เราไปยังพระนิเวศของพระยาหวั่นกันเถิด"² กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย เก้าทั้งหลายของพวกเรากำลังยืนอยู่ภายในประตูของเจ้า³ กรุงเยรูซาเล็มได้ถูกสร้างไว้อย่างเมืองที่วางแผนไว้อย่างรอบคอบ

⁴บรรดาเผ่าต่าง ๆ ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม คือบรรดาเผ่าของพระยาหวั่น ดังเป็นสักขีพยานสำหรับอิสราเอล เพื่อขอบพระคุณพระนามของพระยาหวั่น⁵ พระที่นั่งแห่งการตัดสินตั้งอยู่ที่นั่น คือพระที่นั่งของราชวงศ์ดาวิด

⁶จงอธิษฐานขอสันติสุขให้กรุงเยรูซาเล็มว่า "ขอบรรดาผู้ที่รักเจ้าจงมีสันติสุข⁷ ขอสันติสุขจงมีอยู่ภายในกำแพงทั้งหลายที่ป้องกันเจ้า และโปรดให้มีสันติสุขอยู่ภายในป้อมของเจ้า"

⁸เพื่อเห็นแก่พี่น้องชายและมิตรสหายทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดว่า "โปรดให้สันติสุขจงมีอยู่ภายในเจ้า"⁹ เพื่อเห็นแก่พระนิเวศของพระยาหวั่น พระเจ้าของพวกเรา ข้าพเจ้าจะค้นหาความดีสำหรับเจ้า

Chapter 36

¹ข้าแต่พระองค์ผู้ประทับในบรรดาท้องฟ้าข้าพระองค์เงยหน้าดูพระองค์²ดูเถิด สายตาของบรรดาคนรับใช้มองดูมือนายของคนเหล่านั้น สายตาของบรรดาหญิงรับใช้มองดูมือนายหญิงของพวกนางเช่นไร ดังนั้นสายตาทั้งหลายของพวกเรามองดูพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา จนกว่าพระองค์จะมีเมตตาต่อพวกเราเช่นนั้น

³ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดเมตตาต่อพวกข้าพระองค์ โปรดเมตตาต่อพวกข้าพระองค์เถิด เพราะพวกข้าพระองค์ทนต่อการหมิ่นประมาทมากมายแล้ว⁴ข้าพระองค์ทั้งหลายได้รับความเย้ยหยันของคนอวดดีและการดูถูกของคนหยิ่งโสมากเกินไปแล้ว

Chapter 37

¹"ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา" บัดนี้โปรดให้อิสราเอลกล่าวว่า²"ถ้าไม่ใช่พระยาห์เวห์ผู้ได้ทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา เมื่อคนทั้งหลายได้ตั้งขึ้นต่อต้านพวกเรา³เมื่อความโกรธของคนเหล่านั้นได้ที่กลุ่มขึ้นต่อพวกเรา คนเหล่านั้นก็จะกลืนพวกเราเสียทั้งเป็น

⁴สายน้ำไหลท่วมกันพวกเรา แล้วน้ำนั้นก็คงกวาดพวกเราไป⁵แล้วน้ำที่เชี่ยวกรากจะทำให้พวกเราจมน้ำตาย"

⁶จงยกย่องแด่พระยาห์เวห์ ผู้ไม่ได้ทรงยอมให้พวกเราถูกฉีกด้วยฟันของคนเหล่านั้น⁷พวกเราได้หนีรอดไปได้เหมือนอย่างนกพ้นจากกับดักของบรรดาพรานนก กับดักนั้นก็ได้หัก และพวกเราได้หนีรอดไปได้

⁸ความอุปถัมภ์ของพวกเราอยู่ในพระยาห์เวห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน

Chapter 38

¹พวกผู้ที่พึ่งพาในพระยาห์เวห์ก็เหมือนภูเขาศิโยน ซึ่งไม่หวั่นไหว แต่ยืนยงยังคงอยู่ตลอดไป²ภูเขาล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็มเช่นไร พระยาห์เวห์ทรงอยู่รอบประชาชนของพระองค์ ตั้งแต่บัดนี้ตลอดไปเช่นนั้น³คทาของความชั่วร้ายต้องไม่ปกครองในแผ่นดินของคนเที่ยงธรรม มีฉะนั้นแล้วคนเที่ยงธรรมอาจจะทำสิ่งที่ผิด

⁴ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดทำการดีต่อคนดี และต่อคนที่ดวงใจของคนเหล่านั้นมีความเที่ยงตรง⁵แต่สำหรับผู้ที่หันเข้าหาทางคดโกงของคนเหล่านั้น พระยาห์เวห์จะทรงพาดคนเหล่านั้นไปพร้อมกับผู้ทำความชั่วทั้งหลาย ขอสันติสุขจงมีอยู่ในอิสราเอล

Chapter 39

¹เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงรื้อฟื้นศิโยนกลับสู่สภาพดี พวกเราก็คือเหมือนคนเหล่านั้นที่ฝันไป

²แล้วปากทั้งหลายของพวกเราก็ได้หวั่นไหวและลิ้นทั้งหลายของพวกเราได้ร้องเพลง แล้วคนเหล่านั้นได้พูดกันท่ามกลางบรรดาประชาชาติทั้งหลายว่า "พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำการอันยิ่งใหญ่ให้คนเหล่านั้น"³พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำการอันยิ่งใหญ่ให้พวกเรา พวกเราช่างมีความชื่นบานเหลือเกิน

⁴ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดรื้อฟื้นให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกลับสู่สภาพดี อย่างธารน้ำไหลในเนเกบ⁵บรรดาคนเหล่านั้นที่หว่านด้วยน้ำตาจะได้เก็บเกี่ยวด้วยเสียงโห่ร้องแห่งความชื่นบาน⁶ผู้ที่ร้องไห้ออกไป โดยหอบเมล็ดพืชเพื่อจะหว่าน จะกลับบ้านด้วยเสียงโห่ร้องแห่งความชื่นบาน โดยหอบบรรดาฟ่อนข้าวมาพร้อมกับเขาด้วย

Chapter 40

¹ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงสร้างบ้าน พวกคนที่สร้างก็เปล่าประโยชน์ ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงพิทักษ์เมือง คนยามที่เฝ้ายามก็เปล่าประโยชน์²เป็นการเปล่าประโยชน์ ที่ทำกันตั้งแต่มืดแล้วกลับบ้านจนตีกิ่ง หรือกินอาหารที่ได้จากงานหนัก เพราะพระยาห์เวห์จะทรงมอบแก่ผู้ที่พระองค์ทรงรักษาระที่คนเหล่านั้นกลับ

³บุตรทั้งหลายเป็นสมบัติจากพระยาห์เวห์ และผลิตผลของครรภ์ก็เป็นรางวัลจากพระองค์⁴บุตรทั้งหลายที่เกิดเมื่อบิดายังหนุ่ม ก็เหมือนบรรดาลูกธนูในมือนักรบ⁵ชายใดมีลูกธนูเต็มแสงก็เป็นสุข เขาจะไม่ต้องละอายเมื่อเขาเผชิญหน้ากับบรรดาศัตรูของเขาที่ประตูเมือง

Chapter 41

¹ทุกคนที่ถวายพระเกียรติพระยาห์เวห์ก็เป็นสุข คือผู้ที่เดินในทางของพระองค์²สิ่งที่มือของท่านได้หามา ท่านก็จะปิติชื่นบาน และท่านจะเป็นสุขและเจริญ

³ภรรยาของท่านจะเป็นอย่างง่อนที่มีบุตรมากมายอยู่ภายในบ้านของท่าน บุตรทั้งหลายของท่านจะเป็นเหมือนบรรดาต้นมะกอกทั้งหลาย ขณะที่เขาทั้งหลาย

นั่งรอบโต๊ะของท่าน⁴ไว้แล้ว แบนอนคนที่ถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์จะได้รับพระพร⁵ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรท่านจากศิโยน โปรดให้ท่านเห็นความรุ่งเรืองของกรุงเยรูซาเล็ม ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของท่าน⁶โปรดให้ท่านได้มีชีวิตที่จะเห็นลูกหลานของท่าน โปรดให้สันติสุขมีอยู่ในอิสราเอล

Chapter 42

¹"นับตั้งแต่วัยหนุ่มของข้าพเจ้า คนเหล่านั้นก็ได้รักแก่ข้าพเจ้า" ให้อิสราเอลกล่าวว่า²"นับตั้งแต่วัยหนุ่มของข้าพเจ้า คนเหล่านั้นก็ได้รักแก่ข้าพเจ้า แต่คนเหล่านั้นก็ยังเอาชนะข้าพเจ้าไม่ได้³คนที่โลกนี้ได้โยนหลังข้าพเจ้า คนเหล่านั้นได้ฟากรอยไกลของคนเหล่านั้นไว้ยาว

⁴พระยาห์เวห์ทรงเที่ยงธรรม พระองค์ได้ทรงตัดสินบรรดาเชือกมัดของคนชั่วออก"⁵โปรดให้ทุกคนที่เกลียดศิโยนต้องได้รับความละอายและได้ถอยกลับไป

⁶โปรดให้คนเหล่านั้นเป็นเหมือนหญ้าที่งอกบนหลังคา ซึ่งเหี่ยวแห้งไปก่อนที่มันโตขึ้น⁷ซึ่งคนเก็บเกี่ยวได้ไม่ถึงกำมือ หรือไม่พอที่จะรวมมัดเป็นฟ่อนไว้ที่อกของผู้เกี่ยว⁸โปรดให้คนที่ผ่านไปมากล่าวว่า "ขอพระพรของพระยาห์เวห์ทรงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย พวกเราขอให้พรในพระนามของพระยาห์เวห์แก่พวกท่าน"

Chapter 43

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ อีกนานเท่าใดที่พระองค์จะทรงเอาแต่ลิ้มข้าพระองค์? อีกนานเท่าใดที่พระองค์จะซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์?²อีกนานเท่าใดที่ข้าพระองค์ต้องกังวลและมีความเศร้าโศกในใจตลอดทั้งวัน? อีกนานเท่าใดที่ศัตรูของข้าพระองค์มีชัยเหนือข้าพระองค์

³ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์และทรงตอบข้าพระองค์ โปรดประทานแสงสว่างแก่ดวงตาของข้าพระองค์ เกรงว่าข้าพระองค์จะหลับไหลอยู่ในความตาย⁴ขออย่าปล่อยให้ศัตรูของข้าพระองค์กล่าวว่า "ข้าได้ชนะเขาแล้ว" เพื่อศัตรูของข้าพระองค์จะไม่พูดว่า "ข้าได้มีชัยเหนือศัตรูของข้าแล้ว" มิฉะนั้น ศัตรูของข้าพระองค์จะสิงโลดเมื่อข้าพระองค์ลืมนลง

⁵แต่ข้าพระองค์ได้ไว้วางใจในความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ชื่นชมยินดีในความรอดของพระองค์⁶ข้าพระองค์จะร้องเพลงแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้ทรงดูแลข้าพระองค์ด้วยพระทัยกว้างขวาง

Chapter 44

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ จากที่ลึก ข้าพระองค์ขอพระองค์²ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดฟังเสียงของข้าพระองค์ ขอเจียพระกรรมของพระองค์ ฟังเสียงอธิษฐานขอความเมตตาของข้าพระองค์

³ข้าแต่พระยาห์เวห์ ถ้าพระองค์จะทรงจดความชั่วไว้ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ใครจะจะยืนอยู่ได้?⁴แต่พระองค์ทรงมีการอภัยโทษบาป เพื่อคนจะเคารพพระองค์

⁵ข้าพระองค์รอคอยพระยาห์เวห์ จิตใจของข้าพระองค์รอคอยอยู่ และข้าพระองค์หวังในพระวอนะของพระองค์⁶จิตใจของข้าพระองค์รอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้า ยิ่งกว่าคนยามรอคอยเวลารุ่งเช้า

⁷อิสราเอลเอ๋ย จงมีความหวังในพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงพระกรุณาและพระองค์ทรงเต็มใจอย่างยิ่งที่จะยกโทษให้⁸พระองค์คือผู้ที่ทรงไล่อิสราเอลออกจากบาปทั้งหมดของเขา

Chapter 45

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ จิตใจของข้าพระองค์ไม่ได้อดตัว และตาของข้าพระองค์ไม่ได้ยโส ข้าพระองค์ไม่ได้มีความหวังที่ยิ่งใหญ่สำหรับตัวเองหรือกังวลในสิ่งต่างๆ ที่เกิดตัวของข้าพระองค์

²แท้จริงข้าพระองค์ได้ทำให้จิตวิญญาณของข้าพระองค์สงบและนิ่ง เหมือนเด็กหย่านมจากแม่ของเขา จิตวิญญาณของข้าพระองค์ภายในตัวข้าพระองค์เหมือนอย่างเด็กที่หย่านมแล้ว³อิสราเอลเอ๋ย จงมีความหวังในพระยาห์เวห์เถิด ตั้งแต่บัดนี้และตลอดไป

Chapter 46

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดคิดถึงดาวิด และความลำบากทั้งมวลของพระองค์เถิด²โปรดคิดถึงที่พระองค์ทรงปฏิญาณต่อพระยาห์เวห์ไว้ ถึงสิ่งที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับองค์ผู้ทรงฤทธิ์ของยาโคบ

³พระองค์ทรงปฏิญาณว่า "ข้าพระองค์จะไม่เข้าไปในบ้าน หรือเข้าไปในที่นอนของข้าพเจ้า⁴ ข้าพระองค์จะไม่ให้สายตาของข้าพระองค์หลับ หรือให้เปลือกตาของข้าพระองค์ได้พัก⁵ จนกว่าข้าพระองค์จะหาสถานที่สำหรับพระยาห์เวห์ได้ คือพลับพลาขององค์ผู้ทรงฤทธิ์ของยาโคบ"

⁶ดูเถิด พวกข้าพระองค์ได้ยินเรื่องนี้ในเมืองเอเฟราธาห์ พวกข้าพระองค์ได้พบสิ่งนี้ในบรรดาที่ทุ่งนาของยาอาร์⁷ พวกข้าพระองค์จะไปยังพลับพลาของพระเจ้า พวกข้าพระองค์จะได้มีสถานที่แทนรองพระบาทของพระองค์⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดตื่นขึ้นเสด็จไปยังที่ประทับของพระองค์ ทั้งพระองค์และหีบแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์

⁹โปรดให้ปุโรหิตของพระองค์สวมความสัตย์ซื่อ และให้ผู้จงรักภักดีของพระองค์ให้ร้องด้วยความชื่นบาน¹⁰ เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ขออย่าเหือนพระพักตร์หนีจากกษัตริย์ที่ได้รับการทรงเจิมของพระองค์

¹¹พระยาห์เวห์ทรงปฏิญาณกับดาวิด อันเป็นความจริงซึ่งพระองค์จะไม่ทรงคืนคำว่า "เราจะตั้งคนหนึ่งขึ้นในเชื้อสายของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า¹² ถ้าบุตรชายทั้งหลายของเจ้าทำตามพันธสัญญา และพระโอวาทซึ่งเราจะสอนคนเหล่านั้นแล้วบุตรทั้งหลายของคนเหล่านั้น จะนั่งบนบัลลังก์ของเจ้าตลอดไป"

¹³แน่ทีเดียว พระยาห์เวห์ได้ทรงเลือกศิโยน พระองค์ได้มีพระประสงค์จะให้เป็นที่ประทับของพระองค์¹⁴ "นี่เป็นที่พักของเราตลอดไป เราจะอยู่ที่นี่ เพราะเราประสงค์เช่นนั้น

¹⁵เราจะอวยพรแก่เสบียงของเมืองนี้อย่างอุดมสมบูรณ์ เราจะให้คนจนของเมืองนี้อิ่มหนำอาหาร¹⁶ เราจะสวมความรอดแก่ปุโรหิตของเมืองนี้ ผู้จงรักภักดีของเมืองนี้จะร้องเสียงดังด้วยความชื่นบาน

¹⁷ที่นั่นเราจะทำเขาอันหนึ่งงอกขึ้นมาสำหรับดาวิด และตั้งตะเกียงดวงหนึ่งสำหรับผู้ที่เราได้เจิมไว้ของเรา¹⁸ เราจะสวมความอายแก่ศัตรูของเขา แต่เราจะสวมพระองค์ด้วยมงกุฎซึ่งจะเปล่งประกาย"

Chapter 47

¹ดูเถิด เป็นสิ่งดีและน่าพึงพอใจมากเพียงใดที่พี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกัน

²ดูดังน้ำมือน้ำอย่างดีอยู่บนศีรษะไหลลงมาบนหมวดเครา คือบนหมวดเคราของอาโรน และแล้วศีรษะไหลลงมาบนคอเสื้อคลุมของท่าน³ ดูดังน้ำค้างแห่งภูเขาเฮโรโมน ซึ่งตกลงมาบนเทือกเขาศิโยน เพราะที่นั่นพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาพระพร คือชีวิตยืนยาวตลอดไป

Chapter 48

¹มาเถิด มาถวายสดุดีแด่พระยาห์เวห์ ท่านผู้รับใช้ทั้งหมดของพระยาห์เวห์ ท่านทั้งหลายผู้ซึ่งรับใช้ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ในเวลากลางคืน² จงยกมือของพวกเขาขึ้นไปยังสถานบริสุทธิ์ และถวายสดุดีแด่พระยาห์เวห์

³ขอพระยาห์เวห์ได้ทรงอวยพรพระท่านจากศิโยน พระองค์ผู้ซึ่งได้ทรงสร้างท้องฟ้าและแผ่นดินโลก

Chapter 49

¹จงยกย่องพระยาห์เวห์ จงยกย่องพระนามของพระยาห์เวห์ จงยกย่องพระองค์เถิด ท่านบรรดาผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์เอ๋ย² ท่านทั้งหลายผู้ที่ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ในลานแห่งพระนิเวศของพระเจ้าของพวกเขา

³จงยกย่องพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ดีเลิศ จงร้องเพลงยกย่องพระนามของพระองค์ เพราะเป็นเรื่องที่น่าชื่นบานที่จะทำเช่นนั้น⁴ พระยาห์เวห์นั้นได้ทรงเลือกยาโคบไว้เพื่อพระองค์เอง และทรงเลือกอิสราเอลเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์

⁵ข้าพระองค์เองกราบว่าพระยาห์เวห์ทรงยิ่งใหญ่ รู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเหนือกว่าบรรดาพระทั้งมวล⁶ พระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยสิ่งใด พระองค์ก็ทรงทำสิ่งนั้น ในท้องฟ้าและบนแผ่นดินโลก ในทะเลและที่ลึกของมหาสมุทรทั้งมวล

⁷พระองค์ทรงทำให้เมฆลอยขึ้นมาจากที่ไกลๆ ทรงทำให้ฟ้าแลบพุ่มเข้ามาพร้อมกับฝนและน้ำลมออกจากคลังของพระองค์

⁸พระองค์ทรงสังหารลูกหัวปีของอียิปต์ ทั้งของคนและของสัตว์⁹ พระองค์ทรงส่งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่าง ๆ มาท่ามกลางเจ้า อียิปต์เอ๋ย เพื่อต่อต้านฟาโรห์และข้าราชการบริหารทั้งมวลของเขา

¹⁰พระองค์ได้ทรงไถ่บรรดาประชาชาติเป็นอันมาก และทรงสังหารบรรดากษัตริย์ผู้มีอำนาจ¹¹ คือสิโหน กษัตริย์ของคนอาโมไรต์ และโอก กษัตริย์แห่งบาซาน อีกทั้งราชอาณาจักรทั้งมวลแห่งคานาอัน

¹²พระองค์ได้ทรงมอบแผ่นดินของเขาทั้งหลายให้เป็นมรดกของพวกเรา เป็นมรดกแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์¹³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระนามของพระองค์คงยังคงอยู่ตลอดไป ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเกียรติคุณของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

¹⁴เพราะพระยาห์เวห์ทรงปกป้องประชาชนของพระองค์และทรงเมตตาต่อบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์¹⁵ บรรดารูปเคารพของประชาชาติเป็นเงินและทองคำเป็นผลงานของฝีมือมนุษย์ทั้งหลาย¹⁶ รูปเคารพเหล่านั้นมีปาก แต่พวกมันพูดไม่ได้ พวกมันมีตา แต่พวกมันดูไม่ได้¹⁷ พวกมันมีหู แต่พวกมันฟังไม่ได้ ทั้งไม่มีความหมายในปากของรูปเคารพเหล่านั้น¹⁸ ผู้ที่ทำรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือนรูปเหล่านั้น เช่นเดียวกับทุกคนที่พึ่งพาในรูปเหล่านั้น

¹⁹ลูกหลานอิสราเอลเอ๋ย จงยกย่องพระยาห์เวห์ ลูกหลานอาโรนเอ๋ย จงยกย่องพระยาห์เวห์²⁰ ลูกหลานเลวีเอ๋ย จงยกย่องพระยาห์เวห์ เจ้าผู้ถวายเกียรติแด่พระยาห์เวห์เอ๋ย จงยกย่องแด่พระยาห์เวห์²¹ จงยกย่องพระยาห์เวห์ในศิโยน คือพระองค์ผู้ทรงพำนักอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงยกย่องพระยาห์เวห์เถิด

Chapter 50

¹โอ จงขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงดีเลิศ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป² โอ จงขอบพระคุณพระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือพระทั้งหลาย เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป³ จงขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือบรรดาเจ้านาย เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป

⁴ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงทำการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ทั้งหลายแต่ผู้เดียว เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป⁵ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงสร้างท้องฟ้า ด้วยความเข้าใจ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป

⁶ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงคลี่แผ่นดินโลกออกเหมือนน้ำทั้งหลาย เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป⁷ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงสร้างบรรดาดวงสว่างขนาดใหญ่ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป

⁸ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงสร้างพระอาทิตย์ให้ครองกลางวัน เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป⁹ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงสร้างพระจันทร์และดวงดาวทั้งหลายให้ครองกลางคืน เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป

¹⁰ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงสังหารบรรดาลูกห้วยปีของอียิปต์ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป¹¹ และทรงนำอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางคนอียิปต์ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป¹² ด้วยพระหัตถ์เข้มแข็งและพระกรที่ยกชูขึ้น เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป

¹³ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ได้ทรงแยกทะเลแห่งต้นกก เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป¹⁴ และทรงทำให้อิสราเอลข้ามไปท่ามกลางทะเลนั้น เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป¹⁵ แต่ทรงล้มฟาโรห์และกองทัพของพระองค์ลงในทะเลแห่งต้นกก เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป

¹⁶ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงนำประชาชนของพระองค์ข้ามถิ่นทุรกันดาร เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป¹⁷ ผู้ทรงสังหารกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป

¹⁸ จงขอบพระคุณพระองค์ผู้ทรงประหารบรรดาพระกษัตริย์ผู้เลื่องชื่อ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป¹⁹ สiho กษัตริย์ของคนอาโมไรต์ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป²⁰ และโลก กษัตริย์แห่งบาซัน เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป

²¹ จงขอบพระคุณพระองค์ผู้ทรงมอบแผ่นดินของคนเหล่านั้นให้เป็นมรดก เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป²² ให้เป็นมรดกแก่อิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป²³ พระองค์ทรงคิดถึงและช่วยเราผู้อยู่ในฐานะต่ำต้อย เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป

²⁴ จงขอบพระคุณพระองค์ผู้ทรงช่วยเราให้รอดพ้นจากศัตรูทั้งหลาย เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป²⁵ พระองค์ทรงมอบอาหารแก่สิ่งมีชีวิตทั้งปวง เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป²⁶ โอ จงขอบพระคุณพระเจ้าแห่งท้องฟ้า เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป

Chapter 51

¹ ไกลลิ้มฝั่งแม่น้ำแห่งบาบิโลนพวกเราได้นั่งลงและร้องไห้เมื่อพวกเราคิดถึงศิโยน² ที่นั่นพวกเราได้เขวนพิณเขาคู่ของพวกเรา

³ ที่นั่นผู้ที่จับพวกเราเป็นเชลยได้เรียกให้เรากร้องเพลง และผู้ที่ได้เหยียดหยามพวกเรา ต้องการให้พวกเราสนุกสนาน กล่าวว่ "จงร้องเพลงศิโยนสักบทหนึ่งให้พวกเราฟัง"⁴ พวกเราจะร้องเพลงของพระยาห์เวห์ที่ในแผ่นดินคนต่างชาติได้อย่างไร?

⁵กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าข้าละเลยความทรงจำของเจ้า ก็โปรดให้มือขวาของข้าสัมผัสมือของเจ้า⁶โปรดให้ลิ้นของข้าเกาะติดเพดานปากของข้า ถ้าข้าไม่คิดถึงเจ้าอีกต่อไป ถ้าข้าไม่ได้รักกรุงเยรูซาเล็มไปมากกว่าความชื่นบานสูงสุดของข้า

⁷ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดคิดถึงสิ่งที่พวกคนเอโดมทำในวันที่กรุงเยรูซาเล็มแตก คนเหล่านั้นได้พูดว่า "จงกลายมันลง จงกลายมันลง จนถึงฐานรากของมันเลย"

⁸ธิดาแห่งบาบิโลนเอ๋ย เจ้าจะต้องถูกทำลายในเร็ววัน ให้ผู้นั้นเป็นสุข คือผู้ซึ่งได้ตอบแทนเจ้าให้สมควรกับสิ่งที่เจ้าได้ทำกับข้า⁹ให้ผู้นั้นเป็นสุข คือผู้ที่เอาและเหวี่ยงลูกเล็กของเจ้ากระแทกลงกับก้อนหิน

Chapter 52

¹ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ด้วยสุดหัวใจของข้าพระองค์ ต่อหน้าพระทั้งหลาย ข้าพระองค์จะร้องเพลงยกย่องพระองค์²ข้าพระองค์จะกราบลงยังพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ และจะขอบพระคุณพระนามของพระองค์เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์และ ความน่าไว้วางใจได้ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงเชิดชูถ้อยคำและพระนามของพระองค์สำคัญยิ่งกว่าสิ่งใดๆ

³ในวันที่ข้าพระองค์ได้ขอบพระคุณ พระองค์ได้ทรงตอบข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงให้จิตวิญญาณของข้าพระองค์กล้าหาญและเข้มแข็ง⁴ข้าแต่พระยาห์เวห์ กษัตริย์ทั้งมวลแห่งแผ่นดินโลกจะทรงขอบพระคุณพระองค์ เพราะบรรดากษัตริย์เหล่านั้นจะได้ยินถ้อยคำจากพระโอษฐ์ของพระองค์

⁵แท้จริงแล้ว ท่านเหล่านั้นจะทรงร้องเพลงถึงบรรดาพระราชกิจของพระยาห์เวห์ เพราะพระสิริของพระยาห์เวห์นั้นใหญ่ยิ่ง⁶เพราะพระยาห์เวห์แม้นสูงส่ง พระองค์ก็ยังทรงดูแลคนต้อยต่ำ แต่คนหยิ่งยโสพระองค์ทรงรู้จักจากที่ไกลๆ

⁷แม้ข้าพระองค์เดินอยู่กลางอันตราย พระองค์จะทรงรักษาชีวิตข้าพระองค์ไว้ พระองค์จะยื่นพระหัตถ์ออกต่อต้าน ความโกรธของศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์ก็จะทรงช่วยชีวิตข้าพระองค์⁸พระยาห์เวห์ทรงสถิตอยู่กับข้าพระองค์จนถึงที่สุด ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ขออย่าทรงทิ้งผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระองค์นั้นเลย

Chapter 53

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงทดสอบข้าพระองค์ และพระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์²พระองค์ทรงทราบเมื่อข้าพระองค์นั่งลงและเมื่อข้าพระองค์ลุกขึ้น พระองค์ทรงเข้าใจความคิดของข้าพระองค์ได้ที่ไกลๆ

³พระองค์ทรงสังเกตทางเดินของข้าพระองค์ และการนอนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงคุ้นเคยกับทางทั้งหมดของข้าพระองค์⁴ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะก่อนที่จะมีคำพูดออกมา พระองค์ก็ได้ทรงรู้หมดแล้ว⁵พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์อยู่ทั้งข้างหลังและข้างหน้า และทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนข้าพระองค์⁶ความรอบรู้อย่างนี้มากเกินไสำหรับข้าพระองค์ สูงเกินไปและข้าพระองค์ไม่อาจเข้าถึง

⁷ข้าพระองค์จะหนีจากพระวิญญาณของพระองค์ไปที่ไหน? ที่ไหนที่ข้าพระองค์จะหนีจากพระพักตร์ของพระองค์ได้เล่า?⁸ถ้าข้าพระองค์ขึ้นไปยังท้องฟ้า พระองค์ก็สถิตที่นั่น ถ้าข้าพระองค์จะนอนในแดนมรณา ดูก่อน พระองค์ก็ทรงอยู่ที่นั่น

⁹ถ้าข้าพระองค์จะบินหนีด้วยปีกของรุ้งอรุณและไปอาศัยอยู่ในส่วนของสุดขอบของฟากทะเล¹⁰แม้ที่นั่น พระหัตถ์ของพระองค์จะทรงจูบข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะยึดข้าพระองค์ไว้

¹¹ถ้าข้าพระองค์ได้พูดว่า "แต่เพียงความมิดจะบังข้าไว้ และความสว่างรอบข้าจะเป็นกลางคืน"¹²แม้ความมิดก็ไม่มีสำหรับพระองค์ กลางคืนก็สว่างอย่างกลางวัน เพราะทั้งความมิดและความสว่างเป็นเหมือนกันสำหรับพระองค์

¹³พระองค์ได้ทรงสร้างอวัยวะภายในข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงปั้นข้าพระองค์เข้าด้วยกันในครรภ์มารดาของข้าพระองค์¹⁴ข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสร้างข้าพระองค์อย่างอัศจรรย์ จิตวิญญาณของข้าพระองค์กราบเรื่องนี้

¹⁵กระดูกของข้าพระองค์ไม่ได้ถูกหลบซ่อนไว้จากพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ได้ถูกสร้างอยู่ในที่โหฐาน เมื่อข้าพระองค์ได้ถูกประดิษฐ์ขึ้นมาภายในที่ลึกแห่งโลก¹⁶ พระองค์ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์ตั้งแต่องอยู่ในครรภ์ วันทั้งมวลที่กำหนดให้ข้าพระองค์นั้นถูกบันทึกไว้ในหนังสือของพระองค์ ก่อนที่จะมีคนแรกได้เกิดขึ้น

¹⁷ข้าแต่พระเจ้า พระดำริของพระองค์สำหรับข้าพระองค์นั้นล้ำค่ายิ่ง รวมกันเข้าก็มากมาย¹⁸ถ้าข้าพระองค์จะพยายามนับสิ่งนั้น พวกมันก็มากกว่าเม็ดทรายเมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์ก็ยังคงอยู่กับพระองค์

¹⁹ข้าแต่พระเจ้า ถ้าเพียงแต่พระองค์จะทรงสังหารคนชั่วร้ายเสีย เจ้าคนโหดร้ายทั้งหลาย จงไปให้พ้นจากข้า²⁰ คนเหล่านั้นกบฏต่อพระองค์และกระทำโดยการหลอกลวง พวกศัตรูของพระองค์พูดโกหก

²¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ไม่ได้เกลียดคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระองค์หรือ? ข้าพระองค์ไม่ได้อาฆาตแค้นคนเหล่านั้นที่ตีสั่งต่อต้านพระองค์หรือ?²²ข้าพระองค์เกลียดคนเหล่านั้นอย่างสุดขีด คนเหล่านั้นกลายเป็นศัตรูของข้าพระองค์

²³ข้าแต่พระเจ้า โปรดตรวจค้นข้าพระองค์และทรงรู้จักจิตใจของข้าพระองค์เถิด โปรดทดสอบข้าพระองค์ และทรงทราบความคิดของข้าพระองค์เถิด²⁴ดูว่ามีทางชั่วใดๆ ในข้าพระองค์และที่จะนำข้าพระองค์ไปในทางนิรันดร์

Chapter 54

¹คนโง่รำพึงในใจของเขาว่า "ไม่มีพระเจ้า" พวกเขา ก็เสื่อมทรามและได้ทำความผิดที่น่าเกลียดน่าชัง ไม่มีใครทำดีเลย

²พระยาห์เวห์ทรงทอดพระเนตรลงมาจากฟ้าสวรรค์ดูบรรดาบุตรของมนุษย์ทั้งหลาย เพื่อดูว่ามีใครที่เข้าใจบ้าง มีใครที่แสวงหาพระองค์บ้าง³พวกเขาทั้งปวงต่างหันหนีไปกันหมด พวกเขา ก็เสื่อมทรามลงพร้อมกัน ไม่มีใครทำดี ไม่มีเลย แม้สักคนเดียว

⁴พวกเขาไม่รู้อะไรทั้งนั้นหรือ บรรดาคนที่ทำความผิดบาป บรรดาคนที่เขมือบประชากรของเราตั้งพวกเขากินอาหาร แต่พวกเขาไม่ได้ร้องทูลพระยาห์เวห์?

⁵พวกเขาตัวสั่นด้วยความกลัว เพราะพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับที่ชุมนุมของคนชอบธรรม⁶พวกเขาต้องการทำให้คนยากจนขายหน้าแม้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของเขา

⁷โอ ความรอดของอิสราเอลจะมาจากศิโยน เมื่อพระยาห์เวห์ทรงนำประชากรของพระองค์กลับจากการเป็นเชลย แล้วยาโคบก็จะเปรมปรีดีและอิสราเอลจะยินดี

Chapter 55

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดช่วยชีวิตข้าพระองค์จากคนชั่วร้าย โปรดปกป้องข้าพระองค์ไว้จากคนชั่ว²คนเหล่านั้นวางแผนร้ายอยู่ในใจ คนเหล่านั้นทำให้เกิดสงครามทุกวัน³สิ้นของคนเหล่านั้นทำให้บาดเจ็บได้เหมือนงู พิษของงูพิษอยู่ในริมฝีปากของคนเหล่านั้น เสลาห์

⁴ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดคุ้มครองข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของคนชั่วร้าย โปรดปกป้องข้าพระองค์ไว้จากคนชั่ว ผู้คิดแผนการจะให้ข้าพระองค์ล้มลง⁵คนหยิ่งยโสได้วางกับดักสำหรับข้าพระองค์ คนเหล่านั้นได้คลี่ตาข่าย คนเหล่านั้นได้วางบ่วงแร้วดักข้าพระองค์ เสลาห์

⁶ข้าพระองค์ได้ทูลพระยาห์เวห์ว่า "พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดสดับฟังเสียงอธิษฐานขอความเมตตาของข้าพระองค์"⁷ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมีอำนาจสามารถช่วยข้าพระองค์ให้รอดได้ พระองค์ได้ทรงเป็นโล่กำบังศีรษะข้าพระองค์ไว้ในยามสงคราม⁸ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าทรงให้คนชั่วร้ายสมประสงค์ ขออย่าทรงให้แผนร้ายของคนเหล่านั้นสำเร็จ เสลาห์

⁹ผู้ที่ล่อลวงข้าพระองค์นั้นได้ยกศีรษะของคนเหล่านั้นขึ้น ขอปล่อยให้ความชั่วร้ายของริมฝีปากของคนเหล่านั้นเองปกคลุมคนเหล่านั้น¹⁰โปรดให้ถ่านที่ลุกโพลงตกบนคนเหล่านั้น จงโยนคนเหล่านั้นลงในไฟ ลงในบ่อสิบกอนขึ้นมาไม่ได้อีกเลย¹¹ขออย่าให้สิ้นของคนที่ได้ร้ายอยู่อย่างมั่นคงในแผ่นดิน โปรดให้ความเลวร้ายไล่ล่าคนชั่วเพื่อทำให้คนเหล่านั้นได้ตายไปเสีย

¹²ข้าพระองค์ทราบว่ พระยาห์เวห์จะทรงตัดสินด้วยความโปรดปรานแก่คนเชื้อใจและพระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมแก่คนขัดสน¹³แม้แต่เพียงที่คนเที่ยงธรรมจะขอบพระคุณพระนามของพระองค์ คนซื่อตรงจะคงอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์

Chapter 56

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ขอต่อพระองค์ โปรดรับเข้ามาหาข้าพระองค์ด้วยเถิด โปรดฟังเสียงของข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ขอต่อพระองค์²โปรดให้คำอธิษฐานของข้าพระองค์เป็นเหมือนเครื่องหอม เฉพาะพระพักตร์พระองค์ โปรดให้มือที่ยกชูขึ้นของข้าพระองค์เป็นเสมือนเครื่องถวายบูชาเวลาเย็น

³ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์ โปรดเฝ้าระวังประตูริมฝีปากของข้าพระองค์⁴อย่าให้ใจของข้าพระองค์ประสงค์สิ่งชั่วใดๆ หรือร่วมในกิจกรรมแห่งความบาปกับคนผู้ซึ่งกระทำความชั่วร้าย และขออย่าให้ข้าพระองค์กินของโอชะใดๆ ของคนเหล่านั้น

⁵โปรดให้คนที่เที่ยงธรรมตีข้าพระองค์ และเมตตาต่อข้าพระองค์ โปรดให้เขาปรับปรุงข้าพระองค์ เหมือนน้ำมันบนศีรษะของข้าพระองค์ ขออย่าให้ศีรษะของข้าพระองค์ปฏิเสธที่จะยอมรับสิ่งนั้น แต่โปรดให้คำอธิษฐานของข้าพระองค์ต่อต้านการกระทำชั่วต่างๆ ของคนเหล่านั้นเสมอ⁶บรรดาผู้นำของคนเหล่านั้นจะถูก

โยนลงมาจากยอดหน้าผาสูง คนเหล่านั้นจะได้ยินถ้อยคำของข้าพระองค์ว่าเป็นถ้อยคำน่าชื่นชม⁷ คนเหล่านั้นจะต้องพูดว่า "เหมือนกับเมื่อคนโง่และทำให้ดินแตกเช่นไร ดังนั้นกระตูกของพวกเราก็ได้กระจายที่ปากแดนมรณาเช่นนั้น"

⁸แต่ก็เดียว สายตาของข้าพระองค์พุ่งไปยังพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์สืบทอดในพระองค์ ขออย่าทรงให้ดวงวิญญาณของข้าพระองค์ปราศจากเครื่องป้องกัน⁹ โปรดปกป้องข้าพระองค์จากบ่วงแร้วที่คนเหล่านั้นวางดักข้าพระองค์ไว้ และจากกับดักของผู้ทำความชั่ว¹⁰ โปรดให้คนชั่วร้ายตกไปในตาข่ายของคนเหล่านั้นเอง ขณะที่ข้าพระองค์หนีไปได้

Chapter 57

¹ด้วยเสียงของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอขอความอุปถัมภ์จากพระยาห์เวห์ด้วยเสียงของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อธิษฐานขอพระกรุณาจากพระยาห์เวห์² ข้าพระองค์กระบายนทุกขของข้าพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์ ข้าพระองค์ทูลเรื่องความลำบากของข้าพระองค์ต่อพระองค์

³เมื่อวิญญาณภายในของข้าพระองค์อ่อนล้า พระองค์ทรงรู้จักทางของข้าพระองค์ ในวิถีที่ข้าพระองค์เดินไป คนเหล่านั้นได้ซ่อนกับดักสำหรับข้าพระองค์ไว้⁴ ข้าพระองค์มองไปทางขวาของข้าพระองค์และเห็นว่าไม่มีใครสนใจข้าพระองค์ ไม่มีทางหนีสำหรับข้าพระองค์ ไม่มีใครสนใจเกี่ยวกับชีวิตของข้าพระองค์⁵ ข้าพระองค์ขอพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้ทูลว่า "พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นส่วนหนึ่งของข้าพระองค์ในแผ่นดินของคนเป็น"

⁶โปรดฟังเสียงขอของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์มีฐานะตกต่ำยิ่งนัก โปรดช่วยกู้ข้าพระองค์ให้พ้นจากคนเหล่านั้นรังแก เพราะคนเหล่านั้นแข็งแรงเกินกำลังข้าพระองค์⁷ โปรดนำดวงวิญญาณของข้าพระองค์ออกจากที่คุมขัง เพื่อข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระนามของพระองค์ คนที่เที่ยงธรรมจะล้อมข้าพระองค์ไว้ เพราะพระองค์จะทรงทำแก่ข้าพระองค์อย่างดี"

Chapter 58

¹โปรดฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม โปรดตอบข้าพระองค์เกิด² ขออย่าทรงตัดสินผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะในสายพระเนตรของพระองค์ไม่มีใครเที่ยงธรรมเลย

³ศัตรูได้ไล่ล่าดวงวิญญาณของข้าพระองค์ เขาได้บดขยี้ชีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน เขาได้ทำให้ข้าพระองค์อยู่ในที่มืด เหมือนคนที่ได้ตายนานแล้ว⁴ วิญญาณของข้าพระองค์ได้ถูกรอบล้อมอยู่ในข้าพระองค์ ใจข้าพระองค์ก็สิ้นหวัง

⁵ข้าพระองค์คิดถึงสมัยเก่า ข้าพระองค์ใคร่ครวญถึงพระราชกิจทั้งมวลของพระองค์ ข้าพระองค์ตรึกตรองถึงผลสัมฤทธิ์ทั้งหลายของพระองค์⁶ ข้าพระองค์ยกมือขึ้นไปยังพระองค์ ดวงวิญญาณของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์อย่างแผ่นดินที่แห้งผาก เสลาห์

⁷ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดตอบข้าพระองค์โดยเร็วเถิด เพราะวิญญาณของข้าพระองค์ฟ่อไปแล้ว ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ มิฉะนั้นข้าพระองค์จะเป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่ล่องไปยังหลุมลึก⁸ โปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินถึงความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ในเวลารุ่งอรุณ เพราะข้าพระองค์พึ่งพาในพระองค์ โปรดสอนข้าพระองค์ถึงทางที่ควรเดิน เพราะข้าพระองค์ยกดวงวิญญาณของข้าพระองค์ต่อพระองค์

⁹โปรดช่วยกู้ข้าพระองค์จากศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้มีนาซ่อนตัวอยู่ในพระองค์¹⁰ โปรดสอนให้ข้าพระองค์ทำตามพระทัยของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระวิญญาณดีเลิศของพระองค์ ทรงนำข้าพระองค์ไปในดินแดนแห่งความเที่ยงธรรม

¹¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ โปรดรักษาชีวิตข้าพระองค์ไว้ โดยความเที่ยงธรรมของพระองค์โปรดนำดวงวิญญาณของข้าพระองค์ออกมาจากความยากลำบาก¹² ในความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ โปรดทำลายศัตรูของข้าพระองค์ และโปรดกำจัดศัตรูทั้งมวลของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์

Chapter 59

¹สดุดีแด่พระยาห์เวห์ ศิลาของข้าพระองค์ ผู้ทรงฝึกฝนมือทั้งหลายของข้าพระองค์ให้ออกรบ และฝึกนิ้วมือทั้งหลายของข้าพระองค์ให้ทำศึก² พระองค์ทรงเป็นความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาและทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ ทรงเป็นหอคอยสูง และทรงเป็นผู้ช่วยกู้ของข้าพระองค์ ทรงเป็นโล่ของข้าพระองค์ และทรงเป็นผู้ซึ่งข้าพระองค์หลบภัย ผู้ทรงปราบชนชาติทั้งหลายให้อยู่ใต้ข้าพระองค์

³ข้าแต่พระยาห์เวห์ บุตรของมนุษย์เป็นใครล่ะ ซึ่งพระองค์เอาพระทัยเฝ้าดูแลเขา หรือบุตรของบุตรของมนุษย์เป็นใครล่ะที่พระองค์ทรงคิดถึงเขา?⁴ มนุษย์เป็นเหมือนลมหายใจ วันเวลาทั้งหลายของเขาเหมือนเงาที่ผ่านไป

⁵ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดโน้มกิ่งองฟ้าลงและเสด็จลงมา โปรดแตะต้องภูเขาทั้งหลายและทำให้มันควันขึ้น⁶ โปรดส่งให้สายฟ้าแลบทั้งหลายออกไปและทำให้พวกศัตรูของข้าพระองค์แตกกระจาย โปรดยิงศรของพระองค์ และขับไล่ให้พวกมันสับสนอลหม่าน

⁷ขอเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์จากที่สูง โปรดช่วยกู้ข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาน้ำ ให้พ้นจากพวกมือคนต่างชาติ⁸ ปากของคนเหล่านั้นไม่ซื่อตรง

⁹ข้าพระองค์จะร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระองค์ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะตีพิณสืบนสายยกย่องแด่พระองค์¹⁰ ผู้ทรงมอบความรอดแก่บรรดาฆัตรีย์ และผู้ทรงช่วยผู้ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากดาบชั่วร้าย¹¹ โปรดช่วยกู้ข้าพระองค์และปลดปล่อยข้าพระองค์ให้เป็นอิสระจากมือพวกคนต่างชาติ ปากของคนเหล่านั้นไม่ซื่อตรง

¹²โปรดให้บรรดาบุตรชายของข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเหมือนต้นไม้โตเต็มขนาดเมื่อคนเหล่านั้นยังหนุ่มๆ อยู่ และโปรดให้บรรดาบุตรหญิงของข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเหมือนเสามุมเอกที่ได้สลักตามแบบราชวัง¹³ โปรดให้ยู่ฉางของข้าพระองค์ทั้งหลายเต็มไปด้วยผลผลิตทุกชนิด และโปรดให้ฝูงแกะของข้าพระองค์ทั้งหลายผลิตออกมาเป็นพันเป็นหมื่นที่ในท้องทุ่งของข้าพระองค์ทั้งหลาย

¹⁴แล้วโปรดให้ฝูงวัวของข้าพระองค์ทั้งหลายมีลูกเล็กมากมาย ไม่มีใครพึงเข้ามาในกำแพงของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าให้มีทะเลและเสียงร้องทุกข์ในถนนหนทางทั้งหลายของข้าพระองค์¹⁵ คนที่รับพรเช่นนั้นเป็นสุข ความสุขคือคนที่พระเจ้าของเขาคือพระยาห์เวห์

Chapter 60

¹ข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า ฆัตรีย์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยกย่องแด่พระนามของพระองค์ตลอดไปตลอดไป² ทุกๆ วัน ข้าพระองค์จะยกย่องแด่พระองค์ ข้าพระองค์จะยกย่องพระนามของพระองค์ตลอดไปตลอดไป³ พระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่ และสมควรจะได้รับการยกย่องอย่างยิ่ง ความใหญ่ยิ่งของพระองค์นั้นไม่อาจจะกราบได้ล่วงหน้า

⁴คนรุ่นหนึ่งจะยกย่องพระราชกิจทั้งหลายของพระองค์ ให้คนอีกรุ่นหนึ่งฟัง และจะประกาศบรรดาพระราชกิจอันทรงฤทธิ์อำนาจทั้งหลายของพระองค์⁵ ข้าพระองค์จะตรัสถึงคุณความดียิ่งใหญ่ในพระสิริอันรุ่งเรืองของพระองค์ และในพระราชกิจต่างๆ อันมหัศจรรย์ของพระองค์

⁶คนเหล่านั้นจะกล่าวถึงฤทธิ์อำนาจแห่งพระราชกิจอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์ และข้าพระองค์จะเล่าถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์⁷ เขาก็คงจะประกาศออกมาถึงคุณความดีอันอุดมของพระองค์ และคนเหล่านั้นจะร้องเพลงถึงความเที่ยงธรรมของพระองค์

⁸พระยาห์เวห์ทรงพระกรุณา และทรงพระคุณ ทรงกริ้วข้าและทรงมีความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาอย่างอุดม⁹ พระยาห์เวห์ทรงดีต่อคนทุกคน พระกรุณาของพระองค์เป็นพระราชกิจของพระองค์ทั้งหมด

¹⁰พระราชกิจทั้งมวลของพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้จงรักภักดีทั้งหลายของพระองค์จะยกย่องแด่พระองค์¹¹ ผู้จงรักภักดีทั้งหลายของพระองค์จะกล่าวถึงพระสิริแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ และคนเหล่านั้นจะเล่าถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์¹² คนเหล่านั้นจะทำให้บรรดามนุษยชาติทราบถึงพระราชกิจอันทรงฤทธิ์อำนาจ และศักดิ์ศรีอันยอดเยี่ยมแห่งราชอาณาจักรของพระองค์

¹³พระราชอาณาจักรของพระองค์เป็นพระราชอาณาจักรนิรันดร์ และการครอบครองของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดทุกชนชาติ

¹⁴พระยาห์เวห์ทรงช่วยเหลือทุกคนที่กำลังจะล้ม และทรงพยุงทุกคนที่โน้มตัวลงให้ตื้นขึ้น¹⁵ สายตาทุกดวงเฝ้าคอยพระองค์ พระองค์ทรงมอบอาหารให้คนเหล่านั้นตรงตามเวลา¹⁶ พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกและทรงให้สรรพสิ่งที่มีชีวิตอิมตามความประสงค์

¹⁷พระยาห์เวห์ทรงเที่ยงธรรมในพระบรรคาทั้งมวลของพระองค์ และทรงพระคุณในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ¹⁸ พระยาห์เวห์สถิตใกล้ทุกคนที่ขอพระองค์ คือทุกคนที่ขอพระองค์ด้วยใจจริง¹⁹ พระองค์ทรงมอบตามความประสงค์ของบรรดาผู้ที่ถวายเกียรติพระองค์ พระองค์ทรงฟังเสียงขอของคนเหล่านั้นด้วย และทรงช่วยคนเหล่านั้นให้รอด

²⁰พระยาห์เวห์ทรงเฝ้าดูแลทุกคนที่รักพระองค์ แต่พระองค์จะทรงทำลายคนชั่วทุกคน²¹ ปากของข้าพระองค์จะกล่าวยกย่องพระยาห์เวห์ ขอมนุษยชาติทั้งมวลจงยกย่องแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ตลอดไปตลอดไปเถิด

Chapter 61

¹จงยกย่องพระยาห์เวห์ ยกย่องพระยาห์เวห์เถิด จิตใจของข้าเอ๋ย² ข้าพระองค์จะยกย่องพระยาห์เวห์ ทราบเท่าที่ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ ข้าพระองค์จะร้องเพลงยกย่องพระเจ้าของข้าพระองค์ ขณะที่ข้าพระองค์ยังมีชีวิตอยู่

³อย่าพึ่งพาในเจ้าเมืองทั้งหลายหรือในมนุษยชาติเพราะในคนเหล่านั้นนั้นไม่มีความรอด⁴ เมื่อลมหายใจของเขาหมดไป เขาก็กลับเป็นดิน ในวันเดียวกันนั้นแผนงานของเขาก็หมดไป

⁵ผู้ที่เป็นสุขคือคนที่ม่พระเจ้าของยาโคบเป็นผู้ช่วย คือผู้ที่ความหวังของเขาอยู่ในพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา⁶พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างท้องฟ้าและแผ่นดินโลก ทะเล และทุกสิ่งทั้งหมดซึ่งอยู่ในที่เหล่านั้น พระองค์ทรงรักษาความจริงไว้ตลอดไป

⁷พระองค์ทรงกระทำความชอบธรรมเพื่อคนที่ถูกบีบบังคับ และทรงมอบอาหารแก่คนที่หิว พระยาห์เวห์ทรงปล่อยผู้ถูกคุมขังให้เป็นอิสระ⁸พระยาห์เวห์ทรงเบิกตาของคนตาบอด พระยาห์เวห์ทรงพยุหผู้ถูกกดขี่ให้ตื้นขึ้น พระยาห์เวห์ทรงรักพวกคนที่เที่ยงธรรม

⁹พระยาห์เวห์ทรงปกป้องคนต่างชาติในแผ่นดิน พระองค์ทรงค้าผู้เด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่าย แต่พระองค์ทรงขัดขวางทางของคนชั่ว¹⁰พระยาห์เวห์จะทรงครอบครองตลอดไป คิโยนเอ๋ย พระเจ้าของเจ้าจะทรงครอบครองทุกชนชาติจึงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด

Chapter 62

¹จงยกย่องพระยาห์เวห์ เพราะเป็นการดีที่จะร้องเพลงยกย่องพระเจ้าของพวกเรา เป็นการน่ายินรมย์และสมควรที่จะยกย่องพระองค์

²พระยาห์เวห์ทรงสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ พระองค์ทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่กระจัดกระจายไป³พระองค์ทรงรักษาคนที่ใจแตกสลาย และทรงพันแผลให้คนเหล่านั้น

⁴พระองค์ทรงนับจำนวนดาวทั้งหลาย พระองค์ทรงตั้งชื่อมันทุกดวง⁵องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่ง และทรงฤทธานุภาพนัก ความเข้าใจของพระองค์นั้นสุดจะวัดได้

⁶พระยาห์เวห์ทรงค้าผู้ถูกรังแก พระองค์ทรงเหวี่ยงคนชั่วลงถึงดิน⁷จงร้องเพลงยกย่องแด่พระยาห์เวห์ด้วยการขอบพระคุณ จงร้องเพลงยกย่องพระเจ้าของพวกเราด้วยพิณ

⁸พระองค์ทรงคลุมท้องฟ้าด้วยเมฆ และทรงเตรียมฝนให้แผ่นดินโลก พระองค์ทรงทำให้หญ้างอกบนภูเขาทั้งหลาย⁹พระองค์ทรงมอบอาหารแก่สัตว์ และแก่พวกลูกนกกาเมื่อพวกมันร้อง

¹⁰พระองค์ไม่ได้พองพ่ายในกำลังของน้ำ พระองค์ไม่ได้ทรงปรัดใจอันแข็งแรงของมนุษย์¹¹พระยาห์เวห์ทรงปรัดใจในคนที่ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ในคนที่หวังในความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์

¹²จงยกย่องพระยาห์เวห์ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงยกย่องพระเจ้าของเจ้าเกิด คิโยนเอ๋ย¹³เพราะพระองค์ทรงทำให้สลักประตูของเจ้าแข็งแกร่ง พระองค์ทรงอวยพรบุตรทั้งหลายที่อยู่ท่ามกลางเจ้า¹⁴พระองค์ทรงมอบความมั่งคั่งในเขตแดนของเจ้า ทรงให้เจ้าอิ่มด้วยข้าวสาลีที่ดีที่สุด

¹⁵พระองค์ทรงใช้กฎบัญญัติของพระองค์ไปยังแผ่นดินโลก พระบัญชาของพระองค์วิ่งไปอย่างรวดเร็ว¹⁶พระองค์ทรงมอบหิมะอย่างปุยนุ่นและ พระองค์ทรงโปรยน้ำค้างแข็งอย่างโปรยขี้เถ้า

¹⁷พระองค์ทรงโยนลูกเห็บของพระองค์เหมือนโยนเศษขนมปัง ใครจะอดทนต่อความหนาวของพระองค์ได้?¹⁸พระองค์ทรงส่งพระบัญชาของพระองค์ออกไปและละลายพวกมัน พระองค์ทรงให้ลมของพระองค์พัดและน้ำก็ไหล

¹⁹พระองค์ได้ทรงสำแดงพระวอนะของพระองค์แก่ยาโคบ บรรดากฎเกณฑ์และกฎหมายแห่งความเที่ยงธรรมของพระองค์แก่อิสราเอล²⁰พระองค์ไม่ได้ทรงทำเช่นนี้แก่ประชาชาติอื่นใด และคนเหล่านั้นไม่รู้จักบรรดากฎหมายของพระองค์ จงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด

Chapter 63

¹จงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด จงยกย่องพระยาห์เวห์ในท้องฟ้า จงยกย่องพระองค์ในที่สูง²จงยกย่องพระองค์ บรรดาทูตสวรรค์ทั้งหลายเอ๋ย จงยกย่องพระองค์บรรดากองทัพทั้งมวลของพระองค์

³จงยกย่องพระองค์เกิด พระอาทิตย์และพระจันทร์ จงยกย่องพระองค์เกิด บรรดาดาวทั้งมวลที่ส่องแสง⁴จงยกย่องพระองค์เกิด ท้องฟ้าที่สูงสุด และน้ำทั้งหลายซึ่งอยู่เหนือท้องฟ้าด้วย

⁵จงให้สิ่งเหล่านั้นยกย่องพระนามของพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้ทรงบัญชา สิ่งเหล่านั้นก็ได้ถูกสร้างขึ้น⁶พระองค์ได้ทรงตั้งสิ่งเหล่านั้นไว้ตลอดไปตลอดไป พระองค์ได้ทรงมอบกฎเกณฑ์ซึ่งจะไม่เปลี่ยนแปลง

⁷จงยกย่องพระยาห์เวห์จากแผ่นดินโลกเกิด เจ้าสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ทั้งหลายและที่มหาสมุทรลึกทั้งปวง⁸ไฟกับลูกเห็บ หิมะกับเหล่าเมฆ ลมพายุทำตามพระบัญชาของพระองค์

⁹จงยกย่องพระองค์เกิด บรรดาภูเขาและเนินเขาทั้งมวล บรรดาต้นไม้มีผลและไม่สนสิดารทั้งมวล¹⁰บรรดาสัตว์ป่าและบรรดาสัตว์ใช้งานทั้งมวล บรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานและบรรดานก

¹¹จงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด บรรดาภคัตริย์ของแผ่นดินโลกและชนชาติทั้งมวล เจ้าเมืองทั้งหลายและผู้ครอบครองทั้งมวลของแผ่นดินโลก¹²ทั้งบรรดาชายหนุ่มและหญิงสาวทั้งหลาย ผู้อาวุโสและเด็ก ๆ

¹³จงให้คนทั้งหมดนี้ยกย่องพระนามของพระยาห์เวห์ เพราะพระนามของพระองค์เท่านั้นที่ควรได้รับการยกย่อง และพระสิริของพระองค์ทรงแผ่ออกไปทั่วแผ่นดินโลกและบรรดาท้องฟ้า¹⁴พระองค์ได้ทรงยกเขาของประชาชนขึ้น เพื่อให้เป็นที่ยกย่องของผู้จงรักภักดีต่อพระองค์ คือคนอิสราเอลผู้ซึ่งอยู่ใกล้พระองค์ จงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด

Chapter 64

¹จงยกย่องพระยาห์เวห์ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระยาห์เวห์ ร้องเพลงยกย่องพระองค์ในที่ชุมนุมของผู้จงรักภักดี

²จงให้อิสราเอลขึ้นบานในผู้สร้างของคนเหล่านั้น ให้ประชาชนของศิโยนเปรมปรีดีในภคัตริย์ของคนเหล่านั้น³จงให้คนเหล่านั้นยกย่องพระนามของพระองค์ด้วยการเต้นรำ จงให้คนเหล่านั้นร้องเพลงยกย่องพระองค์ด้วยรำมะนาและพิณ

⁴เพราะพระยาห์เวห์ทรงปรีดีในประชาชนของพระองค์ พระองค์ยกย่องคนที่ท้อมใจด้วยความรอด⁵จงให้ผู้เที่ยงธรรมขึ้นบานในชัยชนะนี้ จงให้คนเหล่านั้นร้องเพลงด้วยความชื่นบานบนที่นอนของคนเหล่านั้น

⁶จงให้การยกย่องพระเจ้าอยู่ในปากของคนเหล่านั้น และให้ดาบสองคม อยู่ในมือของคนเหล่านั้น⁷เพื่อทำการตอบสนองต่อบรรดาประชาชาติ และทำการลงโทษชนชาติทั้งหลาย

⁸คนเหล่านั้นจะเอาพวกโซ่ลามบรรดาภคัตริย์ของคนเหล่านั้น และเอาพวกตรวนเหล็กสวมบรรดาขุนนางของคนเหล่านั้น⁹คนเหล่านั้นจะทำแก่เขาทั้งหลายตามคำตัดสินที่บันทึกไว้แล้ว นี่จะเป็นเกียรติแก่ผู้จงรักภักดีทั้งมวลของพระองค์ จงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด

Chapter 65

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้ใดเล่าจะอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระองค์ได้? ผู้ใดเล่าจะอาศัยอยู่บนเนินเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ได้?²คือผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างไม่ผิดที่ ทำสิ่งที่ถูกต้องและพูดความจริงจากใจของเขา

³เขาไม่ใส่ร้ายคนอื่นด้วยลิ้นของเขา เขาไม่ทำร้ายคนอื่น และเขาไม่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของเขา

⁴คนที่ไร้ค่าเป็นที่ถูกหมิ่นในสายตาของเขา แต่เขาให้เกียรติแก่บรรดาคนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ เขาสาบานโดยยอมให้ตนเองเสียเปรียบและไม่กลับคำสัญญาทั้งหลายของเขา⁵เขาไม่คิดดอกเบี๋ยเมื่อเขาให้ยืมเงิน เขาไม่รับสินบนเพื่อเป็นพยานใส่ร้ายผู้บริสุทธิ์ ผู้ที่ทำการเหล่านี้จะไม่มีการหวั่นไหวได้เลย

Chapter 66

¹จงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด จงยกย่องพระเจ้าในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ จงยกย่องพระองค์ในท้องฟ้าทั้งหลายอันฤทธิ์อำนาจของพระองค์²จงยกย่องพระองค์ เกิด เพราะกิจการอันทรงฤทธิ์อำนาจทั้งหลายของพระองค์ จงยกย่องพระองค์เกิด ตามความยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์

³จงยกย่องพระองค์ด้วยเสียงแตร จงยกย่องพระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณเขาคู่⁴จงยกย่องพระองค์ด้วยรำมะนาและการเต้นรำ จงยกย่องพระองค์ด้วยเครื่องสายทั้งหลายและเครื่องเป่าทั้งหลาย⁵จงยกย่องพระองค์ด้วยเสียงฉิ่งทั้งหลาย จงยกย่องพระองค์ด้วยเสียงฉาบทั้งหลาย

⁶จงให้ทุกสิ่งที่หายใจยกย่องพระยาห์เวห์ จงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด

Chapter 67

¹ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องคุ้มครองข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์สีกัยในพระองค์²ข้าพระองค์ทูลพระยาห์เวห์ว่า "พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์คนออกจากพระองค์แล้วข้าพระองค์ไม่มีความดีประการใดเลย³ส่วนบรรดาวิสุทธิชนผู้อยู่บนแผ่นดินโลก พวกเขาเป็นคนที่มีความดี ข้าพระองค์ปีติยินดีอย่างยิ่งในพวกเขา

⁴บรรดาผู้ที่แสวงหาพระอื่นๆ ความทุกข์ยากของพวกเขาจะเพิ่มขึ้น ข้าพระองค์จะไม่เกรงเรื่องดื่มบูชาด้วยเลือดให้แก่บรรดาพระของพวกเขา หรือยกย่องนามพระเหล่านั้นด้วยริมฝีปากของข้าพระองค์

⁵ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นมรดกส่วนที่แบ่งไว้ของข้าพระองค์และทรงเป็นจอกของข้าพระองค์ พระองค์ทรงถือปลายทางของข้าพระองค์ไว้⁶ เชือกวัดได้ถูกวางไว้แล้วในดินแดนที่ร่มรื่น แม้ที่เดียวมรดกที่ร่มรื่นนั้นเป็นของข้าพระองค์

⁷ข้าพระองค์จะถวายสารการแด่พระยาห์เวห์ ผู้ทรงประทานคำปรึกษาให้แก่ข้าพระองค์ แม้ในยามคำนึงพระองค์ก็ทรงสั่งสอนในความคิดของข้าพเจ้า⁸ ข้าพระองค์ตั้งพระยาห์เวห์ไว้ตรงหน้าข้าพระองค์เสมอ เพื่อข้าพระองค์จะไม่หวั่นไหวไปจากพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์

⁹ฉะนั้นใจของข้าพระองค์จึงยินดี ศักดิ์ศรีของข้าพระองค์ก็สิงโลด แม้ที่เดียวข้าพระองค์จะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย¹⁰ เพราะพระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้อริใจของข้าพระองค์ถูกทิ้งไว้ในแดนมรณา พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้คนชื้อสัตย์ของพระองค์ได้เห็นหลุมนั้น

¹¹พระองค์ทรงสอนเส้นทางแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์ของพระองค์มีความชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความปละมปีติอยู่เป็นนิตย์”

Chapter 68

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องฟังคำร้องขอความยุติธรรมของข้าพระองค์ ขอร้องสนพระทัยต่อคำร้องขอความช่วยเหลือของข้าพระองค์ ขอร้องเชิญพระกรรมพินิจจากริมฝีปากที่ไม่มีการหลอกลวงของข้าพระองค์² ขอให้การชนะความของข้าพระองค์มาจากเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ ขอพระเนตรของพระองค์ทรงเห็นสิ่งที่ถูกต้อง

³ถ้าพระองค์ทรงทดสอบจิตใจของข้าพระองค์ ถ้าพระองค์เสด็จมาหาข้าพระองค์ในเวลากลางคืน พระองค์จะทรงชำระข้าพระองค์ให้บริสุทธิ์และไม่พบแผนการชั่วใดๆ เลย ปากของข้าพระองค์จะไม่กล่าวละเมิด

⁴ส่วนการกระทำทั้งหลายของมนุษย์นั้น เป็นเพราะพระวจนะจากริมฝีพระโอษฐ์ของพระองค์ที่รักษาข้าพระองค์ไว้จากทางของคนเถื่อน⁵ อย่างเท่าของข้าพระองค์จะยึดมั่นในทางของพระองค์ เท่าของข้าพระองค์ไม่ลื่นไถล

⁶ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ร้องเรียกต่อพระองค์ เพื่อขอพระองค์ทรงตอบข้าพระองค์ ขอร้องหันพระกรรมของพระองค์มาฟังข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์กราบทูล⁷ ขอร้องสำแดงความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์อย่างมหัศจรรย์ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงช่วยบรรดาผู้สละภัยในพระองค์ให้รอดพ้นจากเหล่าศัตรูของพวกเขาโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์

⁸ขอร้องปกป้องข้าพระองค์ดังแก้วตาของพระองค์ ขอร้องซ่อนข้าพระองค์ไว้ภายใต้ร่มปีกของพระองค์⁹ ให้พ้นจากหน้าของคนชั่วผู้มาทำร้ายข้าพระองค์ พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์ผู้รายล้อมข้าพระองค์¹⁰ พวกเขาไร้ความเมตตาต่อทุกคน ปากของพวกเขาพูดจาใส่

¹¹พวกเขาได้ร้ายล้อมอย่างเท่าของข้าพระองค์ พวกเขาได้จับตาคอยเฝ้าข้าพระองค์ลงถึงพื้น¹² พวกเขาเป็นเหมือนสิงห์ที่กระหายหาเหยื่อ เป็นเหมือนสิงห์หนุ่มแค้นซ่อนอยู่ในที่ลับ

¹³ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องลุกขึ้น ขอร้องโจมตีพวกเขา ขอร้องเหวี่ยงพวกเขาให้หน้าคว่ำ ขอร้องช่วยชีวิตของข้าพระองค์จากคนชั่วด้วยพระแสงของพระองค์¹⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนเหล่านั้นด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ จากพวกมนุษย์ของโลกนี้ที่ความมั่งคั่งของเขาอยู่แต่ในชีวิตนี้เท่านั้น พระองค์จะทรงให้ท้องของคนที่มีพระประสงค์รักอ้อมด้วยความมั่งคั่ง พวกเขาจะมีลูกหลานมากมายและจะทิ้งความมั่งคั่งของพวกเขาไว้ให้แก่ลูกหลานของพวกเขา

¹⁵แต่สำหรับข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเห็นพระพักตร์ของพระองค์ในความชอบธรรม ข้าพระองค์จะได้โอ้เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้นมาด้วยพระลักษณะของพระองค์

Chapter 69

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์รักพระองค์ ผู้ทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์

²พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระศิลาของข้าพระองค์ ทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์ไปสู่ความปลอดภัย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ทรงเป็นพระศิลาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์สละภัยในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นโล่ของข้าพระองค์ เป็นเขาสัตว์แห่งความรอดของข้าพระองค์ และทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์³ ข้าพระองค์จะร้องเรียกพระยาห์เวห์ผู้ทรงสมควรรับการสรรเสริญ และข้าพระองค์จะรอดพ้นจากศัตรูของข้าพระองค์

⁴สายใยแห่งความตายก็ร่ายล้อมข้าพระองค์ และสายน้ำเขียวแห่งความหายนะท่วมทับข้าพระองค์⁵สายใยแห่งแดนมรณารายล้อมข้าพระองค์ บรรดาบ่วงแห่งความตายได้ดักข้าพระองค์ไว้

⁶ในความทุกข์ใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ร้องเรียกหาพระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้ร้องทูลขอความช่วยเหลือต่อพระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงฟังเสียงร้องของข้าพระองค์จากพระวิหารของพระองค์ เสียงร้องขอความช่วยเหลือของข้าพระองค์ได้ไปถึงพระพักตร์ของพระองค์ เสียงร้องนั้นได้ไปถึงพระกรรณของพระองค์

⁷แล้วแผ่นดินโลกก็ถูกเขย่าและสั่นสะท้าน รากฐานของภูเขาทั้งหลายก็สั่นสะท้านและถูกเขย่าเพราะพระเจ้าทรงพระพิโรธ⁸ควันได้พวยพุ่งขึ้นจากพระนาสิกของพระองค์ และไฟได้พวยพุ่งออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น

⁹พระองค์ได้ทรงเปิดฟ้าสวรรค์และเสด็จลงมา ความมืดก็ได้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์¹⁰พระองค์ได้ทรงขี่เครูบและเหาะไป พระองค์ทรงเหาะไปบนปีกของลม

¹¹พระองค์ทรงให้ความมืดและเมฆฝนหนาทึบในท้องฟ้าเป็นเพิงล้อมรอบพระองค์¹²ลูกเห็บและถ่านเพลิงตกลงมาจากฟ้าแลบต่อเนื่องพระพักตร์ของพระองค์

¹³พระยาห์เวห์ทรงส่งเสียงดังสนั่นในฟ้าสวรรค์ พระสุรเสียงขององค์ผู้สูงสุดได้ดังลั่นออกมา¹⁴พระองค์ทรงได้ย้งลูกศรของพระองค์และทรงทำให้ศัตรูของพระองค์กระจัดกระจายไป ฟ้าแลบมากมายได้ทำให้พวกเขากระจัดกระจายไป

¹⁵แล้วน้ำก็เปิดออกเป็นช่องให้เห็น พื้นของโลกถูกเปิดออกด้วยเสียงร้องเข้าสู่สงครามของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ด้วยลมปรานที่พวยพุ่งออกมาจากพระนาสิกของพระองค์

¹⁶พระองค์ได้ทรงเอื้อมลงมาจากเบื้องบน พระองค์ได้ทรงจับข้าพระองค์ไว้พระองค์ได้ทรงดึงข้าพระองค์ออกมาจากน้ำเขี้ยวกราก¹⁷พระองค์ได้ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากศัตรูที่แข็งแรงแรงของข้าพระองค์ จากบรรดาคนที่เกลียดชังข้าพระองค์ เพราะว่าพวกเขาเข้มแข็งเกินไปสำหรับข้าพระองค์

¹⁸พวกเขาได้ปะทะกับข้าพระองค์ในวันแห่งภัยพิบัติของข้าพระองค์ แต่พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้ค้ำจุนข้าพระองค์¹⁹พระองค์ทรงปล่อยให้ข้าพระองค์เป็นอิสระในที่โล่งกว้าง พระองค์ได้ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดปรานข้าพระองค์

²⁰พระยาห์เวห์ได้ทรงประทานน้ำเหนือรางวัลแก่ข้าพระองค์เพราะความชอบธรรมของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยให้ข้าพระองค์ให้กลับคืนเพราะมือของข้าพระองค์สะอาด²¹เพราะข้าพระองค์ได้รักษาทางของพระยาห์เวห์ไว้ และไม่หันจากพระเจ้าของข้าพระองค์ไปอย่างชั่วร้าย

²²เพราะคำตัดสินอันชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์ได้อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์ส่วนกฎเกณฑ์ของพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ได้หันหนีไปจากข้อเหล่านั้นเลย²³ข้าพระองค์เป็นผู้ไม่มีความผิดต่อพระพักตร์พระองค์ และข้าพระองค์ได้รักษาตัวเองให้ไกลจากความบาป²⁴เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงช่วยให้ข้าพระองค์ให้กลับคืนเพราะความชอบธรรมของข้าพระองค์ เพราะมือของข้าพระองค์สะอาดในสายพระเนตรของพระองค์

²⁵สำหรับผู้ที่ซื่อสัตย์นั้นพระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองว่าทรงซื่อสัตย์ สำหรับผู้ที่ไร้ที่ตินั้นพระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองว่าทรงไร้ที่ติ²⁶สำหรับผู้ที่บริสุทธิ์นั้นพระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองว่าทรงบริสุทธิ์ แต่พระองค์ทรงฉลาดรู้ทันต่อผู้ที่คิดโกง

²⁷เพราะพระองค์ทรงช่วยบรรดาคนที่ทุกข์ใจ แต่พระองค์ทรงดึงบรรดาคนที่โอ้อวดและด่าทอที่ยังยะโสให้ต่ำลงมา²⁸ เพราะพระองค์ประทานแสงสว่างแก่ตะเกียงของข้าพระองค์ พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทรงทำให้ความมืดของข้าพระองค์สว่างขึ้น²⁹ เพราะโดยพระองค์ข้าพระองค์จึงสามารถวิ่งข้ามสิ่งกีดขวางได้ โดยพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงสามารถกระโดดข้ามกำแพงได้

³⁰สำหรับพระเจ้าแล้ว ทางของพระองค์นั้นสมบูรณ์ พระวอนะของพระยาห์เวห์นั้นบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นไล่ให้แก่ทุกคนที่ลี้ภัยในพระองค์³¹เพราะใครจะเป็นพระเจ้าได้เล่านอกจากพระยาห์เวห์? ใครจะเป็นพระศิลาได้เล่านอกจากพระเจ้าของเรา?³²เป็นเพราะพระเจ้าผู้ทรงค้ำจุนกำลังให้แก่ข้าพระองค์ดุจดั่งคานเข็มขัดผู้ทรงวางคนไร้ที่ติบนเส้นทางของพระองค์

³³พระองค์ทรงทำให้เท้าของข้าพระองค์เร็วดุจดั่งกวางและวางข้าพระองค์ไว้บนที่สูง³⁴พระองค์ทรงฝึกฝนให้มือของข้าพระองค์ทำสงคราม และให้แขนของข้าพระองค์โค้งงอจนงอข้อศอกได้

³⁵พระองค์ได้ประทานโล่แห่งการรอดของพระองค์แก่ข้าพระองค์ มือขวาของพระองค์ได้ทรงค้ำจุนข้าพระองค์ไว้ และความโปรดปรานของพระองค์ได้ทำให้ข้าพระองค์ยิ่งใหญ่ขึ้น³⁶พระองค์ได้ทรงวางเท้าของข้าพระองค์ไว้บนที่กว้างเพื่อเท้าของข้าพระองค์จะไม่ลื่นไถล

³⁷ข้าพระองค์ได้ทำตามศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์และจับพวกเขาไว้ได้ ข้าพระองค์ไม่ได้หันกลับจนกว่าพวกเขาถูกทำลาย³⁸ข้าพระองค์ได้ทูลพวกเขาให้แตกจนพวกเขาไม่สามารถลุกขึ้นได้ พวกเขาได้ล้มลงใต้เท้าของข้าพระองค์³⁹เพราะพระองค์ทรงค้ำจุนกำลังแก่ข้าพระองค์เหมือนคานเข็มขัดสำหรับสงคราม พระองค์ทรงให้บรรดาคนที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์สยบอยู่ใต้ข้าพระองค์

⁴⁰พระองค์ทรงให้ศัตรูของข้าพระองค์หันหลังหนีข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ทำลายล้างบรรดาคนที่เกลียดชังข้าพระองค์⁴¹ พวกเขาได้ร้องเรียกหาความช่วยเหลือ แต่ไม่มีใครช่วยพวกเขาได้ พวกเขาได้ร้องเรียกพระยาห์เวห์ แต่พระองค์ไม่ทรงตอบพวกเขา⁴² ข้าพระองค์ก่อกวนพวกเขาให้แหลกละเอียดเหมือนฝุ่นที่ถูกลมพัด ข้าพระองค์โยนพวกเขาทิ้งเหมือนโคลนตามถนน

⁴³พระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์จากการโต้แย้งของประชาชน พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์เป็นหัวหน้าเหนือชนชาติต่างๆ ประชาชนที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักได้มารับใช้ข้าพระองค์⁴⁴ กันทีเมื่อพวกเขาได้ยินเสียงข้าพระองค์ พวกเขาทำตามข้าพระองค์ พวกคนต่างด้าวที่ถูกบังคับให้ก้มลงต่อข้าพระองค์⁴⁵ พวกคนต่างด้าวต่างตัวสั่นออกมาจากที่กำบังของพวกเขา

⁴⁶พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่ ขอให้พระศิลาของข้าพระองค์เป็นที่สรรเสริญ ขอพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง⁴⁷ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงแก้แค้นให้ข้าพระองค์ ผู้ทรงปราบชนชาติต่างๆ ให้อยู่ใต้ข้าพระองค์

⁴⁸ข้าพระองค์เป็นอิสระจากศัตรูของข้าพระองค์ แท้จริงแล้ว พระองค์ได้ทรงยกข้าพระองค์ไว้เหนือผู้ที่ลุกขึ้นต่อต้านข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์จากพวกคนโหดร้าย⁴⁹ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จะถวายขอบพระคุณแด่พระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ

⁵⁰พระเจ้าประทานชัยชนะอันยิ่งใหญ่แก่ษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความรักมั่นคงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ คือแด่ดาวิดและพงศ์พันธุ์ของท่านเป็นนิตย์

Chapter 70

¹บรรดาท้องฟ้าประกาศพระสิริของพระเจ้า และบรรดาพื้นฟ้าทำให้พระหัตถกิจของพระองค์เป็นที่ประจักษ์²วันแล้ววันเล่าถ้อยคำก็ถูกเทออกมา คืบแล้วคืบเล่าความรู้ก็ปรากฏแจ่มออกมา³ถ้าไม่มีคำพูดหรือการพูดถ้อยคำออกมา ก็ไม่มีใครได้ยินเสียงพวกเขาเหล่านั้น

⁴แต่ถ้อยคำของพวกเขาได้ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และคำพูดของพวกเขาได้ไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ได้ทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ดวงอาทิตย์ในท่ามกลางถ้อยคำเหล่านั้น⁵ดวงอาทิตย์เป็นเหมือนเจ้าบ่าวที่กำลังออกมาจากห้องโถงของเขา และเป็นเหมือนคนแข็งแรงที่ปีติยินดีเมื่อเขาร้องแข่ง⁶ดวงอาทิตย์ขึ้นจากฟากฟ้าหนึ่งและข้ามท้องฟ้าไปยังอีกฟากฟ้าหนึ่ง ไม่มีอะไรที่จะรุดพ้นความร้อนของมันได้

⁷พระบัญชาของพระยาห์เวห์นั้นดีพร้อมและฟื้นฟูจิตใจ พระโอวาทของพระยาห์เวห์นั้นเชื่อถือได้ ทำให้คนรู้เนื้อผู้มีปัญญา⁸คำสั่งสอนของพระยาห์เวห์นั้นถูกต้อง ทำให้ใจปีติยินดี พระบัญชาของพระยาห์เวห์นั้นบริสุทธิ์ทำให้ดวงตากระจ่างแจ้ง

⁹ความยำเกรงพระยาห์เวห์นั้นบริสุทธิ์และดำรงอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ กฎเกณฑ์อันชอบธรรมของพระยาห์เวห์นั้นเป็นจริงและถูกต้องทั้งหมด¹⁰มีคำมากมายยิ่งกว่าทองคำอย่างดีมากนัก หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งและน้ำผึ้งที่หยดจากรวงผึ้ง

¹¹ใช่แล้วพระเจ้าข้า ผู้รับใช้ของพระองค์ได้รับคำตักเตือนจากถ้อยคำเหล่านี้ การเชื่อฟังทำตามถ้อยคำเหล่านี้ก็มีบำเหน็จรางวัลที่ยิ่งใหญ่¹²ใครเล่าสามารถมองเห็นความผิดพลาดของตนเองได้ทั้งหมด? ขอทรงชำระข้าพระองค์จากความผิดพลาดที่ซ่อนเร้นอยู่

¹³ขอทรงปกป้องผู้รับใช้ของพระองค์จากบาปแห่งการเย่อหยิ่งจองหอง ขออย่าให้มันครอบงำเหนือข้าพระองค์ แล้วข้าพระองค์จึงจะดีพร้อม และข้าพระองค์จะไม่มีมลทินเนื่องมาจากการละเมิดมากมาย¹⁴ขอให้บรรดาถ้อยคำที่ออกจากปากของข้าพระองค์และความคิดทั้งหลายในใจของข้าพระองค์ เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นพระศิลาและพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์

Chapter 71

¹ขอพระยาห์เวห์ทรงช่วยท่านในวันยากลำบาก ขอพระนามพระเจ้าของยาโคบทรงคุ้มครองท่าน²และทรงส่งความช่วยเหลือจากสถานที่บริสุทธิ์เพื่อคำจูนท่านจากศิโยน

³ขอพระองค์ทรงระลึกถึงเครื่องบูชาทั้งสิ้นของท่านและขอทรงโปรดปรานเครื่องเผาบูชาของท่านด้วยเถิด เสลาห์⁴ขอพระองค์ทรงประทานตามใจปรารถนาของท่าน และทำให้แผนการทั้งปวงของท่านสำเร็จ

⁵แล้วเราจะชื่นชมยินดีในชัยชนะของท่าน และในพระนามแห่งพระเจ้าของเรา เราจะยกธงขึ้น ขอพระยาห์เวห์ทรงประทานให้ตามคำร้องวิงวอนของท่าน⁶บัดนี้ข้าพเจ้ากราบว่าพระยาห์เวห์จะทรงช่วยผู้ผู้ที่ได้รับการเจิมของพระองค์ พระองค์จะทรงตอบเขาจากฟ้าสวรรค์อันบริสุทธิ์ของพระองค์ พร้อมด้วยพระคำแห่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ที่สามารถช่วยผู้เขาได้

⁷บางคนก็วางใจในบรรดาทรน และคนอื่นๆ ก็วางใจในบรรดาไม้ศึก แต่เราทั้งหลายจะเรียกหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา⁸พวกเขาจะถูกทำลายและล้มลง แต่เราจะลุกขึ้นและยืนขึ้นตรง

⁹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอรกรงช่วยกู้พระราชา ขอรกรงช่วยเราเมื่อเราร้องทูลด้วยเลือด

Chapter 72

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์กษัตริย์ขึ้นชมยินดีในพระกำลังของพระองค์ ท่านจะเปรมปรีดมากแค่ไหนในความรอดที่พระองค์ประทานให้²พระองค์ได้ประทานตามใจปรารถนาของท่าน และไม่ได้ปฏิเสธสิ่งที่ริมฝีปากของท่านทูลขอ เสลาห์

³เพราะพระองค์ทรงนำพระพรอันมั่งคั่งมาให้ท่าน พระองค์ทรงสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะของท่าน⁴ท่านได้ทูลขอชีวิตต่อพระองค์ พระองค์ก็ประทานชีวิตนั้นให้แก่ท่าน พระองค์ทรงให้ท่านมีชีวิตยืนนานตลอดไป

⁵เกียรติของท่านยิ่งใหญ่ก็เพราะชัยชนะของพระองค์ พระองค์ได้ประทานความสง่างามและบารมีให้แก่ท่าน⁶เพราะพระองค์ประทานพระพรนิรันดร์ให้แก่ท่าน พระองค์ทรงทำให้ท่านยินดีด้วยความเปรมปรีดแห่งพระพักตร์ของพระองค์

⁷เพราะกษัตริย์ไว้วางใจในพระยาห์เวห์ โดยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาขององค์ผู้สูงสุด ท่านจะไม่หวั่นไหวเลย⁸พระหัตถ์ของพระองค์จะไล่ตามศัตรูทั้งปวงของพระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์จะไล่ตามบรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์

⁹เมื่อพระพิโรธของพระองค์มาถึง พระองค์จะเผาผลาญพวกเขาเหมือนดังเตาหลอมที่มีไฟลุกอยู่ พระยาห์เวห์จะเผาผลาญพวกเขาในพระพิโรธของพระองค์ และไฟนั้นจะกลืนกินพวกเขาเสีย¹⁰พระองค์จะทรงทำลายลูกหลานของพวกเขาให้หมดไปจากแผ่นดินโลก และทำลายพงศ์พันธุ์ของพวกเขาไปจากท่ามกลางเชื้อสายของมนุษย์

¹¹เพราะพวกเขาได้เจตนาชั่วร้ายต่อพระองค์ พวกเขาได้วางแผนชั่วซึ่งพวกเขาจะทำได้สำเร็จ¹²เพราะพระองค์จะให้พวกเขาหันหน้ากลับไป พระเจ้าจะทรงเล็งธนูไปตรงหน้าพวกเขา

¹³ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอรกรงเป็นที่ยกย่องในพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะร้องเพลงและสรรเสริญพระอานุภาพของพระองค์

Chapter 73

¹พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย? ทำไมพระองค์ทรงเมินเฉยที่จะช่วยข้าพระองค์ และทรงเมินเฉยต่อถ้อยคำแห่งความปวดร้าวของข้าพระองค์?²ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์รำร้องออกมาในเวลากลางวันแต่พระองค์ไม่ทรงตอบ และในยามค่ำคืนข้าพระองค์ก็ไม่เงียบเฉย

³ถึงอย่างไรพระองค์ก็ยังทรงบริสุทธิ์ พระองค์ประทับดังกษัตริย์ท่ามกลางบรรดาคำสรรเสริญของอิสราเอล⁴บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ไว้วางใจในพระองค์ พวกเขาได้ไว้วางใจในพระองค์ และพระองค์ได้ทรงช่วยกู้พวกเขา⁵พวกเขาได้ร้องเรียกหาพระองค์และพวกเขาได้รับการช่วยกู้ พวกเขาได้ไว้วางใจในพระองค์และไม่ผิดหวัง

⁶แต่ข้าพระองค์เป็นเพียงหนอนตัวหนึ่งไม่ใช่มนุษย์ ผู้คนก็พากันถากถางและประชานิกร⁷ทุกคนที่เห็นข้าพระองค์ก็เย้ยหยันข้าพระองค์ พวกเขาเยาะเย้ยข้าพระองค์ พวกเขาสาปแช่งใส่ข้าพระองค์⁸พวกเขาพูดว่า "เขาไว้วางใจในพระยาห์เวห์ ให้พระยาห์เวห์ช่วยเขาเถิด ให้พระองค์ช่วยกู้เขาเถอะ เพราะเขาปิตินดีในพระองค์"

⁹เพราะพระองค์ได้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์มารดา พระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ไว้วางใจในพระองค์เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่ที่อ้อมอกของมารดา¹⁰ข้าพระองค์ถูกทิ้งไว้กับพระองค์ตั้งแต่ออกจากครรภ์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์อยู่ในครรภ์มารดาของข้าพระองค์

¹¹ขออย่าทรงห่างจากข้าพระองค์ เพราะความลำบากอยู่ใกล้ และไม่มีใครที่จะช่วยได้เลย¹²พวกโคตัวผู้ก็ล้อมรอบข้าพระองค์ โคนาขนที่บึกบึนก็รายล้อมข้าพระองค์ไว้¹³พวกเขาอำพรางไว้ใส่ข้าพระองค์เหมือนสิงห์ที่คำรามกำลังฉีกเหยื่อของมัน

¹⁴ข้าพระองค์กำลังถูกเทออกเหมือนน้ำ และกระดุกทั้งสี่ของข้าพระองค์ก็หลุดออกจากที่ ใจของข้าพระองค์ก็ละลายอยู่ภายในข้าพระองค์เหมือนขี้ผึ้ง¹⁵กำลังของข้าพระองค์ก็เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน ลิ่นของข้าพระองค์ก็ติดอยู่ที่เพดานปาก พระองค์ได้ทรงวางข้าพระองค์ไว้ในพงศลีแห่งความตาย

¹⁶เพราะพวกสุนัขได้รุมล้อมข้าพระองค์ เหล่าพวกคนทำชั่วก็รายล้อมข้าพระองค์ พวกเขาได้แกงมือแกงเท้าของข้าพระองค์¹⁷ข้าพระองค์สามารถนับกระดูกทั้งหมดของข้าพระองค์ได้ พวกเขาจ้องมองดูที่ข้าพระองค์

¹⁸พวกเขาได้แบ่งเนื้อฉมของข้าพระองค์ในท่ามกลางพวกเขา พวกเขาได้จับฉลากเนื้อฉมของข้าพระองค์¹⁹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าทรงห่างไกล ขอรกรงโปรดรับมาช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด พระผู้ทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์

²⁰ขอรองช่วยกู้จิตใจข้าพระองค์จากคมดาบ ขอรองช่วยชีวิตที่เหลือของข้าพระองค์จากเงี้ยวของพวกสุนัขป่า²¹ขอรองช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากปากสิงห์ ขอรองช่วยข้าพระองค์จากบรรดาเงี้ยวของพวกกระทิงป่า

²²ข้าพระองค์จะประกาศพระนามของพระองค์ให้แก่พวกพี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ชุมนุมชน²³ท่านผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์เอ๋ย จงสรรเสริญพระองค์เถิด บรรดาเชื้อสายทั้งสิ้นของยาโคบเอ๋ย จงถวายพระเกียรติแด่พระองค์เถิด บรรดาท่านที่เป็นเชื้อสายของอิสราเอลเอ๋ย จงยืนขึ้นในความน่าเกรงขามของพระองค์เถิด

²⁴เพราะพระองค์ไม่ทรงดูหมิ่นหรือละเลยต่อความลำบากของคนที่ยากลำบาก พระยาห์เวห์ไม่ได้ซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากเขา เมื่อคนที่ทุกข์ยากได้รำร้องต่อพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟัง²⁵เป็นเพราะพระองค์ข้าพระองค์จึงจะสรรเสริญพระองค์ในที่ชุมนุมชนใหญ่ ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณทั้งหลายของข้าพระองค์ต่อหน้าบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์

²⁶ผู้ที่ถูกข่มเหงจะได้กินอิ่ม บรรดาผู้ที่แสวงหาพระยาห์เวห์จะสรรเสริญพระองค์ ขอให้ใจของท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ตลอดไป²⁷บรรดาประชากรทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะระลึกได้และหันไปหาพระยาห์เวห์ พงศพันธ์ทั้งสิ้นของบรรดาประชาชาติจะก้มกราบลงต่อพระองค์

²⁸เพราะราชอาณาจักรเป็นของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงครอบครองเหนือชนชาติต่างๆ²⁹บรรดาผู้บังคับทั้งหมดยกของแผ่นดินโลกจะเฉลิมฉลองและจะมีสักการะ บรรดาผู้ที่ลงไปสู่พงศลีดินจะก้มกราบพระองค์ คือบรรดาผู้ที่ไม่สามารถรักษาชีวิตของตนเองไว้ได้

³⁰คนชั่วอายุหนึ่งจะมารับใช้พระองค์ พวกเขาจะบอกชั่วอายุต่อไปถึงเรื่องขององค์พระผู้เป็นเจ้า³¹พวกเขาจะมาบอกถึงความชอบธรรมของพระองค์ พวกเขาจะบอกประชาชนในรุ่นต่อไปถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้

Chapter 74

¹พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงของข้าพเจ้าดุจเลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าจะไม่ขาดสิ่งใด²พระองค์ทรงทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปรีมน้ำแดนสงบ

³ทรงนำชีวิตของข้าพเจ้ากลับคืนมา พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปตามทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์

⁴แม้ข้าพระองค์จะเดินไปตามหุบเขาเขาเมื่อดมิด ข้าพระองค์จะไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์สถิตกับข้าพระองค์ คทาและธนูพระกรของพระองค์ทรงปลดปล่อยข้าพระองค์

⁵พระองค์ทรงจัดเตรียมโต๊ะอาหารให้แก่ข้าพระองค์ต่อหน้าศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงเจิมศีรษะของข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน ถ้วยของข้าพระองค์ก็ล้นอยู่

⁶แม้แต่ด้วยความดีและความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดชั่วชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ตลอดชั่วกาลนาน

Chapter 75

¹แผ่นดินโลกและทุกสิ่งมีอยู่ในนั้นทั้งหมดเป็นของพระยาห์เวห์ ทั้งโลกและบรรดาทุกสิ่งที่ยึดอยู่ในนั้น²เพราะพระองค์ได้ทรงก่อตั้งแผ่นดินไว้บนมหาสมุทร และทรงสถาปนาบันไดบนแม่น้ำทั้งปวง

³ผู้ใดจะขึ้นไปบนภูเขาของพระยาห์เวห์ได้? ผู้ใดจะยืนอยู่ในสถานที่บริสุทธิ์ของพระองค์ได้?⁴คือผู้ที่มีมือสะอาดและมีใจบริสุทธิ์ คือผู้ที่ไม่ได้ยกย่องความเท็จและไม่สาบานอย่างหลอกลวง

⁵เขาจะรับพระพรจากพระยาห์เวห์และรับความชอบธรรมจากพระเจ้าแห่งความรอดของเขา⁶เช่นนี้แหละเป็นยุคของคนที่ยำเกรงพระองค์ คือบรรดาผู้ที่แสวงหาพระพักตร์พระเจ้าของยาโคบ เสดลาห์

⁷ประตูเมืองทั้งหลายเอ๋ย จงยกศีรษะของเจ้าขึ้น บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้น เพื่อองค์กษัตริย์แห่งพระสิริจะได้เสด็จเข้ามา⁸องค์กษัตริย์แห่งพระสิรินั้นคือผู้ใด? คือพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเข้มแข็งและทรงอำนาจ พระยาห์เวห์ผู้ทรงอำนาจในสงคราม

⁹ประตูเมืองทั้งหลายเอ๋ย จงยกศีรษะของเจ้าขึ้น บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้น เพื่อองค์กษัตริย์แห่งพระสิริจะได้เสด็จเข้ามา¹⁰องค์กษัตริย์แห่งพระสิรินั้นคือผู้ใด? คือพระยาห์เวห์จอมโยธา พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงพระสิริ เสดลาห์

Chapter 76

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ยกชีวิตของข้าพระองค์ขึ้นต่อพระองค์²ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าทรงปล่อยให้ข้าพระองค์อันอาย ขออย่าทรงปล่อยให้ศัตรูของข้าพระองค์ได้ดีใจเหนือข้าพระองค์อย่างผู้มีชัยชนะ³ขออย่าให้ผู้หวังใจในพระองค์ต้องขายหน้า ขอให้บรรดาคนที่ทำการทรยศโดยไม่มีเหตุได้อับอาย

⁴ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงให้ข้าพระองค์ได้รู้จักพระมรรคาของพระองค์ ขอทรงสอนวิถีทางของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์⁵ขอทรงนำข้าพระองค์ไปในความจริงของพระองค์และขอทรงสอนข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์มายาวนาน

⁶ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงระลึกถึงพระกรุณาและความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ เพราะสิ่งเหล่านั้นได้มีอยู่ตลอดมา⁷ขออย่าทรงระลึกถึงบรรดาความบาปในวัยหนุ่มของข้าพระองค์หรือการกบฏของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ด้วยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาอันเนื่องมาจากความดีของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์

⁸พระยาห์เวห์ทรงประเสริฐและทรงเที่ยงตรง เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงสอนพระมรรคาแก่บรรดาคนบาป⁹พระองค์ทรงนำคนถ่อมใจไปในสิ่งที่ถูก และพระองค์ทรงสอนพระมรรคาของพระองค์ให้แก่พวกเขา

¹⁰พระมรรคาทั้งสี่ของพระยาห์เวห์เป็นความรักที่มั่นคงและความซื่อสัตย์ต่อบรรดาคนที่รักษาพันธสัญญาและพระบัญชาของพระองค์¹¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอทรงอภัยบาปของข้าพระองค์ เพราะบาปนั้นใหญ่โตยิ่งนัก

¹²ผู้ใดเล่าเป็นผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์? องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงสอนเขาถึงเส้นทางที่เขาควรเลือก¹³ชีวิตของเขาดำเนินไปในความดี และเชื้อสายของเขาจะได้แผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์

¹⁴มีตรภาพของพระยาห์เวห์มิให้แก่บรรดาคนที่ให้เกียรติแด่พระองค์ และพระองค์ทรงให้พวกเขารู้จักพันธสัญญาของพระองค์¹⁵ดวงตาของข้าพเจ้าจ้องมองที่พระยาห์เวห์อยู่เสมอ เพราะพระองค์จะทรงถอนเท้าของข้าพเจ้าให้หลุดออกจากตาข่าย¹⁶ขอทรงหันมาหาข้าพระองค์และทรงมีพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์โดดเดี่ยวและทุกข์ใจ

¹⁷ความทุกข์ในใจของข้าพระองค์ก็เพิ่มพูนมากยิ่งขึ้น ขอทรงนำข้าพระองค์ออกจากความทุกข์ใจของข้าพระองค์¹⁸ขอทรงทอดพระเนตรดูความทุกข์ยากของข้าพระองค์และความลำเค็ญของข้าพระองค์ ขอทรงอภัยความบาปทั้งสี่ของข้าพระองค์¹⁹ขอทรงทอดพระเนตรพวกศัตรูของข้าพระองค์ เพราะพวกเขามีกันมากมาย พวกเขาเกลียดชังข้าพระองค์อย่างเคียดแค้นยิ่งนัก

²⁰ขอทรงคุ้มครองชีวิตของข้าพระองค์และขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ ขออย่าทรงปล่อยให้ข้าพระองค์ต้องอับอาย เพราะข้าพระองค์ลี้ภัยในพระองค์²¹ขอความสุจริตและความเที่ยงตรงปกป้องข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์หวังใจในพระองค์

²²ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยกู้อิสราเอลให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสี่ของเข

Chapter 77

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงตัดสินข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้ดำเนินด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ข้าพระองค์ได้วางใจในพระยาห์เวห์โดยไม่หวั่นไหว²ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงตรวจดูข้าพระองค์ และทรงทดสอบข้าพระองค์ ขอทรงทดสอบความบริสุทธิ์ในตัวของข้าพระองค์และในใจของข้าพระองค์³เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์อยู่ต่อตาของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ดำเนินในความซื่อสัตย์ของพระองค์

⁴ข้าพระองค์ไม่คบหาสมาคมกับพวกคนหลอกลวง และข้าพระองค์ไม่คลุกคลีกับพวกคนที่ไม่จริงใจ⁵ข้าพระองค์เกลียดที่ขมขื่นของพวกคนทำชั่ว และข้าพระองค์ไม่อยู่กับพวกคนอธรรม

⁶ข้าพระองค์ล้างมือของข้าพระองค์เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์เดินรอบแท่นบูชาของพระองค์⁷เพื่อเปล่งเสียงร้องเพลงสรรเสริญ และเล่าถึงการอัศจรรย์ทั้งสี่ของพระองค์⁸ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์รักพระนิเวศน์ที่พระองค์พำนัก ที่ซึ่งพระสิริของพระองค์ประทับอยู่

⁹ขออย่าทรงกวาดข้าพระองค์ไปพร้อมกับพวกคนบาป หรือกวาดชีวิตข้าพระองค์ไปพร้อมกับพวกคนกระหายเลือด¹⁰ซึ่งเป็นพวกที่มีแผนชั่วอยู่ในมือของเขา และมือขวาของเขาก็เต็มไปด้วยสินบน

¹¹แต่สำหรับข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะดำเนินในความซื่อสัตย์สุจริต ขอทรงใส่ข้าพระองค์และทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์¹²เท้าของข้าพระองค์ยืนติดพื้นดิน ข้าพระองค์จะถวายสารการแด่พระยาห์เวห์ในท่ามกลางที่ชุมนุมชน

Chapter 78

¹พระยาเวหฺรทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า? พระยาเวหฺรทรงเป็นที่ลี้ภัยแห่งชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเกรงกลัวผู้ใดเล่า?

²เมื่อพวกคนทำชั่วเข้ามาใกล้เพื่อกีดกันเนื้อข้าพเจ้า พวกคู่อริและพวกศัตรูของข้าพเจ้าก็ได้สะกดและล้มลง³ แม้มองทัพตั้งค่ายต่อสู้ข้าพเจ้า แม้สงครามลุกขึ้นต่อสู้ข้าพเจ้า ใจของข้าพเจ้าก็ไม่กลัว แม้กระนั้นก็ตามข้าพเจ้าจะยังมีความมั่นใจ

⁴สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้ทูลขอจากพระยาเวหฺร และข้าพเจ้าจะแสวงหาสิ่งนั้น นั่นคือที่ข้าพเจ้าจะได้อยู่ในพระนิเวศของพระยาเวหฺรตลอดวันคืนแห่งชีวิตของข้าพเจ้า เพื่อจะได้ดูความงามของพระยาเวหฺรและจะเฝ้าภาวนาในพระวิหารของพระองค์

⁵เพราะในวันแห่งความยากลำบาก พระองค์จะซ่อนข้าพเจ้าไว้ในที่กำบังของพระองค์ พระองค์จะเก็บข้าพเจ้าไว้ในเต็นท์ของพระองค์ พระองค์จะทรงตั้งข้าพเจ้าไว้สูงบนศิลา⁶ แล้วศิระของข้าพเจ้าจะเชิดขึ้นเหนือพวกศัตรูที่อยู่ล้อมรอบข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะถวายเครื่องบูชาแห่งความชื่นชมยินดีในเต็นท์ของพระองค์ ข้าพเจ้าร้องเพลงและถวายบทเพลงแด่พระยาเวหฺร

⁷ข้าแต่พระยาเวหฺร ขอร้องฟังเสียงของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ และขอทรงตอบข้าพระองค์⁸ ใจของข้าพระองค์พุดถึงพระองค์ว่า "จงแสวงหาพระพักตร์ของพระองค์" ข้าแต่พระยาเวหฺร ข้าพระองค์แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์

⁹ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ ขออย่าขับไล่ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเสียด้วยความกริ้ว พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ข้าพระองค์ ขออย่าทรงลืมข้าพระองค์หรือทอดทิ้งข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์¹⁰ แม้นิบัติมารดาของข้าพระองค์ทอดทิ้งข้าพระองค์ แต่พระยาเวหฺรทรงรับข้าพระองค์ไว้

¹¹ข้าแต่พระยาเวหฺรขอร้องสอนทางของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์ ขอร้องนำข้าพระองค์ไปบนทางราบเหตุนั้นเพราะพวกศัตรูของข้าพระองค์¹² ขออย่าทรงมอบข้าพระองค์ให้เป็นไปตามใจชอบของพวกศัตรูของข้าพระองค์ เพราะพวกพยานเท็จได้ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ และพวกเขาหาใจเอาความการุณออกมา

¹³จะมีอะไรเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าข้าพเจ้าจะได้เห็นความดีของพระยาเวหฺรในแผ่นดินของคนเป็น?¹⁴ จงรอคอยพระยาเวหฺร จงเข้มแข็ง และจงให้ใจของท่านกล้าหาญเถิด จงรอคอยพระยาเวหฺร

Chapter 79

¹ข้าแต่พระยาเวหฺร ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ข้าแต่พระศิลาของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเมินเฉยข้าพระองค์ ถ้าพระองค์ไม่ทรงตอบสนองต่อข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็คงจะไปพร้อมกับบรรดาคนที่ลงไปยังหลุมมรณา² ขอร้องฟังเสียงร้องวิงวอนของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ชูมือไปยังอภิสุทธิสถานของพระองค์

³ขออย่าทรงกวาดข้าพระองค์ไปพร้อมกับคนชั่ว คือบรรดาคนที่ทำความผิดบาป ผู้ที่พุดกับเพื่อนบ้านของพวกเขาอย่างสันติแต่มีความชั่วอยู่ในใจของพวกเขา⁴ ขอร้องให้พวกเขาได้รับอย่างสาสมกับกระทำของพวกเขา และขอทรงตอบสนองพวกเขาตามขนาดความชั่วของพวกเขา ขอร้องตอบสนองพวกเขาตามผลแห่งน้ำมือของพวกเขาและขอทรงตอบแทนพวกเขาให้สาสม⁵ เพราะพวกเขาไม่เข้าใจพระราชกิจของพระยาเวหฺรหรือผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์จะทรงพิงพวกเขาลงและไม่ทรงสร้างพวกเขาขึ้นมาอีก

⁶สาธุการแด่พระยาเวหฺรเพราะพระองค์ทรงฟังเสียงวิงวอนของข้าพเจ้า⁷ พระยาเวหฺรทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้าและเป็นโล่ของข้าพเจ้า ใจของข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ และข้าพระองค์ได้รับความช่วยเหลือ เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจะปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง และข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ด้วยการร้องเพลง⁸ พระยาเวหฺรทรงเป็นกำลังของประชาชนของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยแห่งความรอดของผู้ที่พระองค์ทรงเจิม

⁹ขอร้องช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด และขอร้องอวยพรมรดกของพระองค์ ขอร้องเป็นผู้เลี้ยงดูพวกเขาและอุ้มชูพวกเขาตลอดไป

Chapter 80

¹บรรดานุตรของพระเจ้าเอ๋ย จงถวายสรรเสริญแด่พระยาเวหฺรเถิด จงถวายสรรเสริญแด่พระยาเวหฺรเพราะพระสิริและพระกำลังเป็นของพระองค์² จงถวายพระสิริซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระยาเวหฺร จงก้มกราบพระยาเวหฺรในความสง่างามแห่งความบริสุทธิ์

³พระสุรเสียงของพระยาเวหฺรได้ยินอยู่เหนือน้ำทั้งหลาย พระเจ้าแห่งพระสิริทรงเปล่งเสียงดังฟ้าร้อง พระยาเวหฺรทรงแผ่เสียงฟ้าร้องเหนือน้ำมากมาย⁴ พระสุรเสียงของพระยาเวหฺรทรงพลาญภาพ พระสุรเสียงของพระยาเวหฺรทรงอำนาจามมี⁵ พระสุรเสียงของพระยาเวหฺรโค่นต้นสนสินีดา⁶ พระยาเวหฺรทรงโค่นต้นสนสินีดาแห่งเลบานอนลงเป็นชิ้นๆ

⁶พระองค์ทรงทำให้เลบานอนกระโดดเหมือนลูกวัวและสีรอนเหมือนวัวหนุ่ม⁷ พระสุรเสียงของพระยาเวหฺรฟ่นเปลวไฟออกมา⁸ พระสุรเสียงของพระยาเวหฺรเขย่าที่ถุรกันดาร พระยาเวหฺรทรงเขย่าถินที่ถุรกันดารคาเดช

⁹พระสุรเสียงของพระยาหวั่นทำให้ตื่นโงกหมุนคว้าง และทรงทำให้ป่าโล่งเตียน ทุกคนในพระวิหารของพระองค์กล่าวว่า "พระสิริ"¹⁰พระยาหวั่นทรงประทับดุจดั่งกษัตริย์เหนือน้ำท่วม พระยาหวั่นทรงประทับตั้งเช่นกษัตริย์ตลอดไปเป็นนิรันดร์

¹¹พระยาหวั่นประทานกำลังให้แก่ประชาชนของพระองค์ พระยาหวั่นทรงอวยพรประชาชนของพระองค์ด้วยความสงบสุข

Chapter 81

¹ข้าแต่พระยาหวั่น ข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นและไม่ทรงปล่อยให้ศัตรูของข้าพระองค์ได้เปรมปรีดีเหนือข้าพระองค์²ข้าแต่พระยาหวั่นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระองค์ และพระองค์ได้ทรงรักษาข้าพระองค์ให้หาย³ข้าแต่พระยาหวั่นพระองค์ได้ทรงนำจิตวิญญาณของข้าพระองค์ออกจากแดนมรณา พระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ยังคงมีชีวิตจากการลงไปยังหลุมมรณา

⁴พวกท่านผู้เป็นประชากรที่ซื่อสัตย์ของพระองค์เอ๋ย จงร้องเพลงสรรเสริญแด่พระยาหวั่น จงถวายขอบพระคุณเมื่อพวกท่านระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์⁵เพราะความกริ้วของพระองค์คงอยู่เพียงชั่วครู่เท่านั้น แต่ความโปรดปรานของพระองค์คงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ การร้องไห้คงอยู่เพียงชั่วคืน แต่ความชื่นชมยินดีมาถึงในยามเช้า

⁶ข้าพระองค์จึงกล่าวด้วยความมั่นใจว่า "ข้าพเจ้าจะไม่มีทางหวั่นไหวเลย"⁷ข้าแต่พระยาหวั่น โดยความโปรดปรานของพระองค์ พระองค์ได้สถาปนาข้าพระองค์ไว้อย่างมั่นคงดังภูเขา แต่เมื่อพระองค์ได้ทรงซ่อนพระพักตร์ ข้าพระองค์ก็ลำบากยิ่งนัก⁸ข้าแต่พระยาหวั่น ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ และแสวงหาความโปรดปรานจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

⁹ถ้าข้าพระองค์ลงไปยังหลุมมรณา จะมีประโยชน์อะไรในความตายของข้าพระองค์? พงศสืบดินนั้นจะสรรเสริญพระองค์หรือ? มันจะประกาศถึงความสัตย์จริงของพระองค์หรือ?¹⁰ข้าแต่พระยาหวั่น ขอร้องสดับและทรงมีพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาหวั่น ขอร้องเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์

¹¹พระองค์ได้ทรงเปลี่ยนความเศร้าโศกของข้าพระองค์ให้กลายเป็นการเดินรำ พระองค์ได้ทรงถอดเสื้อผ้ากระสอบของข้าพระองค์ออกและทรงสวมข้าพระองค์ด้วยความยินดี¹²ดังนั้น ตอนนี้อย่างไรข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญแด่พระองค์อย่างมีความสุขและจะไม่นิ่งเงียบ ข้าแต่พระยาหวั่นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายขอบพระคุณแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์

Chapter 82

¹ข้าแต่พระยาหวั่น ข้าพระองค์ลี้ภัยในพระองค์ ขออย่าทรงปล่อยให้ข้าพระองค์อับอาย ขอร้องช่วยกู้ข้าพระองค์ในความชอบธรรมของพระองค์²ขอร้องสดับฟังข้าพระองค์ ขอร้องรับช่วยกู้ข้าพระองค์ ขอร้องเป็นพระศิลาที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด

³เพราะพระองค์ทรงเป็นพระศิลาและป้อมปราการของข้าพระองค์ ขอร้องนำและพาข้าพระองค์ไป เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์⁴ขอร้องปลดข้าพระองค์ออกจากตาข่ายที่พวกเขาได้วางซ่อนไว้ดักข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์

⁵ข้าพระองค์ขอมอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าแต่พระยาหวั่น พระเจ้าแห่งความสัตย์จริง พระองค์จะทรงไถ่ข้าพระองค์⁶ข้าพระองค์เกลียดชังผู้ที่ปรนนิบัติบรรดารูปเคารพที่ไร้ค่า แต่ข้าพระองค์วางใจในพระยาหวั่น⁷ข้าพระองค์จะเปรมปรีดีและยินดีในความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ เพราะพระองค์ทอดพระเนตรความทุกข์ยากของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทราบถึงความทุกข์ใจของข้าพระองค์

⁸พระองค์ไม่ได้ทรงมอบข้าพระองค์ไว้ในมือศัตรูของข้าพระองค์ พระองค์ได้วางเท้าของข้าพระองค์ไว้ในที่โล่งกว้าง⁹ข้าแต่พระยาหวั่น ขอร้องพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์อยู่ในความทุกข์ใจ ดวงตาของข้าพระองค์ก็ร้องโรยไปด้วยความเศร้าพร้อมทั้งจิตใจและร่างกายของข้าพระองค์

¹⁰เพราะชีวิตของข้าพระองค์ก็ร้องโรยไปด้วยความโศกเศร้าและเดือนปีของข้าพระองค์ก็ร้องโรยไปด้วยการคร่ำครวญ คำลึงของข้าพระองค์ก็หมดไปเพราะความบาปของข้าพระองค์ และกระดูกของข้าพระองค์ก็ร้องโรยไป¹¹เพราะศัตรูทั้งปวงของข้าพระองค์ ทำให้ผู้คนเหยียดหยามข้าพระองค์ เพื่อนบ้านของข้าพระองค์ก็ตกลังเลต่อความเป็นไปของข้าพระองค์ และบรรดาคนที่รู้จักข้าพระองค์ต่างก็ครั่นคร้าม บรรดาคนที่เห็นข้าพระองค์ตามถนนก็วิ่งหนีข้าพระองค์

¹²ข้าพระองค์ถูกลืมหืมเหมือนคนตายแล้วที่ไม่มีใครสนใจ ข้าพระองค์เป็นเหมือนหมอกที่แตกแล้ว¹³เพราะข้าพระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบเรื่องราวที่น่ากลัวมากมายจากทุกด้านในขณะที่พวกเขาเร่งรีบวางแผนต่อสู้ข้าพระองค์ พวกเขาหมายที่จะเอาชีวิตของข้าพระองค์

¹⁴แต่ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้าแต่พระยาหวั่น ข้าพระองค์จะกล่าวว่า "พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์"¹⁵ปลายทางของข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ขอร้องช่วยกู้ข้าพระองค์จากเขมือบมือศัตรูของข้าพระองค์และจากบรรดาคนที่ไล่ล่าข้าพระองค์¹⁶ขอร้องให้พระพักตร์ของพระองค์ทรงส่องแสงมาเหนือผู้รับใช้ของพระองค์ ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้รอดในความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์

¹⁷ข้าแต่พระยาหวั่น ขออย่าทรงปล่อยให้ข้าพระองค์อับอาย เพราะข้าพระองค์เรียกหาพระองค์ ขอให้คนชั่วได้อับอาย ขอให้พวกเขานิ่งเงียบในแดนมรณา¹⁸ขอให้ริมฝีปากนุสชาติพูดดูหมิ่นเหยียดหยามคนชอบธรรมอย่างอวดดีกลายเป็นไป

¹⁹ความดีของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่ยิ่งนัก ที่พระองค์ได้ทรงสะสมบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ไว้ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อบรรดาผู้ที่สืบทอดในพระองค์ต่อหน้าบรรดาลูกหลานทั้งสิ้นของมนุษย์²⁰ พระองค์ได้ทรงซ่อนพวกเขาไว้ในที่กำบังเฉพาะพระพักตร์พระองค์จากการปองร้ายของมนุษย์ พระองค์ได้ทรงซ่อนพวกเขาไว้ในที่กำบังจากลิ้นที่ทะเลาะวิวาท

²¹สาธารณแต่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นถึงความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาอันมหัศจรรย์ของพระองค์เมื่อข้าพระองค์อยู่ในเมืองที่ถูกล้อมไว้²² แม้ว่าข้าพระองค์พลั้งปากพูดว่า "ข้าพระองค์คงถูกตัดขาดไปจากสายพระเนตรของพระองค์แล้ว" แต่พระองค์ทรงได้ยินคำร้องขอความช่วยเหลือของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์ร่ำร้องต่อพระองค์

²³โอ ธรรมิกชนที่ซื่อสัตย์เอ๋ย จงรักพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงคุ้มครองผู้ที่ซื่อสัตย์ แต่พระองค์ทรงตอบแทนผู้หยิ่งยะโสอย่างเต็มขนาด²⁴ จงเข้มแข็งและเชื่อมั่นเถิด บรรดาท่านที่วางใจในความอุปถัมภ์ของพระยาห์เวห์

Chapter 83

¹บุคคลผู้ที่การละเมิดของเขาได้รับการอภัยก็เป็นสุข คือผู้ซึ่งความบาปของเขาได้รับการกลบเกลื่อนแล้ว²บุคคลที่พระยาห์เวห์ไม่ทรงถือโทษและผู้ที่ยึดวิญญาณของเขาไม่มีการหลอกลวงก็เป็นสุข

³เมื่อข้าพระองค์ยังนั่งเงียบอยู่ กระดูกของข้าพระองค์ก็ร่วงโรยไปในขณะที่ข้าพระองค์ได้คร่ำครวญตลอดทั้งวัน⁴พระหัตถ์ของพระองค์ทรงหนักอยู่บนข้าพระองค์ตลอดทั้งวันทั้งคืน กำลังของข้าพระองค์ก็ร่อยหลอไปตั้งความแห้งแล้งในฤดูร้อน เสลาห์

⁵แล้วข้าพระองค์ก็ยอมสารภาพความบาปของข้าพระองค์ต่อพระองค์ และข้าพระองค์ไม่ซ่อนความผิดบาปของข้าพระองค์อีกต่อไป ข้าพระองค์ทูลว่า "ข้าพระองค์จะสารภาพการละเมิดของข้าพระองค์ต่อพระยาห์เวห์" และพระองค์ได้ทรงอภัยความผิดบาปของข้าพระองค์ เสลาห์⁶เพราะเหตุนี้ บรรดาผู้ชอบธรรมทั้งปวงควรอธิษฐานต่อพระองค์ในยามมีความทุกข์ยากใหญ่หลวง แล้วเมื่อน้ำเชียวกรากไหลท่วม น้ำนั้นก็จะไม่ไปถึงคนเหล่านั้น

⁷พระองค์ทรงเป็นที่กำบังของข้าพระองค์ พระองค์ทรงปกป้องข้าพระองค์จากความยากลำบาก พระองค์จะทรงรายล้อมข้าพระองค์ด้วยบทเพลงแห่งชัยชนะ เสลาห์⁸เราจะแนะนำเจ้าและสอนเจ้าในทางที่เจ้าควรจะไป เราจะแนะนำเจ้าและจับตาดูเจ้าอยู่

⁹อย่าเป็นเหมือนม้าหรือล่อที่ไม่มีความเข้าใจ ซึ่งต้องใส่สายฟ้ปากและบังเหียนเท่านั้นเพื่อควบคุมพวกมันที่จะให้พวกมันไปที่ใดๆ ตามที่เจ้าต้องการได้¹⁰ คนชั่วก็มีความทุกข์โศกมากมาย แต่ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์จะล้อมรอบผู้ที่วางใจในพระองค์

¹¹จงยินดีและเปรมปรีดีในพระยาห์เวห์เถิด ทุกท่านที่มีใจเที่ยงตรงเอ๋ย จงโห่ร้องด้วยความชื่นชมยินดีเถิด

Chapter 84

¹ท่านผู้ชอบธรรม จงชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์ เป็นการสมควรที่คนเที่ยงธรรมจะสรรเสริญพระองค์²จงถวายขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ด้วยพิณ ด้วยการร้องเพลงสรรเสริญแด่พระองค์พร้อมกับพิณสิบสาย³จงร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระองค์ จงเล่นอย่างคล่องแคล่วและร้องเพลงด้วยความเปรมปรีดี

⁴เพราะพระวอนของพระยาห์เวห์นั้นเที่ยงตรง และทุกสิ่งที่พระองค์กระทำนั้นดีงาม⁵พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและความยุติธรรม แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์⁶ด้วยพระวอนของพระยาห์เวห์ บรรดาท้องฟ้าก็ได้ถูกสร้างขึ้น และดวงดาวทั้งปวงได้ถูกสร้างขึ้นโดยลมจากพระโอษฐ์ของพระองค์

⁷พระองค์ทรงรวบรวมน้ำในทะเลเข้าด้วยกันเหมือนอย่างท่านบ พระองค์ทรงเก็บมหาสมุทรไว้ในคลัง⁸ให้ทั้งแผ่นดินโลกยำเกรงพระยาห์เวห์เถิด ให้ทุกคนที่อาศัยอยู่ในโลกยินดียิ่งในความยิ่งใหญ่ของพระองค์⁹เพราะเมื่อพระองค์ตรัส มันก็เป็นไปตามนั้น พอพระองค์ทรงบัญชา มันก็ได้เกิดขึ้นมา

¹⁰พระยาห์เวห์ทรงหมดความอดทนกับพันธมิตรแห่งประชาชาติทั้งหลาย พระองค์ทรงรู้แผนการต่างๆ ของประชาชนทั้งหลาย¹¹บรรดาแผนการของพระยาห์เวห์นั้นยังยืนอยู่ในนิรันดร์ คือแผนการในพระทัยของพระองค์สำหรับทุกชั่วชาติพันธุ์¹²ชนชาติที่พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าก็เป็นสุข คือชนชาติที่พระองค์ได้ทรงเลือกให้เป็นมรดกของพระองค์เอง

¹³พระยาห์เวห์ทอดพระเนตรจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงเห็นประชากรทั้งสิ้น¹⁴จากสถานที่พระองค์ประทับ พระองค์ทอดพระเนตรเหนือบรรดาผู้อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกทั้งหมด¹⁵พระองค์ผู้ทรงสร้างจิตใจของพวกเขาทั้งปวงและทรงเฝ้าดูการกระทำทั้งสิ้นของพวกเขา

¹⁶ไม่มีกษัตริย์ใดที่รอดชีวิตได้ด้วยกองทัพมากมาย นักรบก็ไม่รอดได้ด้วยกำลังที่แข็งแกร่งของเขาเอง¹⁷ม้าศึกก็เป็นความมั่นใจที่จอมปลอมสำหรับชัยชนะ กำลังแข็งแกร่งของเขาก็ไม่สามารถช่วยกู้เขาได้เลย

¹⁸ดูเถิด พระเนตรของพระยาห์เveh์ทรงอยู่เหนือบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ เหนือบรรดาผู้ที่เชื่อมั่นในความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์¹⁹ เพื่อนำชีวิตของพวกเขาออกจากความตายและรักษาพวกเขาให้มีชีวิตอยู่ในยามกันดารอาหาร

²⁰เราทั้งหลายรอคอยพระยาห์เveh์ พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และทรงเป็นโล่ของเราทั้งหลาย²¹จิตใจของเราทั้งหลายเปรมปรีดีในพระองค์ เพราะเราวางใจในพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์

²²ข้าแต่พระยาห์เveh์ ขอความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ทั้งหลาย ตามที่ข้าพระองค์ทั้งหลายมีความหวังใจในพระองค์

Chapter 85

¹ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระยาห์เveh์ตลอดเวลา คำสรรเสริญของพระองค์จะอยู่ที่ปากของข้าพเจ้าเสมอ

²ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระยาห์เveh์ ขอให้ผู้ที่ถูกกดขี่ได้ยินและเปรมปรีดี³จงสรรเสริญพระยาห์เveh์กับข้าพเจ้าเถิด ให้เรายกย่องพระนามของพระองค์ด้วยกัน

⁴ข้าพเจ้าได้แสวงหาพระยาห์เveh์และพระองค์ได้ทรงตอบข้าพเจ้า และพระองค์ได้ประทานชัยชนะเหนือความกลัวทั้งสิ้นของข้าพเจ้า⁵บรรดาผู้ที่เพ่งมองพระองค์จะเบิกบาน และใบหน้าของพวกเขาจะไม่อับอาย⁶ผู้ที่ถูกกดขี่คนนี้ได้ร่ำร้องและพระยาห์เveh์ได้ทรงสดับเขา และได้ทรงช่วยให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา

⁷ทูตสวรรค์ของพระยาห์เveh์ตั้งค่ายล้อมรอบบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์และช่วยกู้พวกเขา⁸จึงซิมและจะเห็นว่าพระยาห์เveh์ทรงประเสริฐ บรรดาผู้ที่ลี้ภัยในพระองค์ก็เป็นสุข⁹บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์เอ๋ย จงยำเกรงพระยาห์เveh์ บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ไม่ขาดแคลน

¹⁰บางครั้งสิงห์หนุ่มก็ขาดแคลนอาหารและทนหิว แต่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระยาห์เveh์จะไม่ขาดสิ่งใดเลย¹¹มาเถิด ลูกชายเอ๋ย จงฟังเรา เราจะสอนเจ้าถึงความยำเกรงพระยาห์เveh์

¹²มีมนุษย์คนใดบ้างที่ปรารถนาชีวิตและรักที่จะมีอายุยืนยาวเพื่อเขาจะได้เห็นสิ่งดี?¹³ก็จงรักษาลิ้นของเจ้าจากความชั่วและรักษาริมฝีปากของเจ้าจากการพูดมุสา¹⁴จงหันหนีจากความชั่วและจงทำดี จงแสวงหาสันติภาพและติดตามมัน

¹⁵พระเนตรของพระยาห์เveh์ทรงอยู่เหนือคนชอบธรรมและพระกรรมของพระองค์ทรงสดับฟังเสียงร้องทูลของพวกเขา¹⁶พระพิภพของพระยาห์เveh์ต่อสู้บรรดาผู้ทำชั่ว เพื่อจะตัดความทรงจำของพวกเขาไปจากแผ่นดินโลก¹⁷คนชอบธรรมร้องทูลและพระยาห์เveh์ทรงสดับเขาและพระองค์ทรงช่วยกู้พวกเขาจากความยากลำบากทั้งสิ้นของพวกเขา

¹⁸พระยาห์เveh์ทรงไล่ลี้ภัยผู้ที่ใจแตกสลาย และทรงช่วยบรรดาผู้ที่วิญญานแหลกสลายให้รอด¹⁹คนชอบธรรมมีความยากลำบากหลายอย่าง แต่พระยาห์เveh์ทรงช่วยนำพวกเขาให้พ้นออกมาทั้งหมด²⁰พระองค์ทรงปกป้องกระดูกชิ้นของเขา ไม่มีกระดูกชิ้นใดที่จะหักได้เลย

²¹ความชั่วจะฆ่าคนชั่ว บรรดาผู้ที่เกลียดความชอบธรรมจะถูกลงโทษ²²พระยาห์เveh์ทรงช่วยชีวิตของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ บรรดาผู้ที่ลี้ภัยในพระองค์ไม่มีใครที่จะถูกลงโทษ

Chapter 86

¹ข้าแต่พระยาห์เveh์ ขอทรงต่อต้านบรรดาผู้ที่ต่อต้านข้าพระองค์ ขอทรงต่อสู้บรรดาผู้ที่ต่อสู้ข้าพระองค์²ขอทรงคว้าโล่เล็กและโล่ใหญ่ของพระองค์ ขอทรงยกขึ้นและช่วยข้าพระองค์³ขอทรงใช้หอกและขวานศึกต่อสู้บรรดาผู้ที่ไล่ตามข้าพระองค์ ขอทรงตรัสแก่จิตใจของข้าพระองค์ว่า "เราเป็นความรอดของเจ้า"

⁴ขอให้บรรดาผู้แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์ได้อับอายและอัปยศ ขอให้บรรดาผู้วางแผนทำร้ายข้าพระองค์ได้หันกลับไปและพ่ายแพ้⁵ขอให้พวกเขาเป็นเหมือนเกลบต่อหน้าลม เมื่อทูตสวรรค์ของพระยาห์เveh์ขับไล่พวกเขาไป⁶ขอให้ทางของพวกเขามืดมิดและสั้น เมื่อทูตสวรรค์ของพระยาห์เveh์ขับไล่พวกเขาไป

⁷พวกเขาได้วางดาบฆ่าข้าพระองค์โดยไม่มีสาเหตุ พวกเขาได้ขุดหลุมดักชีวิตข้าพระองค์โดยไม่มีสาเหตุ⁸ขอให้หายนะตามทันพวกเขาอย่างไม่ทันตั้งตัว ขอให้พวกเขาติดตาข่ายที่วางไว้เอง ขอให้พวกเขาตกลงลงไปในหายนะของพวกเขาเอง

⁹แต่ข้าพระองค์จะชื่นชมยินดีในพระยาห์เveh์และเปรมปรีดีในการช่วยให้รอดของพระองค์¹⁰กระดูกชิ้นของข้าพระองค์จะพูดว่า "ข้าแต่พระยาห์เveh์ ผู้ใดเป็นเหมือนพระองค์ ผู้ทรงช่วยกู้คนที่ถูกข่มเหงจากพวกที่แข็งแกร่งเกินไปสำหรับพวกเขา และทรงช่วยกู้คนยากจนและขัดสนจากผู้ที่หากางปล้นพวกเขา"?

¹¹พวกพยานธรรมก็ลุกขึ้น พวกเขาพูดเท็จใส่ร้ายข้าพระองค์¹²พวกเขาตอบแทนความดีของข้าพระองค์ด้วยความชั่ว ข้าพระองค์เศร้าใจ

¹³แต่เมื่อยามที่พวกเขาเจ็บป่วย ข้าพระองค์ได้สวมผ้ากระสอบ ข้าพระองค์ได้ถืออดอาหารเพื่อพวกเขาด้วยกัมศีระลงถึงอกของข้าพระองค์¹⁴ข้าพระองค์ทุกขโศกรวาทว่าเป็นพี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก้มตัวลงด้วยความโศกเศร้าร่ำไห้ว่าเป็นมารดาของข้าพระองค์

¹⁵แต่เมื่อข้าพระองค์สะดุ้งล้ม พวกเขากลับดีใจและสุขหัวกัน พวกเขาสุขหัวกันต่อสู้อข้าพระองค์ โดยที่ข้าพระองค์ไม่ทันรู้ตัว พวกเขาไม่หยุดที่จะฉีกทิ้งข้าพระองค์¹⁶พวกเขาเยาะเย้ยข้าพระองค์อย่างไม่เกรงใจ พวกเขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของพวกเขาใส่ข้าพระองค์ด้วยโกศ

¹⁷ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงทอดพระเนตรอีกนานสักเท่าใด? ขอทรงช่วยกู้จิตวิญญาณของข้าพระองค์จากการจู่โจมทำลายของพวกเขา ขอทรงช่วยชีวิตข้าพระองค์จากฝูงสิงโต¹⁸แล้วข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ในที่ประชุมใหญ่ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางประชาชนมากมาย

¹⁹ขออย่าให้ศัตรูเจ้าเล่ห์ของข้าพระองค์ได้ดีใจเหนือข้าพระองค์ ขออย่าให้พวกเขาได้ทำตามแผนชั่วของพวกเขา²⁰เพราะพวกเขาไม่ได้พูดจาด้วยสันติภาพ แต่พวกเขาคิดถ้อยคำหลอกลวงต่อต้านบรรดาผู้ที่อยู่อย่างสงบในแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลาย

²¹พวกเขาเข้าปากกว้างใส่ข้าพระองค์ พวกเขาได้พูดว่า "นี่ไง นี่ไงพวกเราได้เห็นกับตาแล้ว"²²ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงทอดพระเนตรแล้ว ขออย่าทรงเจียบ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าทรงสถิตไกลจากข้าพระองค์²³ขอทรงลุกขึ้นและทรงตื่นเพื่อความเป็นธรรมของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงให้ความเป็นธรรมแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด

²⁴ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงให้ความเป็นธรรมแก่ข้าพระองค์เพราะความชอบธรรมของพระองค์ ขออย่าให้พวกเขาได้ดีใจเหนือข้าพระองค์²⁵ขออย่าให้พวกเขาคิดในใจว่า "นี่ไง เราได้สิ่งที่เราต้องการแล้ว" ขออย่าให้พวกเขาพูดว่า "เราได้กลืนกินเขาแล้ว"²⁶ขอทรงให้บรรดาคนที่อยากทำร้ายข้าพระองค์ได้อับอายและพ่ายแพ้ ขอให้บรรดาผู้ที่เยาะเย้ยข้าพระองค์ได้คลุมตัวด้วยความอายและความอับอาย

²⁷ขอให้บรรดาผู้ที่ปรารถนาเห็นข้าพระองค์มีชัยได้ให้ร้องด้วยความยินดีและเปรมปรีดิ์ ขอให้พวกเขาพูดตลอดไปว่า "จงสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระองค์ผู้ทรงพอพระทัยในสวัสดิภาพของผู้รับใช้ของพระองค์"²⁸แล้วข้าพระองค์จะกล่าวถึงความยุติธรรมของพระองค์และสรรเสริญพระองค์ตลอดทั้งวัน

Chapter 87

¹คนชั่วพูดถึงการละเมิดของเขาจากส่วนลึกในใจของเขา ไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้าอยู่ในสายตาของเขา²เพราะเขาปลอบใจตัวเอง คิดว่าบาปของเขาจะไม่ถูกค้นพบและไม่เป็นที่รังเกียจ

³คำพูดของเขาก็เต็มไปด้วยบาปและการหลอกลวง เขาไม่ต้องการเป็นคนฉลาดและทำดี⁴ในขณะที่เขานอนในที่นอน เขาวางแผนที่จะทำบาปไว้หลายวิธี เขามุ่งไปทางชั่ว เขาไม่ปฏิเสธความชั่วเลย

⁵ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ไปถึงฟ้าสวรรค์ ความเสมอต้นเสมอปลายของพระองค์ไปถึงหมู่เมฆ⁶ความชอบธรรมของพระองค์เป็นเหมือนบรรดาภูเขาของพระเจ้า การพิพากษาของพระองค์เป็นเหมือนที่ลึก ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงปกป้องทั้งบรรดานุชนุ้ยและสัตวทั้งหลาย

⁷ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์นั้นมีค่ายิ่งนัก ข้าแต่พระเจ้า มนุษย์ทั้งหลายเข้าสีกัยภายใต้ร่มปีกของพระองค์⁸พวกเขาจะอิมเอมอย่างอุดมสมบูรณ์ได้ด้วยอาหารแห่งพระนิเวศของพระองค์ พระองค์จะทรงให้พวกเขาดื่มจากแม่น้ำแห่งพระพรอันมีค่าของพระองค์⁹เพราะน้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์ เราเห็นความสว่างในแสงสว่างของพระองค์

¹⁰ขอทรงขยายความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ไปยังบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์อย่างเต็มขนาด และการปกป้องของพระองค์แก่ผู้ที่มีใจเที่ยงธรรม¹¹ขออย่าให้เท้าของคนจองหงอนมาใกล้ข้าพระองค์ ขออย่าให้มือของคนชั่วจับใส่ข้าพระองค์ไปเสีย¹²บรรดาคนที่ทำชั่วก็ได้ล้มลงที่นั่น พวกเขาถูกขัดลงและไม่สามารถลุกขึ้นได้

Chapter 88

¹อย่าเคืองใจเพราะพวกคนทำชั่ว อย่าอิจาบรรดาผู้ประพฤติดุธรรม²เพราะอีกไม่นานพวกเขาจะแห้งไปเหมือนหญ้าและเหี่ยวไปเหมือนพืชสีเขียว

³จงวางใจในพระยาห์เวห์และทำสิ่งที่ดี จงอยู่อาศัยในแผ่นดินและได้รับการเลี้ยงดูอย่างคงเส้นคงวา⁴แล้วจงปีติยินดีในพระยาห์เวห์ และพระองค์จะประทานตามใจปรารถนาของท่าน

⁵จงมอบทางของท่านให้แก่พระยาห์เวห์ จงวางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำแทนท่าน⁶พระองค์จะทรงสำแดงความชอบธรรมของท่านให้เป็นเหมือนแสงสว่างกลางวันและความเป็นผู้ไม่มีความผิดของท่านเป็นเหมือนอย่างเที่ยงวัน

⁷จงสงบอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์และรอคอยพระองค์ด้วยความเพียร อย่าโกรธถ้าบางคนประสบความสำเร็จในสิ่งที่เขาคำ หรือเมื่อเขาวางแผนชั่ว

⁸อย่าโกรธและบ่นง่านเลย อย่าวิตกกังวล นี่สร้างแต่ปัญหาเท่านั้น⁹ พวกคนทำชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย แต่บรรดาผู้ที่รอคอยพระยาห์เวห์จะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก¹⁰ อีกสักหน่อยคนชั่วก็จะสูญสิ้นไป ท่านจะมองดูสถานที่ของเขา แต่ว่าเขาจะจากไปแล้ว

¹¹แต่คนที่มิให้อ่อนสุภาพจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดกและจะเบิกร้านในความเจริญมั่งคั่งอย่างมากมาย¹² คนชั่วปองร้ายคนชอบธรรมและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เขา¹³ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหัวเราะเยาะเขา เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าวันเวลาของเขาใกล้เข้ามาแล้ว

¹⁴พวกคนชั่วได้ชักดาบของพวกเขามากและโง่งมคัมภีร์เพื่อไปยังคนที่ถูกข่มเหงและคนที่ขัดสน เพื่อเช่นฆ่าคนที่เที่ยงธรรม¹⁵ ใจของพวกคนชั่วจะถูกแทงด้วยดาบของพวกเขาเอง และคัมภีร์ของพวกเขาจะหัก

¹⁶เลิกๆ น้อย ที่คนชอบธรรมมีศักดิ์กว่าความอุดมสมบูรณ์ของคนชั่วจำนวนมาก¹⁷ เพราะแขนของคนชั่วจะหัก แต่พระยาห์เวห์ทรงอุปถัมภ์คนชอบธรรม

¹⁸พระยาห์เวห์ทรงเผ่าดูแลคนที่ไร้ตำหนิต่อวัน และมรดกของพวกเขาจะยั่งยืนเป็นนิรันดร์¹⁹ พวกเขาจะไม่อับอายเมื่อถึงยามเลวร้าย เมื่อการกีดกันมาถึง พวกเขาจะมีรับประทันอย่างเพียงพอ

²⁰แต่คนชั่วจะพินาศไป พวกศัตรูของพระยาห์เวห์จะเป็นเหมือนความสง่างามของทุ่งหญ้า พวกเขาจะถูกเผาผลาญและอันตรธานไปในควัน²¹ คนชั่วขอขี้และไม่จ่ายคืน แต่คนชอบธรรมนั้นใจกว้างและแจ่มจ่าง

²²บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงอวยพระพรจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสาปแช่งจะถูกตัดออกไปเสีย²³ อย่างเท่าของมนุษย์ตั้งมั่นคงอยู่ได้โดยพระยาห์เวห์ คือคนที่ทางของเขาเป็นที่ยกย่องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์²⁴ แม้ว่าเขาจะดุด เขาจะไม่ล้มลง เพราะพระยาห์เวห์ทรงประคองเขาไว้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์

²⁵ข้าพเจ้าเคยหนุ่มและเด็ยนี้ก็แก่แล้ว ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้งหรือสุกหลวนของเขาขอกานเพื่อจะได้อาหาร²⁶ เขามีเมตตาและให้ยืมมานาน และสุกหลวนของเขา ก็กลายเป็นพร²⁷ จงหันหนีจากความชั่วและทำสิ่งที่ถูกต้อง แล้วท่านจะอยู่อย่างปลอดภัยตลอดไป

²⁸เพราะพระยาห์เวห์ทรงรักความยุติธรรมและไม่ทอดทิ้งผู้ที่ติดตามอย่างซื่อสัตย์ พวกเขาได้รับการสงวนไว้ตลอดไปเป็นนิรันดร์ แต่บรรดาสุกหลวนของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย²⁹ คนชอบธรรมจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดกและอาศัยอยู่ที่นั่นตลอดไปเป็นนิรันดร์³⁰ ปากของคนชอบธรรมพูดถึงปัญญาและเพิ่มพูนความยุติธรรม

³¹พระบัญญัติของพระเจ้าของเขาอยู่ในใจของเขา เก้าของเขาจะไม่ลั่นไกล³² คนชั่วคอยดูคนชอบธรรมและหาทางฆ่าเขาเสีย³³ พระยาห์เวห์จะไม่ทรงทิ้งเขาไว้ในเงื้อมมือของคนชั่วหรือทรงลงโทษเขาเมื่อพระองค์ทรงพิพากษา

³⁴จงรอคอยพระยาห์เวห์และรักษาทางของพระองค์ไว้ และพระองค์จะทรงยกท่านขึ้นให้ครอบครองแผ่นดิน ท่านจะมองเห็นเมื่อคนชั่วถูกตัดออกไป

³⁵ข้าพเจ้าเคยเห็นคนชั่วและคนที่น่ากลัวแพร่ขยายออกไปเหมือนต้นไม้เขียวที่ปลูกในดินที่เหมาะสมกับมัน³⁶ แต่เมื่อข้าพเจ้าผ่านไปอีกครั้งหนึ่ง เขาก็ไม่อยู่ที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้ามองหาเขา แต่ก็ไม่พบเลย

³⁷จงเผ่าดูคนที่มีความซื่อสัตย์สุจริต และจงหมายคนเที่ยงตรงไว้ เพราะมีอนาคตที่ดีสำหรับคนสงบสุข³⁸ คนบาปจะถูกทำลายไปอย่างราบคาบ อนาคตของคนชั่วก็ถูกตัดออกไปเสีย

³⁹ความรอดของคนชอบธรรมมาจากพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงปกป้องพวกเขาในยามยากลำบาก⁴⁰ พระยาห์เวห์ทรงอุปถัมภ์พวกเขาและทรงช่วยกู้พวกเขา พระองค์ทรงช่วยกู้พวกเขาจากพวกคนชั่วและช่วยพวกเขาให้รอดเพราะพวกเขาได้ลี้ภัยในพระองค์

Chapter 89

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าทรงขมขื่นข้าพระองค์ด้วยความกริ้วของพระองค์ ขออย่าทรงลงโทษข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์² เพราะลูกธนูของพระองค์ปักเข้าในตัวข้าพระองค์ และพระหัตถ์ของพระองค์ได้กดข้าพระองค์ลง

³ทั้งร่างกายของข้าพระองค์ก็เจ็บป่วยเนื่องด้วยความกริ้วของพระองค์ เป็นเพราะความบาปของข้าพระองค์ กระดูกของข้าพระองค์จึงไม่มีสภาพดีเลย⁴ เพราะความผิดบาปของข้าพระองค์ที่ท่วมทับข้าพระองค์ มันเป็นการที่หนักเกินไปสำหรับข้าพระองค์

⁵บาดแผลทั้งหลายของข้าพระองค์ก็ติดเชื้อและเหม็นเน่าก็เพราะบาปอันโง่เขลาของข้าพระองค์⁶ ข้าพระองค์โน้มตัวลงและอับอายอยู่ทุกวัน ข้าพระองค์ใช้ชีวิตอย่างทุกข์โศกตลอดวันยังค่ำ

⁷เพราะข้าพระองค์เต็มไปด้วยรอยไหม้ภายในข้าพระองค์ เนื้อหนังของข้าพระองค์ไม่มีสภาพดีเลย⁸ข้าพระองค์หมดแรงและถูกบดขยี้อย่างรุนแรง ข้าพระองค์ควรครวญครางเพราะความปวดร้าวในใจของข้าพระองค์

⁹ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเข้าใจความปรารถนาจากก้นบึ้งในใจของข้าพระองค์ และการคร่ำครวญของข้าพระองค์ก็ไม่ได้ซ่อนไว้จากพระองค์¹⁰ใจของข้าพระองค์ก็เต้นอย่างรุนแรง กำลังของข้าพระองค์ก็ร่อยหลอ และสายตาของข้าพระองค์ก็ริบหรี่

¹¹มิตรสหายและเพื่อนฝูงของข้าพระองค์ก็พากันหลบลี้ข้าพระองค์เพราะสภาพของข้าพระองค์ เพื่อนบ้านของข้าพระองค์ก็ยืนอยู่แต่ห่างๆ¹²บรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์ก็วางบ่วงดักข้าพระองค์ พวกที่หาทางทำร้ายข้าพระองค์ก็พุดถ้อยคำหายนะ และกล่าวคำหลอกลวงตลอดวันยังค่ำ

¹³แต่ข้าพระองค์เป็นเหมือนคนหูหนวกและไม่ได้ยินอะไร ข้าพระองค์เป็นเหมือนคนใบ้ที่พูดไม่ได้¹⁴ข้าพระองค์เป็นเหมือนคนที่ไม่ได้ยินและเหมือนคนที่ตอบไม่ได้

¹⁵ข้าแต่พระยาห์เวห์ แน่ทีเดียวข้าพระองค์รอคอยพระองค์ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์จะทรงตอบ¹⁶ข้าพระองค์พูดแบบนี้เพื่อที่ศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์จะได้ไม่เย้ยหยันข้าพระองค์ ถ้าเท้าของข้าพระองค์ลื่นไถล พวกเขาจะทำการที่น่ากลัวแก่ข้าพระองค์

¹⁷เพราะข้าพระองค์จวนจะสะดุดล้มลงแล้ว และข้าพระองค์เจ็บปวดอยู่ตลอดเวลา¹⁸ข้าพระองค์สารภาพความผิดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทุกข์ใจในเรื่องบาปของข้าพระองค์

¹⁹แต่ศัตรูของข้าพระองค์มีจำนวนมากมาย บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์อย่างผิดๆ ก็มีมากมาย²⁰พวกเขาตอบแทนความดีของข้าพระองค์ด้วยความชั่ว พวกเขารุมกล่าวโทษข้าพระองค์แม้ว่าข้าพระองค์ติดตามแต่สิ่งที่ดี

²¹ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ ขออย่าสถิตห่างไกลจากข้าพระองค์²²ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นความรอดของข้าพระองค์ ขอเสด็จมาช่วยข้าพระองค์โดยเร็วเถิด

Chapter 90

¹ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจว่า "ข้าพเจ้าจะเผ่าะวังสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดเพื่อข้าพเจ้าจะไม่กำบาปด้วยลิ้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะปิดปากของข้าพเจ้าไว้ในขณะที่อยู่ต่อหน้าคนชั่ว"

²ข้าพเจ้านิ่งเงียบเสีย ข้าพเจ้าเก็บคำพูดของข้าพเจ้าไว้แม้จะพูดอะไรก็ตาม และความเจ็บปวดของข้าพเจ้าก็ยังแผ่ส่ง³ใจของข้าพเจ้าก็ร้อนอยู่ เมื่อข้าพเจ้าคิดถึงเรื่องเหล่านี้ มันไหม้ดังเช่นไฟ แล้วในที่สุดข้าพเจ้าก็พูดว่า

⁴"ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบว่าเมื่อไรถึงขึ้นปลายชีวิตของข้าพระองค์และเวลาของข้าพระองค์เหลืออยู่เท่าใด ขอทรงสำแดงให้รู้ว่าชีวิตของข้าพระองค์นั้นสั้นขนาดไหน⁵ดูสิ พระองค์ได้ทรงให้วันเวลาของข้าพระองค์ยาวเพียงแค่มือของข้าพระองค์ และตลอดชีวิตของข้าพระองค์ก็ไร้ค่าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ แน่ทีเดียวมนุษย์ทุกคนอยู่ได้เพียงแค่ลมหายใจเดียว เสดहां

⁶แน่ว่าเดียว มนุษย์ทุกคนเดินไปมาดังเช่นเงา แน่ทีเดียวทุกคนเร่งรีบในการสะสมความร่ำรวยแม้พวกเขาไม่รู้ว่าใครจะมารับความร่ำรวยนั้นต่อไป⁷ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ ข้าพระองค์รอคอยอะไรเล่า? พระองค์ทรงเป็นความหวังเดียวของข้าพระองค์

⁸ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากบาปทั้งหลายของข้าพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ถูกคนใจเลวเย้ยหยัน⁹ข้าพระองค์นั่งเงียบอยู่และไม่สามารถเปิดปากของข้าพระองค์ออกได้ เพราะว่าพระองค์เองได้ทรงเป็นผู้กระทำเช่นนั้น

¹⁰ขออย่าทรงทำให้ข้าพระองค์บาดเจ็บเลย ข้าพระองค์จมอยู่ในภัยพิบัติแห่งพระหัตถ์ของพระองค์¹¹เมื่อพระองค์ทรงทดสอบบรรดาประชากรเพราะความบาป พระองค์ทรงกลั่นกลั่นสิ่งที่พวกเขาปรารถนาไปเหมือนมอด แน่ทีเดียวประชากรทั้งสิ้นนั้นไร้ค่าเป็นแต่เพียงไอน้ำ เสดहां

¹²ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ และทรงสดับฟังข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร่ำไห้ของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเมินเฉยต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นเหมือนคนต่างดาวสำหรับพระองค์ เป็นผู้ลี้ภัยเหมือนเช่นบรรดาบรรพบุรุษทั้งปวงของข้าพระองค์เคยเป็น¹³ขออย่าทรงจ้องมองข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะได้ยิ้มอีกครั้งก่อนที่จะสิ้นชีวิต"

Chapter 91

¹ข้าพเจ้าได้เพียรรอคอยพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงสดับฟังข้าพเจ้าและทรงได้ยินเสียงร้องของข้าพเจ้า²พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมที่น่ากลัว ออกจากเลนตม และทรงวางเท้าของข้าพเจ้าไว้บนศิลาและทำให้ย่างเท้าของข้าพเจ้ามั่นคง

³พระองค์ได้ทรงบรรจบกเพลงบทใหม่ไว้ไว้ในปากของข้าพเจ้า สรรเสริญแด่พระเจ้าของเราทั้งหลาย คนเป็นอันมากจะเห็นและถวายเกียรติแด่พระองค์ และจะไว้วางใจในพระยาห์เวห์ความสุขเป็นของผู้ที่ไว้วางใจในพระยาห์เวห์และไม่ยกย่องคนหยิ่งจองหองหรือบรรดาผู้ที่หันหนีจากพระองค์ไปหาความเท็จ

⁵ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระราชกิจอันมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำมีอย่างมากมาย และพระดำริของพระองค์ซึ่งเกินกว่าที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะนับได้ ถ้าข้าพระองค์จะประกาศและกล่าวถึงสิ่งเหล่านั้น ก็คงมีมากเกินกว่าที่จะนับได้⁶พระองค์ไม่ทรงยินดีในสัตว์บูชาหรือเครื่องบูชา แต่พระองค์ได้ทรงเปิดหูของข้าพระองค์ พระองค์ไม่ทรงประสงค์เครื่องเผาบูชาหรือเครื่องบูชาล้างบาป

⁷แล้วข้าพระองค์กล่าวว่า "ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า มีข้อเขียนเกี่ยวกับข้าพระองค์ในหนังสือม้วน"⁸ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ปิตินดีที่จะทำตามพระทัยของพระองค์ พระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์อยู่ในใจของข้าพระองค์"⁹ข้าพระองค์ได้ประกาศข่าวดีแห่งความชอบธรรมของพระองค์ในที่ชุมนุมชนใหญ่ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงทราบว่ามีฝีปากของข้าพระองค์ไม่ได้ยับยั้งที่จะประกาศเลย

¹⁰ข้าพระองค์ไม่ได้ปกปิดความชอบธรรมของพระองค์ไว้เพียงแต่ในใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ประกาศความชอบธรรมของพระองค์และความรอดของพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ได้ปกปิดความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์หรือความสัตย์จริงของพระองค์ไว้จากที่ชุมนุมชนใหญ่เลย¹¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าทรงเหนี่ยวรั้งพระกรุณาคุณของพระองค์ไปจากข้าพระองค์ ขอให้ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์และความสัตย์จริงของพระองค์คุ้มครองรักษาข้าพระองค์อยู่เสมอ

¹²ความยากลำบากอันนับไม่ถ้วนได้รายล้อมข้าพระองค์ ความบาปผิดของข้าพระองค์ได้ตามทันข้าพระองค์ทำให้ข้าพระองค์ไม่สามารถมองเห็นอะไรได้ มันมีมากกว่าเส้นผมบนศีรษะของข้าพระองค์ และใจของข้าพระองค์ก็หด¹³ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอพระองค์ทรงโปรด ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์

¹⁴ขอทรงรับมาช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด ขอให้พวกเขาได้รับความอับอาย และขอให้ผู้ที่ใส่ล่าเพื่อเอาชีวิตของข้าพระองค์ได้สิ้นหวัง ขอให้บรรดาผู้ที่ยืนดีในการทำร้ายข้าพระองค์ได้หันกลับไปและได้รับความอับอาย¹⁵ขอให้บรรดาผู้ที่พูดแก่ข้าพระองค์ว่า "นี่ไง นี่ไง" ได้ตกตะลึงเพราะความอายของพวกเขา

¹⁶แต่ขอให้บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์ปิตินดีและเปรมปรีดีในพระองค์ ให้ทุกคนที่รักความรอดของพระองค์กล่าวอยู่เสมอว่า "ขอให้พระยาห์เวห์เป็นที่สรรเสริญ"¹⁷ข้าพระองค์ยากจนและขัดสน แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงระลึกถึงข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นความความช่วยเหลือของข้าพระองค์และพระองค์เสด็จมาเพื่อเป็นผู้ช่วยกู้ของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าทรงรอช้า

Chapter 92

¹ผู้ใดที่เอาใจใส่คนอ่อนแอในยามยากลำบากก็เป็นสุข พระยาห์เวห์จะทรงช่วยกู้เขา²พระยาห์เวห์จะทรงสงวนเขาไว้และทรงรักษาชีวิตของเขา และเขาจะได้รับพระพรบนแผ่นดินโลก พระยาห์เวห์จะไม่ทรงมอบเขาให้เป็นไปตามใจชอบของพวกศัตรูของเขา³พระยาห์เวห์จะทรงอุปถัมภ์เมื่อเขาอยู่บนที่นอนแห่งการทนทุกข์ พระองค์จะทรงทำให้ที่นอนแห่งความเจ็บป่วยกลายเป็นที่นอนแห่งการรักษา

⁴ข้าพระองค์กล่าวว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงพระกรุณาข้าพระองค์ด้วยเถิด ขอทรงรักษาข้าพระองค์ให้หาย เพราะข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์"⁵พวกศัตรูของข้าพระองค์พูดไม่ดีใส่ข้าพเจ้าว่า 'เมื่อไรเขาจะตายและชื่อของเขาจะพินาศไป?'⁶ถ้าศัตรูของข้าพระองค์มาเห็นข้าพระองค์ เขาพูดสิ่งไร้สาระ ใจของเขาเก็บเรื่องความหายนะของข้าพระองค์ไว้ พอเมื่อเขาไปจากข้าพระองค์ เขาก็เล่าเรื่องนั้นให้คนอื่นฟัง

⁷ผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ทั้งหมดก็ซุบซิบกันเรื่องข้าพระองค์ พวกเขาต่อต้านข้าพระองค์เพื่อหวังให้ข้าพระองค์เจ็บปวด⁸พวกเขากล่าวว่า "เชื้อแห่งความชั่วได้ฝังแน่นอยู่ในเขา บัดนี้เขากำลังนอนลง แล้วเขาจะไม่ลุกขึ้นอีกต่อไป"⁹แม้เพื่อนสนิทของข้าพระองค์ ผู้ที่ข้าพระองค์ไว้วางใจ ผู้ที่ได้รับประทานอาหารของข้าพระองค์ ก็ได้ยกลิ้นเท้าของเขาใส่ข้าพระองค์จริงๆ

¹⁰ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์และทรงยกข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะได้ตอบโต้พวกเขา¹¹เพราะนี่ทำให้ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงชอบพระทัยในข้าพระองค์ เพราะศัตรูของข้าพระองค์ไม่ได้มีชัยชนะเหนือข้าพระองค์¹²สำหรับข้าพระองค์แล้ว พระองค์ทรงอุปถัมภ์ข้าพระองค์ เพราะความซื่อสัตย์สุจริตของข้าพระองค์ และจะทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์

¹³ขอให้พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้รับการสรรเสริญจากนิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล อาเมนและอาเมน

Chapter 93

¹ตั้งวางกระเสือกกระสนอาหารน้ำจืด ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ก็กระหายหาพระองค์ฉันนั้น²ข้าพระองค์ก็กระหายหาพระเจ้า กระหายหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เมื่อไรที่ข้าพระองค์จะได้มาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า?

³น้ำตาของข้าพระองค์ไหลท่วมกันทั้งวันทั้งคืน ในขณะที่พวกศัตรูของข้าพระองค์พากันพูดว่า "พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน?"⁴ข้าพระองค์ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้เมื่อข้าพระองค์ระบายความในใจออกมา ตอนที่ข้าพระองค์ไปกับฝูงชนมากมายและนำพวกเขาไปยังพระนิเวศของพระเจ้าด้วยเสียงแห่งความยินดีและเสียงสรรเสริญ ผู้ชนพากันเฉลิมฉลองเทศกาล

⁵จิตใจของข้าเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงหุดหู่? ทำไมเจ้าจึงไม่พอใจอยู่ภายในข้า? จงหวังในพระเจ้า เพราะข้าจะสรรเสริญพระองค์ผู้ทรงเป็นความรอดของข้าอีกครั้ง⁶ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ก็หุดหู่อยู่ภายในข้าพระองค์ เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงระลึกถึงพระองค์จากดินแดนแห่งแม่น้ำจอร์แดน จากยอดเขาทั้งสามแห่งภูเขาเฮอร์โมน และจากเนินเขามิชาร์

⁷ที่ลึกกว่าที่ลึกด้วยเสียงของน้ำตกของพระองค์ คลื่นและระลอกคลื่นของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์แล้ว⁸ แต่พระยาห์เวห์ยังจะทรงบัญชาความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ในยามกลางวัน บทเพลงของพระองค์จะอยู่กับข้าพเจ้าในยามกลางคืน เป็นคำอธิษฐานแด่พระเจ้าแห่งชีวิตของข้าพเจ้า

⁹ข้าพเจ้าจะทูลต่อพระเจ้า พระศิลาของข้าพเจ้าว่า "ไฉนพระองค์ทรงลืมข้าพระองค์เสีย? ไฉนข้าพระองค์จึงทุกข์โศกเพราะการข่มเหงของศัตรู?"¹⁰ พวกริชของข้าพระองค์ก็บีบถ่มข้าพระองค์ดังดาบที่อยู่ในกระดุกของข้าพระองค์ เมื่อพวกเขาพูดกับข้าพระองค์เสมอว่า "พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน?"

¹¹จิตใจของข้าเอ๋ย ทำไมเจ้าถึงหุดหู่? ทำไมเจ้าไม่พอใจอยู่ภายในข้า? จงหวังในพระเจ้า เพราะข้าจะสรรเสริญพระองค์ผู้ทรงเป็นความรอดและทรงเป็นพระเจ้าของข้าอีกครั้ง

Chapter 94

¹ข้าแต่พระเจ้า ขอประทานความยุติธรรมแก่ข้าพระองค์ และขอทรงสู้คดีของข้าพระองค์กับพวกชนชาติอธรรม² เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งคำลึงของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงปฏิเสธข้าพระองค์เสีย? ไฉนข้าพระองค์อยู่ในความทุกข์โศกเพราะการข่มเหงของศัตรู?

³ขอทรงส่งความสว่างและความจริงของพระองค์มา ให้ทั้งสองนำข้าพระองค์ ให้ทั้งสองนำข้าพระองค์ไปสู่ภูเขามิสร์ของพระองค์และไปถึงที่ประทับของพระองค์⁴ แล้วข้าพระองค์จะไปยังแท่นบูชาของพระเจ้า ไปยังพระเจ้าผู้ทรงเป็นความซื่อสัตย์อย่างเหลือล้นของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณเขาคู่

⁵จิตใจของข้าเอ๋ย ทำไมเจ้าถึงหุดหู่? ทำไมเจ้าไม่พอใจอยู่ภายในข้า? จงหวังในพระเจ้า ข้าจะสรรเสริญพระองค์ผู้ทรงเป็นความรอดและทรงเป็นพระเจ้าของข้าอีกครั้ง

Chapter 95

¹ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยืนกับภู บรพณของข้าพระองค์ทั้งหลายได้บอกเล่าถึงพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในสมัยของพวกเรา ในสมัยโบราณนั้น² พระองค์ได้ทรงขับชนชาติต่างๆ ออกไปด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ แต่พระองค์ได้ทรงปลุกประชาชนของข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ พระองค์ได้ทรงทำให้ประชาชนนั้นทุกข์ใจ แต่พระองค์ทรงกระจ่ายประชาชนของข้าพระองค์ทั้งหลายออกไปในแผ่นดิน

³เพราะพวกเขาไม่ได้รับแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ของตนได้โดยดาบของพวกเขาเอง และแขนของพวกเขาช่วยพวกเขาไว้ไม่ได้ แต่โดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และพระกรของพระองค์ และโดยความสว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงขอบพระทัยในพวกเขา⁴ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของข้าพระองค์ ขอทรงมอบชัยชนะให้แก่ยาโคบด้วยเถิด

⁵ข้าพระองค์ทั้งหลายจะผลัดศัตรูล้มลงได้โดยพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเหยียบบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ได้โดยพระนามของพระองค์⁶ เพราะข้าพระองค์จะไม่วางใจในคัณธนูของข้าพระองค์ และดาบของข้าพระองค์ก็ช่วยข้าพระองค์ให้รอดไม่ได้

⁷แต่พระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดจากพวกศัตรูของข้าพระองค์ทั้งหลาย และทรงทำให้คนที่เกลียดชังข้าพระองค์ทั้งหลายได้อับอาย⁸ ในพระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้รอดถึงพระเจ้าตลอดวันยังค่ำ และข้าพระองค์ทั้งหลายจะสรรเสริญแด่พระนามของพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เสดहां

⁹แต่บัดนี้ พระองค์ได้ทรงตั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและนำความอัปยศมาสู่ข้าพระองค์ทั้งหลาย และพระองค์ไม่ได้เสด็จออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย¹⁰ พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายหันหนีจากศัตรู และบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ทั้งหลายก็ได้ยึดของริบไป¹¹ พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่ถูกใช้เพื่อเป็นอาหาร และทรงกระจัดกระจ่ายข้าพระองค์ทั้งหลายไปท่ามกลางชนชาติต่างๆ

¹²พระองค์ทรงขายประชากรของพระองค์โดยเปล่าๆ พระองค์ไม่ได้ทรงเพิ่มความมั่งคั่งของพระองค์ขึ้นในการกระทำเช่นนี้¹³ พระองค์ทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นที่เยาะเย้ยของเพื่อนบ้าน เป็นที่หัวเราะเยาะและเหยียดหยันจากบรรดาคนที่อยู่ล้อมรอบข้าพระองค์ทั้งหลาย¹⁴ พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกลายเป็นที่ดูหมิ่นในท่ามกลางชนชาติต่างๆ ประชาชนทั้งหลายก็พากันส่ายหัวไล่

¹⁵ความอัปยศของข้าพระองค์อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์ตลอดวันยังค่ำ และความอับอายขายหน้าก็ปกคลุมข้าพระองค์ไว้¹⁶ เนื่องด้วยเสียงของคนที่เป็นนิรันดร์ และดูหมิ่น เนื่องด้วยศัตรูและผู้แค้น¹⁷ ทั้งหมดนี้จึงได้ตกมายังข้าพระองค์ทั้งหลาย แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายก็ไม่ลืมพระองค์ หรือทำผิดต่อพันธสัญญาของพระองค์

¹⁸ใจของข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้หันกลับ อย่างเก่าของข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้ไปจากพระมรรดาของพระองค์¹⁹ แต่พระองค์ยังทรงกอบพวกข้าพระองค์ทั้งหลายให้แตกในท้องพวกหมาป่าและปกคลุมข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยเงาแห่งความตาย²⁰ ถ้าหากข้าพระองค์ทั้งหลายได้ลืมนามของพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายหรือยื่นมือขึ้นต่อพระอื่น²¹ พระเจ้าจะไม่ทรงทราบหรือ? เพราะพระองค์ทรงทราบความลับของจิตใจ²² เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกข่มขู่ยังคำ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเหมือนแกะสำหรับนำไปฆ่า

²³ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องตื่นเถิด โอ้นพระองค์บรรทมอยู่? ขอร้องลุกขึ้น ขอยำเกรงถึงข้าพระองค์ทั้งหลายไปเป็นนิตย์²⁴ โอ้นพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสียและทรงลืมนามทุกขียากและการถูกกดขี่ของพวกข้าพระองค์ทั้งหลาย?

²⁵เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายละลายไปสู่พงคสิดิน ร่างกายของข้าพระองค์ทั้งหลายเกาะติดดิน²⁶ ขอร้องลุกขึ้นเพื่อช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายและทรงไถ่ข้าพระองค์ทั้งหลายเพื่อเห็นแก่ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์

Chapter 96

¹ใจข้าพเจ้าเต็มล้นไปด้วยเรื่องที่ดี ข้าพเจ้าจะอ่านถ้อยคำที่ข้าพเจ้าได้ประพันธ์เกี่ยวกับกษัตริย์ด้วยเสียงดัง ล้นของข้าพเจ้าเป็นปากกาของผู้ประพันธ์ที่พร้อมแล้ว² พระองค์ทรงงามสง่ายิ่งกว่าบรรดานุตรของมนุษย์คนใด พระคุณถูกเทมายังริมฝีพระโอษฐ์ของพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายจึงรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพระพรพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์

³ข้าแต่ผู้ทรงอำนาจ ขอร้องคาดดาบของพระองค์ไว้ข้างพระกายด้วยพระสิริและพระบารมีของพระองค์⁴ ขอพระองค์ทรงบำอย่างมีชัยเนื่องด้วยความสัตย์จริง ความสุภาพอ่อนโยน และความชอบธรรม พระหัตถ์ขวาของพระองค์จะทรงสอนถึงสิ่งที่น่าครั่นคร้ามแก่พระองค์

⁵ลูกธนูของพระองค์นั้นคม ประชาชนก็ลืมนลงใต้พระองค์ ลูกธนูของพระองค์ก็อยู่ในหัวใจของพวกศัตรูของกษัตริย์⁶ พระที่นั่งและพระเจ้าของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ คทาแห่งความยุติธรรมเป็นคทาแห่งราชอาณาจักรของพระองค์⁷ พระองค์ได้ทรงรักษาขอบธรรมและเกลียดชังความชั่ว เพราะฉะนั้นพระเจ้าซึ่งเป็นพระเจ้าของพระองค์ ได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าบรรดาพระสหายของพระองค์

⁸ฉลองพระองค์ทั้งหมดของพระองค์ก็หอมไปด้วยกลิ่นมดยอบ กฤษณา และอบเชย จากพระราชวังข้าง เครื่องสายทำให้พระองค์ยืนดี⁹ บรรดาราชธิดาของกษัตริย์ต่างๆ ประทับท่ามกลางสตรีสูงศักดิ์ของพระองค์ พระราชินีประดับด้วยทองคำแห่งเมืองโอเฟอร์ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์

¹⁰ราชธิดาเอ๋ย จงฟังเถิด จงพิเคราะห์และเอียงหูของพระนางมา จงลืมนประชาชนของพระนางและบ้านพระราชบิดาของพระนางเสีย¹¹ ด้วยวิธีนี้ กษัตริย์จะทรงปรารถนาความงามของพระนาง พระองค์ทรงเป็นเจ้านายของพระนาง จงเคารพพระองค์เถิด

¹²ราชธิดาแห่งเมืองไทรจะประทับที่นั่นพร้อมกับทองคำนิล เศรษฐีในท่ามกลางประชาชนจะขอความโปรดปรานจากพระนาง¹³ ราชธิดาของกษัตริย์ในพระราชวังทรงสง่าราศีทั้งสิ้น ฝ่ายทรงของพระนางทำด้วยทองคำ

¹⁴พระนางถูกนำไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ด้วยเครื่องทรงลายปัก บรรดาหญิงพรหมจารี บรรดาเพื่อนของพระนางที่ติดตามพระนางจะถูกนำมาเข้าเฝ้าพระองค์¹⁵ พวกเขาจะถูกนำมาด้วยความยินดีและเปรมปรีดี พวกเขาจะเข้าสู่พระราชวังของกษัตริย์

¹⁶บรรดาพระโอรสของพระองค์จะมาแทนที่บรรพบุรุษของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์จะทรงแต่งตั้งพวกเขาเป็นเจ้าปกครองทั่วทั้งแผ่นดินโลก¹⁷ ข้าพระองค์จะทำให้พระนามของพระองค์เป็นที่ระลึกถึงตลอดทุกชั่วชาติพันธุ์ เพราะฉะนั้นประชาชนจะถวายขอบพระคุณแด่พระองค์เสมอไปเป็นนิตย์

Chapter 97

¹พระเจ้าทรงเป็นที่สีกัยและกำลังของเรา เป็นความช่วยเหลือที่เตรียมพร้อมในยามยากลำบาก² เพราะฉะนั้นเราจะไม่กลัว แม้ว่าแผ่นดินโลกจะเปลี่ยนแปลง แม้ว่าภูเขากันหลายจะสั่นสะเทือนในใจกลางของทะเล³ แม้ว่าน้ำทะเลส่งเสียงคำรามและคลื่นซัดแรง และแม้ภูเขากันหลายจะสั่นสะเทือนด้วยการขยายตัวของมัน เสด็จ

⁴มีแม่น้ำสายหนึ่ง มีลำธารแยกซึ่งทำให้นครของพระเจ้ามีความสุข คือสถานที่บนริสุกรีแห่งพลับพลาขององค์ผู้สูงสุด⁵ พระเจ้าทรงประทับอยู่ท่ามกลางนครนั้น นครนั้นจะไม่หวั่นไหว พระเจ้าจะทรงช่วยเหลือคนนั้น และพระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นในยามรุ่งอรุณ

⁶ชนชาติทั้งหลายก็อลหม่านและอาณาจักรต่างๆ ก็สั่นคลอน พอพระองค์ทรงเปล่งเสียงของพระองค์ แผ่นดินโลกก็มลายไป⁷ พระยาห์เวห์จอมโยธาสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่สีกัยของเราทั้งหลาย เสด็จ

⁸มาเถิด มาดูบรรดาพระราชกิจของพระยาห์เวห์ ดูความพิณาศที่พระองค์ได้ทรงทำให้เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก⁹ พระองค์ทรงทำให้สงครามสงบจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงหักคันทันบูและหอกให้เป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงเผาไล่ทั้งหลาย

¹⁰จงเขียนสงบนและรู้ว่าเราคือพระเจ้า เราจะได้รับการยกย่องในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ เราจะได้รับการยกย่องบนแผ่นดินโลก¹¹พระยาห์เวห์จอมโยธาสถิตอยู่กับเรา พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัยของเราทั้งหลาย เสดลาห์

Chapter 98

¹ประชากรทั้งปวงเอ๋ย จงตบมือของท่านเถิด จงโห่ร้องแด่พระเจ้าด้วยเสียงแห่งชัยชนะ²เพราะพระยาห์เวห์ผู้สูงสุดเป็นที่น่าครั่นคร้าม พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

³พระองค์ทรงปราบประชากรทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เรา และชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เท้าของเรา⁴พระองค์ทรงเลือกมรดกของเราไว้ให้พวกเรา เป็นศักดิ์ศรีของยาโคบผู้ที่พระองค์ทรงรัก เสดลาห์⁵พระเจ้าทรงเสด็จขึ้นด้วยเสียงโห่ร้อง พระยาห์เวห์ทรงเสด็จขึ้นด้วยเสียงแตร

⁶จงร้องสรรเสริญแด่พระเจ้า จงร้องสรรเสริญเถิด จงร้องสรรเสริญแด่กษัตริย์ของเรา จงร้องสรรเสริญเถิด⁷เพราะพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องสรรเสริญด้วยความเข้าใจ

⁸พระเจ้าทรงครอบครองเหนือชนชาติทั้งหลาย พระเจ้าทรงประทับบนบัลลังก์บริสุทธิ์ของพระองค์⁹บรรดาเจ้านายของประชากรทั้งหลายได้มาชุมนุมพร้อมกันในฐานะประชากรของพระเจ้าของอับราฮัม เพราะไล่ทั้งหลายของแผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องอย่างยิ่งใหญ่

Chapter 99

¹พระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่และสมควรได้รับการสรรเสริญอย่างยิ่ง ในนครแห่งพระเจ้าของเรา บนภูเขาบริสุทธิ์ของพระองค์²สูงตระหง่านงามตระการตา เป็นความชื่นชมยินดีของทั่วทั้งแผ่นดินโลก คือภูเขาศิโยนทางด้านทิศเหนือ ซึ่งเป็นนครของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่³พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เองเป็นที่รู้จักกันในปราสาททั้งหลายของศิโยนว่าทรงเป็นที่ลี้ภัย

⁴เพราะเหตุเกิด บรรดากษัตริย์ได้มาชุมนุมกัน พวกเขาได้ผ่านไปพร้อมกัน⁵พวกเขาได้เห็นนครนั้น แล้วพวกเขาก็ประหลาดใจ พวกเขาต่างท้อใจและพวกเขาก็รับหนีไป⁶ความหวาดผวาก็ครอบงำพวกเขาที่นั่น มีความเจ็บปวดเหมือนตอนที่ผู้หญิงกำลังคลอดบุตร

⁷พระองค์ทรงทำลายกองเรือแห่งเมืองการิชด้วยลมตะวันตก⁸ดังที่เราเคยได้ยินมา เราก็มองเห็นในนครของพระยาห์เวห์จอมโยธาเช่นนั้น ในนครของพระเจ้าของเรา พระเจ้าจะสถาปนานครนั้นไว้ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เสดลาห์

⁹ข้าแต่พระเจ้า เราได้ระลึกถึงความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ เมื่ออยู่กลางพระวิหารของพระองค์¹⁰ข้าแต่พระเจ้า พระนามของพระองค์เป็นเช่นใด คำสรรเสริญของพระองค์ก็ไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกเช่นนั้น พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงเปี่ยมไปด้วยความชอบธรรม

¹¹ให้ภูเขาศิโยนเปรมปรีดิ์เถิด ให้เหล่าธิดาของยูดาห์ชื่นชมยินดีเพราะการพิพากษาอันชอบธรรมของพระองค์

¹²จงเดินรอบภูเขาศิโยนเถิด จงไปรอบๆ ศิโยน จงนับหอคอยของศิโยน¹³จงสังเกตกำแพงของศิโยนให้ดี และมองที่ปราสาททั้งหลายของศิโยนเพื่อท่านจะได้เล่าเรื่องราวให้แก่คนในชั่วอายุถัดไป

¹⁴เพราะพระเจ้านี้คือพระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิรันดร์ พระองค์จะทรงเป็นผู้นำของเราจนถึงความมรณา

Chapter 100

¹จงฟังสิ่งนี้ ชนชาติทั้งสิ้นเอ๋ย บรรดาผู้อาศัยทั้งสิ้นในพิภพเอ๋ย จงเอียงหูฟังเถิด²ทั้งคนฐานะต่ำต้อยและคนฐานะสูง ทั้งคนร่ำรวยและคนยากจนด้วย

³ปากของข้าพเจ้าจะเผยปัญญา และการภาวนาแห่งจิตใจข้าพเจ้าจะเป็นความเข้าใจ⁴ข้าพเจ้าจะเอียงหูของข้าพเจ้าฟังคำเปรียบเทียบ ข้าพเจ้าจะเริ่มคำเปรียบเทียบของข้าพเจ้าด้วยพินเขาคู⁵ทำไมข้าพเจ้าจะต้องกลัววันแห่งความชั่วร้าย เมื่อความบาปผิดรายล้อมอยู่ที่สิ้นเท้าของข้าพเจ้า?

⁶ทำไมข้าพเจ้าจะต้องกลัวบรรดาผู้ที่วางใจในความมั่งคั่งของพวกเขาและอวดถึงระดับความร่ำรวยของพวกเขา?⁷แน่ทีเดียว ไม่มีใครสามารถไล่พี่น้องของเขาหรือชำระค่าไถ่ตัวเขาให้แด่พระเจ้าได้⁸เพราะการไถ่ชีวิตของคนหนึ่งนั้นมีค่าสูงมาก และไม่มีใครสามารถชำระสิ่งที่พวกเขาติดค้างไว้ได้

⁹ไม่มีใครสามารถมีชีวิตอยู่ได้ตลอดไปเพื่อร่างกายของเขาจะไม่เน่าเปื่อย¹⁰เพราะเขาจะเห็นความน่าเบื่อ คนมีปัญญาก็ตาย คนโง่และคนเขลา ก็พินาศเหมือนกัน และทั้งความมั่งคั่งของพวกเขาไว้ให้แก่คนอื่น

¹¹ความคิดในใจของพวกเขาถือว่าครอบครัวของพวกเขาจะอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และเป็นที่อยู่อาศัยของเขาทุกชั่วชาติพันธุ์ พวกเขาเรียกที่ดินของพวกเขาตามชื่อของพวกเขาเอง

¹²แต่มนุษย์ แม้มีความมั่งคั่งก็ไม่สามารถรักษาสัตว์ไว้ได้ เขาเป็นเหมือนสัตว์เดรัจฉานที่พินาศได้¹³นี่คือวิถีทางของความโง่เขลาของพวกเขา และต่อจากเขาก็คือพวกที่ยอมรับคำพูดของพวกเขา เสาห์

¹⁴เป็นเหมือนแกะ พวกเขาถูกกำหนดไว้สำหรับแดนมรณะ และความตายจะเป็นผู้เลี้ยงแกะของพวกเขา คนที่เที่ยงตรงจะปกครองเหนือพวกเขาในยามเช้า และร่างกายของพวกเขาจะเน่าเปื่อยไปในแดนมรณะ ซึ่งไม่มีที่ให้พวกเขาอยู่อาศัย¹⁵แต่พระเจ้าทรงไถ่ชีวิตของข้าพเจ้าจากอำนาจของแดนมรณะ พระองค์จะทรงรับข้าพเจ้าไว้ เสาห์

¹⁶อย่ากลัวเมื่อผู้หนึ่งได้กลายเป็นคนร่ำรวย และศักดิ์ศรีของบ้านเขาเพิ่มพูนขึ้น¹⁷เพราะเมื่อเขาตาย เขาจะเอาอะไรไปไม่ได้เลย ศักดิ์ศรีของเขาจะไม่ตามเขาไป

¹⁸เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ จิตใจของเขาดีเป็นสุข และมนุษย์ทั้งหลายสรรเสริญเขาเมื่อเขาอยู่เพื่อตัวเอง¹⁹เขาจะไปอยู่กับคนในยุคนั้นของเขานั่นแหละ และพวกเขาจะไม่ได้เห็นความสว่างอีกเลย²⁰บุคคลผู้ที่มีความมั่งคั่งแต่ไม่มีความเข้าใจก็เป็นเหมือนเหล่าสัตว์เดรัจฉานซึ่งต้องพินาศไป

Chapter 101

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงตรัสและทรงเรียกแผ่นดินโลกจากที่ดวงอาทิตย์ขึ้นไปจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตก²พระเจ้าทรงทอแสงออกมาจากศิโยนเป็นความงดงามที่สมบูรณ์พร้อม

³พระเจ้าของเราเสด็จมาและไม่ทรงเจียนอยู่ ไฟเผาผลาญอยู่เบื้องหน้าพระองค์และมีพายุรุนแรงล้อมรอบพระองค์⁴พระองค์ทรงเรียกฟ้าสวรรค์เบื้องบนและแผ่นดินโลกเพื่อพระองค์จะพิพากษาประชากรของพระองค์⁵"จงรวบรวมคนที่ชื่อสัตย์ของเรามาให้เรา คือบรรดาผู้ที่ทำพันธสัญญากับเราด้วยเครื่องบูชา"

⁶ฟ้าสวรรค์จะประกาศความชอบธรรมของพระองค์ เพราะพระเจ้าเองทรงเป็นผู้พิพากษา เสาห์

⁷"ประชากรของเราเอ๋ย จงฟังเถิด และเราจะพูด เราคือพระเจ้า พระเจ้าของเรา⁸เราจะไม่ตำหนิเจ้าในเรื่องเครื่องบูชาของเจ้า เครื่องเผาบูชาของเจ้าอยู่ต่อหน้าเราเสมอ

⁹เราจะไม่รับวัวตัวผู้จากเรือนของเจ้า หรือแพะตัวผู้จากคอกทั้งหลายของเจ้า¹⁰เพราะสัตว์ทุกตัวในป่าเป็นของเรา รวมทั้งฝูงโคบนภูเขาจับพันลูก¹¹เรารู้จักนกทุกตัวแห่งภูเขาทั้งหลาย และสัตว์ป่าแห่งท้องทุ่งเป็นของเรา

¹²ถ้าเราหัว เราจะไม่บอกเจ้า เพราะโลกนี้เป็นของเรา รวมทั้งทุกสิ่งในนั้นด้วย¹³เราจะกินเนื้อวัวตัวผู้หรือดื่มเลือดของแพะหรือ?

¹⁴จงถวายเครื่องบูชาแห่งการขอบพระคุณแด่พระเจ้า และถวายคำปฏิญาณแด่องค์ผู้สูงสุด¹⁵จงร้องทูลเราในวันยากลำบาก เราจะช่วยเจ้าและเจ้าจะถวายเกียรติเรา"

¹⁶แต่พระเจ้าทรงตรัสกับคนชั่วว่า "เจ้ามีสิทธิ์อะไรมาประกาศกฎเกณฑ์ของเรา ที่เจ้าได้รับพันธสัญญาของเราด้วยปากของเจ้า¹⁷ในเมื่อเจ้าเกลียดคำสั่งสอนและทิ้งถ้อยคำของเราไปเสีย?

¹⁸เมื่อเจ้าเห็นโจร เจ้าก็คบกับเขา เจ้ามีส่วนร่วมด้วยบรรดาผู้ล่วงประเวณี¹⁹เจ้ายกปากของเจ้าให้แก่ความชั่ว และลิ้นของเจ้าพูดคำหลอกลวง²⁰เจ้านั่งลงและพูดต่อต้านพี่น้องของเจ้า เจ้าใส่ร้ายบุตรของมารดาของเจ้าเอง

²¹เจ้าได้ทำสิ่งเหล่านี้ แต่เราได้นิ่งเงียบ แล้วเจ้าก็คิดว่าเราเป็นเหมือนกับเจ้า แต่เราจะตำหนิเจ้าและคืบทุกสิ่งที่คุณได้กระทำให้ขึ้นมาต่อตาของเจ้า²²จงพิจารณาเรื่องนี้ให้ดี เจ้าผู้สมพระเจ้านั้น เราจะอีกเจ้าออกเป็นชิ้นๆ และจะไม่มีใครมาช่วยเจ้าได้เลย

²³บุคคลผู้ที่ถวายเครื่องบูชาแห่งการขอบพระคุณก็สรรเสริญเรา และทุกคนที่วางทางเดินของเขาในทางที่ถูกต้อง เราก็จะสำแดงความรอดของพระเจ้าแก่เขา"

Chapter 102

¹ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องพระเมตตาข้าพระองค์ตามความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ เพื่อเห็นแก่พระหัตถกิจมากมายอันทรงพระกรุณาคุณของพระองค์ ขอร้องลบบรรดาการละเมิดของข้าพระองค์²ขอร้องล้างข้าพระองค์ให้หมดจดจากความผิดของข้าพระองค์ และขอร้องชำระข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์

³เพราะข้าพระองค์กราบทูลบรรดาการละเมิดของข้าพระองค์ และบาปของข้าพระองค์ก็อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์เสมอ⁴ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น และได้ทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์ทรงถูกต้องเมื่อพระองค์ตรัส พระองค์ทรงถูกต้องเมื่อพระองค์ทรงตัดสิน

⁵ดูเถิด ข้าพระองค์ได้เกิดมาในความบาป กันที่ที่มารดาของข้าพระองค์ตั้งครรภ์ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็อยู่ในความบาปแล้ว⁶ดูเถิด พระองค์ทรงปรารถนา ความซื่อสัตย์สุจริตในใจของข้าพระองค์ พระองค์จะทรงทำให้ข้าพระองค์รู้จักสติปัญญาในใจของข้าพระองค์

⁷ขอทรงชำระข้าพระองค์ให้บริสุทธิ์ด้วยต้นหุสบ และข้าพระองค์จะสะอาด ขอทรงล้างข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะขาวยิ่งกว่าหิมะ⁸ขอทรงให้ข้าพระองค์ ได้ยินถึงความเปรมปรีดีและความยินดี เพื่อกระดุกที่พระองค์ได้ทรงหักจะได้อุบัติ⁹ขอทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากบาปทั้งหลายของข้าพระองค์ และทรงลบความผิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์เสีย

¹⁰ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และทรงสร้างจิตวิญญาณที่ถูกต้องขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์¹¹ขออย่าทรงขับข้าพระองค์ให้พ้นจาก พระพักตร์ของพระองค์ และขออย่าทรงเอาพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์

¹²ขอทรงรื้อฟื้นความเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์ และขอทรงประคองข้าพระองค์ไว้ด้วยวิญญาณแห่งความเต็มใจ¹³แล้วข้าพระองค์ จะสอนบรรดาผู้ละเมิดถึงพระเมตตาทั้งหลายของพระองค์ และบรรดาคนบาปจะหันกลับมาหาพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์

¹⁴ขอทรงอภัยข้าพระองค์ในการหลั่งเลือด และข้าพระองค์จะโห่ร้องสำหรับความเปรมปรีดีแห่งความชอบธรรมของพระองค์¹⁵ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอ ทรงเปิดริมฝีปากของข้าพระองค์ และปากของข้าพระองค์จะกล่าวคำสรรเสริญพระองค์¹⁶เพราะพระองค์ไม่ทรงยินดีในเครื่องบูชา ถึงข้าพระองค์จะถวายให้ พระองค์ก็ไม่ทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชาทั้งหลาย

¹⁷เครื่องบูชาของพระเจ้าคือจิตวิญญาณที่แตกสลาย ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะไม่ทรงดูหมิ่นจิตใจที่แตกสลายและใจที่สำนึกผิดเลย¹⁸ขอทรงทำดีแก่ศิโยน ตามชอบพระทัยของพระองค์ ขอทรงสร้างกำแพงของเยรูซาเล็มขึ้นใหม่¹⁹แล้วพระองค์จะทรงพอพระทัยในบรรดาเครื่องบูชาแห่งความชอบธรรม ในบรรดา สัตวบูชาและเครื่องเผาบูชาทั้งสิ้น แล้วประชากรของข้าพระองค์ทั้งหลายจะถวายวัวตัวผู้บนแท่นบูชาของพระองค์

Chapter 103

¹เจ้าผู้มีอำนาจ ทำไมเจ้าถึงภูมิใจในการสร้างปัญหา? พันธสัญญาแห่งความซื่อสัตย์ของพระเจ้ามาทุกวัน²สิ้นของเจ้าวางแผนทำลายเหมือนมิดโคนที่คม ทำ การหลอกลวง

³เจ้ารักความชั่วมากกว่าความดี และรักการโกหกมากกว่าการพูดตรงไปตรงมา เสดลาห์

⁴เจ้ารักถ้อยคำทั้งสิ้นที่กีดกันคนอื่น เจ้าผู้มึนหลอกลวง⁵พระเจ้าจะทรงทำลายเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์ พระองค์จะทรงคว่ำเจ้าและทรงดึงเจ้าออกจากเต็นท์ ของเจ้า และทรงถอนรากถอนโคนเจ้าออกจากแผ่นดินของคนเป็น เสดลาห์

⁶คนชอบธรรมจะเห็นและทรงกลัว พวกเขาจะหัวเราะเยาะเขาและกล่าวว่า⁷"จงดู นี่คือนักรบผู้ที่ไม่ให้พระเจ้าเป็นที่ลี้ภัยของเขา แต่เขาได้วางใจในความอุดม สมบูรณ์ของความมั่งคั่งของเขา และเขาได้มีกำลังขึ้นเมื่อเขาได้ทำลายคนอื่น"

⁸แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเป็นเหมือนต้นมะกอกเขียวสดในพระนิเวศของพระเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจในพันธสัญญาแห่งความซื่อสัตย์ของพระเจ้าตลอดไป เป็นนิตย์⁹ข้าพระองค์จะถวายขอบพระคุณพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์สำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ข้าพระองค์จะรอคอยพระนามของพระองค์ เพราะว่า เป็นพระนามที่ประเสริฐ ต่อหน้าบรรดาผู้ชอบธรรมของพระองค์

Chapter 104

¹คนโง่พูดในใจของเขาว่า "ไม่มีพระเจ้า" พวกเขาถือเสื่อมทรามลงและได้ทำความผิดบาปที่น่าเกลียดน่าชัง ไม่มีใครทำความดีเลย²พระเจ้าทรงทอดพระเนตรลง มาจากฟ้าสวรรค์เพื่อดูบรรดาบุตรของมนุษย์ เพื่อดูว่ามีใครบ้างที่เข้าใจ ไม่มีใครบ้างที่แสวงหาพระองค์³พวกเขาทิ้งสันต่างหันหนีไปเสีย พวกเขาต่างก็ เสื่อมทรามลงด้วยกัน ไม่มีสักคนที่ทำดี ไม่มีแม้แต่คนเดียว

⁴บรรดาผู้ที่ทำความผิดบาป คือบรรดาผู้ที่กลืนกินประชากรของเราเหมือนตังกินขนมปังและพวกเขาไม่ร้องทูลพระเจ้า ไม่มีใครมีความเข้าใจหรือ? พวกเขาต่างตก อยู่ในความกลัวอย่างมาก แม้ว่าไม่มีสาเหตุที่ทำให้กลัว เพราะพระเจ้าจะทรงทำให้กระดูกของผู้ที่จะตั้งค่ายต่อสู้เจ้ากระจัดกระจายไป คนแบบนั้นจะได้รับความ อับอายเพราะพระเจ้าได้ทรงปฏิเสธรักษาพวกเขาแล้ว

⁶โอ ความรอดของอิสราเอลจะมาจากศิโยน เมื่อพระเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์กลับคืนมาจากการเป็นเชลย แล้วยาโคบจะเปรมปรีดีและอิสราเอลจะ ยินดี

Chapter 105

¹ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดโดยพระนามของพระองค์ และทรงตัดสินข้าพระองค์ด้วยพระอำนาจของพระองค์²ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงฟังคำ

อธิษฐานของข้าพระองค์ ขอร้องเจียงพระภรรณต่อถ้อยคำจากปากข้าพระองค์¹ เพราะคนแปลกหน้าได้ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ และพวกคนโหดร้ายได้หมายเอาชีวิตของข้าพระองค์ พวกเขาไม่เห็นพระเจ้าอยู่ในสายตาของพวกเขา เสดลาห์

⁴ดูเถิด พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยเหลือของข้าพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ประทับประครองข้าพระองค์⁵ พระองค์จะทรงตอบโต้บรรดาศัตรูของข้าพระองค์ด้วยสิ่งชั่วร้าย ขอร้องทำลายพวกเขาด้วยความซื่อสัตย์ของพระองค์

⁶ข้าพระองค์จะถวายเครื่องบูชาแด่พระองค์ด้วยเครื่องบูชาสมัครใจ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะถวายขอบพระคุณแด่พระนามของพระองค์ เพราะพระนามนั้นประเสริฐ⁷ เพราะพระองค์ได้ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากความยากลำบากทุกอย่าง ตาของข้าพระองค์ได้มองเห็นชัยชนะเหนือพวกศัตรูของข้าพระองค์

Chapter 106

¹ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องเจียงพระภรรณฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ และขอยำทรงซ่อนพระองค์จากคำวิงวอนของข้าพระองค์² ขอร้องสถับฟังข้าพระองค์ และทรงตอบข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ได้บรรเทาในความยากลำบากของข้าพระองค์³ เพราะเสียงพวกศัตรูของข้าพระองค์ เพราะการกดขี่ของคนชั่ว เหตุว่าพวกเขานำความทุกข์มาให้ข้าพระองค์และข่มเหงข้าพระองค์ด้วยความโกรธ

⁴ใจของข้าพระองค์สั่นคลอนอยู่ใน และความน่ากลัวของความตายได้ตกมาบนข้าพระองค์⁵ ความกลัวและความสะทกสะท้านมาเหนือข้าพระองค์ และความหวาดผวาก็ท่วมทับข้าพระองค์

⁶ข้าพระองค์กล่าวว่า "เออ ขอเพียงข้ามีปีกเหมือนนกพิราบ แล้วข้าก็จะบินหนีไปและอยู่อย่างสงบ"⁷ ดูเถิด แล้วข้าจะพเนจรไปให้ไกล ข้าจะพักในถิ่นทุรกันดาร เสดลาห์

⁸ข้าจะรีบไปยังที่กำบังให้พ้นจากลมแรงกล้าและพายุ"⁹ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องเผาผลาญพวกเขา ขอร้องให้ภาษาของพวกเขาว่างเปล่าไป เพราะข้าพระองค์เคยเห็นความรุนแรงและความโกลาหลในเมือง

¹⁰พวกเขาเดินบนกำแพงเมืองอยู่ทั้งวันทั้งคืน และความชั่วร้ายและความทุกข์ร้อนอยู่ในท่ามกลางเมืองนั้น¹¹ ความชั่วร้ายอยู่ในท่ามกลางเมืองนั้น การกดขี่และการหลอกลวงไม่ได้หายจากถนนของเมืองนั้นไปเลย

¹²เพราะไม่ใช่ศัตรูที่ขนาบข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงจะทนได้ และไม่ใช่ผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ที่ได้ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ แล้วข้าพระองค์ก็จะซ่อนตัวจากเขา¹³ แต่เป็นท่าน เป็นผู้เท่าเทียมกับข้าพระองค์ เป็นมิตรสหายและเพื่อนสนิทของข้าพระองค์¹⁴ เราเคยมีสามัคคีธรรมที่น่าชื่นใจด้วยกัน เราเคยเดินในพระนิเวศของพระเจ้าพร้อมกับฝูงชน

¹⁵ขอให้ความตายมาบนพวกเขาในทันที ขอให้พวกเขาหลงไปยังแดนคนตายทั้งเป็น เพราะสิ่งชั่วร้ายจะอยู่กับพวกเขาที่นั่น

¹⁶แต่สำหรับข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเรียกหาพระเจ้า และพระยาห์เวห์จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด¹⁷ ในเวลาเย็น เวลาเช้า และเที่ยงวัน ข้าพระองค์ร้องทุกข์และคร่ำครวญ พระองค์จะทรงฟังเสียงของข้าพระองค์¹⁸ พระองค์จะช่วยกู้ชีวิตของข้าพระองค์ให้ปลอดภัยจากสงครามที่ต่อต้านข้าพระองค์ เพราะบรรดาคนที่ต่อสู้ข้าพระองค์มีกันมากมาย

¹⁹ข้าแต่พระเจ้า ผู้ทรงครอบครองจากนิรันดร์กาล จะทรงสถับฟังและทำให้พวกเขาอับอาย เสดลาห์ พวกเขาไม่เคยเปลี่ยน และพวกเขาไม่เกรงกลัวพระเจ้า

²⁰เพื่อนของข้าพระองค์ได้ยกมือของเขาขึ้นต่อสู้บรรดาคนที่อยู่สงบกับเขา เขาไม่เคารพต่อพันธสัญญาที่เขาเคยทำไว้²¹ คำพูดของเขาเลื่อนเหมือนเนย แต่ในใจของเขามีความเป็นศัตรู ถ้อยคำของเขานุ่มนวลกว่าน้ำมัน แต่พวกเขาเป็นเหมือนดาบที่ถูกชักออกมาแล้ว

²²จงวางภาระของท่านไว้กับพระยาห์เวห์ และพระองค์จะทรงค้ำจุนท่าน พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชอบธรรมคลอนแคลนเลย ข้าแต่พระเจ้า²³ แต่พระองค์จะทรงเหวี่ยงคนชั่วลงสู่หลุมแห่งการถูกทำลาย พวกที่กระหายเลือดและหลอกลวงจะมีชีวิตอยู่ไม่ตราบเท่าหนึ่งของคนอื่นทั่วไป แต่ข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์

Chapter 107

¹ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ เพราะผู้คนกำลังโจมตีข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่ต่อสู้ข้าพระองค์มุ่งโจมตีข้าพระองค์ตลอดวันยังค่ำ² พวกศัตรูของข้าพระองค์เหยียบย่ำข้าพระองค์ตลอดวันยังค่ำ เพราะพวกที่ต่อสู้ข้าพระองค์ด้วยความจองหองมีกันมากมาย

³เมื่อข้าพระองค์กลัว ข้าพระองค์จะไว้วางใจในพระองค์⁴ ในพระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญพระวอนะ ในพระเจ้า ข้าพระองค์ไว้วางใจ ข้าพระองค์จะไม่กลัวเพียงแค่มนุษย์จะทำอะไรข้าพระองค์ได้?

⁵พวกเขาบิดเบือนถ้อยคำทั้งหลายของข้าพระองค์ตลอดวันยังค่ำ ความคิดทั้งหมดของพวกเขาคือการปองร้ายข้าพระองค์⁶พวกเขารวมหัวกัน พวกเขาแอบซ่อนตัว และพวกเขามาย่างก้าวของข้าพระองค์ เหมือนที่พวกเขาได้รอคอยเอาชีวิตของข้าพระองค์

⁷ขออย่าทรงให้พวกเขาหนีพ้นจากการกระทำผิด ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องหญิงชนชาติทั้งหลายลงด้วยความกลัวของพระองค์⁸พระองค์ทรงนับการเร่ร่อนทั้งหลายของข้าพระองค์ และเก็บน้ำตาของข้าพระองค์ไว้ในขวดของพระองค์ น้ำตานั้นไม่อยู่ในบันทึกของพระองค์หรือ?

⁹แล้วพวกศัตรูของข้าพระองค์จะหันกลับไปในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ข้าพระองค์รู้เช่นนี้ว่า พระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายข้าพระองค์¹⁰ในพระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญพระวอนะ ในพระยาห์เวห์ ผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญพระวอนะ¹¹ในพระเจ้าข้าพระองค์ไว้วางใจ ข้าพระองค์จะไม่กลัว ผู้ใดจะทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้?

¹²หน้าที่ที่จะทำตามคำปฏิญาณของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์อยู่ที่ข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะถวายเครื่องบูชาแห่งการขอบพระคุณแด่พระองค์¹³เพราะพระองค์ได้ทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์จากความตาย พระองค์ได้ทรงรักษาเท้าของข้าพระองค์ไม่ให้ลื่น เพื่อข้าพระองค์จะได้ดำเนินต่อพระพักตร์พระเจ้าในความสว่างแห่งการมีชีวิต

Chapter 108

¹ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องพระกรุณาข้าพระองค์ ขอร้องพระกรุณาข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ลี้ภัยในพระองค์จนกว่าความทุกข์ยากลำบากทั้งหลายผ่านพ้นไป ข้าพระองค์อยู่ภายใต้ปีกแห่งการคุ้มครองของพระองค์จนกว่าหายนะนี้ผ่านพ้นไป

²ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระเจ้าผู้สูงสุด ต่อพระเจ้าผู้ทรงกระทำทุกสิ่งเพื่อข้าพระองค์³พระองค์จะทรงส่งความช่วยเหลือมาจากฟ้าสวรรค์และช่วยข้าพระองค์ให้รอด พระองค์ทรงพระพิโรธบรรดาผู้ที่บดขยี้ข้าพระองค์ เสดลาห์ พระเจ้าจะทรงส่งพระเมตตาแห่งความรักและความซื่อสัตย์ของพระองค์มายังข้าพระองค์

⁴ชีวิตของข้าพระองค์อยู่ท่ามกลางเหล่าสิงห์ ข้าพระองค์อยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ที่พร้อมจะกัดกินข้าพระองค์ ข้าพระองค์อยู่ท่ามกลางผู้คนที่มีพิษของเขาเป็นหอกและลูกธนู และบรรดาผู้ที่ลื่นของเขาเป็นดาบคม⁵ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องเป็นที่ยกย่องเหนือฟ้าสวรรค์ ขอพระสิริของพระองค์อยู่เหนือทั่วทั้งแผ่นดินโลก

⁶พวกเขาเงาตามาข่ายดักเท้าข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงได้ทุกข์ใจ พวกเขาได้ขุดหลุมพรางไว้ตรงหน้าข้าพระองค์ แต่พวกเขากลับตกลงไปกลางหลุมนั้นเสียเอง เสดลาห์

⁷ข้าแต่พระเจ้า ใจของข้าพระองค์มันคง ใจของข้าพระองค์มันคง ข้าพระองค์จะร้องเพลง ใช่แล้ว ข้าพระองค์จะร้องสรรเสริญ⁸จิตใจที่น่าสรรเสริญของข้าพเจ้าเอ๋ย จงตื่นเถิด พืชใหญ่และพืชเขาคู่ จงตื่นเถิด ข้าพเจ้าจะปลุกรุ่งอรุณให้ตื่นขึ้น

⁹ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ในท่ามกลางประชากรทั้งหลาย ข้าพระองค์จะร้องสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย¹⁰เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ใหญ่ยิ่ง สูงถึงฟ้าสวรรค์ และความซื่อสัตย์ของพระองค์สูงถึงเมฆ¹¹ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องเป็นที่ยกย่องเหนือฟ้าสวรรค์ ขอพระสิริของพระองค์เป็นที่ยกย่องเหนือทั่วทั้งแผ่นดินโลก

Chapter 109

¹พวกท่านที่เป็นผู้ปกครองทั้งหลายพูดอย่างชอบธรรมหรือ? ท่านพิพากษาประชาชนอย่างเที่ยงธรรมหรือ?²เปล่าเลย ท่านกระทำการชั่วอยู่ในใจของท่าน ท่านปล่อยการทารุณออกไปทั่วแผ่นดินด้วยมือของท่าน

³คนชั่วก็หลงเหินแต่ตอนที่พวกเขายังอยู่ในครรภ์ พวกเขาหลงเหินไปและพูดโกหกตั้งแต่เกิด⁴พิษของพวกเขาเป็นเหมือนพิษงู พวกเขาเป็นเหมือนงูพิษหูหนวกที่ปิดหูของมัน⁵ที่ไม่ใส่ใจต่อเสียงของหมองู ไม่ว่าพวกเขาจะมีความเชี่ยวชาญเพียงไร

⁶ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องหักฟันในปากของพวกเขาเสีย ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องหักเขี้ยวใหญ่ของสิงห์หนุ่มเสีย⁷ขอให้เขาทั้งหลายละลายไปเหมือนน้ำที่ไหลออก เมื่อพวกเขายังลูกธนูของพวกเขาออกไป ขอให้มันเป็นเหมือนลูกธนูที่ไร้จุดมุ่งหมาย⁸ขอให้เขาเหมือนหอยทากที่ละลายและตายไป เหมือนการที่ยังไม่ถึงกำหนดคลอดของผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่เคยได้เห็นแสงอาทิตย์

⁹ก่อนที่หม้อของเจ้ารู้สึกร้อนจากเปลวไฟที่โหมดับหนาม พระองค์ก็จะทรงกวาดพวกมันไปเสียด้วยพายุหมุน ทั้งหนามสดและหนามที่โหมเป็นเปลวไฟ¹⁰คนชอบธรรมจะเปรมปรีดีเมื่อเขาเห็นการแก้แค้นของพระเจ้า เขาจะล้างเท้าของเขาในเลือดของคนชั่ว¹¹ดังนั้นคนเหล่านั้นจะกล่าวว่า "แน่ทีเดียว มีบำเหน็จสำหรับคนชอบธรรม แน่ทีเดียว มีพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาแผ่นดินโลก"

Chapter 110

¹ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอร่งช่วยกู้ข้าพระองค์จากพวกศัตรูของข้าพระองค์ ขอร่งตั้งข้าพระองค์ไว้บนที่สูงไกลจากบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์² ขอร่งรักษาข้าพระองค์ให้ปลอดภัยจากบรรดาผู้ทำความผิดบาป และขอร่งช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากพวกคนกระหายเลือด

³ดูเถิด เพราะพวกเขาแอบข่มขู่เอาชีวิตของข้าพระองค์ พวกคนทำชั่วที่มีอำนาจรวมหัวกันต่อสู้ข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่ไม่ใช่เพราะเหตุการณ์ละเมิดของข้าพระองค์หรือความบาปของข้าพระองค์⁴ พวกเขาเตรียมวังใส่ข้าพระองค์แม้ว่าข้าพระองค์ไม่มีความผิด ขอร่งตื่นขึ้นและทรงช่วยข้าพระองค์และทรงทอดพระเนตร

⁵ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมโยธา ผู้ทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอล ขอร่งลุกขึ้นและลงโทษบรรดาชนชาติทั้งสิ้น ขอย่างทรงพระกรุณาต่อบรรดาผู้ละเมิดที่ชั่วร้ายคนใดเลย เสลาห์

⁶พวกเขากลับมาในตอนเย็น พวกเขาตำราเหมือนสุนัขและตระเวนไปรอบเมือง⁷ ดูเถิด พวกเขาพูดพล่อยออกมาด้วยปากของพวกเขา ดาบก็อยู่ในริมฝีปากของพวกเขา เพราะพวกเขาพูดว่า "ใครจะได้ยินพวกเรา?"

⁸ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงหัวเราะเยาะพวกเขา พระองค์ทรงหัวเราะเยาะบรรดาชนชาติทั้งสิ้น⁹ ข้าแต่พระเจ้า พระกำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเฝ้าดูพระองค์ พระองค์ทรงเป็นป้อมปราการที่สูงของข้าพระองค์

¹⁰พระเจ้าของข้าพระองค์จะทรงมาพบข้าพระองค์ด้วยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ พระเจ้าจะทรงให้ข้าพระองค์มองเห็นความปรารถนาของข้าพระองค์อยู่บนพวกศัตรูของข้าพระองค์¹¹ ขอย่างทรงสังหารพวกเขาเสีย เกรงว่าชนชาติของข้าพระองค์จะลืม ขอร่งให้พวกเขากระจัดกระจายไปด้วยฤทธาญาของพระองค์และทรงให้พวกเขาล้มลง ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นโล่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย

¹²เพราะบาปจากปากของพวกเขา และเพราะถ้อยคำจากริมฝีปากของพวกเขา ขอร่งให้พวกเขาติดกับโดยความเย่อหยิ่งของพวกเขา และเพราะบรรดาการแข่งสาปและการมุสาซึ่งพวกเขาเปล่งออกมานั้น¹³ ขอร่งเผาผลาญพวกเขาเสียโดยพระพิโรธ ขอร่งเผาผลาญพวกเขาจนพวกเขาจะไม่มีเหลืออีกต่อไป ขอร่งให้พวกเขารับว่าพระเจ้าทรงปกครองเหนือยาโคบและจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เสลาห์

¹⁴พวกเขากลับมาในตอนเย็น พวกเขาตำราเหมือนสุนัขและตระเวนไปรอบเมือง¹⁵ พวกเขาเร่ร่อนมองหาอาหาร และถ้าพวกเขาไม่ได้กินอื่ก็ขู่คำรามเหมือนสุนัข

¹⁶แต่ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงพระกำลังของพระองค์ และในยามเช้า ข้าพระองค์จะร้องเพลงเกี่ยวกับความรักมั่นคงของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นป้อมปราการที่สูงของข้าพระองค์ และทรงเป็นที่ลี้ภัยในวันแห่งความทุกข์ยากของข้าพระองค์¹⁷ ข้าแต่พระกำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องสรรเสริญแด่พระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการที่สูง ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของข้าพระองค์

Chapter 111

¹ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงทะลวงแนวป้องกันของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์เคยทรงพระพิโรธ ขอร่งร้องฟื้นข้าพระองค์ทั้งหลายอีกครั้งเถิด

²พระองค์ได้ทรงทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน พระองค์ได้ทรงฉีกมันออกจากกัน ขอร่งรักษารอยแยกนั้นเถิด เพราะมันสั่นสะเทือน³ พระองค์ได้ทรงทำให้ประชากรของพระองค์เห็นบรรดาสิ่งที่ยากลำบาก พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายดื่มเหล้าจุ่นแห่งความชวนเซ

⁴สำหรับบรรดาผู้ที่ถวายเกียรติแด่พระองค์ พระองค์ทรงตั้งธงหนึ่งไว้เพื่อแสดงถึงการต่อต้านบรรดาผู้ที่อูธรู เสลาห์⁵ เพื่อบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยกู้ ขอร่งช่วยกู้ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์และขอร่งตอบข้าพระองค์

⁶พระเจ้าตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า "เราจะยินดี เราจะแบ่งเมืองเซเคม และแบ่งหุบเขาเมืองสุคคทอก⁷ ก็เลอาดเป็นของเรา และมนัสเสห์เป็นของเรา เอฟราอิมก็เป็นหมวกป้องกันศีรษะของเรา ยูดาห์เป็นคทาของเรา

⁸โมอับเป็นอ่างล้างชำระของเรา เราเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราจะให้ร้องด้วยความมิชยเหนือฟิลิสเตีย"⁹ ผู้ใดจะนำข้าพระองค์เข้าไปยังเมืองที่แข็งแกร่ง? ผู้ใดจะนำข้าพระองค์ไปยังเอโดม?

¹⁰ข้าแต่พระเจ้า แต่พระองค์มิได้ทรงปฏิเสธข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ? พระองค์ไม่ทรงเสด็จออกรับกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย¹¹ ขอร่งประทานความช่วยเหลือแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเพื่อต่อต้านศัตรู เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ไร้ประโยชน์¹² เราจะมีชัยชนะด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้า พระองค์จะทรงเหยียบพวกศัตรูทั้งหลายของเราลง

Chapter 112

¹ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องฟังเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ ขอร้องสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์²ข้าพระองค์จะร้องทูลพระองค์จากที่สูญปลายแผ่นดินโลกเมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อนระอาไป ขอร้องนำข้าพระองค์ไปยังศิลาที่สูงกว่าข้าพระองค์³เพราะพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยสำหรับข้าพระองค์ ทรงเป็นหอคอยแข็งแกร่งจากศัตรูพวกนั้น

⁴ขอให้ข้าพระองค์อยู่ในพลับพลาของพระองค์เป็นนิത്യ ขอให้ข้าพระองค์ลี้ภัยอยู่ภายใต้ที่กำบังแห่งปีกของพระองค์ เสดลาห์⁵ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงฟังคำปฏิญาณของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงประทานมรดกของผู้ที่ภักย์ต่อพระนามของพระองค์แก่ข้าพระองค์

⁶พระองค์จะทรงยึดพระชนมายุของพระราชา ปีเดือนของท่านจะยืนนานไปหลายชั่วอายุ⁷ท่านจะดำรงอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าเป็นนิത്യ

⁸ข้าพระองค์จะร้องสรรเสริญแต่พระนามของพระองค์เป็นนิത്യเพื่อข้าพระองค์จะได้ทำตามคำปฏิญาณของข้าพระองค์ทุกวัน

Chapter 113

¹ข้าพระองค์สงบคอยพระเจ้าเท่านั้น ความรอดของข้าพระองค์มาจากพระองค์²พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลาและความรอดของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นป้อมปราการที่สูงของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่หวั่นไหวเลย

³พวกเขาทั้งหมดจะโหมตีคนหนึ่งน่านสีกเท่าใด จนเจ้าสามารถว่าเขาลงเหมือนกำแพงที่เอนและรั้วที่โยกเยกหรือ?⁴พวกเขาปรึกษากับท่านเพียงเพื่อจะพาท่านลงมาจากตำแหน่งอันทรงเกียรติของท่าน พวกเขารักในการเล่าเรื่องโกหก พวกเขาอวยพรท่านด้วยปากของพวกเขา แต่ในใจของพวกเขา พวกเขาแข่งด่าท่าน เสดลาห์

⁵ข้าพระองค์สงบคอยพระเจ้าเท่านั้น เพราะความหวังของข้าพระองค์ตั้งมั่นบนพระองค์⁶พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลาและความรอดของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นป้อมปราการที่สูงของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่หวั่นไหว

⁷ด้วยพระเจ้าทรงเป็นความรอดและเกียรติของข้าพระองค์ศิลาแห่งกำลังของข้าพระองค์และที่ลี้ภัยของข้าพระองค์อยู่ในพระเจ้า⁸ประชาชนเอ๋ย จงวางใจในพระองค์ตลอดเวลา จงระบายความในใจของท่านต่อพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยสำหรับเรา เสดลาห์

⁹แต่ก็เดียว บรรดาคนฐานะต่ำคือมิถิจัง บรรดาคนฐานะสูงก็เป็นเรื่องไม่จริง พวกเขาแทบไม่มีน้ำหนักเลยบนตาชั่ง เมื่อได้ชั่งพร้อมกัน พวกเขาภิเษกว่าความว่างเปล่า¹⁰อย่างวางใจในการนับชั่งหรือการปล้น และอย่าหวังลมๆ แล้งๆ ในความชั่วร้าย เพราะสิ่งเหล่านั้นจะไม่เกิดผล อย่าปิกใจของเจ้าบนสิ่งเหล่านั้น

¹¹พระเจ้าได้ตรัสครั้งหนึ่ง ข้าพระองค์ได้ยินอย่างนี้สองครั้งแล้วว่าฤทธาภาพเป็นของพระเจ้า¹²ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงตอบแทนทุกคนตามสิ่งที่เขาได้ทำไว้

Chapter 114

¹ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะแสวงหาพระองค์อย่างร้อนรน จิตใจของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์ และเนื้อหนังของข้าพระองค์ปรารถนาหาพระองค์ในดินแดนที่แห้งแล้งและอ่อนล้าที่ซึ่งไม่มีน้ำ²ดังนั้น ข้าพระองค์จึงได้มองดูพระองค์ในสถานที่บริสุทธิ์เพื่อดูฤทธาภาพและพระสิริของพระองค์

³เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ดีกว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์⁴เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จะถวายสารบูชาแด่พระองค์ในขณะที่ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ ข้าพระองค์จะบูชาของข้าพระองค์ในพระนามของพระองค์

⁵ซึ่งจะเป็นเหมือนข้าพระองค์ได้รับประทานเมื่อที่มีโยคะดูกและโยบัน ริมฝีปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยความชื่นบาน⁶เมื่อข้าพระองค์ระลึกถึงพระองค์ในขณะที่อยู่บนที่นอนและใคร่ครวญถึงพระองค์ในยามกลางคืน

⁷เพราะพระองค์ได้ทรงเป็นความช่วยเหลือของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะเปรมปรีดีภายใต้ร่มปีกของพระองค์⁸ข้าพระองค์ติดสนิทกับพระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงประคองข้าพระองค์ไว้

⁹แต่บรรดาผู้ที่หากทางทำลายชีวิตของข้าพระองค์จะลงไปยังก้นบึ้งของแผ่นดินโลก¹⁰พวกเขาจะถูกมอบให้แก่บรรดาพวกที่มีมือของพวกเขาถือดาบ และพวกเขาจะกลายเป็นอาหารของพวกสุนัขจิ้งจอก

¹¹แต่พระราชอาจะทรงยืนดีในพระเจ้า ทุกคนที่สาบานโดยอ้างพระเจ้าจะภาคภูมิใจในพระองค์ แต่ปากของบรรดาคนพูดมูสาจะถูกปิด

Chapter 115

¹ข้าแต่พระเจ้า ขอรองสดับเสียงของข้าพระองค์ ขอรองสดับเสียงร้องทุกข์ของข้าพระองค์ ขอรองปกป้องชีวิตของข้าพระองค์ไว้จากความหวาดกลัวพวกศัตรูของข้าพระองค์²ขอรองซ่อนข้าพระองค์ไว้จากการวางแผนลับของพวกคนทำชั่ว จากการจลาจลของบรรดาผู้ทำความผิดบาป

³พวกเขาได้ลบล้างของพวกเขาอย่างลับดาบ พวกเขาได้เอาคำขมขื่นเล็งมาอย่างลึกลับ⁴เพื่อพวกเขาจะได้ยิงบางคนที่ไม่มีความผิดจากที่ลับ พวกเขายังใส่เขาในทันทีและไม่กลัวเกรงอะไรเลย

⁵พวกเขาให้กำลังใจพวกเขาเองในแผนชั่ว พวกเขาสูมหิวพูดคุยกันอย่างลับๆ เพื่อวางกับดัก พวกเขาพูดว่า "ใครจะเห็นเราได้?"⁶พวกเขาคิดค้นแผนชั่วทั้งหลายขึ้นมา พวกเขาเกล่าวว่า "เรากำสำเร็จแล้ว" พวกเขาพูดว่า "เป็นแผนการที่แยบยล" ความคิดภายในและจิตใจของมนุษย์นั้นช่างลึกซึ้งยิ่งนัก

⁷แต่พระเจ้าจะทรงยิงธนูใส่พวกเขา เขาจะบาดเจ็บด้วยลูกธนูของพระองค์ในทันที⁸พวกเขาจะถูกทำให้สะดุด ในเมื่อลื่นของพวกเขาดำเนินไป พวกเขาคิดว่าทุกคนที่เห็นพวกเขาพากันส่ายหัว⁹แล้วประชาชนทั้งสิ้นจะกลัวเกรงและจะประกาศถึงพระราชกิจของพระเจ้า พวกเขาจะคิดอย่างชาญฉลาดถึงสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ

¹⁰คนชอบธรรมยินดีในพระยาห์เวห์และจะลี้ภัยในพระองค์ คนที่มีใจเที่ยงธรรมทั้งสิ้นจะภาคภูมิใจในพระองค์

Chapter 116

¹ข้าแต่พระองค์ในศิโยน การสรรเสริญของข้าพระองค์ทั้งหลายคอยท่าพระองค์ คำปฏิญาณของข้าพระองค์ทั้งหลายจะกระทำต่อพระองค์²พระองค์ผู้ทรงสดับคำอธิษฐาน เมื่อหนึ่งทั้งสิ้นจะมายังพระองค์³บรรดาความผิดบาปชนะเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย ส่วนบรรดาการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ก็จะทรงจรรโลงให้

⁴ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกและนำมาใกล้พระองค์ก็เป็นสุข เพื่อเขาจะได้อยู่ในบริเวณที่ประทับของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะอิมเอบด้วยความดีแห่งพระนิเวศของพระองค์ พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์

⁵โอข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยความชอบธรรมโดยกิจการที่น่ามหัศจรรย์ พระองค์ผู้ทรงเป็นความมั่นคงของบรรดาที่สุดปลายทั้งสิ้นของแผ่นดินโลก และของคนที่อยู่ไกลโพ้นทะเล

⁶เพราะพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างภูเขาให้มั่นคง พระองค์ผู้ทรงสถาปนาด้วยพระกำลัง⁷คือพระองค์ผู้ทรงระงับเสียงอึงคะนึงของทะเล เสียงอึงคะนึงของคลื่นทะเล เสียงโกลาหลของประชาชนทั้งหลาย

⁸บรรดาผู้อยู่ในที่ไกลโพ้นของแผ่นดินโลกก็เกรงกลัวต่อข้อพิพาทแห่งพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ตะวันออกและตะวันตกขึ้นบาน⁹ พระองค์เสด็จมาทรงช่วยเหลือแผ่นดินโลก พระองค์ทรงรดน้ำให้แก่มัน พระองค์ทรงกระทำให้อุดมยิง แม่น้ำของพระเจ้าเต็มไปด้วยน้ำ พระองค์ทรงจัดหาข้าวให้แก่มนุษย์เมื่อตอนที่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมแผ่นดินโลกไว้

¹⁰พระองค์ทรงรดน้ำตามรอยไถของม้าอย่างอุดมสมบูรณ์ และให้รอยไถนั้นราบลง พระองค์ทรงทำให้มันอ่อนนุ่มด้วยเม็ดฝน พระองค์ทรงอวยพรเมล็ดที่งอกขึ้นบนดิน¹¹พระองค์ทรงครอบมงกุฎปีนั้น ด้วยความดีของพระองค์ หนทางทั้งหลายที่รถม้าศึกของพระองค์ผ่านไปก็มีความโพลูสยหยดลงบนแผ่นดินโลก¹²ทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็มีน้ำค้างหยด และเนินเขาทั้งหลายได้ถูกคลุมด้วยความยินดี

¹³ทุ่งหญ้าทั้งหลายถูกคลุมด้วยฝูงแพะแกะ หุบเขาทั้งหลายต่างถูกคลุมไปด้วยข้าว พวกเขาให้ร้องด้วยความชื่นบาน และพวกเขาร้องเพลง

Chapter 117

¹แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงทำเสียงชื่นบานแด่พระเจ้า²จงร้องเพลงถึงพระสิริแห่งพระนามของพระองค์ จงทำให้การสรรเสริญของพระองค์มีสง่าราศี

³จงทูลต่อพระเจ้าว่า "บรรดาพระราชกิจของพระองค์นั้นน่าครื้นครึกเพียงไร โดยความยิ่งใหญ่แห่งฤทธานุภาพของพระองค์ บรรดาศัตรูของพระองค์จะยอมจำนนต่อพระองค์⁴แผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะมีสารของพระองค์และจะร้องเพลงแด่พระองค์พวกเขาจะร้องเพลงแด่พระนามของพระองค์" เสเลห์

⁵จงมาและดูบรรดาพระราชกิจของพระเจ้า พระองค์นั้นน่าครื้นครึกในพระราชกิจของพระองค์ไปยังบรรดาบุตรชายของมนุษย์⁶พระองค์ทรงเปลี่ยนทะเลให้เป็นแผ่นดินแห้ง พวกเขาได้ย่ำเท้าข้ามผ่านแม่น้ำไป ที่นั่นเราได้ยินดีในพระองค์⁷พระองค์ทรงปกครองด้วยพระอานุภาพของพระองค์เป็นนิรันดร์ พระเนตรของพระองค์เฝ้าสังเกตบรรดาประชาชาติอยู่ อย่าให้พวกคนภูกย่องตนเองเลย เสเลห์

⁸ประชาชนเอ๋ย จงถวายสารการแด่พระเจ้า จงให้เสียงสรรเสริญพระองค์เป็นที่ได้ยิน⁹พระองค์ทรงให้เราอยู่ท่ามกลางคนเป็น และไม่ทรงยอมให้เท้าของเราพลาด

¹⁰ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงลงใจข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงทดสอบพวกข้าพระองค์เหมือนทดสอบเงิน¹¹พระองค์ได้ทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในตาข่าย พระองค์ได้ทรงวางการะหนักอึ้งไว้บนเอวข้าพระองค์ทั้งหลาย¹²พระองค์ทรงให้ผู้คนขับรถแล่นกับศีรษะของข้าพระองค์ทั้งหลาย พวกข้าพระองค์ต้องลุยน้ำลุยไฟ แต่พระองค์ได้ทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้ามาสู่ที่กว้างใหญ่

¹³ข้าพระองค์จะมายังพระนิเวศของพระองค์พร้อมด้วยเครื่องเผาบูชา ข้าพระองค์จะกล่าวคำปฏิญาณต่อพระองค์¹⁴ซึ่งริมฝีปากของข้าพระองค์ได้สัญญา และปากของข้าพระองค์ได้กล่าวไว้เมื่อตอนที่ข้าพระองค์ได้ตกอยู่ในความทุกข์ใจ¹⁵ข้าพระองค์จะถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระองค์ที่มีไขมันสัตว์พร้อมกับกลิ่นหอมของบรรดาแกะตัวผู้ ข้าพระองค์จะถวายด้วยวัวและแพะทั้งหลาย เสดลาห์

¹⁶บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าเอ๋ย จงมาและฟังเถิด และข้าพเจ้าจะประกาศถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อจิตใจของข้าพเจ้า¹⁷ข้าพเจ้าได้ร้องต่อพระองค์ด้วยปากข้าพเจ้า และพระองค์ได้รับการสรรเสริญด้วยลิ้นของข้าพเจ้า¹⁸ถ้าข้าพเจ้าได้เห็นความบาปภายในใจของข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงสดับฟังข้าพเจ้า

¹⁹แต่พระเจ้าทรงสดับแก่ทีเดียว พระองค์ได้ใส่พระทัยต่อเสียงอธิษฐานของข้าพเจ้า²⁰สารการแด่พระเจ้า ผู้ไม่ทรงหันหนีไปจากคำอธิษฐานของข้าพเจ้า หรือหันความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ไปจากข้าพเจ้า

Chapter 118

¹ขอพระเจ้าทรงพระเมตตาต่อข้าพระองค์ทั้งหลายและทรงอวยพรข้าพระองค์ทั้งหลาย และทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เสดลาห์²เพื่อบรรดาพระมรรคาของพระองค์จะเป็นที่รู้จักบนแผ่นดินโลก และความรอดของพระองค์เป็นที่รู้จักในท่ามกลางประชาชาติทั้งสิ้น

³ขอให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า ขอให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์⁴โอ ขอให้ชนชาติทั้งหลายยินดีและร้องเพลงด้วยความชื่นบาน เพราะพระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความยุติธรรมและปกครองเหนือชนชาติทั้งหลายบนแผ่นดินโลก เสดลาห์

⁵ข้าแต่พระเจ้า ขอให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ขอให้ชนชาติทั้งสิ้นสรรเสริญพระองค์⁶แผ่นดินโลกได้เกิดผลของมัน และพระเจ้า คือพระเจ้าของเรา ได้ทรงอวยพรเรา

⁷พระเจ้าได้ทรงอวยพรเรา และที่สุดปลายทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกถวายพระเกียรติแด่พระองค์

Chapter 119

¹ขอพระเจ้าทรงลุกขึ้น ให้บรรดาศัตรูของพระองค์กระเจาไป ให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์หนีไปต่อพระพักตร์พระองค์²คว้นถูกขับไปอันใด ก็ขอทรงไล่พวกเขาไปอันนั้น ชีผิงละลายต่อหน้าไฟอันใด ก็ขอให้คนชั่วพินาศต่อพระพักตร์พระเจ้าอันนั้น³แต่ขอให้คนชอบธรรมยินดี ให้เขายินดีปรีดาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ขอให้พวกเขาปิติยินดีและมีความสุข

⁴จงร้องเพลงถวายพระเจ้า จงร้องสรรเสริญพระนามของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ผู้ทรงเคลื่อนผ่านที่ราบแห่งหุบเขาของแม่น้ำจอร์แดน พระยาห์เวห์ คือพระนามของพระองค์ จงชื่นชมยินดีเฉพาะพระพักตร์พระองค์เถิด⁵พระบิดาของเด็กกำพร้า ผู้พิพากษาของบรรดาหญิงม่าย คือพระเจ้าผู้ประทับในสถานที่บริสุทธิ์⁶พระเจ้าทรงเอาคนโดดเดี่ยวไปไว้ในครอบครัวทั้งหลาย พระองค์ทรงนำบรรดาเชลยออกมาด้วยการร้องเพลง แต่พวกเขาถูกล่าไถบนแผ่นดินที่แตรระแหง

⁷ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์เสด็จออกต่อหน้าประชากรของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงขับเคลื่อนขบวนผ่านถิ่นทุรกันดาร เสดลาห์⁸แผ่นดินโลกก็ได้สิ้นไหว ท้องฟ้าก็ได้ फैลงลงมาต่อพระพักตร์พระเจ้า ต่อพระพักตร์พระเจ้าเมื่อพระองค์เสด็จมายังภูเขาซีนาย ต่อพระพักตร์พระเจ้า คือพระเจ้าของอิสราเอล

⁹ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรง फैลงมามากมาย พระองค์ได้ทรงเสริมกำลังให้แก่มรดกของพระองค์เมื่อมันเหน้อยล้า¹⁰ประชากรของพระองค์ก็ได้อาศัยอยู่ในนั้น ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงประทานให้แก่คนยากจนจากความดีของพระองค์

¹¹องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประทานพระบัญชา และบรรดาผู้ประกาศเรื่องนั้นก็เป็นกองทัพใหญ่¹²บรรดาภักษัตริย์แห่งกองทัพทั้งหลายก็หนีไป พวกเขาหนี และพวกผู้หญิงที่กำลังรอคอยที่บ้านก็แบ่งของที่รับมาได้ พวกคนพินาศก็ห่มด้วยเงินพร้อมกับปักหมุดด้วยทอง¹³ในขณะที่บางคนในพวกเขาได้อยู่ท่ามกลางฝูงแกะ ทำไมพวกเขาจึงทำเช่นนี้?

¹⁴พระผู้ทรงอิทธิฤทธิ์ทรงทำให้ภักษัตริย์ทั้งหลายกระจัดกระจายไปในที่นั้น เป็นเหมือนเมื่อตอนที่หิมะได้ตกบนภูเขาซีนาย¹⁵ภูเขาที่แข็งแกร่งคือแดนภูเขาแห่งบาซัน ภูเขาที่สูงคือแดนภูเขาแห่งบาซัน แดนภูเขาสูงเอ๋ย¹⁶ทำไมเจ้ามองดูที่แดนภูเขาซึ่งพระเจ้าทรงประสงค์ให้เป็นสถานที่ที่พระองค์จะประทับด้วยความริษยาเล่า? แม้ทีเดียว พระยาห์เวห์จะประทับในที่นั้นเป็นนิรันดร์

¹⁷บรรดากรอบของพระเจ้านับเป็นสองหมื่น นับเป็นหลายพันหลายหมื่น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับท่ามกลางพวกเขาในสถานที่บริสุทธิ์ดังเช่นที่ภูเขาซีนาย

นาย¹⁸พระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง ได้ทรงนำเขลยไปด้วย และได้ทรงรับของขวัญจากเหล่ามนุษย์ แม้กระทั่งจากผู้ที่ต่อสู้เจ้า เพื่อพระเจ้าพระยาห์เวห์จะทรงประทับที่นั่น

¹⁹สาธารณแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงแบกภาระทั้งหลายของเราอยู่ทุกวัน พระเจ้าผู้ทรงเป็นความรอดของเรา เสด็จ²⁰พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงช่วยให้รอด พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ที่สามารถช่วยกู้เราจากความตาย²¹ แต่พระเจ้าจะทรงทรงทุกศีรษะของบรรดาศัตรูของพระองค์ให้แหลก คือทุบกระหม่อมของผู้ที่ดำเนินในทางที่ขัดแย้งกับพระองค์

²²องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า "เราจะนำพวกศัตรูของเรากลับมาจากบาซัน เราจะนำพวกเขากลับมาจากที่ลี้ภัยของทะเล"²³ เพื่อเราจะได้นดขยี้บรรดาศัตรูของเจ้า เอาเท้าของเจ้าจุ่มลงในเลือด และเพื่อลิ้นของสุนัขทั้งหลายของเจ้าจะได้ส่วนแบ่งของพวกมันจากพวกศัตรูของเจ้า"

²⁴ข้าแต่พระเจ้า พวกเขาได้เห็นขบวนแห่งของพระองค์ ขบวนแห่งของพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายผู้เป็นพระมหากษัตริย์ของข้าพระองค์เข้าในสถานที่บริสุทธิ์²⁵ พวกนักร้องได้นำหน้า พวกนักดนตรีร้องทำ และตรงกลางมีหญิงสาวที่ยังไม่แต่งงานเล่นรำมะนา

²⁶ท่านทั้งหลายผู้มาจากน้ำพุแห่งอิสราเอลเอ๋ย จงถวายสาธารณแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าในที่ชุมนุมใหญ่ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด²⁷ มีเบนยามินเผ่าเล็กน้อยที่สุดนำหน้า แล้วบรรดาพวกผู้นำของยูดาห์และประชาชนของพวกเขา อีกทั้งพวกผู้นำของเศบูลุนและพวกผู้นำของนัฟทาลี

²⁸อิสราเอลเอ๋ย พระเจ้าของเราได้ทรงบัญชากำลังของเจ้า ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายดังที่พระองค์เคยสำแดงมาแล้วในอดีต²⁹ ขอร้องสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายจากพระวิหารของพระองค์ที่เยรูซาเล็ม ที่ซึ่งบรรดาพระราชานำเครื่องบรรณาการมาถวายพระองค์

³⁰ขอร้องเปล่งเสียงกัมปนาทในการสู้รบใส่พวกสัตว์ร้ายป่าเถื่อนในป่าทึบ ใส่ชนชาติทั้งหลาย ต่อฝูงวัวและฝูงลูกวัว ขอร้องทำให้พวกเขาอับอายและทรงทำให้พวกเขานำของบรรณาการมาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องทำให้ชนชาติทั้งหลายที่รักในการก่อสร้างนครจัดกระจายไป³¹ พวกเจ้านายจะออกมาจากอียิปต์ พวกคนเอธิโอเปียจะรับยื่นมือของพวกเขาออกต่อพระเจ้า

³²บรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกเอ๋ย จงร้องเพลงแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า จงร้องสรรเสริญแด่องค์พระยาห์เวห์เกิด เสด็จ³³ ต่อพระองค์ผู้ทรงขับเคลื่อนไปบนฟ้าสวรรค์แห่งบรรดาฟ้าสวรรค์ซึ่งมีมาตั้งแต่โบราณกาล ดูก่อน พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ขึ้นด้วยฤทธานุภาพ

³⁴จงพรรณนาฤทธานุภาพแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระบารมีของพระองค์อยู่เหนืออิสราเอล และฤทธานุภาพของพระองค์อยู่ในบรรดาท้องฟ้า³⁵ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงนำครึ้นครึ้มในสถานที่บริสุทธิ์ของพระองค์ พระเจ้าของอิสราเอล พระองค์ทรงประทานกำลังและอำนาจแก่ประชากรของพระองค์ สาธุการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

Chapter 120

¹ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะน้ำทำให้ชีวิตข้าพระองค์ตกอยู่ในอันตราย² ข้าพระองค์จมอยู่ในเลนลึก ที่ซึ่งไม่มีที่ยืน ข้าพระองค์ได้มายังที่น้ำลึก ที่ซึ่งน้ำไหลท่วมข้าพระองค์

³ข้าพระองค์เหนื่อยอ่อนกับการร้องไห้ของข้าพระองค์ ลำคอของข้าพระองค์แห้งผาก ตาของข้าพระองค์ร่วงโรยในขณะที่ยืน ข้าพระองค์รอคอยพระเจ้าของข้าพระองค์⁴ บรรดาคนที่เกลียดชังข้าพระองค์อย่างไร เหตุผลมีมากกว่าเส้นผมบนศีรษะของข้าพระองค์ บรรดาคนที่ตัดข้าพระองค์ทิ้ง คนที่เป็นศัตรูของข้าพระองค์ด้วยเหตุผลที่ไม่ถูกต้องก็มีกำลังมาก ข้าพระองค์ต้องส่งคืนสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่ได้ขโมยไป

⁵ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทราบถึงความโง่เขลาของข้าพระองค์ และความผิดพลาดทั้งหลายของข้าพระองค์ซ่อนไว้จากพระองค์ไม่ได้⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมเจ้านาย ขอยำกรงให้บรรดาผู้รอคอยพระองค์ต้องอับอายเพราะข้าพระองค์เลย ข้าแต่พระเจ้าของอิสราเอล ขอยำกรงให้ผู้ที่แสวงหาพระองค์ได้รับความอับอายเพราะข้าพระองค์เลย

⁷เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์จึงได้รับการเยาะเย้ย ความขายหน้าได้คลุมหน้าข้าพระองค์ไว้⁸ ข้าพระองค์กลายเป็นคนแปลกหน้าสำหรับเหล่าพี่น้องของข้าพระองค์ และเป็นคนต่างดาวสำหรับบุตรทั้งหลายแห่งมารดาของข้าพระองค์⁹ ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้เผาผลาญข้าพระองค์ และคำเยาะเย้ยของผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ตกบนข้าพระองค์

¹⁰เมื่อข้าพระองค์ได้ร้องไห้และไม่ได้รับประทานอาหาร พวกเขาได้ดูถูกข้าพระองค์¹¹ เมื่อข้าพระองค์ใช้ผ้ากระสอบมาเป็นเครื่องนุ่งห่มของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กลับกลายเป็นขีปนากของพวกเขา¹² บรรดาคนที่นั่งที่ประตูเมืองก็พูดเรื่องข้าพระองค์ ข้าพระองค์เป็นเพลงของคนขี้เมา ข้าแต่พระยาห์เวห์

¹³แต่ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ในยามที่พระองค์จะทรงยอมรับ ขอร้องตอบข้าพระองค์ด้วยความสัตย์จริงแห่งความรอดของพระองค์¹⁴ ขอร้องถึงข้าพระองค์ขึ้นจากเลนตม และอย่ากรงปล่อยให้ข้าพระองค์จมเลย ขอร้องนำพระองค์ให้พ้นจากบรรดาคนที่เกลียดชังข้าพระองค์ และทรงช่วยกู้ให้พ้นจากน้ำลึก¹⁵ ขอยำกรงให้น้ำท่วมข้าพระองค์ และอย่ากรงให้ที่ลี้ภัยของข้าพระองค์เสีย ขอยำกรงให้หลุมลึกนั้นปิดปากของมันจับข้าพระองค์ไว้

¹⁶ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องตอบข้าพระองค์ เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์นั้นประเสริฐ เพราะบรรดาพระกรุณาของพระองค์สำหรับข้า

พระองค์นั้นมีมากมาย ขอรกรับมาหาข้าพระองค์ด้วยเถิด¹⁷ ขอย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากผู้รับใช้ของพระองค์เลย เพราะข้าพระองค์อยู่ในความทุกข์ใจ ขอรกรับตอบข้าพระองค์เถิด

¹⁸ ขอเสด็จมาหาข้าพระองค์และทรงไถ่ข้าพระองค์ เพราะพวกศัตรูของข้าพระองค์ตั้งคำหว่านข้าพระองค์ไว้¹⁹ พระองค์ทรงทราบถึงการถูกเยาะเย้ยของข้าพระองค์ ทั้งความอับอายและความอับยศของข้าพระองค์ พวกคู่อริของข้าพระองค์ทั้งสิ้นต่างอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์

²⁰ การเยาะเย้ยทำให้ใจข้าพระองค์แตกสลาย ข้าพระองค์เต็มไปด้วยความหนักใจ ข้าพระองค์ได้มองหาบางคนที่จะมาสงสาร แต่ก็ไม่มีเลย ข้าพระองค์ได้มองหาคนปลอบใจ แต่ข้าพระองค์ไม่พบใครเลย²¹ พวกเขาให้ยาพิษเป็นอาหารของข้าพระองค์ พวกเขาให้น้ำส้มสายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มเพื่อดับกระหาย

²² ขอรกรให้โธเฝ้าอาหารที่ตั้งอยู่ตรงหน้าพวกเขากลายเป็นก้นดัก เมื่อพวกเขาคิดว่าพวกเขาปลอดภัยแล้ว ขอให้มันกลายเป็นบ่วงแร้ว²³ ขอรกรให้ดวงตาของพวกเขาปิดไปเพื่อพวกเขาไม่สามารถมองไม่เห็นได้ และทรงทำให้บันเอวของพวกเขาสิ้นสะเทือนเสมอ

²⁴ ขอรกรเทความกริ้วของพระองค์ลงบนพวกเขา และให้พระพิโรธอันร้อนยิ่งของพระองค์ตามทันพวกเขา²⁵ ขอให้สถานที่ของพวกเขาร้างเปล่า อย่าให้มีผู้ใดอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายของพวกเขาเลย

²⁶ เพราะพวกเขาได้ข่มเหงผู้ที่พระองค์ทรงเขียนดี พวกเขาเล่าถึงความเจ็บปวดของผู้ที่พระองค์ทรงให้บาดเจ็บแล้ว²⁷ ขอรกรกล่าวโทษพวกเขาด้วยเรื่องการทำผิดบาปซ้ำแล้วซ้ำอีก อย่าปล่อยให้พวกเขาเข้ามาในชัยชนะแห่งความชอบธรรมของพระองค์

²⁸ ขอให้พวกเขาถูกลบออกจากหนังสือแห่งชีวิต และอย่าให้ถูกบันทึกลงไปในหมู่คนชอบธรรม²⁹ แต่ข้าพระองค์ทุกขียากและเศร้าโศก ข้าแต่พระเจ้า ขอความรอดของพระองค์วางข้าพระองค์ไว้บนที่สูง

³⁰ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระเจ้าด้วยบทเพลง และจะยกย่องพระองค์ด้วยการขอบพระคุณ³¹ นั่นจะเป็นที่พอพระทัยพระยาห์เวห์มากกว่าตัวผู้หรือตัวหมู่มที่มีทั้งเขาและกบ

³² บรรดาผู้ที่อมตัวได้เห็นการนั้นและยินดี ท่านผู้เสาะหาพระเจ้า ขอให้ใจของท่านมีชีวิตชีวา³³ เพราะพระยาห์เวห์ทรงฟังคนขัดสนและไม่ทรงดูหมิ่นบรรดาคนที่ถูกจองจำไว้ของพระองค์

³⁴ ขอฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสรรเสริญพระองค์ ทั้งทะเลและสรรพสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ในนั้น³⁵ เพราะพระเจ้าจะทรงช่วยศิโยนให้รอดและจะทรงสร้างเมืองทั้งหลายของยูดาห์ขึ้น ประชาชนจะอาศัยอยู่ที่นั่นและได้ไว้เป็นกรรมสิทธิ์³⁶ พงศ์พันธุ์ผู้รับใช้ของพระองค์จะได้เป็นมรดก และบรรดาผู้ที่รักพระนามของพระองค์จะอยู่ที่นั่น

Chapter 121

¹ ข้าแต่พระเจ้าพระยาห์เวห์ ขอรกรช่วยข้าพระองค์ให้รอด ขอรกรรับเสด็จมาและช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด² ขอให้บรรดาผู้ที่พยายามเอาชีวิตของข้าพระองค์ได้ อับอายและขายหน้า ขอให้พวกเขาหันกลับไปและได้รับความอับยศอดสู คือบรรดาผู้ที่ชอบใจในความเจ็บปวดของข้าพระองค์³ ขอให้พวกเขาได้หันกลับไป เพราะความขายหน้าของพวกเขา คือบรรดาผู้ที่พูดว่า "อะฮ่า อะฮ่า"

⁴ ให้บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์ทั้งสิ้นเปรมปรีดีและยินดีในพระองค์ ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์กล่าวอยู่เสมอว่า "ขอให้พระเจ้าได้รับการสรรเสริญ"⁵ แต่ข้าพระองค์ยากจนและขัดสน ข้าแต่พระเจ้า ขอรกรรับมาหาข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นความช่วยเหลือของข้าพระองค์และพระองค์ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอรกรอย่าชักช้า

Chapter 122

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์สืบทอดในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความอับอายเลย² ขอรกรช่วยกู้ข้าพระองค์และทรงให้ข้าพระองค์ปลอดภัยในความชอบธรรมของพระองค์ ขอรกรเอียงพระกรรณของพระองค์ฟังข้าพระองค์และทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด³ ขอรกรเป็นศิลาสืบทอดของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์จะเข้าไปหลบได้เสมอ พระองค์ได้ทรงบัญชาให้ช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะพระองค์ทรงเป็นศิลาและป้อมปราการของข้าพระองค์

⁴ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอรกรช่วยกู้ข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของคนชั่ว พ้นจากมือของคนอธรรมและคนโหดร้าย⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้วางใจในพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์เป็นเด็กมา

⁶ ข้าพระองค์ได้รับการอุปถัมภ์ตั้งแต่วัยเยาว์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์มารดาของข้าพระองค์ คำสรรเสริญของข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระองค์อยู่เสมอ⁷ ข้าพระองค์เป็นตัวอย่างแก่ผู้คนมากมาย พระองค์ทรงเป็นที่สืบทอดแห่งแรงของข้าพระองค์

⁸ ปากของข้าพระองค์เต็มไปด้วยคำสรรเสริญพระองค์ และด้วยการถวายพระเกียรติพระองค์ตลอดวันยังค่ำ⁹ ขอย่าทรงทั้งข้าพระองค์ไปเสียในวัยชราของข้าพระองค์ ขอย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เมื่อกำลังของข้าพระองค์หมดลง

¹⁰เพราะพวกศัตรูของข้าพระองค์กำลังพูดถึงข้าพระองค์ บรรดาคนที่เฝ้าเอาชีวิตของข้าพระองค์ก็สุมหัวกันวางแผน¹¹พวกเขาบอกว่า "พระเจ้าทรงทอดทิ้งเขาแล้ว จงไล่ตามและจับเข้าไว้ เพราะไม่มีใครช่วยเขาให้รอดได้"

¹²ข้าแต่พระเจ้า อย่างทรงอยู่ไกลจากข้าพระองค์เลย ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงรีบมาช่วยข้าพระองค์เถิด¹³ขอให้พวกเขาได้รับความอับอายและถูกทำลายเสีย คือบรรดาผู้ที่ปฏิบัติกับข้าพระองค์ต่อชีวิตของข้าพระองค์ ขอให้พวกเขาถูกล้อมรอบไปด้วยการเยาะเย้ยและความอับยศอดสู คือบรรดาผู้ที่หาทางทำร้ายข้าพระองค์

¹⁴แต่ข้าพระองค์จะหวังใจในพระองค์อยู่เสมอและจะสรรเสริญพระองค์มากยิ่งขึ้น¹⁵ปากของข้าพระองค์จะเล่าถึงความชอบธรรมและความรอดของพระองค์ ตลอดวันยังค่ำ แม้ว่าข้าพระองค์ไม่สามารถเข้าใจได้ก็ตาม¹⁶ข้าพระองค์จะมาด้วยเรื่องกิจการอันทรงอำนาจของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะเอ่ยถึงความชอบธรรมของพระองค์ ของพระองค์แต่ผู้เดียว

¹⁷ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงสอนข้าพระองค์ตั้งแต่เยาว์วัย แม้กระทั่งบัดนี้ข้าพระองค์ก็ประกาศถึงบรรดากิจการอันมหัศจรรย์ของพระองค์¹⁸แต่ก็เดียว แม้ยามข้าพระองค์ชราและมีผมหงอกก็ตาม ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงลืมข้าพระองค์เสีย เมื่อข้าพระองค์ได้ประกาศถึงพระอำนาจของพระองค์ให้แก่ชั่วอายุถัดไป และประกาศฤทธานุภาพของพระองค์แก่ทุกคนที่จะเกิดมานั้น

¹⁹ข้าแต่พระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์ก็สูงสุดเช่นกัน พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำสิ่งยิ่งใหญ่ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ใดจะเหมือนพระองค์เล่า?²⁰พระองค์ผู้ได้ทรงสำแดงความทุกข์ยากลำบากแสนเข็ญแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย จะทรงรื้อฟื้นชีวิตของข้าพระองค์ทั้งหลายและจะทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายจากขึ้นมาจากที่ลึกของแผ่นดินโลกอีกครั้ง

²¹ขอพระองค์ทรงเพิ่มเกียรติของข้าพระองค์ ขอทรงหันมาอีกครั้งและปล่อยโยนข้าพระองค์²²ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ด้วยพินใหญ่เนื่องด้วยความสัตย์จริงของพระองค์ ข้าแต่องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ข้าพระองค์จะร้องสรรเสริญด้วยพินแดพระองค์

²³ริมฝีปากของข้าพระองค์จะเฝ้าร้องด้วยความยินดีเมื่อข้าพระองค์ร้องสรรเสริญแด่พระองค์ แม้กระทั่งจิตใจของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ก็เช่นกัน²⁴สิ้นของข้าพระองค์จะกล่าวถึงความชอบธรรมของพระองค์ตลอดวันยังค่ำ เพราะพวกเขาถูกทำให้อับอายและสับสน คือบรรดาผู้ที่หาทางทำร้ายข้าพระองค์

Chapter 123

¹ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงประทานการพิพากษาอันชอบธรรมของพระองค์แก่พระราชา และความชอบธรรมของพระองค์แก่พระราชาอิสราเอลของพระราชา²ขอให้ท่านพิพากษาประชาชนของพระองค์ด้วยความชอบธรรมและพิพากษาคณยากรของพระองค์ด้วยความยุติธรรม³ให้บรรดาภูเขาส่งเสียงสรรเสริญเพื่อประชาชน ขอให้เนินเขาทั้งหลายสร้างความชอบธรรม

⁴ขอท่านผู้ศักดิ์เพื่อคนยากจนในหมู่ประชาชน ขอท่านช่วยลูกหลานของคนขัดสน และถูกผู้กดขี่ให้แตกเป็นชิ้นๆ⁵ขอให้พวกเขาถวายเกียรติพระองค์ตราบดีดวงอาทิตย์ดำรงอยู่ และตราบดีที่ดวงจันทร์ดำรงอยู่ตลอดทุกชาติพันธุ์

⁶ขอให้ท่านเสด็จลงมาเหมือนฝนที่ตกบนหญ้าซึ่งตัดแล้ว เหมือนเม็ดฝนที่รดบนแผ่นดินโลก⁷ขอให้ความชอบธรรมเจริญงอกงามในสมัยของท่าน และขอให้มีสันติสุขอย่างมากมาจนกว่าไม่มีดวงจันทร์อีกต่อไป

⁸ขอให้ท่านครอบครองจากทะเลถึงทะเล และจากแม่น้ำนั้นจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก⁹ขอให้บรรดาผู้ที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มากราบลงต่อท่าน ขอให้บรรดาศัตรูของท่านเสียพินาศ¹⁰ขอให้บรรดาพระราชาแห่งเมืองการิชและเกาะทั้งหลายถวายเครื่องบรรณาการ ขอให้บรรดาพระราชาแห่งเซบาและเซบาถวายของกำนัลทั้งหลาย

¹¹แต่ก็เดียว ขอให้พระราชาทั้งสิ้นน้อมกายลงคานับท่าน ขอให้ชนชาติทั้งสิ้นปรนนิบัติท่าน¹²เพราะท่านช่วยเหลือคนขัดสนผู้ร่ำรวย และคนยากจนผู้ที่ไม่มีคนช่วยเหลือ

¹³ท่านสงสารคนยากจนและคนขัดสน และท่านช่วยชีวิตคนขัดสน¹⁴ท่านไถ่ชีวิตของพวกเขาจากการบีบบังคับและความทารุณ และโลหิตของพวกเขาที่มีค่าในสายตาของท่าน

¹⁵ขอให้ท่านมีชีวิตยืนยาว ขอให้ท่านได้รับทองแห่งเซบา ขอให้ประชาชนอธิษฐานเพื่อท่านอยู่เสมอ ขอพระเจ้าทรงอวยพรท่านตลอดวันยังค่ำ¹⁶ขอให้มิชวาลุดมสมบูรณ์บนแผ่นดิน ขอให้พืชผลเหล่านั้นพร้อมไถวบนยอดเขาทั้งหลาย ขอให้ผลของแผ่นดินเป็นเหมือนเลบานอน ขอให้ประชาชนเจริญงอกงามขึ้นในเมืองทั้งหลายเหมือนหญ้าแห่งท้องทุ่ง

¹⁷ขอให้นามของท่านดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ขอให้นามของท่านยังยืนอย่างดวงอาทิตย์ ขอให้ประชาชนได้รับพรในท่าน ขอให้ประชาชาติทั้งสิ้นเรียกท่านว่าผู้ได้รับ

WS:WS

¹⁸ขอให้พระเจ้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลได้รับการถวายสารการ พระองค์ผู้ทรงกระทำสิ่งอัศจรรย์ทั้งหลายแต่พระองค์เดียว¹⁹ สารการแต่พระนามอันทรงสง่าราศีตลอดไปเป็นนิตย์ และขอให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มไปด้วยพระสิริของพระองค์ อาเมนและอาเมน²⁰ คำอธิษฐานทั้งหลายของดาวิดผู้เป็นบุตรของเจสซีได้จบลงแล้ว

Chapter 124

¹แน่ทีเดียว พระเจ้าทรงดีต่ออิสราเอล ต่อบรรดาผู้มีใจบริสุทธิ์² แต่ส่วนข้าพเจ้า เก้าของข้าพเจ้าเกือบสิ้นไกล เก้าของข้าพเจ้าจวนพลาดจากภายใต้ข้าพเจ้า³ เพราะข้าพเจ้าได้รักษาคนจองหองเมื่อข้าพเจ้าได้เห็นความเจริญมั่งคั่งของคนชั่ว

⁴เพราะเขาก็กินหลายไปไม่ความเจ็บปวดไปจนถึงความตายของพวกเขา แต่พวกเขากลับแข็งแรงและได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี⁵ เขาก็กินหลายพ้นจากการกักขังหลายอย่างคนอื่น ๆ พวกเขาไม่ต้องทุกข์ใจเหมือนอย่างคนอื่น ๆ

⁶ความเย่อหยิ่งจึงเป็นเหมือนสร้อยคอประดับรอบคอของพวกเขา ความการุณคลุมพวกเขาไว้เหมือนอย่างเสื้อคลุม⁷ เพราะความมึนบอดแบบนั้นทำให้ความบาปเข้ามา ความคิดชั่วร้ายทั้งหลายผ่านเข้ามาในใจพวกเขา

⁸พวกเขาเย้ยหยันและพูดชั่วร้าย ในความมโหฬารของพวกเขา พวกเขาผู้ว่าจะมีบัลลังก์⁹ เขาก็กินหลายอำปภุสัฟาสวรรค์ และสิ้นของพวกเขาก็ตระเวนไปในโลก

¹⁰เพราะฉะนั้นประชาชนของพระองค์จึงหันไปหาพวกเขาและน้ำที่อุดมสมบูรณ์ก็เหือดแห้งไป¹¹ พวกเขาพูดว่า "พระเจ้าทรงทราบได้อย่างไร? พระเจ้าผู้สูงสุดมีความรู้หรือ?"¹² จงระวัง พวกคนเหล่านี้เป็นคนชั่ว พวกเขาขายอยู่เสมอ กำลังร่ำรวยขึ้นและร่ำรวยขึ้น

¹³แน่ทีเดียว เป็นการเปล่าประโยชน์ที่ข้าพเจ้าได้ปกป้องจิตใจของข้าพเจ้าไว้และได้ชำระมือของข้าพเจ้าด้วยความบริสุทธิ์¹⁴ เพราะข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ทรมานตลอดวันยังค่ำและถูกตีสอนอยู่ทุกเช้า¹⁵ ถ้าข้าพระองค์ได้กล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนี้" แล้วข้าพระองค์ก็คงได้ทรยศต่อพวกบุตรของพระองค์ในชั่วอายุนี้

¹⁶ถึงแม้ว่าข้าพระองค์ได้พยายามทำความเข้าใจสิ่งเหล่านี้ แต่ก็ยากเกินไปสำหรับข้าพระองค์¹⁷ แล้วข้าพระองค์ได้เข้าไปในสถานที่มัสการของพระเจ้าและจึงได้เข้าใจถึงปลายทางของพวกเขา

¹⁸แน่ทีเดียว พระองค์ทรงวางพวกเขาไว้ในที่สิ้น พระองค์ทรงนำพวกเขาไปสู่ความพินาศ¹⁹ พวกเขาช่างกลายเป็นถิ่นทุรกันดารได้ในทันที พวกเขามาถึงจุดจบและได้สิ้นสุดลงในความน่ากลัวที่เลวร้าย²⁰ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาเป็นเหมือนความฝันที่หายไปเมื่อตื่นขึ้น เมื่อพระองค์ทรงตื่นขึ้น พระองค์ก็จะไม่ทรงคิดถึงความฝันเหล่านั้นเลย

²¹เพราะจิตใจของข้าพระองค์เศร้าโศก และข้าพระองค์เจ็บปวดรวดร้าวอย่างยิ่ง²² ข้าพระองค์ไม่ได้รู้และขาดความเข้าใจ ข้าพระองค์ได้เป็นเหมือนสัตว์ที่ไร้ความรู้สึกต่อพระพักตร์พระองค์

²³ถึงกระนั้นก็ดี ข้าพระองค์อยู่ร่วมกับพระองค์เสมอ พระองค์ทรงจับมือขวาของข้าพระองค์ไว้²⁴ พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ด้วยคำแนะนำของพระองค์และภายหลังก็ทรงรับข้าพระองค์ไปสู่เกียรติยศ

²⁵นอกจากพระองค์แล้ว ข้าพระองค์มีใครในฟ้าสวรรค์เล่า? นอกจากพระองค์แล้ว ไม่มีผู้ใดบนโลกที่ข้าพระองค์ปรารถนา²⁶ เนื้อหนังและจิตใจของข้าพระองค์ก็ร้องโรย แต่พระเจ้าทรงเป็นกำลังแห่งจิตใจของข้าพระองค์ตลอดไป

²⁷บรรดาผู้ที่ห่างเหินจากพระองค์ก็จะพินาศ พระองค์จะทรงทำลายบรรดาผู้ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระองค์²⁸ แต่ส่วนข้าพระองค์ ทั้งหมดที่ข้าพระองค์จะทำก็คือการเข้าใกล้พระเจ้า ข้าพระองค์ได้ให้พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะประกาศถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์

Chapter 125

¹ข้าแต่พระเจ้า โฉนพระองค์ทรงปฏิเสธรักษาพระองค์ทั้งหลายเป็นนิตย์? โฉนความกลัวของพระองค์เผาผลาญแคะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์?² ขอทรงระลึกถึงประชากรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงซื้อไว้ในสมัยโบราณ เป็นเผ่าที่พระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ให้เป็นมรดกของพระองค์เอง และขอทรงระลึกถึงภูเขาไซโยน ที่ซึ่งพระองค์ประทับนั้น

³ขอเสด็จมาทอดพระเนตรซากปรักหักพัง และความเสียหายทั้งสิ้นที่ศัตรูนั้นได้กระทำในสถานที่บริสุทธิ์⁴ พวกคู่อริของพระองค์ได้คำรามอยู่กลางสถานที่ พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ พวกเขาตั้งบรรดาถรณ์ของพวกเขาคืน⁵ พวกเขานุกเข้าไพลินป่ากับด้วยขวาน⁶ พวกเขากุบและพังไม้แกะสลักทั้งสิ้นลง พวกเขาพังสิ่งเหล่านั้นด้วยขวานและค้อน

⁷เขาทิ้งหลายเอาไฟเผาสนามนบัสการของพระองค์ พวกเขาทำให้สถานที่ประทับของพระองค์เป็นมลทินไป พังลงจนราบคาบ⁸ เขาทิ้งหลายได้รำพึงในใจว่า "เราจะทำลายพวกเขาทั้งสิ้น" พวกเขาเผาบรรดาสถานที่ประชุมของพระองค์ทั้งหมดในแผ่นดิน

⁹พวกเราไม่เห็นบรรดาหมายสำคัญทั้งหลายอีกเลย ไม่มีผู้เผยพระวจนะอีกแล้ว และไม่มีแม่สักคนหนึ่งในพวกเราที่รู้ว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นอีกนานเท่าไร¹⁰ ข้าแต่พระเจ้า ศัตรูนั้นจะดูหมิ่นพระองค์อยู่นานเท่าใด? ศัตรูจะหมิ่นประมาทพระนามของพระองค์เป็นนิรันดร์หรือ?¹¹ โฉนพระองค์จึงรังษีพระหัตถ์ของพระองค์ไว้ คือพระหัตถ์ขวาของพระองค์? ขอเหยียดพระหัตถ์ขวาของพระองค์จากฉลองของพระองค์และทำลายพวกเขาเถิด

¹²ถึงกระนั้น พระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์ของข้าพระองค์ตั้งแต่โบราณกาล ทรงนำความรอดมาบนแผ่นดินโลก¹³ พระองค์ได้ทรงแยกทะเลด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ พระองค์ทรงกอบบรรดาหัวของสัตว์ทะเลมาในน้ำ

¹⁴พระองค์ได้ทรงขยี้หัวทั้งหลายของเลวีอาธาน พระองค์ทรงให้มันกลายเป็นอาหารแก่บรรดาสัตว์ที่อาศัยในถิ่นทุรกันดาร¹⁵ พระองค์เองทรงกอบตาน้ำพุและลำธารทั้งหลายให้เปิดออก พระองค์ได้ทรงทำให้แม่น้ำที่ไหลอยู่แห้งไป

¹⁶วันเป็นของพระองค์ และคืนก็เป็นของพระองค์เช่นกัน พระองค์เองทรงตั้งดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ไว้ในที่ของมัน¹⁷ พระองค์เองทรงจัดเขตแดนทั้งหลายของแผ่นดินโลก พระองค์เองได้ทรงสร้างฤดูร้อนและฤดูหนาว

¹⁸ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงระลึกถึงการที่ศัตรูได้เยาะเย้ยพระองค์ และชนชาติโง่เขลาได้หมิ่นประมาทพระนามของพระองค์¹⁹ ขออย่าทรงมอบชีวิตนรกเขาของพระองค์แก่ศัตรูป่า ขออย่าทรงลืมห่วงของประชากรที่ถูกกดขี่ของพระองค์เป็นนิรันดร์

²⁰ขอทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ เพราะบรรดาเขตแดนที่มีดของแผ่นดินเต็มไปด้วยบรรดาที่อาศัยของความการุณ²¹ ขออย่าให้ผู้ที่ถูกกดขี่ต้องกลับไปด้วยความขายหน้า ขอให้คนยากจนและคนถูกกดขี่สรรเสริญพระนามของพระองค์

²²ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงลุกขึ้นปกป้องพระเกียรติของพระองค์ ขอทรงระลึกว่าพวกคนโง่เขลาเยาะเย้ยพระองค์อยู่วันยังค่ำ²³ ขออย่าทรงลืมห่วงพวกคู่อริของพระองค์หรือเสียงอึงคะนึงของบรรดาผู้ที่ทำกายพระองค์อย่างต่อเนื่อง

Chapter 126

¹ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณ เพราะพระองค์ทรงสำแดงถึงการทรงสถิตของพระองค์ เหล่าประชากรต่างเล่าถึงกิจการอันมหัศจรรย์ของพระองค์² เมื่อถึงเวลาหนึ่งแล้ว เราจะตัดสินอย่างยุติธรรม³ แม้ว่าแผ่นดินโลกและบรรดาผู้อยู่อาศัยทั้งสิ้นจะสิ้นด้วยความกลัว เราทำให้บรรดาเสาหลักของแผ่นดินโลกมั่นคง เสาหลัก

⁴เราพูดกับคนหยิ่งยโสว่า "อย่าหยิ่งยโส" และกับคนชั่วว่า "อย่ายกเข้านั้นขึ้น อย่ายกเข่าของเจ้าขึ้นให้สูง อย่าชูคอพุดอวดดี"⁶ เพราะการยกขึ้นสูงนั้นมีได้มาจากทิศตะวันออกหรือจากทิศตะวันตก มันมิได้มาจากถิ่นทุรกันดาร

⁷แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา พระองค์ทรงทำให้ลง และพระองค์ทรงยกขึ้น⁸ เพราะพระยาห์เวห์ทรงถือจอกใบหนึ่งที่มีเหล้าจุ่นเป็นพอง ซึ่งถูกผสมด้วยเครื่องเทศต่างๆ และทรงเทออก แม้ทีเดียว คนชั่วถึงปวงของแผ่นดินโลกจะดื่มมันจนหมดสุดท้าย

⁹แต่ข้าพระองค์จะเล่าถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำอยู่เรื่อยไป ข้าพระองค์จะร้องสรรเสริญแด่พระเจ้าของยาโคบ¹⁰ พระองค์ตรัสว่า "เราจะตัดสินบรรดาเขาของคนชั่วทั้งสิ้น แต่บรรดาเขาของคนชอบธรรมจะถูกยกขึ้น"

Chapter 127

¹พระเจ้าได้ทรงทำให้พระองค์เองเป็นที่รู้จักในยูดาห์ พระนามของพระองค์ใหญ่ยิ่งนักในอิสราเอล² ที่ประทับของพระองค์อยู่ในซาเล็ม ที่ทรงสถิตของพระองค์อยู่ในศิโยน³ พระองค์ทรงหักบรรดาลูกธนู โล่ ดาบ และบรรดาอาวุธทั้งหลายแห่งสงคราม เสาหลัก

⁴พระองค์ทรงส่องแสงจ้าและทรงสำแดงพระสิริของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขากันหลาย ที่ซึ่งพระองค์ได้ทรงประหารบรรดาเหยื่อของพระองค์⁵ บรรดาคนใจกล้าได้ถูกริบข้าวของ พวกเขาได้ล่องกลับไป บรรดานักรบทั้งสิ้นต่างขาดความช่วยเหลือ

⁶ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ พอพระองค์ทรงกำราบ ทั้งผู้ขี้เมาและนักรบก็ล่องกลับไป⁷ แต่พระองค์เจ้า พระองค์ทรงเป็นที่น่าครั่นคร้าม เมื่อพระองค์กริ้ว ใครเล่าจะสามารถยืนต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ได้?

⁸พระองค์ได้ทรงลั่นคำพิพากษาของพระองค์ให้ได้ยินจากฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกก็กลัวและนิ่งเงียบ⁹ ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นทำการพิพากษา และช่วยบรรดาผู้ถูกกดขี่แห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้นให้รอด เสาหลัก

¹⁰แน่ทีเดียว การพิพากษาด้วยความกริ้วของพระองค์ต่อมนุษย์จะนำการสรรเสริญมาสู่พระองค์ พระองค์ทรงคาดพระองค์เองด้วยสิ่งที่หลงเหลือจากความกริ้วของพระองค์

¹¹จงปฏิญาณต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านและรักษาคำปฏิญาณเหล่านั้นไว้ ให้ทุกคนที่อยู่รอบพระองค์นำบรรดาของถวายมายังพระองค์ผู้ซึ่งเป็นที่น่าครั่นคร้าม¹²พระองค์ทรงตัดวิญญาณของบรรดาเจ้านายออกไปเสีย พระองค์ทรงเป็นที่น่าครั่นคร้ามต่อบรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลก

Chapter 128

¹ข้าพระองค์จะร้องทูลพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องทูลพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์จะทรงฟังข้าพระองค์

²ในวันแห่งความยากลำบากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้เสาะหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ยามค่ำคืน ข้าพระองค์ได้เหยียดมือของข้าพระองค์ออก และมือฉันไม่เมื่อยล้าเลย จิตใจของข้าพระองค์ไม่ยอมรับการปลอมโยน³ข้าพระองค์ได้ระลึกถึงพระเจ้าเมื่อข้าพระองค์ได้ครวญคราง ข้าพระองค์ได้ระลึกถึงพระองค์เมื่อข้าพระองค์อ่อนระอา เสลาห์

⁴พระองค์ได้ทรงจับหนังตาของข้าพระองค์ให้เปิดออก ข้าพระองค์ทุกข์ใจเกินกว่าที่จะพูดได้⁵ข้าพระองค์ได้ระลึกถึงวันเก่าๆ ถึงเวลาที่ผ่านไปนานแล้ว

⁶ในยามกลางคืน ข้าพระองค์ระลึกถึงบทเพลงที่ข้าพระองค์เคยร้อง ข้าพระองค์ได้คิดตรึกตรองและได้พยายามเข้าใจในสิ่งที่เคยเกิดขึ้นมาแล้ว⁷องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เป็นนิรันดร์หรือ? พระองค์จะไม่ทรงโปรดปรานข้าพระองค์อีกเลยหรือ?

⁸ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ได้หมดสิ้นไปเป็นนิรันดร์แล้วหรือ? พระสัญญาของพระองค์ได้ลบล้างไปเป็นนิรันดร์แล้วหรือ?⁹พระเจ้าได้ทรงลืมที่จะเมตตาแล้วหรือ? ความกริ้วของพระองค์ได้ปิดบังพระกรุณาของพระองค์ไปแล้วหรือ? เสลาห์

¹⁰ข้าพระองค์กล่าวว่า "นี่แหละคือความทุกข์โศกของข้าพระองค์ คือการเปลี่ยนไปของพระหัตถ์ขวาขององค์ผู้สูงสุดที่มีต่อพวกเรา"

¹¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่ข้าพระองค์จะระลึกถึงพระราชกิจทั้งหลายของพระองค์ ข้าพระองค์จะระลึกถึงบรรดาพระราชกิจอัศจรรย์ของพระองค์ในสมัยโบราณ¹²ข้าพระองค์จะใคร่ครวญถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์และจะตรึกตรองถึงสิ่งเหล่านั้น

¹³ข้าแต่พระเจ้า พระมรรคาของพระองค์บริสุทธิ์ พระองค์ไหนจะเทียบเท่ากับพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของข้าพระองค์ทั้งหลายได้เล่า?¹⁴พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงกระทำการอัศจรรย์ทั้งหลาย พระองค์ได้ทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย¹⁵พระองค์ได้ทรงประทานชัยชนะแก่ประชากรของพระองค์ด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ คือแก่บรรดาลูกหลานของยาโคบและโยเซฟ เสลาห์

¹⁶ข้าแต่พระเจ้า ทะเลได้เห็นพระองค์ ทะเลได้เห็นพระองค์ และพวกมันก็เกรงกลัว บรรดาที่ลี้ภัยก็สิ้นสะท้าน¹⁷บรรดาเมฆเทน้ำลงมา บรรดาท้องฟ้าก็คะนองเสียง บรรดาลูกธนูของพระองค์ก็ปลิวว่อน

¹⁸เสียงฟ้าร้องของพระองค์ได้ยินอยู่ในพายุ ฟ้าแลบทำให้ทั้งโลกสว่าง แผ่นดินโลกก็ได้สั่นและสะเทือน¹⁹พระมรรคาของพระองค์พาดผ่านทะเลและพระวิถีของพระองค์พาดผ่านน้ำเชี่ยวกราก แต่รอยพระบาทของพระองค์ก็มองไม่เห็น²⁰พระองค์ได้ทรงนำประชากรของพระองค์เหมือนนำฝูงแพะแกะ โดยมือของโมเสสและอาโรน

Chapter 129

¹ประชากรของข้าเอ๋ย จงฟังคำสอนของข้า จงฟังบรรดาถ้อยคำแห่งปากข้า²ข้าจะอำปากล่าวบรรดาคำอุปมา ข้าจะร้องเพลงถึงบรรดาสิ่งที่ถูกซ่อนไว้ในอดีต

³เหล่านี้คือบรรดาสิ่งที่เราเคยได้ยินและได้เรียนรู้มาแล้ว ถึงบรรดาสิ่งที่บรรพบุรุษของเราได้บอกเรา⁴เราจะไม่ซ่อนสิ่งเหล่านั้นไว้จากบรรดาลูกหลานของพวกเรา เราจะบอกแก่คนรุ่นถัดไปถึงบรรดาพระราชกิจอันน่าสรรเสริญของพระยาห์เวห์ ฤทธานุภาพของพระองค์ และการอัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ

⁵เพราะพระองค์ได้ทรงสถาปนาบรรดาพระโอวาทไว้ในยาโคบและทรงตั้งธรรมบัญญัติไว้ในอิสราเอล พระองค์ได้ทรงบัญชาแก่บรรดาบรรพบุรุษของเราว่า พวกเขาต้องสอนเรื่องราวเหล่านี้แก่ลูกหลานของพวกเขา⁶พระองค์ได้ทรงบัญชาแบบนี้เพื่อคนรุ่นต่อไปจะได้รู้เรื่องบรรดาพระโอวาทของพระองค์ คือลูกหลานที่ยังไม่เกิดมา ผู้ซึ่งควรเล่าเรื่องราวนี้ให้แก่ลูกหลานของพวกเขาต่อไปอีก

⁷แล้วพวกเขาจะตั้งความหวังของพวกเขาไว้ในพระเจ้าและไม่ลืมบรรดาพระราชกิจของพระองค์แต่รักษาบรรดาพระบัญชาของพระองค์ไว้⁸แล้วพวกเขาจะไม่

เป็นเหมือนบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้ซึ่งเป็นชาติพันธุ์ที่ดื้อรั้นและมักกบฏ เป็นชาติพันธุ์ที่จิตใจไม่ถูกต้อง และเป็นผู้ซึ่งจิตวิญญาณของเขาไม่อุทิศและ
 ชื่นชอบต่อพระเจ้า

⁹คนเอฟราอิมได้มีบุญเป็นอาวุธ แต่พวกเขาได้หันกลับไปในวันสงคราม¹⁰ เขาทิ้งหลายไม่ได้รักษาพันธสัญญากับพระเจ้า และพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังทำ
 ตามธรรมบัญญัติของพระองค์¹¹ พวกเขาได้ลืมบรรดากิจการของพระองค์ คือบรรดาสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่พวกเขา

¹²พวกเขาได้ลืมสิ่งมหัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อหน้าต่อตาบรรพบุรุษของพวกเขาในแผ่นดินอียิปต์ ในที่ดินของไศฮัน¹³ พระองค์ได้ทรงแยกทะเลและ
 ได้ทรงนำพวกเขาข้ามทะเลไป พระองค์ได้ทรงทำให้น้ำตื้นเหมือนกำแพง¹⁴ ในกลางวันพระองค์ได้ทรงนำพวกเขาด้วยเมฆและในตลอดทั้งคืนด้วยแสงไฟ

¹⁵พระองค์ได้ทรงแยกศิลาในถิ่นกูร์กันดาร และพระองค์ได้ทรงประทานน้ำให้พวกเขาดื่อย่างอุดม เพียงพอที่จะเติมบรรดาที่ลิกของทะเล¹⁶ พระองค์ได้ทรง
 ทำให้บรรดาลำธารได้ไหลออกมาจากศิลาและได้ทรงทำให้น้ำไหลลงมาเหมือนแม่น้ำทั้งหลาย

¹⁷แต่พวกเขายังได้ทำบาปต่อพระองค์อย่างต่อเนื่อง ได้กบฏต่อองค์ผู้สูงสุดในถิ่นกูร์กันดาร¹⁸ พวกเขาได้ทำกายพระเจ้าในใจของเขาโดยเรียกร้องหาอาหาร
 เพื่อทำให้ความหิวของพวกเขาได้อิ่ม

¹⁹พวกเขาได้พูดกล่าวร้ายพระเจ้า พวกเขาได้พูดว่า "พระเจ้าทรงเตรียมโต๊ะไว้สำหรับพวกเราในถิ่นกูร์กันดารได้หรือ?"²⁰ ดูเถิด เมื่อพระองค์ทรงตั้งศิลา น้ำก็ได้
 ฟุ้งออกมาและลำธารทั้งหลายก็ไหลลง แต่พระองค์ทรงประทานอาหารได้หรือ? พระองค์จะทรงจัดเนื้อให้ประชากรของพระองค์ได้หรือ?"

²¹เมื่อพระยาห์เวห์ทรงสดับเรื่องนี้แล้ว พระองค์ก็ทรงกริ้ว ดังนั้นไฟของพระองค์ได้เผาผลาญยาโคบ และความกริ้วของพระองค์ได้โหมตีอิสราเอล²²
 เพราะพวกเขาไม่ได้เชื่อในพระเจ้าและไม่ไว้วางใจในการช่วยให้รอดของพระองค์

²³แต่พระองค์ยังได้ทรงบัญชาบรรดาท้องฟ้าเบื้องบนและเปิดบรรดาประตูแห่งท้องฟ้าทั้งหลายออก²⁴ พระองค์ได้ทรงโปรยมานาสงมาให้พวกเขากิน และ
 ประทานข้าวจากฟ้าสวรรค์ให้แก่พวกเขา²⁵ ประชาชนต่างได้กินอาหารของพวกเขาทุกตัวสวรรค์ พระองค์ได้ทรงส่งอาหารให้เขาอย่างบริบูรณ์

²⁶พระองค์ได้ทรงทำให้ลมตะวันตกพัดในท้องฟ้า และได้ทรงนำลมใต้ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์²⁷ พระองค์ได้ทรงโปรยเนื้อให้พวกเขาอย่างพละสุ คือ
 บรรดาเนื้ออย่างมากมายเหมือนอย่างทรายในทะเล²⁸ พวกมันได้ตกลงมากลางค่ายของพวกเขา และรอบๆ เติ้นที่ของพวกเขา

²⁹ดังนั้นพวกเขาได้กินและอิ่มหนำ พระองค์ได้ประทานสิ่งที่เขาพวกอยากกินแก่พวกเขา³⁰ แต่พวกเขายังไม่กลับได้อิ่ม ในขณะที่อาหารยังอยู่ในปากของพวกเขา

³¹แล้วความกริ้วของพระเจ้ายิ่งได้โหมตีพวกเขาและได้สังหารคนแข็งแรงที่สุดของพวกเขาเสีย พระองค์ได้คว่ำบรรดาคนหนุ่มแห่งอิสราเอลเสีย³² แม้กระนั้นก็
 ตาม พวกเขาก็ยังได้ทำบาปต่อไปและไม่ได้อะไรในกิจการอันอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์

³³เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงทำให้วันของพวกเขาสั้นลง ปีเดือนของพวกเขาเต็มไปด้วยความน่าสยดสยอง³⁴ เมื่อใดก็ตามที่พระองค์ได้ทรงทำให้พวกเขาทุกข
 ทรมาณ พวกเขา ก็แสวงหาพระองค์ และพวกเขาก็กลับมาและเสาะหาพระเจ้าด้วยใจร้อนรน

³⁵พวกเขาก็จะระลึกว่าพระเจ้าได้ทรงเป็นพระศิลาของพวกเขาและพระเจ้าผู้สูงสุดนั้นได้ทรงเป็นผู้ช่วยกู้ของพวกเขา³⁶ แต่พวกเขาก็ประจบพระองค์ด้วย
 ปากของพวกเขาและมุสาด้วยบรรดาคำพูดของพวกเขา³⁷ เพราะใจของพวกเขาไม่ยึดมั่นอยู่ในพระองค์ และพวกเขาไม่เชื่อตรงต่อพันธสัญญาของพระองค์

³⁸ถึงกระนั้นก็ตาม พระองค์ยังทรงเมตตา ได้ทรงอภัยความผิดบาปของพวกเขาและไม่ได้ทรงทำลายพวกเขา แท้จริงแล้ว พระองค์ได้ทรงยับยั้งความกริ้ว
 ของพระองค์อยู่หลายครั้งและไม่ได้ทรงทวงพระโอรสทั้งสี่ของพระองค์ขึ้นมา

³⁹พระองค์ได้ทรงระลึกว่าพวกเขาถูกสร้างจากเนื้อหนัง เป็นลมที่ผ่านไปแล้วไม่ได้กลับมาอีก⁴⁰ พวกเขาได้กบฏต่อพระองค์ในถิ่นกูร์กันดารและได้ทำให้พระองค์
 โทมนัสในที่แห่งเล่งบ่อยครั้งทีเดียว⁴¹ พวกเขายังได้ทำกายพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่าและได้ทำให้องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลเศร้าพระทัย

⁴²พวกเขาไม่ได้รับระลึกถึงฤทธานุภาพของพระองค์ ถึงการที่พระองค์ได้ทรงช่วยกู้พวกเขาจากศัตรู⁴³ เมื่อพระองค์ได้ทรงทำบรรดาหมายสำคัญที่น่ากลัวของ
 พระองค์ในอียิปต์และการอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ในที่ดินของไศฮัน

⁴⁴พระองค์ได้ทรงเปลี่ยนแม่น้ำของอียิปต์ให้เป็นเลือดเพื่อพวกเขาไม่สามารถดื่มจากลำธารทั้งหลายของพวกเขาได้⁴⁵ พระองค์ได้ทรงส่งฝูงเหลือบที่ได้มาถัด
 กินพวกเขาและฝูงกบได้ขึ้นมาเคลื่อนแผ่นดินของพวกเขา⁴⁶ พระองค์ได้ทรงประทานพิษผลของพวกเขากลับแก่ตัวอ่อนและผลผลิตของพวกเขาแก่
 ตัวกบตัวบีน

⁴⁷พระองค์ได้ทรงทำลายบรรดาเถาพุ่มของพวกเขาด้วยลูกเห็บและบรรดาต้นมะเดื่อของพวกเขาด้วยลูกเห็บมากขึ้น⁴⁸ พระองค์ได้ทรงโปรยลูกเห็บลงบนฝูง
 วัวของพวกเขาและได้ทรงโยนสายฟ้าใส่ฝูงปศุสัตว์ของพวกเขา⁴⁹ ความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์ได้ฟาดใส่พวกเขา พระองค์ได้ส่งทั้งความเกรี้ยวกราด
 ความโกรธ และความทุกข์ลำบากมาเป็นเหมือนบรรดาทูตสวรรค์ผู้นำความหายนะมา

⁵⁰พระองค์ได้ทรงยกทางสำหรับความกริ้วของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงละเว้นพวกเขาจากความตายแต่ได้ทรงมอบพวกเขาให้แก่โรคระบาด⁵¹ พระองค์ได้
 ทรงประหารลูกหัวปีทั้งสี่ในอียิปต์ คือผลแรกแห่งกำลังของพวกเขาในบรรดาเติ้นที่ของฮาม

⁵²แล้วพระองค์ได้ทรงนำประชากรของพระองค์ออกมาเหมือนน้ำแคะและได้ทรงพาพวกเขาผ่านถิ่นทุรกันดารเหมือนพาฝูงแพะแกะ⁵³ พระองค์ได้ทรงนำพวกเขาไปอย่างปลอดภัยและไม่น่ากลัว แต่ทะเลได้ท่วมศัตรูของพวกเขา

⁵⁴แล้วพระองค์ได้ทรงพาพวกเขามาถึงเขตแดนแห่งแผ่นดินบริสุทธิ์ของพระองค์ ยิ่งภูเขาซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น⁵⁵ พระองค์ได้ทรงขับประชาชนต่างชาติต่างๆ ออกไปต่อหน้าพวกเขาและได้ทรงแบ่งที่ดินให้เป็นมรดกของพวกเขา พระองค์ได้ทรงตั้งเผ่าทั้งหลายของอิสราเอลตามเต็นท์ของพวกเขา

⁵⁶แต่เขาก็กังหลายก็ยังได้ทำกายและกบฏต่อพระเจ้าผู้สูงสุดและไม่ได้รักษาบรรดาพระบัญชาที่เข้มงวดของพระองค์⁵⁷ พวกเขาไม่ได้ซื่อสัตย์และทำตัวทรยศเหมือนอย่างบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาต่างไว้ใจไม่ได้เหมือนคันทูที่เสีย

⁵⁸เพราะพวกเขาได้ทำให้พระองค์กริ้วด้วยเรื่องสถานสูงของเขาและได้ยั่วยุพระองค์ให้กริ้วด้วยความหวงแหนด้วยเรื่องบรรดารูปเคารพของพวกเขา⁵⁹ เมื่อพระเจ้าได้ทรงสดับเรื่องนี้แล้ว พระองค์ได้ทรงเกรี้ยวกราดและทรงปฏิเสธอิสราเอลอย่างสิ้นเชิง

⁶⁰พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งสถานนมัสการแห่งเมืองซีโลห์ คือเต็นท์ที่พระองค์เคยประทับอยู่ท่ามกลางประชาชน⁶¹ พระองค์ได้ทรงปล่อยให้อุทยานาของพระองค์ถูกจับเป็นเชลยและทรงประทานพระสิริของพระองค์ให้แก่มือของศัตรู

⁶²พระองค์ได้ทรงมอบประชากรของพระองค์ให้แก่ดาบ และพระองค์ได้ทรงเกรี้ยวกราดต่อมรดกของพระองค์⁶³ ไฟได้เผาผลาญบรรดาคนหนุ่มๆ ของพวกเขา และพวกสาวๆ ของพวกเขาจึงไม่มีเพลงแต่งงาน

⁶⁴บรรดาปุโรหิตของพวกเขาได้ล้มลงด้วยดาบ และบรรดาหญิงม่ายของพวกเขาไม่อาจร้องไห้ไว้ทุกข์⁶⁵ แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตื่นเหมือนอย่างตื่นบรรทม เหมือนอย่างนักรบให้ร้องเพราะฤทธิ์เหล่าอู่น⁶⁶ พระองค์ได้ทรงขับพวกคู่อริของพระองค์ให้กลับไป พระองค์ได้ทรงให้พวกเขากลับมาเป็นนิตย

⁶⁷พระองค์ได้ทรงปฏิเสธเต็นท์ของโยเซฟ และพระองค์มิได้ทรงเลือกเผ่าเอฟราอิม⁶⁸ พระองค์ได้ทรงเลือกเผ่ายูดาห์และภูเขาศิโยนซึ่งพระองค์ทรงรัก⁶⁹ พระองค์ได้ทรงสร้างสถานนมัสการของพระองค์เหมือนอย่างฟ้าสวรรค์ เหมือนอย่างแผ่นดินโลกซึ่งพระองค์ทรงสถาปนาไว้เป็นนิตย

⁷⁰พระองค์ได้ทรงเลือกดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์ และได้ทรงพาท่านมาจากคอกแกะ⁷¹ พระองค์ได้ทรงพาท่านมาจากการดูแลแม่แกะที่มีลูกอ่อน และพระองค์ได้ทรงพาท่านให้เป็นผู้เลี้ยงดูแกะของยาโคบ คือประชากรของพระองค์ และของอิสราเอล ซึ่งเป็นมรดกของพระองค์⁷² ดาวิดได้เลี้ยงดูพวกเขาดุจเลี้ยงแกะด้วยความซื่อสัตย์สุดริตแห่งจิตใจของท่าน และท่านได้นำพวกเขาด้วยความซื่อของแห่งมือของท่าน

Chapter 130

¹ข้าแต่พระเจ้า บรรดาชนต่างชาติได้ล่วงล้ำมรดกของพระองค์ พวกเขาได้ทำให้พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นมลทิน พวกเขาได้ทำให้กรุงเยรูซาเล็มกลายเป็นกองปรักหักพัง² พวกเขาได้ให้ศพบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นอาหารแก่พวกนกในท้องฟ้า ให้ศพของบรรดาผู้จงรักภักดีของพระองค์แก่พวกสัตว์ป่าแห่งแผ่นดินโลก³ พวกเขาได้หลังเลือดของพวกเขาออกเหมือนน้ำรอบๆ กรุงเยรูซาเล็ม และไม่มีใครได้ฝังพวกเขาเลย

⁴ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กลายเป็นที่เยาะเย้ยสำหรับเพื่อนบ้าน เป็นที่ถูกลากถางและเหยียดหยามแก่บรรดาคนที่อยู่รอบข้างข้าพระองค์ทั้งหลาย⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ อิกนานสักเท่าใด? พระองค์จะกรี๊ดไปเป็นนิตยหรือ? ความกริ้วเพราะความหวงแหนของพระองค์จะไหม้ถึงไฟไปอีกนานเท่าใด?

⁶ขอทรงเกรพระพิโรธของพระองค์ลงเหนือบรรดาประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือราชอาณาจักรทั้งหลายที่ไม่ร้องทูลต่อพระนามของพระองค์⁷ เพราะเขาได้กลืนกินยาโคบและได้ทำลายหมู่บ้านทั้งหลายของเขา

⁸ขออย่าทรงถือความชั่วของบรรพบุรุษทั้งหลายมาต่อสู้อัข้าพระองค์ทั้งหลายเลย ขอกิจการแห่งพระเมตตาของพระองค์มายังข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายตกต่ำมาก⁹ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลาย เพื่อเห็นแก่พระสิริแห่งพระนามของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดและทรงอภัยบรรดาบาปของข้าพระองค์ทั้งหลายเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์

¹⁰ถ้าโมบรรดาประชาชาติมากกล่าวว่า "พระเจ้าของพวกเขาอยู่ที่ไหน?" ขอให้โลหิตของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ที่หลั่งออกได้รับการแก้แค้นให้ตกไปบนบรรดาประชาชาติต่อหน้าต่อตาของข้าพระองค์ทั้งหลาย¹¹ ขอให้บรรดาเสียงคร่ำครวญของเชลยมาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ขอทรงรักษาสุกหลาณของผู้ที่ตายไปแล้วให้มีชีวิตอยู่ด้วยความยิ่งใหญ่แห่งอุทยานาภาพของพระองค์

¹²ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตอบโต้ให้ตกไปบนตักของชนประเทศเพื่อนบ้านของข้าพระองค์ทั้งหลายเจ็ดเท่า ให้มากเท่ากับการดูหมิ่นที่พวกเขาได้ดูหมิ่นพระองค์¹³ ดังนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายผู้เป็นประชากรของพระองค์และแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์เป็นนิตย ข้าพระองค์ทั้งหลายจะกล่าวบรรดาคำสรรเสริญของพระองค์แก่ทุกชั่วอายุ

Chapter 131

¹ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงเสวยดุจอิสราเอลดุจเลี้ยงแกะ ขอรทงสนพระทัยฟัง คือพระองค์ผู้ทรงนำโยเซฟอย่างนำฝูงแพะแกะ พระผู้ประทับเหนือเหล่าเศรฐ ขอรทงทอแสงมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย²ต่อหน้าเอเฟราอิม และเบนยามิน และมนัสเสห์ ขอรทงปลุกฤทธาานุภาพของพระองค์ขึ้น ขอเสด็จมาและช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด³ข้าแต่พระเจ้า ขอรทงรื้อฟื้นข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอให้พระพิภพของพระองค์ทอแสงมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด

⁴ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านาย พระองค์จะกริ้วต่อประชากรของพระองค์เมื่อพวกเขาอธิษฐานอีกนานสักเท่าใด?⁵พระองค์ได้ทรงเลี้ยงพวกเขาด้วยอาหารแห่งน้ำตา และทรงประทานน้ำตาให้พวกเขาดื่มอย่างมากมายมหาศาล⁶พระองค์ทรงทำบางสิ่งแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเพื่อให้หนูเพื่อนบ้านของข้าพระองค์ทั้งหลายเอามากกเถียงกัน และบรรดาศัตรูของข้าพระองค์ทั้งหลายพากันหัวเราะกันในเรื่องของข้าพระองค์ทั้งหลาย

⁷ข้าแต่พระเจ้าจอมเจ้านาย ขอรทงรื้อฟื้นข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอพระพิภพของพระองค์ทอแสงมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด⁸พระองค์ได้ทรงนำเราออกจากอียิปต์ พระองค์ได้ทรงขับไล่บรรดาประชาชาติออกไป และได้ทรงปลุกเราขึ้นไว้

⁹พระองค์ได้ทรงเตรียมแผ่นดินให้โล่งไว้สำหรับมัน มันก็ไถยังรากลึกและได้แผ่เต็มแผ่นดิน¹⁰บรรดาภูเขาได้ถูกปกคลุมด้วยร่มใบของมัน บรรดาต้นสนสดิ์ดาร์ของพระเจ้าก็ถูกปกคลุมด้วยบรรดากิ่งก้านของมัน¹¹มันได้ยื่นกิ่งของมันไปไกลถึงทะเล และบรรดาหน่อของมันไปถึงแม่น้ำยูเฟรติส

¹²โอพระองค์ได้ทรงฟังคำแพงของมันลง เพื่อให้พวกเขาถึงสิ้นที่ผ่านทางได้เด็ดผลของมัน¹³บรรดาหนูป่าก็ออกจากดงมาย้าย้ายมัน และบรรดาสัตว์ป่าในท้องทุ่งก็กินมันเป็นอาหาร

¹⁴ข้าแต่พระเจ้าจอมเจ้านาย ขอรทงหันกลับมาเถิด ขอรทงทอดพระเนตรลงมาจากฟ้าสวรรค์และทรงสังเกตและดูแลเราจนบัดนี้ด้วยเถิด¹⁵นี่คือรากที่พระหัตถ์ขวาของพระองค์ได้ทรงปลุกไว้ คือหน่อที่พระองค์ได้ทรงทำให้เติบโต¹⁶มันได้ถูกเผาเสียและได้ถูกตัดลง พวกมันพินาศไปเพราะการขนาบของพระองค์

¹⁷ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือคนที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ เหนือบุตรมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงทำให้แข็งแรงเพื่อพระองค์เอง¹⁸แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่หันไปจากพระองค์ ขอรทงรื้อฟื้นข้าพระองค์ทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะร้องทูลออกพระนามของพระองค์

¹⁹ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านาย ขอรทงรื้อฟื้นข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอพระพิภพของพระองค์ทอแสงมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด

Chapter 132

¹จงร้องเพลงแด่พระเจ้าพระกำลังของเราด้วยเสียงดัง จงให้ร้องด้วยความยินดีแด่พระเจ้าของยาโคบ²จงร้องเพลงและเล่นรำมะนา จงร้องเพลงขึ้นบานพร้อมกันกับ³จงเป่าเขาและตัวผู้ในวันขึ้นหนึ่งค่ำ และในวันขึ้นสิบห้าค่ำ เมื่อวันเทศกาลเสียงของเราได้เริ่มขึ้น

⁴เพราะนี่คือกฎเกณฑ์ของอิสราเอล เป็นพระราชบัญญัติที่พระเจ้าของยาโคบได้ทรงประทานให้⁵พระองค์ได้ทรงตราให้เป็นกฎเกณฑ์ในโยเซฟ เมื่อพระองค์ได้เสด็จออกไปจากอียิปต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้ยินเสียงพูดที่ข้าพเจ้าไม่รู้จัก

⁶กล่าวว่า "เราได้ปลดภาระจากบ่าของเขา มือของเขาได้พ้นจากการถือระกร"⁷เราได้ร้องทูลในความทุกข์ใจของเจ้า และเราได้ช่วยเจ้า เราได้ตอบเจ้าจากเมฆคะนองที่มีดกกับ เราได้ทดสอบเจ้าที่น้ำแห่งเมรีบาห์ เสาห์

⁸ประชากรของเราเอ๋ย จงฟัง เพราะเราจะตักเตือนเจ้า อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเพียงแต่เจ้าจะฟังเรา⁹ต้องไม่มีพระต่างด้าวใดๆ ท่ามกลางพวกเขาเลย เจ้าต้องไม่มีสการพระต่างด้าวใดๆ¹⁰เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จงอำปากของเจ้าให้กว้าง และเราจะป้อนให้อิ่ม

¹¹แต่ประชากรของเราไม่ได้ฟังบรรดาคำของเรา อิสราเอลไม่ได้เชื่อฟังเรา¹²ดังนั้นเราจึงได้ปล่อยพวกเขาไปตามทางที่ต่อต้านของพวกเขาเอง เพื่อที่พวกเขาจะได้ทำตามที่เราเห็นว่าถูกต้อง

¹³โอ ประชากรของเราควรจะฟังเรา โอ ประชากรของเราควรจะได้ในบรรดาทางของเรา¹⁴แล้วเราก็จะปราบศัตรูของพวกเขาในทันใด และจะหั่นมือของเราต่อสู้บรรดาผู้ข่มเหงพวกเขา

¹⁵ขอให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระยาห์เวห์โน้มตัวลงด้วยความกลัวต่อพระพิภพของพระองค์ ขอให้พวกเขาได้อับอายเป็นนิตย์¹⁶เราจะเสวยอิสราเอลด้วยข้าวสาลีอย่างดี เราจะทำให้เจ้าอิ่มใจด้วยน้ำผึ้งที่ออกมาจากหิน

Chapter 133

¹พระเจ้าทรงประทับยืนในที่ชุมนุมของพระเจ้า ในท่ามกลางบรรดาพระทั้งหลาย พระองค์ทรงพิพากษา²เจ้าทั้งหลายจะพิพากษาอย่างยุติธรรมและสำเอียงเข้าข้างคนชั่วอีกนานเท่าใด? เสาห์

³จงปกป้องคนยากจนและเด็กกำพร้า จงปกป้องสิทธิของผู้ทุกข์ยากและผู้ขัดสน⁴จงช่วยคนยากจนและคนขัดสนให้พ้นภัย จงเอาพวกเขาออกจากเงื้อมมือของคนชั่ว

⁵พวกเขาไม่รู้และไม่เข้าใจ พวกเขาตระเวนไปในความมืด บรรดารากฐานทั้งสี่ของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว

⁶เราได้กล่าวว่า "เจ้านายทั้งหลายเป็นพระ เป็นบรรดานุตรขององค์ผู้สูงสุด⁷ถึงกระนั้นก็ตาม พวกเจ้าก็จะตายอย่างมนุษย์และล้มลงเหมือนหนึ่งในบรรดาเจ้านายทั้งหลาย"

⁸ข้าแต่พระเจ้า ขอรองลูกขึ้นพิพากษาแผ่นดินโลก เพราะบรรดาประชาชนทั้งสี่เป็นมรดกของพระองค์

Chapter 134

¹ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงเจียบอยู่ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงเพิกเฉยต่อข้าพระองค์ทั้งหลายและทรงนิ่งอยู่²ดูเถิด บรรดาศัตรูของพระองค์กำลังสร้างความโกลาหล และบรรดาผู้ที่ซิงพระองค์ได้ยกศีรษะของพวกเขาขึ้น

³เขาทั้งหลายวางแผนต่อสู้ประชากรของพระองค์ และร่วมกันวางแผนต่อสู้ผู้ที่พระองค์ได้ทรงปกป้องไว้⁴เขาทั้งหลายได้พูดว่า "มาเถิด ให้เราทำลายพวกเขาในฐานะที่เป็นชนชาติหนึ่ง แล้วชื่อของอิสราเอลจะไม่เป็นที่จดจำอีกต่อไป"⁵พวกเขาได้ลุ่มหัวกันวางแผนด้วยกลยุทธิ์เดียวกัน พวกเขาได้สร้างพันธมิตรขึ้นต่อสู้พระองค์

⁶นี่รวมไปถึงบรรดาเติร์กของเอโดมและคนอิชมาเอล และคนโมอับและคนฮาการ์ เป็นผู้ที่ได้วางแผนร่วมกัน⁷เกบาล อัมโมน อามาเลข และรวมไปถึงฟิลิสเตียกับชาวเมืองโกระ

⁸อัสซีเรียก็สมทบพวกเขาด้วย พวกเขากำลังช่วยเหลือบรรดาลูกหลานของโลก เสลาห์

⁹ขอพระองค์ทรงทำแก่พวกเขาเหมือนอย่างที่เราได้ทรงทำแก่คนมีเดีย อย่างที่เราได้ทรงทำแก่สิเสราและยาบีนที่แม่น้ำไซน¹⁰พวกเขาได้พินาศไปที่เมืองเอนโดร และกลายเป็นเหมือนปุยคอกสำหรับแผ่นดินโลก

¹¹ขอทรงทำให้พวกขุนนางของพวกเขาเป็นเหมือนโอเรบและเศอบ และบรรดาเจ้านายทั้งสี่ของพวกเขาเป็นเหมือนเศบาห์และคัลมุนนา¹²พวกเขาได้กล่าวว่า "ให้เราเอาบรรดาท่งหญ้าของพระเจ้ามาเป็นของพวกเราเถิด"

¹³ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงทำให้พวกเขาเหมือนพงศ์สิทวันเวียน เหมือนแกลบต่อหน้าลม¹⁴เหมือนอย่างไฟที่เผาผลาญป่าไม้ และอย่างเปลวไฟที่ให้ภูเขาลุกโพลง¹⁵ขอทรงไล่ตามพวกเขาไปด้วยพายุรุนแรงของพระองค์ และทรงทำให้พวกเขาสยดสยองด้วยพายุของพระองค์

¹⁶ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงให้บรรดาใบหน้าของพวกเขาเต็มไปด้วยความอาย เพื่อพวกเขาจะได้แสวงหาพระนามของพระองค์¹⁷ขอให้พวกเขาอับอายและหวาดกลัวอยู่เป็นนิตย์ ให้พวกเขาพินาศไปในความอับอายตลอด

¹⁸แล้วพวกเขาจะกราบว่าพระองค์เดียว พระยาห์เวห์ ทรงเป็นผู้สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

Chapter 135

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ที่ประทับของพระองค์ช่างงดงามจริงๆ²ข้าพระองค์โหยหาบริเวณพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ความปรารถนาของข้าพระองค์ที่มีต่อพระนิเวศได้ทำให้ข้าพระองค์อ่อนแรง ทั้งจิตใจและกายทั้งสี่ของข้าพระองค์กำลังร้องเรียกหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

³แม้จนกระจอกก็หาบ้านได้แล้ว และนกนางแอ่นหารังสำหรับตัวมันได้ ในที่ที่มันจะวางไข่ออกลูกของมันใกล้กับบรรดาแท่นบูชาของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ผู้ทรงเป็นกษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์⁴ผู้ที่อาศัยอยู่ในพระนิเวศของพระองค์ก็เป็นสุข พวกเขาสรรเสริญพระองค์อยู่เรื่อยไป เสลาห์

⁵คนที่พละกำลังของเขาอยู่ในพระองค์ก็เป็นสุข ในผู้ที่ใจของเขาเป็นบรรดาทางหลวงขึ้นไปยังศิโยน⁶ขณะที่ผ่านไปตามหุบเขาแห่งน้ำตา พวกเขา ก็พบบรรดา น้ำพุที่จะดื่ม ฝนดินฤดูปลูกคูนที่นั่นด้วยพระพรทั้งหลาย

⁷พวกเขาไปด้วยกำลังที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาทุกคนเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระเจ้าในศิโยน⁸ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านาย ขอทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์! ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ ขอทรงสถับฟังสิ่งที่ข้าพระองค์กำลังร้องทูล เสลาห์⁹ข้าแต่พระเจ้า ขอทอดพระเนตรใส่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสำแดงความห่วยตู่ต่อผู้ที่พระองค์ได้ทรงเจิมไว้¹⁰เพราะวันเดียวในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ก็ดีกว่าพันวันในที่อื่น ข้าพเจ้าขอเป็นคนเฝ้าประตูในพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพเจ้าดีกว่าอาศัยอยู่ในบรรดาเติร์กของคนชั่ว

¹¹เพราะพระยาหวั่นพระเจ้าทรงเป็นดวงอาทิตย์และเป็นโล่ของเรา พระยาหวั่นจะทรงประทานพระคุณและศักดิ์ศรี พระองค์มิได้ทรงรังเกียจสิ่งดีอันใดจากบรรดาผู้ที่ดำเนินในความซื่อสัตย์สุจริต¹²ข้าแต่พระยาหวั่นจอมเจ้านาย คนที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข

Chapter 136

¹ข้าแต่พระยาหวั่น พระองค์ได้ทรงสำแดงความโปรดปรานแก่แผ่นดินของพระองค์ พระองค์ได้ทรงรื้อฟื้นความเป็นอยู่ที่ดีของยาโคบ²พระองค์ได้ทรงยกโทษความบาปของประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงได้ทรงปกปิดความบาปทั้งสิ้นของพวกเขา เสด็จ

³พระองค์ได้ทรงขจัดความเกรี้ยวกราดทั้งสิ้นของพระองค์ พระองค์ได้ทรงหันจากความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์⁴ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอร้องช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับคืนสู่สภาพดี ขอร้องระงับโทษที่มีต่อข้าพระองค์ทั้งหลาย⁵พระองค์จะกริ้วข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นนิตย์หรือ? พระองค์จะทรงให้ความกริ้วของพระองค์ดำรงอยู่ไปจนถึงชั่วอายุในอนาคตหรือ?

⁶พระองค์จะไม่ทรงรื้อฟื้นข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นอีกหรือ? เพื่อประชากรของพระองค์จะชื่นชมยินดีในพระองค์⁷ข้าแต่พระยาหวั่น ขอร้องสำแดงความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย

⁸ข้าพระองค์จะฟังสิ่งที่พระยาหวั่นพระเจ้าตรัส เพราะพระองค์จะทรงสร้างสันติภาพกับประชากรของพระองค์ คือแก่บรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์อย่างซื่อสัตย์ แต่กระนั้นก็ตาม พวกเขาต้องไม่หันกลับไปสู่บรรดาทางแห่งความโง่เขลา⁹แม้ทีเดียวที่ความรอดของพระองค์อยู่ใกล้คนที่ยำเกรงพระองค์ เพื่อสง่าราศีจะดำรงอยู่ในแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลาย

¹⁰ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาและความสัตย์จริงได้มาบรรจบกัน ความชอบธรรมและสันติภาพได้จับกันและกัน¹¹ความสัตย์จริงก็งอกขึ้นมาจากแผ่นดินและความชอบธรรมก็มองลงมาจากท้องฟ้า

¹²ใช่แล้ว พระยาหวั่นจะประทานบรรดาพระพรที่ดี และแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลายจะผลิตผลของมโนออกมา¹³ความชอบธรรมจะนำหน้าพระองค์และเตรียมพระมรรคาไว้สำหรับก้าวพระบาทของพระองค์

Chapter 137

¹ข้าแต่พระยาหวั่น ขอร้องสดับฟัง และขอร้องตอบข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยากจนและถูกกดขี่²ขอร้องคุ้มครองข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นผู้จงรักภักดี ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอร้องช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ให้รอดคือผู้ที่วางใจในพระองค์

³ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์วันยังค่ำ⁴ขอร้องให้ผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ยกชูจิตใจของข้าพระองค์ต่อพระองค์

⁵ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงประเสริฐ และทรงพร้อมที่จะประทานอภัย และพระองค์ได้ทรงสำแดงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่แก่บรรดาผู้ที่ร้องทูลต่อพระองค์ทั้งสิ้น⁶ข้าแต่พระยาหวั่น ขอร้องสดับฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอร้องสดับบรรดาเสียงวิงวอนของข้าพระองค์⁷ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ในวันแห่งความยากลำบากของข้าพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์

⁸ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ในบรรดาพระทั้งหลาย ไม่มีผู้ใดเทียบเท่ากับพระองค์ได้ ไม่มีกิจการใดๆ ที่เป็นเหมือนบรรดาพระราชกิจของพระองค์⁹ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บรรดาชนชาติทั้งสิ้นที่พระองค์ได้ทรงสร้างจะมาและกราบลงเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ พวกเขาจะเกิดทูลพระนามของพระองค์

¹⁰เพราะพระองค์ทรงยิ่งใหญ่และทรงทำการอัศจรรย์ต่างๆ พระองค์แต่ผู้เดียวทรงเป็นพระเจ้า¹¹ข้าแต่พระยาหวั่น ขอร้องสอนบรรดาพระมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ แล้วข้าพระองค์จะดำเนินในความจริงของพระองค์ ขอร้องรวมใจของข้าพระองค์เป็นใจเดียวเพื่อเคารพยำเกรงต่อพระองค์¹²ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสุดใจ ข้าพระองค์จะเกิดทูลพระนามของพระองค์เป็นนิตย์

¹³เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ที่ทรงมีต่อข้าพระองค์นั้นใหญ่นัก พระองค์ได้ทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์จากที่ลึกของแดนคนตาย¹⁴ข้าแต่พระเจ้า คนโง่หังได้ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ กลุ่มคนโหดร้ายมุ่งเอาชีวิตข้าพระองค์ พวกเขาไม่เคารพยำเกรงพระองค์เลย

¹⁵ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระกรุณาและพระคุณ ทรงกริ้วข้า และทรงอดุมด้วยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาและความสัตย์จริง¹⁶ขอร้องหันมาหาข้าพระองค์และทรงพระเมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด ขอร้องประทานพระกำลังของพระองค์แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอร้องช่วยบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์ให้รอด¹⁷ขอร้องสำแดงหมายสำคัญแห่งความโปรดปรานแก่ข้าพระองค์ เพื่อคนที่เกลียดชังข้าพระองค์จะเห็นแล้วอันอายเพราะพระองค์ คือพระยาหวั่น ได้ทรงช่วยเหลือข้าพระองค์และได้ทรงปลอบโยนข้าพระองค์

Chapter 138

¹มีเมืองที่ตั้งไว้บนภูเขาบริสุทธิ์ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้²พระยาห์เวห์ทรงรักบรรดาประมุขของศิโยนมากยิ่งขึ้นกว่าบรรดาเท็นท์ของยาโคบทั้งสิ้น³โอ เมืองของพระเจ้าเอ๋ย บรรดาสิ่งที่มีสง่าราศีต่างกล่าวถึงเธอ เสดลาห์

⁴"เราได้เอ๋ยถึงราห์และบาบิโลนแก่บรรดาผู้ติดตามเรา ดูก่อน มีฟัสเตีย และโกระ พร้อมกับเอริโอเปีย และจะกล่าวว่า 'ผู้นี้ได้เกิดที่นั่น'"

⁵ส่วนเรื่องศิโยนก็จะกล่าวว่า "คนเหล่านี้แต่ละคนได้เกิดในเธอ และองค์ผู้สูงสุดเองจะทรงสถาปนาเธอไว้"⁶พระยาห์เวห์ทรงบันทึกไว้ในสมุดทะเบียนแห่งบรรดาประชาชาติว่า "ผู้นี้ได้เกิดที่นั่น" เสดลาห์

⁷ดังนั้นบรรดานักร้องและนักเต้นกล่าวพร้อมกันว่า "น้ำพุทั้งสี่ของเราอยู่ในเธอ"

Chapter 139

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระพักตร์พระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน²ขอทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงสนพระทัยต่อเสียงร้องทูลของข้าพระองค์

³เพราะข้าพระองค์ได้เต็มไปด้วยบรรดาความทุกข์ยากลำบาก และชีวิตของข้าพระองค์ได้ลงไปถึงแดนคนตาย⁴บรรดาผู้คนต่างปฏิบัติต่อข้าพระองค์เหมือนผู้ที่ลงไปยังหลุมมรณา ข้าพระองค์เป็นผู้ช่วยคนหนึ่งที่ไม่มีการอ้าง

⁵ข้าพระองค์ได้ถูกทิ้งไว้ท่ามกลางคนตาย ข้าพระองค์เป็นเหมือนคนตายที่นอนอยู่ในหลุมศพ เป็นผู้ที่พระองค์ไม่สนพระทัยอีกต่อไปเพราะพวกเขาถูกตัดออกจากอุทยานของพระองค์⁶พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ที่ก้นบึ้งของหลุมมรณา ในที่มืดและลึก

⁷พระพิโรธของพระองค์หนักอึ้งบนข้าพระองค์ และบรรดาคลื่นของพระองค์ทั้งสี่ได้ขัดท่วข้าพระองค์ เสดลาห์

⁸เป็นเพราะพระองค์ บรรดามิตรสหายของข้าพระองค์จึงได้เห็นห่างจากข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นภาพที่น่าตกใจต่อพวกเขา ข้าพระองค์ถูกขังไว้และข้าพระองค์หนีออกไปไม่ได้

⁹ดวงตาของข้าพระองค์ร่ำไห้ไปจากความทุกข์ยากลำบาก ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์วันยังค่ำ ข้าพระองค์ยื่นมือของข้าพระองค์ออกต่อพระองค์¹⁰พระองค์จะทรงทำบรรดาการอัศจรรย์เพื่อคนตายหรือ? บรรดาผู้ที่ตายไปแล้วจะลุกขึ้นและสรรเสริญพระองค์หรือ? เสดลาห์

¹¹ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์จะถูกประกาศในหลุมฝังศพ หรือประกาศความเสมอต้นเสมอปลายของพระองค์ในแดนคนตายหรือ?¹²พระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระองค์จะเป็นรู้จักกันในความมืด หรือความชอบธรรมของพระองค์เป็นที่รู้จักกันในแผ่นดินแห่งความหลงลืมหรือ?

¹³ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ในยามเช้า คำอธิษฐานของข้าพระองค์มายังพระพักตร์ของพระองค์¹⁴ข้าแต่พระยาห์เวห์ ไฉนพระองค์ทรงปฏิเสธข้าพระองค์เสีย? ไฉนพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์?

¹⁵ข้าพระองค์เคยทุกข์ยากและเหือดตายมาแล้วตั้งแต่วัยเด็กของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ทนทุกข์เนื่องจากความสยดสยองของพระองค์ ข้าพระองค์ท้อแท้¹⁶บรรดากิจการแห่งความกริ้วของพระองค์ได้ผ่านมาเหนือข้าพระองค์ บรรดากิจการที่น่ากลัวจากพระองค์ได้ทำลายล้างข้าพระองค์

¹⁷พวกมันได้ล้อมข้าพระองค์เหมือนอย่างน้ำวันยังค่ำ พวกมันโอบล้อมข้าพระองค์ไว้รอบด้าน¹⁸พระองค์ได้ทรงเอาบรรดาสหายและเพื่อนสนิทออกไปจากข้าพระองค์ มีเพียงความมืดเป็นเพื่อนสนิทของข้าพระองค์

Chapter 140

¹ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงบรรดาการแห่งความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์เป็นนิตย์ ข้าพระองค์จะประกาศถึงความสัตย์จริงของพระองค์ แก่บรรดาชั่วอายุคนในอนาคต²เพราะข้าพระองค์ได้กล่าวว่า "ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาได้ถูกสถาปนาไว้เป็นนิตย์ พระองค์ได้ทรงสถาปนาความสัตย์จริงของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์"

³"เราได้ทำพันธสัญญาไว้กับผู้ที่ถูกเลือกไว้ของเร เราได้ปฏิญาณแก่ดาวিদผู้รับใช้ของเรา⁴เราจะสถาปนาพงศ์พันธุ์ของเจ้าไว้เป็นนิตย์ และเราจะสถาปนาบัลลังก์ของเจ้าไว้ทุกชั่วชาติพันธุ์" เสดลาห์

⁵ข้าแต่พระยาห์เวห์ ฟ้าสวรรค์ยกย่องสรรเสริญบรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ ความสัตย์จริงของพระองค์เป็นที่สรรเสริญในที่ประชุมของบรรดาผู้บริสุทธิ์⁶เพราะผู้ใดบนท้องฟ้าเปรียบกับพระยาห์เวห์ได้? ผู้ใดในท่ามกลางบรรดานุตรชายของพระทั้งหลายเป็นเหมือนพระยาห์เวห์ได้?

⁷พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ได้รับการยกย่องอย่างใหญ่ยิ่งในสภาของบรรดาผู้บริสุทธิ์ และนำเกรงขามในท่ามกลางคนทั้งปวงที่อยู่ล้อมรอบพระองค์⁸ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าจอมทัพ ผู้ใดจะแข็งแกร่งเหมือนพระองค์ผู้เป็นพระยาห์เวห์ได้? ความสัตย์จริงของพระองค์ล้อมรอบพระองค์

⁹พระองค์ทรงปกครองทะเลที่ปั่นป่วน เมื่อบรรดาสัตว์กัดกระหน่ำ พระองค์ทรงทำให้มันสงบ¹⁰พระองค์ได้ทรงบดขยี้ราหับเหมือนผู้ถูกฆ่า พระองค์ได้ทรงกระจายพวกศัตรูของพระองค์ด้วยพระกรแข็งแกร่งของพระองค์

¹¹ฟ้าสวรรค์เป็นของพระองค์ และแผ่นดินโลกด้วย พระองค์ได้ทรงสร้างโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น¹²พระองค์ได้ทรงสร้างทิศเหนือและทิศใต้ ภูเขาเทโบร์และภูเขาเฮอร์โมนชั้นซมยีนดีในพระนามของพระองค์

¹³พระองค์ทรงมีพระอันทรองานภาพและพระหัตถ์อันแข็งแกร่ง และพระหัตถ์ขวาของพระองค์ก็สูงส่ง¹⁴ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์ ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาและความสัตย์จริงเดินนำหน้าพระองค์

¹⁵ข้าแต่พระยาห์เวห์ ประชากรผู้ที่มีการพระองค์ก็เป็นสุข พวกเขาเดินในความสว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์¹⁶พวกเขาเปรมปรีดีในพระนามของพระองค์ตลอดวันยังค่ำ และพวกเขายกย่องเชิดชูพระองค์ในความชอบธรรมของพระองค์

¹⁷เพราะพระองค์ทรงเป็นกำลังอันสูงส่งของเขากทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายมีชัยชนะโดยความโปรดปรานของพระองค์¹⁸เพราะไล่ของเรามาเป็นของพระยาห์เวห์ บรรดาภักษัตริย์ของเราเป็นขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล

¹⁹เมื่อนานมาแล้ว พระองค์ได้ตรัสในนิมิตแก่บรรดาผู้ที่ซื่อสัตย์ของพระองค์ พระองค์ได้ตรัสว่า "เราได้ตั้งมงกุฎบนผู้แข็งแกร่งคนหนึ่ง เราได้ยกคนหนึ่งที่ถูกเลือกจากท่ามกลางหมู่ประชาชนขึ้น"²⁰เราได้เลือกดาวิดผู้รับใช้ของเรา เราได้เจิมเขาไว้ด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ของเรา²¹มือของเราจะประคับประคองเขา แขนของเราจะเสริมกำลังเขา²²ไม่มีศัตรูใดจะหลอกเขาได้ ไม่มีบุตรของความชั่วจะข่มเหงเขาได้²³เราจะบดขยี้พวกศัตรูของเขาต่อหน้าเขา เราจะประหารบรรดาผู้ที่เกลียดชังเขา

²⁴ความจริงและความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของเราจะอยู่กับเขา เขาจะเป็นผู้มีชัยชนะโดยนามของเรา²⁵เราจะเอามือของเขาวางบนทะเลและมือขวาของเขาบนแม่น้ำทั้งหลาย²⁶เขาจะร้องต่อเราว่า 'ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ และทรงเป็นพระศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์'

²⁷และเราจะให้เขาเป็นเหมือนบุตรชายหัวปีของเรา เป็นผู้ได้รับการยกย่องสูงสุดแห่งบรรดาภักษัตริย์ของแผ่นดินโลก²⁸เราจะขยายความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของเรากับเขาเป็นนิรันดร์ และพันธสัญญาของเรากับเขาจะมั่นคงอยู่²⁹เราจะทำให้บรรดาลูกหลานของเขาที่อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และบัลลังก์ของเขาดำรงอยู่ดังเช่นท้องฟ้าเบื้องบน

³⁰ถ้าลูกหลานของเขาทอดทิ้งธรรมบัญญัติของเราและไม่ดำเนินตามบรรดากฎหมายของเรา³¹ถ้าพวกเขาฝ่าฝืนบรรดากฎหมายของเราและไม่รักษาบัญญัติของเราไว้³²แล้วเราจะลงโทษการกบฏของพวกเขาด้วยไม้เรียวและลงโทษความผิดบาปของพวกเขาด้วยการเขียน

³³แต่เราจะไม่ถอนความรักมั่นคงของเราไปจากเขาหรือไม่ซื่อสัตย์ต่อคำสัญญาของเรา³⁴เราจะไม่ฝ่าฝืนพันธสัญญาของเราหรือเปลี่ยนแปลงบรรดากฎคำแห่งริมฝีปากของเรา

³⁵เราได้ปฏิญาณโดยความบริสุทธิ์ของเราเพียงครั้งเดียวเป็นพอ เราจะไม่สละต่อดาวิด³⁶บรรดาพงศ์พันธุ์ของเขาดำรงอยู่เป็นนิรันดร์และบัลลังก์ของเขายั่งยืนนานดังเช่นดวงอาทิตย์ต่อหน้าเรา³⁷บัลลังก์นั้นจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์ดังเช่นดวงจันทร์ ซึ่งเป็นพยานที่ซื่อสัตย์ในท้องฟ้า" เสาห์

³⁸แต่พระองค์ได้ทรงปฏิเสธรและทรงทอดทิ้งแล้ว พระองค์ได้ทรงพระพิโรธต่อภักษัตริย์ที่ได้รับการเจิมไว้ของพระองค์³⁹พระองค์ได้ทรงยกเลิกพันธสัญญาที่ทำไว้กับผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้มงกุฎของเขาเป็นมลทินบนพื้นดิน⁴⁰พระองค์ได้ทรงพังกำแพงทั้งสิ้นของเขาเอง พระองค์ได้ทรงทำลายที่กำบังเขม็งแข็งของเขา

⁴¹คนทั้งปวงที่ผ่านไปก็ได้ปล้นเขา เขากลายเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยงต่อบรรดาเพื่อนบ้านของพระองค์⁴²พระองค์ได้ทรงยกมือขวาพวกศัตรูของเขาขึ้น พระองค์ได้ทรงทำให้พวกศัตรูทั้งสิ้นของเขายินดี⁴³พระองค์ทรงหันคมดาบของเขาไปและไม่ทรงให้เขาตั้งมั่นได้ในศึกสงคราม

⁴⁴พระองค์ทรงให้ความรุ่งโรจน์ของเขาสิ้นสุดลง พระองค์ได้ทรงนำบัลลังก์ของเขาไปสู่พื้นดิน⁴⁵พระองค์ได้ทรงให้วันเวลาวัยหนุ่มของเขาสิ้นสุดลง พระองค์ได้ทรงคลุมเขาด้วยความอาย เสาห์

⁴⁶ข้าแต่พระยาห์เวห์ อีกนานเท่าใด? พระองค์จะซ่อนพระองค์เองเป็นนิรันดร์หรือ? พระพิโรธของพระองค์จะไหม้เหมือนไฟอยู่นานเท่าใด?⁴⁷โอ ขอร้องระลึกว่าช่วงชีวิตของข้าพระองค์นั้นสั้นเพียงไร และเพราะพระองค์ได้ทรงสร้างลูกหลานของมนุษย์ทั้งสิ้นมาเปล่าประโยชน์⁴⁸ใครสามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่ตาย หรือสามารถช่วยกู้ชีวิตของตนจากเงื้อมมือแห่งแดนคนตายได้? เสาห์

⁴⁹ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บรรดากิจการของความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ตั้งแต่ก่อนที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้แก่ดาวิดด้วยความสัตย์จริงของพระองค์นั้นอยู่ที่ไหน?⁵⁰ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องระลึกถึงการเยาะเย้ยที่พุ่งใส่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ และการที่ข้าพระองค์แบกรับคำ

สบประมาทมากมายจากชนชาติทั้งหลายไว้ในใจของข้าพระองค์⁵¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ บรรดาศัตรูของพระองค์ได้เย้ยหยัน พวกเขาเย้ยรอยเท้าของผู้ที่พระองค์ได้ทรงเจิมไว้

⁵² สารการแต่พระยาห์เวห์เป็นนิมิตย์ อามนและอามน

Chapter 141

¹ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ทั้งหลายทุกชั่วชาติพันธุ์² ก่อนที่ข้าทั้งหลายได้ถูกสร้างขึ้น หรือก่อนที่พระองค์ได้ทรงสร้างแผ่นดินและโลก พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล

³ พระองค์ทรงให้มนุษย์กลับเป็นผงคลีดิน และพระองค์ตรัสว่า "บรรดาพงศ์พันธุ์ของมนุษย์ทั้งหลายเอ๋ย จงกลับมาเกิด"⁴ เพราะพันปีในสายพระเนตรของพระองค์เป็นเหมือนวานนี้ซึ่งผ่านไปแล้ว และเป็นเหมือนยามเดียวในเวลากลางคืน

⁵ พระองค์ทรงกวาดข้าทั้งหลายไปเหมือนกวาดด้วยน้ำท่วมและพวกเขากลับไหล ในเวลาเช้าพวกเขาเป็นเหมือนหญ้าที่งอกขึ้น⁶ ในเวลาเขามันก็บานออกและงอกขึ้น ในเวลาเย็นก็เหี่ยวลงและแห้งไป

⁷ แท้ที่จริงแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกความกริ้วของพระองค์เผาผลาญเสีย และในพระพิโรธของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายก็หวาดกลัว⁸ พระองค์ทรงตั้งบรรดาความชั่วของข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ต่อพระพักตร์พระองค์ ทรงตั้งบรรดาความบาปที่ซ่อนเร้นของข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ในความสว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์

⁹ ชีวิตของข้าพระองค์ทั้งหลายหมดไปภายใต้พระพิโรธของพระองค์ บรรดาปีของพวกข้าพระองค์ผ่านไปอย่างรวดเร็วเหมือนอย่างเสียงถอนหายใจ¹⁰ บรรดาปีของพวกข้าพระองค์คือเจ็ดสิบ หรือแปดสิบ ถ้าพวกข้าพระองค์มีสุขภาพดี แต่แม้ว่าบรรดาปีที่ดีที่สุดของข้าพระองค์ทั้งหลายก็ถูกประทับไว้ด้วยความยากลำบากและความเศร้าโศก แม้ทีเดียวก่อนปีเหล่านั้นก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว และข้าพระองค์ทั้งหลายก็จากไป

¹¹ ผู้ใดจะทราบถึงพลังแห่งความกริ้วของพระองค์ และพระพิโรธของพระองค์ที่มีขนาดเท่ากับความเกรงกลัวพระองค์ได้?¹² ดังนั้นขอทรงสอนข้าพระองค์ทั้งหลายให้ตระหนักถึงชีวิตของข้าพระองค์ทั้งหลายเพื่อที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะได้ดำเนินชีวิตอย่างมีปัญญา¹³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงหันกลับมาเกิดจะเป็นแบบนี้อีกนานเท่าใด? ขอทรงสงสารบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์

¹⁴ ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายอ้อมเอวในเวลาเช้าด้วยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะได้เปรมปรีดีและยินดีตลอดวันเวลาของข้าพระองค์ทั้งหลาย¹⁵ ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายยืนติดตามส่วนสัดเท่ากับจำนวนวันทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกชั่วอายุคนนั้น และตามบรรดาปีที่ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ประสบความยากลำบากนั้น¹⁶ ขอให้บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ได้เห็นพระราชกิจของพระองค์ และให้ลูกหลานของข้าพระองค์ทั้งหลายได้เห็นความสง่างามของพระองค์

¹⁷ ขอให้ความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพวกข้าพระองค์ ขอทรงให้การทำงานจากมือของข้าพระองค์ทั้งหลายได้เจริญรุ่งเรือง แม้ทีเดียวก่อนทรงทำให้การทำงานแห่งมือของข้าพระองค์ทั้งหลายได้เจริญรุ่งเรือง

Chapter 142

¹ ผู้ที่อาศัยอยู่ในที่กำบังขององค์ผู้สูงสุดจะอยู่ในร่มเงาของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์² ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงพระยาห์เวห์ว่า "พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์และป้อมปราการของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ผู้ที่ข้าพระองค์ไว้วางใจ"

³ เพราะพระองค์จะทรงช่วยกู้ท่านให้พ้นจากก้นดักของนายพรานและพ้นจากโรคร้ายแรงนั้น⁴ พระองค์จะทรงปกท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะพบที่ลี้ภัยภายใต้ปีกของพระองค์ ความสัตย์จริงของพระองค์เป็นโล่และที่คุ้มภัย

⁵ ท่านจะไม่กลัวความสยดสยองในกลางคืน หรือลูกธนูที่ปลิวว่อนในกลางวัน⁶ หรือกลัวโรคร้ายที่กระเด้งไปทั่วในความมืด หรือโรคร้ายซึ่งมาถึงในเที่ยงวัน⁷ พันคนจะล้มอยู่ข้างๆ ท่านและหมื่นคนที่ขามือของท่าน แต่ภัยนั้นจะไม่มาถึงท่าน

⁸ ท่านจะได้แต่เฝ้าดูและเห็นการลงโทษคนชั่วเท่านั้น⁹ เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า จงให้องค์ผู้สูงสุดเป็นที่ลี้ภัยของท่านด้วย

¹⁰ ไม่มีความชั่วจะตามมากันท่านได้ ไม่มีโรคร้ายใช้เจ็บบะมาใกล้ที่พักของท่าน¹¹ เพราะพระองค์จะทรงบัญชาเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ให้ปกป้องท่าน เพื่อคุ้มครองท่านในบรรดาทางทั้งสิ้นของท่าน

¹² เหล่าทูตสวรรค์จะยกท่านขึ้นด้วยมือของพวกเขาเพื่อเท้าของท่านจะไม่กระแทกหิน¹³ ท่านจะบดยีเหล่าสิงห์และจูพิชไว้ใต้เท้าของท่าน ท่านจะเหยียบย่ำเหล่าสิงห์หนุ่มและจูร้าย

¹⁴เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า เราจะช่วยกู้เขา เราจะปกป้องเขาเพราะเขาจงรักภักดีต่อเรา¹⁵เมื่อเขาร้องทูลเรา เราก็จะตอบเขา เราจะอยู่กับเขาในยามลำบาก เราจะให้ชัยชนะแก่เขาและให้เกียรติเขา¹⁶เราจะให้เขาอิ่มใจด้วยชีวิตที่ยืนยาวและสำแดงความรอดของเราให้เขาเห็น

Chapter 143

¹เป็นการดีที่จะถวายขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์และร้องบรรดาเพลงสรรเสริญแด่พระนามของพระองค์ผู้สูงสุด²เพื่อประกาศความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ในเวลาเช้าและความสัตย์จริงของพระองค์ทุกคืน³ด้วยพิณสิบสายและด้วยทำนองของพิณเขาคู่

⁴ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ยินดีด้วยบรรดาพระราชกิจของพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงด้วยความชื่นบานเนื่องด้วยบรรดาพระราชกิจแห่งพระหัตถ์ของพระองค์⁵ข้าแต่พระยาห์เวห์ บรรดาพระราชกิจของพระองค์ใหญ่หลวงยิ่งนัก บรรดาพระดำริของพระองค์ก็สุดลึกล้ำ

⁶คนเขลาไม่ทราบ และคนโง่ก็ไม่เข้าใจเรื่องนี้⁷เมื่อคนชั่วจกขึ้นมาเหมือนอย่างต้นหญ้า และแม้กระทั่งเมื่อบรรดาคนทำชั่วถึงปวงเจริญขึ้น พวกเขาก็ยังต้องถูกทำลายเป็นนิรันดร์

⁸ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์จะทรงครอบครองเป็นนิรันดร์⁹ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะนี่แน่ะ ขอทรงทอดพระเนตรพวกศัตรูของพระองค์ พวกเขาจะพินาศไป บรรดาคนทำชั่วถึงปวงจะต้องถูกทำให้กระจัดกระจายไป

¹⁰พระองค์ได้ทรงยกเขาของข้าพระองค์ขึ้นเหมือนอย่างเขาของวัฏกระถึง ข้าพระองค์ได้รับการทรงเจิมด้วยน้ำมันใหม่¹¹นัยน์ตาของข้าพระองค์ได้มองเห็นการล้มลงของพวกศัตรูของข้าพระองค์ หูของข้าพระองค์ได้ยินถึงคราวเคราะห์ของพวกศัตรูชั่วร้ายของข้าพระองค์

¹²คนชอบธรรมจะจกงามขึ้นเหมือนอย่างต้นอินทผลัม พวกเขาจะเติบโตขึ้นเหมือนอย่างต้นสนสีดาร์ในเลบานอน¹³พวกมันได้ถูกปลูกไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า พวกมันเจริญขึ้นตามลานในบริเวณของพระเจ้าของเราทั้งหลาย

¹⁴พวกมันออกผลแม้ว่าพวกมันแก่แล้ว พวกมันยังคงสดและเขียวอยู่¹⁵เพื่อเป็นการประกาศว่าพระยาห์เวห์นั้นทรงเที่ยงธรรม พระองค์ทรงเป็นพระศิลาของข้าพระองค์ และไม่มีความอธรรมในพระองค์เลย

Chapter 144

¹พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง พระองค์ทรงสวมความยิ่งใหญ่ พระยาห์เวห์ได้ทรงสวมและได้ทรงคาดพระองค์เองด้วยพระกำลัง โลกได้ถูกสถาปนาไว้อย่างมั่นคง มันไม่สามารถสั่นคลอนได้²พระที่นั่งของพระองค์ได้ถูกสถาปนาไว้แล้วตั้งแต่สมัยโบราณ พระองค์ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาล

³ข้าแต่พระยาห์เวห์ บรรดามหาสมุทรก็คึกคะนอง พวกมันได้ยกเสียงของพวกมันขึ้น คือบรรดาเสียงคลื่นที่ซัดกระหน่ำและเสียงกึกก้องของมหาสมุทร⁴พระยาห์เวห์ผู้ประทับบนที่สูงนั้นทรงมหิทธิฤทธิ์ ยิ่งกว่าเสียงซัดกระหน่ำของน้ำมากมาย ยิ่งกว่าคลื่นจอมทำลายที่ทรงอำนาจแห่งทะเล

⁵บรรดาพระบัญชาอันจริงจังของพระองค์นั้นเป็นที่ไว้วางใจได้ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระนิเวศของพระองค์ประดับด้วยความบริสุทธิ์เป็นนิรันดร์

Chapter 145

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งการแก้แค้น พระเจ้าผู้ทรงทำการแก้แค้น ขอทรงทอแสงมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด²ข้าแต่พระผู้ทรงพิพากษาโลก ขอทรงลุกขึ้น ให้คนโง่หังได้รับผลตอบแทนที่สาสมของพวกเขา

³ข้าแต่พระยาห์เวห์ อีกนานเท่าใดที่คนชั่ว อีกนานเท่าใดที่คนชั่วจะสิงโลด?⁴พวกเขาฟล่ำมบรรดาถ้อยคำจองหองของพวกเขาออกมา บรรดาคนที่ทำชั่วก็รอดตัว

⁵ข้าแต่พระยาห์เวห์ พวกเขาบดขยี้ประชากรของพระองค์ พวกเขาทำให้ชนชาติที่เป็นของพระองค์ต้องเจ็บปวด⁶พวกเขาสังหารแม่ม่ายและคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในบ้านเมืองของพวกเขา และพวกเขาลุกกล้ำพร้า⁷และพวกเขากล่าวว่า "พระยาห์เวห์จะไม่ทรงทอดพระเนตร พระเจ้าของยาโคบไม่ทรงสนพระทัยเรื่องนี้"

⁸พวกคนโง่เขลา จงเข้าใจ พวกคนโง่เอ๋ย เมื่อไรพวกเขาจะเรียนรู้?⁹พระองค์ผู้ได้ทรงสร้างหูก พระองค์จะไม่ทรงได้ยินหรือ? พระองค์ผู้ทรงปั้นดวงตา พระองค์จะไม่ทรงเห็นหรือ?

¹⁰พระองค์ผู้ทรงเตือนบรรดาประชาชาติ พระองค์จะไม่ทรงต่อว่าหรือ? คือพระองค์ผู้ทรงประทานความรู้ให้มนุษย์¹¹พระยาห์เวห์ทรงทราบความคิดทั้งหลายของมนุษย์ ว่ามันเป็นเพียงไอหมอก

¹²ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้ที่พระองค์ทรงสั่งสอนก็เป็นสุข คือผู้ที่พระองค์ทรงสอนจากระบบบัญญัติของพระองค์¹³ พระองค์ทรงให้เขาพักในยามยากลำบากจนกว่าหลุมจะได้ขุดไว้สำหรับคนชั่ว

¹⁴เพราะพระยาห์เวห์จะไม่ทรงทอดทิ้งประชากรของพระองค์และไม่ทรงสละมรดกของพระองค์¹⁵ เพราะการพิพากษาจะเป็นที่ขอบธรรมอีกครั้ง และคนที่มิใช่เที่ยงธรรมทั้งปวงจะติดตามไป¹⁶ ผู้ใดจะลุกขึ้นป้องกันข้าพระองค์จากพวกคนทำชั่วเล่า? ผู้ใดจะยืนขึ้นฝ่ายข้าพระองค์ในการต่อสู้กับพวกคนชั่วเล่า?

¹⁷ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้เป็นความช่วยเหลือของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คงนอนลงในแดนแห่งความสงบในไม่ช้า¹⁸ เมื่อข้าพระองค์ได้พูดว่า "เท้าของข้าพระองค์พลาด" ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ได้พยุหข้าพระองค์ขึ้น¹⁹ เมื่อบรรดาความกังวลภายในข้าพระองค์มีมากมาย การปลอบโยนของพระองค์ก็ทำให้ข้าพระองค์ปิติยินดี

²⁰บัลลังก์แห่งการทำลาย คือผู้ที่สร้างคามไม่ยุติธรรมโดยอาศัยกฎเกณฑ์ จะสามารถเป็นพันธมิตรกับพระองค์ได้หรือ?²¹ เขาทั้งหลายสุขุมหัวกันเพื่อเอาชีวิตของคนชอบธรรมและพวกเขาเองก็ไม่มีใครมีความผิดให้ถึงตาย

²²แต่พระยาห์เวห์ทรงเป็นหอคอยที่สูงของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์ ทรงเป็นศิลาที่สีกัยของข้าพระองค์²³ พระองค์จะทรงให้ความพิดาบของพวกเขาดมบวมพวกเขา และจะทรงตัดพวกเขาออกทั้งไปเสียในความชั่วร้ายของพวกเขาเอง พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจะทรงตัดพวกเขาออกไปเสีย

Chapter 146

¹มาเถิด ให้เราร้องเพลงแด่พระยาห์เวห์ ให้เราร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดีแด่พระศิลาแห่งความรอดของเรา² ให้เราเข้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ด้วยการขอบพระคุณ ให้เราร้องเพลงถวายพระองค์ด้วยบรรดาบทเพลงสดุดีแห่งการสรรเสริญ³ เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และทรงเป็นกษัตริย์ใหญ่ยิ่งเหนือบรรดาพระทั้งปวง

⁴บรรดาที่ลึกของแผ่นดินโลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ บรรดาที่สูงของภูเขาทั้งหลายก็เป็นของพระองค์ ทะเลเป็นของพระองค์เพราะพระองค์ได้ทรงสร้างมันขึ้นมา และพระหัตถ์ของพระองค์ได้ทรงปั้นแผ่นดินแห่ง

⁶มาเถิด ให้เรานมัสการและก้มกราบลง ให้เราคุกเข่าลงเฉพาะพระพักตร์ของพระยาห์เวห์องค์พระผู้สร้างของเรา⁷ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา และเราเป็นประชากรแห่งทุกภูเขาลูกของพระองค์ และเป็นแกะแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ วันนี้ ท่านทั้งหลายคงได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ว่า

⁸"อย่าให้จิตใจของพวกเจ้ากระด้างกระเดื่องเหมือนอย่างที่เคยมีมา หรือเหมือนอย่างวันนั้นที่มีสาหัสในถิ่นทุรกันดาร⁹ ที่ซึ่งบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเจ้าได้ทดลองเราและได้พิชิตเรา ถึงแม้ว่าพวกเขาได้เห็นกิจการทั้งหลายของเรามาแล้วก็ตาม

¹⁰เราได้รู้คนชั่วอายุนี้เป็นเวลาสี่สิบปี และได้กล่าวว่า 'นี่คือชนชาติที่มีจิตใจหลงใหลไป พวกเขาไม่ได้รู้จักบรรดาทางของเรา'¹¹ เพราะฉะนั้น เราจึงได้ปฏิญาณด้วยความกริ้วว่าพวกเขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่หยุดพักของเราเลย"

Chapter 147

¹จงร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระยาห์เวห์ แผ่นดินโลกทั้งสี่นอ้ย จงร้องเพลงแด่พระยาห์เวห์เกิด² จงร้องเพลงแด่พระยาห์เวห์ จงถวายสารการพระนามของพระองค์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกๆ วัน

³จงเล่าถึงพระสิริของพระองค์ในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และบรรดาพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งปวง⁴ เพราะพระยาห์เวห์ทรงยิ่งใหญ่และทรงสมควรได้รับการสรรเสริญอย่างยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือบรรดาพระอื่นๆ ทั้งสิ้น

⁵เพราะบรรดาพระทั้งสี่นอ้ยของชนชาติต่างๆ เป็นรูปเหล่าเคารพ แต่พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์⁶ ความสง่างามและพระบารมีอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ พระกำลังและความงดงามอยู่ในสถานนมัสการของพระองค์

⁷บรรดาตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์เพราะพระสิริและพระกำลังของพระองค์⁸ จงถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์ จงนำของถวายมายังบริเวณพระนิเวศของพระองค์

⁹จงก้มกราบต่อพระยาห์เวห์ด้วยสวมเครื่องแต่งกายที่ถวายเกียรติแด่ความบริสุทธิ์ของพระองค์ แผ่นดินโลกทั้งสี่นอ้ย จงตัวสั่นเฉพาะพระพักตร์พระองค์¹⁰ จงกล่าวในท่ามกลางบรรดาประชาชาติว่า "พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง" พืชพโลกลูกก็ถูกสถาปนาแล้ว โลกไม่สามารถสั่นคลอนได้เลย พระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความยุติธรรม

¹¹จงให้ฟ้าสวรรค์ยินดี และแผ่นดินโลกเปรมปรีดิ์ ให้ทะเลส่งเสียงกึกก้องและทุกอย่างที่อยู่ในนั้นให้ร้องด้วยความยินดี¹² ให้ทุ่งนาทั้งหลายและทุกอย่างที่อยู่

ในนั้นเปรมปรีดิ์ แล้วให้ต้นไม้ทั้งสี่ของป่าให้ร้องด้วยความยินดี¹³ เฉพาะพระพิศมัยพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์กำลังเสด็จมา พระองค์กำลังเสด็จมา พิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรมและจะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความซื่อสัตย์ของพระองค์

Chapter 148

¹พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง จงให้แผ่นดินโลกเปรมปรีดิ์ ให้แผ่นดินชายทะเลมากมายนั้นยินดี² หมู่เมฆและความมืดก็บอกรับพระองค์ ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งพระบัลลังก์ของพระองค์

³ไฟลุกอยู่เฉพาะพระพิศมัยพระองค์และเผาผลาญบรรดาคู่อริที่อยู่ทุกด้านของพระองค์เสีย⁴ ไฟแลบของพระองค์ทำให้พิภพโลกสว่างขึ้น แผ่นดินโลกเห็นและสิ้นเสก⁵ ภูเขาทั้งหลายละลายลงอย่างขี้ผึ้งเฉพาะพระพิศมัยพระยาห์เวห์ ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

⁶บรรดาท้องฟ้าประกาศถึงความชอบธรรมของพระองค์ และบรรดาชนชาติทั้งสิ้นเห็นพระสิริของพระองค์⁷ ทุกคนที่มีสการบรรดารูปเคารพและสลักจะได้รับความอับอาย คือทุกคนที่ไถ่อดในพระไร้ค่า บรรดาพระทั้งหลายของเจ้า จงก้มกราบต่อพระองค์⁸ ศิโยนได้ยืนและยินดี และเมืองทั้งหลายของยูดาห์ก็เปรมปรีดิ์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะคำพิพากษาอันชอบธรรมของพระองค์

⁹ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงเป็นองค์ผู้สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น พระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องอย่างสูงเหนือบรรดาพระทั้งปวง¹⁰ บรรดาผู้รักพระยาห์เวห์เอ๋ย จงเกลียดชังความชั่ว พระองค์ทรงคุ้มครองบรรดาชีวิตของธรรมิกชนของพระองค์ และพระองค์ทรงเอาพวกเขาออกจากมือของคนชั่ว¹¹ ความสว่างได้หว่านไว้เพื่อคนชอบธรรม และหว่านความยินดีไว้เพื่อคนที่มีใจซื่อตรง ท่านทั้งหลายผู้ชอบธรรมเอ๋ย

¹²จงยินดีในพระยาห์เวห์เถิด และจงถวายขอบพระคุณเมื่อพวกท่านระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์

Chapter 149

¹จงร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ พระหัตถ์ขวาและพระกรบริสุทธิ์ของพระองค์ได้ให้ชัยชนะแก่พระองค์² พระยาห์เวห์ได้ทรงให้ความรอดของพระองค์เป็นที่รู้จัก พระองค์ได้ทรงสำแดงความยุติธรรมของพระองค์แก่บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นอย่างเปิดเผย

³พระองค์ทรงระลึกถึงความจงรักภักดีแห่งพันธสัญญาและความซื่อสัตย์ของพระองค์ต่อวงศ์วานอิสราเอล บรรดาที่สูญปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะได้เห็นชัยชนะของพระเจ้าของเรา⁴ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงให้ร้องด้วยความชื่นบานถวายแด่พระยาห์เวห์ จงให้ร้องออกมาเป็นบทเพลง

⁵จงร้องเพลงด้วยความยินดี และร้องบรรดาเพลงสดุดี จงร้องบรรดาเพลงสดุดีถวายแด่พระยาห์เวห์ด้วยพิณเขาคู่ และด้วยบทเพลงตามทำนอง⁶ ด้วยบรรดาเสียงแตรและเสียงเป่าเขาสัตว์ จงทำเสียงชื่นบานเฉพาะพระพิศมัยพระมหากษัตริย์ คือพระยาห์เวห์

⁷ให้ทะเลกับทุกอย่างที่อยู่ในน้ำให้ร้อง อีกทั้งพิภพโลกกับบรรดาผู้อาศัยอยู่ในนั้น⁸ ให้แม่น้ำทั้งหลายตบมือของพวกเขา และให้บรรดาภูเขาร้องด้วยความชื่นบาน⁹ พระยาห์เวห์กำลังเสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาพิภพโลกด้วยความชอบธรรม และจะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความยุติธรรม

Chapter 150

¹พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง ให้ชนชาติทั้งหลายตัวสั่น พระองค์ประทับบนบัลลังก์เหนือเครูบ แผ่นดินโลกก็สั่นไหว² พระยาห์เวห์ทรงใหญ่ยิ่งในศิโยน พระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องเชิดชูเหนือบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น³ จงให้พวกเขาสรรเสริญพระนามอันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามของพระองค์ พระองค์ทรงบริสุทธิ์

⁴พระมหากษัตริย์ทรงถูกธำนาภ และพระองค์ทรงรักความยุติธรรม พระองค์ได้ทรงสถาปนาความยุติธรรม พระองค์ได้ทรงกระทำความชอบธรรมและความยุติธรรมในยาโคบ⁵ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราและนมัสการที่แท่นรองพระบาทของพระองค์ พระองค์ทรงบริสุทธิ์

⁶โมเสสและอาโรนได้อยู่ท่ามกลางพวกปุโรหิตของพระองค์ และซาบูเอลได้อยู่ท่ามกลางพวกที่อธิษฐานต่อพระองค์ เขาเหล่านั้นได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ และพระองค์ได้ทรงตอบพวกเขา⁷ พระองค์ได้ตรัสกับเขาเหล่านั้นจากเสมาเมฆ พวกเขาได้รักษาบรรดาพระบัญชาอันจริงจังของพระองค์และบรรดากฎเกณฑ์ที่พระองค์ได้ทรงประทานแก่พวกเขา

⁸ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ได้ทรงตอบเขาเหล่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงอภิบาลสำหรับเขาเหล่านั้น แต่ทรงเป็นผู้ลงโทษต่อการกระทำผิดบาปทั้งหลายของเขาเหล่านั้นด้วย⁹ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา และจงนมัสการที่ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงบริสุทธิ์

PROVERBS

Chapter 1

Chapter 2

¹บรรดาสุภาพชนของชาโลมอน ผู้เป็นโอรสของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล²สุภาพชนเหล่านี้เพื่อสอนให้รู้จักปัญญาและการสั่งสอน เพื่อสอนบรรดาก้อยคำแห่งความเข้าใจ³เพื่อให้เจ้าได้รับการสั่งสอนเพื่อที่จะดำรงชีวิตโดยกระทำในสิ่งที่ชอบธรรม ยุติธรรมและเที่ยงธรรม

⁴สุภาพชนเหล่านี้ให้ปัญญาแก่คนรู้น้อย และให้ความรู้และความเฉลียวฉลาดแก่บรรดาคนหนุ่ม⁵จึงให้คนทั้งหลายที่มีปัญญาได้ฟังและเพิ่มพูนการเรียนรู้ของพวกเขา และคนที่มีความเข้าใจจะได้การชี้แนะ⁶เพื่อให้เข้าใจสุภาพชนทั้งหลาย และคำอุปมาต่างๆ ทั้งถ้อยคำทั้งหลายของเหล่านี้คนมีปัญญาและปราณีตทั้งหลายของพวกเขา

⁷ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นจุดเริ่มต้นของความรู้ คนโง่ทั้งหลายย่อมดูหมิ่นปัญญาและการสั่งสอน⁸บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของบิดาของเจ้า และอย่าทิ้งคำสอนของมารดาของเจ้า พวกเขาจะเป็นมงคลที่ส่งงานสำหรับศีรษะของเจ้า และเป็นสร้อยรอบคอของเจ้า

¹⁰บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าคนบาปพยายามชักจูงเจ้าให้ทำบาปของเขา จงปฏิเสธที่จะติดตามพวกเขา¹¹ถ้าพวกเขาพูดว่า “มากับเราเถิด ให้เราหมอบคอยเพื่อทำการบาปกรรม ให้เราข่มและทำร้ายประชาชนผู้บริสุทธิ์โดยไม่มีเหตุผล”¹²ให้เรากลับพวกเขาทั้งเป็น อย่างแน่นอนคนตายกลืนเขาเหล่านั้นที่ยังมีสุขภาพดี และทำให้เขาเหมือนกับคนเหล่านั้นที่ตกลงในหลุมมรณา

¹³เราจะพบของล้ำค่าทุกอย่าง เราจะบรรจบ้านของเราให้เต็มด้วยของที่เรายืมมาจากผู้อื่น¹⁴จงทอดสลากกับพวกเรา เราทุกคนจะมีเงินถุงเดียวกัน”¹⁵บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าเดินในทางนั้นกับพวกเขา จงอย่าให้เท้าของเจ้าแตะต้องวิถีทางของพวกเขา

¹⁶เท้าของพวกเขาวิ่งไปหาความชั่วร้าย และพวกเขาเร่งรีบไปทำให้โลหิตตก¹⁷เพราะไม่มีประโยชน์ที่จะชิงตาข่ายดักนกในขณะที่นกกำลังมองดูอยู่¹⁸คนเหล่านี้หมอบเพื่อฆ่าตนเอง พวกเขาจวนกับดักตัวเอง

¹⁹ดังนั้นทางของทุกคนที่แสวงหาความรู้โดยวิธีไม่ยุติธรรม ได้มาโดยไม่ชอบธรรม ย่อมคร่ำเอวชีวิตของคนที่ครอบครองมัน²⁰ปัญญาได้ร้องเรียกด้วยเสียงดังที่ถกตน เธอได้ยกเสียงของเธอในสถานที่โล่งแจ้ง²¹เธอร้องเสียงดังที่หวั่นคนที่มีความกลัวอีกที เธอพูดที่ทางเข้าประตูเมืองว่า

²²“เจ้าคนรู้น้อยเอ๋ย พวกเจ้าจะรักความรู้น้อยไปอีกนานเท่าใด? เจ้าคนที่ชอบเยาะเย้ย เจ้าจะพอใจในการเยาะเย้ยอีกนานเท่าใด? เจ้าพวกคนโง่จะเกลียดความรู้ไปอีกนานเท่าใด?”²³จงหันมาสนใจคำตักเตือนของข้า ข้าจะเทศน์สอนความคิดของข้าให้เจ้าทั้งหลาย ข้าจะให้ถ้อยคำของข้าแจ้งแก่พวกเจ้า²⁴เพราะข้าได้เรียกแล้ว แต่พวกเจ้าปฏิเสธที่จะฟัง ข้าได้ยื่นมือออก แต่ไม่มีใครใส่ใจเลย

²⁵แต่พวกเจ้าได้เพิกเฉยคำแนะนำทุกอย่างของข้า และไม่สนใจคำตักเตือนของข้าเลย²⁶ข้าจะหัวเราะเยาะความหายนะของพวกเจ้า ข้าจะเยาะเย้ยพวกเจ้าเมื่อความกลัวมาถึงพวกเจ้า²⁷เมื่อความกลัวของพวกเจ้ามากระแทกพวกเจ้าอย่างพายุร้าย และความหายนะได้กวาดเหนือพวกเจ้าอย่างพายุหมุน เมื่อความทุกข์และความระทมโศกมาเหนือพวกเจ้า

²⁸แล้วพวกเขาจะร้องเรียกข้า และข้าจะไม่ตอบ พวกเขาจะแสวงหาข้า แต่จะไม่พบข้า²⁹เพราะว่าพวกเขาเกลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระยาห์เวห์³⁰พวกเขาไม่ยอมรับคำแนะนำของข้าเลย และพวกเขาดูหมิ่นคำตักเตือนทุกอย่างของข้า

³¹พวกเขาจะกินผลแห่งทางของพวกเขา และพวกเขาจะอิ่มด้วยผลของความคิดเห็นของพวกเขาเอง³²เพราะการที่คนรู้น้อยได้ถูกฆ่าเมื่อพวกเขาหันเหไป และการที่คนโง่หลงเพลินก็ทำลายตนเอง³³แต่ใครก็ตามที่ฟังข้า จะอยู่อย่างปลอดภัย และอยู่อย่างสงบสุข ไม่กลัวสิ่งร้ายใดๆ ”

Chapter 2

¹บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้ารับถ้อยคำทั้งหลายของข้า และสะสมบัญญัติทั้งหลายของข้าไว้กับเจ้า²จงเชี่ยหูของเจ้าฟังปัญญาและจงเอียงใจของเจ้าเข้าหาความเข้าใจ³ถ้าเจ้าร้องหาความเข้าใจ และเปล่งเสียงของเจ้าหาปัญญา

⁴ถ้าเจ้าแสวงหาปัญญาเหมือนเจ้าหาเงิน และเสาะหาความเข้าใจเหมือนเจ้าเสาะหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่⁵แล้วเจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระยาห์เวห์ และเจ้าจะพบความรู้ของพระเจ้า⁶เพราะพระยาห์เวห์ประทานปัญญา จากพระโอษฐ์ของพระองค์ ความรู้และความเข้าใจก็ออกมา

⁷พระองค์ทรงสะสมสติปัญญาอันดีเลิศไว้ให้คนเหล่านั้นที่ยินดีในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นใส่แก่คนเหล่านั้นที่ดำเนินในความซื่อสัตย์⁸พระองค์ทรงเฝ้าบรรดาวิถีแห่งความยุติธรรม และพระองค์จะทรงปกป้องวิถีทางของคนเหล่านั้นที่เชื่อศรัทธาในพระองค์⁹แล้วเจ้าจะเข้าใจความชอบธรรม ความยุติธรรม และความเที่ยงธรรม และทุกวิถีทางที่ดี

¹⁰เพราะปัญญาจะเข้ามาในใจของเจ้า และความรู้จะเป็นที่น่ายินดีแก่จิตวิญญาณของเจ้า¹¹ความเฉลียวฉลาดจะคอยคุ้มกันเจ้า และความเข้าใจจะปกป้องเจ้าไว้¹²สิ่งเหล่านั้นจะช่วยเจ้าให้พ้นจากทางของคนชั่ว จากคนเหล่านั้นที่พุดในสิ่งที่ตลบตะแลง

¹³ผู้ทอดทิ้งบรรดาวิถีแห่งความถูกต้อง และเดินในทางแห่งความมืด¹⁴พวกเขาหนีเมื่อพวกเขาทำชั่ว และแปรปรวนในความวิปาสของความชั่ว¹⁵พวกเขาติดตามวิถีของคนโง่ และพวกเขาซ่อนการหลอกลวงในวิถีทางทั้งหลายของพวกเขา

Chapter 3

¹⁶ปัญญาและความรอบคอบจะช่วยเจ้าให้พ้นจากผู้หญิงแพศยา พ้นจากผู้หญิงสำส่อนและคำพูดพะเน้าพะนอต่างๆ ของนาง¹⁷ นางทอดทิ้งคู่ชีวิตที่นางได้เมื่อยังสาว และลืมพันธสัญญาของพระเจ้าของนาง¹⁸ เพราะบ้านของนางตั้งลงสู่ความมรณา และหนทางทั้งหลายของนางจะนำเจ้าไปหาคนเหล่านั้นในหลุมศพ

¹⁹ทุกคนที่เข้าหานางก็จะไม่ได้กลับมาอีก และพวกเขาจะไม่พบวิถีแห่งชีวิต²⁰ ดังนั้น เจ้าจะเดินในทางของคนดี และติดตามวิถีของคนชอบธรรม²¹ เพราะว่าคนเหล่านั้นที่กระทำการสิ่งที่เกี่ยวข้องธรรมจะสร้างบ้านอยู่ในแผ่นดิน และคนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อจะดำรงอยู่ในนั้น²² แต่คนอธรรมจะถูกขจัดออกจากแผ่นดิน และคนไม่สัตย์ซื่อจะถูกขจัดออกไปจากแผ่นดินเช่นกัน

Chapter 3

¹บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าลืมคำสอนของข้า และให้เฝ้ารักษาคำสั่งสอนของข้าไว้ในใจของเจ้า² เพราะความยืนยาวของวันทั้งหลายและปีทั้งหลายของชีวิตและสันติสุขจะเพิ่มให้แก่เจ้า³ อย่าให้ความจงรักภักดีต่อพันธสัญญาและความซื่อสัตย์ทอดทิ้งเจ้า จงพันมันไว้รอบคอของเจ้า จงเขียนมันไว้บนแผ่นจารึกแห่งหัวใจของเจ้า

⁴แล้วเจ้าจะหาความโปรดปรานและชื่อเสียงดีในสายพระเนตรพระเจ้าและในสายตามนุษย์⁵ จงวางใจในพระยาห์เวห์ด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความเข้าใจของตัวเจ้าเอง⁶ จงเชื่อฟังพระองค์ในทุกวิถีทางของเจ้าจงเชื่อฟังพระองค์ แล้วพระองค์เองจะทรงทำให้วิถีของเจ้าตรง

⁷อย่าเป็นคนฉลาดในสายตาของเจ้าเอง จงยำเกรงพระยาห์เวห์ และจงหันจากความชั่วร้าย⁸ นี่จะเป็นการเยียวยาให้แก่เนื้อหนังของเจ้า และความสดชื่นแก่ร่างกายของเจ้า⁹ จงถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ด้วยทรัพย์สินของเจ้า และด้วยผลแรกแห่งผลิตผลทุกอย่างของเจ้า

¹⁰และยิ่งวางของเจ้าจะเต็มล้น และป่อเก็บของเจ้าจะล้นเหลือ ด้วยเหล้าองุ่นหมักใหม่¹¹ บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นพระดำรัสสอนของพระยาห์เวห์ และอย่าชิงพระดำรัสเตือนของพระองค์¹² เพราะพระยาห์เวห์ทรงเตือนผู้ที่พระองค์ทรงรัก ดังบิดาตักเตือนบุตรชายที่เขาโปรดปราน

¹³มนุษย์ผู้พบปัญญาก็เป็นสุข เขาได้รับความเข้าใจด้วยเช่นกัน¹⁴ สิ่งที่เขาได้รับจากสติปัญญาย่อมดีกว่าสิ่งที่ได้รับผลตอบแทนเป็นเงินและกำไรของมັນย้อมดีกว่าทองคำ¹⁵ ปัญญาล้ำค่ากว่าอัญมณี และไม่มีสิ่งใดที่เจ้าปรารถนาจะสามารถเปรียบกับปัญญาได้เลย

¹⁶ปัญญามีชีวิตยืนยาวอยู่ในมือขวาของเธอ ส่วนในมือซ้ายมีความมั่งคั่งและเกียรติยศ¹⁷ ทางของปัญญาเป็นทางของความกรุณา และวิถีทั้งสิ้นของปัญญาคือความสงบสุข¹⁸ ปัญญาเป็นต้นไม้แห่งชีวิตแก่คนเหล่านั้นที่ฉวยเธอไว้ บรรดาผู้ที่ยึดเธอไว้แน่นจะมีความสุข

¹⁹พระยาห์เวห์ทรงวางรากแผ่นดินโลกโดยพระปัญญา พระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์โดยความเข้าใจ²⁰ โดยความรู้ของพระองค์ น้ำบาดาลก็พุ่งออกมา และเมฆก็โปรยน้ำค้างลงมา²¹ บุตรชายของเราเอ๋ย จงเฝ้ารักษาความรอบรู้และความเฉลียวฉลาดไว้ และจงอย่าให้สิ่งเหล่านี้คลาดสายตาของเจ้า

²²สิ่งเหล่านี้จะเป็นชีวิตแก่จิตใจของเจ้าและเป็นเครื่องประดับที่สวมรอบคอของเจ้า²³ แล้วเจ้าจะดำเนินในทางของเจ้าอย่างปลอดภัย และเท้าของเจ้าจะไม่สะดุด²⁴ เมื่อเจ้านอนลง เจ้าจะไม่กลัว เมื่อเจ้านอน เจ้าก็จะหลับสบาย

²⁵อย่ากลัวความสยดสยองที่มากอย่างจับพลัน หรือกลัวความย่ำแย่ที่คนชั่วเป็นต้นเหตุ เมื่อมันมาถึง²⁶ เพราะพระยาห์เวห์จะทรงอยู่ข้างเจ้า และจะทรงปกป้องเท้าของเจ้าจากการถูกจับในกับดัก²⁷ อย่าคิดกันสิ่งดีไว้จากผู้สมควรจะได้รับ ในเมื่อสิ่งนี้อยู่ในอำนาจของเจ้าที่จะทำได้

²⁸อย่าพูดกับเพื่อนบ้านของเจ้าว่า “ไปเถอะ แล้วค่อยมาใหม่ และพรุ่งนี้ฉันจะให้” ในเมื่อเจ้ามีเงินอยู่กับเจ้าแล้ว²⁹ อย่าวางแผนปองร้ายเพื่อนบ้านของเจ้า ผู้อยู่ใกล้ชิดและไว้วางใจในเจ้า³⁰ อย่าโต้แย้งกับใครอย่างไร้เหตุผล ในเมื่อเขาไม่ได้ทำอะไรที่ทำร้ายเจ้า

³¹อย่าอิจฉาคนที่โหดร้าย หรือเลือกทางใดๆ ของเขาเลย³² เพราะคนที่คิดโกงเป็นที่ทรงเกลียดชังของพระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงนำคนเที่ยงธรรมเข้าไว้ในความมั่นใจของพระองค์³³ คำสาปของพระยาห์เวห์อยู่บนบ้านของคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงอวยพรบ้านของคนชอบธรรม

³⁴พระองค์ทรงเยาะเย้ยคนที่ชอบเยาะเย้ย แต่พระองค์ประทานความชื่นชมยินดีของพระองค์แก่คนที่ถ่อมตัว³⁵ คนมีปัญญาก็ได้เกียรติเป็นมรดก แต่คนโง่จะได้รับความอับยศ

Chapter 4

¹บุตรชายทั้งหลายเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของบิดา และจงใส่ใจเพื่อเจ้าจะได้รู้ถึงความรอบรู้² เรากำลังให้คำชี้แนะที่ดีแก่พวกเจ้า อย่าทอดทิ้งคำสอนของเรา³ เมื่อเราเป็นเด็กอยู่กับบิดาของเรา อ่อนเยาว์และเป็นลูกโอรสของมารดาของเรา

⁴บิดาได้สอนเราและได้พูดกับเราว่า “จงให้ใจของเจ้ายึดถ้อยคำของเราไว้ให้มั่น จงรักษากฎบัญญัติทั้งหลายของเรา และมีชีวิตอยู่⁵ จงเสาะหาปัญญาและความรอบรู้ อย่าลืมและอย่าทอดทิ้งถ้อยคำแห่งปากของเรา⁶ อย่าละทิ้งปัญญา แล้วเธอจะรักษาเจ้าไว้ จงรักเธอ แล้วเธอจะคุ้มครองเจ้า

Chapter 5

⁷ปัญญาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ดังนั้น จงเสาะหาปัญญา และจงทุ่มเททั้งหมดที่เจ้ามี เพื่อเจ้าจะได้ความรอบรู้ไว้⁸ จงทะนุถนอมปัญญาไว้ แล้วเธอจะปลื้มปิติกับเจ้า เธอจะให้เกียรติเจ้า เมื่อเจ้าทอดเธอไว้⁹ เธอจะเอามาเลี้ยงแห่งเกียรติสวมศีรษะเจ้า เธอจะให้มงกุฎอันงดงามแก่เจ้า”

¹⁰บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังและเอาใจใส่ในถ้อยคำทั้งหลายของเรา แล้วเจ้าจะได้รับชีวิตยืนยาวในชีวิตของเจ้า¹¹ เราได้สอนเจ้าเรื่องทางแห่งปัญญาแล้ว เราได้นำเจ้าในหนทางแห่งความเที่ยงธรรม¹² เมื่อเจ้าก้าวอย่างเท้าเดิน จะไม่มีใครขัดขวางทางของเจ้า และถ้าเจ้าวิ่ง เจ้าจะไม่สะดุด

¹³จงยึดคำสั่งสอนไว้ให้มั่น และอย่าปล่อยไป จงเฝ้าเธอไว้ เพราะเธอเป็นชีวิตของเจ้า¹⁴ อย่าเข้าไปในวิถีของคนชั่ว และอย่าเดินไปในทางของคนชั่วร้าย¹⁵ จงหลีกเลี่ยง อย่าเดินบนนั้น จงหันกลับออกไปเสีย และจงไปอีกทางหนึ่ง

¹⁶เพราะพวกเขาอนไม่หลับ จนกว่าจะทำชั่ว และพวกเขาจะข่มตาหลับไม่ลง จนกว่าจะทำให้คนสะดุด¹⁷ เพราะพวกเขากินอาหารแห่งความชั่วร้าย และดื่มเหล้าอุ่นแห่งความความการุณ¹⁸ แต่วิถีของคนชอบธรรมเหมือนแสงอรุณแรกที่เริ่มสว่างขึ้น ซึ่งค่อยๆ ส่องแสงจนถึงสว่างเต็มที่ของกลางวัน

¹⁹ทางของคนชั่วก็เหมือนความมืด พวกเขาไม่ทราบว่าจะสะดุดอะไร²⁰ บุตรชายของเราเอ๋ย จงใส่ใจถ้อยคำทั้งหลายของเรา จงเอียงหูของเจ้าเข้าหาคำพูดของเรา²¹ อย่าให้มันคลาดสายตายของเจ้า จงรักษามันไว้ภายในใจของเจ้า

²²เพราะถ้อยคำทั้งหลายของเราเป็นชีวิตแก่ผู้ค้นพบ และเป็นพยานามัยแก่กายทุกส่วนของพวกเขา²³ จงระแวดระวังใจของเจ้าและปกป้องดูแลด้วยความหมั่นเพียร เพราะจากห้วงใจนั้นเองได้เกิดน้ำพุแห่งชีวิต²⁴ จงทิ้งวาทาปสันปถิวเสียจากเจ้า และให้คำพูดตลบตะแลงห่างจากเจ้า

²⁵ให้ดวงตาของเจ้าเพ่งมองตรงไปเบื้องหน้า และให้การจ้องของเจ้าตรงไปข้างหน้าเจ้า²⁶ จงทำหนทางแห่งเท้าของเจ้าให้ราบ แล้วทางทั้งสี่ของเจ้าจะปลอดภัย²⁷ อย่าหันเหไปข้างขวาหรือข้างซ้าย จงหันเท้าของเจ้าเสียจากความชั่วร้าย

Chapter 5

¹บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจฟังปัญญาของเรา จงเอียงหูของเจ้าฟังความเข้าใจของเรา² เพื่อเจ้าจะได้เรียนรู้ถึงความรอบคอบ และริมฝีปากของเจ้าจะปกป้องความรู้³ เพราะริมฝีปากของหญิงแพศยาก็หยดน้ำผึ้งออกมา และปากของนางก็เรียบเนียนยิ่งกว่าน้ำมัน

⁴แต่ในที่สุด นางก็ขมอย่างบอระเพ็ด เชือดเฉือนเหมือนอย่างดาบที่คม⁵ แท้ทั้งสองของนางก้าวลงไปสู่ความตาย ทุกอย่างเท้าของนางมุ่งตรงไปยังแดนคนตาย⁶ นางไม่ได้ให้ความคิดเกี่ยวกับวิถีแห่งชีวิต อย่างเท้าของนางก็ระเห่ร้อนไป นางไม่รู้นางกำลังไปที่แห่งใด

⁷บุตรชายทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังข้า และอย่าหันไปจากการฟังถ้อยคำแห่งปากของข้า⁸ จงรักษาทางของเจ้าให้ไกลจากนาง และอย่าไปใกล้ประตูบ้านของนาง⁹โดยวิธีนั้น เจ้าจะไม่มอบเกียรติของเจ้าให้แก่คนอื่นๆ หรือให้ปีทั้งหลายแห่งชีวิตของเจ้าแก่คนโหดร้าย

¹⁰คนแปลกหน้าที่ทั้งหลายจะไม่อ้อมเอมด้วยทรัพย์สินของเจ้า และของที่ได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรงของเจ้าจะไม่ตกไปในบ้านของคนแปลกหน้า¹¹ ในบั้นปลายชีวิตของเจ้า เจ้าจะครวญคราง เมื่อเนื้อและกายของเจ้าเสื่อมสิ้นไป¹² เจ้าจะพูดว่า “ข้าเกลียดการสั่งสอนเสียจริงๆ และจิตใจของข้าดูเหมือนการตักเตือน

¹³ข้าจะไม่เชื่อฟังบรรดาครูของข้า หรือเอียงหูให้แก่บรรดาผู้สั่งสอนของข้า¹⁴ ข้าจะจนจะย่อยยับอยู่รอมร่อ ท่ามกลางการประชุม ในการชุมนุมของผู้คน¹⁵ จงดื่ม น้ำจากถังเก็บน้ำของเจ้า และดื่ม น้ำที่ไหลจากบ่อของเจ้าเอง

¹⁶ควรหรือที่จะให้น้ำพุของเจ้าไหลล้นออกไปทุกที่ และให้ธารน้ำของเจ้าไหลไปที่ลานเมือง?¹⁷ จงให้มันเป็นของเจ้าแต่ผู้เดียว และไม่ใช่สำหรับคนแปลกหน้าแก่เจ้า¹⁸ ขอให้ น้ำพุของเจ้าได้รับพร และขอให้เปรมปรีดีอยู่กับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น

¹⁹เพราะเธอคือดวงที่นารัก และเหมือนละมั่งตัวเมียที่งามสง่า จงให้กันทั้งสองข้างของเธอเป็นที่เบิกบานใจของเจ้าอยู่ทุกเวลา ขอให้เจ้าจงดื่มด่ำอยู่กับความรักของนางเสมอ²⁰ บุตรชายของเราเอ๋ย ทำไมเจ้าจะเคลิบเคลิ้มอยู่กับหญิงแพศยาอยู่เล่า ทำไมเจ้าโอบกอดกันทั้งสองของหญิงสาวสองคนอยู่?²¹ พระยาห์เวห์ทรงทอดพระเนตรทุกสิ่งที่คนทำ และพระองค์ทรงเฝ้าดูหนทางทั้งสี่ของเข

²²คนชั่วร้ายจะถูกตักด้วยความชั่วช้าของตัวเอง ตาข่ายแห่งบาปก็เกาะกุมเขาจนแน่น²³ เขาจะตายเพราะเขาขาดการสั่งสอน เขาหลงเหินไปเพราะความโง่งมอย่างยิ่งของเขา

Chapter 6

¹บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้าเป็นผู้ค้าประกันการยืมเงินให้เพื่อนบ้านของเจ้า ถ้าเจ้าได้ให้สัญญากับคนแปลกหน้า² แล้วถ้าเจ้าได้ติดบ่วงเพราะคำสัญญาของเจ้า และเจ้าติดกับเพราะคำจากปากของเจ้า³ บุตรชายของเราเอ๋ย เมื่อเจ้าตกอยู่ในคำมือเพื่อนบ้านของเจ้าจงทำอย่างนี้และช่วยตัวเจ้าให้พ้นภัย จงไปและถ่อมตัวลง และวิงวอนเพื่อนบ้านของเจ้า

⁴อย่าให้ดวงตาทิ้งสองข้างของเจ้าหลับลง และอย่าให้หางตาของเจ้าปรือไป⁵จงให้ตัวเจ้าปลอดจากภัย อย่างละมั้งปลีกตัวจากมือของนายพราน อย่างนกจากมือของคนจับนก⁶เจ้าคนเกียจคร้าน จงไปดูมดสิ พิศราห์หูดทางของมัน และจงมีปัญญา

⁷โดยปราศจากหัวหน้า เจ้าหน้าทีหรือผู้ปกครอง⁸มันก็ยังเตรียมอาหารของมันในฤดูร้อน และในระหว่างฤดูเกี่ยวมันสะสมเสบียงของมัน⁹เจ้าจะนอนหลับอีกนานเท่าไร คนเกียจคร้านเอ๋ย? เมื่อไรเจ้าจะลุกขึ้นจากหลับของเจ้า?

¹⁰“หลับอีกนิด เคลิ้มอีกหน่อย กอดมืออีกนิดหน่อยเพื่อพักผ่อน”¹¹แล้วความจนของเจ้าจะมาอย่างโจร และความขัดสนของเจ้าจะมาอย่างทหารถืออาวุธ¹²อย่างคนถืออาวุธ คนถ่อย คนเลว ที่ใช้ชีวิตด้วยวาจาตลบตะแลง

¹³ขยับดวงตาของเขา ให้สัญญาณด้วยเท้าของเขาและนิ้วของเขาก็ชี้ไป¹⁴เขาคิดประดังความชั่วร้ายในใจของเขา เขายแวงตะแคงรัวอยู่ทุกเวลา¹⁵เพราะฉะนั้นความหายนะจะมาถึงเขาอย่างฉับพลัน เพียงอธิใจเขาจะถูกทำลายโดยไม่มีทางเยียวยา

¹⁶มีหกสิ่งซึ่งพระยาห์เวห์ทรงเกลียด มีเจ็ดสิ่งซึ่งเป็นที่น่าเกลียดสำหรับพระองค์¹⁷ได้แก่ ดวงตาของคนที่ยังงียโส ลิ่นที่นุสา มือที่ทำให้เลือดของคนบริสุทธิ์ต้องหลัง¹⁸ใจที่คิดแผนเลวร้าย เท้าซึ่งรีบวิ่งไปทำชั่ว

¹⁹พยานซึ่งหายใจออกมาเป็นคำนุสา และคนที่หว่านความแตกร้างในหมู่พี่น้อง²⁰บุตรชายของเราเอ๋ย จงเฝ้ารักษาบัญญัติของบิดาเจ้า และอย่าละทิ้งคำสอนมารดาเจ้า²¹จงมัดสิ่งเหล่านั้นไว้ที่ใจของเจ้าเสมอ จงผูกสิ่งเหล่านั้นไว้รอบคอกของเจ้า

²²เมื่อเจ้าเดิน พวกมันจะนำเจ้า เมื่อเจ้านอนหลับ พวกมันจะเฝ้าเจ้า และเมื่อเจ้าตื่น พวกมันจะสอนเจ้า²³เพราะบัญญัติเป็นประทีป และคำสอนเป็นแสงสว่าง การแก้ไขที่มาด้วยการสั่งสอนเป็นวิถีทางแห่งชีวิต²⁴มันปกป้องเจ้าไว้จากหญิงสำส่อน จากลื่นพะเน้าพะนอของหญิงแพศยา

²⁵อย่าให้ใจของเจ้าหลงเสน่ห์ความงามของนาง และอย่าให้นางจับเจ้าด้วยตาเจ้าชู้ของนาง²⁶หลับนอนกับหญิงโสเภณีด้วยขนมปังก้อนเดียวกันก็ยังได้ แต่หลับนอนกับภรรยาของผู้ชายอีกคนหนึ่งอาจต้องซื้อด้วยชีวิตของเจ้า²⁷คนเราจะชอบไฟไว้ที่อกของเข โดยมิให้เสื้อผ้าไหม้ได้หรือ?

²⁸คนเราจะเดินบนถ่านที่ร้อนโดยมิให้เท้าทั้งสองข้างถูกไฟลวกได้หรือ?²⁹ดังนั้นผู้ชายที่หลับนอนกับภรรยาของเพื่อนบ้านก็เป็นดังนั้นแหละ ไม่มีใครที่หลับนอนกับนางแล้วจะไม่ถูกลงโทษ³⁰ผู้คนไม่ดูหมิ่นขโมย ถ้าเขาลักขโมยเพื่อบรรเทาความอยากเมื่อเขาหิว

³¹แม้กระนั้นถ้าหากเขาถูกจับได้ เขาต้องชำระคืนเจ็ดเท่าที่เขาได้ขโมยไป เขาจะต้องให้สิ่งของทั้งสินที่มีค่าในบ้านของเขา³²ใครที่ล่วงประเวณีย่อมไม่มีสามัญสำนึก ใครทำอย่างนั้นก็ทำลายตนเอง³³เขาจะได้ผลและความอัปยศคือสิ่งที่เขาสมควรจะได้รับ และความอดสูของเขาสลบล้างไม่ได้เลย³⁴เพราะความหึงหวงทำให้ผู้ชายเกรี้ยวกราด เขาจะไม่แสดงความปรานีเมื่อเขาลงมือแก้แค้น³⁵เขาจะไม่ยอมรับคำชดเชยและไม่สามารถหยุดยั้งเขาได้ ถึงแม้ว่าเจ้าจะเสนอให้ของกำนัลมากมายก็ตาม

Chapter 7

¹บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาถ้อยคำของข้า จงสะสมบัญญัติของข้าไว้กับเจ้า²จงรักษาบัญญัติของข้า และมีชีวิตอยู่ และจงรักษาคำสอนของข้าอย่างกับแก้วตาของเจ้า³จงพันมันไว้ที่นิ้วมือทั้งสองข้างของเจ้า จงเขียนสิ่งเหล่านี้ไว้บนแผ่นจารึกแห่งหัวใจของเจ้า

⁴จงพูดกับปัญญาว่า “เธอเป็นพี่สาวของฉัน” และจงเรียกความรอบรู้ว่าญาติสนิทของเจ้า⁵เพื่อที่จะปกป้องตัวเจ้าไว้จากหญิงแพศยา จากหญิงสำส่อนที่พูดจาพะเน้าพะนอ⁶ที่หน้าต่างบ้านของข้า ข้ากำลังมองออกไปตามบานเกล็ด

⁷ข้ามองไปที่ผู้คนที่รู้น้อย ข้าพิเคราะห์ดูท่ามกลางคนหนุ่มทั้งหลาย คนหนุ่มผู้ที่ไม่มีความสำนึก⁸คนหนุ่มคนนั้นได้ผ่านไปตามถนนใกล้หัวมุมไปบ้านของนาง และเขาได้เดินไปบ้านของนาง⁹เป็นเวลาโพล้เพล้ เวลาเย็น ตอนกลางคืนและในความมืด

¹⁰ที่นั่น ผู้หญิงคนหนึ่งได้มาพบเขา ได้แต่งตัวอย่างโสเภณีด้วยหัวใจเจ้าเล่ห์¹¹นางจัดจ้านและเอาแต่ใจตัวเอง เท้าของนางไม่อยู่กับบ้าน¹²บัดนี้อยู่ที่ถนน แล้วก็ไปอยู่ที่ลานเมือง และนางได้ข่มขอยอยู่ตามทุกหัวมุม

¹³ดังนั้นนางได้ช่วยเขาและได้จูบเขา นางได้พูดกับเขาอย่างหน้าไม่อายว่า¹⁴“ฉันได้ถวายเครื่องสันติบูชาวันนี้ ฉันได้ถวายแค้นแล้ว”¹⁵ดังนั้นฉันจึงออกมาพบเธอ เสาหาเธออย่างใจจดจ่อและฉันได้พบเธอแล้ว

¹⁶ฉันได้คลุมเตียงของฉันแล้วด้วยผ้าคลุม เป็นผ้าลินินสีจากฮีบปัส¹⁷ฉันได้ทำที่นอนของฉันให้หอมด้วยมดยอบ กฤษณา และอบเชย¹⁸มาเถอะ ให้เรามาดื่มด่ำความรักกันจนถึงรุ่งเช้า ให้เรามาผลิตเพลินในการเรiringรักกันอย่างเต็มอัมเกิด

¹⁹เพราะสามีของฉันไม่อยู่บ้าน เขาได้เดินทางไปกับไกล²⁰เขาได้พกเงินไปลงทุนหนึ่ง เขาจะกลับมาในวันเพ็ญ”²¹ด้วยคำเชิญชวนมากมายนางได้หว่านล้อมเขา นางชักจูงเขาด้วยคำพูดพะเน้าพะนอ

²² เขาก็ได้ติดตามนางไปทันที อย่างรวดเร็วผู้ไปสู่การฆ่า เหมือนอย่างกว้างเข้าไปติดกับดัก²³ จนกระทั่งลูกธนูปักลึกถึงตับของมัน เขาเป็นอย่างนอนกรนเข้าไปหาบ่วง เขาไม่รู้ว่ามันมีราคาคงถึงชีวิตของเขา²⁴ บุตรชายทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังข้า และจงใส่ใจถ้อยคำจากปากของข้า

²⁵ อย่าให้อใจของเจ้าหันไปตามทางของนาง อย่าหลงอยู่ในวิถีของนาง²⁶ นางได้ทำให้ผู้คนเป็นอันมากล้มลงอย่างการรุมเหยื่อแห่งความตายของนางก็มากมายนับไม่ถ้วน²⁷ บ้านของนางเป็นทางไปสู่แดนคนตาย พวกเขาลงไปถึงห้องนอนมิดมิดแห่งความตาย

Chapter 8

¹ ปัญญาไม่ได้ร้องเรียกหรือ? ความเข้าใจไม่ได้เปล่งเสียงของเธอหรือ?² บนยอดเขาสูง ที่ข้างทาง และตามสี่แยก ปัญญาได้ยืนอยู่³ ตรงข้างหน้าประตูหน้าเมือง คือที่ทางเข้า ปัญหาร้องเสียงดังว่า

⁴ “นี่สำหรับเจ้า ประชาชนเอ๋ย ข้าพเจ้าเรียกเจ้า เสียงเรียกของข้าพเจ้าไปถึงมนุษยชาติ⁵ เจ้าคนผู้ซึ่งรู้น้อย จงเรียนรู้ปัญญา และเจ้าคนโง่ จงเข้าใจ⁶ จงฟัง เพราะข้าพเจ้าจะพูดถึงสิ่งที่มีเกียรติ และเมื่อริมฝีปากของข้าพเจ้าเปิดออก ข้าพเจ้าจะพูดสิ่งที่ถูกต้อง

⁷ เพราะปากของข้าพเจ้าจะพูดความจริง และความชั่วเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังต่อริมฝีปากของข้าพเจ้า⁸ ทุกคำจากปากของข้าพเจ้านั้นชอบธรรม ในถ้อยคำเหล่านั้นไม่มีผิดผันหรือตลบตะแลง⁹ คำเหล่านั้นก็ตรงหมดสำหรับคนที่เข้าใจ ถ้อยคำของข้าพเจ้าก็ถูกต้องสำหรับผู้พบความรู้

¹⁰ จงรับคำสั่งสอนของข้าพเจ้าแทนเงิน และจงรับความรู้แทนทองคำเนื้อดี¹¹ เพราะปัญญาดีกว่าอัญมณี ไม่มีทรัพย์สมบัติใดจะเทียบเท่ากับปัญญาได้เลย¹² ข้าพเจ้าเอง คือปัญญา อยู่กับความสุข และข้าพเจ้าเป็นเจ้าของความรู้และความรอบคอบ

¹³ ความยำเกรงพระยาห์เวห์คือการเกลียดชังความชั่วร้าย ข้าพเจ้าเกลียดความเย่อหยิ่งและความจองหอง และทางของความชั่วร้ายกับวาทะตลบตะแลง ข้าพเจ้าเกลียดพวกนี้¹⁴ ข้าพเจ้ามีคำแนะนำที่ดีและสติปัญญาที่หลักแหลม ข้าพเจ้าเองเป็นความรอบรู้ คำลึงก็เป็นของข้าพเจ้า¹⁵ โดยข้าพเจ้าเอง กษัตริย์จึงทรงครองราชย์ และผู้ครอบครองจึงตรากฎหมายที่ยุติธรรม

¹⁶ โดยข้าพเจ้าเอง เจ้านายจึงครอบครอง รวมทั้งขุนนาง คือทุกคนที่ปกครองอย่างยุติธรรม¹⁷ ข้าพเจ้ารักคนที่รักข้าพเจ้าและคนเหล่านั้นที่เสาะหาข้าพเจ้าอย่างตั้งใจก็จะพบข้าพเจ้า¹⁸ ความมั่งคั่งและเกียรติอยู่กับข้าพเจ้าทั้งทรัพย์สินนิรันดร์และความชอบธรรม

¹⁹ ผลของข้าพเจ้าก็ดีกว่าทองคำ ดีกว่าทองคำบริสุทธิ์ และผลผลิตของข้าพเจ้าก็ดีกว่าเงินเนื้อดี²⁰ ข้าพเจ้าเดินในทางแห่งความชอบธรรม ในท่ามกลางวิถีแห่งความยุติธรรม²¹ ผลที่เกิดขึ้น ข้าพเจ้าให้คนที่รักข้าพเจ้าได้ครอบครองทรัพย์สิน ข้าพเจ้าจะบรรจุกาลังทรัพย์ของพวกเขาให้เต็ม

²² “พระยาห์เวห์ทรงให้กำเนิดข้าพเจ้าเมื่อทรงเริ่มงานของพระองค์ ข้าพเจ้าเป็นครั้งแรกในพระราชกิจของพระองค์²³ ตั้งแต่ดิ้นดาบรรพมาแล้ว ข้าพเจ้าได้ถูกสถาปนาไว้ ตั้งแต่แรก จากเมื่อสมัยการเริ่มต้นของแผ่นดินโลก²⁴ ก่อนมีมหาสมุทร ก่อนมีตาน้ำที่มีน้ำไหลมากมาย ข้าพเจ้าได้ถือกำเนิดมาแล้ว

²⁵ ก่อนภูเขาถูกวางราก และก่อนเนินเขา ข้าพเจ้าก็ได้ถือกำเนิดมาแล้ว²⁶ ข้าพเจ้าได้เกิดมาแล้วก่อนที่พระยาห์เวห์ทรงสร้างแผ่นดินหรือไร่นา หรือก่อนผองคลีแรกของพิภพ²⁷ ข้าพเจ้าได้อยู่ที่นั่นแล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์เมื่อทรงลากเส้นรอบวงบนพื้นผิวของที่ลี้

²⁸ ข้าพเจ้าได้อยู่ที่นั่นเมื่อพระองค์ได้ทรงสถาปนาบรรดาเมฆเบื้องบนและเมื่อทรงสถาปนาตาน้ำพุขึ้นมาจากที่ลี้²⁹ ข้าพเจ้าได้อยู่ที่นั่นเมื่อพระองค์ทรงกำหนดขอบเขตให้แก่ทะเล เพื่อว่าน้ำจะไม่ละเมิดพระบัญชาของพระองค์ และเมื่อทรงมีการจำกัดสำหรับปึกฐานรากของแผ่นดินแห่ง³⁰ ข้าพเจ้าก็อยู่ข้างพระองค์แล้วเหมือนอย่างนายช่างที่ชำนาญ ข้าพเจ้าเป็นความปิตินดีของพระองค์ทุกๆ วัน เปรมปรีดิ์อยู่ทุกเวลาเฉพาะพระพักตร์พระองค์

³¹ ข้าพเจ้ากำลังเปรมปรีดิ์ในพิภพของพระองค์ทั้งสิ้น และความปิตินดีของข้าพเจ้าในมนุษยชาติ³² บัดนี้ บุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า สำหรับคนที่รักษาทางของข้าพเจ้าก็เป็นสุข³³ จงฟังคำสั่งสอนของข้าพเจ้า และจงมีปัญญา และอย่าเพิกเฉยเสีย

³⁴ คนที่ฟังข้าพเจ้าก็เป็นสุข เขาจะเฝ้าอยู่ที่ประตูทั้งหลายของข้าพเจ้าทุกวัน คอยอยู่ข้างเสาประตูบ้านทั้งหลายของข้าพเจ้า³⁵ เพราะใครก็ตามที่พบข้าพเจ้า ก็พบชีวิต และเขาจะได้รับความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์³⁶ แต่คนที่ไม่พบข้าพเจ้าก็ทำร้ายชีวิตของตัวเอง ทุกคนที่เกลียดชังข้าพเจ้าก็รักความตาย”

Chapter 9

¹ ปัญญาได้สร้างบ้านของเธอแล้ว เธอได้แกะสลักเสาเจ็ดต้นจากหิน² เธอได้ขาสัตว์ของเธอ เธอได้ผสมเหล้าองุ่นของเธอ และเธอได้จัดโต๊ะของเธอแล้วด้วย³ เธอได้ส่งสาวใช้ของเธอออกไป เธอร้องเรียก จากที่สูงที่สุดในเมืองว่า

⁴ “ใครเป็นคนที่รู้น้อย? ให้เขาหันเข้ามาที่นี่” เธอพูดกับผู้ที่ไม่มีสามัญสำนึกว่า⁵ “มาเถะ มารับประทานขนมปังของฉันทัน และดื่มเหล้าองุ่นที่ฉันทันได้ผสม⁶ จงถึงการกระทำที่รู้น้อยเสีย และมีชีวิตอยู่ ดำเนินในทางของความเข้าใจนั้นเถิด

⁷ผู้ใดก็ตามที่กล่าวว่าคุณชอบเยาะเย้ยจะได้ความอัปยศ และผู้ใดก็ตามที่ตักเตือนคนชั่วจะได้รับการดูหมิ่น⁸อย่าตักเตือนคนชอบเยาะเย้ย เพราะเขาจะเกลียดเจ้า จงตักเตือนคนที่มีปัญญา และเขาจะรักเจ้า⁹จงให้ออกาสแก่คนที่มีปัญญาและเขาจะมีปัญญายิ่งขึ้น และจงสอนคนชอบธรรม และเขาจะเพิ่มพูนการเรียนรู้

¹⁰ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา และความรู้เรื่ององค์บริสุทธิ์เป็นความเข้าใจ¹¹เพราะโดยข้าพเจ้า วันเวลาของเจ้าจะทวีขึ้น และปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะเพิ่มพูน¹²ถ้าเจ้ามีปัญญาเจ้าก็มีปัญญาเพื่อตนเอง และถ้าเจ้าเยาะเย้ย เจ้าเองนั้นแหละที่จะต้องแบกรับแต่คำพิง

¹³ผู้หญิงโง่นั้นก็โง่เดชะ นางเบาปัญญาและไม่รู้อะไรเลย¹⁴นางนั่งที่ประตูบ้านของนาง บนที่นั่งตามที่สูงของเมือง¹⁵นางร้องเรียกลูกคนเหล่านั้นผู้ที่ผ่านมาถนน แก่ประชาชนที่เดินตรงไปตามทางของพวกเขาว่า

¹⁶“ให้ใครก็ตามที่เป็นคนรู้น้อย ให้เขาหันเข้ามาที่นี่” นางพูดกับคนไม่มีสามัญสำนึกว่า¹⁷“ข้าที่ขโมยมาสาธิตก็หวานและอาหารที่รับประทานในที่ลับก็อร่อย”¹⁸แต่เขาไม่ทราบว่าการตายอยู่ที่นั่น และแขกที่ได้รับเชิญของนางก็อยู่ในห้วงลึกของแดนคนตาย

Chapter 10

¹บรรดาสุภามิตรของซาโลมอน บุตรชายที่มีปัญญากำหนดให้บิดาของตนดี แต่บุตรชายที่โง่ นำความโศกเศร้ามาสู่มารดาของเขา²บรรดาทรัพย์ที่ได้สะสมโดยคนชั่วร้าย ไม่มีค่า แต่การทำให้สิ่งที่ดีช่วยช่วยให้เจ้าพ้นจากความตาย³พระยาห์เวห์จะไม่ทรงปล่อยให้จิตใจของคนชอบธรรมหวั่นไหว แต่พระองค์จะทรงปฏิเสธความกระหายของคนชั่วร้าย

⁴มือที่เกี่ยวครั้นทำให้คนยากจน แต่มือของคนที่ยึดทำให้มั่งคั่ง⁵บุตรชายที่ฉลาดก็เก็บพืชผลไว้ในฤดูแล้ง แต่เป็นสิ่งที่น่าอับอายถ้าเขาถอนกลับในฤดูเก็บเกี่ยว⁶พระพรมากมายของพระเจ้าอยู่บนศีรษะของคนชอบธรรม แต่ปากของชั่วก็ซ่อนความโหดร้าย

⁷คนชอบธรรมทำให้คนที่ระลึกถึงเขามีความสุข แต่ชื่อของคนชั่วร้ายจะเสื่อมเสีย⁸คนที่มีปัญญายอมรับการบัญญัติ แต่คนที่พูดโง่ๆ จะถึงความพินาศ⁹คนที่ดำเนินในความซื่อสัตย์ก็ดำเนินอย่างปลอดภัย แต่ผู้ที่ทำทางของเขาให้คนเขาจะถูกเปิดโปง

¹⁰ผู้ที่ขยับตัวก็ก่อความยุ่งยาก แต่คนที่พูดโง่ๆ จะถูกเหวี่ยงล้มลง¹¹ปากของคนชอบธรรมเป็นน้ำพุแห่งชีวิต แต่ปากของคนชั่วซ่อนความโหดร้าย¹²ความเกลียดชังปลุกเร้าให้เกิดการวิวาท แต่ความรักก็ดับการระเบิดทุกอย่าง

¹³ปัญญาจะพบได้ก็ริมฝีปากของคนที่มีความเข้าใจ แต่ไม่เรียกว่าเหมาะแก่หลังของผู้ไม่มีสามัญสำนึก¹⁴คนที่มีปัญญาย่อมสะสมความรู้ไว้ แต่ปากของคนโง่ นำความหายนะมาใกล้¹⁵ทรัพย์สมบัติของคนมั่งมีเป็นเมืองเข้มแข็งของเขา แต่ความยากจนของคนจนเป็นความหายนะของพวกเขา

¹⁶คำจ้างของคนชอบธรรมนำไปถึงชีวิต แต่คำไรของคนชั่วร้ายนำพวกเขาไปสู่ความบาป¹⁷มีวิถีทางไปสู่ชีวิตสำหรับคนที่อยู่ในระเบียบวินัย แต่คนที่ปฏิเสธคำตักเตือนก็หลงเจิ่นไป¹⁸ใครก็ตามที่ซ่อนความเกลียดชังไว้ก็มีริมฝีปากนุสา และใครก็ตามที่ใส่ร้ายป้ายสีคนอื่นก็เป็นคนโง่

¹⁹เมื่อมีการพูดมากคำ การละเมิดย่อมเกิดขึ้นได้ แต่คนที่ระมัดระวังปากในสิ่งที่เขาพูดก็เป็นคนฉลาด²⁰ล้นของคนชอบธรรมคือเงินเนื้อดี มีคุณค่าเพียงเล็กน้อยในความคิดของคนชั่วร้าย²¹ริมฝีปากของคนชอบธรรมเลื่องคนมากมาย แต่คนโง่ตายเพราะการขาดสามัญสำนึก

²²พระพรของพระยาห์เวห์ทำให้มั่งคั่ง และพระองค์ไม่ได้ทรงเพิ่มความโศกเศร้าเข้าไปด้วย²³ความชั่วร้ายเป็นการเล่นที่คนโง่เล่นเพื่อความสนุก แต่ปัญญาก็เป็นความเพลิดเพลินของคนที่มีความเข้าใจ²⁴ความกลัวของคนชั่วร้ายจะมาถึงเขา แต่ผู้ชอบธรรมจะได้รับตามใจปรารถนา

²⁵คนชั่วร้ายเป็นเหมือนพายุหมุนที่ผ่านไปแล้ว และไม่มีคนชั่วร้ายอีก แต่คนชอบธรรมจะมีฐานรากที่คงอยู่เป็นนิรันดร์²⁶เหมือนน้ำสัสมายูกับฟืน และควันในดวงตาเป็นจันใด คนเกี่ยวครั้นกับผู้ที่ใช้เขาก็เป็นจันนั้น²⁷ความยำเกรงพระยาห์เวห์นั้นยืดชีวิตให้ยาว แต่ปีทั้งหลายของคนชั่วร้ายจะสั้นเข้า

²⁸ความหวังของคนชอบธรรมคือความยินดีของพวกเขา แต่จำนวนปีของคนชั่วร้ายก็จะสั้นเข้า²⁹ทางของพระยาห์เวห์เป็นที่กำบังแข็งแรงแก่คนที่ดำเนินชีวิตอย่างไว้ติหาณี แต่เป็นความหายนะแก่คนประพฤติชั่ว³⁰คนชอบธรรมจะไม่เวียนสั่นคลอน แต่คนชั่วร้ายจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดิน

³¹สิ่งที่ออกจากปากของคนชอบธรรมให้ผลแห่งปัญญา แต่สิ่งที่ตลบตะแลงจะถูกตัดออก³²ริมฝีปากของคนชอบธรรมรู้จักสิ่งที่ดีที่ควร แต่ปากของคนชั่วร้าย รู้จักแต่สิ่งที่ตลบตะแลง

Chapter 11

¹พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังดาซึ่งขี้โกง แต่พระองค์ทรงพิชิตยิดในน้ำหนักที่เที่ยงตรง²เมื่อความโหดมาถึง ความอัปยศก็มาด้วย แต่ความถ่อมตัวมาพร้อมกับปัญญา³ความซื่อสัตย์ของคนเที่ยงธรรมย่อมนำพวกเขา แต่สารพัดวิธีคดโกงของคนทรยศย่อมทำลายพวกเขา

⁴ความมั่งคั่งไม่มีประโยชน์ในวันแห่งพระพิโรธ แต่การกระทำที่ชอบธรรมช่วยให้พ้นจากความตาย⁵ความชอบธรรมของคนที่ดีพร้อมย่อมทำให้ทางของเขา

ตรง แต่คนชั่วจะล้มลงด้วยความชั่วร้ายของพวกเขาเอง⁶ การประพฤติชอบธรรมของคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงพอพระทัยปกป้องพวกเขาให้ปลอดภัย แต่คนทรยศจะติดกับดักของความอยากของพวกเขา

⁷เมื่อคนชั่วตาย ความหวังของเขาก็มลายไป และความหวังที่ได้เคยมีอยู่ในกำลังของเขาก็สลายไป⁸ คนชอบธรรมได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจากความลำบาก และมันจะไม่พาคนชั่วแทน⁹ ปากของคนที่ไม่นับถือพระเจ้าทำลายเพื่อนบ้านของเขา แต่โดยทางความรู้ของคนชอบธรรมจะช่วยให้ปลอดภัย

¹⁰เมื่อคนชอบธรรมอยู่เย็นเป็นสุข บ้านเมืองก็เปรมปรีดิ์ และเมื่อคนชั่วพินาศ ก็มีเสียงโห่ร้องด้วยความยินดี¹¹ โดยพรของคนที่ยินดีในพระเจ้า บ้านเมืองก็เป็นที่ยกย่อง แต่โดยปากของคนชั่ว บ้านเมืองก็ล่มจม¹² คนที่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของเขาจะไม่มีความสำคัญ แต่คนที่มีความเข้าใจก็นิ่งเงียบ

¹³คนใดก็ตามที่เกี่ยวข้องซบเซาก็เผยความลับ แต่คนที่ไว้วางใจได้ย่อมปิดเรื่องไว้ได้¹⁴ ที่ใดไม่มีการนำที่ฉลาด ประเทศก็ล่มสลาย แต่ชัยชนะได้มาโดยมีที่ปรึกษา¹⁵ คนใดก็ตามที่คำประกาศการสู้รบให้คนอื่นจะต้องทนทุกข์ แต่ผู้ที่เกลียดการคำประกาศในสัญญาเช่นนั้นย่อมปลอดภัย

¹⁶ผู้หญิงที่งามสง่าย่อมได้รับเกียรติ แต่คนใจโหดเหี้ยมย่อมฉวยเอาความมั่งคั่ง¹⁷ คนที่มีความเมตตายอมให้ประโยชน์แก่ตัวเขาเอง แต่คนดูร้ายยอมทำให้ตัวเองเจ็บ¹⁸ คนชั่วหลอกลวงเพื่อได้ค่าจ้าง แต่คนที่หวานสิ่งที่ชอบธรรมจะเก็บเกี่ยวค่าจ้างแห่งความจริง

¹⁹คนที่สัตย์ซื่อในความชอบธรรมจะมีชีวิตอยู่ แต่คนที่ติดตามความชั่วร้ายจะถึงความตาย²⁰ พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังพวกคนที่มีใจลบตะแลง แต่ทรงพอพระทัยคนที่ดำเนินชีวิตอย่างไว้ถ่า²¹ เป็นสิ่งที่แน่นอนว่า คนชั่วร้ายจะถูกลงโทษ แต่คนชอบธรรมจะได้รับการช่วยกู้

²²สตรีงามที่ปราศจากวิจารณ์ญาณ ก็เหมือนห่วงทองคำที่จุ่มหนู²³ ความปรารถนาของคนชอบธรรมล้วนแต่ดี แต่คนชั่วหวังได้แต่เพียงพระพิโรธเท่านั้น²⁴ มีบางคนที่หวานเมลิคพืช เขายังมีมากขึ้น คนอื่นที่ไม่ได้หวาน เขาก็ยิ่งขัดสน

²⁵บุคคลที่ใจกว้างย่อมเจริญรุ่งเรือง คนที่ให้น้ำคนอื่นย่อมได้น้ำตอบแทน²⁶ ผู้คนแข่งพอกคนที่ไม่ขายข้าว แต่พระพรอยู่บนศีรษะของผู้ที่ขายข้าว²⁷ คนที่แสวงหาความดี ก็เสาะหาความโปรดปราน แต่คนที่เสาะหาความชั่วร้าย ก็จะได้พบมัน

²⁸คนที่วางใจในความมั่งคั่งจะล้มละลาย แต่คนชอบธรรมจะรุ่งเรืองอย่างใบไม้เขียว²⁹ คนที่ทำให้ครอบครัวของตนลำบากจะรับลมเป็นมรดก และคนใจจะเป็นคนรับใช้ของคนที่มีปัญญา³⁰ คนชอบธรรมจะเป็นเหมือนต้นไม้แห่งชีวิต แต่ความรุนแรงย่อมทำลายชีวิต³¹ ดูเถิด ถ้าคนชอบธรรมได้รับสิ่งที่เขาควรได้รับ คนชั่วและคนบาปจะได้รับมากยิ่งขึ้นสักเท่าไร

Chapter 12

¹คนใดรักการเตือนก็รักความรู้ แต่คนที่เกลียดคำตักเตือนก็โง่เขลา² พระยาห์เวห์ทรงโปรดปรานคนดี แต่พระองค์จะทรงลงโทษคนที่วางแผนชั่วร้าย³ คนไม่อาจตั้งมั่นอยู่ได้ด้วยใจชั่ว แต่คนชอบธรรมจะไม่ถูกสั่นคลอน

⁴ภรรยาที่เลิศจะเป็นมงกุฎของสามีของเธอ แต่นางผู้นำความอับอายมาก็เหมือนความน่าเบื่อในกระดูกของสามี⁵ แผนงานของคนชอบธรรมนั้นยุติธรรม แต่การขี้นะของคนชั่วนั้นหลอกลวง⁶ บรรดาถ้อยคำของคนชั่วหมอบคยสังหารคน แต่ถ้อยคำของคนที่ยงธรรมช่วยชีวิตพวกเขา

⁷คนชั่วถูกคว่ำลงและสาบสูญไป แต่บ้านของคนชอบธรรมจะยังดำรงอยู่⁸ คนจะได้รับคำยกย่องตามความฉลาดของเขา แต่คนที่โง่ลบตะแลงก็เป็นที่ถูกดูหมิ่น⁹ การเป็นคนธรรมดาและทำมาหากินเอง ก็ดีกว่าการทำกำไรใหญ่โตแต่ไม่มีอาหารกิน

¹⁰คนชอบธรรมห่วงใยความต้องการสัตว์เลี้ยงของเขา แต่ความสงสารของคนชั่วคือความโหดร้าย¹¹ คนที่ทำงานในที่ดินของเขาจะมีอาหารบริบูรณ์ แต่ใครก็ตามที่ไล่ตามสิ่งไร้ค่าย่อมไม่มีปัญญา¹² คนชั่วอยากได้สิ่งที่คนอื่นขยันมาจากคนอื่น แต่ผลของคนชอบธรรมจะเกิดจากพวกเขาเอง

¹³คนชั่วย่อมติดบ่วงโดยปากที่ชั่วร้ายของเขา แต่คนชอบธรรมหนีพ้นจากความลำบาก¹⁴ จากผลของคำพูดทั้งหลายคนจะอึ้งใจด้วยสิ่งดี เช่นเดียวกับผลงานแห่งมือของเขาก็ให้รางวัลแก่เขา¹⁵ ทางของคนใจนั้นถูกต้องในสายตาของเขาเอง แต่คนมีปัญญาย่อมฟังคำแนะนำ

¹⁶คนใจย่อมแสดงความจนเจียวของเขาทันที แต่คนที่ไม่ใส่ใจต่อการสบประมาทคือคนสุขุม¹⁷ คนที่พูดความจริงก็ให้การอย่างซื่อสัตย์ แต่พยานเท็จกล่าวคำหลอกลวง¹⁸ คำพูดของคนที่พูดพล่อยๆ ก็เหมือนดาบแทง แต่ลิ้นของคนมีปัญญานำการรักษามาให้

¹⁹ปากที่พูดจริงทนอยู่ได้เป็นนิรันดร์ แต่ลิ้นที่พูดนสาอยู่ได้เพียงประเดี๋ยวเดียว²⁰ ความหลอกลวงอยู่ในใจของคนที่คิดการชั่ว แต่ความยินดีมายังคนที่แนะนำให้มีส่วน²¹ ไม่มีสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นกับคนชอบธรรม แต่คนชั่วร้ายเต็มไปด้วยความลำบาก

²²พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังปากที่พูดนสา แต่คนที่มีชีวิตอย่างซื่อสัตย์เป็นความปิตินดีของพระองค์²³ คนสุขุมย่อมเก็บจำความรู้ของเขาไว้ แต่ใจของพวกคนใจบ้าวรืองความใจของตน²⁴ มือของคนขยันจะปกครอง แต่คนเกียจคร้านจะถูกบังคับให้ทำงานหนัก

²⁵ความกระวนกระวายใจทำให้เขาห่อหุ้ม แต่ถ้อยคำที่ดีทำให้เขายินดี²⁶ คนชอบธรรมเป็นผู้แนะนำให้กับเพื่อนของเขา แต่ทางของคนชั่วร้ายนำตัวเขาให้หลงเหิน

ไป²⁷ ผู้คนที่เกี่ยวครั้นจะไม่ได้ปิ้งอาหารตามที่เขาต้องการ แต่คนขยันจะได้ทรัพย์สมบัติล้ำค่า²⁸ คนที่เดินในวิถีของความชอบธรรมจะพบชีวิต และหนทางนั้นไม่มีความตาย

Chapter 13

¹บุตรชายที่มีปัญญาฟังคำสั่งสอนของบิดาเขา แต่คนที่ชอบเยาะเย้ยไม่ฟังคำว่ากล่าว² คนขยันดีในของดีเหล่านั้นจากผลที่มาจากปากของเขา แต่ความอยากของคนทรยศก็คือความโหดร้าย³ คนที่ระแวงระวังปากของเขาย่อมรักษาชีวิตของเขา แต่คนที่เปิดริมฝีปากของเขาหวังก็ทำลายตัวเขาเอง

⁴ความอยากของคนที่เกี่ยวข้องครั้นก็มีอยู่ แต่จะไม่ได้อะไรเลย แต่ความอยากของคนขยันจะได้รับการตอบสนองอย่างจุใจ⁵ คนชอบธรรมเกลียดการพูดเท็จ แต่คนชั่วร้ายประพฤติน่าเกลียดซังและเขากำสิ่งที่น่าละอาย⁶ ความชอบธรรมปกป้องผู้ที่ทางของเขาไร้ตำหนิ แต่ความชั่วร้ายจะทำลายคนเหล่านั้นที่ทำบาป

⁷มีบางคนที่ทำตัวเขาเองมั่งคั่ง แต่ไม่ทำอะไรเลย และมีบางคนที่ไม่ทำอะไรเลย แต่ยังคงมั่งคั่งอย่างแท้จริง⁸ คำใส่ชีวิตของคนมั่งคั่งคือความมั่งคั่งของเขา แต่คนยากจนจะไม่ได้ยื่นคำข่มขู่เอาค่าไถ่⁹ แสงสว่างของคนชอบธรรมก็เปรมปรีดี แต่ประทีปของคนชั่วร้ายจะถูกดับ

¹⁰ความโง่เขลามีแต่ก่อให้เกิดการวิวาท แต่สำหรับคนที่รับฟังคำแนะนำที่ดีนั้นคือปัญญา¹¹ ความมั่งคั่งจะร่อยหรอไปเมื่อมีแต่สิ่งไร้สาระ แต่คนที่ทำงานหาเงินด้วยตัวเขาเองจะมีเงินเพิ่มมากขึ้น¹² เมื่อความหวังถูกเลื่อนออกไป มันทำให้อ่อนใจ แต่การสมปรารถนาเป็นต้นไม้แห่งชีวิต

¹³คนที่ดูหมิ่นการสั่งสอนก็ทำลายตนเอง แต่คนที่นับถือพระบัญญัติจะได้รับบำเหน็จ¹⁴ คำสอนของคนมีปัญหาเป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อให้คนหลีกจากบ่วงมรณาได้¹⁵ ความฉลาดทำให้ได้รับความโปรดปราน แต่หนทางของคนทรยศนั้นไม่มีที่สิ้นสุด

¹⁶คนที่สุขุมกระทำด้วยความรู้ในการตัดสินใจทุกอย่าง แต่คนโง่ย่อมเผยความโง่ของตน¹⁷ ผู้สื่อสารที่ชั่วร้ายย่อมนำไปสู่ความลำบาก แต่ทูตที่ซื่อสัตย์นำการคืนดีกันมาให้¹⁸ คนที่เพิกเฉยต่อคำสั่งสอนจะมีความยากจนและความอับยศ แต่เกียรติยศจะมาถึงคนที่เรียนรู้คำตักเตือน

¹⁹ความปรารถนาที่กลายเป็นจริงนั้นหวานชื่นแก่ผู้ที่ปรารถนา แต่การหันจากความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังสำหรับคนโง่²⁰ เดินกับคนมีปัญหาจะกลายเป็นคนมีปัญหา แต่เพื่อนของคนโง่จะตกอยู่ในอันตราย²¹ สิ่งเลวร้ายตามติดคนบาป แต่สิ่งดีเป็นรางวัลของคนชอบธรรม

²²คนที่ดีย่อมทิ้งมรดกไว้ให้ลูกหลาน แต่ทรัพย์สมบัติของคนบาปนั้นถูกเก็บไว้ให้คนชอบธรรม²³ ที่ดินที่ไม่ถูกไถพรวนของคนยากจนยังผลิตอาหารมากมาย แต่มันถูกกวาดไปโดยความอยู่ดีศรีธรรม²⁴ คนที่สงวนไม้เรียวก็เกลียดบุตรชายของเขา แต่คนที่รักบุตรชายเขาย่อมหมั่นสอนเขา²⁵ คนชอบธรรมรับประทานอาหารพอเพียงแก่ความต้องการ แต่ท้องของคนชั่วร้ายก็หิวโหยเสมอ

Chapter 14

¹ผู้หญิงที่มีปัญหาร้างบ้านของเธอขึ้น แต่ผู้หญิงโง่ร้อนรนลงด้วยมือของเธอเอง² คนที่ดำเนินชีวิตอย่างเที่ยงธรรมย่อมยำเกรงพระยาห์เวห์ แต่คนที่ทางของเขาคลาดก็ดูหมิ่นพระองค์³ ในปากของคนโง่ไม่มีเรื่องที่จะลงโทษความหยิ่งของเขา แต่ริมฝีปากของคนมีปัญหาจะปกป้องพวกเขาไว้

⁴ที่ใดที่ไม่มีการให้อาหารฝูงโค รางหญ้าก็ว่างเปล่า แต่พืชผลมากมายได้มาด้วยกำลังของวัว⁵ พยานที่ซื่อสัตย์ไม่นุสา แต่พยานเท็จหาใจออกมาเป็นคำนุสา⁶ คนที่ชอบเยาะเย้ยแสวงหาปัญญาแต่ไม่พบ แต่ความรู้ก็ง่ายสำหรับคนที่มีความเข้าใจ

⁷จงเดินออกไปจากคนที่โง่ เพราะเจ้าจะไม่พบความรู้จากริมฝีปากของเขา⁸ ปัญหาของคนสุขุมคือการเข้าใจทางของเขาเอง แต่ความโง่ของคนโง่คือการหลอกลวง⁹ คนโง่เยาะเย้ยเมื่อถวายเครื่องบูชาแด่ใช้บาป แต่คนที่เที่ยงธรรมเป็นที่ทรงโปรดปราน

¹⁰จิตใจรู้ความขมขื่นของใจเอง และไม่มีคนแปลกหน้ามาเข้าส่วนความขมขื่นของมัน¹¹ บ้านของคนชั่วร้ายจะถูกทำลาย แต่เต็นท์ของคนเที่ยงธรรมจะรุ่งเรือง¹² มีทางหนึ่งซึ่งคนเราคิดว่าถูก แต่ปลายทางนำไปสู่ความตายเท่านั้น

¹³ใจอาจจะหัวเราะแต่ก็ยังเศร้าหมอง และความยินดีก็อาจมีปลายทางเป็นความโศกสลด¹⁴ คนที่ไม่มีความสัตย์ซื่อจะได้ผลตอบแทนจากทางของเขาอย่างสาสม แต่คนที่ดีก็จะได้รับผลตอบแทนจากการกระทำของเขา¹⁵ คนรู้น้อยเชื่อทุกอย่าง แต่คนสุขุมพิเคราะห์ดูทุกอย่างก้ำวของตน

¹⁶คนมีปัญหาย่อมเกรงกลัวและหันจากความชั่วร้าย แต่คนโง่มองข้ามอย่างการเตือนอย่างมั่นใจ¹⁷ คนที่โกรธเร็วทำสิ่งโง่เขลา และคนเจ้าเล่ห์เป็นที่เกลียดชัง¹⁸ คนรู้น้อยได้ความโง่เป็นมรดก แต่คนสุขุมจะสวมมงกุฎแห่งความรู้

¹⁹คนชั่วจะกราบคนดีและคนชั่วร้ายจะกราบอยู่ที่ประตูบ้านของคนชอบธรรม²⁰ คนยากจนนั้นแม้เพื่อนบ้านของตนก็รังเกียจ แต่คนมั่งคั่งก็มีสหายมากมาย²¹ คนที่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของตนก็เป็นคนบาป แต่คนที่แสดงความเมตตาคนยากจนก็เป็นพระพร

²²คนที่คิดการชั่วนั้นไม่ผิดหรือ? ส่วนคนที่คิดการดีก็พบความจงรักภักดีและความซื่อสัตย์²³ งานที่เหนื่อยยากทุกอย่างก็มีกำไร แต่เมื่อมีแต่เพียงการพูดเท่านั้น ก็นำไปถึงความยากจน²⁴ มงกุฎของที่มีปัญหาคือความมั่งคั่งของเขา แต่ความเขลาของคนโง่นั้นนำมาซึ่งความโง่เขลามากขึ้นเท่านั้น

²⁵พยานที่พูดความจริงช่วยชีวิตมากมาย แต่พยานเท็จหายใจออกมาเป็นคำสา²⁶คนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ย่อมมีความเชื่อมั่นในพระองค์ สิ่งต่างๆเหล่านี้จะเป็นเหมือนสถานที่เข้มแข็งเพื่อปกป้องบุตรหลานของเขา²⁷ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อให้คนหลีกเลี่ยงจากบ่วงแห่งความตายได้

²⁸ศักดิ์ศรีของกษัตริย์จะพบได้ในคนมากมายมหาศาลของพระองค์ หากใครประชาชน เจ้านายกวี²⁹คนที่มีความอดทนก็มีความเข้าใจมาก แต่คนที่โกรธเร็วก็ยกย่องความ³⁰จิตใจสงบให้ชีวิตแก่เนื้อหนัง แต่ความอิจฉาทำให้กระดุก

³¹ผู้กดขี่คนยากจนก็สาปแช่งพระเจ้าผู้สร้างของเขา แต่ผู้เมตตาคนขัดสนก็ถวายพระเกียรติแด่พระองค์³²คนชั่วถูกคว่ำลงตามกรรมชั่วของเขา แต่คนชอบธรรมมีที่สถิตแม้แต่ในความตาย³³ปัญญาอาศัยอยู่ในใจของคนที่มีความเข้าใจ แม้ในท่ามกลางคนโง่ทั้งหลายปัญญาก็ให้เป็นประโยชน์

³⁴ความชอบธรรมย่อมเชิดชูประเทศชาติ แต่บาปเป็นสิ่งที่น่าอายมากแก่ประชาชน³⁵ความโปรดปรานของกษัตริย์อยู่ที่ข้าราชการที่ประพฤติอย่างรอบคอบ แต่พระพิโรธของพระองค์ก็ตกแก่ผู้ที่ประพฤติอย่างน่าอับอาย

Chapter 15

¹คำตบถมินวลช่วยหยุดยั้งความโกรธเกรี้ยว แต่คำหยาบเร่งให้โกรธ²สันของคนมีปัญหา ยกย่องความรู้ แต่ปากของคนโง่เผลอออกมา³พระเนตรของพระยาห์เวห์อยู่ทุกแห่งหน และทอดพระเนตรทั้งคนชั่วและคนดี

⁴สิ่งที่เยียวยาเป็นต้นไม้แห่งชีวิต แต่สิ่งที่หลอกลวงทำให้จิตใจแตกสลาย⁵คนโง่ดูเหมือนคำสั่งสอนของบิดาตน แต่คนที่เรียนรู้จากคำตักเตือนเป็นคนสุขุม⁶ในบ้านของคนชอบธรรมมีสมบัติมากมาย แต่สิ่งที่คนชั่วร้ายหามาได้นั้นนำความลำบากมาให้เขา

⁷ริมฝีปากของคนมีปัญหากระจ่ายความรู้ แต่ใจของคนโง่ไม่เป็นเช่นนั้น⁸พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังเครื่องบูชาของคนชั่วร้าย แต่ทรงปีติยินดีในคำอธิษฐานของคนเที่ยงธรรม⁹พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังทางของคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงรักผู้ติดตามความชอบธรรม

¹⁰มีการเตือนอย่างหนักสำหรับผู้ใดก็ตามที่ละทิ้งทางดี และคนที่เกลียดคำตักเตือนก็จะตาย¹¹แดนคนตายและแดนพินาศปรากฏแจ้งต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แล้วใจของบุตรชายทั้งหลายของมนุษย์ชาติจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด?¹²คนที่ชอบเยาะเย้ยคนอื่นไม่ชอบการตักเตือน เขาจะไม่ไปหาคนมีปัญหา

¹³ใจยินดีทำให้ใบหน้าเข้มขึ้น แต่ใจที่เป็นทุกข์ทำให้จิตสลาย¹⁴ใจของคนที่มีความเข้าใจก็แสวงหาความรู้ แต่ปากของคนโง่ก็ป้อนด้วยความโง่¹⁵วันทั้งคืนของคนที่ถูกข่มเหงก็เลวร้าย แต่ใจร่าเริงมีงานเลี้ยงไม่เลิก

¹⁶มีทรัพย์น้อยแต่มีความยำเกรงพระยาห์เวห์ ก็ดีกว่ามีทรัพย์มากแต่มีความสอด้วย¹⁷กินผักเป็นอาหารในที่ที่มีความรัก ก็ดีกว่ากินเนื้อวัวอ่อนโดยมีความเกลียดชังอยู่ด้วย¹⁸คนโมโหร้ายก็ก่อให้เกิดการวิวาท แต่คนที่โกรธช้าก็จะจัดการได้เที่ยงกัน

¹⁹ทางของคนเกียจคร้านเหมือนกับที่เต็มไปด้วยขวากหนาม แต่วิถีของคนเที่ยงธรรมเป็นทางราบเรียบ²⁰บุตรชายที่มีปัญญานำความยินดีมาสู่บิดาของเขา แต่คนที่โง่ดูเหมือนมารดาของตน²¹ความโง่เป็นความยินดีแก่คนที่ขาดสามัญสำนึก แต่คนที่มีความเข้าใจจะดำเนินในทางที่ตรง

²²แผนงานที่ปราศจากการปรึกษาหารือก็ล้มเหลว แต่เมื่อมีผู้แนะนำจำนวนมากแผนงานนั้นก็สำเร็จ²³คนจะพบความยินดีเมื่อเขามีคำตอบที่ตรงกับปัญหา คำเดียวที่มากฎเวลานั้นช่วงวิเศษจริง²⁴วิถีแห่งชีวิตนำคนฉลาดขึ้นเบื้องบน เพื่อเขาจะได้หลีกเลี่ยงจากแดนคนตายเบื้องล่าง

²⁵พระยาห์เวห์ทรงรื้อถอนบ้านของคนเย่อหยิ่ง แต่ทรงปกป้องทรัพย์สินของหญิงม่าย²⁶พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังความคิดของคนชั่วร้าย แต่ถ้อยคำเข้มแข็งนั้นบริสุทธิ์²⁷มีจาชพิททำให้ครอบครัวของเขาลำบาก แต่คนที่เกลียดสินบนจะมีชีวิตอยู่

²⁸ใจของคนชอบธรรมไตร่ตรองก่อนที่จะตอบอย่างไร แต่ปากของคนชั่วเผลอเล็ดรั่วออกมา²⁹พระยาห์เวห์ทรงอยู่ห่างไกลจากคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงได้ยินคำอธิษฐานของคนชอบธรรม³⁰ความสว่างของดวงตานำความเปรมปรีดีมาสู่ใจ และข่าวดีทำให้ร่างกายมีพลานามัยดี

³¹ถ้าเจ้าให้ความสนใจในคำตักเตือนให้ดำเนินชีวิต เจ้าก็จะอยู่ท่ามกลางคนมีปัญหา³²คนที่ไม่แยแสต่อคำสั่งสอนก็ดูหมิ่นตนเอง แต่คนที่สนใจคำตักเตือนก็ได้ความเข้าใจ³³ความยำเกรงพระยาห์เวห์จะสอนให้เกิดปัญญา และความถ่อมตัวมาก่อนเกียรติยศ

Chapter 16

¹แผนงานในใจเป็นของคน แต่คำตอบนั้นมาจากพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์²ทางทุกสายของคนก็บริสุทธิ์ในสายตาของเขาเอง แต่พระยาห์เวห์ทรงประเมินจากเจตนาทั้งหลาย³จงมอบงานของเจ้าไว้กับพระยาห์เวห์ แล้วแผนงานของเจ้าจะสำเร็จ

⁴พระยาห์เวห์ทรงทำให้ทุกสิ่งมีเป้าหมายของมัน แม้คนชั่วร้ายก็เพื่อวันแห่งความสำคัญ⁵พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังทุกคนที่มีใจพอง แต่ที่แน่นอน พวกเขาจะหนีการถูกลงโทษไปไม่ได้⁶โดยความจงรักภักดีและความซื่อสัตย์ ความบาปชั่วก็ถูกลบล้างไป และด้วยความยำเกรงพระยาห์เวห์ คนหนีจากความชั่วร้ายได้

⁷เมื่อทางของมนุษย์เป็นที่โปรดปรานแก่พระยาห์เวห์ พระองค์ก็ทรงทำให้แม้แต่พวกศัตรูของคนที่ขึ้นดีกับเขาได้⁸มีรายได้เพียงเล็กน้อยพร้อมกับมีความชอบธรรม ก็ดีกว่ามีรายได้มากพร้อมกับความอยุติธรรม⁹คนวางแผนงานในใจของเขา แต่พระยาห์เวห์ทรงนำอย่างเกาของเข

¹⁰คำตัดสินที่ชาวยูดาห์อยู่ที่พระโอษฐ์ของกษัตริย์ พระโอษฐ์ของพระองค์ชื่อตรงในการพิพากษา¹¹ตาชั่งทั้งหลายที่เที่ยงตรงมาจากพระยาห์เวห์ ตุ่มน้ำหนักทั้งสิ้นในถุงเป็นพระราชกิจของพระองค์¹²เมื่อบรรดากษัตริย์ทรงทำสิ่งที่ชั่ว นั้นเป็นสิ่งที่ต้องได้รับการตำหนิ เพราะวาระบาบิลซึ่งได้รับการสถาปนาไว้ด้วยการทำสิ่งที่ถูกต้อง

¹³กษัตริย์ทรงโปรดปรานริมฝีปากที่กล่าวสิ่งที่ถูกต้อง และพระองค์ทรงรักผู้ที่พูดตรงไปตรงมา¹⁴พระพิโรธของกษัตริย์เป็นเหตุแห่งความตาย แต่คนมีปัญญาระงับพระพิโรธนั้น¹⁵ในความสว่างแห่งพระพักตร์ของกษัตริย์คือชีวิตและความโปรดปรานของพระองค์เป็นเหมือนเมฆที่นำฝนต้นฤดูมาให้

¹⁶ได้ปัญญาก็ดีกว่าได้ทองคำสักเท่าใด และได้ความรู้ก็กว่าปราศณากว่าได้เงิน¹⁷ทางหลวงของคนเที่ยงธรรมหลีกหนีออกจากความชั่วร้าย คนที่รักษาชีวิตของเขา ก็ระแวงระวังทางของเขา¹⁸ความจงหองมาก่อนการถูกทำลาย และใจพยองก็มาก่อนการล้ม

¹⁹เป็นคนถ่อมตัวอยู่กับคนยากจน ก็ดีกว่าแบ่งของที่รับมาได้กับคนเย่อหยิ่ง²⁰คนที่ใส่ใจในสิ่งที่ได้รับการสอนก็จะพบแต่สิ่งที่ดี และคนที่วางใจในพระยาห์เวห์ จะได้รับการอวยพร²¹คนมีปัญญาเรียกได้ว่าเป็นคนมีความเข้าใจ และวาจาอ่อนหวานเพิ่มพลังในการสั่งสอน

²²ปัญญาเป็นน้ำพุแห่งชีวิตแก่ผู้เป็นเจ้าของ แต่การสั่งสอนของคนโง่เป็นความโง่เขลา²³ใจของคนมีปัญญากำไว้จากของเขาสุขุม และเพิ่มอำนาจการสั่งสอนแก่ปากของเขา²⁴ถ้อยคำเข้มแข็งเป็นเหมือนรวงผึ้ง เป็นความหวานแก่วิญญาณจิตและเป็นการเยียวยาแก่กระดูก

²⁵มีทางหนึ่งซึ่งคนเราคิดว่าถูก แต่ปลายทางคือความตาย²⁶ความกระหายของคนงานทำให้เขากำงาน ความหิวของเขากระตุ้นเขาให้ทำต่อไป²⁷คนถ่อยคิดแผนชั่วปองร้ายคนอื่น คำพูดจากริมฝีปากของเขาเหมือนไฟเผาไหม้

²⁸คนตลบตะแลงช่วยการวิวาท และคนที่ซบซิบนินทาก็แยกเพื่อนสนิทออกจากกัน²⁹คนโหดร้ายล่อชวนเพื่อนบ้านของเขา และนำเขาไปในทางไม่ดี³⁰ผู้ที่ขยิบตาถึงวางแผนงานที่ตลบตะแลง ผู้ที่จับปากของเขาอย่าอย่าให้ความชั่วร้ายให้เกิดขึ้น

³¹ผมพองออกเป็นมงกุฎแห่งศักดิ์ศรี ซึ่งจะพบได้ก็แต่ในผู้ดำเนินชีวิตด้วยความชอบธรรม³²การที่จะโกรธซ้ำก็ดีกว่าคนมีกำลังมาก และบุคคลรู้จักบังคับจิตใจตนเองก็ดีกว่าผู้ที่ตีเมืองได้³³ฉลากทั้งหลายนั้นถูกทอดลงที่ตึก แต่การตัดสินใจมาจากพระยาห์เวห์

Chapter 17

¹ในที่มีความสงบพร้อมกับเสียงกรังหอยหนึ่ง ก็ดีกว่าบ้านที่เต็มไปด้วยงานเสียงพร้อมกับการวิวาท²คนรับใช้ที่ฉลาดจะปกครองบุตรชายผู้ก่อเรื่องน่าอับอาย และจะได้ส่วนแบ่งมรดกเหมือนเป็นคนหนึ่งในหมู่พี่น้อง³บ้านหลอมมีไว้สำหรับเงิน และเตาหลอมมีไว้สำหรับทองคำ แต่พระยาห์เวห์ทรงทดสอบใจ

⁴ผู้ที่ทำชั่วก็ใส่ใจฟังปากที่เลวร้าย และคนนุสาก็เขี่ยหูฟังลิ้นหายน⁵ผู้ใดก็ตามที่เหยียดหยามคนยากจนก็ถูกพระเจ้าผู้สร้างของเขา และผู้ที่ยัณดีเมื่อเกิดภัยพิบัติแก่คนอื่นจะไม่ถูกลงโทษก็หาไม่⁶หลานเป็นมงกุฎของผู้สูงวัย และบิดามารดา นำศักดิ์ศรีมาสู่บุตรทั้งหลายของพวกเขา

⁷วาจาดีเลิศไม่คู่ควรกับคนโง่เขลาอันใด วาจาสุายังไม่เหมาะกับเจ้านายอันนั้น⁸สินบนเหมือนแก้ววิเศษในสายตาของผู้โง่ ไม่ว่าเขาจะหันไปทางไหนก็ประสบความสำเร็จ⁹ผู้ให้โอกาสการละเมิดก็มุ่งจะสร้างมิตรภาพ แต่คนที่ชอบพูดข้อความผิดจะทำให้เพื่อนสนิทแตกคอกัน

¹⁰คำว่ากล่าวครั้งเดียวจะซบลิ้นเข้าไปในคนที่มีความเข้าใจ มากกว่าการเขียนคนโง่ร้อยที¹¹คนชั่วร้ายก็แสวงหาแต่การกบฏ ดังนั้นผู้สื่อสารโหดร้ายจะถูกส่งไปสู่เขา¹²ให้คนไปพบแม่หมี่ที่ถูกผูกขโมยไป ยังดีกว่าไปพบคนโง่ที่แสดงความโง่ของเขา

¹³คนที่ทำความชั่วตอบแทนความดี ความชั่วจะไม่พรากจากบ้านของคนนั้น¹⁴การเริ่มต้นวิวาทก็เหมือนปล่อยน้ำให้ไหล จะนั้นจงหยุดเสียก่อนเกิดการพิพาท¹⁵คนที่ทำให้คนชั่วพันผิดและคนที่ลงโทษคนชอบธรรม ทั้งสองก็เป็นที่เกลียดชังต่อพระยาห์เวห์

¹⁶ถ้าไมคนโง่จึงจ่ายเงินในมือเพื่อซื้อปัญญา ในเมื่อเขาไม่มีความสามารถที่จะเรียนรู้¹⁷มิตรสหายย่อมรักกันทุกเวลา และพี่น้องเกิดมาเพื่อใช้เวลาทุกข์ยาก¹⁸คนไม่มีสามัญสำนึกยอมให้คำปฏิญาณและเป็นผู้คำประกันหนี้สินเพื่อนบ้านของเขา

¹⁹ผู้ใดก็ตามที่รักการขัดแย้งก็รักความบาป ผู้ทำธรณิประตูปันของตนให้สูงเกินไปก็ทำให้กระดูกแตก²⁰บุคคลที่ใจคดจะไม่พบสิ่งที่ดีเลย และผู้ที่มิสนตลบตะแลงย่อมตกอยู่ในความยากลำบาก²¹ผู้ใดก็ตามที่เป็นบิดามารดาของคนโง่ย่อมทุกข์โศก และบิดาของคนโง่เขลาก็ไม่มีความชื่นบาน

²²ใจร้ายเป็นยาอย่างดี แต่จิตใจซอกซำทำให้กระดูกแห้ง²³คนชั่วรับสินบนเป็นการลับ เพื่อบิดเบือนวิถีแห่งความยุติธรรม²⁴คนที่มีความเข้าใจย่อมจับจ้องดูปัญญา แต่ตาของคนโง่อยู่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก

²⁵บุตรชายโง่เป็นความโศกสลดแก่บิดาของเขา และเป็นความขมขื่นแก่มารดาที่ให้เกิดเขา²⁶การลงโทษคนชอบธรรมก็ไม่ดี การโดยตีพวกข้าราชการเพราะ

ความซื่อตรงก็ผิด²⁷ ผู้ที่มีความรู้ก็ยับยั้งถ้อยคำของเขา และผู้ที่มีจิตใจเยือกเย็นก็เป็นคนมีความเข้าใจ²⁸ แม้คนโง่หากนิ่งเสียก็นับว่ามีปัญญา เมื่อเขาปิดปากของเขาทีมนับว่ามีไหวพริบ

Chapter 18

¹คนที่ปลีกตัวเองออกไป ก็แสวงหาแต่สิ่งที่เขาปรารถนา และเขาขัดแย้งกับความพินิจพิจารณาทุกอย่าง² คนโง่ไม่เพิลิดเพิลินในความเข้าใจ แต่เพิลิดเพิลินในการเปิดเผยแต่สิ่งที่อยู่ในใจของตนเท่านั้น³ เมื่อคนชั่วร้ายมาถึง ความหมั่นประมาทก็มาด้วย และมาพร้อมกับความอภัยและความอดสู

⁴ถ้อยคำจากปากของคนเราเป็นน้ำลึก น้ำพุแห่งปัญญาเป็นธารน้ำไหล⁵ การลำเอียงเข้าข้างคนชั่วนั้นไม่ดี การลิดรอนความยุติธรรมไปจากคนชอบธรรมก็ไม่ดีด้วย⁶ ริมฝีปากของคนโง่คือการวิวากมา และปากของเขาที่เชื่อเชืงการเจ็บตัว

⁷ปากของคนโง่เป็นสิ่งที่ทำลายตัวเขาเอง และริมฝีปากของเขาที่เป็นบ่วงดักตนเอง⁸ ถ้อยคำของคนที่ชอบชินนินทาที่เหมือนอาหารอร่อย มันลกลไปยังส่วนต่างๆ ในร่างกาย⁹ คนเกียจคร้านในการทำงาน ก็เป็นพี่น้องกับคนที่ชอบทำลาย

¹⁰พระนามของพระยาห์เวห์เป็นหอรบแข็งแรงแรง คนชอบธรรมวิ่งเข้าไปในนั้นและปลอดภัย¹¹ ทรัพย์สมบัติของคนมั่งมีเป็นเมืองเขมแข็งของเขา และในความคิดเห็นของเขามันเป็นเหมือนกำแพงที่สูง¹² ใจของคนเย่อหยิ่งก่อนที่เขาจะถูกทำลาย แต่ความถ่อมใจมาก่อนเกียรติ

¹³คนที่ชิงตบก่อนจะฟัง ก็เป็นความโง่และความขายหน้าแก่เขา¹⁴ จิตใจของคนจะทนต่อความเจ็บป่วยได้ แต่จิตใจชอกช้ำใครจะทนได้?¹⁵ ใจของคนที่มีความเข้าใจย่อมได้ความรู้ และการได้ฟังของคนมีปัญญาแสวงหาความรู้

¹⁶ของกำนัลของคนหนึ่งยอมเปิดทางให้คนและนำเขามาถึงคนใหญ่คนโต¹⁷ ผู้แกล้งคดีของตนก่อนดูเหมือนเป็นฝ่ายถูก จนกว่าฝ่ายตรงข้ามจะมาซักถามเขา¹⁸ การจับฉลากทำให้การทะเลาะสิ้นสุด และแยกคู่โต้แย้งที่มีกำลังออกจากกัน

¹⁹พี่น้องที่หมางใจก็ยากจะปรองดองกันยิ่งกว่าการยึดเมืองที่เขมแข็ง และการทะเลาะวิวาทเป็นเหมือนซี่ลูกกรงของป้อมปราการ²⁰ ห้องของคนจะอ้อมด้วยผลแห่งปากของเขา เขาจะเต็มอ้อมด้วยผลผลิตแห่งริมฝีปากของตน²¹ ความตายและชีวิตอยู่ในอำนาจของลิ้น และผู้ที่รักลิ้นก็จะกินผลของมัน

²²ใครพบภรรยาที่พบของดี และได้ความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์²³ คนยากจนใช้คำวิงวอน แต่คนมั่งคั่งตบเสียงหัวเราะ²⁴ คนที่กล่าวว่าเขามีเพื่อนมากแต่กลับนำความหายนะมาให้ แต่มีเพื่อนคนหนึ่งที่ดีสนิทกันยิ่งกว่าพี่น้อง

Chapter 19

¹คนยากจนผู้ดำเนินในศักดิ์ศรีของเขาที่ดีกว่าคนที่พูดบิดเบือนและเป็นคนโง่เขลา² เช่นเดียวกัน เป็นสิ่งที่ไม่ดีที่มีความกระตือรือร้นแต่ปราศจากความรู้ และคนที่เร่งเท่าที่มีก็จะออกนอกเส้นทาง³ ความโง่ของคนทำลายชีวิตของเขาเอง และใจของเขาที่เกรี้ยวกราดต่อพระยาห์เวห์

⁴ทรัพย์สมบัติทำให้มีเพื่อนมากมาย แต่คนยากจนก็ถูกเพื่อนตีกาก⁵ พยานเท็จจะไม่ถูกลงโทษก็หาไม่ได้ และคนพูดปดตลอดเวลาจะมีไม่พ้น⁶ คนมากมายมักจะประจบคนใจกว้าง และทุกคนก็เป็นที่รักกับผู้ให้ของกำนัล

⁷ญาติพี่น้องทั้งหมดของคนยากจนก็ยังเกลียดเขา แล้วเพื่อนจะยิ่งหนีห่างจากเขาสักเท่าไร แม้เขาตามไปวิงวอน แต่พวกเขาหนีห่างกันไปหมด⁸ คนที่ได้ปัญญาก็รักชีวิตตนเอง คนที่รักษาความเข้าใจไว้จะพบแต่สิ่งดี⁹ พยานเท็จจะถูกลงโทษ และคนพูดปดตลอดเวลาจะพินาศ

¹⁰ที่คนโง่จะกินอยู่อย่างหรูหราก็ไม่เหมาะอยู่แล้ว ยิ่งไม่เหมาะมากว่านั้นอีกที่ทาสจะปกครองเจ้านาย¹¹ ความฉลาดของคนทำให้เขาโกรธช้า และการมองข้ามความผิดก็เป็นศักดิ์ศรีแก่เขา¹² พระพิโรธของกษัตริย์ก็เหมือนเสียงคำรามของสิงห์หนุ่ม แต่ความโปรดปรานของพระองค์เหมือนน้ำค้างบนหญ้า

¹³บุตรชายที่โง่เขลาเป็นความหายนะแก่บิดาของเขา และภรรยาขี้ทะเลาะก็เหมือนน้ำไหลหยุดไม่หยุด¹⁴ บ้านกับทรัพย์สมบัติเป็นมรดกมาจากบิดามารดา แต่ภรรยาที่ฉลาดมาจากพระยาห์เวห์¹⁵ ความเกียจคร้านทำให้คนหลับสนิท แต่คนที่ไม่ว่างทำงานก็จะต้องหิว

¹⁶คนที่รักษาพระบัญญัติย่อมปกป้องชีวิตของเขา ที่ไม่คำนึงถึงทางของเขาก็จะตาย¹⁷ คนใดก็ตามที่เมตตาคนยากจนก็ให้พระยาห์เวห์ทรงอภัย และพระองค์จะทรงตอบแทนการกระทำของเขา¹⁸ จงเตือนบุตรชายของเจ้าขณะเมื่อยังมีชีวิตอยู่ และอย่าจงใจทำให้เขาต้องตายไป

¹⁹คนที่โมโหจนเฉียวจะต้องได้รับโทษ เพราะถ้าเจ้าช่วยเขาแล้ว เจ้าก็ต้องช่วยเขาอีกเป็นครั้งที่สอง²⁰ จงฟังคำแนะนำและรับคำสั่งสอน เพื่อเจ้าจะได้มีปัญญาจนถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของเจ้า²¹ ในใจมนุษย์มีแผนงานมากมาย แต่พระประสงค์ของพระยาห์เวห์จะดำรงอยู่

²²ความจงรักภักดีคือสิ่งที่น่าปรารถนาในตัวมนุษย์ และคนยากจนยังดีกว่าคนพูดมุสา²³ ความยำเกรงพระยาห์เวห์นำคนไปสู่ชีวิต ผู้ใดก็ตามที่ยำเกรงพระองค์จะอยู่อย่างผาสุก จะไม่มีสิ่งร้ายใดๆ มาแผ้วพาน²⁴ คนเกียจคร้านฝังมือของเขาในขาม เขาไม่ยอมแม้แต่จะหยิบอาหารเข้าปากของเขา

²⁵จงตีคนที่ชอบเยาะเย้ย และคนรู้น้อยจะกลายเป็นคนสุขุม จงตักเตือนคนที่มีความเข้าใจและเขาจะได้รับความรู้²⁶ คนที่ปล้นบิดาของเขาและจับใ้มารดาของเขาเป็นบุตรชายผู้นำความอับอายและความเสื่อมเสียมาให้²⁷ บุตรชายเอ๋ย ถ้าเจ้าเลิกฟังคำสั่งสอน เจ้าก็จะหลงไปจากถ้อยคำแห่งความรู้²⁸ พยานจ้อฉลย่อมเยาะเย้ยความยุติธรรม และปากของคนชั่วก็กลืนกินความชั่วร้าย²⁹ การพิพากษามีพร้อมสำหรับคนที่ชอบเยาะเย้ย และการโอบยัติก็มีไว้สำหรับหลังของคนโง่

Chapter 20

¹เหล้าจุ่นทำให้เป็นคนชอบเยาะเย้ย และการดื่มสุราจัดก็ทำให้ทะเลาะวิวาท ใครก็ตามหลงดื่มไปก็ไม่มีปัญญา² ความน่ากลัวของกษัตริย์ก็เหมือนกับความกลัวเสียงคำรามของสิงห์หนุ่ม ใครยังพระองค์ให้กลัวก็เสี่ยงชีวิตตนเอง³ ที่จะหลีกเลี่ยงการวิวาทก็เป็นเกียรติสำหรับคนเรา แต่คนโง่ทุกคนจะทะเลาะวิวาทกัน

⁴คนที่เกลียดร้านไม่ไกลนาในฤดูทำนา เขาจะมองหาพืชผลในฤดูเกี่ยวแต่ไม่พบอะไรเลย⁵ ความประสงค์ในใจคนเหมือนน้ำลึก แต่คนที่มีความเข้าใจจะวัดมันออกมาได้⁶ คนมากมายป่าวร้องความจงรักภักดีของตัวเอง แต่ใครจะหาคนซื่อสัตย์พบเล่า?

⁷คนชอบธรรมดำเนินในความซื่อสัตย์ของเขา และบุตรทั้งหลายของเขาที่เกิดตามมาก็เป็นสุข⁸ กษัตริย์ผู้ประทับบนบัลลังก์เพื่อทำหน้าที่พิพากษาทรงแยกแยะความชั่วทุกอย่างที่อยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์ออกด้วยพระเนตรของพระองค์⁹ ใครจะพูดได้ว่า “ข้าทำให้ใจของข้าสะอาดแล้ว ข้าบริสุทธิ์พ้นบาปแล้ว”?

¹⁰ตึมน้ำหนักจ้อฉลและเครื่องตวงชั่งโกง ทั้งคู่ต่างเป็นที่เกลียดชังต่อพระยาห์เวห์¹¹ แม้เด็กก็เผยตัวเองออกมาโดยการประพฤติดของเขา ว่าสิ่งที่เขากำบริสุทธ์และถูกต้องหรือไม่¹² ผู้ที่ไต่ยืนกับดวงตาที่มองเห็น พระยาห์เวห์ทรงสร้างทั้งสองอย่าง

¹³อย่ารักการนอนหลับ เกรงว่าเจ้าจะยากจน จงลืมตาของเจ้า แล้วเจ้าจะได้กินอิ่ม¹⁴ ผู้ซึ่งพูดว่า “ของไม่ดี ของไม่ดี” แต่เมื่อเขาไปแล้วเขาจึงจ้อฉล¹⁵ มีทองคำและอัญมณีที่มีค่ามากมาย แต่ปากที่มีความรู้ก็เป็นของล้ำค่ายิ่ง

¹⁶จงรับเสื้อผ้าของผู้ที่ค้าประกันให้คนแปลกหน้า และจงยึดมันไว้เมื่อเขาประกันให้ผู้หญิงเสเพล¹⁷ อาหารที่ได้มาด้วยการหลอกลวงมีรสหวานแก่ผู้ที่ได้มา แต่ภายหลังปากของเขาจะเต็มไปด้วยกรดกราย¹⁸ แผนการสำเร็จได้เพราะคำปรึกษา และการทำสงครามก็ต้องอาศัยคำแนะนำที่ฉลาด

¹⁹คนที่เกี่ยวหุบหิมะย่อมเผยความลับ ดังนั้นอย่าเข้าสังคมกับคนปากบอน²⁰ ถ้าคนแข่งบิดาหรือมารดาของเขา ประทีปของเขาจะดับในความมืดมิด²¹ มรดกที่ได้มาอย่างซิงสุกก่อนห้ามในตอนเริ่มต้น ที่สุดปลายก็ไม่เป็นมงคล

²²อย่าพูดว่า “ข้าจะแก้แค้นความชั่วนี้” จงรอคอยพระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงช่วยเจ้า²³ พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังตึมน้ำหนักจ้อฉล และตาชั่งชั่งโกงก็ไม่ดี²⁴ อย่างเท่าของคณนั้นพระยาห์เวห์ทรงกำหนด แล้วคนจะเข้าใจทางของเขาเองได้อย่างไร?

²⁵การพูดพล่อยๆ ว่า “นี่เป็นของบริสุทธิ์” ก็เป็นบ่วงดักตนเอง แล้วจึงมาคิดได้หลังจากปฏิญาณไปแล้ว²⁶ กษัตริย์ที่มีปัญญาย่อมทรงโปรดคนชั่วร้าย แล้วทรงขับไล่ออกเหวี่ยงกับพวกเขา²⁷ โมธรรมของคนเป็นประทีปของพระยาห์เวห์ ส่องดูทุกส่วนภายในเขา

²⁸ความจงรักภักดีและความซื่อสัตย์พิทักษ์กษัตริย์ไว้ และกษัตริย์จะทรงทำให้พระที่นั่งมั่นคงด้วยความรัก²⁹ ศักดิ์ศรีของบรรดาคคนหนุ่มคือกำลังของพวกเขา แต่ความสง่างามของคนสูงวัยคือผมหงอกของพวกเขา³⁰ การเขียนที่ทำให้เกิดบาดแผลก็ชำระความชั่วออกไป และการโอบยัติก็ชำระล้างส่วนลึกภายใน

Chapter 21

¹พระทัยกษัตริย์เหมือนธารน้ำในพระหัตถ์พระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงให้น้ำไหลไปทางไหนก็ตามแต่จะโปรด² ทางทุกสายของมนุษย์ก็ถูกตัดในสายตาของเขาเอง แต่พระยาห์เวห์ทรงตรวจดูจิตใจ³ การประพฤติดชอบธรรมและยุติธรรมเป็นที่โปรดปรานแต่พระยาห์เวห์มากกว่าเครื่องบูชา

⁴ดวงตายโส และใจที่ยิ่งผยอง คือประทีปของคนชั่วร้ายคือความบาป⁵ แผนงานทั้งหลายของคนขยันนำไปสู่ความมั่งคั่งแน่นอน แต่ทุกคนที่พิสดารก็มาสู่ความขาดแคลนแน่แท้⁶ การได้ทรัพย์มาด้วยสินนุสา ก็คือหมอกที่จางหายและกับดักแห่งความตาย

⁷ความการุณของคนที่ชั่วร้ายจะกวาดพวกเขาไป เพราะพวกเขาไม่ยอมทำสิ่งที่ยุติธรรม⁸ ทางของคนบาปหนานั่นแคบ แต่ทางของคนบริสุทธิ์นั้นกระทำให้ในสิ่งที่เที่ยงตรง⁹ ได้อาศัยอยู่ที่ชอกมุมของดาดฟ้า ก็ดีกว่าอยู่ร่วมชายคาบ้านกับภรรยาที่ชอกทะเลาะ

¹⁰คนชั่วร้ายย่อมปรารถนาความชั่ว เพื่อนบ้านของเขาจึงไม่ได้รับความเมตตาจากเขา¹¹ เมื่อคนชอบเยาะเย้ยได้รับการลงโทษ คนรู้น้อยจึงมีปัญหา และเมื่อคนมีปัญหาได้รับการสั่งสอน เขาจึงได้รับความรู้¹² คนชอบธรรมพิเคราะห์ดูบ้านของคนชั่วร้าย เขาจะนำความพิณาศมาให้คนชั่วร้าย

¹³คนที่ปิดหูไม่ฟังเสียงร้องทุกข์ของคนจน เขาเองจะร้องตะโกนเช่นกัน แต่ไม่มีใครตอบเขา¹⁴ ของกำนัลซึ่งให้ในที่ลับต่าย่อมขัดโทษ และสินบนที่มอบให้ อย่างลับก็กำจัดความโกรธแค้นได้¹⁵ เมื่อมีการปฏิบัติอย่างยุติธรรม บุคคลที่ชอบธรรมก็ยินดี แต่คนประพฤติดชั่วก็หวาดผวา

¹⁶คนที่หลงไปจากทางแห่งความเข้าใจ เขาจะพักอยู่ที่นั่นจนตาย¹⁷ คนที่รักความบันเทิงจะเป็นคนจน คนที่รักเหล้าองุ่นและน้ำมันจะไม่บั้งคั่ง¹⁸ คนชั่วร้ายเป็นคำใส่คนชอบธรรม และคนทรยศเป็นคำใส่คนเที่ยงธรรม

¹⁹อาศัยอยู่ในทะเลทราย ก็ดีกว่าอยู่กับหญิงชู้ทะเลาะและภรรยาที่ดุนเดียว²⁰ คลังทรัพย์ล้ำค่าและน้ำมันมีอยู่ในที่อาศัยของคนมีปัญญา แต่คนโง่ผลาญมันจนเกลี้ยง²¹ คนที่ติดตามความชอบธรรมและมีความกรุณา บุคคลอย่างนี้จะพบชีวิต ความชอบธรรม และเกียรติยศ

²²คนมีปัญหาป็นเข้าเมืองของคนมีกำลัง และพังทลายที่นั่นซึ่งเขาไว้วางใจ²³ คนใดก็ตามที่ระวังปากและลิ้นของเขา ก็ปกป้องตัวเองจากความยุ่งยาก²⁴ คนเย่อหยิ่งและคนจองหอง มีชื่อว่า "เจ้าคนชอบเยาะเย้ย" ซึ่งเป็นคนประพฤติดัวเย่อหยิ่งจองหอง

²⁵ความอยากของคนเกียจคร้านฆ่าตัวเขาเอง เพราะมือของเขาไม่ยอมทำงาน²⁶ คนโลกก็โลภอยู่วันยังค่ำ แต่คนชอบธรรมให้และไม่ทวงคืน²⁷ เครื่องบูชาของคนชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่าชัง และยิ่งแยกว่านั้น เมื่อเขานำมาด้วยเจตนาชั่ว

²⁸พยานเท็จจะพินาศ แต่คนที่ฟังจะพูดได้ทุกเวลา²⁹ คนชั่วร้ายทำให้หน้าของเขาไป แต่คนเที่ยงธรรมพิเคราะห์ดูทางทั้งหลายของเขา³⁰ ปัญญาที่ดี ความเข้าใจที่ดี คำแนะนำที่ดี จะเอาชนะพระยาห์เวห์ไม่ได้³¹ น้าก็เตรียมไว้แล้วสำหรับวันทำศึก แต่ชัยชนะเป็นของพระยาห์เวห์

Chapter 22

¹ควรเลือกซื้อเสียงดีมากกว่าความมั่งคั่งมากมาย และมีคนนับถือที่ดีกว่ามีเงินมีทอง² คนที่มั่งคั่งและคนที่ยากจนเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง คือพระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้ทรงสร้างพวกเขาทั้งสอง³ คนสุขุมเห็นอันตรายและซ่อนตัวเสีย แต่คนรู้น้อยเดินเรื่อยไปและรับอันตรายนั้น

⁴บำเหน็จของความถ่อมตัวและความยำเกรงพระยาห์เวห์ คือความมั่งคั่ง เกียรติ และชีวิต⁵ พวกหนามและปวงกิ่งหลายอยู่ในทางของคนตลบตะแลง คนที่ระมัดระวังตัวจะอยู่ห่างจากสิ่งเหล่านี้⁶ ใจเด็กในทางที่เขาควรจะเดินไป และเมื่อเขาเติบโตใหญ่ เขาจะไม่พราดจากคำสั่งสอนนั้น

⁷คนที่มั่งคั่งมีอำนาจเหนือคนที่ยากจน และผู้ขอยืมก็เป็นทาสของผู้ให้ยืม⁸ ผู้หว่านความอยุติธรรมจะเก็บเกี่ยวสิ่งเลวร้าย และไม้เรียวแห่งความเกรี้ยวกราดของเขาจะสั้นไป⁹ คนที่มองอย่างใจกว้างก็จะได้รับพระพรเพราะเขาแบ่งปันอาหารของเขาแก่คนยากจน

¹⁰จงใส่คนชอบเยาะเย้ยไปเสีย แล้วการวิวาทจะหมดไป การกุ่มเกลียดและการสบประมาทก็จะหยุดลง¹¹ คนที่บริสุทธิ์ใจและเป็นคนที่มีความสุภาพอ่อนหวาน เขาจะได้ภักดีเป็นมิตร¹² พระเนตรของพระยาห์เวห์เฝ้ารักษาความรู้ แต่พระองค์ทรงทำลายถ้อยคำของคนทรยศเสีย

¹³บุคคลที่เกียจคร้านพูดว่า "มีสิ่งใดอยู่ข้างนอก ข้าจะถูกฆ่ากลางลานเมือง"¹⁴ ปากของหญิงแพศยาเป็นหลุมลึก พระพิโรธของพระยาห์เวห์จะพุ่งขึ้นต่อคนที่ตกลงในหลุมนั้น¹⁵ ความโง่ติดอยู่ในใจเด็ก แต่ไม้เรียวที่ดีสอนจะใส่ความโง่ให้ห่างจากเขา

¹⁶คนที่บิบบ้างคับประชาชนที่ยากจนเพื่อให้ตัวเองมั่งมียิ่งขึ้น หรือคนที่ให้แก่คนมั่งคั่ง จะมาถึงความขัดสนแน่นอน¹⁷ จงเอียงหูของเจ้าฟังถ้อยคำของคนมีปัญหา และเอาใจใส่ความรู้ของข้า¹⁸ เพราะมันน่าชื่นใจ ถ้าเจ้าเก็บรักษาพวกมันไว้ภายใน และให้พวกมันทั้งหมดพร้อมอยู่ที่ริมฝีปากของเจ้า

¹⁹เพื่อเจ้าจะวางใจในพระยาห์เวห์ ข้าจึงสอนสิ่งเหล่านั้นให้แก่เจ้าในวันนี้²⁰ ข้าได้เขียนให้เจ้าสามสิบข้อความแห่งการสั่งสอนและความรู้²¹ เพื่อสอนความจริงที่เชื่อถือได้แก่เจ้า เพื่อเจ้าจะได้ให้คำตอบที่น่าเชื่อถือทั้งหลายแก่คนเหล่านั้นที่ใช้เจ้ามาไม่ใช่หรือ?

²²อย่าปล้นคนจน เพราะเขาเป็นคนจน หรืออย่าบีบคั้นคนเข็ญใจที่ประตูเมือง²³ เพราะพระยาห์เวห์จะทรงว่าความแค้นพวกเขา และพระองค์จะทรงรับชีวิตของผู้ที่ปล้นพวกเขา²⁴ อย่าเป็นเพื่อนกับคนเจ้าโกลา และอย่าคบหากับคนขี้โมโห

²⁵หรือว่าเจ้าจะเรียนรู้ทางของเขา และเจ้าจะเอาใจของเขาเองไปติดกับดัก²⁶ อย่าเป็นคนในจำพวกที่ให้คำปฏิญาณ หรือในจำพวกผู้คำประกันหนีสิน²⁷ ถ้าเจ้าไม่ทำอะไรเช่นนี้ แล้วจะมีอะไรเล่าที่จะหยุดเขาไม่ให้มายึดที่นอนของเจ้าไปจากเจ้า?

²⁸อย่าย้ายหลักเขตโบราณซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้ปักไว้²⁹ เจ้าเห็นคนที่มีฝีมือในงานของเขาหรือ? เขาจะยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ภักดีทั้งหลาย ไม่ใช่ยืนต่อหน้าสามัญชน

Chapter 23

¹เมื่อเจ้านั่งรับประทานอาหารกับผู้ครอบครอง จงสังเกตให้ดีว่าอะไรอยู่ข้างหน้าเจ้า² เจ้าจงจ่อมีดไว้ที่คอของเจ้า ถ้าเจ้าเป็นคนตะกละ³ อย่าปรารถนาของโอชะของผู้ครอบครองนั้น เพราะมันเป็นอาหารที่หลอกลวง

⁴อย่าทำงานหนักเกินไปเพื่อจะมีความมั่งคั่ง จงฉลาดพอที่จะรู้ว่าจะหยุดพักเมื่อใด⁵ เจ้าจะเลื้อยตามองทรัพย์นั้นหรือ? มันก็หายไปแล้ว เพราะแน่นอนทีเดียว มันจะงาปากขึ้นมาเหมือนนกอินทรีและบินไปในท้องฟ้า⁶ อย่ากินอาหารของคนที่มีสายตาชั่วร้าย อย่าปรารถนาของโอชะของเขา

⁷เพราะเขาเป็นคนประเภทที่คอยนับราคาอาหารอยู่ในใจ เขาพูดกับเจ้าว่า “จงกินและดื่มเถิด” แต่ใจของเขาไม่ได้อยู่กับเจ้า⁸ เจ้าจะต้องสำรองอาหารเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งเจ้าได้กินเข้าไบนั่น และเสียถ้อยคำอ่อนหวานของเจ้าไปโดยเปล่าประโยชน์⁹อย่าพูดให้คนโง่ได้ยิน เพราะเขาจะดูหมิ่นปัญญาแห่งถ้อยคำของเจ้า

¹⁰อย่าย้ายหลักเขตเก่าแก่ หรืออย่ารุกรานไร่นาของเด็กกำพร้า¹¹เพราะพระเจ้าผู้ไถ่ของเด็กกำพร้า นั้นแข็งแรง และพระองค์จะทรงสู้ความกับเจ้าในคดีของพวกเขา เขา¹²จงเปิดใจรับคำสั่งสอน และจงเชียวฟังถ้อยคำแห่งความรู้

¹³อย่าละเลยการสั่งสอนเด็ก เพราะถ้าเจ้าติสอนเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย¹⁴เจ้าจะเป็นผู้ที่ตีเขาด้วยไม้เรียว และช่วยชีวิตเขาให้พ้นจากแดนคนตาย¹⁵บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าใจของเจ้ามีปัญหา แล้วใจของข้าเองก็จะยินดีด้วย

¹⁶จิตใจของข้าจะเปรมปรีดิ์ เมื่อริมฝีปากของเจ้าพูดสิ่งที่ถูกต้อง¹⁷อย่าให้ใจของเจ้าริษยาพวกคนบาป แต่จงยำเกรงพระยาห์เวห์ตลอดเวลา¹⁸เพราะมีอนาคตสำหรับเจ้าอย่างแน่นอน และความหวังของเจ้าจะไม่สลาย

¹⁹บุตรชายของเราเอ๋ย เจ้าจงฟัง และจงมีปัญหา และจงนำใจของเจ้าไปในทางนั้น²⁰อย่ามั่วสุมกับคนชั่วเหล่า หรือกับคนตะกละกินเนื้อ²¹เพราะคนชั่วเมาและคนตะกละจะมาถึงความยากจน และความเกียจคร้านจะเอาผ้าชีว้นห่มคนนั้น

²²จงฟังบิดาของเจ้าผู้ให้กำเนิดเจ้า และอย่าดูหมิ่นมารดาของเจ้าเมื่อนางแก่²³จงซื้อความจริงแต่อย่าขายไปเสีย จงซื้อปัญญา คำสั่งสอน และความเข้าใจ²⁴บิดาของคนชอบธรรมจะเปรมปรีดิ์อย่างยิ่ง และคนที่ให้กำเนิดบุตรที่มีปัญญายินดีในเขา

²⁵จงให้บิดามารดาของเจ้ายินดี จงให้ผู้ที่คลอดเจ้าเปรมปรีดิ์²⁶บุตรชายของเราเอ๋ย ขอบใจของเจ้าให้ข้าเถอะ และให้ตาของเจ้าชื่นชมในทางทั้งหลายของข้า²⁷เพราะหญิงโสเภณีเป็นหลุมลึก และหญิงสำส่อนเป็นบ่อแคบ

²⁸นางหมอบคอยอยู่เหมือนโจร และนางทำให้มีคมไม้ซึ่งตรงเพิ่มขึ้นในท่ามกลางมนุษย์²⁹ใครที่ไว้บัพติ? ใครที่ร้องไห้? ใครมีเรื่องวิวาท? ใครบ่นพึมพำ? ใครมีแผลโดยไม่จำเป็น? ใครมีตาสองข้างแดงๆ?³⁰คนเหล่านั้นแหละพวกที่หนึ่งเช่อยู่อยู่กับเหล่าอู้งาน พวกคนเหล่านั้นที่ไปลี้ล่องเหล่าผสม

³¹อย่ามองดูเหล่าอู้งานเมื่อมันมีสีแดง เมื่อมันเปล่งประกายในจอก และมันไหลลงไปยังคูล่งคอง³²ในที่สุดมันจะกัดเหมือนงูและฝังเขี้ยวเหมือนงูพิษ³³ดวงตาของเจ้าจะเห็นสิ่งแปลกๆ และใจของเจ้าจะพูดตลบทะแฉง

³⁴เจ้าจะเป็นเหมือนคนที่นอนอยู่ใจกลางทะเล หรือนอนอยู่บนยอดเสากระโดง³⁵เจ้าจะพูดว่า “พวกเขาตีข้า แต่ข้าไม่เจ็บ พวกเขาทุบข้า แต่ข้าไม่รู้สึกร้าว ข้าจะตื่นเมื่อไรหนอ? ข้าจะแสวงหาการตีอีก”

Chapter 24

¹อย่าอิจฉาคนชั่ว หรือปรารถนาอยู่ร่วมกับพวกเขา²เพราะใจของพวกเขาคิดทำการทารุณ และริมฝีปากของพวกเขาพูดการประทุษร้าย³โดยปัญญานำจึงถูกสร้างขึ้น และโดยความเข้าใจมันก็ถูกสถาปนาไว้

⁴โดยความรู้ห้องทั้งหลายก็เต็มไปด้วยทรัพย์ล้ำค่าและความมั่งคั่งที่น่าชื่นชมทั้งสิ้น⁵นิกรบแห่งปัญญาย่อมมีอำนาจมาก และคนมีความรู้ก็มีกำลังมากขึ้น⁶เพราะโดยการนำที่ฉลาด เจ้าจะท่าสงครามได้ และโดยมีที่ปรึกษาanyakย่อมมีชัยชนะ

⁷สำหรับคนโง่นั้นปัญญาสูงเกินไป ที่ประตูเมืองเขาไม่จำปากพูด⁸คนที่วางแผนทำชั่ว ประชาชนเรียกเขาว่ายอดคนเจ้าเล่ห์⁹การวางแผนที่โง่เป็นบาป และบุคคลชอบเยาะเย้ยเป็นที่เกลียดชังต่อคนทั้งหลาย

¹⁰ถ้าเจ้าอ่อนล้าด้วยความกลัวในวันยากลำบาก ดังนั้นกำลังของเจ้าก็น้อย¹¹จงช่วยคนที่ถูกนำไปสู่ความตาย และจงเหนี่ยวรั้งคนที่กำลังโซเซไปสู่การถูกฆ่า¹²ถ้าเจ้าจะว่า “ดูเถิด พวกเราไม่รู้เรื่องนี้เลย” พระองค์ผู้ทรงตรวจดูจิตใจจะไม่ทรงรับทราบสิ่งที่เจ้ากำลังพูดหรือ? พระองค์ผู้ทรงคุ้มครองชีวิตของเจ้าจะไม่ทรงทราบหรือ? และพระเจ้าจะไม่ประทานให้แก่คนตามการกระทำของเขาหรือ?

¹³บุตรชายของเราเอ๋ย จงกินน้ำผึ้ง เพราะเป็นของดี เพราะน้ำผึ้งที่หยดจากรวงนั้นมีรสหวานแก่ลิ้นของเจ้า¹⁴ปัญญาก็เป็นเช่นนั้นแก่วิญญานของเจ้า ถ้าเจ้าพบปัญญาก็จะมีอนาคต และความหวังของเจ้าจะไม่สลาย¹⁵อย่าซุ่มทำร้ายเหมือนบุคคลล่อลวงที่ทำลายที่อาศัยของคนชอบธรรม อย่าทำลายที่พักของเข

¹⁶เพราะบุคคลชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้งแล้วก็ลุกขึ้นอีก แต่คนชั่วร้ายจะสะดุดล้มลงในความยากลำบาก¹⁷อย่าเปรมปรีดิ์เมื่อศัตรูของเจ้าล้มและอย่าให้ใจของเจ้ายินดีเมื่อเขาสะดุด¹⁸เกรงว่าพระยาห์เวห์จะทรงทอดพระเนตรและไม่ทรงพอพระทัย และทรงหันความกริ้วจากเขาเสีย

¹⁹อย่าวิตกกังวลเพราะคนทำบาป และอย่าอิจฉาคนชั่วร้าย²⁰เพราะคนชั่วไม่มีอนาคต และประทับของคนชั่วร้ายจะถูกดับเสีย²¹บุตรชายของเราเอ๋ย จงยำเกรงพระยาห์เวห์และเกรงกลัวกษัตริย์ อย่าคบหากับบรรดาคนที่กบฏต่อทั้งสองพระองค์เลย

²²เพราะภัยพิบัติของพวกเขาจะอุบัติขึ้นโดยพลัน และใครจะทราบถึงความพิบัตินี้จะมาจากทั้งสองพระองค์เล่า?²³ข้อความเหล่านี้เป็นคำกล่าวของคนมี

ปัญญาด้วย การลำเอียงในการตัดสินคดีความนั้นไม่ดีเลย²⁴ ผู้ใดก็ตามที่กล่าวกับคนชั่วร้ายว่า “เจ้าเป็นคนชอบธรรม” จะถูกประชาชนแข่งด่าและเหล่าประชาชนติรังเกียจ

²⁵ แต่ผู้ที่ประณามคนชั่วจะปิติยินดี และพรอันดีจะมายังพวกเขา²⁶ คนที่ให้คำตอบตรงไปตรงมาให้เป็นเพื่อนแก่จากริมฝีปากของเขา²⁷ จงเตรียมงานของเจ้าที่ข้างนอก จงทำมันให้พร้อมสำหรับเจ้าที่ในนา และหลังจากนั้นจึงค่อยสร้างบ้านของเจ้า

²⁸ อย่าเป็นพยานปรักปรำเพื่อนบ้านของเจ้าอย่างไม่มีเหตุ และอย่าล่อลวงด้วยริมฝีปากของเจ้า²⁹ อย่ากล่าวว่า “ข้าจะทำแก่เขาอย่างที่เขาได้ทำแก่ข้า ข้าจะทำการตอบแทนเขาตามการกระทำของเขา”³⁰ ข้าผ่านไปที่ไร่นาของคนเกียจคร้าน ผ่านสวนองุ่นของคนไม่มีสามัญสำนึก

³¹ มีหนามงอกเต็มไปหมดทั่วทุกแห่ง หนาดินก็ปกคลุมด้วยต้นเหวือกหนาม และกำแพงหินของมันก็พังลง³² แล้วเมื่อข้ามองดูและได้พิจารณา ข้าได้เห็นและได้รับคติสอนใจ³³ นอนสักคืน จีบสักหน่อย กอดอกพักสักครู่³⁴ ความยากจนจะเดินขบวนมาหาเจ้า และความขัดสนก็จะมาอย่างทหารถืออาวุธ

Chapter 25

¹ ต่อไปนี้เป็นบรรดาสุภาษิตอื่นๆ ของชาโลมอน ซึ่งคนของเฮเซคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้คัดลอกไว้² ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าคือการปกปิดสิ่งต่างๆ ไว้ แต่ความยิ่งใหญ่ของกษัตริย์คือการค้นสิ่งนั้นให้ปรากฏ³ ฟาทั้งหลายสูงและแผ่นดินลึกจันใด พระทัยของกษัตริย์ก็ยากที่จะหยั่งรู้จันนั้น

⁴ จงใส่ซี่แร่ออกจากเงิน และพวกช่างเงินจะสามารถใช้เงินนั้นในงานของเขาได้⁵ จงใส่คนชั่วร้ายออกไปเสียจากพระพักตร์กษัตริย์ แล้วพระที่นั่งของพระองค์จะสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม⁶ อย่ายกย่องตัวเองเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์และอย่ายืนอยู่ในที่ได้กำหนดไว้ให้คนใหญ่คนโต

⁷ การที่เขากล่าวกับเจ้าว่า “เชยขึ้นมากที่นี้” ก็ดีกว่าให้เขาลบหลู่เจ้าต่อหน้าเจ้านาย สิ่งที่ได้เป็นพยานรู้เห็น⁸ อย่ารีบร้อนนำไปสอบสวน เพราะเจ้าจะทำอะไรในตอนสุดท้ายเมื่อเพื่อนบ้านของเจ้าทำให้เจ้าขายหน้า⁹ จงถกเรื่องของเจ้ากับเพื่อนบ้านเอง และอย่าเผยความลับของอีกฝ่ายหนึ่ง

¹⁰ เครื่องว่าผู้ที่ได้ยินจะนำความอับอายมาสู่เจ้า และเรื่องไม่ดีเกี่ยวกับเจ้าจะไม่ถูกปิดเขียนต่อไป¹¹ ถ้อยคำที่พูดถูกกาลเทศะ เหมือนผลแอปเปิลทองคำล้อมด้วยเงิน¹² คำตักเตือนของคนมีปัญหาแก่หูที่คอยฟัง ก็เหมือนทองคำและเครื่องประดับทองบริสุทธิ์

¹³ ความเย็นของหิมะในฤดูหนาวเป็นเช่นใด ผู้สื่อสารที่ซื่อสัตย์ต่อผู้ที่ใช้เขา ย่อมทำให้จิตวิญญาณของนายชุ่มชื้นอย่างนั้น¹⁴ คนที่คิดว่าจะให้ของกำนัลแต่ไม่ได้ให้ ก็เหมือนเมฆและลมที่ไม่มีฝน¹⁵ ความอดกลั้นอาจโน้มนำผู้ครอบครองได้ และสิ้นอ่อนหวานอาจโน้มนำใจให้อ่อนลง

¹⁶ ถ้าเจ้าพบน้ำผึ้ง จงกินแต่พอดี ไม่เช่นนั้นเกรงว่าเจ้าจะกินมากเกินไปและอาเจียนออกมา¹⁷ อย่าไปเยี่ยมเพื่อนบ้านของเจ้าบ่อยๆ เกรงว่าเจ้าจะเอือมระอาเจ้าและเกลียดชังเจ้า¹⁸ ผู้ใดเป็นพยานเท็จกล่าวหาเพื่อนบ้านของตน ก็เหมือนกระบอกที่ใช้ในสงคราม หรือดาบ หรือลูกธนูคนมรณะ

¹⁹ การวางใจคนไม่ซื่อในวันยากลำบาก ก็เหมือนฟันที่ผู้หรือเก่าที่ชวนเข²⁰ บุคคลผู้ที่ถอดเสื้อผ้าออกในวันอากาศหนาวก็ดี หรือเอาผ้าสั้มสายชูมาราดบนเกลือของโซดาที่ดี เป็นเหมือนกับคนที่ร้องเพลงให้คนหนักใจฟัง²¹ ถ้าศัตรูของเจ้าหัว จงให้อาหารเขากิน และถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม

²² เพราะเจ้าจะสุขผ่านที่ลูกไฟลงโอบนศีรษะของเขา และพระยาห์เวห์จะประทานบำเหน็จแก่เจ้า²³ ลมเหนือน้ำฝนมาจันใด ลิ่นที่บินกลับหลังก็นำใบหน้าบูดบึ้งมาจันนั้น²⁴ อาศัยอยู่ที่มุมบนดาดฟ้า ดีกว่าอยู่ร่วมบ้านกับภรรยาชู้ทะเลาะ

²⁵ น้ำเย็นที่ให้แก่คนกระหายจันใด ข้าวจากแดนไกลก็เป็นจันนั้น²⁶ คนชอบธรรมที่ย่อมแพ้คนอธรรม ก็เหมือนน้ำพุมีโคลนหรือเหมือนน้ำบ่อที่สกปรก²⁷ กินน้ำผึ้งมากไม่ดีจันใด แสงหาเกียรติรำไปก็ไม่ได้จันนั้น²⁸ คนที่ควบคุมตนเองไม่ได้ ก็เหมือนเมืองที่ถูกทำลายและไม่มีกำแพง

Chapter 26

¹ เหมือนดังหิมะในฤดูร้อนหรือฝนในฤดูเก็บเกี่ยว ดังนั้นคนโง่ก็ไม่คู่ควรกับเกียรติยศ² คนกระจอกย่อมโผผินและคนนางแอ่นย่อมโอบนินจันใด คำแข่งสาปอย่างที่ไม่สมควรย่อมไม่เกิดผลจันนั้น³ แม้มีไว้สำหรับม้า บังเหียนมีไว้สำหรับลา และไม้เรียวก็มีไว้สำหรับหลังของพวกคนโง่

⁴ อย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเจ้าจะเป็นเหมือนเขา⁵ จงตอบคนโง่และร่วมในความโง่ของเขา เพื่อเขาจะไม่กลายเป็นคนมีปัญหาในความคิดของเขาเอง⁶ ผู้ใดก็ตามที่ส่งข่าวไปด้วยมือของคนโง่ ก็เหมือนตักเต้าทิ้งสองข้างออกและดื่มความรุนแรง

⁷ เหมือนดังขาทิ้งสองข้างของคนพิการที่ห้อยอยู่จันใด สุภาษิตที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เป็นจันนั้น⁸ ผู้ที่ให้เกียรติคนโง่ ก็เหมือนคนที่มัดก้อนหินไว้กับสลิง⁹ ดินหนามอยู่ในมือคนขี้เมาไร้ประโยชน์จันใด สุภาษิตที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เป็นจันนั้น

¹⁰ ผู้ที่จ้างคนโง่หรือใครก็ตามคนที่ผ่านไปมา ก็เหมือนบักเณรที่ยิงคนเหล่านั้นทุกคนที่อยู่รอบเขาบาดเจ็บ¹¹ สุนัขที่กลับไปหาสิ่งที่มันสำรอกออกมา ก็เหมือนคนโง่ที่ทำความโง่ซ้ำแล้วซ้ำอีก¹² เจ้าเห็นคนบางคนคิดว่าตัวเองมีปัญหาหรือไม่? ยังมีความหวังในคนโง่มากกว่าในเขาเสียอีก

¹³คนเกียจคร้านพูดว่า “มีราชสีห์อยู่ที่ถนน มีสิงโตอยู่ที่ลานเมือง”¹⁴ประตูล็อกไปมาด้วยบานพับของมันฉันทัด คนเกียจคร้านก็ทำอย่างนั้นบนที่นอนของเขา ฉันทัด¹⁵ คนเกียจคร้านฝังมือของตนในซาม และเขาเหนื่อยที่จะเอามือกลับมาที่ปากของตน

¹⁶คนเกียจคร้านเห็นว่าตัวเองมีปัญหามากกว่า คนเจ็ดคนที่ตอบสนองด้วยการตัดสินใจ¹⁷ คนที่ผ่านมาแล้วไปมีอารมณ์โกรธกับการทะเลาะวิวาทซึ่งไม่ใช่เรื่องของตน ก็เหมือนคนที่ดึงหูของสุนัข¹⁸ คนบ้าที่ยิงลูกธนูเพลิงออกไป

¹⁹ก็คือคนที่ล่อลวงเพื่อนบ้านของตน และกล่าวว่า “ข้ากำลังเล่าเรื่องตลกไม่ใช่หรือ?”²⁰ เพราะขาดฟัน ไฟก็ดับ และที่ไหนไม่มีใครซบซิบนินทา การทะเลาะวิวาทก็หยุดไป²¹ ถ่านเป็นเชื้อเพลิง และฟันเป็นเชื้อไฟฉันทัด คนที่ชอบทะเลาะก็เป็นเหตุให้การวิวาทคลุคลามฉันทัด

²²ถ้อยคำของผู้ซบซิบนินทาก็เหมือนชิ้นอาหารอร่อย มันลงไปยังส่วนต่างๆ ในร่างกาย²³ ปากที่เผ็ดร้อนและใจชั่ว ก็เหมือนการเคลือบเงาบนภาชนะดิน²⁴ คนที่เกลียดผู้อื่นก็กลบเกลื่อนความรู้สึกของเขาด้วยริมฝีปากของเขา และเขาเก็บการหลอกลวงไว้ภายในใจเขา

²⁵เมื่อเขาพูดเหมือนมีเมตตาสัก ก็อย่าเชื่อเขา เพราะมีสิ่งน่าเกลียดน่าชังเจิดจ้าในใจเขา²⁶ ถึงเขาจะปกปิดความเกลียดชังไว้ด้วยเล่ห์ แต่ความช่วยเหลือของเขาจะถูกเปิดโปงในที่ประชุม²⁷ คนที่ขุดหลุมพรางจะตกลงไปเอง คนที่กลิ้งก้อนหินขึ้นไป มันจะกลิ้งกลับมากับเขาเอง²⁸ สิ้นนุสาเกลียดคนที่มันทำลาย และปากบื้อยอก็นำความพินาศมาให้

Chapter 27

¹อย่ายุยงอวดถึงพรุ่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าวันหนึ่งๆ จะนำอะไรมาให้บ้าง²จงให้คนอื่นสรรเสริญเจ้า และไม่ใช่ปากของเจ้าเอง ให้คนต่างด้าวสรรเสริญ และไม่ใช่ริมฝีปากของเจ้าเอง³จงพิจารณาดูความหนักของหินและน้ำหนักของทราย แต่การยั่วเย้าของคนโง่ก็หนักกว่าทั้งสองอย่างนั้น

⁴ความพิโรธที่ดูร้ายและความโกรธที่ท่วมท้น แต่ใครจะยืนต่อหน้าความริษยาได้?⁵ ต่ำหนักรู้ทันต่อหน้า ดีกว่าการแอบรักกัน⁶บาดแผลที่มีตรากี่ก็เชื่อใจได้ แต่การจูบของศัตรูนั้นมากเกินความเป็นจริง

⁷คนที่อ้อมแอ้มยิ้มปฏิสรรค์แต่หน้าผิวงั้น แต่สำหรับบุคคลที่หัว ทุกสิ่งที่ขมก็กลับหวาน⁸ คนที่ร้อนรุ่มจากบ้านของตน ก็เหมือนนกที่เร่ร่อนจากรังของมัน⁹ น้ำหอมและเครื่องหอมทำให้ใจยินดี และความอ่อนหวานของเพื่อนมาจากคำแนะนำที่จริงใจ

¹⁰อย่าทอดทิ้งเพื่อนของเจ้า และเพื่อนของบิดาเจ้า และอย่าไปที่บ้านพี่น้องของเจ้าในวันที่เจ้าพบความหายนะ เพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้ ดีกว่าพี่น้องที่อยู่ไกล¹¹ บุตรชายของเราเอ๋ย จงมีปัญญา และจงทำให้ใจของข้ายินดี แล้วข้าจะตอบคนที่เยาะเย้ยข้าได้¹² คนที่สุขุมเห็นอันตรายและซ่อนตัวเสีย แต่คนรู้น้อยเดินไปเรื่อยๆ และรับอันตรายนั้น

¹³จงรับเสื้อผ้าของผู้ที่คำประกันให้คนแปลกหน้า และจงยึดมันไว้ เมื่อเขาประกันให้ผู้หญิงสาว¹⁴ คนที่ตื่นแต่เช้ามืดไปอวยพรเพื่อนบ้านด้วยเสียงดัง คำอวยพรนั้นจะกลายเป็นคำสาปแช่ง¹⁵ หยาดฝนหยดลงมาไม่หยุดในวันฝนตกพรำฉันทัด ภรรยาขี้ทะเลาะก็เหมือนกันฉันทัด

¹⁶การห้ามเธอก็เหมือนห้ามลม หรือพยายามจับน้ำมือนด้วยมือขวา¹⁷ เหล็กกลับเหล็กให้คมได้ฉันทัด คนหนึ่งก็ลิ้มเพื่อนของตนให้เจ็บแสบได้ฉันทัด¹⁸ คนที่ดูแลต้นมะเดื่อจะได้กินผลของมัน และคนที่คุ้มกันนายของตนจะได้รับเกียรติ

¹⁹ในน้ำ สะท้อนหน้าคนฉันทัด ใจของคนก็สะท้อนถึงบุคคลฉันทัด²⁰ แดนคนตายและแดนพิณาศไม่รู้จักอ้อม ดังนั้นดวงตาของคนเราก็มารู้จักอ้อม²¹ เข้าหลอมมีไว้หลอมเงิน และเตาหลุมมีไว้หลุมทองคำ และบุคคลจะพิสูจน์ได้โดยค่ายกย่องที่เขาได้รับ

²²เอาคนโง่ใส่ครกตำด้วยสาก พร้อมกับเมล็ดข้าว ความโง่ก็ยังคงอยู่กับเขา²³ จงแน่ใจว่าเจ้ารู้ความทุกข์สุขของฝูงแพะแกะของเจ้าและจงเอาใจใส่ฝูงสัตว์ของเจ้า²⁴ เพราะความมั่งคั่งไม่ยั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์ มงกุฎจะไม่คงทนอยู่ทุกชั่วชาติพันธุ์ใช่ไหม?

²⁵เจ้าสมควรรู้ว่า เมื่อใดที่หญ้าแห้งถูกเก็บไป และหญ้าใหม่ก็ปรากฏขึ้น และรู้เวลาที่หญ้าตามฤดูกาลต่างๆ ถูกเก็บรวบรวมมา²⁶ ฝูงแกะเหล่านั้นจะให้เสื้อผ้าแก่เจ้า และแพะก็จะเป็นค่านา²⁷ จะมีนมแพะพอเป็นอาหารแก่เจ้า เป็นอาหารแก่ครอบครัวของเจ้า และเป็นเครื่องยังชีพแก่บรรดาสาวใช้ของเจ้า

Chapter 28

¹คนชั่วร้ายหนีแม้ไม่มีใครไล่ตาม แต่ผู้ชอบธรรมจะกล่าวหาอย่างสิงห์หนุ่ม² เมื่อแผ่นดินเกิดการละเมิดปั่นป่วน ก็มีผู้ครอบครองหลายคน แต่อาศัยคนที่มี ความเข้าใจและความรู้ แผ่นดินนั้นจะยืนยัน³ คนยากจนข่มเหงคนที่ยากจน ก็เหมือนฝนที่ซัดลมมากทำลายพืชผลที่ไม่มีอะไรจะกิน

⁴ผู้ที่ละทิ้งธรรมบัญญัติย่อมสรรเสริญคนชั่วร้าย แต่ผู้ที่รักษาระบบบัญญัติย่อมต่อสู้เขา⁵ คนชั่วไม่เข้าใจความยุติธรรม แต่คนที่แสวงหาพระยาห์เวห์จะเข้าใจทุกสิ่ง⁶ คนยากจนที่ดำเนินในความซื่อสัตย์ของเขา ก็ดีกว่าคนมั่งคั่งที่คดโกงในทางของเขา

⁷คนที่รักษาศรัทธาบัญญัติก็เป็นบุตรชายที่มีความเข้าใจ แต่เพื่อนของคนตะกละทำให้บิดาของเขาขายหน้า⁸คนที่ทวิภรรยาสมบัติของเขาด้วยการขูดรีดดอกเบียร์ ก็ได้รับรวมภริยานั้นไว้ให้ผู้ที่เมตตาคนที่ยากจน⁹ถ้าผู้ใดเห็นหูของเขาไม่ฟังธรรมบัญญัติ แม้คำอธิษฐานของเขาก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน

¹⁰คนที่นำคนเที่ยงธรรมหลงเข้าไปในทางชั่ว ก็จะตกลงในหลุมของเขาเอง แต่คนไร้ตำหนิจะได้รับสิ่งดีเป็นมรดก¹¹บุคคลที่มั่งคั่งอาจมีปัญญาในสายตาของตนเอง แต่บุคคลที่ยากจนผู้มีความเข้าใจจะรู้จักตัวเขาชัดเจน¹²เมื่อคนชอบธรรมแปรปรวน¹³ความรุ่งเรืองก็มีมากขึ้น แต่เมื่อคนชั่วเรื่องอำนาจ คนก็ซ่อนตัวเสีย

¹³ผู้ที่ปกปิดความบาปของเขาไว้จะไม่เจริญ แต่ผู้สารภาพและกึ่งมันจะได้รับความกรุณา¹⁴คนที่ดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้าอยู่เสมอก็เป็นสุข แต่คนที่ทำใจของเขาให้แข็งกระด้างจะตกในความยากลำบาก¹⁵คนชั่วที่ปกครองคนยากจน ก็เหมือนสิงโตคำรามหรือหมาโหมใส่เหยื่อ

¹⁶ผู้ครอบครองที่ขาดความเข้าใจก็เป็นคนกดขี่ข่มเหงตัวองอาจ แต่คนที่เกลียดสิ่งที่ได้มาโดยไม่ชอบธรรมย่อมมีชีวิตยืนยาว¹⁷คนที่มีความผิดในเรื่องโลหิตของคนอื่น จะหลบหนีไปจนตาย และไม่มีใครช่วยเขาเลย¹⁸บุคคลใดที่ดำเนินชีวิตอย่างไร้ตำหนิจะได้รับการช่วยกู้ แต่คนคดโกงในทางของเขาจะล้มลงอย่างฉับพลัน

¹⁹คนที่มุ่งทำงานในที่ดินของเขาจะมีอาหารบริบูรณ์ แต่คนที่วิ่งตามสิ่งไร้สาระจะยิ่งยากจน²⁰คนซื่อสัตย์จะได้รับพระพรมากมาย แต่คนที่รับเรื่องร้ายทางลัดจะถูกลงโทษ²¹การสำเอียงนั้นไม่ดี เพียงแค่อาหารชิ้นหนึ่งก็ทำให้คนอาจทำผิดได้

²²คนตระหนี่เร่งหาทรัพย์สมบัติ และไม่ทราบถึงความขัดสนจะมาถึงเขา²³ผู้ใดก็ตามตักเตือนคนอื่น จะได้รับความโปรดปรานภายหลัง มากกว่าผู้ที่ใช้ล้นป้อย²⁴คนที่ขโมยทรัพย์ของบิดาหรือมารดาของตน และพูดว่า “อย่างนี้ไม่ผิด” เขาก็เป็นเพื่อนของนักทำลาย

²⁵คนโลภปลุกปั่นให้เกิดการวิวาท แต่ผู้ที่วางใจในพระยาห์เวห์จะเจริญรุ่งเรือง²⁶คนที่เชื่อใจตัวเองเป็นคนโง่ แต่คนที่ดำเนินชีวิตอย่างมีปัญญาจะปลอดภัย²⁷ผู้ที่ให้แก่คนยากจนจะไม่ขัดสน แต่ผู้ใดก็ตามที่เพิกเฉยจะถูกแซ่บสาป²⁸เมื่อคนชั่วเรื่องอำนาจ คนก็ซ่อนตัวเสีย แต่เมื่อเขาพินาศไป คนชอบธรรมก็ทวีขึ้น

Chapter 29

¹คนที่ถูกตักเตือนบ่อยๆ แต่ยังทำคอแข็ง จะถูกทำลายกันที่โดยไม่มีทางแก้ไข²เมื่อคนชอบธรรมทวีขึ้น ประชาชนก็แปรปรวน³แต่เมื่อคนชั่วปกครอง ประชาชนก็คร่ำครวญ⁴ผู้ที่รักปัญญายอมทำให้บิดาของตนแปรปรวน⁵แต่ผู้ที่คบหาหญิงโสเภณีก็ผลาญทรัพย์จนหมดสิ้น

⁶กษัตริย์ทรงทำให้บ้านเมืองเป็นปึกแผ่นด้วยความยุติธรรม แต่คนที่รับสินบนทำให้มันย่อยยับ⁷คนที่ป้อยเพื่อนบ้านของตน ย่อมกางดาบฆ่าไว้ดักเท้าของเขา⁸ความบาปของคนชั่วคือกับดัก แต่คนชอบธรรมร้องเพลงและแปรปรวน

⁹คนชอบธรรมรู้จักสิทธิต่างๆ ของคนยากจน คนชั่วไม่เข้าใจความรู้¹⁰คนชอบเยาะเย้ยทำให้บ้านเมืองลุกเป็นไฟ แต่คนมีปัญญากำให้ความโกรธเกรี้ยวสงบลง¹¹ถ้าคนมีปัญญามีเรื่องโต้เถียงกับคนโง่ คนโง่ก็เดือดดาล ทั้งหัวเราะ และไม่มีความสงบ

¹²พวกกระหายเลือดย่อมเกลียดคนดีพร้อม และแสวงหาชีวิตของคนเที่ยงธรรม¹³คนโง่ระบายความโกรธออกมาเต็มที่ แต่คนมีปัญญาย่อมยับยั้งไว้¹⁴ถ้าผู้ครอบครองใส่ใจคำพูดเท็จ ข้าราชการทั้งสินของเขาก็พลอยเป็นคนชั่วร้าย

¹⁵คนยากจนและผู้กดขี่ เหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง คือพระยาห์เวห์ประทานความสว่างแก่ดวงตาของคนทั้งสอง¹⁶ถ้ากษัตริย์ทรงพิพากษาคนจนด้วยความจริง พระที่นั่งของพระองค์จะตั้งอยู่เป็นนิรันดร์¹⁷ไม่เรียวและคำตักเตือนให้ปัญญา แต่เด็กที่ถูกปล่อยปละละเลยจะนำความอับอายมาสู่มารดา

¹⁸เมื่อคนชั่วร้ายทวีอำนาจ การทรยศก็ทวีขึ้น แต่คนชอบธรรมจะเห็นความล่มจมของคนชั่วเหล่านั้น¹⁹จงเตือนบุตรชายของเจ้า และเขาจะให้เจ้าสบายใจ เขาจะให้ความปิตินดีแก่เจ้า²⁰ในที่ที่ไม่มีการเพินนิมิต ประชาชนก็ปล่อยตัว แต่คนที่รักษาศรัทธาบัญญัติย่อมเป็นสุข

²¹คนรับใช้จะรับการสั่งสอนด้วยคำพูดเท่านั้นไม่ได้ เพราะแม้เขาจะเข้าใจ แต่เขาก็ไม่เชื่อฟัง²²เจ้าเห็นคนปากไวหรือ? ยังมีความหวังในคนโง่มากกว่าเขาเสียอีก²³คนที่ตามใจคนรับใช้ของตนตั้งแต่เด็กๆ ในที่สุดจะพบว่าเขานำความยุ่งยากมาให้

²⁴บุคคลขี้โมโหเร่งเร้าให้เกิดการวิวาท และคนเจ้าอารมณ์ก็ทำให้เกิดการกำบาปมากมาย²⁵ความหยิ่งของบุคคลนำเขาให้ต่ำลง แต่คนถ่อมตัวจะได้รับเกียรติ²⁶ผู้สมคบกับขโมยย่อมเกลียดชังชีวิตของเขา เขาได้ยื่นคำสาปแช่ง แต่ไม่พูดอะไรเลย

²⁷ความกลัวของคนทำให้มีการวางบ่วงไว้ แต่คนที่วางใจในพระยาห์เวห์ก็ปลอดภัย²⁸คนมากมายแสวงหาความพอใจจากผู้ครอบครอง แต่ผู้คนจะได้รับความยุติธรรมจากพระยาห์เวห์²⁹คนอยู่ธรรมเป็นทีสะอิดสะเอียนแก่คนชอบธรรม และคนซื่อตรงก็เป็นทีสะอิดสะเอียนแก่คนชั่ว

Chapter 30

¹ถ้อยคำทั้งหลายของอาถรรพ์ของยาเคห์ ผู้ชายคนนี้ได้ประกาศต่ออีธเเอล ต่ออีธเเอลและอูคาลว่า²แน่ทีเดียวที่ข้าพเจ้าเป็นเหมือนสัตว์ตัวหนึ่งมากกว่าเป็นมนุษย์ และข้าพเจ้าไม่มีความเข้าใจอย่างมนุษย์³ข้าพระองค์ไม่เคยเรียนรู้ปัญญา ทั้งไม่มีความรู้เกี่ยวกับองค์บรสิสุท

⁴ใครเล่าได้ขึ้นสวรรค์และลงมา? ใครรวบรวมลมไว้ในอุ้งมือของตน? ใครเอาเสื้อผ้าห่อหุ้มน้ำไว้? ใครสถาปนาที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก? ผู้นั้นมีนามว่าอะไร? และบุตรของผู้นั้นมีนามว่าอะไร? แบนอนเจ้ารู้⁵พระดำรัสทุกคำของพระเจ้าฟิสุบน์แล้วว่าจริง พระองค์ทรงเป็นโล่แก่ผู้ลี้ภัยในพระองค์⁶อย่าเพิ่มอะไรเข้ากับพระวจนะของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงลงโทษพวกเจ้าและทรงตัดสินว่าพวกเจ้าพุดมูสา

⁷ข้าพระองค์ทูลขอสองสิ่งจากพระองค์ ขออย่าทรงปฏิเสธ ก่อนข้าพระองค์ตาย⁸ขอให้ความเท็จและคำมูสาไกลจากข้าพระองค์ ขออย่าประทานความยากจนหรือความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์ ขอเพียงประทานอาหารที่จำเป็นแก่ข้าพระองค์⁹เพราะถ้าข้าพระองค์มีมากเกินไป ข้าพระองค์อาจจะปฏิเสธพระองค์ แล้วพูดว่า “พระยาเวห์เป็นใครเล่า?” หรือถ้าข้าพระองค์ยากจน ข้าพระองค์อาจจะขโมย และลบหลู่พระนามพระเจ้าของข้าพระองค์

¹⁰อย่ากล่าวร้ายคนรับใช้ให้นายของเขาฟัง เกรงว่าเขาจะแข่งเจ้า และเจ้าจะต้องรับโทษ¹¹มีคนที่แข่งบิดา และไม่อวยพรมารดาของพวกเขา¹²มีคนที่คิดว่าบรสิสุทในสายตาตนเอง แต่ยังไม่ได้รับการชำระความโสโครกของพวกเขา

¹³มีคนที่ดวงตาแสดงความมโหฬาร และหนังตาแสดงความถือดี¹⁴มีคนที่ฟันของเขาเป็นดาบ ฟันกรามของเขาเป็นมีด เพื่อจะทำลายคนยากจนเสียจากแผ่นดินโลก และคนขัดสนเสียจากมนุษย์¹⁵ปลิงมีลูกตัวเมียสองตัว พวกมันร้องว่า “ให้ฉัน ให้ฉัน” มีสามสิ่งที่ไม่เคยอิ่ม สิ่งที่ไม่เคยพูดว่า “พอแล้ว”

¹⁶คือแดนคนตาย ครรภ์ของหญิงหมั้น แผ่นดินที่ไม่ไถน้ำ และไฟที่ไม่เคยพูดว่า “พอแล้ว”¹⁷ดวงตาที่เยาะเย้ยบิดา และถูกลบไม่ฟังมารดา จะถูกฝังกาแห่งหุบเขาจิกออกไป และเขาจะถูกลูกนกแร้งจะกินเสีย¹⁸มีสามสิ่งที่ไม่เคยอิ่ม สิ่งที่ไม่เคยพูดว่า “พอแล้ว”

¹⁹คือ ท่าทางของนกอินทรีบนท้องฟ้า ท่าทางของงูบนหิน ท่าทางของเรือในท้องทะเล และท่าทางของชายหนุ่มต่อหญิงสาว²⁰นิ้วของหญิงผู้ล่วงประเวณี คือ นางรับประทาน และนางเข็ดปาก และนางพูดว่า “ฉันไม่ได้ประพฤติดังนี้”²¹แผ่นดินสะเทือนภายใต้สามสิ่ง และมันไม่อาจนอนอยู่ใต้สี่สิ่ง

²²คือ กาสเมื่อได้เป็นกษัตริย์ คนโง่เขลาเมื่อกินอิ่ม²³หญิงที่เป็นที่เกลียดชังเมื่อได้แต่งงาน และสาวใช้เมื่อขึ้นมาแทนที่นายหญิงของตน²⁴มีสี่สิ่งในโลกที่เล็กแต่มีปัญญามากเหลือเกิน ได้แก่

²⁵มด เป็นสิ่งมีชีวิตที่ไม่แข็งแรง แต่มันยังเตรียมอาหารของมันไว้ในฤดูแล้ง²⁶ตัวกระจงพา เป็นสิ่งมีชีวิตที่ไม่มีกำลัง แต่มันยังสร้างบ้านของมันในซอกหิน²⁷ตั๊กแตนทะเลทรายไม่มีกษัตริย์ แต่มันทั้งหมดยังเดินขบวนเป็นแถว

²⁸จึงฉะนั้น เจ้าเฝ้าสองมือของเจ้าจับได้ แต่มันยังอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์²⁹มีสามสิ่งที่ย่องย่างได้สง่างาม มีสี่สิ่งที่เกิดขึ้นได้สง่างาม คือ³⁰สิงโตซึ่งเป็นสัตว์ที่มีกำลังมากที่สุดในหมู่สัตว์ป่า และไม่ยอมหันหลังให้สิ่งใดเลย

³¹พ่อไก่ที่เดินป้ออยู่ แพะผู้ และกษัตริย์ผู้ที่กองทหารของพระองค์อยู่เคียงข้างพระองค์³²ถ้าเจ้าเป็นคนโง่เขลาพุดมูสาคอยตนเอง หรือถ้าเจ้าคิดแผนชั่ว จงเอามือปิดปากไว้³³เช่นเดียวกับกอนน่านบได้เนย และเมื่อมิดจูกได้โลหิต การกระทำที่เกิดขึ้นเวลาโกรธก็ได้ความขัดแย้ง

Chapter 31

¹ถ้อยคำของกษัตริย์เลมูเอล ซึ่งเป็นคำสอนที่พระราชชนนิของพระองค์ได้ตรัสสอนพระองค์²อะไรเล่าลูกชายของแม่เอ๋ย? อะไรเล่าลูกชายแห่งครรภ์ของแม่? ลูกชายแห่งคำปฏิญาณของแม่³อย่าให้กำลังของเจ้าแก่พวกผู้หญิง หรือให้ทางของเจ้าแก่คนเหล่านั้นผู้ที่ทำลายเหล่ากษัตริย์

⁴เลมูเอลเอ๋ย ไม่สมควรที่กษัตริย์ทั้งหลาย ไม่สมควรที่บรรดากษัตริย์จะเสวยเหล้าองุ่น หรือผู้ครอบครองจะถามว่า “สุราที่แรงๆ อยู่ที่ไหน?”⁵เกรงว่าพวกเขาจะลืมสิ่งที่ตราเป็นกฎหมายนั้น และบิดเบือนสิทธิ์ของผู้ที่ถูกกดขี่ทั้งหลาย⁶จงให้สุราแรงๆ แก่บุคคลที่กำลังจะพินาศ และเหล้าองุ่นแก่ผู้ขมขื่นใจ

⁷เขาจะดื่มและจะลืมความยากจนของเขา และเขาจะไม่จดจำความทุกข์ของเขาอีกต่อไป⁸จงพูดเพื่อคนเหล่านั้นที่เป็นใบ้ เพื่อคติความของทุกคนที่กำลังจะพินาศ⁹จงพูดออกมาและพิพากษาอย่างชอบธรรม จงให้ความยุติธรรมแก่คนยากจน และคนที่ขัดสน

¹⁰ใครเล่าจะพบภรรยาที่เลิศประเสริฐ? คุณค่าของเธอเลิศล้ำกว่าเครื่องประดับ¹¹หัวใจของสามีของเธอก็ไว้ใจเธอ และเขาจะไม่มีทางเป็นคนยากจนเลย¹²เธอทำสิ่งดีทั้งหลายให้เขา และไม่นำสิ่งร้าย ตลอดจนคืนแห่งชีวิตของเธอ

¹³เธอแสวงหาขนแกะและป่าน และทำงานด้วยมืออย่างเต็มใจ¹⁴เธอเป็นเหมือนเรือทั้งหลายของพ่อค้า เธอ นำอาหารของเธอมามากที่ไกล¹⁵เธอลุกขึ้นตั้งแต่ยังมืดอยู่ และจัดอาหารให้ครอบครัวของเธอ และเธอจัดงานให้แก่สามีของเธอ

¹⁶เธอพิเคราะห์ดูไร่นาแล้วซื้อไว้ ด้วยผลแห่งมือของเธอ เธอปลูกสวนองุ่น¹⁷เธอคาดเอวของเธอด้วยกำลัง และทำให้แขนของเธอแข็งแรง¹⁸เธอรู้ว่าสินค้านั้นจะได้กำไรสำหรับเธอ ตลอดจนคำคิดเท็จของเธอก็ไม่ดับ

Chapter 1

¹⁹เธอยื่นมือออกจับเครื่องปั่นฝ้าย และเธอหยิบด้าย เธอยื่นมือออก²⁰เธอยื่นมือของเธอช่วยคนที่ขัดสน เธอยื่นมือของเธอออกไปช่วยคนที่ยากจน²¹เธอไม่กลัวหิมะมาทำให้ครอบครัวของเธอหนาว เพราะทุกคนในครอบครัวของเธอสวมเสื้อสีแดง

²²เธอทำผ้าปูเตียงสำหรับเตียงของเธอ และเธอสวมเสื้อผ้าทำด้วยผ้าลินินเนื้อละเอียดและผ้าสีม่วง²³สามีของเธอเป็นที่รู้จักที่ประตูเมือง เมื่อเขานั่งอยู่ในหมู่พวกผู้อาวุโสของแผ่นดิน²⁴เธอทำเครื่องนุ่งห่มด้วยผ้าลินินไว้อย่างสวยงาม เธอขายส่งผ้าคาดเอวให้แก่พ่อค้า

²⁵เธอได้สวมอาภรณ์ด้วยกำลังและเกียรติยศ และเธอหัวเราะให้แก่เหตุการณ์ที่จะมาถึง²⁶เธออำพรางกล่าวด้วยปัญญา และกฎระเบียบแห่งความกรุณาอยู่ที่ลิ้นของเธอ²⁷เธอดูแลความเป็นอยู่ในครอบครัวอย่างดี และไม่กินอาหารที่ได้มาจากความเกียจคร้าน

²⁸ลูกๆ ของเธอตื่นขึ้นมาและเรียกเธอว่าผู้ได้รับพร และสามีของเธอก็สรรเสริญเธอว่า²⁹“สตรีมากมายทำได้ดี แต่เธอดีเลิศยิ่งกว่าสตรีทั้งหมด”³⁰เสน่ห์เป็นของหลอกลวง และความงามก็ไม่ใช่จริง แต่สตรีที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ เธอจะได้รับการสรรเสริญ³¹จึงให้เธอรับผลแห่งน้ำมือของเธอ และให้การทำงานของเธอสรรเสริญเธอที่ประตูเมือง

ECCLESIASTES

Chapter 1

¹เหล่านี้เป็นถ้อยคำของปัญญาจารย์ ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิดและกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม²ปัญญาจารย์กล่าวดังนี้ว่า "เหมือนกับไอหมอก เหมือนกับสายลม ในกระแสนม สรรพดิ้นรนอันจึง เหลือไว้แต่คำถามมากมาย³มนุษย์ได้ประโยชน์อะไรจากการทำงานทุกอย่างที่พวกเขาตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์?

⁴คนรุ่นหนึ่งจากไป และคนอีกรุ่นหนึ่งมา แต่แผ่นดินโลกยังคงอยู่เป็นนิรันดร์⁵ดวงอาทิตย์ขึ้น และดวงอาทิตย์ตก และก็รับแรงกลับไปยังที่ซึ่งมันขึ้นมาอีก⁶ลมพัดไปทางทิศใต้และพัดเวียนกลับไปทางทิศเหนือ ลมพัดเวียนไปตามทางของมันและพัดกลับมาอีก

⁷แม่น้ำทุกสายก็ไหลไปสู่ทะเล แต่ทะเลก็ไม่เคยเต็ม แม่น้ำไหลไปสู่ที่ใด ก็ไหลไปสู่ที่นั่นอีก⁸สารพัดก็เหนื่อยอ่อน และไม่มีใครอธิบายเรื่องนี้ได้ ตาก็ไม่เคยพอใจกับสิ่งที่มองเห็น หรือหูก็ไม่อิ่มกับสิ่งที่ได้ยิน⁹อะไรก็ตามที่มีอยู่แล้ว ก็เป็นสิ่งที่จะมีขึ้นอีก และอะไรก็ตามที่เคยมาแล้ว ก็เป็นสิ่งที่จะทำกันอีก ไม่มีอะไรใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์

¹⁰มีสิ่งใดที่อาจจะพูดได้ว่า 'ดูสิ นี่เป็นสิ่งใหม่'? อะไรก็ตามที่ได้มีอยู่ ก็มีอยู่เป็นเวลานานแล้ว ในสมัยก่อนที่มีมานานก่อนพวกเรา¹¹ดูเหมือนว่าไม่มีใครจดจำสิ่งที่เกิดขึ้นในสมัยก่อน และสิ่งต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นมากมายหลัง และสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตก็ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครจดจำกันด้วย

¹²ข้าพเจ้าคือปัญญาจารย์ และเคยเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในกรุงเยรูซาเล็ม¹³ข้าพเจ้าได้ตั้งใจศึกษาด้วยสติปัญญาและค้นหาทุกสิ่งที่ทำกันภายใต้ท้องฟ้า การค้นหานั้นคืองานที่เหนื่อยยากที่พระเจ้าได้ประทานแก่ลูกหลานของมนุษย์ให้สาละวนอยู่กับการนั้น¹⁴ข้าพเจ้าได้เห็นการกระทำทุกอย่างที่ทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ และดูเถิด การงานเหล่านั้นทั้งหมดก็เป็นเหมือนไอหมอกและกลิ่นลมกินแล้ง¹⁵สิ่งที่คนอยู่ก็จะตรงไม่ได้! สิ่งที่เขาอยู่ก็จะนับให้คนไม่ได้อีก!

¹⁶ข้าพเจ้าได้รำพึงในใจว่า "ดูซิ ข้าพเจ้ามีสติปัญญามากยิ่งกว่าทุกคนที่อยู่ก่อนข้าพเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม จิตใจของข้าพเจ้าได้เห็นสติปัญญาและความรู้อันยิ่งใหญ่¹⁷เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ตั้งใจที่จะรู้สติปัญญาและความบาบอและความโง่เขลาด้วย ข้าพเจ้าได้มาเข้าใจว่านี่เป็นการกินลมกินแล้งด้วย¹⁸เพราะในสติปัญญามากมาย ก็มีความขบถหวังอย่างมาก และผู้ที่เพิ่มความรู็ก็เพิ่มความเศร้าโศก

Chapter 2

¹ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า "มาเถอะ ข้าพเจ้าจะลองดูด้วยการมีความสุข ถ้าเช่นนั้น ก็จงเพลิดเพลินกับความสุขสนานเถิด" แต่ดูเถิด นี่ก็เป็นแค่ลมพัดเพียงชั่วครู่²ข้าพเจ้าได้พูดเกี่ยวกับการหัวเราะว่า "มันช่างบาบอ" และเกี่ยวกับความสุขสนานว่า "มันมีประโยชน์อะไร?"³ข้าพเจ้าได้ค้นดูในใจของข้าพเจ้าว่า ทำอย่างไรจึงจะทำตามใจปรารถนาของข้าพเจ้าด้วยเหล้าองุ่น ข้าพเจ้าได้ปล่อยให้อารมณ์ของข้าพเจ้านำข้าพเจ้าไปด้วยสติปัญญา ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ายังคงยึดความโง่เขลาไว้ ข้าพเจ้าก็ต้องการที่จะพบว่าอะไรดีสำหรับคนเราที่จะทำกันภายใต้ท้องฟ้าตลอดชีวิตของพวกเขา

⁴ข้าพเจ้าได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่สำเร็จมากมาย ข้าพเจ้าได้สร้างเรือนหลายหลังเพื่อตนเอง และได้ปลูกสวนองุ่นหลายแปลง⁵ข้าพเจ้าได้สร้างสวนผลไม้และสวนหย่อมใจหลายแห่ง ข้าพเจ้าได้ปลูกต้นไม้ทุกชนิดไว้ในสวนเหล่านั้น⁶ข้าพเจ้าได้สร้างสระน้ำต่างๆ เพื่อรดน้ำป่าเป็นพื้นที่ที่ต้นไม้ถูกทำให้เติบโต⁷ข้าพเจ้าได้ซื้อบรรดากาสชายหญิงไว้ ข้าพเจ้ามีบรรดากาสที่เกิดในวังของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้มีฝูงแกะและฝูงโคที่เป็นปศุสัตว์ขนาดใหญ่ มากยิ่งกว่ากษัตริย์องค์ใดที่ได้ปกครองมาก่อนข้าพเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม

⁸ข้าพเจ้าได้เก็บสะสมเงินและทองคำไว้สำหรับตนเองด้วย และทรัพย์สมบัติของบรรดากษัตริย์และมณฑลต่างๆ ข้าพเจ้าได้มีบรรดานักร้องชายหญิงไว้สำหรับตนเอง และภรรยาน้อยมากมาย ซึ่งเป็นสิ่งที่ชอบใจของบรรดานุตรของมนุษย์⁹ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงยิ่งใหญ่มากกว่าและบังคับกว่าทุกคนที่เคยอยู่มาก่อนข้าพเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และสติปัญญาของข้าพเจ้ายังคงอยู่กับข้าพเจ้า¹⁰ไม่ว่าสิ่งใดที่นัยน์ตาของข้าพเจ้าปรารถนาจะเห็น ข้าพเจ้าก็ไม่ยับยั้งจากสิ่งเหล่านั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ห้ามใจจากความสนุกสนานใดๆ เพราะใจของข้าพเจ้าได้ชื่นชมยินดีในการตรากตรำทั้งหมดของข้าพเจ้าและความสนุกสนานเป็นรางวัลของข้าพเจ้าสำหรับการทำงานทั้งหมดของข้าพเจ้า

¹¹แล้วข้าพเจ้าได้มองดูที่การกระทำทั้งหมดที่มีมือของข้าพเจ้าได้ทำสำเร็จ และในภาระงานที่ข้าพเจ้าได้ทำไป แต่ทุกอย่างล้วนอนิจจังและกินลมกินแล้งอีก ไม่มีประโยชน์อะไรภายใต้ดวงอาทิตย์ในภาระงานนั้น¹²แล้วข้าพเจ้าได้กลับมาพิจารณาถึงสติปัญญา และความบาบ และความโง่เขลาด้วย เพราะภักดิ์ที่ยังคงต่อไปที่มากมายหลังภักดิ์ที่ยังคงนั้นจะทำอะไรที่ยังทำไม่เสร็จได้หรือไม่?¹³แล้วข้าพเจ้าได้เริ่มเข้าใจว่าสติปัญญามีข้อได้เปรียบเหนือความโง่เขลา ซึ่งเหมือนกับ ความสว่างที่ดีกว่าความมืด

¹⁴คนฉลาดใช้ตาในสมองของเขามองที่ซึ่งเขากำลังไป แต่คนโง่เขลาเดินในความมืด อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ารู้ว่ามีความเศร้าโศกอย่างเดียวกันที่กำหนดไว้สำหรับทุกคน¹⁵แล้วข้าพเจ้าได้รำพึงในใจว่า "สิ่งที่เกิดขึ้นกับคนเขลา ก็จะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าด้วย เพราะฉะนั้น ถ้าข้าพเจ้าฉลาดมาก ก็จะมีอะไรที่ทำให้แตกต่าง กัน?" ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า "นี่ก็เป็นอนิจจังด้วย"¹⁶เพราะคนฉลาดก็เหมือนกับคนโง่เขลาที่ไม่ได้เป็นที่ยึดจำได้นานนัก ตั้งแต่บัดนี้ไป ทุกสิ่งก็จะถูก ลืมไปยาวนาน คนฉลาดก็ตายเหมือนกับคนโง่เขลาตาย

¹⁷ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้เกลียดชีวิต เพราะภาระงานทั้งหมดที่กระทำภายใต้ดวงอาทิตย์นั้นสามัญต่อข้าพเจ้า นี่เป็นเพราะทุกอย่างล้วนอนิจจังและกินลมกินแล้ง¹⁸ ข้าพเจ้าได้เกลียดความสำเร็จทุกอย่างของข้าพเจ้าสำหรับสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำงานภายใต้ดวงอาทิตย์ เพราะข้าพเจ้าต้องละสิ่งเหล่านั้นไว้เบื้องหลังให้แก่คนที่มา ภายหลังข้าพเจ้า¹⁹เพราะใครจะทราบว่าเขาจะเป็นคนฉลาดหรือโง่เขลา? แต่เขาจะเป็นนายเหนือทุกสิ่งภายใต้ดวงอาทิตย์ที่การงานและสติปัญญาของข้าพเจ้า ได้สร้างไว้ นี่ก็เป็นอนิจจังด้วย

²⁰เพราะฉะนั้น จิตใจของข้าพเจ้าได้เริ่มผัดผวนในการทำงานที่ข้าพเจ้าได้ทำภายใต้ดวงอาทิตย์²¹เพราะอาจจะไม่มีใครสักคนที่ทำงานด้วยสติปัญญา ด้วยความรู้ และ ความชำนาญ แต่เขาจะละทุกสิ่งที่เขามีให้แก่คนที่ไม่ได้ทำสิ่งใดเลย นี่ก็เป็นอนิจจังและน่าเศร้ายิ่งนัก²²เพราะจะได้ประโยชน์อะไรที่คนเรากำลังทำงานหนักและ พยายามตั้งใจที่ทำงานตรากตรำของเขาให้สำเร็จภายใต้ดวงอาทิตย์?

²³การงานของเขาที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดและคร่ำครึอยู่ทุกวัน พอถึงตอนกลางคืนจิตใจของเขาที่ไม่พบความสงบ นี่ก็เป็นอนิจจังด้วย²⁴ไม่มีอะไรดี สำหรับคนเรากว่าการศึกษาและดื่มและพอใจกับสิ่งที่ดีในงานของเขา ข้าพเจ้าได้เห็นความจริงนี้มาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า²⁵เพราะใครจะสามารถกิน หรือใคร จะสามารถมีความสุขได้ถ้าแยกจากพระเจ้า?²⁶พระเจ้าประทานสติปัญญาและความรู้และความชื่นชมยินดี ให้กับคนที่พระองค์ทรงพอพระทัย แต่อย่างไรก็ ดี พระองค์ทรงประทานงานที่ต้องเก็บเกี่ยวและสะสมแก่คนบาป เพื่อมอบให้แก่คนที่พระองค์ทรงพอพระทัย นี่ก็เป็นอนิจจังและกินลมกินแล้งด้วย

Chapter 3

¹มีกำหนดเวลาสำหรับทุกสิ่ง และมีฤดูกาลสำหรับจุดมุ่งหมายทุกอย่างภายใต้ท้องฟ้า²มีวาระให้กำเนิดและวาระตาย วาระเพาะปลูกและวาระถอนพืชทั้ง³มีวาระ ข่าและวาระรักษาให้หาย มีวาระร้อนลงและวาระก่อสร้างขึ้น⁴มีวาระร้องไห้และวาระหัวเราะ มีวาระโศกเศร้าและวาระเต้นรำ⁵มีวาระขว้างก้อนหินออกไปและวาระ เก็บรวบรวมก้อนหิน มีวาระสวมกอดคนอื่น ๆ และวาระละเว้นจากการสวมกอด

⁶มีวาระแสวงหาสิ่งต่างๆ และวาระหยุดแสวงหา มีวาระเก็บสิ่งต่างๆ ไว้ และวาระโยนสิ่งต่างๆ ทิ้งไป⁷มีวาระฉีกเสื้อผ้าและวาระปะเสื้อผ้า มีวาระนั่งเซียบและ วาระพูด⁸มีวาระรักและวาระเกลียด มีวาระสงครามและวาระสันติ⁹คนงานได้ประโยชน์อะไรในการตรากตรำของเขา?¹⁰ข้าพเจ้าได้เห็นการงานที่พระเจ้าได้ ประทานแก่นมนุษย์ที่จะทำให้สำเร็จ

¹¹พระเจ้าได้ทรงทำทุกสิ่งให้เหมาะสมตามวาระของมัน พระองค์ได้ทรงใส่นิรันดร์กาลไว้ในจิตใจของพวกเขาด้วย แต่มนุษย์ไม่สามารถเข้าใจพระราชกิจที่ พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้แล้ว ตั้งแต่ปฐมกาลตลอดไปจนถึงกาลสุดท้ายของพวกเขา¹²ข้าพเจ้าทราบว่า สำหรับคนใดก็ตาม ไม่มีอะไรดีที่ความชื่นชมยินดีและ ทำความดีตราบที่เขาใช้ชีวิตอยู่¹³และทุกคนควรจะได้กินและดื่ม และควรเข้าใจถึงการที่จะเพลิดเพลินในสิ่งดีที่มาจากภาระงานทั้งสิ้นของเขา นี่เป็นของประทาน จากพระเจ้า

¹⁴ข้าพเจ้าทราบว่าอะไรก็ตามที่พระเจ้าทรงกระทำก็จะคงอยู่ชั่วนิรันดร์ ไม่มีอะไรที่สามารถเพิ่มเติมเข้าไปได้ หรือสามารถเอาอะไรออกไปได้ เพราะเป็นพระเจ้า นั้นเองที่ได้ทรงทำเช่นนั้นเพื่อให้คนทั้งหลายจะเข้ามาใกล้พระองค์ด้วยการถวายพระเกียรติ¹⁵อะไรก็ตามที่มีอยู่ก็ได้มีมาอยู่แล้ว อะไรก็ตามที่จะมีขึ้นมาก็ได้มี มาอยู่แล้ว พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์ได้ค้นหาสิ่งต่างๆ ที่ซ่อนอยู่¹⁶ข้าพเจ้าได้เห็นความอธรรมที่อยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ ที่ซึ่งควรจะมีคุณธรรม และใน สถานที่แห่งความชอบธรรม ก็มีความอธรรมอยู่เช่นกัน

¹⁷ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า "พระเจ้าจะทรงพิพากษาคคนชอบธรรมและคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสมสำหรับทุกเรื่องและการกระทำทุกอย่าง"¹⁸ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า "พระเจ้าทรงทดสอบมนุษย์เพื่อที่จะทรงแสดงให้เห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นเหมือนกับพวกสัตว์"¹⁹เพราะเคราะห์กรรมของลูกหลานของ มวลมนุษย์และเคราะห์กรรมของพวกสัตว์ก็เป็นเคราะห์กรรมอย่างเดียวกัน ความตายของฝ่ายหนึ่งก็เหมือนความตายของอีกฝ่ายหนึ่ง ลมหายใจก็เหมือน กันทั้งหมด สำหรับมวลมนุษย์ไม่มีข้อได้เปรียบเหนือกว่าพวกสัตว์ เพราะไม่ใช่ทุกสิ่งที่เป็นเพียงแค่ลมหายใจ?

²⁰ทุกอย่างก็จะไปสู่ที่เดียวกัน ทุกอย่างมาจากผงคลีดิน และทุกอย่างก็กลับไปเป็นผงคลีดิน²¹ใครทราบว่ายูณานของมนุษย์ขึ้นไปสู่เบื้องบนและยูณาน ของสัตว์ลงไปยังเบื้องล่างในแผ่นดินโลกหรือไม่?²²เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าได้ตระหนักอีกว่าไม่มีอะไรดีไปกว่าการที่คนเราเพลิดเพลินในการงานของเขา เพราะ นั้นคือหน้าที่ที่เขาได้รับมอบหมาย ใครจะนำเขากลับมาได้ เพื่อจะเห็นว่ามิอะไรเกิดขึ้นภายหลังเขา?

Chapter 4

¹อีกครั้งที่ข้าพเจ้าได้คิดเกี่ยวกับการข่มเหงทุกอย่างที่กระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ และดูเถิด น้ำตาของพวกคนที่ถูกข่มเหง และพวกเขาไม่มีใครปลอบใจพวกเขา! อำนาจได้อยู่ในมือของบรรดาผู้ที่กดขี่พวกเขาและไม่มีใครปลอบใจพวกเขา!² ดังนั้น ข้าพเจ้าพิจารณาแล้วว่าคนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วก็โชคดีกว่ามีชีวิตและคนที่ยังคงมีชีวิตอยู่³ แต่อย่างไรก็ตาม คนที่ยังไม่มีชีวิตขึ้นมา และคนที่ยังไม่เคยเห็นการกระทำที่ชั่วร้ายใดๆ ก็โชคดีกว่าคนที่ทั้งสองพวกนั้นที่กระทำภายใต้ดวงอาทิตย์

⁴แล้วข้าพเจ้าได้เห็นว่าการตรากตรำทุกอย่างและความขำขันในงานทุกอย่างก็ทำให้เพื่อนบ้านของคนนั้นอิจฉา นี่คือนิจจังและกินลมกินแล้งด้วย⁵ คนไม่คุมมือของเขาไว้และไม่ทำงาน ดังนั้น อาหารของเขาก็คือเนื้อของตนเอง⁶ แต่มีสักกำมือหนึ่งที่ได้มาด้วยการทำงานอย่างสงบก็มีประโยชน์มากกว่ามีสองกำมือด้วยการทำงานซึ่งพยายามอย่างกินลมกินแล้ง⁷ แล้วข้าพเจ้าได้คิดอีกครั้งหนึ่งเกี่ยวกับการเปล่าประโยชน์ยิ่งขึ้น อนิจจังยิ่งขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์

⁸มีคนประเภทหนึ่งที่อยู่คนเดียว เขาไม่มีใครเลย ไม่มีบุตรชายหรือพี่น้อง ไม่มีที่สิ้นสุดสำหรับการทำงานทั้งสิ้นของเขา และตาของเขาก็ไม่เคยพอใจกับความมั่งคั่งที่เพิ่มพูนขึ้น เขาสงสัยว่า "ข้ากำลังตรากตรำและห้ามใจตนเองต่อความสนุกสนานเพื่อใครกัน?" สถานการณ์ที่เลวร้าย นี่คือนิจจังด้วย⁹ สองคนทำงานดีกว่าคนเดียว พวกเขาตอบแทนที่ดีสำหรับงานตรากตรำของพวกเขา¹⁰ เพราะถ้าคนหนึ่งล้มลง อีกคนหนึ่งก็พยุงเพื่อนของเขาขึ้นมาได้ แต่ความเศร้าก็ติดตามคนที่อยู่คนเดียวไป เพราะเมื่อเขาล้มลงก็ไม่มีใครที่จะพยุงเขาขึ้น

¹¹ถ้าสองคนนอนอยู่ด้วยกัน พวกเขาเกือบอุ่น แต่คนที่อยู่คนเดียวจะอบอุ่นได้อย่างไร?¹² คนเดียวเอาชนะได้ แต่สองคนก็ต่อต้านการโจมตีได้ และเชือกสามเกลียวก็ไม่ขาดได้ง่ายๆ¹³ การเป็นคนหนุ่มที่ยากจนแต่ฉลาดก็ดีกว่ากษัตริย์ชราและโง่เขลา ผู้ที่ไม่รู้จักที่จะรับฟังคำเตือนอีกต่อไป

¹⁴นี่เป็นความจริง ถึงแม้ว่าชายหนุ่มคนนั้นจะออกมาจากเรือนจำมาเป็นกษัตริย์ หรือถึงแม้ว่าเขาได้เกิดมาเป็นคนจนในราชอาณาจักรของเขา¹⁵ ข้าพเจ้าได้เห็นว่าทุกคนที่ได้มีชีวิตอยู่และเดินไปมาภายใต้ดวงอาทิตย์ก็จะยอมสวามิภักดิ์ต่อชายหนุ่มอีกคนหนึ่งที่ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์¹⁶ ประชาชนทุกคนก็ต้องการเชื่อฟังต่อกษัตริย์อย่างใดไม่อย่างใดไม่สิ้นสุด แต่ภายหลังพวกเขาหลายคนก็ไม่ยกย่องกษัตริย์องค์นั้นอีกต่อไป แม้ทีเดียว สถานการณ์เช่นนี้คือนิจจังและกินลมกินแล้ง

Chapter 5

¹จงระวังเท้าของเจ้าให้ดี เมื่อเจ้าไปยังพระนิเวศของพระเจ้า จงไปที่นั้นเพื่อฟัง การฟังที่ดีกว่าคนโง่เขลาถวายเครื่องบูชา พวกเขาไม่เข้าใจว่าพวกเขากำลังทำสิ่งที่ผิด² อย่างด่วนพูดจากปากของเจ้าเร็วเกินไป และอย่าให้ใจของเจ้าเร็วเกินไปที่จะนำเรื่องใดๆ ขึ้นมาต่อพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าทรงสถิตในท้องฟ้า แต่เจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก ดังนั้นจงให้คำพูดของเจ้าน้อยคำ³ ถ้าเจ้ามีหลายสิ่งที่ต้องทำมากเกินไปและกลุ่มใจเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้น เจ้าก็อาจจะฝันร้าย ยิ่งเจ้าพูดถ้อยคำมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็อาจจะพูดแต่สิ่งที่โง่เขลามากขึ้นเท่านั้น

⁴เมื่อเจ้าบ่นไว้ต่อพระเจ้า อย่าชักช้าที่จะแก้บนนั้น เพราะพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยพวกคนโง่เขลา จงทำสิ่งที่เจ้าบ่นไว้ว่าเจ้าจะทำ⁵ การที่เจ้าไม่บ่นก็ดีกว่าเจ้าบ่นไว้ แล้วไม่แก้บนให้สำเร็จ⁶ อย่าให้ปากของเจ้าเป็นเหตุให้เนื้อหนังของเจ้าทำบาป อย่าพูดต่อผู้ส่งสารของปุโรหิตว่า "การบนนั้นผิดพลาด" ทำให้พระเจ้ากริ้วโดยการบนอย่างผิดๆ และเร่งเร้าให้พระเจ้าทรงทำลายการงานในมือของเจ้าเสียเล่า?⁷ เพราะในความฝันมาก เช่นเดียวกับในคำพูดมากมายที่ไม่มี ความหมายใดๆคือนิจจัง ดังนั้นจงยำเกรงพระเจ้า

⁸เมื่อเจ้าเห็นคนจนถูกข่มเหงและถูกลดรองความยุติธรรมและการปฏิบัติอย่างเที่ยงธรรมในมณฑลของเจ้า อย่าประหลาดใจว่าไม่มีใครทราบ เพราะมีพวกคนที่มีอำนาจคอยเฝ้าดูคนเหล่านั้นที่อยู่ภายใต้พวกเขาอยู่ และยังมีพวกคนที่อยู่สูงกว่าที่อยู่เหนือเขาอีก⁹ ยิ่งกว่านั้น กษัตริย์เองได้เอาผลผลิตจากทุ่งนาไปซึ่งเป็นผลิตผลของแผ่นดินสำหรับทุกคน¹⁰ คนใดที่รักเงินก็จะไม่เคยอิ่มใจด้วยเงิน และคนใดที่รักความมั่งคั่งก็ยิ่งต้องการมากขึ้นอยู่เสมอ นี่คือนิจจังด้วย

¹¹ยิ่งความมั่งคั่งเพิ่มพูนมากขึ้นขึ้นใด ก็มีคนที่ทำให้สูญเสียไปมากขึ้นด้วยเช่นกัน คนที่เป็นเจ้าของจะได้ประโยชน์อะไรในความมั่งคั่งนั้นเล่า นอกจากได้แต่มองด้วยตาของเขาเท่านั้น?¹² การหลับของกรรมกรก็หาสนุกไม่ว่าเขาจะกินน้อยหรือมาก แต่กรรพัสสมบัติของคนมั่งมีไม่ได้ทำให้เขาหลับสบาย¹³ นี่ก็สามานย์ยิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ คนที่เป็นเจ้าของที่กักตุนความร่ำรวยไว้ ก็ทำให้เกิดความทุกข์ยากกับตนเอง

¹⁴เมื่อคนมั่งมีได้สูญเสียกรรพัสสมบัติของเขาไปเนื่องจากความเคราะห์ร้าย บุตรชายของเขาเอง ผู้ที่เขาให้กำเนิด ก็ไม่เหลืออะไรในมือของเขาเลย¹⁵ คนหนึ่งได้เกิดจากกรรมกรตามาตัวเปล่าจนใด เขาก็จะจากชีวิตนี้ไปตัวเปล่าจนนั้น เขาไม่สามารถเอาสิ่งใดติดมือจากการงานของเขาไปได้เลย¹⁶ ความสามานย์อีกอย่างหนึ่งที่แน่นอน คือคนหนึ่งได้เกิดมาจนใด เขาก็ต้องจากไปจนนั้น ดังนั้น คนเราจะได้ประโยชน์อะไรในการงานที่ได้แต่ลมเล่า?

¹⁷เขากินด้วยความมิดและความคร่ำครึอย่างยิ่ง ด้วยการเจ็บป่วยและความโกรธตลอดชั่วชีวิตของเขา¹⁸ ดูเถิด สิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นว่าดีและเหมาะสมก็คือให้กินและดื่มและเพลิดเพลินกับสิ่งที่ได้มาจากการงานของเรา ในขณะที่เราตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์ตลอดชั่วชีวิตนี้ที่พระเจ้าประทานแก่เรา เพราะนี่เป็นหน้าที่รับผิดชอบของมนุษย์¹⁹ คนใดที่พระเจ้าประทานความมั่งคั่งและกรรพัสสมบัติ และความสามารถในการรับส่วนแบ่งของเขาและชื่นชมยินดีในการงานของเขา นี่คือนิยามของประทานจากพระเจ้า²⁰ เพราะเขาไม่ค่อยได้นึกถึงวันเวลาของเขามากนัก เพราะพระเจ้าทรงทำให้เขาสาละวนกับสิ่งที่เขาเพลินเพลินในการทำนั้น

Chapter 6

¹มีความชั่วร้ายอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ และเป็นสิ่งที่หนักหน่วงสำหรับมนุษย์² พระเจ้าอาจจะประทานความมั่งคั่ง กรรพัสสมบัติและ

เกียรติให้แก่คนหนึ่งเพื่อที่เขาจะไม่ขาดแคลนสิ่งใดที่เขาปรารถนาสำหรับตนเองเลย แต่แล้วพระเจ้าไม่ได้ประทานความสามารถที่จะชื่นชมกับสิ่งนั้นได้ คนอื่นก็ใช้สิ่งต่างๆ ของเขาแทน นี่ก็นิจจัง และความทุกข์ใจอย่างเลวร้าย³ ถ้าคนใดมีบุตรหลานเป็นร้อยคนและมีชีวิตยืนนาน ถึงแม้ว่าวันเดือนปีของเขามากหลาย แต่ถ้าใจของเขาไม่อิ่มใจด้วยสิ่งดี และเขาไม่ได้ถูกฝังไว้อย่างมีเกียรติ แล้วข้าพเจ้าก็พูดได้ว่าการก่อกำเนิดแต่แรกเกิดก็ยังดีกว่าคนนั้น

⁴อย่างเช่นการคบคนหนึ่งได้เกิดมาในความอนิจจังและตายไปในความมืด และชื่อของเขายังคงปิดซ่อนอยู่⁵ แม้ว่าเด็กคนนั้นไม่ได้เห็นดวงอาทิตย์หรือไม่ได้รู้สิ่งใดเลย เด็กคนนั้นก็ไร้พลังงบ ทั้งๆ ที่ชายคนนั้นไม่ได้พัก⁶ แม้ว่าคนหนึ่งจะมีชีวิตอยู่สองพันปี แต่ไม่ได้รู้ถึงความสำราญใจกับสิ่งดีทั้งหลาย เขาก็ไปในที่เดียวกันเหมือนกับคนอื่น⁷ การงานทุกอย่างของมนุษย์ก็เพื่อปากของเขา แต่ความอยากของเขาก็ไม่ได้ได้รับความพอใจ

⁸แท้จริงแล้ว คนฉลาดได้เปรียบอะไรกว่าคนโง่เขลาเล่า? คนที่ยากจนได้เปรียบอะไร ถึงแม้ว่าเขาทราบถึงวิธีการกระทำต่อหน้าคนอื่น⁹ การพอใจกับสิ่งที่ตามองเห็นก็ดีกว่าการปรารถนาสิ่งที่ยากได้เหล่านั้นด้วยการตระเวนไป ซึ่งก็นิจจังและกินลมกินแล้งด้วย¹⁰ อะไรก็ตามที่มีอยู่ที่ได้ตั้งชื่อเรียกสิ่งนั้นแล้ว และมนุษย์เป็นอย่างไรก็ได้ทราบกันอยู่แล้ว ดังนั้น จึงเป็นการไร้ประโยชน์ที่จะโต้แย้งกับองค์ผู้ทรงเป็นผู้พิพากษามิตรีทุกริ้วของคนที่ปวง

¹¹ยิ่งพูดถ้อยคำมากเท่าใด ก็ยิ่งไร้ประโยชน์มากขึ้นเท่านั้น ดังนั้น การเป็นมนุษย์ได้เปรียบอะไรเล่า? ¹²เพราะใครจะรู้ได้ว่าอะไรดีสำหรับมนุษย์ในชีวิตของเขาในช่วงเวลาอนิจจังของเขา วันเวลาที่ไล่หล่นลงจนถึงวันที่เขาจากไปเหมือนกับเขา? ใครที่จะบอกกับมนุษย์ได้ว่า อะไรจะเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์หลังจากที่เขาตายไป?

Chapter 7

¹ชื่อเสียงที่ดีกว่าน้ำหอมราคาแพง และวันตายที่ดีกว่าวันเกิด² การไปยังเรือนที่มีการคร่ำครวญก็ดีกว่าไปยังเรือนที่มีงานเลี้ยง เพราะการคร่ำครวญจะเกิดขึ้นกับทุกคนในวาระสุดท้ายของชีวิต ดังนั้น คนที่มีชีวิตอยู่ต้องใส่ใจเรื่องนี้³ ความโสโครกเศร้าก็ดีกว่าการหัวเราะ เพราะจากใบหน้าโสโครกเศร้าหลังก็จะนำมาซึ่งจิตใจที่ยินดี

⁴จิตใจของคนมีปัญหาอยู่ในเรือนที่มีการคร่ำครวญ แต่จิตใจของคนโง่เขลาอยู่ในเรือนที่มีงานเลี้ยง⁵ การฟังคำเตือนของคนมีปัญหาที่ดีกว่าฟังบทกวีของพวกคนโง่เขลา⁶ เพราะเสียงปะทุของพายุที่ลุกไหม้อยู่ใต้หม้อฉนวน การหัวเราะของคนโง่เขลาก็เป็นฉนวน นั่นก็เป็นอนิจจังด้วย

⁷แท้จริงแล้วการบีบบังคับก็ทำให้คนมีปัญหาไป และสับสนก็ทำให้จิตใจเสื่อมทรามไป⁸ ตอนจบของเรื่องราวย่อมดีกว่าตอนเริ่มต้น และคนที่มีความอดกลั้นใจก็ดีกว่าคนที่เย่อหยิ่งในใจ⁹ อย่าปล่อยให้จิตใจของเจ้าโกรธเร็ว เพราะความโกรธฝังอยู่ในจิตใจของคนโง่

¹⁰อย่าพูดว่า "ทำไมสมัยก่อนจึงดีกว่าสมัยนี้?" เพราะคำถามนี้ไม่ได้มาจากปัญญา¹¹ ปัญญาที่ดีเหมือนกับสิ่งมีค่าต่างๆ ที่เราได้รับเป็นมรดกจากบรรดาบรรพบุรุษของเรา ปัญญาให้ประโยชน์ต่อคนเหล่านั้นที่เห็นดวงอาทิตย์¹² เพราะปัญญาให้ที่กำบังเหมือนกับเงิน แต่ประโยชน์ของความรู้คือการที่ปัญญาให้ชีวิตต่อผู้ที่ปัญญาขึ้น

¹³จงพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงทำให้บางสิ่งคลไคลไปแล้ว ใครจะทำให้ตรงได้เล่า? ¹⁴เมื่อช่วงเวลาที่ดี ก็จะมีชีวิตอย่างมีความสุขในช่วงเวลาที่ดีนั้น แต่เมื่อถึงช่วงเวลาที่เลวร้าย จงพิจารณาดังนั้น พระเจ้าทรงอนุญาตให้ทั้งสองอย่างเคียงคู่กันไป เพราะเหตุนี้จึงไม่มีใครจะค้นพบได้ว่าสิ่งใดที่จะเกิดขึ้นภายหลังเขา¹⁵ ข้าพเจ้าได้เห็นหลายสิ่งหลายอย่างในชีวิตอนิจจังของข้าพเจ้า มีพวกคนชอบธรรมที่พินาศทั้งๆ ที่มีความชอบธรรมในพวกเขา และมีความชอบธรรมที่มีชีวิตยืนยาวทั้งๆ ที่มีความชั่วร้ายในพวกเขา

¹⁶อย่าอวดตัวเองว่าชอบธรรม และฉลาดในสายตาของตนเอง ทำไมจึงควรทำลายตัวเองเสียเล่า? ¹⁷อย่าได้ชั่วช้าหรือโง่เขลาจนเกินไป ทำไมเจ้าจึงควรตายก่อนถึงเวลาของเจ้าเล่า? ¹⁸เป็นการดีที่เจ้าจะยึดเอาปัญญานี้ไว้ และเจ้าไม่ควรปล่อยความชอบธรรมไป เพราะคนที่ยำเกรงพระเจ้าจะพบกับข้อควรปฏิบัติทั้งสิ้นของเขา

¹⁹ปัญญามีอำนาจมากในคนฉลาด มากยิ่งกว่าผู้ครอบครองสิบคนในเมือง²⁰ ไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลกที่ทำให้ความดีและไม่เคยทำบาปเลย²¹ อย่าฟังทุกคำที่คนได้พูดออกมา เพราะเจ้าอาจจะได้ยินคนรับใช้ของเจ้าสาปแช่งเจ้าอยู่ก็ได้²² เจ้าก็รู้อยู่แก่ใจของเจ้าเองว่าเจ้าก็มีจะสาปแช่งคนอื่น ๆ เหมือนกัน

²³ข้าพเจ้าได้พิสูจน์ทั้งหมดนี้ด้วยปัญญา ข้าพเจ้ากล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะฉลาด" แต่ก็ไม่ได้มากไปกว่าที่ข้าพเจ้าจะสามารถเป็นได้²⁴ ปัญญาอยู่ห่างไกลและลึกล้ำมาก ใครจะสามารถค้นพบปัญญาได้เล่า? ²⁵ข้าพเจ้าหันใจของข้าพเจ้ากลับมาเรียนรู้ และตรวจสอบและแสวงหาปัญญาและคำอธิบายแห่งความจริง และเข้าไว่าความชั่วร้ายคือความโง่ และความโง่เขลาคือความบาป

²⁶ข้าพเจ้าได้พบว่าความขมขื่นยิ่งกว่าความตายคือผู้หญิงคนใดที่ใจของนางเต็มไปด้วยหลุมพรางและตาข่าย และมือของนางเป็นโซ่ตรวน คนใดที่พระเจ้าทรงพอพระทัยก็จะรอดพ้นจากนางได้ แต่พวกคนบาปจะถูกนางจับเอาไป²⁷ จงพิจารณาสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ค้นพบ" ปัญญาจารย์กล่าว "ข้าพเจ้าได้เพิ่มสิ่งหนึ่งที่ค้นพบเข้าไปกับอีกสิ่งหนึ่งเพื่อที่จะค้นหาคำอธิบายแห่งความจริง²⁸ นี่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ายังคงค้นหาต่อไป แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่พบ ข้าพเจ้าได้พบว่ามิใช่ชายที่ชอบธรรมเพียงคนเดียวในท่ามกลางคนหนึ่งพันคน แต่ไม่พบผู้หญิงสักคนเดียวในท่ามกลางคนเหล่านั้นทั้งหมด²⁹ ข้าพเจ้าพบเพียงแค่นี้ว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นคนเที่ยงธรรม แต่พวกเขาได้หลงไปแสวงหาความยุ่งยากมากมาย"

Chapter 8

¹ใครเล่าเป็นคนฉลาด? ใครรู้ว่าเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตมีความหมายว่าอย่างไร? ปัญหาในมนุษย์ทำให้ใบหน้าของเขาผ่องใส และความดุดันบนใบหน้าของเขา ก็เปลี่ยนไป² ข้าพเจ้าแนะนำท่านให้เชื่อฟังพระบัญชาของกษัตริย์ เพราะคำปฏิญาณของพระเจ้าปกป้องพระองค์³อย่าเร่งรีบออกไปให้พ้นพระพักตร์ของพระองค์ และอย่าตื่นในการสนับนุนสิ่งใดที่ผิด เพราะกษัตริย์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงประสงค์

⁴พระดำรัสของกษัตริย์มีอำนาจ ดังนั้นใครจะทูลพระองค์ว่า "พระองค์ทรงกำลังทำอะไร?"⁵ คนใดที่ทำตามพระบัญชาของกษัตริย์ก็ไม่ประสบอันตราย จิตใจของคนฉลาดรู้ถึงการปฏิบัติและวาระของการกระทำที่เหมาะสม⁶มีคำตอบที่ถูกต้องและวาระที่จะตอบสำหรับทุกเรื่องราว เพราะความยากลำบากต่างๆ ของมนุษย์ก็หนักหนาสาหัส

⁷ไม่มีใครรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป ใครจะบอกเขาได้ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น?⁸ไม่มีใครที่เป็นผู้มีอำนาจเหนือลมหายใจของเขาเพื่อที่จะหยุดลมหายใจนั้น และไม่มีใครมีอำนาจเหนือวันตายของเขา ไม่มีใครถูกปลดประจำการจากกองทัพในยามสงคราม และความอธรรมก็จะไม่ช่วยชีวิตคนเหล่านั้นที่เป็นทาสของมัน⁹ ข้าพเจ้าได้เข้าใจทั้งหมดนี้แล้ว ข้าพเจ้าได้สนใจการทำงานทุกอย่างที่กำลังดำเนินอยู่ได้ดวงอาทิตย์ มีวาระหนึ่งเมื่อคนหนึ่งข่มเหงอีกคนหนึ่งเพื่อที่จะทำให้นั้นเจ็บปวด

¹⁰ดังนั้นข้าพเจ้าได้เห็นคนอธรรมถูกฝังต่อหน้าปวงชน พวกเขาถูกนำมาจากบริเวณที่บริสุทธิ์และฝังไว้ และประชาชนก็สรรเสริญในสถานที่ซึ่งพวกเขาได้ทำการอธรรมเหล่านั้น นี่ก็จริงด้วย¹¹ เมื่อการลงโทษต่อคนที่กระทำชั่วร้ายไม่ได้ดำเนินการโดยเร็ว ก็เป็นการชักนำจิตใจของมนุษย์ให้ทำชั่ว¹² ถึงแม้ว่าคนบาปทำชั่วเป็นร้อยครั้งและก็ยังมีชีวิตยืนยาว แต่ข้าพเจ้าก็รู้ว่ามีคนดีกว่าสำหรับคนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระเจ้า คือผู้ที่ยืนต่อพระพักตร์พระองค์และถวายพระเกียรติต่อพระองค์¹³ แต่จะไม่เป็นการดีสำหรับคนอธรรม ชีวิตของเขาจะไม่ยืนยาว วันเวลาของเขาจะเป็นเหมือนดังเขาคูเดียว เพราะเขาไม่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

¹⁴มีปัจจัยอีกอย่างหนึ่ง คือสิ่งอื่นๆ ที่ได้ทำกันบนแผ่นดินโลก สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับพวกคนชอบธรรมก็เหมือนกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับคนอธรรม สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับคนอธรรมก็เหมือนกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับคนชอบธรรม ข้าพเจ้ากล่าวว่า นี่ก็จริงด้วย¹⁵ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขอแนะนำให้มีความสุข เพราะสำหรับมนุษย์ ไม่มีสิ่งใดภายใต้ดวงอาทิตย์ดีกว่าการกินและดื่มและมีความสุข ความสุขนี้จะและก็จะเคียงคู่ไปกับเขาในงานตรากตรำของเขาตลอดชีวิตของเขาที่พระเจ้าประทานแก่เขาภายใต้ดวงอาทิตย์

¹⁶เมื่อข้าพเจ้าใส่ใจที่จะรู้จักปัญหาและความเข้าใจการทำงานที่กำลังดำเนินบนแผ่นดินโลก มักจะทำงานโดยไม่หลับไม่นอนทั้งในตอนกลางคืนหรือตอนกลางวัน¹⁷ แล้วข้าพเจ้าได้พิจารณาพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสิ้น และมนุษย์ไม่สามารถเข้าใจการทำงานที่กำลังดำเนินอยู่ได้ดวงอาทิตย์ ไม่ว่ามนุษย์จะตรากตรำเพื่อหาคำตอบมากแค่ไหน เขาก็จะไม่พบคำตอบเหล่านั้น ถึงแม้ว่าคนฉลาดจะเชื่อว่าเขารู้ แต่จริงๆ แล้วเขาไม่รู้

Chapter 9

¹ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้คิดเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้อยู่ในใจของข้าพเจ้าเพื่อที่จะเข้าใจเกี่ยวกับบรรดาคนชอบธรรมและคนฉลาดและการกระทำของพวกเขา พวกเขาทุกคนอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ไม่มีใครรู้ว่าความรักหรือความเกลียดชังจะมาถึงคนใด²ทุกคนมีเคราะห์กรรมอย่างเดียวกัน เคราะห์กรรมอย่างเดียวกันนั้นคือรอยคนที่ชอบธรรมและคนอธรรม คนดี คนที่สะอาดและคนมีมลทิน และคนที่ถวายเครื่องบูชาและคนที่ไม่ถวายเครื่องบูชา ราวกับว่าคนดีจะต้องตายฉันใด คนบาปก็จะต้องตายฉันนั้น เหมือนกับคนที่สาบานจะต้องตายฉันใด คนที่เกรงกลัวการทำการสาบานก็ต้องตายฉันนั้น

³มีเคราะห์ร้ายสำหรับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ เคราะห์กรรมอย่างเดียวกันสำหรับพวกเขาทั้งหมด จิตใจของมนุษย์ทั้งหลายเต็มไปด้วยความชั่วร้ายและความบาปก็อยู่ในจิตใจของพวกเขาในขณะที่พวกเขามีชีวิตอยู่ หลังจากนั้นพวกเขาก็ไปสู่ความตาย⁴เพราะคนใดที่อยู่ร่วมกับทุกคนที่มีชีวิต ก็มีคามหวัง เช่นเดียวกันสุนัขที่มีชีวิตอยู่ก็ดีกว่าสิงโตที่ตายแล้ว

⁵เพราะคนที่มีชีวิตอยู่รู้ว่าพวกเขาจะตาย แต่คนตายไม่รู้อะไรเลย พวกเขาไม่ได้รางวัลใดๆ อีกต่อไปเพราะความจำของพวกเขาได้เสื่อมไป⁶ความรัก ความเกลียดชัง ความอิจฉาของพวกเขาทั้งหลายได้สูญหายไปนานแล้ว พวกเขาทั้งหลายจะไม่มีส่วนในสิ่งใดอีกเลยที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์⁷จงไปตามทางของเจ้าเถิด จงกินอาหารของเจ้าด้วยความชื่นบาน และดื่มเหล้าองุ่นของเจ้าด้วยจิตใจที่มีความสุข เพราะพระเจ้าได้ทรงพอพระทัยในการฉลองการงานที่ดี

⁸จงให้เสื้อผ้าของเจ้าขาวอยู่เสมอและขโมยศีรษะของเจ้าด้วยน้ำมัน⁹จะมีชีวิตที่มีความสุขกับภรรยาที่เจ้ารักตลอดชีวิตอนิจจังของเจ้า วันเวลาที่พระเจ้าได้ประทานให้กับเจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์ตลอดชีวิตอนิจจังของเจ้า นั่นคือรางวัลในชีวิตสำหรับการทำงานของเจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์¹⁰มือของเจ้าจะอะไรก็ตามที่จะทำ จงทำงานนั้นด้วยกำลังของเจ้า เพราะไม่มีการงานหรือคำอธิบายหรือความรู้หรือปัญหาใดๆ ในแดนคนตาย ที่ซึ่งเจ้ากำลังจะไป

¹¹ข้าพเจ้าได้เห็นสิ่งต่างๆ ที่น่าสนใจภายใต้ดวงอาทิตย์ คือการแข่ง-ขันไม่ได้เป็นของคนที่รวดเร็ว การต่อสู้ไม่ได้เป็นของคนที่มีกำลัง อาหารไม่ได้เป็นของคนฉลาด ความขังคังไม่ได้เป็นของคนที่มีความเข้าใจ ความโปรดปรานไม่ได้เป็นของคนที่มีความรู้ ในทางกลับกันวาระและโอกาสเกี่ยวข้องกับพวกเขาทั้งหมด¹² แน่ทีเดียว ไม่มีใครรู้เวลาตายของเขาว่าเมื่อไรจะมาถึง เช่นเดียวกับปลาที่ติดอยู่ในตาข่ายแห่งความตาย หรือเช่นเดียวกับนกที่ถูกจับในบ่วงเร็ว มนุษย์ก็เช่นเดียวกับสัตว์ที่ติดอยู่ในช่วงเวลาอันเลวร้ายที่ติดอยู่กับพวกเขาอย่างจับพลัด

¹³ข้าพเจ้าก็ได้เห็นปัญหาภายใต้ดวงอาทิตย์ในเรื่องที่ดูเหมือนใหญ่โตสำหรับข้าพเจ้า¹⁴มีเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่งที่มีคนอยู่ในเมืองนั้นน้อยคน และกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่องค์หนึ่งได้มาโจมตีเมืองนั้นและล้อมเมืองนั้นไว้ และได้สร้างบันไดล้อมรอบโจมตีเมืองนั้น¹⁵ขณะนั้นในเมืองมีชายยากจนคนหนึ่ง เป็นคนฉลาด เขาช่วยเมืองนั้นให้รอดด้วยสติปัญญาของเขา แต่ต่อมาภายหลังก็ไม่มีใครระลึกถึงชายยากจนคนนี้

¹⁶ดังนั้นข้าพเจ้าจึงสรุปได้ว่า "ปัญญาดีกว่ากำลัง แต่ปัญญาของชายยากจนคนนั้นถูกดูหมิ่น และไม่มีใครฟังถ้อยคำของเขา"¹⁷ ถ้อยคำที่พูดเบาๆของคนมีปัญญาน่าฟังกว่าเสียงโห่ร้องของผู้ปกครองคนใดในหมู่คนที่โง่เขลา¹⁸ ปัญญาดีกว่าอาวุธสงครามต่างๆ แต่คนบาปคนเดียวสามารถทำลายความดีได้มาก

Chapter 10

¹แมลงวันตายทำให้ น้ำหอมมีกลิ่นเหม็นฉุนในใจ ความโง่เขลาเพียงเล็กน้อยก็มีอำนาจเหนือปัญญาและเกียรติยศได้ฉุนขึ้น² จิตใจของคนฉลาดนำไปทางขวา แต่จิตใจของคนโง่เขลานำไปทางซ้าย³ เมื่อคนโง่เดินลงมาตามถนน ความคิดของเขาก็ขาดสติ เป็นการแสดงให้เห็นให้ทุกคนรู้ว่าเขาเป็นคนโง่⁴ ถ้าอารมณ์โกรธของผู้ปกครองพุ่งขึ้นต่อเจ้า อย่าละทิ้งการทำงานของเจ้า ความใจเย็นจะทำให้ความโกรธอย่างรุนแรงสงบเย็นลงได้

⁵มีความชั่วร้ายอีกอย่างที่ข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือความผิดพลาดอย่างหนึ่งที่เกิดมาจากผู้ปกครอง⁶ คือคนโง่เขลาได้รับมอบตำแหน่งผู้นำ ในขณะที่คนที่มีความสามารถได้รับมอบตำแหน่งที่ต่ำต้อย⁷ ข้าพเจ้าเคยเห็นพวกทาสกำลังขี้เมา และพวกคนที่มีความสามารถกำลังเดินบนพื้นดินเหมือนอย่างทาส

⁸ผู้ใดที่พูดบ่อนั้นก็จะตกลงไปในบ่อนั้นได้ และเมื่อใดก็ตามที่ผู้ใดฟังคำแพลงงู ก็จะสามารถกัดเขาได้⁹ ผู้ใดสกดหินผู้นั้นก็จะบาดเจ็บเพราะหินนั้นได้ และผู้ใดตัดไม้ผู้นั้นก็ประสบอันตรายจากไม้นั้นได้¹⁰ ถ้าใบมีดเหล็กทื่อแล้ว และคนไม่ลับมันให้คม แล้วเขาก็ต้องใช้กำลังมากขึ้น แต่ปัญญาให้ประโยชน์เพื่อความสำเร็จ

¹¹ถ้าถูกกัดก่อนที่จะทำให้มันเชื่อง ก็ไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับหมอนูแล้ว¹² ถ้อยคำจากปากของคนมีปัญญาก็มีคุณ แต่ริมฝีปากของคนโง่ก็กลืนกินตนเอง¹³ ถ้อยคำที่เริ่มต้นพลังพลูออกมาจากปากของคนโง่เขลา ความโง่ก็ออกมาฉุนขึ้น และในตอนจบปากของเขาก็พลังพลูออกมาด้วยความบ้าบออย่างชั่วร้าย

¹⁴คนโง่พูดอย่างมากมาย แต่ไม่มีใครรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ใครจะรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นภายหลังเขา? ¹⁵การตรากตรำของคนโง่เขลาทำให้พวกเขาเหน็ดเหนื่อย จนกระทั่งพวกเขาไม่รู้แม้แต่ทางที่จะไปในเมือง¹⁶ วัชพืชแก่เจ้า แผ่นดินที่กษัตริย์ของเจ้ายังเยาว์วัยอยู่ และถ้าพวกผู้นำของเจ้าเริ่มเลี้ยวฉลองกันแต่เช้า!¹⁷ ความสุขมีแก่เจ้า แผ่นดินที่กษัตริย์ของเจ้าเป็นบุตรชายของพวกเจ้านาย และถ้าพวกผู้นำของเจ้ากินในเวลาที่เหมาะสม เพื่อให้มีกำลัง ไม่ใช่เพื่อความเมาเมา!

¹⁸เพราะความเกียจคร้าน หลังจากจึงทรุดลงมา และเพราะมือที่เกียจคร้านเรือนนั้นจึงมีรูรั่ว¹⁹ ผู้คนเตรียมอาหารสำหรับการหัวเราะ เหล้าจุ่นนำมาซึ่งชีวิตเร่ร่อน และเงินก็ทำให้ได้ทุกสิ่งที่ต้องการ²⁰ อย่าสาปแช่งกษัตริย์ แม้แต่อยู่ในใจก็ตาม และอย่าสาปแช่งคนมั่งคั่งในห้องนอนของเจ้า เพราะนกในท้องฟ้าอาจจะคาบถ้อยคำของเจ้าไป อะไรก็ตามที่มีปีกจะกระจายเรื่องราวนั้น

Chapter 11

¹จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนน้ำ เพราะหลังจากนั้นอีกหลายวันเจ้าจะพบมันอีก² จงแบ่งมันให้กับเจ็ดคน ถึงแม้จะถึงแปดคนก็เถอะ เพราะเจ้าไม่รู้วักยักพิบัติอะไรจะเกิดขึ้นบนโลกนี้³ ถ้าเมฆเต็มไปด้วยฝน เมฆเหล่านั้นก็จะเทฝนลงมาบนแผ่นดินโลก และถ้าต้นไม้ล้มลงไปทางทิศเหนือหรือทางทิศใต้ ต้นไม้ล้มลงที่ใดก็ตาม มันก็ยังคงอยู่ที่นั่น⁴ ผู้ใดที่เฝ้ามองดูลมก็จะไม่หว่านพืช และผู้ใดที่เฝ้ามองดูเมฆก็จะไม่เก็บเกี่ยว

⁵ราวกับว่าเจ้าไม่รู้วักยักของลม หรือกระดูกของการตกเติบโตในมดลูกของหญิงมีครรภ์ได้อย่างไรฉุนในใจ เจ้าก็จะไม่สามารถเข้าใจพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นนั้น⁶ ในตอนเช้า จงหว่านเมล็ดพืชของเจ้า จงทำงานด้วยมือของเจ้าจนถึงเย็นตามความจำเป็น เพราะเจ้าไม่รู้วักยักอย่างไหนจะเจริญกว่ากัน ไม่ว่าจะจะเป็นตอนเช้าหรือตอนเย็น หรือการนี้หรือการนั้น หรือทั้งสองอย่างจะดีเหมือนกันหรือไม่⁷ แก้วจริงแสงสว่างทำให้สดชื่น และมันเป็นเรื่องที่น่าพอใจต่อนัยน์ตาที่มองเห็นดวงอาทิตย์

⁸ถ้าหากคนใดมีชีวิตอยู่ได้มากมายหลายปี ก็ขอให้เขามีความสุขตลอดปีเหล่านั้น แต่ให้เขาคิดเกี่ยวกับวันแห่งความมืดที่จะมาถึง เพราะวันแห่งความมืดก็จะมีมากมาย ทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นก็อนิจจัง⁹ คนหนุ่มเอ๋ย จงขึ้นบานในวัยหนุ่มของเจ้า และให้จิตใจของเจ้าขึ้นบานในวัยหนุ่มของเจ้า จงตามหาความปรารถนาที่ดีในจิตใจของเจ้า และสิ่งใดก็ตามในสายตาของเจ้า แต่อย่างไรก็ตาม จงรู้ว่าพระเจ้าจะนำเจ้าไปสู่การพิพากษาสำหรับทุกสิ่งเหล่านี้¹⁰ จงใส่ความโกรธออกไปจากใจของเจ้า และอย่าใส่ใจกับความเจ็บปวดใดๆ ในร่างกายของเจ้า เพราะวัยหนุ่มและกำลังของวัยนั้นก็อนิจจัง

Chapter 12

¹เช่นเดียวกันจงระลึกถึงพระเจ้าผู้สร้างของเจ้าในวัยหนุ่มของเจ้า ก่อนที่วันแห่งความยากลำบากจะมาถึง และก่อนที่ปีเหล่านั้นจะมาถึง เมื่อเจ้าพูดว่า "ข้าไม่มีความยินดีในวันและปีเหล่านั้นเลย"² จงทำสิ่งนี้ก่อนที่แสงสว่างของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์และหมู่ดาวจะมืดไป และก่อนเมฆมืดมืดกลับมากายหลังฝน³ นั่นจะเป็นเวลาเมื่อพวกยามเฝ้าพระราชวังจะตัวสั่น และผู้ชายที่แข็งแรงหลังโกง และพวกผู้หญิงหยุดไม่แบ่ง เพราะพวกเขามีอยู่น้อย และคนเหล่านั้นที่มองออกไปนอกหน้าต่างก็มองเห็นไม่ชัดเจนอีกต่อไป

⁴นั่นจะเป็นเวลาที่ประตูเหล่านั้นถูกปิดในถนน และเสียงของการไม่แบ่งก็หยุดไป เมื่อคนทั้งหลายได้หวาดผวาท่อเสียงของนก และเสียงร้องเพลงของหญิงสาวได้จางหายไป⁵ นั่นจะเป็นเวลาเมื่อคนทั้งหลายจะเริ่มกลัวความสูงและอันตรายต่างๆ ตามถนน และเมื่อต้นอัลมอนด์ออกดอก และเมื่อตึกแทนเคลื้อนตัวเองไปอย่างช้าๆ และเมื่อความปรารถนาตามธรรมชาติได้มอดลง แล้วมนุษย์ก็ไปยังบ้านนิรันดร์ของเขา และคนที่ไว้ทุกข์เหล่านั้นก็เดินไปตามถนน

⁶เจ้าจงระลึกถึงพระเจ้าผู้สร้างของเจ้าก่อนที่สายเงินจะถูกทำให้ขาด หรือขามทองคำจะถูกทำให้บุบสลายไป หรือเหยือกน้ำจะถูกทำให้แตกกระจายไปที่น้ำพุ หรือ กังหันน้ำที่บ่อปัสจะถูกทำลายไป⁷ ก่อนที่พงศ์อิสราเอลจะกลับมาสู่แผ่นดินโลกตามเดิม และวิญญาณนั้นจะกลับไปสู่พระเจ้าผู้ได้ประทานมานั้น⁸ ปัญญาจารย์กล่าวว่า "อนิจจัง ทุกสิ่งล้วนอนิจจัง"

⁹ปัญญาจารย์มีปัญญา และเขาได้สอนความรู้ให้แก่ประชาชน เขาได้ศึกษาและพิจารณาไตร่ตรองและได้เรียบเรียงสุภาษิตไว้มากมาย¹⁰ ปัญญาจารย์ได้เสาะหาความชัดเจนที่ใช้ในการเขียนถ้อยคำแห่งความจริงไว้อย่างเที่ยงตรง¹¹ ถ้อยคำของคนมีปัญญามีเหมือนกับประตึก ถ้อยคำของบรรดาเจ้านายในสุภาษิตต่างๆ ที่รวบรวมไว้ ที่ซึ่งผู้เลียงคนหนึ่งได้สอนก็เหมือนกับตะปูที่ถูกตอกสลักลงไป

¹²บุตรชายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงระวังบางสิ่งให้มากขึ้นอีก คือการทำหนังสือมากมายซึ่งไม่มีสิ้นสุด และการเรียนมากนักก็ทำให้ร่างกายเหน็ดเหนื่อย¹³ จุดสิ้นสุดของเรื่องนี้หลังจากที่ได้ฟังทุกสิ่งแล้ว คือเจ้าต้องยำเกรงพระเจ้าและถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะสิ่งนี้เป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์¹⁴ เพราะว่าพระเจ้าทรงนำการกระทำทุกอย่างเข้าสู่การพิพากษา พร้อมด้วยทุกสิ่งที่ยังซ่อนอยู่ ไม่ว่าดีหรือชั่ว

SONG OF SOLOMON

Chapter 1

¹บทเพลงแห่งบทเพลงทั้งหลาย ซึ่งเป็นของซาโลมอน² โอ ที่ท่านจะจูบพิชิตด้วยรอยจูบพิชิตจากริมฝีปากของท่าน เพราะความรักของท่านนั้นดีกว่าเหล้าองุ่น³ น้ำบั้นแห่งการเจิมของท่านมีกลิ่นหอมแห่งความยินดี นามของท่านเป็นเหมือนกับน้ำหอมกำลังไหลริน เพื่อหญิงสาวทั้งหลายนั้นจะหลงรักท่าน⁴ ขอพาพิชิตไปกับท่าน และเราจะวิ่งไป

⁵ดิฉันผิวดำแต่ก็น่ารัก พวกเธอ บรรดาบุตรสาวแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ผิวดำเหมือนกับเต็นท์ของคนเคลเดีย น่ารักเหมือนกับผ้าม่านของซาโลมอน

⁶อย่าจ้องมองดิฉันเพราะดิฉันผิวดำ เพราะดวงอาทิตย์ได้เผาเผาดิฉัน บรรดาบุตรชายของมารดาของดิฉันต่างก็โกรธดิฉัน พวกเขาได้ให้ดิฉันเป็นคนดูแลสวนองุ่น แต่สวนองุ่นของดิฉันเองนั้นดิฉันไม่ได้ดูแล⁷ บอกดิฉันสิ เธอผู้ที่จิตใจดิฉันรัก เธอเลียงฟุ้งเเกาะของเธอที่ไหน? เธอเอาฟุ้งเเกาะของเธอพักที่ไหน ในยามเที่ยงวัน? ทำไมดิฉันจึงเป็นเหมือนบางคนก็ร่อนเร่ไปข้าง ๆ ฟุ้งเเกาะของพวกเขาเพื่อนของเธอ?⁸ ถ้าหากเธอไม่รู้ เธอผู้งามเลิศที่สุดในท่ามกลางหญิงทั้งหลาย จงติดตามฟุ้งเเกาะของดิฉัน และปล่อยให้ฟุ้งเเกาะของเธอเล็มหญ้าใกล้เต็นท์ของผู้เลียงเเกาะ ที่รักของดิฉัน⁹ ดิฉันเปรียบเธอ ที่รักของดิฉัน เป็นดั่งม้าทั้งหลายของรถม้าศึกของฟาโรห์

¹⁰เก๋มของเธอ นั้นงดงามด้วยเครื่องประดับ ลำคอของเธอประดับด้วยบรรดาสายสร้อยอัญมณี¹¹ ดิฉันจะทำเครื่องประดับทองคำพร้อมกับลูกปัดเงินให้กับเธอ¹² ในขณะที่กษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ น้ำหอมนาระดาของดิฉันก็ส่งกลิ่นฟุ้ง¹³ ที่รักของดิฉันเป็นเหมือนหอมดยอบที่นอนสระหว่างทรงรองอกของดิฉันในยามค่ำคืน

¹⁴ที่รักของดิฉันเป็นเหมือนช่อดอกเกียนกิ่งในสวนองุ่นแห่งเอนเคดี ดูเถิด เธอช่างงดงามยิ่งนัก ที่รักของดิฉัน¹⁵ จงฟังสิ เธองดงาม ที่รักของดิฉัน จงฟังสิ เธอชั่วสวยงาม ดวงตาของเธอเป็นเหมือนดวงตาของนกเขา¹⁶ จงฟังสิ เธอช่างหล่อเหลายิ่งนัก ที่รักของดิฉัน เธอช่างหล่อเหลาเสียจริง พันธุ์ไม้เขียวสดคือเตียงนอนของเรา¹⁷ บรรดาซื่อบ้านของเราเป็นพวกกิ่งสนสีดาห์ และคานทั้งหลายของบ้านของเราคือไม้สนสามใบ

Chapter 2

¹ดิฉันเป็นดอกไม้ทุ่งหญ้าแห่งชารอน เป็นดอกพลับพลึงแห่งบรรดาหุบเขา² ในฐานะที่เป็นดอกพลับพลึงช่อดอกหนึ่งในท่ามกลางนามทั้งหลาย ดังนั้นที่รักของดิฉันท่ามกลางบรรดาหญิงสาว³ ดูดังต้นแอปเปิลอกท่ามกลางต้นไม้มากมายของป่า ดังนั้นที่รักของดิฉันก็อยู่ท่ามกลางชายหนุ่มทั้งหลาย ดิฉันนั่งลงภายใต้ร่มเงาของเขาด้วยความยินดียิ่ง และผลของเขานั้นหวานต่อการลิ้มรสของดิฉัน⁴ เขาได้นำดิฉันมาที่เรือนแห่งเหล้าองุ่น และธงของเขาที่โบกเหนือดิฉันคือความรัก⁵ ขอเราใจดิฉันด้วยขนมอชุ่มแห่งและทำให้ดิฉันสดชื่นด้วยผลแอปเปิลอก เพราะดิฉันอ่อนแรงด้วยความรัก

⁶มือซ้ายของเขาประคองศีรษะของดิฉัน และมือขวาของเขาสวมกอดดิฉัน⁷ ดิฉันต้องการให้พวกเขาอภัยโทษ บรรดาบุตรสาวแห่งกรุงเยรูซาเล็ม โดยฟุ้งเเกาะมั่งและเหล้ากว้างตัวเมียแห่งทุ่งนาทั้งหลาย ที่พวกเขาจะไม่ปลุกหรือเร่งเร้าสัมผัสความรักจนกว่าเธอจะพอใจ⁸ นั่นเป็นเสียงของที่รักของดิฉัน จงฟังสิ เขามาที่นี่ กำลังกระโดดข้ามภูเขากันหลาย กำลังโลดเต้นข้ามเนินเขาต่าง ๆ⁹ ที่รักของดิฉันเป็นเหมือนละมั่งหรือกวางหนุ่ม ดูสิ เขากำลังยืนอยู่ด้านหลังกำแพงของเรา จ้องมองผ่านหน้าต่าง ค่อยๆ ปรากฏตัวทางช่องระแนง¹⁰ ที่รักของดิฉันได้พูดกับดิฉันว่า และได้กล่าวว่า "ลุกขึ้นเถิด ที่รักของดิฉัน ผู้งดงามที่สุดของดิฉัน มากับดิฉันเถิด

¹¹ดูสิ ฤดูหนาวได้ผ่านพ้นไป ฝนก็หยุดตกและได้ผ่านไปแล้ว¹² ดอกไม้ทั้งหลายได้ปรากฏบนแผ่นดิน เวลาสำหรับการลิดทิ้งและการร้องเพลงของนกทั้งหลายได้มาถึงแล้ว และเราก็ดำเนินเสียงของเหล่านกเขาในดินแดนของเรา¹³ ต้นมะเดื่อให้ผลเขียวได้สุกจน และเถาองุ่นทั้งหลายก็เป่งบาน พวกมันส่งกลิ่นหอมของพวกมัน จงลุกขึ้นเถิด ที่รักของดิฉัน ผู้งดงามของดิฉัน และมากับดิฉัน¹⁴ นกเขาของดิฉัน อยู่ในชอกทั้งหลายของหิน ในชอกหินทั้งหลายที่ลี้ภัยของภูผาขอให้ดิฉันได้เห็นใบหน้าของท่าน ขอให้ดิฉันได้ยินเสียงของท่าน เพราะเสียงของท่านช่างไพเราะอ่อนหวาน และใบหน้าของท่านก็น่ารัก"

¹⁵จงจับพวกสุนัขจิ้งจอกมาให้พวกเรา พวกสุนัขจิ้งจอกตัวเล็กที่ทำลายบรรดาสวนองุ่น เพราะสวนองุ่นของเรากำลังเป่งบาน¹⁶ ที่รักของดิฉันเป็นของดิฉัน และดิฉันก็เป็นของเขา เขาเล็มหญ้าอยู่ท่ามกลางบรรดาดอกพลับพลึงด้วยความเพลิดเพลิน¹⁷ รีบไปเถิด ที่รักของดิฉัน ก่อนที่สายลมพลั่วไหวแห่งรุ่งอรุณพัดและเขาทั้งหลายจะหายไป รีบไปเถิด ของเป็นเหมือนละมั่งหรือกวางหนุ่มบนภูเขาอันขรุขระทั้งหลาย

Chapter 3

ในยามคำค้นบนเตียงนอนของดิฉัน ฉันได้รอคอยเธอผู้ที่จิตใจของดิฉันรัก ดิฉันได้มองหาเธอ แต่ดิฉันหาเธอไม่พบ²ดิฉันได้พูดกับตัวเองว่า "ดิฉันจะลุกขึ้นและไปทั่วเมือง ไปตามถนนและลานกว้างทั้งหลาย ดิฉันจะเสาะหาเขาผู้ที่จิตใจของดิฉันรัก" ดิฉันได้เสาะหาเขา แต่ดิฉันไม่พบเขา³พวกคนเฝ้ายามได้พบดิฉันขณะที่พวกเขาตรวจตรารอบในเมือง ดิฉันได้ถามพวกเขาว่า "พวกท่านได้เห็นเธอผู้ที่จิตใจของดิฉันรักไหม?"⁴เพียงชั่วขณะเดียวเท่านั้นหลังจากดิฉันได้ผ่านพวกเขา มา ดิฉันได้พบกับเธอที่จิตใจของดิฉันรัก ดิฉันได้ยึดตัวเธอเอาไว้และจะไม่ยอมปล่อยให้เธอไปไหนจนกว่าดิฉันได้นำเธอเข้ามาในบ้านของมารดาของดิฉัน เข้ามาในห้องนอนของผู้ที่ให้อำเนิดดิฉัน

⁵ดิฉันต้องการให้พวกเขารู้ว่า บรรดาบุตรสาวของแห่งกรุงเยรูซาเล็ม โดยผู้ละมั้งและเหล่ากวางตัวเมีย ที่พวกเขารู้จักไม่ปลุกหรือเร่งเร้าความรักจนกว่าเธอจะพอใจ⁶อะไรหรือที่ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดารเหมือนกับลำหมอกควัน ได้ส่งกลิ่นหอมด้วยมดยอบและกำยาน ด้วยแป้งทั้งหมดที่พ่อค้าทั้งหลายได้ขาย?⁷ดูเถิด มันคือแท่นบรรทมของซาโลมอน นักบวชหกล้านคนอยู่ล้อมรอบมัน เหล่าทหารหกล้านคนของอิสราเอล⁸พวกเขาทั้งหมดเชี่ยวชาญในเรื่องดาบและมีทักษะในการทำสงคราม ผู้ชายทุกคนมีดาบของเขาแนบตัว มีอาวุธพร้อมที่ต่อสู้ความสยดสยองในเวลากลางคืน

⁹กษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระที่นั่งจากไม้สนสีดาร์แห่งเลบานอนเพื่อพระองค์เอง¹⁰เสาทั้งหลายของมันได้ทำจากเงิน ด้านหลังได้ทำจากทองคำ และพระที่นั่งใช้ผ้าสีม่วง ภายในได้ตกแต่งด้วยความรักโดยบรรดาบุตรสาวแห่งกรุงเยรูซาเล็ม¹¹รับไปเถิด บรรดาบุตรสาวแห่งศิโยน และจงฟังดูที่กษัตริย์ซาโลมอน ผู้ซึ่งกำลังสวมมงกุฎที่พระมารดาของพระองค์ได้ทรงสวมให้แก่พระองค์ในวันอภิเษกสมรส ในวันแห่งความยินดีในหัวใจของพระองค์

Chapter 4

¹โอ เธอช่างงดงาม ที่รักของดิฉัน เรืองงามยิ่งนัก ดวงตาของเธอเป็นดังดวงตานกเขาที่อยู่หลังผืนผ้าคลุมหน้าของเธอ เส้นผมของเธอเป็นเหมือนฝูงแพะกำลังลงมาจากภูเขาที่เลา²ฟันทั้งหลายของเธอเป็นเหมือนฝูงแกะตัวเมียที่เพิ่งตัดขนใหม่ ออกมาจากสถานที่ที่สะอาด แต่ละตัวมีผ้าแพด และไม่มีสักตัวในพวกมันที่ถูกทำให้สูญเสียไป³ริมฝีปากของเธอเป็นเหมือนลูกปัดสีแดง ปากของเธอช่างน่ารัก แก้มของเธอเป็นเหมือนกับผลกับทิมผืนผ้าเครื่องชกอยู่ด้านหลังผืนผ้าคลุมหน้าของเธอ⁴ลำคอของเธอเหมือนกับหอคอยของดาวิดที่ถูกสร้างด้วยหินวางเรียงเป็นแถว ด้วยไม้สนที่วางบนนั้น คือไม้ทั้งหมดของเหล่าทหาร⁵ทรงจอกทั้งสองข้างของเธอเป็นเหมือนลูกกวางสองตัว เหมือนละมั้งผ้าแพดที่เล็มหญ้าอยู่ท่ามกลางดงพลับพลึง

⁶จนกว่ารุ่งอรุณมาถึงและเงาทั้งหลายจางหายไป ฉันจะขึ้นไปบนภูเขาแห่งมดยอบและไปที่เนินเขาแห่งกำยาน⁷เธอช่างงดงามในทุกด้าน ที่รักของดิฉัน และไม่มีตำหนิใดภายในเธอ⁸เจ้าสาวของดิฉัน มากับฉันจากเลบานอนเถิด ขอมากับฉันจากเลบานอน มาจากที่สูงสุดของอามานา จากยอดเขาของเซนิร์และเฮอร์โมน จากถ้ำของเหล่าราชินี จากภูเขาที่เป็นถ้ำของเสือดาวทั้งหลาย⁹เธอได้ขโมยหัวใจของดิฉันไปแล้ว น้องสาวของดิฉัน เจ้าสาวของดิฉัน เธอได้ขโมยหัวใจของดิฉันไปด้วยการมองฉันเพียงครั้งเดียว ด้วยอัธยาศัยใจดีเดียวกับนวลของเธอ¹⁰ความรักของเธอช่างงดงามยิ่งนัก น้องสาวของดิฉัน เจ้าสาวของดิฉัน ความรักของเธอก็ดีกว่าเหล่าพุ่มไม้มากมายนัก และกลิ่นน้ำหอมของเธอก็หอมกว่าเครื่องเทศใด ๆ

¹¹เจ้าสาวของดิฉัน ริมฝีปากของเธอ เป็นหยดน้ำผึ้ง คือน้ำผึ้งและน้ำมันที่อยู่ใต้ลิ้นของเธอ กลิ่นหอมของอาคารของเธอเป็นเหมือนกลิ่นหอมแห่งเลบานอน¹²น้องสาวของดิฉัน เจ้าสาวของดิฉันเป็นดังอุทยานหวงห้าม เป็นสวนที่ปิดกั้นเอาไว้ เป็นป่าที่ถูกปิดผนึกไว้¹³ทั้งทั้งหลายของเธอเป็นดังสวนต้นกับทิมที่มีผลไม้รสดีเลิศมากมาย และมีต้นเทียนกิ่งกับนาร์ดา¹⁴มีไม้หอมและหญ้าฝรั่ง คาลามูส และอบเชย พร้อมกับเครื่องหอมทุกชนิด มดยอบและว่านหางจระเข้พร้อมกัน เครื่องหอมที่ดีที่สุดในทุกอย่าง¹⁵เธอเป็นเหมือนสวนน้ำพุ บ่อน้ำดื่มสดชื่น ลำธารทั้งหลายที่กำลังไหลลงมาจากเลบานอน¹⁶ต้นเถิด ลมทิศเหนือ มาเถิด ลมทิศใต้ พัดมาที่สวนของดิฉัน เพื่อว่าเครื่องหอมของมันจะส่งกลิ่นหอมฟุ้ง ขอให้ที่รักของดิฉันเข้ามาในสวนของเขา และกินผลไม้รสดีเลิศของมันเถิด

Chapter 5

¹ฉันได้เข้ามาในสวนของดิฉันแล้ว น้องสาวของดิฉัน เจ้าสาวของดิฉัน ฉันได้รวบรวมมดยอบของดิฉันพร้อมกับเครื่องหอมของดิฉัน ฉันได้กินรังผึ้งพร้อมกับน้ำผึ้งของดิฉัน ฉันได้ดื่มเหล้าองุ่นพร้อมกับน้ำมันของดิฉัน²ดิฉันได้กลับไป แต่หัวใจของดิฉันยังคงตื่นอยู่ในความฝัน มีเสียงเคาะประตูของที่รักของดิฉันและเสียงพูดว่า "เปิดประตูให้ฉันเถิด น้องสาวของดิฉัน แม่ของดิฉัน เธอผู้ไม่มีมลทินของดิฉัน เพราะศีรษะของดิฉันก็เปียกไปด้วยน้ำค้าง เส้นผมของดิฉันชุ่มไปด้วยละอองน้ำในยามราตรี"³ดิฉันได้ถอดเสื้อคลุมของดิฉันออกแล้ว ฉันต้องใส่มันกลับเข้าไปอีกหรือ? ดิฉันได้ล้างเท้าของดิฉันแล้ว ฉันต้องทำให้เท้าของดิฉันสกปรกอีกหรือ?"⁴ที่รักของดิฉันสอดมือเข้ามาเพื่อเปิดกลอนประตู และหัวใจของดิฉันก็เร่าร้อนเพราะเขา

⁵ดิฉันได้ลุกขึ้นเพื่อเปิดประตูให้กับที่รักของดิฉัน มือของดิฉันได้เปียกชุ่มไปด้วยมดยอบ นิ้วทั้งหลายของดิฉันชุ่มชื้นด้วยมดยอบ เมื่อดิฉันจับที่ประตูนั้น⁶ดิฉันได้เปิดประตูให้กับที่รักของดิฉัน แต่ที่รักของดิฉันได้หันจากไปแล้ว ดิฉันโศกเศร้า ดิฉันถึงกับสิ้นหวัง ดิฉันได้มองหาเขา แต่ดิฉันก็หาเขาไม่พบ ดิฉันได้ร้องเรียกเขา แต่เขาก็ไม่ตอบดิฉัน⁷พวกคนยามที่ตรวจตรารอบเมือง พวกเขาได้กบฏและทำร้ายดิฉัน พวกคนยามที่เฝ้าอยู่บนกำแพงก็เอาเสื้อคลุมของดิฉันไป⁸ดิฉันต้องการคำสัญญา โอ บรรดาบุตรสาวแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าหากพวกท่านพบที่รักของดิฉัน พวกท่านจะให้เขาอะไร? ว่าดิฉันป่วยเพราะความรัก

⁹ที่รักของเธอดีกว่าผู้ชายผู้เป็นที่รักของคนอื่นอย่างไรหรือ เธอผู้งดงามที่สุดท่ามกลางผู้หญิงทั้งหลาย? ทำไมที่รักของเธอจึงดีกว่าที่รักของคนอื่น ที่เธอจึงขอเราให้สัญญาเช่นนี้?¹⁰ที่รักของดิฉันสง่าและผิวแดงคำ โดดเด่นในท่ามกลางคนนับหมื่น¹¹ศีรษะของเขาเป็นดังทองคำบริสุทธิ์ที่สุด เส้นผมของเขาหยิกงอและเป็นสีดำเหมือนกับอิก้า¹²ดวงตาของเขาเป็นเหมือนดวงตาของนกเขาที่อยู่ข้างลำธารน้ำ ได้อาบน้ำในน้ำมัน ได้ยึดติดไว้เหมือนเพชรพลอย

¹³แก้มของเขาเหมือนกับแท่นเครื่องหอม มีกลิ่นหอมของพืชพันธุ์ ริมฝีปากของเขาเหมือนทุ่งพลับพลึง หยดย้อยด้วยมดยอบ¹⁴แขนของเขาเหมือนทองคำ ล้อมด้วยเพชร ท้องของเขาเป็นเหมือนงาช้างล้อมด้วยไพลิน¹⁵ขาของเขาคือเหมือนเสาหินอ่อน มีฐานเป็นทองคำบริสุทธิ์ รูปโฉมของเขาเป็นเหมือน เลบานอน ดั่งต้นสิติสารที่ดีที่สุด¹⁶ปากของเขาช่างหวานที่สุด เขาเป็นคนที่น่ารักโดยแท้ นี่คือการรักของดิฉัน และนี่คือเพื่อนของดิฉัน บรรดานุตรสาวแห่งกรุงเยรูซาเล็ม

Chapter 6

¹ที่รักของเธอได้ไปที่ไหนแล้วหรือ ผู้ที่สวยงามที่สุดในท่ามกลางผู้หญิงทั้งหลาย? ที่รักของเธอได้ไปทางทิศไหนกันล่ะ เพื่อเราจะเสาะหาเขาร่วมกับเธอได้?²ที่รักของดิฉันได้ลงไปที่สวนของเขาแล้ว ไปที่บรรดาแท่นเครื่องหอม เพื่อพาสัตว์ไปกินหญ้าในสวนและเพื่อเก็บดอกพลับพลึง³ดิฉันเป็นของที่รักของดิฉัน และที่รักของดิฉันก็เป็นของดิฉัน เขาเล็มหญ้าท่ามกลางดงพลับพลึงด้วยความเพลิดเพลิน⁴เธอเป็นคนที่สวยงามเหมือนกับแดนที่ร่ำรวย ที่รักของดิฉัน น่ารักเหมือนอย่างกรุงเยรูซาเล็ม ดลใจอย่างน่าเกรงขามเหมือนกับกองทัพที่มีธงประดับ⁵ของจะละลายหายไปจากดิฉันเกิด เพราะมันทำให้ดิฉันตกตะลึง เส้นผมของเธอเหมือนกับฝูงแพะที่กำลังลงมาจากที่ลาดของภูเขาที่เลอาด

⁶ฟันของเธอเหมือนกับฝูงแกะตัวเมียที่กำลังขึ้นมาจากสถานที่ชำระล้าง แต่ละตัวมีลูกแฝด และไม่มีตัวใดในพวกมันที่ถูกทำให้สูญหายไป⁷แก้มของเธอเหมือนกับทิมทิมฝาดซึ่งตั้งอยู่ภายใต้ฝ่าคลุมหน้าของเธอ⁸มีพระราชินีสิบหกพระองค์ นางสนมอีกแปดสิบคน และผู้หญิงอีกมากมายนับไม่ถ้วน⁹แม่กเขาของดิฉัน เธอผู้ไม่มีมลทิน เธอคือผู้เดียว เธอเป็นบุตรสาวคนเดียวของมารดาของเธอ เธอเป็นที่โปรดปรานแก่ผู้หญิงที่ให้งานเกิดเธอ ผู้หญิงสาวได้มองเห็นเธอและได้เรียกเธอว่าผู้ได้รับพระพร พระราชินีทั้งหลายและนางสนมทั้งหลายได้มองเห็นเธอด้วยเช่นกัน และพวกเขาได้สรรเสริญเธอ

¹⁰"ใครคือผู้หนึ่งที่ปรากฏตัวเหมือนรุ่งอรุณ จดงามเหมือนดั่งดวงจันทร์ สุกใสเหมือนกับดวงอาทิตย์ ดลใจอย่างน่าเกรงขามเหมือนกับกองทัพที่ประดับด้วยธงหรือ?"¹¹ดิฉันได้ลงไปที่ไร่นาเพื่อมองดูต้นอ่อนเติบโตในหุบเขาขึ้น เพื่อดูเถาพุ่มแตกยอด และดอกทิมทิมเบ่งบานหรือไม่¹²ดิฉันมีความสุขมากที่ดิฉันได้รู้สึกว่าการกำลังซึ้งน่านึกของเจ้าชายพระองค์หนึ่ง¹³จงหันกลับไป หันกลับไปเกิด เธอผู้เป็นผู้หญิงที่ดีพร้อม ของจันหันกลับไป หันกลับไปเกิด เพื่อดิฉันจะเพ่งมองดูเธอ

Chapter 7

¹เท้าของเธอที่อยู่ในโรงเก้าสานนั้นช่างงดงามเหลือเกิน นุตรสาวของเจ้าชายเอ๋ย ต้นขาของเธอช่างโค้งงามเหมือนอัญมณีการงานแห่งมือของเธอเหมือนงานของช่างผู้เชี่ยวชาญ²สะดือของเธอเหมือนอ่างกลม มันไม่เคยขาดเหล้าจุ่นที่ผสมแล้ว ช่องท้องของเธอเหมือนกองข้าวสาลีที่ล้อมรอบด้วยดอกพลับพลึงมากมาย³ทรงอกทั้งสองของเธอเหมือนลูกกวาดสองตัว เหมือนละมั่งแฝด⁴ลำคอของเธอเหมือนกับหอคอยงาช้าง ดวงตาของเธอเหมือนสระในเฮซโบนที่ประตูเมืองบักรัมบิม จมูกของเธอเหมือนหอคอยในเลบานอนที่หันไปทางดามัสกัส⁵ศีรษะของเธอเหมือนอูฐ เส้นผมของเธอเป็นสีม่วงเข้ม กษัตริย์ถูกจับให้เป็นเชลยโดยผมเปียนั้น

⁶โอ ที่รักของดิฉัน เธอช่างสวยและน่ารักอย่างยิ่ง ในความสดใ⁷ความสูงของเธอเป็นเหมือนต้นอินทผลัม และทรงอกของเธอเหมือนพวงผลไม้⁸ดิฉันได้กล่าวว่า "ดิฉันต้องการปิ่นขึ้นไปบนต้นอินทผลัมนั้น ดิฉันจะโน้มกิ่งของมัน" ขอให้ทรงอกของเธอเป็นเหมือนพวงจุ่น และขอให้กลิ่นหอมของจมูกของเธอเป็นเหมือนผลแอพรอค⁹ขอให้ปากของเธอเป็นเหมือนเหล้าจุ่นที่ดีที่สุดใน ไสริณมาอย่างราบเรียบสำหรับที่รักของดิฉัน ไสริณมาเหนือริมฝีปากของคนเหล่านั้นที่หลับใหล

¹⁰ดิฉันเป็นของที่รักของดิฉัน และเขาปรารถนาดิฉัน¹¹มาสิ ที่รักของดิฉัน ขอให้เธอออกไปที่ชนบท ขอให้เราใช้เวลาทั้งคืนในหมู่บ้านเหล่านั้น¹²ขอให้เราลุกขึ้นแต่เช้าเพื่อไปที่สวนจุ่น ขอให้เรามองเห็นเถาพุ่มแตกยอด เห็นการเบ่งบานของพวกมัน และผลทิมทิมที่อยู่ในดอก ที่นั่นดิฉันจะมอบความรักของดิฉันให้แก่ท่าน¹³ทุกเช้ากลิ่นหอม ตรงประตูที่เรากำลังพักอาศัยอยู่ก็มีผลไม้ที่ดีที่สุดในทุกชนิด ทั้งใหม่และเก่า ที่ดิฉันได้เก็บสะสมเอาไว้เพื่อท่าน ที่รักของดิฉัน

Chapter 8

¹ดิฉันปรารถนาให้ท่านเป็นเหมือนพี่ชายของดิฉัน คนที่ได้รับการเลี้ยงดูที่ทรงอกของมารดาของดิฉัน แล้วเมื่อดิฉันได้พบเธอที่ข้างนอกบ้าน ดิฉันจะสามารถอุ้มเธอ และไม่มีใครมาดูหึงมันได้²ดิฉันจะนำและพาเธอเข้ามาในบ้านของมารดาของดิฉัน และเธอได้สอนดิฉัน ดิฉันจะมอบเหล้าจุ่นหอมและน้ำกับทิมให้ดื่ม³มือซ้ายของเขาสอดใต้ศีรษะของดิฉัน และมือขวาของเขาสวมกอดดิฉัน⁴ดิฉันต้องการให้พวกเขาเจ้าสัญญา โอ บรรดานุตรสาวแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ที่พวกเขาจะไม่รบกวนสัมพันธ์รักของเราจนกว่ามันจะผ่านไป⁵ผู้ใดคือใครหนอที่ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร แอบอิงมาอยู่กับที่รักของเธอ?

⁶ขอตั้งฉันไว้เป็นดังตราประทับที่หัวใจของท่าน เหมือนตราประทับที่บนแขนของท่าน เพราะความรักนั้นเข้มแข็งเหมือนความตาย ความศรัทธาอันแรงกล้าเป็นเหมือนแดนคนตายที่ไม่จบสิ้น เปลวไฟของมันก็ปะทุ มันเป็นไฟที่ร้อนแรง ไฟที่ร้อนยิ่งกว่าไฟใด ๆ⁷น้ำที่เพิ่มขึ้นอย่างทันที่ทันใดไม่สามารถดับไฟแห่งความรักได้ หรือน้ำท่วมก็ไม่สามารถพัดพามันไป ผู้ชายที่ยอมมอบทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดในบ้านของเขาเพื่อแลกกับความรัก ข้อเสนออันยอมเป็นที่น่าสนใจยิ่งนัก⁸เรามีน้องสาวเล็ก ๆ คนหนึ่ง และทรงอกของเธอยังไม่ถึงเตา เราจะสามารถทำสิ่งใดเพื่อน้องสาวของเราได้ในวันที่เธอจะรับคำสัญญาในการสมรสหรือ? ถ้าหากเธอเป็นกำแพง เราจะสร้างหอคอยเงินบนเธอ ถ้าหากเธอเป็นประตู เราจะตกแต่งเธอด้วยไม้สนสิติสาร⁹ดิฉันเป็นกำแพง แต่ทรงอกของดิฉันเป็นเหมือนหอคอยที่เป็นป้อมปราการในเวลาใด ดังนั้นดิฉันจึงเติบโตเป็นผู้ใหญ่อย่างเต็มที่แล้วในสายตาของเขา

¹¹ชาโลมอนมีส่วนอุ้งหนึ่งแห่งหนึ่งที่บาอัลฮาโมน เขาได้ให้คนดูแลรักษาสวนเข้าสวนอุ้งนั้น แต่ละคนต้องนำเงินหนึ่งพันเชเชลมาแลกกับผลของมัน¹²สวนอุ้งของดิฉันก็เป็นของดิฉัน เงินหนึ่งพันเชเชลนั้นเป็นของท่าน ชาโลมอน ผู้เป็นที่รักของดิฉัน และเงินสองร้อยเชเชลเป็นของคนเหล่านั้นที่ดูแลรักษาสวนเพื่อแลกกับผลของมัน¹³ท่านผู้อาศัยอยู่ในสวนต่าง ๆ เพื่อน ๆ ของดิฉันกำลังฟังเสียงของท่าน ขอให้ดิฉันเป็นคนหนึ่งที่ได้ยินเสียงของท่านด้วยเช่นกัน¹⁴รับเถิดที่รักของดิฉัน และขอเป็นเหมือนละมั่งตัวหนึ่ง หรือกวางหนุ่มตัวหนึ่งที่อยู่นอกเขาแห่งเครื่องหอม

ISAIAH

Chapter 1

¹นิมิตของอิสยาห์บุตรชายของอามอส ที่เขาได้เห็นเกี่ยวกับยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็ม ในรัชกาลของอุสซียาห์ โยรัม อาหาส และเฮเซคียาห์ บรรดาภักษีของยูดาห์

²ฟ้าสวรรค์เอ๋ย จงฟัง แผ่นดินโลกเอ๋ย จงเงี่ยหู เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "เราได้นอมและเลี้ยงดูลูกๆ แต่พวกเขาได้กบฏต่อเรา³ไคยังรู้จักเจ้าของของมัน และลายังรู้จักรางหญ้าของนายของมัน แต่อิสราเอลไม่รู้จัก อิสราเอลไม่เข้าใจ"

⁴วิบัติแก่ประเทศ พวกคนบาป คนชาติที่แบกภาระหนักด้วยความชั่วช้า ลูกหลานของคนชั่ว พวกบุตรชายของผู้ที่ทำความเสื่อมเสีย พวกเขาได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ พวกเขาได้ดูหมิ่นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล พวกเขาได้ทำตัวออกห่างจากพระองค์⁵ทำไมพวกเขาจึงคงถูกเขียนต้อยอยู่? ทำไมพวกเขาจึงกบฏมากขึ้นเรื่อยๆ? ทั้งศิระกะก็เจ็บไปหมด ทั้งจิตใจก็อ่อนเปลี้ย⁶ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงศีรษะ ไม่มีส่วนไหนที่ไม่ได้รับบาดเจ็บเลย มีแต่บาดแผล และรอยฟกช้ำ และบาดแผลที่ยังไม่หาย บาดแผลเหล่านั้นไม่ได้ถูกปิดไว้ ไม่ได้ทำความสะอาด ไม่ได้พันผ้าไว้หรือได้รับการรักษาด้วยน้ำมัน

⁷ประเทศของพวกเขาถูกทำลาย บรรดาเมืองของพวกเขาถูกเผา ส่วนทุ่งนาของพวกเขา พวกคนต่างด้าวก็ทำลายไปต่อหน้าพวกเขา ถูกทิ้งให้ร้างเปล่า และถูกทำลายโดยพวกคนต่างด้าว⁸บุตรหญิงของศิโยนได้ถูกทิ้งไว้เหมือนกับกระท่อมในสวนอุ้ง เหมือนกับเพิงในสวนแตงกวา เหมือนกับเมืองที่ถูกปิดล้อมไว้⁹ถ้าหากพระยาห์เวห์จอมโยธาไม่ได้ทรงเหลือคนที่มียูเพียงเล็กน้อยไว้ให้กับพวกเรา พวกเราก็จะเป็นเหมือนกับเมืองโสโดม พวกเราก็จะเป็นเหมือนกับเมืองโกโมราห์¹⁰พวกผู้ปกครองเมืองโสโดม จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ พวกชาวเมืองโกโมราห์ จงฟังกฎบัญญัติของพระเจ้าของพวกเรา

¹¹พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เครื่องบูชามากมายของพวกเขาที่ถวายแต่เราคืออะไร? เราได้มีแกะตัวผู้และไยมันของสัตว์อ้วนพีเป็นเครื่องเผาบูชาเพียงพอแล้ว และเราไม่ปิตียนต์ในเลือดของบรรดาโคหนุ่ม แกะตัวผู้ หรือแพะ¹²เมื่อพวกเขามาเข้าเฝ้าต่อหน้าเรา ใครได้เรียกร้องสิ่งนี้จากเรา ให้เหยียบย่ำเข้ามาในบริเวณของเรา?¹³อย่านำเครื่องบูชาอันจึงมาอีกเลย เครื่องหอมก็เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อเรา เราก่อนต่อการชุมนุมที่ชั่วร้ายเหล่านี้ไม่ได้ คือการชุมนุมวันเทศกาลเลี้ยงข้างขึ้นและวันสะบาโต

¹⁴เราเกลียดเทศกาลเลี้ยงข้างขึ้นและเทศกาลเลี้ยงฉลองตามกำหนดของพวกเขา การชุมนุมเหล่านั้นเป็นการแกล้งเรา เราเห็นเหนื่อยเหลือจะทนต่อเทศกาลเหล่านั้นแล้ว¹⁵ด้วยเหตุนี้ เมื่อใดที่พวกเขาถ่มมือของพวกเขาออกในการอธิษฐาน เราจะปิดตาของเราจากพวกเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาจะถวายคำอธิษฐานมากมาย เราก็จะไม่ฟัง มือของพวกเขาเต็มไปด้วยโลหิต¹⁶จงชำระล้าง จงชำระตัวของเจ้าให้สะอาด จงเอาการกระทำชั่วของพวกเขากลับไปให้พ้นสายตาของเรา จงเลิกทำชั่ว¹⁷จงเรียนรู้ที่จะทำดี จงแสวงหาความยุติธรรม จงช่วยผู้ที่ถูกกดขี่ จงให้ความยุติธรรมต่อลูกกำพร้าพ่อ และปกป้องหญิงม่าย"

¹⁸พระยาห์เวห์ตรัสว่า "มาเถิด และให้พวกเราสู่ความกัน ถึงแม้ว่าบาปของเจ้าเป็นเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวราวกับหิมะ ถึงแม้ว่าจะแดงเหมือนผ้าแดงเข้มก็จะขาวราวกับขนแกะ¹⁹ถ้าพวกเขาเต็มใจและเชื่อฟัง พวกเจ้าก็จะได้กินผลดีแห่งแผ่นดิน²⁰แต่ถ้าพวกเขาปฏิเสธและกบฏ ดาบก็จะล้างผลาญพวกเขา" เพราะว่าพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้แล้ว

²¹เมืองที่สัตย์ซื่อได้กลายเป็นเมืองแพศยาได้อย่างไรหนอ เมืองที่เคยเต็มไปด้วยความยุติธรรม เมืองที่เต็มไปด้วยความชอบธรรม แต่ตอนนี้เมืองนั้นเต็มไปด้วยพวกขบถ²²เงินของพวกเขาที่ไม่บริสุทธิ์ เหล้าอุ้งของพวกเขาที่ผสมด้วยน้ำ²³พวกเจ้านายของพวกเขาที่เป็นพวกกบฏ และเป็นพรรคพวกกับพวกโจร ทุกคนชอบสินบนและใส่ตามผลตอบแทน พวกเขาไม่ปกป้องลูกกำพร้าพ่อ หรือคดียของหญิงม่ายก็ไม่ได้มาต่อหน้าพวกเขา

²⁴เพราะฉะนั้น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แห่งอิสราเอลว่า "วิบัติจะมีแก่พวกเขา เราจะแก้แค้นต่อศัตรูของเรา และล้างแค้นต่อศัตรูของเราด้วยตัวเราเอง²⁵เราจะหั่นมือของเรามาต่อสู้พวกเขา เพื่อชำระสิ่งสกปรกของเจ้าออกไปอย่างกับชำระด้วยน้ำด่าง และเอาสิ่งสกปรกทั้งหมดของเจ้าออกไป²⁶เราจะทำให้พวกผู้พิพากษาของพวกเขาเป็นเหมือนอย่างแต่ก่อน และพวกที่ปรึกษาของพวกเขาเหมือนอย่างตอนเริ่มแรก หลังจากที่พวกเขาจะได้ถูกเรียกว่าเมืองแห่งความชอบธรรม เมืองสัตย์ซื่อ"

²⁷ศิโยนจะได้รับการไถ่ด้วยความยุติธรรม และผู้ที่กลับใจในเมืองนั้นด้วยความชอบธรรม²⁸พวกกบฏและพวกคนบาปจะถูกทำลายด้วยกัน และคนเหล่านั้นที่ทอดทิ้งพระยาห์เวห์จะถูกทำกำจัดไปด้วย²⁹เพราะพวกเขาจะได้รับ ความอับอายเรื่องของตนอีกสักดีสักทีที่พวกเขาปรารถนา และพวกเขาก็อับอายเรื่องส่วนที่พวกเขาได้เลือก³⁰เพราะพวกเขาก็เป็นเหมือนกับต้นไม้ที่ใบเหี่ยวแห้งไป และเหมือนกับสวนที่ไม่มีน้ำ³¹คนแข็งแรงก็จะเหมือนเชื้อไฟ และการงานของเขา ก็จะเหมือนประกายไฟ ทั้งสองอย่างก็จะไหม้ไปด้วยกัน และไม่มีใครจะดับได้"

Chapter 2

¹สิ่งต่างๆ เกี่ยวกับยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มที่อิสยาห์บุตรชายของอามอสได้มองเห็นในนิมิต²ในวาระสุดท้ายจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์จะถูกสถาปนาขึ้นเป็นภูเขาสูงที่สุดของบรรดาภูเขาทั้งหลาย และภูเขานี้จะถูกยกขึ้นเหนือบรรดาเนินเขาทั้งหลาย และบรรดาประชาชาติจะหลั่งไหลมา

สู่ภูเขานี้ชนชาติมากมายจะมาและกล่าวว่า "มาเถิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระยาห์เวห์ ไปยังพระนิเวศของพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนบรรดาวิถีของพระองค์แก่เรา และเราจะเดินในพระบรรดาของพระองค์" เพราะธรรมเนียมปฏิบัติจะออกมาจากศิโยน และพระวอนะของพระยาห์เวห์จะออกมาจากกรุงเยรูซาเล็ม

⁴พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างประชาชาติ และจะทรงทำการตัดสินความให้แก่ชนชาติมากมาย พวกเขาจะตีดาบของพวกเขาก็เป็นผลโลหิน และตีหอกของพวกเขาก็เป็นขอลิดแขนง ประชาชาติจะไม่ยกดาบขึ้นต่อสู้กับประชาชาติ และพวกเขาก็จะไม่ฝึกฝนในการทำสงครามอีกต่อไป⁵ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย มาเถิด และให้เราเดินในความสว่างของพระยาห์เวห์⁶ เพราะพวกเขาได้ละทิ้งชนชาติของพวกเขา วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย เพราะพวกเขาเต็มไปด้วยขนบธรรมเนียมจากทางตะวันออกและเต็มไปด้วยพวกผู้ทำนายนเหมือนกับพวกฟิสิสเสีย และพวกเขาไม่จับมือทักทายกับพวกบุตรชายของพวกเขาคนต่างด้าว

⁷แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยเงินและทองคำ และความมั่งคั่งของพวกเขาไม่มีที่สิ้นสุด แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยฝูงม้า และเต็มไปด้วยรถม้าศึกของพวกเขาไม่มีสิ้นสุด⁸ แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยรูปเคารพ พวกเขาบ่มิการงานฝีมือที่ทำจากมือของพวกเขาเอง สิ่งต่างๆ ที่นิ้วของพวกเขาเองได้ทำขึ้นมา⁹ ประชาชนจะก้มกราบลง และแต่ละคนจะลืมนอง เพราะฉะนั้น อย่าให้พวกเขาลุกขึ้นมา¹⁰ จงไปยังที่เต็มไปด้วยหินผา และซ่อนตัวอยู่ในพื้นดินให้พ้นจากความน่ากลัวของพระยาห์เวห์ และจากพระสิริแห่งสง่าราศีของพระองค์

¹¹นิรันดร์ที่ผยองขึ้นจะถูกทำให้ตกต่ำลง และพวกคนที่เย่อหยิ่งจะถูกทำให้ตกต่ำลง และพระยาห์เวห์พระองค์เดียวที่สมควรแก่การสรรเสริญในวันนั้น¹² เพราะจะมีวันแห่งพระยาห์เวห์จอมโยธาที่จะต่อสู้กับทุกคนที่เย่อหยิ่งและผยองขึ้น และต่อสู้กับทุกคนที่ยโส และพระองค์จะทรงทำให้ตกต่ำลง¹³ และต่อสู้กับต้นสนสีดาแห่งเลบานอนทุกต้นที่สูงและยกตัวขึ้น และต่อสู้กับต้นโอ๊กแห่งบาซานทุกต้น

¹⁴ในวันแห่งพระยาห์เวห์จอมโยธาจะต่อสู้กับเขาสูงทั้งสิ้น และต่อสู้กับเนินเขาทั้งสิ้นที่ยกตัวขึ้น¹⁵ และต่อสู้กับหอคอยสูงทุกแห่ง และต่อสู้กับกำแพงที่เข้มแข็งทั้งหมด¹⁶ และต่อสู้กับเรือกำปั่นทั้งหมดของการชัย และต่อสู้กับเรือที่ลงนามทุกลำที่ลอยลำอยู่¹⁷ ความเย่อหยิ่งของมนุษย์จะถูกทำให้ตกต่ำลง และความโอหังของมนุษย์จะลืมนอง พระยาห์เวห์พระองค์เดียวที่สมควรแก่การสรรเสริญในวันนั้น¹⁸ รูปเคารพทั้งหลายจะสูญสิ้นไป

¹⁹มนุษย์จะไปยังถ้ำของหินผาต่างๆ และตามโพรงของพื้นดินให้พ้นจากความน่ากลัวของพระยาห์เวห์ และจากพระสิริแห่งสง่าราศีของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นเพื่อทำให้แผ่นดินโลกหวาดกลัว²⁰ ในวันนั้นคนทั้งหลายจะโยนรูปเคารพที่ทำด้วยเงินและทองคำที่พวกเขาได้สร้างขึ้นเองเพื่อนำมาบ่มิการงานที่ไป พวกเขาจะโยนสิ่งเหล่านั้นทิ้งไปยังพวกตัวตุ่นและค้างคาว²¹ คนเหล่านั้นจะไม่ยอรรอยแยกในหินผา และขอฝากให้พ้นจากความน่ากลัวของพระยาห์เวห์ และจากพระสิริแห่งสง่าราศีของพระองค์ พระองค์ทรงลุกขึ้นเพื่อทำให้แผ่นดินโลกหวาดกลัว²² จงเลิกวางใจในมนุษย์ ผู้ที่ลุ่มหลงที่มีชีวิตอยู่ในอุโมงค์ของเขามิคุณค่าอะไรเล่า?

Chapter 3

¹จงดู องค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์จอมโยธาจะทรงเอาความช่วยเหลือและการจูนเจือออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ คือเสบียงอาหารทั้งหมดและเสบียงน้ำดื่มทั้งหมด² คนที่เกลี้ยกล่อม นักรบ ผู้วินิจฉัย ผู้เผยพระวจนะ ผู้ทำนาย และผู้ใหญ่³ นายกองห้าสิบคน คนที่ประชาชนเคารพนับถือ ที่ปรึกษาช่างฝีมือที่เชี่ยวชาญ และคนใช้วอมนตร์ที่ชำนาญ⁴ เราจะแต่งตั้งคนหนุ่มสาวให้เป็นผู้นำของพวกเขา และคนหนุ่มสาวจะปกครองเหนือพวกเขา

⁵ประชาชนจะถูกบีบบังคับ ทุกคนจะถูกบีบบังคับโดยคนอื่น และทุกคนจะถูกบีบบังคับโดยเพื่อนบ้านของเขา เด็กๆ จะดูหมิ่นผู้ที่อาวุโสกว่า และคนเลวทรามจะท้าทายคนที่มั่งคั่ง⁶ แม้แต่คนหนึ่งจะจับตัวพี่น้องของเขาไว้ในบ้านของบิดาของเขา และกล่าวว่า 'เจ้ามีเสื้อคลุม จงมาเป็นผู้ปกครองของเราเถิด และให้ข้าพเจ้าพักพิงนอกรีตอยู่ในมือของเจ้า'⁷ ในวันนั้น เขาจะตะโกนและกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าจะไม่เป็นผู้รักษาโรค ข้าพเจ้าไม่มีทั้งอาหารหรือเสื้อผ้า พวกท่านอย่าแต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นผู้ปกครองประชาชนเลย'

⁸เพราะกรุงเยรูซาเล็มก็ลืมนอง และยูดาห์ก็ลืมนอง เพราะคำพูดและการกระทำของพวกเขาต่อสู้พระยาห์เวห์ ทำลายต่อพระเนตรแห่งพระสิริของพระองค์⁹ การแสดงออกบนใบหน้าของพวกเขาเป็นพยานปรักปรำพวกเขา และพวกเขาได้บอกถึงความบาปของพวกเขาเหมือนกับเมืองโสโดม พวกเขาไม่ได้ปิดบังเลย วัณธจึงมีแก่พวกเขา เพราะพวกเขาได้ทำให้ความหายนะมาสู่ตนเองอย่างเต็มที่¹⁰ จงบอกคนชอบธรรมว่าพวกเขาจะไปได้ดี เพราะพวกเขาจะกินผลของการกระทำของพวกเขา

¹¹วัณธจึงมีแก่คนอธรรม สิ่งเลวร้ายจะเกิดขึ้นกับเขา เพราะการตอบแทนที่มีของเขาได้กระทำ¹² ชนชาติของเราเอ๋ย เด็กๆ ก็เป็นผู้บีบบังคับพวกเขา และพวกเขาก็ปกครองเหนือพวกเขา ชนชาติของเราเอ๋ย คนเหล่านั้นที่นำทางพวกเขาให้นำพวกเขาให้หลงทางไปและทำให้การนำทางของพวกเขาสิ้น¹³ พระยาห์เวห์ทรงยืนขึ้นเพื่อเป็นผู้กล่าวโทษ พระองค์กำลังทรงยืนเพื่อทรงกล่าวโทษคนเหล่านั้น

¹⁴พระยาห์เวห์จะเสด็จมาด้วยการพิพากษาต่อพวกผู้ใหญ่ของประชาชนและพวกผู้นำของพวกเขา "พวกเขาได้ทำลายสวนองุ่น ของที่รับมาจากคนจนก็อยู่ในบ้านของพวกเขา¹⁵ ทำไมพวกเขาจึงบีบบังคับประชากรของเรา และกระทำการการรุนแรงต่อคนจน?" นี่คือคำประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์จอมโยธา¹⁶ พระยาห์เวห์ตรัสว่า เพราะบรรดาบุตรหญิงของศิโยนนั้นหยิ่งผยอง เดินซุกซนไปตามทาง และส่งสายตาเจ้าชู้ ขณะที่พวกเขาเดินอย่างดัดจริตและขยับเท้าของพวกเขาให้มีเสียงกรังกร¹⁷ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้มีโรคแผลตกละเอียดบนศีรษะของพวกเขาบุตรหญิงของศิโยน และพระยาห์เวห์จะทำให้พวกเขาเศร้าเสียใจ

¹⁸ในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเอาอัญมณีงดงามที่ข้อเท้าของพวกเขาไป อีกทั้งแถบรัดศีรษะ และเครื่องประดับรูปพระจันทร์เสี้ยว¹⁹ จัตุรัส ร้อยข้อมือ

Chapter 4

และผ้าคลุมหน้า²⁰ ผ้าโพกศีรษะ สร้อยข้อเท้า ผ้าคาดเอว และผอบน้ำหอม และตะกรุด²¹พระองค์จะทรงเอาแหวนและพลอยที่ห้อยจูงไป²²อีกทั้งเสื้อออกงาน เสื้อคลุม ผ้าคลุมหน้าและกระเป๋าก็บ้าง

²³กระจกีสอง ผ้าป่าน ผ้าคลุมศีรษะ และเสื้อชั้นนอก²⁴จะมีแต่ความน่าหมื่นแทนน้ำหอม และจะมีแต่เชือกรัดแทนผ้าคาดเอว และจะมีแต่ศีรษะล้านแทนผมที่จัดทรงอย่างดี และจะมีแต่การนุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบแทนเสื้อคลุม และจะมีแต่ความอับอายแทนความสวยงาม²⁵พวกผู้ชายของพวกเจ้าจะล้มลงด้วยดาบ และพวกผู้ชายที่แข็งแรงของพวกเจ้าจะล้มลงในสงคราม²⁶ประตูของกรุงเยรูซาเล็มจะคร่ำครวญและไ้ทุกข์ และเธอจะอ้างว้างและนั่งลงบนพื้นดิน

Chapter 4

ในวันนั้นผู้หญิงเจ็ดคนจะยึดผู้ชายคนหนึ่งไว้และกล่าวว่า "เราจะกินอาหารของเราเอง เราจะสวมใส่เสื้อผ้าของเราเอง แต่ขอเพียงให้เราใช้ชื่อของท่านเพื่อเอาความอับอายของเราออกไป"²⁷ในวันนั้นกึ่งของพระยาห์เวห์จะลงมาจากและรุ่งโรจน์ และผลิตผลของแผ่นดินจะมีรสอร่อยและให้ความเปรมปรีดีสำหรับผู้ที่ยึดชีวิตเหล่านั้นในอิสราเอล²⁸เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้ที่เหลือไว้ในศิโยนและผู้ที่ยังคงเหลืออยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจะได้รับการทรงเรียกให้บริสุทธิ์ ทุกคนที่ถูกบันทึกไว้ว่ามีชีวิตอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

⁴เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงชำระล้างความโสโครกของบุตรหญิงทั้งหลายของศิโยน และจะชำระคราบโลหิตจากท่ามกลางกรุงเยรูซาเล็ม โดยวิญญาณแห่งการพิพากษา และวิญญาณแห่งเปลวเพลิง⁵แล้วพระยาห์เวห์จะทรงสร้างเมฆและควันในตอนกลางวัน และแสงส่องสว่างของเปลวเพลิงในตอนกลางคืน เหนือทั่วทุกแห่งของศิโยน และเหนือสถานที่ชุมนุมของเมืองนั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ปกคลุมเหนือพระสิริทั้งสิ้น⁶สิ่งนั้นจะเป็นร่มเงาเพื่อบังแดดจากความร้อนในตอนกลางวัน และเป็นที่พักพิงและที่กำบังจากพายุและฝน

Chapter 5

¹ขอให้ข้าพเจ้าร้องเพลงเพื่อผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า เพลงของผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสวนองุ่นของเขา ผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้าได้มีสวนองุ่นแปลงหนึ่งบนเนินเขาที่มีดินอุดมสมบูรณ์อย่างยิ่ง²เขาได้ขุดสวนนั้นและได้เอาก้อนหินออกไป และได้ปลูกสวนนั้นด้วยเถาองุ่นพันธุ์เยี่ยมไว้ เขาได้สร้างหอฟ้าหลังหนึ่งไว้ตรงกลางสวนนั้น และยังได้สร้างบ่ออ่างน้ำไว้ด้วย เขาได้เฝ้ารอให้สวนนั้นออกผลออก แต่บ่อน้ำก็ออกผลแต่องุ่นเปรี้ยว³เพราะฉะนั้น บัดนี้ ชาวกรุงเยรูซาเล็มและคนยูดาห์เอ๋ย จงตัดสินใจระหว่างเรากับสวนองุ่นของเรา

⁴มีอะไรที่จะทำกับสวนองุ่นของเราได้อีก ที่เรายังไม่ได้ทำให้กับสวนนั้น? เมื่อเราได้คาดหวังให้สวนนั้นออกผลออก แต่ทำไมจึงออกเป็นผลองุ่นเปรี้ยวไปได้?⁵บัดนี้ เราจะบอกกับพวกเจ้าว่า เราจะทำอย่างไรกับสวนของเรา เราจะรู้วิธีกับออกไป เราจะเปลี่ยนสวนนั้นให้เป็นทุ่งหญ้า เราจะพังกำแพงลง และสวนนั้นจะถูกเหยียบย่ำ⁶เราจะปล่อยให้มันร้างเปล่า และสวนนั้นจะไม่ถูกพรรณหรือขุดอีก แต่กลับมีพวกพุ่มไม้หนามและพืชที่มีหนามจะงอกขึ้นมาแทน เราจะสั่งเมฆไม่ให้มีฝนตกลงมาบนสวนนั้นด้วย⁷เพราะสวนองุ่นของพระยาห์เวห์หอมโยธาคือสวนที่สวนอิสราเอล และคนยูดาห์เป็นสิ่งที่ปลูกไว้ของพระองค์ที่ทรงพอพระทัยพระองค์ได้ทรงรอคอยความยุติธรรม แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น กลับมีแต่การฆ่า เมื่อทรงรอคอยความชอบธรรม ก็มีแต่เสียงร้องให้ช่วยเหลือ

⁸บัดนี้ต้องมีแก่คนเหล่านั้นที่รวมบ้านกับบ้านเข้าด้วยกัน ผู้ที่รวมทุ่งนากับทุ่งนาเข้าด้วยกัน จนไม่มีที่ว่างเหลืออยู่เลย และมีเพียงแต่พวกเจ้าเท่านั้นที่เหลืออยู่ในแผ่นดินนี้⁹พระยาห์เวห์จอมโยธาได้ทรงบอกกับข้าพเจ้าว่า บ้านมากมายจะร้างเปล่า แม้จะเป็นบ้านใหญ่โตและน่าชื่นชม ก็ปราศจากผู้อยู่อาศัย¹⁰เพราะสวนองุ่นยี่สิบห้าไร่จะให้ผลเพียงแค่นึ่งบัก และเมล็ดพันธุ์หนึ่งโอเมอร์จะให้ผลเพียงหนึ่งเอฟาห์

¹¹บัดนี้แก่คนเหล่านั้นที่ลุกขึ้นแต่เช้าเพื่อหาเหล้ามาดื่ม คนเหล่านั้นที่ยังอ้อยอิ่งอยู่จนดึกดื่น จนกระทั่งเหล้าองุ่นทำให้พวกเขาพิณาศไป¹²พวกเขาจัดงานเลี้ยงด้วยพินใหญ่ พินเขาสูง รำมะนา ชูญและเหล้าองุ่น แต่พวกเขาไม่ระลึกถึงพระราชกิจของพระยาห์เวห์ และพวกเขาไม่ได้พิจารณาถึงสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำด้วยพระหัตถ์ของพระองค์¹³เพราะฉะนั้น ขนชาติของเราจึงตกเป็นเชลยเพราะขาดความเข้าใจ พวกผู้นำที่มีเกียรติของพวกเขาก็หัวโหม และพวกประชาชนทั่วไปก็ไม่มีอะไรจะดี

¹⁴เพราะฉะนั้น แดนคนตายก็ได้ทำให้ความกระหายของมันเป็นมากขึ้น และอ้าปากของมันกว้างขึ้นอีก พวกคนสูงศักดิ์ ประชาชน พวกผู้นำของพวกเข และพวกสามัญชน และคนเหล่านั้นที่มีความสุขท่ามกลางพวกเขา ก็ตกลงไปในแดนคนตาย¹⁵มนุษย์จะถูกบีบบังคับให้โน้มตัวลง และมนุษย์จะถูกทำให้ตกต่ำลง นัยน์ตาของคนที่ยังพ่อยองจะถูกทำลาย¹⁶พระยาห์เวห์จอมโยธาจะทรงเป็นที่สรรเสริญในความยุติธรรมของพระองค์ และพระเจ้าองค์บริสุทธิ์จะทรงสำแดงความบริสุทธิ์ของพระองค์เองด้วยความชอบธรรมของพระองค์

¹⁷แล้วฝูงแกะจะหากินเหมือนกับเป็นทุ่งหญ้าของพวกมันเอง และในซากปรักหักพัง พวกลูกแกะก็จะเล็มหญ้าเหมือนกับพวกคนต่างด้าว¹⁸บัดนี้ต้องมีแก่คนเหล่านั้นที่ถูกลากความชั่วร้ายไปด้วยเส้นเชือกที่ไร้ประโยชน์ และพวกที่ถูกลากความบาปไปราวกับว่ามันเป็นเชือกโยงเกรียน¹⁹บัดนี้ต้องมีแก่คนเหล่านั้นที่พูดว่า "ขอให้พระเจ้าทรงรับแรง ขอให้พระองค์ทรงกระทำอย่างรวดเร็ว เพื่อเราจะได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ และให้แผนงานขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลมาเกิด เพื่อเราจะรู้แผนงานเหล่านั้น"

²⁰บัดนี้ต้องมีแก่คนเหล่านั้นที่เรียกความชั่วว่าความดี และเรียกความดีว่าความชั่ว พวกที่ถือว่าความมืดเป็นความสว่าง และความสว่างเป็นความมืด พวกที่ถือว่าความขมเป็นความหวานและความหวานเป็นความขม²¹บัดนี้ต้องมีแก่คนเหล่านั้นผู้ที่ลบล้างในสายตาตนเอง และผู้ที่สุขุมนอบน้อมในความเข้าใจของตนเอง²²บัดนี้ต้องมีแก่คนเหล่านั้นที่เก่งในการดื่มเหล้าองุ่น และพวกเจ้านายที่เก่งในการผสมเหล้า²³ผู้ที่ปล่อยตัวคนธรรม เพื่อค่าตอบแทนและเพิกถอนสิทธิของตนไว้ความผิด

²⁴เพราะฉะนั้น เปลวไฟเผาผลาญต่อข้าวจนใด และหญ้าแห้งยุบลงไป เปลวไฟจดับ รากของพวกเขาก็จะเป่าเปื้อย และความเบ่งบานของพวกเขาก็จะปลิวไปเหมือนกับผงคดีดินจดับนั้น เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเพราะพวกเขาได้ปฏิเสธธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์จอมโยธา และเพราะพวกเขาได้ดูหมิ่นพระวจนะขององค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ²⁵เพราะฉะนั้น พระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงพลุ่งขึ้นต่อชนชาติของพระองค์ พระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ออกต่อผู้พวกเขา และลงโทษพวกเขา ภูเขาทั้งหลายก็สั่นสะท้าน และซากศพของพวกเขาก็เป็นเหมือนกองขยะในถนน ในเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ พระพิโรธของพระองค์ก็ไม่บรรเทาลง แต่พระหัตถ์ของพระองค์ยังคงเหยียดออก ²⁶พระองค์จะทรงยกธงสัญญาณแก่ชนชาติทั้งหลายที่อยู่ห่างไกลออกไป และทรงพิชิตพระโอรสผู้กับคนเหล่านั้นที่สุดปลายแผ่นดินโลก ดูก่อน พวกเขาคงมาทันทีและมาอย่างรวดเร็ว

²⁷ไม่มีใครในพวกเขาเห็นดินเหนียวหรือสะดุดล้ม ไม่มีใครช่วงเหงาหรืออ่อนหลับ ไม่มีสายคาดเอวของพวกเขาก็หลุดไป ไม่มีสายรัดรองเท้าของพวกเขาก็ขาดไป ²⁸ลูกธนูและคันธนูทั้งหมดของพวกเขาก็งอขึ้นแล้ว เสียเปรียบบ้างทั้งหลายเป็นเหมือนหินเหล็กไฟ และล้อรถม้าศึกของพวกเขาก็เป็นเหมือนพายุ ²⁹เสียงคำรามของเขาคือเป็นเหมือนกับสิงโต พวกเขาจะคำรามเหมือนสิงโตหนุ่ม พวกเขาจะคำรามและตะครุบเหยื่อและลากมันไป โดยไม่มีใครช่วยชีวิตไว้ได้ ³⁰ในวันนั้น พวกเขาจะคำรามต่อเหยื่อนั้นเหมือนเสียงคนองของทะเล ถ้าหากคนใดมองเหนือแผ่นดินนั้น เขาคงเห็นความมืดและความทุกข์ใจ แม้แต่ความสว่างก็ถูกเมฆทำให้มืดไป

Chapter 6

¹ในปีที่กษัตริย์อัสซีเรียสิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับบนบัลลังก์ พระองค์ทรงสูงส่งและสูงยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด และชายฉลองพระองค์ของพระองค์เต็มพระวิหาร ²เหนือพระองค์ขึ้นไป คือพวกเสราฟิม แต่ละตนมีหกปีก แต่ละตนคลุมหน้าของตนด้วยปีกสองปีก และคลุมเท้าของตนด้วยปีกสองปีก และเขาได้บินไปด้วยสองปีก ³แต่ละตนก็ร้องต่อกันและกันและกล่าวว่า "บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ คือพระยาห์เวห์จอมโยธา แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยพระสิริของพระองค์"

⁴ฐานรากของธรณีประตูทั้งหลายก็สั่นสะเทือนเนื่องด้วยเสียงของพวกเหล่านั้นที่กำลังร้องออกมา และพระนิเวศก็เต็มไปด้วยควัน ⁵แล้วข้าพเจ้าได้กล่าวว่า "ไว้แต่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ถึงคราวตายแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด เพราะตาของข้าพเจ้าได้เห็นองค์กษัตริย์ พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จอมโยธา" ⁶แล้วเสราฟิมตนหนึ่งได้บินมาหาข้าพเจ้า เขามีถ่านไฟร้อนแรงในมือของเขา ที่เขาได้เอาคีมคีบออกมาจากแท่นบูชา

⁷เขาได้แตะปากของข้าพเจ้าด้วยถ่านไฟนั้น และได้กล่าวว่า "ดูเถิด สิ่งนี้ได้แตะปากของเจ้าแล้ว ความผิดบาปของเจ้าได้ถูกเอาออกไปแล้ว และความบาปของเจ้าได้รับการลบล้างมกลินแล้ว" ⁸ข้าพเจ้าได้ยืนเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราจะใช้ผู้ใดไป ผู้ใดจะไปแทนพวกเรา?" แล้วข้าพเจ้าได้ทูลว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเถิด" ⁹พระองค์ได้ตรัสว่า "ไปเถิดและบอกกับชนชาตินี้ว่า 'จงฟัง แต่ไม่เข้าใจ จงดู แต่ไม่มองเห็น'"

¹⁰จงทำให้ใจของชนชาตินี้ไร้ความรู้สึก และทำให้หูของพวกเขาคิด และทำให้ตาของพวกเขามืดไป มิฉะนั้น พวกเขาอาจจะเห็นด้วยตาของพวกเขาคิด ยืนด้วยหูของพวกเขาคิด และเข้าใจด้วยใจของพวกเขาคิด แล้วหันกลับมาและได้รับการรักษาให้หาย ¹¹แล้วข้าพเจ้าทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า อีกนานสักเท่าใด?" พระองค์ได้ตรัสตอบว่า "จนกว่าเมืองทั้งหลายจะถูกทำลายเป็นซากปรักหักพัง และไม่มีผู้อาศัยอยู่ และบ้านเรือนก็ไม่มีผู้คน และแผ่นดินนั้นก็ตกไปสู่ความร้างเปล่าอย่างสิ้นเชิง" ¹²และจนกว่าพระยาห์เวห์ได้ส่งชนชาตินั้นออกไปไกล และที่ร้างเปล่าของแผ่นดินนั้นก็กว้างใหญ่ ¹³ถึงแม้ว่ายังมีเหลือหนึ่งในสิบของชนชาตินั้นอยู่ในเมืองนี้ เมืองนี้ก็จะถูกทำลายอีก เหมือนกับต้นสนหรือต้นโอ๊กที่ถูกโค่นลงมาแล้วลำต้นของมันยังคงอยู่ เมล็ดพันธุ์ที่บริสุทธิ์ก็อยู่ในตอของมัน"

Chapter 7

¹ในรัชกาลของอาหัสพระราชโอรสของโยธาม ผู้ทรงเป็นพระราชโอรสของอัสซีเรียแห่งยูดาห์ เรซันกษัตริย์แห่งอาร์มี และเปคาห์พระราชโอรสของเรมาลียาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อทำสงครามกับเมืองนั้น แต่พวกเขาไม่อาจรบชนะเมืองนั้นได้ ²เมื่อมีคนรายงานต่อราชวงศ์ของดาวิดว่า อาร์มีได้เป็นพันธมิตรกับเอฟราอิมแล้ว พระทัยของพระองค์และจิตใจของประชาชนของพระองค์ก็สั่นเหมือนต้นไม้ในป่าที่สั่นไหวในกระแสลม

³แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับอิสยาห์ว่า "จงออกไปกับเซอารยาซอบบุตรชายของเจ้าเพื่อไปเฝ้าอาหัสที่ปลายท่อส่งน้ำของสระบน บนถนนไปยังลานของช่างซักฟอก" ⁴จงบอกเขาว่า 'จงระวังให้ดี จงสงบไว้ อย่ากลัวหรืออย่าให้ดูนพินจนจะมอดทั้งสองอันนี้มาข่มขู่ได้ จากความเกรี้ยวกราดของเรซันและอาร์มี และจากเปคาห์พระราชโอรสของเรมาลียาห์อาร์มี เอฟราอิม และพระราชโอรสของเรมาลียาห์ได้วางแผนชั่วร้ายต่อเจ้า พวกเขาได้พูดว่า ⁵"ให้พวกเราโจมตียูดาห์และทำให้เมืองนั้นหวาดกลัว และให้พวกเราบุกทะลวงเข้าไปในเมืองนั้นและตั้งพระราชโอรสของกาเบเอลให้เป็นกษัตริย์ของพวกเขาที่นั่น"

⁶พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "มันจะไม่เป็นเช่นนั้น มันจะไม่เกิดขึ้น" ⁷เพราะศีรษะของอาร์มีคือดาบัสกัส และศีรษะของดาบัสกัสคือเรซัน เอฟราอิมจะถูกทำให้กระจัดกระจายไปและจะไม่เป็นชนชาติอีกต่อไปภายในหกสิบห้าปี ⁸ศีรษะของเอฟราอิมก็คือสะมาเรีย และศีรษะของสะมาเรียก็คือพระราชโอรสของเรมาลียาห์ ถ้าเจ้าไม่คงอยู่ในความเชื่อ เจ้าก็จะยังคงไม่ปลอดภัยอย่างแน่นอน"

⁹องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับอาหัสอีกว่า ¹⁰"จงทูลขอหมายสำคัญของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า จงทูลถามหาหมายสำคัญนั้นในส่วนที่ลึกหรือในส่วนที่สูงเหนือขึ้นไปก็ได้" ¹¹แต่อาหัสได้ตรัสว่า "เราจะไม่ทูลขอ และเราจะไม่ทดสอบพระยาห์เวห์" ¹²ดังนั้น อิสยาห์จึงทูลตอบว่า "ราชวงศ์ของดาวิด ขอทรงฟัง การที่พระองค์ทดสอบความอดทนของประชาชนนั้นยังไม่พอหรือ? พระองค์ยังต้องทรงทดสอบความอดทนของพระเจ้าของข้าพระองค์อีกด้วยหรือ?" ¹³เพราะ

Chapter 8

ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะประทานหมายสำคัญแก่พระองค์และประชาชนอย่างหนึ่ง ดูเถิด หญิงสาวคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และจะเรียกนามของเขาว่าอิมมานูเอล

¹⁵เขาจะรับประทานนมข้นและน้ำผึ้ง เมื่อถึงเวลาที่เขารู้จักปฏิเสธความชั่วและเลือกความดี¹⁶ เพราะก่อนที่เด็กคนนั้นจะรู้จักปฏิเสธความชั่วและเลือกความดี แผ่นดินที่เป็นของกษัตริย์ทั้งสององค์ที่พระองค์ทรงหวาดกลัวก็จะร้างเปล่า¹⁷ พระยาห์เวห์จะนำวันเวลานั้นมาเหนือพระองค์ เหมือนชาติของพระองค์ และเหมือนราชวงศ์ของพระราชบิดาของพระองค์ ที่ไม่เหมือนกับครั้งใด ตั้งแต่เอฟราอิมได้แยกออกจากยูดาห์ พระยาห์เวห์จะนำกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาเหนือพระองค์"

¹⁸ในเวลานั้น พระยาห์เวห์จะทรงผิวพระโอษฐ์เรียกแมลงวันตัวหนึ่งมาจากลักรของอียิปต์ที่ห่างไกล และเรียกผึ้งตัวหนึ่งจากแผ่นดินของอัสซีเรีย¹⁹ พวกมันทั้งหมดจะมาและเกาะอยู่ในหุบเขาทั้งสิ้น ในชอกหิน บนพุ่มไม้หนามทั้งหมด และบนทุ่งหญ้าทั้งหมด²⁰ ในเวลานั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโกลนทั้งศีรษะและขนที่ขาด้วยมือโกลนที่เข้ามาจากอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำยูเฟรติส คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ซึ่งจะปาดเอาหนวดเคราออกไปด้วย

²¹ในวันนั้น คนหนึ่งจะเลี้ยงลูกโคตัวเมียหนึ่งตัวและแกะสองตัวให้มีชีวิตอยู่²² และเพราะพวกมันจะให้นมอย่างมากมาย เขาจะกินนมข้น เพราะทุกคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดินนั้นจะกินนมข้นและน้ำผึ้ง²³ ในเวลานั้น ที่ใดที่เคยมีเถาพุ่มหนึ่งพันเถา ซึ่งไม่ค่าเป็นเงินหนึ่งพันเชเชล ก็จะไม่มีเหลืออะไรเลย นอกจากพุ่มไม้หนามและพืชที่มีหนาม²⁴ ผู้คนจะไปที่นั่นเพื่อล่าด้วยธนู เพราะแผ่นดินทั้งหมดจะเป็นพุ่มไม้หนามและพืชมีหนาม²⁵ พวกเขาจะอยู่ห่างจากเนินเขาทุกแห่งที่เคยถูกขุดด้วยจอบ เพราะความกลัวพุ่มไม้หนามและพืชมีหนาม แต่แผ่นดินนั้นจะเป็นที่ซึ่งฝูงโคและฝูงแกะเล็มหญ้า

Chapter 8

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงนำแผ่นจารึกขนาดใหญ่มาและเขียนบนนั้นว่า 'มาเฮอร์ซาลาลหับบัส'² ข้าพเจ้าจะเรียกพวกพยานที่สัตย์ซื่อ คืออูรียาห์ ปุโรหิต และเศคาริยาห์บุตรชายของเยเบเรคิยาห์มาเป็นพยานให้กับข้าพเจ้า"

³ข้าพเจ้าได้ไปหาผู้เผยพระวจนะหญิง และนางได้ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงเรียกชื่อของเขาว่า 'มาเฮอร์ซาลาลหับบัส'⁴ เพราะก่อนที่เด็กคนนั้นจะร้องเรียก 'พ่อของฉัน' และ 'แม่ของฉัน' ได้ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจะชนบรรดาทรัพย์สมบัติของดามัสกัสและของที่รับได้จากสะมาเรียไป"

⁵พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า⁶ "เพราะชนชาตินี้ได้ปฏิเสธน้ำแห่งชีโลอาห์ที่ไหลเอื่อยๆ และยืนติดกับเรซินและพระราชโอรสของเรมาลียาห์⁷ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะนำน้ำของแม่น้ำนั้นที่มีอำนาจและมากมายขึ้นมาเหนือพวกเขา คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรียและศักดิ์ศรีทั้งหมดของพระองค์ น้ำนั้นจะไหลล้นล่าคลอทุกแห่งและท่วมฝั่งล่าคลอนั้น⁸ แม่น้ำนั้นจะกวาดข้างหน้าต่อไปสู่ยูดาห์ น้ำท่วมและไหลต่อไป จนกว่าน้ำนั้นจะถึงคอกของเจ้า อิมมานูเอลเอ๋ย ปีกของน้ำที่กางออกจะเติมแผ่นดินที่กว้างใหญ่ของเจ้า"

⁹ประชาชนทั้งหลายจะถูกทำลายเป็นชิ้นๆ ประเทศทั้งหลายที่อยู่ห่างไกล จงฟัง จงถืออาวุธของตนเองเพื่อทำสงครามและถูกทำลายเป็นชิ้นๆ จงถืออาวุธของตนเองและถูกทำลายเป็นชิ้นๆ¹⁰ จงวางแผน แต่มันจะไม่มีการลงมือทำ จงออกคำสั่ง แต่มันก็จะไม่มีการปฏิบัติ เพราะพระเจ้าสถิตกับพวกเขา

¹¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็งของพระองค์อยู่เหนือข้าพเจ้า และได้ทรงเตือนข้าพเจ้าไม่ให้เดินในทางของชนชาตินี้ พระองค์ตรัสว่า¹² "สิ่งใดก็ตามที่ชนชาตินี้เรียกว่าการร่วมคิดกบฏ อย่าเรียกว่าการร่วมคิดกบฏ เจ้าจะไม่กลัวสิ่งที่พวกเขากลัวและอย่าหวาดหวั่น¹³ พระยาห์เวห์จอมโยธานี้แหละที่เจ้าจะถวายพระเกียรติเป็นองค์บริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้าต้องกลัว และพระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้าต้องหวาดหวั่น

¹⁴พระองค์จะทรงเป็นสถานนมัสการ แต่พระองค์จะเป็นหินที่กระเทว และเป็นศิลาที่ทำให้สะดุด สำหรับเชื้อสายทั้งสองของอิสราเอล และพระองค์จะทรงเป็นกับดักและบ่วงแร้วต่อชาวกรุงเยรูซาเล็ม¹⁵ คนมากมายจะสะดุดศิลานั้นและล้มลงและแตกหัก และติดบ่วงและถูกจับตัวไป¹⁶ จงมัดถ้อยคำพยานของข้าพเจ้าเก็บไว้ จงฝึกตรามันก็กลายเป็นทางการนั้น และจงให้มันต่อพวกเขาของข้าพเจ้า

¹⁷ข้าพเจ้าจะรอคอยพระยาห์เวห์ ผู้ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากเชื้อสายของยาโคบ ข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์¹⁸ ดูเถิด ข้าพเจ้ากับบุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้าผู้ที่พระยาห์เวห์ได้ประทานแก่ข้าพเจ้าให้เป็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในอิสราเอลจากพระยาห์เวห์จอมโยธานผู้ประทับบนภูเขาไซโยน¹⁹ พวกเขาจะพูดกับเจ้าว่า "จงปรึกษากับคนทรงและคนใช้เวทมนตร์" คนเหล่านั้นที่ร้องเสียงจ้อกแจ้กและร้ายมนตร์ แต่ชนชาติหนึ่งไม่ควรที่จะปรึกษาพระเจ้าของพวกเขาหรือ? พวกเขาควรจะปรึกษาคอนตายในนามของคนที่มีชีวิตอยู่หรือ?

²⁰ถ้าพวกเขาไม่พูดเรื่องเช่นนั้นต่อธรรมเนียมปฏิบัติและต่อถ้อยคำพยาน นั่นเป็นเพราะพวกเขาไม่มีความสว่างแห่งรุ่งอรุณเลย²¹ พวกเขาจะผ่านเข้าแผ่นดินไปด้วยความทุกข์ยากลำบากและความหิวอย่างแสนสาหัส เมื่อพวกเขาหิว พวกเขาจะโกรธและสาปแช่งกษัตริย์ และพระเจ้าของพวกเขา ขณะที่พวกเขาแหงนหน้าของพวกเขาขึ้นไป²² พวกเขาจะมองที่แผ่นดินโลกและเห็นความทุกข์ยาก ความมืด และความเศร้าของความระทมใจ พวกเขาจะถูกขับไล่เข้าไปในดินแดนแห่งความมืด

Chapter 9

¹ความโศกเศร้าจะมลายหายไปจากเมืองที่ทุกข์ระทม ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงทำให้แผ่นดินเศบูลุนและแผ่นดินนัฟทาลีอับยัสอดสู แต่ในภายหลังพระองค์

จะทรงทำทางไปสู่ทะเลซึ่งอยู่อีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน คือกาลิลีของบรรดาประชาชนที่นั้นให้รุ่งโรจน์²ชนชาติที่ได้เดินอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ คนเหล่านั้นที่อยู่ในแผ่นดินของเขาได้เห็นแห่งความตาย แสงสว่างได้ส่องสว่างมาบนพวกเขา³พระองค์ได้ทรงทวีจำนวนชนชาติที่นั้น พระองค์ได้ทรงเพิ่มพูนความชื่นชมยินดีของพวกเขามากขึ้น พวกเขาเปรมปรีดิ์อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เหมือนกับความยินดีในฤดูเก็บเกี่ยว เหมือนพวกคนที่ยินดีในขณะ ที่พวกเขาแบ่งของที่รับมาได้

⁴เพราะว่าแอคนั้นเป็นการหนักของเขา และไม้คานที่พาตโหล่ของเขา และไม้ตะบองของผู้ที่กดขี่เขา พระองค์ได้ทรงทำให้กระจัดกระจายไปเหมือนอย่างในวัน ทำกับคนมีเดีย⁵เพราะรองเท้านักการทุกคู่ที่เหยียบย่ำในความสับสนวุ่นวาย และเสื้อผ้าที่เกลือกในโลหิตจะถูกเผาเป็นเชื้อเพลิงแก่ไฟ⁶เด็กคนหนึ่งจะเกิดมา เพื่อเรา บุตรชายคนหนึ่งได้ทรงประทานแก่เรา และการครองครองจะอยู่บนป้าของท่าน และจะเรียกนามของท่านว่าที่ปรีกษามหิศรรย พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดาเนรันดร์ และองค์สันติราช

⁷การปกครองของท่านจะเพิ่มพูนขึ้น และจะมีสันติภาพไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อพระองค์ทรงปกครองบนบัลลังก์ของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อสถาปนาและเชิดชูไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความชอบธรรม ตั้งแต่นี้ไปจนชั่วเนรันดร์ ความร้อนรนของพระยาห์เวห์จอมโยธาจะทรงทำดังนี้⁸องค์ พระผู้เป็นเจ้าได้ใช้พระวจนะมาต่อสู้กับยาโคบ และพระวจนะนั้นได้ตกอยู่เหนืออิสราเอล⁹ประชาชนทั้งหมดจะรู้ แม้แต่เอฟราอิมและชาวสะมาเรีย ผู้ที่กล่าวด้วยความเย่อหยิ่งและด้วยใจที่จองหงอนว่า¹⁰"ก่อนอิซหุเหล่านั้นได้พังลงแล้ว แต่เราจะสร้างขึ้นด้วยหินสลัก บรรดาต้นมะเดื่อได้ถูกโค่นลงแล้ว แต่เราจะเอาสนสีดาร์มาแทนที่พวกมัน"

¹¹ด้วยเหตุนี้ พระยาห์เวห์จะทำให้เรชินที่เป็นปฏิปักษ์ของเขาขึ้นมาสู้รบกับเขา และจะปลุกเร้าศัตรูของเขา¹²คือคนอารัมทางตะวันออก และคนฟีลิสเตียทาง ตะวันตก พวกเขาจะเข้าปากกลืนกินอิสราเอล ในเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ พระพิโรธของพระองค์ก็ไม่บรรเทาลง แต่พระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออก อยู่¹³แต่ประชาชนก็จะไม่กลับไปหาพระองค์ที่ทรงตีพวกเขา และพวกเขาก็จะไม่แสวงหาพระยาห์เวห์จอมโยธา

¹⁴ด้วยเหตุนี้ พระยาห์เวห์จะทรงตัดหัวและหางออกจากอิสราเอล ทั้งกิ่งอินทผลัมและต้นกกในวันเดียว¹⁵พวกผู้นำและคนสูงศักดิ์คือหัว และพวกผู้เผยพระ วจนะที่สอนเท็จคือหาง¹⁶คนเหล่านั้นที่นำชนชาตินี้ได้นำพวกเขาให้หลงทาง และพวกคนที่คนเหล่านั้นนำไปก็ถูกกลืนกิน

¹⁷เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงยินดีกับพวกคนหนุ่มของพวกเขา และพระองค์จะไม่ทรงเมตตาต่อลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่ายของพวกเขา เพราะ ทุกคนล้วนไม่มีพระเจ้าและเป็นคนทำชั่ว และปากทุกปากกล่าวสิ่งต่างๆ ที่โง่เขลา ในเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ พระพิโรธของพระองค์ก็ไม่บรรเทาลง แต่พระ หัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่¹⁸ความอธรรมก็เผาไหม้เหมือนกับไฟ มันเผาผลาญพุ่มไม้หนามและพืชมีหนาม มันเผาไหม้แม้กระทั่งพุ่มไม้ที่บ่มในป่า ที่ ทำให้เกิดเป็นกลุ่มควันขึ้นมา

¹⁹เนื่องจากความเกรี้ยวกราดของพระยาห์เวห์จอมโยธา แผ่นดินนั้นก็ถูกเผา และชนชาติที่นั้นก็เป็นเหมือนเชื้อเพลิงให้กับไฟ ไม่มีใครไว้ชีวิตพี่น้องของตน²⁰ พวกเขาจะฉวยอาหารไว้ในมือขวา แต่ก็ยังคงหิวอยู่ พวกเขาจะกินอาหารที่มือซ้ายแต่ก็จะไม่อิ่ม แต่ละคนจะกินแม้กระทั่งเนื้อของแขนของตนเอง²¹มันเสห์ จะกลืนกินเอฟราอิม และเอฟราอิมก็จะกลืนกินมันเสห์ และพวกเขาจะต่อสู้กับยูดาห์ด้วยกัน ในเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ พระพิโรธของพระองค์ก็ไม่บรรเทา ลง แต่พระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่

Chapter 10

¹วบัติแก่คนเหล่านั้นที่ออกกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมและเขียนบทบัญญัติที่ไม่ยุติธรรม²พวกเขาพลักไสคนที่ขัดสนไปจากความยุติธรรม ปล้นสิทธิของคนจน ของชนชาติของเรา ริมรั้วพียของพวกแม่ม่าย และทำให้ลูกกำพร้าพ่อเป็นเหยื่อของพวกเขា³พวกเขาจะทำการอย่างไรในวันแห่งการพิพากษา เมื่อความพินาศมา จากที่ไกล? พวกเขาจะหนีไปขอความช่วยเหลือจากใคร? และพวกเขาจะเลือกทรัพยากรสมบัติของเจ้าไว้ที่ไหน?

⁴ไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่ และเจ้าก็หมอบอยู่ท่ามกลางพวกนักโทษ หรือล้มลงอยู่ท่ามกลางคนที่ถูกฆ่าตาย ในเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ พระพิโรธของพระองค์ก็ไม่ บรรเทาลง พระหัตถ์ของพระองค์ยังคงเหยียดออกอยู่⁵วบัติแก่คนอัสซีเรีย ผู้เป็นไม้พลองแห่งความกลัวของเรา และเป็นไม้พลองที่เราใช้เป็นเครื่องมือต่อ ความเกรี้ยวกราดของเรา⁶เราได้ใช้เขาไปต่อสู้กับชนชาติหนึ่งที่จองหงอน และต่อสู้กับชนชาติที่แบกรับพระพิโรธที่เอื้อล้นของเรา เราบัญชาเขาให้นำของที่รับ มา นำสิ่งที่ปล้นมา และเหยียบย่ำพวกเขาเหมือนกับโคลนในถนน

⁷แต่ไม่ใช่สิ่งที่เขาตั้งใจ และเขาก็ไม่คิดอย่างนี้ การทำลายและกำจัดชนชาติต่างๆ มากมายอยู่ในจิตใจของเขา⁸เพราะเขากล่าวว่า "เจ้านายของข้าทั้งหมดล้วน แต่เป็นกษัตริย์ไม่ใช่หรือ?"⁹เมืองอาโมไนก็เหมือนกับเมืองคาร์เมซิมไม่ใช่หรือ? เมืองฮามัทก็เหมือนกับเมืองอาร์ปิดไม่ใช่หรือ? เมืองสะมาเรียก็เหมือนกับเมือง ดามัสกัสไม่ใช่หรือ?

¹⁰เหมือนกับมือของข้าที่ได้ชัยชนะเหนือบรรดาราชอาณาจักรที่ทราบไว้รูปเคารพ ซึ่งรูปแกะสลักของพวกเขายิ่งใหญ่กว่ารูปเคารพเหล่านั้นของเยรูซาเล็ม และสะมาเรีย¹¹เราจะไม่ทำกับกรุงเยรูซาเล็มและรูปเคารพของกรุงนั้นอย่างเดียวกันกับที่เราได้ทำกับสะมาเรียและรูปเคารพที่ไร้ค่าของเมืองนั้นหรือ?"¹²เมื่อ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์บนภูเขาไซโยนและที่กรุงเยรูซาเล็มแล้ว เราจะลงโทษคำพูดจากจิตใจที่จองหงอนของกษัตริย์แห่งอัส ซิเรียและสายตาทียโสของเขา

¹³เพราะเขากล่าวว่า "ข้าได้ทำการด้วยกำลังของข้าและด้วยสติปัญญาของข้า ข้ามีความเข้าใจ และข้าได้รู้เขตแดนของชนชาติทั้งหลายออกไป ข้าได้ขโมย ทรัพยากรสมบัติของพวกเขา และข้าได้ทำให้ชาวเมืองนั้นพ่ายแพ้ไปเหมือนกับโคลน"¹⁴มือของข้าได้ยึดทรัพยากรสมบัติของชนชาติต่างๆ มา เหมือนยึดเอามาจาก

รังนก และคนที่เก็บรวบรวมไขนกที่ถูกทิ้งไว้อย่างไร ข้าก็ได้รับรวบรวมแผ่นดินโลกทั้งหมดไว้อย่างนั้น ไม่มีตัวใดขยับปีก หรืออ้าปากของพวกมันหรือส่งเสียงจ๊อจกแจ็กเลย”

¹⁵ ขวานจะโอ้อวดตัวมันเองต่อคนที่ใช้มันเป็นเครื่องมือได้หรือไม่? เลื่อยจะยกย่องตัวมันเองเหนือกว่าคนที่ใช้มันเลื่อยหรือไม่? มันเป็นเหมือนกับไม้ตะบองจะยกคนที่ถือมันขึ้นมาได้หรือไม่ หรือเหมือนกับท่อนไม้จะยกคนขึ้นมาได้หรือไม่¹⁶ ด้วยเหตุนี้ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจะส่งความพอมแห้งมาท่ามกลางพวกนักบวชที่ยอดเยียมของเขา และภายใต้ศักราชของเขา จะมีการเผาไหม้ที่ลุกโชนเหมือนกับไฟ¹⁷ ความสว่างของอิสราเอลจะเป็นไฟ และองค์บริสุทธิ์ของเขาจะเป็นเปลวเพลิง ไฟนั้นจะลุกไหม้และเผาผลาญพืชที่มีหนามและพุ่มไม้หนามของเขาจนสิ้นในวันเดียว

¹⁸ พระยาห์เวห์จะทรงเผาผลาญความรุ่งเรืองของป่าของเขา และแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ของเขา รวมทั้งจิตใจและร่างกาย ก็จะเป็นเหมือนตอนที่ชีวิตของคนป่วยได้สูญไป¹⁹ บรรดาต้นไม้ที่เหลือน้อยอยู่ในป่าของเขาจะเหลือน้อยเต็มที จนเด็กสามารถนับจำนวนได้²⁰ ในวันนั้น คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ตระกูลของยาโคบที่ได้รอดชีวิตจะไม่พึงพิงผู้ที่โอบตักพวกเขาอีกต่อไป แต่จะพึงพิงพระยาห์เวห์ องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลด้วยจริงใจ

²¹ คนที่เหลืออยู่ของยาโคบจะกลับมาหาพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์²² เพราะถึงแม้ว่าชนชาติของเจ้าเป็นดังทรายที่ชายทะเล คนที่เหลืออยู่ของพวกเขาก็จะกลับมา การทำลายนั้นได้ถูกกำหนดไว้แล้ว ตามที่ความชอบธรรมอย่างเหลือล้นต้องการ²³ เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาจะทำการทำลายตามที่กำหนดไว้ตลอดทั่วแผ่นดิน

²⁴ ด้วยเหตุนี้ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาตรัสว่า "ชนชาติของเราผู้ที่อาศัยอยู่ในศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวคนอัสซีเรีย เขาจะตีพวกเจ้าด้วยตะบองและยกไม้พลองของเขามาต่อสู้กับพวกเจ้า เหมือนอย่างที่ยิปต์ได้ทำ²⁵ อย่ากลัวเขาเลย เพราะอีกไม่นาน ความกลัวของเราที่มีต่อพวกเจ้าจะสิ้นสุดลง และความกลัวของเราจะมุ่งไปสู่การทำลายของเขา"

²⁶ แล้วพระยาห์เวห์จอมโยธาจะใช้เส้ต่อสู้กับพวกเขา เหมือนกับตอนที่พระองค์ทรงโจมตีคนมีเดียนที่คิลาแห่งโอเรบ พระองค์จะทรงยกไม้ตะบองของพระองค์ขึ้นมาเหนือทะเล และจะทรงยกมันขึ้นอย่างที่ได้ทรงทำกับอียิปต์²⁷ ในวันนั้น การะหนักของเขาจะถูกยกออกจากบ่าของพวกเจ้า และแอกของเขาออกจากคอของพวกเจ้า และแอกนั้นจะถูกทำลายเพราะความอ้วนพี²⁸ ศัตรูได้มาถึงเมืองอียิปต์แล้ว และได้ผ่านมิทราโนไปแล้ว เขาได้เก็บเสบียงของเขาไว้ที่มีคนมาช

²⁹ พวกเขาได้ข้ามผ่านหนทางนั้นมาแล้วและพวกเขาพักอาศัยที่เกบา รามาก็ตัวสั้นและกิเบอาห์ของชาอูลก็หนีไปแล้ว³⁰ บุตรหญิงของกิลิมเอ๋ย จงร้องเสียงดัง โสหาเอ๋ย จงให้ความสนใจ เจ้าอานาโธรที่น่าสงสาร³¹ มิดเมนาห์กำลังหนีไป และชาวเมืองเกบิมก็หนีไปหาที่ปลอดภัย

³² วันนี้เองที่เขาจะหยุดอยู่ที่เมืองโนบ และสิ้นกำป็นของเขาเข้าใส่ภูเขาของบุตรหญิงแห่งศิโยน เข้าใส่เนินเขาแห่งเยรูซาเล็ม³³ ดูกิด พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาจะทรงตัดทิ้งด้วยการทำลายที่น่ากลัว บรรดาต้นไม้ที่สูงที่สุดจะถูกโค่นลงมา และคนสูงศักดิ์จะถูกทำให้ต่ำลง³⁴ พระองค์จะทรงฟันพุ่มไม้หนากั้นในป่าลงมาด้วยขวาน และเลบานอนในความสง่างามของเขาจะล้มลง

Chapter 11

¹ หนึ่งที่จะออกมาจากตอของเจสซี และกิ่งหนึ่งที่จะงอกออกมาจากรากของเขาจะเกิดผล² พระวิญญาณของพระยาห์เวห์จะสถิตอยู่บนท่าน คือพระวิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ พระวิญญาณแห่งการสอนและอนุภาพ พระวิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระยาห์เวห์³ ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นความปิติยินดีของท่าน ท่านจะไม่พิพากษาตามสิ่งที่ตาของท่านมองเห็น และจะไม่ตัดสินตามสิ่งที่หูของท่านได้ยิน

⁴ แต่ท่านจะพิพากษาคคนยากจนด้วยความชอบธรรมและตัดสินให้ก้นคนต่ำด้วยของแผ่นดินอย่างเป็นธรรม ท่านจะตีแผ่นดินโลกด้วยตะบองจากปากของท่าน และท่านจะประหารคนอธรรมด้วยลมจากริมฝีปากของท่าน⁵ ความชอบธรรมจะเป็นสายคาดเอวของท่าน และความสัตย์ซื่อจะเป็นสายคาดรอบสะโพกของท่าน⁶ หมาป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ และลูกโค สิงโตหนุ่มและลูกโคอ้วนพัวจะอยู่ด้วยกัน เด็กเล็กๆ จะนำพวกมันไป

⁷ แม่โคกับหมีจะหากินด้วยกัน และลูกๆ ของพวกมันจะนอนอยู่ด้วยกัน สิงโตจะกินฟางเหมือนกับโคตัวผู้⁸ เด็กทารกจะเล่นอยู่ที่ปากของงู และเด็กที่หย่านมจะเอามือของเขาวางบนรังของงูพิช⁹ พวกมันจะไม่ทำให้เจ็บปวดหรือทำลายกันทั่วทั้งภูเขาบริสุทธิ์ของเรา เพราะแผ่นดินโลกจะเต็มด้วยความรู้ของพระยาห์เวห์ เหมือนน้ำที่ปกคลุมทะเล

¹⁰ ในวันนั้น รากของเจสซีจะตั้งขึ้นเป็นธงสัญญาณแก่ชนชาติทั้งหลาย บรรดาประชาชาติจะแสวงหาพระองค์ และสถานที่พำนักของพระองค์จะรุ่งเรือง¹¹ ในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์อีกครั้งเพื่อนำคนที่เหลืออยู่ของชนชาติของพระองค์กลับคืนมา ผู้ที่ยังคงอยู่ในอัสซีเรีย อียิปต์ ปักโรส คูช เอลาม ชินาร์ ฮามัท และเกาะต่างๆ ในทะเล¹² พระองค์จะทรงชูธงสัญญาณให้แก่ชนชาติต่างๆ และจะทรงรวบรวมคนที่ถูกขับไล่ไปของอิสราเอล และทรงรวบรวมคนยูดาห์ที่กระจัดกระจายไปจากทั้งสี่มุมของแผ่นดินโลก

¹³ พระองค์จะทรงหันความริษยาของเอเฟราอิมไป และความเป็นศัตรูของยูดาห์จะถูกตัดออกไป เอเฟราอิมจะไม่ริษยายูดาห์ และยูดาห์จะไม่เป็นศัตรูกับเอเฟราอิมอีกต่อไป¹⁴ แต่พวกเขาจะโอบลงเหนือเนินเขาของพวกฟิเลสตีเยทางตะวันตก และพวกเขาจะร่วมกันปล้นชนชาติทางตะวันออก พวกเขาจะโจมตีเอโดมและโมอับ และคนอัมโมนจะเชื่อฟังพวกเขา

¹⁵ พระยาห์เวห์จะทรงทำลายอ่าวของทะเลแห่งอียิปต์ให้สิ้นซาก ด้วยลมที่ร้อนผ่าของพระองค์ พระองค์จะทรงโบกพระหัตถ์ของพระองค์เหนือแม่น้ำยูเฟรติส

Chapter 12

และจะทรงแยกแม่น้ำนั้นให้เป็นลำธารเจ็ดสาย เพื่อให้คนที่สวมรองเท้าเดินข้ามไปได้¹⁶จะมีทางหลวงสำหรับคนที่เหลืออยู่ของชนชาติของพระองค์ที่กลับมาจากอัสซีเรีย อย่างที่เคยมีสำหรับคนอิสราเอลในตอนที่พักพิงมาจากริมแม่น้ำฮิดเดเคล

Chapter 12

¹ในวันนั้น เจ้าจะกล่าวว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ เพราะถึงแม้ว่าพระองค์จะกริ้วต่อข้าพระองค์ แต่พระพิโรธของพระองค์ก็ได้อภัยข้าพระองค์ไปแล้ว และพระองค์ได้ทรงปล่อยโยนข้าพระองค์²ดูเถิด พระเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะวางใจและไม่กลัวเลย เพราะพระยาห์เวห์ ไซแล้ว พระยาห์เวห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพระองค์แล้ว"³เจ้าจะตักน้ำจากบ่อน้ำแห่งความรอดด้วยความชื่นบาน

⁴ในวันนั้น เจ้าจะพูดว่า "จงขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์และร้องเรียกพระนามของพระองค์ จงประกาศบรรดาพระราชกิจท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย จงบาร้องว่าพระนามของพระองค์เป็นที่ยกย่อง⁵จงร้องเพลงแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำกิจที่น่าสรรเสริญ จงให้เรื่องนี้เป็นที่รู้จักทั่วแผ่นดินโลก⁶ชาวศิโยนเอ๋ย จงร้องเสียงดังและให้ร้องด้วยความยินดี เพราะองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลผู้ทรงยิ่งใหญ่อยู่ท่ามกลางพวกเขา"

Chapter 13

¹คำประกาศเกี่ยวกับบาบิโลน ตามที่อิสยาห์บุตรชายของอามอสได้รับ คือ²จงตั้งธงสัญญาณขึ้นบนภูเขาหัวโล้น จงร้องเสียงดังต่อพวกเขา จงโบกมือของเจ้าเรียกพวกเขาเข้าไปในประตูเมืองของบรรดาเจ้านาย³เราได้บัญชาพวกเขาคนที่บริสุทธิ์ของเรา ไซแล้ว เราได้เรียกบรรดานักบวชของเรา รวมทั้งผู้ที่ยินดีในศักดิ์ศรีของเราให้จัดการตามความโกรธของเรา

⁴เสียงของมวลชนในภูเขาเหล่านั้น เหมือนเสียงของคนมากมาย เสียงอีกทีหนึ่งของบรรดาราชอาณาจักรเป็นเหมือนกับชนชาติมากมายที่รวมตัวเข้าด้วยกัน พระยาห์เวห์จอมโยธา⁵กำลังระดมกองทัพเพื่อทำสงคราม⁶พวกเขามาจากประเทศที่ห่างไกล มาจากสุดขอบฟ้า นี่เป็นการที่พระยาห์เวห์จะทำลายทั่วทั้งแผ่นดินด้วยเครื่องมือแห่งการพิพากษา⁷จงโอ้อวดความยิ่งใหญ่ เพราะวันแห่งพระยาห์เวห์ใกล้เข้ามาแล้ว วันนั้นจะมาด้วยการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

⁸เพราะฉะนั้น มือทุกคนจะอ่อนเปลี้ย และใจของทุกคนจะสลายลง⁹พวกเขาจะตกใจกลัว ความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานจะยึดกุมพวกเขาไว้ เหมือนกับผู้หญิงกำลังคลอดบุตร พวกเขาจะมองกันและกันด้วยความประหลาดใจ ในหน้าของพวกเขาจะเหมือนกับแสงไฟ¹⁰ดูเถิด วันแห่งพระยาห์เวห์จะมาด้วยพระพิโรธอย่างร้ายแรงและความกริ้วอย่างท่วมท้น เพื่อที่จะทำให้แผ่นดินเป็นที่ร้างเปล่า และเพื่อทำลายพวกเขาคนบาปจากแผ่นดินนั้น

¹¹เหล่าดวงดาวบนท้องฟ้าและกลุ่มดาวต่างๆ จะไม่ส่องแสง ดวงอาทิตย์จะมืดไปตั้งแต่ตอนรุ่งเช้า และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง¹²เราจะลงโทษโลกนี้ด้วยความชั่วร้ายและการอธรรมของโลกนี้ และต่อความชั่วช้าของพวกเขา เราจะทำให้ความเย่อหยิ่งของคนจองหองสิ้นสุดลง และจะทำให้ความความมั่งคั่งของคนที่โหดร้ายตกต่ำลง¹³เราจะทำให้พวกเขาผู้ขายหายากยิ่งกว่าทองคำคนพคุณ และมนุษย์ก็จะหายากกว่าทองคำบริสุทธิ์แห่งไอฟัร

¹⁴เพราะฉะนั้น เราจะทำให้ท้องฟ้าสั่นสะท้าน และแผ่นดินโลกสั่นสะเทือนออกจากที่ของมัน โดยพระพิโรธรุนแรงของพระยาห์เวห์จอมโยธา และในวันแห่งพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์¹⁵เหมือนกับละมั่งที่ถูกล่า หรือเหมือนกับแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง ทุกคนจะหันกลับไปยังชนชาติของตนเอง และทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตนเอง¹⁶ทุกคนที่ถูกพบจะถูกฆ่า และทุกคนที่ถูกจับได้ก็จะตายด้วยดาบ

¹⁷พวกทหารของพวกเขาก็ถูกฆ่าลงเป็นชิ้นๆ ต่อหน้าต่อตาพวกเขา บ้านเรือนของพวกเขาก็ถูกปล้น และภรรยาของพวกเขาก็ถูกข่มขืน¹⁸ดูเถิด เรากำลังเร่งเร้าให้คนมีเดียมโจมตีพวกเขา ผู้ที่ไม่สนใจเรื่องเงิน และพวกเขาไม่มียินดีในทองคำ¹⁹ลูกรุ่นของพวกเขาก็ปลงที่พวกคนหนุ่ม พวกเขาจะไม่มีความสงสารต่อพวกทารกและจะไม่ไว้ชีวิตพวกเขา

²⁰แล้วบาบิโลนซึ่งเป็นที่ยกย่องที่สุดในบรรดาราชอาณาจักรทั้งหลาย ความมั่งคั่งที่คนเคลเดียภาคภูมิใจ พระเจ้าจะทรงทำลายเหมือนกับเมืองโสโดมกับเมืองโกโมราห์²¹จะไม่มีผู้ใดเข้าไปอาศัยหรือใช้ชีวิตอยู่ในเมืองนั้นตลอดทุกชั่วอายุคน คนอาหรับจะไม่กางเต็นท์ของเขาก่อน และผู้เลี้ยงแกะจะไม่ให้ฝูงสัตว์พักอยู่ที่นั่น²²แต่พวกสัตว์ป่าแห่งทะเลทรายจะนอนลงที่นั่น บ้านเรือนของพวกเขาก็เต็มไปด้วยนกฮูกและนกกระเจือกเทศ และแพะป่าจะกระโดดโลดเต้นอยู่ที่นี่²³หมาจิ้งจอกจะเห่าหอนอยู่ในบรรดาเมืองป้อมของพวกเขา และหมาป่าจะอยู่ในวังที่สวยงาม เวลาของเมืองนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว และวันของเมืองนั้นจะไม่ล่าช้าอีกต่อไป

Chapter 14

¹พระยาห์เวห์จะทรงพระเมตตาต่อยาโคบ พระองค์จะทรงเลือกอิสราเอลอีกครั้งและทำให้พวกเขากลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขาเอง พวกคนต่างชาติจะสมทบกับพวกเขาและผูกพันตัวพวกเขาเองกับเชื้อสายของยาโคบ²ชนชาติทั้งหลายจะนำพวกเขามาอยู่ที่ของพวกเขาเอง แล้วเชื้อสายของอิสราเอลจะรับพวกเขามาเป็นคนรับใช้ชายและหญิงในแผ่นดินของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะจับคนเหล่านั้นเป็นเชลย คือพวกที่ได้เคยจับพวกเขาเป็นเชลย และพวกเขาจะปกครองเหนือพวกคนที่เคยบีบบังคับพวกเขา

³ในวันที่พระยาห์เวห์ประทานให้พวกเขาก็ได้หยุดพักจากความทุกข์และจากความปวดร้าว และจากงานตรากตรำที่พวกเขาถูกบีบบังคับให้ทำ⁴พวกเขาจะร้อง

บทเพลงเย้ยหยันต่อกษัตริย์ของบาบิโลนว่า "ผู้ที่บับบักับได้มาถึงจุดจบได้อย่างไรหนอ ความเกรี้ยวกราดที่เย่อหยิ่งได้สิ้นสุดลงแล้วหนอ⁵ พระยาห์เวห์ได้ทรงหักไม้พลองของคนอธรรม และทรงหักคทาของผู้ปกครองเหล่านั้น⁶ ที่ได้ตีชนชาติทั้งหลายด้วยความโกรธเกรี้ยวด้วยการโอบอ้อมอย่างไม่หยุดยั้ง ผู้ที่ได้ปกครองชนชาติทั้งหลายด้วยความโกรธ ด้วยการต้อยต่ำไม่ยังมี

⁷ทั่วทั้งโลกก็หยุดพักและสงบอยู่ พวกเขาเริ่มการฉลองด้วยการร้องเพลง⁸ แม้แต่ต้นสนสามใบก็ชื่นชมยินดีเหนือเจ้า กับบรรดาต้นสนสีดาร์แห่งเลบานอน พวกมันกล่าวว่า 'ตั้งแต่เจ้าได้ถูกทำให้ตกต่ำลง ก็ไม่มีคนตัดไม้ขึ้นไปตัดพวกเราลงมาเลย'⁹ แดนคนตายอยู่เบื้องล่างก็ตื่นตื่นที่พบกับเจ้าเมื่อเจ้าไปก็นับปลุกคนตายให้มารับเจ้า คือกษัตริย์ทั้งปวงของแผ่นดินโลก ซึ่งทำให้กษัตริย์ทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายลุกขึ้นจากบัลลังก์ของพวกเขา

¹⁰พวกเขาจะพูดและกล่าวกับเจ้าว่า 'เจ้าได้กลายเป็นคนอ่อนแอเหมือนกับเรา เจ้าได้กลายเป็นเหมือนกับเรา'¹¹ ความสง่างามของเจ้าได้ถูกนำลงไปสู่แดนคนตายด้วยเสียงเครื่องสายของเจ้า พวกตัวตึกแดงแพร่ขยายอยู่ใต้ตัวเจ้า และพวกตัวหนอนจะปกคลุมเจ้า'¹² เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าได้อย่างไรหนอ ดาวประจำรุ่ง ไอรสแห่งรุ่งอรุณ เจ้าถูกโค่นลงมาสู่พื้นดินแล้วหนอ เจ้าผู้พิชิตชนชาติทั้งหลาย

¹³เจ้าได้รำพึงในใจของเจ้าว่า 'ข้าจะขึ้นไปยังฟ้า ข้าจะตั้งบัลลังก์ของข้าเหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า และข้าจะนั่งบนภูเขาส่งการชุมนุม ในที่สุดปลายของทิศเหนือ¹⁴ ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะทำให้ตัวของข้าเองเป็นเหมือนองค์พระเจ้าสูงสุด'¹⁵ แต่ตอนนี้เจ้าได้ถูกนำลงไปสู่แดนคนตาย ยังบาดาลลึก

¹⁶คนเหล่านั้นที่เห็นเจ้าจะจ้องมองที่เจ้าและพวกเขาจะให้ความสนในต่อเจ้า พวกเขาจะกล่าวว่า 'ชายคนนี้หรือที่ทำให้แผ่นดินโลกสั่นสะเทือน ผู้ที่เขย่าราชอาณาจักรทั้งหลาย¹⁷ ผู้ที่ทำให้โลกนี้เหมือนกับถิ่นทุรกันดาร ผู้ที่ทำลายเมืองต่างๆ และไม่ยอมปล่อยให้เชลยของเขากลับบ้าน?'¹⁸ กษัตริย์ทั้งปวงของชนชาติทั้งหลาย พวกเขาทุกคนต่างนอนลงอย่างมีเกียรติ ต่างก็อยู่ในอุโมงค์ฝังศพของตนเอง

¹⁹แต่เจ้าถูกเหวี่ยงออกไปจากหลุมฝังศพของเจ้าเหมือนกับกิ่งไม้ที่ถูกขว้างออกไป พวกคนตายก็ปกคลุมเจ้าเหมือนกับเสื้อคลุม คือคนเหล่านั้นที่ถูกแทงด้วยดาบ คนที่ลงไปยังศิลาแห่งบาดาล²⁰ เจ้าจะไม่มีส่วนร่วมในงานฝังศพกับพวกเขา เพราะเจ้าได้ทำลายแผ่นดินของเจ้า และได้ขานชาติของเจ้า ลูกหลานของคนทำชั่วจะไม่ใคร่กล่าวถึงอีกเลย'²¹ จงเตรียมการสังหารลูกๆ ของเขา เพราะความชั่วร้ายของบรรพบุรุษของพวกเขา ด้วยเหตุนี้ อย่าให้พวกเขาลุกขึ้นมาและครอบครองแผ่นดินโลกและทำให้ทั่วทั้งโลกนี้เต็มไปด้วยเมืองต่างๆ

²²นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมโยธา "เราจะลุกขึ้นสู้กับพวกเขา เราจะตัดเชื้อสายและลูกหลานออกไปจากบาบิโลน" นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์²³ "เราจะทำให้เมืองนั้นถูกยึดครองด้วยพวกคนอสุก และทำให้เป็นสระน้ำ และเราจะกวาดเมืองนั้นด้วยไม้กวาดแห่งการทำลาย" นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมโยธา

²⁴พระยาห์เวห์จอมโยธาได้ทรงปฏิญาณว่า "แต่ทีเดียว เราได้วางแผนไว้อย่างไร มันก็จะเกิดขึ้นอย่างนั้น และเราได้มุ่งหมายไว้อย่างไร มันก็จะเป็นอย่างนั้น²⁵ เราจะทำคนอัสซีเรียให้แตกในมือของเรา และจะเหยียบย่ำเขาให้อยู่ใต้ฝ่าเท้าบนภูเขาทั้งหลายของเรา แล้วแอกของเขาจะถูกยกออกไปจากพวกเขาและการหนักของเขาออกไปจากน้าของพวกเขา"

²⁶นี่เป็นแผนงานที่ได้วางไว้แล้วต่อแผ่นดินโลกทั้งสิ้น และนี่เป็นพระหัตถ์ที่ยกขึ้นเหนือชนชาติทั้งหลาย²⁷ เพราะพระยาห์เวห์จอมโยธาได้ทรงวางแผนไว้ ใครจะหยุดยั้งพระองค์ได้เล่า? พระหัตถ์ของพระองค์ได้ยกขึ้นแล้ว และใครจะทำให้พระหัตถ์นั้นกลับมาได้เล่า?

²⁸ในปีที่กษัตริย์อัสหัสได้สิ้นพระชนม์ คำประกาศนี้ได้มาถึงว่า²⁹ คนฟีลิสเตียเอ๋ย พวกเจ้าทั้งหมดอย่าปรนเปรอพิธีที่ตะบองที่ได้ตีพวกเจ้าหักลงเสียแล้ว เพราะงูตัวหนึ่งจะเติบโตมาจากรากเหง้าของงูพิษ และเชื้อสายของเขจะเป็นงูแมวเซา³⁰ บุตรหัวปีของคนจนจะเลี้ยงฝูงแกะของพวกเขาในทุ่งหญ้าของเรา และคนขัดสนจะนอนลงอย่างปลอดภัย เราจะทำให้รากเหง้าของพวกเจ้าตายด้วยการกินถั่วอาหาร ที่จะสังหารคนที่รอดชีวิตทั้งหมดของพวกเขา

³¹ประตูเมืองเอ๋ย จงเฝ้าตรวจ เมืองเอ๋ย จงร้องไห้ ฟีลิสเตียเอ๋ย พวกเจ้าทุกคนจะละเลยไป เพราะเมฆควันออกมาจากทางเหนือ และไม่มีใครที่แตกออกจากแถวของตนเลย³² แล้วคนจะตอบพวกเขาส่งสารของชนชาตินั้นว่าอย่างไร? ก็ว่า พระยาห์เวห์ได้วางฐานรากศิโยนไว้ และคนที่ทนทุกข์ของชนชาติของพระองค์จะพบที่ลี้ภัยในที่นั้น

Chapter 15

¹คำประกาศเกี่ยวกับโมอับ เมืองอาร์ของโมอับถูกทำให้ร้างเปล่าและถูกทำลายในคืนเดียวอย่างแน่นอน เมืองศิรของโมอับถูกทำให้ร้างเปล่าและถูกทำลายในคืนเดียวอย่างแน่นอน² พวกเขาได้ขึ้นไปยังพระวิหาร คนตีโบนได้ขึ้นไปยังที่สูงเพื่อร้องไห้ โมอับคร่ำครวญถึงเมืองเนโบและเมืองเมเดบา ศิระของพวกเขาก็ถูกโค่นออกจนโล้น และหนวดเคราของพวกเขาก็ถูกตัดออก

³พวกเขาสวมผ้ากระสอบอยู่ตามถนน ทุกคนคร่ำครวญน้ำตานอง ทั้งบนหลังคาบ้านของพวกเขาและในลานเมือง⁴ เมืองเซบโบนและเมืองเอเลอาเลห์ร้องเรียกขอความช่วยเหลือ เสียงของพวกเขาดียินไปไกลถึงเมืองยาซาซ ดังนั้น พวกผู้ชายที่ถืออาวุธของโมอับก็ร้องเรียกขอความช่วยเหลือ พวกเขาสิ้นสะท้านอยู่ภายในตัวเอง

⁵ใจของข้าพเจ้าร้องออกมาเพื่อโมอับ พวกผู้ลี้ภัยของเมืองนั้นได้หนีไปยังเมืองโสอาห์ และไปยังเมืองเอกลักเซลิซียาห์ พวกเขาขึ้นไปตามทางที่ขึ้นไปยังเมือง

ลูอีและร้องไห้คร่ำครวญ พวกเขาร้องคร่ำครวญเสียงดังถึงการถูกทำลายตามถนนที่ไปยังโฮโรนาอิม⁶ บรรดาลำน้ำแห่งนิมรมได้แห้งไป หญ้าก็เหี่ยวแห้ง และหญ้าที่ขึ้นใหม่ก็ตาย ไม่มีพืชเขียวสดอีกแล้ว⁷ ความอุดมสมบูรณ์ที่พวกเขาได้ปลูกและเก็บสะสมไว้ พวกเขาได้ขบขามสำหรับแห่งต้นหลิวไป

⁸การร้องไห้ได้กระจายไปทั่วเขตแดนของโมอับ การคร่ำครวญที่ไกลไปถึงเมืองเอกลาอิมและเมืองเบเออร์เอลิม⁹ เพราะบรรดาลำน้ำของเมืองดีโมเนเต็มด้วยโลหิต แต่เราจะไม่เพิ่มภัยให้กับเมืองดีโมนามากกว่านี้ สิ่งใดจะทำร้ายพวกคนที่หนีรอดไปจากโมอับ และพวกคนที่ยังคงเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้นด้วย

Chapter 16

¹จงส่งพวกแกะตัวผู้ไปยังผู้ปกครองแผ่นดินจากเมืองเสลาห์ในถิ่นทุรกันดารไปยังภูเขายาของบุตรหญิงแห่งศิโยน² พวกคนกร่อนเร่ไป เพราะรังที่ถูกทำให้กระจัดกระจายไปฉันใด พวกผู้หญิงของโมอับที่อยู่ที่ทำข้ามของแม่น้ำอารโนนก็เป็นฉันนั้น

³"จงให้คำแนะนำ จงทำการอย่างเป็นธรรม จงให้ร่มเงาเหมือนกลางคืนในเวลาเที่ยงวัน จงซ่อนพวกผู้ลี้ภัย อย่าหักหลังพวกผู้ลี้ภัย⁴ จงให้พวกผู้ลี้ภัยจากโมอับอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา เป็นที่ซ่อนให้กับพวกเขาให้พ้นจากผู้ทำลาย" เพราะการบีบบังคับจะหยุดไป และการทำลายจะหมดสิ้นไป พวกคนที่เหยียบย่ำจะหายไปจากแผ่นดินนั้น⁵ บัลลังก์จะถูกสถาปนาในพันธสัญญาสัตย์ซื่อ และคนหนึ่งจากเต็นท์ของดาวิดจะประทับอย่างสัตย์ซื่อที่นั่น พระองค์จะพิพากษาอย่างที่เราองค์แสงหาความยุติธรรมและกระทำอย่างชอบธรรม

⁶พวกเราได้ยื่นถึงความเยือกเย็นของโมอับ ความจองหอง การโอ้อวด และความโกรธของเขา แต่การโอ้อวดของเขาเป็นถ้อยคำที่ไร้ประโยชน์⁷ ดังนั้น โมอับจึงคร่ำครวญถึงโมอับ พวกเขาทุกคนคร่ำครวญโศกเศร้าถึงชนมลูกเกิดของเมืองศิระเศก พวกเขาผู้ที่ถูกทำลายจนสิ้นซาก⁸ ทุ่งนาของเมืองเฮชโบนก็เหี่ยวแห้งเช่นเดียวกับเถาพุ่มของเมืองสิบมาห์ พวกผู้ปกครองชนชาติทั้งหลายได้เหยียบย่ำเถาพุ่มที่คัดเลือกไว้ที่เผไปถึงเมืองยาเซอร์ และแพร่กระจายไปยังทะเลทราย หน่อของมันก็ขยายออกไปอย่างกว้างขวาง พวกมันได้ข้ามทะเลไป

⁹ข้าพเจ้าจะร้องไห้คร่ำครวญพร้อมกับเมืองยาเซอร์ถึงสวนพุ่มของสิบมาห์อย่างแน่นอน ข้าพเจ้าจะรดน้ำเมืองเฮชโบนและเมืองเอเลอาเลห์ด้วยน้ำตา เพราะข้าพเจ้าได้หยุดให้ร้องด้วยความยินดีให้กับสวนผลไม้ฤดูร้อนของเจ้าและการเก็บเกี่ยว¹⁰ ความยินดีและความชื่นบานได้ถูกเอาไปจากสวนผลไม้ และไม่มีการร้องเพลง หรือให้ร้องในสวนพุ่ม ไม่มีใครย่ำให้เหล่าพุ่มนอกในบ่อย่ำพุ่ม เพราะข้าพเจ้าได้หยุดให้ร้องถึงคนที่ย่ำพุ่ม¹¹ ดังนั้น จิตใจของข้าพเจ้าได้ร่ำไห้เหมือนพิณถึงโมอับ และภายในข้าพเจ้าได้ร่ำไห้ถึงศิระเศก

¹²เมื่อโมอับเองได้เหินหนีอย่างมากมายอยู่ที่สถานสูงและเข้าไปยังวิหารของเขาเพื่ออธิษฐาน คำอธิษฐานของเขาจะไม่เกิดผลแต่อย่างใด¹³ นี่เป็นพระวอนที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสเกี่ยวกับโมอับมาก่อนหน้านี้¹⁴ พระยาห์เวห์ตรัสอีกว่า "ภายในสามปี ศักดิ์ศรีของโมอับจะสูญสิ้นไป แม้ว่าจะมีประชาชนมากมาย คนที่เหลืออยู่นั้นจะน้อยมากและไม่มีความสำคัญ"

Chapter 17

¹คำประกาศเกี่ยวกับเมืองดามัสกัส² บรรดาเมืองของอาโรเออร์จะถูกทำให้ร้างเปล่า เมืองเหล่านั้นจะเป็นที่สำหรับฝูงแพะแกะนอนลง และไม่มีใครจะทำให้พวกมันตกใจกลัว³ บรรดาเมืองป้อมปราการจะหายไปจากเอฟราอิม ราชอาณาจักรจะหายไปจากเมืองดามัสกัส และคนที่เหลืออยู่ของอารัม พวกเขาจะเป็นเหมือนศักดิ์ศรีของคนอิสราเอล นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมโยธา

⁴เหตุการณ์จะมาถึงในวันที่ศักดิ์ศรีของยาโคบจะเบาบางลง และความอ้วนพีของเนื้อหนังของเขาจะชুবพอมลง⁵ มันจะเป็นเหมือนกับตอนที่คนเก็บเกี่ยวรวบรวมต้นข้าวที่ตั้งตรงอยู่ และแขนของเขาเกี่ยวรวงข้าว มันจะเป็นเหมือนตอนที่คนเก็บรวงข้าวในหุบเขาเรฟาอิม⁶ การเก็บรวงข้าวจะเหลืออยู่ แต่อย่างไรก็ตาม ก็เหมือนตอนที่ต้นมะกอกถูกเขย่า ลูกมะกอกสองหรือสามลูกบนยอดสูงสุด สี่หรือห้าลูกที่อยู่ในกิ่งที่สูงที่สุดของต้นไม้ผลดก นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล

⁷ในวันนั้น คนทั้งหลายจะมองตรงไปยังพระผู้สร้างของพวกเขา และบิชนิตาของพวกเขาจะมองดูองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล⁸ พวกเขาจะไม่มองดูแท่นบูชาเหล่านั้น ที่เป็นผลงานจากมือของพวกเขา หรือพวกเขาจะไม่มองดูสิ่งที่นิ้วของพวกเขาได้ทำ ที่เป็นเสาอาเซราห์หรือรูปปั้นของดวงอาทิตย์ในวันนั้น เมืองที่เข้มแข็งของพวกเขาจะเหมือนกับป่าดงบนเนินเขาที่ถูกทิ้งร้างบนยอดสูงสุดของหุบเขา ที่ถูกละทิ้ง เพราะเหตุคนอิสราเอลและนั่นจะกลายเป็นที่ร้างเปล่า

¹⁰เพราะเจ้าได้ล้มพระเจ้าแห่งความรอดของเจ้า และไม่สนใจต่อศิลาเขม็งแข็งของเจ้า ดังนั้นเจ้าจะปลูกต้นไม้แห่งความยินดี และเริ่มปักกิ่งพุ่มที่ได้รับมาจากคนต่างด้าว¹¹ ในวันนั้น เจ้าจะปลูกและล้อมรั้วไว้และไถพรวน ในไม่ช้าเมล็ดพันธุ์ของเจ้าจะงอกขึ้น แต่การเก็บเกี่ยวจะไม่ได้ออกในวันแห่งความโศกเศร้าและความเสียใจอย่างหมดหวัง¹² วัชพืช เสียงจิกทักของคนมากมายที่ตั้งสนั่นเหมือนเสียงคณของของทะเล และการจูโจมของชนชาติทั้งหลาย ที่จูโจมเข้ามาเหมือนกับน้ำมีพลังมหาศาลที่ไหลบ่าลงมาอย่างรวดเร็ว

¹³ชนชาติทั้งหลายจะเปล่งเสียงกึกก้องเหมือนกับน้ำมากหลายที่ไหลบ่ามาอย่างรวดเร็ว แต่พระเจ้าจะทรงกำราบพวกเขา พวกเขาจะหนีไปไกลๆ และจะถูกไล่ตามเหมือนกับใบไม้ที่แห้งตายแล้วต่อหน้าลมบนภูเขาทั้งหลาย และเหมือนกับใบไม้แห้งที่ปลิวไปต่อหน้าลมพายุ¹⁴ ในตอนเย็น ดูลี ช่างนำกล้ว ก่อนที่จะรุ่งเช้า เขาก็จะหายไปแล้ว นี่เป็นส่วนหนึ่งของคนเหล่านั้นที่ชิงทรัพย์พวกเรา คนมากมายเหล่านั้นที่ปล้นพวกเรา

Chapter 18

¹วิบัติแก่แผ่นดินที่มีเสียงกระหึ่มของปีก ซึ่งอยู่ตามแม่น้ำแห่งคุษ²ผู้ที่ส่งบรรดาทูตทั้งหลายมาทางทะเล ในเรือต้นกกบนน้ำ จงไปเถิด เจ้าพวกผู้สื่อสารที่รวดเร็วเอ๋ย ไปยังชนชาติที่ตัวสูงและเกลี้ยงเกลา ไปยังชนชาติที่ทั้งใกล้หรือไกลต่างเกรงกลัว ชนชาติที่เข้มแข็งและเหยียบย่ำลง ซึ่งแผ่นดินของเขาถูกแบ่งด้วยแม่น้ำ³พวกเจ้าทุกคนที่อาศัยอยู่ในโลกนี้และพวกเจ้าที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เมื่อธงสัญญาณได้ถูกยกขึ้นบนภูเขาเหล่านั้น จอมองดูเถิด และเมื่อธธงได้ถูกเป่าขึ้น จงฟังเถิด

⁴นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้า "เราจะสังเวยจากที่อาศัยของเราอย่างเชียบๆ เหมือนกับความร้อนที่ระอุขึ้นเมื่ออยู่ในแสงแดด เหมือนกับเมฆหมอกที่อยู่ท่ามกลางความร้อนในฤดูเก็บเกี่ยว⁵ก่อนที่จะถึงฤดูเก็บเกี่ยว เมื่อดอกไม้บานผ่านพ้นไปแล้ว และดอกไม้ก็กลายเป็นผลงุ่นกำลังสุก พระองค์จะทรงตัดกิ่งเหล่านั้นด้วยขอลิด และพระองค์จะทรงตัดพวกกิ่งที่แผ่ขยายลงและเอาออกไป

⁶กิ่งไม้เหล่านั้นจะถูกทิ้งไว้ด้วยกันให้แก่บรรดานกแห่งภูเขาทั้งหลายและให้แก่สัตว์ต่างๆ ของแผ่นดินโลก พวกนกจะกินพวกมันในฤดูร้อน และสัตว์ทั้งปวงบนแผ่นดินจะกินพวกมันในฤดูหนาว"⁷ในเวลานั้น ของถวายจะถูกนำมายังพระยาห์เวห์จอมโยธนาจากพวกคนที่ตัวสูงและเกลี้ยงเกลา จากชนชาติที่ทั้งคนอยู่ใกล้และอยู่ไกลต่างเกรงกลัว ชนชาติที่เข้มแข็งและเหยียบย่ำลง ซึ่งแผ่นดินของเขาถูกแบ่งด้วยแม่น้ำ ไปยังสถานที่แห่งพระนามของพระยาห์เวห์จอมโยธนาไปยังภูเขาไซโยน

Chapter 19

¹คำประกาศเกี่ยวกับอียิปต์ ดูเถิด พระยาห์เวห์ทรงบนเมฆที่รวดเร็ว และกำลังเสด็จมายังอียิปต์ บรรดารูปเคารพของอียิปต์ก็สิ้นไหวต่อพระพักตร์พระองค์ และใจของคนอียิปต์ก็ละลายไปภายในตัวของพวกเขา²"เราจะปลุกเร้าให้คนอียิปต์ต่อสู้กับคนอียิปต์ คนหนึ่งจะต่อสู้กับพี่น้องของตน และคนหนึ่งจะต่อสู้กับเพื่อนบ้านของตน เมืองจะต่อสู้กับเมือง และราชอาณาจักรจะต่อสู้กับราชอาณาจักร³จิตใจของคนอียิปต์จะอ่อนเปลี้ยจากภายใน เราจะทำลายคำปรึกษาของเขา แม้ว่าพวกเขาได้แสวงหาคำปรึกษาจากบรรดารูปเคารพ วิทยญาณของคนตาย คนทรง และหมอผี⁴เราจะมอบคนอียิปต์ไว้ในมือของเจ้านายที่โหดร้ายและกษัตริย์ที่เข้มแข็งจะปกครองเหนือพวกเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา"

⁵น้ำในทะเลจะเหือดแห้งไป และแม่น้ำจะแห้งผากและไม่มีน้ำอยู่เลย⁶แม่น้ำทั้งหลายจะเน่าเหม็น ลำธารทั้งหลายของอียิปต์จะเหือดแห้งลงและแห้งผาก พวกต้นกกและต้นอ้อก็จะเหี่ยวแห้งไป⁷พวกต้นกกที่อยู่ริมแม่น้ำไนล์ ใกล้ปากแม่น้ำไนล์ และทุกสิ่งที่หว่านลงในทุ่งนาริมแม่น้ำไนล์ก็จะแห้งไป กลายเป็นพงคลีและปลิวไป

⁸พวกชาวประมงจะคร่ำครวญและโศกเศร้า และผู้ที่แห่ยิงเปิดออกไปในแม่น้ำไนล์จะโศกเศร้า และพวกคนที่แห่ยิงแหล่งไปในน้ำจะเศร้าใจ⁹พวกคนงานที่สานต้นป่าน และพวกคนทอผ้าชาวก็จะมีอันตายเป็นอันตาย¹⁰พวกคนทำงานผ้าของอียิปต์จะถูกบีบคั้น ทุกคนที่ทำงานเพื่อค่าจ้างจะเศร้าใจอยู่ภายในตัวพวกเขา

¹¹พวกเจ้านายของเมืองโสอันที่โง่งอย่างบัดซบ บรรดาที่ปรึกษาที่ฉลาดที่สุดของฟาโรห์ก็ให้คำปรึกษาที่ไร้สาระ เจ้าจะถูกลาไธได้อย่างไรว่า "ข้าพระองค์เป็นบุตรชายของพวกนักปราชญ์ เป็นบุตรชายของบรรดาภคินีโบราณ?"¹²แล้วพวกนักปราชญ์ของเจ้าอยู่ที่ไหน? ขอให้พวกเขาบอกเจ้าและทำให้พวกเจ้าได้รู้ ว่าพระยาห์เวห์จอมโยธนาทรงวางแผนเกี่ยวกับอียิปต์ไว้อย่างไร¹³พวกเจ้านายของเมืองโสอันก็กลายเป็นคนโง่เขลา พวกเจ้านายของเมมฟิสก็ถูกหลอกแล้ว พวกเขาได้ทำให้อียิปต์หลงทางไป ผู้ที่เป็นเสาหลักของบรรดาเผ่าต่างๆ ของประเทศนั้น

¹⁴พระยาห์เวห์ได้ทรงประณตวิทยญาณแห่งการบิดเบือนลงไปในท่ามกลางชนชาตินั้น และพวกเขาได้นำอียิปต์ให้หลงทางไปในการกระทำทุกอย่าง เหมือนกับคนเมาที่เผลออยู่ในอาเจียนของเขา¹⁵ไม่มีใครสักคนที่จะทำอะไรเพื่ออียิปต์ได้ ไม่ว่าจะเป็นหัวหรือหาง กิ่งปาล์มหรือต้นกก¹⁶ในวันนั้น คนอียิปต์จะเป็นเหมือนกับพวกผู้หญิง พวกเขาจะตัวสั่นและหวาดกลัว เพราะพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์จอมโยธนา ที่ได้ยกขึ้นแล้ว เหนือพวกเขา¹⁷แผ่นดินยูดาห์จะกลายเป็นเหตุให้คนอียิปต์โศก เมื่อคนใดก็ตามได้ระลึกถึงพวกเขาในชนชาตินั้น พวกเขาจะหวาดกลัว เพราะแผนงานของพระยาห์เวห์ที่พระองค์กำลังทรงวางแผนต่อสู้กับพวกเขา

¹⁸ในวันนั้น จะมีเมืองห้าเมืองในแผ่นดินอียิปต์ที่พูดภาษาคานาอัน และสาบานที่จะจงรักภักดีต่อพระยาห์เวห์จอมโยธนา หนึ่งในเมืองเหล่านี้จะถูกเรียกว่าเมืองแห่งดวงอาทิตย์¹⁹ในวันนั้น จะมีแท่นบูชาของพระยาห์เวห์แท่นหนึ่งอยู่ตรงกลางแผ่นดินของอียิปต์ และเสาหินแด่พระยาห์เวห์ที่พรมแดน²⁰ซึ่งจะเป็นหมายสำคัญและเป็นสักขีพยานแด่พระยาห์เวห์จอมโยธนาในแผ่นดินอียิปต์ เมื่อพวกเขาร้องทูลต่อพระยาห์เวห์เพราะเหตุบรรดาผู้ที่บีบบังคับ พระองค์จะทรงส่งผู้ช่วยให้รอดและผู้ปกป้องคนหนึ่งมาให้พวกเขา และผู้นั้นจะช่วยกู้พวกเขา

²¹พระยาห์เวห์จะทรงเป็นที่รู้จักต่ออียิปต์ และคนอียิปต์จะยอมรับพระยาห์เวห์ในวันนั้น พวกเขาจะนมัสการด้วยเครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาต่างๆ และจะทำการบนบานและแก้บนเหล่านั้นต่อพระยาห์เวห์²²พระยาห์เวห์จะทรงทำให้อียิปต์ตกทุกข์ได้ยาก การทนทุกข์และการรักษาให้หาย พวกเขาจะกลับมาหาพระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงฟังคำอธิษฐานของพวกเขาและจะรักษาพวกเขาให้หาย²³ในวันนั้น จะมีทางหลวงจากอียิปต์ไปยังอัสซีเรีย และคนอัสซีเรียจะมายังอียิปต์ และคนอียิปต์จะไปยังอัสซีเรีย และคนอียิปต์จะนมัสการร่วมกับคนอัสซีเรีย

²⁴ในวันนั้น อิสราเอลจะเป็นหนึ่งในสามกับอียิปต์และอัสซีเรีย ซึ่งเป็นพระพรในท่ามกลางแผ่นดินโลก²⁵พระยาห์เวห์จอมโยธนาจะทรงอวยพรพวกเขาและตรัสว่า "ความสุขจะมีแก่อียิปต์ ชนชาติของเรา แก้อัสซีเรียผลงานแห่งมือของเรา และแก่อิสราเอลมรดกของเรา"

Chapter 20

¹ในปีที่การกันได้มายังเมืองอัสโดด เมื่อชาร์คอนกษัตริย์แห่งซีเรียได้ส่งเขามา เขาได้สู้รบกับเมืองอัสโดดและยึดเมืองนั้นได้²ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ได้ตรัสโดยอัสยาห์บุตรชายของอามอสว่า "จงไปและแก้ผ้ากระสอบออกจากเอวของเจ้า และถอดรองเท้าออกจากเท้าของเจ้า" เขาก็ได้ทำตามนั้น คือเดินเปลือยกายและแก้เปเล้า

³พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เช่นเดียวกันกับอัสยาห์ผู้รับใช้ของเราได้เดินเปลือยกายและแก้เปเล้าเป็นเวลาสามปี นี่เป็นหมายสำคัญและลางบอกเหตุเกี่ยวกับอียิปต์ และเกี่ยวกับคูช⁴ในวิธีเดียวกันนี้ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจะนำพวกเขลยของอียิปต์ไป และคนที่ถูกกวาดต้อนไปของคูช ทั้งคนหนุ่มสาวและคนแก่ จะเปลือยกายและแก้เปเล้าและเปิดก้น ที่เป็นความอับอายของอียิปต์

⁵พวกเขาจะถูกทำให้ก่อแทะและอับอาย เพราะคูชเป็นความหวังของพวกเขา และอียิปต์ก็เป็นศักดิ์ศรีของพวกเขา⁶พวกผู้ที่อาศัยอยู่ชายฝั่งทะเลเหล่านี้จะกล่าวในวันนั้นว่า 'แท้จริงแล้ว นี่เคยเป็นแหล่งแห่งความหวังของพวกเรา ที่ซึ่งพวกเราได้หนีไปขอความช่วยเหลือให้รอดพ้นจากกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และตอนนี้พวกเราจะหนีรอดไปได้ได้อย่างไร?'"

Chapter 21

¹คำประกาศเกี่ยวกับทะเลทรายใกล้ทะเล เหมือนพายุหมุนที่พัดโหมกระหน่ำเนเกบ ลมพัดผ่านมาจากถิ่นทุรกันดาร จากแผ่นดินที่น้ำกลั้ว²มีนิมิตหนึ่งได้ปรกานแก่ข้าพเจ้าที่ทำให้เป็นทุกข์ คนทรยศก็ยอมทำการทรยศ และคนทำลายก็ยอมทำลาย เอลามเอ๋ย จงลุกขึ้นและโจมตี มีเดียเอ๋ย จงล้อมไว้ เราจะทำให้การร่ำครวญของเมืองนั้นสิ้นสุดลง³เพราะฉะนั้น บันเอวของข้าพเจ้าจึงเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ความเจ็บปวดเหมือนอย่างผู้หญิงคลอดบุตรได้เกาะกุมข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้โน้มน้าวลงเพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ยิน ข้าพเจ้าได้กระวนกระวายใจกับสิ่งที่ได้เห็น

⁴ใจของข้าพเจ้าก็สิ้นหวัง ข้าพเจ้าตัวสั่นด้วยความกลัว ตอนพลบค่ำ คือเวลาในแต่ละวันที่ข้าพเจ้าชอบได้ทำให้ข้าพเจ้าหวาดกลัว⁵พวกเขาเตรียมการเสียใจไว้ พวกเขาปูพรมและกินและดื่ม เจ้านายทั้งหลายเอ๋ย จงลุกขึ้น จงขโมยโลงศพของพวกเขากับน้ำมัน⁶เพราะนี่เป็นสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงไปเถิด จงตั้งยามคนหนึ่งไว้ เขาต้องแจ้งสิ่งที่เขาเห็นให้ทราบ⁷เมื่อเขาเห็นรถม้า พลม้าคู่หนึ่ง บรรดาคนขี่ลาและคนขี่อูฐ แล้วเขาต้องให้ความสนใจและตื่นตัวอย่างมาก"

⁸คนยามคนนั้นร้องว่า "เจ้านาย ข้าพเจ้ายืนตลอดวันบนหอคอย และข้าพเจ้ายืนประจำที่ของข้าพเจ้าอยู่ตลอดคืน"⁹รถม้าศึกคันหนึ่งพร้อมพลขับคนหนึ่งและพลม้าคู่หนึ่งมาที่นี่ เขาร้องว่า "บาบิโลนล่มแล้ว ล่มแล้ว และบรรดาประตูและสลักเกวเจ้างัดขึ้นของเมืองนั้นได้แตกหักลงบนพื้นดิน"¹⁰พวกคนที่ถูกกวาดและถูกฝังร่อนของข้าพเจ้า พวกเด็ก ๆ ในลานบวชของข้าพเจ้า สิ่งที่ข้าพเจ้าได้ยินจากพระยาห์เวห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่พวกเขา

¹¹คำประกาศเกี่ยวกับดูมาห์ คนหนึ่งร้องถามข้าพเจ้าจากเสอีร์ว่า "คนยามเอ๋ย คินนี้ยังอีกนานไหม? คนยามเอ๋ย คินนี้ยังอีกนานไหม?"¹²คนยามได้ตอบว่า "เวลาเข้ามาถึงและเวลากลางคืนก็มาด้วย ถ้าเจ้าต้องการถาม ก็จงถามเถิด และกลับมาอีก"¹³คำประกาศเกี่ยวกับอาระเบีย บรรดากองคาราวานของคนเดดานเอ๋ย พวกเจ้าคำจวนคั่นในถิ่นทุรกันดารอาระเบีย¹⁴ชาวแผ่นดินเทมาเอ๋ย จงเอาน้ำมาให้กับคนที่กระหาย จงมาพบกับพวกสัตว์พร้อมกับขมบับ

¹⁵เพราะพวกเขาได้หนีจากคมนาบาห์ หนีจากดาบที่ชักจากฝัก หนีจากคันธนูที่โค้งอยู่ และหนีจากการทำกรสูรอย่างหนัก¹⁶เพราะนี่เป็นสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับข้าพเจ้า "ภายในหนึ่งปีตามปีของสัญญาณว่าจ้างแรงงานนั้น ศักดิ์ศรีทั้งสิ้นของเคดาร์จะสิ้นสุดลง¹⁷พวกนักรบของคนเคดาร์จะยังคงเหลืออยู่แต่พลธนูเพียงไม่กี่คนเท่านั้น" เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสไว้แล้ว

Chapter 22

¹คำประกาศเกี่ยวกับหุบเขาแห่งนิมิต เพราะเหตุใดที่พวกเขาทุกคนจึงได้ขึ้นไปบนหลังคาบ้าน?²เพราะเหตุที่พวกเขาได้ยินเมืองที่มีเสียงดังอีกทีก็ นครที่เต็มไปด้วยความรื่นเริงหรือ? พวกคนตายของพวกเขาไม่ได้ถูกฆ่าด้วยดาบ และพวกเขาไม่ได้ตายในสงคราม³พวกผู้ปกครองทั้งหมดของพวกเขาได้หนีไปด้วยกัน แต่พวกเขาที่ถูกจับได้โดยไม่ต้องใช้คันธนู พวกเขาทุกคนได้ถูกจับด้วยกัน ถึงแม้ว่าพวกเขาได้หนีไปไกลแล้ว

⁴เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวว่า "อย่ามองดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องไห้อย่างขมขื่น อย่าพยายามปลอมโยนข้าพเจ้าเกี่ยวกับการทำลายบรรดาบุตรหญิงของชนชาติของข้าพเจ้าเลย"⁵เพราะมีวันแห่งความโกลาหล การเหยียบย่ำ และความสับสนวุ่นวายต่อพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาในหุบเขาแห่งนิมิต กำแพงจะถูกทำลายลง และประชาชนร้องออกไปถึงภูเขาเหล่านั้น⁶เอลามหยิบยืมธนู พร้อมกับพวกพลขับและพวกพลม้า และศึกร้างไล่ไว้โดยไม่ได้คลุม

⁷สิ่งที่เกิดขึ้นกับบรรดาหุบเขาที่ดีที่สุดในของเจ้าจะเต็มไปด้วยรถม้าศึก และพลม้าจะยืนประจำตำแหน่งที่ประตูเมือง⁸พระองค์ได้ทรงเอาการปกป้องของยูดาห์ไปแล้ว และในวันนั้น พวกเขาได้มองหาอาวุธในพระตำหนักพนา⁹พวกเขาได้เห็นช่องโหว่ของนครดาวิดที่มีอยู่มากมาย และพวกเขาได้เก็บกักน้ำในสระล่างไว้

¹⁰พวกเขาได้นับจำนวนบ้านเรือนของกรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขาได้รื้อบ้านเหล่านั้นมาเสริมกำแพง¹¹พวกเขาได้สร้างที่เก็บน้ำไว้ระหว่างกำแพงทั้งสองด้านสำหรับน้ำของสระเต็ม แต่พวกเขาไม่ได้ระลึกถึงผู้สร้างเมืองนี้ ผู้ที่ได้วางแผนเมืองนั้นมานานแล้ว

¹²ในวันนั้น พระยาหะวงศ์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้ทรงเรียกให้มีการคร่ำครวญ ความโศกเศร้า ศีรษะโล้น และการสวมผ้ากระสอบ¹³ แต่ดูเถิด กลับมีการฉลองและความยินดี มีการฆ่าฝูงโคและสังหารฝูงแกะ การกินเนื้อและการดื่มเหล้าองุ่น ให้พวกเรากินและดื่มเถิด เพราะพรุ่งนี้พวกเราจะตาย¹⁴ พระยาหะวงศ์จอมโยธาได้ทรงสำแดงเหตุการณ์นี้ในหูของข้าพเจ้า "พวกเราจะไม่ได้รับการอภัยจากความชั่วร้ายนี้อย่างแน่นอน จนกว่าพวกเราจะตาย" พระยาหะวงศ์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

¹⁵พระยาหะวงศ์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "จงไปหาเจ้าพนักงานคนนี้ ไปหาเขบนนา ผู้ที่ดูแลราชสำนักและกล่าวว่า¹⁶ "เจ้ากำลังทำอะไรที่นี่ และใครได้อนุญาตให้เจ้าสักตุมองค์สำหรับตัวเจ้าเอง เจ้าจะสักตุมองค์ฟงศพบนที่สูงและแกะสลักส่วนที่เหลือในศิลา呢?"¹⁷ ดูเถิด ผู้ที่มีอำนาจ พระยาหะวงศ์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไป และจะทรงทำลายเจ้า พระองค์จะทรงยึดตัวเจ้าไว้แน่น

¹⁸พระองค์จะทรงผูกมัดตัวเจ้ารอบแล้วรอบเล่าอย่างแน่นหนา และข้างเจ้าเหมือนลูกบอลไปยังดินแดนที่กว้างใหญ่ เจ้าจะตายที่นั่น และความโศกของรถม้าศึกของเจ้าจะอยู่ที่นั่น เจ้าจะเป็นความอับอายต่อบ้านของเจ้านายของเจ้า¹⁹ "เราจะไล่เจ้าออกจากที่ทำงานของเจ้าและจากตำแหน่งของเจ้า เจ้าจะถูกดึงให้ตกต่ำลง²⁰ สิ่งที่จะเกิดขึ้นในวันนั้นที่เราจะเรียกผู้รับใช้ของเรา คือเอเลียคิมบุตรชายของอิสลียาคห์

²¹เราจะเอาเสื้อยศของเจ้ามาสวมให้เขา และจะเอาสายคาดเอวของเจ้ามาคาดให้เขา และเราจะมอบอำนาจของเจ้าไว้ในมือของเขา เขาจะเป็นบิดาของชาวกรุงเยรูซาเล็มและวงศ์วานของยูดาห์²² เราจะมอบกุญแจของราชวงศ์ดาวิดบนบ่าของเขา เขาจะเปิด และไม่มีใครจะปิดได้ เขาจะปิด และไม่มีใครจะเปิดได้²³ เราจะยึดเขาไว้ ตอกหนุดไว้ในที่มั่นคง และเขาจะเป็นที่หนึ่งที่มีเกียรติของวงศ์วานของบิดาของเขา

²⁴พวกเขาจะแขวนเกียรติยศทั้งหมดของวงศ์วานของบิดาของเขาไว้ที่เขา และเชื้อสายและพงศ์พันธุ์ของเขา ภาชนะเล็กๆ ทุกใบตั้งแต่ถ้วยไปจนถึงเหยือกทั้งหมด²⁵ นี่เป็นคำประกาศของพระยาหะวงศ์จอมโยธาว่า ในวันนั้น หนุดที่ตอกลงในที่มั่นคงจะทนไม่ไหว จะถอนออกไปและล้มลง และภาระหนักที่ถืออยู่บนนั้นก็จะถูกตัดออก เพราะพระยาหะวงศ์ได้ตรัสไว้แล้ว

Chapter 23

¹คำประกาศเกี่ยวกับโทะเร เรื่องทั้งหลายของเมืองการซิชเอ๋ย จงคร่ำครวญเถิด เพราะไม่มีทั้งบ้านและท่าเรือเลย พวกเขาได้รับการเปิดเผยเกี่ยวกับเมืองนี้จากแผ่นดินไซปรัส² บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ตามชายฝั่งทะเลเอ๋ย จงเขียนไว้ พ่อค้าแห่งเมืองไซดอน ผู้ที่เดินทางข้ามทะเลมาได้ทำให้พวกเจ้าอัม³ ขาวจากซีโรรัสได้ข้ามน้ำมากหลายมา ผลที่เก็บเกี่ยวได้แห่งแม่น้ำไนล์ได้เป็นผลผลิตของเมืองนั้น และเมืองนั้นได้กลายเป็นแหล่งค้าขายของชนชาติทั้งหลาย

⁴ไซดอนเอ๋ย ผู้ที่มีอำนาจแห่งทะเล จงอับอายเถิด เพราะทะเลได้พูดไว้แล้ว ว่า "ข้าไม่เคยเจ็บครรภ์และไม่เคยคลอดบุตร และไม่เคยเสี่ยงดูพวกคนหนุ่มหรือฟุ่มเฟือยพวกหญิงสาว"⁵ เมื่อข่าวคราวนั้นมาถึงอียิปต์ พวกเขาจะเศร้าใจเกี่ยวกับโทะเร⁶ พวกคนที่อาศัยอยู่ตามชายฝั่งทะเลเอ๋ย จงข้ามไปยังเมืองการซิช จงคร่ำครวญเถิด

⁷เมืองที่เต็มไปด้วยความรื่นเริงเอ๋ย เหตุการณ์นี้ได้เกิดกับเจ้าหรือ เมืองที่มีต้นกำเนิดมาแต่สมัยโบราณ เมืองที่เก่าของบันได้พาไปไกลเพื่อตั้งรกรากในแดนต่างดาว?⁸ ใครได้วางแผนนี้ต่อสู้กับโทะเร ผู้ที่ให้มุกฎทั้งหลายหรือ พ่อค้าของเมืองนี้ที่เป็นพวกเจ้านายหรือ พวกคนค้าขายของเมืองนี้ที่เป็นบรรดาคนที่มีความเกียรติในแผ่นดินโลกหรือ?⁹ พระยาหะวงศ์จอมโยธาได้ทรงวางแผนไว้ เพื่อทำให้ความเย่อหยิ่งและศักดิ์ศรีทั้งหมดของเมืองนี้ได้รับความอับอายตลอด และทำให้ทุกคนที่มีความเกียรติบนแผ่นดินโลกในเมืองนี้ได้รับความอับอาย

¹⁰บุตรหญิงแห่งเมืองการซิชเอ๋ย จงโศกพรวนที่ต้นของเจ้า อย่างคนที่โศกพรวนแม่น้ำไนล์ ไม่มีตลาดค้าขายในโทะเรอีกต่อไปแล้ว¹¹ พระยาหะวงศ์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ออกเหมือนทะเลนั้น และพระองค์ได้ทรงเขย่งราชอาณาจักรเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงบัญชาเกี่ยวกับฟีนิเซีย ให้ทำลายป้อมปราการทั้งหลาย¹² พระองค์ได้ตรัสว่า "บุตรหญิงพรหมจารีแห่งไซดอนผู้ถูกบีบบังคับเอ๋ย เจ้าจะไม่ร่ำเรงอีกต่อไป จงลุกขึ้น จงข้ามไปยังไซปรัส แต่เจ้าก็จะได้พักสงบที่นั่น

¹³จงดูแผ่นดินของคนเคลเดีย ชนชาตินี้ได้สิ้นสุดแล้ว คนอัสซีเรียได้ทำให้เมืองนั้นรกร้างว่างเปล่าเป็นที่อยู่ของสัตว์ป่า พวกเขาได้ก่อเชิงเทียนของพวกเขาขึ้น พวกเขาได้ทำลายวังทั้งหลายของเมืองนั้นจนยับเยิน พวกเขาได้ทำให้เมืองนั้นเป็นกองซากปรักหักพัง¹⁴ บรรดาเรือแห่งเมืองการซิชเอ๋ย จงคร่ำครวญเถิด เพราะที่ลี้ภัยของพวกเขาได้ถูกทำลายแล้ว¹⁵ ในวันนั้น เมืองโทะเรจะถูกสืบไปเป็นเวลาเจ็ดสิบปี เหมือนกับอายุของกษัตริย์องค์หนึ่ง หลังจากที่สิ้นสุดเจ็ดสิบปีแล้ว จะมีบางอย่างเกิดขึ้นในโทะเรเหมือนกับในบทเพลงของหญิงโสเภณี

¹⁶หญิงงามเมืองที่ถูกลืมนั่นเอ๋ย จงหยาบพิณ เดินไปทั่วเมือง จงเล่นพิณอย่างไพเราะ ร้องเพลงหลายๆ เพลง เพื่อให้คนระลึกถึงเจ้าได้อีก¹⁷ เมื่อเวลานั้นมาถึงหลังจากเจ็ดสิบปีแล้ว พระยาหะวงศ์จะทรงช่วยโทะเร และเมืองนั้นจะเริ่มหาเงินอีกโดยการทำงานอย่างกับหญิงโสเภณีคนหนึ่ง และเมืองนั้นจะค้าขายกับทุกราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก¹⁸ ผลกำไรและรายได้ของเมืองนั้นจะเป็นของถวายแด่พระยาหะวงศ์ รายได้เหล่านั้นจะไม่ถูกสะสมหรือเก็บไว้ในคลัง เพราะกำไรของเมืองนั้นจะมอบให้แก่พวกคนที่อาศัยอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระยาหะวงศ์ และจะใช้จ่ายเพื่อจัดหาอาหารอย่างอุดมให้กับพวกเขาและเพื่อพวกเขาจะมีเสื้อผ้าที่มีคุณภาพดีที่สุดด้วย

Chapter 24

¹ดูเถิด พระยาหะวงศ์จะทรงทำลายแผ่นดินโลกและทรงทำให้ร้างเปล่า ทั้งทรงทำลายพื้นผิวของโลก และทรงทำให้ผู้ที่อยู่อาศัยบนโลกนี้กระจัดกระจายไป²

เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เกิดกับประชาชนอย่างไรก็จะเกิดกับบุโรทั่งอย่างนั้น เกิดกับคนรับใช้อย่างไรก็จะเกิดกับเจ้านายของเขาอย่างนั้น เกิดกับสาวใช้ อย่างไม่รู้ก็จะเกิดกับนายผู้หญิงของนางอย่างนั้น เกิดกับผู้ซื้ออย่างไรก็จะเกิดกับผู้ขายอย่างนั้น เกิดกับเจ้าหน้าที่อย่างไรก็จะเกิดกับลูกหน้อยอย่างนั้น เกิดกับผู้รับผลประโยชน์อย่างไรก็จะเกิดกับผู้ให้ผลประโยชน์อย่างนั้น

³แผ่นดินโลกจะถูกทำลายล้างจนสิ้นซากและถูกปล้นจนหมดสิ้น เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสพระวจนะนี้ไว้แล้ว⁴ แผ่นดินโลกแห้งผากและเหี่ยวเฉา โลกนี้ก็เหี่ยวแห้งและมลายไป พวกคนสูงศักดิ์ของแผ่นดินโลกก็สูญสิ้นไป⁵ แผ่นดินโลกเป็นมลทิน เนื่องจากผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกนี้ เพราะพวกเขาได้ละเมิดธรรมบัญญัติ ได้ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ และได้หักพันธสัญญาพันธบัตรนั้น

⁶เพราะฉะนั้น คำสาปแช่งก็สืบกันโลกนี้ และผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกก็ถูกพบว่ามีความผิด ผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกจึงถูกเผาผลาญ และเหลืออยู่เพียงไม่กี่คน⁷ เหล่าอู้งันใหม่ก็เหือดแห้งไป เกาอู้งันก็เหี่ยวแห้ง ผู้ที่ใจร้ายแรงทุกคนก็คร่ำครวญ⁸ เสียงความสุขของร่ำมะนาภิหยุตไป และความเฮฮาของพวกคนที่รื่นเริง เสียสนุกสนานของพิณก็เงียบไป

⁹พวกเขาไม่ดื่มเหล้าอู้งันและร้องเพลงอีกต่อไป และน้ำเมาก็หมดต่อพวกคนที่ดื่มมัน¹⁰ เมืองที่สับสนวุ่นวายนั้นได้พังทลายลง บ้านเรือนทุกหลังได้ปิดและร้างเปล่า¹¹ มีเสียงร้องไห้ตามถนนเนื่องจากเหล้าอู้งัน ความชื่นบานก็หมดที่มีดมิดไป ความยินดีของแผ่นดินได้สูญไปแล้ว

¹²เหลือไว้แต่ความร้างเปล่าในเมือง และประตูเมืองก็ถูกทำลายเป็นซากปรักหักพัง¹³ เพราะนี่เป็นเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับแผ่นดินโลกทั้งสิ้นท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย เหมือนกับตอนที่เยซาตันมะกอก เหมือนกับการเก็บเล็มตอนที่เก็บพวงอู้งันแล้ว¹⁴ พวกเขาจะปลงเสียงของพวกเขาร้องและให้ร้องถึงพระสง่าราศีของพระยาห์เวห์ และจะให้ร้องด้วยความชื่นชมยินดีจากทะเล

¹⁵เพราะฉะนั้น จงถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ในทางทิศตะวันออก และจงถวายพระสิริแด่พระนามของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลบนเกาะต่างๆ ในทะเล¹⁶ เราได้ยินเสียงเพลงจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกว่า "พระสิริจะมีแด่พระองค์ผู้ทรงชอบธรรม" แต่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า "วิบัติแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ร่วงโรยไป ข้าพเจ้าได้ร่วงโรยไปแล้ว คนทรยศก็ได้ทำการทรยศ ไซ้แล้ว คนที่ทรยศได้ทำการทรยศอย่างใหญ่หลวง"¹⁷ ผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกเอ๋ย ความสยดสยอง หลุมพรางและกับดักมาถึงพวกเจ้า

¹⁸คนใดที่หนีจากเสียงของความสยดสยองก็จะตกลงไปในหลุมพรางนั้น และคนที่ขึ้นมาจากหลุมพรางนั้นก็ถูกจับในกับดัก หน้าต่างของท้องฟ้าจะเปิดออก และฐานรากของแผ่นดินโลกจะสั่นสะเทือน¹⁹ แผ่นดินโลกจะแตกสลายจนสิ้นซาก แผ่นดินโลกจะแตกออกเป็นเสี่ยง แผ่นดินโลกจะสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง²⁰ แผ่นดินโลกจะไซ้เซเหมือนคนเมา และมันจะโยกไปข้างหลังและข้างหน้าเหมือนกับกระตอม ความบาปของโลกก็หนักอยู่บนโลก และโลกจะล้มลงและไม่ลุกขึ้นอีกเลย

²¹เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นในวันที่พระยาห์เวห์จะทรงลงโทษบริวารของพวกที่อยู่สูงบนที่สูง และบรรดาภคัตริย์ของแผ่นดินโลกบนโลกนี้²² พวกเขาจะถูกรวมเข้าด้วยกันเป็น พวกนักโทษในคุกใต้ดิน และจะถูกขังไว้ในคุก และหลังจากนั้นหลายวัน พวกเขาจะถูกลงโทษ²³ แล้วดวงจันทร์จะอดสู และดวงอาทิตย์จะขายหน้า เพราะพระยาห์เวห์จอมโยธินจะทรงครองราชย์บนภูเขาไซออนและในกรุงเยรูซาเล็ม และต่อหน้าพวกผู้อาวุโสของพระองค์ด้วยพระสิริ

Chapter 25

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งต่างๆ ที่อัศจรรย์ สิ่งต่างๆ ที่ได้วางแผนไว้นานมาแล้วในความสัตย์ซื่ออย่างสมบูรณ์² เพราะพระองค์ได้ทรงทำให้เมืองเป็นกองขยะ เมืองป้อมปราการเป็นที่ปรักหักพัง เมืองที่มีป้อมของพวกคนต่างด้าวไม่เป็นเมืองอีกต่อไป³ เพราะฉะนั้น ชนชาติที่เข้มแข็งจะถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เมืองของชนชาติทั้งหลายที่โหดร้ายจะเกรงกลัวพระองค์

⁴เพราะพระองค์ทรงเป็นที่ปลอดภัยแก่คนที่ยากจน ทรงเป็นที่กำบังแก่คนที่ขัดสนในความทุกข์ใจของเขา ที่กำบังจากพายุและร่มเงาจากความร้อน เมื่อลมหายใจของคนโหดร้ายเป็นเหมือนพายุพัดคำแพง⁵ และเป็นเหมือนความร้อนในแผ่นดินที่แห้งแล้ง พระองค์ทรงทำให้เสียงของพวกคนต่างด้าวเบาลง ร่มเงาของเมฆบรรเทาความร้อนลงอย่างไร บทเพลงของพวกคนโหดร้ายก็ได้รับการตอบสนองอย่างนั้น⁶ พระยาห์เวห์จอมโยธินจะทรงจัดงานเลี้ยงแก่ชนชาติทั้งหลายบนภูเขานี้ งานเลี้ยงบนที่กำบังเหล่านั้นด้วยสิ่งต่างๆ ที่เต็มด้วยไขมัน เหล้าอู้งันอย่างดี และเนื้อนุ่ม

⁷พระองค์จะทรงทำลายสิ่งที่ปกคลุมบนชนชาติทั้งหมดบนภูเขานี้ ฝ่าทอยที่ปกคลุมบรรดาประชาชาติ⁸ พระองค์จะทรงกลืนความตายตลอดไป และพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเข็นน้ำตาจากทุกในหน้า พระองค์จะทรงนำความอันอายของชนชาติของพระองค์ออกไปจากแผ่นดินโลกทั้งหมด เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้แล้ว⁹ ในวันนั้น เขาจะกล่าวกันว่า "ดูเถิด นี่คือพระเจ้าของพวกเรา พวกเราได้รอคอยพระองค์ และพระองค์จะทรงช่วยพวกเราให้รอด นี่คือพระยาห์เวห์ พวกเราได้รอคอยพระองค์ พวกเราจะยินดีและเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์"

¹⁰เพราะพระหัตถ์พระยาห์เวห์จะพิชิตบนภูเขานี้ และโมอับจะถูกเหยียบย่ำลงในที่ของเขา เหมือนกับฟางที่ถูกเหยียบย่ำลงในหลุมที่เต็มไปด้วยมูลสัตว์¹¹ พวกเขาจะกางมือออกในท่ามกลางหลุมนั้น เหมือนกับคนว่ายน้ำน้ำกางมือของเขาวัยนี้ แต่พระยาห์เวห์จะทำให้ความเย่อหยิ่งของพวกเขาคดต่ำลง ทั้งๆ ที่พวกเขามีฝีมือที่ชำนาญ¹² พระองค์จะทรงทำให้กำแพงปราการสูงของเจ้าต่ำลงมาถึงพื้นดิน จนถึงพงศัติน

Chapter 26

¹ในวันนั้น เขาจะร้องเพลงนี้ในแผ่นดินยูดาห์ เรามีเมืองที่เข้มแข็งเมืองหนึ่ง พระเจ้าได้ทรงทำให้ความรอดเป็นกำแพงและแนวป้องกันของเมืองนั้น²จึงเปิดประตูเมือง เพื่อให้ชนชาติที่ขอบรรรมที่รักษาความเชื่อไว้ได้เข้ามาข้างใน³จิตใจที่ยังคงอยู่ในพระองค์ พระองค์จะทรงปกป้องเขาไว้ในความสงบสุขอย่างสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์⁴จึงวางใจในพระยาห์เวห์ตลอดไป เพราะในพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระศิลาชนิดหนึ่ง

⁵เพราะพระองค์จะทรงทำให้พวกที่ดำเนินชีวิตอย่างเย่อหยิ่งตกต่ำลง พระองค์จะทรงทำให้เมืองที่มีป้อมปราการลดต่ำลง พระองค์จะทรงทำให้ต่ำลงถึงพื้นดิน พระองค์จะทรงทำให้เมืองนั้นต่ำลงจนถึงผงคลีดิน⁶เมืองนั้นจะถูกเหยียบย่ำลงโดยเท้าของคนจนและการเหยียบของคนขัดสน⁷ทางของคนขอบรรรมก็ราบเรียบ ข้าแต่องค์ผู้ทรงขอบรรรม พระองค์ทรงทำให้ทางของคนขอบรรรมตรงไป

⁸ใช่แล้ว ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายนอคอยพระองค์ ในทางแห่งการพิพากษาของพระองค์ พระนามของพระองค์และกิตติศัพท์ของพระองค์เป็นความปรารถนาของพวกข้าพระองค์⁹ข้าพระองค์ปรารถนาพระองค์ในตอนกลางคืน ใช่แล้ว วิญญาณของข้าพระองค์ภายในข้าพระองค์แสวงหาพระองค์ด้วยความร้อนรน เพราะเมื่อการพิพากษาของพระองค์มาบนแผ่นดินโลก ผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกนี้ก็ได้เรียนรู้ถึงความขอบรรรม¹⁰ของทรงสำแดงพระกรุณาแก่คนอธรรม แต่เขาจะไม่เรียนรู้ถึงความขอบรรรม เขากำการอธรรมในแผ่นดินที่ยงธรรม และไม่เห็นพระสง่าราศีของพระยาห์เวห์

¹¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระหัตถ์ของพระองค์ได้ชูขึ้นแล้ว แต่พวกเขาก็มองไม่เห็น แต่พวกเขาจะเห็นความร้อนพระทัยของพระองค์ที่มีต่อชนชาตินั้นและถูกทำให้ได้รับความอับอาย เพราะไฟของพวกศัตรูของพระองค์จะเผาผลาญพวกเขา¹²ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงนำความสงบสุขมาให้แก่พวกข้าพระองค์ เพราะแท้จริงแล้ว พระองค์ได้ทรงทำพระราชกิจทั้งสิ้นเพื่อพวกข้าพระองค์เสร็จสิ้นแล้วด้วย¹³ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายนอกจากนี้ พวกเจ้านายคนอื่นๆ นอกเหนือจากพระองค์ได้ปกครองเหนือพวกข้าพระองค์ แต่พวกข้าพระองค์สรรเสริญพระนามของพระองค์เพียงผู้เดียว

¹⁴พวกเขาตายแล้ว พวกเขาจะไม่มีชีวิตอีก พวกเขาได้สิ้นชีวิตแล้ว พวกเขาจะไม่ลุกขึ้นมา แท้จริงแล้ว พระองค์ได้เข้ามาพิพากษาและทำลายพวกเขา และทำให้อนุสรณ์ทุกอย่างของพวกเขาฟุ้งหายไป¹⁵พระองค์ได้ทรงเพิ่มพูนชนชาตินั้นขึ้น ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงเพิ่มพูนชนชาตินั้นขึ้น พระองค์ทรงได้รับพระเกียรติ พระองค์ได้ทรงขยายเขตแดนทุกด้านของแผ่นดินนั้นออกไป¹⁶ข้าแต่พระยาห์เวห์ พวกเขาได้มองที่พระองค์ในเวลายากลำบาก พวกเขาได้อธิษฐานเสียงแผ่วเบาเมื่อการติสอนของพระองค์อยู่บนพวกเขา

¹⁷หญิงที่ตั้งครรภ์ใกล้ถึงเวลาที่นางจะคลอดบุตร เมื่อนางเจ็บปวดและร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดในการคลอดบุตรเป็นอย่างไร ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกข้าพระองค์ก็เป็นอย่างนั้นต่อพระพักตร์พระองค์¹⁸พวกข้าพระองค์ได้ตั้งครรภ์ พวกข้าพระองค์ได้เจ็บปวดในการคลอดบุตร แต่มันเป็นเหมือนกับว่าพวกข้าพระองค์ได้คลอดแต่ลมเท่านั้น พวกข้าพระองค์ไม่ได้นำความรอดมาถึงแผ่นดินโลก และผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกนี้ก็ไม่เกิด¹⁹พวกคนตายของพระองค์จะมีชีวิตอีก ศพของพวกเขาลุกขึ้น พวกเจ้าที่อาศัยอยู่ในผงคลีดิน จงตื่นขึ้นและร้องเพลงด้วยความชื่นบาน เพราะน้ำค้างของพระองค์เป็นน้ำค้างแห่งความสว่าง และแผ่นดินโลกจะนำพวกคนตายเป็นขึ้นมา

²⁰จงไปเกิด ชนชาติของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้าไปในห้องของพวกเจ้าและปิดประตูเสีย จงซ่อนตัวอยู่สักพักหนึ่ง จนกว่าพระพิโรธได้ผ่านไป²¹เพราะดูเถิด พระยาห์เวห์จะเสด็จออกมาจากที่ประทับของพระองค์เพื่อลงโทษผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินโลกต่อความชั่วร้ายของพวกเขา แผ่นดินโลกจะเปิดเผยให้เห็นการหลั่งโลหิต และจะไม่ปิดบังผู้ที่ถูกฆ่าของมันไว้อีกต่อไป

Chapter 27

¹ในวันนั้น พระยาห์เวห์จะทรงลงโทษเลวีอาธานคือพญานาคที่เลื้อยอยู่บนด้วยดาบที่แข็งแกร่ง ใหญ่โต และร้ายกาจ เลวีอาธานคือพญานาคที่ขดตัวอยู่ และพระองค์จะทรงฆ่าอสูรที่อยู่ในทะเล²ในวันนั้น สวนของเอ๋ย จงร้องเพลงถึงสวนนั้นว่า³"เรา พระยาห์เวห์ เป็นผู้ปกป้องสวนนั้น เรารดน้ำให้มันทุกเวลา เราเฝ้าดูแลมันทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อจะไม่ให้ใครมาทำอันตรายมัน

⁴โอ เราไม่ได้โกรธ ที่มีพุ่มไม้หนามและพวกต้นหนาม ในการสู้รบ เราจะก้าวเดินออกไปต่อสู้กับพวกมัน เราจะเผาพวกมันทั้งหมดเสียด้วยกัน⁵วันแต่พวกมันได้เข้าใจถึงการปกป้องของเราไว้ และสร้างสันติภาพกับเรา ให้พวกมันทำสันติภาพกับเรา⁶ในวันที่จะมาถึง ยาโคบจะห้อยรอก อิสราเอลจะเบ่งบานและแตกหน่อ และพวกเขาจะทำให้พื้นดินเต็มด้วยผล"

⁷พระยาห์เวห์ได้ไต่ถามยาโคบและอิสราเอลเหมือนอย่างที่ว่าพระองค์ได้ไต่ถามชนชาติเหล่านั้นที่ไต่ถามพวกเขาหรือ? ยาโคบและอิสราเอลได้ถูกฆ่าเหมือนอย่างในการสังหารชนชาติเหล่านั้นที่พวกเขาได้ฆ่าหรือ?⁸เครื่องมือจริงๆ ที่พระองค์ทรงใช้ต่อสู้ คือการใส่ยาโคบและอิสราเอลไป พระองค์ได้ทรงขับไล่พวกเขาไปด้วยลมรุนแรง ในวันที่มีลมตะวันตก

⁹เพราะฉะนั้น ในการทำเช่นนี้ ความชั่วร้ายของยาโคบจะถูกกลืนล้างออกไป เพราะนี่จะเป็นผลอย่างเต็มที่ในการขจัดความบาปของเขาออกไป เมื่อเขาจะทำให้ศิลาของแท่นบูชาทั้งหมดเป็นเหมือนหินปูนและถูกให้แตกเป็นชิ้นๆ และไม่มีเสาอาชราห์หรือแท่นเผาเครื่องหอมยังคงตั้งอยู่เลย¹⁰เพราะเมืองป้อมปราการที่ร้างเปล่า และที่อยู่อาศัยที่รกร้างและถูกทอดทิ้งเหมือนถิ่นทุรกันดาร ลุกว้างจะหาหินอยู่ที่นี่ และมันนอนลงและกินทิ้งของมันจนหมด

¹¹เมื่อถึงเหล่านั้นเหยวแห่ง พวกมันก็จะถูกหักออกไป พวกผู้หญิงจะมาและเอามันไปก่อไฟ เพราะนี่ไม่ใช่ชนชาติที่เข้าใจ เพราะฉะนั้น พระผู้สร้างของพวกเขาก็จะไม่ทรงสงสารพวกเขา และพระองค์ผู้ทรงสร้างพวกเขาก็ไม่มีพระเมตตาต่อพวกเขา¹²เมื่อมาถึงวันที่พระยาห์เวห์จะทรงกวาดล้างตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงวาทแห่งอียิปต์ และชนชาติอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะถูกรวบรวมเข้ามาที่ละคน¹³ในวันนั้น แตรใหญ่จะถูกเป่า และพวกคนที่กำลังพินาศในแผ่นดินอัสซีเรียจะมา และพวกที่ถูกขับไล่ออกไปในแผ่นดินอียิปต์จะมา พวกเขาจะมีสารพระยาห์เวห์บนภูเขาเบรสิลในกรุงเยรูซาเล็ม

Chapter 28

¹วิบัติแห่งภฏดอกไม้ที่นำภูมิไฉนที่พวกข้ามาแห่งเอพราอิมแต่ละคนต่างก็สวมกัน และแก่ดอกไม้ที่ร่วงโรยจากความงามสง่าของมัน มงกุฎดอกไม้ที่วางบนยอดหุบเขาที่เขียวชอุ่มของคนเหล่านั้นที่ถูกครอบงำด้วยเหล่าอุน²ดูเกิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งผู้ที่มีกำลังและแข็งแกร่ง เหมือนพายุลูกเห็บ และเหมือนลมพายุแห่งการทำลาย เหมือนกับฝนซัดสาดและน้ำที่ไหลบ่า และเขาจะเหวี่ยงมงกุฎดอกไม้แต่ละอันลงไปยังพื้นดิน³มงกุฎดอกไม้ที่นำภูมิไฉนของพวกข้ามาแห่งเอพราอิมจะถูกเหยียบย่ำอยู่ภายใต้ฝ่าเท้า

⁴ดอกไม้แห่งความงามสง่าของเขากำลั่งร่วงโรยอยู่บนยอดของหุบเขาที่อุดม จะเป็นเหมือนผลมะเดื่อแรกสุกก่อนฤดูร้อน เมื่อมีคนเห็นมัน ขณะที่มันอยู่ในมือของเขาแล้ว เขาก็รีบกินมันทันทีในวันนั้น พระยาห์เวห์จอมโยธาจะทรงเป็นมงกุฎสวยงามและเป็นมงกุฎที่งดงามแก่คนที่เหลืออยู่ของชนชาติของพระองค์⁵จะทรงเป็นวิญญาณแห่งความยุติธรรมให้กับผู้ที่นั่งในการพิพากษา และทรงเสริมกำลังแก่คนที่ชนะศัตรูของพวกเขาที่ประตูเมือง

⁷ไม่เพียงแต่คนเหล่านี้จะชวนเซด้วยเหล่าอุน⁸ และยังโซเซด้วยเมรัยด้วย ปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะก็ชวนเซด้วยเมรัย และพวกเขาที่ถูกครอบงำด้วยเหล่าอุน⁹ พวกเขาสอด้วยเมรัย ทำให้สงสัยในนิมิตและเอนเอียงในการตัดสินใจ¹⁰แท้จริงแล้ว โธ่! ทุกตัวล้วนเต็มไปด้วยอาเจียน จึงไม่มีที่ใดสะอาดเลย¹¹เขาจะสอนความรู้ให้กับใคร? และเขาจะอธิบายถ้อยคำให้กับใคร? ให้กับพวกที่เพ่งหย่านมหรือ หรือพวกที่เพ่งออกมาจากอกแม่หรือ?

¹⁰เพราะถ้อยคำนั้นจะเป็นเหมือนกับคำสั่งสอนคำสั่ง คำสั่งสอนคำสั่ง กฎบัญญัติสอนกฎบัญญัติ กฎบัญญัติสอนกฎบัญญัติ ที่นั่นที่นั่น¹¹แท้จริงเขาจะพูดกับชนชาตินี้ด้วยริมฝีปากที่ขอบเยาะเย้ย และด้วยลิ้นของคนต่างด้าว¹²ในสมัยก่อนพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "นี่เป็นการหยุดพัก จงให้การหยุดพักแก่คนที่เหน็ดเหนื่อย และนี่เป็นการทำให้สดชื่น" แต่พวกเขาจะไม่ฟัง

¹³เพราะฉะนั้น พระวจนะของพระยาห์เวห์จะเป็นเช่นนี้ต่อพวกเขา คือเป็นคำสั่งสอนคำสั่ง คำสั่งสอนคำสั่ง กฎบัญญัติสอนกฎบัญญัติ กฎบัญญัติสอนกฎบัญญัติ ที่นั่นที่นั่น เพื่อที่พวกเขาจะไปและล้มลงหงายหลัง และจะแตกหัก ตีตบวงตักและถูกจับไป¹⁴ดังนั้น พวกเจ้าผู้ที่ขอบเยาะเย้ย จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ คือเจ้าผู้ที่ปกครองเหนือชนชาตินี้ที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม¹⁵เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพราะพวกเขาบอกว่า "พวกเราได้ทำพันธสัญญากับความตายแล้ว และพวกเราได้ทำข้อตกลงกับแดนคนตาย ดังนั้น เมื่อภัยพิบัติไหลบ่าลงมา มันจะไม่มาถึงพวกเรา เพราะพวกเราได้ทำให้การโกหกเป็นที่ลี้ภัยของเรา และเอาการหลอกลวงเป็นที่กำบัง"

¹⁶เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด เราจะวางศิลาฐานรากในศิโยน ศิลาที่ทดสอบแล้ว ศิลาบุ่มเบงที่ล้ำค่า รากฐานที่มั่นคง ผู้ใดที่เชื่อจะไม่ได้รับความอับอาย¹⁷เราจะทำให้ความยุติธรรมเป็นไม้วัด และความชอบธรรมเป็นสายตึง ลูกเห็บจะกวาดที่ลี้ภัยแห่งการโกหกออกไป และน้ำท่วมจะไหลบ่าล้นที่หลบซ่อนนั้น¹⁸พันธสัญญาของพวกเจ้ากับความตายจะถูกยกเลิก และข้อตกลงกับแดนคนตายจะไม่คงอยู่ เมื่อน้ำไหลเชี่ยวกรากไหลผ่าน น้ำก็จะท่วมพวกเจ้า

¹⁹เมื่อใดก็ตามที่มันไหลผ่านไป มันก็จะท่วมเจ้า มันจะผ่านไปเข้าแล้วเข้าเล่า และมันจะมาถึงกลางวันและกลางคืน เมื่อได้เข้าไถ่ถอยคำนั้นแล้ว มันก็จะทำให้หวาดกลัว²⁰เพราะที่นอนก็สิ้นเกินไปสำหรับคนที่จะเหยียดตัวบนนั้น และผ้าห่มก็แคบเกินไปสำหรับเขาที่จะห่มตัวเขาเองได้หมด"²¹พระยาห์เวห์จะทรงลุกขึ้นเหมือนที่บนภูเขาเปราอิม พระองค์จะทรงเร่งพระองค์เองเหมือนในหุบเขาภิเษกเพื่อทรงทำพระราชกิจของพระองค์ พระราชกิจที่แปลกประหลาดของพระองค์ และการกระทำที่แปลกประหลาดของพระองค์

²²เพราะฉะนั้น อียาเยาะเย้ย มิฉะนั้น โช้ตรวนของเจ้าจะรัดแน่น ข้าพเจ้าได้ยินจากพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาเรื่องกฤษฎีกาแห่งการทำลายบนแผ่นดินโลก²³จงเงี่ยหู แล้วฟังเสียงข้าพเจ้า จงใส่ใจ แล้วฟังคำข้าพเจ้า²⁴จงตั้งใจและฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า ชาวนาที่ไถนาทั้งวันเพื่อที่จะหว่าน เขาไถแต่พื้นดินเท่านั้นหรือ? เขาจะยังคงทำให้ดินแตกและเหือดและคราดที่นาต่อไปไหม?²⁵เมื่อเขาได้เตรียมดินแล้ว เขาจะไม่หว่านเมล็ดดินเทียมแฉง หว่านยี่หร่า ปลูกข้าวสาละเป็นแถว และปลูกข้าวบาร์เลย์ในที่ของมัน และปลูกข้าวสาลีโตไว้ตามขอบหรือ?

²⁶พระเจ้าของเขารองสอนเขา พระองค์ทรงสอนเขาอย่างฉลาด²⁷ยิ่งกว่านั้น เมล็ดเทียมแฉงไม่ถูกนวดด้วยเลื่อนนวดข้าว หรือใช้ล้อเกวียนคล้องกับยี่หร่า แต่เขาตีเทียมแฉงด้วยไม้พลอง และเขากุบยี่หร่าด้วยไม้ตะบอง²⁸ข้าวถูกบดเพื่อทำเป็นขนมปัง แต่ไม่ต้องละเอียดจนเกินไป และถึงแม้ว่าล้อของเกวียนและพวกม้าของเขาที่มันให้แตก พวกม้าของเขาที่บดยี่หร่าไม่ได้²⁹เรื่องนี้ก็มาจากพระยาห์เวห์จอมโยธาด้วย ผู้ทรงอัศจรรย์ในการให้คำปรึกษาและทรงเป็นเลิศในพระปัญญา

Chapter 29

¹วิบัติแก่อารีเอล อารีเอลเอ๋ย เมืองที่ดาวิดเคยล้อมไว้ จงเพิ่มปีเข้ากับปี จงให้มีงานเทศกาลวนกลับมาอีก²แต่เราจะล้อมอารีเอลไว้ และเมืองนั้นจะโศกเศร้าและคร่ำครวญ และเมืองนั้นจะเป็นเหมือนอารีเอลต่อเรา³เราจะตั้งค่ายเป็นวงล้อมสู้รบกับเจ้า และจะล้อมต่อสู้เจ้าด้วยรี้พลเล็ก และเราจะตั้งป้อมขึ้นสู้กับเจ้า

⁴เจ้าจะถูกทำให้ตกต่ำลงและจะพุดจากพื้นดิน คำพุดของเจ้าจะมาจากเบื้องต่ำจากพงคสิดิน เสียงของเจ้าจะเหมือนกับผีที่ออกมาจากพื้นดิน และคำพุดของเจ้าจะแผ่วเบาจากพงคสิดิน⁵คนมากมายที่เป็นพวกผู้รุกรานเจ้าจะเป็นเหมือนพงคสิดิน และฝูงชนของพวกที่โหดร้ายจะเป็นเหมือนเกลบที่กระจ่ายไป มันจะเกิดขึ้นในทันที เพียงชั่วประเดี๋ยวเดียว⁶พระยาห์เวห์จอมโยธาจะมหาเจ้าด้วยฟ้าร้อง ด้วยแผ่นดินไหว ด้วยเสียงดังสนั่น ด้วยลมแรงและพายุลูกเห็บ และด้วยเปลวเพลิงที่เผาผลาญ

⁷มันจะเป็นเหมือนกับความฝัน ที่มีในตอนกลางคืน คนมากมายของชนชาติทั้งหลายจะต่อสู้กับอาร์เอลและที่กำลังเข้มแข็งของเมืองนั้น พวกเขาจะสู้รบกับเมืองนั้นและบรรดาป้อมปราการของเมืองนั้นและเหยียบย่ำเมืองนั้น⁸มันจะเป็นเหมือนกับคนหัวที่ฝันว่าเขากำลังกินอยู่ แต่เมื่อเขาตื่นขึ้นมา กระเพาะของเขาก็ว่างเปล่า มันจะเป็นเหมือนกับคนที่กระหายที่ฝันว่าเขากำลังดื่มอยู่ แต่เมื่อเขาตื่นขึ้นมา เขาก็อ่อนเปลี้ยด้วยความกระหายที่ยังไม่หายไป ไข้แล้ว เพราะจะเป็นชนชาติจำนวนมากที่ต้องสู้กับภูเขาศิโยน

⁹จงทำตัวเองให้พิศวงและตกตะลึง จงทำตัวเองให้มืดบอดและเป็นคนตาบอด จงมึนเมา แต่ไม่ใช่ด้วยเหล้าองุ่น จงโง่เขลาไป แต่ไม่ใช่ด้วยเมรัย¹⁰เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงเทวิญญาณแห่งการหลับสึกลงมาบนพวกเขา พวกเขาผู้เผยพระวจนะ พระองค์ได้ทรงปิดตาของพวกเขาแล้ว และพวกเขาทำนาย พระองค์ได้ทรงคลุมศีรษะของพวกเขาแล้ว¹¹การสำแดงทั้งหมดที่ได้มาถึงพวกเขาก็เป็นถ้อยคำของหนังสือที่ปิดผนึกไว้ต่อพวกเขา ที่คนทั้งหลายจะให้แก่คนที่อ่านออก และกล่าวว่า "จงอ่านนี้สิ" เขาก็จะกล่าวว่า "ข้าอ่านไม่ได้ เพราะมันถูกปิดผนึกไว้"

¹²ถ้าหนังสือเล่มนั้นได้ให้แก่คนที่อ่านไม่ออก และกล่าวว่า "จงอ่านนี้สิ" เขาก็จะกล่าวว่า "ข้าอ่านไม่ออก"¹³องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า "ชนชาตินี้มาใกล้เราด้วยปากของพวกเขาและให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของพวกเขา แต่ใจของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากเรา เกียรติที่พวกเขาให้แก่เราเป็นเพียงบทบัญญัติของมนุษย์ที่ได้สอนกันมา"¹⁴เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะลงมือทำสิ่งมหัศจรรย์ท่ามกลางชนชาตินี้ อัครธรรมแล้วอัครธรรมเล่า ปัญหาของคนมีปัญญาของพวกเขาจะพินาศไป และความเข้าใจของคนที่มีความเข้าใจจะหายไป"

¹⁵บัดนี้แก่คนเหล่านั้นที่ซ่อนแผนงานของพวกเขาไว้ลึกๆ จากพระยาห์เวห์ และการกระทำต่างๆ ของพวกเขาอยู่ในความมืด พวกเขาเหล่านั้นกล่าวว่า "ใครจะเห็นเรา และใครจะรู้จักเรา?"¹⁶พวกเขาทำสิ่งต่างๆ กลับตาลปัตรเสีย จะถือว่าช่างป็นเหมือนเป็นเหมือนกับดินเหนียวหรือ เพื่อว่าสิ่งที่ถูกสร้างจะพูดถึงผู้ที่สร้างมันขึ้นมาว่า "เขาไม่ได้สร้างข้า" หรือ สิ่งที่ถูกปั้นพูดถึงผู้ที่ปั้นมันว่า "เขาไม่มีความเข้าใจ?"¹⁷ในเวลาชั่วครู่เดียว เลบานอนจะกลายเป็นทุ่งนา และทุ่งนานั้นจะกลายเป็นป่า

¹⁸ในวันนั้น คนหูหนวกจะได้ยินถ้อยคำของหนังสือ และตาของคนตาบอดจะมองเห็นในที่มืดกับ¹⁹คนที่ถูกบีบบังคับจะชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์อีกครั้ง และคนยากจนท่ามกลางมนุษย์จะชื่นชมยินดีในองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล²⁰เพราะคนโหดร้ายจะหมดไป และคนมักเยาะเย้ยจะหายไป คนเหล่านั้นทุกคนที่รักในการทำชั่วจะถูกตัดออก²¹ผู้ที่ทำให้คนหนึ่งกลายเป็นผู้กระทำความผิดด้วยคำเดียว พวกเขาจะบ่วงดักคนที่แสวงหาความยุติธรรมที่ประตูเมืองและทำให้คนชอบธรรมตกต่ำลงด้วยการโกหกที่เปล่าประโยชน์

²²เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ผู้ได้ทรงใส่อับราฮัม พระยาห์เวห์ตรัสเกี่ยวกับเชื้อสายของยาโคบดังนี้ว่า "ยาโคบจะไม่ได้รับความอับอายอีกต่อไป และใบหน้าของเขาจะไม่ซีดลงอีกต่อไป"²³แต่เมื่อเขาเห็นลูกหลานของเขา ซึ่งเป็นผลงานแห่งมือของเรา พวกเขาจะทำให้นามของเราศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาจะทำให้นามขององค์บริสุทธิ์ของยาโคบศักดิ์สิทธิ์ และพวกเขาจะยืนในความน่าเกรงขามของพระเจ้าแห่งอิสราเอล²⁴พวกคนที่เข้าใจผิดในจิตใจ จะมีความเข้าใจมากขึ้น และพวกคนขี้บ่น ก็จะกลับมาเรียม"

Chapter 30

¹"บัดนี้แก่ลูกหลานที่กบฏ" นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ "พวกเขาวางแผนต่างๆ แต่ไม่ได้มาจากเรา พวกเขาทำสนธิสัญญากับชนชาติอื่นๆ แต่พวกเขาไม่ได้รับการแนะนำจากวิญญาณของเรา เพราะฉะนั้น พวกเขาจึงเพิ่มบาปเข้ากับบาป²พวกเขาได้ออกเดินทางลงไปยังอียิปต์ แต่ไม่ได้ถูกลบคำปรึกษาของเรา พวกเขาแสวงหาการคุ้มครองจากฟาโรห์ และหากำลังได้รับเงาของอียิปต์³เพราะฉะนั้น การคุ้มครองของฟาโรห์จะเป็นความอับอายของพวกเขา และที่กำลังได้รับเงาของอียิปต์จะเป็นความขายหน้าของพวกเขา"ถึงแม้ว่าพวกเขานายของพวกเขายู่ที่ไคอัน และบรรดาผู้ส่งสารได้มายังฮานานัส

⁵พวกเขาทุกคนจะได้รับความอับอาย เพราะชนชาติที่ไม่สามารถช่วยเหลือพวกเขาได้ ชนชาติที่ไม่ได้ช่วยเหลือหรือให้ประโยชน์เลย มีแต่ความอับอายและความขายหน้า⁶คำประกาศเกี่ยวกับบรรดาสัตว์ป่าแห่งเนเกบ พวกเขาได้ขมขื่นพิษของพวกเขาย้อนกลับ และชนกรัฟฟิสมัตติของพวกเขาย้อนกลับไปในทอริส ผ่านไปตามแผ่นดินที่ยากลำบากและอันตราย ที่มีสิงโตตัวเมียและสิงโตตัวผู้ จูพิซและจูแมวเขา ไปยังชนชาติที่ช่วยเหลือพวกเขาไม่ได้⁷เพราะความช่วยเหลือของอียิปต์ก็ไร้ค่า เพราะฉะนั้น เราจึงได้เรียกประเทศนั้นว่าราหับผู้ที่นั่งเฉย

⁸บัดนี้ จงไปเถอะ จงเขียนลงบนแผ่นจารึกต่อหน้าพวกเขา และจารึกไว้บนหนังสือม้วน เพื่อว่ามันจะถูกเก็บรักษาไว้เพื่อเป็นพยานในเวลาที่จะมาถึง⁹เพราะคนเหล่านี้เป็นชนชาติที่กบฏ ลูกหลานที่โหด ลูกหลานที่ไม่ฟังคำสั่งสอนของพระยาห์เวห์¹⁰พวกเขาคุยกับพวกหมอดูว่า "อย่าดูเลย" และกล่าวกับพวกเขาผู้เผยพระวจนะว่า "อย่าเผยพระวจนะความจริงต่อเราเลย จงกล่าวถ้อยคำที่ยกยอเรา จงเผยพระวจนะภาพมายา

¹¹จงหันไปให้พ้นทางนี้ จงหันไปจากวิธีนี้ จงทำให้องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลได้ทรงหยุดตรัสต่อหน้าพวกเขา"¹²ด้วยเหตุนี้ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลจึงตรัสว่า "เพราะพวกเขาปฏิเสธถ้อยคำนี้และวางใจในการบีบบังคับและการหลอกลวงและฟังอาศัยสิ่งนี้"¹³เพราะฉะนั้นความบาปนี้จะเป็นเหมือนกับส่วนที่แตกที่พร้อมจะร่วงหล่นลงมาต่อพวกเขา เหมือนกับรอยโพงออกมาในกำแพงสูงที่จะพังลงมาในทันที ในช่วงประเดี๋ยวเดียว"

¹⁴พระองค์จะทรงทำให้มันพังเหมือนกับภาษาที่แตกหักของช่างปั้นหม้อ พระองค์จะไม่ทรงเก็บมันไว้ เพื่อจะไม่ให้พบเศษชิ้นส่วนสักชิ้นหนึ่งที่ติดไฟจากข้างเตา หรือใช้ตักน้ำจากบ่อน้ำได้¹⁵เพราะนี่คือสิ่งพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสว่า "พวกเขาจะปลอดภัยในการหันกลับ และการหยุดพักในความเจ็บปวดและความโศกเศร้าจะเป็นกำลังของพวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่ยอมทำตาม

¹⁶พวกเขาได้กล่าวว่า 'ไม่เอา เพราะเราจะขี้น้ำหนีไป' เพราะฉะนั้น พวกเขาจะหนีไป และว่า 'พวกเราจะขี้น้ำที่เร็วจัด' เพราะฉะนั้น พวกคนที่ไล่ตามพวกเขาก็จะ

เร็วจัด¹⁷ คนหนึ่งพันคนจะหนีไปเพราะคำขู่ของคนคนเดียว เพราะคำขู่ของคนห้าคน พวกเขาจะหนีไปจนคนที่เหลืออยู่ของเจ้าจะเป็นเหมือนกับเสาธงบนยอดเขา หรือเหมือนกับธงบนเนินเขา"¹⁸ แต่พระยาห์เวห์กำลังทรงรอคอยที่จะกรุณาต่อพวกเขา เพราะฉะนั้น พระองค์จึงทรงพร้อมที่จะสำแดงพระเมตตาต่อพวกเขา เจ้า เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม ทุกคนที่รอคอยพระองค์ก็เป็นสุข

¹⁹ เพราะชนชาติหนึ่งจะอาศัยอยู่ในศิโยน ในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขาจะไม่ร้องไห้อีกต่อไป พระองค์จะทรงพระกรุณาต่อเสียงร้องไห้ของพวกเขาอย่างแน่นอน เมื่อพระองค์ทรงได้ยิน พระองค์จะทรงตอบพวกเขา²⁰ ถึงแม้ว่าพระยาห์เวห์ประทานขมปึงแห่งความยากลำบากและน้ำแห่งความทุกข์ให้แก่พวกเขา แม้กระนั้น พระอาจารย์ของพวกเขาจะไม่ทรงซ่อนพระองค์เองอีกต่อไป แต่พวกเขาจะเห็นพระอาจารย์ของพวกเขาด้วยตาของพวกเขาเอง²¹ เมื่อพวกเขาหันไปทางขวา หรือเมื่อพวกเขาหันไปทางซ้าย หูของพวกเขาจะได้ยินคำข้างหลังพวกเขาว่า "นี่เป็นหนทาง จงเดินในทางนี้"

²² พวกเขาจะทำให้บรรดารูปแกะสลักหุบเงินของพวกเขา และรูปหล่อทองคำของพวกเขาเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาจะขว้างพวกมันทิ้งไปเหมือนกับผ้าขั้วระดู พวกเขาจะกล่าวกับพวกมันว่า "ไปให้พ้นจากที่นี่"²³ พระองค์จะประทานฝนให้กับเมล็ดพืชที่พวกเขาได้หว่านบนพื้นดิน และอาหารจากพื้นดินอย่างบริบูรณ์ และพืชผลเหล่านั้นจะอุดมสมบูรณ์ ในวันนั้นฝูงโคของเจ้าจะหากินในทุ่งหญ้ากว้างใหญ่²⁴ บรรดาวัวและลาที่ไถนา จะกินอาหารอย่างดีที่ผลิตด้วยพลั่วและคราด

²⁵ บงกชสูงทุกลูกและบนเนินเขาทุกเนิน จะมีลำห้วยและลำธารที่มีน้ำไหล ในวันที่มีการเข่นฆ่าครั้งใหญ่ เมื่อหอคอยเหล่านั้นพังลงมา²⁶ แสงของดวงจันทร์จะเป็นเหมือนกับแสงของดวงอาทิตย์ และแสงของดวงอาทิตย์จะสว่างขึ้นเป็นเจ็ดเท่า เหมือนกับแสงสว่างของเจ็ดวัน พระยาห์เวห์จะพันรอยแผลของชนชาติของพระองค์และทรงรักษารอยข้ำของพวกเขาที่พระองค์ทำให้บาดเจ็บ²⁷ ดูกิด พระนามของพระยาห์เวห์มาจากที่ไกล เฝ้าผลาญด้วยพระพิโรธและด้วยคว้นหนากับ พระโอรสของพระองค์จะเต็มไปด้วยพระพิโรธ และพระชีวหาของพระองค์เป็นเหมือนไฟที่เผาผลาญ

²⁸ ลมปราณของพระองค์จะเป็นเหมือนกระแสน้ำเชี่ยวกรากที่ท่วมกันมาถึงคอ เพื่อฝังร้อนชนชาติทั้งหลายด้วยตะแกรงร้อนแห่งการทำลาย ลมปราณของพระองค์เป็นบังเหียนที่ขากรรไกรของชนชาติทั้งหลายที่ทำให้พวกเขาหลงทางไป²⁹ พวกเขาจะมีบทเพลงเหมือนอย่างในคืนที่มีเทศกาลเลี้ยงศักดิ์สิทธิ์ได้จัดขึ้น และมีโยนตีในเหมือนอย่างที่เคยหนึ่งได้ตามเสียงขลุ่ยไปยังภูเขาของพระยาห์เวห์ ไปยังพระศิลาแห่งอิสราเอล³⁰ พระยาห์เวห์จะทรงทำให้คนได้ยินพระสุรเสียงอันทรงพลังของพระองค์ และทรงทำให้เห็นการฟาดพระกรของพระองค์ลงมาด้วยพระพิโรธอย่างรุนแรงและด้วยเปลวเพลิง ด้วยลมพายุ พายุฝน และลูกเห็บ

³¹ เพราะพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ คนอัสซีเรียจะถูกทำให้กระจัดกระจายไป พระองค์จะทรงตีพวกเขาด้วยไม้³² ทุกจังหวัดของไม้เรียวที่ใช้ลงโทษ ซึ่งพระยาห์เวห์จะทรงหวดบนพวกเขาจะเข้ากันกับเสียงดนตรีของรำมะนาและพิณเข่า ผู้คนที่พระองค์ทรงสู้รบและต่อสู้กับพวกเขา³³ เพราะที่สำหรับเขาก็ได้เตรียมไว้แล้ว แท้จริงแล้ว ที่นั้นได้ถูกเตรียมไว้สำหรับกษัตริย์ และพระเจ้าทรงทำให้มันลึกและกว้าง กองนั้นก็พร้อมด้วยไฟและพินมากมาย ลมปราณแห่งพระยาห์เวห์เหมือนกับธารกำนัลที่จะจุดไฟให้ลุกขึ้น

Chapter 31

¹ วัฏธัแก่พวกคนที่ลงไปยังอียิปต์เพื่อขอความช่วยเหลือและพึ่งพาบ้างทั้งหลาย และวางใจในบรรดาธรรมาศิก (เพราะมีมากมาย) และวางใจในพวกพลม้า (เพราะมีนับไม่ถ้วน) แต่พวกเขาไม่ได้ใส่ใจกับองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล อีกทั้งพวกเขาก็ไม่แสวงหาพระยาห์เวห์เลย² แต่พระองค์ทรงลงลาด และพระองค์จะทรงนำภัยพิบัติมา และจะไม่ทรงถอนพระวจนะของพระองค์ พระองค์จะทรงลุกขึ้นต่อสู้กับพวกที่ชั่ว และต่อสู้กับพวกผู้ช่วยเหลือของพวกเขาที่กำบาป³ อียิปต์เป็นมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า บ้างทั้งหลายของพวกเขาเป็นเลือดเนื้อ ไม่ใช่วิญญาณ เมื่อพระยาห์เวห์ทรงเหยียดพระหัตถ์ออก คนที่ช่วยเหลือก็จะสะดุด และคนที่ได้รับการช่วยเหลือจะล้มลง ทั้งสองก็จะพินาศไปด้วยกัน

⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "เหมือนกับสิงโตหรือสิงโตหนุ่มที่ค้ำรามอยู่เหนือเหยื่อของมัน เมื่อพวกผู้เลี้ยงแกะกลุ่มหนึ่งได้ถูกเรียกให้มาต่อสู้กับมัน แต่มันก็ไม่วุ่นกลัวต่อเสียงของพวกเขา อีกทั้งไม่คลานหนีไปจากเสียงของพวกเขา ดังนั้น พระยาห์เวห์จอมโยธินจะเสด็จมาเพื่อสู้รบบนภูเขาศิโยน บนเนินเขา⁵ นั้นเหมือนกับนกที่บินเป็นฝูง เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จอมโยธินจะทรงปกป้องกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จะทรงปกป้องและช่วยชีวิตขณะที่พระองค์ผ่านข้ามเมืองนั้นและปกป้องเมืองนั้นไว้⁶ ประชากรอิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระองค์ที่พวกเขาได้หันไปจากพระองค์อย่างสิ้นเชิง

⁷ เพราะในวันนั้น แต่ละคนจะกำจัดรูปเคารพเงินและรูปเคารพทองคำของพวกเขาที่ได้สร้างด้วยมือที่เต็มไปด้วยบาปของพวกเขาเอง⁸ คนอัสซีเรียจะล้มลงด้วยดาบ ดาบที่ไม่ได้ทำโดยมนุษย์จะล้างผลาญเขา เขาจะหนีจากดาบนั้น และพวกคนหนุ่มของเขาจะถูกบังคับให้ทำงานหนัก⁹ พวกเขาจะสูญเสียความมั่นใจไปหมดสิ้น เพราะความหวาดกลัว และพวกเขานายของเขาจะกลัวเมื่อมองเห็นธงแห่งสงครามของพระยาห์เวห์ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ผู้ที่ไฟของพระองค์อยู่ในศิโยน และผู้ที่เตาเผาของพระองค์อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม"

Chapter 32

¹ ดูกิด กษัตริย์องค์หนึ่งจะครอบครองด้วยความชอบธรรม และบรรดาเจ้านายจะปกครองด้วยความยุติธรรม² แต่ละคนจะเป็นเหมือนที่กำบังจากลมและที่คุ้มกันจากพายุ เหมือนกับสำธารน้ำทั้งหลายในที่แห่งแล้ง เหมือนกับร่มเงาของศิลาหิมะในแผ่นดินที่แห้งแล้ง³ แล้วตาของพวกเขาที่เห็นจะไม่มัวไป และหูของพวกเขาที่ได้ยินจะฟังอย่างตั้งใจ

⁴ คนที่หุนหันพลันแล่นจะคิดอย่างรอบคอบด้วยความเข้าใจ และคนที่ติดอ่างจะพูดชัดถ้อยชัดคำและจะฉาน⁵ คนโง่จะไม่ถูกเรียกว่าคนมีเกียรติอีกต่อไป อีก

ทั้งคนที่หลอกลวงก็จะได้ถูกเรียกว่าคนสำคัญอีกต่อไป⁶ เพราะคนโง่พูดความโง่เขลา และใจของเขากว้างแผนชั่วร้ายและการกระทำความชั่ว และเขาพูดไม่ถูกต้องเกี่ยวกับพระยาห์เวห์ เขาก็ให้คนที่หัวไม่มีอะไรเลย และเขาก็ให้คนกระหายขาดน้ำดื่ม

⁷วิธีการทั้งหลายของคนหลอกลวงก็ชั่วร้าย เขาวางแผนอธรรมเพื่อทำลายคนจนด้วยการโกหกต่างๆ แม้แต่เมื่อคนจนคนนั้นพูดสิ่งที่ถูกต้อง⁸ แต่คนที่ซื้อตรงทำแผนงานที่ซื้อตรง และเพราะการกระทำที่ซื้อตรงของเขา เขาจะยืนหยัดอยู่ได้⁹ พวกผู้หญิงที่อยู่อย่างสบายเอ๋ย จงลุกขึ้น และจงฟังเสียงของข้าพเจ้า พวกบุตรหญิงที่ไร้กังวล จงฟังข้าพเจ้า

¹⁰เพราะในเวลาอีกปีกว่าๆ ความมั่นใจของพวกเจ้าจะหมดไป พวกผู้หญิงที่ไร้กังวลเอ๋ย เพราะการเก็บผลอุ่นจะไม่ได้ออก ผลการเก็บพืชผลก็จะไม่มาถึง¹¹ พวกผู้หญิงที่อยู่อย่างสบายเอ๋ย จงตัวสั่น จงเหนื่อยยาก พวกคนที่มีความมั่นใจ จงถอดเสื้อผ้าที่สวยงามของพวกเจ้าออก และทำให้ตัวพวกเจ้าเปลือยเปล่า จงเอาผ้ากระสอบคาดเอวพวกเจ้าไว้¹² พวกเจ้าจะร้องไห้คร่ำครวญเพราะไร่นาที่แสนสุข เพราะเถาอุ่นลูกตก

¹³แผ่นดินของชนชาติของข้าพเจ้าจะมีพืชที่มีหนามและพุ่มไม้หนามงอกขึ้นมา แม้แต่ในบ้านเรือนทั้งหมดที่เคยสนุกสนานในเมืองที่รื่นเริง¹⁴ เพราะพระราชวังจะถูกทอดทิ้ง เมืองที่มีคนหนาแน่นก็จะร้างเปล่า เป็นเขาและหอคอยจะกลายเป็นถ้ำตลอดไป กลายเป็นที่รื้นเริงของพวกลาป่า กลายเป็นทุ่งหญ้าของฝูงสัตว์¹⁵ จนกว่าจะทรงพระวิญญาณจากเบื้องบนลงมาเหนือพวกเรา และถิ่นทุรกันดารจะกลายเป็นไร่นาที่อุดมสมบูรณ์ และไร่นาที่อุดมสมบูรณ์จะถือว่าเป็นป่า

¹⁶แล้วความยุติธรรมจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และความชอบธรรมจะอาศัยอยู่ในทุ่งนาที่อุดมสมบูรณ์¹⁷ ผลงานของความชอบธรรมจะเป็นสันติสุข และผลของความชอบธรรม คือความเยือกสงบและความมั่นใจตลอดไป¹⁸ ชนชาติของข้าพเจ้าจะอาศัยในที่พำนักด้วยความสงบสุข ในบ้านเรือนที่ปลอดภัยและในที่พำนักที่เยือกสงบ

¹⁹แต่ถึงแม้ว่ามีลูกเห็บตกและป่าถูกทำลายไป และเมืองก็พินาศไปจนสิ้นซาก²⁰ พวกเจ้าที่หว่านพืชอยู่ริมลำธารน้ำทุกแห่งก็จะเป็นสุข พวกเจ้าที่ปล่อยวัวและลาของพวกเจ้าออกไปหากิน

Chapter 33

¹วิบัติแก่เจ้า ผู้ทำลายที่ไม่เคยถูกทำลาย วิบัติแก่คนทรยศที่พวกเขาไม่เคยถูกทรยศ เมื่อเจ้าหยุดทำลาย เจ้าก็จะถูกทำลาย เมื่อเจ้าหยุดทรยศ พวกเขาก็จะทรยศเจ้า² ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องพระกรุณาต่อข้าพระองค์ทั้งหลาย พวกข้าพระองค์คร่ำครวญพระองค์ ขอร้องเป็นแขนของพวกข้าพระองค์ทุกๆ ข้า ขอร้องเป็นความรอดของพวกข้าพระองค์ในเวลายากลำบาก³ เมื่อมีเสียงดังสนั่น ชนชาติทั้งหลายก็หนีไป เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้น ชนชาติทั้งหลายก็กระจัดกระจายไป⁴ ของที่รับมาของพวกเจ้าถูกนำมารวมกันเหมือนกับรวบรวมฝูงตีกแตน คนทั้งหลายก็จะกระโดดตะครุบมันเหมือนฝูงตีกแตนกระโดด

⁵พระยาห์เวห์ทรงเป็นที่ยกย่อง พระองค์ประทับในที่สูง พระองค์จะทรงทำให้ศิโยนเต็มด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม⁶ พระองค์จะทรงเป็นความมั่นคงในวันเวลาของพวกเจ้า ทรงเป็นความรอด ปัญญา และความรู้อย่างสมบูรณ์ ความยำเกรงพระเจ้าเป็นกริยาสมบัติของเจ้า⁷ ดูเถิด คณะทูตของพวกเจ้าร้องไห้อยู่ตามถนน และพวกนักการทูตที่หวังให้มีสันติภาพก็คร่ำครวญอย่างขมขื่น

⁸ทางหลวงทั้งหลายก็ร้างเปล่า ไม่มีพวกคนเดินทางอีกเลย พันธสัญญาต่างๆ ก็ถูกหักลง พวกพยานก็ถูกดูหมิ่น และมวลมนุษยชาติไม่ได้รับการนับถือ⁹ แผ่นดินนั้นคร่ำครวญและเหี่ยวแห้งไป เลบานอนก็อับอายและเหี่ยวแห้งไป ซาโรนเป็นเหมือนที่ราบทะเลทราย และบาซันและคารเมลก็สดไล้ของพวกมัน¹⁰ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "บัดนี้ เราจะลุกขึ้น บัดนี้ เราจะได้รับการเชิดชู บัดนี้ เราจะได้รับการยกย่อง"

¹¹พวกเจ้ารู้มืองแต่เกลบ และพวกเจ้าตลอดแต่ต่อข้าว ลมหายใจของพวกเจ้าเป็นไฟที่จะเผาผลาญพวกเจ้า¹² พวกประชาชนจะถูกเผาเป็นปูนขาว เหมือนกับพุ่มไม้หนามที่ถูกโค่นลงและถูกเผาไฟ¹³ พวกเจ้าที่อยู่ห่างไกล จงฟังสิ่งที่เราได้ทำแล้ว พวกเจ้าที่อยู่ใกล้ จงรับรู้ถึงอำนาจของเรา

¹⁴พวกคนบาบิโลนในศิโยนเกรงกลัว ความหวาดกลัวได้ครอบงำพวกคนที่ชั่วร้าย ผู้ใดในพวกเราอยู่กับไฟที่ร้อนแรงได้? ผู้ใดในพวกเราอยู่กับการเผาไหม้ได้ตลอดเป็นนิตย์?¹⁵ คนที่เดินอย่างชอบธรรมและพูดอย่างซื่อตรง คนที่ดูหมิ่นผลที่ได้จากการจับบังคับ ผู้ที่ปฏิเสธที่จะรับสินบน ผู้ที่ไม่ได้วางแผนการกระทำผิดที่โหดร้าย และไม่มองความชั่วร้าย¹⁶ เขาจะสร้างบ้านเรือนของเขาบนที่สูง ที่สัจของเขจะเป็นป้อมหิน อาหารและน้ำของเขาจะมีมาอย่างแน่นอน

¹⁷ดวงตาของเจ้าจะเห็นภคิตรีผู้สง่างาม พวกเขาจะเห็นแผ่นดินที่กว้างขวาง¹⁸ ใจของเจ้าจะคิดถึงความน่ากลัวนั้น คนที่เขียนอยู่ที่ไหน คนที่ชั่งจำนวนเงินอยู่ที่ไหน? คนที่นับจำนวนหอคอยเหล่านั้นอยู่ที่ไหน? ¹⁹เจ้าจะไม่ได้เห็นชนชาติที่เป็นศัตรูอีกต่อไป ชนชาติที่มีภาษาแปลกออกไป ผู้ที่เจ้าฟังไม่เข้าใจ²⁰ จงมองที่ศิโยน เมืองแห่งเทศกาลเสียงของพวกเรา ดวงตาของเจ้าจะเห็นกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่อาศัยที่สงบ จะไม่มีการย้ายถิ่นที่อีกต่อไป หลัคนมดของเขจะไม่ถูกถอนขึ้นมา อีกทั้งจะไม่มีเชือกของเต็นท์เส้นใดที่ขาดเลย

²¹แต่พระยาห์เวห์ผู้ทรงสง่างามจะสถิตกับเรา ในที่ซึ่งมีแม่น้ำกว้างใหญ่และลำธารน้ำ ไม่มีเรือรบที่มีฝีพายทั้งหลายจะเดินทางมา และไม่มีเรือลำใหญ่จะแล่นผ่านไป²² เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้พิพากษาของพวกเรา พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้บัญญัติกฎหมายของพวกเรา พระยาห์เวห์ทรงเป็นภคิตรีของพวกเรา พระองค์จะทรงช่วยพวกเราให้รอด²³ สายโยงของพวกเจ้าก็หย่อน สายโยงเหล่านั้นไม่สามารถยึดเสากระโดงให้อยู่ในที่ของมันได้ เมื่อมีการแบ่งของที่รับมามากมาย คนง่อยก็จะลากของที่รับมานั้นไปได้²⁴ พวกชาวเมืองจะไม่พูดว่า "ข้าป่วยอยู่" ประชาชนที่อาศัยอยู่ที่นั่นจะได้รับการรักษาให้กลับความผิดปกติของพวกเขา

Chapter 34

¹ประชาชนที่ทั้งหลายเอ๋ย จงเข้ามาใกล้และฟัง ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงตั้งใจฟัง แผ่นดินโลกและสรรพสิ่งในนั้นต้องฟัง โลกและทุกสิ่งที่มาจากโลก² เพราะพระยาห์เวห์ทรงพิโรธต่อประชาชาติทั้งสิ้น และทรงเกรี้ยวกราดต่อกองทัพทั้งสิ้นของพวกเขา พระองค์ทรงทำลายพวกเขาจนสิ้น พระองค์ได้ทรงมอบพวกเขาให้แก่การฆ่าฟัน³ ศพของพวกเขาก็ถูกเหวี่ยงออกไป กลิ่นของซากศพจะเหม็นคลุ้งอยู่ทุกหนทุกแห่ง และภูเขาทั้งหลายจะชุ่มชื้นด้วยเลือดของพวกเขา

⁴ดวงดาวทั้งสิบบนท้องฟ้าจะหายไป และท้องฟ้าจะถูกม้วนเหมือนกับหนังสือม้วน และดวงดาวทั้งหมดจะหายไป เหมือนกับใบที่ร่วงลงจากเถาอุ่น และเหมือนกับลูกมะเดื่อสุกจนที่ร่วงหล่นจากต้นมะเดื่อ⁵ เพราะเมื่อดาบของเราจะตีมันจนอัมในท้องฟ้าแล้ว ดูกิด บัดนี้ มันจะลงมายังเอโดม มายังชนชาติที่เราได้กำหนดไว้เพื่อการทำลาย⁶ ดาบของพระยาห์เวห์จะชุ่มชื้นไปด้วยเลือดและอาบไปด้วยไขมัน ชุ่มชื้นไปด้วยเลือดของบรรดาลูกแกะและแพะ อาบไปด้วยไขมันของไต่แกะตัวผู้ เพราะพระยาห์เวห์มีการสังเวยในเมืองโบธราห์และการสังหารครั้งใหญ่ในแผ่นดินเอโดม

⁷วัวป่าทั้งหลายจะถูกสังหารพร้อมกับพวกมัน และวัวหนุ่มก็จะถูกสังหารพร้อมกับพวกวัวที่แก่กว่า แผ่นดินของพวกเขาก็จะนองไปด้วยเลือด และดินของพวกเขาก็จะชุ่มด้วยไขมัน⁸ เพราะวันนั้นจะเป็นวันแห่งการแก้แค้นของพระยาห์เวห์ และมีปีที่พระองค์จะทรงตอบแทนในเรื่องของศิโยน⁹ ลำธารทั้งหลายของเอโดมจะกลายเป็นยางมะตอย และดินของมันจะกลายเป็นกำมะถัน และแผ่นดินของมันจะกลายเป็นยางมะตอยที่ลุ่มใ้หม้อยู่¹⁰ มันจะลุกไหม้ทั้งวันทั้งคืน คว้นของมันจะลอยขึ้นไปเป็นนิมิต มันจะเป็นแผ่นดินที่ร้างเปล่าอยู่ทุกชั่วชาติพันธุ์ จะไม่มีใครผ่านที่นั่นไปตลอดไปเป็นนิมิต

¹¹แต่บรรดานกป่าและสัตว์ป่าจะอาศัยอยู่ที่นั่น นกฮูกและอีกาจะสร้างรังของพวกมันในนั้น พระองค์จะทรงยิงสายวัดแห่งความพิณาศและสายตึงแห่งการทำลาย¹² พวกคนสูงศักดิ์ของมันจะไม่เหลืออะไรที่จะเรียกว่าเป็นอาณาจักรได้ และพวกเจ้านายของที่นั่นทั้งหมดจะไม่มีอีก¹³ ดินหนามจะงอกมาจากพระราชวังของที่นั่น ต้นตำแยและต้นกระชับจะงอกออกมาจากป้อมปราการของมัน มันจะเป็นที่อยู่ของหมาป่า และเป็นที่ย่อยของนกกระจอกเทศ¹⁴ พวกสัตว์ป่าและหมาจิ้งจอกจะมาพบกันที่นั่น และพวกแพะป่าจะร้องหากัน พวกสัตว์ที่หากินตอนกลางคืนจะอยู่ที่นั่นและหาที่พักสำหรับพวกมันเอง

¹⁵นกฮูกจะกำร้าง วางไข่และกกไข่ของพวกมัน ทั้งกกไข่และปกป้องลูกอ่อนของพวกมัน ไข่แล้ว พวกเหยี่ยวจะรวมตัวกันที่นั่น ต่างก็อยู่กับคู่ของมัน¹⁶ จงค้นหาหนังสือม้วนของพระยาห์เวห์ ไม่มีสักตัวเดียวในพวกมันเหล่านี้จะหายไป ไม่มีตัวไหนจะขาดคู่ เพราะพระโอษฐ์ของพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้ และพระวิญญาณของพระองค์ก็ทรงรวบรวมพวกมันไว้¹⁷ พระองค์ทรงจับฉลากที่ต่างๆ ให้กับพวกมัน และพระหัตถ์ของพระองค์ก็ได้วัดให้กับพวกมันด้วยเชือกวัด พวกมันจะได้กรรมสิทธิ์ตลอดไป พวกมันจะอาศัยอยู่ที่นั่นทุกชั่วชาติพันธุ์

Chapter 35

¹ถิ่นทุรกันดารและอารบาคจะยินดี และทะเลทรายจะเปรมปรีดีและแบ่งบาน เหมือนกับดอกกุหลาบ มันจะออกดอกอย่างมากมาย และเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานและร้องเพลง² มันจะได้รับสง่าราศีของเลบานอน ทั้งความโอ้อวดระการการของการเมลงและซาโรน พวกเขาจะเห็นพระสิริของพระยาห์เวห์ และพระสง่าราศีของพระเจ้าของพวกเรา³ จงเสริมกำลังแก้มือที่อ่อนแรง และจงกำหวัเข้าที่สิ้นให้มันคง

⁴จงกล่าวกับพวกคนที่มิใช่ชาวคัลลัวว่า "จงเข้มแข็งเถิด อย่ากลัวเลย ดูกิด พระเจ้าของพวกเราจะมาด้วยการแก้แค้น ด้วยการตอบแทนของพระเจ้า พระองค์จะเสด็จมาและช่วยพวกเจ้าให้รอด"⁵ แล้วตาของคนตาบอดจะมองเห็น และหูของคนหูหนวกจะได้ยิน⁶ แล้วคนง่อยจะกระโดดเหมือนกวาง และลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลง เพราะน้ำพุพุ่งขึ้นมาในอารบาค และลำธารทั้งหลายเกิดขึ้นในถิ่นทุรกันดาร

⁷ทรายที่ถูกแผดเผาจะกลายเป็นสระน้ำ และพื้นที่แห้งผากจะกลายเป็นน้ำพุ ในที่อาศัยของหมาป่าที่ซึ่งพวกมันเคยนอนอยู่ จะกลายเป็นต้นหญ้ากับต้นกก และต้นอ้อ⁸ จะมีทางหลวงที่นั่นเรียกว่าทางบริสุทธิ์ คนที่มีมลทินจะไม่เดินทางไปทางนั้น แต่จะเป็นทางสำหรับคนที่เดินในทางนั้น คนโง่เขลาจะไม่ไปมาบนทางนั้น

⁹จะไม่มีการโศกอยู่ที่นั่น จะไม่มีสัตว์ดุร้ายอยู่บนที่นั่น จะไม่พบพวกมันที่นั่น แต่พวกที่พระองค์ทรงไล่จะเดินที่นั่น¹⁰ ผู้ที่ได้รับการไล่ของพระยาห์เวห์จะกลับมาและจะมาที่ศิโยนด้วยการร้องเพลง และความยินดีที่ไม่สิ้นสุดจะอยู่บนศีรษะของพวกเขา ความยินดีและเปรมปรีดีจะเกิดขึ้นกับพวกเขา ความโศกเศร้าและการถอนหายใจจะหายไป

Chapter 36

¹ในปีที่สิบสี่ของรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ เซนาเคอริบกษัตริย์ของอัสซีเรียได้ยกขึ้นมาสู้รบกับเมืองป้อมปราการทั้งหมดของยูดาห์และได้ยึดเมืองเหล่านั้น² แล้วกษัตริย์ของอัสซีเรียได้ทรงส่งผู้บัญชาการทหารจากลาคีมาไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อมาเข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์พร้อมกับกองทัพใหญ่ เขาได้มาถึงที่ราบระบายน้ำของสระบน ตรงทางหลวงที่ไม่ยังลานซักฟอกและยืนอยู่ใกล้ที่นั่น

³พวกข้าราชการอิสราเอลผู้ที่ได้ออกจากเมืองไปเพื่อเจรจากับพวกเขาคือเอลียาซิมบุตรชายของฮิลคียาห์ผู้บัญชาการราชสำนัก เซบนาบาชเลาและโยอาห์บุตรชายของอาสาฟ ผู้ที่เขียนบันทึกคำตัดสินทางราชการ⁴ ผู้บัญชาการทหารได้กล่าวกับพวกเขาว่า "จงบอกเฮเซคียาห์ว่ากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ คือกษัตริย์ของอัสซีเรียตรัสว่า "เจ้ามันใจความช่วยเหลือจากผู้ใด?"⁵ เจ้าพูดแต่ถ้อยคำไร้สาระ ในการพูดว่ามีที่ปรึกษาและกำลังสำหรับการทำสงคราม บัดนี้ เจ้าวางใจในผู้ใด? ใครที่ทำให้เจ้ากล้ากบฏต่อเรา?

⁶ดูเถิด เจ้าวางใจในอียิปต์ที่เจ้าใช้เป็นไม้เท้าเป็นต้นกกที่เกาะแล้ว แต่ถ้ามีคนยืนบนไม้เท้า มันก็จะทิ่มและแทงเข้าไปในมือของเขา ฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์จะเป็นเช่นนั้นต่อคนที่วางใจในตัวเขา⁷ แต่ถ้าเจ้าพูดกับเราว่า "พวกเราวางใจในพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา" ก็พระองค์ไม่ใช่หรือ ที่เฮเซคียาห์ได้รื้อสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์ทิ้งไป และเขากล่าวกับยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า "พวกเจ้าต้องนับสการหน้าแท่นบูชานี้ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ?"

⁸เพราะฉะนั้น บัดนี้ ข้าต้องการยื่นข้อเสนอดีจากกษัตริย์ของอัสซีเรียเจ้านายของข้าให้แก่เจ้า ข้าจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าหากเจ้าหาคนที่ขี่ม้าเหล่านั้นได้⁹ เจ้าจะต้านทานแม้แต่นายกองที่เล็กที่สุด ของพวกทหารของเจ้านายข้าได้อย่างไร? เจ้าได้วางใจในอียิปต์สำหรับบรรดาธรรมาศิกและพวกพลม้า¹⁰ แล้วตอนนี้ ข้าได้เดินทางมาที่นี่เพื่อต่อสู้และทำลายแผ่นดินนี้โดยปราศจากพระยาห์เวห์หรือ? พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าว่า "จงโจมตีแผ่นดินนี้และทำลายเสีย""

¹¹แล้วเฮลียาคิมบุตรชายของอิสคียาห์และเซบนาและโยอาห์ได้กล่าวกับผู้บัญชาการทหารว่า "ขอโปรดพูดกับพวกผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอารามเถิด เพราะพวกเราเข้าใจภาษานั้น อย่าพูดกับพวกเราเป็นภาษายูดาห์ให้เข้าหูประชาชนที่อยู่บนกำแพงเลย"¹² แต่ผู้บัญชาการทหารได้กล่าวว่า "เจ้านายของข้าได้ส่งข้ามาหาเจ้านายของเจ้าและเจ้าเพื่อจะพูดถ้อยคำเหล่านี้หรือ? พระองค์ไม่ได้ส่งข้ามาหาพวกคนที่นั่งอยู่บนกำแพง ผู้ที่จะต้องกินขี้และกินเยี่ยวของพวกเขาร่วมกับเจ้าหรือ?"¹³ แล้วผู้บัญชาการทหารได้ยืนขึ้นและตะโกนด้วยเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า "จงฟังถ้อยคำของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

¹⁴กษัตริย์ได้ตรัสว่า 'อย่าให้เฮเซคียาห์หลอกลวงพวกเจ้า เพราะเขาจะไม่สามารถช่วยกู้พวกเจ้าได้'¹⁵ อย่าฟังเฮเซคียาห์ที่บอกให้พวกเจ้าวางใจในพระยาห์เวห์ว่า "พระยาห์เวห์จะทรงช่วยกู้พวกเราแน่นอน เมืองนี้จะไม่ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์ของอัสซีเรีย"¹⁶ อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์ของอัสซีเรียตรัสดังนี้ว่า "จงทำสัญญาสันติภาพกับเราและออกมาหาเรา แล้วพวกเจ้าแต่ละคนจะกินจากเถาขององุ่นของตนและจากต้นมะเดื่อของตน และดื่มน้ำในที่เก็บน้ำของตน

¹⁷พวกเจ้าจะทำอย่างนั้นจนกว่าเราจะมาและเอาตัวพวกเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนกับแผ่นดินของเจ้าเอง คือแผ่นดินที่มีข้าวและเหล้าองุ่นใหม่ แผ่นดินที่มีขนบปังและสวนองุ่น"¹⁸ อย่าให้เฮเซคียาห์ทำให้พวกเจ้าหลงผิดไป โดยกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์จะทรงช่วยกู้พวกเรา' มีพระองค์ใดของชนชาติทั้งหลายที่ช่วยกู้พวกเขาให้พ้นจากพระหัตถ์ของกษัตริย์ของอัสซีเรียได้หรือ?"¹⁹ พระของเมืองฮามัทและเมืองอาร์ปอดอยู่ที่ไหน? พระของเศฟวาร์อิมอยู่ที่ไหน? พวกเขายกผู้สะมาเรียจากอำนาจของเราได้หรือ?

²⁰มีพระองค์ใดท่ามกลางพระทั้งหมดของแผ่นดินเหล่านี้ที่ช่วยกู้แผ่นดินจากอำนาจของเราได้ แล้วพระยาห์เวห์จะช่วยกรุงเยรูซาเล็มให้รอดจากอำนาจของเราได้หรือ?"²¹ แต่ประชาชนยังคงเขยิบอยู่และไม่ตอบ เพราะพระบัญชาของกษัตริย์ว่า "อย่าได้ตอบเขา"²² แล้วเฮลียาคิมบุตรของอิสคียาห์ผู้ดูแลราชสำนักเซบนาผู้เป็นอาลักษณ์ และโยอาห์บุตรชายของอาสาฟผู้บันทึก ได้มาเฝ้าเฮเซคียาห์ด้วยเสื้อผ้าที่ฉีกขาด และได้กราบทูลถ้อยคำของผู้บัญชาการทหารให้พระองค์ทรงทราบ

Chapter 37

¹ต่อมาเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงได้ยินคำทูลถวายรายงานของพวกเขามาแล้ว พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์ และทรงคลุมพระองค์เองด้วยผ้ากระสอบ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์² พระองค์ได้ทรงใช้เฮลียาคิมผู้ดูแลราชสำนัก และเซบนาอาลักษณ์และบรรดาปุโรหิตอาซาส ทุกคนได้คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบไปหาอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะบุตรชายของอามอส³ พวกเขาได้กล่าวกับเขาว่า "เฮเซคียาห์ตรัสว่า 'วันนี้เป็นวันแห่งความทุกข์ใจ วันที่ถูกประณามและวันแห่งความอัปยศอดสู เหมือนกับการถึงกำหนดคลอด แต่มารดาไม่มีกำลังจะเบ่งออกมา

⁴บางทีพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจะทรงได้ยินถ้อยคำของผู้บัญชาการทหาร ผู้ที่กษัตริย์ของอัสซีเรียเจ้านายของข้าได้ใช้มาเพื่อทำกายพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และจะทรงว่ากล่าวถ้อยคำที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาทรงสดับฟังแล้ว บัดนี้ จงเปล่งเสียงอธิษฐานของท่านเพื่อพวกคนที่เหลืออยู่ที่ยังคงอยู่ที่นี่"⁵ ดังนั้น พวกข้าราชการของกษัตริย์เฮเซคียาห์จึงได้มาหาอิสยาห์⁶ และอิสยาห์ได้กล่าวกับพวกเขาว่า "จงทูลเจ้านายของพวกเจ้าว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสว่า "อย่ากลัวถ้อยคำที่พวกเจ้าได้ยิน ด้วยคำกล่าวที่พวกข้าราชการของกษัตริย์ของอัสซีเรียได้ดูหมิ่นเรา'

⁷ดูเถิด เราจะใส่วิญญาณหนึ่งในตัวเขา และเขาจะได้อ่านเรื่องสำคัญและกลับไปยังแผ่นดินของเขา เราจะทำให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง"⁸ แล้วผู้บัญชาการทหารได้กลับไปและพบว่ากษัตริย์ของอัสซีเรียสู้รบที่เมืองลิบนาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ยินว่ากษัตริย์องค์นั้นได้หนีไปจากเมืองลาคีซ⁹ แล้วเซบนาเคอริบทรงได้ยินว่าที่ระหะการกษัตริย์ของคูดและอียิปต์ได้รวมตัวกันสู้กับพระองค์ ดังนั้น พระองค์จึงทรงใช้พวกผู้สื่อสารมายังเฮเซคียาห์เพื่อแจ้งถ้อยคำอีกครั้ง

¹⁰"จงกล่าวแก่เฮเซคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ว่า 'อย่าให้พระเจ้าของเจ้าที่เจ้าวางใจหลอกลวงเจ้าว่า "กรุงเยรูซาเล็มจะไม่ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์อัสซีเรีย"¹¹ ดูเถิด พวกเจ้าได้ยินแล้วถึงสิ่งที่บรรดากษัตริย์ของอัสซีเรียได้กระทำต่อแผ่นดินทั้งสิ้นโดยการทำลายอย่างสิ้นซาก ดังนั้น เจ้าได้รับการช่วยกู้หรือ?"¹² บรรดาพระของชนชาติทั้งหลายได้ช่วยกู้พวกเขา ชนชาติทั้งหลายที่บรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือ โทซาน ฮาราน เรเซฟ และชาวเอเดนในเกลซาร์หรือ?"¹³ กษัตริย์ของเมืองฮามัท กษัตริย์ของเมืองอาร์ปอด บรรดากษัตริย์ของเมืองต่างๆ ของเศฟวาร์อิม เฮนาและอิฟวาร์อยู่ที่ไหน?"

¹⁴เฮเซคียาห์ได้ทรงรับจดหมายนี้จากมือของพวกผู้ส่งสารและอ่านจดหมายนั้น แล้วพระองค์ได้เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์และทรงคลั่งจดหมายนั้นต่อพระพักตร์พระองค์¹⁵ เฮเซคียาห์ได้ทรงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า¹⁶ "ข้าแต่พระยาห์เวห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล พระองค์ผู้ทรงประทับเหนือเหล่าเครูบ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวเหนือราชอาณาจักรของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก¹⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงเยี่ยพระกรรม และทรงสดับ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงเบิกพระเนตรของพระองค์ และทรงมองดู และทรงฟังถ้อยคำของเซบนาเคอริบ ที่เขาได้ส่งมาเยาะเย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

¹⁸ข้าแต่พระยาห์เวห์ มันเป็นเรื่องจริง ที่บรรดาภักษัตริย์ของอัสซีเรียได้ทำลายประชากรทั้งหมดยกเว้นแผ่นดินของพวกเขา¹⁹ พวกเขาได้เอาพระทั้งหลายของพวกเขาเข้าไปในไฟ เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่พระ แต่เป็นผลงานของมือของมนุษย์ ซึ่งเป็นเพียงไม้และหิน ดังนั้น คนอัสซีเรียจึงได้ทำลายสิ่งเหล่านั้น²⁰ เพราะฉะนั้น บัดนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากอำนาจของเขา เพื่อว่าราชอาณาจักรทั้งสิบบนแผ่นดินโลกจะรู้ว่าพระองค์เพียงผู้เดียวทรงเป็นพระยาห์เวห์"

²¹แล้วอิสยาห์บุตรชายของอามอสได้ส่งข่าวไปยังเฮเซคียาห์กล่าวว่า "พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า 'เพราะเจ้าได้อธิษฐานต่อเราถึงเรื่องเซนาเคอริบภักษัตริย์ของอัสซีเรีย²² นี่เป็นพระวาทะที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสเกี่ยวกับเจ้าว่า "ธิดาพรมจารีแห่งศิโยนดูหมิ่นเจ้าและหัวเราะเยาะและเย้ยหยันเจ้า ธิดาของเยรูซาเล็มสิ้นศรัทธาของเธอต่อเจ้า²³ เจ้าได้ทำกายและเย้ยหยันต่อผู้ใด? เจ้าได้ขึ้นเสียงของเจ้าและเบี่ยงตาของเจ้าด้วยความเย่อหยิ่งต่อผู้ใด? ต่อองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล

²⁴เจ้าได้ทำกายขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยพวกคนรับใช้ของเจ้าและได้กล่าวว่า "ข้าจะขึ้นไปยังที่สูงของภูเขาทั้งหลายพร้อมกับรถม้าศึกมากมายของข้า ไปถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสัตวาท์ที่สูงของบันลงและต้นสนสามใบที่ดีที่สุดในนั้น และข้าจะเข้าไปถึงยอดสูงสุดของมัน ข้าไปในป่าที่ที่สุดของมัน²⁵ ข้าได้ขุดบ่อและดื่มน้ำ ข้าได้ทำให้แม่น้ำทุกสายของอียิปต์แห้งไปภายใต้ฝ่าเท้าของข้า"²⁶ เจ้าไม่ได้ยินหรือว่า เราได้กำหนดไว้นานมาแล้วและได้ทำมันแล้วในสมัยโบราณ? บัดนี้ เราได้ทำให้มันผ่านไปแล้ว เจ้าอยู่ที่นี้เพื่อทำให้เมืองที่เข้มแข็งทั้งหลายพังลงกลายเป็นกองซากปรักหักพัง

²⁷ชาวเมืองของพวกเขาที่อ่อนกำลัง หดหู่และอับอาย พวกเขาเป็นพืชในทุ่งนาเป็นหญ้าอ่อน หญ้าบนหลังคาหรือในทุ่งนาก่อนลมตะวันตก²⁸ แต่เรารู้จักการนั่งของเจ้า การออกไปของเจ้า การเข้ามาของเจ้าและความเกรี้ยวกราดของเจ้าที่มีต่อเรา²⁹ เพราะความเกรี้ยวกราดของเจ้าที่มีต่อเรา และเพราะความหยิ่งยโสของเจ้าได้มาเข้าถึงหูของเรา เราจะเอาของของเราเกี่ยวกับลูกของเจ้า และเอาบังเหียนของเราในปากของเจ้า เราจะหันกลับไปตามทางที่เจ้ามา"

³⁰นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า ปีนี้เจ้าจะกินสิ่งที่งอกขึ้นเอง และปีที่สองจะกินสิ่งที่งอกจากที่นั่น แต่ในปีที่สามเจ้าต้องปลูกและเก็บเกี่ยว จงปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน³¹ คนที่เหลื่ออยู่ของเชื้อสายของยูดาห์ที่รอดชีวิตจะหยั่งรากลงอีกครั้งและเกิดผล³² เพราะคนที่เหลื่ออยู่จะออกมาจากกรุงเยรูซาเล็ม คนที่รอดชีวิตออกมาจากภูเขาไซออน ความร้อนรนของพระยาห์เวห์จอมโยธินจะทำการงานนี้"

³³เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสเกี่ยวกับภักษัตริย์อัสซีเรียดังนี้ว่า "เขาจะไม่เข้ามาในเมืองนี้ หรือยิงด้วยลูกธนูมาที่นี่ อีกทั้งเขาจะไม่ถือโล่มาข้างหน้าเมืองนี้ หรือสร้างเชิงกันต่อสู้เมืองนี้³⁴ ทางที่เขาได้มาจะเป็นทางเดียวกันกับทางที่เขาจะจากไป เขาจะไม่เข้ามาในเมืองนี้ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์³⁵ เพราะเราจะปกป้องเมืองนี้และช่วยกู้เมืองนี้ เพราะเห็นแก่เราเองและเพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา"

³⁶แล้วทูตของพระยาห์เวห์ได้ออกไปและต่อสู้กับค่ายของอัสซีเรีย ได้ประหารพวกทหาร 185,000 คน เมื่อคนเหล่านั้นได้ลุกขึ้นแต่เช้ามืด ซากศพก็เกลื่อนไปทั่วทุกแห่ง³⁷ ดังนั้น เซนาเคอริบภักษัตริย์ของอัสซีเรียจึงได้ออกจากอิสราเอลและเสด็จกลับบ้านไป และได้อาศัยอยู่ในกรุงนีนะเวห์³⁸ ต่อมาขณะที่พระองค์กำลังทรงงานมีสารในนิเวศของพระนิสโรคเทพเจ้าของพระองค์ อัดรัมเมเลคกับชาวเรเซอร์พระราชโอรสของพระองค์ได้เข้าพระองค์ด้วยดาบแล้วพวกเขาได้หนีเข้าไปในแผ่นดินอาราร์ต แล้วเอซาร์ฮัดโดนพระราชโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองราชย์แทน

Chapter 38

¹ในเวลานั้น เฮเซคียาห์ได้ประชวรใกล้สิ้นพระชนม์ ดังนั้น อิสยาห์บุตรชายของอามอสผู้เผยพระวจนะได้มาเข้าเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า "พระยาห์เวห์ตรัสว่า 'จงจัดการบ้านเรือนของเจ้าให้เรียบร้อย เพราะเจ้าจะตาย จะไม่มีชีวิตอยู่'²" แล้วเฮเซคียาห์ได้ทรงหันพระพักตร์เข้าข้างฝา และทรงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์³ พระองค์ได้ทูลว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงโปรดระลึกถึงการที่ข้าพระองค์ได้ดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์อย่างสัตย์ซื่อด้วยสุดใจของข้าพระองค์ และการที่ข้าพระองค์ได้กระทำความดีในสายพระเนตรของพระองค์" แล้วเฮเซคียาห์ได้ทรงกันแสงเสียงดัง

⁴แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์ก็ได้มาถึงอิสยาห์ว่า⁵ "จงไปและบอกเฮเซคียาห์ ผู้นำของประชากรของเราว่า 'พระยาห์เวห์ พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราได้ยื่นคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว และเราได้เห็นน้ำตาของเจ้า ดูเถิด เราจะเพิ่มชีวิตของเจ้าอีกสิบห้าปี⁶ แล้วเราจะช่วยกู้เจ้าและเมืองนี้จากมือของภักษัตริย์อัสซีเรียและเราจะปกป้องเมืองนี้⁷ นี่จะเป็นหมายสำคัญจากพระยาห์เวห์มาถึงเจ้า ว่าเราจะทำตามที่เราได้สัญญา

⁸ดูเถิด เราจะทำให้เงาของขึ้นบันไดของอาหิซัยย้อนหลังไปสิบขึ้น⁹" ด้วยเหตุนี้ เงาของขึ้นบันไดที่ทอดไปข้างหน้าจึงได้ย้อนหลังกลับสิบขึ้น¹⁰ นี่เป็นคำอธิษฐานของเฮเซคียาห์ที่ได้บันทึกไว้ เมื่อพระองค์ได้ประชวรและได้ทรงหายดี¹¹ ข้าพเจ้าได้กล่าวว่าชีวิตของข้าพระองค์ได้มาถึงครึ่งทางที่ข้าพเจ้าจะเข้าไปยังประตูของแดนคนตาย ข้าพเจ้าได้ถูกส่งไปทีนั้นจากปีเดือนที่เหลื่อของข้าพเจ้า

¹²ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้เห็นพระยาห์เวห์อีกต่อไป ไม่ได้เห็นพระยาห์เวห์ในแผ่นดินของคนเป็น ข้าพเจ้าจะไม่ได้อวดมูลมนุษย์หรือผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกนี้อีกต่อไป¹³ ชีวิตของข้าพเจ้าได้ถูกเอาไปและนำไปจากข้าพเจ้าเหมือนกับเตินท์ของคนเลี้ยงแกะ ข้าพเจ้ามีวันชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนกับคนกอฝำ พระองค์ได้ทรงตัดข้าพเจ้าออกจากหมู่กอฝำ พระองค์ทรงทำให้ชีวิตของข้าพเจ้าสิ้นสุดลงระหว่างกลางวันและกลางคืน¹⁴ ข้าพเจ้าร้องออกมาจนรุ่งเช้า พระองค์ทรงหักกระดูกทั้งสี่ของข้าพเจ้าเหมือนกับสิงโต พระองค์ทรงทำให้ชีวิตของข้าพเจ้าสิ้นสุดลงระหว่างกลางวันและกลางคืน

¹⁵ข้าพเจ้าร้องจ๊อกแจ๊กเหมือนนกนางแอ่น ข้าพเจ้าขุ่นเหมือนนกเขา ตาของข้าพเจ้าก็ร่ำไห้ไปด้วยการมองขึ้นไปเบื้องบน ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ถูกบีบบังคับ ขอทรงช่วยข้าพระองค์¹⁶ ข้าพเจ้าจะพูดอย่างไรได้? พระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าและได้ทรงทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะดำเนินอย่างช้าๆ ตลอด

ปีเดือนของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความเศร้าโศก¹⁶ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความทุกข์ยากที่พระองค์ประทานเป็นสิ่งดีแก่ข้าพระองค์ ขอให้ชีวิตของข้าพระองค์ได้กลับคืนมาสู่ข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำให้ชีวิตและสุขภาพของข้าพระองค์กลับสู่สภาพดี

¹⁷การได้พบกับความโศกเศร้าเช่นนั้นเป็นผลดีต่อข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากหลุมแห่งการทำลาย เพราะพระองค์ได้ทรงเหวี่ยงความบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์ไว้เบื้องหลังพระองค์¹⁸ เพราะแด่คนตายไม่ขอบพระคุณพระองค์ ความตายไม่สรรเสริญพระองค์ พวกคนที่ลงไปหลุมนั้นไม่มี ความหวังในความสัตย์จริงของพระองค์¹⁹ คนที่มีชีวิตอยู่ คนที่มีชีวิตอยู่ เขาคือผู้ที่ขอบพระคุณพระองค์ อย่างที่ข้าพระองค์ทำวันนี้ บิดาบอกให้ลูกๆ ได้รู้ถึงความสัตย์จริงของพระองค์

²⁰พระยาห์เวห์จะทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด และพวกเราจะฉลองด้วยการบรรเลงเพลงตลอดวันเวลาของชีวิตของพวกเราในพระนิเวศของพระยาห์เวห์²¹ บัดนี้อิสยาห์ได้กล่าวว่า "ขอให้พวกเขาเอาก่อนมะเดื่อมาและวางบนพระยอด และพระองค์จะทรงหายจากอาการประชวร"²² เฮเซคียาห์ก็ได้ตรัสด้วยว่า "อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่าเราเองจะขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์?"

Chapter 39

¹ในเวลานั้น เมโรดาคบาลาดันพระราชโอรสของบาลาดันกษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ทรงส่งพระราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเฮเซคียาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ยินว่าเฮเซคียาห์ได้ประจวบและหายจากประชวรแล้ว² เฮเซคียาห์ทรงพอพระทัยในสิ่งของเหล่านี้ พระองค์จึงได้ทรงให้พวกผู้ส่งสารดูพระคลังของสิ่งต่างๆ ที่มีค่าของพระองค์ คือเงิน ทองคำ เครื่องเทศ และน้ำมันหอม คลังแสงของพระองค์ และรวมทั้งทุกสิ่งที่มีในท้องพระคลังของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดในพระราชวัง หรือในราชอาณาจักรทั้งหมดของพระองค์ที่เฮเซคียาห์ไม่ได้ทรงให้พวกเขาดู

³แล้วอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้มาเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์และทูลถามพระองค์ว่า "คนเหล่านี้ทูลอะไรกับพระองค์? พวกเขามาจากไหน?" เฮเซคียาห์ได้ตรัสตอบว่า "พวกเขามาหาเราจากแดนไกล จากกรุงบาบิโลน"⁴ อิสยาห์ได้ทูลถามว่า "พวกเขาได้เห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง?" เฮเซคียาห์ได้ตอบว่า "พวกเขาได้เห็นทุกอย่างในพระราชวังของเรา ไม่มีอะไรในบรรดาสิ่งมีค่าทั้งหลายของเราที่เราไม่ได้ให้พวกเขาดู"

⁵แล้วอิสยาห์จึงได้ทูลเฮเซคียาห์ว่า "ขอทรงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์จอมโยธา⁶ พระยาห์เวห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลากำลังจะมาถึง เมื่อทุกสิ่งในพระราชวังของเจ้า และสิ่งต่างๆ บรรดาที่บรรพบุรุษของพระองค์ได้เก็บสะสมไว้จนถึงทุกวันนี้ จะถูกขนไปยังบาบิโลน ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย

⁷บุตรทั้งหลายที่ถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ที่เจ้าเองเป็นบิดา พวกเขาจะนำบุตรเหล่านั้นไป และพวกเขาจะกลายเป็นพวกขันทึบในพระราชวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน"⁸ แล้วเฮเซคียาห์ได้ตรัสกับอิสยาห์ว่า "พระวจนะของพระยาห์เวห์ที่ท่านกล่าวนั้นดี" เพราะพระองค์ทรงคิดว่า "จะมีความสงบสุขและมั่นคงในสมัยของเรา"

Chapter 40

¹พระเจ้าของพวกเขาทรงตรัสว่า "จงชูใจ จงชูใจประชากรของเรา² จงพูดกับกรุงเยรูซาเล็มด้วยความเห็นใจ และประกาศกับเมืองนั้นว่า การสู้รบของเมืองนั้นได้สิ้นสุดลงแล้ว ประกาศว่าความผิดบาปของเมืองนั้นได้รับการอภัยแล้ว ประกาศว่าเมืองนั้นได้รับโทษสำหรับความผิดบาปทั้งสิ้นจากพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์เป็นสองเท่าแล้ว"³ มีเสียงหนึ่งร้องออกมาว่า "จงเตรียมทางของพระยาห์เวห์ในถิ่นทุรกันดาร จงทำทางหลวงสำหรับพระเจ้าของพวกเราในอาราบาห์ให้ตรงไป"

⁴หุบเขาทุกแห่งจะถูกยกให้สูงขึ้น และภูเขาและเนินเขาจะถูกปลูกจะถูกปรับให้ต่ำลง และที่ลุ่มๆ ดอนๆ จะถูกปรับให้เสมอกัน และที่สูงๆ ต่ำๆ จะถูกทำให้ราบเรียบ⁵ และพระสิริของพระยาห์เวห์จะได้องรองปรากฏ และทุกคนจะมองเห็นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้แล้ว⁶ มีเสียงหนึ่งกล่าวว่า "จงร้องสิ" อีกเสียงหนึ่งตอบว่า "ข้าพเจ้าจะร้องอะไร?" "มนุษย์ทุกคนเป็นเหมือนต้นหญ้า และพืชสัจจะแห่งความสัตย์ซื่อทั้งสิ้นของพวกเขาเป็นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา

⁷ต้นหญ้าก็เหี่ยวแห้งและดอกไม้ก็ร่วงโรย เมื่อลมปรายของพระยาห์เวห์เป่ามาถูกมัน แม้แต่เดียว มนุษยชาติก็คือต้นหญ้า⁸ ต้นหญาก็เหี่ยวแห้งและดอกไม้ก็ร่วงโรย แต่พระวจนะของพระเจ้าของพวกเราจะยั่งยืนเป็นนิรันดร์"⁹ จงขึ้นไปบนภูเขาสูง โอ ศิโยน ผู้นำชาวดี จงกล่าวกับเมืองทั้งหลายของยูดาห์ว่า "นี่คือพระเจ้าของพวกเรา"

¹⁰ดูเถิด พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาเหมือนกับนักรบที่มีชัยชนะ และพระกรอันเข้มแข็งของพระองค์ก็ครอบครองเพื่อพระองค์ ดูเถิด รางวัลของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพวกคนที่พระองค์ได้ทรงช่วยกู้ก็ไปอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์¹¹ พระองค์จะทรงเลี้ยงฝูงแกะของพระองค์เหมือนผู้เลี้ยงแกะ พระองค์จะทรงรวบรวมลูกแกะเหล่านั้นไว้ในพระกรของพระองค์ และทรงอุ้มพวกมันไว้ในพระกรของพระองค์ และจะทรงค่อยๆ นำแกะที่กำลังเลี้ยงลูกอ่อนของมันไป¹² ใครได้ตวงน้ำในอุ้งมือของตน และวัดท้องฟ้าด้วยช่วงคืบของมือของเขา เอาผงธุลีของแผ่นดินโลกไว้ในกระจาด ซึ่งน้ำหนักเขาทั้งหลายด้วยตาชั่ง หรือชั่งเงินเขาด้วยตราชูล้ำ?

¹³ใครได้หยั่งรู้ถึงพระทัยของพระยาห์เวห์ หรือให้คำแนะนำพระองค์เหมือนกับอย่างกับเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้?¹⁴ พระองค์ทรงเคยรับคำแนะนำจากผู้ใดหรือ? ใครได้สอนพระองค์ถึงวิธีการที่ถูกต้องในการทำสิ่งต่างๆ และสอนความรู้ให้กับพระองค์ หรือแสดงให้เห็นทางแห่งความเข้าใจเล่า?¹⁵ ดูเถิด ชนชาติทั้งหลายเป็นเหมือนน้ำหยดเดียวในถัง และถือว่าเป็นเหมือนฝุ่นบนตาชั่ง ดูเถิด พระองค์ทรงชั่งเกาะทั้งหลายเหมือนกับผงธุลีดิน

¹⁶เลบานอนไม่พอเป็นเชื้อเพลิง อีกทั้งสัตว์ป่าทั้งหลายก็ไม่พอเป็นเครื่องเผาบูชา¹⁷ ประชาชาติทั้งสิ้นไม่เพียงพอต่อพระพักตร์พระองค์ พระองค์ทรงถือว่าพวกเขาเหมือนกับไม่มีอะไรเลย¹⁸ แล้วพวกเขาก็เปรียบพระเจ้ากับผู้ใด? พวกเขาเปรียบพระองค์เหมือนกับรูปเคารพใด?¹⁹ รูปเคารพที่ช่างฝีมือหล่อมันขึ้นมา ช่างทองได้ชุบมันด้วยทองคำ และประดิษฐ์โซ่เงินให้กับมัน

²⁰คนเลือกไม้ที่จะไม่ผุเพื่อทำเครื่องบูชา เขาเสาะหาช่างที่มีฝีมือเพื่อสร้างรูปเคารพที่จะไม่สั่นคลอน²¹ พวกเขาไม่เคยรู้จักหรือ? พวกเขาไม่เคยได้ยินหรือ? ไม่มีใครบอกพวกเขาตั้งแต่แรกหรือ? พวกเขาไม่เข้าใจตั้งแต่เริ่มวาระการฐานของแผ่นดินโลกหรือ?²² พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ประทับเหนือขอบฟ้าของแผ่นดินโลก และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่เป็นเหมือนฝูงตึกแด่นต่อพระพักตร์พระองค์ พระองค์ทรงขึงท้องฟ้าเหมือนชิงม่านและกางท้องฟ้าเป็นเต็นท์เพื่ออาศัยอยู่

²³พระองค์ทรงทำให้ผู้ครอบครองไม่มีอะไรเลย และทำให้ผู้ครอบครองแผ่นดินโลกหมดความสำคัญ²⁴ พวกเขายังไม่ทันจะปลูก ยังไม่ทันจะหว่าน ต้นของมันก็ยังไม่ทันจะหยั่งรากลงในพื้นดิน เมื่อพระองค์ทรงเป่าบนพวกมัน และพวกมันก็เหี่ยวแห้ง และลมก็พัดพวกมันไปเหมือนกับฟาง องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า²⁵ "แล้วพวกเขาก็เปรียบเรากับผู้ใด มีใครที่เสมอเหมือนเรา?"

²⁶จงมองขึ้นไปบนท้องฟ้า ใครได้สร้างดวงดาวเหล่านี้? พระองค์ทรงนำการก่อตัวของพวกมันออกมา และเรียกชื่อดวงดาวทุกดวงตามชื่อของมัน ด้วยความยิ่งใหญ่ของมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และด้วยกำลังของฤทธานุภาพของพระองค์ จึงไม่มีสิ่งใดดวงเดียวที่ขาดหายไป²⁷ ยาโคบเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงพูด และอิสราเอลเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงประกาศว่า "ทางของข้าพเจ้าได้ถูกปิดซ่อนไว้จากพระยาห์เวห์หรือ และพระเจ้าของข้าพเจ้าไม่ได้ทรงใส่พระทัยเกี่ยวกับความต้องการของข้าพเจ้าหรือ?"²⁸ พวกเขาไม่เคยรู้จักหรือ? เจ้าไม่เคยได้ยินหรือ? พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้านิรันดร์ พระผู้สร้างจากที่สุดปลายแผ่นดินโลก ผู้ไม่ทรงเหน็ดเหนื่อยหรืออ่อนล้า ความเข้าพระทัยของพระองค์ก็เหลือจะหยั่งรู้ได้

²⁹พระองค์ประทานกำลังแก่คนที่อ่อนเปลี้ย และประทานเรี่ยวแรงใหม่ให้กับผู้อ่อนแอ³⁰ แม้พวกคนหนุ่มจะเหน็ดเหนื่อยและอ่อนเปลี้ย และพวกคนหนุ่มจะสะดุดและล้มลง³¹ แต่คนเหล่านั้นที่รอคอยพระยาห์เวห์จะได้รับเรี่ยวแรงใหม่ พวกเขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี พวกเขาจะวิ่งและไม่อ่อนเปลี้ย พวกเขาจะเดินและไม่อ่อนกำลัง

Chapter 41

¹"โอ แผ่นดินชายทะเลเอ๋ย จงฟังและนั่งเขียนต่อหน้าเรา จงให้ประชาชาติทั้งหลายพินาศกำลังขึ้นใหม่ จงให้พวกเขาเข้ามาใกล้และให้พวกเขาพูด ให้พวกเขาเข้ามาใกล้ด้วยกันเพื่อโต้แย้งข้อพิพาท² ใครได้เร้าใจคนหนึ่งมาจากทางตะวันออก และเรียกท่านด้วยความชอบธรรมมาเพื่อทำหน้าที่ของท่าน?" พระองค์ทรงมอบบรรดาประชาชาติไว้กับท่านและช่วยท่านปราบบรรดาฆาตกรทั้งหลาย ท่านทำให้พวกเขากลายเป็นผงคลีด้วยดาบของท่าน เหมือนกับตอข้าวที่ปลิวไปด้วยคันธนูของท่าน³ ท่านไล่ตามพวกเขาและผ่านไปด้วยความปลอดภัย ตามทางที่รวดเร็วที่เท้าของท่านแทบจะไม่ได้เหยียบลงไ

⁴ใครได้กระทำการและทำให้การกระทำเหล่านี้สำเร็จ? ใครได้เรียกคนทุกชั่วชาติพันธุ์มาตั้งแต่ปฐมกาล? เรา ยาห์เวห์ ผู้เป็นเบื้องต้น และเป็นเบื้องปลาย เราคือผู้นั้น⁵ เกาะทั้งหลายได้เห็นและเกรงกลัว สุดปลายแผ่นดินโลกก็สั่นสะท้าน พวกเขาเข้ามาใกล้และเข้ามา⁶ ทุกคนช่วยเพื่อนบ้านของตน และทุกคนกล่าวแก่กันและกันว่า 'จงเข้มแข็งเถิด'

⁷ดังนั้น ช่างไม้ก็หันมองช่างทอง และคนที่ใช้ค้อนทำงานก็หันใจคนที่ใช้ทั้งทำงาน ช่างบัดกรีกล่าวว่า "ดีแล้ว" พวกเขาทำให้มันมั่นคงด้วยตะปูเพื่อมันจะไม่โคล่นล้มลงมา⁸ แต่เจ้า อิสราเอล ผู้รับใช้ของเรา ยาโคบผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เชื้อสายของอับราฮัมสหายของเรา⁹ เจ้าผู้ที่เรานำมาจากสุดปลายแผ่นดินโลก และผู้ที่เราได้เรียกจากที่ห่างไกล และผู้ที่เราได้พูดว่า 'เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา' เราได้เลือกเจ้าแล้วและไม่ปฏิเสธเจ้า

¹⁰อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่ากังวล เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะเสริมกำลังของเจ้า และเราจะช่วยเจ้า และเราจะชูเจ้าด้วยมือขวาอันชอบธรรมของเรา¹¹ ดูเถิด ทุกคนที่ได้โกรธเคืองเจ้า พวกเขาจะอับอายและขายหน้า พวกคนที่บิบบังคับเจ้า พวกเขาจะกลายเป็นความว่างเปล่าและจะพินาศ¹² เจ้าจะเสาะหาพวกเขา และจะไม่พบพวกคนที่ต่อสู้กับเจ้า พวกคนที่ทำสงครามกับเจ้าจะเป็นเหมือนความว่างเปล่า ไม่มีเหลืออยู่เลย

¹³เพราะเราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า จะชูมือขวาของเจ้า และพูดกับเจ้าว่า 'อย่ากลัวเลย เราจะช่วยเจ้า'¹⁴ อย่ากลัวเลย เจ้าหนอนยาโคบ และเจ้าคนอิสราเอล เราจะช่วยเจ้า นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ พระผู้ไถ่ของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล¹⁵ ดูเถิด เรากำลังทำให้เจ้าเป็นเหมือนเลื่อนนวดข้าวที่ทั้งคม ทั้งใหม่และมีสองคม เจ้าจะนวดและบดขยี้เขาทั้งหลาย¹⁶ เจ้าจะทำให้เขินเขินเขินทั้งหลายเป็นเหมือนกลีบธัญพืช เจ้าจะฟัดร้อนพวกมัน และลมก็จะพัดพาพวกมันไปเสีย ลมจะทำให้พวกมันกระจัดกระจายไป เจ้าจะเปรมปรีดีในพระยาห์เวห์ เจ้าจะเปรมปรีดีในองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล

¹⁷คนที่ถูกบีบบังคับและคนที่ขัดสนแสวงหาเรา แต่ไม่มีเลย และสิ้นของพวกเขาก็แห้งผากเพราะความกระหาย เรา ยาห์เวห์ จะตอบคำอธิษฐานของพวกเขา เรา พระเจ้าของอิสราเอลจะไม่ทอดทิ้งพวกเขา¹⁸ เราจะทำให้สำราญทั้งหลายไหลลงไปในที่ลาด และน้ำพุต่างๆ ท่ามกลางหุบเขา เราจะทำให้ทะเลทรายกลายเป็นสระน้ำ และแผ่นดินแห้งแล้งกลายเป็นน้ำพุ¹⁹ เราจะวางต้นสนสิดาล์ในถิ่นทุรกันดาร อีกทั้งต้นกระถินเทศ ต้นน้ำมันเชียว และต้นมะกอก เราจะวางต้นสนสามใบไว้ในที่ราบทะเลทราย พร้อมทั้งบรรดาต้นสนและต้นสนสามใบเนื้อแข็ง

²⁰เราจะดำเนิน เพื่อว่าคนทั้งหลายจะเห็น รับรู้ และเข้าใจด้วยกันว่าพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำสิ่งนี้ องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลได้ทรงสร้างสิ่งนี้²¹ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "จงนำคดียของเจ้ามา" ฆาตกรของยาโคบตรัสว่า "จงนำข้อโต้แย้งที่ดีที่สุดสำหรับรูปเคารพทั้งหลายของเจ้ามา"²² จงให้พวกเขานำข้อโต้แย้งของพวกเขาเองมาต่อพวกเรา ให้พวกเขาออกมาข้างหน้าและนำเสนอต่อพวกเราว่ามืออะไรเกิดขึ้น เพื่อที่พวกเราจะได้รู้เรื่องเหล่านี้ได้ดี ให้พวกเขาออกเรายังบรรดาคำประกาศที่ได้พยากรณ์ไว้ เพื่อพวกเราจะได้ไตร่ตรองคำประกาศเหล่านั้นและรู้ว่าคำประกาศเหล่านั้นสำเร็จได้อย่างไร

²³จงบอกสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับอนาคต เพื่อให้พวกเราได้รับรู้ ถ้าพวกเจ้าเป็นพวกเทพเจ้า จงทำสิ่งที่ดีหรือชั่วร้าย ที่พวกเจ้าจะตกใจกลัวและจดจำ²⁴ดูเถิด รูปเคารพของพวกเจ้าก็ว่างเปล่า และการกระทำของพวกเจ้าก็ว่างเปล่า คนที่เลือกพวกเจ้าก็น่ารังเกียจ²⁵เราได้ให้คนหนึ่งขึ้นมาจากทิศเหนือ และท่านมาแล้ว เราได้เรียกท่านผู้ที่ออกนามของเรา จากทางดวงอาทิตย์ขึ้น และท่านจะเหยียบย่ำบรรดาผู้ครอบครองเหมือนกับโคลนตม เหมือนกับช่างปั้นหม้อที่ย่ำดินเหนียว

²⁶ใครได้ประกาศเรื่องนี้ไว้ตั้งแต่ปฐมกาล เพื่อพวกเราจะได้รู้? ก่อนเวลานี้ เพื่อพวกเราจะได้รู้ว่า "ท่านถูกต้อง" แท้จริงแล้ว ไม่มีใครในพวกเขาสิ่งไว้ ไข่แล้ว ไม่มีใครได้ยินว่าเจ้าพูดอะไร²⁷เราเป็นผู้แรกที่ได้พูดกับศิโยนว่า "จงดูเถิด พวกเขายู่ที่นี่" เราได้ส่งผู้ประกาศข่าวคนหนึ่งไปยังกรุงเยรูซาเล็ม²⁸เมื่อเรามองดู ก็ไม่มีใครเลย ไม่มีใครสักคนในพวกเขาที่ให้คำปรึกษาที่ดีได้ เมื่อเราถาม ใครที่สามารถจะตอบสักคำได้²⁹ดูเถิด พวกเขากุณคนก็ว่างเปล่า และการกระทำของพวกเขาก็ว่างเปล่า รูปหล่อโลหะของพวกเขาก็เป็นแต่ลมและความว่างเปล่า

Chapter 42

¹ดูเถิด ผู้รับใช้ของเรา ผู้ที่เราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ที่เราปิตินในเขา เราได้เอาวิญญาณของเราใส่ไว้บนเขา เขาจะนำความยุติธรรมมาสู่ชนชาติทั้งหลาย²เขาจะไม่ร้องหรือตะโกน หรือจะไม่ทำให้คนได้ยินเสียงของเขาตามท้องถนนทั้งหลาย³ต้นอ้อข้าแล้ว เขาจะไม่หึก และใส่ตะเกียบรับหรี เขาจะไม่ดับ เขาจะทำการยุติธรรมอย่างสัตย์ซื่อ

⁴เขาจะไม่อ่อนล้าหรือท้อถอย จนกว่าเขาจะได้สถาปนาความยุติธรรมไว้บนแผ่นดินโลก และแผ่นดินชายทะเลทั้งหลายรอคอยธรรมบัญญัติของเขา⁵นี่คือพระดำรัสของพระเจ้าพระยาห์เวห์ ผู้ที่ได้ทรงสร้างฟ้าและทรงชิงมันไว้ ผู้ที่ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและทุกสิ่งที่บังเกิดขึ้นในโลก ผู้ประทานลมหายใจแก่คนทั้งปวงบนโลก และผู้ที่ประทานชีวิตให้แก่พวกคนที่อาศัยอยู่บนโลก ตรัสดังนี้ว่า

⁶"เรา คือพระยาห์เวห์ ได้เรียกเจ้ามาด้วยความชอบธรรม และจะจับมือของเจ้าไว้ เราจะรักษาเจ้าไว้ และตั้งเจ้าไว้เป็นเหมือนพันธมิตรสัญญาแก่ชนชาตินั้น เป็นแสงสว่างแก่คนต่างดาว⁷เพื่อเปิดตาของคนตาบอด เพื่อปลดปล่อยนักโทษทั้งหลายออกจากคุก และปลดปล่อยพวกคนที่นั่งอยู่ในความมืดออกจากเรือนจำ⁸เราคือยาห์เวห์ นั่นคือนามของเรา และเราไม่ให้สง่าราศีของเราแก่คนอื่น หรือไม่ให้คำที่สรรเสริญเราแก่รูปเคารพและสลัก⁹ดูเถิด สิ่งเก่าก่อนได้ล่วงเลยไป บัดนี้เราจะประกาศสิ่งใหม่ๆ ก่อนที่สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้น เราจะบอกสิ่งเหล่านั้นแก่เจ้า"

¹⁰จงร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระยาห์เวห์ และร้องเพลงสรรเสริญพระองค์จากสุดปลายแผ่นดินโลก พวกเจ้าที่ลงไปยังทะเล และทุกสิ่งที่อาศัยอยู่ในนั้น ทั้งแผ่นดินชายทะเล และคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ที่นั่น¹¹จงให้ทะเลทรายและเมืองทั้งหลายเปล่งเสียงร้อง บรรดาหมู่บ้านที่ซึ่งคนเคदारอาศัยอยู่ จงให้ร้องด้วยความยินดี จงให้ชาวเมืองเสลาร้องเพลง ให้พวกเขาให้ร้องจากยอดเขาทั้งหลาย¹²ให้พวกเขาถวายพระสิริแด่พระยาห์เวห์ และประกาศคำสรรเสริญพระองค์ในแผ่นดินชายทะเล

¹³พระยาห์เวห์จะเสด็จออกไปอย่างนักรบ พระองค์จะทรงเร้าความกระตือรือร้นของพระองค์เหมือนอย่างคนแห่งสงคราม พระองค์จะทรงเปล่งพระสุรเสียงใช้แล้ว พระองค์จะทรงเปล่งพระสิงหนาท พระองค์จะทรงสำแดงฤทธาภพของพระองค์ต่อศัตรูของพระองค์¹⁴เราได้เขียนมาเป็นเวลานานแล้ว เราได้นั่งอยู่และเหนียวรั้งตนเองไว้ บัดนี้ เราจะร้องออกมาเหมือนผู้หญิงกำลังคลอดบุตร และจะหายใจและหอบ¹⁵เราจะทำให้ภูเขาและเนินเขาทั้งหลายร้างเปล่า และทำให้พืชผักของพวกเขายเหี่ยวแห้งไป และเราจะเปลี่ยนแม่น้ำทั้งหลายเป็นเกาะต่างๆ และจะทำให้สระน้ำต่างๆ เหือดแห้งไป

¹⁶เราจะนำคนตาบอดไปตามทางที่พวกเขาไม่รู้จัก เราจะพาพวกเขาไปในวิถีทั้งหลายที่พวกเขาไม่รู้จัก เราจะเปลี่ยนความมืดให้เป็นความสว่างข้างหน้าพวกเขา และทำให้ที่มืดเคียวเป็นทางตรง เราจะทำสิ่งเหล่านี้ และเราจะไม่ละเลยสิ่งเหล่านี้¹⁷พวกเขาจะหันกลับไป พวกเขาจะอันอายอย่างที่สุด คือ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปแกะสลัก พวกคนที่พูดกับบรรดารูปหล่อโลหะว่า "ท่านทั้งหลายเป็นเทพเจ้าของเรา"¹⁸เจ้าพวกคนหูหนวก จงฟัง และเจ้าพวกคนตาบอด จงมองดูสิ เพื่อพวกเขาจะได้เห็น

¹⁹ใครเป็นคนตาบอด ไม่ใช่ผู้รับใช้ของเราหรือ? หรือใครที่เป็นคนหูหนวกเหมือนกับผู้ส่งสารที่เราส่งไป? ใครที่ตาบอดเหมือนกับผู้ที่มีส่วนร่วมพันธมิตรสัญญาของเรา หรือตาบอดเหมือนผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์?²⁰พวกเจ้าเห็นหลายอย่าง แต่ไม่เข้าใจ หูก็เปิดออก แต่ไม่ได้ยินอะไรเลย²¹สิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงพอพระทัย คือการสรรเสริญความยุติธรรมของพระองค์ และการทำให้ธรรมบัญญัติของพระองค์ได้รับเกียรติ²²แต่เป็นชนชาติที่ถูกปล้นและถูกริบ พวกเขากุณคนติดกับดักในหลุม ถูกคุมขังอยู่ในคุก พวกเขากลายเป็นของรืบทที่ไม่มีใครช่วยกู้พวกเขา และไม่มีใครกล่าวว่า "จงคืนพวกเขากลับมา"

²³มีใครในพวกเขาจะฟังเรื่องนี้บ้าง? ใครจะฟังและได้ยินในอนาคต?²⁴ใครได้มอบยาโคบให้แก่พวกโอร และมอบคนอิสราเอลให้แก่พวกปล้น? ไม่ใช่พระยาห์เวห์ ผู้ที่พวกเราได้ทาบป่ต่อพระองค์ ผู้ซึ่งพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะดำเนินในทางของพระองค์ และปฏิเสธที่จะเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระองค์หรือ?²⁵เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงเทพะพิโรธรุนแรงลงมานบนพวกเขา ด้วยสงครามแห่งการทำลายล้าง มันทำให้พวกเขาติดไฟอยู่รอบตัว แต่พวกเขาก็ไม่รับรู้ มันเผาไหม้พวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่ได้ใส่ใจ

Chapter 43

¹แต่บัดนี้ ยาโคบเอ๋ย นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระองค์ผู้ได้ทรงสร้างเจ้า และอิสราเอลเอ๋ย พระองค์ผู้ได้ทรงปั้นเจ้า ตรัสว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเราได้ไต่เจ้า เราได้เรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า เจ้าเป็นของเรา²เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า และเมื่อข้ามแม่น้ำทั้งหลาย น้ำก็จะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าเดินลุยไฟ เจ้าจะไม่ถูกเผาไหม้ และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า

³เพราะเราคือพระยาเวห์เป็นพระเจ้าของเจ้า องค์บริสุทธ์ของอิสราเอล พระผู้ช่วยให้รอดของเจ้า เราได้ให้อียิปต์เป็นค่าไถ่ของเจ้า ให้ลูกและเสนาเพื่อแลกกับเจ้า⁴เพราะว่าเจ้ามีค่าและพิเศษในสายตาของเรา เรารักเจ้า เพราะฉะนั้น เราจะให้ชนชาตินั้นเพื่อแลกกับเจ้า และชนชาติอื่นๆ เพื่อแลกกับชีวิตของเจ้า⁵อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะนำลูกหลานของเจ้ามาจากทางตะวันออก และเราจะรวบรวมเจ้ามาจากทางตะวันตก

⁶เราจะพูดกับทิศเหนือว่า 'จงมอบพวกเขามา' และพูดกับทิศใต้ว่า 'อย่ายึดใครไว้' จงนำพวกบุตรชายของเรามาจากแดนไกล และนำพวกบุตรหญิงของเรามาจากดินแดนไกลของแผ่นดินโลก⁷ทุกคนผู้ซึ่งเราได้เรียกตามชื่อของเรา ผู้ที่เราได้สร้างขึ้นเพื่อพระสิริของเรา ผู้ที่เราได้ปั้น ไข่แล้ว ผู้ที่เราได้ทำไว้⁸จงนำพวกคนเหล่านั้นออกมา คือพวกเขาที่มีตาแต่กลับตาบอด และพวกเขาที่มีหูแต่กลับหูหนวก

⁹ประชาชาติทั้งหมดได้มาชุมนุมกัน และชนชาติทั้งหลายได้มาประชุมกัน มีใครในพวกเขาที่ได้แจ้งเรื่องนี้ได้และบอกเหตุการณ์ก่อนหน้านี้แก่เราได้? ให้พวกเขา นำพวกพยานของพวกเขาเพื่อพิสูจน์ว่าพวกเขาเองถูกต้อง ให้พวกเขาฟังและยืนยันว่า 'มันเป็นความจริง'¹⁰พวกเจ้าเป็นพวกพยานของเรา" พระยาเวห์ทรงประกาศว่า "และผู้รับใช้ของเราผู้ซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ เพื่อที่เจ้าจะได้รู้จักและเชื่อในเรา และเข้าใจว่าเราคือผู้ใด ก่อนหน้าเราไม่มีเทพเจ้าใดถูกปั้นขึ้นมา และภายหลังเราก็ไม่มีเลย

¹¹เราเอง เราคือพระยาเวห์ และไม่มีพระผู้ช่วยให้รอดอื่นใดนอกจากเรา¹²เราได้แจ้งให้ทราบ ได้ช่วยให้รอด และได้ประกาศให้รู้ และไม่มีเทพเจ้าอื่นใดท่ามกลางพวกเจ้า พวกเจ้าเป็นพวกพยานของเรา" พระยาเวห์ทรงประกาศดังนี้ว่า "เราคือพระเจ้า¹³ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราเป็นผู้ใด และไม่มีใครช่วยคนใดให้รอดจากมือของเราได้ เรากระทำการ และใครจะทำให้กลับคืนมาได้เล่า?"¹⁴นี่เป็นสิ่งที่พระยาเวห์ พระผู้ไถ่ของพวกเจ้า องค์บริสุทธ์ของอิสราเอล ตรัสว่า "เพราะเห็นแก่พวกเจ้า เราจะส่งไปยังบาบิโลน และนำพวกเขาทั้งหมดลงมาเป็นพวกผู้ลี้ภัย และเปลี่ยนเสียงแห่งชื่นชมยินดีของคนบาบิโลนเป็นบทเพลงคร่ำครวญ

¹⁵เราคือพระยาเวห์ องค์บริสุทธ์ของพวกเจ้า พระผู้สร้างของอิสราเอล เป็นกษัตริย์ของพวกเจ้า"¹⁶นี่เป็นสิ่งที่พระยาเวห์ (ผู้ได้ทรงเปิดทางไปสู่ทะเลและรีกในน้ำเชียวรากล¹⁷ผู้ได้ทรงนำรถม้าศึกและม้า กองทัพและพลโยธาออกมา พวกเขามองลงด้วยกัน พวกเขาไม่ได้ขึ้นมาอีก พวกเขาได้สูญสิ้นไป ดับไปเหมือนไส้ตะเกียง) ตรัสว่า

¹⁸"อย่าคิดถึงสิ่งเก่าก่อนเหล่านี้ หรืออย่าพิเคราะห์ถึงสิ่งต่างๆ ที่นานมาแล้ว¹⁹ดูเถิด เรากำลังทำสิ่งใหม่ บัดนี้ มันเริ่มเกิดขึ้นแล้ว เจ้าไม่เห็นสิ่งนั้นหรือ? เราจะสร้างทางในทะเลทรายและธารน้ำทั้งหลายในถิ่นทุรกันดาร²⁰บรรดาสัตว์ป่าในท้องทุ่งจะให้เกียรติเรา บรรดาหมาป่าและนกจะออกเทศ เพราะเราให้น้ำในถิ่นทุรกันดาร และแม่น้ำทั้งหลายในทะเลทราย เพื่อให้ชนชาติที่เราเลือกสรรไว้ได้ดื่ม"²¹ชนชาตินี้ผู้ซึ่งเราได้ปั้นเพื่อเราเอง เพื่อที่พวกเขาจะกล่าวขานคำสรรเสริญเรา

²²แต่เจ้าไม่ได้ร้องเรียกเรา ยาโคบเอ๋ย เจ้าไม่ได้เหน็ดเหนื่อยเพื่อเราเลย อิสราเอลเอ๋ย²³เจ้าไม่ได้นำแกะตัวใดของเจ้ามาเป็นเครื่องเผาบูชา หรือถวายเกียรติเราด้วยเครื่องบูชาของเจ้า เราไม่ได้ให้เจ้าแบกภาระเรื่องเครื่องธัญบูชา หรือทำให้เจ้าเหน็ดเหนื่อยด้วยความต้องการเครื่องหอม เจ้าไม่ได้นำเงินไปซื้อไม้กลั่นหอมมา²⁴อีกทั้งพวกเจ้าไม่เทไขมันของเครื่องบูชาของพวกเจ้าให้แก่เรา แต่พวกเจ้าเป็นภาระแก่เราด้วยความบาปทั้งหลายของพวกเจ้า พวกเจ้าทำให้เราเหน็ดเหนื่อยด้วยการกระทำชั่วของเจ้า

²⁵เราเอง ไข่แล้ว เราคือผู้ใด ผู้ที่ลบหลู่การทรงยศของเจ้าเพราะเห็นแก่เราเอง เราจะไม่จดจำบาปทั้งหลายของเจ้าอีกต่อไป²⁶จงทำให้เราระลึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นให้เรามาสู่ความกิน จงให้การของเจ้า เพื่อที่เจ้าจะพิสูจน์ว่าบริสุทธิ์²⁷บรรพบุรุษคนแรกของเจ้าได้ทำบาป และพวกผู้นำของพวกเจ้าก็ได้กระทำผิดต่อเรา²⁸เพราะฉะนั้น เราจะทำให้พวกเจ้านายบริสุทธิ์เป็นมลทิน เราจะมอบยาโคบให้แก่การทำลายอย่างสิ้นเชิง และมอบอิสราเอลให้แก่การถูหมิ่นที่น่ายำยาศอดสู"

Chapter 44

¹บัดนี้ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา และอิสราเอลผู้ที่เราได้เลือกสรร จงฟังเถิด²นี่เป็นสิ่งที่พระยาเวห์ผู้ได้ทรงสร้างเจ้าและทรงปั้นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ และผู้ที่ทรงช่วยเจ้า ตรัสว่า "อย่ากลัวเลย ยาโคบผู้รับใช้ของเรา และเจ้าเยชูร ผู้ที่เราได้เลือกสรร³เพราะเราจะเก้มน้ำลงบนพื้นดินที่ขาดน้ำ และธารน้ำไหลบนพื้นดินแห้ง เราจะเป่าพระวิญญาณของเราลงบนเชื้อสายของเจ้า และเทพของเราลงบนลูกหลานของเจ้า⁴พวกเขาจะจกขึ้นมาท่ามกลางต้นหลุย้า เหมือนกับต้นหลุย้าทั้งหลายที่อยู่ริมธารน้ำ

⁵คนหนึ่งจะพูดว่า 'ข้าเป็นของพระยาเวห์' และอีกคนหนึ่งจะร้องเรียกนามของยาโคบ และอีกคนหนึ่งจะเขียนบนมือของเขาว่า 'เป็นของพระยาเวห์' และเรียกชื่อของเขาเองด้วยนามของอิสราเอล"⁶นี่เป็นสิ่งที่พระยาเวห์ กษัตริย์ของอิสราเอลและพระผู้ไถ่ของเขา พระยาเวห์จอมโยธาตรัสว่า "เราเป็นเมืองต้น และเราเป็นเมืองปลาย และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเรา⁷ใครที่เป็นเหมือนเรา? ให้เขาประกาศเรื่องนี้ และอธิบายต่อเราถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตั้งแต่เราได้สถาปนาประชาชนโบราณของเรา และให้พวกเขาบอกถึงเหตุการณ์ที่จักมา⁸อย่ากลัวหรืออย่าขยาดเลย เราได้แจ้งให้เจ้าทราบนานมาแล้ว และประกาศเรื่องนี้ให้รู้กันแล้วไม่ใช่หรือ? พวกเจ้าเป็นพวกพยานของเรา มีพระอื่นใดบ้างนอกจากเรา? ไม่มีพระศิลาอื่น เราไม่เคยรู้จักเลย"

⁹ทุกคนที่ปั้นรูปเคารพล้วนเป็นความว่างเปล่า สิ่งต่างๆ ที่พวกเขาขึ้นชอบเป็นสิ่งไร้ค่า บรรดาพยานของพวกเขาไม่เห็นหรือไม่รู้อะไรเลย และพวกเขาจะได้รับความอับอาย¹⁰ใครจะปั้นเทพเจ้าหรือหล่อรูปเคารพที่ไร้ค่าเล่า?¹¹ดูเถิด พวกพ้องของเขาทุกคนจะได้รับความอับอาย พวกช่างฝีมือก็เป็นเพียงมนุษย์ จงให้พวกเขาขึ้นหยัดด้วยกัน พวกเขาจะหมอบลงด้วยความกลัวและได้รับความอับอาย

¹²ช่างเหล็กทำงานด้วยเครื่องมือของเขา สร้างมันขึ้นมา ทำงานอยู่เหนือก้อนถ่าน เขาขึ้นรูปมันด้วยค้อน และทำมันด้วยเขนที่มีกำลังของเขา เขาหัวโหม และ

กำลังของเขาก็ดมลง เขาไม่ได้ดื่มน้ำเลย และเริ่มหมดแรง¹³ข้างไม้วัดไม้ด้วยสายวัด และทำเครื่องหมายด้วยเหล็กแหลม เขายืนรูปปั้นด้วยเครื่องมือของเขา และทำเครื่องหมายบนมันด้วยวงเวียน เขาก็ให้มันมีรูปร่างตามแบบของมนุษย์ เหมือนกับมนุษย์ที่สง่างาม เพื่อให้มันอยู่ในบ้าน

¹⁴เขาตัดต้นสนสี่ดาร์ หรือเลือกต้นสนสามใบหรือต้นโอ๊ก เขาก็บั่นไม้ไปป่ามาเพื่อตัวเขาเอง เขาปลูกต้นสนต้นหนึ่งและฝนก็ทำให้มันเติบโต¹⁵ แล้วคนก็ใช้มันเพื่อเป็นไฟและทำให้ตนเองอบอุ่น ไซแล้ว เขาก็อไฟและปิ้งขนมปัง แล้วเขาก็ทำรูปพระจากมันและกราบไหว้มัน เขาก็ทำรูปเคารพขึ้นมารูปหนึ่งและกราบไหว้มัน¹⁶ เขาเผาไม้บางส่วนเพื่อให้เป็นไฟ อย่างเนื้อของเขามันไฟ เขากินและอิม เขาก็ให้ตนเองอบอุ่นและกล่าวว่า "เออ ข้าอบอุ่น ข้าได้เห็นไฟ"

¹⁷เขาทำเป็นเทพเจ้ารูปหนึ่งด้วยไม้ที่เหลือ รูปแกะสลักของเขา เขาก็กราบมันและให้ความเคารพมัน และอธิษฐานต่อรูปปั้น และกล่าวว่า "ขอทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นเทพเจ้าของข้าพระองค์"¹⁸ พวกเขาไม่รู้และพวกเขาไม่เข้าใจ เพราะดวงตาของพวกเขามืดบอดและมองไม่เห็นและจิตใจของพวกเขาไม่รู้¹⁹ ไม่มีใครคิดและพวกเขาไม่เข้าใจและกล่าวว่า "ข้าได้เผาไม้ส่วนหนึ่งในกองไฟ ไซแล้ว ข้ายังได้ปิ้งขนมปังบนถ่านของมันด้วย ข้าได้ย่างเนื้อบนถ่านของมันและกิน บัดนี้ ข้าควรจะทำไมส่วนอื่นๆ ให้เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจเพื่อที่จะมีสสารหรือ? ข้าควรจะกราบไหว้ก่อนไม้หรือ?"

²⁰มันเป็นราวกับว่า เขากำลังกินขี้เถ้า ใจที่หลอกลวงของเขาได้นำเขาให้หลงผิด เขาช่วยกัตัวเขาเองไม่ได้ หรือเขาไม่สามารถพูดได้ว่า "สิ่งที่อยู่ในมือขวาของข้าเป็นพระเทียมเท็จ"²¹ ยาโคบและอิสราเอลเอ๋ย จงคิดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ เพราะเจ้าเป็นผู้รับใช้ของเร เราได้ปิ่นเจ้า อิสราเอลเอ๋ย เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเร เราจะไม่ลืมเจ้า²² เราได้ลบเลือนการทรมานของเจ้าเหมือนกับเมฆหมอก และลบเลือนบาปทั้งหลายของเจ้าเหมือนกับเมฆ จงกลับมาหาเรา เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว

²³ท้องฟ้าเอ๋ย จงร้องเพลง เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงทำการนี้ ห้วงลึกของแผ่นดินโลกเอ๋ย จงโห่ร้อง ภูเขาทั้งหลายเอ๋ย จงเปล่งเสียงร้องเพลง ป่าไม้และต้นไม้ทุกต้นในป่านี้ด้วย เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงไถ่ยาโคบแล้ว และจะทรงสำแดงพระสิริของพระองค์ในอิสราเอล²⁴ นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระผู้ไถ่ของเจ้า พระองค์ผู้ทรงปิ่นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ ตรัสว่า "เราคือพระยาห์เวห์ ผู้เดียวที่ได้สร้างทุกสิ่ง ผู้ที่ได้ขึงพื้นฟ้า ผู้เดียวที่ได้สร้างแผ่นดินโลก"²⁵ เราผู้ซึ่งทำให้คำทำนายของนักพูดที่ไร้สาระเป็นความว่างเปล่า และผู้ที่ทำให้พวกคนที่อ่านคำทำนายต่างๆ ได้รับความอับยศ เราคือผู้ที่แก้ปัญญาคบคนฉลาด และทำให้คำปรึกษาของพวกเขาลงเินเลาไป

²⁶เราคือพระยาห์เวห์ ผู้ที่รับรองถ้อยคำของผู้รับใช้ของพระองค์และทำให้คำพยากรณ์ของผู้ส่งสารของพระองค์เกิดขึ้นจริง ผู้ที่กล่าวถึงกรุงเยรูซาเล็มว่า 'กรุงนั้นจะมีคนอาศัยอยู่' และกล่าวกับเมืองต่างๆ ของยูดาห์ว่า 'เมืองเหล่านั้นจะถูกสร้างขึ้นใหม่ และเราจะยกซากปรักหักพังของเมืองเหล่านั้นขึ้น'²⁷ ผู้ที่กล่าวกับทะเลลึกว่า 'จงเหือดแห้งไป และเราจะทำให้กระแสน้ำของเจ้าเหือดแห้งไป'²⁸ พระยาห์เวห์ คือพระองค์ผู้ที่ตรัสถึงไซรัสว่า 'เขาเป็นผู้เลี้ยงแกะของเรา เขาจะทำทุกสิ่งที่เราปรารถนา เขาจะบัญชาถึงกรุงเยรูซาเล็มว่า 'กรุงนั้นจะถูกสร้างขึ้นใหม่' และกล่าวถึงพระวิหารว่า 'จงวางฐานรากของพระวิหาร'"

Chapter 45

¹นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัสกับไซรัสผู้ที่พระองค์ได้ทรงเจิมไว้ ผู้ซึ่งเราห้อมล้อมเขาไว้ เพื่อที่จะปราบบรรดาประชาชาติที่อยู่ข้างหน้าเขา เพื่อปลดอาวุธกษัตริย์ทั้งหลาย และเปิดประตูทั้งหลายที่อยู่ข้างหน้าเขา เพื่อที่ประตูเมืองเหล่านั้นยังคงเปิดอยู่² เราจะไปข้างหน้าเจ้าและทำให้ภูเขาทั้งหลายราบเรียบ เราจะทำให้ประตูทองสัมฤทธิ์ทั้งหลายแตกเป็นชิ้นๆ และตัดลูกกรงเหล็กเป็นชิ้นๆ³ และเราจะให้กรัฟยัสสมบัติในที่มืดและความมั่งคั่งที่ซ่อนอยู่แก่เจ้า เพื่อเจ้าจะรู้ว่า เรานี้แหละคือพระยาห์เวห์ ผู้ที่เรียกเจ้าชื่อตามชื่อของเจ้า เราคือพระเจ้าของอิสราเอล

⁴เพราะเห็นแก่ยาโคบผู้รับใช้ของเร และอิสราเอลที่เราได้เลือกสรร เราได้เรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า ได้ให้ตำแหน่งแห่งเกียรติยศแก่เจ้า แม้ว่าเจ้าไม่ได้รู้จักเรา⁵ เราคือพระยาห์เวห์ และไม่มีผู้อื่นอีก ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเรา เราจะคาดอาวุธให้เจ้าเพื่อทำสงคราม แม้ว่าเจ้าไม่ได้รู้จักเรา⁶ เพื่อคนทั้งหลายจะรู้ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้น และจากทิศตะวันตกว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเรา เราคือพระยาห์เวห์ และไม่มีผู้อื่นอีก

⁷เราได้ปิ่นความสว่างและได้สร้างคามมืด เรานำสันติสุขมาให้และสร้างภัยพิบัติ เราคือพระยาห์เวห์ ผู้ที่ทำการเหล่านี้ทั้งหมด⁸ ท้องฟ้าเอ๋ย จงโปรยฝนลงมาจากเบื้องบน ให้ท้องฟ้าทั้งหลายหล่นแห่งความชอบธรรมลงมา ให้แผ่นดินโลกได้ชิมชับความชอบธรรมนั้น เพื่อให้ความรอดจกออกมา และความชอบธรรมจกขึ้นมาด้วยกัน เราคือพระยาห์เวห์ได้สร้างทั้งสองอย่าง⁹ วัณธที่แก่คนที่ได้เทียบกับผู้ที่ได้ปิ่นเขา แก่ผู้ที่เป็นเหมือนหม้อดินใบหนึ่งท่ามกลางหม้อดินทั้งหลายในแผ่นดิน ดินเหนียวจะพูดกับข้างปิ่นหม้อว่า 'ท่านกำลังทำอะไร?' หรือ 'ผลงานของท่านไม่มีหุหิว' เช่นนั้นหรือ?

¹⁰วัณธที่แก่คนที่พูดกับบิดาว่า 'ท่านกำลังให้กำเนิดอะไร?' หรือพูดกับผู้หญิงว่า 'เธอกำลังคลอดอะไร?'¹¹ นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล พระผู้สร้างของเขา ตรัสว่า 'ทำไมพวกเจ้าจึงถามว่า เราจะทำอะไรให้กับบุตรทั้งหลายของเรา? เจ้าบอกให้เรากำสิ่งที่เกี่ยวกับงานของมือของเราเชี่ยวชาญหรือ?'¹² เราได้สร้างแผ่นดินโลกและได้สร้างมนุษย์บนโลกนั้น มือของเราเองนี่แหละที่ขึงท้องฟ้า และเราได้บัญชาดาวฤกษ์ดวงให้ปรากฏขึ้น

¹³เราได้เร่งเร้าไซรัสด้วยความชอบธรรม และเราจะทำให้วิถีทั้งหลายของเขารบรื่น เขาจะสร้างเมืองของเรา เขาจะให้ประชาชนของเราที่เป็นเชลยกลับบ้านและไม่ใช้เพื่อค่าจ้างหรือสินบน"¹⁴ พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ¹⁵ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ผลกำไรต่างๆ ของอียิปต์และสินค้าของอูซ พร้อมกับของชาวเสมา พวกคนรูปร่างสูง จะถูกนำมายังเจ้า พวกเขาจะเป็นของเจ้า พวกเขาจะเดินตามหลังเจ้า พวกเขาจะเข้ามาพร้อมโซ่ตรวน พวกเขาจะก้มกราบเจ้าและร้องวนเจ้าว่า 'พระเจ้าสถิตกับพระองค์อย่างแน่นอน และไม่มีผู้อื่นอีกนอกจากพระองค์'"¹⁶ แก้วจริง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงซ่อนพระองค์เอง พระเจ้าของอิสราเอล พระผู้ช่วยให้รอด

¹⁶พวกเขาทุกคนจะได้รับความอับยศและขายหน้าด้วยกัน พวกคนที่แกะสลักรูปเคารพจะเดินด้วยความอับยศอดสู¹⁷ แต่อิสราเอลจะได้รับความรอดจากพระยาห์เวห์ด้วยความรอดนิรันดร์ พวกเจ้าจะไม่ต้องได้รับความอับยศหรือความอับยศอดสูอีกเลย¹⁸ นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้ได้ทรงสร้างท้องฟ้า พระเจ้า

เที่ยงแก่ที่ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและทำมันไว้ ผู้ที่ได้ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์ไม่ได้ทรงสร้างมันให้เป็นความว่างเปล่า แต่ทรงตั้งพระทัยให้เป็นที่อยู่อาศัย ตรัสว่า "เราคือพระยาห์เวห์ และไม่มีผู้อื่นอีก"

¹⁹เราไม่ได้พูดในที่ลับ หรือในที่ซ่อน เราไม่ได้พูดกับพงศ์พันธุ์ของยาโคบว่า 'จงแสวงหาเราในความว่างเปล่า' เราคือพระยาห์เวห์ ผู้ที่พูดอย่างจริงใจ เราประกาศสิ่งที่ถูกต้อง²⁰จงชุมนุมพวกเจ้าเองและเข้ามา จงรวมตัวกัน พวกผู้ลี้ภัยจากท่ามกลางบรรดาประชาชาติ พวกเขาไม่มีความรู้ พวกคนที่ห้ามรูปและสลักและอธิษฐานต่อเทพเจ้าที่ช่วยให้รอดไม่ได้²¹จงเข้ามาใกล้และแจ้งให้เราทราบ จงนำหลักฐานมา ให้พวกเขารวมหัวกัน ใครที่ได้สำแดงสิ่งนี้นานมาแล้ว? ใครได้ประกาศเรื่องนี้? เราเอง พระยาห์เวห์ไม่ใช่หรือ? ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเรา พระเจ้าที่ยงธรรมและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ไม่มีผู้ใดนอกจากเรา

²²จงกลับมาหาเราและรับความรอด ที่สุดปลายแผ่นดินโลกทั้งหมด เพราะเราคือพระเจ้า และไม่มีผู้อื่นอีก²³เราปฐกษัตริย์ด้วยตัวเราเอง และกล่าวบัญญัติที่ยงธรรมของเรา และจะไม่คืนคำ 'ทุกเช้าจะคุกกลางต่อเรา ทุกคืนจะปฐกษัตริย์ต่อเรา'²⁴พวกเขาจะกล่าวถึงเราว่า "ในพระยาห์เวห์เพียงผู้เดียวที่มีความรอดและกำลัง"" พวกเขากุยกศผู้ที่โกรธเคืองพระองค์จะได้รับความรักอันอภัย²⁵ในพระยาห์เวห์ พงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดจะถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม พวกเขาจะภูมิใจในพระองค์

Chapter 46

¹พระเบลกิมต่ำลง พระเนโบก็โน้มตัวลง บรรดาสัตว์ต่างๆ และสัตว์พาหนะได้บรรทุกพวกเรูปเคารพของพวกเขาไป รูปเคารพเหล่านี้ที่พวกเขาเข้าไปก็เป็นการหนักสำหรับบรรดาสัตว์ที่เหนื่อยอ่อน²พวกเขาโน้มตัวลงต่ำและคุกเข่าลงด้วยกัน พวกเขาไม่สามารถช่วยรูปเคารพเหล่านั้นได้ และพวกเขาเองก็ตกไปเป็นเชลย³วงศานยาโคบเอ๋ย จงฟังเรา และคนที่เหลืออยู่ทั้งหมดของวงศานอิสราเอล ผู้ที่เราได้จับมาตั้งแต่ก่อนที่เจ้าเกิด จับมาตั้งแต่อยู่ในครรภ์

⁴เราคือผู้นั้น ถึงแม้เจ้าจะแก่ลง และจนกระทั่งผมของเจ้าหงอก เราก็จะจับเจ้า เราได้สร้างเจ้าและเราจะแบกเจ้า เราจะอุ้มเจ้าและเราจะช่วยกู้เจ้า เจ้าจะเปรียบเรากับผู้ใด? ⁵เจ้าคิดว่าเราเหมือนกับใคร? เพื่อที่เราจะเอามาเปรียบเทียบกับ? ⁶คนทั้งหลายเทกองคำออกจากถุ้งและชั่งเงินบนตาชั่ง พวกเขาอ้างช่างโลหะคนหนึ่ง และให้เขากำมันขึ้นมาเป็นเทพเจ้าของคนหนึ่ง พวกเขาภิรมย์ลงและนับสการมัน

⁷พวกเขาขมขื่นขึ้นมาไว้บนบ่าของพวกเขาและแบกมันไป พวกเขาดึงมันไว้ในที่ของมัน และมันก็ต้องอยู่ในที่ของมันและไม่เคลื่อนย้ายไปจากที่นั่น พวกเขาร้องเรียกมัน แต่มันตอบไม่ได้ และช่วยใครจากความยากลำบากของเขไปได้⁸จงคิดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ อย่าละเลยสิ่งเหล่านี้ เจ้าพวกกบฏ⁹จงคิดถึงสิ่งเก่าก่อน สิ่งเหล่านั้นในอดีต เพราะเราคือพระเจ้าและไม่มีผู้อื่นอีก เราคือพระเจ้า และไม่มีผู้ใดเหมือนเรา

¹⁰เราแจ้งตอนจบให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น และบอกล่วงหน้าถึงสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้น เราพูดว่า "แผนงานของเราจะเกิดขึ้น และเราจะทำตามที่เราประสงค์"¹¹เราเรียกคนเหล่านี้มาจากตะวันออก คือคนที่เราเลือกมาจากแดนไกล ใช่แล้ว เราได้พูดแล้ว เราจะทำให้สำเร็จด้วย เราได้มุ่งหมายไว้แล้ว เราจะกำมันด้วย¹²เจ้าชนชาติที่ดื้อรั้นเอ๋ย จงฟังเรา ผู้ที่ห่างไกลจากการทำสิ่งที่ชอบธรรม¹³เรากล้าสร้างความชอบธรรมของเราใกล้ มันอยู่ไม่ไกลนัก และความรอดของเราไม่รอช้า และเราให้ความรอดแก่ศิโยนและให้ความสง่างามของเราแก่อิสราเอล

Chapter 47

¹ธิดาพรหมจารีแห่งบาบิโลนเอ๋ย จงลงไปและนั่งในพงคลี ธิดาแห่งเคลเดียเอ๋ย จงนั่งบนพื้นดินที่ปราศจากบัลลังก์ คนจะไม่เรียกเจ้าว่างดงามและอ่อนช้อยอีกต่อไป²จงเอาไม้มาและไม้แปรงเถอะ จงเอาผ้าคลุมหน้าของเจ้าออกไป จงกลกเสื้อคลุมยาวของเจ้าขึ้น อย่าคลุมขาของเจ้า จงลุยข้ามธารน้ำทั้งหลายไป³ความเปลือยเปล่าของเจ้าจะถูกเปิดเผย ใช่แล้ว เราจะเห็นความน่าอับอายของเจ้า เราจะทำการแก้แค้น และจะไม่ไว้ชีวิตสักคนเดียว

⁴พระเจ้าผู้ไถ่ของพวกเรา พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์จอมโยธา องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล⁵ธิดาของชาวเคลเดียเอ๋ย จงนั่งในความเขยิบและจงเข้าไปในความมืด เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าว่าราชินีแห่งราชอาณาจักรทั้งหลายอีกต่อไป⁶เราได้ไถ่ถอนชาติของเรา เราได้ทำให้มรดกของเราเป็นมลทินและมอบพวกเขาไว้ในมือของเจ้า แต่เจ้าไม่ได้แสดงความเมตตาต่อพวกเขา เจ้าวางแอกที่หนักอึ้งไว้บนพวกคนแก่

⁷เจ้าได้พูดว่า "ข้าจะครอบครองเป็นราชินีที่มีอำนาจสูงสุดตลอดไป" เจ้าจึงไม่ได้ใส่ใจในเรื่องเหล่านี้ อีกทั้งเจ้าก็ไม่ได้พิจารณาเรื่องเหล่านี้ว่าจะจบลงอย่างไร⁸เพราะฉะนั้น บัดนี้ จงฟังเรื่องนี้ เจ้าผู้รักความเพลิดเพลินและนั่งอยู่อย่างมั่นคง เจ้าผู้คิดในใจของตนว่า "ข้าดำรงอยู่ และไม่มีผู้อื่นอีกที่เหมือนกับข้า ข้าจะไม่นั่งเป็นแม่ม่าย และจะไม่ประสบกับการสูญเสียบุตรทั้งหลายไป"⁹แต่ทั้งสองสิ่งนี้จะมาถึงเจ้าในเวลาเดียวกันในวันเดียว ทั้งการสูญเสียบุตรทั้งหลายและการเป็นแม่ม่าย พวกเขาจะมาหาเจ้าด้วยกองกำลังเต็มขนาด ทั้งๆที่เจ้ามีเวทมนต์ คาถาอาคม และเครื่องรางของขลังมากมาย

¹⁰เจ้าได้วางใจในความอธรรมของเจ้า เจ้าได้พูดว่า "ไม่มีใครเห็นข้า" สติปัญญาและความรู้ของเจ้าก็นำเจ้าให้หลงไป แต่เจ้าคิดในใจว่า "ข้าดำรงอยู่ และไม่มีผู้อื่นอีกที่เหมือนข้า"¹¹ภัยพิบัติจะมาถึงเจ้า เจ้าจะไม่สามารถขับไล่มันไปได้ด้วยคาถาอาคมของเจ้า การทำลายล้างจะตกลงมาบนเจ้า เจ้าจะไม่สามารถปิดเป้ามันออกไปได้ ภัยพิบัติจะจับเจ้าอย่างจับพลันก่อนที่เจ้าจะรู้¹²จงตั้งมั่นอยู่ในการร้ายเวทมนต์ของเจ้าและคาถาอาคมมากมายของเจ้าที่เจ้าได้ท่องจำอย่างสดัยช้อยมาตั้งแต่ยังเด็ก บางทีเจ้าอาจจะทำสำเร็จ บางทีเจ้าอาจจะทำให้ภัยพิบัติจากไปด้วยความกลัวก็ได้

¹³เจ้าได้เหน็ดเหนื่อยกับที่ปรึกษามากมายของเจ้า ขอให้คนเหล่านั้นยืนหยัดและช่วยเจ้า คนเหล่านั้นที่ทำภาพทองฟ้าและเฟื่องดูหมู่ดาว คนเหล่านั้นที่แจ้งวันขึ้นหนึ่งคำให้รู้ ให้พวกเขาช่วยเจ้าจากสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเจ้า¹⁴ดูเถิด พวกเขาจะเป็นเหมือนตอข้าว ไฟจะเผาผลาญพวกเขา พวกเขาจะช่วยตัวพวกเขาเองจาก

พลังของเปลวไฟไม่ได้ ไม่มีท่านที่ทำให้พวกเขาอบอุ่น ไม่มีไฟให้พวกเขาผิง¹⁵ พวกคนที่เจ้าทำงานด้วย พวกเขาจะกลายเป็นเช่นนี้ต่อเจ้า และเจ้าได้ซื้อและขายกับพวกเขาเมื่อเจ้ายังสาว และพวกเขาทุกคนก็ยังคงทำในสิ่งที่ใจเขาของเขาเอง และเมื่อเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ ก็ไม่มีใครช่วยเจ้าได้"

Chapter 48

¹จงฟังเรื่องนี้ วงศ์วานของยาโคบผู้ซึ่งถูกเรียกด้วยนามว่าอิสราเอล และได้มาจากเชื้อสายของยูดาห์ เจ้าผู้ซึ่งปฏิญาณโดยพระนามของพระยาห์เวห์และร้องขอต่อพระเจ้าของอิสราเอล แต่ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ หรือด้วยความประพฤติดุชธรรม² เพราะพวกเขาเรียกตนเองว่าเป็นประชากรของนครบริสุทธีและวางใจในพระเจ้าของอิสราเอล พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์จอมโยธา

³"เราได้แจ้งสิ่งเหล่านี้ให้ทราบตั้งแต่นามมาแล้ว สิ่งเหล่านี้ได้ออกมาจากปากของเรา และเราได้ทำให้สิ่งเหล่านี้เป็นที่รู้จักกัน แล้วเราได้ทำกันที่ และก็เป็นไปตามนั้น⁴ เพราะเราได้รู้ว่าเจ้าต้อธัน กลุ่มคอของเจ้าแข็งอย่างกับเหล็ก และหน้าผากของเจ้าเหมือนกับทองสัมฤทธิ์⁵ เพราะฉะนั้น เราจึงได้แจ้งสิ่งเหล่านี้ให้เจ้ารู้ล่วงหน้า เราได้แจ้งให้เจ้ารู้ก่อนที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น เพื่อเจ้าจะพูดไม่ได้ว่า 'รูปเคารพของข้าได้ทำสิ่งเหล่านี้' หรือ 'รูปแกะสลักของข้าและรูปหล่อของข้าได้ถล่มบ้นดาสสิ่งเหล่านี้'

⁶เจ้าได้ยินเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้แล้ว จงดูที่หลักฐานนี้ทั้งหมด และเจ้า เจ้าจะไม่ยอมรับสิ่งที่เราได้พูดว่าเป็นความจริงหรือ? ตั้งแต่นี้ไป เราจะสำแดงให้เจ้าเห็นสิ่งใหม่ๆ สิ่งต่างๆ ที่ซ่อนอยู่ที่เจ้าไม่เคยรู้⁷ ตอนนี้อยู่ ไม่ใช่ตั้งแต่กาลก่อน สิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้น และก่อนวันนี้ เจ้าไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ เพื่อเจ้าจะไม่สามารถพูดได้ว่า 'ใช่ ข้ารู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้แล้ว'

⁸เจ้าไม่เคยได้ยิน เจ้าไม่เคยรู้ สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปิดเผยล่วงหน้าให้ข้าหูของเจ้ามาก่อน เพราะเราได้รู้ว่าเจ้าเต็มไปด้วยความหลอกลวงอย่างมาก และรู้ว่าเจ้าได้เป็นคนกบฏตั้งแต่เกิด⁹ เพราะเห็นแก่นามของเรา เราจะกลั่นความโกรธของเราไว้ และเพราะเห็นแก่เกียรติยศของเราเราจะยับยั้งจากการทำลายเจ้า¹⁰ ดูเถิด เราได้ชำระเจ้าให้บริสุทธิ์แล้ว แต่ไม่เหมือนกับเงิน เราได้ทำให้เจ้าบริสุทธิ์ในเตาหลอมแห่งความทุกข์

¹¹เพราะเห็นแก่เราเอง เราจะกระทำการเพราะเห็นแก่เราเอง เพราะเราจะยอมให้นามของเราเสื่อมเสียได้อย่างไร? เราจะไม่ให้พระสิริของเราแก่ผู้อื่น¹² จงฟังเราทั้งยาโคบและอิสราเอลผู้ซึ่งเราได้เรียก เราคือผู้นั้น เราเป็นเบื้องต้น และเราก็คือเบื้องปลายด้วย¹³ ใช่แล้ว มือของเราเองได้วางฐานรากของแผ่นดินโลก และมือขวาของเราได้กางผืนฟ้าออก เมื่อเราเรียกพวกมัน พวกมันก็ยืนขึ้นพร้อมกัน

¹⁴จงเรียกชุมนุมพวกเจ้าเอง พวกเจ้าทุกคน และจงฟัง ใครในพวกเจ้าที่ได้ประกาศสิ่งเหล่านี้? ผู้ช่วยของพระยาห์เวห์จะทำความมุ่งหมายของพระองค์ที่ต่อสู้กับบาบิโลนสำเร็จ เขาจะดำเนินการตามพระประสงค์ของพระยาห์เวห์ที่ต่อสู้กับชาวเคลเดีย¹⁵ เราเอง เราได้พูดแล้ว ใช่แล้ว เราได้เรียกเขาแล้ว เราได้นำเขามาและเขาจะทำได้สำเร็จ¹⁶ จงเข้ามาใกล้เรา จงฟังเรื่องนี้ ตั้งแต่เริ่มต้น เราไม่ได้พูดในสิ่งที่ลึกลับ เมื่อมันเกิดขึ้น เราอยู่ที่นั่น" บัดนี้ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ส่งข้าพเจ้ามา พร้อมกับพระวิญญาณของพระองค์

¹⁷นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระผู้ไถ่ของเจ้า องค์บริสุทธีของอิสราเอลตรัสว่า "เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ที่สอนวิธีการแก่เจ้าที่จะทำได้สำเร็จ ผู้ที่นำเจ้าในทางที่เจ้าควรจะไป¹⁸ ถ้าเจ้าเพียงแต่เชื่อฟังพระบัญญัติของเรา แล้วความสงบสุขและความมั่งคั่งของเจ้าจะไหลเหมือนกับแม่น้ำ และความรอดของเจ้าเป็นเหมือนคลื่นในทะเล¹⁹ พงศพันธ์ของเจ้าจะมากมายดังทราย และลูกหลานจากครรภ์ของเจ้าจะมากมายดังเบ็ดทราย ชื่อของพวกเขาจะไม่ถูกตัดออก และจะไม่ถูกลบล้างออกไปจากต่อหน้าเรา

²⁰จงออกมาจากบาบิโลน จงหนีไปจากคนเคลเดีย ด้วยมีเสียงร้องระงับประกาศเรื่องนี้ จงทำให้เรื่องนี้เป็นที่รู้จักกัน จงทำให้เรื่องนี้ออกไปยังสุดปลายแผ่นดินโลก ว่า 'พระยาห์เวห์ได้ทรงไถ่ยาโคบผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว'²¹ พวกเขาไม่ได้กระหาย เมื่อพระองค์ได้ทรงนำหน้าพวกเขาผ่านทะเลทราย พระองค์ทรงทำให้น้ำไหลออกจากศิลาให้แก่พวกเขา พระองค์ทรงแยกศิลาให้เปิดออก และน้ำก็ไหลทะลักออกมา²² พระยาห์เวห์ตรัสว่า "ไม่มีความสงบสุขสำหรับคนอธรรมเลย"

Chapter 49

¹แผ่นดินชายทะเลเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า บัดนี้ ชนชาติทั้งหลายที่อยู่ไกล จงตั้งใจฟังข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกชื่อข้าพเจ้า ตั้งแต่มารดาของข้าพเจ้าได้นำข้าพเจ้ามาสู่โลกนี้² พระองค์ได้ทรงทำให้ปากของข้าพเจ้าเหมือนดาบคม พระองค์ได้ทรงซ่อนข้าพเจ้าในร่มเงาพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพเจ้าเป็นลูกธนูขึงตึง พระองค์ได้ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้ในแสงธนูของพระองค์³ พระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา อิสราเอลผู้ซึ่งเราสำแดงพระสิริของเราผ่านทางเจ้า"

⁴แต่ข้าพเจ้าได้ตอบว่า "ถึงแม้ว่าข้าพระองค์ได้คิดว่าข้าพระองค์ได้ตรากตรำโดยเปล่าประโยชน์ ข้าพระองค์ได้ใช้กำลังของข้าพระองค์ให้กับความว่างเปล่า แต่ความยุติธรรมของข้าพระองค์อยู่กับพระยาห์เวห์ และรางวัลของข้าพระองค์อยู่กับพระเจ้าของข้าพระองค์"⁵ บัดนี้ พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า พระองค์ผู้ทรงปั้นข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อฟื้นฟูยาโคบคืนมาสู่พระองค์เองอีกครั้ง เพื่อที่จะรวบรวมอิสราเอลมาหาพระองค์ เพราะข้าพเจ้าได้รับเกียรติในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และพระเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า⁶ และพระองค์ตรัสว่า "การเป็นผู้รับใช้ของเราที่จะสถาปนาบรรดาเผ่าของยาโคบ และฟื้นฟูบรรดาผู้รอดชีวิตของอิสราเอลเป็นสิ่งที่เล็กน้อยเกินไปสำหรับเจ้า เราจะทำให้เจ้าเป็นความสว่างแก่คนต่างดาว เพื่อที่เจ้าจะเป็นความรอดของเราไปยังสุดปลายแผ่นดินโลก"

⁷พระยาห์เวห์ พระผู้ไถ่ของอิสราเอล องค์บริสุทธีของพวกเรา ตรัสดังนี้ต่อผู้ที่ชีวิตของเขาถูกดูหมิ่นและเกลียดชังจากชนชาติทั้งหลาย และศาสนของบรรดา

ผู้ครอบครอง ว่า "กษัตริย์ทั้งหลายจะเห็นเจ้าและลูกขึ้น บรรดาเจ้านายจะเห็นเจ้าและก้มกราบลง เพราะเหตุพระยาห์เวห์ผู้ทรงสัตย์ซื่อ อีกทั้งทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ผู้ได้ทรงเลือกสรรเจ้า"⁸พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ในเวลานั้น เราตั้งใจที่จะสำแดงความโปรดปรานของเรา เราจะตอบเจ้า และในวันแห่งความรอดเราจะช่วยเจ้า เราจะปกป้องเจ้า และให้เจ้าเป็นพันธสัญญาแก่ชนชาตินั้น เพื่อสร้างแผ่นดินนั้นขึ้นใหม่ เพื่อมอบที่ร้างเปล่าเป็นมรดก⁹เจ้าจะกล่าวกับพวกที่ถูกจองจำว่า 'จงออกมา' และกล่าวกับพวกคนที่อยู่ในคุกมืดว่า 'จงสำแดงตัวของพวกเจ้าเอง' พวกเขากลับใจไปตามถนน และบนที่ลาดโล่งเตียนทุกแห่งจะเป็นทุ่งหญ้าของพวกเขา

¹⁰พวกเขาจะไม่หิวหรือกระหาย อีกทั้งความร้อนและดวงอาทิตย์จะไม่ไหม้พวกเขา เพราะพระองค์ผู้ทรงมีพระเมตตาต่อพวกเขาจะทรงนำพวกเขาจะทรงนำพวกเขาไปยังน้ำพุ¹¹แล้วเราจะทำให้ภูเขาทั้งหลายกลายเป็นถนน และทำให้ทางหลวงราบเรียบ"¹²ดูเถิด คนเหล่านี้จะมาจากแดนไกล บางคนมาจากทางเหนือและทางตะวันตก และบางคนมาจากแผ่นดินซีนิม

¹³ท้องฟ้าเอ๋ย จงร้องเพลง และแผ่นดินโลกเอ๋ย จงชื่นชมยินดี ภูเขาทั้งหลายเอ๋ย จงเปล่งเสียงร้องเพลง เพราะพระยาห์เวห์ทรงปลอบโยนชนชาติของพระองค์ และจะทรงสงสารต่อผู้ที่ทุกข์ใจของพระองค์¹⁴แต่ศิโยนได้กล่าวว่า "พระยาห์เวห์ได้ทรงละทิ้งข้าแล้ว และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงลืมข้าเสียแล้ว"¹⁵ผู้หญิงจะสัมผัสลูกอ่อนของเธอก็ยังกินนมอยู่ในอกของเธอได้หรือ เธอจะมีความสงสารบุตรชายที่เธอคลอดมาได้หรือ? ใช่แล้ว พวกเธออาจจะลืมได้ แต่เราจะไม่ลืมเจ้า

¹⁶ดูเถิด เราได้จารึกชื่อของเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา กำแพงเมืองของเจ้าก็อยู่ต่อหน้าเราตลอดไป¹⁷บุตรทั้งหลายของเจ้ากำลังรับแรงกลับมา ขณะที่พวกคนที่ได้ทำลายเจ้ากำลังจากไป¹⁸จงมองไปรอบๆ และดู พวกเขาทำสิ่งชั่วมุมกันและมาหาเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เรามีชีวิตอยู่แน่นอนใด เจ้าจะสวมพวกเขาเหมือนอัญมณีแป้นนั้น และเจ้าจะถึงพวกเขาเหมือนกับเจ้าสาวของเจ้า

¹⁹ถึงแม้เจ้าเป็นที่ร้างเปล่าและที่รกร้าง และเป็นแผ่นดินที่เป็นซากปรักหักพัง บัดนี้ เจ้าจะเลืกเก็บไปสำหรับผู้อาศัย และพวกคนที่ล้างผลาญเจ้าจะอยู่ห่างไกล²⁰บุตรทั้งหลายที่เกิดในยามที่เจ้าทุกข์ใจเพราะสูญเสียบุตรของเจ้าจะพูดให้เจ้าได้ยินว่า 'ที่นี้คืบแคบเกินไปสำหรับพวกเรา จงสร้างที่อยู่ให้พวกเรา เพื่อที่พวกเราจะได้อาศัยอยู่ที่นี้'²¹แล้วเจ้าจะถามในใจว่า 'ใครได้คลอดบุตรเหล่านี้ให้แก่อข้า? ข้าได้ทุกข์ระทมเพราะสูญเสียบุตรและเป็นหมัน ถูกกวาดต้อนเป็นเชลยและพลัดพรากกัน ใครได้เลี้ยงดูบุตรเหล่านี้? ดูเถิด ข้าถูกทิ้งให้อยู่คนเดียว คนเหล่านี้มาจากไหนกัน?'"

²²พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะชูมือของเราขึ้นต่อบรรดาประชาชาติ เราจะชูธงสัญญาณต่อชนชาติทั้งหลาย พวกเขาจะนำบุตรชายทั้งหลายของเจ้ามาในอ้อมอกของพวกเขา และแบกบุตรหญิงทั้งหลายของเจ้ามาบนบ่าของพวกเขา²³กษัตริย์ทั้งหลายจะเป็นพวกพ้องอุปถัมภ์ของเจ้า และราชินีทั้งหลายจะเป็นแม่นมของเจ้า พวกเขาจะก้มกราบเจ้าจนในหน้าพวกเขาตีดิน และเสียงคลัสที่เท้าของเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ บรรดาคนที่รอคอยเราจะไม่ได้รับความอับอาย"

²⁴จะเอาของที่รับมาได้จากพวกนักกรบ หรือจะช่วยพวกเชลยจากพวกคนดูร้ายได้หรือ?²⁵แต่พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ใช่แล้ว พวกเชลยจะถูกพาออกไปจากพวกนักกรบ และของที่รับมาจะได้รับการช่วยกู้ เพราะเราจะต้องสู้กับปฏิปักษ์ของเจ้าและช่วยบุตรทั้งหลายของเจ้าให้รอด"²⁶เราจะเลี้ยงพวกคนที่บีบบังคับเจ้าด้วยเนื้อของพวกเขากอง และพวกเขาจะมึนเมาด้วยเลือดของพวกเขาเอง ราวกับว่านั่นเป็นเหล้าขุ่น แล้วมนุษย์ทุกคนจะรู้ว่า เราคือพระยาห์เวห์ เราคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระผู้ไถ่ของเจ้า และองค์มหิทธิฤทธิ์ของยาโคบ"

Chapter 50

¹พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ในหย่าที่เราได้หย่ากับมารดาของเจ้าอยู่ที่ไหน? หรือเราได้ขายเจ้าให้กับพวกเจ้านี้คนใด? ดูเถิด เจ้าถูกขายไป ก็เพราะเหตุความบาปทั้งหลายของเจ้า และเพราะการทรยศของเจ้า มารดาของเจ้าจึงได้ถูกไล่ไป²ทำไมเราได้อำแล้ว แต่ไม่มีใครอยู่ที่นั่นเลย? ทำไมเราได้เรียกแล้ว แต่ไม่มีใครตอบเลย? มือของเราสิ้นไปหรือที่จะไถ่เจ้าได้? เราไม่มีฤทธานุภาพที่จะช่วยกู้เจ้าได้หรือ? ดูเถิด เมื่อเรากล่าวขาน เราทำให้ทะเลเหือดแห้งไป เราทำให้แม่น้ำทั้งหลายกลายเป็นทะเลทราย ปลาในแม่น้ำเหล่านั้นก็ขาดน้ำและเน่าเหม็น³เราห้ามท้องฟ้าด้วยความมืด เราคลุมมันด้วยผ้ากระสอบ"

⁴พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประกาศสิ้นแก่ข้าพเจ้าเหมือนกับคนหนึ่งเฝ้าประตูคนผู้ซึ่งได้รับการสั่งสอน เพื่อให้ข้าพเจ้าพูดถ้อยคำใจต่อผู้ที่อ่อนแรง พระองค์ทรงปลุกข้าพเจ้าอยู่ทุกเวลาเช้า พระองค์ทรงปลุกหูของข้าพเจ้าให้ได้ยินเหมือนกับพวกคนผู้ซึ่งได้รับการสั่งสอน⁵พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดหูของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าไม่ได้เป็นพวกคนทรยศ อีกทั้งข้าพเจ้าไม่ได้หันหลังกลับ⁶ข้าพเจ้าได้หันหลังของข้าพเจ้าให้กับพวกคนที่โอบตักข้าพเจ้า และหันแก้มให้กับพวกคนที่ตึงเคราของข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าไม่ได้ซ่อนหน้าจากการกระทำที่ทำให้อับอายและการถ่มน้ำลาย

⁷เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความอับอาย ดังนั้น พระองค์จึงได้ทรงทำให้หน้าของข้าพเจ้าเหมือนกับหินเหล็กไฟ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความอับอาย⁸พระองค์ผู้จะทรงทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ชอบธรรมทรงอยู่ใกล้ ใครจะสู้ความกับข้าพเจ้า? ให้เรายืนขึ้นและเผชิญหน้ากัน ใครเป็นผู้กล่าวหาข้าพเจ้า? ให้เรามาใกล้ข้าพเจ้า⁹ดูเถิด พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า ใครจะประกาศว่าข้าพเจ้ามีความผิด? ดูสิ พวกเขาจะเปื่อยยุ่ยเหมือนกับเสื้อผ้า แผลจะกัดกินพวกเขาเสีย

¹⁰ใครในพวกเจ้าที่เกรงกลัวพระยาห์เวห์? ใครที่เชื่อฟังเสียงของผู้รับใช้ของพระองค์? ใครที่เดินในความมืดกับที่ปราศจากความสว่าง? เขาควรจะวางใจในพระนามของพระยาห์เวห์และพึ่งพาพระเจ้าของเขา¹¹ดูเถิด พวกเจ้าทุกคนที่ก่อไฟ ผู้ที่เผาตัวเองด้วยคบไฟ จงเดินด้วยแสงสว่างของไฟของพวกเจ้าและในเปลวไฟที่เจ้าได้ก่อขึ้น นี่เป็นสิ่งที่พวกเจ้าได้รับจากเรา คือเจ้าจะนอนลงในที่แห่งความเจ็บปวด

Chapter 51

¹จงฟังเรา พวกเจ้าผู้ที่ดำเนินตามความชอบธรรม พวกเจ้าผู้แสวงหาพระยาห์เวห์ จงมองที่ก้อนหินจากสิ่งที่พวกเจ้าได้สกัดมาและมองดูป้อหินจากสิ่งที่พวกเจ้าตัดออกมา² จงมองดูอับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเจ้าและซาร่าห์ผู้ที่ได้คลอดพวกเจ้าออกมา เพราะเมื่อเขาอยู่ตามลำพังเพียงคนเดียว เราได้เรียกเขา เราได้ช่วยเขาและทำให้เขามีคนมากมาย³ ไซแล้ว พระยาห์เวห์จะทรงปลอบศิโยน พระองค์จะทรงปลอบโยนบรรดาที่ร้างเปล่าทุกแห่งของเธอ พระองค์จะทรงทำให้ถิ่นทุรกันดารของเธอกลายเป็นส่วนเอเดน และที่ราบทะเลทรายข้างลุ่มแม่น้ำจอร์แดนให้เป็นเหมือนอุทยานของพระยาห์เวห์ ซึ่งจะพบความชื่นบานและความยินดีในเธอ อีกทั้งการขอบพระคุณและเสียงของการร้องเพลง

⁴"ชนชาติของเราเอ๋ย จงตั้งใจฟังเรา และชนชาติของเราเอ๋ย จงฟังเรา เพราะเราจะออกธรรมบัญญัติ และเราจะทำให้ความยุติธรรมของเราเป็นความสว่างแก่ประชาชาติทั้งหลาย⁵ ความชอบธรรมของเราอยู่ใกล้ ความรอดของเราจะออกไป และแขนของเราจะพิพากษามรดกประชาชาติ แผ่นดินชายทะเลจะรอคอยเรา พวกเขาจะรอคอยอย่างร้อนรนเพราะแขนของเรา⁶ จงเหยหน้าของเจ้ามองที่ท้องฟ้า และมองที่แผ่นดินโลกเบื้องล่าง เพราะท้องฟ้าจะหายไปเหมือนควัน แผ่นดินโลกจะเสื่อมโทรมลงเหมือนกับเสื้อผ้า และผู้ที่อาศัยอยู่จะตายไปเหมือนกับแมลงวัน แต่ความรอดของเราจะคงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และความชอบธรรมของเราจะไม่หยุดทำงานเลย

⁷จงฟังเรา พวกเจ้าผู้ซึ่งรู้ว่าอะไรคือความชอบธรรม ชนชาติของเราผู้ที่มีธรรมบัญญัติของเราอยู่ในใจของเจ้า อย่ากลัวการดูหมิ่นของมนุษย์ และอย่าท้อใจจากการเหยียดหยามของพวกเขา⁸ เพราะตัวแมลงจะกินพวกเขาเหมือนกินเสื้อผ้า และตัวหนอนจะกินพวกเขาเหมือนกินขนมเค้ก แต่ความชอบธรรมของเราจะคงอยู่ตลอดไป และความรอดของเราจะไปสู่ทุกชั่วชาติพันธุ์⁹ จงตื่นเถิด ตื่นขึ้นเถิด จงสวมตัวเจ้าเองด้วยกำลัง ด้วยพระกรของพระยาห์เวห์ จงตื่นขึ้นเหมือนในสมัยก่อน อย่างชาติพันธุ์ทั้งหลายสมัยโบราณ พระองค์เป็นผู้ซึ่งได้ทรงบดยีราชันไม่ใช่หรือ? พระองค์เป็นผู้ที่ได้ทรงแทงสัตรีประหลาดไม่ใช่หรือ?

¹⁰พระองค์ได้ทรงทำให้ทะเลเหือดแห้งไป คือน้ำที่ลึกมากนั้น และทรงทำให้ที่ลึกของทะเลกลายเป็นทางแก่ผู้ที่ได้รับการทรงไล่ให้ผ่านไปไม่ใช่หรือ?¹¹ พวกที่ได้ทรงไล่ไว้ของพระยาห์เวห์จะกลับมาและจะมายังศิโยนด้วยเสียงโห่ร้องด้วยความชื่นบานและด้วยความยินดีบนศีรษะของพวกเขาลดออกไป ความยินดีและความชื่นบานจะเปี่ยมล้นในพวกเขา และความโศกเศร้าและการคร่ำครวญจะหนีจากไป

¹²"เราเอง เราคือผู้ที่ปลอบโยนเจ้า ทำไมเจ้าจึงกลัวมนุษย์ผู้ที่จะต้องตาย บรรดาบุตรของมนุษย์ผู้ที่ถูกสร้างมาเหมือนกับดินหญ้า?¹³ ทำไมเจ้าจึงได้ลืมนะพระยาห์เวห์พระเจ้าผู้สร้างของเจ้า ผู้ได้ทรงกางท้องฟ้าออก และทรงวางฐานรากของแผ่นดินโลก? เจ้ายังคงอยู่ในความหวาดกลัวทุกวันเรื่อยไป เพราะเหตุความเกรี้ยวกราดของผู้ที่กดขี่มั่งเขง เมื่อเขาตั้งใจที่จะทำลาย ความเกรี้ยวกราดของผู้ที่กดขี่มั่งเขงอยู่ที่ไหนเล่า?¹⁴ คนที่โหมตัวลง พระยาห์เวห์จะทรงรีบที่จะปลดปล่อย เขาจะไม่ตาย และไม่ลงไปยังหลุมนั้น และเขาจะไม่ขาดแคลนขนมปัง

¹⁵เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ที่กวมทะเลให้ปั่นป่วนเพื่อให้คลื่นทะเลคะนองเสียง พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์จอมโยธา¹⁶ เราได้ใส่ถ้อยคำของเราไว้ในปากของเจ้า และเราได้ปกคลุมเจ้าในร่มเงามือของเรา เพื่อที่เราจะตั้งท้องฟ้า และวางฐานรากของแผ่นดินโลก และกล่าวกับศิโยนว่า 'เจ้าเป็นชนชาติของเรา'¹⁷ จงตื่นขึ้น ตื่นขึ้นเถิด จงยืนขึ้นเถิด กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย เจ้าผู้ซึ่งได้ตั้งจากพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ จากขามแห่งพระพิโรธของพระองค์ เจ้าผู้ที่ได้ตั้งจากขามนั้น จากถ้อยแห่งความโศก ลงไปจนถึงกันตะคอน

¹⁸ไม่มีใครในบรรดาบุตรชายทุกคนที่เธอได้คลอดมานั้นที่จะนำทางเธอได้ ไม่มีใครในบรรดาบุตรชายทุกคนที่จุดมือให้เธอลุกขึ้น¹⁹ ความยากลำบากสองสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นกับเจ้า ใครจะโศกเศร้ากับเจ้าเล่า? คือความร้างเปล่าและการถูกทำลาย และการกันดารอาหารและคมดาบ ใครจะปลอบโยนเจ้าเล่า?²⁰ บุตรทั้งหลายของเจ้าก็สลับไปแล้ว พวกเขานอนอยู่ตามหัวมุมถนนทุกแห่ง เหมือนกับละมั่งติดตาข่าย พวกเขาถูกเติมเต็มด้วยพระพิโรธของพระยาห์เวห์ และด้วยการขมขื่นของพระเจ้าของเจ้า

²¹แต่บัดนี้ จงฟังเรื่องนี้ เจ้าผู้ถูกกดขี่มั่งเขงและผู้มีนเมา แต่ไม่ได้เมาด้วยเหล้าองุ่น²² พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ผู้ทรงสู้คดีเพื่อชนชาติของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราได้นำถ้อยแห่งความโศกออกไปจากมือของเจ้าแล้ว คือขามนั้นที่เป็นถ้อยแห่งความพิโรธของเรา เพื่อที่เจ้าจะไม่ต้องดื่มมันอีก²³ เราจะใส่มันไว้ในมือของพวกที่ทรนหน้า พวกคนที่ได้พูดกับเจ้าว่า "จงนอนลง เพื่อที่เราจะเดินข้ามตัวเจ้า เจ้าจงทำให้หลังของเจ้าเป็นเหมือนพื้นดินและเป็นเหมือนถนนเพื่อให้พวกเขาเดินย่ำไปบนเจ้า"

Chapter 52

¹จงตื่นขึ้น ตื่นขึ้นเถิด ศิโยนเอ๋ย จงสวมกำลังของเจ้า กรุงเยรูซาเล็ม นครบริสุทธิ์เอ๋ย จงสวมอาภรณ์ที่งดงามของเจ้า เพราะว่าผู้ที่ไม่เข้าสู่หัตถ์หรือผู้ที่เปนมลทินจะไม่เข้ามาในเจ้าอีกต่อไป² จงสลัดพงศัตถ์ออกจากตัวเจ้าเอง จงลุกขึ้นนั่งเถิด เยรูซาเล็มเอ๋ย จงปลดโซ่ออกจากคอของเจ้าเถิด ริดาแห่งศิโยนที่ตกเป็นเชลย³ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "พวกเจ้าได้ถูกขายไปเปล่าๆ และพวกเจ้าจะได้รับค่าไถ่โดยไม่ใช้เงิน"

⁴เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ในตอนเริ่มแรก ชนชาติของเราได้ลงไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ชั่วคราว เมื่อไม่นานมานี้อัสซีเรียได้กดขี่มั่งเขงพวกเขา⁵ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ว่า บัดนี้ เราต้องทำอะไรนี้ เพื่อว่าชนชาติของเราได้ถูกเอาตัวไปเปล่าๆ หรือ? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ว่า พวกคนที่ปกครองพวกเขาก็เยาะเย้ย และนามของเราถูกหมิ่นประมาทเรื่อยมาตลอดวันยังค่ำ⁶ เพราะฉะนั้น ชนชาติของเราจะรู้จักชื่อของเรา พวกเขารู้ในวันนั้นซึ่งเราเป็นผู้เดียวที่กล่าวว่า "ไซแล้ว คือเราเองนี่แหละ"

⁷บรรดาเท้าของผู้สื่อสารที่นำข่าวดีบนภูเขาทั้งหลายข้างดงงามจริงหนอ ผู้ที่ประกาศสันติภาพ ผู้ที่นำข่าวดี ผู้ที่ประกาศความรอด ผู้ที่กล่าวกับศิโยนว่า

"พระเจ้าของท่านทรงครอบครอง"⁸จงฟังเถิด คนยามของพวกเราได้เปล่งเสียงของพวกเขา พวกเขาให้ร้องด้วยความยินดีพร้อมกัน เพราะพวกเขาได้เห็นด้วยนิยามตาทุกดวงว่าพระยาห์เวห์เสด็จกลับมายังศิโยน⁹ซากปรักหักพังของกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเปล่งเสียงร้องเพลงด้วยความชื่นบานด้วยกัน เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงปล่อยโยนชนชาติของพระองค์ พระองค์ได้ทรงไถ่กรุงเยรูซาเล็มแล้ว

¹⁰พระยาห์เวห์ได้ทรงเผยให้เห็นพระกรอันบริสุทธิ์ของพระองค์ในสายตาของประชาชาติทั้งหมด ทั้งแผ่นดินโลกจะเห็นความรอดของพระเจ้าของเรา¹¹จงออกไป ออกไปเถิด จงไปจากที่นั่น อย่าแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน จงออกไปจากท่ามกลางเมืองนั้น พวกเจ้าที่ชนภาษาทั้งหลายของพระยาห์เวห์จงชำระตนให้บริสุทธิ์¹²เพราะพวกเราไม่ต้องออกไปอย่างรีบเร่ง หรือพวกเราไม่ต้องออกไปอย่างหวาดกลัว เพราะพระยาห์เวห์จะเสด็จนำหน้าพวกเรา และพระเจ้าแห่งอิสราเอลจะเป็นกองหลังของพวกเรา

¹³ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะทำการอย่างมีปัญญา เขาจะสูงเด่นและได้รับการยกชู และเขาจะได้รับการยกย่อง¹⁴คนเป็นอันมากได้ตกใจกลัวท่านอันใด หน้าตาของท่านก็เสียโฉมเกินกว่ามนุษย์คนใดอันนั้น และรูปร่างของท่านก็มองไม่เหมือนกับมนุษย์อีกต่อไป¹⁵แม้ว่าจะเป็นเช่นนั้น ผู้รับใช้ของเราจะประพรมชนชาติมากมาย และกษัตริย์ทั้งหลายจะทรงปิดพระโอษฐ์เพราะท่าน เพราะพวกเขาจะเห็นสิ่งที่ไม่มีการบอกพวกเขา และพวกเขาจะเข้าใจสิ่งที่พวกเขาไม่เคยได้ยิน

Chapter 53

¹ใครเล่าจะเชื่อสิ่งที่พวกเขาได้ยินจากพวกเรา และพระกรของพระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด?²เพราะท่านได้เติบโตขึ้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์เหมือนกับต้นอ่อน และเหมือนหน่อที่แตกออกมาจากพื้นดินที่แห้งแล้ง ท่านไม่มีรูปร่างที่งดงามหรือสง่างาม เมื่อเราได้มองดูท่าน ไม่มีความงามที่พวกเราปรารถนา³ท่านได้ถูกคนทั้งหลายดูหมิ่นและถูกปฏิเสธ เป็นคนที่ทุกขใจและคุ้นเคยกับความเจ็บปวด เหมือนกับผู้ที่คนทั้งหลายได้หันหน้าหนี ท่านได้ถูกดูหมิ่น และพวกเราถือว่าท่านไม่มีความสำคัญ

⁴แต่แม้ทีเดียว ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของพวกเราและหอบเอาความโศกเศร้าของพวกเราไป แต่พวกเรายังได้คิดว่าท่านกำลังถูกพระเจ้าทรงลงโทษ พระเจ้าทรงโยนท่านและทำให้ท่านทุกขใจ⁵แต่ท่านได้ถูกแทงเพราะการกระทำที่ทรยศของพวกเรา ท่านได้บอบช้ำเพราะความบาปผิดทั้งหลายของพวกเรา การลงโทษเพื่อให้เรามีสวัสดิภาพตกอยู่บนท่าน และด้วยบาดแผลของท่าน พวกเราจึงได้รับการรักษา⁶เราทุกคนเป็นเหมือนแกะที่หลงทางไป พวกเราต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระยาห์เวห์ได้ทรงวางความผิดบาปของเราทุกคนไว้บนตัวท่าน

⁷ท่านได้ถูกบีบบังคับ แต่เมื่อท่านได้ถ่อมตัวลง ท่านไม่ได้ปรีดาของท่าน เหมือนกับลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่นิ่งเฉยอยู่ต่อหน้าผู้ที่ตัดขนของมันอันใด ท่านก็ไม่ได้ปรีดาของท่านเลยอันนั้น⁸ท่านได้ถูกลงโทษด้วยการบังคับและการพิพากษา มิใครในพวกคนยุคสมัยนั้นได้คิดเกี่ยวกับท่านอีกต่อไปเล่า? แต่ท่านถูกตัดออกจากแผ่นดินของคนเป็น เพราะการกระทำผิดของชนชาติของข้าพเจ้า การลงโทษจึงตกอยู่บนท่าน⁹พวกเราได้วางหลุมศพของท่านไว้กับพวกคนที่กระทำผิด พวกเราได้วางความตายของท่านไว้กับพวกคนมั่งมี ถึงแม้ว่าท่านไม่ได้ทำการทารุณใดๆ และไม่มีคำหลอกลวงใดๆ ในปากของท่านเลย

¹⁰แต่เป็นพระประสงค์ของพระยาห์เวห์ที่จะให้ท่านบอบช้ำและเจ็บป่วย เมื่อท่านได้ทำให้ชีวิตของท่านเป็นเครื่องบูชาลงบาป ท่านจะเห็นลูกหลานของท่าน ท่านจะยึดวันเวลาของท่าน และพระประสงค์ของพระยาห์เวห์จะสำเร็จผ่านทางท่าน¹¹หลังจากการทนทุกข์ของชีวิตของท่าน ท่านจะเห็นความสว่างและได้รับความพอใจโดยความรู้ของท่าน¹²เพราะฉะนั้น เราจะให้ส่วนของท่านแก่ท่านท่ามกลางคนมากมาย และท่านจะแบ่งของที่รับมากับคนมากมาย เพราะท่านได้สำแดงตนเองสู่ความตาย และถูกนับเข้ากับพวกคนทรยศ ท่านได้แบกความบาปของคนมากมายและท่านได้อธิษฐานวิงวอนเพื่อพวกคนทรยศ

Chapter 54

¹พระยาห์เวห์ตรัสว่า "จงร้องเพลงเถิด หญิงหมั้นเอ๋ย เจ้าผู้ซึ่งไม่เคยคลอดบุตร จงเปล่งเสียงร้องเพลงด้วยความยินดีและจงร้องเสียงดัง เจ้าผู้ที่ไม่เคยเจ็บครรภ์ เพราะบรรดาบุตรของเจ้ามีมากกว่าบุตรทั้งหลายของหญิงที่แต่งงาน"²จงสร้างเต็นท์ของเจ้าให้ใหญ่โตขึ้นและขยายม่านเต็นท์ออกไปให้ไกล อย่ายังไว้ จงต่อเชือกของเจ้ายาวขึ้น และเสริมเสาหมุดให้มั่นคงของเจ้า³เพราะเจ้าจะขยายออกไปทางซ้ายมือและทางขวามือ และพงศ์พันธุ์ของเจ้าจะครอบครองชนชาติทั้งหลายและตั้งเมืองร้างทั้งหลายขึ้นมาใหม่

⁴อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าจะไม่ได้รับความอับอาย หรืออย่าท้อถอยเพราะเจ้าจะไม่ได้รับความอับอาย เจ้าจะลิ้มความอับอายในวัยสาวของเจ้าและลิ้มความอับอายในการถูกทอดทิ้งของเจ้า⁵เพราะพระเจ้าผู้สร้างของเจ้าเป็นสามีของเจ้า พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์จอมโยธา องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลคือพระเจ้าผู้ไถ่ของเจ้า พระองค์ทรงพระนามว่าพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น⁶เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกเจ้ากลับมาตั้งภรรยาที่ถูกทอดทิ้งและโศกเศร้าในวิญญาณจิต เหมือนกับหญิงที่แต่งงานตั้งแต่ยังสาวและถูกทอดทิ้ง" พระเจ้าของเราตรัสดังนี้

⁷เราได้ออกถึงเจ้าชั่วครู่เดียว แต่เราจะรวบรวมเจ้าด้วยความสงสารยิ่งนัก⁸เราได้ซ่อนหน้าของเราจากเจ้าชั่วขณะหนึ่งด้วยความพิโรธอันท่วมท้น แต่เราจะไม่ความกรุณาต่อเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อแห่งพันธสัญญานิรันดร์ พระยาห์เวห์ ผู้ทรงช่วยกู้เจ้าตรัสดังนี้⁹เพราะสำหรับเรา นี่เป็นเหมือนน้ำท่วมสมัยของโนอาห์ เราได้ปฏิญาณว่าน้ำสมัยโนอาห์จะไม่ท่วมแผ่นดินโลกอีกอันใด เราจะทำพันธสัญญาว่า เราจะไม่โกรธเจ้าหรือต่อว่าเจ้าอันนั้น

¹⁰ถึงแม้ว่าภูเขาก็คงหลายอาจจะล่องไปและเนินเขาก็คงหลายจะสั่นสะเทือน แต่ความรักมั่นคงของเรจะไม่หันเหไปจากเจ้า และพันธสัญญาแห่งสันติภาพของเราจะไม่สั่นไหว พระยาห์เวห์ ผู้ทรงมีพระกรุณาต่อเจ้าตรัสดังนี้¹¹เจ้าผู้ทุกขใจ ผู้ถูกพายุพัดพาและผู้ที่ยากลำบาก ดูเถิด เราจะทำทางเดินของเจ้าด้วยหิน

เกอร์คอยส์ และวางฐานรากของเจ้าด้วยไพลิน¹² เราจะทำบรรดาป้อมเมืองของเจ้าด้วยทับทิมและกำประดู่ของเจ้าด้วยหินแวววาว และสร้างกำแพงภายนอกของเจ้าด้วยหินสวยงาม

¹³แล้วพระยาห์เวห์จะทรงสอนบุตรทุกคนของเจ้า และบุตรทั้งหลายของเจ้าจะมีความสุขเป็นอย่างมาก¹⁴ เราจะสถาปนาเจ้าใหม่ด้วยความชอบธรรม เจ้าจะไม่ประสบกับการถูกข่มเหงอีกต่อไป เพราะเจ้าจะไม่กลัว และไม่มีความใดที่ทำให้เจ้ากลัวจะมาถึงเจ้า¹⁵ เกิด ถ้าคนใดปลุกปั่นให้เกิดความยากลำบาก มันจะไม่ได้เกิดขึ้นจากเรา คนใดที่ปลุกปั่นให้เกิดความยากลำบากกับเจ้าจะล้มลงในความพ่ายแพ้

¹⁶เกิด เราได้สร้างช่างฝีมือ ผู้ที่เป่าไฟจากถ่าน และทำให้เกิดอาวุธเป็นงานของเขา และเราได้สร้างผู้ทำลายเพื่อที่จะทำลาย¹⁷ ไม่มีอาวุธใดที่สร้างขึ้นเพื่อต่อสู้เจ้า จะสำเร็จได้ และเจ้าจะลงโทษทุกคนที่กล่าวร้ายเจ้า นี่เป็นมรดกของบรรดาผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ และการปกป้องจากเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์"

Chapter 55

¹"มาเถิด ทุกคนผู้ที่กระหาย จงมายังที่น้ำนั้น และผู้ที่ไม่มีเงิน จงมาซื้อและกินเถิด จงมาเถิด จงซื้อเหล้าองุ่นและน้ำนมโดยไม่ต้องเสียเงินและไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย²ทำไมพวกเจ้าจึงใช้เงินเพื่อสิ่งที่ไม่ใช่อาหาร และทำไมพวกเจ้าจึงตรากตรำเพื่อสิ่งที่ไม่ทำให้อิ่มใจ? จงตั้งใจฟังเราและกินสิ่งที่ดี และทำตัวพวกเจ้าเองให้เปรมปรีดิ์ด้วยไขมัน³จงเอื้อมหูกของพวกเจ้าและมาหาเรา จงฟัง เพื่อพวกเจ้าจะมีชีวิตอยู่ เราจะทำพันธสัญญานิรันดร์กับพวกเจ้า ตามสัญญาที่วางใจได้และความรักที่สัตย์ซื่อของเราต่ออเวีย"

⁴เกิด เราได้ตั้งเขาไว้เป็นพยานต่อประชาชาติทั้งหลาย เป็นหัวหน้าและผู้บัญชาการต่อชนชาติทั้งหลาย⁵เกิด พวกเจ้าจะเรียกประชาชาติหนึ่งที่พวกเจ้าไม่รู้จัก และประชาชาติหนึ่งที่ไม่รู้จักพวกเจ้าจะวิ่งมาหาพวกเจ้า เหตุเพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ผู้ที่ทรงให้พวกเจ้าได้รับเกียรติ⁶จงแสวงหาพระยาห์เวห์ ในขณะที่จะพบพระองค์ได้ จงร้องเรียกพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงอยู่ใกล้

⁷ให้คนธรรมละทิ้งทางของเขา และให้คนบาปละทิ้งความคิดของเขา ให้เขากลับมาหาพระยาห์เวห์ และพระองค์จะทรงสงสารเขา และมาหาพระเจ้าของพวกเรา ผู้ทรงให้อภัยแก่เขาอย่างเหลือล้น⁸เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของพวกเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์⁹เพราะท้องฟ้าสูงกว่าแผ่นดินโลกฉันใด ทางของเราก็น่าสูงกว่าทางของพวกเจ้า และความคิดของเราก็น่าสูงกว่าความคิดของพวกเจ้าฉันนั้น

¹⁰เพราะเหมือนฝนและหิมะตกลงมาจากฟ้าและไม่กลับไปยังที่นั่นอีก นอกจากจะทำให้แผ่นดินโลกเปียกชุ่มและทำให้เกิดผล และแตกหน่อและให้เมล็ดแก่เขานาผู้ที่หว่านและให้อาหารแก่คนที่กิน¹¹เช่นเดียวกัน ถ้อยคำของเราที่ออกจากปากของเรา จะไม่กลับมาราโดยไร้ประโยชน์ แต่จะทำให้สำเร็จตามที่เราปรารถนา และจะทำให้สิ่งที่เราได้ใช้ไปทำนั้นเสร็จสิ้น

¹²เพราะพวกเจ้าจะออกไปด้วยความยินดี และถูกพาไปโดยสวัสดิภาพ บรรดาภูเขาและเนินเขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงโห่ร้องด้วยความยินดีต่อหน้าพวกเจ้า และต้นไม้ทุกต้นในทุ่งนาจะตบมือ¹³ต้นสนสามใบจะงอกขึ้นแทนพุ่มไม้หนาม และต้นน้ำมนต์จะงอกขึ้นแทนต้นหนาม และมันจะเป็นอย่างนั้นแต่พระยาห์เวห์ แต่พระนามของพระองค์ ซึ่งจะเป็นหมายสำคัญนิรันดร์ที่จะไม่ถูกตัดออกเลย"

Chapter 56

¹พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "จงถือรักษาสิ่งที่ชอบธรรม จงทำสิ่งที่ยุติธรรม เพราะความรอดของเราใกล้แล้ว และความชอบธรรมของเราจะได้สำแดงออกมา²ความสุขมีแก่คนที่ทำเช่นนี้ และผู้ที่ยึดมั่นไว้แน่นอน เขาก็รักชาวสันบาโต และไม่ทำให้วันนั้นเป็นมลทิน และรักษามือของเขาให้พ้นจากการทำชั่วใดๆ"³อย่าให้คนต่างชาติคนใดที่ได้เป็นผู้ติดตามพระยาห์เวห์กล่าวว่า "พระยาห์เวห์จะทรงแยกข้าออกจากชนชาติของพระองค์อย่างแน่นอน" ชนที่ก็ไม่ควรจะพูดว่า "ดูสิ ข้าเป็นต้นไม้เขียวแห่ง"

⁴เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "พวกชนที่ถือรักษาวันสะบาโตของเราและเลือกสิ่งที่ทำให้เราพอใจ และยึดมั่นในพันธสัญญาของเรา⁵เราจะตั้งอนุสรณ์ให้แก่พวกเขาในนิเวศของเราและภายในกำแพงของเราที่ดีกว่าการมีบรรดาบุตรชายและบุตรหญิง เราจะให้อนุสรณ์นิรันดร์แก่พวกเขาที่จะไม่ถูกตัดออกเลย

⁶เช่นเดียวกับพวกคนต่างชาติที่ผูกพันตนเองกับพระยาห์เวห์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และผู้ที่รักพระนามของพระยาห์เวห์ และนมัสการพระองค์ ทุกคนผู้ที่ถือรักษาวันสะบาโตและผู้ที่ไม่ทำให้นั้นเป็นมลทิน และผู้ที่ยึดมั่นพันธสัญญาของเรา⁷เราจะนำพวกเขาไปสู่ภูเขาบริสุทธิ์ของเราและทำให้พวกเขาขึ้นบานอยู่ในนิเวศแห่งการอธิษฐานของเรา เราจะยอมรับเครื่องเผาบูชาและเครื่องถวายบูชาทั้งหลายของพวกเขาบนแท่นบูชาของเรา เพราะนิเวศของเราจะถูกเรียกว่านิเวศแห่งการอธิษฐานสำหรับบรรดาประชาชาติ⁸พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงรวบรวมพวกคนอิสราเอลที่ถูกขับไล่ออกไป ตรัสดังนี้ว่า เราจะยังคงรวบรวมคนอื่น ๆ มาเพิ่มเข้ากับพวกเขาด้วย"⁹พวกเจ้า สัตว์ป่าทั้งหมดในทุ่ง จงมาและกินอย่างเต็มที่ ทั้งพวกเจ้าสัตว์ป่าทั้งหมดในป่าด้วย

¹⁰คนยามของพวกเขาก็คงตามออกไป พวกเขาไม่เข้าใจ พวกเขาทุกคนเป็นเหล่าสุนัขที่นิ่งเฉยที่เห่าไม่ได้ พวกเขาฝันและนอนลง พวกเขาพักการหลับไหล¹¹เหล่าสุนัขที่หิวจัด พวกเขาได้ไปเคี้ยวพอ พวกเขาเป็นพวกผู้เลี้ยงแกะที่ไม่มีหมาเฝ้า พวกเขาทุกคนหันไปตามทางของตนเอง แต่ละคนก็โลกหากำไรอยู่ติธรรม พวกเขาบอกว่า¹²"มาเถิด ให้พวกเราดื่มเหล้าองุ่นและเมรัย พรุ่งนี้ก็จะเหมือนกับวันนี้ ที่เป็นวันที่ยิ่งใหญ่เหลือคณานับ"

Chapter 57

¹คนชอบธรรมพ้นาศไป แต่ไม่มีใครใส่ใจเรื่องนี้ และพวกคนที่สัตย์ซื่อในพันธสัญญาก็ถูกรวบเอาไป แต่ไม่มีใครเข้าใจว่าคนชอบธรรมถูกรวบเอาไปจากความชั่วร้าย² เขาเข้าไปในสันติสุข พวกเขาพักสงบบนที่นอนของพวกเขา คนเหล่านั้นผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรมของพวกเขา³ แต่งเข้ามาที่นี่ พวกเจ้า พวกบุตรชายของแม่มด พวกลูกหลานของคนล่องประเวณี และผู้หญิงที่ทำตัวเป็นโสเภณี

⁴พวกเจ้ากำลังเย้ยหยันอย่างสนุกสนานต่อผู้ใด? พวกเจ้ากำลังอำปากและแลบลิ้นใส่ใคร? พวกเจ้าเป็นลูกของการทรยศ เป็นลูกของการหลอกลวงไม่ใช่หรือ? ⁵พวกเจ้าทำให้ตนเองอบอุ่นขึ้นด้วยการนอนด้วยกันที่ได้ตื่นโงก ภายใต้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น พวกเจ้าผู้ที่ข่านุตรทั้งหลายของพวกเจ้าในกินแม่น้ำที่เหือดแห้ง ภายใต้ก้อนหินที่ยื่นออกมา⁶ ท่ามกลางสิ่งที่เกลียดเกลสาของลุ่มแม่น้ำเป็นสิ่งที่ได้มอบให้แก่เจ้า สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ของที่เป็นของถวายของพวกเจ้า พวกเจ้าเทเครื่องดื่มบูชาของเจ้านบนสิ่งเหล่านั้น และนำเครื่องธัญบูชามาถวาย เราควรจะยินดีในสิ่งเหล่านี้หรือ?

⁷พวกเจ้าได้จัดเตรียมที่นอนของพวกเจ้าไว้บนภูเขาสูง และพวกเจ้าก็ขึ้นไปบนนั้นเพื่อถวายเครื่องบูชาทั้งหลายด้วย⁸ พวกเจ้าได้ตั้งสัญลักษณ์ของพวกเจ้าไว้ข้างหลังประตูและเสาประตูเหล่านั้น พวกเจ้าได้ทอดทิ้งเรา ทำตัวเองให้ล่องจ้อน และขึ้นไปบนนั้น พวกเจ้าทำให้ที่นอนของพวกเจ้ากว้างขึ้น พวกเจ้าได้ทำพันธสัญญากับพวกเรา พวกเจ้ารักที่นอนของพวกเรา พวกเจ้าได้เห็นส่วนที่เป็นส่วนตัวของพวกเรา⁹ พวกเจ้าได้ขึ้นไปหาพระโมเลคพร้อมกับน้ำมัน พวกเจ้าได้ทำให้น้ำหอมทวีมากขึ้น พวกเจ้าได้ส่งคณะทูตของพวกเจ้าไปไกล พวกเจ้าได้ล่องไปยังแดนคนตาย

¹⁰พวกเจ้าได้เหินหนีจากการเดินทางอันยาวไกล แต่พวกเจ้าก็ไม่เคยพูดว่า "มันไม่มีความหวัง" พวกเจ้าได้พบชีวิตในมือของพวกเจ้า เพราะฉะนั้น พวกเจ้าจึงไม่อ่อนเปลี้ยไป¹¹ "พวกเจ้ากำลังทุกข์ร้อนถึงผู้ใด? พวกเจ้ากลัวใครมากเสียจนทำให้พวกเจ้ากระทำการอย่างหลอกลวง มากเสียจนพวกเจ้าไม่ระลึกถึงเราหรือคิดถึงเรา? เพราะเราได้ทิ้งเย้ยเย้ยมานาน พวกเจ้าก็ไม่ทรงกลัวเราอีกต่อไป¹² เราจะประกาศการกระทำที่ชอบธรรมของพวกเจ้า และบอกถึงทุกสิ่งที่คุณเจ้าได้ทำ แต่สิ่งเหล่านั้นก็จะไม่ช่วยพวกเจ้า

¹³เมื่อพวกเจ้าร้องขอ ก็ให้บรรดารูปเคารพของพวกเจ้าที่สะสมไว้ช่วยพวกเจ้าสิ แต่ลมจะพัดพาพวกมันไปหมด แต่ลมหายใจเดียวก็จะหอบพวกมันไปหมด แต่เขาผู้ที่สถิตย์ในเราจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก และจะได้กรรมสิทธิ์ในภูเขาบริสุทธิ์ของเรา¹⁴ เขาจะกล่าวว่า "จงสร้างขึ้น สร้างขึ้นเถิด จงเบิกทาง จงเอาก้อนหินที่ทำให้สะดุดออกไปจากทางของชนชาติของเรา"¹⁵ เพราะนี่คือองค์ผู้สูงเด่นและสูงส่ง ผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์ พระนามของพระองค์คือบริสุทธิ์ ผู้ที่ตรัสว่า "เราดำรงอยู่ในที่สูงและบริสุทธิ์ อยู่กับผู้มีวิญญานที่บอบช้ำและถ่อมใจ เพื่อฟื้นฟูวิญญานของพวกคนถ่อมใจ และเพื่อฟื้นฟูจิตใจของผู้ที่สำนึกผิด

¹⁶เพราะเราจะไม่กล่าวโทษอยู่เป็นนิตย์ และจะไม่โกรธตลอดไป เพราะวิญญานของมนุษย์จะอ่อนกำลังต่อหน้าเรา คือชีวิตทั้งหลายที่เราได้สร้างขึ้น¹⁷ เราได้โกรธเพราะเหตุความบาปจากความรู้ของเขามากขึ้น และเราได้ลงโทษเขา เราได้ซ่อนหน้าของเรากับเขา แต่เมื่อเขากลับมายังทางแห่งใจของเขาแล้ว¹⁸ เราได้เห็นทางของเขาแล้ว แต่เราจะรักษาเขาให้หาย เราจะนำเขาและปลอบโยนและชูใจพวกคนที่คร่ำครวญถึงเขา

¹⁹และเราได้สร้างผลาภกริมฝีปาก สันติสุข สันติสุขแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ใกล้ พระยาห์เวห์ตรัสว่า เราจะรักษาพวกเขาให้หาย²⁰ แต่คนอธรรมเป็นเหมือนทะเลที่ปั่นป่วนที่นิ่งสงบอยู่ไม่ได้ และน้ำทะเลนั้นก็ควนโคลนและเลนขึ้นมา²¹ ไม่มีสันติสุขแก่คนอธรรม พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้"

Chapter 58

¹"จงร้องดังๆ อย่างอวมเสียงไว้ จงเปล่งเสียงของเจ้าเหมือนกับแตร จงเผชิญหน้ากับชนชาติของเราพร้อมกับการทรมานของพวกเรา และเผชิญหน้ากับวงศาวงศ์ของยาโคบพร้อมกับความบาปของพวกเรา² แต่พวกเราที่ยังแสวงหาเราทุกวันและปีติยินดีในความรู้เกี่ยวกับทางของเรา เหมือนกับเขาเป็นประชาชาติที่ประพฤติความชอบธรรม และไม่ได้ละทิ้งธรรมบัญญัติของพระเจ้าของพวกเรา พวกเขามองการตัดสินที่ชอบธรรมจากเรา พวกเขายินดีในความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าเสด็จมาใกล้

³พวกเขากล่าวว่า 'ทำไมพวกข้าพระองค์ได้อุดอาหาร แต่พระองค์ไม่ทอดพระเนตร? ทำไมพวกข้าพระองค์ได้ถ่อมตัวลง แต่พระองค์ไม่ทรงสนพระทัย?'⁴ ดูสิ ในวันที่พวกเจ้าอดอาหาร พวกเจ้าก็ทำตามอำเภอใจของพวกเจ้าเองและกดขี่ข่มเหงคนงานทั้งหมดของพวกเจ้า ดูสิ การอดอาหารของพวกเจ้าก็เพียงเพื่อวิวาทและต่อสู้กัน และต่อยด้วยหมัดของความอธรรม พวกเจ้าไม่ได้อดอาหารในวันนี้เพื่อทำให้เสียงของพวกเจ้าได้ยินไปถึงเบื้องบน⁵ นี่คือการอดอาหารแบบที่เราต้องการ คือวันเพื่อให้คนถ่อมตัวลง เพื่อให้เขาก้มศีรษะลงเหมือนกับต้นอ้อ และปูฝ่ากระสอบและขี้เถ่าอยู่ข้างใต้ตัวเขาเองจริงหรือ? พวกเจ้าเรียกการกระทำเช่นนี้ว่าการอดอาหาร และเป็นวันที่พระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยจริงหรือ?

⁶เราเลือกการอดอาหารอย่างนี้ คือการแก้พันธะอธรรมออก และแก้เชือกของแอกออกไป และปลดปล่อยผู้ที่ชอกช้ำระกำใจให้เป็นอิสระ และหักแอกทั้งหมดเสียไม่ใช่หรือ? ⁷การอดอาหารที่เป็นการหักขมบึ้งของพวกเจ้าให้กับคนหัวและนำคนจนและคนไร้บ้านเข้ามาในบ้านของพวกเจ้าไม่ใช่หรือ? เมื่อพวกเจ้าเห็นคนใดเปลือยกาย พวกเจ้าควรจะสวมเสื้อผ้าให้เขา และพวกเจ้าไม่ควรจะซ่อนตัวพวกเจ้าจากญาติพี่น้องของพวกเจ้าเอง⁸ แล้วความสว่างของพวกเจ้าจะพุ่งออกมาเหมือนดวงอาทิตย์ขึ้น และการเยียวยาของพวกเจ้าจะมีขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ความชอบธรรมของพวกเจ้าจะไปข้างหน้าพวกเจ้า และพระสิริของพระยาห์เวห์จะเป็นกองระงับหลังของพวกเจ้า

⁹แล้วพวกเจ้าจะร้องกู่ และพระยาห์เวห์จะทรงตอบ พวกเจ้าจะร้องกู่ขอความช่วยเหลือ และพระองค์จะตรัสตอบว่า "เราอยู่ที่นี้" ถ้าพวกเจ้าเอาแอกออกไปจากท่ามกลางพวกเจ้า อีกทั้งการขี้บ่นกล่าวร้าย และคำพูดอธรรมออกไป¹⁰ ถ้าพวกเจ้าเองได้จัดหาให้คนที่หัวโหยและคนขัดสนที่ทุกข์ใจได้อิ่มหนำ แล้วความสว่างของพวกเจ้าจะแผ่ขึ้นมาในความมืด และความมืดของพวกเจ้าจะเป็นเหมือนเทียน¹¹ แล้วพระยาห์เวห์จะทรงนำพวกเจ้าเรื่อยไป และทำให้พวกเจ้าอิ่มหนำในเขตแดนที่ซึ่งไม่มีน้ำ และพระองค์จะเสริมกระดูกของพวกเจ้าให้แข็งแรง พวกเจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรด และเหมือนกับน้ำพุที่น้ำไม่เคยขาด

¹²พวกเจ้าบางคนจะสร้างสิ่งประหลาดพิงโบราณขึ้นมาใหม่ พวกเจ้าจะทำให้สิ่งประหลาดพิงของคนหลายชั่วอายุคนฟื้นคืนมาใหม่ พวกเจ้าจะได้ชื่อว่า "ผู้ซ่อมกำแพง" "ผู้ซ่อมเขมถนนเพื่ออยู่อาศัย"¹³สมมุติว่าพวกเจ้าเห็นเท้าของพวกเจ้าจากการเดินทางในวันสะบาโต และหันจากการกระทำตามอำเภอใจของพวกเจ้าในวันบริสุทธิ์ของเรามา สมมุติว่าพวกเจ้าเรียกวันสะบาโตว่าวันปัตติยดี และพวกเจ้าเรียกภารกิจที่เกี่ยวกับพระยาห์เวห์ว่าบริสุทธิ์และมีเกียรติ สมมุติว่าพวกเจ้าให้เกียรติวันสะบาโตด้วยการละจากการงานของพวกเจ้าเอง และไม่ทำตามอำเภอใจของพวกเจ้าและไม่พูดถ้อยคำของพวกเจ้าเอง¹⁴แล้วพวกเจ้าจะปัตติยดีในพระยาห์เวห์ และเราจะทำให้เจ้าขึ้นไปที่สูงของแผ่นดินโลก เราจะเลี้ยงเจ้าจากมรดกของยาโคบบรรพบุรุษของเจ้า เพราะพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ได้ตรัสแล้ว"

Chapter 59

¹ดูเถิด พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ไม่ได้สั้นเกินกว่าที่จะช่วยให้รอดได้ หรือพระกรรมของพระองค์ก็ไม่ถึงเกินกว่าที่จะไม่ทรงไถ่กู้²แต่การกระทำบาปของพวกเจ้าได้แยกพวกเจ้าจากพระเจ้าของพวกเจ้า และความบาปทั้งหลายของพวกเจ้าได้ทำให้พระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไว้จากพวกเจ้าและจากการไถ่กู้พวกเจ้า³เพราะมือของพวกเจ้าประอะเปื้อนด้วยโลหิตและนิ้วของพวกเจ้าก็ประอะเปื้อนด้วยความบาป ปากของพวกเจ้าพูดโกหก และลิ้นของพวกเจ้าพูดกล่าวร้าย

⁴ไม่มีใครเรียกร้องด้วยความชอบธรรม และไม่มีใครรู้สึกดีของเขาด้วยความจริง พวกเขาวางใจในถ้อยคำที่ไร้สาระ และพูดความเท็จ พวกเขาตั้งท้องความลำบากและคลอดความบาปออกมา⁵พวกเขาฟักไข่ของงูพิษและกบฏใจแมงมุม ใครก็ตามที่กินไข่ของพวกเขาก็ตาย และถ้าไข่ถูกทำให้แตก มันก็จะออกมาเป็นงูพิษ⁶ใจของพวกเขาก็เป็นเชื้อผ้าไม่ได้อีกทั้งพวกเขาก็ไม่สามารถหันตัวเองด้วยผลงานของพวกเขาได้ ผลงานของพวกเขาเป็นผลงานของความบาป และการกระทำทารุณอยู่ในมือของพวกเขา

⁷เท้าของพวกเขาวิ่งไปสู่ความชั่ว และพวกเขาวิ่งไปทำให้คนไร้ความผิดหลังไล่หิตความคิดของพวกเขาเป็นความคิดบาป การทารุณและการทำลายอยู่ในหนทางของพวกเขา⁸พวกเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติภาพ และไม่มีความยุติธรรมในวิถีของพวกเขา พวกเขาได้ทำให้หนทางแคบเดียว ผู้ใดที่เดินทางในทางเหล่านี้ก็ไม่รู้จักสันติภาพ⁹เพราะฉะนั้น ความยุติธรรมจึงอยู่ห่างไกลจากพวกเขา อีกทั้งความชอบธรรมก็ไม่มาถึงพวกเขา พวกเขารอคอยความสว่าง แต่ก็เห็นความมืด พวกเขามองหาความสว่างไสว แต่พวกเขาก็เดินในความมืด

¹⁰พวกเราคล้ายกำแพงเหมือนคนตาบอด เหมือนกับพวกคนที่มองไม่เห็น พวกเราสะดุดล้มตอนเที่ยงวันอย่างกับเป็นตอนพลบค่ำ พวกเราเป็นเหมือนกับคนตายท่ามกลางพวกคนที่แข็งแรงแ¹¹พวกเราครางเหมือนหมีและครวญครางเหมือนนกพิราบ พวกเขารอคอยความยุติธรรม แต่ก็ไม่มีเลย พวกเขารอคอยความช่วยเหลือ แต่มันก็ห่างไกลจากพวกเขา¹²เพราะการทรยศมากมายของพวกเขาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ และความบาปของเราก็ปรากฏปรากฏพวกเขา¹³เพราะการทรยศของพวกเขาอยู่กับพวกเขา และพวกเขาก็รู้ถึงความบาปของพวกเขาดี

¹⁴พวกเราได้ทรยศ ด้วยการปฏิเสธพระยาห์เวห์และการหันไปจากการติดตามพระเจ้าของพวกเรา พวกเราได้พูดดื้อและทำให้หันเหไป การพรั่นป่นที่เกิดขึ้นจากใจและถ้อยคำที่โกหก¹⁵ความยุติธรรมได้ถูกบังคับเอาไป และความชอบธรรมยืนอยู่ห่างไกล เพราะความจริงล้มลงในลานเมืองและความเที่ยงตรงก็เข้ามาไม่ได้¹⁶ความสัตย์จริงได้หายไป และผู้ที่หันไปจากความชั่วร้ายก็ทำให้ตัวเองเป็นเหยื่อ พระยาห์เวห์ได้ทรงเห็นและไม่ทรงพอพระทัยที่ไม่มีความยุติธรรม

¹⁷พระองค์ได้ทรงเห็นว่าไม่มีผู้ใดเลย และทรงประหลาดพระทัยว่าไม่มีใครอ่อนน้อมเพื่อ เพราะฉะนั้น พระกรของพระองค์เองได้นำความรอดมาให้พระองค์และความชอบธรรมของพระองค์ได้เชิดชูพระองค์ไว้¹⁸พระองค์ทรงสวมความชอบธรรมเป็นเกราะป้องกันอกและสวมหมวกเหล็กแห่งความรอดไว้บนพระเศียรของพระองค์ พระองค์ทรงสวมพระองค์เองด้วยอาภรณ์ของการแก้แค้นและสวมฉลองพระองค์ด้วยความกระตือรือร้น¹⁹พระองค์ได้ทรงตอบสนองพวกเขาตามสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ คือการพิพากษาด้วยพระพิโรธต่อพวกประปักษ์ของพระองค์ และการแก้แค้นต่อพวกศัตรูของพระองค์ และการลงโทษเกาะต่างๆ เป็นการตอบแทนพวกเขา

²⁰เพราะฉะนั้น พวกเขางะเกรงกลัวพระนามของพระยาห์เวห์จากทางตะวันตก และเกรงกลัวพระสิริของพระองค์จากทางดวงอาทิตย์ขึ้น เพราะพระองค์จะเสด็จมาเหมือนกับธารน้ำไหลเขียวที่ขับเคลื่อนด้วยลมปรายของพระยาห์เวห์²¹พระผู้ไถ่จะเสด็จมายังศิโยนและมายังพวกคนที่หันกลับจากการกระทำที่ทรยศของพวกเขามาในยาโคบ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์²²ส่วนเราเอง นี่เป็นพันธสัญญาของเราที่กำกับพวกเขา พระยาห์เวห์ตรัสว่า วิญญาณของเราผู้ซึ่งอยู่เหนือพวกเขา และถ้อยคำของเราที่เราได้ใส่ไว้ในปากของพวกเขาก็จะไม่พรางไปจากปากของพวกเขา หรือจะไม่พรางไปจากปากของบุตรทั้งหลายของพวกเขา หรือจะไม่พรางไปจากปากของหลานทั้งหลายของพวกเขา ตั้งแต่บัดนี้ไปและตลอดไปเป็นนิรันดร์" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ

Chapter 60

¹จงลุกขึ้น ฉายแสง เพราะความสว่างของเจ้ามาแล้ว และพระสิริของพระยาห์เวห์ได้ขึ้นมาเหนือเจ้าแล้ว²แม้ว่าความมืดจะปกคลุมแผ่นดินโลก และความมืดก็บังคลุมบรรดาประชาชาติ แต่พระยาห์เวห์จะทรงขึ้นมาเหนือเจ้า และจะเห็นพระสิริของพระองค์เหนือเจ้า³บรรดาประชาชาติจะมายังความสว่างของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายจะมายังความสว่างสุกใสของเจ้าที่กำลังขึ้นมา

⁴จงมองดูไปรอบๆ เถิด พวกเขาทุกคนได้รวมตัวกันและมาหาเจ้า บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะมาจากแดนไกล และพวกเขาก็จะจับพวกบุตรหญิงของเจ้าไว้ในอ้อมแขนของพวกเขา⁵แล้วเจ้าจะมองดูและเต็มด้วยความสุข ใจของเจ้าจะเปรมปรีดีและเปี่ยมล้น เพราะความมั่งคั่งของทะเลจะเทออกมาให้เจ้า ทรัพย์สมบัติ

ของบรรดาประชาชนมาถึงเจ้า^๑ กองคาราวานอูฐจะห้อมล้อมเจ้า คือพวกอูฐจากมีเดียและเอเฟซัส พวกเขากุณจะมาจากเขมา พวกเขาจะนำทองคำและกำยานมา และจะร้องเพลงถึงความน่าสรรเสริญของพระยาห์เวห์

^๗ฝูงแพะแกะทั้งหมดของเคดาร์จะถูกรวบรวมมาถึงเจ้า บรรดาแกะตัวผู้แห่งเนบาโยทจะนำมาใช้ตามความต้องการของเจ้า พวกมันจะเป็นเครื่องบูชาที่น่าพอใจบนแท่นบูชาของเรา และเราจะให้พระนิเวศที่สง่างามของเราได้รับเกียรติ^๘ พวกนี้เป็นใครที่บินมาเหมือนเมฆ และเหมือนนกพิราบทั้งหลายที่มาอยู่ที่พักอาศัยของพวกมัน?^๙ บรรดาแผ่นดินชายทะเลมองหาเรา และเรือทั้งหลายของการชิชกี้นำหน้า และนำบุตรชายทั้งหลายของเจ้ามาจากแดนไกล เงินและทองคำของพวกเขาก็มาพร้อมกับพวกเขาด้วย เพื่อพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา และเพื่อองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล เพราะพระองค์ทรงทำให้เจ้าได้รับเกียรติ

^{๑๐}พวกบุตรชายของพวกคนต่างชาติจะสร้างกำแพงของเจ้าขึ้นใหม่ และบรรดาภักษัตริย์ของพวกเขาก็จะปรนนิบัติเจ้า แม้ว่าเราได้ลงโทษเจ้าเพราะความชั่วของเรา แต่เราจะไม่มีความกรุณาต่อเจ้าด้วยความโปรดปรานของเรา^{๑๑} ประตูเมืองทั้งหลายของเจ้าจะยังคงเปิดอยู่ตลอดเวลา ประตูเหล่านั้นจะไม่ปิดทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อให้ภักษัตริย์ทั้งหลายได้นำความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติเข้ามา^{๑๒} แท้จริงแล้ว บรรดาประชาชาติและราชอาณาจักรที่ไม่ปรนนิบัติเจ้าจะพินาศ ประชาชาติเหล่านั้นจะถูกทำลายสิ้น

^{๑๓}ศักดิ์ศรีของเลบานอนจะมาถึงเจ้า รวมทั้งต้นสนสามใบ ต้นเฟอร์และต้นสนสามใบเนื้อแข็งด้วย เพื่อที่จะทำให้สถานนมัสการของเรางดงาม และเราจะทำให้สถานที่ว่างเปล่าของเราได้รับเกียรติ^{๑๔} พวกเขามาถึงเจ้าและก้มกราบลง บุตรชายทั้งหลายของคนเหล่านั้นจะโน้มตัวลงคำนับเจ้า พวกเขาคงหมอบลงที่เท้าของเจ้า พวกเขาคงเรียกเจ้าว่านครแห่งพระยาห์เวห์ ศิโยนแห่งองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล^{๑๕} แทนการที่เจ้ายังคงถูกทอดทิ้งและเกลียดชัง ไม่มีผู้ใดผ่านเข้ามาถึงเจ้า เราจะทำให้เจ้าเป็นสิ่งที่น่าภูมิใจตลอดไปเป็นนิรันดร์ เป็นความชื่นบานจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง

^{๑๖}เจ้าจะดื่มนมของบรรดาประชาชาติ และจะได้รับการเลี้ยงดูที่อกของภักษัตริย์ทั้งหลาย เจ้าจะรู้ว่า เราคือพระยาห์เวห์ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเจ้าและพระเจ้าผู้ไถ่ของเจ้า องค์มหัศจรรย์ของยาโคบ^{๑๗} เราจะนำทองคำมาแทนทองสัมฤทธิ์ เราจะนำเงินมาแทนเหล็ก จะนำทองสัมฤทธิ์มาแทนไม้ จะนำเหล็กมาแทนก้อนหิน เราจะต้องสันติภาพเป็นบรรดาเจ้าเมืองของเจ้า และความยุติธรรมเป็นพวกผู้ปกครองของเจ้า^{๑๘} จะไม่ได้ยินถึงความทารุณในแผ่นดินของเจ้าอีกต่อไป และไม่ได้ยินถึงการล้างผลาญ หรือการทำให้กระจัดกระจายไปในเขตแดนของเจ้า แต่เจ้าจะเรียกกำแพงของเจ้าว่าความรอด และเรียกประตูเมืองของเจ้าว่าความสรรเสริญ

^{๑๙}ดวงอาทิตย์จะไม่เป็นความสว่างของเจ้าในตอนกลางวันอีกต่อไป อีกทั้งดวงจันทร์ก็จะเป็นความสว่างสดใสแก่เจ้าอีกต่อไป แต่พระยาห์เวห์จะทรงเป็นความสว่างของเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์ และพระเจ้าของเจ้าจะทรงเป็นศักดิ์ศรีของเจ้า^{๒๐} ดวงอาทิตย์ของเจ้าจะไม่ตกอีกต่อไป หรือดวงจันทร์ก็จะไม่ถอยกลับและหายไป เพราะพระยาห์เวห์จะทรงเป็นความสว่างของเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์ และวันแห่งการไถ่กู้ของเจ้าจะสิ้นสุดไป^{๒๑} ขนชาติของเจ้าจะชอบธรรม พวกเขาคงได้รับแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ตลอดไป ทั้งที่เรากลุก ผลงานแห่งมือของเราที่เราจะทำให้เจ้าได้รับเกียรติ^{๒๒} ผู้เล็กน้อยจะกลายเป็นพิน และคนเล็กน้อยจะกลายเป็นประชาชาติที่เข้มแข็ง เมื่อถึงเวลา เราเองคือพระยาห์เวห์จะเร่งทำสิ่งเหล่านี้ให้สำเร็จโดยเร็ว

Chapter 61

^๑พระวิญญาณของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตย์เหนือข้าพเจ้า เพราะพระยาห์เวห์ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้เพื่อประกาศข่าวดีแก่คนทุกใจ พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้าไปประกาศผู้ที่ชอกช้ำใจ เพื่อประกาศอิสรภาพแก่พวกเขา และเปิดเรือนจำให้แก่พวกเขาที่ถูกจำจอง^๒ พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้าไปเพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระยาห์เวห์ และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา และปลอบโยนทุกคนที่เศร้าโศก^๓ พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้าไปเพื่อที่จะมอบให้พวกเขาที่เศร้าโศกในศิโยน เพื่อให้มาลัยแทนขี้เถาแก่พวกเขา ให้น้ำบนแห่งความยินดีแทนที่ความเศร้าโศก ให้เสื้อคลุมแห่งการสรรเสริญแทนวิญญาณที่ท้อแท้ เพื่อจะเรียกพวกเขาว่าต้นโอ๊กแห่งความชอบธรรม ที่พระยาห์เวห์ทรงปลูกไว้เพื่อที่พระองค์จะทรงได้รับเกียรติ

^๔พวกเขาจะสร้างสิ่งปรักหักพังโบราณขึ้นมาใหม่ พวกเขาจะฟื้นฟูที่ร้างเปล่าแต่เก่าก่อนขึ้น พวกเขาจะฟื้นฟูบรรดาเมืองที่ปรักหักพังขึ้นมา คือที่ร้างเปล่าแต่เก่าก่อนมาหลายชั่วอายุคนแล้ว^๕ พวกคนต่างชาติจะยินและเสียงฝูงแพะแกะของพวกเขา พวกบุตรชายของคนต่างชาติจะทำงานในทุ่งนาและสวนองุ่นของพวกเขา^๖ เจ้าจะได้รับการขนานนามว่าเป็นปุโรหิตของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะเรียกเจ้าว่าบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าของเรา เจ้าจะกินความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติ และเจ้าจะอวดในความร่ำรวยของพวกเขา

^๗แทนความอับอายของพวกเขา เจ้าจะได้ส่วนแบ่งเป็นสองเท่า และแทนความอับอาย พวกเขาจะเปรมปรีดีในส่วนแบ่งของพวกเขา ดังนั้น พวกเขาจะมีส่วนแบ่งในแผ่นดินของพวกเขาเป็นสองเท่า ความชื่นบานเป็นนิรันดร์จะเป็นของพวกเขา^๘ เพราะเราคือพระยาห์เวห์ ผู้ที่รักษาความยุติธรรมและเกลียดชังการโจรกรรมและการอธรรมที่ทารุณ เราจะต้องแทนพวกเขาอย่างสัตย์ซื่อและเราจะทำพันธสัญญานิรันดร์กับพวกเขา^๙ เชื้อสายของพวกเขาจะเป็นที่รู้จักท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และลูกหลานของพวกเขาจะเป็นที่รู้จักท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ทุกคนที่เห็นพวกเขาจะจดจำพวกเขาได้ ว่าพวกเขาเป็นชนชาติที่พระยาห์เวห์ทรงอวยพร

^{๑๐}ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีอย่างยิ่งในพระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะยินดีอย่างมากในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าแห่งความรอด พระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม เหมือนกับเจ้าบ่าวประดับตนเองด้วยมาลัย และเหมือนเจ้าสาวที่ประดับตนเองด้วยอัญมณีของเธอ^{๑๑} เพราะแผ่นดินโลกจะทำให้พี่น้องของมั่งคั่งขึ้นมา และสวนที่ทำการปลูกในนั้นงอกขึ้นมาอย่างไร พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะทรงทำให้ความชอบธรรมและการสรรเสริญงอกขึ้นมาต่อหน้าประชาชาติทั้งหมดอย่างนั้น

Chapter 62

¹เพราะเห็นแก่ศิโยน ข้าพเจ้าจะไม่เขยิบเสียง และเพราะเห็นแก่กรุงเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจะไม่นั่งเขยิบ จนกว่าความชอบธรรมของนครนี้จะออกมาอย่างสว่างสดใส และความรอดของนครนี้จะออกไปเหมือนคอบเพลิง²บรรดาประชาชาติจะเห็นความชอบธรรมของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหมดจะเห็นสง่าราศีของเจ้า เขาจะเรียกเจ้าด้วยนามใหม่³ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกให้³เจ้าจะเป็นมงกุฎงามในพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ และเป็นราชมงกุฎในพระหัตถ์ของพระเจ้าของเจ้าด้วย

⁴เจ้าจะไม่ถูกเรียกว่า "ผู้ถูกทอดทิ้ง" อีกต่อไป หรือแผ่นดินของเจ้าจะไม่ถูกเรียกว่า "ที่ทิ้งร้าง" อีกต่อไป แท้จริงแล้ว เจ้าจะถูกเรียกว่า "ความปิติยินดีของเราอยู่ในเธอ" และเรียกแผ่นดินของเจ้าว่า "แต่งงานแล้ว" เพราะพระยาห์เวห์ทรงปิตินดีในเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะแต่งงาน⁵แนกเดียว ชายหนุ่มแต่งงานกับหญิงสาวอย่างไร บรรดาบุตรชายของเจ้าจะแต่งงานกับเจ้าอย่างนั้น และเจ้าบ่าวเปรมปรีดีในเจ้าสาวของเขาอย่างไร พระเจ้าของเจ้าจะเปรมปรีดีในเจ้าอย่างนั้น กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย⁶ข้าพเจ้าได้ตั้งพวกคนยามไว้บนกำแพงของเจ้า พวกเขาจะไม่เขยิบเสียงเลยไม่ว่าในตอนกลางวันหรือกลางคืน พวกเจ้าผู้คอยเตือนความจำของพระยาห์เวห์จะต้องไม่หยุดพัก

⁷อย่ายอมให้พระองค์ทรงหยุดพักจนกว่าพระองค์จะทรงสถาปนากรุงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ และทำให้นครนั้นเป็นที่สรรเสริญในแผ่นดินโลก⁸พระยาห์เวห์ได้ทรงปฏิญาณด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์และด้วยพระกรที่ทรงอำนาจของพระองค์ว่า "เราจะไม่ให้ข้าพเจ้าเป็นอาหารแก่พวกศัตรูของเจ้าอีกต่อไปอย่างแน่นอน พวกคนต่างชาติจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นใหม่ของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ทำงานมานั้น⁹เพราะพวกคนที่เก็บเกี่ยวข้าพเจ้าจะได้กินข้าวและสรรเสริญพระยาห์เวห์ และพวกคนที่เก็บผลองุ่นจะได้ดื่มเหล้าองุ่นในลานสถานนมัสการบริสุทธิ์ของเรา"

¹⁰จงผ่านเข้ามาเถิด จงผ่านประตูเข้ามา จงเตรียมทางไว้ให้ชนชาตินี้ จงสร้างขึ้นมา จงสร้างทางหลวง จงเก็บกวาดหินเหล่านั้นออกไปเสีย จงชูธงสัญญาณแก่บรรดาประชาชาติ¹¹ดูเถิด พระยาห์เวห์ทรงประกาศไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลกว่า "จงกล่าวกับธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด พระผู้ช่วยให้รอดของเจ้ากำลังเสด็จมา ดูสิ รางวัลงของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และค่าตอบแทนของพระองค์จะไปอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์"¹²พวกเขาจะเรียกเจ้าว่า "ชนชาติบริสุทธิ์ ผู้ได้รับการไถ่ของพระยาห์เวห์ และเขาจะเรียกเจ้าว่า "น่าปรารถนา เมืองที่ไม่ถูกทอดทิ้ง"

Chapter 63

¹นี่ใครหนอที่มาจากเอโดม ผู้ที่สวมเสื้อผ้าสีแดงมาจากเมืองโบสร่าห์? ผู้นั้นเป็นใครหนอที่สวมเครื่องทรงของกษัตริย์ ผู้ที่ก้าวเดินมาอย่างมั่นคงเพราะอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์? นี่คือเราเอง ที่กล่าวด้วยความชอบธรรมและเต็มด้วยฤทธานุภาพที่สามารถช่วยให้รอดได้²ทำไมฉลองพระองค์จึงเป็นสีแดง และทำไมเครื่องทรงเหล่านั้นจึงดูเหมือนว่าพระองค์ได้ทรงย่างอยู่ในบ่อย่ำองุ่นมา?³เราได้ย่ำองุ่นในบ่อย่ำองุ่นแต่เพียงผู้เดียว และไม่มีผู้ใดจากประชาชาติทั้งหลายได้อยู่ร่วมกับเราเลย เราได้ย่ำพวกเขาด้วยความโกรธของเรา และได้ย่ำพวกเขาด้วยความเกรี้ยวกราดของเรา โลหิตของพวกเขาที่เปื้อนอยู่บนเสื้อผ้าของเรา และทำให้เสื้อผ้าของเราเลอะเทอะไปหมด

⁴เพราะเราได้มองไปข้างหน้าถึงวันแห่งการแก้แค้นของเรา และปีแห่งการไถ่ของเราได้มาถึงแล้ว⁵เราได้มองดู และไม่มีใครสักคนช่วยเหลือ เราได้ประหลาดใจที่ไม่มีใครช่วยเลย แต่แขนของเราเองจะนำชัยชนะมาให้เรา และความโกรธรุนแรงของเราจะขับเคลื่อนเรา⁶เราได้เหยียบย่ำชนชาติทั้งหลายด้วยความโกรธของเราและทำให้พวกเขามาเป็นมาด้วยความพิโรธของเรา และเราได้เกลียดชังของพวกเขาจนบนแผ่นดินโลก

⁷ข้าพเจ้าจะบอกถึงบรรดากิจการแห่งความสัตย์ซื่อแห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ พระราชกิจของพระยาห์เวห์อันสมควรแก่การสรรเสริญ ข้าพเจ้าจะบอกถึงทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำเพื่อเรา และความดีอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ที่มีต่อความของอิสราเอล พระองค์ได้ทรงสำแดงพระกรุณาต่อพวกเรา เพราะเหตุพระเมตตาของพระองค์ และพระราชกิจความสัตย์ซื่อแห่งพันธสัญญามากมาย⁸เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า "เพราะพวกเขาเป็นชนชาติของเราอย่างแน่นอน บุตรทั้งหลายผู้ที่ไม่เกรยศ" พระองค์ได้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา⁹พระองค์ทรงเป็นทุกขี เนื่องจากความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้นของพวกเขาด้วย และทูลสรรเสริญจากเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ได้ช่วยพวกเขาให้รอด พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเขาให้รอดด้วยความรักและพระเมตตาของพระองค์ และพระองค์ทรงยกชูพวกเขาขึ้นและทรงจุ่มพวกเขาให้ผ่านพิณมาได้ตลอดสมัยโบราณ

¹⁰แต่พวกเขาได้เกรยศและทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ทรงเสียพระทัย ดังนั้น พระองค์จึงทรงกลายเป็นศัตรูของพวกเขาและสู้รบกับพวกเขา¹¹ประชากรของพระองค์ได้ระลึกถึงโมเสสในสมัยโบราณ พวกเขาได้กล่าวว่า "พระเจ้า ผู้ได้ทรงนำพวกเขาขึ้นมาจากทะเลพร้อมกับพวกผู้เลี้ยงฝูงแกะของพระองค์ทรงอยู่ที่ไหน? พระเจ้าผู้ทรงใส่วิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไว้ท่ามกลางพวกเขา ทรงอยู่ที่ไหน?"¹²พระเจ้าผู้ได้ทรงทำให้นฤทธานุภาพที่น่าอัศจรรย์ของพระองค์ไปพร้อมกับมือขวาของโมเสสอยู่ที่ไหน? และผู้ทรงแยกน้ำออกต่อหน้าพวกเขา เพื่อทำให้พระนามนิรันดร์ของพระองค์เองทรงอยู่ที่ไหน?

¹³พระเจ้าทรงอยู่ที่ไหน? ผู้ได้ทรงนำพวกเขาผ่านน้ำลึกมาได้ เหมือนกับน้ำที่วิ่งอยู่บนแผ่นดินที่ราบเรียบ พวกเขาไม่สะดุดเลย¹⁴เหมือนฝูงสัตว์ที่ลงไปยังหุบเขาฉันทันใด พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้ทรงให้พวกเขาพักสงบฉันทันใด ดังนั้น พระองค์จึงทรงนำชนชาติของพระองค์ เพื่อทำให้พระนามของพระองค์เองเป็นที่สรรเสริญ¹⁵ขอทรงมองลงมาจากฟ้าสวรรค์และทรงใส่พระทัยจากที่ประทับบริสุทธิ์และรุ่งโรจน์ของพระองค์ กิจการที่ทรงทำด้วยความกระตือรือร้นและานุภาพของพระองค์อยู่ที่ไหน? พระราชกิจแห่งความสงสารและพระกรุณาของพระองค์ได้ถูกยึดไปจากข้าพระองค์ทั้งหลาย

¹⁶เพราะพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้ว่าอิสราเอลไม่รู้จักพวกข้าพระองค์ และอิสราเอลเจ้าพวกข้าพระองค์ไม่ได้ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์ตั้งแต่สมัยโบราณคือ "พระผู้ไถ่ของพวกเขา"¹⁷ข้าแต่พระยาห์เวห์ ทำโมเสสให้ทรงทำให้เราหลงไปจากบรรดาพระบรรดาของพระองค์ และทำให้ใจของพวกข้าพระองค์แข็งกระด้างจนพวกข้าพระองค์ไม่เชื่อฟังพระองค์? ขอทรงกลับมาเพราะเห็นแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คือเผ่าทั้งหลายอันเป็นมรดกของพระองค์

¹⁸ชนชาติของพระองค์ได้ครอบครองสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ชั่วเวลาสั้นๆ แต่แล้วพวกศัตรูของพวกข้าพระองค์ก็เหยียบย่ำสถานที่นั้น¹⁹ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กลายเป็นเหมือนกับคนเหล่านั้นผู้ที่พระองค์ไม่เคยทรงปกครอง เหมือนกับคนเหล่านั้นผู้ซึ่งไม่เคยถูกเรียกโดยพระนามของพระองค์"

Chapter 64

¹"โอ ถ้าพระองค์ได้ทรงแหวกท้องฟ้าและเสด็จลงมา ภูเขาทั้งหลายก็จะสั่นสะเทือนเฉพาะพระพักตร์พระองค์²เหมือนตอนที่ไฟติดกองไม้ หรือตอนที่ไฟทำให้น้ำเดือด โอ เพื่อให้พวกศัตรูจะได้รู้จักพระนามของพระองค์ เพื่อบรรดาประชาชาติจะตัวสั่นเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์³เมื่อก่อนนี้ เมื่อพระองค์ได้ทรงทำสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่พวกข้าพระองค์คาดไม่ถึง พระองค์ได้เสด็จลงมา และภูเขาทั้งหลายก็สั่นสะเทือนเฉพาะพระพักตร์พระองค์

⁴ตั้งแต่สมัยโบราณมา ไม่มีใครเคยได้ยินหรือรับรู้ หรือเคยได้เห็นพระเจ้าอื่นใดด้วยตานอกเหนือจากพระองค์ ผู้ทรงกระทำสิ่งต่างๆ เพื่อผู้ที่รอคอยพระองค์⁵พระองค์เสด็จมาช่วยคนเหล่านั้นผู้ที่ปิตินต์ในการทำสิ่งที่ชอบธรรม คนเหล่านั้นที่ระลึกถึงทางของพระองค์และเชื่อฟังพระองค์ พระองค์ได้ทรงพิโรธเมื่อพวกข้าพระองค์ได้ทำบาป พวกข้าพระองค์จะได้รับการช่วยกู้ในทางของพระองค์เสมอ⁶เพราะพวกข้าพระองค์ทุกคนเป็นเหมือนผู้ที่เปี่ยมล้น และการกระทำชอบธรรมทุกอย่างของพวกข้าพระองค์เป็นเหมือนผ้าขี้ริ้วสกปรก พวกข้าพระองค์ทุกคนได้เหี่ยวแห้งไปเหมือนใบไม้ ความผิดบาปทั้งหลายของพวกข้าพระองค์เป็นเหมือนลมที่หอบพวกข้าพระองค์ไป

⁷ไม่มีผู้ใดร้องทูลต่อพระนามของพระองค์ ผู้ที่พยายามที่จะยึดพระองค์ไว้ เพราะพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากพวกข้าพระองค์ และทำให้พวกข้าพระองค์ล่มสลายไปในมือของความผิดบาปของพวกข้าพระองค์⁸ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย พวกข้าพระองค์เป็นดินเหนียว พระองค์ทรงเป็นช่างปั้น และพวกข้าพระองค์ทุกคนเป็นผลงานแห่งฝีพระหัตถ์ของพระองค์⁹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่ากริ้วนักเลย หรือขออย่าทรงจดจำความบาปของพวกข้าพระองค์อยู่เสมอ ขอร้องโปรดทอดพระเนตรพวกข้าพระองค์ทุกคนว่าเป็นชนชาติของพระองค์

¹⁰เมืองบริสุทธิ์ทั้งหลายของพระองค์กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร ศิโยนก็กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร กรุงเยรูซาเล็มกลายเป็นที่ร้างเปล่า¹¹พระวิหารบริสุทธิ์และงดงามของพวกข้าพระองค์ ที่ซึ่งบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ได้สรรเสริญพระองค์ได้ถูกไฟเผาทำลาย และทุกสิ่งที่เป็นที่รักยิ่งก็เป็นซากปรักหักพัง¹²ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ยังทรงยับยั้งอยู่ได้อย่างไร? พระองค์ยังทรงเย็บและทำให้พวกข้าพระองค์ได้รับความอภัยตลอดไปได้อย่างไร?

Chapter 65

¹"เราพร้อมแล้วที่จะให้พวกคนที่ไม่ได้ขื่อนั้นแสวงหาได้ เราพร้อมแล้วที่จะให้พวกคนที่ไม่ได้เสาะหาพบ เรากล่าวว่า 'เราอยู่ที่นี้ เราอยู่ที่นี้' ต่อประชาชาติที่ไม่ได้เรียกตามนามของเรา เราได้ยื่นมือของเราออกไปถึงวันแก่ชนชาติที่ดื้อรั้น ผู้ที่ดำเนินในทางที่ไม่ดี ผู้ที่ดำเนินตามความคิดและแผนงานของตนเอง

³พวกเขาเป็นชนชาติที่ทำให้เราขุ่นเคืองอยู่เรื่อยไป คือการถวายเครื่องบูชาทั้งหลายในส่วนต่างๆ และเผาเครื่องหอมบนกองธัญ⁴พวกเขานั่งอยู่ท่ามกลางหลุมฝังศพและเฝ้ามองตลอดคืน และกินเนื้อหมูพร้อมกับน้ำแกงของเนื้อที่น่ารังเกียจในจานของพวกเขา⁵พวกเขากล่าวว่า 'จงยืนอยู่ห่างๆ อย่าเข้ามาใกล้ข้า เพราะข้าบริสุทธิ์กว่าเจ้า' สิ่งเหล่านี้เป็นคว้นในอุบายของเรา เป็นไฟที่ลุกไหม้อยู่วันยังค่ำ

⁶ดูเถิด มีคำที่เขียนไว้ต่อหน้าเราว่า เราจะไม่นิ่งเฉยอีกต่อไป เพราะเราจะแก้แค้นพวกเขา เราจะตอบสนองพวกเขาไว้ในตักของพวกเขา⁷เพราะความบาปทั้งหลายของพวกเข และความบาปทั้งหลายของบรรดาบรรพบุรุษของพวกเข" พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เราจะตอบสนองพวกเขาสำหรับเครื่องหอมบูชาบนภูเขาทั้งหลายและสำหรับการกล่าวหาบาปข้าต่อเราบนเนินเขาทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้ เราจะตรวจการกระทำในอดีตของพวกเขาไว้ในตักของพวกเขา"

⁸พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "เหมือนน้ำจืดพบได้ในช่วงฤดูร้อน เมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า 'อย่าทำลายมันเลย เพราะยังมีสิ่งที่ดีในตัวมันอยู่' ฉะนั้น นี่เป็นสิ่งที่เราจะทำ เพราะเห็นแก่บรรดาผู้รับใช้ของเรา เราจะไม่ทำลายพวกเขาจนหมดสิ้นฉันนั้น⁹เราจะนำเชื้อสายออกจากยาโคบ และพวกคนจากยูดาห์ผู้ที่จะครอบครองภูเขาทั้งหลายของเรา ผู้ที่เราได้เลือกสรรไว้จะได้รับแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ และบรรดาผู้รับใช้ของเราอาศัยอยู่ที่นั่น

¹⁰เมืองซาโรนจะเป็นทุ่งหญ้าสำหรับฝูงแพะแกะ และหุบเขาอาโครจะเป็นที่พักของฝูงสัตว์ เพื่อชนชาติของเราผู้ที่แสวงหาเรา¹¹แต่พวกเจ้าผู้ที่ได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ ผู้ที่สิ้นภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา ผู้ที่จัดงานเลี้ยงให้แก่พระชะตา และดื่มเหล้าจืดจนเต็มแก้วให้แก่พระที่เรียกว่า พระสิขิต¹²เราจะลิดพวกเจ้าให้แก่ดาบ และพวกเจ้าทุกคนจะหอบลงต่อผู้สังหาร เพราะเมื่อเราได้เรียก พวกเจ้าก็ไม่ตอบ เมื่อเราได้พูด พวกเจ้าก็ไม่ฟัง แต่พวกเจ้าทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของเรา และเลือกที่จะทำสิ่งที่ทำให้เราไม่พอใจ"

¹³พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด บรรดาผู้รับใช้ของเราจะได้กิน แต่พวกเจ้าจะหิวโหย บรรดาผู้รับใช้ของเราจะได้ดื่ม แต่พวกเจ้าจะกระหาย ดูเถิด บรรดาผู้รับใช้ของเราจะเปรมปรีดิ์ แต่พวกเจ้าจะได้รับความอับอาย¹⁴ดูเถิด บรรดาผู้รับใช้ของเราจะโห่ร้องด้วยความยินดี เพราะใจที่ยินดี แต่พวกเจ้าจะร้องไห้เพราะใจที่เจ็บปวด และจะคร่ำครวญเพราะวิญญานที่ชอกช้ำ¹⁵พวกเจ้าจะละทิ้งชื่อของพวกเจ้าไว้เบื้องหลังเป็นคำแช่งสาปแก่พวกคนที่เลือกไว้ของเราก่อนที่เราจะพูดว่า เราเอง พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจะฆ่าพวกเจ้า เราจะเรียกบรรดาผู้รับใช้ของเราด้วยนามอื่น

¹⁶ผู้ใดที่ออกเสียงอวยพรบนแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรจากเราผู้เป็นพระเจ้าที่ยิ่งแก่ ผู้ใดสาบานบนแผ่นดินโลก เราผู้เป็นพระเจ้าที่ยิ่งแก่ก็จะปฏิญาณ เพราะความทุกข์ยากแต่ก่อนจะถูกลืมไป เพราะสิ่งเหล่านั้นจะถูกซ่อนไว้จากสายตาของเรา¹⁷เพราะฉะนั้น ดูสิ เราจะสร้างท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ และ

จะไม่มีการจดจำหรือระลึกถึงสิ่งเก่าก่อน¹⁸ แต่พวกเจ้าจะยินดีและเปรมปรีดิ์เป็นนิตย์ในสิ่งที่เราจะสร้างขึ้น ดูลึ เราจะสร้างกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นความเปรมปรีดิ์ และสร้างประชากรของนครนั้นเป็นความชื่นชมยินดี

¹⁹เราจะเปรมปรีดิ์เหนือกรุงเยรูซาเล็มและจะยินดีเหนือชนชาติของเรา จะไม่ได้ยินเสียงการคร่ำครวญและการร้องไห้ด้วยความทุกข์ใจในนครนั้นอีกต่อไป²⁰ จะไม่มีเด็กทารกที่มีชีวิตเพียงไม่กี่วันอยู่ที่นั่นอีกต่อไป หรือคนแก่จะไม่ตายก่อนครบกำหนดเวลาของเขา ผู้ที่ตายเมื่ออายุร้อยปีก็จะถือว่าเป็นคนหนุ่ม ผู้ใดที่อายุไม่ถึงร้อยปีก็จะถือเป็นคนที่ถูกแทงสาป

²¹พวกเขาจะสร้างบ้านเรือนและอาศัยอยู่ในนั้น และพวกเขาจะปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน²² พวกเขาจะไม่สร้างบ้านและคนอื่นอาศัยอยู่อีกต่อไป พวกเขาจะไม่ปลูกและคนอื่นกิน เพราะอายุของชนชาติของเราจะเป็นเหมือนอายุของต้นไม้ ผู้ที่เลือกสรรของเราจะใช้ผลงานของมือของพวกเขาไปยาวนาน²³ พวกเขาจะไม่ตรากตรำโดยเปล่าประโยชน์ หรือไม่คลอดบุตรที่ทำให้ผิดหวัง เพราะพวกเขาเป็นบุตรหลานของผู้ที่รับพระพรจากพระยาห์เวห์ และเชื้อสายของพวกเขาที่อยู่กับพวกเขา

²⁴ก่อนที่พวกเขาจะร้องเรียก เราจะตอบ และขณะที่พวกเขายังคงพูดอยู่ เราจะฟัง²⁵ หมาป่าและลูกแกะจะหากินอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนกับวัว แต่ผงคัสติ้นจะเป็นอาหารของวัว พวกมันจะไม่ทำร้ายหรือทำลายกันอีกต่อไปทั่วทั้งภูเขาเบธสากร์ของเร²⁶ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

Chapter 66

¹พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ฟ้าสวรรค์คือบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นวางเท้าของเรา แล้วพระนิเวศที่พวกเจ้าจะสร้างให้แก่เราอยู่ที่ไหน? สถานที่ที่เราจะพำนักได้อยู่ที่ไหน?" มือของเราได้สร้างสิ่งทั้งหมดนี้ นั่นคือการที่สิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้นมา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ คนนี้แหละที่เรายอมรับ คือผู้ที่มีจิตวิญญาณที่แตกสลายและสำนึกผิด และผู้ที่ตัวสั่นต่อถ้อยคำของเรา ผู้ที่ขำขี้ปากคนด้วย ผู้ที่ถวายบูชาลูกแกะก็หักคอสุนัขด้วย ผู้ที่ถวายเครื่องธัญบูชาก็ถวายเลือดหมูด้วย ผู้ที่ถวายอนุสรณ์เครื่องหอมก็ถวายพรความชั่วร้ายด้วย พวกเขาได้เลือกตามทางของตนเอง และพวกเขาก็ยินดีในสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของพวกเขา

⁴เราจะเลือกการลงโทษของพวกเขาเองในวิธีเดียวกัน เราจะนำสิ่งที่พวกเขากลัวมาตกบนพวกเขา เพราะเมื่อเราร้องเรียกแล้ว ไม่มีใครตอบ เมื่อเราพูดแล้ว ไม่มีใครฟัง พวกเขาได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของเรา และเลือกทำสิ่งที่ทำให้เราไม่พอใจ⁵ จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ พวกเขาที่ตัวสั่นต่อถ้อยคำของพระองค์ "บรรดาพี่น้องของพวกเจ้าผู้ที่เราเกลียดชังและแยกพวกเขาออกไปเพราะเห็นแก่นามของเราได้กล่าวว่า 'ขอพระยาห์เวห์ทรงได้รับเกียรติ แล้วพวกเขาจะเห็นความชื่นบานของพวกเรา' แต่พวกเขาจะได้รับ ความอับอาย⁶ เสียงอีกก็แห่ส่งครามออกมาจากเมืองนั้น เสียงมาจากพระวิหาร เสียงของพระยาห์เวห์ที่กำลังทรงแก้แค้นพวกศัตรูของพระองค์

⁷ก่อนที่เธอจะเจ็บครรภ์ เธอก็คลอดบุตร ก่อนที่ความเจ็บปวดมาถึงเธอ เธอก็คลอดบุตรชายคนหนึ่ง⁸ ใครเคยได้ยินเรื่องเช่นนี้? ใครเคยเห็นเรื่องเช่นนี้? แผ่นดินจะเกิดขึ้นในวันเดียวหรือ? ประชาชาติหนึ่งจะถูกสถาปนาขึ้นได้ในชั่วครู่เดียวหรือ? แต่คนที่ที่ศิโยนเริ่มเจ็บครรภ์ เธอก็คลอดบุตรทั้งหลายของเธอ⁹ เรานำทารกมาถึงกำหนดคลอด และจะไม่ยอมให้เด็กคนนั้นคลอดได้หรือ? พระยาห์เวห์ตรัสถามดังนี้ หรือเรานำเด็กมาถึงเวลาคลอด แล้วจะยับยั้งไว้ได้หรือ? พระยาห์เวห์ตรัสถามดังนี้

¹⁰จงเปรมปรีดิ์กับกรุงเยรูซาเล็มและยินดีกับเธอ พวกเจ้าทุกคนผู้รักเธอ จงเปรมปรีดิ์กับเธอ พวกเจ้าทุกคนที่ไว้ทุกข์ให้กับเธอ¹¹ เพราะพวกเจ้าจะได้รับ การเลี้ยงดูและอิ่มใจ พวกเจ้าจะได้รับการปลอบโยนอยู่กับอกของเธอ เพื่อพวกเจ้าจะดื่มสิ่งเหล่านั้นอย่างเต็มที่ และปิตินดีกับสง่าราศีอย่างมากมายของเธอ¹² พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "เราจะขยายความเจริญรุ่งเรืองมาเหนือเธอเหมือนกับแม่น้ำ และกรพิยสมบัติของบรรดาประชาชาติมาเหมือนธารน้ำที่ไหลล้น พวกเจ้าจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ข้างเธอ และถูกอุ้มไว้ในอ้อมแขนของเธอ และเขย่าอยู่บนเข่าของเธอ

¹³มารดาปลอบโยนบุตรของตนจนโต เราที่จะปลอบโยนพวกเจ้าจนโต และพวกเจ้าจะได้รับการปลอบโยนในกรุงเยรูซาเล็ม¹⁴ พวกเจ้าจะเห็นสิ่งนี้ และใจของพวกเจ้าจะเปรมปรีดิ์ และกระดูกของพวกเจ้าจะงอกขึ้นมาเหมือนหญ้าอ่อน พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์จะทำให้บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ได้รู้จัก แต่พระองค์จะทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์ต่อพวกศัตรูของพระองค์¹⁵ เพราะเหตุนี้ พระยาห์เวห์จะเสด็จมาด้วยไฟ และบรรดากระดูกของพระองค์จะมาเป็นเหมือนลมพายุ เพื่อนำความร้อนแรงแห่งพระพิโรธและการตำราบของพระองค์มาด้วยเปลวไฟ

¹⁶เพราะพระยาห์เวห์ทรงทำการพิพากษามนุษย์ด้วยไฟและด้วยพระแสงของพระองค์ พวกคนที่พระยาห์เวห์ทรงสังหารจะมีมากมาย¹⁷ พวกเขาชำระตนเองและทำให้ตนเองบริสุทธิ์ เพื่อที่พวกเขาจะเข้าไปในส่วนเหล่านั้นได้ เพื่อติดตามคนที่อยู่ท่ามกลางพวกคนที่กินเนื้อหมูและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอย่างเช่นหนู "พวกเขาจะมาถึงจุดจบ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์¹⁸ เพราะเรารู้การกระทำและความคิดของพวกเขา เวลานั้นจะมาถึงเมื่อเราจะรวบรวมทุกประชาชาติและทุกภาษา พวกเขาจะมาและจะเห็นพระสิริของเรา

¹⁹เราจะตั้งหมายสำคัญอันยิ่งใหญ่ไว้ท่ามกลางพวกเขา แล้วเราจะส่งพวกคนที่รอดชีวิตจากพวกเขาไปยังบรรดาประชาชาติ คือไปยังการชิช พุด และลุด บรรดานักบุญผู้ที่เหนียวกันธนูของพวกเขา ไปยังภูสัล ยาวาน และไปยังแผ่นดินชายทะเลที่ห่างไกล ที่ซึ่งพวกเขายังไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับเราหรือได้เห็นพระสิริของเรา พวกเขาจะประกาศพระสิริของเราท่ามกลางบรรดาประชาชาติ²⁰ พวกเขาจะนำพี่น้องทั้งหมดของพวกเขากลับมาจากทุกประชาชาติเป็นเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ พวกเขาจะมาโดยม้าและโดยรถม้า โดยเกวียนประทุน โดยล้อ และโดยอูฐทั้งหลาย มายังกรุงเยรูซาเล็มภูเขาเบธสากร์ของเรา พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เพราะชนชาติอิสราเอลจะนำเครื่องธัญบูชาใส่ในภาชนะที่สะอาดมายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์²¹ เราจะเลือกบางคนในคนเหล่านั้นมาเป็นพวกปุโรหิตและพวกเลวี พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

²²เพราะท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ซึ่งเราจะสร้างขึ้นจะดำรงอยู่ต่อหน้าเราฉันใด เชื่อสายของพวกเจ้าจะดำรงอยู่ และชื่อของพวกเจ้าจะดำรงอยู่ฉันนั้น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์²³ จากเดือนหนึ่งถึงเดือนต่อไป และจากวันสะบาโตหนึ่งถึงวันสะบาโตต่อไป ทุกคนจะมาและหมอบลงต่อเรา พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้²⁴ “พวกเขาจะออกไปและเห็นศพของพวกคนผู้ที่กบฏต่อเรา เพราะหนอนที่กัดกินพวกเขาจะไม่ตายไป และไฟที่เผาผลาญพวกเขาจะไม่ดับ และมันจะเป็นที่ป่าสะอิดสะเอียนต่อมนุษย์ทุกคน”

JEREMIAH

Chapter 1

¹บรรดาก้อยคำของเยเรมีย์บุตรชายของฮิลคียาห์ ผู้หนึ่งในหมู่ปุโรหิต อยู่ที่เมืองอานาโธทในแผ่นดินของเฟาเบนยาหมิน² พระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ในรัชกาลของโยสิยาห์ โอรสของอาโมน กษัตริย์แห่งยูดาห์ในปีที่สิบสามแห่งการครองราชย์ของพระองค์³ และมีมาในรัชกาลของเยโฮยาคิม โอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงเดือนที่ห้า ปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ โอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เมื่อมีการกวาดต้อนประชาชนของกรุงเยรูซาเล็มไปเป็นเชลย

⁴พระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าว่า⁵ “ก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าขึ้นในครรภ์ เราได้เลือกเจ้า ก่อนที่เจ้าคลอดจากครรภ์ เราก็ตัดสินใจแล้วว่า เราได้ให้เจ้าเป็นผู้เผยพระวณะแก่บรรดาประชาชาติ”⁶ แล้วข้าพเจ้าก็ได้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์พูดไม่เป็นเพราะข้าพระองค์เป็นเด็กเกินไป”

⁷แต่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “อย่าพูดว่า ‘ข้าพเจ้าเป็นเด็กเกินไป’ เพราะเจ้าต้องไปยังทุกแห่งที่เราใช้ให้เจ้าไป และเจ้าจะต้องพูดทุกสิ่งที่เราบัญชาเจ้า! อย่ากลัวพวกเขาเลย เพราะเราจะอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยกู้เจ้านี้เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์”⁸ แล้วพระยาห์เวห์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์สัมผัสปากข้าพเจ้า และได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บัดนี้ เราได้เอาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้า

¹⁰ในวันนี้เรากำลังแต่งตั้งเจ้าไว้เหนือบรรดาประชาชาติ และเหนือราชอาณาจักรทั้งหลาย ให้ถอนรากและให้รื้อลง ให้ทำลายและให้ล้มล้าง ให้สร้างและให้ปลูก”¹¹ พระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าว่า “เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร?” ข้าพเจ้าได้อธิษฐานว่า “ข้าพระองค์เห็นกิ่งของต้นอัลมอนด์”¹² พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าได้เห็นมันดีแล้ว เพราะเรากำลังเฝ้าดูถ้อยคำของเรา เพื่อให้นำไปปฏิบัติให้สำเร็จ”

¹³พระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าครั้งที่สอง กล่าวว่า “เจ้าเห็นอะไร?” ข้าพเจ้าได้อธิษฐานว่า “ข้าพระองค์เห็นหม้อที่ร้อนในหนึ่งกำลังเดือดเป็นฟองอยู่ ปากหม้อออกมาจากทางทิศเหนือ”¹⁴ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ความพิณาศจะปะทุจากทิศเหนือมาเหนือชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้น”¹⁵ เพราะเรากำลังร้องเรียกทุกตระกูลแห่งบรรดาราชาอาณาจักรทิศเหนือ พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศดังนี้แหละ พวกเขาจะมา และต่างก็จะวางบัลลังก์ของตนไว้ตรงทางเข้าประตูกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อสู้กับกำแพงทั้งหลายที่ล้อมรอบ และสู้กับเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์

¹⁶เราจะกล่าวคำพิพากษาของเราต่อคนในเมืองเหล่านั้น เพราะความชั่วร้ายของพวกเขาก็ได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมบูชาพระอื่นๆ และนบัสการสิ่งที่มือของพวกเขาก็ทำได้¹⁷ จงเตรียมตัวให้พร้อม จงลุกขึ้นไปบอกพวกเขาสืบทุกสิ่งที่เราบัญชาเจ้าไว้ นั่น อย่าตกใจกลัวพวกเขา มิฉะนั้นเราจะทำให้เจ้าตกใจกลัวต่อหน้าพวกเขา¹⁸ นี่แน่ะ วันนี้เรากำลังทำให้เจ้าเป็นเมืองมีป้อมเป็นเสาเหล็ก และกำแพงทั้งหลายเป็นทองสัมฤทธิ์ เพื่อจะสู้กับแผ่นดินทั้งหมด สู้กับบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ สู้กับเจ้าหน้าที่ข้าราชการ สู้กับบรรดาปุโรหิต และสู้กับประชาชนในแผ่นดิน”¹⁹ พวกเขาจะต่อสู้กับเจ้า แต่จะไม่ชนะเจ้า เพราะเราจะอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยกู้เจ้าไว้ นี่เป็นประกาศของพระยาห์เวห์”

Chapter 2

¹พระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าว่า² “จงไปและประกาศให้เยรูซาเล็มได้ยิน ให้กล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เรายังจำความจงรักภักดีในพันธสัญญาในวัยหนุ่มสาวของเจ้าได้ ความรักของเจ้าตอนเราหมั้น เมื่อเจ้าได้ตามเราไปในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่ไม่ได้หว่านพืช’³ อิสราเอลนั้นถูกแยกไว้เพื่อพระยาห์เวห์ คือเป็นผลิตผลรุ่นแรกในฤดูเก็บเกี่ยวของพระองค์ ทุกคนที่ได้กินผลรุ่นแรกนั้นก็มีความผิด ความพิณาศจึงได้มาถึงพวกเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์”

⁴จงฟังพระวณะของพระยาห์เวห์ เชื่อสายของยาโคบและทุกตระกูลในเชื้อสายของอิสราเอล⁵ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า “บรรพบุรุษของเจ้าพบความผิดอะไรในเราเล่า พวกเขาจึงได้ออกห่างจากการติดตามเรา? ที่พวกเขาได้ไปติดตามรูปเคารพไร้ค่า และพวกเขาได้กลายเป็นสิ่งไร้ค่าเสียเอง? เขาทิ้งหลายไม่ได้กล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงอยู่ที่ไหน ผู้ใดทรงพาเรามาจากแผ่นดินอียิปต์? พระยาห์เวห์ทรงอยู่ที่แห่งใด ผู้ใดทรงนำเราในถิ่นทุรกันดาร เข้าสู่ในดินแดนอาราบาห์และหลุมบ่อทั้งหลาย ในแดนที่แห้งแล้งและมืดทึบ ในแผ่นดินที่ไม่มีใครผ่านไปได้ และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ที่นั่น?’

⁷แต่เราได้พาพวกเขาเข้ามาในแผ่นดินแห่งการเมส เพื่อรับประทานผลไม้และบรรดาสิ่งที่ดี แต่เมื่อเราได้เข้ามา เราได้ทำให้แผ่นดินของเราเป็นมลทิน และทำให้มรดกของเราเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ⁸ ปุโรหิตก็ไม่ได้กล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงอยู่ที่ไหน?’ คนเหล่านั้นที่เชี่ยวชาญธรรมเนียมบัญญัติไม่ได้ใส่ใจเรา บรรดาผู้เลื่องกีรยศต่อเรา พวกผู้เผยพระวณะได้เผยพระวณะแก่พระบาอัล และติดตามสิ่งไร้ประโยชน์⁹ ดังนั้น เรายังคงโต้แย้งกับเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และเราจะกล่าวโทษบรรดาลูกหลานของเจ้า

¹⁰ดังนั้น จงข้ามไปยังชายฝั่งของคิริแอตและมองดู หรือใช้คนไปยังเมืองเคดาร์ และให้พิจารณาอย่างถี่ถ้วน และดูว่าเคยมีอย่างนี้บ้างไหม¹¹ มัชชาตใดเคย

แลกเปลี่ยนพระทั้งหลายของตน แม้ว่าพระเหล่านั้นไม่ได้เป็นพระ? แต่ประชาชนของเราได้เอาศักดิ์ศรีของเขา แลกกับสิ่งไม่สามารถช่วยพวกเขาได้¹² ท้องฟ้าทั้งหลาย จงสิ้นสะท้าน เพราะด้วยสิ่งนี้ จงสยดสยองและจงร้างเปล่า นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์

¹³เพราะว่าประชาชนของเราได้ทำความชั่วถึงสองประการ พวกเขาได้ทอดทิ้งเราซึ่งเป็นน้ำพุที่มีน้ำแห่งชีวิต และพวกเขาได้ขุดบ่อน้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นบ่อแตกที่ขังน้ำไม่ได้¹⁴ อิสราเอลเป็นทาสเขาหรือ? เขาเป็นทาสที่เกิดมาในบ้านนายของเขาหรือ? ดังนั้นเหตุใดเขาจึงตกเป็นของปล้นเล่า?¹⁵ เหล่าสิ่งห่มผ้าได้คำรามใส่เขา พวกมันได้แผดเสียงดังมาก และพวกมันได้ทำให้แผ่นดินของเขาร้างเปล่า เมืองทั้งหลายของเขาได้ถูกทำลายไม่มีคนอาศัยอยู่

¹⁶ยิ่งกว่านั้นอีก ประชาชนเมืองเมมฟิสและเมืองทอปานเนส ได้โค่นศีรษะของเจ้าแล้ว¹⁷ เจ้าหาเรื่องเหล่านี้มาใส่ตัวเจ้าเองไม่ใช่หรือ โดยการทอดทิ้งพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า เมื่อพระองค์ทรงนำเจ้าไปตามทาง?¹⁸ ดังนั้นเจ้าได้อะไรจากการลงไปยังอียิปต์ เพื่อต้อนน้ำแห่งชีโรห์เล่า? หรือเจ้าได้อะไรจากการลงไปยังอัสซีเรีย และต้อนน้ำในแม่น้ำยูเฟรติสเล่า?

¹⁹ความชั่วร้ายของเจ้าจะตีสอนเจ้าเอง และความไม่ซื่อสัตย์ของเจ้าจะลงโทษเจ้า ดังนั้นเจ้าจงคิดถึงมันและเข้าใจเถิดว่ามันเป็นความชั่วและความขมขื่น เมื่อเจ้าทอดทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า และไม่มีศรัทธาในเราเลย นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมเจ้านาย²⁰ เพราะเราได้หักแอกของเจ้าที่เจ้ามีอยู่ในเวลาโบราณนั้น เราได้ทำลายโซ่ตรวนของเจ้าเสีย เจ้ายังได้กล่าวว่า ‘ข้าจะไม่ปรนนิบัติ’ เพราะเจ้าได้ก้มลงบนเนินเขาสูงทุกแห่ง และได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น เจ้าคนล่องประเวณี²¹ เราได้ปลุกเจ้าไว้เป็นเถาของคนที่เลือกสรรแล้ว เป็นพันธุ์แก่ทั้งนั้น แล้วเจ้าได้เปลี่ยนแปลงตัวเจ้าแล้วทำให้เจ้าเสื่อมทรามลง จนเป็นอุนุ่นไร้ค่าไปได้?

²²ถึงแม้ว่าเจ้าชำระตัวในแม่น้ำ และใช้สบู่มาก แต่รอยเปื้อนความผิดบาปของเจ้าก็ยังปรากฏอยู่ต่อหน้าเรา นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า²³ เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า ‘ข้าไม่เป็นมลทิน ข้าไม่ได้ติดตามบรรดาพระบาอัลไป’? จงมองดูท่าทางของเจ้าที่ในหุบเขาสิ จงพินิจดูว่าเจ้าได้ทำอะไรไปเหมือนอุฐสาวคะนองอยู่ไม่สุข²⁴ เหมือนลาป่าที่คุ้นเคยกับถิ่นทุรกันดาร ได้สูดลมหายใจด้วยความอยากอันรุนแรงของมัน ใครจะระงับความใคร่ของมันได้? ไม่มีใครในเหล่าพวกผู้ชายที่จำเป็นต้องแต่งตัวแล้วใส่ตามนาง ในเวลาที่ผสมพันธุ์พวกเขาจะพบนาง

²⁵เจ้าต้องยับยั้งเท้าทั้งสองของเจ้าอย่าให้เปล่าเปลือย และอย่าให้คอแห้ง แต่เจ้ากล่าวว่า ‘เหลวไหล เพราะข้าได้รักคนแปลกหน้า และข้าจะติดตามไป’²⁶ เมื่อโจรถูกจับมีความอับอายอย่างไร เชื้อสายของอิสราเอลก็จะอับอายอย่างนั้น ทั้งตัวเขา กษัตริย์ เจ้านาย บุโรหิต และผู้เผยแพร่พระวจนะของเขา²⁷ ผู้เหล่านี้ที่กล่าวแก่ต้นไม้ว่า ‘ท่านเป็นบิดาของข้าพเจ้า’ และกล่าวแก่ศิลาว่า ‘ท่านคลอดข้าพเจ้ามา’ เพราะพวกเขาได้หันหลังให้เรา ไม่ใช่หันหน้ามา แต่เมื่อถึงเวลาสาบมากพวกเขา กล่าวว่า ‘ขอทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้น’

²⁸แต่บรรดาพระของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า ซึ่งเป็นพระที่เจ้าสร้างไว้สำหรับตัวเอง? ถ้ามันช่วยเจ้าให้พ้นได้ ก็ให้มันลุกขึ้นช่วย เมื่อถึงเวลาสาบมากของเจ้า ยูดาห์เอ๋ย เจ้ามีเมืองต่างๆ มากเท่าใด เจ้าก็มีพระมากเท่านั้น²⁹ เจ้าทั้งหลายจะมาได้แย่งเราทำไม? เจ้าได้กบฏต่อเราหมดทุกคนแล้ว นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์³⁰ เราได้โยนตุลุกหลานของเจ้าเสียเปล่า พวกเขาไม่รับการสั่งสอน ตามของเจ้าเองได้กลืนผู้เผยแพร่พระวจนะของเจ้า เหมือนอย่างสิงห์ช่างทำลาย

³¹คนในยุคนี้เอ๋ย เจ้าทั้งหลายจงใส่ใจต่อถ้อยคำของเรา ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ เราเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดารแก่อิสราเอลหรือ หรือเหมือนแผ่นดินที่มืดทึบ? ทำโมประชาชนของเราจึงกล่าวว่า ‘พวกเราจะเตร็ดเตร่ไป พวกเราจะไม่มาหาพระองค์อีก’³² สาวพรหมจารีจะลืมเครื่องประดับของเธอได้หรือ? เจ้าสาวจะลืมอาภรณ์ของตนได้หรือ? แต่ประชาชนของเราได้ลืมเรา เป็นจำนวนวันที่นับไม่ถ้วน³³ เจ้าหาทางไปพบรักได้อย่างแนบเนียน ข้าเจ้ายังสอนทางของเจ้าให้หญิงชั่ว

³⁴ที่ชายเสื้อของเจ้ามีโลหิตของคนจนที่ไร้ความผิดติดอยู่ ทั้งที่เจ้าไม่ได้จับเขาขณะทำการโจรกรรม³⁵ เจ้าก็ยังกล่าวว่า ‘ข้าไม่มีความผิดเลย พระพิโรธของพระองค์ได้หันกลับจากข้าแล้ว’ ดูเถิด เรานำเจ้าไปสู่การพิพากษา เพราะเจ้ากล่าวว่า ‘ข้าไม่ได้ทำบาป’³⁶ ทำโมเจ้าเร่ร่อนไปอย่างนั้น โดยเปลี่ยนเส้นทางของเจ้า? อียิปต์จะทำให้เจ้าอับอาย เหมือนที่อัสซีเรียทำให้เจ้าอับอายมาแล้วนั้น³⁷ เช่นเดียวกันเจ้าจะออกมาจากที่นั่น โดยเอาหมูก้อนศีรษะของเจ้าไว้ เพราะพระยาห์เวห์ทรงปฏิเสธคนเหล่านั้นที่เจ้าไว้วางใจ เจ้าจะไม่เจริญขึ้นด้วยความช่วยเหลือจากพวกเขา”

Chapter 3

¹“ถ้าผู้ชายคนใดหย่าภรรยาของเขา และเธอก็ไปจากเขาเสีย และไปเป็นภรรยาของผู้ชายอีกคนหนึ่ง เขาจะกลับไปหาเธอหรือ? แผ่นดินนั้นจะไม่ไสรครมากมายหรือ? เจ้าได้ใช้ชีวิตเหมือนหญิงโสเภณีที่เล่นชู้กับคนรักหลายคนแล้ว และเจ้าจะกลับมาหาเราหรือ?” นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์² จงแหงนหน้าขึ้นสู่บรรดาที่สูงโล่งนั้น และดูสิ ที่ไหนบ้างที่เจ้าไม่มีเพศสัมพันธ์นอกสมรสด้วย? เจ้าได้นับถ้อยคำรักของเจ้าอยู่ริมทาง อย่างคนอาหรับในถิ่นทุรกันดาร เจ้าได้ทำให้แผ่นดินไสรคร ด้วยการเป็นหญิงโสเภณีของเจ้า³ ดังนั้น ฝนจึงถูกระงับเสีย และฝนปลายฤดูจึงขาดไป แต่เจ้ามีหน้าที่หญิงทรงเหมือนกับผู้หญิงสำส่อน เจ้าปฏิเสธที่จะรู้สึกอาย

⁴เจ้าเพิ่งจะเรียกเราไม่ใช่หรือว่า ‘พระบิดาของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นสหายที่ใกล้ชิดที่สุดในวัยเยาว์ของข้าพระองค์’ พระองค์จะทรงพระพิโรธอยู่เป็นนิรันดร์หรือ? พระองค์จะกริ้วอยู่จนถึงที่สุดปลายหรือ? นี่แน่ะ เจ้าลั่นวาจาแล้ว แต่เจ้าก็ยังทำความชั่วทุกอย่างซึ่งเจ้าทำได้⁵ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าในรัชกาลกษัตริย์อิสยาห์ว่า “เจ้าเห็นอิสราเอลผู้ไม่สัตย์ซื่อได้ทำอะไร? เธอขึ้นไปบนภูเขาสูงทุกลูก และได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น และที่นั่นเธอก็ไปประพฤติเป็นเหมือนหญิงโสเภณี

⁷เราได้พูดว่า ‘หลังจากที่เธอทำทุกสิ่งเหล่านี้แล้ว เธอจะกลับมาหาเรา’ แต่เธอก็ไม่กลับมา แล้วยูดาห์น้องสาวที่ทรยศนั้นก็ได้เห็นสิ่งเหล่านี้⁸ ดังนั้นเราเห็นว่า ในทำนองเดียวกันที่อิสราเอลผู้กลับสัตย์ได้ล่วงประเวณี และเราจึงใส่เธอไปและได้มอบหนังสือหย่า ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศของเธอก็ไม่กลัว เธอกลับไปทำตัว

เป็นโสเภณีด้วยเช่นเดียวกัน⁹ เธอเห็นว่าการได้ไปเป็นโสเภณีของเธอยังถือเป็นเรื่องเล็กน้อย เธอก็ได้ทำให้แผ่นดินโสโครก และเธอได้ไปล่วงประเวณีกับศิลา และต้นไม้

¹⁰ แล้วภายหลังจากสิ่งเหล่านี้ ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศของเธอก็ได้หันกลับมาหาเราแต่ไม่ได้ด้วยสุดใจ แต่สร้างทำเป็นกลับมา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์¹¹ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “อิสราเอลผู้กลับสัตย์ยังได้สำแดงตัวว่าชอบธรรมยิ่งกว่ายูดาห์ที่ไม่สัตย์ซื่อ¹²” จึงไปและประกาศถ้อยคำเหล่านี้ทางทิศเหนือ กล่าวว่า “อิสราเอลผู้กลับสัตย์เอ๋ย จงกลับมาเถิด นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เราจะไม่มองดูพวกเจ้าด้วยความโกรธ เพราะเรามีความสัตย์ซื่อ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เราจะไม่โกรธอยู่เป็นนิตย์

¹³ เพียงแต่ยอมรับความผิดของเจ้า ว่าเจ้าได้กบฏต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าได้แบ่งปันเอาใจกับบรรดาเหล่าคนแปลกหน้าได้ตั้งไม้เขี้ยวสดทุกต้น เพราะพวกเจ้าไม่ได้ฟังเสียงของเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์¹⁴ “จงกลับมาเถิด ประชาชนที่ไม่สัตย์ซื่อทั้งหลาย นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เราเป็นสามีของพวกเจ้า เราจับพวกเจ้ามาเมืองละคนและตระกูลละสองคน และเราจะนำเจ้ามาถึงศิโยน¹⁵ เราจะไม่บรรดาผู้เลี้ยงแกะคนที่เราพอใจแก่พวกเจ้า พวกเขาจะเลี้ยงดูพวกเจ้าด้วยความรู้และความเข้าใจ

¹⁶ แล้วสิ่งนี้ได้เกิดขึ้น เมื่อพวกเจ้าจะกรีขึ้นและเกิดผลในแผ่นดินในเวลาเหล่านั้น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ พวกเขาก็ตกหลายจะไม่กล่าวอีกว่า” “หับพันธสัญญาแห่งพระยาห์เวห์” เรื่องนี้จะไม่มีขึ้นอีกต่อไปในหัวใจของพวกเขารื้อจะไม่มีการจำได้ จะไม่พลาดอีกเลย และจะไม่มีการทำเช่นนี้อีกเลย”¹⁷ ในครั้งนั้นพวกเขาจะเรียกเยรูซาเล็มว่า “นี่เป็นพระที่นั่งของพระยาห์เวห์” และบรรดาประชาชนชาติอื่น ๆ ทั้งสิ้นจะรวบรวมกันเข้ามายังกรุงเยรูซาเล็มในพระนามของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะไม่ดำเนินในความต้อร้อนในหัวใจชั่วร้ายของพวกเขาอีกต่อไป¹⁸ ในเวลานั้นเชื้อสายของยูดาห์จะเดินมาขึ้นเชื้อสายของอิสราเอล พวกเขาจะรวมกันมาจากแผ่นดินฝ่ายเหนือมายังแผ่นดินซึ่งเราได้มอบให้แก่เหล่าบรรพบุรุษของเจ้าเป็นมรดก

¹⁹ สำหรับเรา เราได้กล่าวว่า ‘เราจะตั้งเจ้าไว้ท่ามกลางบุตรชายทั้งหลายของเราอย่างไรดีหนอ และให้แผ่นดินที่น่าปรารถนาแก่เจ้า เป็นมรดกสวญามกว่าสิ่งอื่นใดในประชาชาติอื่นๆ’ เราได้กล่าวว่า ‘เราจะเรียกเราว่า “พระบิดาของข้าพระองค์”’ เราจะไม่ได้กล่าวว่าพวกเจ้าจะไม่หันกลับจากการติดตามเรา แต่เชื้อสายอิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าได้ทรยศต่อเรา²⁰ เช่นเดียวกับภรรยาทรยศต่อสามีของนาง พวกเจ้าจะทรยศต่อเราเชื้อสายของอิสราเอล นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์²¹” จะได้ยินเสียงมาจากที่โล่ง เป็นเสียงร้องไห้และเสียงวิงวอนของประชาชนของอิสราเอล เพราะพวกเขาได้แปรวิถีของเขาเสียแล้ว พวกเขาได้ลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

²² “จงกลับมาเถิด ประชาชนผู้กลับสัตย์เอ๋ย เราจะทำการรักษาการกลับสัตย์ของเจ้าให้หาย” “นี่แน่ ข้าพระองค์ทั้งหลายมาหาพระองค์แล้ว เพราะพระองค์ทรงเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์”²³ แท้จริง เนินเขาก็คือแต่สิ่งหลอกลวง และเสียงที่สับสนอลหม่านบนภูเขาทั้งหลายก็เช่นกัน แท้จริงพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงเป็นความรอดของอิสราเอล²⁴ กระนั้นก็ดี การไปนับถือรูปเคารพที่น่าอายนั้นได้กัดกินสิ่งทั้งปวงที่บรรพบุรุษของเราได้ลงแรงทำไว้ คือฝูงแกะ ฝูงโค บรรดาบุตรชาย และบุตรหญิงของพวกเขา²⁵ ให้เรานอนลงในความอาย และให้ความอับยศคลุมเราไว้ เพราะเราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ทั้งตัวเราและบรรพบุรุษของเรา ตั้งแต่เรายังเป็นอนุชนอยู่จนทุกวันนี้ ไม่ได้ฟังพระสุรเสียงแห่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา”

Chapter 4

¹ “ถ้าเจ้าจะกลับมา อิสราเอลเอ๋ย นี่คือนำประกาศของพระยาห์เวห์ เจ้าก็ควรที่จะกลับมาหาเรา ถ้าเจ้ายอมเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไปให้พ้นหน้าเราเสีย และไม่โลเลจากหน้าเราอีก² เจ้าจะต้องซื่อสัตย์ ยุติธรรม และชอบธรรมเมื่อเจ้ามาพบเรา ‘พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่นั่นใด’ แล้วบรรดาประชาชนชาติจะให้พรกันให้พระองค์ และในพระองค์เขาก็ตกหลายจะได้รุ่งโรจน์”³ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสกับแต่ละบุคคลในยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็มว่า ‘จงถิณที่ของพวกเจ้าและอย่าหว่านลงกลางพวงหนาม

⁴ จงเข้าสู่หนวดตัวเจ้าเองถวายแด่พระยาห์เวห์ จงตัดหนวดหุ้มปลายแห่งหัวใจของเจ้าเสีย พวกผู้ชายยูดาห์ทั้งหลายและชาวเยรูซาเล็มทั้งหลายเอ๋ย เกรงว่าความโกรธของเราจะพุ่งออกไปอย่างไฟ และเผาไหม้โดยไม่มีใครจะดับได้ เนื่องจากพฤติกรรมความชั่วร้ายทั้งหลายของพวกเจ้า⁵ จงรายงานในยูดาห์และจงทำให้ได้ยินในกรุงเยรูซาเล็ม จงกล่าวว่า “จงเป่าแตรในแผ่นดิน” จงร้องประกาศดัง ๆ ว่า “จงมารวมกัน ให้เราเข้าไป ในบรรดาเมืองที่มีป้อม”⁶ จงยกธงสัญญาณขึ้นและเข้าสู่ศิโยน และจงรับหนีไปให้ปลอดภัย จงอย่ารออยู่ เพราะเรากำลังนำความพิณาศมาจากทิศเหนือ และเป็นการทำลายอย่างใหญ่หลวง

⁷ สิ่งใดตัวหนึ่งกำลังออกจากที่ซ่อนของมันแล้ว และบางคนที่จะทำลายบรรดาประชาชนชาติที่กำลังยกมาแล้ว เขากำลังออกไปจากสถานที่ของเขา นำความน่าสะอิดสะเอียนไปยังแผ่นดินของเจ้า เพื่อทำให้เมืองต่าง ๆ ของเจ้าจะถูกทิ้งร้าง ปราศจากคนอาศัย⁸ ด้วยเหตุนี้ เจ้าจงสวมผ้ากระสอบไว้ทุกซ์ จงคร่ำครวญและร้องไห้ เพราะพระพิโรธอันแรงของพระยาห์เวห์ ไม่ได้หันกลับไปจากเรา⁹ แล้วสิ่งนี้ก็จะเกิดขึ้นในวันนั้น นี่คือนำประกาศของพระยาห์เวห์ ในวันจิตใจของกษัตริย์และพวกเจ้านายจะตาย บรรดาปุโรหิตจะตกตะลึงและผู้เผยพระวจนะทั้งหลายก็จะหวาดกลัว”

¹⁰ แล้วข้าพเจ้าจึงได้กล่าวว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า แน่่อนที่เดี่ยวว่าพระองค์ทรงล่อลวงอย่างเต็มที่ต่อชนชาตินี้และเยรูซาเล็มว่า ‘เจ้าทั้งหลายจะอยู่เย็นเป็นสุข’ แต่ที่จริงดาบได้ฟันฟันชีวิตของพวกเขา”¹¹ ในครั้งนั้น จะได้กล่าวแก่ชนชาตินี้ และเยรูซาเล็มโดยการตรัสว่า “ลมร้อนจากที่ราบทั้งหลายของทะเลทรายจะพัดมาตามเส้นทางสู่บุตรของประชาชนของเรา มันจะไม่มาพัดหรือมาชำระพวกเขา”¹² ลมจะมาแรงเกินกว่านั้นอีกจะมาโดยคำสั่งของเรา และเราเองจะเป็นผู้กล่าวคำพิพากษาพวกเขา

¹³ ดูเถิด เขากำลังจูโจมเหมือนบรรดาเมฆ และพวกกรรมาศของเขาเหมือนพายุ มันทั้งหลายของเขาเร็วยิ่งกว่านกอินทรี วิบัติแก่พวกเรา เพราะว่าเราจะต้องพิณาศ¹⁴ จงชำระจิตใจของเจ้าจากความชั่วร้าย เยรูซาเล็มเอ๋ย เพื่อเจ้าจะรอดได้ นานสักเท่าใดที่ความคิดลึกๆ ของเจ้า ที่จะคิดแต่เรื่องการทำบาป? ¹⁵ เพราะว่ามีเสียงที่นำข่าวมาจากเมืองดาน และความพิณาศที่กำลังจะมาถึงได้ยินจากภูเขาทั้งหลายของเอเฟราอิม

¹⁶จงให้บรรดาประชาชนคิดถึงสิ่งเหล่านี้ นี่แน่ะ จงประกาศแก่เยรูซาเล็มว่า บรรดาผู้ลี้ภัยมาจากริมฝั่งแม่น้ำไทกริสในการโจมตีเข้าใส่เมืองต่างๆ ของยูดาห์¹⁷ พวกเขาทั้งหลายเหมือนพวกคนยามของทุ่งนาที่เตรียมดินไว้เพาะปลูกที่ลี้ภัยเธอไว้โดยรอบ เพราะว่าเธอได้กบฏต่อเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์¹⁸ และการประพฤติและการกระทำของเจ้าที่ได้กระทำสิ่งเหล่านี้ต่อเจ้า นี่จะเป็นการลงโทษของเจ้า มันจะสยดสยองขนาดไหน มันจะทำให้เจ้าสะเทือนใจที่สุด

¹⁹ดวงใจของข้า ดวงใจของข้า ข้าเจ็บปวดในหัวใจ จิตใจของข้าก็สิ้นระว้ออยู่ภายใน ข้าจะนั่งเซียบอยู่ไม่ได้ เพราะข้าได้ยินเสียงเขาสัตว์ เสียงปลุกของสงคราม²⁰ ความหายนะกับซ่อนหายนะ เพราะแผ่นดินทั้งสี่ถูกทำลาย บรรดาเนินที่ของข้าถูกทำลายในฉับพลัน และข้าคร่ำครวญฝ่าเท้าทั้งทั้งหลายของข้าก็ย่ำย่ำไป²¹ อีกนานสักเท่าใดที่ข้าจะได้เห็นธงชัย? ข้าจะได้ยินเสียงเขาสัตว์หรือไม่?

²²เพราะความโง่เขลาของประชาชนของเรา พวกเขาไม่รู้จักเรา พวกเขาเป็นประชาชนที่โง่เขลาและพวกเขาไม่มีความเข้าใจ พวกเขาชั่วช้าในการกระทำ แต่พวกเขาไม่รู้จักร่าง²³ ข้ามองดูแผ่นดิน ดูเถิด มันเป็นที่ร้างและว่างเปล่า เมื่อมองดูท้องฟ้าก็ไม่มีเมฆสว่าง²⁴ ข้ามองดูภูเขา นี่แน่ะ มันกำลังสิ้นสะเทือน เนินเขาก็เคลื่อนตัวไปมา

²⁵ข้าได้มองดู นี่แน่ะ ไม่มีใครเลย และนกก็งัดปีกบินไป²⁶ ข้าได้มองดู นี่แน่ะ เรือสวนไร่นาก็เป็นก้อนกรวดกันดาร และเมืองทั้งสี่ก็ปรักหักพังไปต่อพระพิภพพระยาห์เวห์ ต่อพระพิโรธอันแรงของพระองค์²⁷ นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส “แผ่นดินทั้งหมดจะเป็นที่ร้างเปล่า แต่เราจะไม่ทำลายให้จบสิ้นเสียทีเดียว

²⁸เพราะด้วยเหตุผลนี้ แผ่นดินจะไว้ทุกข์ และท้องฟ้าเบื้องบนจะดำมืด เพราะเราได้ประกาศความตั้งใจของเราแล้ว เราจะไม่เปลี่ยนใจ เราจะไม่หันกลับจนกว่าจะลุล่วง²⁹ ทุกเมืองจะหนีจากเสียงพลม้าและเหล่าพลรบพร้อมกับธนู พวกเขาจะวิ่งเข้าไปในป่า ชาวเมืองทุกแห่งก็จะปีนป่ายไปตามสถานที่ที่เป็นภูเขา เมืองทั้งหลายก็ถูกทอดทิ้ง เพราะไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นเลย³⁰ บัดนี้เจ้าก็ถูกทิ้งร้าง พวกเจ้าจะทำอะไรกัน? เพราะถึงแม้ว่าเจ้าจะแต่งตัวสีแดง และเจ้าประดับตัวด้วยอาภรณ์ทองคำ และทำให้ดวงตาทั้งสองขยายให้กว้างด้วยแป้งสี พวกผู้ชายที่เคยปรารถนาในตัวเจ้าบัดนี้ก็ปฏิเสธเจ้า พวกเขากำลังจะพรากรเอาชีวิตของเจ้าไป³¹ เพราะเราได้ยินเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดรวดเร็ว แสนเจ็บปวดอย่างกับจะคลอดบุตรหัวปี เสียงร้องแห่งบุตรของศิโยน เธอแทบจะขาดใจ เธอเหยียดแขนของเธอออกร้องว่า “วิบัติแก่ข้า ข้ากำลังเป็นลมเพราะเหล่าชาตกรนี้”

Chapter 5

¹“จงวิ่งไปมาบนถนนในเยรูซาเล็ม จงเสาะหาตามลานเมืองด้วยเช่นกัน แล้วดูและคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ถ้าเจ้าจะหาผู้ชายหรือใครก็ได้สักคนหนึ่งคือคนที่กระทำการยุติธรรม และแสวงหาความจริง เพื่อเราจะได้อภัยโทษให้แก่เยรูซาเล็ม² แม้พวกเขาบอกว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แผ่นดิน’ พวกเขาก็น่าสาบานอย่างเป็นเท็จ”³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเนตรของพระองค์ทรงหาความสัตย์จริงไม่ใช่หรือ? พระองค์ทรงเขียนตีประชาชน แต่พวกเขาก็ไม่รู้สึกลับปวดพระองค์ทรงล้างผลาญพวกเขาอย่างสิ้นเชิง แต่เขาก็ปฏิเสธที่จะรับการแก้ไข พวกเขาได้ทำให้หน้าของตนกระด้างยิ่งกว่าหิน เพราะพวกเขาปฏิเสธที่จะกลับใจ

⁴แล้วข้าพเจ้าทูลว่า “แต่ทีเดียว คนเหล่านี้เป็นประชาชนที่ยากจน พวกเขาโง่ เพราะเขาไม่รู้จักพระมรรคาของพระยาห์เวห์ ไม่รู้จักพระบัญญัติของพระเจ้าของพวกเข⁵ ข้าพระองค์จะไปหาพวกประชาชนที่มีความสำคัญ และประกาศคำสอนของพระเจ้ากับพวกเขา เพราะอย่างน้อยพวกเขาก็รู้จักพระมรรคาของพระยาห์เวห์ และรู้จักพระบัญญัติของพระเจ้าของเขา” แต่พวกเขาก็ทุกคนก็ได้หักแอกเสีย พวกเขาได้ทำลายแอกของพวกเขาด้วยกัน พวกเขาทั้งหมดได้หักโซ่ตรวนที่ผูกมัดพวกเขากับพระเจ้า⁶ ดังนั้นสิ่งใดจากป่าจะมาจูโจมพวกเขา สุนัขป่าจากอารามจะทำลายพวกเขา เสือดาวจะมาต่อต้นเมืองทั้งหลายของพวกเขา ใครก็ตามที่ออกไปจากเมืองของเขาจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ เพราะการละเมิดของเขาก็เพิ่มมากขึ้น การประพฤติไม่ซื่อสัตย์ของพวกเขาไม่มีข้อจำกัด

⁷ทำไมเราควรจะให้อภัยประชาชนเหล่านี้? บุตรชายทั้งหลายของเจ้าได้ละทิ้งเราแล้ว และได้สาบานโดยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้าทั้งหลาย เราได้เลี้ยงพวกเขาให้อิ่ม แต่พวกเขาก็ได้ล่วงประเวณี และผู้คนจำนวนมากมาพากันเดินไปยังบ้านของหญิงโสเภณี⁸ พวกเขาเหมือนบรรดาหมาที่กลัดมัน พวกเขาได้ท่องเที่ยวไปเพื่อหาหุ่นนอน ทุกคนต่างร้องหาภรรยาของเพื่อนบ้านของตน⁹ ดังนั้นเราไม่ควรลงโทษเขาหรือ นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ และตัวเราเองไม่ควรจะแก้แค้นแก่ชนชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ?

¹⁰จงไปเถิด ไปตามแถวต้นองุ่นของเธอและทำลายเสีย แต่อย่าให้ถึงการทำลายอย่างสิ้นเชิงแก่พวกเขาเสียทีเดียว ตัดกิ่งก้านของพวกเขาออก เพราะเขาองุ่นเหล่านี้ไม่ได้มาจากพระยาห์เวห์¹¹ เพราะพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลและพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ได้ทรยศต่อเราอย่างสิ้นเชิงแล้ว นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์¹² พวกเขาทั้งหลายได้พูดนสาในเรื่องพระยาห์เวห์ และพวกเขาก็กล่าวว่า “พระองค์จะไม่ทรงกระทำอะไร ไม่มีการร้ายใดจะเกิดขึ้นกับเรา และเราจะไม่เห็นดาบหรือการกันดารอาหาร

¹³เหล่าผู้เผยพระวจนะก็จะกลายเป็นเพียงลม พระวจนะไม่มีในพวกเขา ดังนั้น ขอให้สิ่งที่พวกเขาพูดจงเป็นอย่างนั้นแก่พวกเขาเถิด”¹⁴ ดังนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านายจึงตรัสดังนี้ว่า “เพราะพวกเขาได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ นี่แน่ะ เราจะวางถ้อยคำของเราในปากของพวกเขา มันจะเป็นเหมือนไฟ และประชาชนนี้จะเหมือนฟืน และไฟนั้นจะเผาผลาญเขาเสีย¹⁵ จงดูเถิด คนอิสราเอลเอ๋ย เราจะนำชนชาติจากแดนไกลมาสู่เจ้าทั้งหลาย นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ เป็นชนชาติที่มั่นคง เป็นชนชาติดีดงามบรรพ์ เป็นชนชาติที่เจ้าไม่รู้จักภาษาของเขา เจ้าก็ไม่เข้าใจว่าพวกเขาจะพูดอะไร

¹⁶แสงธนูของเขาเหมือนหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ พวกเขาเป็นนักรบ¹⁷ พวกเขาจะกินบุตรชายและบุตรหญิงของเจ้าด้วยเช่น

กัน และกินอาหารของเจ้า เขาจะกินฝูงแกะฝูงโคของเจ้า พวกเขาจะกินผลจากเถาพุ่มและต้นมะเดื่อของเจ้า พวกเขาจะใช้ดาบทำลายบรรดาเมืองที่มีป้อมของเจ้าซึ่งเจ้าวางใจนั้น¹⁸ แม้แต่ในวันเหล่านั้น นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เราก็ยังไม่ทำลายเจ้าอย่างสิ้นเชิง

¹⁹เมื่อพวกเจ้า อิสราเอลและยูดาห์ กล่าวว่า "ทำไมพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราถึงหลายจึงทรงทำสิ่งเหล่านี้แก่เรา?" แล้วเจ้า เยเรมีย์ จะกล่าวแก่พวกเขาว่า "เพราะเจ้าได้ละทิ้งเราไปปรนนิบัติบรรดาพระต่างด้าวในแผ่นดินของเจ้า ดังนั้น เจ้าจะต้องไปปรนนิบัติคนต่างชาติในแผ่นดินซึ่งไม่ใช่ของเจ้า"²⁰ จงรายงานนี้ต่อวงศ์วานยาโคบ และให้สิ่งนี้ได้ยินในยูดาห์ กล่าวว่า²¹ "จงฟังสิ่งนี้ พวกเจ้า ประชาชนที่โง่เขลาและไร้ความเข้าใจ ผู้มีดวงตา แต่มองไม่เห็น ผู้มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน

²²เจ้าไม่ยำเกรงเราหรือ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ หรือเจ้าไม่ตัวสั่นอยู่ต่อหน้าเราหรือ? เราผู้วางกองทรายไว้เป็นเขตล้อมทะเล เป็นเครื่องกีดขวางเป็นนิคมมิให้ละเมิดได้ แม้ว่าคลื่นจะซัด ก็เอาชนะไม่ได้ แม้ว่าคลื่นจะคนอง ก็ข้ามไปไม่ได้²³ แต่ประชาชนเหล่านี้มีใจดื้อดึง เขาได้หันเหในการก่อกรรมและจากไปเสีย"²⁴ เพราะพวกเขาไม่ได้คิดในใจของตนว่า "ให้พวกเรายำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ประทานฝน คือฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดูในเวลาที่ถูกต้องตามฤดูกาล และทรงรักษา กฎเกณฑ์ของสัปดาห์แห่งการเก็บเกี่ยวไว้ให้พวกเรา"

²⁵สิ่งชั่วร้ายทั้งหลายของเจ้าได้ทำให้สิ่งเหล่านี้หันเหไปเสีย บาปทั้งหลายของพวกเจ้าก็กินความดีไว้เสียจากเจ้า²⁶ เพราะคนธรรมจะพบได้ท่ามกลางประชาชนของเรา พวกเขาชุ่มคอบเหมือนคนดื่มนกชุ่มอยู่ พวกเขาว่างกับดักไว้ และเขาดักจับประชาชน²⁷ เหมือนกรงที่เต็มไปด้วยนก บ้านทั้งหลายของพวกเขาก็เต็มไปด้วยการทรยศ ดังนั้น พวกเขาจึงใหญ่โตและกลายเป็นคนมั่งมี

²⁸พวกเขาจึงตัวอ้วน พวกเขาแสดงออกว่ากินอยู่ดี พวกเขาเล่าในเรื่องราวการชั่ว พวกเขาไม่ได้แตกต่างในคตินของประชาชน หรือในคตินของลูกกำพร้า พวกเขาเจริญก้าวหน้าแม้ว่าพวกเขาไม่ได้ให้ความยุติธรรมแก่ผู้ที่ขัดสน²⁹ ควรที่เราจะไม่ลงโทษพวกเขาเพราะสิ่งเหล่านี้หรือ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และไม่ควรที่เราจะแก้แค้นประชาชนชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ?³⁰ สิ่งน่าหวาดหวั่นและน่ากลัว ได้เกิดขึ้นในแผ่นดิน³¹ บรรดาผู้เผยพระวจนะได้เผยพระวจนะเท็จ และบรรดาปุโรหิตก็ปกครองตามอำนาจของพวกเขา ประชาชนของเราก็ชอบแบบนี้ แต่อะไรเกิดขึ้นในวาระสุดท้าย?"

Chapter 6

¹จงไปหาความปลอดภัย ประชาชนเบนยามินเอ๋ย โดยการหนีไปจากเยรูซาเล็ม จงเป่าแตรในเมืองเทโคอา จงยกสัญญาณขึ้นไว้เหนือหมู่บ้านเบธอักเคเรม เพราะความชั่วร้ายกำลังปรากฏขึ้นจากทิศเหนือ คือการทำลายอย่างใหญ่หลวงกำลังมา² บุตรแห่งศิโยน ผู้หญิงที่สวยและบอบบาง กำลังจะถูกทำลาย³ บรรดาผู้เลี้ยงแกะพร้อมกับฝูงแกะจะมาหาพวกเขา พวกเขาจะตั้งเต็นท์ไว้รอบเธอ ผู้ชายแต่ละคนก็จะดูแลพวกมันด้วยมือของเขาเอง

⁴"จงอุทิศตัวของพวกเจ้ากับบรรดาเทพเจ้าทั้งหลายเพื่อทำสงคราม จงลุกขึ้น ให้เราโจมตีเวลาเที่ยงวัน นำพิศหวังมาก เพราะว่ากลางวันล่วงไปแล้ว เงามองเวลาเย็นก็กำลังจะตก⁵ แต่ให้พวกเราเข้าโจมตีในเวลากลางวัน และให้ทำลายบรรดาป้อมอันเข้มแข็งของเธอเสีย"⁶ เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า "จงโค่นบรรดาต้นไม้ของเธอลง และกองล้อมยึดเยรูซาเล็ม นี่แหละเมืองที่ต้องถูกโจมตี เพราะว่ามันเป็นเมืองที่มีแต่การกดขี่มั่งเฟง

⁷เหมือนบ่อน้ำที่มีน้ำสะอาดไหลออกมาจนใต้ ดังนั้นเมืองนี้ก็ทำให้เกิดความอธรรมขึ้นเรื่อยๆ ฉะนั้น ความทารุณและความโหดเหี้ยมก็มิได้ยั้งเสมอภายในเธอ ความเจ็บป่วยและการบาดเจ็บก็ปรากฏต่อหน้าเราเสมอ⁸ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงรับคำตักเตือน เกรงว่าเราจะปลุกตัวไปเสียจากเจ้า และทำให้เจ้าเป็นที่ร้างเปล่าเป็นแผ่นดินที่ปราศจากคนอาศัย"⁹ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า "เขาทั้งหลายจะรวบรวมคนเหล่านั้นที่เหลืออยู่ในคนอิสราเอลอย่างแน่นอนเหมือนกับสวนองุ่น จงยื่นมือออกไปด้วยมือของเจ้าเพื่อเก็บผลองุ่นจากกิ่งทั้งหลายของมันเป็นอีกครั้งหนึ่ง

¹⁰ข้าพเจ้าควรจะประกาศและตักเตือนใครเพื่อพวกเขาจะได้เชื่อฟัง? ดูสิ! ทุกรัฐสองข้างของพวกเขาก็เข้าสู่หนัด พวกเขาไม่สามารถจะให้ความสนใจได้ ดูสิ! พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้ไปหาพวกเขาเพื่อตักเตือนพวกเขา แต่พวกเขาไม่ต้องการ"¹¹ แต่ข้าพเจ้ามีพระพิโรธของพระยาห์เวห์เต็มไปหมด ข้าพเจ้าเห็นดินเหนียวที่ปั้นไว้แล้ว พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงเก็บมันรูดีกๆ ตามถนน และรดกลุ่มทั้งหลายของพวกมันๆ เพราะว่าผู้ขายทุกคนก็ต้องเอาไปพร้อมกับภรรยาของเขา และพวกเขาจะแก้แค้นคนก็จะลำบากในปัยของพวกเข"¹² บ้านเรือนทั้งหลายของพวกเขาก็ต้องยกให้เป็นของคนอื่น ทั้งไร่นาและภรรยาของพวกเขาด้วย เพราะเราจะยกมือของเราโจมตีผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินนั้น นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

¹³พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่า ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลกอยากได้ผลกำไรที่ไม่ซื่อสัตย์ ตั้งแต่ผู้เผยพระวจนะไปจนถึงปุโรหิตพวกเขาทุกคนประพฤติหลอกลวง¹⁴ พวกเขาได้รักษาผลประโยชน์ของประชาชนของเราเพียงผิวเผิน กล่าวว่า 'สันติสุข สันติสุข' เมื่อไม่มีสันติสุขเลย¹⁵ พวกเขาอับอายหรือเปล่าเมื่อพวกเขาทำการนำเกลียดน่าชัง? พวกเขาไม่อับอายเลย พวกเขาไม่รู้จักอาย เพราะฉะนั้น พวกเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว พวกเขาจะล้มคว่ำเมื่อเราลงโทษพวกเขา พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ

¹⁶พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "จงยื่นเท้าแกกถนนและมองให้ดี จงถามหาทางโบราณนั้นว่า 'ทางดีอยู่ที่ไหน?' แล้วจงเดินในทางนั้น และจงหาสถานที่สงบสำหรับตัวเจ้า แต่ประชาชนทั้งหลายกล่าวว่า 'เราจะไม่เดินในทางนั้น'¹⁷ เราได้วางยานไว้สำหรับพวกเขาเพื่อฟังเสียงแตร แต่เขาก็กว้างกล่าวว่า 'พวกเราจะไม่ฟัง'¹⁸ เพราะฉะนั้น ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงฟัง ดูเถิด พวกพยานทั้งหลาย อะไรจะบังเกิดขึ้นแก่พวกเขา

¹⁹จงฟังเถิด แผ่นดินโลกเอ๋ย ดูเถิด เรากำลังนำความพิณาศมายังประชาชนนี้ ผลแห่งความคิดทั้งหลายของพวกเขาก็แก่เรา พวกเขาไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา หรือบัญญัติของเรา แต่พวกเขากลับปฏิเสธเสีย"²⁰ "คำยานที่ขึ้นมาจากเมืองเขาจะมีความหมายอะไรกับเรา? หรือกลิ่นหอมทั้งหลายจากเมืองไกลมาให้เราเพื่ออะไรเล่า? เครื่องบูชาเผาทั้งตัวของเจ้ายังไม่เป็นที่ยอมรับสำหรับเราเอง หรือเครื่องสัตวบูชาของเจ้าก็ไม่ใช่ที่พอใจเรา"²¹ ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงตรัสดังนี้ว่า 'ดูสิ เรากำลังจะวางเครื่องสะดุดไว้ให้เขาสะดุด ทั้งบิดาและบุตรชายทั้งหลาย ทั้งเหล่าผู้อาศัยและเพื่อนบ้านจะพินาศด้วย'

²²พระยาห์เวห์ตรัสตั้งชื่อว่า 'ดูเถิด ประชาชนกำลังมาจากแดนเหนือ เพราะว่าประชาชาติใหญ่ชาติหนึ่งถูกเร้าให้มาจากส่วนไกลสุดของแผ่นดิน'²³พวกเขาทั้งหลายจะจับบรรดาคันธนูและหอกทั้งหลาย พวกเขาดูร้ายและไม่มีความเมตตา เสียงของพวกเขาเหมือนเสียงทะเลคำราม และพวกเขากำลังขี้น้ำเตรียมพร้อมเหมือนทหาร บุตรของศิโยนเอ๋ย"²⁴เราได้ยินข่าวเกี่ยวกับพวกเขาเหล่านั้น มือทั้งหลายของเราก็อ่อนลง ความระทมอย่างแสนสาหัสได้จับเราไว้เหมือนผู้หญิงที่กำลังคลอดบุตร

²⁵อย่าเดินออกไปในทุ่งนาเหล่านั้น หรือเดินบนถนนต่าง ๆ เพราะบรรดาบาบของศัตรูและความสยดสยองมีอยู่เต็มไปหมดทุกด้าน²⁶บุตรของประชาชนของเราเอ๋ย จงเอาผ้ากระสอบมาสวมไว้ และกลิ้งเกลือกอยู่ในกองเถ้าของการเผาผลาญสำหรับบุตรคนเดียว เจ้าจงคร่ำครวญอย่างขมขื่นที่สุดสำหรับตัวเอง เพราะว่าผู้ทำลายจะมาสู่เราในทันทีทันใด"²⁷เราได้สร้างเจ้า เยเรมีย์ เป็นผู้ทดสอบท่ามกลางประชาชนของเราเหมือนกับการทดสอบโลหะ เพื่อพวกเขาจะได้ตรวจสอบและทดสอบทางทั้งหลายของพวกเขา

²⁸พวกเขาก็หมดเป็นประชาชนที่ดื้อด้าน ผู้ซึ่งเกี่ยวไปทั่วเพื่อปลูกปั่นคนอื่น พวกเขาทั้งหมดเป็นทองสัมฤทธิ์ และเป็นเหล็ก ประพฤติเลวทรามทั้งนั้น²⁹เครื่องเป่าลมของเขาเป่าอย่างดุเดือดด้วยไฟที่กำลังเผาผลาญพวกเขา ตะกั่วที่ถูกถลุงในเปลวไฟ การหลอมก็ยังคงดำเนินต่อไปในท่ามกลางพวกเขา แต่ก็ไม่ไร้ประโยชน์ เพราะว่าความชั่วก็ยังไม่ถูกขจัดออกไป³⁰พวกเขาจะถูกเรียกว่าเงินที่ถูกปฏิเสธ เพราะพระยาห์เวห์ทรงปฏิเสธพวกเขาเสียแล้ว"

Chapter 7

¹พระวอนจะจากพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ว่า"²จงยืนอยู่ที่ประตูพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และร้องประกาศถ้อยคำเหล่านี้ว่า 'จงฟังพระวอนจะพระยาห์เวห์ บรรดาคณูดาห์ทั้งปวง เจ้าทั้งหลายผู้เข้าประตูเหล่านี้มาเพื่อถวายบิณฑบาตแด่พระยาห์เวห์' พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งชื่อว่า จงทำทางทั้งหลายของพวกเขาและกระทำการดี และเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ต่อไป

⁴อย่าให้ตัวพวกเขาเองไว้วางใจในคำหลอกลวงเหล่านี้ที่ว่า "พระวิหารของพระยาห์เวห์ พระวิหารของพระยาห์เวห์ พระวิหารของพระยาห์เวห์"⁵เพราะว่า ถ้าเจ้าทำทางทั้งหลายของเจ้าอย่างจริงใจและกระทำดี ถ้าเจ้าให้ความยุติธรรมระหว่างมนุษย์และเพื่อนบ้านของเขาอย่างเต็มที่ ถ้าเจ้าไม่ข่มเหงคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ลูกกำพร้า หรือแม่หม้าย และไม่ทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดต้องหลั่งออกในที่แห่งนี้ และไม่ติดตามบรรดาพระอื่น ๆ ไปให้เป็นอันตรายต่อตัวเจ้าเอง

⁷แล้วเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ ในแผ่นดินซึ่งเราได้ยกให้แก่บรรพบุรุษทั้งหลายของเจ้าตั้งแต่โบราณกาลและตลอดไปเป็นนิรันดร์⁸นี่แน่ เจ้ากำลังวางใจในคำหลอกลวงทั้งหลายที่ไม่ได้ช่วยเจ้าเลย⁹เจ้าสักการียักษ์ ช่าคน ล่วงประเวณีหรือ? เจ้าสาบานเท็จ และเผาเครื่องบูชาถวายพระบาอัลและติดตามบรรดาพระอื่น ๆ ซึ่งเจ้าทั้งหลายไม่รู้จักรหรือ?

¹⁰แล้วเจ้าก็มาและยืนต่อหน้าเราในนิเวศแห่งนี้ ซึ่งเรียกตามชื่อของเราและกล่าวว่า "เราทั้งหลายได้รับการช่วยกู้แล้ว" ดังนั้นเจ้าสามารถทำสิ่งน่าเกลียดน่าชังเหล่านั้นทั้งสิ้นอีกหรือ?"¹¹ในนิเวศแห่งนี้ ซึ่งเรียกตามชื่อของเรา ได้กลายเป็นถ้ำของพวกโจรในสายตาของเจ้าไปแล้วหรือ? แต่ นี่แน่ ตัวเราได้เห็นเอง นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์"¹²ดังนั้นจงไปยังสถานที่ของเราซึ่งเคยอยู่ในเมืองซีไลห์ ซึ่งเราได้อนุญาตให้ชื่อของเราอยู่ที่นั่นในตอนแรก และจงดูว่าเราได้ทำอะไรรต่อสถานที่นั้นเพราะความชั่วร้ายของอิสราเอลประชาชนของเรา

¹³ดังนั้นบัดนี้ การที่เจ้าทั้งหลายได้ทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ เราได้พูดกับเจ้าอีกครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เจ้าทั้งหลายไม่ได้ฟัง เราได้เรียกพวกเขา แต่พวกเขาไม่ได้ตอบ"¹⁴ดังนั้นสิ่งที่เราได้ทำต่อเมืองซีไลห์ เราจะทำต่อนิเวศนี้ที่เราได้เรียกตามชื่อของเรา นิเวศซึ่งพวกเขาได้วางใจนั้น สถานที่แห่งนี้ซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษทั้งหลายของเจ้า"¹⁵เพราะเราจะไล่เจ้าไปต่อหน้าของเรา เหมือนอย่างที่เราได้ไล่บรรดาพวกพี่น้องของเจ้าไป บรรดาเชื้อสายทั้งหมดของเอฟราอิม'

¹⁶ส่วนเจ้า เยเรมีย์ อย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ และอย่าเปล่งเสียงคร่ำครวญโศกเศร้าหรืออย่าอธิษฐานในนามของพวกเขา และอย่าขอร้องเราเพื่อตัวเจ้าเอง เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า"¹⁷เจ้าไม่เห็นหรือว่า พวกเขาทำอะไรกันในเมืองทั้งหลายของยูดาห์ และตามถนนหนทางในเยรูซาเล็ม?¹⁸พวกเด็กๆ กำลังเก็บฟืน พวกพ่อทั้งหลายกำลังก่อไฟ พวกผู้หญิงกำลังนวดแป้งเพื่อกำหนดถวายแด่ราชินีแห่งฟ้าและเทเครื่องดื่มบูชาถวายแด่พระอื่นๆ ดังนั้นพวกเขาจะยั่วให้เราโกรธ

¹⁹พวกเขากำลังยั่วเราจริงๆ หรือ? นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ไม่ใช่ยั่วพวกเขาเอง เพื่อให้พวกเขาได้รับความอับอายหรือ?"²⁰ฉะนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตั้งชื่อว่า 'นี่แน่ ความกริ้วและความพิโรธของเราจะเทลงบนสถานที่นี้ บนทั้งมนุษย์และสัตว์ บนต้นไม้ในท้องทุ่งทั้งมวล และบนพืชผลบนแผ่นดิน มันจะเผาผลาญเสียและจะดับไม่ได'"²¹พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งชื่อว่า 'จงเพิ่มเครื่องบูชาเผาบูชาทั้งตัวเข้ากับเครื่องบูชาของเจ้า และเนื่องจากพวกเขา

²²เพราะเมื่อเราได้นำบรรพบุรุษของเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เราไม่ได้เรียกร้องอะไรจากพวกเขา เราไม่ได้ให้คำสั่งพวกเขาเรื่องเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชา"²³เราเพียงแต่ให้คำบัญชาเท่านั้นว่า "จงฟังเสียงของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา ดังนั้นจงดำเนินในหนทางทั้งหลายที่เราสั่งบัญชาเจ้า เพื่อเจ้าจะได้อยู่เย็นเป็นสุข"²⁴แต่พวกเขาไม่ได้ฟังหรือตั้งใจฟัง พวกเขาดำเนินชีวิตตามแผนการต่อต้านของจิตใจชั่วของพวกเขาดังนั้นพวกเขาได้เดินถอยหลัง ไม่ได้เดินไปข้างหน้า

²⁵ตั้งแต่วันที่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ เราได้ส่งบรรดาผู้เผยพระวอนจะผู้รับใช้ของเราไปยังพวกเขา เราได้ส่งพวกเขาไปอย่างต่อเนื่อง²⁶แต่พวกเขาก็ยังไม่ฟังเรา พวกเขาไม่สนใจ แต่พวกเขาได้แข็งคอ พวกเขาได้ทำชั่วยิ่งกว่าบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาเสียอีก"²⁷ดังนั้นจงประกาศถ้อยคำเหล่านี้แก่พวกเขา แต่พวกเขาจะไม่ฟังเจ้า จงประกาศสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขา แต่พวกเขาจะไม่ยอมตอบเจ้า

²⁸จงพูดแก่พวกเขาว่า นี่เป็นประชาชาติที่ไม่ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา และไม่ยอมรับการติสอน สัจจะถูกทำลายและถูกตัดขาดจากปากของพวกเขาแล้ว²⁹จงตัดผมของเจ้าออกและโกนขนของเจ้า และเหวี่ยงผมของเจ้าทิ้งไป จงคร่ำครวญเพลงศพเหนือที่โล่ง เพราะว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงปฏิเสธ และได้ทรงละทิ้งคนรุ่นนี้ตามพระพิโรธของพระองค์แล้ว³⁰ เพราะพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ได้ทำความชั่วในสายตาของเรา นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ พวกเขาได้วางสิ่งน่าสะอิดสะเอียนไว้ในนิเวศซึ่งเรียกตามชื่อของเรา เพื่อทำให้มันสกปรก

³¹แล้วพวกเขาได้สร้างสถานสูงของโกเฟท ซึ่งอยู่ในหุบเขาเบนอินโนม พวกเขาได้ทำสิ่งนี้เพื่อเผาบุตรชายทั้งหลายและบุตรสาวทั้งหลายของพวกเขาเสียด้วยไฟ เป็นสิ่งที่ซึ่งเราไม่ได้บัญชา และไม่เคยมีขึ้นในใจของเรา³² ดังนั้น ดูเถิด วันเหล่านั้นจะมาถึง นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อเขาจะไม่เรียกที่นั่นอีกว่าโกเฟท หรือหุบเขาเบนอินโนม มันจะเรียกว่า หุบเขาแห่งการฆ่าฟันกัน เพราะเขาจะฝังร่างทั้งหลายไว้ในโกเฟท จนกระทั่งไม่มีที่ฝังเหลือแล้ว³³บรรดาศพของประชาชนนี้จะเปื้อนอาหารของบรรดานกในท้องฟ้า และของสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก และจะไม่มีใครจะขับไล่พวกมันไปเสียได้³⁴ เราจะทำให้เป็นจุดจบของเมืองต่างๆ ของยูดาห์และถนนต่างๆ ของเยรูซาเล็ม เสียงบันเท็งและเสียงรีนเร็ง เสียงของเจ้าบ่าวและเสียงของเจ้าสาว เพราะว่าแผ่นดินนั้นจะกลายเป็นที่ที่ทิ้งร้าง"

Chapter 8

¹"ในครั้งนั้น นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะนำกระดูกของบรรดาชาติริษยาและกระดูกของข้าราชการทั้งหลายของยูดาห์ กระดูกของเหล่าปุโรหิต และกระดูกของบรรดาผู้เผยพระวจนะ และกระดูกทั้งหลายของผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มมาจากหลุมฝังศพแล้วพวกเขาจะกระจายกระดูกเหล่านั้นออกในแสงของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหมดในท้องฟ้าทั้งหมด สิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่พวกเขาติดตามและได้ปรนนิบัติ ซึ่งเขาได้ติดตามและได้แสวงหาและที่พวกเขาได้มีสการ กระดูกเหล่านี้จะไม่ไม่มีใครรวบรวมหรือฝังอีกครั้ง พวกเขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนพื้นแผ่นดินตามสถานที่ทุกแห่งที่เราได้ขับไล่พวกเขาไป พวกเขาจะเลือกเอาความตายแทนที่จะเลือกเอาชีวิตสำหรับพวกเขา ทุกคนที่ยังเหลืออยู่จากชนชาติชั่วร้ายนี้ นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย

⁴ดังนั้น จงพูดกับเขาทั้งหลายว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อใครก็ตามที่ล้มลงเขาจะไม่ลุกขึ้นอีกหรือ? ถ้าคนหนึ่งคนใดหลงหายไป เขาจะไม่หันกลับมาหรือ?'⁵ทำในชนชาตินี้ เยรูซาเล็ม จึงได้หันไปในความไม่สัตย์ซื่ออยู่เสมอ? พวกเขาจัดการหลอกลวงไว้วัน และปฏิเสธไม่ยอมหันกลับ⁶เราได้ตั้งใจและคอยฟังแต่พวกเขาไม่ได้พูดสิ่งที่ถูก ไม่มีใครรู้สึกเสียใจในความชั่วของเขา ไม่มีใครที่กล่าวว่า "ฉันได้ทำอะไรลงไปหรือ?" ทุกคนหันไปตามทางที่เขาปรารถนาเหมือนม้าวิ่งเข้าไปในสงคราม

⁷แม้แต่นกกระสาบนฟ้ายังรู้เวลากำหนดของมัน และนกเขาทั้งหลาย บรรดานกนางแอ่น และเหล่านกกรด พวกมันได้อพยพตามเวลากำหนดของมัน แต่ประชาชนของเรา ไม่รู้จักกฎหมายของพระยาห์เวห์⁸เขาจะพูดได้อย่างไรว่า "เรามีปัญญา เพราะธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์ก็อยู่กับเรา"? ที่จริงแล้วดูสิ ปากกาลอกลองของเหล่าพวกอาลักษณ์ได้สร้างคำหลอกลวง⁹พวกคนมีปัญญาจะต้องอับอาย พวกเขาจะคร่ำครวญและถูกจับตัวไป นี่แหละ พวกเขาได้ปฏิเสธพระวจนะของพระยาห์เวห์ ดังนั้น ปัญญาของพวกเขาจะมีประโยชน์อะไร?

¹⁰ดังนั้น เราจะให้พวกภรรยาของพวกเขาดูเป็นคนอื่น และให้ไร่นาทั้งหลายของพวกเขาตกแก่คนเหล่านั้นผู้ที่จะมีชัย เพราะเราตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนก็โลภอยากได้กำไรที่ไม่ซื่อสัตย์ ตั้งแต่ผู้เผยพระวจนะถึงปุโรหิต ทุกคนต่างฉ้อฉล¹¹พวกเขาได้รักษาแปลทั้งหลายแห่งประชาชนของเราเพียงผิวเผิน กล่าวว่ 'สันติสุข สันติสุข' เมื่อไม่มีสันติสุขเลย¹²พวกเขาอับอายหรือเปล่าเมื่อเขาทำการนำเกลี้ยกล่อมบ้าง? พวกเขาไม่อับอายเลย พวกเขาไม่รู้จักอาย ดังนั้น พวกเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว พวกเขาจะล้มคว่ำเมื่อเราลงโทษพวกเขา พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ

¹³เราจะเอาพวกเขาออกไปอย่างสิ้นเชิง นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ จะไม่มีผลงุ่นงันบนเขาสูง หรือไม่มีผลมะเดื่อบนต้นมะเดื่อทั้งหลาย แม้แต่ใบก็เหี่ยวแห้งไป และสิ่งที่เราให้เขาก็ดันหายไปจากเขา¹⁴ทำไมพวกเขาจึงนั่งอยู่ที่นี้? จงพากันมา ให้พวกเราเข้าไปในบรรดาเมืองที่มีป้อม และเราจะอยู่เยียบที่นั่นในความตาย เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจะทรงให้เขาเยียบ พระองค์จะให้เรารู้ยาพิษ เพราะพวกเราได้ทำบาปต่อพระองค์¹⁵พวกเราหวังจะได้สันติสุข แต่ไม่มีสิ่งดีอะไรเลย พวกเราหวังสำหรับเวลาแห่งการรักษาให้หาย แต่ดูสิ มีแต่ความสยดสยอง

¹⁶เสียงคนองแห่งม้าของเขาก็ได้ยินมาจากเมืองดาน แผ่นดินทั้งสิ้นก็สิ้นสะเทือน ด้วยเสียงร้องของเหล่าอาชญาของเขา เพราะพวกมันมาและกินแผ่นดินและสิ่งทั้งปวงที่อยู่บนนั้นจนหมด ทั้งเมืองและผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในเมือง¹⁷เพราะนี่แหละ เรากำลังส่งงูเข้ามาท่ามกลางพวกเขา คืองูกับทาง ซึ่งเจ้าจะผูกด้วยมนตร์ไม่ได้ พวกมันจะกัดเจ้าทั้งหลาย นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ ""¹⁸ความทุกข์ของข้าพเจ้าไม่มีที่สิ้นสุด และจิตใจของข้าพเจ้าก็ป่วยอยู่

¹⁹นี่แหละ มีเสียงกรีดร้องของบุตรแห่งประชาชนของเราจากดินแดนที่ห่างไกล พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในศิโยนหรือ? กษัตริย์ของเมืองนั้นไม่อยู่ในนั้นหรือ? ทำไมพวกเขาช่วยเราให้ใคร่ด้วยรูปเคารพของพวกเข และด้วยรูปเคารพที่ไร้ค่าของคนต่างดาว?²⁰ดูเถิดพวกเขาก็ผ่านไป ฤดูร้อนก็สิ้นสุดแล้ว แต่เรายังหลายก็ไม่รอด²¹เราสู้ศึกเจ็บปวดเพราะความเจ็บปวดของบุตรแห่งประชาชนของเรา เราจึงเจ็บปวด เราเศร้าหมองในสิ่งต่าง ๆ ที่น่ากลัวที่ได้เกิดขึ้นกับเธอ เราหวาดกลัว²²ไม่มียารักษาในกิเลอาดหรือ? ไม่มีผู้รักษาโรคที่นั่นหรือ? ทำการรักษาแห่งบุตรแห่งประชาชนของเราจึงไม่เกิดขึ้น?

Chapter 9

¹ถ้าหากเพียงศีรษะของข้าพเจ้าเป็นแหล่งน้ำ และดวงตาทั้งสองข้างของข้าพเจ้าเป็นน้ำพุแห่งน้ำตกก็จะได้ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ร้องไห้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะบุตรของประชาชนของข้าพเจ้าถูกเข่นฆ่า²หากมีใครสักคนจะให้ข้าพเจ้ามีที่พักสำหรับพวกคนเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดารก็จะได้ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไปจาก

ชนชาติของข้าพเจ้า และไปให้พันพวกเขาเสีย เพราะพวกเขาทั้งหมดเป็นคนล่องประเวณี และเป็นหมู่คนที่ทรยศ^๓พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่า "พวกเขาเหยียบย่ำคัมภีร์แห่งความเที่ยงของพวกเขาด้วยลื่นของพวกเขา แต่ไม่ใช่โดยสัจจะของพวกเขาที่แข็งแกร่งขึ้นในแผ่นดิน เพราะพวกเขาออกจากความชั่วอย่างหนึ่งไปสู่ความชั่วอีกอย่างหนึ่ง พวกเขาไม่รู้จักรเรา"

^๔ขอให้พวกเขาแต่ละคนระวังเพื่อนบ้านของเขา และอย่าวางใจในพี่น้องคนใดเลย เพราะพี่น้องทุกคนเป็นคนหลอกลวง และเพื่อนบ้านทุกคนก็เที่ยวไปพูดให้ร้ายผู้อื่น^๕แต่ละคนก็เหยียบย่ำเพื่อนบ้านของเขา และไม่ได้พูดความจริงสักคนเดียว บรรดาลื่นของพวกเขาสอนให้พูดสิ่งมั่ว พวกเขาเหนียวอ่อนในการทำผิด^๖การตั้งรกรากของพวกเขาอยู่ในท่ามกลางการล่องลวง ในท่ามกลางการล่องลวงของพวกเขาปฏิเสธที่จะรู้จักเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์"

^๗พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ตรัสดังนี้ว่า "นี่แน่ะ เราจะกลืนพวกเขาและทดสอบพวกเขา เราจะทำอย่างอื่นได้อย่างไรเพราะว่าพวกเขาเป็นประชาชนของเรา?"^๘ลื่นของพวกเขาเหมือนเหล่าลูกศร พวกเขาพูดในสิ่งที่ไม่สัตย์ซื่อ ด้วยปากทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาถือเรื่องสันติสุขกับเหล่าเพื่อนบ้านของพวกเขา แต่ในใจของพวกเขาถือคอกดักขุมโจมต้อย^๙ไม่สมควรที่เราจะลงโทษพวกเขาเพราะสิ่งเหล่านี้หรือ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และไม่ว่าใครหรือที่เราเองจะแก้แค้นชนชาติที่เป็นอย่างนี้?

^{๑๐}ข้าพเจ้าจะร้องเพลงแห่งการโสโครและคร่ำครวญสำหรับภูเขากิ่งหลาย และเพลงงานศพจะถูกร้องเพราะทุ่งหญ้าเหล่านั้น เพราะว่ามันได้ถูกเผา ดังนั้นจึงไม่มีใครผ่านพวกมันไปมา พวกมันจะไม่ได้ยินเสียงสัตว์เลื้อยคลาน ทั้งบรรดานกในท้องฟ้า และสัตว์ทั้งหลายก็ได้หนีไปเสียแล้ว^{๑๑}ดังนั้นเราจะทำให้เยรูซาเล็มเป็นกองสิ่งปรักหักพัง เป็นที่อยู่ของพวกหมาป่า เราจะทำให้เมืองต่างๆ ของยูดาห์เป็นที่รกร้างไม่มีคนอาศัย^{๑๒}ใครเป็นคนมีปัญญาเพียงพอที่จะเข้าใจความนี้ได้? มีใครที่พระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขา และเขาจะประกาศความนั้นได้? ทำไมแผ่นดินจึงได้ฟังกลายและได้ถูกทำลายเหมือนถิ่นทุรกันดารที่ไม่มีใครผ่านไปมา?

^{๑๓}พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เพราะเขากิ่งหลายได้ทอดทิ้งธรรมบัญญัติของเราซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อนำพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ได้ฟังเสียงของเราหรือดำเนินตามนั้น^{๑๔}เพราะว่าพวกเขาได้ดำเนินตามใจตืดองของพวกเขา และได้ติดตามพวกพระบาอัลอย่างที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้สั่งสอนพวกเขาให้ทำ^{๑๕}ฉะนั้นพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลจึงตรัสว่า 'นี่แน่ะ เรากำลังจะให้ประชาชนนี้กินบอระเพ็ดและดื่มน้ำที่เป็นพิษ

^{๑๖}แล้วเราจะกระจ่ายพวกเขาไปท่ามกลางบรรดาชนชาติที่ตัวเขาเองไม่รู้จักร หรือบรรพบุรุษของเขาไม่รู้จักร เราจะส่งดาบให้ไล่ตามเขากิ่งหลาย จนกว่าเราจะได้ทำลายพวกเขาจนสิ้นซาก"^{๑๗}พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ตรัสดังนี้ว่า "จงตรัสกรองดู และเรียกพวกนางร้องไห้มา จงให้พวกเธอมา ให้คนไปตามพวกผู้หญิงมืออาชีพนในการคร่ำครวญ จงยอมให้พวกเธอมา^{๑๘}จงยอมให้พวกเธอรับมาและร้องคร่ำครวญเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อดวงตาของพวกเราจะมีน้ำตาไหล และเปลือกตาของพวกเราจะมีน้ำตาไหลออกมา

^{๑๙}เพราะเสียงคร่ำครวญจะได้ยินในศิโยน 'พวกเราล่มจมแล้ว พวกเราสุดแสนจะอับอาย เพราะพวกเราต้องละทิ้งแผ่นดิน เพราะพวกเขาได้ทำลายบ้านเรือนทั้งหลายของพวกเขา^{๒๐}ดังนั้น พวกผู้หญิงเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ จงให้ใจจดจ่อในพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ แล้วจงสอนบทคร่ำครวญแก่นักรบทั้งหลายของเจ้า จงสอนเพลงงานศพแก่หญิงเพื่อนบ้านแต่ละคน^{๒๑}เพราะความตายได้เข้ามาทางหน้าต่างทั้งหลายของเขา มันเข้ามาในวังทั้งหลายของเขา มันทำลายเด็กๆ จากข้างนอก และตัดพวกคนหนุ่มๆ ออกจากลานเมือง

^{๒๒}จงประกาศว่า 'นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ บรรดาศพของคนจะเกลื่อนกลาดเหมือนมูลสัตว์ตามทุ่งนา และเหมือนฟ่อนข้าวที่หล่นตามหลังผู้เกี่ยว และไม่มีใครจะเก็บรวบรวมพวกมัน"^{๒๓}พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "อย่าให้มีปัญญาอวดสติปัญญาของเขา หรืออย่าให้นักบวชอวดความเข้มแข็งของเขา อย่าให้คนมั่งมีอวดความหยิ่งในความมั่งคั่งของเขา^{๒๔}เพราะถ้าคนจะโอ้อวดในสิ่งใด ก็ให้เป็นอย่างนี้ คือการที่เขาเข้าใจและรู้จักเรา เพราะเราคือพระยาห์เวห์ ผู้สำแดงพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อ ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก เพราะสิ่งเหล่านี้แหละที่เราพอใจ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์"

^{๒๕}"นี่แน่ะ วันเหล่านั้นกำลังมาแล้ว นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์เมื่อเราจะลงโทษทุกคนที่เข้าสู่หนัดเพียงเนื้อหนังของพวกเขา^{๒๖}เราจะลงโทษคนอียิปต์และคนยูดาห์ คนเอโดม ประชาชนของอัมโมน คนโอบับและประชาชนทุกคนที่ตัดผมบนศีรษะของพวกเขาจนสิ้น เพราะประสาชาติเหล่านี้ทั้งหมดไม่ได้เข้าสู่หนัด และพงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของอิสราเอลก็ไม่ได้เข้าสู่หนัดทางใจ"

Chapter 10

^๑"จงฟังพระวจนะซึ่งพระยาห์เวห์ตรัสกับเจ้า พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย^๒พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'อย่าเอาอย่างบรรดาประชาชาติ หรืออย่าคร่ำครวญเพราะความสำคัญของท้องฟ้า ตามที่บรรดาประชาชาติคร่ำครวญนั้น^๓เพราะธรรมเนียมทางศาสนาของประชาชนเหล่านี้ก็ไร้ค่า พวกเขาได้ตัดต้นไม้ต้นหนึ่งในป่า และช่างฝีมือได้แกะสลักไม้

^๔แล้วเขากิ่งหลายก็เอาเงินและทองมาประดับ พวกเขายึดมันไว้ด้วยค้อนและพวกตะปู ดังนั้นมันก็ไม่ล้มลงมา^๕สิ่งที่พวกเขากำทำด้วยมือของพวกเขาเหมือนหุ่นไล่กาทั้งหลายที่อยู่ในสวนแตงกวา เพราะว่าพวกมันพูดไม่ได้ และพวกมันต้องถูกขนย้ายไป เพราะพวกมันเดินไม่ได้ อย่างลัวพวกมันเลย เพราะพวกมันไม่สามารถทำซ้ำได้ และพวกมันก็ไม่สามารถทำได้ด้วย"^๖ไม่มีใครเหมือนพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ และพระนามของพระองค์ก็ทรงอำนาจมาก

^๗ข้าแต่กษัตริย์แห่งบรรดาประชาชาติ ใครจะไม่ยำเกรงพระองค์? เพราะพระองค์ทรงสมควรได้รับความยำเกรง เพราะไม่มีใครเหมือนพระองค์ในท่ามกลางบรรดาปราชญ์ของประชาชาติทั้งหลายหรือราชอาณาจักรทั้งหมดของพวกเขา^๘พวกเขาเหมือนกัน พวกเขาเป็นเยี่ยงสัตว์เดรัจฉานและไร้ค่า เหล่าศิษย์ของ

รูปเคารพซึ่งไม่มีอะไรเลยเป็นเพียงไม้⁹ พวกเขานำเครื่องเงินทาบด้วยก้อนมาจากเมืองการซิช และทองคำก็มาจากเมืองอุฟาส ที่ทำโดยเหล่าช่างฝีมือและเป็นผลน้ำมือของช่างทอง เสื้อผ้าของรูปเคารพนั้นสีครามและสีม่วง พวกที่เชี่ยวชาญทั้งหลายเป็นผู้สร้างสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

¹⁰ แต่พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และทรงเป็นพระมหากษัตริย์อยู่เมืองนิติย์ เมื่อทรงพระพิโรธแผ่นดินก็หวั่นไหวและบรรดาประชาชาติจะไม่สามารถทนต่อความกริ้วของพระองค์ได้¹¹ เจ้าจะพูดกับเขาถึงปวงดังนี้ว่า "บรรดาพระที่ไม่ได้สร้างฟ้าและโลกจะพินาศไปจากโลก และจากภายใต้บรรดาท้องฟ้า"¹² แต่พระองค์เองทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ และทรงสถาปนาโลกไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และด้วยความเข้าใจของพระองค์ พระองค์ทรงคลี่ท้องฟ้าออก

¹³ พระสุรเสียงของพระองค์ก็ทรงทำให้เกิดเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า และพระองค์ทรงทำให้หมอกลอยขึ้นจากที่สุดปลายแผ่นดิน พระองค์ทรงทำสายฟ้าเพื่อฝน และทรงส่งลมมาจากพระคลังของพระองค์¹⁴ มนุษย์ทุกคนได้กลายเป็นคนเขลาไม่มีความรู้ ช่างโลหะทุกคนจะได้อายเพราะรูปเคารพของเขา เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นพวกของปลอม และไม่มีชีวิตในพวกมัน¹⁵ พวกมันเป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานของพวกที่มักเยาเยย พวกมันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษของพวกมัน

¹⁶ แต่พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนมรดกของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น อิสราเอลเป็นเผ่าที่เป็นมรดกของพระองค์ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย คือพระนามของพระองค์¹⁷ จงเก็บข้าวของของพวกเจ้า และออกจากแผ่นดิน พวกเจ้าประชาชนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ภายใต้การยึดครอง¹⁸ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "นี่แน่ะ เราจะโยนพวกที่อาศัยในแผ่นดินออกไปเสียในเวลานี้ เราจะทำให้พวกเขาเกิดความทุกข์ใจ และพวกเขาจะได้พบว่ามันจะเป็นดังนี้"

¹⁹ วัฏธำเข้ข้าพเจ้า เพราะกระดูกของข้าพเจ้าแตก บาดแผลของข้าพเจ้าก็ติดเชื้อ ดังนั้นข้าพเจ้าได้กล่าววว่า "แท้จริงนี่เป็นความเจ็บปวด และข้าพเจ้าจะต้องทนเอา"²⁰ เต็นท์ของข้าพเจ้าก็ถูกทำลาย และเชือกเต็นท์ของข้าพเจ้าก็ถูกตัดเป็นสองท่อน พวกเขานำเอาลูกๆ ของข้าพเจ้าไปจากข้าพเจ้าหมด และไม่มีพวกเขามากแล้ว ไม่มีใครกางเต็นท์ให้ข้าพเจ้าอีก หรือแขวนม่านของเต็นท์ของข้าพเจ้าให้²¹ เพราะว่าพวกผู้เลี้ยงแกะก็โง่เขลาและพวกเขาก็ไม่ได้เสาะหาพระยาห์เวห์ ดังนั้น พวกเขายังไม่จำเรียนรู้ขึ้น และฝูงแกะของพวกเขาก็กระจัดกระจายไป

²² รายงานของข้าพเจ้าได้มาถึงแล้ว "ดูเถิด มันกำลังมา แผ่นดินไหวอย่างรุนแรงก็กำลังมาจากแผ่นดินทางเหนือ มาทำให้เมืองต่างๆ ของยูดาห์เป็นที่ร้างเปล่าให้เป็นที่อยู่ของหมาป่า"²³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ทราบแล้วว่าทางของมนุษย์ไม่ขึ้นอยู่กับการดำเนินไปไม่ได้โดยง่ายของตนเอง²⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงเตือนข้าพระองค์ด้วยความยุติธรรม ไม่ใช่ด้วยความกริ้วของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงทำลายข้าพระองค์²⁵ ขอพระองค์ทรงเกรพระพิโรธของพระองค์เหนือบรรดาชนชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือบรรดาตระกูลที่ไม่ออกพระนามของพระองค์ เพราะเขาก็กินได้เผาผลาญยาโคบ เขาได้กินท่านเสียและได้ทำลายท่านเสีย และทำให้ที่อาศัยของท่านถูกทิ้งร้าง

Chapter 11

¹ พระวจนะมาจากพระยาห์เวห์ถึงเยเรมีย์ว่า² "จงฟังถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้เถิด และจงประกาศแก่พวกเขาแต่ละคนในยูดาห์และเหล่าผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม" จงกล่าวแก่พวกเขาว่า "พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ให้คำแช่งสาปตกอยู่กับคนที่ไม่เชื่อฟังถ้อยคำในพันธสัญญานี้เถิด

⁴ นี่คือนพันธสัญญานี้ที่เราได้บัญชาแก่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเจ้าให้รักว่ากันว่าเราได้นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จากเตาไฟสำหรับหลอมเหล็ก เราได้กล่าวแก่พวกเขาว่า "จงฟังเสียงของเรา และจงทำทุกอย่างที่เราได้บัญชาพวกเจ้าไว้ เพื่อที่พวกเขาจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา"⁵ จงเชื่อฟังเรา เพื่อเราจะยืนยันตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้สาบานไว้กับเหล่าบรรพบุรุษของพวกเจ้า คำปฏิญาณที่ว่าเราจะให้แผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์แก่เขาอย่างที่เราอยู่ทุกวันนี้"⁶ แล้วข้าพเจ้า เยเรมีย์ จึงได้ทูลตอบและได้กล่าวว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิด"⁷ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงป่าวประกาศถึงสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ในเมืองต่างๆ ของยูดาห์และตามถนนต่างๆ ของเยรูซาเล็ม จงกล่าวว่า 'จงฟังบรรดาถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้และให้ประพฤติตาม

⁷ เพราะเราได้กล่าวตักเตือนอย่างแข็งขันต่อเหล่าบรรพบุรุษของเจ้าว่ากันว่าเราได้นำพวกเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ ตักเตือนพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า และกล่าวว่า 'จงฟังเสียงของเรา'"⁸ แต่พวกเขาก็ไม่เชื่อฟังหรือเชื่อฟัง แต่คนก็ดำเนินตามความตื้อด้านแห่งจิตใจชั่วร้ายของพวกเขา ดังนั้นเราจึงนำคำสาปแช่งทุกสิ่งตามพันธสัญญานี้ที่เราได้บัญชามาตักเตือนพวกเขา แต่พวกเขาประชาชนก็ไม่ได้เชื่อฟัง"⁹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "มีการสมคบคิดกบฏท่ามกลางเหล่าคนยูดาห์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม

¹⁰ พวกเขาได้หันกลับไปหาความผิดบาปของบรรพบุรุษรุ่นแรกๆ ของพวกเขา ผู้ที่ได้ปฏิเสธที่จะฟังถ้อยคำของเรา ผู้ซึ่งได้ติดตามบรรดาพระอื่นๆ ไปเพื่อกราบนมัสการพระเหล่านั้น พวกเขาคิดว่าอิสราเอลและพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ได้หักพันธสัญญานี้ของเรา ซึ่งเราได้กระทำต่อบรรพบุรุษของพวกเขามา¹¹ ดังนั้นพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "นี่แน่ะ เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือพวกเขา จากที่ซึ่งพวกเขาจะไม่สามารถหนีพ้น แล้วพวกเขาก็จะร้องทุกข์ต่อเรา แต่เราก็จะไม่ฟังพวกเขา"¹² บรรดาเมืองต่างๆ ของยูดาห์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่กรุงเยรูซาเล็มก็จะไปร้องทุกข์ต่อพระอื่นๆ ทั้งหลาย ซึ่งพวกเขาได้เผาเครื่องบูชาถวาย แต่แน่นอนที่พระเหล่านั้นจะช่วยพวกเขาในเวลาลำบากของพวกเขาไม่ได้เลย

¹³ สำหรับพวกเขา ยูดาห์เอ๋ย บรรดาพระทั้งหลายของเจ้าได้เพิ่มมากขึ้นกับบรรดาเมืองของพวกเขา พวกเจ้าได้ตั้งแท่นบูชาถวายสิ่งอันน่าอับอายทำนองที่นำอับอายจำนวนมากในกรุงเยรูซาเล็ม คือแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัลเท่ากับจำนวนของคนทั้งหลายในเมืองนั้น¹⁴ ดังนั้น ตัวเจ้าเอง เยเรมีย์ อย่าได้อธิษฐานเพื่อประชาชนนี้ เจ้าอย่าได้วิงวอนหรืออธิษฐานเพื่อพวกเขา เพราะเราจะไม่ฟังเมื่อพวกเขาร้องต่อเราในเวลาลำบาก¹⁵ ทำไมผู้เป็นที่รักของ

เรา คนที่ได้ทำความชั่วร้ายมากมายมาทำอะไรในนิเวศของเราเล่า? เมื่อสัตว์ที่สักการบูชาของพวกเขาก็ไม่สามารถจะช่วยพวกเขาได้ พวกเขายินดีเพราะการกระทำทั้งหลายที่ชั่วร้ายของพวกเขา

¹⁶ในอดีตพระยาห์เวห์ได้ทรงเคยเรียกเจ้าว่าต้นมะกอกในดกที่งดงามด้วยผลที่น่ารัก แต่พระองค์จะทรงก่อไฟเผามันที่จะมีเสียงดังสนั่นของพายุ และถึงทั้งหลายของมันจะแตกหักหมด¹⁷ เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านายผู้ที่ได้ทรงปลูกเจ้า ได้ทรงประกาศความพิณาศให้ตกแก่พวกเขา เพราะความชั่วช้าซึ่งพงศ์พันธุ์อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ยูดาห์ได้กระทำ พวกเขาได้ยั่วยู่ให้เราโกรธด้วยการเผาเครื่องบูชาถวายแก่พระบาอัล”¹⁸ พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าให้รู้ถึงสิ่งเหล่านี้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรักพวกเขา พระองค์ พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้ข้าพเจ้าได้เห็นการกระทำทั้งหลายของพวกเขา

¹⁹ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกแกะเชื่องตัวหนึ่ง ซึ่งถูกพาไปหาคนฆ่า ข้าพเจ้าไม่ได้ทราบเลยว่าพวกเขาได้วางแผนการณต์ต่อต้านข้าพเจ้าเอง โดยกล่าวว่า "ให้เราทำลายต้นไม้กับผลของมันเสียด้วย ให้เราตัดเขาออกเสียจากแดนคนเป็น เพื่อชื่อของเขาจะไม่เป็นที่ระลึกถึงอีกเลย”²⁰ แต่ว่า พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม ผู้ทรงทดสอบดูถึงความคิดและจิตใจ ข้าพเจ้าได้เป็นพยานการแก้แค้นของพระองค์แก่พวกเขา เพราะข้าพเจ้าได้มอบเรื่องของข้าพระองค์ไว้กับพระองค์แล้ว”²¹ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เกี่ยวกับคนต่าบลอานาโรท ผู้จะเอาชีวิตของเจ้า พวกเขากล่าวว่า 'เจ้าอย่าเผยพระวจนะในพระนามของพระยาห์เวห์ เพื่อเจ้าจะไม่ต้องตายด้วยมือของพวกเขา'

²²เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสว่า 'นี่แน่ะ เรากำลังจะลงโทษเขาทั้งหลาย พวกคนหนุ่มที่กล้าหาญจะตายด้วยดาบ บรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขาจะตายด้วยการกันดารอาหาร’²³จะไม่มีใครเหลือเลย เพราะเรานำสิ่งร้ายมาสู่ชาวอานาโรท คือปีแห่งการลงโทษพวกเขา”

Chapter 12

¹ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงชอบธรรม เมื่อข้าพระองค์สู้คดีกับพระองค์ ข้าพระองค์จะต้องขอร้องเหตุผลที่จะร้องทุกข์ต่อพระองค์อย่างแน่นอน นอกไปทางของนครธรรมจึงประสบความสำเร็จ? ประชาชนทุกคนที่ไม่สัตย์ซื่อถึงประสบความสำเร็จ? พระองค์ได้ทรงปลูกเขาทั้งหลายและเขาก็ได้หยั่งรากลง พวกเขาจะงอกขึ้นและเกิดผล พระองค์ทรงอยู่ใกล้ที่ปากของพวกเขา แต่ไกลจากใจของพวกเขา³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์ยังทรงรู้จักข้าพระองค์ พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นข้าพระองค์ และทรงทดสอบจิตใจของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์ ขอทรงเอาพวกเขาไปเหมือนแกะถูกนำไปฆ่า และทรงแยกพวกเขาไว้ต่างหากเพื่อวันประหาร

⁴แผ่นดินนี้จะแห้งแล้งไปนานเท่าใด และพืชผลตามท้องนาทุกแห่งจะเหี่ยวแห้งไป เพราะความอธรรมของผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้นอีกนานเท่าใด? บรรดาสัตว์ป่าและนกก็ได้ถูกกวาดไปสิ้นจริงๆ แล้ว ประชาชนกล่าวว่า “พระเจ้าไม่ทรงทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับพวกเราทั้งหลาย”⁵ พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า “ที่จริงแล้ว เยเรมีย์ ถ้าเจ้าได้วิ่งด้วยเท้าของบรรดาทหารและพวกเขายังทำให้เจ้าหมดแรง แล้วเจ้าจะวิ่งแข่งเอาชนะกับบรรดาม้าทั้งหลายได้อย่างไร? ถ้าเจ้าล้มลงในที่ปลอดภัยของชนบท เจ้าจะทำอย่างไรในดงพุ่มไม้ทั้งหลายตามลุ่มแม่น้ำจอร์แดน?”⁶ เพราะว่าแม้แต่บรรดาพี่น้องของเจ้าและครอบครัวพงศ์พันธุ์ของเจ้าก็ได้ทรยศต่อเจ้าและได้ปรักปรำเจ้าด้วยเสียงอันดัง จงอย่าวางใจในพวกเขา แม้แต่ที่พวกเขาพูดในสิ่งดีๆ กับเจ้า

⁷เราได้ละทิ้งนิเวศของเรา เราได้ละทิ้งมรดกของเรา เราได้มอบประชาชนที่เป็นที่รักของเรารไว้ในมือเหล่าศัตรูของเรามรดกของเราได้กลายเป็นเหมือนสิ่งใดในพุ่มไม้สำหรับเรา เธอตะเบ็งเสียงของเธอใส่เรา ดังนั้น เราจึงเกลียดเธอ” ทรัพย์สมบัติที่เป็นรางวัลของเราได้กลายเป็นนกล่อเหยื่อที่กล่าเหยื่อทั้งหลายไล่ล่าอย่างนั้นหรือ? จงไปเถะ และรวบรวมสัตว์ป่าในท้องทุ่งทั้งสิ้น และพาพวกมันมากินเธอเสีย

¹⁰ผู้เลี้ยงแกะมากมายได้ทำลายสวนองุ่นของเรา พวกเขาทั้งหลายได้เหยียบย่ำแผ่นดินส่วนของเรา พวกเขาได้ทำให้ส่วนที่เราพอใจ ให้กลายเป็นถิ่นทุรกันดารที่ร้างเปล่า”¹¹ พวกเขาได้ทำลายส่วนของเราที่ร้างเปล่า เราคร่ำครวญสำหรับเธอ เธอก็ถูกทิ้งให้ร้างเปล่า แผ่นดินทั้งสิ้นได้ถูกทำให้ร้างเปล่า เพราะที่นั่นไม่มีใครเอาใจใส่เรื่องนั้น”¹² พวกผู้ทำลายได้มายังบรรดาที่โล่งในถิ่นทุรกันดาร เพราะพระแสงดาบของพระยาห์เวห์กำลังทำลายจากปลายแผ่นดินข้างนี้ไปถึงปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีสวัสดิภาพในแผ่นดินสำหรับสิ่งมีชีวิตใดๆ เลย

¹³เขาทั้งหลายได้หว่านข้าวสาลีแต่ได้เกี่ยวเหล่าพุ่มหนาม พวกเขาได้เหินหนี้อย่างงานแต่ไม่ได้อะไรเลย ดังนั้นจงอันอายด้วยผลการเกี่ยวของเจ้า เพราะพระพิโรธของพระยาห์เวห์”¹⁴ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ต่อเพื่อนบ้านของเรา คนที่ชั่วร้ายผู้ได้แต่ต้องมรดกซึ่งเราได้ให้แก่อิสราเอลประชาชนของเรานั้น "นี่แน่ะเราเป็นผู้ที่จะถอนเขาทั้งหลายขึ้นจากแผ่นดินของพวกเขา และเราจะถอนเชื้อสายยูดาห์จากท่ามกลางพวกเขา”¹⁵ แล้วหลังจากเราได้ถอนบรรดาประชาชาติเหล่านั้นขึ้นแล้ว สิ่งนี้จะเกิดขึ้นที่เราจะกลับมีความเมตตาต่อพวกเขาอีก และนำพวกเขากลับมา แต่ละคนมายังมรดกของเขาและแผ่นดินของเขา

¹⁶สิ่งนี้จะเกิดขึ้นถ้าประชาชาติเหล่านั้นจะเรียนรู้งานแห่งประชาชนของเราอย่างตั้งใจ คือปฏิญาณในนามของเราว่า 'พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นอนใด' อย่างที่พวกเขาได้สอนประชาชนของเราให้ปฏิญาณโดยพระบาอัล แล้วพวกเขาก็ได้รับการสร้างขึ้นไว้ท่ามกลางประชาชนของเราฉันนั้น”¹⁷ แต่ถ้าพวกเขาไม่ฟัง แล้วเราก็จะถอนชนชาตินั้นออก มันจะถูกถอนออกอย่างแน่นอนและถูกทำลาย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์”

Chapter 13

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า “จงไปและซื้อผ้าป่านคาดเอวมาผืนหนึ่ง และให้คาดเอวของเจ้าไว้แต่อย่าจุ่มน้ำก่อน”² ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ซื้อผ้าคาดเอวผืนหนึ่งตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ และคาดเอวของข้าพเจ้าไว้³ แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า

⁴“จงเอาผ้าคาดเอวซึ่งเจ้าได้ซื้อมาซึ่งได้คาดอยู่ที่เอวของเจ้า จงลุกขึ้นและเดินทางไปยังแม่น้ำยูเฟรติส แล้วซ่อนผ้าพันไว้ใต้อกหนึ่ง”⁵ ดังนั้นข้าพเจ้า

ก็ได้ไปและได้ซ่อนผ้าขึ้นไว้ข้างแม่น้ำยูเฟรติส ดังที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า⁶ต่อมาอีกหลายวันพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงลุกขึ้นและไปยังแม่น้ำยูเฟรติส ให้เอาผ้าคาดเอวซึ่งเราได้สั่งเจ้าให้ซ่อนไว้"

⁷ ดังนั้นข้าพเจ้าก็ได้กลับไปแม่น้ำยูเฟรติส และได้ขุดเอาผ้าคาดเอวมาจากที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ซ่อนไว้ แต่นี่แน่ะ ผ้าคาดเอวนั้นได้ถูกทำลาย จะใช้การอะไรก็ไม่ได้⁸ แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์ก็มายังข้าพเจ้าว่า⁹ "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ในแบบเดียวกันเราจะทำลายความทะนงใหญ่หลวงของยูดาห์และของเยรูซาเล็ม

¹⁰ ประชาชนที่ชั่วร้ายนี้ผู้ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา ผู้ที่เดินในความต้อของใจของพวกเขา ผู้ได้ติดตามพระอื่นๆ ไป เพื่อนมัสการพวกเขาและได้โค้งคำนับพระเหล่านั้น พวกเขาจะเป็นเหมือนผ้าคาดเอวนี้ซึ่งจะใช้การอะไรก็ไม่ได้¹¹ เพราะเช่นเดียวกับผ้าคาดเอวติดอยู่ที่เอวของมนุษย์จนใด เราก็ได้ทำให้ประชาชนทั้งสิ้นของอิสราเอลและประชาชนทั้งสิ้นของยูดาห์ติดอยู่กับเราจนบัดนี้ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา เพื่อนำชื่อเสียง คำสรรเสริญ และเกียรติยศมาให้เรา แต่พวกเขาที่ไม่ฟังเรา¹² ดังนั้น เจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่พวกเขา 'พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า โหเหลาอ่อนน้อมทุกโหลจะเต็มไปด้วยเหลาอ่อนน้อม' พวกเขาทั้งหลายจะพูดกับเจ้าว่า 'พวกเราไม่รู้จริงๆ หรือว่าโหลทุกโหลจะต้องเต็มไปด้วยเหลาอ่อนน้อม?'

¹³ ดังนั้นจงพูดกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า นี่แน่ะ เราจะให้ชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้นเต็มไปด้วยความมึนเมา คือกษัตริย์ทั้งหลายผู้ประทับบนบัลลังก์ของดาวิด พวกปุโรหิต พวกผู้เผยพระวอนะ และชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น¹⁴ แล้วเราจะเหวี่ยงพวกเขาให้ชนกัน พวกพ่อกับพวกลูกชนกัน นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เราจะไม่ส่งสารพวกเขาหรือมีความเมตตาและเราจะไม่สงวนพวกเขาจากการทำลาย'¹⁵ จงฟังและตั้งใจฟัง อย่ายโสไปเลย เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสแล้ว

¹⁶ จงถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ก่อนที่พระองค์จะทรงนำความมืดมา ก่อนที่เงาของเจ้าจะสะดุด บนภูเขาที่มีแสงสว่าง และขณะเมื่อพวกเขามองหาความสว่าง แต่พระองค์ทรงกลับให้เป็นความมืดมิด เป็นเมฆที่มืด¹⁷ ดังนั้นถ้าพวกเขาไม่ฟัง เราจะร้องไห้แต่เพียงลำพังเพราะความหึงหวงของพวกเขานี้ ดวงตาของข้าพเจ้าจะร้องไห้อย่างหนักและมีน้ำตาอาบหน้า เพราะฝูงแกะของพระยาห์เวห์ถูกต้อนไปเป็นเชลย¹⁸ "จงกล่าวแก่กษัตริย์และพระราชชนนีว่า 'ขอทรงลงมาจากบัลลังก์ของพระองค์ เพราะมงกุฎอันทรงสง่าราศีได้ถูกถอดจากพระเศียรของพระองค์แล้ว'

¹⁹ เมืองต่างๆ ในเนเกบจะถูกปิด โดยไม่มีใครจะเปิดพวกมันได้ ยูดาห์จะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย ถูกกวาดไปเป็นเชลยจนหมดสิ้น²⁰ จงเขยหน้าของเจ้าขึ้นและดูเขาเหล่านั้นที่มาจากทิศเหนือ ฝูงแกะที่ได้ออบและไว้ให้แก่เจ้านั้นอยู่ที่ไหน คือฝูงแกะที่ทั้งดงามของเจ้านั้น?²¹ เจ้าจะว่าอย่างไรเมื่อพระเจ้าตั้งคนเหล่านั้นผู้ซึ่งตัวเจ้าเองได้สอนให้เป็นมิตรกับเจ้า? สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นจุดเริ่มต้นของความเจ็บปวดของผู้หญิงที่กำลังคลอดบุตรหรือที่จะยัดเจ้าไว้เหมือนผู้หญิงที่กำลังจะคลอดลูกหรือ?

²² แล้วถ้าเจ้าพูดในใจของเจ้าว่า 'ทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเกิดกับข้า?' ก็เพราะความผิดบาปอันมากมายของเจ้า ที่เสื้อคลุมทั้งหลายของเจ้าจึงต้องถูกถลกขึ้น และเจ้าจึงถูกละเมิด²³ ประชาชนคูดเปลี่ยนสีผิวของตนเองได้หรือ เสื้อดาวเปลี่ยนลายของมันได้หรือ? ถ้าดังนั้น แล้วพวกเขาผู้ที่เคยชินต่อการทำความชั่ว จะมาทำความดีได้หรือ²⁴ ดังนั้นเราจะกระจ่ายพวกเขาไปเหมือนเกลบ ที่ย่อยยับไปในลมจากทะเลทราย

²⁵ นี่เป็นส่วนที่เราได้กำหนดให้แก่เจ้า ส่วนที่เราได้มอบให้แก่เจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะเจ้าได้ลืมนเราเสีย และไว้วางใจในการมูสา²⁶ ดังนั้น เราเองจะถลกเสื้อคลุมของเจ้ามาปกหน้าเจ้า และส่วนที่เป็นส่วนตัวของเจ้าจะถูกเปิดเผย²⁷ เราได้เห็นการล่วงประเวณี และความกำหนัด และความชั่วร้ายของการเป็นโสเภณีของเจ้าบนเนินเขาทั้งหลายและในทุ่งนาและเราได้เป็นสิ่งที่น่าเกลียดชังเหล่านี้ เยรูซาเล็มเอ๋ย วัชพืชแก่เจ้า อีกนานสักเท่าใด กว่าที่เจ้าจะถูกทำให้สะอาดได้อีก?"

Chapter 14

¹ นี่คือการวอนะของพระยาห์เวห์ที่มาถึงเยเรมีย์ เกี่ยวกับความแห้งแล้งว่า² "ให้ยูดาห์ไว้ทุกข์ ให้ประณตเมืองทั้งหลายของเธอพังทลายลง พวกเขาทำสังคร่าครวญสำหรับแผ่นดิน และเสียงร้องของเยรูซาเล็มก็กำลังดังขึ้น³ บรรดาผู้นำของพวกเขาส่งพวกคนใช้ให้ไปตักน้ำ พวกเขาไม่สามารถหาน้ำได้ พวกเขากลับไปโดยไม่สำเร็จ พวกเขาคลุมศีรษะของพวกเขาด้วยความอับอายและขายหน้า

⁴ เพราะเรื่องนี้แผ่นดินก็แตกสะแหง เนื่องจากไม่มีฝนตกบนแผ่นดิน พวกชาวนาที่อับอาย และคลุมศีรษะของพวกเขาเสีย⁵ เพราะแม้แต่กวางตัวเมียก็จากลูกที่ตกใหม่ในท้องทุ่งและละทิ้งพวกมัน เพราะว่าไม่มีหญ้า⁶ พวกลาป่ายืนอยู่บนที่โล่ง และพวกมันหอบในสายลมเหมือนกับพวกหมาป่า ตาของพวกมันก็มืดมัว เพราะว่าไม่มีพืชผัก"

⁷ แม้ว่าความผิดบาปของข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นพยานประจักษ์ประไรแล้วข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอพระองค์ทรงโปรดเกิด เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ บรรดาความไม่ซื่อสัตย์ของข้าพระองค์ทั้งหลายก็เพิ่มขึ้น ข้าพระองค์ทั้งหลายบาปต่อพระองค์⁸ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงเป็นความหวังแห่งอิสราเอล เป็นพระผู้ช่วยของเขาในยามลำบาก ทำไมพระองค์จึงทรงเป็นเหมือนแขกเมืองในแผ่นดิน หรือเหมือนคนเดินทางต่างดาวผู้ที่แวะอาศัยเพียงคืนเดียว?⁹ ทำไมพระองค์จึงทรงเป็นเหมือนผู้ชายที่สับสน หรือเหมือนนักจรที่ผู้ที่ไม่สามารถช่วยใครได้? ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์สถิตท่ามกลางข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์ได้รับการประกาศเมื่อพวกข้าพระองค์ ขออย่าทรงละทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลาย

¹⁰ พระยาห์เวห์ตรัสอย่างนี้กับประชาชนนี้ว่า "ด้วยเหตุที่พวกเขาจะเพนจรไป พวกเขาไม่ได้ยับยั้งเงาของพวกเขาไว้จากการกระทำนั้น "พระยาห์เวห์จึงไม่ทรงโปรดปรานพวกเขา บัดนี้พระองค์ทรงระลึกถึงความผิดบาปของเขา และได้ทรงลงโทษบาปของพวกเขา"¹¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "อย่าอธิษฐานเพื่อความอยู่เย็นเป็นสุขของประชาชนนี้เลย¹² ถ้าพวกเขาอดอาหาร เราก็จะไม่ฟังเสียงร้องของเขา และถ้าพวกเขาถวายเครื่องเผาบูชาและธัญบูชา เราก็จะไม่ยินดีในสิ่งเหล่านั้น เพราะเราจะผลาญเขาเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด"

¹³แล้วข้าพเจ้าพูดว่า "โอ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า นี่แน่ะ พวกผู้เผยพระวจนะกำลังกล่าวกับประชาชนว่า 'พวกเจ้าจะไม่เห็นดาบหรือการกันดารอาหารสำหรับพวกเจ้า เพราะเราจะให้ความมั่นคงแก่พวกเจ้าในสถานที่นี้'" ¹⁴พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "พวกผู้เผยพระวจนะเผยพระวจนะเท็จในนามของเรา เราไม่ได้ส่งพวกเขาไป เราไม่ได้บัญชาพวกเขาหรือพูดกับพวกเขา แต่การเผยนี้มีมติเท็จและเปล่าประโยชน์ การทำนายที่หลอกลวงมาจากจิตใจของพวกเขาส่งแก่พวกเขาที่กำลังทำนายให้แก่พวกเขา" ¹⁵ฉะนั้น พระยาห์เวห์จึงตรัสดังนี้ "เกี่ยวกับพวกผู้เผยพระวจนะที่เผยพระวจนะในนามของเราแม้ว่าเราไม่ได้ใช้พวกเขา คนเหล่านั้นที่กล่าวว่าจะไม่มีดาบหรือการกันดารอาหารในแผ่นดินนี้ พวกผู้เผยพระวจนะเหล่านี้จะตายเสียด้วยดาบและการกันดารอาหาร"

¹⁶แล้วประชาชนผู้ซึ่งพวกเขาได้เผยพระวจนะนั้น จะถูกโยนทิ้งไว้ตามถนนทั้งหลายของเยรูซาเล็ม เพราะการกันดารอาหารและดาบ เพราะจะไม่มีใครฝังพวกเขา คือทั้งพวกเขา ภรรยาของพวกเขา บุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขา เพราะเราจะเฆี่ยนตีความชั่วร้ายของพวกเขาออกมาบนพวกเขา ¹⁷จงกล่าวถ้อยคำนี้แก่พวกเขาว่า 'ขอให้ดวงตาของเรามีน้ำตาไหลทั้งกลางคืนและกลางวัน อย่าให้หยุดยั้ง เพราะจะมีการล่มสลายที่ยิ่งใหญ่ของบุตรสาวพระมหากษัตริย์แห่งประชาชนของเรา ด้วยบาดแผลฉกรรจ์และไม่สามารถเยียวยาได้' ¹⁸ถ้าเราออกไปตามท้องทุ่ง ก็มีบรรดาคนที่ได้ถูกฆ่าด้วยดาบ ถ้าเราเข้าไปในเมือง ก็จะมีเหล่าคนเจ็บป่วยเนื่องจากการกันดารอาหาร ทั้งพวกผู้เผยพระวจนะและปุโรหิต ต่างก็เดินทางไปยังดินแดนและพวกเขาไม่รู้จัก"

¹⁹พระองค์ได้ทรงปฏิเสธรูปอย่างสิ้นเชิงแล้วหรือ? พระองค์ทรงเกลียดชังโยนเสียแล้วหรือ? ทำไมพระองค์ทรงเขียนตีพวกข้าพระองค์ทั้งหลาย เมื่อไม่มีการเยียวยาสำหรับพวกข้าพระองค์ได้? ข้าพระองค์ทั้งหลายได้หวังในสันติสุข แต่ไม่พบสิ่งดีใดๆ เลย และมองหาเวลาในการเยียวยา แต่ดูสิ มีแต่ความสยดสยอง ²⁰ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอยอมรับผิดชอบในความอธรรมของพวกข้าพระองค์ และความผิดบาปของบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ เพราะพวกข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาปต่อพระองค์ ²¹ขออย่าทรงปฏิเสธพวกข้าพระองค์เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขออย่าทรงให้พระที่นั่งรุ่งเรืองของพระองค์ต้องเสื่อมเสีย ขอทรงระลึกถึงและขออย่าทรงหักพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งมีไว้กับพวกข้าพระองค์ ²²ในบรรดาอุปการะทั้งหลายของชนชาติทั้งหลายมีพระองค์ใดที่บำเพ็ญมา? หรือทำให้ท้องฟ้าเกิดฝนได้? ไม่ใช่พระองค์เองดอกหรือ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ พวกข้าพระองค์หวังในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

Chapter 15

¹แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "แม้ว่าโมเสส หรือฮานูเอลกำลังยืนอยู่ต่อหน้าเรา เรายังจะไม่โปรดปรานชนชาตินี้ จงไล่พวกเขาออกไปให้พ้นหน้าเรา ให้พวกเขาไป ²สิ่งนี้จะเกิดขึ้นว่าพวกเขาจะพูดกับเจ้าว่า 'เราจะไปที่ไหน?' แล้วเจ้าจงพูดกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า คนเหล่านั้นที่ถูกกำหนดให้ตายจะต้องตาย คนเหล่านั้นที่ถูกกำหนดให้แก่ดาบก็จะโดนดาบ คนที่ถูกกำหนดให้แก่การกันดารอาหาร จะพบการกันดารอาหาร คนที่ถูกกำหนดให้ตกเป็นเชลย ก็จะเป็นเชลย' ³เพราะเราจะกำหนดพวกเขาเป็นสี่กลุ่ม นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ดาบเพื่อสังหารบางคน เหล่าสุนัขลากไปบ้าง พวกนกในอากาศและสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกกัดกินและทำลายไปบ้าง

⁴เราจะทำให้พวกเขาเป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวแก่ราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก เพราะสิ่งที่มัสเสห์โฮสของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงกระทำในเยรูซาเล็ม ⁵เพราะว่าใครจะสาธตราเจ้า เยรูซาเล็มเอ๋ย? ใครจะเสียใจกับเจ้า? ⁶เจ้าได้ปฏิเสธเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เจ้าได้ถอยหลังไปจากเรา ดังนั้นเราจะตีเจ้าด้วยมือของเราและทำลายเจ้า เราเหนื่อยหน่ายที่จะมีเมตตาต่อเจ้าแล้ว

⁷ดังนั้นเราจึงมัดพวกเขาด้วยล้อมมัดข้าวที่ประทุทั้งหลายของแผ่นดิน เราจะทำให้พวกเขาพลัดพราก เราจะทำลายประชาชนของเรา เพราะพวกเขาก็หลายไม่ได้หันกลับจากทางของพวกเขา ⁸เราจะทำให้จำนวนของหญิงม่ายของพวกเขาเกินกว่าชายที่ตายแล้ว ในเวลาที่ยังวันเราจะส่งผู้ทำลายมายังบรรดาแม่ของชนกลุ่มทั้งหลาย เราจะให้ความตกใจสุดขีดและความสยดสยองตกเหนือพวกเขาโดยจับพลัน ⁹แม้ผู้มั่งคั่งคนก็อ่อนกำลัง เราจะสลบไป ดวงอาทิตย์ของเราระดับลงเมื่อถึงวันอยู่ เราจะต้องอับอายและขายหน้า เพราะเราจะมอบคนเหล่านั้นที่เหลืออยู่ให้แก่ดาบต่อหน้าศัตรูของพวกเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์"

¹⁰บัดนี้ข้าพเจ้า แม่ของข้าพเจ้า เพราะแม่ได้คลอดข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าเป็นคนที่ทำให้เกิดการโต้เถียงและการขัดแย้งกันทั่วทั้งแผ่นดิน ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ให้เขา ยืม หรือมีใครให้ข้าพเจ้ายืม แต่ทุกคนแข่งข้าพเจ้า ¹¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "เราไม่ได้ช่วยเจ้าให้ได้รับสิ่งดีหรือ? เราไม่ได้ให้ศัตรูมาอ่อนน้อมขอความช่วยเหลือต่อเจ้าในเวลาลำบากและในเวลาทุกข์ใจอย่างแน่นอน ¹²มีใครสามารถหักเหล็กได้หรือ? เฉพาะอย่างยิ่งเหล็กจากทิศเหนือที่ผสมทองสัมฤทธิ์ได้หรือ ?

¹³เราจะมอบความมั่งคั่งและเหล่าทรัพย์สมบัติของเจ้าเป็นของริบให้แก่เหล่าศัตรูของพวกเจ้า เราจะทำเช่นนี้เพราะบาปทั้งสิ้นของเจ้าตลอดทั่วดินแดนของพวกเจ้า ¹⁴แล้วเราจะทำให้พวกเจ้าต้องปรนนิบัติศัตรูของพวกเจ้าในแผ่นดินซึ่งพวกเจ้าไม่รู้จัก เพราะไฟจะถูกจุดขึ้นในความพิโรธของเราต่อพวกเจ้า" ¹⁵ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงทราบ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และทรงช่วยข้าพระองค์ ขอทรงนำการแก้แค้นแก่คนเหล่านั้นที่ข่มเหงพวกข้าพระองค์ พระองค์ทรงอดกลั้นพระทัยของพระองค์ แต่ขออย่าอนุญาตให้พวกเขานำข้าพระองค์ไปเสีย ขอทรงตระหนักว่าข้าพระองค์ทนการตีเคียงด้วยเห็นแก่พระองค์

¹⁶เมื่อได้พบพระวจนะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็ได้กินเสีย พระวจนะของพระองค์เป็นความชื่นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปิติยินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าจอมเจ้านาย ¹⁷ข้าพระองค์ไม่ได้ตั้งอยู่ในหมู่คนเหล่านั้นที่ได้ฉลองหรือเปรมปรีดิ์ ข้าพระองค์นั่งอยู่ด้วยความสันโดษ เพราะพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เต็มด้วยความเกรี้ยวกราด ¹⁸ทำไมความเจ็บของข้าพระองค์จึงไม่หยุดยั้ง และบาดแผลของข้าพระองค์รักษาไม่ได้ มันปฏิเสธที่จะรับการรักษาหรือ? พระองค์ทรงเป็นเหมือนสำราญที่พึงไม่ได้แก่ข้าพระองค์ หรือทรงเป็นอย่างไรที่เหือดแห้งหรือ?

¹⁹เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จึงได้ตรัสว่า "เยเรมียเอ๋ย ถ้าเจ้ากลับใจ แล้วเราจะให้เจ้ากลับสู่สภาพดี และเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเราและรับใช้เรา เพราะถ้าเจ้าแยกสิ่งที่ใจเขาต่างๆ จากสิ่งที่มีค่าทั้งหลาย เจ้าจะเป็นเหมือนปากของเรา ประชาชนทั้งหลายจะหันกลับมาหาเจ้า แต่เจ้า ตัวเจ้าเองต้องไม่หันกลับไปหาพวกเขา" ²⁰เรา

จะทำให้เจ้าเป็นกำแพงทองสัมฤทธิ์ซึ่งผ่านเข้าไปไม่ได้ และเขาก็กินหลายจะต่อสู้กับเจ้า แต่พวกเขาจะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้รอดและช่วยกู้เจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์²¹ เพราะเราจะช่วยกู้เจ้าจากมือของคนอธรรม และไถ่เจ้าจากเงื้อมมือของคนโหดร้าย"

Chapter 16

¹แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มายังข้าพเจ้าว่า² "เจ้าอย่ามีภรรยา และเจ้าอย่ามีพวกบุตรชายหรือพวกบุตรหญิงในสถานที่นี้" เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แก่พวกบุตรชายและพวกบุตรหญิงที่เกิดในสถานที่นี้ แก่พวกมารดาที่คลอดบุตรเหล่านั้น และแก่พวกบิดาที่ได้ให้กำเนิดคนเหล่านั้นในแผ่นดินนี้ว่า

⁴เขาก็กินหลายจะตายด้วยโรคภัย พวกเขาจะไม่มีการคร่ำครวญอาลัยพวกเขา หรือจะไม่มีการจัดการฝังพวกเขา พวกเขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่อยู่บนพื้นแผ่นดิน เพราะพวกเขาก็กินหลายจะพินาศด้วยดาบและการกันดารอาหาร และศพของพวกเขาก็เป็นอาหารของเหล่านกในท้องฟ้าทั้งหลายและบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก⁵ เพราะถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าว่า "อย่าเข้าไปในเรือนที่กำลังมีความโศกเศร้า อย่าไปคร่ำครวญ หรือไปแสดงความเห็นอกเห็นใจสำหรับพวกเขา เพราะเราได้เอาสันติสุขของเราไปจากประชาชนนี้แล้ว ทั้งความรักมั่นคงและความกรุณาของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์" ทั้งผู้ใหญ่และผู้ใหญ่อะจะตายในแผ่นดินนี้ พวกเขาจะไม่มีการจัดการฝังศพให้ และจะไม่มีการคร่ำครวญอาลัยพวกเขา หรือมารีดตัว หรือมาโกนศีรษะเพื่อพวกเขา

⁷จะต้องไม่มีใครแบ่งปันอาหารให้แก่คนโง่เขลาเพื่อจะปลอบโยนพวกเขา เพราะเรื่องคนที่ตายทั้งหลายนั้น และจะต้องไม่มีใครมอบถ้วยแห่งการปลอบใจให้บิดาของพวกเขาหรือมารดาของพวกเขาเพื่อที่จะปลอบใจพวกเขา⁸ เจ้าต้องไม่เข้าไปในบ้านที่มีการเลี้ยงเพื่อนั่งกินหรือดื่มกับพวกเขา⁹ เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า "นี่แน่ะ ต่อหน้าต่อตาของพวกเจ้า ในวันที่ทั้งหลายของเจ้าและในสถานที่แห่งนี้ เราจะทำให้เสียงบันทึกลงและเสียงร่ำไห้ เสียงเจ้าป่วยและเสียงเจ้าสาว ขาดไปจากสถานที่นี้"

¹⁰แล้วสิ่งนี้ได้เกิดขึ้น เมื่อเจ้ารายงานถ้อยคำเหล่านี้ถึงสันแค้นชาตินี้ และเขาก็กินหลายจะพูดกับเจ้าว่า "ทำไมพระยาห์เวห์จึงทรงประกาศโทษใหญ่ยิ่งถึงสันนี้ให้ตกแก่เรา? ความผิดและความบาปอะไรของเรากว่าได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราหรือ?"¹¹ ดังนั้นจงกล่าวแก่เขาก็กินหลายว่า "เพราะเหล่าบรรพบุรุษของเจ้าได้ละทิ้งเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และพวกเขาได้ไปติดตามพระอื่นๆ และได้ปรนนิบัติและบวชการพระเหล่านั้น พวกเขาได้ละทิ้งเราและไม่ได้อภิษัตริย์ธรรมบัญญัติของเรา¹² แต่ตัวพวกเขาเองได้ทำชั่วเสียยิ่งกว่าเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาเสียอีก เพราะดูสิ เจ้าแต่ละคนกำลังดำเนินด้วยจิตใจชั่วร้ายต่อสิ่งของของเจ้า ไม่มีใครเลยที่ยอมฟังเรา

¹³ดังนั้น เราจะเหวี่ยงเจ้าออกเสียจากแผ่นดินนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเจ้าหรือเหล่าบรรพบุรุษของเจ้าไม่รู้จัก และที่นั่นเจ้าจะปรนนิบัติพระอื่นๆ ทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะเราจะไม่สำแดงความกรุณาแก่เจ้าเลย"¹⁴ เพราะฉะนั้น นี่แน่ะ วันเหล่านั้นกำลังจะมาถึง นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อไม่มีใครกล่าวต่อไปอีกว่า "พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระองค์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์"¹⁵ แต่จะกล่าวว่า "พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระองค์ผู้ได้ทรงนำประชาชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินทางเหนือและจากบรรดาประเทศซึ่งพระองค์ได้ทรงขับไล่พวกเขาให้ไปอยู่นั้น" เพราะเราจะนำพวกเขากลับมาสู่แผ่นดินของพวกเขาเอง ซึ่งเราได้ยกให้เหล่าบรรพบุรุษของเขาแล้วนั้น

¹⁶นี่แน่ะ เราจะส่งชาวปรมาเป็นจำนวนมาก นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ดังนั้นพวกเขาจะจับประชาชนออกมา ภายหลังจากนี้เราจะส่งพรานจำนวนมากมา ดังนั้นพรานจะล่าเขาก็กินหลายตามภูเขาทุกแห่งและตามเนินเขาทุกลูกและตามซอกหินทั้งหลาย¹⁷ เพราะว่าเรามองดูทางทั้งสิ้นของพวกเขา พวกเขาไม่สามารถจะปิดบังไว้จากเราได้ ความผิดบาปของพวกเขาไม่สามารถจะซ่อนจากดวงตาของเราได้¹⁸ ขึ้นแรกเราจะจ่ายคืนเป็นสองเท่าสำหรับความผิดบาปและบาปของเขาสำหรับที่พวกเขาได้ทำให้แผ่นดินของเราเป็นมลทินไปด้วยซากของรูปเคารพที่น่าสะอิดสะเอียน และทำให้มรดกของเราเต็มไปด้วยบรรดารูปเคารพที่น่าเกลียดน่าชังของพวกเขา"

¹⁹ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระคำสั่งและเป็นที่ยึดเหนี่ยวของข้าพระองค์ และที่กำบังเขมแข็ของข้าพระองค์ในวันยากลำบาก บรรดาประชาชาติจะมาเฝ้าพระองค์จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก และกล่าวว่า "แต่ที่เดียว เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้รับมรดกที่หลอกลวง พวกมันว่างเปล่า ไม่มีประโยชน์อะไรในพวกนั้น"²⁰ มนุษย์จะสร้างพระทั้งหลายไว้สำหรับพวกเขาเองได้หรือ? แต่พวกสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่พระ"²¹ เพราะฉะนั้น นี่แน่ะ เราจะทำให้เขารู้จัก ในเวลานี้ เราจะทำให้เขารู้จักอำนาจของเราและฤทธานุภาพของเรา เพื่อเขาก็กินหลายจะรู้วามานของเราคือพระยาห์เวห์

Chapter 17

¹"บาปของยูดาห์นั้นได้บันทึกไว้ด้วยปากกาเหล็ก ที่มีปลายเพชร ได้จารึกไว้บนแผ่นแห่งจิตใจทั้งหลายของพวกเขาและบนพวกเขมแข็งอนที่แก่นบูชาก็กินหลายของพวกเขา² แม้แต่บุตรหลานของพวกเขาที่ระลึกถึงแก่นบูชาและเสอาเฮราห์ก็กินหลายข้างพวกตนไม่เขี้ยวสดและบนเนินเขาสูงก็กินหลาย³ บนภูเขาของเราที่แถบชนบทที่เปิดกว้าง ทรัพย์สิ้นและสมบัติทั้งสิ้นของเจ้าเราจะแจกจ่ายไปเป็นของริบ พร้อมด้วยสถานสูงก็กินหลายของพวกเขา เพราะเหตุแห่งบาปที่พวกเขาได้กระทำตลอดทั่วแผ่นดินของพวกเขา

⁴เจ้าจะต้องสูญเสียมรดกซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้า เราจะทำให้เจ้าปรนนิบัติเหล่าศัตรูของเจ้าในแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะเจ้าได้จุดไฟแห่งความพิโรธของเราขึ้นซึ่งจะไม่อยู่เป็นนิรันดร์"⁵ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "บุคคลที่วางใจในมนุษย์ก็เป็นที่แช่งสาป เขาทำให้เนื้อหนังเป็นกำลังของเขา แต่หัวใจของเขาออกจากพระยาห์เวห์⁶ เพราะเขาเป็นเหมือนฟุ่มเ็นเล็กๆ ที่อยู่ในออรบาศ และจะไม่เห็นสิ่งดีที่กำลังมาถึง เขาจะอาศัยอยู่ในสถานที่ที่เข้างเหมือนหินในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินแห่งแล้งที่ไม่มีคนอาศัย

⁷แต่คนที่วางใจในพระยาห์เวห์จะได้รับพระพร เพราะพระยาห์เวห์เป็นเหตุแห่งความวางใจของเขานี้ เพราะเขาเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมน้ำซึ่งหยั่งรากของมัน ออกไปข้างลำน้ำ มันไม่กลัวความร้อนเมื่อแดดส่องมา เพราะใบของมันคงเขียวอยู่เสมอ และไม่กระวนกระวายในปีที่แห้งแล้ง และมันไม่หยุดที่จะเกิดผล⁹ จิตใจที่เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใด มันเสื่อมทราม ใครจะรู้จักใจนั้น?

¹⁰เราคือพระยาห์เวห์ ผู้ที่ตรวจค้นดูจิตใจ ผู้ทดสอบดูใจทั้งหลาย เราให้แก่แต่ละคนตามทางทั้งหลายของเขา ตามผลแห่งการกระทำของเขา¹¹ นกกระต่ายที่ฝึกไม่ ซึ่งมันไม่ได้บอกเอง บางคนที่ได้ความมั่งมีมาอย่างไม่เป็นธรรมก็เช่นกัน เมื่อพอลงถึงวัยกลางคน ความมั่งคั่งก็พรากจากเขาไป และในตอนปลายของเขา เขาจะเป็นคนโง่งม¹² สถานที่ที่ตั้งแห่งสถานนมัสการของเราทั้งหลาย เป็นพระที่นั่งรุ่งเรืองซึ่งตั้งอยู่สูงตั้งแต่เริ่มต้น

¹³พระยาห์เวห์ทรงเป็นความหวังแห่งอิสราเอล บรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ละทิ้งพระองค์จะต้องอับอาย คนเหล่านั้นในแผ่นดินที่หันไปจากพระองค์จะต้องถูกจารึกไว้ในพงศาวดาร เพราะเขาได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ผู้เป็นน้ำพุแห่งชีวิต¹⁴ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แล้วข้าพระองค์จะได้รับการรักษา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด แล้วข้าพระองค์จึงจะรอดได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นบทเพลงสรรเสริญของข้าพระองค์¹⁵ ดูสิ เขาก็กินหลายพุดกับข้าพระองค์ว่า 'พระวอนะของพระยาห์เวห์อยู่ที่ไหน? ขอให้มาเถิด'

¹⁶สำหรับข้าพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่ได้หนีไปจากการเป็นผู้เลื่องที่ติดตามพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ประสงค์วันแห่งความหายนะ พระองค์ทรงทราบถึงการประกาศทั้งหลายซึ่งออกมาจากริมฝีปากของข้าพระองค์ มันได้อยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์¹⁷ ขออย่าทรงเป็นเหตุให้ข้าพระองค์หวาดกลัว พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ในวันที่ยากลำบาก¹⁸ ขอให้พวกที่ตามล่าข้าพระองค์ต้องอับอาย แต่ขออย่าให้ข้าพระองค์ต้องอับอาย ขอให้พวกเขาครั่นคร้าม แต่ขออย่าให้ข้าพระองค์ต้องครั่นคร้าม ขอทรงนำวันร้ายมาตกเหนือพวกเขา และขอทรงทำลายพวกเขาด้วยการทำลายครั้งแล้วครั้งเล่า"

¹⁹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงไปยืนในประตูแห่งประชาชน ซึ่งบรรดาฆาตกรียแห่งยูดาห์เสด็จเข้าและที่พวกเขาเสด็จออก และในประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็ม²⁰ จงกล่าวแก่พวกเขาว่า 'จงฟังพระวอนะของพระยาห์เวห์ ท่านทั้งหลายผู้เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาคนยูดาห์ และชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเข้าทางประตูเหล่านี้'²¹ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "จงระวังเพื่อเห็นแก่ชีวิตของพวกเขา และอย่าได้หาบหามภาระอะไรในวันสะบาโต เพื่อนำของนั้นเข้าทางบรรดาประตูของเยรูซาเล็ม

²²อย่าหาบหามของของเจ้าออกจากบ้านของเจ้าในวันสะบาโต อย่าทำงานใดๆ แต่จงรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ ดังที่เราได้บัญชาเหล่าบรรพบุรุษของเจ้าไว้"²³ พวกเขาจะไม่ฟังหรือเจียหุฟัง แต่ได้ทำคอแข็ง เพื่อพวกเขาจะไม่ได้อินและได้รับคำตักเตือน²⁴ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นถ้าพวกเขาเชื่อฟังเราจริงๆ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และไม่นำการใดๆ เข้ามาทางประตูเมืองนี้ในวันสะบาโต แต่รักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ และไม่ทำงานในวันนั้น

²⁵แล้วบรรดาฆาตกรีย เจ้านายทั้งหลาย และคนเหล่านั้นผู้ประทับบนบัลลังก์ของดาวิด จะเสด็จเข้าทางประตูทั้งหลายของเมืองนี้ โดยบรรดารถม้าศึกและนำทั้งหลาย พวกเขาและพวกผู้นำทั้งหลายทั้งคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม และเมืองนี้จะมีคนอาศัยอยู่เป็นนิรันดร์²⁶ พวกเขาจะมาจากเมืองต่างๆ ของยูดาห์และจากที่ซึ่งอยู่รอบเยรูซาเล็ม จากแผ่นดินเบนยามิน และจากแคว้นที่ราบต่ำ จากเทือกเขาทั้งหลาย และจากเนเกบนำเอาเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา เครื่องธัญญาหารและกำยาน และนำเครื่องบูชาขอบพระคุณมายังนิเวศของพระยาห์เวห์²⁷ แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเราที่จะรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ และที่จะไม่แบกภาระหนักเข้าทางประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็มในวันสะบาโต แล้วเราจะก่อไฟไว้ในประตูเมืองเหล่านั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญป้อมทั้งหลายของเยรูซาเล็ม และไม่สามารถจะดับได้"

Chapter 18

¹พระวอนะซึ่งมาจากพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ ตรัสว่า² "จงลุกขึ้น ไปที่บ้านของช่างปั้นหม้อ เพราะเราจะให้เจ้าได้อินถ้อยคำของเราที่นั่น"³ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้ลงไปที่บ้านของช่างปั้นหม้อ และดูเถิด ช่างปั้นหม้อกำลังทำงานอยู่ที่ปั้นช่างหม้อ

⁴แต่ภษานะดินซึ่งกำลังทำนั้นได้เสียอยู่ในมือของช่างปั้นหม้อ ดังนั้นเขาจึงได้เปลี่ยนใจและปั้นภษานะใหม่อีกลูกหนึ่งตามที่เขาได้เห็นว่าดีและควรทำในสายตาของเขา⁵ แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า⁶ "เราจะทำแก่เจ้าอย่างช่างปั้นหม้อนี้ทำไม่ได้หรือ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ นี่แน่ะ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พวกเขาอยู่ในมือของเราเหมือนอย่างดินเหนียวที่อยู่ในมือของช่างปั้นหม้อ

⁷ในคราวเดียวกัน เราประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะถอน หรือพังและทำลายเสียก็ได้⁸ แต่ถ้าประชาชาตินั้น ซึ่งเราได้ประกาศไว้แล้ว หันเสียจากความชั่ว แล้วเราจึงผ่อนปรนภัยพิบัติซึ่งเราได้กำลังวางแผนจะทำนั้นเสีย⁹ ถ้าเวลาใดก็ตาม เราได้ประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะสร้างขึ้นหรือปลูกฝังไว้

¹⁰แต่ถ้าชนชาตินั้นทำชั่วในสายตาของเรา โดยไม่ฟังเสียงของเรา แล้วเราจะหยุดสิ่งที่ดีซึ่งเราได้กล่าวไว้ว่าเราจะทำกับพวกเขานั้นเสีย¹¹ ดังนั้น บัดนี้ จงกล่าวแก่คนยูดาห์และผู้อาศัยในเยรูซาเล็ม และกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า นี่แน่ะ เรากำลังก่อภัยพิบัติต่อพวกเขา และคิดแผนงานอย่างหนึ่งต่อสู้กับพวกเขา พวกเขาแต่ละคนคงจะกลัวใจเสียจากทางชั่วของพวกเขา เพื่อทางทั้งหลายของพวกเขาและการกระทำของพวกเขาจะนำความดีมาสู่พวกเขา¹² แต่เขาก็กินหลายจะกล่าวว่า 'นี่ไม่มีประโยชน์อะไรเลย พวกเขาจะดำเนินตามแผนงานทั้งหลายของพวกเขา แต่ละคนจะทำในสิ่งที่ชั่วร้ายของเขา คือความปรารถนาของจิตใจที่ดีตั้ง'

¹³เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จึงตรัสดังนี้ว่า 'จงถามบรรดาประชาชาติ ใครเคยได้อินสิ่งนี้บ้าง? อิสราเอลพรหมจารีได้ทำสิ่งที่น่ากลัวยิ่งนัก¹⁴ หิมะในเลบานอนเคยไปจากเนินผาหินทั้งหลายบนมันหรือ? บรรดาธารน้ำจากภูเขาที่ไหลมาจากที่ไกล สายน้ำเย็นเหล่านั้นเคยถูกทำลายไปหรือ?'¹⁵ แต่ประชาชนของเราได้ลืม

เราเสีย พวกเขาได้เผาเครื่องหอมบูชาแก่พวกรูปเคารพที่ไร้ประโยชน์ และได้ล้มลงในหนทางทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาได้จากถนนโบราณทั้งหลายเพื่อเดินเข้าไปตามซอกซอยทั้งหลาย

¹⁶แผ่นดินของพวกเขาจะกลายเป็นที่น่ากลัว เป็นสิ่งที่ถูกเยาะเย้ยอยู่เป็นนิตย์ ทุกคนที่ผ่านไปก็หวาดหวั่น และสิ้นศีรษะของเขา¹⁷เราจะกระจายพวกเขาต่อหน้าศัตรูของพวกเขาเหมือนอย่างลมตะวันออก เราจะหันหลังให้พวกเขา และจะไม่หันหน้าให้ ในวันแห่งภัยพิบัติของพวกเขา¹⁸ดังนั้นพวกประชาชนได้กล่าวว่า "มาเถิด ให้เราคิดแผนปองร้ายเยเรมีย์ เพราะว่าธรรมเนียมที่ย่อมไม่สูญหายไปจากพวกปุโรหิต หรือจากคำปรึกษาจากพวกนักปราชญ์ หรือจากบรรดาถ้อยคำของเหล่าผู้เผยพระวจนะ มาเถิด ให้เราโจมตีเขาด้วยบรรดาถ้อยคำของพวกเขา และอย่าไปสนใจต่อสิ่งที่เขาได้ประกาศเลย"

¹⁹ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องฟังข้าพระองค์ และขอร้องฟังเสียงพวกดศัตรูของข้าพระองค์เกิด²⁰ความพิณาศจากพวกเขาจะเป็นรางวัลของข้าพระองค์สำหรับการทำดีต่อพวกเขาหรือ? เพราะพวกเขาได้ขุดหลุมไว้สำหรับข้าพระองค์ ขอร้องระลึกว่าข้าพระองค์ยืนเฝ้าพระองค์อย่างไรเพื่อทูลขอสวัสดิภาพเพื่อพวกเขา เพื่อจะหันพระพิโรธของพระองค์ไปเสียจากพวกเขา²¹ดังนั้น ขอร้องมอบบุตรหลานของเขาให้แก่การกินดาร์อาหาร และขอร้องมอบพวกเขาให้แก่คนเหล่านั้นที่ใช้ดาบ ดังนั้นขอให้กรรมยาของพวกเขาได้กลายเป็นผู้สูญเสียและเป็นพวกแม่ม้าย และพวกผู้ชายของพวกเขาได้ถูกฆ่าตาย และให้พวกคนหนุ่มของพวกเขาถูกฆ่าตายด้วยดาบในสงคราม

²²ขอให้ได้ยินเสียงความทุกข์ร้องมาจากเรือนของพวกเขา เมื่อพระองค์ทรงนำผู้บุกรุกมาปล้นเขาอย่างฉับพลัน เพราะพวกเขาได้ขุดหลุมไว้ดักข้าพระองค์ และได้ซ่อนบ่วงดักสำหรับเท้าของข้าพระองค์²³แต่พระองค์เอง ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงทราบแผนการปองร้ายทั้งสิ้นของเขาก็ฆ่าข้าพระองค์เสีย ขออย่าทรงอภัยความชั่วและความบาปทั้งหลายของพวกเขา ขออย่าทรงลบความบาปทั้งหลายของพวกเขาไปเสียจากพระองค์ แต่ขอให้พวกเขาถูกคว่ำลง เฉพาะพระพิศมัยพระองค์ ขอร้องจัดการเขาทั้งหลายในเวลาแห่งความพิโรธของพระองค์

Chapter 19

¹พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "จงไปและซื้อเหยือกดินของช่างปั้นหม้อมาลูกหนึ่งขณะที่เจ้าอยู่กับพวกผู้ใหญ่ของประชาชนและพวกปุโรหิต แล้วให้ไปที่หุบเขาเบนอินโนม ตรงทางเข้าประตูของเศหมือ และที่นั่นจงป่าวร้องบรรดาถ้อยคำที่เราจะบอกเจ้า²จงกล่าวว่า 'ขอจงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ ข้าแต่บรรดาภักษัตริย์แห่งยูดาห์ และชาวเยรูซาเล็ม พระยาห์เวห์จอมเจ้านายพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'นี่แน่ะ และเราจะนำภัยพิบัติมาถึงสถานที่นี้ และบรรดาหูของทุกคนที่ได้ยินถึงสิ่งนี้จะอื้อไป

⁴เราจะทำสิ่งนี้เพราะว่าพวกเขาได้ละทิ้งเรา และได้ทำให้สถานที่นี้เป็นมลทิน ในสถานที่นี้พวกเขาได้เผาเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าอื่นๆ ที่พวกเขาไม่รู้จัก พวกเขาเองบรรพบุรุษของพวกเขา และบรรดาภักษัตริย์ของยูดาห์ได้ทำให้สถานที่นี้เต็มไปด้วยโลหิตของผู้ไร้ความผิด พวกเขาได้สร้างสถานสูงสำหรับพระบาอัล เพื่อจะเผาบรรดาบุตรชายของเขาเสียในไฟ เป็นเครื่องบูชาเผาทิ้งตัวแก่พระบาอัล บางสิ่งซึ่งเราไม่ได้บัญชาหรือกล่าวถึง หรือได้นึกในใจของเรา⁵ฉะนั้น ดูเถิด วันทั้งหลายกำลังจะมาถึง นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อสถานที่นี้จะไม่มีการเรียกโกเฟท หรือหุบเขาเบนอินโนมอีก แต่จะเรียกว่า หุบเขาแห่งการฆ่า

⁷ในสถานที่นี้ เราจะทำให้แผนงานทั้งหลายของยูดาห์และเยรูซาเล็มไร้ประโยชน์ เราจะทำให้พวกเขาล้มลงด้วยดาบ ต่อหน้าบรรดาศัตรูของพวกเขา และด้วยมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของพวกเขา แล้วเราจะให้ศพของพวกเขาเป็นอาหารของพวกนกในอากาศ และบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก⁸แล้วเราจะทำให้เมืองนี้ถูกทำลายและเป็นสิ่งที่ถูกเยาะเย้ย เพราะทุกคนที่ผ่านไปหวาดหวั่น และจะเยาะเย้ยในภัยพิบัติทั้งสิ้นของพวกเขา⁹เราจะทำให้พวกเขากินเนื้อของบุตรชาย และบุตรหญิงของพวกเขา แต่ละคนจะกินเนื้อของเพื่อนบ้านของพวกเขา ในการที่ถูกล้อมและปวดร้าวใจที่ศัตรูของเขาได้นำมาและผู้แสวงหาชีวิตของพวกเขา"

¹⁰แล้วเราจะทำเหยือกให้แตกต่อหน้าต่อตาคนที่ไปกับเจ้านั้น¹¹เจ้าจะกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า เราจะทำสิ่งๆ ที่เหมือนกันนี้ให้ชนชาตินี้และเมืองนี้ นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ เช่นเดียวกับที่เยเรมีย์ได้ทำให้ภานะของช่างปั้นหม้อแตกดังนั้นมันไม่สามารถจะซ่อมแซมได้อีก ประชาชนจะฝังคนตายไว้ในโกเฟทจนไม่มีที่สำหรับให้ฝังคนตายอีก¹²นี่คือสิ่งที่เราจะทำแก่สถานที่นี้และแก่ผู้ที่อาศัยอยู่เมืองนี้ เมื่อเราทำเมืองนี้ให้เหมือนโกเฟท นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์

¹³ดังนั้นบรรดาบ้านแห่งเยรูซาเล็ม และภักษัตริย์ทั้งหลายแห่งยูดาห์จะเป็นเหมือนโกเฟท คือบรรดาบ้านที่บนหลังคานั้น พวกประชาชนที่ไม่สะอาดนมัสการดาวทุกดวงในท้องฟ้า และเทเครื่องดื่มบูชาถวายแก่เหล่าเทวรูปอื่นๆ¹⁴แล้วเยเรมีย์ได้ไปจากโกเฟทที่ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงใช้ให้เขาไปเผยพระวจนะนั้น เขาก็นอนอยู่ในลานพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และเขากล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า¹⁵พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า 'นี่แน่ะ เราจะนำความพิณาศทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกกล่าวมาให้เมืองนี้และบรรดาหัวเมืองทั้งสิ้นดังที่เราได้ประกาศไว้แล้ว เพราะพวกเขาได้ถือผิด และได้ปฏิเสธไม่ฟังบรรดาถ้อยคำของเรา"

Chapter 20

¹ปาซเออร์ผู้เป็นปุโรหิตบุตรชายของอิมเมอร์ เขาเป็นหัวหน้าใหญ่ ได้ยินเยเรมีย์เผยพระวจนะถึงถ้อยคำเหล่านี้ต่อพระนิเวศของพระยาห์เวห์²ดังนั้นปาซเออร์จึงติเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะและได้จับเขาใส่ขื่อคา ซึ่งอยู่ที่ประตูบนของเบนยามินในพระนิเวศของพระยาห์เวห์³มันได้เกิดขึ้นในวันรุ่งขึ้นเมื่อปาซเออร์ได้นำเยเรมีย์ออกจากขื่อคา แล้วเยเรมีย์ได้พูดกับเขาว่า "พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเรียกชื่อของเจ้าว่าปาซเออร์ แต่ทรงเรียกว่า มาโกร์มีสสาบับ

⁴เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'นี่แน่ะ เราจะทำให้เจ้าเองเป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัว เจ้าและทุกคนที่เป็นที่รักของเจ้า เพราะพวกเขาจะล้มลงด้วยดาบของศัตรูของ

พวกเขาและดวงตาของเจ้าจะมองดูอยู่ เราจะมอบยูดาห์ทั้งสิ้นไว้ในมือของกษัตริย์บาบิโลน เขาจะกวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน หรือโจมตีพวกเขาด้วยดาบ⁵ เราจะยกความมั่งคั่งของเมืองนี้ให้เขาและความร่ำรวยทั้งสิ้น ของมีค่าทั้งสิ้นของเมืองนี้ และทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ เราจะมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย และพวกเขาจะยึดพวกมันไว้ พวกเขาจะยึดเอาและนำพวกมันไปบาบิโลน⁶ แต่ตัวเจ้า ปาซเซอร์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในบ้านของเจ้า จะต้องไปเป็นเชลย เจ้าจะต้องไปยังบาบิโลนและตายที่นั่นเจ้าและทุกคนที่เจ้ารักผู้ซึ่งเจ้าได้เผยพระวจนะบรรดาความเท็จจะถูกฝังที่นั่น"

⁷"ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงได้หลอกลวงข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกหลอกลวง พระองค์ทรงมีพระกำลังยิ่งกว่าข้าพระองค์ และพระองค์ทรงชนะข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้กลายเป็นที่ให้เขาหัวเราะวันยังค่ำ ทุกคนได้เยาะเย้ยข้าพระองค์⁸ เพราะเมื่อใดที่ข้าพระองค์ได้พูด ข้าพระองค์ได้ร้องให้ช่วย และข้าพระองค์ได้ตะโกนว่า 'ความการุณและการทำลาย' แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์ได้ทำให้ข้าพระองค์ถูกตำหนิและเยาะเย้ยทุกวัน⁹ ถ้าข้าพระองค์จะกล่าวว่า 'ข้าพระองค์จะไม่คิดถึงเกี่ยวกับพระยาห์เวห์อีกต่อไป ข้าพระองค์จะไม่กล่าวในพระนามของพระองค์อีก' แล้วก็มีสิ่งเหมือนไฟในใจของข้าพระองค์ อัดอยู่ในบรรดากระดูกของข้าพระองค์ ดังนั้นข้าพระองค์ก็ต่อสู้เพื่อยับยั้งมันไว้ แต่ข้าพระองค์ก็ไม่สามารถทำได้

¹⁰ข้าพระองค์ได้ยินเสียงพวกข้าลือของความสยดสยองจากประชาชนเป็นจำนวนมากอยู่รอบด้าน 'ใส่ความเขา เราต้องใส่ความเขา' คนเหล่านั้นที่คุ้นเคยทั้งสิ้นของข้าพระองค์ ฝ้าดูความล้มเหลวของข้าพระองค์กล่าวว่า 'บางทีเขาอาจจะถูกหลอกลวง ถ้าเป็นดังนั้น เราสามารถที่จะชนะเขา และเอาการแก้แค้นของเราไว้บนเขา'¹¹ แต่พระยาห์เวห์ทรงอยู่กับข้าพเจ้าดังนักบรุษที่นำเกรงขาม ดังนั้น บรรดาผู้ที่ใส่ตามข้าพเจ้าจะสะดุด พวกเขาจะไม่ชนะข้าพเจ้า เขาจะอับอายอย่างยิ่ง เพราะพวกเขาทำไม่สำเร็จ พวกเขาจะมีความอัปยศอดสูเป็นนิตย์ มันจะไม่วันถูกลืม¹² แต่พระองค์เอง ข้าแต่พระยาห์เวห์จอมเจ้านายผู้ทรงทดลองคนชอบธรรม และผู้ทรงทดลองพระเนตรทั้งจิตและใจ ขอให้ข้าพระองค์ได้เห็นการแก้แค้นของพระองค์เหนือพวกเขา เพราะข้าพระองค์ได้ทูลเสนอคดีของข้าพระองค์ต่อพระองค์แล้ว

¹³จงร้องเพลงถวายแด่พระยาห์เวห์ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงช่วยชีวิตคนเหล่านั้นที่ถูกกดขี่มเหงให้พ้นจากมือของผู้ทำความชั่วร้ายทั้งหลาย¹⁴ ขอให้วันที่ข้าพเจ้าเกิดมานั้นถูกแช่งสาป อย่าให้วันที่มารดาของข้าพเจ้าได้คลอดข้าพเจ้าได้รับพร¹⁵ ขอให้ผู้ชายคนนั้นที่นำข้าพเจ้าไปบอกบิดาข้าพเจ้าถูกแช่งสาป คือคนนั้นที่ได้พูดว่า 'เด็กผู้ชายคนหนึ่งได้เกิดมาแก่ท่านแล้ว' ซึ่งเป็นเหตุให้มีความยินดีเป็นอันมาก

¹⁶ขอให้ผู้ชายคนนั้นเป็นเหมือนกับบรรดาเมืองซึ่งพระยาห์เวห์ทรงคว่ำเสียและพระองค์ไม่ได้มีความเมตตาให้กับพวกเขา ขอให้พระองค์ได้ยินเสียงร้องให้ช่วยในเวลารุ่งอรุณ และให้ได้ยินเสียงต่อสู้ในเวลาเที่ยง¹⁷ เพราะพระองค์ไม่ได้ฆ่าข้าพเจ้าเสียตั้งแต่ในครรภ์ ขอให้มารดาของข้าพเจ้าเป็นหลุมฝังศพของข้าพเจ้า และครรภ์นั้นจะได้ตั้งครรภ์อยู่เป็นนิตย์¹⁸ ทำให้ข้าพเจ้าจึงออกจากครรภ์มาเห็นความลำบากทั้งหลายและความทุกข์ ดังนั้นวันทั้งหลายของข้าพเจ้าก็เต็มไปด้วยความอับอาย?"

Chapter 21

¹ถ้อยคำจากพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ เมื่อกษัตริย์เศเดคียาห์ได้ทรงส่งปาซเซอร์ บุตรชายของบัสคียาห์ และเศฟันยาห์ปุโรหิตบุตรชายของมาอาเสยาห์ไปหาเยเรมีย์ พวกเขาได้กล่าวกับท่านว่า² "จงแสวงหาคำแนะนำจากพระยาห์เวห์ในนามของพวกเรา เพราะเนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังทำสงครามกับพวกเรา บางทีพระยาห์เวห์จะทรงทำการอัศจรรย์ต่างๆ เพื่อพวกเรา เช่นเดียวกับเวลาในอดีตทั้งหลาย และจะทรงทำให้เนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์ทัพไปจากพวกเรา"³ ดังนั้นเยเรมีย์ได้กล่าวกับพวกเขาว่า "นี่เป็นสิ่งที่พวกเจ้าจะต้องทูลต่อเศเดคียาห์ คือ

⁴"พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า นี่แน่ะ เราจะหันอาวุธทั้งหลายที่อยู่ในมือของพวกเจ้ากลับมา ซึ่งพวกเจ้ากำลังใช้สู้รบกับกษัตริย์แห่งบาบิโลน และคนเคลเดียซึ่งกำลังล้อมพวกเจ้าอยู่นอกกำแพงทั้งหลาย เพราะเราจะรวบรวมพวกมันมาไว้ในใจกลางเมืองนี้⁵ แล้วเราเองจะต่อสู้กับพวกเจ้าด้วยมือที่ยกชูขึ้นและด้วยแขนที่แข็งแรงด้วยความกริ้ว ด้วยความเกรี้ยวกราดและความโกรธอย่างรุนแรง⁶ เพราะเราจะโจมตีบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้ ทั้งคนและสัตว์ พวกเขาจะตายด้วยโรคระบาดร้ายแรง

⁷หลังจากนี้ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เศเดคียากษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาข้าราชการของเขาและประชาชนเมืองนี้ และใครก็ตามที่ยังเหลืออยู่ในเมืองนี้ซึ่งรอดตายจากโรคระบาด จากดาบ และการกันดารอาหาร เราจะมอบพวกเขาไว้ในมือของเนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และมอบไว้ในมือศัตรูของเขาทั้งหลาย ในมือคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา พระองค์จะฟันเขาเสียด้วยคมดาบ พระองค์จะไม่ส่งสารพวกเขา หรือใช้ชีวิตพวกเขา หรือมีความเมตตาต่อเขา⁸ แล้วต่อชนชาตินี้เจ้าจะต้องกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า นี่แน่ะ เรากำลังจะวางวิถีแห่งชีวิตและทางแห่งความตายไว้ต่อหน้าพวกเจ้า' ใครก็ตามที่อยู่ในเมืองนี้จะตายด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด แต่ใครก็ตามที่ออกไปและคุกเข่าของพวกเขาคือชาวเคลเดียที่ได้ล้อมพวกเจ้าอยู่นั้นจะมีชีวิตอยู่ เขาจะหลบหนีไปด้วยชีวิตของเขา

¹⁰เพราะเราได้มุ่งหน้าต่อสู้เมืองนี้เพื่อนำความพินาศและไม่ได้นำความดี นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ คือเมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และพระองค์จะเผามันเสีย"¹¹ เกี่ยวกับราชวงศ์ของกษัตริย์แห่งยูดาห์ จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์¹² ราชวงศ์ของดาวิดเอ๋ย พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'จงให้ความยุติธรรมในเวลาเช้า จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นโดยมือผู้กดขี่มเหง เกรงว่าความโกรธของเราจะออกไปเหมือนไฟ และเผาไหม้ และไม่มีใครสามารถที่จะดับได้ เพราะการกระทำอันชั่วช้าของพวกเจ้า

¹³นี่แน่ะ พวกที่อาศัยอยู่ในหุบเขาเอ๋ย เราต่อสู้พวกเจ้า ศิลาแห่งที่ราบเอ๋ย นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เรากำลังต่อสู้กับใครก็ตามที่กำลังกล่าวว่า "ใครจะลงมาต่อสู้กับเรา?" หรือ "ใครจะเข้ามาในบ้านทั้งหลายของพวกเรา?"¹⁴ เราได้กำหนดผลแห่งการกระทำของพวกเจ้าให้มาต่อสู้พวกเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และเราจะก่อไฟไว้ในฟืนไม้ต่าง ๆ และมันจะเผาผลาญทุกสิ่งที่อยู่รอบเมืองนั้น"

Chapter 22

¹นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส "จงลงไปยังราชสำนักของกษัตริย์ยูดาห์ และกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่น²ว่า 'ข้าแต่กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด จงสดับพระวจนะของพระยาห์เวห์ ทั้งพระองค์เอง บรรดาข้าราชการของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ผู้เข้ามาในประตูเมืองทั้งหลายนี้' พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "จงกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม และจงช่วยผู้ผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นมือของผู้ที่กดขี่ข่มเหง อย่ากระทำความการุณแก่คนต่างด้าวในแผ่นดินของเจ้า หรือลูกกำพร้าพ่อ หรือหญิงม่าย อย่ากระทำการการุณกรรมหรือทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดหลั่งออกในสถานที่นี้"

⁴เพราะว่าถ้าเจ้าเชื่อฟังถ้อยคำเหล่านี้จริง ๆ แล้วเหล่ากษัตริย์ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดจะเสด็จเข้ามาทางประตูทั้งหลายของวังนี้ประทับบนรถม้าศึกและบนม้าทั้งหลาย ทั้งตัวกษัตริย์ บรรดาข้าราชการ และประชาชนของพระองค์⁵ แต่ถ้าเจ้าไม่ฟังถ้อยคำเหล่านี้จากเราที่เราได้ประกาศแล้ว นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ แล้วราชสำนักนี้จะเป็นซากปรักหักพัง"⁶ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับราชสำนักแห่งกษัตริย์ของยูดาห์ว่า "เจ้าเป็นเหมือนกิเลอาดหรือเป็นเหมือนยอดภูเขาของเลบานอนสำหรับเรา ถึงกระนั้น เราจะทำให้เจ้าเป็นถิ่นทุรกันดาร เป็นเมืองทั้งหลายที่ไม่มีคนอาศัย"

⁷เพราะเราได้เตรียมพวกผู้ทำลายไว้ต่อสู่เจ้า พวกนักรบพร้อมด้วยอาวุธของพวกเขาวะตัดบรรดาต้นสนสีดาร์ที่ดีที่สุดของเจ้าลง และโยนเข้าในไฟ⁸ แล้วประชาชาติเป็นอันมากจะผ่านเมืองนี้ไป แต่ละคนจะพุดกันต่อไปว่า "ทำไมพระยาห์เวห์จึงได้ทรงทำวิธีเช่นนี้แก่เมืองใหญ่นี้?"⁹ แล้วคนอื่น ๆ จะตอบว่า "เพราะว่าพวกเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และได้ไปกับภรรยาคนอื่น ๆ และได้มีสภากับพวกพระเหล่านั้น"

¹⁰อย่าร้องไห้เพื่อคนที่ตาย หรืออย่าเสียใจเพราะเขาเลย แต่จงร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อผู้ที่กำลังจะจากไป เพราะเขาจะไม่มีวันได้กลับมาและเห็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขาอีกเลย"¹¹ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เกี่ยวกับเยโฮอาหาสโอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งได้ครองราชย์ต่อจากโยสิยาห์ราชบิดาของพระองค์ 'เขาได้ไปจากสถานที่นี้และจะไม่กลับมา'¹² เขาจะสิ้นชีวิตที่นั่นในสถานที่ซึ่งพวกเขาจับเขาไปเป็นเชลย และเขาจะไม่เห็นแผ่นดินนี้อีกเลย'

¹³วิธีที่เจ้าผู้สร้างวังของเจ้าด้วยความไม่ชอบธรรม สร้างห้องขึ้นบนทั้งหลายไว้ด้วยความไม่ยุติธรรม ผู้ทำให้เพื่อนบ้านของเจ้าทำงานให้เขาโดยไม่ได้อะไรเลย และเขาไม่ได้จ่ายค่าจ้างต่างๆ ให้แก่เขา"¹⁴ เขากล่าวว่า "เราจะสร้างวังใหญ่สำหรับเราเอง พร้อมด้วยบรรดาห้องขึ้นบนกว้างขวาง" ดังนั้นเขาจะหน้าตาบานใหญ่ทั้งหลายให้ห้องนั้น และเขาบุฟาผนังด้วยไม้สนสีดาร์ และเขากาสีเป็นสีแดง"¹⁵ นี่คือนั่นที่ทำให้เจ้าเป็นกษัตริย์ที่ดี ที่เจ้าได้ต้องการผนังเป็นไม้สนสีดาร์หรือ? บิดาของเจ้าได้กินและดื่มด้วย แต่ยังไม่กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรมไม่ใช่หรือ? แล้วสิ่งต่างๆ ทั้งหลายก็เป็นไปด้วยดีสำหรับเขา

¹⁶เขาได้พิพากษาคดีเข้าข้างคนจนและคนขัดสน ก็เป็นการดี การทำอย่างนี้ซึ่งที่หมายความว่ารู้จักเราไม่ใช่หรือ? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์¹⁷ แต่ไม่มีอะไรในดวงตาทั้งสองของเจ้าและใจเลเยนออกจากความวิตกกังวลเรื่องคำโรธธรรมของเจ้า และสำหรับการทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตก เพื่อทำการกดขี่ข่มเหงและกระทำการุณแก่คนอื่น ๆ ดังนั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโฮอาคิมโอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ว่า พวกเขาจะไม่คร่ำครวญถึงเขาว่า 'อนิจจา พี่ชายของเราเอ๋ย' หรือ 'อนิจจา พี่สาวของเราเอ๋ย' พวกเขาจะไม่คร่ำครวญถึงเขาว่า 'อนิจจา เจ้านาย' หรือ 'อนิจจา พระองค์ท่าน'

¹⁹เขาจะถูกฝังไว้อย่างการฝังลา คือได้ถูกลากไปโยนทิ้งไว้ข้างนอกประตูของเยรูซาเล็ม²⁰ จงขึ้นไปทูลเขาทั้งหลายของเลบานอนและตะโกนร้อง จงเปล่งเสียงของเจ้าในบาซัน จงร้องตะโกนจากภูเขาทั้งหลายของอาบาริม เพราะว่าเพื่อนของเจ้าทั้งสิ้นได้ถูกทำลายเสียแล้ว²¹ เราได้พูดกับเจ้าเมื่อเจ้าพลอดภัย แต่เจ้าได้กล่าวว่า 'เราจะไม่ฟัง' นี่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของเจ้าตั้งแต่ยังหนุ่มๆ เพราะเจ้าไม่เคยฟังเสียงของเราเลย

²²ลมจะดูแลผู้เลี้ยงแกะทั้งสิ้นของเจ้า และบรรดาเพื่อนของเจ้าจะตกไปเป็นเชลย แล้วเจ้าจะอับอายอย่างแน่นอน และอีกหน้าเจ้าด้วยการกระทำชั่วร้ายทั้งสิ้นของเจ้า²³ เจ้าผู้อาศัยอยู่ใน 'เลบานอน' ผู้ได้สร้างวังอยู่ในอาคารไม้สนสีดาร์ เจ้าจะคร่ำครวญอย่างไรเมื่อความปวดร้าวมาเหนือเจ้า ความเจ็บปวดเหมือนกับหญิงที่คลอดบุตร"²⁴ "เรามีชีวิตอยู่ตราบดี นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ แม้ว่าถ้าเจ้าเยโฮยาซิน บุตรชายของเยโฮอาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ ได้เป็นหัวหน้าของพวกเรา เราจักจะฉีกเจ้าเสีย

²⁵เพราะเราได้มอบเจ้าไว้ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงเอาชีวิตของเจ้า และในมือของคนเหล่านั้นซึ่งพวกเจ้ากลัว คือในพระหัตถ์ของเบบูคอดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือของคนเคลเดีย"²⁶ เราจะเหวี่ยงเจ้าและมารดาของเจ้าผู้คลอดเจ้าไปยังอีกดินแดนหนึ่ง ที่ซึ่งเจ้าไม่ได้เกิดที่นั่นแต่เจ้าจะตายที่นั่น²⁷ เกี่ยวกับแผ่นดินแห่งนี้ซึ่งพวกเขาอยากกลับนั้น พวกเขาจะไม่ได้กลับมาที่นี่

²⁸นี่เป็นภาษาที่ถูกดูหมิ่นและแตกหรือ? ผู้ชายคนนี้เป็นเยโฮยาซิน ที่เป็นหม้อที่ไม่มีใครชอบหรือ? ทำไมพวกเขาจึงเหวี่ยงเขาและเหล่าพงศ์พันธุ์ของเขาออกมา และได้เทพวกเขาออกไปในแผ่นดินซึ่งเขาทั้งหลายไม่รู้จัก?²⁹ โอแผ่นดิน แผ่นดิน แผ่นดินเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์³⁰ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'จงเขียนเกี่ยวกับผู้ชายคนนี้ เยโฮยาซิน ว่าเขาจะไม่บุตร เขาจะไม่รุ่งเรืองในชีวิตของเขา หรือ ไม่มีใครในบรรดาเชื้อสายของเขาที่จะประสบความสำเร็จหรือได้นับถือนับลึงค์ของดาวิด และปกครองเหนือในยูดาห์'"

Chapter 23

¹"วิธีที่บรรดาผู้เลี้ยงแกะ ผู้ทำลายและทำให้แก่แห่งลานหญ้าของเราจะจัดกระจายไป นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์"² เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสเกี่ยวกับบรรดาผู้เลี้ยงแกะผู้ดูแลประชาชนของพระองค์ว่า "เจ้าทั้งหลายได้ทำให้ฝูงแกะของเราจะจัดกระจายไปและได้จับไล่พวกมันไปเสีย เจ้าไม่ได้เอาใจใส่มัน ดังนั้น เราจะลงโทษเจ้า เพราะการขี้ขลาดที่เจ้าได้กระทำ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์³ เราเองจะรวบรวมฝูงแกะของเราที่เหลืออยู่ออกจากดินแดนทั้งปวงที่เราได้จับไล่พวกเขาไป และเราจะนำพวกเขากลับมายังทุ่งเล็มหญ้า ที่พวกเขาจะมีลูกดกและทวีมากขึ้น

⁴แล้วเราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายไว้เหนือพวกเขา ผู้ที่จะเลี้ยงดูเขา ดังนั้นเขาทั้งหลายจะไม่ต้องกลัวหรือสิ้นหวังอีกต่อไป จะไม่มีผู้ใดในพวกเขาจะหลงหาย

เลย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์⁵นี้แน่ะ วันทั้งหลายกำลังมา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อเราจะให้ทั้งขอบธรรมจกออกมาสำหรับดาวิด เขาจะครอบครองเช่นกษัตริย์และ เขาจะปฏิบัติอย่างสุขุมรอบคอบ และนำความยุติธรรมและความชอบธรรมมาสู่แผ่นดิน⁶ในสมัยของเขา ยูดาห์จะได้รับการช่วยกู้และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย แล้วนี่จะเป็นนามซึ่งเราจะเรียกเขา คือ พระยาห์เวห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา

⁷เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันทั้งหลายกำลังมา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อพวกเขาจะไม่กล่าวอีกต่อไปว่า 'พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใดผู้ใดทรงนำประชาชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์'⁸แต่พวกเขาจะพูดว่า 'พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใดผู้ใดทรงได้นำและพาพงศ์พันธุ์อิสราเอลออกจากแดนเหนือและออกจากแผ่นดินทั้งมวลที่พระองค์ทรงขับไล่ให้ไปอยู่นั้น' แล้วเขาก็ทั้งหลายก็จะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของตนเอง"⁹เกี่ยวกับเรื่องบรรดาผู้เผยพระวจนะนั้น ใจของข้าเป็นทุกข์อยู่ภายในข้า และกระดูกทั้งสี่ของข้าก็สิ้น ข้าเป็นเหมือนคนเมา เป็นเหมือนคนที่เหล้าจุ่นได้ครอบงำอยู่ เพราะพระยาห์เวห์และเหล่าพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์

¹⁰เพราะแผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยคนลวงประเวณี เพราะว่าแผ่นดินนี้แห้งแล้ง กุ้งหอยน้ำจืดทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารก็แห้งไป วิถีของพวกผู้เผยพระวจนะก็ชั่วช้า พวกเขาไม่ได้ใช้อำนาจในทางที่ถูกต้อง"¹¹เพราะทั้งพวกผู้เผยพระวจนะและพวกปุโรหิตก็อธรรม เราได้เห็นความชั่วของพวกเขามาแต่ในนิเวศของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์¹²เพราะฉะนั้น หนทางของเขาก็คงหลาย จะเป็นเหมือนทางสั้นในความมืด เขาก็คงหลายจะถูกขับไล่ลงไป พวกเขาจะล้มลงไปในนั้น เพราะเราจะส่งภัยพิบัติมายังเขาในปีแห่งการลงโทษของพวกเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

¹³เพราะเราได้เห็นบรรดาผู้เผยพระวจนะในสมัยเรียม กระทำสิ่งที่น่ารังเกียจ พวกเขาได้เผยพระวจนะในนามของพระบาอัล และได้นำอิสราเอลประชาชนของเราหลงไป¹⁴ในท่ามกลางบรรดาผู้เผยพระวจนะในเยรูซาเล็ม เราได้เห็นสิ่งน่าหวาดหวั่นทั้งหลาย พวกเขาลวงประเวณีและดำเนินอยู่ในความนุสา พวกเขาผูกมัดกำลังมือทั้งหลายของผู้ทำความชั่ว ไม่มีใครหันจากการทำชั่วของเขา พวกเขาทุกคนได้กลายเป็นเหมือนโสโดมเก่า และชาวเมืองนั้นก็เหมือนโกโมราห์"¹⁵เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จอมเจ้านายจึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นว่า "นี่แน่ะ เราจะทำให้พวกเขากินบอระเพ็ด และดื่มน้ำมึนพิษ เพราะว่าความอธรรมได้ออกไปจากบรรดาผู้เผยพระวจนะของเยรูซาเล็มไปทั่วแผ่นดินทั้งสิ้น"

¹⁶พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า "อย่าฟังบรรดาถ้อยคำของเหล่าผู้เผยพระวจนะ ผู้เผยให้เจ้าฟัง พวกเขาได้ทำให้พวกเจ้าเต็มไปด้วยความหวังลมๆ แล้งๆ พวกเขาอ้างถึงกฏมิตที่หลายในใจของพวกเขาเอง ไม่ใช่จากพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์"¹⁷พวกเขาพูดกับคนที่ดูหมิ่นเราโดยกันที่ว่า 'พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่ามีสันติสุขสำหรับเจ้า' เพราะทุกคนที่ดำเนินชีวิตดีธรรมาตามใจของตนเองกล่าวว่า 'ภัยพิบัติจะไม่มาถึงเจ้า'¹⁸เพราะว่าใครเล่าที่ได้ยืนอยู่ในที่ประชุมของพระยาห์เวห์? ใครเล่าจะเห็นและได้ยินพระวจนะของพระองค์? ใครเล่าที่ใส่ใจในพระวจนะของพระองค์และเชื่อฟัง?

¹⁹นี่แน่ะ จะมีพายุกำลังมาจากพระยาห์เวห์ พระพิโรธของพระองค์กำลังจะออกไปแล้ว และพายุกำลังหมุนอยู่ มันจะวนเหนือศีรษะทั้งหลายของคนอธรรม"²⁰พระพิโรธของพระยาห์เวห์จะไม่หันกลับ จนกว่ามันจะสำเร็จและได้นำไปตามพระเจตนาในพระทัยของพระองค์ ในวันสุดท้าย พวกเขาจะเข้าใจเรื่องนี้²¹เราไม่ได้ส่งผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นไป พวกเขาได้ออกมาเอง เราไม่ได้ประกาศสิ่งใดกับพวกเขา แต่พวกเขายังเผยพระวจนะอยู่

²²เพราะถ้าเขาก็คงหลายได้ยืนอยู่ในที่ประชุมของเรา พวกเขาก็คงจะได้ป่าวร้องให้ประชาชนของเราได้ฟังถ้อยคำของเรา พวกเขาคงจะได้ให้พวกเขากลับจากบรรดาถ้อยคำที่ชั่วของพวกเขามา และหันกลับจากการกระทำชั่วของพวกเขาแล้ว"²³เราเป็นเพียงพระเจ้าที่อยู่ไกลหรือ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และไม่ใช่พระเจ้าที่อยู่ไกลด้วยหรือ?²⁴ใครจะซ่อนตัวอยู่ในที่ลับเพื่อเราจะไม่เห็นเขาได้หรือ? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และเราไม่ได้อยู่เต็มท้องฟ้าและโลกหรือ? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

²⁵เราได้ยินสิ่งที่พวกผู้เผยพระวจนะได้กล่าวแล้ว คนเหล่านั้นผู้ซึ่งได้เผยพระวจนะเท็จในนามของเรา พวกเขาได้กล่าวว่า 'ข้าพเจ้าได้มีความฝัน ข้าพเจ้าได้มีความฝัน'²⁶จะเป็นเช่นนี้ไปอีกนานสักเท่าใด พวกผู้เผยพระวจนะที่เผยพระวจนะเท็จจากจิตใจทั้งหลายของพวกเขา และเผยพระวจนะจากใจที่หลอกลวงทั้งหลายของพวกเขา?²⁷พวกเขากำลังวางแผนที่จะทำให้ประชาชนของเราเสื่อมชื่อเสียงด้วยความฝันทั้งหลายของพวกเขาซึ่งพวกเขาเล่าให้ฟัง แต่ละคนกลับเพื่อบ้านของเขา อย่างกับเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาที่เสื่อมชื่อเสียงของเรา ไปขึ้นขอบชื่อของพระบาอัล

²⁸ผู้เผยพระวจนะที่ได้ฝัน ให้เขาเล่าความฝัน แต่ให้คนที่มิถ้อยคำของเราได้ประกาศบางสิ่ง ให้เขาประกาศถ้อยคำของเราอย่างสัตย์ซื่อ เพราะฟางข้าวจะเปรียบอะไรกับข้าวได้? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์²⁹ถ้อยคำของเราไม่เหมือนไฟหรือ? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และเหมือนก้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นเสี่ยงๆ ไม่ใช่หรือ?³⁰ดังนั้น ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้เผยพระวจนะ ผู้ที่ขโมยถ้อยคำมาจากคนอื่นและกล่าวว่าถ้อยคำเหล่านั้นมาจากเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

³¹ดูเถิด เราต่อสู้กับพวกผู้เผยพระวจนะ ผู้ใช้ลึนของพวกเขามาประกาศคำเผยพระวจนะทั้งหลาย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์³²ดูเถิด เราต่อสู้ผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นที่เผยความฝันเท็จ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และแล้วประกาศสิ่งเหล่านั้นและในวิธีนี้ได้นำประชาชนของเราให้หลงไป ด้วยการนุสาและการโอ้อวดของพวกเขา เราต่อสู้พวกเขา เพราะเราไม่ได้ส่งพวกเขาออกไปหรือไม่ได้สั่งพวกเขา ดังนั้น พวกเขาจะไม่ช่วยชนชาตินี้แต่อย่างใดเลย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์³³เมื่อประชาชนเหล่านี้ หรือผู้เผยพระวจนะคนใด หรือปุโรหิตคนใด ถามเจ้าว่า 'อะไรเป็นภาระของพระยาห์เวห์?' เจ้าจงกล่าวกับพวกเขาว่า 'พวกเขานั้นแหละเป็นภาระ และเราจะโยนเจ้าไปเสีย' นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์

³⁴ส่วนพวกผู้เผยพระวจนะ พวกปุโรหิต และประชาชนผู้ซึ่งพูดว่า 'นี่คือการของพระยาห์เวห์' เราจะลงโทษผู้นั้นและครอบครัวของเขา³⁵พวกเขาจะพูดเสมอแต่ละคนพูดกับเพื่อนบ้านของเขา และแต่ละคนพูดกับพี่น้องของเขา พระยาห์เวห์ทรงตอบว่าอะไร? และ 'พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศว่าอะไร?'³⁶แต่เจ้าจะต้องไม่พูดอีกต่อไปว่า 'ภาระของพระยาห์เวห์' เพราะว่าภาระนั้นเป็นคำของทุกคน และเจ้าได้ผันแปรเหล่าพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่คือพระยาห์เวห์จอมเจ้านายพระเจ้าของพวกเขา

³⁷นี่คือสิ่งที่เจ้าจะกล่าวกับผู้เผยพระวจนะว่า 'พระยาห์เวห์ได้ทรงตอบท่านว่าอะไร?' หรือ 'พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่าอะไร?'³⁸ แต่ถ้าพวกเจ้าพูดว่า 'การะของพระยาห์เวห์' นี่คือนั่นที่พระยาห์เวห์ตรัส คือ 'เพราะพวกเจ้าได้กล่าวคำเหล่านี้ว่า 'การะของพระยาห์เวห์' เมื่อเราใช้ไปหาเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่พูดว่า 'การะของพระยาห์เวห์'""³⁹ เพราะฉะนั้น นี่แหละ เราจะยกเจ้าทั้งหลายขึ้นและโยนเจ้าไปเสียจากหน้าเรา พร้อมกับเมืองซึ่งเราได้ให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้า"⁴⁰ แล้วเราจะนำความอับอายและการดูหมิ่นเป็นนิตยมาเหนือเจ้าทั้งหลาย ซึ่งเราจะไม่ลืมเลย"

Chapter 24

¹พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงบางสิ่งแก่ข้าพเจ้า นี่แหละ มีกระเจาดสองใบในฝันเมื่อวางไว้หน้าพระวิหารของพระยาห์เวห์ (มีมันได้สำแดงแก่ข้าพเจ้า หลังจากเบบุดีนเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้จับเยโฮยาคิมโอรสของเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ พร้อมกับบรรดาข้าราชการของยูดาห์ ทั้งพวกช่างฝีมือและพวกช่างเหล็ก จากเยรูซาเล็มและนำพวกเขามายังบาบิโลน)²กระเจาดใบหนึ่งมีพวกมะเดื่ออย่างดีเหมือนมะเดื่อที่สุกต้นฤดู แต่กระเจาดอีกใบหนึ่งนั้นมีพวกมะเดื่ออย่างเลวมาก เลวจนรับประทานไม่ได้³พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร?" ข้าพเจ้าได้ทูลตอบว่า "พวกผลมะเดื่อพระเจ้ายา พวกผลมะเดื่อที่ดีก็ดีมากและผลมะเดื่อที่เลวก็เลวมาก เลวจนรับประทานไม่ได้"

⁴แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่า⁵"พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราจะถือว่าการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยของยูดาห์เป็นผลประโยชน์ของพวกเขายอยู่ เหมือนกับผลมะเดื่อที่ยังดีเหล่านี้ คือผู้ที่เราได้ส่งไปจากสถานที่นี้ไปสู่แผ่นดินของคนเคลเดีย⁶ เราจะตั้งดาของเรากับพวกเขาเพื่อความดีและเราจะนำพวกเขากลับมายังแผ่นดินนี้อีก เราจะสร้างพวกเขาขึ้นและจะไม่รื้อพวกเขาลง เราจะปลูกพวกเขาและไม่ถอนพวกเขาเสีย

⁷แล้วเราจะให้จิตใจแก่พวกเขาที่จะรู้จักรว่าเราคือพระยาห์เวห์ เขาก็หลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา เพราะพวกเขาจะกลับมาหาเราด้วยใจทั้งหมดของพวกเขา⁸แต่เหมือนอย่างมะเดื่อที่เลวมากจนรับประทานไม่ได้มัน นี่คือนั่นที่พระยาห์เวห์ตรัส เราจะทำอย่างนี้ต่อเศคดียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ทั้งพวกข้าราชการของเขา และพวกที่เหลือในเยรูซาเล็มที่ยังค้างอยู่ในแผ่นดินนี้ หรือที่ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์⁹เราจะทำให้เขาเป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัว เป็นภัยพิบัติ ในสายตาของอาณาจักรทั้งสิ้นในโลก เป็นที่ถูกตำหนิ เป็นเรื่องสำหรับสุภาสิต เป็นคำเยาะเย้ย และเป็นพวกคำแช่งในทุกแห่งซึ่งเราขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น¹⁰เราจะส่งดาบออกไป การกันดารอาหาร และโรคระบาดมายังพวกเขา จนเขาถูกทำลายจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่พวกเขาและแก่บรรพบุรุษของพวกเขา"

Chapter 25

¹นี่คือถ้อยคำที่ได้มาถึงเยเรมีย์เกี่ยวกับเรื่องชนชาติยูดาห์ทั้งสิ้น เมื่อถึงปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม โอรสของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ปีนั้นเป็นปีขึ้นรัชกาลของเบบุดีนเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน²เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวสิ่งนี้แก่ประชาชนยูดาห์ และแก่ผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มทั้งสิ้น³เขาได้กล่าวว่า "เป็นเวลาสี่สิบสามปี ตั้งแต่ปีที่สิบสามของโยสียาห์ โอรสของอาโมนกษัตริย์ของยูดาห์ จนถึงวันนี้ พระวจนะของพระยาห์เวห์มายังข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้บอกแก่ท่านทั้งหลายครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกท่านก็ไม่ได้ฟัง

⁴พระยาห์เวห์ได้ทรงส่งบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์มาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกท่านก็ไม่ได้ฟังหรือให้ความสนใจเลย⁵พวกผู้เผยพระวจนะเหล่านี้ได้กล่าวว่า 'จงให้แก่แต่ละคนหันกลับจากทางชั่วของเขาและจากการกระทำผิดของเขา และกลับไปยังแผ่นดินซึ่งพระยาห์เวห์ได้ประทานแก่เหล่าบรรพบุรุษของเจ้าและแก่พวกเจ้าตั้งแต่โบราณเป็นของขวัญเป็นนิตย'⁶ดังนั้นอย่าไปติดตามพระอื่น ๆ เพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพวกพระเหล่านั้น และอย่าช่วยพระองค์ด้วยผลงานแห่งมือทั้งหลายของพวกเจ้า แล้วพระองค์จะไม่ทำอันตรายแก่พวกเจ้า'

⁷แต่พวกเจ้าก็ไม่ฟังเรา นี่คือน่าประสาของพระยาห์เวห์ ดังนั้นพวกเจ้าจึงได้ขี้ริ้วเราด้วยผลงานจากมือทั้งหลายของพวกเจ้า ซึ่งเป็นอันตรายแก่พวกเจ้าเอง⁸ดังนั้น พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย จึงตรัสดังนี้ว่า 'เพราะเจ้าไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา⁹นี่แหละ เราจะออกคำสั่งให้รวบรวมประชาชนทั้งหลายของทิศเหนือ นี่คือน่าประสาของพระยาห์เวห์ พร้อมด้วยเบบุดีนเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราจะนำพวกเขามาต่อสู้แผ่นดินนี้และผู้ที่ยึดอยู่ในเมืองนี้ และต่อสู้กับบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งอยู่ล้อมรอบพวกเจ้า เพราะเราจะทำลายเขาทั้งหลายให้สิ้น เราจะทำให้เขาเป็นที่หวาดหวั่นและเป็นที่เยาะเย้ยและเป็นที่ทิ้งร้างเป็นนิตย

¹⁰เราจะกำจัดเสียงแห่งความชื่นชมและเสียงแห่งความยินดี เสียงของเจ้าบ่าวและเสียงของเจ้าสาว เสียงหีบไม้ทั้งหลายและแสงของตะเกียง¹¹แล้วแผ่นดินนี้ทั้งสิ้นจะกลายเป็นที่ทิ้งร้างและเป็นที่น่าสยดสยอง และบรรดาประชาชาติเหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนเป็นเวลาเจ็ดสิบปี¹²แล้วสิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อครบเวลาเจ็ดสิบปีแล้ว เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและชนชาตินั้น คือแผ่นดินของคนเคลเดีย นี่คือน่าประสาของพระยาห์เวห์ เพราะความผิดบาปของเขาทั้งหลาย และเราจะทำให้แผ่นดินนั้นถูกทิ้งร้างอยู่เป็นนิตย

¹³แล้วเราจะสู้ต่อแผ่นดินนั้นที่ถ้อยคำทั้งสิ้นที่เราได้กล่าว และทุกสิ่งที่ได้เขียนไว้ในหนังสือนี้ ซึ่งเยเรมีย์ได้เผยพระวจนะแก่ประชาชาติทั้งสิ้น¹⁴เพราะว่าหลายประชาชาติและบรรดาอาณาจักรจะทำให้ประเทศเหล่านี้เป็นกาสด้วย เราจะตอบแทนเขาทั้งหลายตามการกระทำและผลงานทั้งหลายจากมือของพวกเขา"¹⁵เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงเอาถ้วยเหล้าจุ่มแห่งความโกรธนี้ไปจากมือเรา และบังคับบรรดาประชาชาติซึ่งเรากำลังส่งเจ้าไปให้ดื่มจากถ้วยนั้น

¹⁶เพราะพวกเขาจะดื่มและเดินโซเซและบ้าคลั่งต่อหน้าดาบซึ่งเรากำลังส่งไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย"¹⁷ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงรับถ้วยมาจากพระหัตถ์ของพระ

ยารห์เวห์ และบังคับประชากรทั้งสี่ซึ่งพระยารห์เวห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าไปหาขึ้น¹⁸ เยรูซาเล็มและเมืองต่างๆ ของยูดาห์ ทั้งบรรดาฆัตริย์และพวกข้าราชการ และทำให้พวกเขาถูกทั้งร้างและเป็นบางสิ่งที่น่าสยดสยอง และเป็นสิ่งที่เยาะเย้ยและแซ่ซบอย่างที่เราเป็นทุกวันนี้

¹⁹ชนชาติอื่นๆ ก็ต้องดื่มมันด้วย ฟาโรห์ฆัตริย์อียิปต์และพวกผู้รับใช้และบรรดาข้าราชการของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ทั้งสี่²⁰ ประชาชนทุกคน ที่มีวัฒนธรรมที่ผสมผสานกัน บรรดาฆัตริย์แห่งแผ่นดินอูส และบรรดาฆัตริย์แห่งแผ่นดินฟิลิสเตีย คือเมืองอัสเคโลน ภาษา เอโครน และคนที่เหลืออยู่ของอัสโดด²¹ เอโดม โมอับและประชาชนของอัมโมน

²²บรรดาฆัตริย์แห่งเมืองไกรและไซดอน บรรดาฆัตริย์แห่งเมืองชายฝั่งทั้งหลายของทะเลฟากโน้น²³ เมืองเดดาน เทมา และบุส พร้อมด้วยบรรดาคนที่ โคนมมจอนู พวกเขาคือผู้ดื่มด้วย²⁴ บรรดาฆัตริย์แห่งอาระเบียและบรรดาฆัตริย์แห่งประชาชนที่ปะปนกันที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

²⁵บรรดาฆัตริย์แห่งคิมรี และบรรดาฆัตริย์แห่งเอลาม และบรรดาฆัตริย์แห่งมีเดีย²⁶ บรรดาฆัตริย์แห่งเมืองกิสเหเนอ พวกที่อยู่ใกล้และพวกที่อยู่ไกล ออกไป ทุกๆ คนพร้อมด้วยพี่น้องและบรรดาราชอาณาจักรแห่งโลกซึ่งอยู่บนพื้นพิภพ ภายหลังที่สุดฆัตริย์แห่งบาบิโลน จะดื่มจากถ้วยนั้นด้วย²⁷ พระยารห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บัดนี้ เจ้าจงพูดกับเขากันหลายว่า พระยารห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงดื่ม และให้มาแล้วก็อาเจียน จงล้มลง และอย่าลุกขึ้นต่อหน้าดาบซึ่งเราจะส่งมาท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย"

²⁸แล้วสิ่งนี้จะเกิดขึ้นถ้าพวกเขาปฏิเสธไม่รับถ้วยจากมือของเจ้าดื่ม เจ้าจงพูดกับเขากันหลายว่า 'พระยารห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า เจ้าต้องดื่มอย่างแน่นอน'²⁹ เพราะนี่แน่ะ เรากำลังนำความพิณาศมาบนเมืองซึ่งเรียกตามชื่อของเราแล้ว และเจ้าจะหลบหนีไปจากการลงโทษได้หรือ? เจ้าจะหนีรอดไปไม่ได้ เพราะเรากำลังเรียกดาบเล่มหนึ่งมาเหนือบรรดาผู้อาศัยอยู่ในแผ่นดินทั้งสี่ นี้อีกคำประกาศของพระยารห์เวห์จอมเจ้านาย³⁰ เจ้าจงเผยแพร่วอนะเหล่านี้ทั้งสี่สู่เขาทั้งหลาย และกล่าวแก่พวกเขาว่า 'พระยารห์เวห์จะเปล่งพระสุรเสียงจากที่สูงทั้งหลาย และพระองค์จะเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์จากที่พำนักบริสุทธิ์ของพระองค์ และพระองค์จะเปล่งพระสุรเสียงดังสนั่นต่อคออกแคของพระองค์ เหมือนดังคนเหล่านั้นที่ย่ำจุ่มโห่ร้องต่อสู้คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่บนโลก

³¹เสียงแห่งการต่อสู้จะก้องไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เพราะพระยารห์เวห์ทรงมีบรรดาข้อกล่าวหากับประชากรทั้งสี่ และพระองค์ทรงเข้าพิพากษาเหนือหนึ่งทั้งสี่ พระองค์จะทรงส่งพวกคนชั่วร้ายไปหาดาบ นี้อีกคำประกาศของพระยารห์เวห์³² พระยารห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า 'นี่แน่ะ ภัยพิบัติกำลังจะออกไปจากประชากรทั้งสี่ทั้งสี่ และพายุใหญ่กำลังจะก่อตัวขึ้นมาจากส่วนที่ไกลที่สุดของโลก'³³ แล้วคนเหล่านั้นที่พระยารห์เวห์ได้ทรงประหารในวันนั้นจะมีจากปลายโลกข้างหนึ่งถึงปลายโลกอีกข้างหนึ่ง เขาเหล่านั้นจะไม่ใคร่ร้องไห้คร่ำครวญให้พวกเขา หรือได้รวบรวมหรือได้ฝัง พวกเขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์อยู่บนพื้นดิน

³⁴ผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายเอ๋ย จงคร่ำครวญและร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ พวกเจ้าของฝูงแกะทั้งหลายเอ๋ย จงกลิ้งเกลือกในขี้เถา เพราะพวกผู้สังหารพวกเจ้ากำลังมาแล้ว พวกเจ้าจะต้องกระจัดกระจาย เมื่อพวกเจ้าจะล้มลงเหมือนภาษาละคำ³⁵ จะไม่มีที่ลี้ภัยสำหรับพวกผู้เลี้ยงแกะ จะไม่มีทางหนีสำหรับเหล่าผู้นำของฝูงแกะ³⁶ จงฟังบรรดาเสียงร้องไห้ของพวกผู้เลี้ยงแกะ และเสียงคร่ำครวญของผู้นำทั้งหลายของฝูงแกะ เพราะว่าพระยารห์เวห์ทรงกำลังทำลายทุ่งหญ้าของเขาทั้งหลายเสีย

³⁷ดังนั้นทุ่งหญ้าอันสงบสุขก็จะถูกพินาศเสีย เนื่องด้วยความกร้าวร้ายแรงกล้าของพระยารห์เวห์³⁸ เหมือนอย่างสิงห์หนุ่มที่ออกมาจากที่ซ่อนของมัน เพราะว่าแผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่น่าสยดสยองเพราะดาบของผู้ที่กดขี่มเหง เพราะความพิโรธของพระองค์"

Chapter 26

¹ในต้นรัชกาลของโยฮายาคิม โอรสของโยสิยาห์ฆัตริย์ของยูดาห์ ได้มีพระวอนะมาจากพระยารห์เวห์กล่าวว่า² "พระยารห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า จงยืนอยู่ในลานพระนิเวศของเราและจงพูดเกี่ยวกับเมืองทั้งสี่แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งมานับสการในพระนิเวศของเรา จงประกาศทุกถ้อยคำที่เราได้สั่งเจ้าให้พูดกับพวกเขา อย่าเว้นสักคำเดียว³ บางทีพวกเขาจะฟัง ที่แต่ละคนจะหันกลับจากทางชั่วร้ายของเขา ดังนั้นเราจะยับยั้งเกี่ยวกับภัยพิบัติซึ่งเรากำลังวางแผนจะนำมาเหนือพวกเขา เพราะการชั่วร้ายที่พวกเขาได้กระทำ

⁴ดังนั้นเจ้าจงพูดกับพวกเขาว่า 'พระยารห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าพวกเขาไม่ฟังเรา ที่จะต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติที่เราได้วางไว้ต่อหน้าพวกเขา⁵ ถ้าพวกเขาไม่ฟังบรรดาถ้อยคำของผู้รับใช้ทั้งหลายของเรา คือบรรดาผู้เผยแพร่วอนะ ซึ่งเราได้ส่งไปหาเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง แต่เจ้าไม่ได้ฟังนั้น⁶ แล้วเราจะทำให้พระนิเวศนี้เป็นเหมือนอย่างซีโลห์ เราจะทำให้เมืองนี้เป็นคำสาปในสายตาของบรรดาประชากรทั้งสี่ทั่วแผ่นดิน"

⁷บรรดาปุโรหิต เหล่าผู้เผยแพร่วอนะ และประชาชนทั้งสี่ได้ยินเยเรมีย์ประกาศถ้อยคำเหล่านี้ในพระนิเวศของพระยารห์เวห์⁸ ดังนั้นสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อเยเรมีย์ได้จบคำประกาศทั้งสี่ ซึ่งพระยารห์เวห์ได้ทรงบัญชาท่านให้พูดแก่ประชาชนทั้งสี่นั้น บรรดาปุโรหิต พวกผู้เผยแพร่วอนะและประชาชนทั้งสี่ได้จับเยเรมีย์และได้กล่าวว่า "เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน" ทำไมเจ้าจึงได้เผยแพร่วอนะในพระนามของพระยารห์เวห์และก็ได้กล่าวว่า พระนิเวศนี้จะกลายเป็นเหมือนซีโลห์และเมืองนี้จะร้างเปล่า ไม่มีผู้อยู่อาศัย?" เพราะประชาชนทั้งสี่ได้จัดตั้งกลุ่มประท้วงต่อเยเรมีย์ที่พระนิเวศของพระยารห์เวห์

¹⁰แล้วบรรดาข้าราชการของยูดาห์ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้และได้กลับขึ้นมาจากพระราชวังไปถึงพระนิเวศของพระยารห์เวห์ พวกเขาได้มานั่งในทางเข้าประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระยารห์เวห์¹¹ บรรดาปุโรหิตและเหล่าผู้เผยแพร่วอนะจึงได้บอกพวกข้าราชการและประชาชนทั้งปวง พวกเขาได้กล่าวว่า "เป็นการถูกต้องแล้วที่ผู้ชายคนนี้ต้องตาย เพราะเขาได้เผยแพร่วอนะกล่าวโทษเมืองนี้ ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินกับหูของท่านเองแล้ว"¹² ดังนั้นเยเรมีย์จึงได้บอกกับพวกข้าราชการและประชาชนทั้งปวง และได้พูดว่า "พระยารห์เวห์ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเผยแพร่วอนะต่อพระนิเวศและเมืองนี้ ให้กล่าวถ้อยคำทั้งสี่ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินแล้ว

¹³เพราะฉะนั้น บัดนี้จึงแก้ไขทางทั้งหลายและการกระทำทั้งหลายของพวกท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อที่พระยาห์เวห์จะทรงยับยั้งเกี่ยวกับภัยพิบัติซึ่งพระองค์ทรงประกาศต่อพวกท่าน¹⁴ ส่วนตัวข้าพเจ้าเอง จงมองดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ในมือของพวกท่าน ท่านจงทำตามข้าพเจ้าตามที่ท่านชอบในสายตาของพวกท่านเกิด¹⁵ ขอแต่เพียงให้ทราบเถิดว่า ถ้าท่านจะประหารข้าพเจ้า แล้วท่านกำลังจะนำโลหิตไร้ความผิดมาตกบนตัวพวกท่านเองและแก่เมืองนี้และพวกผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้ เพราะความจริงพระยาห์เวห์ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาประกาศถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นให้ข้าพเจ้าของพวกท่าน"

¹⁶แล้วพวกข้าราชการและประชาชนทั้งสิ้นได้พูดกับบรรดาปุโรหิต และพวกผู้เผยพระวจนะว่า "เป็นการไม่ถูกต้องสำหรับผู้ชายคนนี้จะตาย เพราะเขาได้ประกาศเรื่องทั้งหลายกับเราในพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา"¹⁷ แล้วพวกผู้ชายจากพวกผู้อาซูโรแห่งแผ่นดินก็ได้อุบัติขึ้นและได้พูดกับประชาชนทั้งสิ้นที่ชุมนุมกัน¹⁸ พวกเขาได้พูดว่า "มีคำหาชาวเมืองโมเรเชกได้กำลังเผยพระวจนะในสมัยเฮซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และได้กล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นของยูดาห์ และได้กล่าวว่า 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า เมืองศิโยนจะถูกโลหเหมือนโกลนา เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง และภูเขาที่ตั้งของนิเวศนั้นจะกลายเป็นเขาที่รกรกไปด้วยเหล่าฟุ่มไม้'

¹⁹เฮซคียาห์กษัตริย์ยูดาห์ และคนยูดาห์ทั้งสิ้นได้ฆ่าเขาเสียแล้วหรือ? เขาไม่ได้ฆ่าเกรงพระยาห์เวห์และไม่ได้กลว้างวอนขอพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ได้ทรงกลับพระทัยเกี่ยวกับภัยพิบัติซึ่งพระองค์ทรงประกาศให้เขาเหล่านั้นหรือ? ดังนั้นเรากำลังจะนำเหตุร้ายยิ่งใหญ่มานำสู่ชีวิตของพวกเราเองหรือ?"²⁰ ในขณะที่เดียวกันยังมีผู้ชายอีกคนหนึ่งผู้ได้เผยพระวจนะในพระนามของพระยาห์เวห์ ชื่ออูริยาห์ บุตรชายของเซโหมยาห์ จากศิรียากเยอาริม เขาได้เผยพระวจนะกล่าวโทษต่อเมืองนี้ และแผ่นดินนี้เห็นด้วยกับบรรดาถ้อยคำของเยเรมีย์²¹ แต่เมื่อกษัตริย์เยโฮยาคิม และเหล่าทหารและบรรดาข้าราชการได้ยินถ้อยคำของเขา แล้วกษัตริย์ก็ทรงพยายามที่จะสังหารเขาเสีย แต่อูริยาห์ได้ทราบเรื่องและได้กลัว ดังนั้นเขาจึงได้หนีไปยังอียิปต์

²²แล้วกษัตริย์เยโฮยาคิมก็ทรงส่งพวกผู้ชายไปยังอียิปต์ คือเอลนาธันบุตรชายของอักโบร์และคนอื่นอีกไปยังอียิปต์ภายหลังอูริยาห์²³ พวกเขาได้จับอูริยาห์ออกมาจากอียิปต์ และได้้นำเขามาทายกษัตริย์เยโฮยาคิม แล้วพระองค์ได้ทรงประหารเขาด้วยดาบ และได้โยนศพของเขาเข้าไปในหลุมฝังศพของสามัญชน²⁴ แต่มือของอาคัมบุตรชายของซาฟานได้ช่วยเหลือเยเรมีย์ ดังนั้นเขาจึงไม่ได้ถูกมอบไว้ในมือของประชาชนที่จะประหารชีวิตเขา

Chapter 27

¹ในต้นรัชกาลของเศเดคียาห์ โอรสของโยสียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ พระวจนะนี้ได้อาจมาจากพระยาห์เวห์ถึงเยเรมีย์² นี่คือการที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้า "จงทำสายรัดและแอกสำหรับตัวเจ้า จงสวมพวกมันที่คอของเจ้า³ แล้วส่งพวกมันไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม กษัตริย์แห่งโมอับ และกษัตริย์ของประชาชนแห่งอัมโมน กษัตริย์แห่งไทร และกษัตริย์แห่งไซดอน ส่งพวกมันไปด้วยมือของเหล่าทูตที่เข้ามาเข้าเฝ้าเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม

⁴จงให้คำสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขาเพื่อบรรดานายของพวกเขากลับมาและกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า นี่คือการที่พวกเขาจะต้องกล่าวให้บรรดานายของพวกเขากลับมาฟังว่า"⁵ เราเอง ผู้ได้สร้างโลกด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งและด้วยแขนที่เหยียดออกของเรา เราได้สร้างมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายซึ่งอยู่ในโลกด้วยเช่นกัน และเราให้ใครก็ได้แล้วแต่เราเห็นชอบ⁶ ดังนั้นบัดนี้ เราเองกำลังจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งสิ้นไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้รับใช้ของเรา เรากำลังให้สิ่งมีชีวิตทั้งหลายในทุ่งแก่เขาด้วยที่จะปรนนิบัติเขา

⁷เพราะประชาชาติทั้งสิ้นจะปรนนิบัติเขา บุตรชายทั้งหลายและหลานชายทั้งหลายของเขา จนกว่าเวลากำหนดแห่งแผ่นดินของเขาเองจะมาถึง แล้วหลายประชาชาติและบรรดามหากษัตริย์จะทำให้เขาตกเป็นทาสของพวกเขากลับมา⁸ ดังนั้นถ้าประชาชาติใดและราชอาณาจักรใด ที่ไม่ปรนนิบัติเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และไม่ยอมวางคอไว้ใต้แอกของกษัตริย์ของบาบิโลน เราจะลงโทษประชาตินั้นด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด นี่คือการที่ประกาศของพระยาห์เวห์ จนกว่าเราจะได้ทำลายพวกเขาเสียด้วยมือของเรา⁹ เพราะฉะนั้น อย่าฟังบรรดาผู้เผยพระวจนะ พวกหมอดูของเจ้า พวกผู้ทำนายของเจ้า หรือคนช่างฝันของเจ้า หรือ หรือผู้วิเศษทั้งหลายของเจ้า ผู้ซึ่งกล่าวแก่เจ้าว่า 'อย่าปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน'

¹⁰เพราะพวกเขาเผยพระวจนะแก่เจ้าเป็นความเท็จ เพื่อส่งให้เจ้าไปไกลจากแผ่นดินทั้งหลายของเจ้า เพราะเราจะขับไล่เจ้าออกไป และเจ้าจะตาย¹¹ แต่ประชาชาติใดซึ่งเอาคอกของตนวางไว้ใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและปรนนิบัติเขา เราจะละเขาไว้บนแผ่นดินของเขา นี่คือการที่ประกาศของพระยาห์เวห์ และพวกเขาจะทำไรโกลนาและสร้างบ้านทั้งหลายในแผ่นดินนั้น"¹² ดังนั้น ข้าพเจ้าได้ทูลเศเดคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์และได้ทูลข่าวสารนี้ต่อพระองค์ว่า "จงโน้มพระศอกของพระองค์ลงใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และปรนนิบัติพระองค์และประชาชนของพระองค์ และพระองค์จะมีชีวิตอยู่

¹³ถ้าไม่พระองค์จะตาย พระองค์และประชาชนของพระองค์ โดยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด ดังที่เราได้ประกาศเกี่ยวกับประชาชาติที่ปฏิเสธไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน?"¹⁴ อย่าฟังบรรดาถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะผู้กล่าวแก่พระองค์และกล่าวว่า 'จงอย่าปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน' เพราะเขาทั้งหลายกำลังเผยพระวจนะเท็จแก่พระองค์"¹⁵ เพราะเราไม่ได้ใช้เขาออกไป นี่คือการที่ประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะเขาเผยพระวจนะเท็จในนามของเรา ดังนั้นเราจะขับไล่เจ้าออกไปและเจ้าจะต้องตาย ทั้งตัวเจ้าและผู้เผยพระวจนะทั้งหลายซึ่งเผยพระวจนะให้แก่เจ้า"

¹⁶ข้าพเจ้าก็ได้พูดสิ่งนี้แก่ปุโรหิตและประชาชนทั้งสิ้นว่า "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าเชื่อฟังถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะของเจ้า ซึ่งเผยพระวจนะให้แก่เจ้า และพูดว่า 'ดูสิ เครื่องใช้ต่าง ๆ ของพระนิเวศแห่งพระยาห์เวห์กลับมาจากกรุงบาบิโลน บัดนี้' พวกเขากำลังเผยพระวจนะเท็จแก่เจ้า"¹⁷ อย่าฟังพวกเขาเลย เจ้าจงปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนและมีชีวิตอยู่ ทำไมจะให้เมืองนี้ถูกทิ้งร้าง?"¹⁸ ถ้าเขาเหล่านั้นเป็นเหล่าผู้เผยพระวจนะ และถ้าพระวจนะของพระยาห์เวห์มาจากพวกเขาจริง ๆ ก็ขอให้เขาทูลวิงวอนต่อพระยาห์เวห์จอมเจ้านายไม่ให้เครื่องใช้ซึ่งเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในกรุงเยรูซาเล็ม ถูกนำไปยังบาบิโลน

¹⁹พระยาหวัจจอมเจ้านายตรัสดังนี้เกี่ยวกับบรรดาเสา อ่างสาคร และชาติ และเครื่องใช้อื่น ๆ ที่เหลืออยู่ในเมืองนี้²⁰บรรดาเครื่องใช้ที่เนบูคัดเนซซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนไม่ได้ทรงรับไป เมื่อพระองค์ทรงได้จับเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยยังกรุง บาบิโลน พร้อมกับบรรดาข้าราชการผู้ใหญ่ของกรุงเยรูซาเล็ม²¹พระยาหวัจจอมเจ้านายพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้เกี่ยวกับเครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ใน พระนิเวศของพระยาหวัจ ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม²²เครื่องใช้เหล่านี้จะถูกนำไปยังบาบิโลนและพวกมันจะอยู่ที่นั่นจนถึงวันที่ เรากลับมาหาพวกมัน นี่คือการประกาศของพระยาหวัจ แล้วเราจึงจะนำพวกมันกลับมา และให้กลับสู่สถานที่นี้"

Chapter 28

¹มันได้เกิดขึ้นในปีนั้น ในต้นรัชกาลของเศเดคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในปีสี่และเดือนที่ห้า อานันยาห์บุตรชายของอัสซุร์ ผู้เผยพระวจนะผู้ที่ได้มาจาก กิเบโอน ได้พูดกับข้าพเจ้าในพระนิเวศของพระยาหวัจ ต่อหน้าบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งหลาย เขาได้พูดว่า²"พระยาหวัจจอมเจ้านาย พระเจ้าแห่ง อิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้หักแอกที่ได้บังคับโดยกษัตริย์แห่งบาบิโลนแล้ว³ภายในสองปีเราจะนำเครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศแห่งพระยาหวัจกลับมาที่นี่ ซึ่งเป็นภาษาเนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงนำไปจากที่นี่และได้ขนย้ายไปยังบาบิโลน

⁴แล้วเราจะนำเยโฮยาคิมบุตรของเศเดคียาห์ และบรรดาเชลยทั้งหมดของยูดาห์ที่ได้ถูกส่งไปยังบาบิโลนกลับมาที่นี่อีก นี่เป็นคำประกาศ ของพระยาหวัจ เพราะเราจะหักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน"⁵ดังนั้น เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะก็ได้พูดกับอานันยาห์ผู้เผยพระวจนะที่นำบรรดาปุโรหิตและ ประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งได้ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระยาหวัจ⁶เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวว่า "ขอให้พระยาหวัจทรงทำสิ่งนี้เถิด ขอให้พระยาหวัจทรง ยืนยันถ้อยคำทั้งหลายซึ่งท่านได้เผยพระวจนะนั้นเป็นจริง และทรงนำเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระยาหวัจและบรรดาผู้ตกไปเป็นเชลยทั้งสิ้นจากบาบิโลน กลับมาที่นี่

⁷อย่างไรก็ตาม ขอฟังถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้ากำลังจะพูดให้ท่านและให้ประชาชนทั้งสิ้นได้ยิน⁸บรรดาผู้เผยพระวจนะซึ่งอยู่ก่อนข้าพเจ้าและท่านตั้งแต่โบราณกาลก็ได้เผยพระวจนะถึงประเทศต่าง ๆ และต่อมหาอาณาจักรทั้งหลาย เกี่ยวกับสงคราม การกันดารอาหาร และโรคระบาด⁹ดังนั้นผู้เผยพระวจนะผู้เผยว่าจะมี สันติภาพ ถ้ายกถ้อยคำของเขาเป็นจริง แล้วจึงจะรู้กันว่าเขาเป็นผู้เผยพระวจนะที่แท้จริงที่พระยาหวัจได้ทรงส่งมา"

¹⁰แต่อานันยาห์ผู้เผยพระวจนะก็ได้ปลดแอกออกจากคอกของเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ และได้หักมันเสีย¹¹แล้วอานันยาห์ได้กล่าวต่อหน้าประชาชนทั้งสิ้น และได้ กล่าวไว้ว่า "พระยาหวัจตรัสดังนี้ว่า เช่นนั้นแหละ ภายในสองปีเราจะหักแอกออกจากคอกของชนชาติต่าง ๆ ที่เนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้บังคับไว้"¹²แล้วเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะก็ได้ออกไปตามทางของเขา¹³หลังจากอานันยาห์ผู้เผยพระวจนะได้หักแอกออกจากคอกของเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ พระวจนะของพระ ยาหวัจมาถึงเยเรมีย์ กล่าวว่า

¹³"จงไปและบอกอานันยาห์ว่า 'พระยาหวัจตรัสดังนี้ว่า เราได้หักแอกไม้ แต่เราจะทำแอกเหล็กมาแทนที่'¹⁴เพราะพระยาหวัจจอมเจ้านาย พระเจ้าแห่ง อิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้วางแอกเหล็กไว้บนคอกของชนชาติเหล่านี้ทั้งสิ้น ให้ปรณินิบัตเนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาก็กหลายจะปรณินิบัตเิษ เราได้ยกสัตว์ป่าในท้องทุ่งทั้งหลายให้เขาปกครองด้วย"¹⁵ต่อจากนั้นผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ได้พูดกับอานันยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า "ขอจงฟังอานันยาห์ พระ ยาหวัจไม่ได้ทรงใช้ท่าน แต่ท่านเองได้ทำให้ชนชาตินี้เชื่อในความเท็จ

¹⁶ดังนั้น พระยาหวัจตรัสว่า นี่แน่ะ เราจะส่งเจ้าออกไปจากพื้นโลก เจ้าจะต้องตายในปีนี้ เพราะเจ้าได้ประกาศเป็นการกบฏต่อพระยาหวัจ"¹⁷ในเดือนที่เจ็ดของ ปีเดียวกันนั้น อานันยาห์ผู้เผยพระวจนะก็ได้ตาย

Chapter 29

¹ต่อไปนี้เป็นบรรดาถ้อยคำในม้วนหนังสือ ซึ่งเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้ส่งไปจากเยรูซาเล็มถึงพวกผู้ใหญ่ที่เหลืออยู่ในท่ามกลางพวกเชลยและถึงบรรดา ปุโรหิต บรรดาผู้เผยพระวจนะ และประชาชนทั้งสิ้น ที่เนบูคัดเนซซาร์ได้กวาดต้อนไปจากเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน²นี่เป็นเรื่องหลังจากกษัตริย์เยโฮยาคิม และ พระราชชนนี พวกข้าราชการชั้นสูง บรรดาผู้เฒ่าของยูดาห์และเยรูซาเล็ม และบรรดาช่างที่ได้ออกส่งออกไปจากเยรูซาเล็ม³เขาได้ส่งม้วนหนังสือฉบับนี้ไปด้วยมือ ของเอลาสาห์บุตรชายของซาฟาน และเกมาเรียห์บุตรชายของอิสคียาห์ ผู้ซึ่งเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงส่งไปบาบิโลนให้เนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์ แห่งบาบิโลน

⁴ม้วนหนังสือมีข้อความว่า "พระยาหวัจจอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า แก่บรรดาผู้เป็นเชลย ผู้ซึ่งเราได้เป็นเหตุให้ถูกเนรเทศไปจากเยรูซาเล็ม ถึงบาบิโลนนั้นว่า⁵จงสร้างบ้านทั้งหลายและเข้าอยู่ในบ้านเหล่านั้น จงปลูกสวนทั้งหลายและรับประทานพืชผลของพวกมัน⁶จงมีเหล่าภรรยาและให้กำเนิด บรรดาบุตรชายและบรรดาบุตรหญิง จงหาภรรยาให้บุตรชายทั้งหลายของพวกเจ้า และยกบุตรหญิงทั้งหลายของพวกเจ้าให้มีสามีเสีย ให้พวกเขาให้กำเนิด บุตรชายทั้งหลายและบุตรหญิงทั้งหลายทวีมากขึ้นที่นั่นเพื่อพวกเจ้าจะไม่เหลือน้อยเกินไป

⁷จงแสวงหาสันติสุขของเมืองซึ่งเราได้เป็นเหตุให้พวกเจ้าได้ไปเป็นเชลยอยู่นั้น และจงประณินิประนอมในนามของเราเพื่อจะมีสันติสุขสำหรับพวกเจ้าถ้ามัน สอง"⁸เพราะพระยาหวัจจอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'อย่ายอมให้พวกผู้เผยพระวจนะของพวกเจ้าผู้ที่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้าและพวกผู้ ทำนายของพวกเจ้าผู้อยู่ท่ามกลางเจ้าหลอกลวงเจ้า และอย่าเชื่อความฝันทั้งหลายซึ่งพวกเจ้าเองกำลังฝันเห็น⁹เพราะที่พวกเขาทำสิ่งเผยพระวจนะอย่าง หลอกลวงแก่เจ้าในนามของเรานั้น เราไม่ได้ใช้พวกเขาไป นี่เป็นคำประกาศของพระยาหวัจ'

¹⁰เพราะพระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า 'เมื่อบาบิโลนได้ปกครองพวกเจ้าเจ็ดสิบปีแล้ว เราจะช่วยเหลือพวกเจ้าและจะทำให้ถ้อยคำที่ดีของเราสำเร็จเพื่อนำพวกเจ้ากลับมาสู่สถานที่นี้'¹¹ เพราะเราเองรู้แผนงานทั้งหลายที่เราไว้สำหรับพวกเจ้า นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เป็นแผนงานทั้งหลายเพื่อสันติสุข ไม่ใช่เพื่อกภัยพิบัติ เพื่อจะให้อนาคตและความหวังแก่พวกเจ้า'¹² แล้วพวกเจ้าจะร้องทูลเรา และไปอธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังพวกเจ้า

¹³เพราะพวกเจ้าจะแสวงหาเราและพบเรา เมื่อเจ้าจะแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของพวกเจ้า'¹⁴ แล้วเราจะให้พวกเจ้าพบเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ และเราจะให้เจ้ากลับสู่สภาพดี เราจะรวบรวมพวกเจ้ามาจากบรรดาประชาชาติและจากทุกที่ที่เราได้กระจัดกระจายพวกเจ้าให้ไปอยู่นั้น นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะเราจะนำพวกเจ้ากลับมายังที่ซึ่งเราได้ทำให้พวกเจ้าถูกเนรเทศนั้น'¹⁵ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวว่า พระยาห์เวห์ได้ทรงยกชูพวกผู้เผยพระวจนะสำหรับพวกเราขึ้นในบาบิโลน

¹⁶พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้แก่กษัตริย์ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และแก่ประชาชนทั้งสิ้นผู้ที่กำลังอาศัยอยู่ในเมืองนี้ คือบรรดาพี่น้องของพวกเจ้าผู้ไม่ได้ถูกเนรเทศไปกับพวกเจ้า'¹⁷ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ตรัสตั้งนี้ว่า 'นี่แน่ เรากำลังจะส่งดาบ การกันดารอาหาร และโรคภัยเรงมาเหนือเจ้าทั้งหลาย เพราะเราจะทำให้พวกเจ้าเหมือนกับพวกมะเดื่อที่เสียซึ่งเลวมากจนไม่สามารถจะกินได้'¹⁸ แล้วเราจะไล่ติดตามพวกเจ้าด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด และจะทำให้พวกเจ้าเป็นที่หวาดกลัวในสายตาราชอาณาจักรทั้งสิ้นบนแผ่นดินโลก ให้เป็นความหวาดหวั่น ให้เป็นที่แข่งสาป และน่ารังเกียจ และให้เป็นสิ่งที่น่าละอายท่ามกลางบรรดาประชาชาติซึ่งเราได้ขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น

¹⁹นี่เป็นเพราะว่าเจ้าทั้งหลายไม่ได้ฟังถ้อยคำของเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ที่เราได้ส่งมาให้พวกเจ้าโดยทางเหล่าผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของเรา เราได้ส่งพวกเขามาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกเจ้าก็ไม่ยอมฟัง นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์'²⁰ ดังนั้น เจ้าทั้งหลายเองจงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ พวกเจ้าที่ปวงผู้ซึ่งเราได้ส่งออกไปจากเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน'²¹ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับอาหับบุตรชายของโคลายาห์ และเศเดคียาห์บุตรชายมาอาเสยาห์ ผู้ซึ่งได้เผยพระวจนะเท็จแก่เจ้าในนามของเรา นี่แน่ เราจะมอบเขาทั้งสองไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และพระองค์จะทรงฆ่าพวกเขาต่อหน้าต่อตาทั้งหลายของพวกเจ้า

²²แล้วคำสาปจะถูกกล่าวเกี่ยวกับพวกคนเหล่านี้โดยบรรดาผู้ที่ถูกเนรเทศของยูดาห์ในบาบิโลน คำสาปจะกล่าวว่า ขอพระยาห์เวห์ทรงทำให้เจ้าเหมือนเศเดคียาห์และอาหับ ผู้ที่กษัตริย์บาบิโลนเผาเสียด้วยไฟ'²³ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพราะสิ่งที่น่าละอายที่พวกเจ้าได้กระทำการล่วงประเวณีกับพวกภรรยาของเพื่อนบ้านของพวกเจ้าและได้ประกาศคำเท็จในนามของเรา สิ่งเหล่านี้ซึ่งเราไม่เคยได้บัญชาเขาให้กล่าว เพราะเราเป็นผู้ที่รู้ เราเป็นพยาน นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์'²⁴ เกี่ยวกับเซโมยาห์ ชาวเนเฮเลม จงกล่าวว่า

²⁵'พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้าได้ส่งบรรดาจดหมายในนามของเจ้าเองไปยังประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในเยรูซาเล็ม และไปยังเศฟันยาห์บุตรชายของมาอาเสยาห์ปุโรหิต และไปยังปุโรหิตทั้งปวง และได้กล่าวว่า'²⁶ "พระยาห์เวห์ได้ทรงให้เจ้าเป็นปุโรหิตแทนเยโฮยาคันปุโรหิต เพื่อให้เจ้าดูแลพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เจ้าได้อยู่ในการควบคุมของประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งบัลลังก์และทำให้ตัวพวกเขาเองเป็นพวกผู้เผยพระวจนะ เจ้าควรจับพวกเขาใส่ ข้อหาและโชติชวนเสีย'²⁷ ดังนั้นบัดนี้ ทำไมเจ้าไม่ได้ต่อว่าเยเรมีย์ชาวอานาโทลผู้ซึ่งได้ทำให้ตัวเขาเองเผยพระวจนะแก่เจ้า?

²⁸เพราะเขาได้ส่งจดหมายมายังเราในบาบิโลน และได้กล่าวว่า 'จะเป็นเวลาที่เนิ่นนาน จงสร้างบ้านทั้งหลายและอาศัยอยู่ที่นั่น และจงปลูกสวนและรับประทานผลที่ได้นั้น'²⁹ เศฟันยาห์ปุโรหิตได้อ่านจดหมายนี้ให้เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะฟัง'³⁰ แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ กล่าวว่า

³¹"จงส่งถ้อยคำไปถึงพวกเขलगทั้งหมดว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสเกี่ยวกับเซโมยาห์ชาวเนเฮเลมว่า เพราะว่าเซโมยาห์ได้เผยพระวจนะแก่พวกเจ้าเมื่อเราเองไม่ได้ใช้เขา และเขาได้ทำให้เจ้าวางใจในคำเท็จ'³² เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า 'นี่แน่ เราจะลงโทษเซโมยาห์ชาวเนเฮเลมและบรรดาเชื้อสายของเขา จะไม่มีแม้แต่คนเดียวสำหรับเขาที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางชนชาตินี้ เขาจะไม่ได้เห็นสิ่งดีซึ่งเราจะทำแก่ประชาชนของเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะเขาได้ประกาศการกบฏต่อพระยาห์เวห์'"

Chapter 30

¹พระวจนะได้มาถึงเยเรมีย์จากพระยาห์เวห์กล่าวว่า'² "นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า 'จงเขียน ถ้อยคำทั้งสิ้นที่เราได้ประกาศแก่เจ้าไว้ในหนังสือฉบับนี้'³ เพราะนี่แน่ วันที่หลายกำลังจะมาถึง นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อเราจะนำความรุ่งเรืองทั้งหลายของประชาชนของเรา คืออิสราเอลและยูดาห์กลับคืนสู่สภาพเดิม เราเอง พระยาห์เวห์ได้ตรัสแล้ว เพราะเราจะนำพวกเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เหล่าบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และพวกเขาก็ได้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น'"

⁴ต่อไปนี้นี้เป็นเหล่าพระวจนะซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศเกี่ยวกับอิสราเอลและยูดาห์ว่า'⁵ "เพราะพระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า 'เราได้ยินเสียงร้องเพราะความหวาดกลัวความสยดสยองและไม่ใช้เสียงแห่งสันติสุข'⁶ จงถามเถิดและดูว่า ถ้าผู้ขายจะคลอดบุตรได้หรือ ถ้าโมเรจเห็นผู้ขายหนุ่มทุกคน เขามือถือไว้ที่เอวของพวกเขาเหมือนผู้หญิงจะคลอดบุตร? ถ้าไม่หน้าตาของพวกเขากุณจิ่งซิดไป?

⁷อนิจจาเอ๋ย เพราะวันนั้นจะยิ่งใหญ่เหลือเกิน ไม่มีวันใดเหมือน มันจะเป็นเวลาครวญครวญใจของยาโคบ แต่เขาก็ยังจะได้รับช่วยเหลือจากวันนั้นไปได้'⁸ เพราะมันจะเป็นในวันนั้น นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ที่เราจะหักแอกจากคอของพวกเจ้า และเราจะระเบิดโชติชวนทั้งหลายของพวกเจ้าเสีย ดังนั้นพวกคนต่างชาติจะไม่ทำให้พวกเจ้าเป็นทาสอีก' แต่พวกเขาก็จะนมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และปรนนิบัติดาวิดกษัตริย์ของพวกเขานั่น ผู้ซึ่งเราจะได้ให้เป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา

¹⁰ ดังนั้น เจ้าเอง ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ อิสราเอลเอ๋ย อย่าครั่นคร้าม เพราะนี่แน่ะ เรากำลังจะช่วยพวกเจ้าให้กลับมาจากที่ไกล และเหล่าลูกหลานของพวกเจ้าจากแผ่นดินที่ไม่เป็นเชลย ยาโคบจะกลับมา และมีสันติสุข เขาจะมีความมั่นคง และจะไม่มีความกลัวอีกต่อไป¹¹ เพราะเราอยู่กับพวกเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เพื่อช่วยพวกเจ้าให้รอด แล้วเรานำการสอบสวนอย่างสมบูรณ์แบบไปยังบรรดาประชาชาติ ทั้งสิ้นที่เราได้กระจ่ายพวกเจ้าให้ไปอยู่ แต่เราจะไม่ทำให้พวกเจ้าถึงการสอบสวนอย่างแน่นอน แม้ว่าเราจะทดสอบพวกเจ้าอย่างเป็นธรรมและจะไม่ปล่อยพวกเจ้าโดยไม่ลงโทษอย่างแน่นอน¹² เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "การบาดเจ็บของพวกเจ้าก็รักษาไม่หาย และบาดแผลของพวกเจ้าก็ได้ติดเชื้อ

¹³ ไม่มีใครที่จะช่วยคดียของพวกเจ้า ไม่มียาสำหรับบาดแผลของพวกเจ้าที่รักษาให้พวกเจ้า¹⁴ พวกคนรักทั้งสิ้นของพวกเจ้าก็ได้ลืมพวกเจ้า พวกเขาจะไม่ตามหาพวกเจ้า เพราะเราได้ทำให้พวกเจ้าบาดเจ็บด้วยการทำให้บาดเจ็บโดยศัตรู และเป็นการลงโทษอย่างของนายที่โหดร้าย เพราะว่าความชั่วร้ายทั้งหลายและบาปมากมายของพวกเจ้า¹⁵ ทำให้พวกเจ้าร้องขอความช่วยเหลือเพราะความเจ็บของพวกเจ้า? ความเจ็บของพวกเจ้าก็รักษาไม่หาย เพราะว่าความผิดอย่างยั้งของพวกเจ้า ความบาปมากมายของพวกเจ้า เราได้ทำสิ่งเหล่านี้แก่พวกเจ้า

¹⁶ ดังนั้น ทุกคนที่กินเจ้าก็จะถูกกิน และปรักษัณของเจ้าทุกคนจะตกไปเป็นเชลย เพราะคนเหล่านั้นที่ได้ปล้นเจ้าก็จะตกเป็นของถูกปล้น และเราจะทำให้ทุกคนที่เอาพวกเจ้าเป็นเหยื่อเราจะทำให้พวกเขาเป็นเหยื่อ¹⁷ เพราะเรานำการเยียวยาแก่พวกเจ้า และเรารักษาบาดแผลของพวกเจ้าให้หาย นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เราจะทำสิ่งนี้เพราะเขาทั้งหลายได้เรียกพวกเจ้าว่าพวกนอกคอก ไม่มีใครต้องการศิโยน"¹⁸ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เรากำลังจะนำความรุ่งเรืองทั้งหลายของเต็นท์แห่งยาโคบกลับสู่สภาพเดิม และมีความเมตตาในเรื่องที่อาศัยของพวกเขา แล้วเมืองจะถูกสร้างขึ้นใหม่บนกองซากปรักหักพังทั้งหลาย และป้อมปราการจะตั้งขึ้นอีกครั้งในที่นั้นเคยอยู่

¹⁹ แล้วบทเพลงแห่งการสรรเสริญและเสียงความสนุกสนานจะออกมาจากพวกเขาจากที่เหล่านั้น เราจะเพิ่มพวกเขาและไม่ลดพวกเขา เราจะทำให้เขามีเกียรติ ดังนั้นพวกเขาจะไม่เป็นเพียงผู้เล็กน้อย²⁰ แล้วประชาชนของพวกเขาก็เป็นเหมือนสมัยก่อน และการชุมนุมของพวกเขาก็ได้รับการสถาปนาไว้ต่อหน้าเรา เมื่อเราลงโทษทุกคนที่มีบัพเพศกับพวกเขา²¹ ผู้นำของพวกเขามาจากท่ามกลางพวกเขา เขาจะออกมาจากท่ามกลางพวกเขาเอง เมื่อเราดึงเขาเข้ามาใกล้และเมื่อเขาเข้ามาใกล้เรา ถ้าเราไม่ทำสิ่งนี้ ใครเล่าจะกล้าเข้ามาใกล้เรา? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

²² แล้วพวกเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า²³ ดูเถิด พายุของพระยาห์เวห์ พระพิโรธของพระองค์ได้ออกไปแล้ว มันเป็นพายุต่อเนื่อง มันจะหมุนไปบนบรรดาศีรษะของพวกคนชั่ว²⁴ ความกริ้วของพระยาห์เวห์จะไม่หมุนกลับ จนกว่ามันดำเนินไปและได้นำไปสู่ความพระประสงค์ในพระทัยของพระองค์ ในวันสุดท้าย พวกเจ้าจะเข้าใจข้อความนี้"

Chapter 31

¹ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ "ในครั้งนั้น เราจะเปรี๊ยะของทุกตระกูลแห่งอิสราเอล และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา"² พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ประชาชนที่ได้รอดตายจากดาบ ได้รับความโปรดปรานในถิ่นทุรกันดาร เราจะออกไปมอบการหยุดพักให้อิสราเอล"³ พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าในอติต และได้ตรัสว่า "อิสราเอลเอ๋ย เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ ดังนั้น เราจึงได้นำเจ้ามาหาเราเองด้วยความสัตย์ซื่อแห่งพันธสัญญา

⁴ เราจะสร้างเจ้าขึ้นอีกครั้ง ดังนั้นเจ้าจะถูกสร้างขึ้นใหม่ โอ อิสราเอลพรหมจารี เจ้าจะห่มรำนมาทั้งหลายของเจ้าขึ้นมาอีกครั้ง และจะออกไปเดินราสนุกสนานกัน⁵ เจ้าจะปลูกสวนองุ่นทั้งหลายอีกครั้ง บนภูเขาทั้งหลายของสะมาเรีย พวกชาวสวนทั้งหลายก็จะปลูก และจะเก็บผลใช้ได้⁶ เพราะว่ามันนั้นจะมาเมื่อพวกคนเฝ้ายามในแดนเทือกเขาเอเฟราอิมทั้งหลายจะประกาศว่า 'จงลุกขึ้น ให้พวกเราไปยังศิโยนเถิด ไปเฝ้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา'

⁷ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "จงให้ร้องด้วยความยินดีเพื่อยาโคบ จงเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดีสำหรับพวกประมุขของบรรดาประชาชาติ จงสรรเสริญให้ได้ยิน จงกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์ได้ทรงช่วยกู้ประชาชนของพระองค์ให้รอดแล้ว คนที่เหลืออยู่ของอิสราเอล'⁸ ดูเถิด เรากำลังจะนำพวกเขามาจากดินแดนทั้งหลายทางทิศเหนือ เราจะรวบรวมพวกเขาจากหลายส่วนที่ไกลที่สุดของแผ่นดินโลก คนตาบอด คนพิการจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา ผู้หญิงที่มีครรภ์และคนเหล่านั้นที่กำลังจะคลอดบุตรจะมาด้วยกับพวกเขา คนกลุ่มใหญ่จะกลับมานี่ พวกเขามาด้วยการร้องไห้ เราจะทำพวกเขามาตามที่เราได้ร้องขอ เราจะให้พวกเขาเดินทางไปยังลำธารน้ำบนถนนที่ตรงไป พวกเขาจะไม่สะดุด เพราะเราเป็นบิดาแก่อิสราเอล และเอเฟราอิมจะเป็นบุตรหัวปีของเรา"

¹⁰ "จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ บรรดาประชาชาติเอ๋ย และจงประกาศพระวจนะนั้นไปตามชายฝั่งที่ห่างออกไป เจ้าทั้งหลาย บรรดาประชาชาติ จงกล่าวว่า 'พระองค์ผู้ได้ทรงกระจ่ายอิสราเอลนั้นจะรวบรวมเธอขึ้นมาอีกครั้ง และจะดูแลเธออย่างกับผู้เลี้ยงแกะดูแลฝูงแกะของเขา'¹¹ เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงไถ่ยาโคบไว้แล้ว และได้ไถ่เขามาจากมือที่แข็งแกร่งเกินกว่าเขา¹² แล้วเขาทั้งหลายจะมาและเปรมปรีดิ์อยู่บนที่สูงทั้งหลายแห่งศิโยน ในหน้าของพวกเขาก็จะปลาบปลื้ม เพราะสิ่งดีของพระยาห์เวห์ เหนือข้าวโพดและเหล้าองุ่นใหม่ เหนือน้ำมันและลูกของบรรดาสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ทั้งหลาย เพราะชีวิตทั้งหลายของพวกเขาก็เหมือนกับสวนที่มีน้ำรด และพวกเขาก็ไม่รู้ศึกโรคภัยอีกต่อไป

¹³ แล้วพวกหญิงพรหมจารีจะเปรมปรีดิ์ด้วยการเดินรำ และคนหนุ่มและคนแก่จะอยู่ร่วมกัน เพราะเราจะเปลี่ยนความโศกเศร้าของพวกเขาให้เป็นการเล่น เราจะมีศรัทธาต่อพวกเขาและทำให้พวกเขายินดีแทนความโศกเศร้า¹⁴ แล้วเราจะให้ชีวิตทั้งหลายของพวกปุโรหิตเต็มอิ่มด้วยความอุดมสมบูรณ์ ประชาชนของเราจะเต็มอิ่มด้วยสิ่งดีของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์"¹⁵ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "เสียงที่ได้ยินในเมืองรามัท เป็นเสียงโอดครวญและร่ำไห้อย่างขมขื่น นางราเชลร้องไห้คร่ำครวญ เพราะบุตรทั้งหลายของเธอ เธอปฏิเสธที่จะรับคำปลอบโยนสำหรับพวกเขาทั้งหลาย เพราะว่าพวกเขาก็เลยนั้นไม่มีชีวิตแล้ว"

¹⁶ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "จงระงับเสียงร้องไห้คร่ำครวญไว้เสียเถิด และกลืนน้ำตาจากดวงตาของพวกเจ้าเสียเถิด เพราะว่าจะมีคำชดเชยสำหรับการน

ทุกขียากของพวกเจ้า นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ลูกหลานของพวกเจ้าจะกลับมาจากแผ่นดินของศัตรู¹⁷ จะมีความหวังสำหรับอนาคตของพวกเจ้า นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ พวกพงศ์พันธุ์ของพวกเจ้าจะกลับเข้ามาข้างในเขตแดนทั้งหลายของพวกเขาเอง¹⁸ เราได้ยื่นเอเฟรธาอิมคร่ำครวญอย่างแน่นอน ว่า 'พระองค์ทรงทำโทษข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกทำโทษ อย่างลูกโคที่ยังไม่ได้รับการฝึก ขอทรงนำข้าพระองค์กลับ และข้าพระองค์จะได้ถูกนำกลับมา เพราะพระองค์ทรงเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์'

¹⁹ เพราะหลังจากที่ข้าพระองค์ได้หันกลับมาหาพระองค์ ข้าพระองค์ก็เสียใจ หลังจากที่ย้ายพระองค์รับคำสั่งสอนแล้ว ข้าพระองค์ก็ได้ตื่นขึ้นมาของตัวเอง ข้าพระองค์ได้รู้สึกละอายและได้อับอายขายหน้า เพราะข้าพระองค์ต้องทนรับความเสื่อมเสียเมื่อยังหนุ่มอยู่นั้น²⁰ เอเฟรธาอิมเป็นบุตรชายที่รักของเรามีใช่หรือ? เป็นที่รักของเรา เป็นบุตรชายที่เราชื่นชมไม่ใช่หรือ? เมื่อใดก็ตามเราพูดกล่าวโทษเขา เราก็นึกถึงเขาว่าดวงใจที่รักของเราอย่างแน่นอน เพราะอย่างนี้จิตใจของเราจึงกลวิหาเขา เรามีความเมตตาต่อเขาอย่างแน่นอน นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์²¹ จงปีกป้ายชี้ทางทั้งหลายไว้สำหรับพวกเจ้า จงทำป้ายนำทางไว้สำหรับพวกเจ้า จงพิจารณาให้ถึงถึงทางที่ถูกต้อง ทางซึ่งเจ้าควรดำเนินไปนั้น อิสราเอลพรหมจารีเย้ยเอ้ย จงกลับเกิด จงกลับมาถึงเมืองเหล่านี้ของพวกเจ้า

²² เจ้าจะเกลียดชังอยู่อีกนานสักเท่าใด บุตรสาว ผู้ไม่สัตย์ซื่อเอ๋ย? เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างสิ่งใหม่บนแผ่นดินโลก ผู้หญิงล้อมผู้ชาย²³ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า "เมื่อเรานำพวกประชาชนกลับสู่แผ่นดินของพวกเขา พวกเขาจะพูดสิ่งนี้ในแผ่นดินของยูดาห์ และในเมืองทั้งหลาย ว่า 'ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรเจ้า พวกเจ้าผู้เป็นสถานที่แห่งความชอบธรรมที่พระองค์สถิตอยู่ พวกเจ้าผู้เป็นภูเขาบริสุทธิ์'²⁴ เพราะยูดาห์และเมืองทั้งสี่นั้นจะอาศัยอยู่ด้วยกันทั้งนั้น ทั้งบรรดาชาวนาทั้งหลาย และบรรดาผู้เลี้ยงแกะพร้อมกับฝูงแกะของพวกเขา

²⁵ เพราะเราจะให้น้ำดื่มแก่จิตใจที่อ่อนแอ และเราจะเติมเต็มทุกคนที่กำลังทนทุกข์จากความกระหาย"²⁶ หลังจากนั้น ข้าพเจ้าก็ได้ตื่นและจำได้ว่าการนอนหลับของข้าพเจ้าก็สดชื่นขึ้น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์²⁷ นี่แน่ะ วันเหล่านั้นกำลังจะมา เมื่อเราจะหว่านเชื้อสายทั้งหลายของอิสราเอลและเชื้อสายของยูดาห์ด้วยพงศ์พันธุ์ของมนุษย์และสัตว์ป่า

²⁸ ในเวลาที่ผ่านมา เราได้เฝ้าดูพวกเขาเพื่อจะถอนพวกเขาออก และพังพวกเขาลง คว้าเสีย ทำลาย และนำเหตุร้ายมาให้พวกเขา แต่ในวันทั้งหลายที่กำลังมา เราจะเฝ้าดูพวกเขาเพื่อจะสร้างพวกเขาขึ้นและปลูกพวกเขา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์²⁹ ในวันทั้งหลายก่อนนั้น จะไม่มีผู้ใดกล่าวต่อไปอีกว่า 'พวกพ่อได้กินพวกงูเห่าเปรี้ยว แต่พวกลูกก็เข็ดฟัน'³⁰ เพราะแต่ละคนจะต้องตายในความผิดบาปของตนเอง ทุกคนที่รับประทานงูเห่าเปรี้ยว ก็จะเข็ดฟัน

³¹ นี่แน่ะ วันทั้งหลายกำลังจะมา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับเชื้อสายของอิสราเอลและเชื้อสายของยูดาห์³² มันจะไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้ทำกับเหล่าบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายในวันเหล่านั้นเมื่อเราได้นำพวกเขาโดยมือของพวกเขามาเพื่อนำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เหล่านี้ได้เป็นวันทั้งหลายที่พวกเขาได้หักพันธสัญญาของเรา ถึงแม้ว่าเราได้เป็นสามีของพวกเขา นี่ก็คำประกาศของพระยาห์เวห์³³ แต่เราจะทำพันธสัญญาซึ่งเราจะทำกับเชื้อสายของอิสราเอลภายหลังวันทั้งหลายเหล่านี้ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เราจะบรรจรรูธรรมบัญญัติไว้ในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้บนดวงใจของพวกเขา เพราะเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา

³⁴ แล้วแต่ละคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของเขาอีกต่อไป หรือผู้ชายคนหนึ่งจะไม่สอนน้องชายของเขา และกล่าวว่า 'จงรู้จักพระยาห์เวห์' เพราะพวกเขาทุกคนตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุดจะรู้จักเรา นี่ก็คำประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะเราจะให้อภัยความผิดบาปของพวกเขา และจะไม่จดจำบาปของพวกเขาอีกต่อไป³⁵ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ พระยาห์เวห์ผู้ทรงทำให้ดวงอาทิตย์เป็นแสงสว่างตอนกลางวัน และทรงจัดเตรียมให้ดวงจันทร์ และบรรดาดวงดาวเป็นแสงสว่างตอนกลางคืน พระองค์คือผู้ทรงกวั่นทะเลให้เหล่าคลื่นเพื่อให้มันส่งเสียงคำราม พระยาห์เวห์จอมเจ้านายคือพระนามของพระองค์ พระองค์ตรัสดังนี้ว่า³⁶ "เพียงแต่ถ้าหกระเบียบถาวรเหล่านี้จะหายไปจากสายตาของเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เชื้อสายของอิสราเอลจึงจะสิ้นสุด จากการเป็นชนชาติหนึ่งต่อหน้าเราเป็นนิรันดร์"

³⁷ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "เพียงแต่ถ้าท้องฟ้าสูงสุดทั้งหลายเป็นที่วัดได้ และเพียงแต่ถ้าฐานรากของแผ่นดินโลก เบื้องล่างเป็นที่ให้สำรวจได้ เราจึงจะปฏิเสธเชื้อสายทั้งสี่ของอิสราเอลทั้งไปเสีย เพราะทุกสิ่งซึ่งพวกเขาได้กระทำนั้น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์"³⁸ นี่แน่ะ วันทั้งหลายกำลังจะมา เมื่อเมืองนี้จะถูกสร้างขึ้นใหม่เพื่อเรา ตั้งแต่หอคอยอาโนเอลไปถึงประตูมูม³⁹ แล้วเส้นวัดจะออกไปไกลกว่านั้น ตรงไปถึงเนินเขากาเรบ แล้วจะเลี้ยวไปถึงตำบลโอาห์⁴⁰ ทั่วทั้งหุบเขาแห่งซอกศพทั้งหลายและมอลซึเล้า และทุ่งนาที่ลดหลั่นกันทั้งหมดไปไกลจนถึงหุบเขาซิดโรน จนถึงมุมประตูน้ำไปทางตะวันออก จะถูกแยกไว้ให้บริสุทธิ์เพื่อพระยาห์เวห์ เมืองจะไม่ถูกถอนรากหรือคว่ำอีกต่อไปเป็นนิรันดร์"

Chapter 32

¹ พระวอนจะได้มาจากพระยาห์เวห์ถึงเยเรมีย์ในปีที่สิบแห่งเศเดคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ซึ่งเป็นปีที่สิบแปด ของเนบูคัดเนสซาร์² ครั้งนั้น กองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมเยรูซาเล็มอยู่ และเยเรมีย์ผู้เผยพระวอนจะได้ถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ที่อยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์³ เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงจำคุกเขาไว้ และได้ตรัสว่า "ทำไมเจ้าจึงเผยพระวอนและกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ดูก่อน เรากำลังจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเมืองนี้"

⁴ เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์จะหนีไปไม่พ้นจากมือของคนเคลเดีย เพราะเขาจะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลนเป็นแน่ ปากของเขาจะพูดต่อพระโอษฐ์ของกษัตริย์ และดวงตาทั้งหลายของเขาจะเห็นพระเนตรทั้งหลายของกษัตริย์⁵ เขาจะนำเศเดคียาห์ไปยังบาบิโลน และเขาจะอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะไปจัดการกับเขาเอง นี่ก็คำประกาศของพระยาห์เวห์ ถ้าเจ้าจะต่อสู้กับชาวเคลเดีย เจ้าจะไม่สำเร็จ"⁶ เยเรมีย์ได้กล่าวว่า "พระวอนของพระยาห์เวห์ได้มายังข้าพเจ้า กล่าวว่า

⁷“นี่แน่ะ อาณัมเอลนุตรชัลลุมลุงของเจ้าจะมากหาเจ้าและจะกล่าวว่า "จงชื่อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโรกสำหรับท่านเอง เพราะว่าสิทธิของการชื่อนั้นเป็นของท่าน""⁸ แล้ว ดังที่พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศแล้ว อาณัมเอลนุตรชัลลุมลุงของข้าพเจ้าก็ได้มาหาข้าพเจ้าที่บริเวณของการรักษาพระองค์ และได้พูดกับข้าพเจ้าว่า 'จงชื่อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโรกในแผ่นดินของเบนยามิน เพราะว่าสิทธิการรับมรดกเป็นของท่าน และสิทธิการชื่อก็คือเป็นของท่าน จงชื่อไว้เป็นของท่านเถิด' แล้วข้าพเจ้าจึงได้ทราบว่า นี่เป็นพระวจนะของพระยาห์เวห์" ดังนั้นข้าพเจ้าก็ชื่อนาที่อานาโรกจากอาณัมเอลนุตรชัลลุมลุงของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้ชั่งเงินให้แก่เขา นักสืบเจ็ดเขเซล

¹⁰แล้วข้าพเจ้าก็ได้เขียนในหนังสือม้วน และได้ประทับตราไว้ และมีพยานหลายคนเป็นพยานให้ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ชั่งเงินในตาชั่ง¹¹ ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็รับโฉนดของการซื้อที่ได้ประทับตราแล้ว ตามด้วยคำสั่งและตกลงทั้งหลายรวมทั้งโฉนดที่ได้เปิดผนึกอยู่¹² ข้าพเจ้าก็ได้มอบหนังสือม้วนที่ประทับตราไว้ให้แก่บารุกนุตรชัลลุมของเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมาร์เสยาห์ ต่อหน้าอาณัมเอลนุตรชัลลุมลุงของข้าพเจ้า และต่อหน้าพยานทั้งหลายผู้ได้ลงนามในหนังสือม้วนที่ได้ประทับตราแล้ว และต่อหน้าพวกกยูดาห์ ผู้ซึ่งได้นั่งอยู่ในบริเวณของการรักษาพระองค์

¹³ดังนั้นข้าพเจ้าได้กำชับบารุกต่อหน้าพวกเขา ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า¹⁴ "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเอาเอกสารเหล่านี้ไปเสีย ทั้งใบเสร็จของการซื้อที่ได้ประทับตราไว้กับสำเนาทั้งหลายที่ไม่ได้ประทับตราของโฉนดในการซื้อ และเก็บพวกมันไว้ในภาชนะดินเผื่อจะกนอยู่ได้นาน"¹⁵ เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า บ้านเรือนทั้งหลาย และไร่นาทั้งหลาย และสวนองุ่นทั้งหลายจะมีการซื้อขายกันอีกในแผ่นดินนี้"

¹⁶หลังจากข้าพเจ้าได้มอบใบเสร็จของการซื้อให้แก่บารุกนุตรชัลลุมของเนริยาห์แล้ว ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ และได้กล่าวว่า¹⁷ "อนิจจาเอ๋ย ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ดูก่อน พระองค์เท่านั้นผู้ได้ทรงสร้างท้องฟ้าและแผ่นดินโลกด้วยฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์ซึ่งทรงเหยียดออกของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกินสำหรับพระองค์ที่จะทรงกระทำ" พระองค์ทรงสำแดงพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อต่อคนเป็นพินๆ และทรงเกความพิศบาปของคนเหล่านั้นให้ตกที่บรรดาหน้าตักของพวกเขาที่สืบต่อจากพวกเขามา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่และทรงฤทธิ์ พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย

¹⁹พระองค์ทรงมีพระปัญญาค่เยียบแหลมยิ่ง และทรงฤทธานุภาพในพระราชกิจทั้งปวง เพราะพระเนตรของพระองค์ทรงเห็นทุกวิถีทางของมนุษย์ ทรงประทานให้แก่แต่ละคนในสิ่งที่พวกเขากระทำและตามการกระทำทั้งหลายที่พวกเขาควรได้รับ²⁰ พระองค์ได้ทรงเป็นผู้สำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในแผ่นดินอียิปต์ จนถึงสมัยนี้ในอิสราเอล และท่ามกลางมนุษยชาติ พระองค์ได้ทรงทำให้พระนามเลื่องลือไป²¹ เพราะพระองค์ได้ทรงนำอิสราเอลประชาชนของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ด้วยพระหัตถ์เข้มแข็งและพระกรที่เหยียดออกและด้วยความน่ากลัวอย่างยิ่ง

²²แล้วพระองค์ได้ทรงประทานแผ่นดินนี้แก่พวกเขา ซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณแก่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาว່ว่าจะทรงประทานแก่พวกเขา คือแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหล²³ ดังนั้นพวกเขาก็ได้เข้าไปและถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้น แต่พวกเขาไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ หรือดำเนินชีวิตตามธรรมบัญญัติของพระองค์ พวกเขาไม่ได้ทำสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาพวกเขาให้ทำเลย ดังนั้นพระองค์ได้ทรงให้ภัยพิบัติถึงสิ้นนี้มาถึงเขา²⁴ ดูสิ เชิงเก้นที่ล้อมอยู่ได้มาถึงเมืองเพื่อจะยึดเอาแล้ว เพราะเนื่องด้วยบาป การก่นดาราอาหาร และโรคระบาด เมืองนี้ก็ได้ถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดียผู้กำลังต่อสู้อยู่นั้น เพราะสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสแล้วก็ได้กำลังเกิดขึ้นแล้ว และนี่แน่ะ พระองค์กำลังทอดพระเนตรอยู่

²⁵แล้วพระองค์เองได้ตรัสกับข้าพระองค์ว่า "จงเอาเงินชื่อนาสำหรับตัวเจ้าเองและหาเหล่าพยานเสียมาเป็นพยาน แม้ว่าเมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย""²⁶ พระวจนะของพระยาห์เวห์มายังเยเรมีย์ว่า²⁷ "นี่แน่ะ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของมนุษยชาติทั้งสิ้น มีสิ่งใดที่ยากเกินสำหรับเราที่จะทำหรือ?

²⁸เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'นี่แน่ะ เรากำลังจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือของคนเคลเดีย และในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เขาจะยึดมัน²⁹ คนเคลเดียผู้ต่อสู้กับเมืองนี้จะมาและจุดไฟเผาเมืองนี้เสีย รวมทั้งบรรดาบ้านทั้งหลายที่ประชาชนได้นมัสการพระบาอัลบนหลังคาทั้งหลายและเกเครื่องดื่มบูชาถวายแก่พระอื่น ๆ เพื่อยั่วเย้าเรา"³⁰ เพราะพงศ์พันธุ์อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ยูดาห์ได้เป็นประชาชนผู้ที่ทำแต่ความชั่วในสายตาของเราตั้งแต่วัยหนุ่มสาว ประชาชนอิสราเอลได้ยั่วเย้าเราให้โกรธด้วยการกระทำทั้งหลายด้วยมือของพวกเขา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์

³¹พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่าเมืองนี้ได้สร้างความกริ้วของเราและความโกรธของเรา ตั้งแต่วันที่พวกเขาได้สร้างมันขึ้น มันได้เป็นอย่างนั้นจนถึงทุกวันนี้ เพราะฉะนั้น เราจะเอามันออกไปให้พ้นหน้าของเรา³² เพราะว่าความชั่วทั้งสิ้นของประชาชนอิสราเอลและยูดาห์ สิ่งทั้งหลายซึ่งพวกเขาได้กระทำที่ยั่วเย้าเรา คือทั้งพวกเขา บรรดาภักษัตริย์ เจ้านายทั้งหลาย บรรดาปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะทั้งหลายของพวกเขา และทุกคนในยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม³³ พวกเขาได้หันหลังทั้งหลายต่อเรา แทนที่จะหันหน้าทั้งหลายของพวกเขา แม้ว่าเราได้สอนเขาอย่างใจจดใจจ่อ แต่ไม่มีสักคนเดียวในพวกเขาได้ฟังเพื่อรับการสั่งสอน

³⁴พวกเขาได้ตั้งเหล่ารูปเคารพนำสะอิดสะเอียนไว้ในนิเวศซึ่งได้เรียกตามชื่อของเรา ทำให้มีมลทิน³⁵ พวกเขาได้สร้างสถานสูงต่างๆ สำหรับพระบาอัลในหุบเขาเบนอินโนม เพื่อให้บรรดานุตรชัลลุมและบุตรหญิงลุยไฟเพื่อพระโมเลค เราไม่ได้บัญชาพวกเขา หรือไม่เคยอยู่ในความคิดของเราว่า พวกเขาควรจะทำสิ่งนำเกลียดน่าชังนี้และ ดังนั้นทำให้ยูดาห์พิศบาป"³⁶ บัดนี้ เราเอง พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสเกี่ยวกับเมืองนี้ เมืองนี้ซึ่งพวกเขาทำสิ่งผิดว่า 'มันได้ถูกยกให้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ด้วยดาบ ด้วยการก่นดาราอาหาร และด้วยโรคระบาด'

³⁷ดูเถิด เรากำลังจะรวบรวมพวกเขามาจากประเทศทั้งปวง ซึ่งเราได้ขับไล่พวกเขาให้ไปอยู่นั้นด้วยความกริ้ว ด้วยความพิโรธ และความโกรธอย่างรุนแรงของเรา เรากำลังจะนำเขากลับมายังสถานที่นี้ และจะทำให้เขาคายอยู่อย่างปลอดภัย³⁸ แล้วพวกเขาจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา³⁹ เราจะให้ใจเดียวและทางเดียวแก่พวกเขาเพื่อจะให้เกียรติเราทุกวัน ดังนั้นมันจะเป็นสิ่งดีแก่พวกเขาและแก่บรรดาลูกหลานของพวกเขาที่ตามมา

⁴⁰แล้วเราจะทำพันธสัญญานิรันดร์กับพวกเขา ว่าเราจะไม่หันไปจากการทำความดีแก่พวกเขา เราจะตั้งเกียรติเราไว้ในใจของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจะไม่หัน

ไปจากเรา⁴¹ แล้วเราจะยินดีทำความดีต่อพวกเขา เราจะปลูกพวกเขาอย่างสัตย์ซื่อในแผ่นดินนี้ด้วยสุดใจและสุดชีวิตของเรา⁴² เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'ดังที่เราได้นำสิ่งร้ายอย่างยิ่งมาเหนือชนชาตินี้ ดังนั้นเราก็จะนำสิ่งดีทั้งปวงซึ่งเราได้กล่าวแล้วนั้นมาเหนือพวกเขาเช่นกัน

⁴³ แล้วจะมีการซื้อทุ่งนาทั้งหลายกันในแผ่นดินนี้เกี่ยวกับที่พวกเจ้ากำลังกล่าวถึงว่า "นี่เป็นแผ่นดินที่ร้างเปล่า ซึ่งไม่มีมนุษย์หรือสัตว์ป่า เพราะมันได้ถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย"⁴⁴ พวกเขาจะซื้อที่นาเหล่านั้นด้วยเงิน และจะเขียนในหนังสือว่านั่นคือที่หลายที่ได้ประทับตรา พวกเขาจะประชุมพบกันทั้งหลายในแผ่นดินของเบนยามิน รอบเยรูซาเล็มทั้งสิ้น และในเมืองทั้งหลายของยูดาห์ ในเมืองทั้งหลายแถบดินแดนเทือกเขา และในที่ราบต่ำทั้งหลาย และในเมืองทั้งหลายของเนเกบ เพราะเราจะนำพวกเขากลับสู่สภาพเดิม นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์"

Chapter 33

¹ แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มายังเยเรมีย์เป็นครั้งที่สอง ขณะเมื่อเขายังถูกกักตัวอยู่ในบริเวณของทหารรักษาพระองค์ กล่าวว่า² "พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้ทรงสร้าง ตรัสดังนี้ว่า พระยาห์เวห์ ผู้ทรงสร้างมันเพื่อสถาปนาไว้ พระยาห์เวห์คือพระนามของพระองค์³ จงทูลต่อเรา และเราจะตอบเจ้า และเราจะแสดงสิ่งยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ข้อลึกลับทั้งปวงซึ่งเจ้าไม่เข้าใจ'

⁴ เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลได้ตรัสดังนี้เกี่ยวกับเรื่องบ้านเรือนทั้งหลายในกรุงนี้ และพระราชวังทั้งหลายของบรรดาภคินีแห่งยูดาห์ ซึ่งถูกรื้อลงเพื่อใช้दानเชิงเกินและดาบ⁵ พวกคนเคลเดียกำลังมาเพื่อต่อสู้และถล่มบ้านเรือนทั้งหลายด้วยพวกศพของคนที่เราจะสังหารด้วยความกริ้วและความพิโรธของเรา เมื่อเราได้ซ่อนหน้าของเราจากเมืองนี้ เนื่องจากความอธรรมของพวกเขา⁶ แต่บัดนี้ เรากำลังจะนำการเยียวยาและการรักษามา เพราะเราจะรักษาพวกเขาทั้งหลายให้หายและจะนำความอุดมสมบูรณ์ สันติสุข และความน่าเชื่อถือมาให้พวกเขา

⁷ เพราะเราจะนำความรุ่งเรืองทั้งหลายมาให้ยูดาห์และอิสราเอล เราจะสร้างพวกเขาขึ้นใหม่อย่างที่เป็นมาแต่เดิม⁸ แล้วเราจะชำระพวกเขาจากความผิดบาปทั้งสิ้นซึ่งพวกเขาได้ทำต่อเรา เราจะให้อภัยความผิดบาปทั้งสิ้นของพวกเขาซึ่งพวกเขาได้ทำต่อเรา และในทุกวิถีทางที่พวกเขาได้กบฏต่อเรา⁹ เพราะเมืองนี้จะกลายเป็นสิ่งที่ขึ้นบานสำหรับเรา เป็นบทเพลงแห่งการสรรเสริญ และเป็นศักดิ์ศรีต่อประชาชาติทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก ซึ่งจะได้นับถึงสิ่งดีทั้งปวงซึ่งเรากำลังจะกระทำเพื่อพวกเขา แล้วพวกเขาจะเกรงกลัวและตัวสั่น เพราะสิ่งดีทั้งปวงและสันติสุขซึ่งเราจะให้แก่พวกเขา'

¹⁰ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'ในสถานที่นี้เกี่ยวกับที่เจ้ากำลังกล่าวว่า "มันเป็นที่ร้าง สถานที่ที่ไม่มีมนุษย์หรือสัตว์ป่า" คือในเมืองต่างๆ ของยูดาห์และตามถนนต่างๆ ในเยรูซาเล็มซึ่งร้างเปล่า ไม่มีมนุษย์หรือสัตว์ป่า จะมีเสียงให้ได้ยินอีกครั้ง¹¹ เสียงของความรื่นเริงและเสียงของความยินดี เสียงของเจ้าสาวและเสียงของเจ้าสาว และเสียงของบรรดาคนเหล่านั้นที่กล่าว ขณะที่พวกเขานำเครื่องบูชาขอบพระคุณมายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ว่า "จงถวายขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย เพราะพระยาห์เวห์ทรงประเสริฐ และความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์" เพราะเราจะนำความรุ่งเรืองทั้งหลายของแผ่นดินนั้นกลับสู่สภาพเดิมที่พวกเขาเคยมีก่อนหน้านี้' พระยาห์เวห์ตรัส¹² พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า 'ในสถานที่ที่ร้างนี้ ที่ทุกวันนี้ไม่มีมนุษย์หรือสัตว์ป่า ในเมืองทั้งหมดนี้จะมีทุ่งหญ้าทั้งหลายอีกครั้งที่พวกผู้เลี้ยงแกะจะพาฝูงแกะของพวกเขาไปพัก

¹³ ในเมืองต่างๆ แถบดินแดนเทือกเขา ในดินแดนที่ลุ่ม และในเนเกบ ในแผ่นดินของเบนยามิน และตามสถานที่ทุกแห่งรอบเยรูซาเล็ม และในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ ฝูงแกะทั้งหลายจะผ่านได้มือทั้งหลายของคนเหล่านั้นที่นับพวกมันอีกครั้ง' พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า¹⁴ "จงดูเถิด วันเหล่านั้นกำลังจะมา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อเราจะทำสิ่งที่เราได้สัญญาไว้ต่อพงศ์พันธุ์อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ยูดาห์¹⁵ ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เราจะให้ทั้งขอบธรรมเกิดมาเพื่อดาวิด และเราจะนำความยุติธรรมและความชอบธรรมให้แก่แผ่นดิน

¹⁶ ในวันทั้งหลายเหล่านั้น ยูดาห์จะได้รับการช่วยให้รอด และเยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่อย่างมั่นคง เพราะนี่เป็นชื่อซึ่งเราจะเรียกเมืองนั้นคือ "พระยาห์เวห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา"¹⁷ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'เชื้อสายของดาวิดจะไม่เคยต้องขาดผู้ชายที่จะประทับบนบัลลังก์แห่งพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล¹⁸ หรือพวกปุโรหิตเผ่าเลวีจะไม่ขาดผู้ชายที่อยู่ต่อหน้าเรา เพื่อถวายบรรดาเครื่องเผาบูชา และเครื่องธัญญาหารเผาบูชา และเครื่องธัญบูชาเป็นนิรันดร์"

¹⁹ พระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มายังเยเรมีย์ กล่าวว่า²⁰ "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'ถ้าเจ้าสามารถกลืนเลิกลิ้นสนธิสัญญาของเราด้วยวันและคืนได้ เพื่อว่า จะไม่มีวันหรือคืนมาตามเวลากำหนดทั้งหลายของพวกเขาอีกต่อไป²¹ แล้วเจ้าจึงจะสามารถกลืนเลิกลิ้นสนธิสัญญาของเราต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราได้ เพื่อว่า เขาจะไม่บุตรชายที่จะนั่งบนบัลลังก์ของเขา และล้มเลิกลิ้นสนธิสัญญาของเราต่อพวกปุโรหิตเผ่าเลวี ผู้รับใช้ทั้งหลายของเราได้

²² ดังที่บรรดาของฟานันไม่สามารถจะนับได้ และเบ็ดทรายที่ชายทะเลทั้งหลายก็ตวงไม่ได้จนใด ดังนั้นเราก็จะเพิ่มจำนวนเชื้อสายของดาวิดผู้รับใช้ของเรา และพวกคนเลวีผู้ปรนนิบัติของเรามากขึ้นจนนับไม่ถ้วน²³ พระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มายังเยเรมีย์ กล่าวว่า²⁴ "เจ้าไม่ได้พิจารณาหรือว่า ชนชาตินี้ได้ประกาศอะไร เมื่อพวกเขาได้กล่าวว่า 'สองตระกูลที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเลือกไว้บน บัดนี้พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งพวกเขาเสียแล้ว'? ดังนั้นแหละ เขาก็เลยได้ถูกมีนประชาชนของเรา กล่าวหาพวกเขาไม่ใช่ประชาชนในสายตาเราทั้งหลายอีกต่อไป

²⁵ เราเอง พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'ถ้าเราไม่ได้สถาปนาพันธสัญญาของเรากับวันและคืน และถ้าเราไม่ได้กำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ ของท้องฟ้าและแผ่นดินโลก²⁶ แล้วเราจะทอดทิ้งบรรดาเชื้อสายของยาโคบและดาวิดผู้รับใช้ของเรา และจะไม่เลือกผู้หนึ่งจากพวกเขาให้ครอบครองเหนือเหล่าพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เพราะเราจะให้พวกเขากลับสู่ความรุ่งเรืองเรื่องตามเดิม และจะสำแดงความเมตตาต่อพวกเขา"

Chapter 34

¹พระวอจะที่ได้มาถึงเยเรมียจากพระยาห์เวห์ เมื่อเนบูคัดเนซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และกองทัพทั้งหมดของพระองค์ พร้อมด้วยบรรดาราชอาณาจักรทั้งหลายในแผ่นดินโลก ซึ่งอยู่ใต้การครอบครองของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายกำลังต่อสู้กับเยรูซาเล็ม และเมืองทั้งปวงนั้น กล่าวว่า² "พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงไปและพุดกับเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ และกล่าวแก่พระองค์ว่า "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า นี่แน่ะ เรากำลังจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือกษัตริย์แห่งบาบิโลน พระองค์จะเผาเสียด้วยไฟ³ เราจะไม่รอดไปจากมือของพระองค์ เพราะเราจะถูกจับอย่างแน่นอนและถูกมอบไว้ในมือของพระองค์ ตามของเจ้าจะได้เห็นพระเนตรของกษัตริย์แห่งบาบิโลน พระองค์จะพุดโดยตรงกับเจ้า ขณะที่เจ้าไปยังบาบิโลน"

⁴ขอร้องสดับพระวอจะของพระยาห์เวห์ ข้าแต่เศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับพระองค์ว่า "เจ้าจะไม่ตายด้วยดาบ⁵ เจ้าจะตายด้วยความสงบ ตามที่ในเพลงเสภาของบรรดาบรรพบุรุษของเจ้าคือกษัตริย์ทั้งหลายซึ่งได้อยู่ก่อนเจ้าอย่างไร เขาจะก่อเพลิงเพื่อเจ้าอย่างนั้น พวกเขาจะกล่าวว่า "อนิจจาเอ๋ย เจ้านายพระเจ้าข้า" พวกเขาจะร้องไห้คร่ำครวญเพื่อเจ้า บัดนี้ เราได้ลั่นวาจาไว้แล้ว นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์"⁶ ดังนั้นเยเรมียผู้เผยพระวอจะได้ประกาศพระวอจะเหล่านี้ต่อเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ในเยรูซาเล็ม

⁷กองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้สู้รบเยรูซาเล็มและเมืองต่างๆ ของยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่ คือ เมืองลาซิชและเมืองอาเซคาห์ เมืองทั้งสองนี้ของยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่เนื่องจากเป็นเมืองที่มีกำแพงป้อม⁸ พระวอจะมาถึงเยเรมียจากพระยาห์เวห์ หลังจากกษัตริย์เศเดคียาห์ได้ทรงทำพันธสัญญากับประชาชนในเยรูซาเล็มว่า จะประกาศอิสรภาพแก่เขาทั้งหลาย⁹ว่าให้แต่ละคนปล่อยทาสฮีบรูของเขาให้เป็นอิสระ ทั้งผู้ชายและผู้หญิง เพื่อจะไม่ไปใครทำให้คนยิวเป็นทาส ผู้ซึ่งเป็นพี่น้องของเขา

¹⁰ดังนั้นบรรดาผู้นำและบรรดาประชาชนผู้เข้าทำพันธสัญญาว่า แต่ละคนจะปล่อยทาสของตนทั้งทาสผู้ชายและทาสผู้หญิง เพื่อพวกเขาจะไม่ตกเป็นทาสอีกต่อไป เขาก็ได้เชื่อฟังและได้ปล่อยพวกทาสให้เป็นอิสระ¹¹ แต่ภายหลังจากนี้พวกเขาได้เปลี่ยนใจของพวกเขา พวกเขาได้จับพวกทาส ซึ่งเขาได้ปล่อยให้เป็นอิสระแล้วนั้น พวกเขาได้บังคับพวกทาสเหล่านั้นให้เป็นทาสอีก¹² ดังนั้นพระวอจะแห่งพระยาห์เวห์ได้มายังเยเรมีย กล่าวว่า

¹³"พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า "เราเองได้ทำพันธสัญญากับพวกบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เราได้นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาส นั้นแหละที่เราได้กล่าวว่า¹⁴ "เมื่อถึงทุกสิ้นปีที่เจ็ด แต่ละคนจะต้องปล่อยพี่น้อง เพื่อนชาวฮีบรูผู้ที่ได้ถูกขายตัวเขาเองไว้กับเจ้า และได้รับใช้เจ้ามาหกปี จงปล่อยเขาให้เป็นอิสระ" แต่พวกบรรพบุรุษของเจ้าไม่ได้ฟังเราและไม่เชื่อฟังของพวกเขามาต่อเรา¹⁵ บัดนี้เจ้าเองได้กลับใจและได้เริ่มต้นทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา เจ้าได้ประกาศอิสรภาพแต่ละคนแก่เพื่อนบ้านของเขา และเจ้าได้ทำพันธสัญญาต่อหน้าเราในนิเวศซึ่งเรียกตามชื่อของเรา

¹⁶แต่แล้วเจ้าก็ได้หวนกลับและได้ทำให้นามของเราเป็นมลทิน เจ้าแต่ละคนทำให้เกิดการจับทาสผู้ชายและทาสผู้หญิงของเขา พวกเขาได้ปล่อยออกไปให้ไปที่พวกเขาได้ปรารถนา เจ้าได้บังคับให้พวกเขากลับมาให้เป็นทาสอีกครั้ง¹⁷ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จึงตรัสดังนี้ว่า "พวกเขาเองไม่ได้เชื่อฟังเรา เจ้าควรที่จะประกาศอิสรภาพ พวกเขาแต่ละคน แก่บรรดาพี่น้องและเหล่าเพื่อนบ้านอิสราเอล ดังนั้นนี่แน่ะ เรากำลังจะประกาศอิสรภาพแก่พวกเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ อิสราภาพ สำหรับดาบ โรคระบาด และการกันดารอาหาร เพราะเรากำลังจะทำให้เจ้าเป็นสิ่งที่หวาดกลัวในสายตาของทุกราชอาณาจักรบนแผ่นดินโลก¹⁸ แล้วเราจะทำให้ประชาชนที่ได้ทำลายพันธสัญญาของเรา ผู้ที่ไม่ได้ทำตามบรรดาข้อตกลงในพันธสัญญาซึ่งพวกเขาได้กระทำต่อหน้าเรา เมื่อพวกเขาได้ฝ่าไว้ตัวผู้ออกเป็นสองซีก และได้เดินผ่านระหว่างซีกทั้งสองนั้น

¹⁹และแล้วผู้นำทั้งหลายแห่งยูดาห์และเยรูซาเล็ม พวกชนทั้งหลาย และพวกปุโรหิตและบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นที่ได้เดินผ่านระหว่างส่วนทั้งสองของวัวตัวนั้น²⁰ เราจะมอบพวกเขาไว้ในมือบรรดาศัตรูของพวกเขา และในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของพวกเขา ศพทั้งหลายของพวกเขาจะเป็นอาหารของบรรดานกในอากาศและของสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก²¹ ดังนั้น เราจะมอบเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์และผู้นำทั้งหลายของเขานั้นไว้ในมือศัตรูของเขาและมอบไว้ในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของพวกเขา และมอบไว้ในมือของกองทัพแห่งกษัตริย์บาบิโลนซึ่งได้ลุกขึ้นต่อสู้กับเจ้า²² นี่แน่ะ เรากำลังจะให้คำบัญชา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ และจะนำพวกเขากลับมายังเมืองนี้ เขาจะสู้รบและยึดเอาจนได้ และเผาเสียด้วยไฟ เพราะเราจะทำให้เมืองต่างๆ ของยูดาห์เป็นที่ทั้งหลายที่ปรักหักพัง ซึ่งจะมีคนอาศัย"

Chapter 35

¹พระวอจะจากพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย ในรัชกาลเยโฮยาคิม โอรสของโยสียากษัตริย์แห่งยูดาห์ กล่าวว่า² "จงไปหาคนตระกูลเศบาคและพุดกับพวกเขา แล้วให้นำพวกเขามาที่พระนิเวศของเรา เข้ามาในห้องหนึ่งของห้องทั้งหลาย แล้วให้พวกเขาดื่มเหล้าองุ่น"³ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้นำยาอาซันยาห์บุตรชายของเยเรมียผู้เป็นบุตรชายของอาบาซันยาห์ และพวกพี่น้องของเขา และบุตรชายทั้งหมดของเขาและคนตระกูลเศบาคทุกคน

⁴ข้าพเจ้าได้นำพวกเขามายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ มาในห้องทั้งหลายของบุตรชายของอาซันยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอิกดาลียาห์ คนของพระเจ้า ห้องเหล่านี้ได้อยู่ใกล้กับห้องของผู้นำทั้งหลาย ซึ่งได้อยู่เหนือห้องของมาอาเสยาห์บุตรชายของซัลลูม คนดูแลประตู⁵ แล้วข้าพเจ้าก็ได้วางเหยือกเหล้าองุ่นหลายเหยือกกับถ้วยหลายใบที่เต็มไปด้วยเหล้าองุ่นไว้ต่อหน้าคนตระกูลเศบาค และได้พุดกับพวกเขาว่า "ขอเชิญดื่มเหล้าองุ่น"⁶ แต่เขาก็กังหันหน้าไปด้านหลังและกล่าวว่า "พวกเราจะไม่ดื่มเหล้าองุ่น เพราะโยนาตันบุตรชายของเศบาคผู้เป็นบรรพบุรุษของเราสั่งพวกเราว่า 'อย่าดื่มเหล้าองุ่น ทั้งตัวเจ้าและบรรดาลูกหลานของเจ้าเป็นนิตย์

⁷ทั้งอย่าสร้างบ้านใดๆ เลย อย่าหว่านพืชรูปลูกพืช หรืออย่าปลูกสวนองุ่นใดๆ เลยเช่นกัน นี่ไม่ใช่สำหรับพวกเจ้า แต่พวกเจ้าจงอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายตลอดชีวิตของพวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดินซึ่งเจ้ากำลังอาศัยอยู่ในฐานะคนต่างด้าวทั้งหลาย"⁸ พวกเขาได้เชื่อฟังเสียงของโยนาตันบุตรชายของเศบาค ผู้เป็นบรรพบุรุษของพวกเขา ในทุกสิ่งซึ่งเขาได้สั่งเราไว้ คือไม่ดื่มเหล้าองุ่นตลอดชีวิตของเรา ทั้งตัวเรา ภรรยาของพวกเรา เหล่าบุตรชายและบุตรหญิงของพวกเรา เราจะไม่สร้างบ้านทั้งหลายเพื่อจะอาศัยอยู่ และจะไม่สวนองุ่น หรือทุ่งนา หรือเมล็ดพืชในการครอบครองของพวกเรา

¹⁰พวกเราได้อาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายและพวกเราได้เชื่อฟังและได้ทำทุกสิ่งซึ่งโยนาตันบุตรพญษของพวกเราได้บัญชาพวกเราไว้¹¹ แต่เมื่อเนบูคัดเนซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงโจมตีแผ่นดินนี้ เราได้พูดว่า 'มาเถิด เราจะต้องไปยังเยรูซาเล็มเพื่อหลบหนีจากคนเคลเดียและกองทัพทั้งหลายของคนอาราเมียน' ดังนั้นเราจึงอาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็ม"¹² แล้วพระวอจะแห่งพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ กล่าวว่า

¹³"พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'จงไปและบอกบรรดาผู้ชายของยูดาห์ และบอกผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มว่า 'เจ้าจะไม่รับคำแนะนำและเชื่อฟังบรรดาถ้อยคำของเราหรือ? นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์¹⁴ ถ้อยคำทั้งหลายของโยนาตันบุตรชายของเรคาบที่ได้ให้แก่บุตรชายทั้งหลายของเขาเป็นคำสั่งไม่ให้ดื่มเหล้าขุ่นนั้น พวกเขาได้รักษากันไว้จนถึงทุกวันนี้ พวกเขาได้เชื่อฟังคำสั่งของบรรพบุรุษของพวกเรา แต่สำหรับเรา เราเองได้ประกาศกับพวกเขาแล้วครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกเขาไม่ฟังเรา'¹⁵ เราได้ส่งบรรดาผู้รับใช้ของเราทั้งสี่คนเพื่อหาผู้เผยพระวจนะมาหาเจ้า ส่งพวกเขามาครั้งแล้วครั้งเล่า กล่าวว่า 'ให้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของเขา และทำสิ่งที่ดีทั้งหลาย อย่าให้ผู้ใดไปติดตามพวกพระอื่น ๆ และนมัสการพระเหล่านั้น แต่ให้กลับมาที่แผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่พวกเขาและเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขานี้' แต่พวกเขายังจะไม่ฟังเราหรือสนใจเราเลย

¹⁶เพราะเชื้อสายทั้งหลายของโยนาตันบุตรชายของเรคาบได้รักษาคำบัญชาซึ่งบรรพบุรุษของพวกเราได้สั่งพวกเขาไว้ แต่ชนชาตินี้ได้ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังเรา"¹⁷ ดังนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'นี่แน่ะ เรากำลังนำภัยพิบัติทั้งสี่มาเหนือยูดาห์และทุกคนที่กำลังอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มตามที่เราได้ประกาศต่อผู้พบพวกเขาเพราะว่าเราได้ตรัสเอาไว้ แต่พวกเขาไม่ฟัง เราได้เรียกพวกเขาแต่พวกเขาก็ไม่ได้ตอบ"¹⁸ เยเรมีย์ได้พูดกับคนตระกูลเรคาบว่า "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า พวกเขาได้เชื่อฟังคำสั่งทั้งหลายของโยนาตันบุตรพญษของพวกเราและถือรักษาข้อบังคับเหล่านั้น พวกเขาได้เชื่อฟังทุกอย่างที่เขาสั่งบัญชาพวกเขาให้ทำ"¹⁹ ดังนั้น พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'จะมีบางคนที่สืบเชื้อสายจากโยนาตันบุตรชายของเรคาบที่ปรนนิบัติเราอยู่เสมอ'"

Chapter 36

¹มันได้เกิดขึ้นในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิมโอรสของโยสียากษัตริย์แห่งยูดาห์ ที่พระวอจะนี้ได้มาถึงเยเรมีย์จากพระยาห์เวห์ และพระองค์ได้ตรัสว่า² "จงนำหนังสือม้วนม้วนหนึ่งมาสำหรับตัวเจ้าเอง และให้เขียนถ้อยคำนี้ทั้งสี่ที่เรากล่าวกับเจ้าเกี่ยวกับอิสราเอล และยูดาห์และบรรดาประชาชาติทั้งสี่ จงทำทุกสิ่งอย่างที่เราได้บอกเจ้าตั้งแต่รัชกาลโยสียากษัตริย์จนถึงวันนี้³ บางทีประชาชนยูดาห์จะฟังถึงภัยพิบัติทั้งหลายซึ่งเราตั้งใจจะนำมาให้พวกเขา บางทีทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วร้ายของเขา ดังนั้นเราจะได้ยกโทษความผิดและบาปของพวกเขา"

⁴แล้วเยเรมีย์จึงได้เรียกบารุกบุตรชายของเนริยาห์มาและบารุกได้เขียนลงในหนังสือม้วน ตามคำบอกของเยเรมีย์ พระวอจะทั้งสี่ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขา⁵ ต่อจากนั้นเยเรมีย์ได้สั่งบารุก เขาได้กล่าวว่า "ข้าพเจ้าอยู่ในคุกและไม่สามารถเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์⁶ ฉะนั้นเจ้าต้องเข้าไป และจงอ่านจากหนังสือม้วน ซึ่งเจ้าได้เขียนตามคำบอกของข้าพเจ้า ในวันที่ของการถืออดอาหาร เจ้าจงอ่านพระวอจะของพระยาห์เวห์ให้ประชาชนทั้งสี่ในพระนิเวศของพระองค์ได้ยิน และเมืองต่างๆ ของพวกยูดาห์ทั้งสี่ผู้ได้มาจากเมืองต่างๆ ของพวกเขาให้ได้ยินด้วยเช่นเดียวกัน จงประกาศพระวอจะเหล่านี้ให้พวกเขาฟัง

⁷บางทีคำลวงลวงของพวกเขามาถึงพระยาห์เวห์ บางทีแต่ละคนจะหันกลับจากทางชั่วร้ายของเขาเพราะความกลัวและพระพิโรธ ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศต่อชนชาตินี้ร้ายแรงนัก"⁸ ดังนั้น บารุกบุตรชายของเนริยาห์ได้ทำทุกสิ่งซึ่งเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้สั่งเขาให้ทำ เขาได้อ่านพระวอจะทั้งหลายของพระยาห์เวห์ด้วยเสียงดังในพระนิเวศของพระยาห์เวห์⁹ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในปีที่ห้าและในเดือนที่เก้าแห่งรัชกาลเยโฮยาคิม โอรสของโยสียากษัตริย์แห่งยูดาห์ ที่ประชาชนทั้งสี่ในเยรูซาเล็มและประชาชนผู้ที่มาเยรูซาเล็มจากเมืองต่างๆ ของยูดาห์ได้ประกาศให้ถืออดอาหารเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์

¹⁰บารุกจึงได้อ่านบรรดาถ้อยคำของเยเรมีย์ด้วยเสียงดังในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ จากห้องของเกมาเรียห์บุตรชายของชาฟาน ผู้เป็นราชเลขา ในลานชั้นบน ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าประตูแห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เขาได้ทำสิ่งนี้เพื่อให้ประชาชนทั้งสี่ได้ยิน¹¹ บัดนี้มีความหยาบคายของเกมาเรียห์ บุตรชายชาฟาน ได้ยินพระวอจะทั้งสี่ของพระยาห์เวห์จากหนังสือม้วนแล้ว¹² เขาได้ลงมาที่พระราชวังของกษัตริย์ ไปยังห้องของราชเลขา ดูเถิด ข้าราชการทั้งสี่กำลังนั่งอยู่ที่นั่น คือเอลีชาบาราชเลขา เติลยาห์บุตรชายของเซโมยาห์ เอลนาธันบุตรชายของอัสโบร์ เกมาเรียห์บุตรชายของชาฟาน และเศเดคียาห์บุตรชายของฮานันยาห์ และบรรดาข้าราชการทั้งสี่

¹³แล้วมีความหยาบคายได้รายงานถ้อยคำทั้งสี่ซึ่งท่านได้ยินแก่พวกเขา เมื่อเขาได้ยินที่บารุกได้อ่านด้วยเสียงดังเพื่อให้ประชาชนได้ยิน¹⁴ ดังนั้นบรรดาข้าราชการจึงได้ส่งเยฮูดีบุตรชายของเนธานีอาห์ บุตรชายของเซเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของคูช ให้ไปหาบารุก เยฮูดีได้พูดกับบารุกว่า "จงนำหนังสือม้วนในมือของเจ้า หนังสือม้วนซึ่งเจ้ากำลังได้อ่านให้ประชาชนฟังนั้น และจงมา" ดังนั้นบารุกบุตรชายของเนริยาห์จึงได้ถือหนังสือม้วนไว้ในมือและไปหาพวกข้าราชการทั้งหลาย¹⁵ แล้วพวกเขาได้กล่าวกับท่านว่า "จงนั่งลงอ่านหนังสือนั้นให้เราได้ยิน" ดังนั้นบารุกจึงได้อ่านหนังสือม้วนนั้น

¹⁶สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อพวกเขาได้ยินถ้อยคำทั้งสี่เหล่านี้ แต่ละคนได้หันหน้าไปด้วยความกลัวต่อคนที่อยู่ถัดจากเขาและได้กล่าวกับบารุกว่า "เราต้องบอกถ้อยคำเหล่านี้ต่อกษัตริย์อย่างแน่นอน"¹⁷ แล้วเขาก็กังหันมาหาบารุกว่า "จงบอกพวกเรา ว่าเจ้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสี่โดยได้เขียนถ้อยคำเหล่านี้ตามคำบอกของเยเรมีย์หรือ?"¹⁸ บารุกได้ตอบพวกเขาทั้งหลายว่า "เขาได้บอกถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสี่แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้เขียนพวกมันไว้ด้วยหมึกในหนังสือม้วนนี้"

¹⁹แล้วพวกข้าราชการทั้งหลายได้บอกบารุกว่า "จงไปซ่อนตัวของเจ้าเสีย และเยเรมีย์ด้วย อย่าให้ใครรู้ว่าเจ้าอยู่ที่ไหน"²⁰ ดังนั้นเขาก็กังหันมาหาหนังสือม้วนไว้ในห้องของเอลีชาบาราชเลขา และพวกเขาก็ได้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ในลาน และพวกเขาก็ได้กราบทูลถ้อยคำทั้งสี่นั้นต่อกษัตริย์²¹ แล้วกษัตริย์จึงได้รับสั่งให้เยฮูดีไปเอาหนังสือม้วนนั้นมา เยฮูดีก็ได้ไปเอามาจากห้องของเอลีชาบาราชเลขา แล้วเขาก็ได้อ่านถวายกษัตริย์และแก่บรรดาข้าราชการทั้งสี่ผู้ที่กำลังยืนอยู่ข้างพระองค์

²²บัดนี้ กษัตริย์กำลังประทับอยู่ในวังหมื่นตึกในเดือนที่เก้า และเตาถ่านก็กำลังลุกไหม้อยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์²³ สิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้นเมื่อเยชูดีได้อ่านไปได้สาม หรือสี่แถว กษัตริย์ทรงเจมิดตุดออก และทรงโยนเข้าไปในเตาไฟ จนหนังสือม้วนนั้นได้ถูกทำลายหมด²⁴ ถึงกระนั้นกษัตริย์หรือข้าราชการทั้งหลายของพระองค์ผู้ได้อ่านก็ยังไม่ได้เกรงกลัว ไม่ได้ฉีกเสื้อผ้าของตน

²⁵เอลนาธัน เดลายาห์และเกมาเรียห์ได้ทูลวิงวอนกษัตริย์ไม่ให้พระองค์ทรงเผาหนังสือม้วน แต่พระองค์ก็ไม่ทรงฟังพวกเขา²⁶ แล้วกษัตริย์ได้ทรงบัญชาให้เยราเมเอล พระญาติ เสรียาห์บุตรชายของอัสริเอลและเชเลมียาห์บุตรชายของอับเดเอลจับบารุกอาลักษณ์และเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงซ่อนเขาทั้งสอง²⁷ แล้วถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์หลังจากที่กษัตริย์ทรงเผาหนังสือม้วนและถ้อยคำทั้งหลายที่บารุกได้เขียนตามคำบอกของเยเรมีย์แล้ว ว่า

²⁸"จงกลับไป เอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่งมาสำหรับตัวเจ้าเอง และจงเขียนถ้อยคำทั้งหมดเหล่านั้นซึ่งอยู่ในหนังสือม้วนแรกลงไว้ ม้วนที่เยโฮยาхимกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงเผาเสีย²⁹ แล้วเจ้าจะต้องกล่าวสิ่งนี้ต่อเยโฮยาхимกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า 'ท่านได้เผาหนังสือม้วนนั้น กล่าวหาว่า "ถ้าไม่เจ้าจึงได้เขียนไว้ในนั้นว่า 'กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะมาทำลายแผ่นดินนี้แน่นอน เพราะพระองค์จะทำลายมนุษย์และสัตว์ป่าในแผ่นดินนั้น?'"³⁰ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับพระองค์ คือเยโฮยาхимกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า "จะไม่มีการเสียของพระองค์ที่จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด สำหรับพระองค์เอง พระศพของพระองค์จะถูกทิ้งไว้ให้ตากแดดกลางวันและตากน้ำค้างแข็งเวลากลางคืน

³¹เพราะเราจะลงโทษเจ้าและพงศ์พันธุ์ของเจ้าและพวกข้าราชการของเจ้า เพราะความผิดบาปของทุกคน เราจะนำเหตุร้ายทั้งสิ้นที่เราได้ประกาศลงโทษพวกเจ้า และทุกคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม และทุกคนในยูดาห์ด้วยภัยพิบัติทั้งสิ้น ที่ซึ่งเราได้เตือนภัยพวกเจ้า แต่เป็นสิ่งที่พวกเจ้าไม่ได้ให้ความใส่ใจ"³² ดังนั้นเยเรมีย์จึงได้เอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่ง มอบให้บารุกบุตรชายของเนริยาห์ที่เป็นอาลักษณ์ บารุกได้เขียนถ้อยคำทั้งสิ้นในนั้นตามคำบอกของเยเรมีย์ คือถ้อยคำทั้งสิ้นที่ได้มีในหนังสือม้วนซึ่งเยโฮยาхимกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงเผาเสียนั้น ยิ่งไปกว่านั้น มีถ้อยคำอีกเป็นอันมากที่คล้ายคลึงกันเพิ่มเข้าไปในหนังสือม้วนนี้

Chapter 37

¹บัดนี้เศเดคียาห์โอรสของโยสิยาห์ได้ทรงครองราชย์เป็นกษัตริย์แทนเยโฮยาซินโอรสของเยโฮยาхим เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงตั้งเศเดคียาห์ให้เป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินยูดาห์² แต่เศเดคียาห์เอง และพวกข้าราชการของพระองค์ และประชาชนแห่งแผ่นดิน ไม่ได้ฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงประกาศผ่านทางเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ³ ดังนั้นกษัตริย์เศเดคียาห์ เยชูคิลบุตรชายของเชเลมียาห์ และเศฟันยาห์บุตรชายของมาอาเสยาห์ปุโรหิตได้ส่งข่าวสารให้ไปหาเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ พวกเขาได้กล่าวว่า "ขออธิษฐานในนามของพวกเราต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา"

⁴บัดนี้เยเรมีย์กำลังเข้ามาและออกไปในท่ามกลางประชาชนอยู่ เพราะเขายังไม่ได้ถูกขังคุก⁵ กองทัพของฟาโรห์ได้ออกมาจากอียิปต์ เมื่อคนเคลเดียผู้ซึ่งกำลังล้อมเยรูซาเล็มอยู่ได้ทราบข่าวเกี่ยวกับพวกเขาทั้งหลายนั้น และได้ถอยทัพไปจากเยรูซาเล็ม⁶ แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มายังเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า

⁷"พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า นี่คือน้ำที่เจ้าจะกล่าวกับกษัตริย์แห่งยูดาห์ เพราะว่าพวกเขาได้ส่งเจ้ามาเสาะหาคำแนะนำจากเราว่า 'ดูสิ กองทัพของฟาโรห์ซึ่งได้มาช่วยเจ้ากำลังจะกลับไปยังอียิปต์ แผ่นดินของพวกเขา' คนเคลเดียจะกลับมา พวกเขาจะต่อสู้กับเมืองนี้ แล้วยึดได้และเผาเสีย"⁹ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าล่อลวงตัวเองโดยกล่าวว่า 'แน่ทีเดียวคนเคลเดียจะถอยออกไปจากพวกเรา' เพราะว่าพวกเขาจะไม่ถอยออกไป

¹⁰ถึงแม้ว่าเจ้าทำให้กองทัพทั้งสิ้นของคนเคลเดียที่กำลังต่อสู้พวกเจ้าพ่ายแพ้ แล้วมีเหลือเพียงแต่พวกคนที่บาดเจ็บอยู่ในเต็นท์ของพวกเรา พวกเขาลูกขึ้น และเผาเมืองนี้เสีย"¹¹ ดังนั้นเมื่อกองทัพของคนเคลเดียได้ถอยไปจากเยรูซาเล็ม เพราะกองทัพของฟาโรห์กำลังเข้ามา¹² แล้วเยเรมีย์ก็ได้ออกไปจากเยรูซาเล็มมุ่งไปยังแผ่นดินเบนยามิน เขาต้องการที่จะรับส่วนแบ่งที่ดินของเขาท่ามกลางประชาชนของเขา

¹³ขณะที่เขาอยู่ที่ประตูเบนยามิน หัวหน้าทหารยามคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ชื่อของเขาคืออิธียาห์บุตรชายของเชเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของฮานันยาห์ เขาได้จับตัวเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ และได้กล่าวว่า "ท่านกำลังจะละทิ้งหนีไปหาคนเคลเดีย"¹⁴ แต่เยเรมีย์ได้ตอบว่า "นั่นไม่เป็นความจริง ข้าพเจ้าไม่ได้หนีไปหาคนเคลเดีย" แต่อิธียาห์ก็ไม่ฟังเขา เขาได้จับเยเรมีย์และได้นำท่านไปหาพวกเจ้าหน้าที่¹⁵ บรรดาเจ้าหน้าที่ก็ได้ไถ่ถอนเยเรมีย์ พวกเขาได้ตีท่านและขังท่านไว้ในบ้านของโยนาธานอาลักษณ์ ซึ่งพวกเขาได้เปลี่ยนให้เป็นคุก

¹⁶ดังนั้นเยเรมีย์จึงถูกขังอยู่ในคุกใต้ดิน เขาต้องอยู่ที่นั่นหลายวัน¹⁷ แล้วกษัตริย์เศเดคียาห์ได้ทรงใช้ให้คนไปเอาตัวเขาไปที่พระราชวัง ในวังของพระองค์เอง กษัตริย์ได้ทรงสอบถามเขาเป็นการส่วนตัวว่า "มีพระวจนะมาจากพระยาห์เวห์บ้างหรือไม่?" เยเรมีย์ได้ทูลตอบว่า "มีพระวจนะพระเจ้าข้า" พระองค์จะถามว่า "มีพระวจนะพระเจ้าข้า" แล้วเยเรมีย์ได้ทูลกษัตริย์เศเดคียาห์อีกว่า "ข้าพระองค์ได้ทำอะไรผิดต่อพระองค์หรือต่อบรรดาข้าราชการของพระองค์ หรือต่อชนชาตินี้หรือพระเจ้าข้า พระองค์จึงได้ทรงจำขังข้าพระองค์ไว้ในคุก?"

¹⁹บรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์ ผู้ได้ทูลเผยพระวจนะต่อพระองค์ และได้กล่าวว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะไม่มาต่อสู้พระองค์ หรือต่อผู้แผ่นดินนี้แน่นอนอยู่ที่ไหน?²⁰ แต่บัดนี้ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงฟัง ขอคำทูลของข้าพระองค์อยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ ขออย่าทรงส่งข้าพระองค์กลับไปที่บ้านของโยนาธานอาลักษณ์เลย เกรงว่าข้าพระองค์จะตายเสียที่นั่น"²¹ ดังนั้นกษัตริย์เศเดคียาห์จึงได้มีรับสั่ง พวกข้าราชการบริวารและเขาก็ได้ถักเยเรมีย์ไว้ที่บริเวณทหารรักษาพระองค์ พวกเขาได้ให้ขนมปังแก่ท่านวันละก้อนจากถนนข้างทำขนมปัง จนขนมปังในเมืองนั้นหมด ดังนั้นเยเรมีย์จึงได้ค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์

Chapter 38

¹เข่าพิภพียาห์บุตรชายของมัทราน เกดาลียาห์บุตรชายของปาซเซอร์ และเยชูคาบุตรชายของเชเลมียาห์ และปาซเซอร์บุตรชายของมัคียาห์ได้ยื่นถ้อยคำของเยเรมีย์ที่กำลังประกาศแก่ประชาชน เขาได้กำลังพูดว่า² "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ใครก็ตามที่ยังคงอยู่ในเมืองนี้จะต้องถูกฆ่าด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด แต่คนที่ออกไปหาคนเคลเดียจะมีชีวิตอยู่ เขาจะหนีออกไปด้วยชีวิตของเขาเอง และยังมีชีวิตอยู่" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและพระองค์จะทรงยึดไว้"

⁴ดังนั้นเหล่าข้าราชการจึงได้ทูลกษัตริย์ว่า "ขอให้ผู้ชายคนนี้ตายเสีย เพราะด้วยวิธีนี้ เขากำลังทำให้มือของพวกทหารซึ่งเหลืออยู่ในเมืองนี้อ่อนแอลง ทั้งมือของประชาชนทั้งหมดด้วย เพราะเขากำลังประกาศถ้อยคำเหล่านี้ ผู้ชายคนนี้ไม่ได้ทำให้เกิดสวัสดิภาพแก่ชนชาตินี้ แต่ทำให้พินาศ"⁵ ดังนั้น กษัตริย์เศเดคียาห์ได้ตรัสว่า "นี่แน่ะ ผู้ชายคนนี้อยู่ในมือของพวกเขาแล้ว เพราะไม่มีกษัตริย์ใดสามารถต่อต้านอะไรพวกท่านได้"⁶ แล้วพวกเขาก็ได้จับเยเรมีย์และได้โยนท่านลงไปในที่ขังน้ำของมัคียาห์โอรสของกษัตริย์ ที่ขังน้ำอยู่ในลานของพวกทหารรักษาพระองค์ พวกเขาได้หย่อนเยเรมีย์ลงไปด้วยเชือก ในที่ขังน้ำนั้นไม่มีน้ำ มีแต่โคลน และเยเรมีย์ก็ได้จมลงไปในโคลน

⁷บัดนั้นเอเบเนเมเลคคนคูช ชนที่ในวังของกษัตริย์ เขาได้ยื่นว่าพวกเขาหย่อนเยเรมีย์ลงไปในที่ขังน้ำนั้น บัดนี้กษัตริย์กำลังประทับอยู่ที่ประตูเบนยามิน⁸ ดังนั้นเอเบเนเมเลคก็ได้ออกไปจากวังของกษัตริย์และได้ทูลกษัตริย์ เขาได้ทูลว่า⁹ "ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ คนเหล่านี้ได้ทำการชั่วร้ายทุกอย่างที่พวกเขาได้ทำต่อเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ พวกเขาได้ทิ้งท่านลงไปในที่ขังน้ำ เพื่อให้ท่านหิวตายที่นั่น เพราะไม่มีขนมปังเหลืออยู่เลยในเมืองนี้"

¹⁰แล้วกษัตริย์ได้ทรงมีรับสั่งแก่เอเบเนเมเลคคนคูช พระองค์ได้ตรัสว่า "จงส่งคนสามสิบคนจากที่นี่และนำเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะออกมาจากที่ขังน้ำก่อนเขาตาย"¹¹ ดังนั้นเอเบเนเมเลคจึงได้ส่งคนเหล่านั้นและได้ไปที่วังของกษัตริย์ ไปยังโรงพิสดุเพื่อเอาผ้าใต้ถุงจิง จากที่นั่นเขาได้นำเอาผ้าขี้ริ้วและเสื้อผ้าที่ขาดแล้ว และแล้วหย่อนลงไปด้วยเชือกหลายเส้นให้เยเรมีย์ในที่ขังน้ำ¹² เอเบเนเมเลคคนคูชได้พูดกับเยเรมีย์ว่า "ท่านจงคล้องผ้าและเสื้อท่านไว้ไว้ได้รักเรื้องเชือกไว้" ดังนั้น เยเรมีย์ก็ได้ทำตาม

¹³แล้วพวกเขาก็ได้จุดเยเรมีย์ขึ้นมาด้วยเชือก โดยวิธีนี้พวกเขาได้นำท่านขึ้นมาจากที่ขังน้ำ ดังนั้นเยเรมีย์ก็ได้ค้างอยู่ในลานทหารรักษาพระองค์¹⁴ แล้วกษัตริย์เศเดคียาห์ได้ทรงส่งคำบัญชาและได้นำเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะมาเฝ้าพระองค์ ที่ทางเข้าช่องที่สามของพระวิหารแห่งพระยาห์เวห์ กษัตริย์ได้ตรัสกับเยเรมีย์ว่า "เราประสงค์จะถามเจ้าบางสิ่ง ขออย่าปิดบังเราเลย"¹⁵ เยเรมีย์จึงได้ทูลเศเดคียาห์ว่า "ถ้าข้าพระองค์จะทูลตอบพระองค์ พระองค์ก็จะทรงประหารข้าพระองค์แน่ไม่ใช่หรือ? แต่ถ้าข้าพระองค์จะถวายคำปรึกษา พระองค์ก็จะไม่ทรงฟังข้าพระองค์"

¹⁶แต่กษัตริย์เศเดคียาห์ก็ได้ทรงสาบานแก่เยเรมีย์เป็นการลับ และได้กล่าวว่า "พระยาห์เวห์ผู้ทรงพระชนมอยู่แผ่นดินใด พระองค์ผู้ทรงสร้างชีวิตของพวกเขา เราจะไม่ประหารเจ้าหรือมอบเจ้าไว้ในมือของคนเหล่านี้ที่แสวงหาชีวิตของเจ้าฉันใด"¹⁷ ดังนั้นเยเรมีย์ได้ทูลเศเดคียาห์ว่า "พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านายพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ถ้าพระองค์จะทรงยอมออกไปหาบรรดาข้าราชการของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแล้ว พระองค์จะทรงรอดชีวิต และเมืองนี้จะไม่ต้องถูกเผา พระองค์และวงศาวานของพระองค์จะมีชีวิตอยู่ได้"¹⁸ แต่ถ้าพระองค์ไม่ทรงยอมมอบตัวแก่พวกข้าราชการของกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วเมืองนี้จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย พวกเขาจะเผาเสีย และพระองค์จะไม่สามารถหนีรอดจากมือของพวกเขา"

¹⁹กษัตริย์เศเดคียาห์จึงได้ตรัสกับเยเรมีย์ว่า "แต่เรากลัวพวกคนยูดาห์ซึ่งเล็ดลอดไปหาคนเคลเดียเกรงว่าเราจะถูกมอบให้แก่พวกเขานั้น เพราะพวกเขากำลังจะอภัยแก่เรา"²⁰ เยเรมีย์ได้ทูลว่า "พวกเขาจะไม่มอบพระองค์ไว้ ของเชื้อฟิงพระวจนะจากพระยาห์เวห์ ตามที่ข้าพระองค์ได้ทูลพระองค์ ดังนั้นจะเป็นการดีต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงพระชนมอยู่²¹ แต่ถ้าพระองค์ไม่ทรงยอมมอบตัว นี่คือน้ำซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงสั่งแต่งตั้งต่อข้าพระองค์"

²²นี่แน่ะ ผู้หญิงทุกคนที่เหลืออยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์จะถูกนำออกไปให้เหล่าข้าราชการของกษัตริย์แห่งบาบิโลน พวกผู้หญิงเหล่านี้จะกล่าวต่อพระองค์ว่า 'พระองค์ได้ทรงถูกหลอกลวงโดยพระสหายของพระองค์ พวกเขาได้ทำลายพระองค์แล้ว พระบาททั้งสองของพระองค์ได้จมลงในโคลน และเหล่าพระสหายของพระองค์ก็หันไปจากพระองค์'²³ เพราะบรรดาเหสีทั้งสี่ และบรรดาโอรสของพระองค์จะถูกนำไปให้คนเคลเดีย และพระองค์เองก็จะไม่ทรงรอดไปจากมือของพวกเขา พระองค์จะถูกกษัตริย์แห่งบาบิโลนจับได้ และเมืองนี้จะถูกเผา"²⁴ แล้วเศเดคียาห์ได้ตรัสกับเยเรมีย์ว่า "อย่าบอกให้ใครรู้ถ้อยคำเหล่านี้ แล้วเจ้าจะไม่ตาย"

²⁵ถ้าพวกข้าราชการได้ยินว่าเราพูดกับเจ้าและถ้าพวกเขามาหาเจ้า กล่าวว่า 'จงบอกเรามาว่าเราได้ทูลอะไรกับกษัตริย์ และอย่าปิดบังพวกเราเลย มีเช่นนั้นเราจะไม่บอกเจ้า'²⁶ แล้วเจ้าจงบอกพวกเขาว่า 'ข้าพเจ้าได้ทูลขอต่อกษัตริย์ไม่ให้พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ากลับไปบ้านของโยนาธานเพื่อให้ตายเสียที่นั่น'²⁷ แล้วบรรดาข้าราชการทั้งสี่ก็ได้มาหาเยเรมีย์และได้ชักถามท่าน และท่านก็ได้ตอบเขาตามที่กษัตริย์ได้ทรงแนะนำเขา ดังนั้นพวกเขาก็ได้หยุดพูดกับเขาเพราะพวกเขาไม่ได้ยินการสนทนาระหว่างเยเรมีย์และกษัตริย์²⁸ ดังนั้นเยเรมีย์ก็ได้ค้างอยู่ในลานทหารรักษาพระองค์จนถึงวันที่กรยูธาเริ่มถูกยึด

Chapter 39

¹ในปีที่เก้าและในเดือนที่สิบแห่งรัชกาลของเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ เบนุดินเนซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกทัพมาด้วยกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์มาสู้รบเยรูซาเล็มและได้ล้อมไว้² ในปีที่สิบเอ็ดและเดือนที่สี่แห่งรัชกาลเศเดคียาห์ ในวันที่เก้าของเดือน เมืองนั้นก็แตก³ แล้วบรรดาข้าราชการของกษัตริย์แห่งบาบิโลนทั้งสิ้นได้มาและได้บังที่ประตูกลาง มีเนโบสาร์เสคิม สัมการเนโบ สาร์เสคิมผู้เป็นข้าราชการชั้นสูง เนโบสาร์เสคิมผู้เป็นข้าราชการชั้นสูง และที่เหลืออยู่ทั้งสิ้นเป็นพวกข้าราชการของกษัตริย์แห่งบาบิโลน

⁴สิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้นเมื่อเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาทหารได้เห็นพวกเขาแล้ว พวกเขาได้หนีไป พวกเขาได้ออกจากเมืองในเวลากลางคืน ไปทางพระราชอุทยานออกทางประตูระหว่างกำแพงทั้งสอง กษัตริย์ได้ออกไปยังอาราบาห์⁵ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ตามพวกเขาไปทันและได้จับเศเดคียาห์ในที่ราบของแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค แล้วเขาก็หลายได้จับพระองค์ได้และได้นำพระองค์ไปยังเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่รับลาห์ในแผ่นดินของอามิก ที่ที่เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงพิพากษาโทษพระองค์⁶ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงประหารบรรดาโอรสของเศเดคียาห์ต่อหน้าต่อตาของพระองค์ที่รับลาห์ พระองค์ได้ทรงประหารพวกขุนนางทั้งสิ้นของยูดาห์

⁷แล้วพระองค์ทรงทำให้พระเนตรทั้งสองข้างของเศเดคียาห์บอดไป แล้วได้ตีตรวนทองสัมฤทธิ์พระองค์ไว้เพื่อจะนำไปบาบิโลน⁸ แล้วคนเคลเดียก็ได้เผาวังของกษัตริย์และบ้านเรือนทั้งหลายของประชาชน พวกเขาได้พังกำแพงทั้งหลายของเยรูซาเล็มเสีย⁹ เนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับประชาชนที่เหลืออยู่ในเมืองเป็นเชลย นี่รวมถึงประชาชนที่เสียดลอดมาหาคนเคลเดียและประชาชนที่เหลืออยู่ที่คงค้างอยู่ในเมือง

¹⁰แต่เนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้อนุญาตให้คนจนที่สุดที่ไม่มีสมบัติอะไรสำหรับตัวพวกเขาเองไว้ในแผ่นดินยูดาห์ เขาได้มอบเหล้าสวนองุ่นและไร่นาทั้งหลายแก่พวกเขาในวันเดียวกันนั้น¹¹ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงบัญชาเกี่ยวกับเยเรมีย์ ให้เนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ พระองค์ได้ตรัสว่า¹² "จงรับเขาไป ดูแลเขาให้ดี และอย่าทำอันตรายแก่เขา แต่จงกระทำแก่เขาตามที่เขายกก่อน"

¹³ดังนั้น เนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เนบูซันบันผู้เป็นขันที เนอร์กลาเซเซอร์ผู้ข้าราชการชั้นสูง และข้าราชการที่สำคัญที่สุดทั้งสิ้นของบาบิโลนได้ส่งพวกคนออกไป¹⁴ พวกคนของพวกเขานำเยเรมีย์มาจากบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาทิ้งหลายและได้มอบเขาไว้กับเกดาลิยาห์บุตรชายของอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายของชาฟานให้นำเขาไปบ้าน ดังนั้นเยเรมีย์จึงได้อยู่ท่ามกลางประชาชน¹⁵ บัดนี้พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ ขณะที่เขาถูกจับอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ว่า

¹⁶"จงไปบอกเอเบดเมเลคคนคูช กล่าวว่า 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังจะให้ถ้อยคำทั้งหลายของเราต่อเมืองนี้สำเร็จในทางร้ายไม่ใช่ทางดี เพราะสิ่งเหล่านั้นจะเป็นจริงต่อหน้าเจ้าในวันนี้¹⁷ แต่เราจะช่วยเจ้าในวันนี้ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ และเจ้าจะไม่ถูกมอบไว้ในมือของคนที่ไม่ซื่อสัตย์¹⁸ เพราะเราจะช่วยเจ้าให้รอดอย่างแน่นอน เจ้าจะไม่ล้มลงด้วยดาบ เจ้าจะหนีเอาชีวิตรอด เพราะเจ้าได้ไว้วางใจในเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์'"

Chapter 40

¹พระวจนะได้มาถึงเยเรมีย์จากพระยาห์เวห์ หลังจากที่ไม่บูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ปล่อยให้เขาที่รับลาห์ เขาได้พบเยเรมีย์ได้ถูกตีตรวนท่ามกลางพวกเชลยของเยรูซาเล็มและยูดาห์ ผู้ที่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน² ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้นำเยเรมีย์มา และได้พูดกับเขาว่า "พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงประกาศภัยพิบัตินี้ต่อสถานที่นี้³ ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้เป็นไป พระองค์ได้ทรงทำตามตามที่พระองค์ได้ทรงประกาศไว้แล้ว เนื่องจากพวกท่านได้ทำบาปต่อพระองค์ และไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ นี่เองที่สิ่งนี้จึงได้เกิดขึ้นแก่พวกท่าน

⁴แต่บัดนี้ ดูสิ ข้าพเจ้าได้ปล่อยท่านในวันนี้จากโซ่ตรวนทั้งหลายที่มือของท่าน ถ้าท่านเห็นว่าดีในสายตาของท่านที่จะมายังบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็จงมาเถิด และข้าพเจ้าจะดูแลท่าน แต่ถ้าท่านไม่เห็นดีในสายตาของท่านที่จะมายังบาบิโลนกับข้าพเจ้า แล้วก็อย่ามา ดูสิ แผ่นดินทั้งหมดนี้อยู่ต่อหน้าท่าน ท่านจะไปไหนก็ได้ตามแต่ท่านเห็นดีเห็นชอบในสายตาของท่านที่จะไป⁵ เมื่อเยเรมีย์ไม่ได้ตอบ เนบูซาดานจึงกล่าวว่า "จงกลับไปหาเกดาลิยาห์บุตรชายของอาหิคัมบุตรชายของชาฟาน ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงแต่งตั้งให้ดูแลรับผิดชอบเมืองต่างๆ ของยูดาห์ จงอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชน หรือจะไปไหนที่ท่านเห็นว่าดีในสายตาของท่านที่จะไปก็ได้" ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ให้เสบียงและให้ของขบถแก่เยเรมีย์ แล้วปล่อยเขาไป⁶ ดังนั้นเยเรมีย์ก็ได้ไปหาเกดาลิยาห์ บุตรชายอาหิคัมที่มีสปาร์ และได้อาศัยอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชนที่ยังตกค้างอยู่ในแผ่นดินนั้น

⁷บัดนี้ บรรดาหัวหน้ากองทหารของยูดาห์ ที่ยังอยู่ในแถบชนบท พวกเขาและคนของพวกเขาดิย้นว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์บุตรชายของอาหิคัมให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินนั้น พวกเขาดิย้นด้วยว่าพระองค์ได้ทรงมอบผู้ชายทั้งหลายพวกผู้หญิง และพวกเด็กๆ ผู้ที่เป็นพวกคนจนที่สุดในแผ่นดิน คนเหล่านั้นซึ่งไม่ได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน⁸ ดังนั้นเขาก็หลายก็ได้ไปหาเกดาลิยาห์ที่มีสปาร์ คนเหล่านี้ได้แก่ อิชมาเอลบุตรชายของเนธานิยาห์ โยฮันันและโยนาธานบุตรชายทั้งสองของคาเรอาห์ เสโรยาห์บุตรชายของกันทุเมก บรรดาบุตรของเอฟายาชาเนโกฟาห์ และเยซันยาห์บุตรชายของของชาวาอาคาห์ พวกเขาและคนของพวกเขาก็ได้สาบานแก่พวกเขาและคนของพวกเขว่า พวกเขาจะไม่สาบานแก่พวกเขาและคนของพวกเขว่า "อย่ากลัวที่จะปรนนิบัติพวกข้าราชการของคนเคลเดีย จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วจะเป็นการดีต่อพวกท่าน

¹⁰ดูเถิด ข้าพเจ้ากำลังอาศัยอยู่ที่มีสปาร์ เพื่อจะพบกับคนเคลเดียผู้ซึ่งจะมากาพวกเรา ดังนั้นจงเก็บเหล้าองุ่น ผลไม้ฤดูร้อน และน้ำมัน และเก็บพวกมันไว้ในภาชนะต่างๆ จงอยู่ในเมืองทั้งหลายที่ท่านได้ครอบครองอยู่นั้น¹¹ แล้วคนยูดาห์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ที่ในอ้อมท่ามกลางคนอัมโมนและในเอโดมและในแผ่นดินทุกที่ได้ยินว่ากษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงอนุญาตให้เหล้าองุ่นส่วนหนึ่งของยูดาห์ให้อยู่ และพระองค์ได้ทรงแต่งตั้งเกดาลิยาห์บุตรชายของอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายของชาฟานให้ดูแลพวกเขาทั้งหลาย¹² ดังนั้นพวกยูดาห์ทั้งสิ้นก็ได้กลับมาจากทุกที่ซึ่งพวกเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่นั้น พวกเขาได้กลับมาถึงแผ่นดินของยูดาห์มาหาเกดาลิยาห์ที่มีสปาร์ เขาทิ้งหลายก็ได้เก็บเหล้าองุ่นและผลไม้ฤดูร้อนได้เป็นอันมาก

¹³โยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้ากองทหารที่อยู่ในชนบทได้มากาเกดาลิยาห์ที่มีสปาร์¹⁴ พวกเขาได้กล่าวกับท่านว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่าบาอิลกษัตริย์ของคนอัมโมนได้ส่งอิชมาเอลบุตรชายของเนธานิยาห์มาเอาชีวิตของท่าน?" แต่เกดาลิยาห์บุตรชายของอาหิคัมไม่เชื่อพวกเขา¹⁵ ดังนั้นโยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์ได้พูดเป็นส่วนตัวกับเกดาลิยาห์ที่มีสปาร์ และได้พูดว่า "ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าไปฆ่าอิชมาเอลบุตรชายของเนธานิยาห์เสีย จะไม่มีใคร

สงสัยข้าพเจ้า ทำไมจะให้เขาเอาชีวิตของท่าน? ทำไมอนุญาตคนยูดาห์ทั้งสิ้นที่ได้มารวมกันอยู่กับท่านแล้วจะกระจัดกระจายกันไป และคนยูดาห์ที่เหลืออยู่นี้ก็จะพินาศ?"¹⁶ แต่เกดาลียาห์บุตรชายของอาหิเศบได้พูดกับโยฮานันบุตรชายของคาเรอาห์ว่า "อย่าทำสิ่งนี้เลย เพราะท่านกำลังพูดเท็จเกี่ยวกับอิชมาเอล"

Chapter 41

¹แต่มีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเดือนที่เจ็ด อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ ผู้เป็นบุตรของเอลีชามาผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ และพวกข้าราชการบางคนของกษัตริย์พร้อมกับพวกผู้ขายสืบนคนที่อยู่กับเขาได้มาหาเกดาลียาห์บุตรชายของอาหิเศบที่มีสปาห์ พวกเขาได้รับประทานอาหารด้วยกันที่นั่นในมิสปาห์² แต่อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์กับพวกผู้ขายสืบนคนที่อยู่กับเขาได้ลุกขึ้นประหารเกดาลียาห์บุตรชายของอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชาฟานด้วยดาบ อิชมาเอลได้ฆ่าเกดาลียาห์ผู้ที่กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้ดูแลแผ่นดินนั้น³ จากนั้น อิชมาเอลก็ได้ฆ่าพวกคนยูดาห์ผู้ซึ่งอยู่กับเกดาลียาห์ในมิสปาห์และพวกนักบวชเคลเดียที่ได้พบที่นั่น

⁴พอถึงวันที่สองหลังจากการฆ่าเกดาลียาห์ แต่ไม่มีใครรู้เรื่อง⁵ มีบางคนได้มาจากเมืองเซเคม จากเมืองซีโลห์ และจากเมืองสะมาเรียรวมแปดสิบคนที่ได้โดนผนวศรา ได้ฉีกเสื้อผ้าของพวกเขาและได้เชือดเนื้อตนเองพร้อมกับเครื่องธนูบูชาและกำยานในมือของพวกเขาเพื่อไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์⁶ ดังนั้น อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ได้ออกมาจากมิสปาห์ได้พบพวกเขาขณะที่คนเหล่านั้นไป เดินไปร้องไห้ไป แล้วเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นเมื่อเขาได้พบกับคนเหล่านั้น เขากล่าวกับเขาทั้งหลายว่า "เฮียมาหาเกดาลียาห์บุตรชายของอาหิเศบเกิด"

⁷ต่อมาเมื่อพวกเขาได้เข้ามาในเมืองนั้น อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ ทั้งเขากับพวกผู้ขายที่อยู่กับเขาก็ได้สังหารคนเหล่านั้นและโยนพวกเขาลงไปในหลุม⁸ แต่มีผู้ขายสืบนในพวกคนเหล่านั้นผู้ซึ่งได้พูดกับอิชมาเอลว่า "อย่าฆ่าพวกเราเลย เพราะพวกเรา มีข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ น้ำมันและน้ำผึ้งที่เป็นเสบียงของพวกเราอยู่ในทุ่งนา" ดังนั้น เขาจึงไม่ได้ฆ่าเขาเหล่านั้นกับพวกพ้องคนอื่น⁹ บ่อเก็บน้ำที่อิชมาเอลได้โยนศพทั้งหลายที่เขาได้ฆ่าลงไปเป็นบ่อขนาดใหญ่มากที่กษัตริย์อัสสาได้สร้างไว้เพื่อป้องกันกษัตริย์บาบิโลนแห่งอิสราเอล อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ก็ถมบ่อนั้นด้วยพวกคนตายไว้จนเต็ม

¹⁰ต่อมา อิชมาเอลก็ได้จับประชาชนทั้งหมดที่อยู่ในมิสปาห์ไปเป็นเชลย คือบรรดาพระราชธิดาของกษัตริย์และประชาชนทั้งหมดที่ยังเหลืออยู่ในมิสปาห์ ผู้ที่เนบูซารดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้มอบหมายให้แก่เกดาลียาห์บุตรชายของอาหิเศบ ดังนั้น อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ได้จับพวกเขาเป็นเชลยและข้ามฟากไปหาคนอัมโมน¹¹ แต่โยฮานันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาผู้บัญชาการกองทหารที่อยู่กับเขาได้ยินข่าวเกี่ยวกับความชั่วร้ายทั้งหมดที่อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ได้ทำนั้นแล้ว¹² ดังนั้น พวกเขายังได้พาพวกผู้ขายทั้งหมดของพวกเขาไปและได้สู้รบกับอิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ พวกเขาได้พบท่านที่สระใหญ่ของเมืองกิเบโอน

¹³แล้วเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อประชาชนทุกคนที่อยู่กับอิชมาเอลได้เห็นโยฮานันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาผู้บัญชาการกองทหารทั้งหมดผู้ซึ่งอยู่กับเขาพวกเขาก็ยินดีมาก¹⁴ ดังนั้น ประชาชนทั้งหมดที่อิชมาเอลได้จับมาเป็นเชลยจากมิสปาห์ก็ได้หนีกลับไปและไปหาโยฮานันบุตรชายของคาเรอาห์¹⁵ แต่อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ได้หนีไปจากโยฮานันพร้อมกับพวกผู้ขายแปดคน เขาได้ไปหาคนอัมโมน

¹⁶โยฮานันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาผู้บัญชาการกองทหารทั้งหมดที่อยู่กับเขาได้นำประชาชนทุกคนที่มาจากมิสปาห์ พวกคนที่ได้ช่วยเหลือให้พ้นจากอิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ นี่เป็นเหตุการณ์หลังจากที่อิชมาเอลได้ฆ่าเกดาลียาห์บุตรชายของอาหิเศบแล้ว โยฮานันและพวกพ้องของเขาได้พาพวกชายฉกรรจ์ พวกนักบวช พวกผู้หญิงและเด็กๆ และพวกชนกที่ช่วยเหลือที่กิเบโอนไป¹⁷ จากนั้นพวกเขาได้ไปและพักอยู่ชั่วขณะหนึ่งในเกรกิมฮามที่อยู่ใกล้กับเบรเลเฮม พวกเขาจะไปที่ยิฮิป¹⁸ เหตุเพราะคนเคลเดีย พวกเขาได้กลัวคนเหล่านั้นตั้งแต่อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ได้ฆ่าเกดาลียาห์บุตรชายของอาหิเศบ ผู้ที่กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้ดูแลแผ่นดินนั้น

Chapter 42

¹จากนั้น ผู้บัญชาการกองทหารทั้งหมดกับโยฮานันบุตรชายของคาเรอาห์ และเยซันยาห์บุตรชายของโฮชายาห์ และประชาชนทั้งปวง ตั้งแต่ผู้น้อยที่สุดจนถึงผู้ใหญ่ที่สุดก็ได้มาหาเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ² พวกเขาเหล่านั้นกล่าวว่า "ขอให้คำขอของพวกเราอยู่ต่อหน้าท่านเกิด ขอให้อธิษฐานเพื่อพวกเราต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เพื่อประชาชนเหล่านี้ที่เหลืออยู่ เพราะพวกเรามีจำนวนน้อยคนอย่างที่ท่านเห็น³ ขอทูลถามพระยาห์เวห์ให้ทรงบอกพวกเราถึงทางที่พวกเราควรจะไปและสิ่งที่เราควรจะทำ"

⁴ดังนั้น เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะจึงได้กล่าวกับพวกเขาว่า "ข้าพเจ้าได้ยินพวกท่านแล้ว ดูก่อน ข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านตามที่พวกท่านได้ร้องขอมา พระยาห์เวห์ทรงตอบอย่างไร ข้าพเจ้าก็จะบอกกับพวกท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังสิ่งใดไว้จากพวกท่านเลย"⁵ พวกเขาจึงได้กล่าวกับเยเรมีย์ว่า "ขอพระยาห์เวห์ทรงเป็นพยานที่สัตย์จริงและสัตย์ซื่อต่อสู้วพวกเรา ถ้าพวกเราไม่ทำตามทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทรงบอกให้พวกเราทำ⁶ ไม่ว่าจะดีหรือจะร้ายก็ตาม พวกเราก็จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา ผู้ที่พวกเราได้ส่งท่านไป เพื่อจะเป็นการดีต่อพวกเรา เมื่อพวกเราเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา"

⁷เมื่อครบสิบวันแล้ว พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มายังเยเรมีย์⁸ ดังนั้น เยเรมีย์จึงได้เรียกโยฮานันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาผู้บังคับการกองทหารทั้งหมดที่อยู่กับเขามา และเรียกประชาชนทั้งปวง ตั้งแต่ผู้น้อยที่สุดจนถึงผู้ใหญ่ที่สุด⁹ แล้วท่านได้กล่าวกับพวกเขาว่า "นี่เป็นถ้อยคำของพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ที่พวกท่านได้ใช้ข้าพเจ้าไป เพื่อให้ข้าพเจ้านำคำวิงวอนของพวกท่านไปอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ตรัสว่า

¹⁰ถ้าพวกเจ้ากลับไปและอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ แล้วเราจะสร้างพวกเจ้าขึ้น และจะไม่รื้อพวกเจ้าลง เราจะปลูกพวกเจ้าและไม่ถอนพวกเจ้าขึ้นมา เพราะเราจะ

ทำให้ภัยพิบัติที่เราได้ส่งมาเหนือพวกเขาหันกลับไป¹¹อย่ากลัวกษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้ซึ่งพวกเขาถ่วงถ่วงอยู่นั้น อย่ากลัวเขาเลย นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะเรายกย่องพวกเขาเพื่อช่วยพวกเขาและช่วยกู้พวกเขาให้พ้นมือของเขา¹²เพราะเราจะให้ความเมตตาต่อพวกเขา เราจะมีความกรุณาต่อพวกเขา และเราจะนำพวกเขากลับมายังแผ่นดินของพวกเขา

¹³แต่ถ้าพวกเขาพูดว่า "พวกเราจะไม่อยู่ในแผ่นดินนี้" ถ้าพวกเขาไม่ยอมฟังเสียงของเรา ซึ่งเป็นเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา¹⁴ถ้าหากว่าพวกเขาพูดว่า "ไม่เอา พวกเราจะไปยังแผ่นดินอียิปต์ ที่ซึ่งพวกเราจะไม่เห็นสงครามเลย ที่ซึ่งพวกเราจะไม่ได้ยินเสียงแตร และพวกเราไม่หิวอาหาร พวกเราจะอาศัยอยู่ที่นั่น"¹⁵บัดนี้ พวกเขาคณูดาห์ที่ยังเหลืออยู่ จงฟังถ้อยคำนี้ของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า "ถ้าพวกเขาออกเดินทางไปยังอียิปต์จริง ๆ เพื่อไปและอาศัยอยู่ที่นั่น

¹⁶แล้วดาบที่พวกเขาถ่วงนั้นก็จะตามไปทันพวกเขาที่นั่นในแผ่นดินอียิปต์ การกีดกันอาหารที่พวกเขาถ่วงนั้นจะติดตามพวกเขาไปยังอียิปต์ และพวกเขาจะตายที่นั่น¹⁷เพราะฉะนั้น สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับทุกคนที่ออกเดินทางไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่นจะตายด้วยดาบ การกีดกันอาหาร และโรคระบาด จะไม่มีใครในพวกเขารอดชีวิต ไม่มีใครหนีรอดจากภัยพิบัติที่เรานำมาเหนือพวกเขาได้¹⁸เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เช่นเดียวกับที่ความพิโรธและความเกรี้ยวกราดของเราได้ตกลงมาบนชาวเยรูซาเล็มอย่างไร เราก็จะเทความเกรี้ยวกราดของเราลงมาบนพวกเขาอย่างเดียวกันนั้น ถ้าพวกเขาไปยังอียิปต์ พวกเขาจะเป็นคำสาปแช่งและความน่ากลัว และเป็นคำที่กล่าวสาปแช่ง และเป็นเรื่องที่น่าอัปยศอดสู และพวกเขาจะไม่ได้เห็นสถานที่นี้อีก"

¹⁹แล้วเยเรมีย์ได้กล่าวว่า "คนยูดาห์ที่เหลืออยู่เอ๋ย พระยาห์เวห์ได้ตรัสเกี่ยวกับพวกท่านแล้วว่า อย่าไปยังอียิปต์ พวกท่านรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าได้เป็นพยานปฏิปักษ์พวกท่านในวันนี้²⁰เพราะพวกท่านได้หลอกลวงตัวเองอย่างร้ายแรง เมื่อพวกท่านใช้ข้าพเจ้าไปเฝ้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาและกล่าวว่า 'ขอให้ธรรมาจารย์ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาให้กับพวกเรา ทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาตรัส ขอจงบอกพวกเรา และพวกเราจะทำตามนั้น'²¹เพราะข้าพเจ้าได้แจ้งให้พวกท่านทราบในวันนี้แล้ว แต่พวกท่านก็ไม่ยอมฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา หรือสิ่งใดที่พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามายังพวกท่าน²²ดังนั้น บัดนี้ พวกท่านจึงได้รู้แล้วว่าพวกท่านจะตายด้วยดาบ การกีดกันอาหาร และโรคระบาดในที่ซึ่งพวกท่านได้ปรารถนาที่จะไปเพื่ออาศัยอยู่"

Chapter 43

¹สิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อเยเรมีย์ได้เสร็จสิ้นการประกาศถ้อยคำทั้งหมดของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาต่อประชาชนทั้งปวง ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงบอกท่านให้พูดว่า "อิสราเอลบุตรชายของโยฮานาน โยฮานานบุตรชายของคาเรอาห์ และคนที่โอหังทุกคนได้พูดกับเยเรมีย์ว่า 'ท่านกำลังพูดโกหก พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาไม่ได้ใช้ท่านมาพูดว่า 'อย่าไปยังอียิปต์เพื่อจะอาศัยอยู่ที่นั่น'³เพราะบาบิโลนบุตรชายของเบริยาห์ได้ยุยงท่านให้ขัดขวางพวกเราเพื่อที่จะมอบพวกเราไว้ในมือของคนเคลเดีย เพราะท่านที่เป็นเหตุให้พวกเราตายและทำให้เราถูกจับเป็นเชลยในบาบิโลน"

⁴ดังนั้น โยฮานานบุตรชายของคาเรอาห์ และบรรดาผู้บัญชาการกองทหาร และประชาชนทั้งปวงได้ปฏิเสธที่จะฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ที่ให้อาศัยอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ โยฮานานบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาผู้บัญชาการกองทหารก็ได้นำคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ทั้งหมด ผู้ที่กลับมาจากบรรดาประชาชาติที่ซึ่งพวกเขาเคยกระจัดกระจายไปอยู่นั้น ได้มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ พวกเขานำพาพวกผู้ชายและพวกผู้หญิง พวกเด็ก ๆ และบรรดาพระราชธิดาของกษัตริย์ไป และทุกคนที่เบบรูชาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ได้เหลือไว้ให้กับเกดาสียาห์บุตรชายของอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายของซาฟาน พวกเขาได้นำเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะและบาบิโลนบุตรชายของเบริยาห์ไปด้วย

⁷พวกเขาได้ไปยังแผ่นดินอียิปต์ที่นครทอปานเฮส เพราะพวกเขาไม่ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์⁸ดังนั้น พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มายังเยเรมีย์ในนครทอปานเฮส ตรัสว่า⁹"จงถือหินก้อนใหญ่ไว้ในมือของเจ้าและซ่อนก้อนหินเหล่านั้นไว้ในปูนตรงทางเดิน ซึ่งอยู่ที่ทางเข้าไปสู่พระราชวังของฟาโรห์ในนครทอปานเฮส ต่อหน้าต่อตาคนยูดาห์"¹⁰แล้วจงกล่าวกับพวกเขาว่า "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'ดูสิ เราจะใช้ผู้ส่งสารทั้งหลายไปนำเบบรูชาดานบุตรชายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้เป็นผู้รับใช้ของเรามา เยเรมีย์เอ๋ย เราจะตั้งบัลลังก์ของเขาวงไว้เหนือก้อนหินที่เจ้าได้ฝังไว้ เบบรูชาดานจะตั้งพลับพลาของเขาวงไว้เหนือก้อนหินเหล่านั้น

¹¹เพราะเขาจะมาและโจมตีแผ่นดินอียิปต์ คนใดที่ถูกกำหนดไว้แก่ความตายจะถูกมอบให้แก่ความตาย คนใดที่ถูกกำหนดไว้แก่การตกไปเป็นเชลยก็จะถูกนำไปเป็นเชลย คนใดที่ถูกกำหนดไว้แก่ดาบก็จะถูกมอบให้แก่ดาบ"¹²แล้วเราจะจุดไฟในบรรดาวิหารของเทพเจ้าทั้งหลายของอียิปต์ เบบรูชาดานจะเผาพวกเขาหรือจับพวกเขาไปเป็นเชลย เขาจะชำระล้างแผ่นดินอียิปต์เหมือนกับพวกคนเลี้ยงแกะชำระล้างเขาออกจากเลื้อผ้าของพวกเขา เขาจะออกไปจากที่นั่นด้วยชัยชนะ¹³เขาจะโค่นเสาหินทั้งหลายที่นครเฮลิโอะโปลิสในแผ่นดินอียิปต์ เขาจะเผาบรรดาวิหารของเทพเจ้าทั้งหลายของอียิปต์"

Chapter 44

¹พระวจนะที่มายังเยเรมีย์เกี่ยวกับคนยูดาห์ทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ พวกคนที่อาศัยอยู่ในมิกดล ทอปานเฮส เมมฟิส และในแผ่นดินอียิปต์ตอบบนว่า²"พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า พวกเขาเองได้เคยเห็นภัยพิบัติทั้งสิ้นที่เราได้นำมาเหนือเยรูซาเล็มและเหนือทุกเมืองของยูดาห์ ดูสิ เมืองเหล่านั้นก็เป็นซากปรักหักพังจนทุกวันนี้ ไม่มีใครอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นเลย³นี่เป็นเพราะพวกเขาได้ทำความชั่วร้ายต่างๆ ที่ทำให้เราโกรธด้วยการไปเผาเครื่องหอมและนบการบรรดาเทพเจ้าอื่นๆ เทพเจ้าเหล่านี้ที่ไม่ใช่พวกเขาเอง หรือพวกเขา หรือบรรพบุรุษของพวกเขาไม่ได้รู้จัก

⁴ดังนั้น เราจึงได้ใช้ผู้รับใช้ของเราทุกคน คือบรรดาผู้เผยพระวจนะไปหาพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า เราได้ใช้พวกเขาไปพูดว่า 'จงหยุดทำสิ่งที่น่ารังเกียจเหล่านี้ที่เราเกลียดชัง⁵แต่พวกเขาไม่ฟัง พวกเขาไม่ยอมใส่ใจหรือหันกลับจากความชั่วร้ายของพวกเขาในการเผาเครื่องหอมแก่เทพเจ้าอื่นๆ⁶ดังนั้นความโมโห

และความพิโรธของเราจึงได้เทออกมาและพุ่งขึ้นเป็นไฟในเมืองทั้งหลายของยูดาห์และตามถนนหนทางของเยรูซาเล็ม ดังนั้นเมืองเหล่านั้นจึงได้กลายเป็นซากปรักหักพังและที่ทิ้งร้างอย่างทุกวันนี้"

⁷ ดังนั้น บัดนี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านาย และพระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า "ทำไมพวกเจ้าจึงทำความชั่วร้ายอันใหญ่หลวงแก่ตัวพวกเจ้าเอง? ทำไมพวกเจ้าจึงทำให้ตัวเองถูกตัดออกไปจากท่ามกลางยูดาห์ ทั้งพวกผู้ชายและพวกผู้หญิง ทั้งพวกเด็ก ๆ และพวกการก? จนไม่เหลือพวกเจ้าอยู่เลย! พวกเจ้าได้ทำให้เราโกรธด้วยความชั่วร้ายของพวกเจ้า ด้วยการกระทำของมือพวกเจ้า ด้วยการเผาเครื่องหอมแก่เทพเจ้าอื่นๆ ในแผ่นดินอียิปต์ ที่ซึ่งพวกเจ้าได้ไปอาศัยอยู่ พวกเจ้าได้ไปทำที่นั่นเพื่อที่พวกเจ้าจะถูกทำลาย เพื่อที่พวกเจ้าจะเป็นคำสาปแช่งและความขายหน้าท่ามกลางบรรดาประชาชาติของแผ่นดินโลก

⁹ พวกเจ้าได้ลืมการกระทำความชั่วร้ายของพวกบรรพบุรุษของพวกเจ้า และการกระทำความชั่วร้ายของบรรดาภักตริย์แห่งยูดาห์และพวกมเหสีของพวกเขาแล้วหรือ? พวกเจ้าได้ลืมการกระทำความชั่วร้ายของพวกเจ้าเองและพวกภรรยาของพวกเจ้าในแผ่นดินยูดาห์และตามถนนหนทางของเยรูซาเล็มแล้วหรือ?"¹⁰ จนถึงวันนี้ พวกเขายังคงไม่ยอมตัวลง พวกเขาไม่เคารพธรรมเนียมปฏิบัติ หรือกฎเกณฑ์ของเราที่เราได้ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเขาและพวกบรรพบุรุษของพวกเขาก็ยังพวกเขาก็ไม่ดำเนินในทางเหล่านั้น!"¹¹ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า "ดูสิ เราจะมุ่งหน้าขู่พวกเจ้าและนำภัยพิบัติมาสู่พวกเจ้าและทำลายยูดาห์เสียให้สิ้น

¹² เพราะเราจะนำคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ที่ได้ออกเดินทางไปแผ่นดินอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เราจะทำดังนี้เพื่อที่พวกเขาทุกคนจะพินาศสิ้นในแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาจะล้มลงด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร ตั้งแต่ผู้น้อยที่สุดจนถึงผู้ใหญ่ที่สุด พวกเขาจะพินาศด้วยดาบและการกันดารอาหาร พวกเขาจะตายและกลายเป็นคำกล่าวสาบาน คำแช่งสาป ความขายหน้าและสิ่งที่น่าสยดสยอง!¹³ เพราะเราจะลงโทษประชาชนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ เช่นเดียวกับที่เราได้ลงโทษเยรูซาเล็มด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด!¹⁴ ไม่มีผู้ลี้ภัยหรือผู้รอดชีวิตของคนที่เหลืออยู่ของยูดาห์ ผู้ที่ไปอาศัยอยู่ที่นั่นในแผ่นดินอียิปต์ จะกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ ถึงแม้ว่าพวกเขาต้องการจะกลับไปและอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่มีใครในพวกเขาจะกลับไป นอกจากคนไม่กี่คนที่หลบหนีไปจากที่นี่"

¹⁵ แล้วพวกผู้ชายทุกคนผู้ที่ได้รู้ว่าภรรยาของตนได้เผาเครื่องหอมถวายแก่เทพเจ้าอื่นๆ และพวกผู้หญิงทุกคนที่ได้อยู่ในที่ประชุมใหญ่ และประชาชนทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ตอนใต้และตอนบนได้ตอบเยเรมีย์¹⁶ พวกเขาได้กล่าวว่า "เรื่องถ้อยคำที่ท่านได้ออกพวกเราในพระนามของพระยาห์เวห์นั้น พวกเราจะไม่ฟังท่าน!"¹⁷ เพราะพวกเราทำทุกสิ่งที่พวกเราพูดว่าจะทำอย่างแน่นอน คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟิสะวรรค์ และเทเครื่องดื่มบูชาถวายพระนางเหมือนอย่างที่เราทำ บรรดาบรรพบุรุษของพวกเรา บรรดาภักตริย์ของพวกเรา และพวกผู้นำของพวกเราได้ทำในเมืองทั้งหลายของยูดาห์และตามถนนหนทางของเยรูซาเล็ม แล้วพวกเราจะอับอายด้วยอาหารและจะเจริญรุ่งเรือง โดยไม่ต้องพบกับภัยพิบัติใดๆ

¹⁸ เมื่อเราได้งดเว้นจากการทำสิ่งเหล่านี้ ด้วยการไม่ถวายเครื่องหอมบูชาแก่เจ้าแม่แห่งฟิสะวรรค์และไม่เทเครื่องดื่มบูชาแก่พระนาง พวกเราทุกคนก็ทนทุกข์ด้วยความขัดสน และกำลังจะตายด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร!"¹⁹ พวกผู้หญิงเหล่านั้นได้กล่าวว่า "เมื่อพวกเราทำการถวายเครื่องหอมบูชาต่อหน้าเจ้าแม่แห่งฟิสะวรรค์และเทเครื่องดื่มบูชาให้แก่พระนาง นี่มันเป็นการฝ่าฝืนต่อสามีของพวกเราหรือ ที่พวกเราได้ทำสิ่งเหล่านี้ คือการทักขณัมเป็นรูปพระนางและเทเครื่องดื่มบูชาให้แก่พระนาง?"²⁰ แล้วเยเรมีย์ได้กล่าวกับประชาชนทุกคน ทั้งพวกผู้ชายและพวกผู้หญิงและประชาชนทุกคนที่ได้ตอบท่าน ท่านได้ประกาศและได้กล่าวว่า

²¹ "พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงจดจำเครื่องหอมที่พวกเจ้าได้เผาในเมืองทั้งหลายของยูดาห์ และตามถนนหนทางของเยรูซาเล็มหรือ ทั้งพวกเจ้าและบรรดาบรรพบุรุษของพวกเจ้า บรรดาภักตริย์และพวกผู้นำของพวกเจ้าและประชาชนของแผ่นดินนั้น? เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงระลึกถึงเรื่องนี้ ซึ่งเข้ามาในพระตำรับของพระองค์"²² แล้วพระองค์ก็ทรงทนต่อเรื่องนี้ไม่ได้อีกต่อไป เพราะเหตุความประพฤติที่ชั่วร้ายของพวกเจ้า เพราะสิ่งที่น่ารังเกียจที่พวกเจ้าได้ทำ แล้วแผ่นดินของพวกเจ้าจะกลายเป็นที่ทิ้งร้าง เป็นที่น่าสยดสยอง และเป็นที่น่าสาปแช่ง ดังนั้น ที่นั่นจึงไม่มีคนอาศัยอยู่อีกต่อไปอย่างทุกวันนี้!²³ เพราะพวกเจ้าได้เผาเครื่องหอมและได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ และเพราะพวกเจ้าไม่ยอมฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ กฎเกณฑ์ของพระองค์ หรือพระโอวาทแห่งพันธสัญญาของพระองค์ ภัยพิบัติครั้งนี้จึงได้เกิดขึ้นแก่พวกเจ้าอย่างทุกวันนี้

²⁴ แล้วเยเรมีย์ได้พูดกับประชาชนทั้งปวงและพวกผู้หญิงทุกคนว่า "คนยูดาห์ทุกคนที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์เอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์!²⁵ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'ทั้งพวกเจ้าและพวกภรรยาของพวกเจ้าได้พูดกับปากของพวกเจ้าและได้ลงมือทำด้วยมือของพวกเจ้าตามที่พวกเจ้าได้พูดว่า "พวกเราจะทำตามคำสาบานที่เราได้ทำไว้อย่างแน่นอน ที่จะทำเพื่อนมัสการเจ้าแม่แห่งฟิสะวรรค์ ในการเทเครื่องดื่มบูชาให้แก่พระนาง" บัดนี้ก็สำเร็จตามคำสาบานของพวกเจ้าแล้ว ได้ทำตามนั้นแล้ว!"²⁶ ดังนั้นแล้ว คนยูดาห์ทั้งหมดที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์เอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ 'ดูสิ เราได้ปฏิญาณด้วยนามยิ่งใหญ่ของเรา พระยาห์เวห์ตรัสว่า จะไม่มีปากของคนใดในพวกคนยูดาห์ทั่วแผ่นดินอียิปต์ที่จะออกนามของเราได้อีกต่อไป ที่พวกเจ้าพูดกันอยู่ตอนนี้ว่า "พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระชนมอยู่ฉันใด"

²⁷ ดูสิ เรากำลังเฝ้ามองเหนือพวกเขาเพื่อเหตุร้ายและไม่ใช้เพื่อสิ่งดี คนยูดาห์ทุกคนในแผ่นดินอียิปต์จะพินาศด้วยดาบและการกันดารอาหารจนกว่าพวกเขาจะสิ้น!"²⁸ แล้วพวกผู้ที่รอดชีวิตจากดาบจะกลับจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินยูดาห์ ซึ่งพวกเขาจะมีจำนวนน้อยคนเท่านั้น ดังนั้นคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ทั้งหมดผู้ซึ่งได้ไปยังแผ่นดินอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่นจะรู้ว่าถ้อยคำของใครจะกลายเป็นจริง ถ้อยคำของเราหรือถ้อยคำของพวกเขາ

²⁹ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ว่า นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพวกเจ้า ที่เราจะมุ่งต่อสู่พวกเจ้าในสถานที่นี้ เพื่อที่พวกเจ้าจะรู้ว่าถ้อยคำของเราจะโจมตีพวกเจ้าด้วยภัยพิบัติอย่างแน่นอน!³⁰ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'ดูเถิด เราจะมอบฟาโรห์โฮฟราทษัตริย์แห่งอียิปต์ไว้ในมือของพวกศัตรูของเขา และในมือของพวกคนที่พยายามจะฆ่าเขา ซึ่งเป็นเช่นเดียวกันกับตอนที่เราได้มอบเศคียาห์ภักตริย์แห่งยูดาห์ไว้ในมือของเนบูคัดเนซซาร์ภักตริย์แห่งบาบิโลน ผู้เป็นศัตรูของเขาที่ได้แสวงหาชีวิตของเขา!"

Chapter 45

¹นี่เป็นถ้อยคำที่เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้ออกกับบารุกบุตรชายของเนริยาห์ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อท่านได้เขียนถ้อยคำเหล่านี้ลงในหนังสือม้วนตามคำบอกของเยเรมีย์ นี่เป็นปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิมโอรสของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และท่านได้กล่าวว่า²"บารุกเอ๋ย พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสกับท่านดังนี้ว่า³เจ้าได้พูดว่า 'วิบัติแก่ข้า เพราะพระยาห์เวห์ได้เพิ่มความทุกข์เข้ากับความเจ็บปวดของข้า การคร่ำครวญของข้าได้ทำให้ข้าเหน็ดเหนื่อย ข้าไม่พบความสงบเลย'

⁴"พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า นี่เป็นสิ่งที่เจ้าต้องพูดกับเขาว่า ดูเถิด สิ่งใดที่เราได้สร้างขึ้น บัดนี้ เราจะทำลายลง สิ่งใดที่เราได้ปลูก บัดนี้ เราจะถอนขึ้น เราจะทำดังนี้ตลอดทั่วแผ่นดินโลก⁵แต่เจ้ากำลังหวังบรรดาสิ่งที่ยิ่งใหญ่สำหรับตัวเองหรือ? อย่าหวังสิ่งนั้นเลย เพราะดูเถิด ภัยพิบัติกำลังมาเหมือนนubesทุกคน นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ แต่เราจะให้ชีวิตแก่เจ้า ชีวิตของเจ้าเป็นเหมือนของที่รับมาได้ในทุกหนทุกแห่งที่เจ้าจะไป"

Chapter 46

¹นี่เป็นพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่มายังเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะเกี่ยวกับบรรดาประชาชาติ²เรื่องอียิปต์ว่า "เรื่องนี้เกี่ยวกับกองทัพของฟาโรห์เนโคกษัตริย์แห่งอียิปต์ ซึ่งอยู่ที่เมืองการเคมีชมแม่น้ำยูเฟรติส เมืองนี้ได้ถูกกองทัพที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนทำให้พ่ายแพ้ในปีที่สี่ของรัชกาลเยโฮยาคิมโอรสของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์³จงเตรียมบรรดาโล่เล็กและโล่ใหญ่ให้พร้อม และมุ่งหน้าไปสู่รบ

⁴จงผูกอาบนบนหลังม้าเหล่านั้น จงขึ้นขี่ม้าเหล่านั้นและจงเข้าประจำที่พร้อมด้วยหมวกป้องกันศีรษะของเจ้า จงขัดหอกเหล่านั้นและสวมเสื้อเกราะของเจ้า⁵เรากำลังเห็นอะไรที่นี่? พวกเขาเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและกำลังวิ่งหนี เพราะพวกเขาหารของพวกเขาก็พ่ายแพ้ พวกเขาวิ่งหนีไปยั้งที่ปลอดภัยและไม่เหลือพลัง ความสยดสยองอยู่รอบด้าน นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์⁶คนที่รวดเร็วก็หนีไปไม่ได้ และพวกเขาก็หนีไปไม่รอด พวกเขาสะดุดในแดนเหนือและล้มลงที่ริมแม่น้ำยูเฟรติส

⁷ใครหนอที่ขึ้นมาเหมือนแม่น้ำไนล์ ที่น้ำของมันขัดขึ้นและลงเหมือนแม่น้ำเหล่านั้น?⁸อียิปต์ขึ้นมาเหมือนแม่น้ำไนล์ เหมือนกับแม่น้ำทั้งหลายที่ขึ้นและลง อียิปต์กล่าวว่า 'ข้าจะขึ้นไป และข้าจะปกคลุมแผ่นดินโลก ข้าจะทำลายเมืองทั้งหลายและชาวเมืองเหล่านั้นเสีย' น้ำทั้งหลายเอ๋ย จงขึ้นไปเกิด รถม้าศึกทั้งหลายเอ๋ย จงโกรธเกรี้ยวเถิด จงให้พวกทหารออกไป คนคู่และคนพูดเอ๋ย พวกคนที่ชำนาญการใช้โล่ และคนลูติม พวกคนที่ชำนาญการใช้คันธนูทั้งหลาย'

¹⁰วันนั้นจะเป็นวันแห่งการแก้แค้นของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมเจ้านาย และพระองค์จะทรงแก้แค้นบรรดาศัตรูของพระองค์ด้วยพระองค์เอง ดาบเหล่านั้นจะกินจนอิ่ม มันจะดื่มโลหิตของพวกเขาจนเต็มคราบ เพราะจะมีเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมเจ้านายในดินแดนเหนือริมแม่น้ำยูเฟรติส¹¹ธิดาพรหมจารีแห่งอียิปต์เอ๋ย จงขึ้นไปยังกิเลอาดและไปเอายามา มันไม่มีประโยชน์ที่เจ้าจะเอายามาใส่ให้กับตัวเองมากมาย ไม่มีการเยียวยาใดๆสำหรับเจ้า¹²บรรดาประชาชาติได้ยินถึงความอับอายของเจ้า แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยการคร่ำครวญของเจ้า เพราะทหารได้สะดุดทหารกันเอง พวกเขาก็ล้มลงไปด้วยกันทั้งคู่"

¹³นี่เป็นพระวจนะที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ เมื่อเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้มาและโจมตีแผ่นดินอียิปต์¹⁴"จงประกาศในอียิปต์ และจงป่าวร้องในเมืองมิกดล เมืองเมมฟิส และเมืองทอปานเนส 'จงเข้าประจำที่และเตรียมตัวเจ้าเองให้พร้อม เพราะดาบจะผลาญคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเจ้า'¹⁵ทำไมพวกที่มีอำนาจของเจ้าจึงซบหน้าลงที่พื้นดินเล่า? พวกเขาจะไม่ยืนขึ้น เพราะเราเอง พระยาห์เวห์ได้ปลักพวกเขาลงไปยังพื้นดิน

¹⁶พระองค์ทรงเพิ่มจำนวนพวกคนที่ล้มลง ทหารแต่ละคนก็ล้มกับกันไป พวกเขาพูดว่า "ลุกขึ้นเถิด ให้พวกเรากลับไปบ้านกันเถิด ให้พวกเรากลับไปยังชนชาติของพวกเราเอง ไปยังแผ่นดินบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเรา ให้พวกเราไปจากดาบนี้ที่ฟาดฟันพวกเราอยู่"¹⁷พวกเขาได้ประกาศที่นั่นว่า 'ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ได้แต่เสียงดัง ผู้ที่ได้ปล่อยให้ออกาสหลุดไป'¹⁸คำประกาศของกษัตริย์ที่พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์จอมเจ้านายว่า เรามีชีวิตอยู่ฉันใด ผู้หนึ่งจะมาอย่างภูเขาโบร์และภูเขาการเมลริกทะเลฉันนั้น

¹⁹พวกเจ้าที่อาศัยอยู่ในอียิปต์เอ๋ย จงเก็บสัมภาระสำหรับพวกเจ้าเองเพื่อที่จะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย เพราะเมืองเมมฟิสจะกลายเป็นที่ร้างเปล่า เมืองนั้นจะราบลงเป็นซากปรักหักพังและจะไม่มีใครอาศัยอยู่ที่นั่น²⁰อียิปต์เป็นโคสาวที่งดงามมาก แต่ตัวแมลงที่ต่อยคำส่งมาจากทิศเหนือ มันกำลังมาถึง²¹พวกทหารรับจ้างที่อยู่ท่ามกลางเธอเป็นเหมือนโคอ้วนพี แต่พวกเขาก็จะหันกลับและวิ่งหนีไปด้วย พวกเขาจะไม่ตั้งมั่นอยู่ด้วยกัน เพราะวันแห่งภัยพิบัติที่กำลังมาถึงพวกเขา ซึ่งเป็นเวลาแห่งการลงโทษพวกเขา

²²อียิปต์ผู้พองพ้อเหมือนงูและเลื้อยออกไป เพราะพวกศัตรูของเธอได้ยกมาต่อสู้กับเธอ พวกเขากำลังตรงไปหาเธอเหมือนพวกคนตัดไม้ที่มีขวานไปด้วย²³พวกเขาจะโค่นป่าทั้งหลายลง นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ถึงแม้ว่าจะหนากับมากก็ตาม เพราะพวกศัตรูจะมีจำนวนมากกว่าฝูงตีกแตนจนนับไม่ถ้วน²⁴ธิดาแห่งอียิปต์จะถูกทำให้อับอาย เธอจะถูกมอบไว้ในมือของพวกคนที่มาจากทิศเหนือ"

²⁵พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสว่า "ดูเถิด เราจะลงโทษพระอาโมนแห่งเมืองเธเบส ฟาโรห์ อียิปต์ และบรรดาเทพเจ้าของเธอ บรรดาฟาโรห์ซึ่งเป็นกษัตริย์ของเธอ และบรรดาคนที่วางใจในพวกเขา²⁶เราจะมอบพวกเขาไว้ในมือของพวกคนที่แสวงหาชีวิตของพวกเขา และไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและพวกข้าราชการของเขา แล้วหลังจากนี้ อียิปต์จะเป็นเมืองที่มีคนอาศัยอยู่เหมือนดังสมัยก่อน นี่คำประกาศของพระยาห์เวห์

²⁷แต่เจ้า ยาโคบ ผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย อิสราเอลเอ๋ย อย่าตกใจเลย เพราะดูเถิด เราจะนำเจ้ากลับมาจากแดนไกล และนำลูกหลานของเจ้ามาจากแผ่นดินที่พวกเขาตกเป็นเชลย แล้วยาโคบจะกลับมา พบกับสันติสุขและปลอดภัย และจะไม่มีผู้ใดทำให้เขากลัว²⁸ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะเราอยู่กับเจ้า เพื่อที่เราจะนำการกำล้ายมายังบรรดาประชาชาติที่ซึ่งเราได้ขับไล่เจ้าไปจนสิ้น แต่เราจะไม่ทำลายเจ้าอย่างสิ้นเชิง แต่เราจะเตือนเจ้าอย่างเป็นธรรม และจะไม่ปล่อยให้เจ้าไม่ถูกลงโทษอย่างแน่นอน"

Chapter 47

¹นี่เป็นพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่ยังเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะเกี่ยวกับฟิไลสเตีย พระวจนะนี้ได้มายังก่อนที่ฟาโรห์โธมัสเมืองกาซา² พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ดูสิ น้ำท่วมทั้งหลายกำลังไหลบ่าขึ้นมาในทิศเหนือ น้ำเหล่านั้นจะเป็นเหมือนแม่น้ำที่ไหลล้น แล้วน้ำเหล่านั้นจะไหลท่วมแผ่นดินและทุกสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้น ทั้งเมืองทั้งหลายและบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้ ทุกคนจะตะโกนร้องขอความช่วยเหลือ และผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นทุกคนจะคร่ำครวญ

³เมื่อได้ยินเสียงควบของกบน้ำที่แข็งแรงของพวกเขานั้น เมื่อได้ยินเสียงคำรามของรถม้าศึกของพวกเขา และเสียงดังของล้อรถของพวกเขา พ่อทั้งหลายจะไม่สามารถช่วยลูกๆ ของพวกเขาได้ เพราะเหตุความอ่อนแอของพวกเขานเอง⁴ เพราะวันที่ทำลายฟิไลสเตียให้หมดสิ้นจะมาถึง ผู้ที่รอดชีวิตทุกคนที่ต้องการช่วยพวกเขาจะถูกตัดออกจากเมืองไทระและเมืองไซดอน เพราะพระยาห์เวห์กำลังทำลายฟิไลสเตีย คือพวกคนที่ยังเหลืออยู่จากเกาะคัฟโกร์

⁵ความโล่งเตียนจะมาถึงเมืองกาซา ส่วนเมืองอัสเคโลน คือพวกคนที่เหลืออยู่ในหุบเขาของพวกเขาก็ถูกทำให้หนึ่งเดียว เจ้าจะเชื่องเนื้อเองในการคร่ำครวญไปอีกนานเท่าใด?⁶ โอ ดาบแห่งพระยาห์เวห์ อีกนานเท่าใดกว่าเจ้าจะสงบลง? จงกลับเข้าไปในฝักของเจ้าเถิด จงหยุดและสงบลงเสียที⁷ เจ้าจะสงบอยู่ได้อย่างไรเล่า เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาเจ้า พระองค์ได้ทรงเรียกเจ้าให้โจมตีเมืองอัสเคโลนและโจมตีแผ่นดินชายทะเลทั้งหลายไปตามชายฝั่งทะเล"

Chapter 48

¹พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสถึงโมอับดังนี้ว่า "วิบัติแก่เมืองเนโบ เพราะเมืองนั้นได้ถูกทิ้งร้าง เมืองศรียาธาอิมได้ถูกจับไปเป็นเชลย และชายหน้า ป้อมปราการของเมืองนั้นได้ถูกทำลายและได้รับความอับยศอดสู² ไม่มีการยกย่องโมอับอีกต่อไป ศัตรูของพวกเขาในเมืองเฮซบอนได้คิดแผนการร้ายต่อสูเมืองนั้น พวกเขากล่าวได้ว่า 'มาเถิด และให้พวกเราทำลายเมืองนั้นเหมือนดังทำลายชนชาติหนึ่ง เมืองมัดเมนก็จะพินาศไปด้วย ดาบจะไล่ตามเจ้าไป'

³ฟังสิ มีเสียงกรีดร้องมาจากเมืองโฮโรนอิม ที่ซึ่งมีซากปรักหักพังและการทำลายอย่างใหญ่หลวง⁴ โมอับได้ถูกทำลายแล้ว และได้ยินบุตรทั้งหลายของเธอก็ได้เปล่งเสียงร้องไห้⁵ พวกเขาขึ้นไปร้องไห้คร่ำครวญยังเนินเขาลูซีก เพราะได้ยินเสียงกรีดร้องมาตามทางลงมายังเมืองโฮโรนอิม เพราะเหตุการกำลายนั่น

⁶จงหนีไปเถิด จงรักษาชีวิตของพวกเจ้าให้รอด และเป็นเหมือนพุ่มต้นสนในถิ่นทุรกันดาร⁷ เพราะว่าพวกเจ้าได้วางใจในการกระทำและทรัพย์สมบัติของพวกเจ้า พวกเจ้าก็จะถูกจับไปเป็นเชลยด้วย แล้วพระเศียรของเจ้าจะถูกเอาไปเป็นเชลยด้วย พร้อมกับพวกปุโรหิตและพวกผู้นำของเจ้า⁸ เพราะผู้ทำลายจะมายังทุกเมือง ไม่มีเมืองใดจะรอดพ้นไปได้ ดังนั้น ที่ลุ่มจะต้องพินาศและที่ราบจะถูกทิ้งร้าง ดังที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้⁹ จงให้ปึกกับโมอับ เพราะเธอจะต้องบิ่นหนี่ไปอย่างแน่นอน เมืองทั้งหลายของเธอก็จะเป็นที่ร้างเปล่า ที่ซึ่งไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นเลย

¹⁰ขอให้คนที่เกลียดชังในการกำกับการงานของพระยาห์เวห์ถูกแช่งสาป ขอให้คนที่ยังดาบของเขาไว้จากการหลั่งโลหิตถูกแช่งสาป¹¹ โมอับเคยรู้สึกปลอดภัยมาตั้งแต่ยังหนุ่ม เขาเหมือนกับเหล่านักรบที่ไม่เคยถอยจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่ง เขาไม่เคยถูกจับไปเป็นเชลย เพราะเหตุนี้เขาจึงมีรสที่ด้อยกว่าที่เคยเป็น รสชาติของเขายังคงไม่เปลี่ยนแปลง¹² เพราะฉะนั้น ดูสิ วันเหล่านั้นกำลังมาถึง นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ว่า เมื่อเราส่งพวกคนผู้ที่ย่ำยีเขาและเทออกจากภาษาเหล่านั้นของเขามาเกลี้ยและทุกไพร่เหล่านั้นของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ

¹³แล้วโมอับจะอับอายเพราะพระเศียรของเขา อย่างที่วงศ์วานของอิสราเอลได้อับอายเพราะเมืองเบรเอล ซึ่งสิ่งของที่วางใจของพวกเขาคือ¹⁴ พวกเจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า 'พวกเราเป็นพวกทหาร เป็นพวกนักรบที่เต็มไปด้วยพลัง'¹⁵ โมอับจะถูกทำให้เป็นที่ร้างและเมืองต่างๆ จะถูกโจมตี เพราะพวกคนหนุ่มที่ดีที่สุดของเมืองนั้นได้ลงไปยังที่แห่งการสังหาร นี่เป็นคำประกาศของกษัตริย์ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย คือพระนามของพระองค์¹⁶ การทำลายโมอับจะเกิดขึ้นในไม่ช้า ความหายนะกำลังเร่งมาอย่างรวดเร็ว

¹⁷พวกเจ้าทุกคนที่อยู่รอบๆ โมอับ จงร้องไห้คร่ำครวญ และพวกเจ้าที่รู้จักชื่อเสียงของเมืองนั้น จงร้องตะโกนดังนี้ว่า 'วิบัติ แก่ราสพระครที่เข้มแข็ง คทาที่มีเกียรติได้หักเสียแล้ว'¹⁸ จงลงมาจากที่อันมีเกียรติของเจ้าและนั่งลงบนพื้นดินแห้ง ธิดาที่อาศัยอยู่ในเมืองดีโบนเอ๋ย เพราะผู้ที่ทำลายโมอับกำลังมาโจมตีเจ้า คนที่จะทำลายที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า¹⁹ จงยืนบนถนนและเฝ้ามอง ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมืองอาโรเออร์เอ๋ย จงถามพวกคนที่กำลังหนีและรอดมาได้ว่า 'เกิดอะไรขึ้น?'

²⁰โมอับได้รับความอับอาย เพราะได้ถูกทำให้แตกเสียแล้ว จงร้องไห้หวนและคร่ำครวญ จงตะโกนขอความช่วยเหลือ จงบอกเรื่องนี้แก่ประชาชนที่อยู่ริมแม่น้ำอารโนว่าโมอับได้ถูกทิ้งร้างแล้ว²¹ บัดนี้ การลงโทษได้มาถึงแดนเทือกเขามายังโฮโลน ยัคซาห์ และเมฟาอา²² มายังดีโบน เนโบ และเบรดิบลาธาอิม²³ มายังศรียาธาอิม เบธกานูล และเบรเมโอน²⁴ มายังเครีโอก และโบสราห์ และมายังทุกเมืองในแผ่นดินของโมอับ ทั้งบรรดาเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดและเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุด

²⁵เขาของโมอับได้ถูกตัดออกแล้ว แขนของเขาก็หัก นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์²⁶ จงทำให้เขาเป็นเฒ่า เพราะเขาได้ทำตัวหยิ่งยโสต่อพระยาห์เวห์ จงปล่อยให้เป็นอับกลิ้งเกลือกอยู่ในอาเจียนของเขา และให้เขาเป็นที่ดูหมิ่น²⁷ เพราะอิสราเอลได้กลายเป็นที่เยาะเย้ยแก่เจ้าไม่ใช่หรือ? เจ้าพบเขาอยู่ท่ามกลางพวกโจรหรือ? เพื่อให้เจ้าได้สิ้นศรัทธาใส่เขาบ่อยครั้งเท่ากับที่เจ้าได้พูดถึงเขาไหม?

²⁸ชาวเมืองโมอับเอ๋ย จงละทิ้งเมืองเหล่านั้นและตั้งค่ายพักบนหน้าผา จงเป็นเหมือนนกพิราบที่กำลังอยู่เหนือปากถ้ำในซอกหิน²⁹ พวกเราได้ยินถึงความหยิ่งยโสของโมอับ ความโอหังของเขา ความทะนงตัว ความอวดดี ความหยิ่งในศักดิ์ศรีของเขา และความถือดีในใจของเขา³⁰ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เราเองรู้คำพูดที่ดูหมิ่นของเขา ที่ไม่มีค่าอะไรเลย เช่นเดียวกับการกระทำทั้งหลายของเขา

³¹เพราะฉะนั้น เราจะร้องคร่ำครวญเพื่อโมอับ และเราจะร้องด้วยความโศกเศร้าให้กับโมอับทั้งปวง เราจะคร่ำครวญเพื่อชาวเมืองศิเรเส³² เราจะร้องไห้เพื่อเจ้ามากกว่าที่เราได้ร้องไห้เพื่อยาเซอร์ เกาซุนแห่งสิบมาห์เอ๋ย ทั้งทั้งหลายของเจ้าได้ยื่นข้ามทะเลและไปไกลถึงยาเซอร์ พวกผู้ทำลายได้มาโจมตีผลไม้อุดร่อนของเจ้าและเหล้าองุ่นของเจ้า³³ ดังนั้น การเฉลิมฉลองและความเปรมปรีดีก็ได้ถูกเอาไปจากบรรดาต้นไม้ผลและแผ่นดินของโมอับ เราได้ทำให้เหล้าองุ่นหยุดไหลจากบ่อของพวกเขา พวกเขายังไม่ม่ายด้วยการให้ร้องด้วยความยินดี เสียใจร้องนั้นจะไม่เป็นเสียงให้ร้องด้วยความยินดี

³⁴จากเสียงร้องที่เมืองเฮโบนไปไกลถึงเมืองเอเลอาเลห์ เสียงของพวกเขาก็ได้ยินไปไกลถึงเมืองยาซาส จากเมืองโคอันไปไกลถึงเมืองโฮโรนาอิม และเอกลักเชลีซียาห์ เนื่องจากแหล่งน้ำของนิมริมก็ได้เหือดแห้ง ด้วย³⁵ เพราะเรานำอวสานมาถึงคนที่อยู่ในโมอับผู้ที่ถวายเครื่องบูชาบนสถานสูงและเผาเครื่องหอมแก่บรรดาเทพเจ้าของเขา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์³⁶ เพราะฉะนั้น ใจของเราจึงคร่ำครวญเพื่อโมอับเหมือนกับขลุ่ย ใจของเราคร่ำครวญเพื่อโมอับเหมือนอย่างขลุ่ยทั้งหลายเพื่อชาวเมืองศิเรเสส ศรัทธาสมบัติที่พวกเขาได้มาได้จากไป

³⁷เพราะทุกศรัทธาก็ล้วนและหมวดเคราก็ถูกถอนออก มีรอยแผลอยู่บนทุกมือ และผ้ากระสอบก็คาดอยู่รอบเอวของพวกเขា³⁸ มีการคร่ำครวญอยู่ทุกหนทุกแห่ง บนทุกหลังคาของโมอับและในลานเมืองของโมอับ เพราะเราได้ทำลายโมอับจนเป็นเหมือนกษณะที่ไม่มีใครต้องการ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์³⁹ มันถูกขับให้แตกอย่างไม่มีชิ้นดี พวกเขาโอ้อวดครวญเหลือเกินอยู่ในการคร่ำครวญของพวกเขา โมอับหันกลับไปด้วยความอาย ดังนั้น โมอับจะกลายเป็นที่ดูหมิ่นและสยดสยองต่อทุกคนที่อยู่รอบเขา"

⁴⁰เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูสิ ศัตรูจะบินมาเหมือนกับนกอินทรี และกางปีกของเขาออกเหนือโมอับ⁴¹ เมืองเคโรโอกได้ถูกจับไปเป็นเชลย และที่กำบังเข้มแข็งของเมืองนั้นได้ถูกล้อมไว้ เพราะในวันนั้น จิตใจของพวกเขากำลังหลายของโมอับก็จะเป็นเหมือนกับจิตใจของพวกผู้หญิงที่เจ็บครรภ์คลอดบุตร⁴² เพราะโมอับจะถูกทำลายและไม่เป็นชนชาติอีกต่อไป เพราะเขาได้ยกตัวเองให้ยิ่งใหญ่ต่อสู้กับพระยาห์เวห์

⁴³ชาวเมืองโมอับเอ๋ย ความสยดสยองและหลุมพราง และกับดักกำลังมายังเจ้า นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์⁴⁴ คนใดที่หนีไปเพราะความหวาดกลัวก็จะตกลงไปในหลุมพรางนั้น และคนที่ปีนขึ้นมาจากหลุมก็จะติดกับดัก เพราะเรานำสิ่งนี้มาเหนือพวกเขาในปีแห่งการแก้แค้นของเราต่อพวกเขา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์⁴⁵ พวกคนที่หนีไปจะยืนอย่างหมดแรงในร่มเงาของเมืองเฮโบน เพราะไฟจะออกมาจากเมืองเฮโบน เปลวไฟจะออกมาจากตรอกกลางของสิโหน ไฟนั้นจะเผาผลาญหน้าผาของโมอับและกระหม่อมของพวกคนที่เต็มไปด้วยการโอ้อวด

⁴⁶โมอับเอ๋ย วัชพืชเจ้า ชนชาติของพระเคโมซได้ถูกทำลาย เพราะพวกบุตรชายของเจ้าได้ถูกจับไปเป็นเชลย และพวกบุตรหญิงของเจ้าได้เข้าสู่การเป็นเชลย⁴⁷ แต่เราจะทำให้โมอับฟื้นคืนสู่สภาพดีในภายหลัง นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์" การพิพากษาโมอับก็ลงตรงนี้

Chapter 49

¹เกี่ยวกับคนอัมโมน พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "อิสราเอลไม่มีบุตรเลยหรือ? ไม่มีใครที่จะรับสิ่งที่เปรมดกในอิสราเอลเลยหรือ? ทำไมพระโมเลคจึงยึดครองภาค และประชาชนของเขาได้อาศัยอยู่ในเมืองทั้งหลายของภาค?² นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ว่า เพราะฉะนั้น ดูสิ วันเวลานั้นจะมาถึง เมื่อเราจะส่งสัญญาณสงครามต่อเมืองรับบาห์ท่ามกลางคนอัมโมน ด้วยเหตุนี้ เมืองนั้นก็จะกลายเป็นกองซากที่ทิ้งร้าง และบรรดาหมู่บ้านของเมืองนั้นจะถูกเผาด้วยไฟ เพราะอิสราเอลจะยึดครองพวกที่เคยยึดครองเขา" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

³"เฮโบนเอ๋ย จงร้องคร่ำครวญเถิด เพราะเมืองอัยจะถูกทิ้งร้าง บรรดาธิดาแห่งรับบาห์เอ๋ย จงร้องออกมา จงสวมผ้ากระสอบ จงคร่ำครวญและวิ่งไปมาโดยเปล่าประโยชน์ เพราะพระโมเลคจะเข้าสู่การเป็นเชลย ด้วยกันกับพวกปุโรหิตและพวกเจ้านายของเขา⁴ ทำไมเจ้าจึงโอ้อวดถึงบรรดาหุบเขาของเจ้าว่า หุบเขาของเจ้าอุดมสมบูรณ์ยิ่งนัก ธิดาที่ไม่ซื่อสัตย์? เจ้าผู้วางใจในศรัทธาสมบัติของเจ้าและกล่าวว่า 'ใครจะมาสู้ข้า?'⁵ ดูสิ เราจะนำความสยดสยองมาเหนือเจ้า นี่เป็นคำประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ความสยดสยองนี้จะมาจากพวกคนที่ทั้งหมดที่อยู่รอบเจ้า เจ้าแต่ละคนจะถูกทำให้กระจัดกระจายไปต่อหน้าพวกเขา จะไม่มีสักคนเดียวที่จะรวบรวมคนเหล่านั้นที่กำลังวิ่งหนีไป⁶ แต่หลังจากนี้ เราจะทำให้คนอัมโมนฟื้นคืนสู่สภาพดี นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์"

⁷เกี่ยวกับเอโดม พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า "ไม่มีสติปัญญาใดที่จะพบได้ในเกมานอีกแล้วหรือ? คำปรึกษาที่ดีได้หายไปจากพวกคนที่มีความเข้าใจแล้วหรือ? สติปัญญาของพวกเขาก็สูญสลายไปแล้วหรือ?⁸ ชาวเมืองเดดานเอ๋ย จงหนีไปเถิด จงหันกลับไปเสีย จงอยู่ในถ้ำในพื้นดิน เพราะเรากำลังนำภัยพิบัติของเอชามาเหนือเขาในเวลาที่เราลงโทษเขา⁹ ถ้าพวกคนที่เก็บผลองุ่นได้มาหาเจ้า พวกเขายังไม่เหลือทิ้งไว้ให้สักนิดเลยหรือ? ถ้าพวกเขาไม่ได้นำในตอนกลางคืน พวกเขายังไม่ยอมไปมากเท่ากับที่พวกเขาต้องการหรือ?

¹⁰แต่เราได้ทำให้เอชามาเปลือยเปล่า เราได้เปิดเผยที่ซ่อนของเขา ด้วยเหตุนี้ เขาจะไม่สามารถซ่อนตัวเองได้ บุตรทั้งหลายของเขา พวกพี่น้องของเขา และพวก

เพื่อนบ้านของเขาได้ถูกทำลายแล้ว และเขาเองก็จากไปแล้ว¹¹ จงทิ้งพวกลูกกำพร้าของเขาไว้เบื้องหลัง เราจะดูแลชีวิตของพวกเขา และพวกแม่ม่ายของเขาก็วางใจในเราได้¹² เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูสิ คนเหล่านั้นผู้ที่สมควรจะต้องดื่มจากถ้วยนั้นบ้าง แล้วตัวเจ้าเองคิดว่าเจ้าจะไปโดยไม่ถูกลงโทษหรือ? เจ้าจะไม่เป็นเช่นนั้น เพราะเจ้าจะต้องดื่มอย่างแน่นอน"

¹³นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ว่า เพราะเราได้ปฏิญาณด้วยตัวเราเองว่า เมืองโบสราก็กลายเป็นที่นำหว่านหว่าน เป็นความอัปยศอดสู เป็นที่ทิ้งร้าง และเป็นคำสาปแช่ง เมืองทั้งหมดของโบสราก็กลายเป็นที่ทิ้งร้างตลอดไป¹⁴ ข้าพเจ้าได้ยินข่าวจากพระยาห์เวห์ และผู้ส่งสารคนหนึ่งได้ถูกส่งออกไปยังบรรดาประชาชนทั่วว่า 'จงรวบรวมเข้าด้วยกันและต่อสู้กับเมืองนั้น จงเตรียมพร้อมทำสงคราม'¹⁵ เพราะดูสิ เราได้ทำให้เจ้าเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับประชาชนอื่นๆ เป็นที่ดูหมิ่นจากคนทั้งหลาย

¹⁶ส่วนความน่าเกรงขามของเจ้า จิตใจที่ยังงงของเจ้าได้หลอกลวงเจ้า พวกชาวเมืองที่อยู่บนชอกผา เจ้าผู้ที่ได้ยึดครองเทือกเขาสูงสุดไว้ เพื่อที่เจ้าจะทำการของเจ้าไว้สูงเหมือนอย่างรึงนกกินธัญพืช เราจะทำลายเจ้าลงมาจากที่นั่น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์¹⁷ เอโดมจะกลายเป็นความหวาดหวั่นต่อทุกคนที่ผ่านไป คนพวกนั้นทุกคนจะตัวสั่นและเยาะเย้ยเพราะภัยพิบัติทั้งสิ้นของเมืองนั้น¹⁸ เช่นเดียวกับการทำลายของเมืองโซโดมและเมืองโกโมราห์และบรรดาเมืองใกล้เคียงของเมืองเหล่านั้น" พระยาห์เวห์ตรัสว่า "ไม่มีใครสักคนจะอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่มีใครจะพักอยู่ที่นั่น"

¹⁹ดูสิ เขาจะขึ้นไปเหมือนกับสิงโตจากป่าของแม่น้ำจอร์แดนไปยังทุ่งหญ้าเขียวสด เพราะเราจะรับทำให้เอโดมหนีไปจากเมืองนั้น และเราจะแต่งตั้งบางคนผู้ที่จะได้เลือกสรรไว้ให้ดูแลเมืองนั้น เพราะไม่มีใครที่เหมือนอย่างเรา และผู้ใดที่จะฟ้องร้องเรา? ผู้เลี้ยงแกะคนใดที่สามารถต่อต้านเราได้?²⁰ ดังนั้น จงฟังแผนงานที่พระยาห์เวห์ได้ทรงตัดสินพระทัยต่อสู้กับเอโดม แผนงานเหล่านั้นที่พระองค์ได้วางไว้ต่อสู้กับชาวเมืองเทมาน แม้ว่าเจ้าจะเป็นฝูงเล็กที่สุดก็ตาม พวกเขาก็จะถูกลากไปอย่างแน่นอน ทุ่งหญ้าเขียวสดทั้งหลายของพวกเขาจะถูกเปลี่ยนเป็นสถานที่ปรัห้พักพิง²¹ เมื่อได้ยินเสียงพวกเขาจะร้องลงมาจากแผ่นดินสั่นสะเทือน เสียงร้องด้วยความทุกข์ใจได้ยินถึงทะเลแดง

²²ดูสิ ใครบางคนจะมาโจมตีเหมือนอย่างนกกินธัญพืช และโอบล้อมและกางปีกของเขาออกเหนือโบสร่า แล้วในวันนั้น จิตใจของพวกทหารเอโดมก็จะกลายเป็นเหมือนจิตใจของผู้หญิงที่เจ็บครรภ์คลอดบุตร²³ เกี่ยวกับดามัสกัส "เมืองฮามัทและเมืองอารบิตจะได้รับความอับอาย เพราะพวกเขาได้ยินข่าวเกี่ยวกับภัยพิบัติ พวกเขาหนีอย่างรวดเร็ว พวกเขาจะวุ่นวายเหมือนกบทะเล ที่เขยิบลงลงไม่ได้²⁴ เมืองดามัสกัสจะอ่อนแอ เมืองนั้นจะหันกลับไปและหนีไป เพราะความหวาดกลัวเกาะกุมเมืองนั้นไว้ ความทุกข์ใจและความเจ็บปวดเกาะกุมเมืองนั้น เหมือนกับความเจ็บปวดของผู้หญิงที่กำลังคลอดบุตร

²⁵เมืองแห่งการสรรเสริญ เมืองแห่งความชื่นบานของเราจะไม่ถูกทอดทิ้งได้อย่างไร?²⁶ เพราะฉะนั้น พวกคนหนุ่มของเมืองนั้นจะล้มลงในลานเมืองนั้น และนักรบทุกคนจะพินาศในวันนั้น นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย"²⁷ เพราะเราจะก่อไฟขึ้นบนกำแพงของเมืองดามัสกัส และไฟนั้นจะเผาผลาญบรรดาที่กำบังเข้มแข็งของเบนฮาดัด"

²⁸เกี่ยวกับเคดาร์และราชอาณาจักรทั้งหลายของอาซอร์ พระยาห์เวห์ตรัสกับเนบูคัดเนซซาร์ดังนี้ (ตอนนี้ เนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กำลังไปโจมตีสถานที่เหล่านี้) ว่า "จงลุกขึ้นและโจมตีเผ่าเคดาร์และทำลายพวกชาวตะวันออกเหล่านั้นเสีย²⁹ เต็มที่ทั้งหลายและฝูงสัตว์ของพวกเขาจะถูกเอาไป พร้อมกับม้า มาน เต็มที่และสิ่งของทุกอย่างของพวกเขา พวกคู่อริของพวกเขาจะถูกนำเอาไปจากพวกเขา และคนเหล่านั้นจะร้องตะโกนต่อพวกเขาว่า "ความสยดสยองมีอยู่ทุกด้าน"³⁰ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ว่า ชาวเมืองอาซอร์จะหนีไป จงเดินร่อนเร่ไปไกล จงอาศัยอยู่ในถ้ำต่างๆ ในพื้นดิน เพราะเนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงคิดแผนร้ายต่อสู้เจ้า จงหนีไป จงหันกลับไปเสีย

³¹จงลุกขึ้น จงโจมตีประชาชนที่ที่อยู่อย่างสบาย ผู้ที่อาศัยอยู่ในความปลอดภัย" พระยาห์เวห์ตรัสว่า "พวกเขาไม่มีบรรดาประตูหรือดาดประตูใดๆ ในเมืองเหล่านั้น และประชาชนของเมืองนั้นก็อาศัยอยู่โดดเดี่ยว³² เพราะพวกคู่อริของเขาจะกลายเป็นของที่รับมาได้ และทรัพย์สินสมบัติมากมายของพวกเขาจะเป็นของที่รับมาได้จากสงคราม แล้วเราจะกระจายพวกเขาไปทุกทิศทุกทาง คือพวกคนที่โดนผมจอนหูของพวกเขา และเราจะนำภัยพิบัติมาเหนือพวกเขาจากทุกด้าน นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์³³ อาซอร์จะเป็นที่อาศัยของพวกเขาเป็น ที่ร้างเปล่าอย่างถาวร ไม่มีใครจะอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่มีมนุษย์คนใดจะพักอยู่ที่นั่น"

³⁴นี่เป็นพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่ยังมีผู้เผยพระวจนะเกี่ยวกับเมืองเอลาม เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในตอนต้นรัชกาลของเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ และท่านได้กล่าวว่า³⁵ "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ตรัสดังนี้ว่า ดูสิ เราจะทำลายพวกนักบวชของเอลาม ที่เป็นส่วนสำคัญของอำนาจของพวกเขา³⁶ เพราะเราจะไม่ละทิ้งสิ่งที่มาจากการตั้งมั่นของทองคำ และเราจะทำให้คนเอลามกระจัดกระจายไปตามลมเหล่านั้นทั้งหมด จะไม่มีประชาชนใดที่พวกคนที่ได้กระจัดกระจายไปจากเอลามจะไม่ได้ไป

³⁷เพราะฉะนั้น เราจะทำลายเอลามให้สิ้นต่อหน้าพวกศัตรูของพวกเขา และต่อหน้าพวกคนที่แสวงหาชีวิตของพวกเขา เพราะเราจะนำภัยพิบัติมาต่อสู้กับพวกเขา ด้วยความกริ้วและความพิโรธของเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ และเราจะส่งดาบไปไล่ตามพวกเขาจนกว่าเราจะทำลายพวกเขาจนสิ้น³⁸ แล้วเราจะตั้งบัลลังก์ของเราในเอลาม และจะทำลายกษัตริย์และพวกเจ้านายของเมืองนั้นจากที่นั่น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์³⁹ และสิ่งที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง ที่เรานำเอลามกลับมาสู่สภาพดี นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์"

Chapter 50

¹นี่เป็นพระวจนะที่พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศเกี่ยวกับบาบิโลน แผ่นดินของคนเคลเดีย โดยทางเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ ว่า² "จงประกาศต่อบรรดาประชาชน และทำให้พวกเขาได้ยิน จงยกธงสัญญาณขึ้นและทำให้พวกเขาได้ยิน อย่าปิดบังเรื่องนี้ไว้เลย จงกล่าวว่า 'บาบิโลนถูกยึดแล้ว พระเบลได้ถูกทำให้อับอาย เม

ไรต์ก็ครั้นคร้าม รูปเคารพทั้งหลายของเมืองนั้นก็ถูกทำให้อับอาย รูปปั้นทั้งหลายของเมืองนั้นก็ครั้นคร้าม³ ประชาชาติหนึ่งจากทิศเหนือจะขึ้นมาต่อสู้กับเมืองนั้น เพื่อที่จะทำให้แผ่นดินของเมืองนั้นเป็นที่ร้างเปล่า จะไม่มีใครอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ก็จะมีไม่กันหมด

⁴นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์จะมารวมกันเพื่อไปด้วยการร้องไห้คร่ำครวญและแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พวกเขาจะถามหาทางไปยังศิโยนและจะมุ่งหน้าตรงไปยังเมืองนั้น กล่าวว่า พวกเราจะไปและผูกพันตัวพวกเราเองกับพระยาห์เวห์ในพันธสัญญานิรันดร์ซึ่งจะไม่ลืมเลย⁶ ประชากรของเราได้เป็นฝูงแกะที่หลงหาย บรรดาผู้เลี้ยงแกะของพวกเขาได้นำพวกเขาให้หลงทางไปในภูเขาเหล่านั้น คนเหล่านั้นได้พาพวกเขาวนเวียนจากภูเขาสูงหนึ่งไปยังภูเขาอีกสูงหนึ่ง พวกเขาไปแล้ว พวกเขาได้ลืมสถานที่ซึ่งพวกเขาเคยอาศัยอยู่

⁷ทุกคนที่ได้ออกไปหาพวกเขาได้ล้างผลาญพวกเขา พวกศัตรูของพวกเขากล่าวว่า 'พวกเราไม่ผิด เพราะพวกเขาได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นที่ยูอาศัยที่แท้จริงของพวกเขา ผู้ทรงเป็นความหวังของพวกเขา' ⁸จึงออกไปจากท่ามกลางบาบิโลน จึงออกไปจากแผ่นดินของคนเคลเดีย จึงเป็นเหมือนพวกแพะตัวผู้ที่ออกไปนำหน้าฝูงที่เลื้อมอยู่⁹ เพราะดูสิ เราจะมุ่งหน้าทำการและนำกลุ่มของบรรดาประชาชาติที่ยิ่งใหญ่ขึ้นมาจากทิศเหนือมาต่อสู้กับบาบิโลน พวกเขาได้จัดทัพพวกเขาเองมาต่อสู้กับเธอ บาบิโลนจะถูกจับไปเป็นเชลยจากที่นั่น ลูกธนูทั้งหลายของพวกเขาเป็นเหมือนนักรบที่ชำนาญศึกผู้ที่ไม่กลับไปมีอุปเปล่า

¹⁰เคลเดียจะกลายเป็นของที่ปล้นมาได้ บรรดาคนทั้งหมดที่ปล้นเมืองนั้นจะอับอาย นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ว่า¹¹ เจ้าเปรมปรีดี เจ้าฉลองกันกับของที่ปล้นมาได้จากมรดกของเรา เจ้ากระโดดไปรอบ ๆ เหมือนกับลูกวัวกระโดดโลดเต้นในทุ่งหญ้า เจ้าร้องเหมือนน้ำที่เต็มด้วยกำลัง¹² เพราะมารดาของเจ้าจะได้รับ ความอับอายอย่างยิ่ง ผู้ใดคลอดเจ้าจะได้รับ ความอับอาย ดูสิ เธอจะเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดของบรรดาประชาชาติ เป็นถิ่นทุรกันดาร เป็นแผ่นดินแห้งแล้ง และเป็นทะเลทราย

¹³เพราะความพิโรธของพระยาห์เวห์ บาบิโลนจะไม่เป็นที่ให้คนอยู่อาศัย แต่จะถูกทำลายล้างให้สิ้นซาก ทุกคนที่ผ่านไปก็จะตัวสั่นเพราะบาบิโลน และจะเยาะเย้ยเพราะรอยแผลทั้งสิ้นของเมืองนั้น¹⁴ จึงเตรียมตัวเองให้พร้อมต่อสู้บาบิโลนรอบด้าน ทุกคนที่ท่องเที่ยวต้องยังไปต่อ เธออย่าเสียดายลูกธนูทั้งหลายของเจ้าไว้เลย เพราะเธอได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์¹⁵ จึงเปล่งเสียงร้องต่อสู้เธอจากรอบด้าน เธอได้ยอมแพ้แล้ว หอคอยทั้งหลายของเธอได้โค่นลงมา กำแพงทั้งหลายของเธอก็พังลงมา เพราะนี่เป็นการแก้แค้นของพระยาห์เวห์ จึงทำการแก้แค้นต่อเธอ จึงทำกับเธออย่างที่เราได้กล่าวไป

¹⁶จึงทำลายทั้งชาวนาทีกว๋านเมล็ดพืชและผู้ที่ใช้เคียวในเวลาเก็บเกี่ยวในบาบิโลน ให้แต่ละคนหันกลับไปยังชนชาติของตน ไปจากดาบของพวกเขาขัดเขี้ยวให้ พวกเขานี้ไปยังแผ่นดินของตน¹⁷ อิสราเอลเป็นเหมือนฝูงแกะที่ถูกเหล่าสิงโตทำให้กระจัดกระจายไปและถูกขับไล่ไป ครั้งแรกกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ล้างผลาญเขา แล้วต่อมารครั้งนี้ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้หักกระดูกของเขา¹⁸ ด้วยเหตุนี้ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย กษัตริย์แห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูสิ เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและแผ่นดินของเขา เหมือนอย่างที่เราได้ลงโทษกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

¹⁹เราจะให้อิสราเอลกลับสู่แผ่นดินบ้านเกิดเมืองนอนของเขา เขาจะหาถิ่นอยู่บนภูเขาเคมาลและในบาซัน แล้วเขาจะอ้าใจในเทือกเขาเอเฟราอิมและกิเลอาด²⁰ พระยาห์เวห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในวันนั้นจะมีการมองหาความผิดบาปในอิสราเอล แต่จะไม่พบเลย เราจะหาความบาปทั้งหลายในยูดาห์ แต่ก็จะไม่พบเลย เพราะเราจะให้อภัยแก่คนที่เหลืออยู่ที่เรออีล²¹ จึงลุกขึ้นต่อสู้แผ่นดินเมราธาอิม จึงต่อสู้เมืองนั้นและพวกคนที่อาศัยอยู่ในเปโยด จึงประหารพวกเขาด้วยดาบและแยกพวกเขาไว้สำหรับการทำลาย นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ จึงทำทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้า

²²เสียงแห่งสงครามและการทำลายอย่างใหญ่หลวงอยู่ในแผ่นดินนั้น²³ ค้อนแห่งแผ่นดินทั้งสิ้นได้ถูกตัดออกและถูกทำลายไปได้อย่างไร้กัน บาบิโลนได้กลายเป็นที่นำสยดของท่ามกลางบรรดาประชาชาติได้อย่างไร้กัน²⁴ บาบิโลนเอ๋ย เราได้วางบ่วงดักไว้สำหรับเจ้า และเจ้าได้ติดบ่วงนั้นแล้ว และเจ้าก็ไม่ได้รู้เรื่องเลย เจ้าได้ถูกพบและถูกจับไปเป็นเชลย เพราะเจ้าได้ต่อสู้พระยาห์เวห์²⁵ พระยาห์เวห์ได้ทรงเปิดคลังอาวุธของพระองค์และทรงนำบรรดาอาวุธออกมาเพื่อทำการตามพระพิโรธของพระองค์ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ทรงมีพระราชกิจในแผ่นดินของชาวเคลเดีย

²⁶จงมาโจมตีเธอจากแดนไกล จงเปิดบรรดาขี้นางของเธอ และทำให้เธอเป็นกองเหมือนอย่างกองข้าว จงแยกเธอไว้เพื่อการทำลาย อย่าให้เธอมีคนที่เหลืออยู่²⁷ จงฆ่าบรรดาโคตัวผู้ของเธอให้หมด จงส่งพวกมันลงไปยังสถานที่แห่งการประหาร วิบัติแก่พวกเขา เพราะวันของพวกเขาได้มาถึงแล้ว เวลาแห่งการลงโทษพวกเขา²⁸ มีเสียงมาจากพวกคนที่หนีไป เสียงของพวกคนที่เป็นผู้ที่รอดชีวิตทั้งหลายจากแผ่นดินบาบิโลน คนเหล่านั้นจะประกาศการแก้แค้นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราให้กับศิโยน และการแก้แค้นให้กับพระวิหารของพระองค์"

²⁹"จงเรียกบรรดานักธนูมาต่อสู้กับบาบิโลน บรรดาคนทั้งหมดที่ท่องเที่ยวทั้งหลาย จงตั้งค่ายสู้กับเธอ และอย่าให้ใครหนีรอดไปได้ จงตอบแทนเธอสำหรับสิ่งที่เธอได้ทำลงไป จงทำกับเธอด้วยเครื่องมือที่เธอเคยใช้ เพราะเธอได้ต่อสู้พระยาห์เวห์ องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล³⁰ เพราะเหตุนี้ พวกคนหนุ่ม ๆ ของเธอจะล้มลงในลานเมืองทั้งหลาย และพวกนักรบทุกคนของเธอจะถูกทำลายในวันนั้น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์³¹" ดูสิ เราต่อสู้เจ้า เจ้าคนยโสเอ๋ย นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะวันของเจ้าได้มาถึงแล้ว เจ้าคนยโสเอ๋ย เป็นเวลาที่เราจะลงโทษเจ้า

³²เพราะเหตุนี้ พวกคนหยิ่งยโสจะสะดุดและล้มลง จะไม่มีใครดูพวกเขาขึ้นมา เราจะก่อไฟในเมืองทั้งหลายของพวกเขา ไฟนั้นจะเผาผลาญทุกสิ่งที่อยู่รอบเมืองนั้น³³ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า ประชาชนอิสราเอลได้ถูกกดขี่เข่นแหย่ ด้วยกันกับประชาชนยูดาห์ พวกคนทั้งหมดที่ได้จับพวกเขาไปเป็นเชลย ยังคงกักพวกเขาไว้ พวกเขาไม่ยอมปล่อยพวกเขาไป³⁴ ผู้ที่ทรงช่วยกู้พวกเขาทรงเข้มแข็ง พระยาห์เวห์คือพระนามของพระองค์ แท้จริง พระองค์จะทรงแก้แค้นของพวกเขา เพื่อนำการพิชิตมาสู่แผ่นดินนั้น และนำการต่อสู้มายังพวกคนที่อาศัยอยู่ในบาบิโลน

³⁵นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ดาบต่อสู้กับคนเคลเดีย และต่อสู้กับชาวเมืองบาบิโลน พวกผู้นำของเธอ และพวกนักปราชญ์ของเธอ³⁶ ดาบจะมาต่อสู้กับพวกคนที่กล่าวคำทำนาย เพื่อที่พวกเขาจะสำแดงตนเองให้เห็นว่า เป็นพวกคนโง่ ดาบจะมาต่อสู้กับพวกทหารของเธอ เพื่อที่พวกเขาจะเต็มไปด้วยความ

หวาดกลัว³⁷ ดาบจะมาต่อสู้น้ำทั้งหลายของพวกเขา บรรดาธรรมาจารย์ของพวกเขา และประชาชนทุกคนที่อยู่ท่ามกลางบาบิโลน เพื่อที่พวกเขาจะกลายเป็นเหมือนพวกผู้หญิงไป ดาบจะมาต่อสู้กับคลังทรัพย์ของเธอ และสิ่งเหล่านั้นก็จะถูกปล้นเอาไป

³⁸ความแห้งแล้งจะมาเหมือนแหล่งน้ำทั้งหลายของเธอ เพื่อที่แหล่งน้ำเหล่านั้นจะเหือดแห้งไป เพราะเธอเป็นแผ่นดินแห่งบรรดารูปเคารพที่ไร้ค่า และพวกเขาทำตัวเหมือนคนบารูปเคารพที่เลวร้ายของพวกเขา³⁹ เพราะฉะนั้น บรรดาสัตว์ป่าจะเลกรายพร้อมกับหมาป่าจะอาศัยอยู่ที่นั่น และพวกนกกระจะออกเทศน์จะอาศัยอยู่ที่นั่น เพราะเมื่อนั้นจะไม่มีใครอาศัยอยู่อีกตลอดไป เมื่อนั้นจะไม่มีคนอาศัยอยู่ในนั้นจากคนชั่วอายุหนึ่งจนถึงคนอีกชั่วอายุหนึ่ง⁴⁰ เช่นเดียวกับที่พระเจ้าได้ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และบรรดาเมืองที่อยู่ใกล้เคียงเมืองเหล่านั้น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ จะไม่มีใครอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่มีคนใดจะพักอยู่ในเมืองนั้น"

⁴¹"ดูสิ ชนชาติหนึ่งจะมาจากทิศเหนือ เพราะชนชาติที่ยิ่งใหญ่และกษัตริย์มากมายได้ถูกเร้าให้มาจากถิ่นที่ไกลของแผ่นดินโลก⁴² พวกเขาจะหยิบบรรดาคันธนู และหอกมา พวกเขาโหดร้ายและไม่มีเมตตา เสียงของพวกเขาเหมือนกับเสียงคะนองของทะเล และพวกเขาทำลายล้างน้ำทั้งหลายมาในชุดพวกนักรบ มาต่อสู้อย่าง ธิดาแห่งบาบิโลน⁴³ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยินคำประกาศของพวกเขาและพระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลงด้วยความทุกข์ ความเจ็บปวดเกาะกุมพระองค์เหมือนหญิงที่เจ็บครรภ์คลอดบุตร

⁴⁴ดูเถิด เขาขึ้นไปเหมือนสิงโตจากที่สูงของแม่น้ำจอร์แดนไปยังทุ่งเลี้ยงสัตว์ที่คงอยู่ตลอดไป เพราะเราจะรีบทำให้พวกเขาวิ่งหนีไปจากที่นั่นโดยเร็ว และเราจะตั้งบางคนผู้ที่จะเลือกสรรไว้ให้ดูแลเมืองนั้น เพราะใครเป็นเหมือนอย่างเรา และใครจะฟ้องร้องเรา? ผู้เลี้ยงแกะคนใดสามารถต่อต้านเราได้?⁴⁵ ดังนั้น จงฟังแผนงานทั้งหลายที่พระยาห์เวห์ได้ทรงวางไว้ต่อสู้อย่างกับบาบิโลน แผนงานเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงวางแผนไว้ต่อสู้กับแผ่นดินของคนเคลเดีย พวกเขาจะถูกลากไปอย่างแน่นอน แม้ว่าจะเป็นฝูงเล็กน้อยที่สุดก็ตาม แผ่นดินทุ่งหญ้าของพวกเขาจะกลายเป็นที่ปรักหักพัง⁴⁶ แผ่นดินสิ้นสะเทือนเพราะได้ยินเสียงแห่งชัยชนะต่อบาบิโลน และเสียงร้องด้วยความทุกข์ของพวกเขาได้ยินไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ"

Chapter 51

¹"พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ดูสิ เราจะปลุกเร้าคนแห่งการทำลายมาต่อสู้กับบาบิโลน และต่อสู้อย่างกับบรรดาผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเลบ คามัย² เราจะใช้พวกคนต่างชาติมายังบาบิโลน พวกเขาจะทำให้แผ่นดินนั้นกระจัดกระจายไปและร้างเปล่า เพราะพวกเขาจะมาต่อสู้กับเมืองนั้นจากรอบด้านในวันแห่งความพิณาศ³อย่าให้พวกนักธนูโค้งคันธนูของพวกเขา อย่าให้พวกเขาสวมเสื้อเกราะ อย่าใช้ชีวิตพวกคนหนุ่มของเมืองนั้นเลย จงแยกกองทัพทั้งหมดของเมืองนั้นไว้แก่การทำลาย

⁴เพราะพวกคนที่บาดเจ็บจะล้มลงในแผ่นดินเคลเดีย คนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าจะล้มลงตามถนนหนทางของเมืองนั้น⁵ เพราะพระเจ้า พระยาห์เวห์จอมทัพไม่ได้ทรงทอดทิ้งอิสราเอลและยูดาห์ ถึงแม้ว่าแผ่นดินของพวกเขาจะเต็มไปด้วยการกระทำผิดบาปต่อองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล⁶ จึงหนีไปจากท่ามกลางบาบิโลน ให้แต่ละคนเอาชีวิตตัวเองให้รอดเถิด อย่าพิณาศไปในความผิดบาปของเมืองนั้น เพราะนี่เป็นเวลาแห่งการแก้แค้นของพระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงตอบแทนทุกอย่างต่อเมืองนั้น

⁷บาบิโลนเคยเป็นถ้ำของคำในพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ที่ได้ทำให้ทั้งโลกมีนเมาไป บรรดาประชาชาติได้ดื่มเหล้าองุ่นของเมืองนั้นและกลายเป็นบ้าไป⁸ บาบิโลนจะล้มลงและถูกทำลายในทันที จงคร่ำครวญเพื่อเธอเถิด จงให้ยาเพื่อรักษาความเจ็บปวดของเธอ บางทีเธออาจจะได้รับการรักษาให้หายก็ได้⁹ พวกเราได้ปรารถนาที่จะรักษาบาบิโลนให้หาย แต่เธอก็ไม่หาย ให้พวกเราทุกคนทิ้งเธอไว้และไปกันเถิด ไปยังแผ่นดินของพวกเขาเอง เพราะความผิดของเธอขึ้นไปถึงฟ้า มันคงสูงขึ้นไปถึงเมฆ¹⁰ พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศความบริสุทธิ์ของพวกเขา มาเถิด ให้พวกเราบอกถึงพระราชกิจทั้งหลายของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราในศิโยน'

¹¹จงจับลูกธนูเหล่านั้นให้คมและถือไล่เหล่านั้นไป พระยาห์เวห์กำลังปลุกเร้าวิญญาณของกษัตริย์แห่งมีเดียในแผนงานทำลายบาบิโลน นี่เป็นการแก้แค้นของพระยาห์เวห์ การแก้แค้นให้กับการทำลายพระวิหารของพระองค์¹² จงยกธงขึ้นเหนือกำแพงทั้งหลายของบาบิโลน จงหนุนใจคนเฝ้าให้เข้มแข็ง จงตั้งพวกคนเฝ้ายามไว้ จงเตรียมกองขุมไว้ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำตามสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับชาวเมืองบาบิโลน¹³ พวกเจ้าบรรดาคนที่อาศัยอยู่ใกล้ธารน้ำมากมาย พวกเจ้าบรรดาคนที่ร่ำรวยด้วยทรัพย์สมบัติทั้งหลาย อวสานของพวกเจ้าได้มาถึงแล้ว บัดนี้ เส้นชีวิตของพวกเจ้าได้ถูกตัดให้สั้นแล้ว

¹⁴พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ได้ทรงปฏิญาณด้วยพระชนม์ของพระองค์เองว่า 'เราจะทำให้พวกศัตรูของเจ้าอยู่เต็มเมืองของเจ้า เหมือนกับภัยพิบัติจากตึกแตก พวกเขาจะขึ้นมาปลงเสียงให้ร้องทำสงครามต่อเจ้า'¹⁵ พระองค์ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ พระองค์ได้ทรงตั้งโลกนี้ไว้ในที่ของมันด้วยพระปัญญาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงวางท้องฟ้าออกด้วยความเข้าพระทัยของพระองค์¹⁶ เมื่อพระองค์ปลงพระสุรเสียง ก็มีเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า เพราะพระองค์ได้ทรงทำให้หมอกลอยขึ้นจากสุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงสร้างฟ้าแลบเพื่อฝนและส่งลมออกไปจากพระคลังของพระองค์

¹⁷มนุษย์ทุกคนก็โง่เขลา ไม่มีความรู้ ช่างโลหะทุกคนก็ต้องอับอายเพราะบรรดารูปเคารพของเขา เพราะรูปหล่อโลหะของเขาเป็นของปลอมและพวกมันไม่มีชีวิต¹⁸ สิ่งเหล่านั้นไร้ค่า ผลงานของคนที่ชอบเยาะเย้ย พวกมันจะพิณาศในเวลาแห่งการลงโทษพวกมัน¹⁹ แต่พระเจ้า ส่วนของยาโคบไม่เป็นเหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้สร้างทุกสิ่งขึ้น อิสราเอลเป็นเผ่าของมรดกของพระองค์ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายคือพระนามของพระองค์

²⁰เจ้าเป็นคนแห่งสงครามของเรา เป็นอาวุธทำสงครามของเรา เราจะใช้เจ้ากับบรรดาประชาชาติให้แตกเป็นเสี่ยงๆ และทำลายราชอาณาจักรทั้งหลาย²¹ เราจะใช้เจ้ากับน้ำทั้งหลายและบรรดาผู้ซึ่งให้แตกเป็นเสี่ยงๆ เราจะใช้เจ้ากับบรรดาธรรมาจารย์ทั้งหลายและบรรดาผู้ที่ขับขับพวกมันให้แตกเป็นเสี่ยงๆ²² เราจะใช้เจ้ากับผู้ชายและผู้หญิงทุกคนให้แตกเป็นเสี่ยงๆ เราจะใช้เจ้ากับคนแก่และคนหนุ่มให้แตกเป็นเสี่ยงๆ เราจะใช้เจ้ากับพวกคนหนุ่มและพวกหญิงสาวพรหมจารีให้แตกเป็นเสี่ยงๆ

²³เราจะใช้เจ้าทุบบรรดาผู้เลี้ยงแกะและบรรดาฝูงแกะของพวกเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ เราจะใช้เจ้าทุบพวกคนโลนาและพวกผู้ร่วมงานของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ เรา
จะใช้เจ้าทุบพวกเจ้าเมืองและพวกข้าราชการให้แตกเป็นชิ้นๆ

²⁴เพราะเราจะตอบแทนบาบิโลนและชาวเมืองเคลเดียทุกคน เพราะความชั่วร้ายทั้งสิ้นที่พวกเขาได้ทำในศิโยนต่อหน้าต่อตาเรา นี่เป็นคำประกาศของพระ
ยาห์เวห์²⁵ ภูเขาแห่งการทำลายเอ๋ย ดูลี เราต่อสู้เจ้า ที่ซึ่งทำลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เราจะยื่นมือของเราออกต่อสู้เจ้า และกลิ้งเจ้าลงมาจากหน้าผาเหล่านั้น และ
ทำให้เจ้าเป็นภูเขาที่ลุกไหม้²⁶ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจะไม่เอาอกหินใด ๆ จากเจ้าไปก่อสร้างศิลาหewnหรือฐานรากของตึก เพราะเจ้าจะกลายเป็นที่ร้างเปล่าเป็น
นิรันดร์ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์

²⁷จงยกธงขึ้นเหนือแผ่นดินโลก จงเป่าแตรเหนือบรรดาประชาชาติ จงร้องเรียกบรรดาประชาชาติมาต่อสู้กับเมืองนั้น อารารัต มินนี และอัชเคนัซ จงตั้งผู้
บัญชาการมาต่อสู้กับเมืองนั้น จงนำน้ำทั้งหลายขึ้นมาเหมือนกับฝูงตึกแทน²⁸ จงเตรียมบรรดาประชาชาติให้พร้อมมาต่อสู้กับเมืองนั้น บรรดาภักษัตริย์แห่ง
มีเดียและพวกเจ้าเมืองของเขา พวกข้าราชการทุกคนและแผ่นดินทั้งหมดที่อยู่ภายใต้การปกครองของเขา²⁹ เพราะแผ่นดินจะสิ้นสะเทือนและทุกขัระกม
เพราะแผนงานของพระยาห์เวห์ยังคงต่อสู้บาบิโลนอย่างไม่หยุดหย่อน เพื่อทำให้แผ่นดินบาบิโลนเป็นที่ร้างเปล่าที่ซึ่งไม่มีคนอาศัยอยู่เลย

³⁰พวกทหารในบาบิโลนได้หยุดการสู้รบแล้ว พวกเขาพักอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งของพวกเขา กำลังของพวกเขาทั้งหมดไป พวกเขากลายเป็นเหมือนพวกผู้หญิง
บ้านเรือนทั้งหลายของเมืองนั้นถูกเผาไฟ ดาลประตูทั้งหลายของเมืองนั้นก็หัก³¹ คนส่งสารคนหนึ่งก็วิ่งไปประกาศกับผู้ส่งสารอีกคนหนึ่ง และนักวิ่งคนหนึ่ง
ก็วิ่งไปบอกนักวิ่งอีกคนหนึ่งเพื่อลูกภักษัตริย์แห่งบาบิโลนให้ทรงทราบว่าเมืองของพระองค์ได้ถูกยึดไว้แล้วตลอดทั้งเมือง³² เพราะฉะนั้น ท่าข้ามแม่น้ำก็ได้อก
ยึดแล้ว ศัตรูกำลังเผาบึงต้นกกทั้งหลาย และพวกนักรบของบาบิโลนก็ระส่ำระสาย

³³เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ธิดาแห่งบาบิโลนเป็นเหมือนลานนวดข้าว ถึงเวลาที่จะเหยียบย่ำเธอแล้ว อีกไม่นานนัก
เวลาแห่งการเก็บเกี่ยวจะมาถึงเธอ³⁴ เณรผู้คนในสหราชอาณาจักรแห่งบาบิโลนได้กลืนกินข้าวแล้ว พระองค์ได้บังคับข้าให้สับสน และทำให้ข้าเป็นภาษาที่ว่างเปล่า
พระองค์ได้ทรงกลืนข้าเหมือนกับสัตว์ร้าย พระองค์ทรงทำให้กระเพาะของพระองค์อิ่มด้วยอาหารอร่อยของข้า แล้วพระองค์ก็ทรงใส่ข้าออกไป³⁵ ผู้ที่อาศัย
อยู่ในศิโยนจะกล่าวว่า 'ขอให้ความการุณที่ได้ทำกับข้าและเนื้อหนังของข้าตกอยู่เหนือบาบิโลน' กรุงเยรูซาเล็มจะกล่าวว่า 'ขอให้โลหิตของข้าตกอยู่เหนือชาว
เมืองเคลเดีย'

³⁶เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ดูลี เราจะแก้คดีของเจ้าและนำการแก้แค้นให้กับเจ้า เพราะเราทำให้แหล่งน้ำของบาบิโลนแห้งไป และทำให้แม่น้ำพ
ทั้งหลายของเมืองนั้นเหือดแห้งไป³⁷ บาบิโลนจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง เป็นถ้ำของหมาป่า เป็นความสยดสยอง และเป็นที่เยาะเย้ย ที่ซึ่งไม่มีคนอยู่อาศัย
เลย³⁸ ชาวบาบิโลนจะคำรามใส่กันเหมือนบรรดาสิงโตหนุ่ม พวกเขาจะร้องเหมือนอย่างพวกลูกสิงโต

³⁹เมื่อพวกเขาเริ่มร่ำร้อนด้วยความอยาก เราจัดงานเลี้ยงให้แก่พวกเขา เราจะทำให้พวกเขามึนเมาเพื่อให้พวกเขามีความสุข แล้วพวกเขาจะหลับตลอดไป
และไม่ตื่นขึ้นมา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์⁴⁰ เราจะส่งพวกเขาลงมาเหมือนลูกแกะทั้งหลายไปยังการฆ่า เหมือนพวกแกะตัวผู้ รวมทั้งพวกแพะตัวผู้⁴¹
บาบิโลนถูกยึดได้อย่างไร้นั่น เมืองที่เป็นที่ยกย่องของทั้งแผ่นดินโลกก็ได้อกยึดแล้ว บาบิโลนได้กลายเป็นซากปรักหักพังท่ามกลางบรรดาประชาชาติได้
อย่างไร้นั่น

⁴²ทะเลได้ขึ้นมาเหนือบาบิโลน เธอก็ถูกท่วมด้วยคลื่นคะนองเสียง⁴³ เมืองทั้งหลายของเธอก็กลายเป็นที่ร้าง เป็นแผ่นดินแห้งแล้งและถิ่นทุรกันดาร แผ่นดินที่
ไม่มีใครอาศัยอยู่เลย และไม่มีมนุษย์คนใดผ่านเข้าไป⁴⁴ เพราะเราลงโทษพระเบลในบาบิโลน เราได้นำสิ่งที่เขาได้กลืนเข้าไปออกมาจากปากของเขา และ
บรรดาประชาชาติจะไม่หลังไหลไปหาเขาพร้อมกับเครื่องบูชาทั้งหลายของพวกเขาอีกต่อไป กำแพงทั้งหลายของบาบิโลนจะพังลงมา

⁴⁵ประชากรของเราเอ๋ย จงออกไปจากท่ามกลางเมืองนั้น ให้แต่ละคนต่างเอาชีวิตของตนให้รอดจากความรุนแรงของความพิโรธของเรา⁴⁶ อย่าให้ใจของ
พวกเจ้าขาดหรือกลัวว่าที่ไถ่ในแผ่นดินนั้นเลย เพราะข้าจะมาในหนึ่งปี หลังจากนั้นปีต่อมาจึงจะมีข้ามา และความการุณจะอยู่ในแผ่นดินนั้น ผู้
ครอบครองจะต่อสู้กับผู้ครอบครอง⁴⁷ เพราะฉะนั้น ดูลี วันเวลาจะมาถึงเมื่อเราจะลงโทษบรรดารูปเคารพและสลักของบาบิโลน แผ่นดินทั้งสิ้นของเรอจะได้รับความ
อันอภัย และทุกคนของเมืองนั้นที่ถูกฆ่าจะล้มลงอยู่ในเมืองนั้น

⁴⁸แล้วท้องฟ้าและแผ่นดินโลก และทุกสิ่งที่อยู่ในนั้นจะเปรมปรีดิ์เหนือบาบิโลน เพราะบรรดาผู้ทำลายจากทิศเหนือจะมายังเมืองนั้น นี่เป็นคำประกาศของพระ
ยาห์เวห์⁴⁹ บาบิโลนได้ทำให้คนที่ถูกฆ่าของอิสราเอลล้มลงอย่างไร คนที่ถูกฆ่าทั้งหมดของแผ่นดินนั้นจะล้มลงในบาบิโลนอย่างนั้น⁵⁰ พวกคนที่รอดชีวิตจาก
ดาบ จงหนีไป อย่าหยุดนิ่งอยู่ จงระลึกถึงพระยาห์เวห์จากที่ไกล และให้กรุงเยรูซาเล็มเข้ามาในใจของพวกเขา

⁵¹พวกเราได้รับความอันอภัย เพราะพวกเราได้ยื่นคำเยาะเย้ย ความอัปยศได้คลุมหน้าพวกเราไว้ เพราะพวกคนต่างชาติได้เข้ามาในวิสุทธิสถานของพระนิเวศ
ของพระยาห์เวห์⁵² เพราะฉะนั้น ดูลี วันเวลาจะมาถึง นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อเราลงโทษบรรดารูปเคารพและสลักของเรอ และพวกคนที่
บาดเจ็บจะร้องครวญครางทั่วแผ่นดินของเรอ⁵³ เพราะถึงแม้ว่าบาบิโลนได้ขึ้นไปยังท้องฟ้าหรือได้สร้างป้อมปราการที่สูงที่สุดทั้งหลายของเรอไว้ พวกผู้
ทำลายจากเรอก็จะไปหาเรอ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์

⁵⁴เสียงร้องแห่งความทุกข์ระทมได้ออกมาจากบาบิโลน เสียงการทำลายอันใหญ่หลวงมาจากแผ่นดินเคลเดีย⁵⁵ เพราะพระยาห์เวห์กำลังทรงทำลายบาบิโลน
พระองค์กำลังทรงทำให้เสียงดังของเมืองนั้นเงียบไป พวกศัตรูของพวกเขาคำรามเหมือนเสียงคลื่นของน้ำมากมาย เสียงดังของน้ำเหล่านั้นก็ดังยิ่งนัก⁵⁶
เพราะพวกผู้ทำลายได้มาต่อสู้กับเมืองนั้น ต่อสู้กับบาบิโลน และพวกนักรบของเมืองนั้นได้ถูกจับไป บรรดาคนธนูของพวกเขาหักไป เพราะพระยาห์เวห์ทรง
เป็นพระเจ้าแห่งการแก้แค้น พระองค์จะทรงทำการตอบแทนให้สำเร็อย่างแน่นอน

⁵⁷ เพราะเราจะทำให้พวกเจ้านาย พวกนักปราชญ์ พวกข้าราชการ และพวกทหารของเมืองนั้นมึนเมาไป และพวกเขาก็จะนอนหลับตลอดไปและไม่ตื่นขึ้นมาอีกเลย นี่เป็นคำประกาศของกษัตริย์ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายคือพระนามของพระองค์⁵⁸ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า คำแพ่งที่หนาทั้งหลายของบาบิโลนจะพังราบอย่างยับเยิน และประตูสูงทั้งหลายของเมืองนั้นก็จะถูกเผา แล้วชนชาติทั้งหลายจะมาช่วยเมืองนั้น ซึ่งจะเป็นการเห็น้อยยากโดยเปล่าประโยชน์ ทุกสิ่งที่บรรดาประชาชาติพยายามจะทำเพื่อเมืองนั้นจะถูกเผาจนสิ้น"

⁵⁹ นี่เป็นถ้อยคำที่เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้บัญชาแก่เศโรยาห์บุตรชายของเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมัคเสยาห์เมื่อเขาได้ขึ้นไปยังบาบิโลนพร้อมกับเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ในปีที่สี่ของรัชกาลของพระองค์ ตอนนี้อยู่ที่เศโรยาห์ได้เป็นหัวหน้าราชการ⁶⁰ เพราะเยเรมีย์ได้เขียนในหนังสือฉบับหนึ่งเกี่ยวกับเหตุร้ายที่กำลังจะมาเหนือบาบิโลน ถ้อยคำทั้งหมดนี้ที่ได้เขียนเกี่ยวกับบาบิโลน⁶¹ เยเรมีย์ได้กล่าวกับเศโรยาห์ว่า "เมื่อท่านไปถึงบาบิโลน แล้วท่านจะดูและท่านจะอ่านถ้อยคำเหล่านี้ด้วยเสียงดัง

⁶² แล้วท่านจะกล่าวว่า 'ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เองได้ทรงประกาศว่าพระองค์จะทรงทำลายสถานที่นี้ และไม่มีคนหรือสัตว์ใดๆ จะอาศัยอยู่ในเมืองนี้เลย และเมืองนี้จะถูกทิ้งร้างเป็นนิรันดร์'⁶³ แล้วเมื่อท่านได้อ่านหนังสือฉบับนี้จบแล้ว จงผูกมัดกับก้อนหินก้อนหนึ่งและขว้างมันลงไปในกลางแม่น้ำยูเฟรติส⁶⁴ กล่าววว่า 'บาบิโลนจะจมลงอย่างนี้แหละ เมืองนั้นจะไม่ลอยขึ้นมา เพราะเหตุร้ายที่เราจะนำต่อสู่กับเมืองนั้น และพวกเขาก็จะล้มลง'" ถ้อยคำของเยเรมีย์ก็จบลงตรงนี้

Chapter 52

¹ เศเดคียาห์มีพระชนมายุได้ยี่สิบเอ็ดพรรษา เมื่อพระองค์ได้ทรงขึ้นครองราชย์ พระองค์ได้ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่าฮาโมทาล พระนางทรงเป็นบุตรหญิงของเยเรมีย์ชาวลิบนาห์² พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงทำตามทุกอย่างที่เยโฮยาคิมได้ทรงกระทำนั้น³ เนื่องจากพระพิโรธของพระยาห์เวห์ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้จึงได้เกิดขึ้นในเยรูซาเล็มและยูดาห์ จนกระทั่งพระองค์ได้ทรงขับไล่พวกเขาไปให้พ้นพระพิภพของพระองค์ แล้วเศเดคียาห์ได้ทรงกบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน

⁴ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปีที่เก้าของรัชกาลกษัตริย์เศเดคียาห์ ในวันที่สิบของเดือนที่สิบ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนพร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์ได้มาต่อสู้กับเยรูซาเล็ม พวกเขาได้ตั้งค่ายต่อสู้กับเมืองนั้น และพวกเขาได้สร้างกำแพงล้อมเมืองนั้นไว้⁵ ดังนั้น กรุงนั้นจึงได้ถูกล้อมไว้จนถึงปีที่สิบเอ็ดของรัชกาลกษัตริย์เศเดคียาห์⁶ ในวันที่เก้าของเดือนที่สี่ของปีนั้น ได้เกิดการกันดารอาหารร้ายแรงในกรุงนั้นจนไม่มีอาหารให้แก่ประชาชนของแผ่นดินนั้นเลย

⁷ แล้วเมืองนั้นก็แตก และพวกนักบวชทุกคนได้หนีและออกไปจากเมืองนั้นในตอนกลางคืน ไปทางประตูเมืองที่อยู่ระหว่างกำแพงทั้งสองข้างพระราชอุทยาน ถึงแม้ว่าคนเคลเดียได้ล้อมอยู่รอบเมืองนั้น ดังนั้น พวกเขายังได้ออกไปในทางที่ตรงไปยังอาราม⁸ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ตามกษัตริย์นั้นไปและได้จับเศเดคียาห์ได้ในที่ราบลุ่มแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค กองทัพทั้งสิ้นของเศเดคียาห์ก็ได้กระจัดกระจายไปจากพระองค์⁹ พวกเขาได้จับเศเดคียาห์และได้นำตัวพระองค์ขึ้นไปถวายกษัตริย์บาบิโลนที่รับลาห์ในแผ่นดินฮามัท ที่ซึ่งกษัตริย์องค์นั้นก็ได้ทรงพิพากษาลงโทษพระองค์

¹⁰ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงประหารบรรดาพระราชโอรสของเศเดคียาห์ต่อพระพิภพของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงประหารพวกเจ้านายของยูดาห์ทุกคนที่นั่นด้วย¹¹ แล้วพระองค์ได้ควักพระเนตรของเศเดคียาห์ออก และได้สามพระองค์ไว้ด้วยโซ่ทองสัมฤทธิ์ และได้้นำพระองค์ไปยังบาบิโลน กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงขังพระองค์ไว้ในคุกจนถึงวันสิ้นพระชนม์ของพระองค์¹² ต่อมาในวันที่สิบของเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซาดานได้นำยังกรุงเยรูซาเล็ม เขาเป็นผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์และเป็นข้าราชการของกษัตริย์แห่งบาบิโลน

¹³ เขาได้พาพระนิเวศของพระยาห์เวห์ พระราชวังของกษัตริย์ และบ้านเรือนทั้งหมดของเยรูซาเล็ม เขายังได้พาสิ่งก่อสร้างที่สำคัญทุกแห่งในเมืองนั้นด้วย¹⁴ ส่วนกำแพงทั้งหลายที่ล้อมรอบเยรูซาเล็ม กองทัพทั้งสิ้นของคนบาบิโลนผู้ที่ได้อยู่กับผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ได้ทำลายกำแพงเหล่านั้น¹⁵ ส่วนประชาชนที่ยากจนที่สุด ประชาชนที่เหลืออยู่ผู้ที่ได้ทิ้งไว้ในเมืองนั้น คนเหล่านั้นผู้ที่ได้หนีไปหากษัตริย์บาบิโลน และพวกช่างฝีมือที่เหลืออยู่ เนบูซาดานผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ได้นำพวกเขาบางคนไปเป็นเชลย

¹⁶ แต่เนบูซาดานผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ได้เหลือพวกคนยากจนที่สุดของแผ่นดินบางคนไว้บ้าง เพื่อทำงานสวนองุ่นและทุ่งนา¹⁷ ส่วนบรรดาเสากองสัมฤทธิ์ที่เป็นของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และแท่นทั้งหลาย และอ่างสรงทองสัมฤทธิ์ที่ได้อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ คนเคลเดียได้ทุบสิ่งเหล่านั้นเป็นชิ้น ๆ และได้ขนทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดกลับไปยังบาบิโลน¹⁸ คนเคลเดียได้ขนสิ่งเหล่านี้ไป คือบรรดาหม้อ พลั่ว กรรไกรตัดไม้ตะเกียง ชามและภาชนะทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดที่ซึ่งพวกปุโรหิตได้ใช้ในการปฏิบัติงานในพระวิหาร

¹⁹ อ่างต่าง ๆ และกระถางไฟเผาเครื่องหอม ชาม หม้อ เชิงตะเกียง กะทะ และอ่างที่ทำด้วยทองคำทั้งหลาย และสิ่งเหล่านั้นที่ทำด้วยเงิน ผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ได้นำสิ่งเหล่านั้นไปด้วย²⁰ เสาทั้งสองต้น อ่างสรง และโคถองสัมฤทธิ์สิบสองตัวที่อยู่ใต้แท่นเหล่านั้น สิ่งต่าง ๆ ที่ชาวโมอับได้ทรงสร้างสำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ภาชนะทองสัมฤทธิ์มากเกินกว่าที่จะชั่งได้²¹ เสาเหล่านั้นแต่ละต้นสูงสิบแปดศอก และเส้นรอบวงของแต่ละเสาวัดได้สิบสองศอก แต่ละต้นหนาสี่นิ้วและข้างในกลวง

²² บัวคว่ำทองสัมฤทธิ์ที่ได้อยู่บนยอดเสานั้น บัวคว่ำนั้นสูงห้าศอก ที่มีโครงตาข่ายและมีลูกกับทิมทั้งหลายอยู่ล้อมรอบ ซึ่งทั้งหมดได้ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ เสาอีกต้นหนึ่งและลูกกับทิมทั้งหลายของมันก็เหมือนกับเสาต้นแรก²³ ดังนั้น จึงมีลูกกับทิมเก้าสิบหกลูกบนบัวคว่ำแต่ละต้น และมีลูกกับทิมหนึ่งร้อยลูกเหนือโครงตาข่ายที่ล้อมรอบอยู่²⁴ ผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ได้นำนักโทษเศโรยาห์ผู้เป็นมหาปุโรหิตไปด้วย พร้อมกับเศฟันยาห์ปุโรหิตรอง และพวกคนเฝ้าประตูสามคน

²⁵เขาได้นำคนที่เป็นนายทหารผู้ซึ่งดูแลกองทหาร และพวกผู้ชายเจ็ดคนผู้ที่เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ ผู้ที่ยังอยู่ในเมืองนั้นไปเป็นเชลย เขายังได้นำนายทหารของกองทัพอังกฤษผู้ซึ่งรับผิดชอบในการเกณฑ์ผู้ชายทั้งหลายเข้ากองทัพ พร้อมกับพวกคนสำคัญผู้ที่อยู่ในเมืองหกสิบคนจากแผ่นดินนั้น²⁶ แล้วเนบูซาดานผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ได้นำพวกเขาไปและได้นำพวกเขาไปถวายกษัตริย์บาบิโลนที่รับลาค²⁷ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารพวกเขาที่รับลาคในแผ่นดินอามาห์ ดังนั้นแหละ ยูดาห์จึงได้ไปจากแผ่นดินของตนไปเป็นเชลย

²⁸เหล่านี้เป็นประชาชนที่เนบูคัดเนสซาร์ได้จับไปเป็นเชลย ในปีี่เจ็ด คนยูดาห์ 3,023 คน²⁹ ในปีี่สิบแปดของรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เขาได้นำประชาชนจากเยรูซาเล็มไป 832 คน³⁰ ในปีี่ยี่สิบสามของรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูซาดานผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ได้จับคนยูดาห์ไปเป็นเชลย 745 คน รวมประชาชนทั้งหมดที่ถูกจับไปเป็นเชลย 4,600 คน

³¹เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น ในปีี่สามสิบเจ็ดของการเป็นเชลยของเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ ในวันที่ยี่สิบห้าของเดือนที่สิบสอง เอวิลเมโรดักกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงปล่อยเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ออกจากคุก เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในปีี่เอวิลเมโรดักได้ขึ้นครองราชย์³² พระองค์ได้ตรัสอย่างกรุณาต่อเยโฮยาคิน และทรงให้พระองค์ประทับในพระที่นั่งอันมีเกียรติกว่ากษัตริย์องค์อื่น ๆ ผู้ที่อยู่กับพระองค์ในบาบิโลน³³ เอวิลเมโรดักได้ถอดเครื่องแต่งกายนักโทษออกจากเยโฮยาคิน และเยโฮยาคินได้เสวยที่โต๊ะของกษัตริย์เป็นประจำตลอดชีวิตที่เหลือของท่าน³⁴ และได้ทรงประทานค่าอาหารเป็นประจำทุกวันตลอดชีวิตที่เหลือของพระองค์จนถึงวันสิ้นพระชนม์ของพระองค์

LAMENTATIONS

Chapter 1

¹ครั้งหนึ่งเมืองเต็มไปด้วยผู้คน บัดนี้มันอ้างว้างแล้ว เธอได้กลายเป็นดังหญิงม่ายแล้ว เธอเคยเป็นหญิงสูงศักดิ์ของชนชาติ เธอเป็นดังเจ้าหญิงท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย แต่บัดนี้ถูกบังคับให้เป็นกา² เธอร้องไห้และคร่ำครวญตอนกลางคืน และน้ำตาของเธอไหลนองหน้า ไม่มีใครที่รักเธอปลอมประโลมเธอ เพื่อนทุกคนของเธอได้ทรยศเธอ พวกเขากลายเป็นศัตรูของเธอ

³หลังจากความยากจนและความทุกข์ เมื่อยูดาห์ได้ไปเป็นกา เธอต้องพำนักอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติและไม่พบที่พิศสงบเลย ทุกคนที่ใส่ล่าเธอก็ตามเธอทันในความแค้นใจของเธอ

⁴ถนนสู่ศิโยนก็โศกเศร้า เพราะไม่มีผู้เดินทางไปงานเทศกาลเลี้ยงตามกำหนด ประตูกว้างของเธอก็ร้าง ปุโรหิตทั้งหลายของเธอพากันถอนใจ หญิงสาวพรหมจารีของเธอต้องสลดใจ และเธอเองก็ขมขื่นยิ่งนัก⁵ ศัตรูของเธอกลายเป็นเจ้านายของเธอ ศัตรูของเธอได้จำเริญขึ้น พระยาห์เวห์ทรงให้เธอทนทุกข์ เนื่องด้วยบาปมากมายของเธอ บุตรเล็กทั้งหลายของเธอไปเป็นกาของศัตรู

⁶ความสวดยได้หายไปจากศิโยน พวกเจ้าชายทั้งหลายของเธอก็เป็นดุจฝูงกวางที่หาทุ่งหญ้าไม่พบ และพวกมันก็ได้หมดแรงต่อหน้าผู้ใส่ล่าของพวกเขา

⁷ในวันแห่งความทุกข์และโศกของเธอ กรุงเยรูซาเล็มจะหวนคิดถึงของล้ำค่าที่สิ้นที่เธอเคยมีในครั้งก่อน เมื่อประชาชนของเธอตกอยู่ในมือของศัตรู และไม่มีใครสงเคราะห์เธอได้ พวกศัตรูได้เห็นเธอแล้วก็เย้ยหยันความพิณาศของเธอ

⁸กรุงเยรูซาเล็มได้กำบาปมาก ฉะนั้นเธอจึงได้เป็นที่เย้ยหยันเหมือนกับสิ่งที่ไม่สะอาด ทุกคนที่เคยให้เกียรติเธอ บัดนี้กลับลบหลู่เธอ เพราะพวกเขาเห็นความเปลือยเปล่าของเธอ เธอได้แต่ถอนใจ และพยายามหันหนีไป⁹ เธอได้เป็นมลทินภายใต้กระโปรงของเธอ เธอหาได้คำนึงถึงอนาคตไม่ ดังนั้นความล้มเหลวของเธอจึงน่ากลัว ไม่มีใครปลอมประโลมเธอ เธอได้แต่ร้องว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทอดพระเนตรความทุกข์ของข้าพระองค์ เพราะพวกศัตรูนั้นมากเกินไป"

¹⁰ศัตรูได้ยื่นมือออกมายึดเอาของล้ำค่าทุกชิ้นของเธอไป เธอได้เห็นบรรดาประชาชาติ บุกรุกเข้ามาในสถานนบัสการของเธอ แม้กระนั้นคนที่พระองค์ได้ทรงห้ามว่าพวกเขาต้องไม่เข้ามาในที่ประชุมของพระองค์

¹¹ประชาชนทั้งหมดของเธอได้ถอนใจใหญ่เมื่อเขาทั้งหลายเสาะหาอาหาร พวกเขาได้เอาของล้ำค่าแลอาหารเพื่อจะได้ประทังชีวิตของพวกเขา ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทอดพระเนตรดูและทรงพิจารณาข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ถูกลบหลู่ ท่านทั้งหลายที่เดินผ่านไป¹² ท่านไม่รู้สึอะไรหรือ? จงมองและรู้ว่ามี ความทุกข์ใดบ้างที่เหมือนความทุกข์ที่เกิดแก่ข้าพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงรุกรานข้าพระองค์ในวันแห่งพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์นั้น

¹³จากเบื้องบนซึ่งพระองค์ได้ทรงส่งเพลิงลงมาให้เข้าไปในกระดูกของข้าพระองค์และมันก็ลึกลงไปในกระดูก พระองค์ได้ทรงกางตาข่ายไว้มิให้ข้าพระองค์ และได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ต้องหันกลับ พระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์สิ้นหวัง และอ่อนระอาตลอดเวลา¹⁴ แอ็กแห่งบรรดาการฝ่าฝืนของข้าพระองค์ถูกมัดไว้โดยพระหัตถ์ของพระองค์ การฝ่าฝืนเหล่านั้นก็ถูกถักทอเข้าด้วยกันและใส่รอบคอของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำให้กำลังของข้าพระองค์อ่อนลง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบข้าพระองค์ไว้ในมือของพวกเขา ผู้ที่ข้าพระองค์ไม่สามารถต่อต้านได้

¹⁵พระองค์ได้ทรงผลักใส่ข้าพระองค์ออกไปยังผู้กล้าทั้งหลายที่สู้ข้าพระองค์ พระองค์ได้เรียกฝูงชนมาสู้ข้าพระองค์เพื่อยึดผู้ชายที่แข็งแรงของข้าพระองค์ให้แลกไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงย่ำยีดาพรหมจารีแห่งยูดาห์ดังย่ำผลองุ่นในบ่อองุ่น

¹⁶"เพราะเหตุนี้เอง ข้าพระองค์จึงร้องไห้ ดวงตาของข้าพระองค์หนอ ข้าพระองค์มีน้ำตาไหลจากสายตาของข้าพระองค์ เมื่อผู้ปลอมประโลมที่จะช่วยชีวิต

Chapter 2

ของข้าพระองค์อยู่ห่างไกลจากข้าพระองค์ บรรดาบุตรของข้าพระองค์สิ้นหวัง¹⁷ เพราะพวกศัตรูได้ชัยชนะ ศิโยนทางมือทั้งคู่ออก แต่ไม่มีใครปลอบประโลมเธอ พระยาห์เวห์ทรงบัญชาผู้ที่อยู่รอบยาโคบให้กลายเป็นศัตรูของเขา กรุงเยรูซาเล็มกลายเป็นสิ่งโสโครกสำหรับเขาทั้งหลาย

¹⁸พระยาห์เวห์ทรงขอบรรรมแล้ว เพราะข้าพระองค์ได้กบฏต่อพระบัญญัติของพระองค์ ทุกชนชาติจึงฟัง และมองดูการกบฏของข้าพระองค์ สาวพรหมจารีทั้งหลายและผู้ชายที่แข็งแรงทั้งหลายของข้าพระองค์ได้ตกไปเป็นทาสแล้ว¹⁹ ข้าพระองค์ได้เรียกหาบรรดาสหายทั้งหลายของข้าพระองค์ แต่เขาทั้งหลายได้ทรยศข้าพระองค์ พวกปุโรหิตทั้งหลายและพวกผู้อาวุโสทั้งหลายของข้าพระองค์ก็ตายที่กลางเมืองขณะออกหาอาหาร ประทังชีวิตของพวกเขา

²⁰ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดกอดพระเนตร เพราะข้าพระองค์มีทุกข์ ท้องของข้าพระองค์ก็บีบป่วน ใจข้าพระองค์ก็สับสนอยู่ภายใน เพราะข้าพระองค์ได้กบฏอย่างมาก ข้างนอกบ้านนั้นคมดาบก็ทำให้เสียมรดา ส่วนในบ้านนั้นก็เหลือแต่ความตาย

²¹เขาก็กินข้าพระองค์ได้ยืมข้าพระองค์จนใจอย่างไร แต่ไม่มีใครปลอบประโลมข้าพระองค์ บรรดาศัตรูของข้าพระองค์ต่างยินดีที่ได้ยินถึงเหตุร้ายที่ตกแก่ข้าพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงทำอย่างนี้ เพราะพระองค์ได้ทรงนำวันที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้คืนมา บัดนี้ขอให้พวกมันเป็นเหมือนข้าพระองค์²² ขอให้ความเลวร้ายทุกอย่างของพวกมันแสดงเฉพาะพระพักตร์พระองค์ ขอทรงทำแก่พวกมัน ดังที่ทรงทำแก่ข้าพระองค์ เนื่องด้วยการฝ่าฝืนทั้งสิ้นของข้าพระองค์เกิดด้วยการกบฏใจของข้าพระองค์นั้นมากมาย และใจข้าพระองค์ก็อ่อนล้า

Chapter 2

¹องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงปกครองเหนือธิดาแห่งศิโยนภายใต้เมฆแห่งพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ได้ทรงโยนความโศกเศร้าของอิสราเอลจากฟ้าลงพื้นดิน พระองค์ไม่ได้ทรงคิดถึงแก่นรองพระบาทของพระองค์ในวันแห่งพระพิโรธของพระองค์² องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลืนกินและไร้ความปรานีต่อเมืองทุกแห่งของยาโคบ ในวันแห่งพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ทรงโค่นบรรดาเมืองป้อมของธิดาแห่งยูดาห์ พระองค์ทรงล้มล้างอาณาจักรและเหล่าผู้ครอบครองลงดินอย่างน่าอัศจรรย์ที่สุด

³ด้วยพระพิโรธอันรุนแรง พระองค์ทรงตัดเขาทุกเขาของอิสราเอลออก พระองค์ทรงเพิกถอนการปกป้องรักษาจากศัตรู พระองค์ได้ทรงเผายาโคบเหมือนเปลวไฟลูกโซนซึ่งเผาทุกสิ่งที่อยู่รอบๆ มัน⁴ เหมือนทรงเป็นศัตรู พระองค์ได้ทรงตั้งค้อนธนูมายังพวกเรา ด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงเตรียมพร้อมจะยิง พระองค์ได้ทรงประหารทุกคนผู้เป็นที่ขึ้นตาขึ้นใจพระองค์ในเต็นท์ของธิดาแห่งศิโยน พระองค์ได้ทรงระบายพระพิโรธเหมือนไฟเผาเผา

⁵องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเป็นเหมือนศัตรู พระองค์ทรงกลืนกินอิสราเอลเสีย พระองค์ได้ทรงกลืนพระราชวังทั้งสิ้นของเธอ พระองค์ได้ทรงทำลายที่มั่นเข้มแข็งต่างๆ ของเธอ พระองค์ได้ทรงทำให้การร้องไห้คร่ำครวญมากขึ้นสำหรับธิดาแห่งยูดาห์⁶ พระองค์ได้ทรงโจมตีพลับพลาของพระองค์ดังกระท่อมนในสวน พระองค์ได้ทรงทำลายสถานที่ของที่ประชุมศักดิ์สิทธิ์ พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้ทั้งที่ประชุมศักดิ์สิทธิ์และสะบาโตทั้งหลายในศิโยนถูกลืม เพราะพระองค์ได้ทรงทำให้ทั้งกษัตริย์และปุโรหิตถูกห่มด้วยพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์

⁷องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงปฏิเสธแก่นูชาของพระองค์ และได้ทรงทอดทิ้งสถานมัสการของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมอบกำแพงปราสาทราชวังไว้ในมือของศัตรู พวกศัตรูได้ส่งเสียงโห่ร้องในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ราวกับวันฉลองตามเทศกาลที่ได้กำหนด

⁸พระยาห์เวห์ได้ทรงประสงค์ที่จะทำลายกำแพงเมืองของธิดาแห่งศิโยน พระองค์ทรงยิงสายวัดและไม่ระงับพระหัตถ์ของพระองค์จากการทำลายกำแพง พระองค์ได้ทรงทำให้เชิงเทินและกำแพงคร่ำครวญเพราะมันพังทลายไปด้วยกัน⁹ ประตูกิ่งหลายของเธอได้ทรุดจมดิน พระองค์ได้ทรงทำลายและหักลูกทรงประตูทั้งหลายของเธอ กษัตริย์และบรรดาเจ้าเมืองของเธอตกเป็นทาสบรรดาชาติต่างๆ บทบัญญัติสูญสิ้นไปแล้วและผู้เผยพระวจนะทั้งหลายของเธอก็ไม่ได้รับนิมิตจากพระยาห์เวห์อีก

¹⁰เหล่าผู้อาวุโสของธิดาแห่งศิโยนนั่งอยู่ที่พื้นในความสงบเงียบ พวกเขาได้โศกโศกสลับศีรษะของพวกเขาและนุ่งห่มผ้ากระสอบ บรรดาหญิงสาวพรหมจารีแห่งกรุงเยรูซาเล็มได้ก้มศีรษะของพวกเขาลงกับพื้น

¹¹นัยน์ตาของข้าพเจ้าได้มองข้าพเจ้าเพราะการร้องไห้ ท้องของข้าพเจ้าได้ทุกข์ระทม ส่วนภายในของข้าพเจ้าก็ไหลออกมายังพื้นเพราะการทำลายของธิดาแห่งประชาชนของข้าพเจ้า เด็กและการก็เป็นลมอยู่ตามถนนหนทางในเมือง¹² พวกเขาพูดกับมารดาของพวกเขาว่า "ไหนล่ะอาหารและเหล้าจุ่น?" ขณะที่พวกเขาเป็นลมเหมือนคนบาดเจ็บกลางถนนต่างๆ ของเมือง ชีวิตของพวกเขาหลุดลอยไปจากอ้อมอกแม่ของพวกเขา

¹³ธิดาแห่งกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย เราจะพูดอะไรเพื่อเจ้าได้เล่า? ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนเอ๋ย เราจะเทียบเจ้ากับสิ่งใดดี เพื่อจะปลอบประโลมเจ้าได้? บาดแผลของเจ้าลึกถึงทะเล ใครเล่าจะเยียวยารักษาเจ้าได้?¹⁴ นิมิตของเหล่าผู้เผยพระวจนะของเจ้าล้วนจอมปลอมและไร้ค่าต่อเจ้า พวกเขาไม่ได้ตีแผ่ความช่วยเหลือของเจ้าเพื่อจะนำอนาคตกลับมา แต่พระดำรัสที่พวกเขาแจ้งเจ้านั้นจอมปลอมและพาให้หลงผิด

¹⁵คนทั้งปวงที่ผ่านไปมาตามถนนได้ตบมือของพวกเขาเย้ยหยันเจ้า พวกเขาถากถางและส่ายศีรษะสมเพชธิดาแห่งกรุงเยรูซาเล็มและกล่าวว่า "นี่นะหรือกรุงที่ได้รับการขนานนามว่า 'ความงามเพียงพร้อม' 'ความชื่นชมยินดีของคนทั้งโลก'?"¹⁶ ศัตรูทั้งปวงของเจ้าอำพรางเย้ยหยันเจ้าและส่งเสียงเย้ยหยัน พวกเขาได้ยืมฟัน ขบเขี้ยว และกล่าวว่า "พวกเราได้กลืนเจ้าลงได้แล้ว นี่เป็นวันที่เรารอคอย เราอยู่มาจนได้เห็นสิ่งนี้เกิดขึ้น!"

¹⁷พระยาห์เวห์ได้ทรงทำตามคำดำรัสที่พระองค์ได้วางแผนไว้ว่าจะทรงกระทำ พระองค์ได้ทรงทำให้สำเร็จตามพระวาจาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงล้มเจ้าลงโดยไม่ปรานี เพราะพระองค์ทรงยอมให้ศัตรูสิงโลดอยู่เหนือเจ้า พระองค์ได้ทรงชูเขาของศัตรูของเจ้า

¹⁸จิตใจของพวกเขาเรื่องหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คำแพงของธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย! ให้น้ำตาของเจ้าหลั่งไหลตั้งแต่แม่ น้ำตาลอดทั้งวันทั้งคืน อย่าได้หยุดหย่อน อย่าให้ตาของเจ้าได้พักเลย¹⁹ จงลุกขึ้นร่ำไห้ในตอนกลางคืนตั้งแต่เริ่มมืด! จงระบายความในใจของเจ้าออกมาเหมือนสายน้ำต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงยกมือขึ้นอ้อนวอนต่อพระองค์เพื่อชีวิตบุตรทั้งหลายของเจ้าซึ่งเป็นลมไปเพราะความหวาดกลัวอยู่ทุกมุมของหัวถนน"

²⁰ข้าแต่พระยาห์เวห์ขอทรงทอดพระเนตรและไคร้ครวญต่อผู้เหล่านั้นที่พระองค์ทรงจัดการพวกเขา ควรที่คนเป็นมารดาจะกินผลจากครรภ์ของพวกนางเอง คือบรรดาบุตรที่นางพุ่มพริกเลี้ยงดูมาหรือ? ควรที่ปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะจะถูกฆ่าในสถานนมัสการขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ?

²¹ทั้งคนหนุ่มและคนแก่ทั้งหลายนอนคลุกฝุ่นอยู่ด้วยกันกลางถนน หญิงสาวและชายหนุ่มของข้าพระองค์ได้ล้มตายด้วยคมดาบ พระองค์ทรงประหารพวกเขาโดยไม่ปราณี²² พระองค์ทรงระดมความอหังขันธ์ขั้วขวานเขวนรอบด้านเข้าใส่ข้าพระองค์ เหมือนเกณฑ์คนมาในวันงานเลี้ยงตามเทศกาลในวันแห่งพระพิโรธของพระยาห์เวห์ ไม่มีใครหนีหรือรอดชีวิตไปได้เลย ศัตรูของข้าพระองค์ได้ทำลายล้างบรรดาผู้ที่ข้าพระองค์พุ่มพริกและเลี้ยงดูมา

Chapter 3

¹ข้าพระองค์คือผู้ที่เห็นความทุกข์ลำเค็ญจากแสดแห่งพระพิโรธของพระยาห์เวห์² พระองค์ได้ทรงขับไล่ข้าพระองค์ออกมาและทำให้ข้าพระองค์เดินในความมืดมนแทนที่จะเดินในความสว่าง³ อันที่จริงพระองค์ทรงหันพระหัตถ์ของพระองค์มาเล่นงานข้าพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าตลอดเวลา⁴ พระองค์ได้ทรงทำให้เนื้อและหนังของข้าพระองค์เหี่ยวลงไป พระองค์ได้ทรงหักพวกกระดูกของข้าพระองค์

⁵พระองค์ได้ทรงสร้างเครื่องจับข้าพระองค์และล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยความขมขื่นและความทุกข์ลำเค็ญ⁶ พระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์อยู่ในสถานที่มืดเหมือนคนที่ตายไปนานแล้ว⁷ พระองค์ได้ทรงล้อมข้าพระองค์ไว้ไม่ให้หนีไปได้ พระองค์ได้ทรงถ่วงข้าพระองค์ด้วยโซ่ตรวนหนักอึ้ง⁸ และแม้กระนั้นข้าพระองค์ได้ถูกล้วงมือขอความช่วยเหลือ พระองค์ก็ทรงเพิกเฉยคำอธิษฐานของข้าพระองค์

⁹พระองค์ได้ทรงกั้นวิถีทางของข้าพระองค์ด้วยกำแพงหินสาก พระองค์ได้ทรงทำให้หนทางทั้งหลายของข้าพระองค์ลัดเลี้ยว¹⁰ พระองค์ทรงเป็นดังหมีที่คอยตะครุบ ดั่งสิงโตที่ข่มอยู่¹¹ พระองค์ได้ทรงลากข้าพระองค์ออกจากทางและพระองค์ได้ทำให้ข้าพระองค์หุดหู่ใจ

¹²พระองค์ได้ทรงโกงคັນธนูและได้ทรงเล็งลูกธนูมายังข้าพระองค์¹³ พระองค์ได้ทรงยิงข้าพระองค์ที่ไตด้วยลูกธนูจากแสงธนูของพระองค์¹⁴ ข้าพระองค์ตกเป็นขีปนากให้ประชาชนของข้าพระองค์ทั้งปวงหัวเราะเยาะ เป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขาล้อเลียนข้าพระองค์ทั้งวันทั้งคืน¹⁵ พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์เต็มไปด้วยความระทมใจ และได้บังคับให้ดื่มน้ำบอระเพ็ด

¹⁶พระองค์ได้ทรงเลาะฟันของข้าพระองค์ด้วยเศษกรวด และพระองค์ได้ทรงเหยียบย่ำข้าพระองค์จมฝุ่นธุลี¹⁷ จิตใจของข้าพระองค์ก็ปราศจากสันติสุข ข้าพระองค์สัมผัสสิ่งที่เป็นความสุขไปแล้ว¹⁸ ดังนั้น ข้าพระองค์จึงกล่าวว่า "ความอดทนของข้าพระองค์ได้พินาศและความหวังของข้าพระองค์ได้สูญสิ้นเสียแล้ว"

¹⁹โปรดคิดถึงความทุกข์ลำเค็ญและการระหกระเหินของข้าพระองค์ น้ำบอระเพ็ดและความขมขื่น²⁰ ข้าพระองค์จดจำสิ่งเหล่านี้ได้ดี และข้าพระองค์ก็หดหู่อยู่ภายในเสมอ²¹ แต่ถึงกระนั้นข้าพระองค์ก็หวนคิดถึงและข้าพระองค์ได้มีความหวัง

²²ความรักอันมั่นคงของพระยาห์เวห์ไม่เคยเหือดหายและความเมตตาของพระองค์ไม่เคยหมดสิ้น²³ ความซื่อสัตย์ของพระองค์ยิ่งใหญ่หนักเป็นของใหม่ทุกเช้า²⁴ ดังนั้นข้าพระองค์ได้กล่าวกับตนเองว่า "พระยาห์เวห์ทรงเป็นมรดกของข้าพระองค์ ฉะนั้นข้าพระองค์จะหวังในพระองค์"

²⁵พระยาห์เวห์ทรงดีต่อผู้ที่รอคอยพระองค์ และต่อคนที่ค้นหาพระองค์²⁶ ดีแล้วที่จะรอคอยความรอดที่พระยาห์เวห์อย่างเจียมๆ²⁷ ดีแล้วที่คนเราจะแบกแอกไว้ขณะที่เขายังหนุ่มอยู่²⁸ ให้เขานั่งเจียมๆ อยู่แต่ลำพัง เมื่อพระองค์ทรงวางแอกนั้นไว้บนเขา²⁹ ให้เขาชนปากลงกับดิน ก็อาจจะยังมีความหวัง

³⁰ให้เขาหันแก้มให้ผู้ที่จะตบเขา และให้เขายอมรับความอับอายตลอด³¹ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงทอดทิ้งเราตลอดไป³² แต่ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงให้เกิดความทุกข์โศก พระองค์ก็จะทรงสำแดงความเมตตาตามความรักมั่นคงของพระองค์อย่างบริบูรณ์³³ เพราะพระองค์ไม่ได้ทรงเติมพระทัยที่จะให้เกิดความทุกข์รบกวน หรือความโศกเศร้าแก่ลูกหลานของมนุษยชาติ

³⁴การเหยียบย่ำนักโทษแห่งแผ่นดินโลกทั้งปวงให้อยู่ใต้เท้า³⁵ การไม่ให้ความชอบธรรมแก่ผู้หนึ่งใครต่อพระพักตร์ขององค์ผู้สูงสุด³⁶ ที่ปฏิเสธความชอบธรรมแก่คนเช่นนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงเห็นด้วยในสิ่งเหล่านี้!

³⁷ใครเล่าที่ได้พูดและเป็นไปได้ นอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงสั่งให้มันเกิดขึ้นตามนั้น?³⁸ ไม่ใช่จากพระโอษฐ์ขององค์ผู้สูงสุดที่ทั้งหายนะและสิ่งดงามล้วนเกิดขึ้นหรือ?³⁹ มนุษย์จะบ่นได้อย่างไร? คนหนึ่งจะบ่นเมื่อถูกลงโทษเพราะบาปทั้งหลายของตนได้อย่างไร?

⁴⁰ให้พวกเราสำรวจวิถีทางของเราและทดสอบสิ่งเหล่านี้ และให้พวกเรากลับมามาหาพระยาห์เวห์⁴¹ ให้เราชูใจและยกมือขึ้นต่อพระเจ้าในท้องฟ้า⁴² "ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาปและได้กบฏ และพระองค์ไม่ได้ทรงให้อภัย⁴³ พระองค์ได้ทรงปกคลุมพระองค์เองไว้ด้วยพระพิโรธของพระองค์และทรงตามล่าข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ได้ทรงประหารและพระองค์ไม่ทรงละเว้นใครเลย

⁴⁴พระองค์ได้ทรงปกคลุมพระองค์เองไว้ด้วยเมฆเพื่อไม่ให้คำอธิษฐานวิงวอนผ่านขึ้นไปได้⁴⁵ พระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกากเดนและถูก

Chapter 4

ปฏิเสธในหมู่ประชาชน⁴⁶ ศัตรูทั้งปวงของพวกเขาข้าพระองค์จะฆ่าพวกข้าพระองค์⁴⁷ ความกลัวและหลุมพรางได้มายังข้าพระองค์ ความพิณาศและความย่อยยับก็ตามมา

⁴⁸นัยน์ตาของข้าพระองค์มีน้ำตาไหลหลังตั้งลำธาร เพราะประชาชนของข้าพระองค์ถูกทำลาย⁴⁹ นัยน์ตาของข้าพระองค์จะหลังน้ำตาไม่ขาดสายโดยไม่หยุดหย่อน⁵⁰ จนกว่าพระองค์จะทอดพระเนตรจากท้องฟ้าลงมาเหลือวแล

⁵¹นัยน์ตาของข้าพระองค์ทุกขระกมเพราะบรรดานุตรหญิงแห่งเมืองของข้าพระองค์⁵² ข้าพระองค์ถูกตามล่าเหมือนกับนกที่มีศัตรูของมัน พวกมันได้ไล่ล่าข้าพระองค์โดยไม่มีสาเหตุ⁵³ พวกเขาได้โยนข้าพระองค์ในบ่อและพวกเขาได้ขว้างก้อนหินใส่ข้าพระองค์⁵⁴ และห้วงน้ำได้ไหลท่วมศีรษะของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวว่า 'ข้าพระองค์ถึงจุดจบแล้ว!'

⁵⁵ข้าพระองค์เรียกหาพระนามของพระองค์ พระยาห์เวห์ จากกันบ่อ⁵⁶ พระองค์ทรงได้ยินเสียงของข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์วิงวอนว่า 'ขออย่าทรงปิดพระกรรณจากคำร้องทูลของข้าพระองค์'⁵⁷ พระองค์ได้เสด็จมาใกล้เมื่อข้าพระองค์ได้เรียกหาพระองค์ พระองค์ได้ตรัสว่า 'อย่ากลัวเลย'

⁵⁸ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงรับคำร้องของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์!⁵⁹ โอพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงเห็นความเลวร้ายที่ข้าพเจ้ากระทำแก่ข้าพระองค์ ขอทรงให้เป็นธรรมแก่ข้าพระองค์⁶⁰ พระองค์ได้ทรงเห็นการเหยียดหยามของพวกเขา สิ่งทั้งปวงที่พวกเขาคบคิดกันต่อสู้ข้าพระองค์⁶¹ โอ พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงได้ยินคำสาปประมาทของพวกเขาแล้ว และสิ่งทั้งปวงที่พวกเขาคบคิดกันต่อสู้ข้าพระองค์

⁶²ริมฝีปากที่ว่าร้ายข้าพระองค์และการกล่าวหาของพวกเขาตลอดทั้งวัน⁶³ โปรดทอดพระเนตรวิธีที่พวกเขาจะลุกขึ้นและนั่งลง พวกเขาได้ร้องเพลงทั้งหลายของพวกเขาเพื่อถากถางข้าพระองค์

⁶⁴โอ พระยาห์เวห์ ขอทรงคืนสนองพวกเขาอย่างสามตามสิ่งที่มือของพวกเขาได้ทำ⁶⁵ ขอพระองค์จะทรงให้ใจของพวกเขาไร้อย่างอาย! ขอให้คำสาปแช่งของพระองค์ตกแก่พวกเขา!⁶⁶ ขอพระองค์ทรงรุดไล่พวกเขาด้วยพระพิโรธและทำลายล้างพวกเขาจากภายใต้ท้องฟ้าเถิด พระยาห์เวห์!"

Chapter 4

¹ทองคำได้มัวหมองลงแล้วหนอ ทองคำบริสุทธิ์ที่สุดได้เปลี่ยนไปเสียแล้ว ธรรมะศักดิ์สิทธิ์ได้กระจัดกระจายเกลื่อนกลาดอยู่ทุกหนทุกแห่ง² บรรดานุตรชายหัวแก้วหัวแหวนแห่งศิโยนซึ่งเคยสูงค่าเทียบทองคำบริสุทธิ์ แต่บัดนี้พวกเขามีค่าไม่มากไปกว่าหม้อดิน ผลงานจากมือของช่างปั้นหม้อ!

³แม้หากโน้มน้าวให้คนพุ่มพุกลุกๆ ของมัน แต่ธิดาของประชาชนของข้าพเจ้ากลับใจไม่ใส่ระกำเหมือนฝูงนกกระจอกเทศในทะเลทราย

⁴สิ้นของการก่อกองทัพเพราะความกระหาย เด็กๆ ได้ร้องขออาหารแต่ไม่มีใครหยิบยื่นให้พวกเขา⁵ บรรดาผู้ที่เคยกินอาหารชั้นเลิศ บัดนี้ก็อดอยากอยู่ตามถนนทั้งหลาย บรรดาผู้ที่ถูกเลี้ยงให้งุ่นงำอารมณ์สีแดงเข้ม บัดนี้นอนคลุกกองขี้เถา

⁶โทษทัณฑ์ของธิดาของประชาชนของข้าพเจ้า มากกว่าโทษทัณฑ์ของโซโดม ซึ่งถูกคว่ำกลายในชั่วพริบตาและไม่มีใครยื่นมือเข้าไปช่วยเธอเลย

⁷บรรดาผู้นำของเธอผุดผ่องยิ่งกว่าหิมะ ขาวยิ่งกว่านํ้านม ร่างกายของพวกเขาเปล่งปลั่งยิ่งกว่าทับทิม รูปร่างหน้าตาสง่างามดังอัญมณี⁸ แต่บัดนี้ผิวพรรณของพวกเขาหมองคล้ำยิ่งกว่าเขม่า พวกเขาอยู่ตามถนนโดยไม่มีใครจำได้ ผิวหนังของเขาเหี่ยวหุ้มกระดูกของพวกเขา มันดูขุบข่มราวไม้เสียบผี

⁹บรรดาคนที่ถูกปลิดชีวิตด้วยคมดาบยังดีกว่าคนที่ตายเพราะความอดอยากที่ต้องตายไป ซึ่งได้ทนทุกข์ทรมานเพราะไม่มีการเก็บเกี่ยวจากทุ่งนา¹⁰ มือของหญิงที่เต็มด้วยความรักได้ดื่มลูกของพวกนางเอง ลูกได้กลายมาเป็นอาหารของพวกนางในช่วงอดอยากนี้ เมื่อธิดาของประชาชนของข้าพระองค์ถูกทำลาย

¹¹พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงระบายพระพิโรธอันรุนแรงออกมา พระองค์ได้ทรงจุดไฟขึ้นในศิโยนเพื่อเผาผลาญฐานรากทั้งหลายของเมืองนี้

¹²ไม่มีกษัตริย์องค์ไหนเชื่อหรือไม่มีผู้อยู่อาศัยใดๆ ทั่วโลกนี้เชื่อว่า ข้าศึกหรือศัตรูจะสามารถล่องล้าผ่านประตูกรุงเยรูซาเล็มเข้ามาได้¹³ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น เพราะความบาปทั้งหลายของเหล่าผู้เผยพระวจนะของเมือง และความชั่วช้าของเหล่าปุโรหิตซึ่งทำให้โลหิตของคนชอบธรรมไหลนองอยู่กลางเมือง

¹⁴พวกเขาได้เดินเร่ร่อนไปตามถนนเหมือนคนตาบอด พวกเขาได้แปดเปื้อนเลือดจนไม่มีใครกล้าแตะต้องเสื้อผ้าของพวกเขา¹⁵ "ไปให้พ้น! เจ้าคนมีมลทิน! ไปให้พ้น! ไปให้พ้น! อย่ามาถูกเนื้อต้องตัว!" ดังนั้นพวกเขาก็ได้ร่อนเร่ไป ผู้คนท่ามกลางประชาชาติต่างๆ ได้ พูดยกกันว่า "พวกเขาอยู่ที่นั่นต่อไปไม่ได้"

¹⁶พระยาห์เวห์เองนี่แหละได้ทรงกระจ่ายพวกเขาไป พระองค์ไม่ทรงดูแลพวกเขาอีก เหล่าปุโรหิตไม่เป็นที่เคารพนับถือ เหล่าผู้อาชุโลไม่เป็นที่ยืนชอบ

¹⁷นัยน์ตาของเราก็อ่อนล้า มองหาความช่วยเหลืออะไรจากเขาไม่ได้ จากหอคอยของเรา เราได้เฝ้าดูชนชาติหนึ่งซึ่งช่วยเหลืออะไรเราไม่ได้¹⁸ พวกเขาได้ตามรอยเท้าเรากลับมาจนเรามาตามถนนของพวกเขาไม่ได้ จุดจบของพวกเขาใกล้เข้ามา วันเวลาของเราได้ใกล้จะครบกำหนดเพราะจุดจบของเราได้มาถึงแล้ว

¹⁹คนที่ตามล่าเราก็วิ่งไวยิ่งกว่าบรรดานกอินทรีในท้องฟ้า พวกเขาได้รุกไล่เราบนภูเขาต่างๆ และข่มขืนพวกเราอยู่ในถิ่นกันดาร²⁰ เจ้าของชีวิตของเราคือองค์พระยาห์เวห์ผู้ที่เจิมแล้ว ผู้ที่ได้ติดอยู่ในหลุมกับดักต่างๆ ของพวกเขา ที่พวกเขาได้เคยพูดว่า "ได้ร่มเงาของเขา เราจึงจะมีชีวิตอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ"

²¹ริดาแห่งเอโดมเอ๋ย ผู้อาศัยในดินแดนอุส ซึ่นซมและเย็นดีไปเกิด แต่สำหรับเจ้า ถ้วยแห่งพระพิโรธก็จะเวียนไปถึง เจ้าจะเมาเมาและเปลือยกายส่อนจ้อน²² ริดาแห่งศิโยนเอ๋ย โทษทัณฑ์ของเจ้าจะจบสิ้น พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้เจ้าตกเป็นทาสอยู่ช้านาน แต่ริดาแห่งเอโดมเอ๋ย พระองค์จะทรงลงโทษบาปของเจ้า และพระองค์จะเปิดเผยความบาปทั้งหลายของเจ้า

Chapter 5

¹ของทรงระลึก โอ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ในสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ดูเถิดและขอทรงพิจารณาความอดสูของพวกข้าพระองค์²มรดกของพวกข้าพระองค์ทั้งหลายกลับเป็นของพวกคนแปลกหน้า บรรดาบ้านเรือนของพวกข้าพระองค์เป็นของพวกต่างด้าว³พวกข้าพระองค์ได้กลายเป็นบรรดาลูกกำพร้าไม่มีพ่อ และแม่ของข้าพระองค์ก็เป็ดังพวกหญิงม่าย⁴พวกข้าพระองค์ต้องจ่ายเงินซื้อน้ำให้พวกข้าพระองค์ดื่ม และพวกข้าพระองค์ต้องจ่ายเงินเพื่อซื้อพื้นของพวกข้าพระองค์ใช้เอง

⁵ผู้เหล่านั้นที่ไม่ได้ตามพวกข้าพระองค์ไล่พวกข้าพระองค์เข้ามาแล้ว พวกข้าพระองค์ก็อ่อนเพลียและพวกข้าพระองค์ไม่ได้พักผ่อนเลย⁶พวกข้าพระองค์ยอมมอบตัวเองต่ออียิปต์และอัสซีเรียเพื่อจะได้อาหารพอกิน⁷บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายทำบาปและพวกเขาไม่อยู่แล้ว และพวกข้าพระองค์ต้องรับโทษเพราะความชั่วร้ายของพวกเขาแทน

⁸พวกทาสปกครองข้าพระองค์ทั้งหลาย และไม่มีใครปลดปล่อยพวกข้าพระองค์ให้รอดจากมือของพวกเขาได้⁹พวกข้าพระองค์ได้อาหารมาโดยเสี่ยงชีวิตของพวกข้าพระองค์ เหตุเพราะดาบแห่งถิ่นทุรกันดาร¹⁰ผิวหนังของพวกข้าพระองค์ก็ร้อนป่านตาอบ เพราะความร้อนแผดเผาแห่งจากความหิวโหย

¹¹ผู้หญิงในศิโยนถูกข่มเหง รวมทั้งสาวพรหมจารีในเมืองต่างๆ ของยูดาห์¹²เจ้าเมืองถูกมัดแขวนไว้ด้วยมือของพวกเขาเอง และไม่มีการให้เกียรติต่อผู้อาวุโส

¹³พวกคนหนุ่มถูกบังคับให้ไม่แบ่งด้วยสินไหม และพวกเด็กผู้ชายต้องเดินโผล่เพราะแบกฟืนที่หนัก¹⁴พวกผู้อาวุโสออกไปจากประตูเมือง และพวกคนหนุ่มได้ละทิ้งดนตรีของพวกเขา

¹⁵ความยินดีก็หายไปจากใจของพวกข้าพระองค์ และการเดินร่ำของพวกข้าพระองค์กลายเป็นความเศร้าโศก¹⁶มงกุฎได้ตกลงจากศีรษะของพวกข้าพระองค์ แล้วหยวนะก็มีแก่พวกข้าพระองค์ เพราะพวกข้าพระองค์ได้ทำความผิดบาป

¹⁷เพราะฉะนั้นใจพวกข้าพระองค์จึงเจ็บป่วย เพราะสิ่งเหล่านี้ นัยน์ตาของข้าพระองค์จึงมืดมัวไป¹⁸เพราะภูเขาศิโยนรกร้างด้วยฝูงหมาโนเดินเฟ้นผ่านอยู่ที่นั่น

¹⁹โอ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงครอบครองอยู่ตลอดไป และพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งของพระองค์จากคนรุ่นหนึ่งไปอีกรุ่นหนึ่ง²⁰เหตุใดพระองค์ทรงลืมพวกข้าพระองค์ตลอดไป? เหตุใดทรงทอดทิ้งพวกข้าพระองค์นานเช่นนี้?²¹โอ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอพระองค์เองทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้กลับหาพระองค์ และพวกข้าพระองค์จะกลับได้ ขอทรงฟื้นวันเวลาของข้าพระองค์ให้เหมือนดังก่อน²²หากแต่พระองค์ทรงปฏิเสธพวกข้าพระองค์อย่างเด็ดขาดแล้ว และพระองค์รู้พวกข้าพระองค์เป็นล้นพ้น

EZEKIEL

Chapter 1

¹ในวันที่ห้าเดือนที่สี่ปีที่สามสิบ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น เมื่อข้าพเจ้าอยู่ระหว่างบรรดาเชลยที่ริมคลองเคบาร์ ท้องฟ้าได้เปิด และนิมิตของพระเจ้าได้ปรากฏแก่ข้าพเจ้า²ในวันที่ห้าของเดือน เป็นในปีที่ห้าที่กษัตริย์เยโฮยาคินกลายเป็นเชลยศึก³ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเอเสเคียลบุตรชายของนุซิบุโรหิต ในดินแดนของคนเคลเดียริมคลองเคบาร์ และพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้มาอยู่เหนือท่านที่นั่น

⁴จากนั้นข้าพเจ้าได้เห็นลมพายพัดมาจากทางเหนือ มีเมฆก้อนใหญ่ที่มีไฟแลบอยู่ในเมฆนั้น และมีความสว่างโดยรอบและในเมฆนั้นมีไฟสีอำพัน⁵ในตรงกลางไฟนั้นมีลักษณะของสิ่งมีชีวิตสี่ตน ลักษณะของพวกมันคือ เป็นลักษณะเหมือนอย่างมนุษย์⁶แต่พวกมันแต่ละตนมีใบหน้าสี่หน้า และมีปีกสี่ปีก

⁷ขาของพวกมันนั้นตรง แต่ฝ่าเท้าของพวกมันเหมือนกับลูกโคและมีประกายเหมือนทองสัมฤทธิ์ขัดเงา⁸พวกมันยังมีมือมนุษย์อยู่ภายใต้ปีกของมันทั้งสี่ด้าน ทั้งสี่ตนมีหน้าและมีปีกเช่นนี้⁹และพวกมันไม่หันไปในทางที่พวกมันมุ่งไป แต่ละตนเคลื่อนที่ตรงไปข้างหน้า

¹⁰ใบหน้าของพวกมันคล้ายใบหน้ามนุษย์ หนึ่งในสี่ของใบหน้านั้นเป็นหน้าสิงโตอยู่ด้านขวา หนึ่งในสี่ของใบหน้าเป็นหน้าโคอยู่ด้านซ้าย หนึ่งในสี่ของใบหน้าเป็นหน้าคนอินทรี¹¹ใบหน้าของพวกมันก็เป็นเช่นนั้น และปีกทั้งหลายของพวกมันกางขึ้นข้างบน ดังนั้นแต่ละตนมีสองปีกที่จรดปีกของกันและกัน และอีกสองปีกคลุมกายของตัวเองด้วย¹²แต่ละตนเคลื่อนที่มุ่งตรงไป เพื่อว่าพระวิญญาณจะนำพวกมันไปทางไหนก็ตาม พวกมันก็ไปทางนั้นโดยไม่หันเลย

¹³สำหรับความคล้ายของสิ่งมีชีวิต ลักษณะของพวกมันเหมือนถ่านไฟที่ลุกโชน ลักษณะเหมือนคบเพลิงหลายอัน ส่องไฟสว่างและเคลื่อนไปมาระหว่างพวกมัน และมีแสงฟ้าแลบออกมาจากไฟนั้น¹⁴ สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วไปมาและมีลักษณะเหมือนอย่างสายฟ้าแลบ!

¹⁵นี่คือลักษณะและโครงสร้างของวงล้อเหล่านั้น คือแต่ละวงล้อเหมือนแร่เบริล และวงล้อทั้งสี่มีความเหมือนกัน มีลักษณะและโครงสร้างเหมือนวงล้อซ้อนอยู่กับอีกวงล้อหนึ่ง¹⁶ แล้วเวลาข้าพเจ้ามองดูสิ่งมีชีวิต มีล้อหนึ่งลอบนพื้นอยู่ข้างกายสิ่งมีชีวิตนั้น

¹⁷เมื่อเวลาล้อเคลื่อนที่ พวกมันก็มุ่งไปไปในทิศทางใดๆ โดยไม่หันไปตามทิศทางของหน้าที่มันมีชีวิตเลย¹⁸ สำหรับขอบวงล้อทั้งหลายของพวกมันนั้นสูงและดูน่าหวาดกลัว เพราะขอบล้อทั้งหลายเต็มไปด้วยดวงตาอยู่โดยรอบ

¹⁹เมื่อใดก็ตามที่สิ่งมีชีวิตทั้งสี่เคลื่อนที่ไป วงล้อเหล่านั้นก็เคลื่อนตามไปด้านข้าง เมื่อสิ่งมีชีวิตทั้งหลายลอยขึ้นจากพื้นดิน วงล้อก็ลอยขึ้นด้วย²⁰ ที่ใดก็ตามที่พระวิญญาณเสด็จไป สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นก็ไปด้วย และวงล้อก็ลอยตามไปอยู่ด้านข้างพวกมัน เพราะว่าวิญญาณของสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นอยู่ในวงล้อ²¹ เมื่อใดก็ตามที่สิ่งมีชีวิตทั้งหลายเคลื่อนที่ไป วงล้อก็เคลื่อนที่ไปด้วย และเมื่อสิ่งมีชีวิตทั้งหลายหยุด วงล้อก็หยุดด้วย เมื่อพวกสิ่งมีชีวิตนั้นลอยขึ้นจากพื้นดิน วงล้อก็ลอยตามไปอยู่ด้านข้างพวกมัน เพราะว่าวิญญาณของสิ่งมีชีวิตอยู่ในวงล้อ

²²เหนือศีรษะของสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นได้มีสิ่งที่เหมือนกับโดมที่ขยายออก ดูเหมือนกับผลึกแก้วที่ส่องประกายอย่างน่ากลัว แผ่กว้างอยู่เหนือศีรษะของพวกมัน ภายใต้โดมนี้นี้ ปีกของสิ่งมีชีวิตแต่ละตนก็กางออกตรงไปจรดกับปีกของสิ่งมีชีวิตอีกตัวหนึ่ง สิ่งมีชีวิตแต่ละตนก็ใช้สองปีกคลุมตนเองด้วย แต่ละตนก็ใช้ทั้งสองปีกคลุมกายของตนเอง

²⁴แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงปีกของสิ่งมีชีวิตเหล่านั้น คล้ายกับเสียงของน้ำมากมาย คล้ายพระสุรเสียงขององค์ผู้ทรงผู้ทรงอำนาจยิ่ง เมื่อใดก็ตามที่พวกมันเคลื่อนที่ไปคล้ายกับเสียงของพายุฝน คล้ายกับเสียงของกองทัพ เมื่อใดก็ตามที่พวกมันยืนนิ่ง พวกมันก็จะหุบปีกลง²⁵ มีเสียงหนึ่งมาจากเหนือโดมที่เหนือศีรษะพวกมัน เมื่อใดก็ตามที่พวกมันยืนนิ่ง และลดปีกของพวกมันลง

²⁶เหนือโดมที่อยู่เหนือศีรษะของพวกมัน มีสิ่งที่คล้ายกับบัลลังก์ซึ่งมีรูปร่างคล้ายกับหินโพลิน และบนสิ่งที่คล้ายกับบัลลังก์นั้นก็คล้ายกับรูปร่างของมนุษย์

²⁷ข้าพเจ้าได้เห็นภาพพร้อมกับรูปร่างของโลหะเรืองแสงด้วยไฟในนั้นจากสะโพกของผู้ที่นั่งขึ้นไป ข้าพเจ้าได้เห็นรูปร่างลักษณะจากสะโพกของเขาลงมาถึงลักษณะคล้ายไฟและมีความสว่างโดยรอบ²⁸ เช่นเดียวกับลักษณะของรุ้งที่ปรากฏบนเมฆในวันที่ฝนตก การปรากฏนี้เป็นแสงสว่างโดยรอบ เป็นเหมือนพระสิริของพระยาห์เวห์ เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นมัน ข้าพเจ้าก็ได้ก้มหน้าลง และข้าพเจ้าได้ยินเสียงหนึ่งกำลังพูด

Chapter 2

¹พระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านูตรมนุษย์ จงยืนขึ้นเถิด จากนั้นเราจะกล่าวกับเจ้า"²หลังจากที่พระองค์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้า พระวิญญาณได้เสด็จเข้ามาในข้าพเจ้าและได้ทรงทำให้ข้าพเจ้าลุกขึ้น และข้าพเจ้าได้ยินพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า³พระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านูตรมนุษย์ เราจะส่งเจ้าไปยังประชาชนอิสราเอล ไปยังชนชาติที่กบฏซึ่งได้ทรยศเรา ทั้งพวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขาก็ทำบาปต่อเราจนทุกวันนี้!

⁴ฝ่าพิณรูดของพวกเขาดื้อรั้นและใจแข็ง เรากำลังจะส่งเจ้าไปหาพวกเขา และเจ้าจงกล่าวกับพวกเขาว่า 'นี่คือสิ่งพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส'⁵ไม่ว่าพวกเขาจะฟังหรือปฏิเสธก็ตาม เขาเป็นพงศ์พันธุ์ที่กบฏ แต่อย่างน้อยพวกเขาก็ได้รู้ว่ามีผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งท่ามกลางพวกเขา

⁶อย่ากลัวพวกเขาหรือคำพูดของพวกเขานะ แม้ว่าต้นหนามและหนามแหลมจะอยู่กับเจ้า และเจ้าตกอยู่ในดงแมงป่อง จงอย่ากลัวคำพูดพวกเขาหรือตกใจ เพราะใบหน้าของพวกเขา เพราะว่าพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์กบฏ

⁷แต่เจ้าจงพูดถ้อยคำของเราต่อพวกเขา แม้พวกเขาจะฟังหรือไม่ฟังก็ตาม เพราะพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ที่กบฏอย่างยิ่ง⁸ แต่เจ้านูตรมนุษย์จงฟังสิ่งที่เรากล่าวกับเจ้า อย่าเป็นคนที่มีกบฏเหมือนพงศ์พันธุ์กบฏเหล่านั้น จงจำปากของเจ้าและกินสิ่งที่เรากำลังจะให้เจ้า!"

⁹เมื่อข้าพเจ้าได้มองดู และพระหัตถ์ข้างหนึ่งยื่นออกมายังข้าพเจ้า ในพระหัตถ์นั้นมีหนังสือที่เขียนไว้อยู่ม้วนหนึ่ง¹⁰พระองค์ได้ทรงเปิดม้วนหนังสือนั้นออกต่อหน้าข้าพเจ้า มีตัวหนังสือเขียนอยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง มีบทคร่ำครวญ คำวิพากษ์ และคำวิบัติเขียนอยู่ในนั้น

Chapter 3

¹พระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านูตรมนุษย์ สิ่งที่เราได้พบจงกินเสีย จงกินหนังสือม้วนนี้ จากนั้นจงไปพูดกับพงศ์พันธุ์อิสราเอล"²ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเปิดปากของข้าพเจ้า และพระองค์ก็ให้ข้าพเจ้ากินม้วนหนังสือนั้น³พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านูตรมนุษย์ จงเสียงท้อของเจ้าและกินหนังสือม้วนที่เรามอบแก่เจ้านี้ให้เต็มท้อง!" ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้กิน และหนังสือนั้นมีรสหวานเหมือนน้ำผึ้งในปากของข้าพเจ้า

⁴แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านูตรมนุษย์ จงไปหาพงศ์พันธุ์อิสราเอล และพูดถ้อยคำของเราให้พวกเขาฟัง⁵เพราะเราไม่ได้ส่งเจ้าไปหาคนที่พูดภาษาแปลกๆ หรือยากๆ แต่ให้ไปหาชนชาติอิสราเอล⁶เราไม่ได้ส่งเจ้าไปหาชนชาติที่มีเขม็งแข็ง ที่พูดภาษาแปลกๆ หรือยากๆ ซึ่งคำของพวกเขาเจ้าจะไม่เข้าใจ หาก

เราส่งเจ้าไปหาคนเหล่านั้น พวกเขาอาจจะฟังเจ้า⁷ ส่วนพงศ์พันธุ์อิสราเอลจะไม่เต็มใจที่จะฟังเจ้าเพราะพวกเขาไม่เต็มใจจะฟังเรา ดังนั้นพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดนั้นคนหัวแข็งและใจดื้อรั้น

⁸ดูเถิด เราได้ทำให้หน้าของเจ้าดูอริขึ้นเหมือนพวกเขา และทำให้หน้าผากของเจ้าแข็งเช่นหน้าผากของพวกเขา⁹ เราได้ทำให้หน้าผากของเจ้าเหมือนเพชร แข็งยิ่งกว่าหินเหล็กไฟ! อย่าหวาดหวั่นพวกเขาเลย หรือกังวลใจด้วยสีหน้าของพวกเขา เพราะพวกเขาคือพงศ์พันธุ์ที่กบฏ"

¹⁰แล้วพระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ ทุกถ้อยคำที่เรากล่าวแก่เจ้า นั้น จงจดจำให้ขึ้นใจของเจ้าและจงฟังด้วยหูของเจ้าให้ดี!¹¹ แล้วจงไปหาพวกเขาเลย ไปยังชนชาติของเจ้าและจงพูดกับพวกเขา พูดกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้' ไม่ว่าพวกเขาจะฟังหรือไม่ก็ตาม"

¹²แล้วพระวิญญาณทรงยกข้าพเจ้าขึ้น และข้าพเจ้าได้ยินเสียงแผ่นดินไหวใหญ่อยู่ข้างหลังข้าพเจ้า "สารการแต่พระสิริของพระยาห์เวห์จากที่ประทับของพระองค์!"¹³ มีเสียงปีกทั้งหลายของสิ่งมีชีวิตขณะที่พวกมันสัมผัสกัน และเสียงพวกวงล้อที่อยู่กับสิ่งมีชีวิตนั้น และมีเสียงแผ่นดินไหวใหญ่

¹⁴พระวิญญาณทรงยกข้าพเจ้าขึ้นและนำข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไปด้วยความขมขื่นใจในวิญญาณจิตของข้าพเจ้าก็โกรธจัด เพราะพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ทรงกดอย่างมีพลังอยู่บนข้าพเจ้า!¹⁵ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมาถึงพวกเขาที่เทลอาบิบ ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ริมคลองเคบาร์ และข้าพเจ้าได้อยู่ที่นั่นท่ามกลางพวกเขาเป็นเวลาเจ็ดวันด้วยความตกตะลึง

¹⁶หลังจากนั้นเจ็ดวัน พระวอนะของพระยาห์เวห์ก็มาถึงข้าพเจ้าว่า¹⁷ "เจ้าบุตรมนุษย์ เราได้ตั้งเจ้าให้เป็นยามของพงศ์พันธุ์อิสราเอล ฉะนั้นจงฟังถ้อยคำจากปากของเรา และกล่าวคำตักเตือนจากเราแก่พวกเขา¹⁸ ถ้าเราบอกกับคนชั่วร้ายว่า 'เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน' และเจ้าไม่ได้ตักเตือนเขาหรือไม่ได้กล่าวตักเตือนคนชั่วร้ายว่าให้ละเว้นจากทางชั่วร้ายของเขา เพื่อจะช่วยชีวิตเขา คนชั่วร้ายนั้นจะตายเพราะความบาปของเขา แต่โลหิตของเขา เราจะเรียกร้องเอาจากมือของเจ้า!¹⁹ แต่ถ้าหากเจ้าได้ตักเตือนคนชั่วร้าย และเขาไม่ได้หันกลับจากความชั่วร้ายของเขา หรือจากการกระทำที่ชั่วร้ายของเขา แล้วเขาจะตายเพราะความบาปของเขา แต่เจ้าจะช่วยชีวิตของตัวเจ้าเองให้รอด

²⁰ถ้าคนที่ยังธรรมหันกลับจากความเที่ยงธรรมของเขา และทำการอยุติธรรม และเราวางสิ่งที่ให้สะดุดไว้ข้างหน้าเขา เขาจะต้องตาย เพราะเจ้าไม่ได้ตักเตือนเขา เขาจะตายเพราะบาปของเขา และจะไม่มีใครจดจำความเที่ยงธรรมที่เขาเคยทำไว้ แต่โลหิตของเขา เราจะเรียกร้องเอาจากมือเจ้า!²¹ แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนที่ยังธรรมไม่ทำให้เขาบาป เพื่อว่าเขาจะไม่ทำบาปอีกต่อไป เขาจะมีชีวิตอยู่แน่นอน เพราะว่าเขารับคำตักเตือน และเจ้าก็จะช่วยชีวิตของตัวเจ้าเองให้รอด"

²²ดังนั้นพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์มาอยู่บนข้าพเจ้าที่นั่น และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงลุก! ออกไปยังที่ราบ และเราจะกล่าวกับเจ้าที่นั่น"²³ ข้าพเจ้าจึงได้ลุกออกไปยังที่ราบ และพระสิริของพระยาห์เวห์ก็อยู่ที่นั่นเหมือนกับพระสิริซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมคลองเคบาร์ ดังนั้นข้าพเจ้าก็ทึมน้ำลง

²⁴พระวิญญาณได้เสด็จมาหาข้าพเจ้า และทำให้ข้าพเจ้าได้ลุก และพระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าและทรงบอกข้าพเจ้าว่า "จงไป แล้วขึงตัวของเจ้าเองไว้ข้างในบ้านของเจ้า"²⁵ ตอนนี้ เจ้าบุตรมนุษย์ พวกเขาจะเอาเชือกพันเจ้า และมัดเจ้าไว้ เพื่อว่าเขาจะไม่สามารถออกไปอยู่ท่ามกลางพวกเขา

²⁶และเราจะทำให้ลิ้นของเจ้าติดกับเพดานปากของเจ้า ดังนั้นเจ้าจะเป็นใบ้ เจ้าจะไม่สามารถต่อว่าพวกเขา เพราะว่าพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ที่กบฏ²⁷ แต่เมื่อเราพูดกับเจ้า เราจะเปิดปากของเจ้า เพื่อว่าเขาจะพูดกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า' ผู้ที่จะฟังก็ให้เขาฟัง และผู้ที่ไม่ยอมฟังก็ไม่ต้องฟัง เพราะเขาทั้งหลายเป็นพงศ์พันธุ์กบฏ!"

Chapter 4

¹"แต่เจ้าบุตรมนุษย์เอ๋ย จงเอาก่อนอิฐมาไว้สำหรับตัวเจ้าเองและวางไว้ต่อหน้าเจ้า แล้วจงแกะรูปกรุงเยรูซาเล็มไว้บนอิฐนั้น² แล้วจงนอนล้อมกรุงนั้นไว้และสร้างป้อมล้อมรอบกรุงนั้น จงก่อเชิงเทินไว้ต่อสู่กรุงนั้นและตั้งค่ายรอบกรุง จงตั้งเครื่องทะลวงกำแพงไว้รอบกรุง³ แล้วเจ้าจงเอาเหล็กแผ่นมาไว้สำหรับตัวเจ้า แลใช้มันเพื่อเป็นกำแพงเหล็กระหว่างตัวเจ้าเองกับกรุงนั้น และหันหน้าของเจ้าไปทางกรุงนั้น เพื่อให้กรุงนั้นถูกล้อมไว้ และเจ้าจงล้อมกรุงนั้นไว้ นี่จะเป็นหมายสำคัญของพงศ์พันธุ์อิสราเอล

⁴แล้วจงนอนตะแคงไปด้านซ้ายของเจ้า แล้ววางความบาปของพงศ์พันธุ์อิสราเอลไว้เหนือตัวเจ้า เจ้าจะแบกความผิดบาปของพวกเขาตามจำนวนวันที่เจ้านอนล้อมพงศ์พันธุ์อิสราเอล⁵ เราเองได้กำหนดจำนวนวันแก่เจ้า วันหนึ่งแทนหนึ่งปีของการลงโทษพวกเขา คือ 390 วัน โดยวิธีนี้ เจ้าจะต้องแบกความบาปของพงศ์พันธุ์อิสราเอล

⁶เมื่อเจ้าได้ทำเช่นนี้จนครบจำนวนวันเหล่านั้น แล้วจงนอนลงเป็นครั้งที่สองโดยนอนตะแคงไปทางด้านขวาของเจ้า เพราะเจ้าจะแบกความบาปของพงศ์พันธุ์ยูดาห์เป็นเวลาสี่สิบวัน เรากำหนดแก่เจ้าคือ หนึ่งวันแทนหนึ่งปี⁷ จงหันหน้าของเจ้าไปยังกรุงเยรูซาเล็มที่ถูกล้อมไว้ และด้วยแขนเปลือยเปล่าของเจ้า เจ้าจงเผยพระวอนะต่อสู่กรุงนั้น⁸ เพื่อว่าดูสิ เราจะเอาผูกปมเจ้าไว้ ดังนั้นเจ้าจะพลิกจากด้านนี้ไปด้านโน้นไม่ได้จนกว่าเจ้าได้ครบตามกำหนดวันในการล้อมของเจ้า

⁹เจ้าจงไปเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ ถั่ว ถั่วแดง ข้าวฟ่าง และข้าวสเปดมาสำหรับตัวเจ้าเอง มาใส่ในภาชนะอันเดียวกันและใช้มันเป็นขนมปังสำหรับตัวเจ้าเองตามจำนวนวันที่เจ้าจะนอนตะแคง เพราะเจ้าจะกินอาหารนี้ 390 วัน¹⁰ อาหารที่เจ้าจะกินให้กินโดยตามน้ำหนัก คือ ยี่สิบเชลลต่อวัน และเจ้าจะกินตามเวลากำหนดของแต่ละวัน¹¹ แล้วเจ้าจะดื่ม น้ำ ตามการตวง คือ หนึ่งส่วนหกฮิน แล้วเจ้าจะดื่มน้ำตามเวลากำหนด

¹²“เจ้าจะต้องกินขนมข้าวบาร์เลย์ แต่เจ้าจะอบด้วยเชื้อเพลิงจากจุจจาอะมนุษย์ต่อสายตาของพวกเขา”¹³ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสว่า “สิ่งนี้หมายความว่า ขนมปังที่ประชาชนอิสราเอลจะกินจะเป็นมลทิน ท่ามกลางบรรดาชนชาติซึ่งเราจะขับไล่พวกเขาไป”

¹⁴“แต่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า “อนิจจาเอ๋ย ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าข้าพระองค์ไม่เคยทำตัวให้เป็นมลทินเลย ข้าพระองค์ไม่เคยรับประทานสิ่งที่ตายเอง หรือสัตว์ที่ถูกสัตว์ฆ่าตาย ตั้งแต่หนุ่มๆ มาจนบัดนี้ และไม่มีเนื้อสัตว์มลทินเคยเข้าไปในปากของข้าพระองค์”¹⁵ ดังนั้น พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ ดูเถิด เราจะยอมให้เจ้าใช้มูลโคแทนจุจจาอะมนุษย์ ซึ่งเจ้าจะใช้กับขนมปังของเจ้า”

¹⁶“พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกด้วยว่า “เจ้านูตรมนุษย์ ดูเถิด เราจะทำลายอาหารหลักในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขาจะกินขนมปังที่ได้รับส่วนแบ่งมาด้วยความกังวลและดื่มน้ำที่ได้รับส่วนแบ่งมาด้วยความพริ้งพริ้ว”¹⁷ เพราะเมื่อพวกเขาขาดขนมปังและน้ำ ทุกคนก็จะตกล้มเพราะพิษของยาและซูบผอมไปเพราะความบาปผิดของพวกเขา”

Chapter 5

¹“แล้ว เจ้านูตรมนุษย์ จงไปเอาดาบเล่มหนึ่งมาซึ่งคมเหมือนมีดโกนของช่างตัดผมสำหรับตัวเจ้าเอง แล้วจงโกนศีรษะและเคราของเจ้า แล้วไปเอาดาบซึ่งน้ำหักมาและแบ่งเส้นผมของเจ้า²จงเผาผมหนึ่งในสามส่วนด้วยไฟที่กลางเมืองในวันที่การล้อมครบถ้วน และไปเอาอีกหนึ่งส่วนสามของผมมาและฟันด้วยดาบไปรอบๆ เมือง อีกหนึ่งส่วนสามนั้นจงให้กระจัดกระจายไปตามลม และเราจะชักดาบไล่ตามประชาชนไป

³“แต่จงเอาเส้นผมจำนวนเล็กน้อยมาห่อไว้ในเสื้อคลุมของเจ้า⁴หลังจากนั้นจงเอาเส้นผมพวกนั้นมา และโยนเข้าไปในกลางไฟ และเผาด้วยไฟ จากที่นั่นไฟจะเข้าไปในพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมด”

⁵“พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า “นี่คือกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเราได้ตั้งไว้ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ที่ซึ่งเราได้ล้อมรอบกรุงนั้นด้วยดินแดนอื่นๆ⁶ แต่ในความชั่วร้าย เมืองนั้นได้ปฏิเสธกฎหมายของเรา มากกว่าชนชาติทั้งหลายที่มี และกบฏต่อกฎเกณฑ์ของเรามากกว่าประเทศที่อยู่ล้อมรอบเมืองนั้น ประชาชนได้ปฏิเสธการตัดสินของเรา และไม่เดินตามกฎเกณฑ์ของเรา”

⁷“ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า “เพราะว่าเจ้ามีปัญหามากกว่าประชาชาติที่อยู่รายล้อมเจ้า และพวกเจ้าไม่ได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ หรือทำตามกฎหมายของเรา แต่ได้ทำตามกฎหมายของบรรดาประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า”⁸ ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า “ดูเถิด ตัวเราเองจะเป็นศัตรูกับเจ้า เราจะทำการตัดสินเจ้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย

⁹“เราจะทำกับเจ้าอย่างที่เราไม่เคยทำมาก่อน และเราจะไม่ทำเช่นนั้นอีก เพราะการกระทำอันน่ารังเกียจทั้งหมดของเจ้า¹⁰ ดังนั้น บิดาจะกินบุตรท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และบุตรจะกินบิดาของเขา เพราะเราจะทำการตัดสินเจ้า และกระจัดกระจายใครที่เหลืออยู่ในพวกเจ้าทั้งหมดไปในทุกทิศทาง

¹¹“ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประกาศว่า เรามีชีวิตอยู่จนใด สิ่งนี้แน่นอนเพราะว่าเราได้ทำให้สถานที่อันมัสการของเราเป็นมลทินไปด้วยสิ่งน่ารังเกียจทั้งหมดของเจ้า ทั้งด้วยการกระทำที่น่ารังเกียจทั้งหมดของเจ้า ที่ตัวเราเองจะลดจำนวนของเจ้าลง คือ สายตาของเราจะไม่สงสารเจ้า และเราจะไม่ละเว้นเจ้า¹²หนึ่งส่วนสามของพวกเจ้าจะล้มตายเพราะโรคระบาด หรือถูกพลาญด้วยความอดอยากท่ามกลางพวกเจ้า หนึ่งส่วนสามจะล้มตายด้วยดาบที่อยู่รายล้อมเจ้า แล้วเราจะให้กระจัดกระจายอีกหนึ่งส่วนสามไปในทุกทิศทาง และชักดาบออกไล่ตามพวกเขาไป

¹³“แล้วพระพิโรธของเราก็จะสิ้นสุดลง และเราจะทำให้โทษของเราที่มีต่อพวกเขาสงบลง เราจะพึงพอใจ และพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ ผู้ที่ได้เป่าลงวาจาไว้ด้วยพระพิโรธเมื่อโทษของเราต่อพวกเขาหมดแล้ว¹⁴ เราจะปล่อยให้เจ้ารกร้าง และถูกเหยียดหยามท่ามกลางประชาชนทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเจ้าในสายตาของทุกคนที่ผ่านไป

¹⁵“ดังนั้น กรุงเยรูซาเล็มจะกลายเป็นสิ่งที่คนอื่น ๆ เหยียดหยามและดูหมิ่น ทั้งเป็นคำเตือนและเป็นที่เกลียดกลัวของชนชาติที่อยู่ล้อมรอบเจ้า เราจะนำการตัดสินเจ้าด้วยพระพิโรธ และโทษ และด้วยการตีสอนอันเกรี้ยวกราดของเรา เราคือพระยาห์เวห์ได้เอ่ยวาจาเช่นนี้แล้ว¹⁶“เราจึงลู่ลมแห่งความอดอยากร้ายแรงต่อเจ้า แล้วจะกลายเป็นวิธีซึ่งเราจะทำลายเจ้า เพราะเราเพิ่มความอดอยากแก่เจ้า และเราจะทำลายอาหารหลักของพวกเขาเสีย¹⁷เราจะส่งความอดอยากและภัยพิบัติมายังพวกเขา ดังนั้นเจ้าจะไม่มีบุตร โรคระบาดและการหลั่งเลือดจะผ่านตัวเจ้า และเราจะนำดาบมาต่อสู้อีก เราคือพระยาห์เวห์ได้เป่าลงวาจาเช่นนี้”

Chapter 6

¹“พระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าว่า²“เจ้านูตรมนุษย์ จงมุ่งหน้าตรงไปยังภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล และจงเผยพระวอนะกล่าวโทษภูเขาเหล่านั้น”³ จงกล่าวว่า ‘ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล จงฟังพระวอนะของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แก่ภูเขาทั้งหลาย แก่เนินเขา แก่ห้วย และแก่หุบเขาทั้งหลายว่า ดูเถิด เราจะนำดาบมาต่อสู้อีก และเราจะทำลายสถานสูงของพวกเขา

⁴“แล้วแท่นบูชาทั้งหลายของพวกเขาจะรกร้าง และเสาของพวกเขาจะถูกทำลายลง และเราจะโยนคนของพวกเขาที่ตายลงข้างหน้ารูปเคารพของพวกเขา⁵เราจะวางศพประชาชนอิสราเอลไว้หน้ารูปเคารพของพวกเขา และเราจะกระจัดกระจายกระดูกของพวกเขารอบแท่นบูชาของพวกเขา

⁶ทุกแห่งหนที่พวกเขาอาศัยอยู่ เมืองต่างๆ จะรกร้างและสถานสูงจะถูกทำลาย เพื่อว่าแก่นบของพวกเขารู้ค่าและทำให้รกร้าง แล้วสิ่งทั้งหลายของพวกเขาก็จะหักเสียหายไป เสาของพวกเขาก็จะถูกโค่นลง และสิ่งที่พวกเขากำขึ้นจะถูกกวาดทิ้งไปหมด⁷ คนตายจะล้มลงท่ามกลางพวกเขา และพวกเขารู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

⁸"แต่เราจะไม่ป้องกันคนเหลืออยู่ท่ามกลางเจ้า และจะมีบางคนที่รอดจากดาบในท่ามกลางชนชาติ เมื่อพวกเขาได้กระจัดกระจายไปในดินแดนต่างๆ แล้วพวกเขาก็หนีรอดไปนั้นจะระลึกถึงเราในท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งพวกเขาไปเป็นเชลยนั้น ที่เรานั้นตรอมใจเพราะใจสำส่อนของพวกเขาที่หันไปจากเรา และเพราะสายตายของพวกเขาที่โหดร้ายและทรนคณของเขา แล้วพวกเขาจะเกลียดในหน้าตัวเองเนื่องจากความชั่วซึ่งเขาได้ทำ เนื่องด้วยสิ่งน่ารังเกียจทั้งหมดของพวกเขา¹⁰ แล้วพวกเขารู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เราไม่ได้พูดเลื่อนลอยว่าเราจะนำความชั่วร้ายมายังพวกเขา"

¹¹พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า "จงตบมือและกระแทกเท้าของพวกเขารู้ว่า 'อนิจจา' เพราะสิ่งน่ารังเกียจอันชั่วร้ายทุกอย่างของพงศ์พันธุ์อิสราเอลหนอ เขาก็ทั้งหลายจึงตายเพราะดาบ ด้วยความอดอยากและด้วยโรคระบาด¹² ผู้ที่อยู่ไกลออกไปจะตายเพราะโรคระบาด และผู้ที่อยู่ใกล้ก็จะตายเพราะดาบ และผู้ที่เหลืออยู่และรอดชีวิตก็จะตายเพราะความอดอยาก ดังนั้นแหละเราทำให้ความโกรธของเราเสร็จสิ้นต่อพวกเขา

¹³แล้วพวกเขารู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เมื่อพวกเขาก็ตายได้นอนอยู่ท่ามกลางรูปเคารพของพวกเขา รอบแก่นบของพวกเขาก็บนเนินเขาสูงทุกที่บนยอดเขาก็ตายได้ ตัดต้นไม้เขียวทุกต้น และได้ตัดไม้ใหญ่โต คือ สถานที่ซึ่งเขาเผาเครื่องหอมถวายแก่รูปเคารพทั้งหมดของพวกเขา¹⁴ เราจะเหยียดมือของเราออกต่อหน้าพวกเขา และทำให้ดินแดนที่เขาอาศัยอยู่รกร้างและถูกทิ้งร้าง คือจากถิ่นทุรกันดารถึงดินลาห์ ตลอดจนทุกที่ที่เขาอาศัยอยู่ แล้วพวกเขารู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

Chapter 7

¹พระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า² "เจ้านูตรมนุชย์ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับดินแดนอิสราเอลดังนี้ว่า 'อวสานอวสานได้มาถึง ทั้งสี่มุมของดินแดน

³ตอนนี้อวสานมาถึงเจ้า เพราะเราจะส่งความพิโรธของเรามาเหนือเจ้า และเราจะตัดสินเจ้าตามวิถีชีวิตเจ้า แล้วเราจะนำสิ่งน่ารังเกียจทั้งหมดของเจ้ามาเหนือเจ้า⁴ เพราะดวงตาของเราจะไม่สงสารเจ้า และเราจะไม่ละเว้น แต่เราจะนำวิถีชั่วของเจ้ามายังเจ้าแทน และสิ่งน่ารังเกียจของเจ้าจะอยู่ท่ามกลางเจ้า เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

⁵พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ความหายนะ ความหายนะที่ไม่เหมือนใคร ถูกเกิด มันกำลังมา⁶ อวสานจะมาอย่างแน่นอน อวสานนั้นได้มาปลูกเจ้าขึ้นมาเพื่อต่อสู้เจ้า ดูสิ มันกำลังถึงแล้ว⁷ ความหายนะของเจ้ากำลังมาถึงเจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในดินแดน เวลานั้นได้มาถึงแล้ว วันแห่งการทำลายล้างก็ใกล้เข้ามา และภูเขาทั้งหลายก็จะไม่ขึ้นขมยนิตอีกต่อไป

⁸ตอนนี้ ใกล้เวลาที่เราจะเทความโกรธของเราบนเจ้า และระบายนะของเราต่อเจ้าจนหมดสิ้น เมื่อเราตัดสินเจ้าตามวิถีชีวิตเจ้า และเราจะนำความรังเกียจทั้งหมดของเจ้ามาเหนือเจ้า⁹ เพราะดวงตาของเราจะไม่เสียแลเจ้าด้วยความเอ็นดูสงสาร และเราจะไม่งดเว้นเจ้า ตามที่เจ้าได้กระทำ เราจะทำต่อเจ้า และความน่ารังเกียจของเจ้าก็จะอยู่ท่ามกลางเจ้าเพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ ผู้ที่กำลังลงโทษเจ้า

¹⁰ถูกเกิด วันนั้น ถูกเกิด กำลังมาถึงแล้ว ความหายนะได้ออกไปแล้ว ไม่ตบของก็แบ่งบาน ความหัยยังโสก็ผลิตออก¹¹ ความรุนแรงได้เติบโตเป็นไม้เท้าแห่งความชั่วร้าย ไม่มีใครเหลืออยู่เลย ไม่เหลือใครจากฝูงชนของพวกเขา ไม่มีสมบัติเหลืออยู่ในพวกเขา และไม่มีคนสำคัญเหลืออีกเลย!

¹²เวลานั้นมาถึงแล้ว วันนั้นได้ใกล้เข้ามาแล้ว อย่าให้คนซื่อดีใจ อย่าให้คนขยี้เสียใจ เพราะพระพิโรธอยู่เหนือฝูงชนทั้งหมด¹³ เพราะผู้ขายจะไม่ได้สิ่งที่เขาได้ขายไป กลับคืนมาตราบนานเท่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่ เพราะนิมิตที่เกี่ยวข้องกับคนทั้งปวงนั้นจะไม่ถูกย้อนกลับมา เพราะไม่มีใครที่มีชีวิตในความบาปของตนจะมีความเข้มแข็ง

¹⁴พวกเขาได้เป่าแตร และได้เตรียมทุกอย่างไว้พร้อม แต่ไม่มีผู้ใดจะเดินเข้าสู่สงคราม เพราะว่าความโกรธของเราอยู่เหนือฝูงชนทั้งหมด¹⁵ ดาบอยู่ข้างนอก และโรคระบาดและความอดอยากอยู่ข้างในอาคาร คนเหล่านั้นที่อยู่ในทุ่งนาที่ตายด้วยดาบ ขณะที่ความอดอยากและโรคระบาดก็กลืนกินคนเหล่านั้นที่อยู่ในเมือง¹⁶ แต่ผู้รอดชีวิตบางคนจะหลบหนีออกจากท่ามกลางพวกเขา และพวกเขาก็ไปยังภูเขา เหมือนนกพิราบแห่งหุบเขา พวกเขาทุกคนจะร้องครวญคราง แต่ละคนจะร้องเพราะความบาปของพวกเขา

¹⁷มือทุกมือจะอ่อนแรงและเข้าทุกเข้าก็อ่อนเปลี้ยเหมือนน้ำ¹⁸ และพวกเขาก็จะสวมผ้ากระสอบ และความหวาดกลัวจะครอบคลุมพวกเขา ความละอายอยู่บนใบหน้าของพวกเขาทุกคน และศีรษะของพวกเขาทุกคนก็ล้าน¹⁹ พวกเขาจะขวางเงินของพวกเขาไปในถนน และทองคำของพวกเขาก็เป็นเหมือนสิ่งปฏิฐาน เงินและทองคำของพวกเขาไม่สามารถช่วยกู้พวกเขาในวันแห่งพระพิโรธของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะไม่รอดชีวิต และจะไม่หายหิวเลย เพราะว่าความบาปของพวกเขาได้กลายเป็นที่สะดุด

²⁰ในความภูมิใจของพวกเขา พวกเขาได้นำความสวยงามของเครื่องประดับอันงามของพวกเขามา และด้วยสิ่งเหล่านี้ พวกเขาได้ทำเป็นรูปเคารพและสิ่งที่น่าชิงชังของพวกเขา ดังนั้นเราจะเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ให้กลายเป็นสิ่งที่เปื้อนมลทินกับพวกเขา²¹ แล้วเราจะมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในมือของคนแปลกหน้าเพื่อการปล้นและต่อ

Chapter 8

ความชั่วบนโลกเหมือนกับปลา และพวกเขาจะทำให้มันเป็นมลทิน²² แล้วเราจะหันหน้าของเราออกจากพวกเขาเมื่อพวกเขาทำให้สถานที่ของเราเป็นมลทิน พวกเขาจะเข้ามาแล้วทำให้มันเป็นมลทิน

²³ ความหวาดกลัวจะมา พวกเขาจะตามหาความสุข แต่ก็จะไม่พบ²⁴ จึงทำสายโซ่ เพราะว่าดินแดนเต็มไปด้วยคดียึด และบ้านเมืองก็เต็มไปด้วยความรุนแรง²⁵ ดังนั้นเรานำชนชาติชั่วร้ายที่สุดมา และให้ถือกรรมสิทธิ์บ้านของพวกเขา และเราจะไม่ให้ความหยิ่งของคนมีอำนาจนั้นสิ้นสุดลง เพราะสถานการณ์ดีสิทธิของพวกเขาจะเป็นที่ดูหมิ่น

²⁶ ภัยพิบัติครั้งแรกแล้วครั้งที่สองมาถึง และจะมีข่าวลือเกิดแล้วเกิดอีก แล้วพวกเขาจะตามหาผู้มีตักบาตรผู้เผยพระวจนะ แต่การสอนธรรมบัญญัติก็สูญไปจากปุโรหิต และคำปรึกษาสูญไปจากพวกผู้อาวุโส²⁷ กษัตริย์จะทรงคร่ำครวญและเจ้าเมืองจะแต่งกายด้วยความหม่นหมอง ในขณะที่มือของประชาชนแห้งแผ่นดินจะสั่นไหว เราจะกระทำการนี้แก่พวกเขาตามความประพฤติของพวกเขา เราจะไม่ตัดสินพวกเขาตามมาตรฐานของพวกเขาเองจนกว่าพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

Chapter 8

¹ ดังนั้นสิ่งนี้เกิดขึ้นในวันที่ห้าเดือนที่หกปีที่หก ขณะที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ในบ้าน และบรรดาผู้อาวุโสของยูดาห์นั่งอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้ามาเหนือข้าพเจ้าที่นั่น² ดังนั้นข้าพเจ้าได้มองดู และดูเกิดมีร่างหนึ่งคล้ายกับร่างของมนุษย์ จากส่วนที่ดูคล้ายบั้นเอวของผู้นั้นลงมาเป็นไฟ และจากส่วนนั้นขึ้นไปเหมือนโลหะสุกปลั่ง

³ แล้วผู้นั้นยื่นส่วนที่คล้ายมือออกมาและจับผมบนศีรษะของข้าพเจ้า พระวิญญาณทรงยกข้าพเจ้าขึ้นระหว่างพื้นดินและท้องฟ้า และในนิมิตจากพระเจ้านั้น พระองค์ทรงพาข้าพเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็มตรงประตูทางเข้าทางทิศเหนือของลานชั้นใน ซึ่งเป็นที่ตั้งของรูปเคารพที่ยั่วความรู้สึกโกรธอย่างมากยืนอยู่⁴ แล้วดูเกิด พระเกียรติสิริของพระเจ้าแห่งอิสราเอลอยู่ที่นั่น ตรงตามนิมิตซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในที่ราบนั้น

⁵ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านูตรมมนุษย์ จงเฝ้าหน้ามองไปทางทิศเหนือ" ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเฝ้าหน้ามองไปทางทิศเหนือ และตรงทางเข้าด้านเหนือของประตูที่นำไปที่แท่นบูชา ที่นั่นมีรูปเคารพที่ยั่วความรู้สึกหวงแหน⁶ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านูตรมมนุษย์ เจ้าเห็นสิ่งที่พวกเขากำลังทำอยู่หรือไม่? คือสิ่งเหล่านี้ที่น่ารังเกียจอย่างมาก ซึ่งพงศ์พันธุ์อิสราเอลกำลังทำอยู่ที่นี่ สิ่งซึ่งจะผลักใส่เราให้ไกลห่างจากสถานนมัสการของเรา แต่เจ้าจะเห็นสิ่งที่น่ารังเกียจยิ่งกว่านี้อีก"

⁷ แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาที่ทางเข้าลาน และข้าพเจ้ามองดูและมีช่องหนึ่งในกำแพง⁸ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านูตรมมนุษย์ จงเข้าไปในกำแพงนี้" ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเข้าไปในกำแพงและมีประตูบานหนึ่ง⁹ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงเข้าไปเถิด และไปดูสิ่งน่ารังเกียจซึ่งอันชั่วร้ายที่พวกเขากำลังทำอยู่ที่นี่"

¹⁰ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไปและมองดู และดูเกิด มีภาพวาดสัตว์เลื้อยคลานและสัตว์ที่น่ารังเกียจทุกชนิด และรูปเคารพทั้งหมดของพงศ์พันธุ์อิสราเอลที่สลักไว้บนกำแพงโดยรอบ¹¹ ผู้อาวุโสของพงศ์พันธุ์อิสราเอลเจ็ดสิบคนอยู่ที่นั่น และยาอาซันยาห์บุตรชายของซาฟานกำลังยืนอยู่ในท่ามกลางพวกเขาด้วย พวกเขายืนอยู่ตรงหน้าของรูปปั้น และแต่ละคนก็มีกระถางไฟอยู่ในมือของเขาเพื่อว่ากลิ่นควันของเครื่องหอมได้ลอยขึ้นไป

¹² พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านูตรมมนุษย์ เจ้าเห็นแล้วใช่ไหมว่าบรรดาผู้อาวุโสของพงศ์พันธุ์อิสราเอลกำลังทำอะไรอยู่ในความมืด? แต่ละคนอยู่ตามช่องเล็กที่วางรูปเคารพของเขาเอง เพราะว่าพวกเขาบอกว่า 'พระยาห์เวห์ทรงไม่ทอดพระเนตรเราหรอก พระยาห์เวห์ทรงละทิ้งดินแดนแล้ว'"¹³ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "หันมาอีกครั้งและเจ้าจะเห็นพวกเขากำลังทำสิ่งที่น่ารังเกียจมากกว่านี้อีก"

¹⁴ แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาที่ทางเข้าประตูของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ที่อยู่ทางทิศเหนือ และดูเกิด พวกผู้หญิงกำลังนั่งร้องไห้ไว้อาลัยแก่เทพเจ้าทัมมุส¹⁵ ดังนั้นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านูตรมมนุษย์ เจ้าเห็นแล้วใช่ไหม? จงหันมาอีกครั้งและเจ้าจะได้เห็นสิ่งที่น่ารังเกียจมากกว่านี้อีก"

¹⁶ พระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามายังลานชั้นในของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และดูเกิด ที่ประตูทางเข้าวิหารของพระยาห์เวห์ ระหว่างมุขกับแท่นบูชา มีผู้ชายประมาณยี่สิบห้าคนหันหลังให้วิหารของพระยาห์เวห์รวมกันหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และพวกเขากำลังนมัสการพระอาทิตย์

¹⁷ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านูตรมมนุษย์ เจ้าเห็นแล้วใช่ไหม? นี่เป็นเรื่องเล็กน้อยหรือที่พงศ์พันธุ์ยูดาห์กำลังทำสิ่งที่น่ารังเกียจอย่างที่พวกเขาทำอยู่ที่นี่? เพราะว่าพวกเขาได้ทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยความรุนแรงและชั่วโคตรอยู่ พวกเขาทำสิ่งน่ารังเกียจในใจของมนุษย์¹⁸ ดังนั้นเราจะจัดการกับพวกเขา ดวงตาของเราจะไม่สงสารและเราจะไม่ละเว้นพวกเขา แม้พวกเขาจะตะโกนใส่หูเราด้วยเสียงดัง เราก็จะไม่ฟังพวกเขา"

Chapter 9

¹ แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระองค์เปล่งพระสุรเสียงอันดังและได้ตรัสว่า "จงนำผู้รักษาการณ์มาที่เมืองนี้ ให้แต่ละนายถืออาวุธของตนมาด้วย"² แล้วดูเกิด มีผู้ชายหกคนมาจากทางประตูด้านบนซึ่งหันไปทางทิศเหนือ แต่ละคนมีอาวุธแห่งการฆ่าคนในมือของพวกเขา มีผู้ชายคนหนึ่งในท่ามกลางพวกเขานุ่งห่มผ้าลินินกับหีบเครื่องเขียนอยู่ข้างเขา ดังนั้นพวกเขาเข้ามาและยืนอยู่ข้างแท่นบูชาของสัมฤทธิ

³ แล้วพระสิริของพระเจ้าแห่งอิสราเอลก็ได้เคลื่อนขึ้นจากเหนือเศรฐ์ที่เคยได้สถิตมายังธรณีประตูพระนิเวศ พระองค์ตรัสเรียกผู้ชายที่นุ่งห่มผ้าลินินผู้ซึ่งมีหีบเครื่องเขียนอยู่ข้างเขานั้น⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า "จงผ่านไปตามกลางกรุง จงไปกลางกรุงเยรูซาเล็ม และภาครื่องหมายบนหน้าผากของบรรดาผู้ที่เคร่าโสและครวญครางเพราะสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งหมดซึ่งคนทั้งหลายทำกันในกรุงนี้"

⁵ จากนั้นข้าพเจ้าก็ได้ยินพระองค์ตรัสกับคนอื่น ๆ ว่า "จงตามเขาไปทั่วกรุงและเช่นฆ่าทุกคน อย่าให้ดวงตาของเจ้าสงสาร และอย่าละเว้นชีวิตเลย⁶ ไม่ว่าจะเป็นคนแก่ หนุ่มสาว ผู้หญิงพรหมจารี พวกเด็กเล็กๆ หรือ พวกผู้หญิง จงฆ่าพวกเขาให้หมดแต่อย่าเข้าใกล้ใครก็ตามที่มีเครื่องหมายนั้นบนศีรษะของเขา จงเริ่มต้นตั้งแต่สถานที่มัสการของเรา⁷เลย" คนเหล่านั้นจึงเริ่มต้นฆ่าตั้งแต่ผู้อาวุโสซึ่งอยู่ที่หน้าพระนิเวศ

⁷ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จงทำให้พระนิเวศเป็นมลทิน และทิ้งร่างผู้ที่ถูกประหารไว้ให้เกลื่อนลาน จงไปเถิด!" ดังนั้นพวกเขาจึงออกไปและฆ่าคนทั่วกรุง⁸ ขณะที่พวกเขากำลังฆ่าคนอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็อยู่แต่ผู้เดียวและข้าพเจ้าก็ก้มหน้าลง และร้องทูลว่า "โอ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงทำลายล้างคนหยิบมือที่เหลืออยู่ในอิสราเอลไปหมดด้วยพระพิโรธที่ทรงระบายเหนือกรุงเยรูซาเล็มครั้งนี้หรือ?"

⁹ พระองค์ตรัสตอบข้าพเจ้าว่า "บาปของพงศ์พันธุ์อิสราเอลและยูดาห์ใหญ่หลวงนัก ดินแดนนี้เต็มไปด้วยการนองเลือดและความอยุติธรรม เพราะพวกเขา กล่าวว่า 'พระยาห์เวห์ทรงละทิ้งดินแดนนี้ไปแล้ว' และ 'พระยาห์เวห์ไม่ทรงทอดพระเนตรเห็นหรือ'¹⁰ ดังนั้นแล้ว ดวงตาของเราจะไม่มองด้วยความสงสาร และเราจะไม่ละเว้นพวกเขา แต่เราจะให้สิ่งที่พวกเขาทำไว้ขึ้นย้อนกลับมาตกแก่ศีรษะพวกเขาแทน"¹¹ ดูก่อน ผู้ชายที่นุ่งห่มผ้าลินินซึ่งมีหีบเครื่องเขียนอยู่ข้างกายของเขานั้นก็ได้กลับมา เขารายงานและทูลว่า "ข้าพระองค์ได้ทำตามตามที่พระองค์ทรงบัญชาทั้งหมดแล้ว"

Chapter 10

¹ ขณะที่ข้าพเจ้ามองไปยังโดมที่อยู่เหนือศีรษะทั้งหลายของเหล่าเศรฐ์ บางสิ่งปรากฏขึ้นอยู่เหนือพวกมันลักษณะคล้ายกับพระที่นั่งไฟทูล² แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับผู้ชายที่นุ่งห่มผ้าลินินและทรงกล่าวว่า "จงเข้าไปท่ามกลางวงล้อมใต้เหล่าเศรฐ์ และกอบถ่านไฟคุด้วยมือทั้งสองของเจ้าจนเต็มซึ่งอยู่ท่ามกลางเหล่าเศรฐ์ และไปรยพวกมันออกไปทั่วเมือง" แล้วผู้ชายคนนั้นก็เข้าไปขณะที่ข้าพเจ้าเฝ้าดูอยู่

³ เหล่าเศรฐ์ยืนอยู่ที่ด้านขวาของพระนิเวศเมื่อผู้ชายคนนั้นเข้าไปข้างใน และมิเมฆปกคลุมอยู่ทั่วลานชั้นใน⁴ พระสิริของพระยาห์เวห์ปรากฏขึ้นจากเหล่าเศรฐ์นั้น และยื่นเหนือธรณีประตูของพระนิเวศ เมฆปกคลุมพระนิเวศ และทั่วลานเต็มไปด้วยรังสีเจิดจ้าแห่งพระสิริของพระยาห์เวห์⁵ เสียงของปีกทั้งหลายของเหล่าเศรฐ์ได้ยินไปไกลถึงลานชั้นนอกเหมือนพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์เมื่อพระองค์ตรัสสั่ง

⁶ เมื่อพระองค์ตรัสสั่งผู้ชายที่นุ่งห่มผ้าลินินและตรัสว่า "จงไปเอาไฟจากท่ามกลางวงล้อมที่อยู่ระหว่างเหล่าเศรฐ์ออกมา" ผู้ชายนั้นก็เข้าไปยืนอยู่ข้างวงล้อมหนึ่ง⁷ เศรฐ์ตนหนึ่งเหยียดมือของมันออกไประหว่างพวกเศรฐ์ไปยังไฟนั้น ที่อยู่ระหว่างเศรฐ์และมันยกเอาไฟขึ้นมาส่วนหนึ่งและวางในมือของผู้ชายที่นุ่งห่มผ้าลินิน ผู้ชายคนนั้นก็รับไว้และนำมันกลับออกมา⁸ ข้าพเจ้าเห็นตรงที่เศรฐ์มีบางสิ่งคล้ายมือมนุษย์อยู่ใต้ปีกทั้งหลายของพวกมัน

⁹ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมองดู และดูเถิด วงล้อมสี่วงอยู่ข้างเหล่าเศรฐ์ มีวงล้อมหนึ่งวงอยู่ข้างเศรฐ์แต่ละตน และลักษณะของบรรดาวงล้อมนั้นแปลงปรกายคล้ายแร่เบริล¹⁰ ลักษณะของพวกมันดูเหมือนกันทั้งสี่วงล้อม เหมือนมีวงล้อมซ้อนขวางอีกวงล้อมหนึ่ง¹¹ เมื่อวงล้อมทั้งหลายเคลื่อนไป พวกมันไปยังทิศทางใดทิศทางหนึ่งในสี่ทิศโดยไม่ได้หันไปตามทิศที่จะไป แต่ว่าเมื่อใดก็ตามที่ศีรษะนั้นมุ่งหน้าไป พวกมันก็ตามไป พวกมันไม่ได้หันไปในทิศทางใดเลยในขณะที่พวกมันเคลื่อนไป

¹² ท້วร่างของพวกมัน ทั้งหลัง มือ และปีกของพวกมัน เติบโตด้วยดวงตา และดวงตาทั้งหลายก็ปกคลุมล้อมทั้งสี่เติบโตไปหมดด้วย¹³ ขณะที่ข้าพเจ้าได้ยินเขาเรียกเหล่าวงล้อมนั้นว่า "วงล้อมหมุน"¹⁴ พวกมันแต่ละตนมีสี่หน้า หน้าหนึ่งเป็นหน้าเศรฐ์ หน้าที่สองเป็นหน้ามนุษย์ หน้าสามเป็นหน้าสิงโต หน้าสี่เป็นหน้านกอินทรี

¹⁵ แล้วบรรดาเศรฐ์เหล่านี้ได้ลอยขึ้น คือสิ่งมีชีวิตซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมคลองเคบาร์¹⁶ เมื่อใดก็ตามที่เหล่าเศรฐ์เคลื่อนไป เหล่าวงล้อมที่อยู่ข้างๆ พวกมันก็เคลื่อนไปด้วย และเมื่อใดก็ตามที่เหล่าเศรฐ์กางปีกทั้งหลายเหาะจากพื้นดิน บรรดาวงล้อมก็จะไม่หมุน พวกมันนั้นก็หยุดเคียงข้างเศรฐ์ไป¹⁷ เมื่อเศรฐ์ยืนนิ่ง บรรดาวงล้อมก็หยุดนิ่ง และเมื่อเศรฐ์ลอยขึ้น วงล้อมทั้งหลายก็ลอยขึ้นกับพวกมันด้วย เพราะวิญญาณของสิ่งมีชีวิตนั้นอยู่ในบรรดาวงล้อม

¹⁸ แล้วพระสิริของพระยาห์เวห์ก็ไปจากเหนือธรณีประตูพระนิเวศและยื่นเหนือเหล่าเศรฐ์¹⁹ เหล่าเศรฐ์ก็ได้กางปีกทั้งหลายของพวกมันและบินขึ้นและลอยจากพื้นดินในสายตาของข้าพเจ้า เมื่อพวกมันเคลื่อนออกไป และวงล้อมก็กระทำอย่างเดียวกันอยู่ข้างพวกมัน พวกมันมาหยุดยั้งที่ทางเข้าประตูทางทิศตะวันออกของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และพระสิริของพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้มาอยู่เหนือพวกมัน

²⁰ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่มีความชีวิตซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นอยู่ใต้พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่ริมคลองเคบาร์ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงทราบว่าพวกมันคือเหล่าเศรฐ์²¹ พวกมันแต่ละตนมีสี่หน้าและสี่ปีก และมีลักษณะเหมือนมือมนุษย์ใต้ปีกทั้งหลายของพวกมัน²² และความเหมือนของใบหน้าของพวกมัน คล้ายกับใบหน้าทั้งหลายที่ข้าพเจ้าเคยเห็นที่ริมคลองเคบาร์ และแต่ละตนมุ่งตรงไปยังหน้า

Chapter 11

¹ แล้วพระวิญญาณได้ทรงยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามายังประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออกของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และ ดูเถิด มีผู้ชายสี่สิบห้า

คนอยู่ตรงทางเข้าประตูนั้น ข้าพเจ้าเห็นยาอาซันยาห์บุตรชายของอัสซุรัสและเปลาทียาห์บุตรชายของเบนยาห์ ทั้งคู่เป็นผู้นำประชาชนซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกเขา

²พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านุตรมนูษย์ คนเหล่านี้เป็นคนที่กำลังชั่วช้าและคิดแผนชั่วในเบื้องนี้³ พวกเขากำลังพูดว่า 'เวลาที่เราจะสร้างบ้านขึ้นไม่ใช่ตอนนี้อย่างนี้เป็นเหมือนหม้อและพวกเราเป็นเหมือนเนื้อ'⁴ ดังนั้นจงเผยพระวจนะฟ้องเอาผิดเขาเถิด เจ้านุตรมนูษย์ จงเผยพระวจนะเถิด"

⁵แล้วพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้เสด็จมาเหนือข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสสั่งให้ข้าพเจ้าว่า "นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส จงพูดว่า พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าพูดเช่นนั้น เพราะเรารู้อะไรในใจของพวกเจ้า⁶ พวกเจ้าได้ฆ่าผู้คนมากมายในเมืองนี้และถนนต่างๆ เต็มไปด้วยซากศพ⁷ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ประชาชนที่พวกเจ้าได้ฆ่า ผู้ซึ่งพวกเจ้าได้ทิ้งศพเกลื่อนท่ามกลางกรุงเยรูซาเล็มคือเนื้อ และเมืองนี้คือหม้อ แต่เราจะขับไล่พวกเจ้าออกไปจากกกลางเมืองนี้

⁸พวกเจ้ากลัวดาบ ดังนั้นเราก็จะนำดาบมายังพวกเจ้า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศไว้ดังนี้⁹ เราจะขับไล่พวกเจ้าออกจากกกลางเมืองนี้และจะมอบพวกเจ้าให้แก่คนต่างชาติ เราจะนำการตัดสินมายังพวกเจ้า¹⁰ พวกเจ้าจะล้มตายด้วยดาบ เราจะตัดสินพวกเจ้าที่ชายแดนอิสราเอล ดังนั้น พวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์

¹¹เมืองนี้จะไม่ใช้หม้อปรุงอาหารสำหรับพวกเจ้า และพวกเจ้าก็ไม่ใช้เนื้อในหม้อนี้ เราจะตัดสินพวกเจ้าที่ชายแดนอิสราเอล¹² แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ ผู้ซึ่งพวกเจ้าไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมายและรักษากฎบัญญัติของเรา แต่พวกเจ้ากลับประพฤติตามแบบอย่างของชนชาติทั้งหลายที่อยู่รายล้อมพวกเจ้า"

¹³ขณะที่ข้าพเจ้าเผยพระวจนะอยู่ เปลาทียาห์บุตรชายของเบนยาห์ก็สิ้นชีวิตไป ข้าพเจ้าจึงก้มหน้าลงและร้องเสียงดังว่า "โอ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงทำลายล้างชนอิสราเอลที่เหลืออยู่นี้เสียสิ้นเลยหรือ?"

¹⁴พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า¹⁵ "เจ้านุตรมนูษย์ พี่น้องของพวกเจ้า พี่น้องของพวกเจ้า ผู้คนในพงศ์พันธุ์ของพวกเจ้าและพงศ์พันธุ์ทั้งสี่ของอิสราเอลพวกเขาทุกคนเป็นผู้ที่คนเหล่านั้นที่อาศัยในกรุงเยรูซาเล็มกล่าวถึงว่า 'พวกเขาห่างไกลจากพระยาห์เวห์ ดินแดนนี้จึงตกเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเรา'

¹⁶ ดังนั้น จงกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ถึงแม้เราขับไล่พวกเขาไปไกลๆ ไปอยู่ในหมู่ชนชาติต่างๆ และทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปสู่ানাประเทศ แต่อีกไม่นานเราก็จะเป็นสถานที่สำหรับพวกเขาในประเทศที่เราไปนั้น'¹⁷ ดังนั้นจงกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะรวบรวมพวกเจ้าจากดินแดนที่พวกเขากระจัดกระจายไปนั้น และเราจะยกดินแดนอิสราเอลให้เจ้า'¹⁸ แล้วพวกเขาจะไปยังที่นั่นและทำจัดทุกสิ่งน่ารังเกียจและทุกสิ่งที่น่าชิงชังจากสถานที่แห่งนั้น

¹⁹เราจะให้พวกเขามีใจเดียว และเราจะใส่จิตวิญญาณใหม่ให้พวกเขา เราจะเอาใจหिनออกไปจากเนื้อของพวกเขาและให้ใจเนื้อแก่พวกเขา²⁰ เพื่อพวกเขาจะดำเนินชีวิตในพระบัญญัติของเรา พวกเขาจะรักษาและทำตามกฎเกณฑ์ของเราและจะปฏิบัติตาม แล้วพวกเขาจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา²¹ แต่ส่วนผู้ที่เดินไปด้วยตามความปรารถนาไม่ไปยังสิ่งน่ารังเกียจและสิ่งที่น่าชิงชัง เราจะตอบแทนให้สาสมกับที่พวกเขาทำลงไป พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศไว้ดังนี้"

²²ครุฑก็ไต่ยกปีกทั้งหลายของพวกมันขึ้นและวงล้ออยู่ข้างๆ พวกมัน และพระสิริของพระเจ้าแห่งอิสราเอลอยู่เหนือเหล่าครุฑ²³ พระสิริของพระยาห์เวห์ได้เคลื่อนขึ้นจากกกลางเมืองนั้น และหยุดนิ่งอยู่เหนือภูเขาตันตะวันออกของเมือง

²⁴พระวิญญาณทรงยกข้าพเจ้าขึ้น และพาข้าพเจ้ากลับมายังเหล่าเชลยในกาลเดี๋ย ในนิมิตซึ่งพระวิญญาณของพระเจ้าและนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นก็ขึ้นไปจากข้าพเจ้า²⁵ แล้วข้าพเจ้าจึงแจ้งทุกสิ่งทั้งพระยาห์เวห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าได้เห็น ให้บรรดาเชลยทั้งสี่ฟัง

Chapter 12

¹พระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวไว้ว่า² "เจ้านุตรมนูษย์ เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางพงศ์พันธุ์กบฏ ที่ซึ่งพวกเขามีตาเพื่อมองเห็นแต่พวกเขากลับมองไม่เห็น และที่ซึ่งพวกเขามีหูเพื่อได้ยินแต่ไม่ได้ฟัง เพราะพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์กบฏ

³ ดังนั้นสำหรับเจ้า นุตรมนูษย์ จงเก็บข้าวของเตรียมตัวสำหรับการเบรเทศและเริ่มออกไปในเวลากลางวันให้พวกเขาเห็น เพราะเราจะเบรเทศเจ้าให้พวกเขาเห็น จากที่ที่เจ้าอยู่ไปยังอีกที่หนึ่ง เพื่อบางทีพวกเขาจะเริ่มที่จะมองเห็น แม้พวกเขาจะเป็นพงศ์พันธุ์กบฏ

⁴เจ้าจะนำสิ่งของสัมภาระของเจ้าไปด้วยเพื่อเป็นเชลยในเวลากลางวันให้พวกเขาเห็น และในตอนเย็นให้พวกเขาเห็นเป็นเหมือนคนที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย⁵ จงเอาช่องที่กำแพงให้พวกเขาเห็น และจงถอดกำแพงไป⁶ จงหอบสัมภาระขึ้นบ่าของเจ้าและแบกไปในความมืดให้พวกเขาเห็น จงปิดหน้าเจ้าไว้เพื่อเจ้าจะมองไม่เห็นดินแดน เพราะเราทำให้เจ้าเป็นหมายสำคัญแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอล"

⁷ดังนั้นข้าพเจ้าจึงปฏิบัติตามสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชา ข้าพเจ้าได้นำข้าวของออกมาเตรียมสำหรับการตกเป็นเชลยในตอนกลางวัน และในตอนเย็นข้าพเจ้าเอากำแพงด้วยมือ ข้าพเจ้าก็ได้หอบสัมภาระใส่บ่าแบกออกไปให้พวกเขาเห็น

⁸แล้วพระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าในเช้าวันรุ่งขึ้น กล่าวว่⁹"เจ้าบุตรมนุษย์ พงศ์พันธุ์อิสราเอลที่ชอบกบฏถามเจ้าไม่ใช่หรือว่า 'เจ้ากำลังทำอะไร?'¹⁰จงบอกพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า การกระทำกิจเผยพระวจนะนี้เกี่ยวกับเจ้าเมืองคนนั้นในกรุงเยรูซาเล็มกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลท่ามกลางพวกเขาทั้งปวงที่นั่น'

¹¹จงกล่าวว่ 'ข้าพเจ้าเป็นหมายสำคัญสำหรับพวกท่าน ดังที่ข้าพเจ้าได้กระทำแล้ว ดังนั้นสิ่งนี้จะเกิดขึ้นกับพวกเขา พวกเขาจะถูกกวาดต้อนไปและตกไปเป็นเชลย'¹²เจ้าเมืองทั้งหลายในหมู่พวกเขาจะหอบข้าวของใส่บ่ายามมืดค่ำ และจะออกไปทางกำแพง พวกเขาจะบุกทะลุมกำแพงและหอบข้าวของของพวกเขาไป เขาจะคลุมหน้าไว้เพื่อเขาจะมองไม่เห็นดินแดนด้วยดวงตาของเขา¹³เราจะกางตาข่ายดักเขาและเขาจะติดกับของเรา แล้วเรานำเขาไปยังบาบิโลนดินแดนแห่งชาวเคลเดีย แต่เขาจะไม่ได้เห็นมัน เขาจะตายที่นั่น

¹⁴เราจะกระจัดกระจายคนทั้งปวงที่อยู่รอบตัวเขาด้วย ซึ่งเป็นผู้ช่วยเขาและเป็นกองทัพทั้งหมดของเขาไปในทุกทิศทาง และเราจะส่งดาบมารุกไล่พวกเขา¹⁵แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เมื่อเรากระจัดกระจายพวกเขาไปท่ามกลางชนชาติต่างๆ และทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปยังดินแดนต่างๆ¹⁶แต่เราจะไม่ชีวิตพวกเขาบางคนท่ามกลางพวกเขาให้รอดจากคมดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด เพื่อว่าพวกเขาจะสำนึกถึงการกระทำอันน่าชิงชังทั้งหมดของพวกเขาในดินแดนที่ซึ่งเราได้เอาไปจากพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

¹⁷พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่¹⁸"เจ้าบุตรมนุษย์ จงกินอาหารของเจ้าด้วยความกลัวตัวสั่น และจงดื่มน้ำของเจ้าด้วยความสิ้นสะก้านและความกังวล

¹⁹แล้วจงกล่าวแก่ประชาชนในดินแดนนั้นว่ 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเกี่ยวกับบรรดาผู้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและในดินแดนอิสราเอล "พวกเขาจะกินอาหารด้วยตัวสั่นและดื่มน้ำขณะสิ้นสะก้าน เนื่องจากความอุดมสมบูรณ์ของดินแดนนั้นจะถูกปล้นเอาไป เพราะความรุนแรงของบรรดาคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ที่นั่น"²⁰เพราะฉะนั้นเมืองทั้งหลายที่มีคนอาศัยอยู่จะถูกทอดทิ้งและแผ่นดินจะรกร้าง เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

²¹พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าอีกครั้ง กล่าวว่²²"เจ้าบุตรมนุษย์ นี่เป็นสุภาณิตที่พวกเจ้ามีอยู่ในดินแดนอิสราเอลที่ว่ 'วันเหล่านั้นก็ได้ออกไป และมีนิมิตทุกเรื่องก็ลึ้มเหลว?'²³ดังนั้น จงกล่าวแก่คนทั้งหลายว่ 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรากำลังจะให้สุภาณิตบ่นนี้สิ้นสุดเสียที และประชาชนแห่งอิสราเอลจะไม่ใช้สุภาณิตนี้อีกต่อไป' จงกล่าวแก่พวกเขาว่า 'วันเวลาที่ทุกนิมิตจะเป็นจริงใกล้เข้ามาแล้ว

²⁴เพราะจะไม่มีการเกิดหรือคำทำนายประจบประแจงในพงศ์พันธุ์อิสราเอลอีกต่อไป"²⁵เพราะเราเป็นพระยาห์เวห์ เราพูดและเราดำเนินในถ้อยคำทั้งหลายที่เราพูด สิ่งนี้จะไม่ล่าช้าอีกต่อไป เพราะเราจะพูดข้อความนี้ในวันทั้งหลายของเจ้าว่ พงศ์พันธุ์ที่กบฏ และเราจะทำสิ่งที่เราพูดไว้ สิ่งนี้คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

²⁶อีกครั้งที่พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่²⁷"เจ้าบุตรมนุษย์ ดูเถิด พงศ์พันธุ์อิสราเอลได้กล่าวว่ 'นิมิตที่เขาเห็นเป็นเรื่องอีกหลายวันนับจากตอนนี้ และเขาเผยพระวจนะถึงเรื่องอนาคตที่ยังไกลออกไป'²⁸ดังนั้นจงบอกพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ถ้อยคำของเราจะไม่ล่าช้าอีกต่อไป แต่ถ้อยคำที่เราได้พูดไว้จะถูกทำให้สำเร็จ สิ่งนี้คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 13

¹อีกครั้งที่พระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่²"เจ้าบุตรมนุษย์ จงเผยพระวจนะฟ้องเอาผิดบรรดาผู้เผยพระวจนะซึ่งกำลังเผยพระวจนะในอิสราเอล และจงกล่าวกับคนเหล่านั้นที่กำลังเผยพระวจนะตามความคิดฝันของตนว่ 'จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์³พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า พินาศแก่เหล่าผู้เผยพระวจนะที่โง่เขลา ซึ่งทำตามใจของพวกเขาเองโดยไม่ได้เห็นอะไร⁴อิสราเอลเอ๋ย พวกผู้เผยพระวจนะของพวกเขาเหมือนฝูงหมาในที่อยู่ท่ามกลางกองปรักหักพัง

⁵พวกเขาไม่ได้ป็นขึ้นไปซ่อมรอยแยกในกำแพงของพงศ์พันธุ์อิสราเอล เพื่อมันจะได้สกัดกั้นในสงครามในวันของพระยาห์เวห์⁶ผู้คนมีนิมิตเกิดและคำทำนายเท็จ เขาเหล่านั้นพูดว่ "ประกาศของพระยาห์เวห์เป็นเช่นนั้นเช่นนี้" ทั้งๆ ที่พระยาห์เวห์ไม่ได้ใช้พวกเขาเลย ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังให้คนทั้งหลายคาดหวังว่ ถ้อยคำของพวกเขาจะเป็นจริง⁷พวกเขาไม่ได้เห็นนิมิตเกิดและกล่าวคำทำนายเท็จ เมื่อพวกเขาพูดว่ "พระยาห์เวห์ประกาศว่เช่นนั้นเช่นนี้" ทั้งๆ ที่เราไม่ได้พูดเลยหรือ?"

⁸ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'เพราะว่าพวกเขาได้มีนิมิตเกิดและได้กล่าวนุสา ดังนั้นนี่คือประกาศต่อผู้เป็นเจ้าของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า⁹มือของเราจะต่อสู้กับบรรดาผู้เผยพระวจนะที่เห็นนิมิตเกิดและกล่าวคำทำนายเท็จ พวกเขาจะไม่ได้เข้าร่วมในที่ชุมนุมประชาชนของเราหรือขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวพงศ์พันธุ์อิสราเอล เพราะพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁰เพราะเหตุนี้ และเพราะพวกเขาชักจูงประชาชนของเราให้หลงเตลิดไปและกล่าวว่ "สันติสุข" ทั้งๆ ที่ไม่มีสันติสุข พวกเขาสร้างกำแพงซึ่งพวกเขาจะฉาบปูนขาวกับ"¹¹จงบอกผู้ฉาบปูนขาวที่กำลังฉาบน้ำมันว่ 'กำแพงนั้นจะลึ้มลง จะมีฝนตกลงมาห่าใหญ่ และเราจะส่งลูกเห็บขัดกระหน่ำลงมาเพื่อทำให้มันลึ้มลงและพายุกล่าพัดโหมเพื่อทำลายกำแพงลง¹²ดูเถิด กำแพงจะกลายครึ้นลง คนอื่นๆ จะไม่ถามพวกเขาหรือว่ "ไหนล่ะปูนขาวที่พวกท่านฉาบบน?"

¹³ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะปล่อยพายุใหญ่มาด้วยความเดือดดาลของเรา ฝนกระหน่ำลงมาอย่างหนักด้วยโทษของเรา และ

ลูกเห็นด้วยความเดือดดาลของเราจะทำลายมันจนสิ้นซาก¹⁴ เพราะเราจะพังกำแพงซึ่งพวกเจ้าได้ฉาบปูนขาวกับไว้ และเราจะทำลายมันลงกับพื้นจนมองเห็นฐานรากของมัน ดังนั้นมันจะล้มลง และพวกเจ้าจะถูกทำลายอยู่ภายในกำแพงนั้น แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

¹⁵ เพราะเราจะทำลายกำแพงด้วยความโกรธของเรา และแก่คนเหล่านั้นที่ฉาบมันไว้ด้วยปูนขาว เราจะกล่าวแก่พวกเจ้าว่า "กำแพงไม่มีอีกต่อไปแล้ว และพวกคนทั้งหลายที่ฉาบปูนขาวก็ไม่มีอีกต่อไปเช่นกัน" บรรดาผู้เผยพระวจนะของอิสราเอลซึ่งได้เผยพระวจนะเกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มและเห็นนิมิตแห่งสันติสุขในกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งๆ ที่ไม่มีสันติสุขเลย พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนี้"

¹⁷ ดังนั้น เจ้านุตรมนุษย์ จงตั้งตนเป็นศัตรูกับบรรดานุตรียของชนชาติของพวกเจ้า ผู้ซึ่งเผยพระวจนะตามจินตนาการของพวกเขามา จงเผยพระวจนะต่อต้านพวกเขา¹⁸ และกล่าวว่า "นี่เป็นประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พินาศแก่หญิงที่เย็บเครื่องรางของขลังเพื่อไว้รัดข้อมือทุกคน และทำผ้าคลุมศีรษะของพวกเขามาต่างๆ เพื่อดักล่อประชาชน พวกเจ้าจะล่อลวงชีวิตประชาชนของเราไปติดกับแต่สงวนชีวิตของตนเองไว้หรือ?

¹⁹ พวกเจ้าได้ดูหมิ่นเหยียดหยามเราในหมู่ประชาชนเพราะเห็นแก่ข้าวบาร์เลย์เพียงสองสามกำมือกับเศษขนมปัง เพื่อฆ่าเหล่าประชากรของเราที่ไม่สมควรตายและไว้ชีวิตคนที่สมควรอยู่ต่อไป เพราะการโกหกของพวกเจ้าต่อประชากรของเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ฟังคำเท็จของพวกเจ้า

²⁰ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราต่อต้านกับเครื่องรางของขลังต่างๆ ที่พวกเจ้าใช้ดักล่อชีวิตของประชาชนไว้เหมือนดักนก แ่นะ เราจะฉีกเครื่องรางของขลังออกจากแขนของพวกเจ้า และจากประชาชนซึ่งพวกเจ้าได้ดักไว้เหมือนดักนกให้พวกเขาเป็นอิสระ²¹ เราจะฉีกผ้าคลุมศีรษะของพวกเจ้าออก และช่วยกู้ประชากรของเราให้พ้นจากเชื้อมือของพวกเจ้า พวกเขาจะไม่ตกเป็นเหยื่ออยู่ในอำนาจของพวกเจ้าอีกต่อไป แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

²² เพราะพวกเจ้านั้นทอนกำลังใจของผู้ที่ยงธรรมโดยคำโกหก ทั้งๆ ที่เราไม่ได้ประสงค์การนั้นก่อนของเขา และเพราะพวกเจ้านับสนุนการกระทำของคนชั่ว ดังนั้นเขาจะไม่กลับใจจากทางของเขาเพื่อจะรักษาชีวิตของเขา²³ ดังนั้นพวกเจ้าจะไม่ได้เห็นนิมิตเท็จหรือทำนายได้อีก เพราะเราจะช่วยกู้ประชาชนของเราให้พ้นจากเชื้อมือของพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

Chapter 14

¹ ผู้อาวุโสของอิสราเอลบางคนเข้ามาหาข้าพเจ้าและมานั่งอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า² แล้วพระดำรัสจากพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า³ "เจ้านุตรมนุษย์ คนเหล่านี้ได้เกิดกบฏรูปเคารพอยู่ในใจของพวกเขามาและได้วางสิ่งชั่วร้ายซึ่งทำให้สะดุดไว้ตรงหน้าพวกเขาเอง ควรหรือที่เราจะยอมให้พวกเขามาสอบถามอะไรจากเรา?

⁴ ดังนั้นจงประกาศสิ่งนี้แก่พวกเขาและจงบอกพวกเขาเถิดว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อพวกคนอิสราเอลคนใดเกิดกบฏรูปเคารพต่างๆ ไว้ในใจของเขา หรือผู้ใดวางสิ่งชั่วร้ายซึ่งทำให้สะดุดไว้ตรงหน้าแล้วยังมาหาผู้เผยพระวจนะ เรา ยะห์เวห์จะตอบเขาเองเกี่ยวกับรูปเคารพมากมายของเขา' เราจะทำเช่นนี้ เพื่อเราจะนำจิตใจของพงศ์พันธุ์อิสราเอลที่ถูกต้อนไปไกลจากเราเนื่องจากรูปเคารพของพวกเขาที่กลับมา'

⁶ ดังนั้นจงกล่าวแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงกลับใจใหม่และจงหันจากรูปเคารพต่างๆ และหันหน้าของพวกเจ้ากลับมาจากทุกอย่างที่น่าเกลียดชังของพวกเจ้า

⁷ เพราะทุกคนที่มาจากพงศ์พันธุ์อิสราเอลและพวกคนต่างชาติทุกคนที่มาอาศัยอยู่ในอิสราเอลคนใดแยกตัวจากเรา และเกิดกบฏรูปเคารพไว้ในใจของเขา ทั้งวางสิ่งชั่วร้ายซึ่งทำให้สะดุดไว้ตรงหน้าของเขา แล้วไปหาผู้เผยพระวจนะเพื่อสอบถามอะไรจากเรา เรา ยะห์เวห์จะตอบเขาเอง⁸ ดังนั้นเราจะตั้งตนเป็นศัตรูกับเขา ทำให้เขาเป็นหมายสำคัญ และเป็นคำสาปแช่ง เพราะเราจะตัดเขาออกจากท่ามกลางประชาชนของเรา เมื่อนั้นพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

⁹ หากผู้เผยพระวจนะคนนั้นหลอกลวงและพูดข้อความใดๆ แล้วเราผู้เป็นพระยาห์เวห์จะหลอกลวงผู้เผยพระวจนะคนนั้น เราจะเหยียดมือออกต่อต้านและทำลายล้างเขาไปจากท่ามกลางประชาชนอิสราเอลของเรา¹⁰ พวกเขาจะต้องรับโทษของพวกเขามา โทษของผู้เผยพระวจนะก็จะเป็นเช่นเดียวกับคนที่มาปรึกษาเขา¹¹ ด้วยเหตุนี้เอง พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะไม่หนีจากการติดตามเราอีกต่อไป ทั้งจะไม่ปล่อยตัวให้เป็นมลทินทั้งปวงอีกต่อไปโดยการละเมิดของพวกเขามาทั้งหมด พวกเขาจะเป็นประชาชนของเราและเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา สิ่งนี้คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

¹² แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า¹³ "เจ้านุตรมนุษย์ หากดินแดนหนึ่งกำบาปโดยไม่ซื่อสัตย์ต่อเรา และเราเหยียดมือของเราออกลงโทษโดยตัดแหล่งอาหารของเขา และส่งการกีดกันอาหารมาคร่ำชีวิตของคนและสัตว์¹⁴ หากแผ่นดินทั้งสามนี้เป็น โนอาห์ ดาเนียล และโยบอยู่ในดินแดนนั้นด้วยพวกเขาก็เพียงแต่ช่วยกู้ตัวเองให้รอดด้วยความชอบธรรมของพวกเขานั้น สิ่งนี้คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁵ หากเราส่งบรรดาสัตว์ป่ามาทั่วดินแดนนั้นและให้พวกมันคร่ำชีวิตผู้คนจนกลายเป็นถิ่นร้าง เพื่อที่จะไม่มีใครกล้าสัญจรไปมาเพราะสัตว์ร้ายนั้น¹⁶ แม้แต่คนทั้งสามนี้อยู่ที่นั่น ถ้าเรามีชีวิตอยู่แม้ฉันใดพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า เขาก็ไม่สามารถช่วยบุตรชายบุตรหญิงของพวกเขาเองได้ฉันนั้น พวกเขาจะช่วยเหลือได้แต่ชีวิตพวกเขาเองเท่านั้น ส่วนดินแดนนั้นจะถูกทิ้งร้างไป

¹⁷ หรือหากเรานำดาบมาฟันดินแดนนั้นและกล่าวว่า 'ให้ดาบกวาดแคว้งไปทั่วดินแดนนั้น และฆ่าทั้งคนและสัตว์'¹⁸ แล้วหากเรามีชีวิตอยู่แม้ฉันใด แม้คนทั้งสามนี้อยู่ที่นั่นด้วย พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า เขาก็ไม่สามารถช่วยบุตรชายบุตรหญิงของพวกเขาเอง พวกเขาจะช่วยเหลือได้แต่ชีวิตพวกเขาเองเท่านั้น

¹⁹หรือหากเราส่งโรครบมาจัดการดินแดนนั้น และระบายโทษของเราออกเหนือแผ่นดินนั้นด้วยการนองเลือด โดยการเข่นฆ่าผู้คนและสัตว์ให้ล้มตาย²⁰ หากแม้ถ้าเรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด แม้นโอาห์ ดาเนียล และโยนอยู่ที่นี่ด้วย พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า พวกเขาที่ไม่สามารถช่วยชีวิตบุตรชาย บุตรหญิงของพวกเขาได้ฉันนั้น พวกเขาจะช่วยกู้ได้แต่ชีวิตพวกเขาเองโดยความเที่ยงธรรมของพวกเขาเท่านั้น

²¹เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะทำให้สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นโดยการส่งโทษทัณฑ์ทั้งสี่ประการของเราคือ การกันดารอาหาร สงคราม สัตว์ร้าย และโรครบ มายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อเข่นฆ่าทุกคนและสัตว์จากเมืองนั้น

²²แต่ดูเถิด จะยังมีผู้รอดชีวิตอยู่ในเมืองบ้าง ผู้ซึ่งจะไปกับบุตรชายและบุตรหญิงของเขา ดูเถิด พวกเขาจะมาหาพวกเขา และพวกเขาจะเห็นความประพฤติ และการกระทำทั้งหลายของพวกเขา และพวกเขาจะใจขึ้นขึ้นกับการลงโทษที่เรานำมาสู่กรุงเยรูซาเล็ม และทุกสิ่งนอกจากนี้ที่เราส่งมาสู่กับดินแดนนี้²³ ผู้รอดชีวิตจะทำให้พวกเขาจะใจขึ้นขึ้นเมื่อพวกเขาเห็นความประพฤติและการกระทำทั้งหลายของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจะรู้ว่าทุกสิ่งที่เราได้กระทำต่อเมืองนี้ เราไม่ได้ทำลงไปโดยเปล่าประโยชน์ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 15

¹แล้วพระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า²“เจ้าบุตรมนุษย์ ไม่เถาจุดมีอะไรดีกว่าทั้งบ้านของต้นไม้ใดๆในป่าหรือ?”³ผู้คนนำไม้จากต้นอ่อนๆไปทำชิ้นงานอะไรได้หรือ? หรือคนนำไม้จากมันไปทำของสำหรับแขวนกางเขนได้หรือ?⁴นี่ก็ดู หากโยนลงไปไฟเป็นเชื้อเพลิง และหากไฟเผาปลายกิ่งสองข้าง และลูกไม้ตรงกลางแล้ว มันจะใช้ประโยชน์อะไรได้?

⁵ดูสิ เมื่อมันถูกไฟไหม้ มันก็ทำประโยชน์อะไรไม่ได้ แน่ละ เมื่อถูกไฟเผาแล้ว มันก็ยังไม่มีความประโยชน์ใดๆ⁶ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราโยนไม้ของต้นอ่อนๆซึ่งอยู่ในหมู่ต้นไม้ในป่าต่างๆ เป็นเชื้อไฟฉันใด เราก็จะปฏิบัติต่อผู้คนที่ยืนอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฉันนั้น

⁷เพราะเราจะตั้งตนเป็นศัตรูกับพวกเขา แม้พวกเขาจะตะเกียกตะกายหนีออกมาจากไฟ แต่ไฟก็ยังจะเผาผลาญพวกเขาอยู่ ดังนั้นเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เมื่อเราตั้งตนเป็นศัตรูกับพวกเขา⁸แล้วเราจะทำให้ดินแดนนั้นถูกทิ้งร้าง เพราะพวกเขาทำผิดบาป นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 16

¹แล้วพระวอนของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า²“เจ้าบุตรมนุษย์ จงบอกกรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับเรื่องการกระทำอันน่าชิงชังของเธอ³และจงประกาศว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเรื่องนี้แก่กรุงเยรูซาเล็มว่า การเริ่มต้นและการกำเนิดของเจ้าได้เกิดขึ้นที่ดินแดนของคนคานาอัน นิดาของเจ้าเป็นชาวอาโมไรต์และมารดาของเจ้าเป็นชาวฮิตไทต์

⁴ในวันที่เจ้าเกิดมา มารดาของเจ้าไม่ได้ตัดสายสะดือให้ และนางก็ไม่ได้อาบน้ำและถูกเจ้าให้สะอาดด้วยเกลือหรือเอาผ้าอ้อมพันให้เจ้า⁵ไม่มีใครเหลียวแลลงสารเจ้า หรือเมตตาพอที่จะทำสิ่งเหล่านี้ให้เจ้า เพื่อแสดงความเมตตาต่อเจ้า ในวันที่เจ้าเกิดมา ชีวิตของเจ้าก็เป็นที่รังเกียจเถิดฉันท์ เจ้าถูกทิ้งไว้กลางทุ่งโล่ง

⁶แต่เราได้ผ่านมาใกล้เจ้าและเราเห็นเจ้าตื่นมิดตัวไปมาในกองเลือดของเจ้า ดังนั้นเราจึงพูดกับเจ้าในกองเลือดว่า "มีชีวิต" เราจึงพูดกับเจ้าในกองเลือดว่า "มีชีวิต"⁷เราได้ทำให้เจ้าเติบโตเหมือนอย่างพืชในท้องทุ่ง เจ้าก็ได้เจริญวัยและได้โตขึ้น และเจ้าเป็นเหมือนอัญมณีแห่งอัญมณีทั้งหลาย ทรงอกของเจ้าเต่งตึงขึ้น และผมก็ยาวหนาขึ้น แต่เจ้าก็ยังล่อนจ้อนและเปลือยอยู่

⁸ต่อมาเมื่อเราได้ผ่านไปอีกและมองดูเจ้า ก็เห็นว่าเจ้าโตพอที่จะมีความรักได้แล้ว ดังนั้นเราจึงคลี่เสื้อคลุมของเราคลุมกายเจ้า และปกปิดความเปล่าเปลือยของเจ้าไว้ แล้วเราได้ให้คำปฏิญาณและกำหนดสัญญากับเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า และเจ้าจึงเป็นกรรมสิทธิ์ของเรา

⁹ดังนั้นเราได้อาบน้ำให้เจ้า และล้างเลือดจากตัวเจ้าและเราเอาน้ำมันขโมยให้เจ้า¹⁰เราได้นำชุดปักและรองเท้าหนังสวมเท้าของเจ้า เราห่มเจ้าด้วยผ้าลินินเนื้อดี และคลุมกายเจ้าด้วยผ้าไหม¹¹ต่อมาเราได้ตกแต่งเจ้าด้วยเพชรนิลจินดา และเราสวมกำไลมือนบนมือของเจ้า และสร้อยคอครอบคอของเจ้า¹²เราได้ใส่ห่วงจูงที่รูของของเจ้า และตุ้มหูที่หูของเจ้า และสวมมงกุฎงามให้บนศีรษะของเจ้า

¹³ดังนั้นเจ้าจึงถูกประดับด้วยทองคำและเงิน และเจ้าถูกแต่งตัวด้วยผ้าลินินเนื้อดี ผ้าไหม และผ้าปัก เจ้าได้รับประทานแป้งเนื้อละเอียด น้ำผึ้ง และน้ำมัน และเจ้าได้กลายเป็นคนสวยงามมาก และเจ้าได้กลายเป็นราชินี¹⁴ชื่อเสียงของเจ้าก็เลื่องลือไปในหมู่ชนชาติเนื่องด้วยความสวยงามของเจ้า เพราะสง่าสมบุรณ์แบบที่เรามอบให้แก่เจ้านั้นทำให้เจ้างามเพียบพร้อม นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁵แต่เจ้าได้วางใจในความงามของตัวเอง และเจ้าได้ประพฤติตัวเหมือนหญิงโสเภณีจากการใช้ชื่อเสียงของเจ้า เจ้าได้โปรยเสน่ห์ให้ทุกคนที่ผ่านไปมา ดังนั้นความสวยงามของเจ้าก็ไดตกเป็นของเขา¹⁶แล้วเจ้าได้เอาเสื้อผ้าของเจ้าไปทำให้สถานสูงสวยงามด้วยสีสันต่างๆ และที่นั่นเจ้าได้ประพฤติตัวเหมือนหญิงโสเภณี สิ่งเหล่านี้ไม่น่าเกิดขึ้นและไม่น่ามีอยู่เลย

¹⁷เจ้ายังได้เอาเพชรนิลจินดาชิ้นเลิศ และเครื่องประดับทองคำและเงินที่เราได้มอบให้เจ้า และเจ้าทำตัวของเจ้าเองสำหรับล่อพวกผู้ชาย และปฏิบัติตัวกับพวก

เขาเหมือนหญิงโสเภณีได้ทำ¹⁸เจ้าได้นำผ้าปีกของเจ้าและสวมให้พวกเขา และเจ้าได้เอาน้ำมันกับเครื่องหอมของเราไปวางไว้ต่อหน้าพวกเขา¹⁹อาหารที่เราได้ให้เจ้า ทำด้วยแป้งอย่างดี น้ำมัน และน้ำผึ้ง เจ้าก็ได้เอาเครื่องหอมวางไว้ต่อหน้าพวกเขา เพราะนี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

²⁰แล้วเจ้าถึงกับจับบุตรชายบุตรหญิงที่เจ้าคลอดออกมา และเราได้ทำการถวายบูชาพวกเขาเพื่อเป็นอาหารแก่รูปเคารพต่างๆ การที่เจ้าประพฤติตัวเหมือนหญิงโสเภณีเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือ?²¹เจ้าได้ฆ่าลูกๆ ของเราและเผาพวกเขาในกองไฟ²²ตลอดการกระทำอันน่าชิงชังและการแพศยานอกใจของเจ้า เจ้าไม่ได้คิดถึงวัยเยาว์ของเจ้า เมื่อเจ้าเปล่าเปลือยและตัวสั่นจั่นและเดินไปเดินมาอยู่ในกองเลือดของเจ้า

²³พินาศ พินาศจะมีแก่เจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า นอกเหนือจากความชั่วร้ายทั้งหมดของเจ้าแล้ว²⁴เจ้ายังได้สร้างที่พำนักให้กับตัวเองในที่สาธารณะทุกแห่ง

²⁵เจ้าได้สร้างสถานสูงของเจ้าไว้ที่หัวถนนทุกสาย และทำให้ความงามของเจ้าลดค่าลง เพราะเจ้าได้พัสักให้ทุกคนที่ผ่านไปมาด้วยความสำส่อนมากยิ่งขึ้น²⁶เจ้าทำตัวเหมือนหญิงโสเภณีกับชาวอียิปต์ เพื่อนบ้านผู้มากด้วยราคะ และเจ้าได้ทำตัวแพศยามากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเป็นการยั่วโกเสของเรา

²⁷ดูเถิด เราจะตีเจ้าด้วยมือของเรา และตัดอาหารของเจ้า เราจะมอบชีวิตของเจ้าให้แก่พวกศัตรูของเจ้า คือบรรดาบุตรหญิงของชาวฟิลิสเตีย ผู้ซึ่งตกตะลึงละอายใจในความประพฤติอันต่ำทรามของเจ้า²⁸เจ้าทำตัวเหมือนหญิงโสเภณีกับชาวอัสซีเรียเพราะเจ้าไม่จุ่มในกาม เจ้าทำตัวเหมือนหญิงโสเภณีและก็ยังไม่หน้าใจ²⁹เจ้าก็ทวีความสำส่อนเหมือนหญิงโสเภณีมากยิ่งขึ้น ในดินแดนแห่งพ่อค้าวานิชกาลเดียว แต่ถึงขนาดนี้แล้วเจ้าก็ยังไม่หน้าใจ

³⁰ทำไมจิตใจของเจ้าถึงผิดปกติเช่นนี้ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เจ้าได้ทำสิ่งต่างๆ ทั้งหมดนี้ถึงเพียงนี้ ที่ทำตัวเป็นหญิงแพศยาที่ไม่มีอย่างอายเช่นนี้หรือ?³¹เจ้าได้สร้างสถานสูงต่างๆ ไว้ที่หัวถนนทุกแห่งและที่พำนักในที่สาธารณะทุกแห่ง กระนั้นเจ้ายังไม่เหมือนกับหญิงโสเภณีเพราะเจ้าปฏิเสธคำจ้าง

³²เจ้าคือหญิงผิดประเวณี เจ้าขึ้นชอบคนแปลกหน้ายิ่งกว่าสามีของเจ้าเอง³³หญิงโสเภณีทุกคนได้รับคำจ้าง แต่เจ้าให้คำจ้างแก่ผู้รักทั้งปวง ให้สินบนจ้างเขา มหาเจ้าจากทุกหนทุกแห่ง เพื่อการกระทำแพศยาของเจ้า³⁴ดังนั้นมีความแตกต่างระหว่างเจ้ากับหญิงอื่นๆ เพราะไม่มีใครไปหาเจ้าเพื่อจะขอเจ้ากลับนอนกับพวกเขา เจ้ายอมจ่ายคำจ้าง แต่ไม่ได้อะไรตอบแทน

³⁵ฉะนั้น หญิงแพศยาเอ๋ย จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์³⁶พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เนื่องจากเจ้าไปรบกวนราคะตัณหา และเผยสงวนของเจ้าโดยการสำส่อนกับผู้รักทั้งหลายและรูปเคารพอันน่าชิงชังทั้งหลายของเจ้า และเพราะเลือดลูกๆ ของเจ้าที่เจ้าได้ให้แก่รูปเคารพเหล่านั้นของเจ้า³⁷ดังนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมผู้รักทุกคนที่เจ้าพบ ทุกคนที่เจ้ารักและผู้ที่เจ้าเกลียด และเราจะรวบรวมพวกเขาจากทุกด้านมาเล่นงานเจ้า เราจะเปิดเผยความเปลือยเปล่าของเจ้าต่อพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะเห็นความเปลือยเปล่าทั้งหมดของเจ้า

³⁸เพราะเราจะตัดสินลงโทษเจ้าในฐานะผู้หญิงที่ล่วงประเวณีและทำให้หลังเลือด และเราจะนำการชกเลือดด้วยพระพิโรธและความหึงหวงของเรามาถึงเจ้า³⁹เราจะมอบเจ้าไว้ในมือของพวกเขาดังนั้นพวกเขาจะพิงที่พำนักของเจ้าและทำลายสถานสูงของเจ้า และพวกเขาจะฉีกเสื้อผ้าของเจ้าออก และเอาเครื่องประดับทั้งหมดของเจ้าไป พวกเขาจะทิ้งเจ้าไว้ให้เปลือยเปล่าและสั่นจั่น

⁴⁰แล้วพวกเขาจะยกขบวนมาสู่กับเจ้าและข้างเจ้าด้วยก้อนหิน และพวกเขาจะสับเจ้าออกเป็นชิ้นๆ ด้วยดาบของพวกเขา⁴¹พวกเขาจะเผาบรรดาบ้านเรือนของเจ้าและจะกระทำหลายสิ่งในการลงโทษเจ้าต่อหน้าเจ้าต่อหน้าต่อตาผู้หญิงมากมาย เพราะเราจะยุติการแพศยาของเจ้า และเจ้าจะไม่จ่ายคำจ้างให้บรรดาผู้รักของเจ้าได้อีกต่อไป⁴²เมื่อนั้นโทษที่เรามีต่อเจ้าจะยุติลง โทษของเราจะหันเหไปจากเจ้า เราจะพอใจ และจะไม่โกรธอีก

⁴³เพราะเจ้าไม่ได้ระลึกถึงวัยเยาว์ของเจ้า และเจ้าทำให้เราสิ้นแค้นด้วยความโกรธเพราะสิ่งทั้งหมดนี้ ดังนั้น ดูเถิดเราเองจะลงโทษในสิ่งที่เจ้าได้กระทำให้ตกบนศีรษะของเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เจ้าไม่ได้เพิ่มความแพศยาเข้ากับการกระทำอันน่าชิงชังอื่นๆ ทั้งหมดของเจ้าหรือหรือ?

⁴⁴ดูเถิดทุกคนที่กล่าวสุภาษิตจะกล่าวถึงเจ้าว่า "มารดาเป็นอย่างไร บุตรสาวก็เป็นอย่างนั้น"⁴⁵เจ้าเป็นบุตรสาวของมารดาเจ้า ผู้เกลียดชังสามีกับลูกๆ ของตน และเจ้าเป็นน้องของพวกพี่สาวเจ้า ผู้เกลียดชังสามีกับลูกๆ ของพวกเขา มารดาของเจ้าเป็นชาวฮิตไทต์และบิดาของเจ้าเป็นชาวอาโมไรต์

⁴⁶พี่สาวของเจ้าคือสะมาเรียและบุตรสาวทั้งหลายของนางซึ่งอาศัยอยู่ทางเหนือ ส่วนน้องสาวของเจ้าซึ่งอาศัยอยู่ทางใต้คือโสโดมและบุตรสาวทั้งหลายของนาง

⁴⁷เจ้าไม่เพียงแต่ดำเนินในวิถีทางอันชั่วร้ายของพวกเขา และเลียนแบบการกระทำอันน่าชิงชังของพวกเขาเท่านั้น แต่ไม่นานวิถีทั้งปวงของเจ้าก็ต่ำทรามมากกว่าพวกเขาเสียอีก⁴⁸เราใช้ชีวิตอยู่แปดวันใด นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า โสโดมน้องสาวของเจ้าและบรรดาบุตรของนางยังไม่เคยทำสิ่งที่เจ้ากับบุตรสาวทั้งหลายของเจ้าทำลงไปนั้น

⁴⁹ดูเถิดนี่คือบาปของน้องสาวโสโดมของเจ้า คือ นางหยิ่งยโสในเวลาร่วงของนาง ไม่ใส่ใจ และไม่มีความทุกข์ร้อนอันใด นางไม่ได้ยื่นมือช่วยเหลือพวกคนยากจนและพวกคนขัดสน⁵⁰นางได้หยิ่งยโสและได้ทำสิ่งที่น่าชิงชังต่อหน้าเรา ดังนั้นเราได้จึงกำจัดพวกเขาไปตามที่เจ้าได้เห็นแล้ว

⁵¹สะมาเรียทำบาปไม่ได้ครั้งหนึ่งของเจ้า แต่เจ้าได้ทำสิ่งที่น่าชิงชังมากกว่าที่พวกเขาทำเสียอีก และเจ้าได้แสดงให้เห็นว่าพี่สาวและน้องสาวของเจ้าดีกว่าเจ้า

เพราะสิ่งอันน่าชิงชังทั้งสิ้นที่เจ้าได้ทำ⁵² โดยเฉพาะเจ้าได้แสดงความละอายขายหน้าของเจ้า ในลักษณะนี้เจ้าได้ทำให้พี่สาวและน้องสาวของเจ้าดูดีกว่าเจ้า เนื่องจากบาปทั้งหลายของเจ้าที่เจ้าได้กระทำทั้งหมดที่ชั่วช้าเลวทราม พี่สาวและน้องสาวของเจ้าจึงดูเหมือนดีกว่าเจ้า โดยเฉพาะเจ้า ได้แสดงความละอายขายหน้าของเจ้า ในลักษณะนี้เจ้าได้ทำให้พี่สาวและน้องสาวของเจ้าดูดีกว่าเจ้า

⁵³ เพราะเราฟื้นคืนอนาคตอันรุ่งโรจน์ให้แก่พวกเขา อนาคตอันรุ่งโรจน์ของโสโดมกับบรรดานุตรสาวของนาง และอนาคตอันรุ่งโรจน์ของสะมาเรียกับบรรดานุตรสาวของนาง แต่อนาคตอันรุ่งโรจน์ของเจ้าจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา⁵⁴ ด้วยเรื่องเหล่านี้เจ้าก็แสดงความอับอายของเจ้า และละอายใจในสิ่งที่ปวงที่พวกเจ้าได้ทำลงไป และด้วยวิธีนี้เจ้าจะทำให้พวกเขานั้นรู้สึกดีขึ้น⁵⁵ ดังนั้นพี่สาวและน้องสาวของเจ้าคือโสโดมกับพวกบุตรสาวของนางจะคืนสู่สภาพเดิม และสะมาเรียกับพวกบุตรสาวของนางก็จะคืนสู่สภาพเดิม แล้วเจ้ากับพวกบุตรสาวของเจ้าก็จะคืนสู่สภาพเดิมด้วย

⁵⁶ ปากของเจ้าไม่ยอมแม้แต่จะเอ่ยถึงโสโดมน้องสาวของเจ้าในวันแห่งความหยิ่งผยองของเจ้า⁵⁷ ก่อนหน้าความชั่วร้ายของเจ้าจะถูกเปิดโปง แต่ตอนนี้เจ้าก็เป็นผู้ที่ถูกดูหมิ่นเหยียดหยามโดยบุตรสาวทั้งหลายแห่งเอโดมรวมทั้งบุตรสาวทั้งหลายของคนฟีลิสเตียรอบตัวเธอ ประชาชนทั้งปวงก็ดูหมิ่นเหยียดหยามเจ้า⁵⁸ เจ้าจะแสดงความละอายและการกระทำที่น่ารังเกียจของเจ้านี้คือประกาศของพระยาห์เวห์

⁵⁹ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะจัดการกับเจ้าอย่างสาสม เพราะเจ้าดูหมิ่นเหยียดหยามคำปฏิญาณของเราโดยละเมิดพันธสัญญา

⁶⁰ แต่เราจะระลึกถึงพันธสัญญาที่เราไว้กับเจ้าเมื่อครั้งเจ้ายังเยาว์วัย และเราจะสถาปนาพันธสัญญานิรันดร์กับเจ้า⁶¹ แล้วเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางของเจ้า และอับอายใจเมื่อเจ้ารับเอาพี่สาวทั้งหลายและน้องสาวทั้งหลาย เราจะยกพวกเขาให้เจ้าเป็นบุตรสาว แต่ไม่ใช่ตามพันธสัญญาที่เราไว้กับเจ้า

⁶² เราเองจะสถาปนาพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์⁶³ เพราะทุกสิ่งที่เจ้าทำลงไป เจ้าจะจำได้และละอายใจ ดังนั้นเจ้าจะไม่กล้าเปิดปากพูดอีกเลยเนื่องจากความละอายใจของเจ้า เมื่อเราได้ยกโทษเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่เจ้าได้ทำลงไป นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 17

¹ พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงยกปริสนาและกล่าวเป็นคำอุปมาแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอล³ ให้กล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า มีนกอินทรีหิม่าตัวหนึ่งมีปีกใหญ่และขนปีกยาว ทั้งมีขนมากมายและหลากหลาย มันได้มายังเลบานอน และได้มาเฝ้ายอดของต้นสนสินี⁴ มันได้เด็ดยอดกิ่งอ่อนแล้วก็ได้คาบไปยังดินแดนแห่งคานาอัน และมันได้ไปปลูกไว้ในเมืองของพวกฟอคำ

⁵ มันก็ยังได้เอาเมล็ดพืชแห่งดินแดน และได้ไปปลูกไว้ในดินอุดมสมบูรณ์ มันได้เอาเมล็ดไว้ที่ข้างน้ำมากมายเหมือนกับต้นหลิว⁶ จากนั้นมันก็แตกหน่อและกลายเป็นเถาพุ่มที่แผ่กว้างถึงพื้น กิ่งทั้งหลายของต้นนี้ก็ทอดมายังตัวนกอินทรี และรากก็ยังคงอยู่ข้างใต้มัน ดังนั้นเมล็ดจึงได้กลายเป็นเถาพุ่มและงอกกิ่งก้านรวมทั้งได้แตกหน่อทั้งหลาย

⁷ แต่มีนกอินทรีตัวใหญ่มากอีกตัวหนึ่ง มีปีกใหญ่และขนมากมาย ดูเถิดเถาพุ่มนี้ก็ได้ซ่อนรากไปหานกอินทรีตัวนี้ และทอดกิ่งก้านไปยังนกตัวนี้จากร่องที่ปลูกอยู่นั้นเพื่อให้คนนี้ได้รดน้ำให้มัน⁸ แม้ว่ามันได้ถูกปลูกไว้ในที่ที่ดีใกล้น้ำมากมายแล้ว เพื่อให้แตกแขนงและเกิดผลให้เป็นเถาพุ่มที่ดีเลิศ'

⁹ จงกล่าวกับประชาชนว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เถานั่นจะเจริญได้หรือไม่? นกตัวนั้นจะไม่ได้ซ่อนรากมันขึ้นและได้เกิดผลมันหรือแล้วเถานั่นก็จะเหี่ยวแห้ง และทุกส่วนที่งอกใหม่ของมันจะเหี่ยวแห้งอย่างนั้นหรือไม่? ไม่จำเป็นต้องใช้แขนกล้ำสันหรือคนจำนวนมากที่สามารถถอนรากของมันทั้งหมดได้¹⁰ ดังนั้น ดูเถิด ภายหลังมันถูกย้ายไปปลูกใหม่ มันจะเจริญขึ้นหรือไม่? เมื่อลมทิศตะวันออกพัดถูกมันเข้ามันก็จะไม่เหี่ยวแห้งหรือไม่? คือเหี่ยวแห้งอย่างสิ้นเชิงไปถึงร่องที่มันเกิดมานั้น"

¹¹ แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า¹² "จงกล่าวกับพงศ์พันธุ์กบฏนั้นว่า พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าสิ่งเหล่านี้มีความหมายอะไร? ดูเถิด กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้มายังกรุงเยรูซาเล็มและได้นำเอากษัตริย์และเจ้าเมืองทั้งหลายนำกลับไปให้ตนเองในเมืองบาบิโลน

¹³ แล้วเขาได้เอาเชื้อพระวงศ์ผู้หนึ่งมา แล้วทำพันธสัญญากับผู้หนึ่งและให้ผู้นั้นสาบานตัว เขาได้นำเอาพวกคนสำคัญๆ ของดินแดนนั้นไป¹⁴ เพื่อว่าอาณาจักรนั้นจะอ่อนแอและตั้งตัวขึ้นอีกไม่ได้ ดินแดนนั้นจะอยู่รอดโดยการรักษาพันธสัญญาของเขา

¹⁵ แต่กษัตริย์แห่งกรุงเยรูซาเล็มได้กบฏต่อเขาโดยส่งทูตของเขาไปยังอียิปต์ด้วยหวังว่าจะได้นำมากมายและกองทัพ เขานั่นจะเจริญหรือไม่? เขาจะสำเร็จหรือไม่? เขาทำสิ่งเหล่านี้จะหนีรอดหรือไม่? หากเขาหักพันธสัญญาเขาจะหนีรอดหรือไม่?¹⁶ เรามีชีวิตอยู่ในวันนี้ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า คนผู้นั้นจะต้องตายในสถานที่ของกษัตริย์ผู้ได้ตั้งเขาให้เป็นกษัตริย์ กษัตริย์ผู้ซึ่งได้เหยียดหยามคำสาบานของเขา และเขาได้หักพันธสัญญาของเขา เขาจะตายในกลางกรุงบาบิโลน

¹⁷ ฟาโรห์พร้อมกองทหารกล้าและมีพลพรรคมากมายเพื่อการสงครามจะไม่ช่วยปกป้องเขาในการสงคราม เมื่อกองทัพบาบิโลนได้มีการก่อแข็งเกินและก่อกำแพงล้อมเพื่อจะทำลายชีวิตจำนวนมาก¹⁸ เพราะกษัตริย์ได้ดูหมิ่นคำสาบานของเขา และหักพันธสัญญา ดูเถิด เขาได้ยื่นมือเพื่อสาบานตนแต่ยังทำสิ่งเหล่านี้ เขาจะหนีรอดไปไม่ได้

¹⁹ ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่ในวันนี้ คำปฏิญาณของเราที่เขาคิดเหยียดหยามและพันธสัญญาของเราที่เขาได้หักเสียไม่ใช่หรือ? เราจะลงทัณฑ์ให้ตกแก่ศีรษะของเขาผู้นั้น²⁰ เราจะกางตาข่ายของเราคลุมเขา แล้วเขาจะติดกับของเรา ต่อมาเราจะนำเขาเข้าไปในบาบิโลนและจะตัดสินเขาที่

นั้นในความไม่ซื่อสัตย์ของเขาที่เขาได้ทรยศเรา²¹ ส่วนพวกที่ฟ่ายหนีทั้งหมดของกองทัพอจะตายเพราะดาบ และพวกที่รอดตายจะกระเจาไปในทุกทิศทาง แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ เราได้ประกาศแล้วว่าเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้น"

²²พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'ดังนั้น เราเองจะเอาจากปลายยอดสูงสุดของต้นสนซีดาร์มาปักไว้ เราจะหักหน่ออ่อนจากยอดของมันมา และเราเองจะปลูkmันไว้ และเราเองจะปลูkmันไว้บนภูเขาสูง²³ เราเองจะปลูkmันไว้บนเทือกเขาของอิสราเอลเพื่อว่ามันจะแตกกิ่งและเกิดผล และกลายเป็นต้นสนซีดาร์ที่สวยงามเพื่อว่านกที่บินได้ทุกชนิดจะมาอาศัยอยู่ได้มัน พวกมันจะมาทำรังที่ร่มเงาของกิ่งมัน

²⁴แล้วต้นไม้ทุกต้นในทุกๆ จะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เราทำต้นไม้สูงให้เตี้ยลงและทำต้นไม้เตี้ยให้สูงขึ้น เราทำต้นไม้เขียวให้แห้งไปและทำต้นไม้แห้งให้งามสดขึ้น เราเป็นพระยาห์เวห์ได้เปล่งวาจาแล้วและเราจะทำเช่นนั้น"

Chapter 18

¹พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มายังข้าพเจ้าอีกครั้ง ตรัสว่า² "เจ้าหมายถึงอะไร เมื่อพวกเจ้ากล่าวสุภาณนี้เกี่ยวกับดินแดนอิสราเอลและกล่าวว่า 'บิดาทั้งหลายกินอุ้งเปรี๊ยะ รวมทั้งบุตรทั้งหลายก็เข็ดฟัน'?"

³นี่คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใดเจ้าจะไม่มีโอกาสที่จะกล่าวสุภาณนี้ในอิสราเอลอีกต่อไปฉันนั้น⁴ ดูเถิด ทุกชีวิตเป็นของเรา ชีวิตของบิดาเป็นของเราและชีวิตของบุตรชายก็เป็นของเราด้วย ผู้ใดที่ทำบาปผู้นั้นจะต้องตาย

⁵สิ่งที่สามารถพูดได้เกี่ยวกับผู้ที่เที่ยงธรรมและผู้ที่ดำเนินความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมคือ⁶ ถ้าหากคนนั้นไม่ได้กินที่บนภูเขาหรือขายตาขึ้นมองไปยังรูปเคารพของพงศ์พันธุ์อิสราเอล และไม่ได้นำให้ภรรยาเพื่อนบ้านเป็นมลทิน หรือเข้าหาผู้หญิงในเวลาเธอมีประจำเดือน เขาเป็นคนที่ชอบธรรมเช่นนั้นหรือ?

⁷สิ่งที่สามารถพูดได้คือเขาไม่ได้บีบบังคับคนหนึ่งคนใด รวมทั้งคืนของคำประกันให้แก่ลูกหนี้ และเขาไม่เคยปล้นทรัพย์แต่ให้อาหารของเขาแก่คนที่หิวรวมทั้งให้เสื้อผ้าคลุมกายแก่คนที่เปลือย เขาเป็นคนที่เที่ยงธรรมหรือ?⁸ สิ่งที่สามารถพูดได้คือผู้ใดที่ได้ให้กู้ยืมโดยไม่คิดดอกเบี้ยสำหรับเงินที่เขากู้มากเกินไป แต่เขาก็ไม่ได้เอากำไรมากเกินไปจากสิ่งที่เขาขายเช่นนั้นหรือ? มีการพูดถึงเขาว่าเขาดำเนินความยุติธรรมและสร้างความสัตย์จริงระหว่างคนด้วยกัน⁹ ถ้าหากคนนั้นดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษากฎหมายทั้งหลายของเราโดยทำอย่างซื่อสัตย์แล้ว ดังนั้นคำสัญญาสำหรับคนที่เที่ยงธรรมนี้ก็คือ เขามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน" นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁰แต่ถ้าหากเขามีบุตรชายที่ชอบใช้ความรุนแรงผู้ที่ทำให้โลหิตตก และได้ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดในสิ่งเหล่านี้¹¹ (แม้ว่าผู้เป็นบิดาไม่ได้ทำสิ่งเหล่านี้เลย) เขารับประทานอาหารที่สถานบูชาบนภูเขา เขาสร้างราศีแก่ภรรยาของเพื่อนบ้าน เราจะพูดว่าเขาเป็นคนเช่นไรดี?

¹²ชายคนนี้รังแกคนยากจนและคนขัดสน เขาปล้นชิง และเขาไม่ยอมคืนของประกัน และเขาได้ขายตาของเขาขึ้นมองดูรูปเคารพและทำสิ่งที่น่าชิงชังทั้งหลาย¹³ และเขาให้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยสูงเกินเหตุและเขาหากำไรมากเกินไปจากการกู้ยืม คนนี้ควรจะมีชีวิตอยู่อย่างนั้นหรือ? แน่ฉันใดเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ และโลหิตของเขาจะตกบนเขาเพราะเขาได้ทำสิ่งที่น่าชิงชังถึงปวงเหล่านี้

¹⁴แต่ดูเถิด สมบัติว่ามีคนหนึ่งที่มีบุตรชายคนหนึ่ง และบุตรชายของเขาได้เห็นความบาปถึงปวงที่บิดาได้ทำ และแม้ว่าเขาเห็น เขาก็ไม่ได้ทำตามสิ่งเหล่านั้น¹⁵ บุตรชายคนนั้นไม่ได้รับประทานอาหารที่สถานบูชาบนภูเขา และขายตามองรูปเคารพทั้งหลายของพงศ์พันธุ์อิสราเอล เขาไม่ได้สร้างราศีแก่ภรรยาของเพื่อนบ้าน เราจะกล่าวว่าเขาเป็นคนเช่นไรดี?

¹⁶บุตรชายคนนั้นไม่ได้ข่มเหงรังแกผู้ใด หรือคิดดอกเบี้ยในการกู้ยืม หรือขโมยสิ่งใดๆ แต่ให้อาหารแก่ผู้หิวโหยและให้เครื่องนุ่งห่มแก่ผู้ที่เปลือยกาย¹⁷ บุตรชายคนนั้นไม่กดขี่ใครหรือให้ยืมโดยไม่คิดดอกเบี้ยสูงเกินเหตุหรือหากำไรมากเกินไปจากการกู้ยืม แต่เขารักษาบทบัญญัติและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของเรา บุตรชายคนนั้นจะไม่ตายเพราะบาปของบิดาของเขา เขามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน

¹⁸บิดาของเขาหาเงินด้วยการกดขี่คนอื่น ๆ โดยการขู่กรรโชกทรัพย์ ปล้นชิงพี่น้อง และทำผิดในหมู่ประชาชนของเขา ดูเถิด เขาจะตายเพราะบาปของเขา

¹⁹แต่เจ้าก็ยังถามว่า 'ทำไมบุตรชายไม่ต้องร่วมรับโทษความผิดของบิดาเล่า?' เพราะบุตรชายได้ทำสิ่งที่ถูกต้องและเที่ยงธรรม และได้ใส่ใจทำตามกฎเกณฑ์ของเราทั้งหมด เขาได้ทำสิ่งเหล่านี้ครบถ้วน เขาจะดำรงชีวิตอยู่อย่างแน่นอน!²⁰ ผู้ใดที่ทำบาป ผู้นั้นจะต้องตาย บุตรชายไม่ต้องร่วมรับโทษกับความผิดของบิดา ทั้งบิดาก็ไม่ต้องร่วมรับโทษกับความผิดของบุตรชาย คนที่เที่ยงธรรมจะได้รับผลแห่งความเที่ยงธรรมของเขาเอง และคนชั่วก็จะต้องได้รับการกล่าวโทษจากความชั่วร้ายของเขาเอง

²¹แต่หากคนชั่วหันหนีจากบาปถึงปวงที่เขาทำ และรักษากฎหมายทั้งหลายของเรารวมทั้งทำสิ่งที่ถูกต้องและเที่ยงธรรม เขามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอนและไม่ตาย²² การละเมิดทั้งหมดที่เขาได้ทำลงไปจะไม่เป็นที่ยึดจำและไม่นำมาเป็นข้อฟ้องเอาผิดเขา เขามีชีวิตอยู่เพราะสิ่งที่เที่ยงธรรมที่เขาได้ทำนั้น

²³นี่คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เราพึงพอใจในความตายของคนชั่วร้าย และเราจะไม่ยินดีมากกว่าเมื่อเขาหันจากทางชั่วของเขาและมีชีวิตอยู่หรือ?

²⁴แต่หากคนที่ยงธรรมหันหน้าจากความเที่ยงธรรมของเขาไปทำบาป และทำสิ่งที่น่าชิงชังทั้งหลายเช่นเดียวกับคนชั่ว เขาจะมีชีวิตอยู่ได้หรือ? ความเที่ยงธรรมทั้งปวงที่เขาได้ทำจะไม่เป็นที่ยึดจำ เมื่อเขาทรยศเราในการกบฏของเขา ดังนั้นเขาจะตายในความบาปทั้งหลายที่เขาได้ทำ

²⁵แต่เจ้าก็ยังกล่าวว่า 'วิถีทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม' พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด วิถีทางของเราไม่ยุติธรรมหรือ? วิถีทางของเจ้ายุติธรรมอย่างนั้นหรือ? ²⁶เมื่อคนชอบธรรมหันหน้าจากความชอบธรรมของเขาและทำบาปซึ่งเขาตายเพราะบาป แล้วเขาจะตายเพราะบาปที่เขาได้ทำลงไป

²⁷แต่เมื่อคนชั่วหันหน้าจากความชั่วของเขาที่เขาได้ทำไปแล้ว และกลับมาทำสิ่งที่ยุติธรรมและชอบธรรม เมื่อนั้นเขาจะสงวนชีวิตของเขาไว้ ²⁸เพราะเขาได้เห็นและหันหน้าจากการละเมิดทั้งหมดที่เขาได้ทำไป เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอนและเขาจะไม่ตาย

²⁹แต่พงศ์พันธุ์อิสราเอลก็ยังกล่าวว่า 'วิถีทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม' ประชาชนอิสราเอลเอ๋ย วิถีทางของเราไม่ยุติธรรมอย่างไรหนอ? วิถีทางของพวกเขาต่างหากที่ไม่ยุติธรรม ³⁰ดังนั้นเราจะตัดสินเจ้าแต่ละคนตามการกระทำของเขา พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงกลับใจใหม่และหันหน้าจากการละเมิดทั้งสิ้นของพวกเขาเพื่อการละเมิดเหล่านั้นจะไม่เป็นหินสะดุดแห่งความผิดบาปที่กีดขวางเจ้า

³¹จงละทิ้งการล่วงละเมิดทั้งสิ้นที่พวกเขาเองทำลงไป จงรับเอาจิตใจและวิญญาณใหม่เถิด พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะตายทำไมเล่า? ³²เพราะเราไม่ได้พึงพอใจในความตายของผู้หนึ่งผู้ใด นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงกลับใจใหม่และมีชีวิตอยู่เถิด

Chapter 19

¹"ตอนนี้เจ้าจงเปล่งเสียงร้องบอกเพลงร้องทุกข์ต่อผู้นำทั้งหลายของอิสราเอล² และร้องว่า 'มารดาของเจ้าเป็นใครหนอ? นางสิงโต นางอยู่กับลูกสิงโตตัวผู้ของนางท่ามกลางฝูงสิงโตหนุ่ม และนางได้เสียงดูลูกๆ ของนาง³ บางทีผู้ที่ได้เสียงหนึ่งในบรรดาลูกสิงโตของนางให้เติบโตขึ้นเป็นสิงโตหนุ่ม สิงโตที่ฝึกหัดฉีกเหยื่อของมัน แล้วมันก็ได้กัดกินคน⁴ แล้วบรรดาชนชาติได้ยินเรื่องของมัน มันถูกจับได้ในกับดักของพวกเขา และพวกเขาเอาของเกี่ยวนำมันไปยังแผ่นดินอียิปต์

⁵แล้วนางได้เห็นว่ามีนางคอยการกลับมาของมันนานแล้ว ความหวังของนางก็ได้หมดไป ดังนั้นนางจึงได้เอาลูกสิงโตมาอีกตัวหนึ่งและได้เลี้ยงมันให้เป็นสิงโตหนุ่ม⁶ สิงโตหนุ่มตัวนี้เที่ยวไปในท่ามกลางพวกสิงโต และมันได้กลายเป็นสิงโตหนุ่ม และได้เรียนรู้ที่จะฉีกพวกเหยื่อของมัน มันได้กัดกินบรรดาผู้คน⁷ มันได้จับหญิงม่ายทั้งหลายของพวกเขาและทำลายเมืองทั้งหลายของพวกเขา ดินแดนและผู้ที่อยู่ในนั้นก็ร้างเปล่าเมื่อได้ยินเสียงคำรามของมัน

⁸แต่บรรดาชนชาติจากแคว้นทั่วทั้งหมดยกย่อง ก็ได้มาต่อสู้มัน พวกเขาทางซ้ายของพวกเขาออกคลุมมัน มันก็ถูกจับอยู่ในกับดักของพวกเขา⁹ พวกเขาเอาของเกี่ยวมันไปยังไว้ในกรงแล้วพวกเขาได้นำมันมายังกษัตริย์บาบิโลน พวกเขาได้นำมันไว้ในที่มันแข็งแรงเพื่อที่เสียงของมันจะได้ยินต่อไปอีกบนภูเขาแห่งอิสราเอล

¹⁰มารดาของเจ้าเหมือนเถาวัลย์ปลุกอยู่ในสวนอยู่ในโลหิตของเจ้าริมน้ำ มีผลดกและมีแขนงมากมายเพราะมีน้ำบริบูรณ์¹¹ มันมีแขนงที่แข็งแรงมากเหมาะจะใช้สำหรับเป็นคทาของผู้ครอบครอง และมันชูขึ้นสูงท่ามกลางแขนงที่หนาทึบ รวมทั้งความสูงเด่นของมันก็ได้เป็นที่พบเห็นโดยใบหนาทึบของมัน

¹²แต่ว่ามันถูกถอนออกด้วยความโกรธ และถูกโยนทิ้งลงบนพื้นดินและลมตะวันออกทำให้ผลมันเหี่ยวไป แขนงที่แข็งแรงมากก็หักและเหี่ยวไป และไฟก็ได้เผาไหม้มันเสีย ¹³ดังนั้นบัดนี้มันถูกนำไปปลุกในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่แห้งแล้งและกระหายน้ำ

¹⁴เพราะไฟก็ได้ออกมาจากแขนงใหญ่ของมันและเผาทำลายผลจนหมดจึงไม่มีแขนงที่แข็งแรงเหลืออยู่บนต้นอีกเลย ไม่มีคทาสำหรับครอบครอง' นี่เป็นบทเพลงร้องทุกข์ที่ใช้สำหรับขับร้องเป็นเพลงร้องทุกข์บทหนึ่ง"

Chapter 20

¹ในปีที่เจ็ด เดือนที่ห้าวันที่สิบ ที่พวกผู้อาวูไซของอิสราเอลบางคนมาทูลถามพระยาห์เวห์ และพวกเขาได้นั่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้า

²แล้วพระวณะของพระยาห์เวห์มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า³ "เจ้านูตรมบุษย์ จงพูดกับพวกผู้อาวูไซของอิสราเอลและกล่าวกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ พวกเจ้าจะมาปรึกษาเราหรือ? เรามีชีวิตอยู่ฉันใด เราจะไม่ยอมให้คำปรึกษาแก่พวกเจ้าฉันนั้น นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

⁴เจ้าจะตัดสินพวกเขาหรือไม่? เจ้านูตรมบุษย์ เจ้าจะตัดสินพวกเขาหรือไม่? จงให้เขาทั้งหลายรู้ถึงความน่ารังเกียจของบรรพบุรุษพวกเขา⁵ และจงกล่าวกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้คือ ในวันที่นั้นที่เราเลือกสรรอิสราเอลไว้และเราได้ยกมือของเราปฏิญาณต่อลูกหลานของพงศ์พันธุ์ของยาโคบ และได้สั่งแต่งตั้งเราให้พวกเขารู้จักในดินแดนอียิปต์ เมื่อเรายกมือของเราขึ้นปฏิญาณกับเขา เราได้กล่าวว่า "เราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา"⁶ ในวันที่นั้นที่เราได้ยกมือปฏิญาณต่อพวกเขาว่าเราจะนำพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์ไปยังแผ่นดินที่เราได้เลือกสรรให้เขาทั้งหลายอย่างพิถีพิถัน ซึ่งเป็นดินแดนที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ มันเหมือนเหมือนเครื่องประดับที่สวยงามที่สุดในบรรดาแผ่นดินทั้งหมด

⁷ เราได้กล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกเจ้าแต่ละคนจงทิ้งสิ่งที่น่ารังเกียจออกไปเสียจากสายตาของเขาและรูปเคารพทั้งหลายของอียิปต์ อย่าให้ตัวของเจ้าเองเป็นมลทิน เราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า"

⁸ แต่เขาก็ทั้งหลายได้กบฏต่อเราและไม่ยอมเชื่อฟังเรา ทุกคนไม่ได้ละทิ้งสิ่งที่น่ารังเกียจออกไปเสียจากสายตาของเขาและละทิ้งรูปเคารพทั้งหลายของอียิปต์ ดังนั้นเราตั้งใจที่จะระบายความโกรธของเราออกเหนือพวกเขาเพื่อให้สมแก่โทษของที่มีต่อพวกเขาออกมาจนหมดท่ามกลางดินแดนอียิปต์⁹ เราได้ทำโดยเห็นแก่นามของเราเองดังนั้นเราจะไม่ยอมให้นามนั้นถูกเหยียดหยามในสายตาของประชาชนที่ซึ่งพวกเขาอาศัยอยู่นั้น เราจึงได้สำแดงตัวเราต่อหน้าประชาชนให้พวกเขาารู้จัก ให้เห็นแก่ตาของพวกเขาในการที่เรา นำพวกเขาออกมาจากดินแดนอียิปต์

¹⁰ ดังนั้นเราจึงได้ส่งพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์ และได้ นำพวกเขามาถึงถิ่นทุรกันดาร¹¹ แล้วเราได้ให้กฎเกณฑ์ของเราแก่เขาทั้งหลาย และได้สำแดงกฎหมายของเราให้เขารู้ เพื่อแต่ละคนจะได้มีชีวิตอยู่ถ้าเขาเชื่อฟังสิ่งเหล่านี้¹² เราได้ให้บรรดาสาบาโตของเราแก่เขาทั้งหลายด้วยเป็นหมายสำคัญระหว่างเราและพวกเขาเพื่อพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ผู้ซึ่งทำให้พวกเขาบริสุทธิ์

¹³ แต่พงศ์พันธุ์อิสราเอลได้กบฏต่อเราในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาไม่ได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา แต่พวกเขาได้ปฏิเสธกฎหมายของเรา ซึ่งถ้าใครเชื่อฟังสิ่งเหล่านี้ก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ พวกเขาหลบหลีกบรรดาสาบาโตของเราอย่างหนัก ดังนั้นเราจึงได้กล่าวว่าเราจะระบายความโกรธของเราออกเหนือพวกเขาในถิ่นทุรกันดารจนทำให้พวกเขาหมดสิ้นไป¹⁴ หากแต่เราก็กทำโดยเห็นแก่นามของเราเองเพื่อไม่ให้นามนั้นเสื่อมเกียรติในสายตาของประชาชนที่ทั้งหลาย และต่อหน้าผู้ที่เรานำเขาออกมาจากอียิปต์

¹⁵ ดังนั้นเราเองก็ได้ยกมือของเราปฏิญาณต่อเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารด้วยว่าเราจะไม่นำพวกเขาเข้ามาในดินแดนซึ่งเราได้ให้แก่เขา คือ ดินแดนที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ซึ่งเป็นเหมือนเครื่องประดับที่สวยงามที่สุดในบรรดาพื้นดินทั้งหมด¹⁶ เราได้ปฏิญาณเพราะพวกเขาได้ปฏิเสธกฎหมายของเราและไม่ได้ดำเนินชีวิตตามกฎเกณฑ์ของเรา และพวกเขาได้หลบหลีกบรรดาสาบาโตของเรา เพราะเราตั้งใจพวกเขาไปติดตามรูปเคารพของพวกเข¹⁷ ถึงกระนั้นความคิดของเราที่ได้ไว้ชีวิตพวกเขาจากการทำลายของพวกเขา และเราไม่ได้ทำให้พวกเขาสูญสิ้นไปในถิ่นทุรกันดารนั้น

¹⁸ เราได้พูดกับบุตรหลานของพวกเขาในถิ่นทุรกันดารนั้นว่า "อย่าดำเนินตามกฎเกณฑ์บิดา มารดาของเจ้า อย่ารักษากฎหมายของพวกเข หรือทำให้ตัวเจ้าเองเป็นมลทินไปด้วยบรรดารูปเคารพ¹⁹ เราเป็นพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย จงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา จงรักษากฎหมายของเราและจงประพฤติตาม²⁰ จงรักษาบรรดาสาบาโตของเราให้บริสุทธิ์เพื่อจะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้า เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย"

²¹ แต่บุตรชายและบุตรหญิงทั้งหลายของพวกเขาได้กบฏต่อเรา เขาก็กทั้งหลายไม่ได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเราหรือรักษากฎหมายของเรา ซึ่งหากเขารักษา ก็จะดำรงชีวิตอยู่ด้วยสิ่งเหล่านั้น พวกเขาได้หลบหลีกบรรดาสาบาโตของเรา ดังนั้น เราได้ตั้งใจที่จะระบายความโกรธของเราออกเหนือพวกเขาเพื่อสมกับโทษของเรามีต่อเขาในถิ่นทุรกันดาร²² แต่เราได้ยื่นมือของเราไว้และได้ทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง ดังนั้นเพื่อไม่ให้นามนั้นเสื่อมเกียรติในสายตาของชนชาติเราจึงได้นำชาวอิสราเอลออกมา

²³ เราเองได้ยกมือของเราขึ้นปฏิญาณต่อเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะกระจ่ายพวกเขาไปในท่ามกลางชนชาติ และแยกพวกเขาไปอยู่ตามดินแดนทั้งหลาย²⁴ เราได้ตัดสินใจทำเช่นนี้เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ทำตามกฎหมายของเรา และตั้งแต่นั้นมาพวกเขาได้ปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเราและหลบหลีกบรรดาสาบาโตของเรา บัณฑิตตาของพวกเขาก็จ้องมองอยู่ที่รูปเคารพแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา

²⁵ แล้วเรายังได้ให้กฎเกณฑ์ที่เลวแก่พวกเขาและให้กฎหมายที่ไม่ทำให้พวกเขาดำรงชีวิตอยู่ได้²⁶ เราได้ทำให้พวกเขาเป็นมลทินด้วยของถวายของพวกเขาเองเมื่อพวกเขาได้ถวายบูชาบุตรหัวปีทุกคนและโยนเข้าไปในไฟ เราได้ทำเช่นนี้เพื่อให้พวกเขาหวาดกลัวเพื่อให้เขาทั้งหลายรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

²⁷ เพราะฉะนั้น เจ้าบุตรมนุษย์ จงพูดกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลและกล่าวกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายได้หมิ่นประมาทเราอีกในเรื่องนี้ด้วยเมื่อพวกเขาไม่สัตย์ซื่อต่อเรา²⁸ เมื่อเราได้ นำพวกเขาเข้ามาในดินแดนที่เราได้ปฏิญาณว่าจะให้เขานั้นแล้ว และเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาได้เห็นเนินเขาสูงหรือเห็นต้นไม้อันโดด พวกเขา ก็ถวายเครื่องบูชาของพวกเขาที่นั่น พวกเขาได้ยั่วยุเราด้วยการถวายบูชาของเขา และที่นั่นเขาได้เผาบูชาเครื่องหอมและเขาได้เทเครื่องดื่มบูชาออกที่นั่น²⁹ แล้วเราได้ถามเขาว่า สถานที่ซึ่งเจ้าเข้าไปนั้นคืออะไร?' และเขาก็เรียกชื่อที่นั่นว่านามาห์มาจนทุกวันนี้'

³⁰ ดังนั้น จงกล่าวกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ ถ้าไม่พวกเจ้าทำตัวให้เป็นมลทินตามวิถีทางบรรพบุรุษของพวกเจ้า? แล้วทำไมพวกเจ้าได้ประพฤติเหมือนหญิงโสเภณีที่ตามหาแต่สิ่งที่น่าขยะแขยงเล่า?'³¹ เมื่อพวกเจ้าถวายของถวายของพวกเจ้าและพวกเจ้าได้โยนบรรดาบุตรชายเข้าไปในไฟ จนถึงตอนนี้พวกเจ้าก็ได้นำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพของพวกเจ้าทั้งหมด ดังนั้นทำไมเราควรจะให้พวกเจ้ามาถามเราหรือ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เรามีชีวิตอยู่แน่นอนจนบัดนี้ เราจะไม่ให้เจ้ามาถามเรานั้น³² สิ่งที่อยู่ในใจของพวกเจ้าจะไม่เกิดขึ้นแน่ คือที่พวกเจ้าคิด พวกเจ้าพูดว่า "เราจะเป็นเหมือนชนชาติทั้งหลาย เป็นเหมือนเผ่าต่างๆ ในดินแดนอื่นที่จะไม่มีสารไม้และหิน"

³³ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า "เรามีชีวิตอยู่แน่นอนจนบัดนี้ เราจะปกครองเหนือพวกเจ้าอย่างแน่นอนด้วยมือที่ทรงพลัง ด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความโกรธที่เกลียดมาบนพวกเจ้าดังนั้น³⁴ เราจะนำพวกเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลายและรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศที่ปวงซึ่งเจ้าถูกกระจัดกระจ่ายไปนั้น เราจะทำสิ่งนี้ด้วยมือที่ทรงพลัง และด้วยความโกรธที่ระบายออกมา³⁵ แล้วเราจะนำพวกเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารของชนชาติทั้งหลาย และที่นั่นเราจะตัดสินเจ้าแบบหน้าต่อหน้า

³⁶อย่างที่เราได้ตัดสินใจตัดสินบรรพบุรุษของเราในถิ่นทุรกันดารแห่งดินแดนอิสยาห์ เช่นเดียวกันนี้เราจะตัดสินพวกเจ้าด้วย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า³⁷ เราจะเป็นเหตุให้พวกเจ้าลอดผ่านใต้คทาไป และเราจะให้เจ้าเข้าสู่ขื่อผูกมัดของพันธสัญญา³⁸ เราจะชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางเจ้ารวมทั้งพวกที่ต่อต้านเรา เราจะส่งพวกเขาออกจากดินแดนที่เขาไปอาศัยอยู่อย่างคนต่างด้าว นั่น แต่เขาจะไม่ได้เข้าไปในดินแดนอิสราเอล แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

³⁹ส่วนพวกเจ้า โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า แต่ละคนจงไปปรับนับศัตรูประเภทของตน นบมการพวกมันถ้าหากเจ้าไม่เชื่อฟังเรา แต่เจ้าจะต้องไม่ดูหมิ่นนามอันบริสุทธิ์ของเราด้วยของถวายและด้วยรูปเคารพของพวกเจ้าอีก

⁴⁰เพราะว่านบมการบริสุทธิ์ของเรา คือภูเขาสูงของอิสราเอล นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า บรรดาพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลทั้งหมดจะนบมการเราที่นั่นในดินแดน เราจะยืนดีที่จะรับของถวายของเจ้าทั้งหลายที่นั่น ทั้งผลแรกจากของสัการะและเครื่องถวายบูชาบริสุทธิ์ทั้งหมดของเจ้า⁴¹ เราจะยอมรับพวกเจ้าเหมือนกลิ่นหอมของเครื่องหอมเมื่อเรานำเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศที่เจ้าถูกระจัดกระจายไปอยู่ นั่น เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าให้ชนชาติทั้งหลายได้เห็น

⁴²แล้วเมื่อเรานำเจ้าเข้าในดินแดนอิสราเอล เข้าไปยังดินแดนที่เราได้ยกมือปฏิญาณไว้ว่าจะยกให้แก่บรรพบุรุษของพวกเจ้า พวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์⁴³ แล้วพวกเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางอันชั่วร้ายและการกระทำทั้งหมดของเจ้าซึ่งเจ้าได้ทำตัวเองให้เป็นมลทิน และพวกเจ้าจะเกลียดชังตัวของเจ้าด้วยตาของเจ้าเองเพราะความชั่วทั้งหลายซึ่งเจ้าได้ทำนั้น⁴⁴ ดังนั้นพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์เมื่อเราได้ทำแบบนี้นับกับเจ้าเพราะเห็นแก่นามของเรา ไม่ใช่เพราะตามวิถีทางอันชั่วร้ายของเจ้า และไม่ใช่ว่าเพราะตามการกระทำที่เสื่อมทรามของเจ้า พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

⁴⁵แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า⁴⁶ "เจ้าบุตรมนุษย์ จงหันหน้ามุ่งไปยังทางแดนใต้ และกล่าวโทษยังทิศใต้ จงเผยพระวอนะต่อต้านแดนป่าไม้ในเนเกบ"⁴⁷ จงกล่าวกับป่าไม้ของเนเกบว่า "นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะก่อไฟท่ามกลางเจ้า เราจะทำลายต้นไม้อ่อนและต้นไม้อายุยืนทุกต้นที่อยู่ท่ามกลางเจ้าเสีย เปลวไฟเหล่านี้ก็จะลุกไหม้และไม่สามารถดับ และใบไม้ทุกหนตั้งแต่ทิศใต้จนถึงทิศเหนือจะถูกไฟเผา

⁴⁸แล้วมนุษย์ทุกคนจะเห็นว่าเราเป็นพระยาห์เวห์เป็นผู้ก่อไฟนั้น และไฟนั้นจะดับไม่ได้"⁴⁹ แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า "อนิจจาเอ๋ย ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เขาทิ้งหลายคำลึงกล่าวถึงข้าพระองค์ว่า 'เขาเป็นแค่ผู้ชอบเล่าเรื่องอุปมาไม่ใช่หรือ?'"

Chapter 21

¹แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงมุ่งหน้าต่อสู้กรุงเยรูซาเล็ม และกล่าวตำหนิสถานนบมการทั้งหลาย จงเผยพระวอนะต่อผู้สืบดินแดนอิสราเอล" จงกล่าวแก่ดินแดนอิสราเอลว่า "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ดูก่อน เราจะต้องสู้เจ้า และเราจะชักดาบออกจากฝัก และเราจะตัดทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรมออกจากเจ้าเสีย

⁴เพื่อที่เราจะตัดทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรมออกจากเจ้าเสีย ดาบของเรานั้นจะออกจากฝักไปต่อผู้มนุษย์ทั้งหมดจากทิศใต้ถึงทิศเหนือ⁵ แล้วมนุษย์ทุกคนจะรู้ว่าเราเป็น พระยาห์เวห์ ได้ชักดาบของเราออกจากฝักแล้ว มันจะไม่คืนใส่ฝักอีก'

⁶สำหรับเจ้า เจ้าบุตรมนุษย์ จงคร่ำครวญด้วยใจที่แตกสลายด้วยความทุกข์ระทมขมขื่นต่อหน้าพวกเขา⁷ แล้วมันจะเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาจะถามเจ้าว่า 'เพราะเหตุใดเจ้าจึงโอดครวญ?' แล้วเจ้าจะกล่าวว่า 'เพราะข้าพเจ้ามาถึงทำให้หัวใจทุกดวงฟ่องลง ทุกมือก็อ่อนเปลี้ย! วิญญาณทุกดวงจะหมดแรง และทุกเข่าอ่อนจะอ่อนเปลี้ยเหมือนน้ำ ดูก่อน สิ่งนั้นกำลังจะมาถึงแล้วและจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

⁸แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า⁹ "เจ้าบุตรมนุษย์ จงเผยพระวอนะและกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ "ตรัสว่า ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งมันจะถูกลับให้คมและขัดเงา

¹⁰มันจะถูกลับให้คมเพื่อการเข่นฆ่า มันจะถูกขัดเงาเพื่อให้แวววาวเหมือนฟ้าแลบยังจะให้พวกเราขึ้นขมขื่นในไม้คทาแห่งบุตรชายของเราหรือ? ดาบที่จะมาถึงนั้นรังเกียจไม่เช่นนั้นทุกอัน"¹¹ ดังนั้นดาบจะถูกลับไว้ให้คมกริบ แล้วก็คมไว้มันกระชั้นชิดดาบถูกขัดให้ขึ้นเงาและมันจะถูกมอบไว้ในมือของเพชรฆาต"

¹²จงร้องขอความช่วยเหลือและคร่ำครวญเถิด บุตรมนุษย์เอ๋ย เพราะดาบนั้นฟาดฟันประชาชนของเรา มันห้ำหั่นบรรดาเจ้านายของอิสราเอลทั้งหมด พวกเขาตกเป็นเหยื่อคมดาบพร้อมกับประชาชนของเรา ฉะนั้นจงตอกขกตัวของเจ้า¹³ เพราะจะมีการทดสอบ หากแต่คทาจะไม่คงอยู่ต่อไปอย่างนั้นหรือ? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁴ตอนนี้ เจ้าบุตรมนุษย์ จงเผยพระวอนะและจงปรับมือของเจ้า ให้ดาบนั้นฟาดฟันสามครั้ง มันเป็นดาบเพื่อการเข่นฆ่า มันเป็นดาบสำหรับคนจำนวนมากที่ต้องถูกสังหาร ฟาดฟันพวกเขาจากรอบทิศ

¹⁵เพื่อทำให้หัวใจของพวกเขาสลายลงด้วยความกลัว และผู้คนล้มตายเป็นทิวคูณ เราได้ตั้งดาบเข่นฆ่าไว้ที่ประตูทุกบาน โอ มันเปล่งประกายดังสายฟ้า มันถูก

กุมไว้เพื่อการเช่น¹⁶ เจ้าดาบเอ๋ย จงฟันไปทางขวา แล้วฟันไปทางซ้าย ที่ไหนก็ได้ตามแต่คมของเจ้าจะพลิกหันไป¹⁷ เพราะเราเองก็จะปรบมือด้วย และโทษของเราจะเบาบางลง เราผู้เป็นพระยาห์เวห์ได้ลืมนวจาไว้"

¹⁸พระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าอีกครั้งกล่าวว่า¹⁹"ตอนนี้ พวกเจ้านูตรมมนุษย์ ให้วาดถนนขึ้นมาสองสายที่ดาบของกษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลนจะไปได้ ถนนสองสายนี้จะเริ่มต้นจากประเทศเดียวกัน และป้ายบอกทางจะบอกทางที่จะนำไปสู่ตัวเมือง²⁰ จงทำเครื่องหมายอีกสายหนึ่งสำหรับกองทัพของบาบิโลนที่จะไปยังเมืองรับบาห์ของชาวอัมโมน และจงทำเครื่องหมายอีกสายหนึ่งที่จะไปยังกองทัพของยูดาห์กับกรุงเยรูซาเล็มซึ่งมีบ้อมปราการ

²¹เพราะว่ากษัตริย์บาบิโลนจะหยุดอยู่ตรงทางแพร่งของหัวถนนทั้งสองเพื่อเสี่ยงทาย เขาจะเขย่าลูกธนูและสอบถามเส้นทางจากรูปเคารพทั้งหลายและเขาจะผ่าตบของสัตว์²² ในมือขวาของเขาจะมีฉลากเสี่ยงทายของกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะตั้งเครื่องทะลวงทำลายมัน เพื่ออ้าปากของเขาสั่งให้ทำลายล้าง เพื่อส่งเสียงตะโกนให้รบ เพื่อตั้งเครื่องทะลวงที่ประตูเมือง เพื่อสร้างทางลาดและก่อกำแพงล้อม²³ มันดูเหมือนจะเป็นเครื่องกลางที่เป่าประโยชน์ในสายตาของพวกเขาในกรุงเยรูซาเล็ม คนพวกนั้นที่เคยสาบานกับชาวบาบิโลน แต่กษัตริย์บาบิโลนจะฟ้องเอาผิดเขาและละเมิดพันธสัญญาเพื่อจะจับพวกเขาไป

²⁴ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าพวกเขาได้ทำให้ความผิดของเจ้าเป็นที่นึกถึงได้ เราจะทำให้การละเมิดของเจ้าถูกเปิดเผย เพื่อว่าการกระทำทั้งหมดของเจ้ากับบาปของเจ้าจะปรากฏ เพราะเจ้าได้กระทำความผิดนี้ลงไปเจ้าจึงต้องถูกจับ

²⁵สำหรับเจ้า ผู้ปกครองแห่งอิสราเอลที่ชั่วร้ายและเลวทราม วันแห่งการลงโทษของเจ้ามาถึงแล้ว และเวลาแห่งการทำให้หมดลงแล้ว²⁶ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เจ้าดังนี้ว่า จงปลดผ้าโพกศีรษะและถอดมงกุฎออก สิ่งต่างๆ จะไม่คงอยู่อย่างที่เคยเป็น ผู้ที่ต่ำต้อยจะถูกยกย่องขึ้นและผู้ที่อยู่สูงจะตกต่ำลง²⁷ จงพิณาทองพิณาสเราจะทำให้มันพิณาส มันจะไม่ได้รับการบูรณะจนกว่าผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการตัดสินใจจะมา

²⁸ดังนั้น เจ้านูตรมมนุษย์ จงเผยพระวอนะและกล่าวว่า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แก่คนอัมโมนเกี่ยวกับความละอายของเขาที่กำลังจะมาถึงคือดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งถูกชักออกมาดาบซึ่งถูกกลับให้คมเพื่อการเช่นว่า ดังนั้นมันจะเป็นเหมือนฟ้าแลบ²⁹ ขณะที่ผู้เผยพระวอนะเผยนิมิตเท็จแก่เจ้า ขณะที่พวกเขาได้ทำพิธีกรรมเพื่อให้คำทำนายเท็จแก่เจ้า ดาบนีก็จะวางเจ้าไว้บนคอของคนชั่วร้ายผู้ซึ่งจะต้องถูกฆ่า วันแห่งการลงโทษได้มาถึงแล้ว และวันแห่งความชั่วร้ายจวนจะจบแล้ว

³⁰จงให้ดาบกลับเข้าฝักในสถานที่ที่เจ้าได้สร้างไว้ ในดินแดนดั้งเดิมของเจ้า เราจะตัดสินเจ้า³¹ เราจะระบายความโกรธกริ้วของเราเหนือเจ้า และเราจะพัดไหมไฟแห่งความพิโรธของเราบนตัวเจ้า และเราจะมอบเจ้าไว้ในมือของคนใจโหด ผู้มีฝีมือในการทำลายล้าง

³²เจ้าจะเป็นเชื้อเพลิงไว้ไฟในไฟ เลือดของเจ้าจะอยู่กลางแผ่นดิน จะไม่มีใครจดจำเจ้า เพราะเราเป็นพระยาห์เวห์ได้ประกาศดังนี้แล้ว"

Chapter 22

¹แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า²"ตอนนี้บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะตัดสินไหม? เจ้าจะตัดสินเมืองแห่งการนองเลือดนี้ไหม? จงบอกเมืองนี้ถึงพฤติกรรมอันน่าชิงชังนี้" เจ้าจงกล่าวว่า "พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า นี่คือนครที่หลังเลือดให้มองในท่ามกลางเมืองนั้นเพื่อว่าเวลาของเมืองนั้นจะมาถึงคือ เมืองนี้ที่สร้างรูปเคารพ และปล่อยตัวเองให้แปดเปื้อนมลทิน

⁴เจ้ามีความผิดเพราะเลือดที่เจ้าหลั่งออกมา และเจ้าได้ทำให้แปดเปื้อนมลทินเพราะรูปเคารพที่เจ้าได้สร้างขึ้น เจ้าได้ตั้งจุดจบของเจ้าให้ใกล้เข้ามาและใกล้ถึงที่สุดท้ายของเจ้าแล้ว ดังนั้นเราทำให้เจ้าเป็นที่น่าเหยียดหยันต่อชนชาติทั้งหลายและถูกเหยียดหยามต่อสายตาของทุกดินแดน⁵ ที่บรรดาผู้อยู่ใกล้และผู้ไกลจะเยาะเย้ยเจ้า เมืองอันเป็นมลทินเอ๋ย ซึ่งเป็นที่รู้จักไปทุกหนทุกแห่งว่าเต็มไปด้วยความโกลาหล

⁶ดูเถิดผู้ปกครองทั้งหลายของอิสราเอลนั้น อำนาจของแต่ละคนของตัวเองได้มาถึงเจ้าเพื่อทำให้เกิดการหลังเลือด⁷ พวกเขาได้ดูเหมือนเหยียดหยามบรรดาบิดามารดาของตนในเมืองนี้ และพวกเขาได้กดขี่ข่มเหงบรรดาคนต่างด้าวที่อยู่ในกลางเมือง ประพฤติไม่ดีต่อเด็กกำพร้า และหญิงม่ายในเมือง⁸ เจ้าได้เหยียดหยามสิ่งบริสุทธิ์ของเราและทำให้บรรดาสะบาโตของเราหมอง⁹ พวกนักฆ่าได้มายังเจ้าเพื่อทำให้เกิดการหลังเลือด และพวกเขาจะกินเลี้ยงบนภูเขาและทำสิ่งที่ชั่วร้ายท่ามกลางเจ้า

¹⁰ความเปลือยเปล่าของบิดาถูกเปิดเผยในตัวเจ้า พวกเขาได้ทำร้ายผู้หญิงที่ไม่บริสุทธิ์ที่อยู่ในเจ้าในระหว่างที่นางเป็นมลทิน¹¹ มีคนที่ทำเรื่องต่ำช้าสามานย์กับภรรยาของเพื่อนบ้าน และมีคนทำให้ลูกสะใภ้เป็นมลทินอย่างน่าละอาย มีคนล่วงเกินพี่สาวน้องสาวร่วมบิดาของพวกเขา คนเหล่านี้ต่างอยู่ท่ามกลางเจ้า¹² มีคนที่รับสินบนท่ามกลางเจ้าเพื่อทำให้เกิดการหลังเลือด เจ้าเรียกดอกเบี๋ยและเอาค่าโรมากเงินไป เจ้าทำร้ายเพื่อนบ้านของเจ้าโดยการกดขี่ข่มเหง และเจ้าหลงลืมเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹³ดูเถิด เราจะตีด้วยมือของเราลงเหนือสิ่งอยู่ธรรมที่เจ้าได้ทำ และการหลังเลือดในท่ามกลางพวกเจ้า¹⁴ ใจเจ้าจะยังฝืนทนแล้วมือของเจ้าจะยังเข้มแข็งในวันที่เราจัดการกับเจ้าได้หรือ? เราเป็นพระยาห์เวห์ได้ประกาศสิ่งนี้ และเราจะทำตามนั้น¹⁵ ดังนั้นเราจะให้พวกเขากระจ่ายออกไปท่ามกลางประชาชาติต่างๆ และให้เจ้าแตกข่านไปทั่วดินแดนต่างๆ ในวิธีนี้เราจะเผาผลาญความไม่บริสุทธิ์ของเจ้าออกจากเจ้า¹⁶ ดังนั้นเจ้าจะเป็นที่ไม่บริสุทธิ์ในสายตาของชนชาติทั้งหลาย แล้วเจ้าจะรู้ว่าเป็นพระยาห์เวห์"

¹⁷ต่อมาพระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า¹⁸"เจ้านูตรมมนุษย์ วงศ์วานอิสราเอลได้กลายเป็นขี้แร่สำหรับเรา เขาทิ้งปวงเป็นเศษทองแดง ดินุก

เหล็ก และตะกั่วในท่ามกลางเจ้า พวกเขาคือเป็นเพียงขี้แร่ของเงินในเตาหลอมของเจ้า¹⁹ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'เนื่องจากพวกเจ้าทั้งหมดได้เป็นเหมือนขี้แร่ ดังนั้น ดูกิด เราจะทำรวบรวมเจ้าเข้าสู่กลางกรุงเยรูซาเล็ม

²⁰ ดังนั้นคนรวบรวมเงิน ทองแดง เหล็ก ตะกั่ว และดีบุก รวมทั้งใส่พวกมันเข้าไปในเตาหลอมเพื่อหลอมละลาย ทั้งเป่าด้วยไฟอันร้อนแรงเพื่อหลอมพวกมัน ดังนั้นเราจะรวบรวมพวกเจ้าด้วยความโกรธแค้นและโทสะของเรา เราจะวางเจ้าไว้ที่นั่นและเป่าไฟให้เจ้าละลาย²¹ ดังนั้น เราจะรวบรวมเจ้าและเป่าด้วยไฟแห่งโทสะของเราใส่เจ้า และเจ้าจะถูกหลอมอยู่ท่ามกลางเมืองนั้น²² ดังนั้นเงินที่ถูกหลอมกลางเตาเผา เจ้าจะถูกหลอมเหลวอยู่ในท่ามกลางมัน และเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ได้ระบายนิกายของเรานั่นต่อพวกเจ้า"

²³ พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า²⁴ "เจ้าบุตรมนุษย์ จงกล่าวกับเมืองนี้ว่า 'เจ้าเป็นดินแดนที่ไม่ได้รับการชำระให้สะอาด เจ้าจะไม่มีฝนตกในวันแห่งพระพิโรธเลย²⁵ มีการกบฏของผู้พยากรณ์ของนางในท่ามกลางเจ้า เหมือนสิงโตคำรามและฉีกเหยื่อ พวกเขาเหมือนชีวิตผู้คนและยึดทรัพย์สมบัติและของมีค่า พวกเขากำทำให้พวกแม่ม่ายทวีจำนวนขึ้นในนาง

²⁶ บุโรหิตของนางได้ละเมิดบทบัญญัติของเราและลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของเรา พวกเขาไม่แยกแยะระหว่างบรรดาสิ่งที่บริสุทธิ์กับบรรดาสิ่งไม่บริสุทธิ์ และไม่ได้สอนเรื่องความแตกต่างระหว่างบรรดาสิ่งที่สะอาดและบรรดาสิ่งที่มีมลทิน พวกเขাপิดหูปิดตาไม่รักษาสอบรรดาเสนาของเรามาโดยเหตุนี้เราจึงถูกลบหลู่ ดูหมิ่นในท่ามกลางพวกเขา²⁷ บรรดาเจ้าเมืองของนางที่อยู่ในนางเป็นเหมือนฝูงสุนัขป่าฉีกเนื้อของเหยื่อของพวกมันออก พวกเขากำให้เกิดการหลังเลื้อยและทำลายชีวิตเพื่อหาผลประโยชน์อย่างฉ้อฉล²⁸ บรรดาผู้เผยพระวจนะของนางได้ฉ้อโกงปิดบังการกระทำของพวกเรา พวกเขาเห็นนิมิตเท็จและคำทำนายจอมปลอม พวกเขากล่าวว่า "พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้" ทั้งๆ ที่พระยาห์เวห์ไม่ได้ตรัส

²⁹ ประชาชนของดินแดนนั้นถูกกดขี่ข่มเหงด้วยการกรรโชกและปล้นสะดมผ่านการโจรกรรม และพวกเขากำทำชั่วต่อคนจนและขัดสน และรังแกคนต่างด้าวโดยปราศจากความยุติธรรม

³⁰ ดังนั้นเราได้มองหาใครสักคนในพวกเขาที่จะสร้างกำแพงขึ้นและยืนอยู่ต่อหน้าเรา เพื่อชำระดินแดนนี้สะอาดและเราจะได้ไม่ทำลายมัน แต่เราก็ไม่ได้พบใครเลย³¹ ดังนั้น เราจะระบายนิกายของเนื้อพวกเขา เราจะกำทำให้พวกเขากลับคืนด้วยไฟแห่งความโกรธของเราและปล่อยสิ่งทั้งปวงที่เขากำไว้ตกแก่ศีรษะของพวกเขา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 23

¹ พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า² "เจ้าบุตรมนุษย์ มีผู้หญิงสองคนเป็นบุตรสาวของมารดาเดียวกัน³ เธอทั้งสองได้ทำตัวเหมือนโสเภณีในอียิปต์ตั้งแต่สาว ๆ พวกเธอทำตัวเป็นโสเภณีที่นั่น หน้าอกของพวกเธอได้ถูกเกลี้ยงเกลาร้าง และเต้านมพรหมจารีของพวกเธอก็ได้ถูกลูบไล้ ชื่อของพวกเธอคือคนพี่ชื่อโฮโลฮาห์และน้องสาวชื่อโฮโลสิมาห์ แล้วพวกเธอทั้งสองก็เป็นของเรา แล้วพวกเธอได้ให้กำเนิดบรรดาบุตรชายและบุตรหญิง ชื่อของพวกเขามีความหมายดังนี้ โฮโลฮาห์หมายถึงสะมาเรีย และโฮโลสิมาห์หมายถึงกรุงเยรูซาเล็ม

⁵ แต่โฮโลฮาห์ได้ทำตัวเป็นโสเภณีถึงแม้เมื่อเธอได้เป็นของเราแล้ว เธอได้หลงใหลผู้รักทั้งหลายของเธอ คือชาวอัสซีเรียซึ่งเป็นผู้มีอิทธิพล⁶ เจ้าเมืองต่างกายด้วยผ้าสีฟ้าซึ่งเป็นทั้งพวกข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของเขา เป็นชายหนุ่มที่กำยำและหล่อเหลา พวกเขาทุกคนเป็นคนที่ขี้บ่น⁷ ดังนั้นเธอจึงได้เสนอตัวแก่พวกเขาเหมือนโสเภณี ซึ่งเป็นบุคคลชั้นเยี่ยมของอัสซีเรียทุกคน และเธอก็ทำตัวเองให้เป็นมลทินกับทุกคนที่เธอได้มีเพศสัมพันธ์ด้วย และรูปเคารพทั้งหมดของพวกเขาก็

⁸ เพราะเธอไม่ได้เลือกความประพฤติการขายตัวตั้งแต่ครั้งอยู่ในอียิปต์ เมื่อพวกเขาได้กลับนอนกับเธอครั้งแรกเมื่อเธอยังสาวอยู่นั้น พวกเขากลับนอนกับเธอ และจับเต้านมพรหมจารีของพวกเธอครั้งแรก แล้วพวกเขาได้เริ่มหลังราคะของพวกเขากับเธอครั้งแรก⁹ ดังนั้นเราจึงมอบเธอให้ตกอยู่ในมือพวกผู้รักของเธอ อยู่ในมือของอัสซีเรียที่เธอได้หลงใหลนั้น¹⁰ พวกเขาได้เผยความเปลือยเปล่าของเธอ พวกเขาได้จับบรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของเธอ และพวกเขาก็ได้ฆ่าเธอด้วยดาบ และเธอจึงกลายเป็นที่น่าอับอายแก่ผู้หญิงอื่นๆ ดังนั้นพวกเขาได้ตัดสินลงโทษเธอ

¹¹ โฮโลสิมาห์น้องสาวของเธอได้เห็นเช่นนั้น แต่เธอก็มีราคะเสียยิ่งกว่าพี่สาวในเรื่องการลุ่มหลง และในความประพฤติในการเป็นโสเภณีของเธอนั้นยิ่งกว่าพี่สาวเสียอีก¹² เธอได้หลงใหลชาวอัสซีเรีย ทั้งพวกเจ้าเมืองและพวกข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ผู้ซึ่งแต่งตัวเต็มยศเหล่านั้นที่ขี้บ่นหลังบ่น พวกเขาก็คือทุกคนเป็นชายหนุ่มที่กำยำ และหล่อเหลา¹³ เราได้เห็นเธอสร้างมลทินแก่ตัวเธอเองเสียแล้ว เธอทั้งสองก็เป็นแบบเดียวกัน

¹⁴ แล้วเธอก็ได้ยั้งประพฤติตัวเหมือนโสเภณีมากยิ่งขึ้น เธอได้เห็นรูปของชายแกะสลักอยู่บนผนัง และรูปแกะสลักของคนเคลเดียที่วาดด้วยสีแดงเข้ม¹⁵ ใส่เข็มขัดคาดเอวของพวกเขาคือพร้อมด้วยผ้าโพกศีรษะที่ชายห้อยอยู่บนศีรษะของพวกเขาคือทุกคนมีลักษณะเหมือนกับนายทหารรถม้าศึก เหมือนกับบรรดาบุตรชายของชาวบาบิโลน ซึ่งดินแดนเดิมของเขาคือเคลเดีย

¹⁶ กันที่ที่สายตาของเธอเห็นพวกเขา เธอได้หลงใหลพวกเขา ดังนั้น เธอก็ได้ส่งผู้สื่อสารไปหาพวกเขาที่เคลเดีย¹⁷ แล้วชาวบาบิโลนได้มาหาเธอถึงเตียงราคะ และพวกเขาก็ทำให้เธอเป็นมลทินด้วยการเล่นชู้ของพวกเขาคือด้วยสิ่งๆ ที่เธอได้กระทำ เธอจึงได้สร้างมลทิน ดังนั้นเธอจึงหันเหออกไปจากพวกเขาด้วยความรังเกียจ

¹⁸ เธอได้เผยตัวเหมือนการเป็นโสเภณีและเธอเผยร่างกายอันเปลือยเปล่าของเธอ ตัวของเราที่แยกจากเธอไปเหมือนอย่างที่เราได้แยกจากพี่สาวของ

เธอไป¹⁹ แล้วเธอยังทำตัวเป็นโสเภณีของเธอมากขึ้นอีกโดยหวนระลึกถึงและทำตัวเลียนแบบเหมือนเมื่อครั้งยังสาวอยู่ เมื่อเธอทำตัวเป็นโสเภณียู่ในแผ่นดินอียิปต์

²⁰ ดังนั้นเธอหลงใหลผู้รักของเธอ อวัยวะเพศของพวกเขาก็เหมือนกับของพวกลา และการหลั่งน้ำกามของเขานั้นก็เหมือนของม้า²¹ นัควีธีที่เจ้าได้ทำสิ่งที่น่าละอายเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ เมื่อคนอียิปต์จับต้องเต้านมของเจ้า และเคล้าคลึงหน้าอกของเจ้า

²² ดังนั้น โอโฮสิบาห์เอ๋ย พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะเปลี่ยนผู้รักทั้งหลายให้มาสู่กับเจ้า คนเหล่านั้นซึ่งเจ้าได้แยกจากไปนั้น เราจะนำพวกเขามาสู่กับเจ้าจากทุกๆ ด้าน²³ พวกคนบาบิโลน และคนเคลเดียทั้งหมด คนเปอร์เซีย และคนโคอา และรวมทั้งคนอัสซีเรียทั้งหมดด้วย เป็นคนหนุ่มที่กำลังกำยำและหล่อเหลา พวกเจ้าเมืองและผู้บริหารการกองทัพทั้งหลาย พวกเขาก็คงเป็นเจ้านัรบาระดับสูงและเป็นคนที่มีชื่อเสียง พวกเขาก็คงมีน้ำ

²⁴ พวกเขามาต่อสู่เจ้าด้วยอาวุธทั้งหลาย และด้วยรถม้าศึก รวมทั้งเกรียน พร้อมกับชนชาติทั้งหลายจำนวนมาก พวกเขาจะใช้โล่ใหญ่และโล่เล็ก ทั้งหมวกเหล็กตั้งตนต่อสู่เจ้าจากทุกด้าน เราจะมอบโอกาสให้เขาลงโทษเจ้า และพวกเขาจะลงโทษเจ้าด้วยการกระทำของเขา²⁵ เพราะเราจะแสดงความหวนแค้นของเราต่อเจ้า และพวกเขาจะทำการกับเจ้าด้วยความโกรธ พวกเขาจะตัดจมูกและตัดหูของเจ้าออกเสีย และพวกเจ้าที่เหลือรอดจะตายเพราะดาบ พวกเขาจะจับบุตรชายและบุตรหญิงทั้งหลายของเจ้าไป และพวกเจ้าที่เหลือรอดจะถูกเผาด้วยไฟ

²⁶ พวกเขาจะถอดเสื้อผ้าของเจ้าออกและนำเอาเครื่องประดับเพชรพลอยของเจ้าไปเสีย²⁷ ดังนั้นเราจะเอาความละอายของเจ้าออกจากเจ้าและความประพฤติโสเภณีของเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เจ้าจะไม่เงยหน้าขึ้นดูสิ่งนั้นอีก แล้วเจ้าจะไม่ระลึกถึงอียิปต์อีกต่อไป

²⁸ เหตุเพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบเจ้าไว้ในมือของผู้ที่เจ้าเกลียด กลับไปอยู่ในมือของพวกที่เจ้าได้หนีจากไปนั้น²⁹ พวกเขาจะทำการกับเจ้าด้วยความเกลียดชัง และจะรับเอาสมบัติของเจ้าไปหมด และทั้งเจ้าไว้ให้เปลือยเปล่าและล่อนจ้อน และความเปลือยเปล่าและการเป็นโสเภณีของเจ้าจะต้องถูกเผยออก ทั้งความประพฤติอันน่าละอายและการสำส่อนของเจ้า

³⁰ ขานำสิ่งเหล่านี้มายังเจ้าเพราะเจ้าทำตัวเป็นโสเภณีและหลงใหลต่อบรรดาชนชาติ ซึ่งทำให้เจ้ากลายเป็นมลทินกับรูปเคารพของพวกเขา³¹ เจ้าได้ดำเนินตามทางของพี่สาวเจ้า ดังนั้นเราจะมอบถ้วยแห่งการลงโทษของเราต่อเจ้า

³² พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'เจ้าจะต้องดื่มจากถ้วยของพี่สาวเจ้าซึ่งเป็นถ้วยที่ลึกและใหญ่ เจ้าจะกลายเป็นที่หัวเราะและสิ่งถูกเยาะเย้ย เนื่องจากถ้วยนี้ใหญ่ได้มาก

³³ 'เจ้าจะดื่มด้วยความมึนเมาและความระทม ถ้วยของสะมาเรียพี่สาวของเจ้าเป็น ถ้วยนำหวาดกลัวและการทำลายล้าง³⁴ 'เจ้าจะดื่มและดื่มจนเคลีย แล้วเจ้าจะทำถ้วยให้แตกและฉีกหน้าอกของเจ้าเสียเป็นชิ้นๆ เพราะเราได้เป่าแตรว่าแล้ว พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ'

³⁵ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'เพราะเจ้าลืมเราและเหวี่ยงเราไปไว้ข้างหลังเจ้า ดังนั้นเจ้าจึงแบกรับผลของการหมกมุ่นในกามและการเล่นชู้เกิด'

³⁶ พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ เจ้าจะตัดสินโอโฮลาห์และโอโฮสิบาห์หรือไม่? ดังนั้นจงประกาศการกระทำที่น่ารังเกียจของพวกเธอให้เธอทราบ³⁷ เพราะว่าพวกเธอได้ล่วงประเวณี และเลือดก็อยู่ในมือพวกเธอ พวกเธอล่วงประเวณีกับรูปเคารพของพวกเธอและพวกเธอยังถวายบุตรชายของพวกเธอเพื่อลุ่มไฟเป็นอาหารแก่พวกรูปเคารพของพวกเธอ

³⁸ แล้วพวกเธอได้คงทำเช่นนี้กับเราอีก คือพวกเธอได้ทำให้สถานนมัสการของเราเป็นมลทิน และในวันเดียวกันพวกเขาก็ทำให้วันสะบาโตของเราเป็นมลทิน³⁹ คือเมื่อเธอฆ่าบุตรทั้งหลายของพวกเธอเป็นเครื่องบูชากับพวกรูปเคารพของพวกเธอ แล้วพวกเธอก็เข้ามาในสถานนมัสการของเราและทำให้เป็นมลทินในวันเดียวกันนั้น ดังนั้นดูเถิด พวกเธอได้ทำสิ่งนี้ในท่ามกลางพระนิเวศของเรา

⁴⁰ พวกเขายังส่งคนไปหาพวกผู้ชายมาจากเมืองไกล ด้วยการส่งผู้สื่อสารไปหา และตอนนี้ดูเถิด พวกเขาก็ได้มา แล้วเจ้าก็ได้ล้างตัวของเจ้า เจ้ากาตาของเจ้าและแต่งกายของเจ้าด้วยเครื่องประดับ⁴¹ ที่นั่นเจ้านั่งอยู่บนเตียงสวยงามและข้างหน้ามีโต๊ะวางไว้อพร้อม ซึ่งเป็นโต๊ะที่เจ้าวางเครื่องหอมและน้ำมันของเรา

⁴² แล้วเสียงของฝูงชนที่เปลือยตัวก็ดังอยู่กับเธอ พร้อมกับคนทุกคน แม้แต่พวกคนขี้เมาที่ถูกนำมาจากถิ่นทุรกันดาร แล้วพวกเขาได้เอากาไลมือสวมที่มือของพวกเธอและสวมมงกุฎงามบนศีรษะพวกเธอ

⁴³ แล้วเราได้กล่าวกับเธอว่าเธอเป็นผู้ล่วงประเวณีด้วยการล่วงประเวณี 'ตอนนี้ พวกชายเหล่านั้นจะเข้าหาเธอ และเธอก็จะร่วมกับพวกเขา⁴⁴ 'พวกเขาก็เข้าหาเธอและหลับนอนกับเธอเหมือนอย่างผู้ชายที่ไปหลับนอนกับโสเภณี ในลักษณะนี้พวกเขาก็ได้หลับนอนกับโอโฮลาห์กับโอโฮสิบาห์ซึ่งเป็นผู้หญิงผิดศีลธรรม⁴⁵ แต่คนชอบธรรมจะตัดสินพวกเธอด้วยคำตัดสินอันควรแก่หญิงล่วงประเวณี และพวกเขาจะตัดสินพวกเธอด้วยคำตัดสินอันควรแก่หญิงที่ได้ทำให้เลือดตก เพราะพวกเธอเป็นหญิงล่วงประเวณีและมือของพวกเธอก็เปื้อนเลือด

⁴⁶ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะนำกองทัพนัรบาระมาสู่กับพวกเธอ และมอบพวกเธอไว้แก่ความหวาดกลัวและการถูกปล้น⁴⁷ แล้วกองทัพอัชเชอร์จะเข้าหันทิ้งพวกเธอและฟันเธอด้วยดาบของพวกเขานะ พวกเขาจะฆ่าบุตรชายและบุตรหญิงทั้งหลายของพวกเธอ และเผาเรือนทั้งหลายของพวกเธอเสีย

⁴⁸ เพราะเราจะทำให้ความประพฤติอันน่าละอายออกจากแผ่นดินและตัดเตือนพวกผู้หญิงทุกคนเพื่อพวกเธอจะไม่ทำตัวเหมือนโสเภณีนีก⁴⁹ ดังนั้นพวกเขาจะ

กำหนดให้ความประพฤติที่น่าอับอายของพวกเจ้ามาบังเกิดแก่เจ้า เจ้าจะแบกรับความผิดบาปของเจ้ากับพวกครูบาศาสนาของพวกเจ้า และในวิธีนี้เจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 24

¹ในวันที่สิบเดือนที่สิบของปีที่เก้า พระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า²"เจ้าบุตรมนุษย์ จงบันทึกชื่อของเราในวันนี้ไว้ให้ถูกต้อง เพราะกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ล้อมกรุงเยรูซาเล็มวันนี้

³ดังนั้นจงกล่าวภาชิตต่อต่านพงศ์พันธุ์กษัตริย์นี้ กล่าวคำอุปมากับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงตั้งหม้อขึ้น แล้วเทน้ำใส่ลงไป' ใส่ขึ้นเนื้อรวมลงไป ขึ้นเนื้อดี ๆ ทั้งหมดคือเนื้อสะโพกและเนื้อสันขาหน้า จงเลือกเอากระดูกชิ้นที่ดีที่สุดใส่ให้เต็มหม้อ⁵ จงมัดแกะตัวเยี่ยมสุดจากฝูงมาและสุ่มฟันให้หม้อเพื่อต้มกระดูก จงนำมาต้มให้เดือดและเคี้ยวกระดูกในหม้อนั้น

⁶ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า พินาศแก่กรุงซึ่งนองเลือดคือ หม้อซึ่งตอนนี้ตะกรันเขรอะไม่หลุดเกาะออกมา จงเอาเนื้อออกมาทีละชิ้นๆ โดยไม่ต้องจับเวลาว่าจะเอาชิ้นไหนก่อน

⁷เพราะเลือดที่เธอทำให้ตกนั้นยังอยู่ท่ามกลางเธอ เธอได้เทเลือดไว้บนหินเรียบ เธอไม่ได้เทลงบนพื้นดินแล้วทำให้ฝุ่นกลบไว้⁸ เพื่อกระตุ้นโทสะและการแก้แค้น เราจึงทิ้งเลือดของเธอบนหินโส่งเตียน เพื่อเลือดนั้นจะไม่ถูกกลบ

⁹ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแก่กรุงซึ่งนองเลือด เราจะทำให้กองพินนั้นใหญ่ขึ้นด้วย¹⁰ จงสุ่มฟันเข้าไปและก่อไฟขึ้น ต้มเนื้อให้ดีและใส่เครื่องปรุงและปล่อยกระดูกให้ไหม้

¹¹แล้ววางหม้อเปล่าบนถ่าน จนมันร้อนและกองแดงสุกปลั่ง ตะกรันต่างๆได้หลอมละลาย และตะกรันหนาเขรอะไหม้ไปหมด¹² เธอเหินหนีเพราะงานหนัก แต่การก่อก้อนของเธอไม่ได้ดับไปเลยด้วยไฟ

¹³ความประพฤติน่าอับอายของเจ้าอยู่ในความสำส่อนของเจ้า เพราะเราพยายามชำระเจ้าแต่เจ้าก็ไม่อาจชำระจากมลทินได้ เจ้าจะไม่สะอาดเอี่ยมอ่องอีกต่อไป จนกว่าเราจะระบายความโกรธของเราออกเหนือเจ้าจนหมด

¹⁴เราเอง พระยาห์เวห์ได้ประกาศไว้ และเราจะลงมือ เราจะไม่ยั้งมือ เราจะไม่เห็นใจหรือเวทนาสงสาร พวกเขาจะพิพากษาเจ้า ตามวิถีทางและการกระทำของเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

¹⁵พระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า¹⁶"เจ้าบุตรมนุษย์ ดูเถิด เราจะเอาพรากแก้วตาดวงใจของเจ้าไปจากเจ้าด้วยภัยพิบัติ แต่อย่าครวญคราง ร่ำไห้รวมทั้งอย่าหลั่งน้ำตา¹⁷ เจ้าต้องถอนใจเงียบๆ อย่าทำพิธีศพแก่ผู้ตาย จงโศกเศร้าไว้และสวมรองเท้านี้ แต่อย่าเอาผ้าคลุมหน้า หรือกินอาหารของผู้ที่สูญเสียภรรยาทั้งหลายของพวกเขา"

¹⁸ดังนั้นข้าพเจ้าพูดกับประชาชนในตอนเช้า และครั้นตกเย็นภรรยาของข้าพเจ้าก็สิ้นชีวิต ในตอนเช้าข้าพเจ้าก็ทำอย่างที่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชา

¹⁹ประชาชนได้ถามข้าพเจ้าว่า "ท่านจะไม่บอกเราหรือว่า สิ่งที่ท่านทำนี้มีความหมายอะไรต่อเรา?"²⁰ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า "พระวอนะของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าดังนี้ว่า ตรัสว่า²¹"จงกล่าวแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะทำลายสถานนมัสการของเรอันเป็นที่ยึดเหนี่ยวซึ่งเจ้าทั้งหลายภาคภูมิใจ และเป็นแก้วตาดวงใจ ทั้งความปรารถนาในชีวิตของเจ้า และบุตรชายบุตรหญิงทั้งหลายที่เจ้าละไว้เบื้องหลังจะล้มตายด้วยคมดาบ

²²แล้วเจ้าจะเหมือนที่เราได้ทำ เจ้าจะไม่เอาผ้าคลุมหน้าหรือกินอาหารตามธรรมเนียมของคนเศร้าโคก²³ ผ้าโพกของเจ้าจะอยู่บนศีรษะของเจ้าแทน และรองเท้าวางอยู่ที่เท้าของเจ้า พวกเขาจะไม่ไว้ทุกข์หรือร้องไห้ ด้วยเจ้าจะทรุดโทรมลงเพราะความผิดของเจ้า และจะโอดครวญต่อพี่น้องของเขา²⁴ ดังนั้นเอเสเคียลจะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า เจ้าจะทำอย่างที่เราได้ทำ เมื่อเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น เจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

²⁵"แต่ เจ้าบุตรมนุษย์ ในวันที่เรายึดวิหารของพวกเขาไป ที่ซึ่งเป็นที่พวกเขาชื่นชมและภาคภูมิใจ และเป็นสิ่งขึ้นตาขึ้นใจทั้งใฝ่ปรารถนาของพวกเขา และเมื่อเราได้เอาบุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขาไป²⁶ ในวันนี้ ผู้ลี้ภัยจะมาหาเจ้าเพื่อจะมาแจ้งข่าวให้เจ้าได้ยิน²⁷ ในวันนี้ปากเจ้าจะถูกเปิดต่อหน้าผู้ลี้ภัย แล้วเจ้าจะพูดและจะไม่เป็นไขอีกต่อไป เจ้าจะเป็นหมายสำคัญแก่พวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์"

Chapter 25

¹แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า²"เจ้าบุตรมนุษย์ จงเดินหน้าต่อสุคันอัมโมนและจงเผยพระวอนะฟ้องเอาผิดพวกเขา

³จงพูดกับคนอัมโมนว่า 'จงฟังพระวอนะของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เพราะเจ้ากล่าวว่า "ดีแล้ว" ต่อสถานนมัสการของเราเมื่อนั้นถูกลบหลู่ และต่อแผ่นดินอิสราเอลเมื่อนั้นถูกทำให้กร้าง และต่อพงศ์พันธุ์ยูดาห์เมื่อพวกเขาถูกกวาดไปเป็นเชลย⁴ ดังนั้น

ดูเถิด เราจะมอบเจ้าให้เป็นกรรมสิทธิ์ของประชาชาติด้านตะวันออก พวกเขาจะตั้งค่ายและตั้งเต็นท์ของพวกเขาอยู่ท่ามกลางเจ้า พวกเขาจะกินผลไม้ของเจ้า และพวกเขาจะดื่มน้ำนมของเจ้า⁶ เราจะทำให้เมืองรับบาห์เป็นทุ่งหญ้าสำหรับอูฐ และทำให้ที่ของคนอัมโมนเป็นที่พักสำหรับฝูงแพะแกะ แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

⁶ เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'เจ้าได้ตบมือ ทั้งกระกับเท้า และขึ้นขมยืนดีด้วยใจที่สมปรารถนาทุกอย่างต่อดินแดนอิสราเอล⁷ ดังนั้น ดูสิ เราจะมีมือทำโทษเจ้าด้วยมือของเรา และจะมอบเจ้าแก่ชนชาติทั้งหลายให้เป็นของรับ เราจะตัดเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลายและเราจะทำให้เจ้าพินาศไปจากประเทศทั้งหลาย เราจะทำลายเจ้า และเจ้าจะรู้ว่าเราเป็น พระยาห์เวห์'

⁸ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'เพราะโมอับและเสอีร์กล่าวว่า "ดูเถิด พงศพັນรุธูดาห์ก็เหมือนกับทุกประชาชาติอื่นๆ"⁹ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะเปิดเผยแดนของโมอับออกเริ่มจากเมืองต่างๆตามชายแดน คือคือบรรดาเมืองรุ่งโรจน์แห่งเมืองเบรเยซิโมก เมืองบาอัลเมโอน และเมืองศิริยาธาอิม¹⁰ ประชาชนทางทิศตะวันออกจะสู้กับคนอัมโมน เราจะมอบอัมโมนให้เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อว่าจะไม่ไม่มีใครถึงคนอัมโมนอีกในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ¹¹ ดังนั้น เราทำการตัดสินโทษโมอับ แล้วเขาก็ทั้งหลายจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์'

¹² พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'เหตุเพราะว่าเอโดมได้ทำแค้นต่อพงศ์พັນรุธูดาห์และมีความผิดมหันต์ที่กระทำเช่นนั้น¹³ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะเหยียดมือของเราออกต่อต้านเอโดม และทำลายทั้งคนและสัตว์ทุกตัวที่นั่น และเราจะทำให้พวกเขาอยู่ยบเยือกเย็นเป็นศรีร้าง ตั้งแต่เมืองเกมานถึงเมืองเดดาน พวกเขาจะตายเพราะดาบ

¹⁴ เราจะวางแผนการแค้นของเราลงเหนือเอโดมด้วยมือของอิสราเอลประชาชนของเรา และพวกเขาจะทำกับเอโดมตามโทสะและความโกรธของเรา แล้วพวกเขาจะรู้ถึงการแค้นของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า'

¹⁵ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'คนฟีลิสเตียได้ทำการแค้นด้วยใจมุ่งร้ายและจากภายในของตัวพวกเขาเอง พวกเขาได้ตั้งเป้าหมายเพื่อทำลายยูดาห์ครั้งแล้วครั้งเล่า¹⁶ ดังนั้น นี่คือนี่สิ่งที่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสคือ ดูเถิด เราจะเหยียดมือของเราออกต่อต้านคนฟีลิสเตีย และเราจะตัดคนเครธี้ออกรวมทั้งทำลายพวกที่เหลืออยู่ตามแนวชายฝั่งทะเล¹⁷ เพราะเราจะทำการแค้นที่ยิ่งใหญ่ต่อพวกเขาด้วยและลงโทษเขาด้วยความโกรธ เพื่อที่พวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เมื่อเราทำการแค้นพวกเขา"

Chapter 26

¹ ดังนั้นในปีที่สิบเอ็ด ในวันที่หนึ่งของเดือนนั้น พระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า² "เจ้าบุตรมนุษย์ เพราะว่าไกรเซได้เหยียดหยันถึงกรุงเยรูซาเล็มว่า 'ดีแล้ว ประตุมืองของประชาชนนั้นพังทลายแล้ว มันได้กลับมามาเรา ส่วนเราจะทำให้เต็มขึ้นเพราะเหตุประตุมืองนั้นพินาศแล้ว'

³ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'ดูเถิด ไกรเซ เรามาต่อสู้อยู่ และเราจะยกชนชาติต่างๆ มาต่อต้านเจ้าเหมือนทะเลขัดคลื่นทั้งหลายกระทบฝั่ง⁴ พวกเขาจะทำลายกำแพงทั้งหลายของไกรเซและพังหอคอยต่างๆ แล้วเราจะปิดเศษอิฐเศษหินของมันออกไปและทำให้มันเป็นหินโล่งเตียน

⁵ มันจะกลายเป็นที่ตากแหต่างๆ กลางทะเล เนื่องจากเราได้เปล่งวาจาไว้แล้ว นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เมืองนั้นจะเป็นสิ่งได้ปล้นมาของบรรดาชนชาติ⁶ บุตรหญิงทั้งหลายของนางที่อยู่ในทุ่งนาจะต้องถูกฆ่าตายเพราะดาบแล้ว และพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์'

⁷ เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเบนูคัตในเศซาร์กษัตริย์บาบิโลน ผู้เป็นจอมกษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งหลายจากทิศเหนือมายังไกรเซ พร้อมกับบรรดาน้ำ บรรดากรณน้ำศึก บรรดาพลม้าและกำลังพลมากมาย⁸ เขาจะฆ่าบรรดาบุตรหญิงในทุ่งนา เขาจะตั้งเครื่องล้อมเมืองต่อต้านเจ้า สร้างเชิงเทียนต่อกับกำแพงทั้งหลายของเจ้า และยกโล่ขึ้นเพื่อต่อต้านเจ้า

⁹ เขาจะกระทุ้งกำแพงทั้งหลายของเจ้าด้วยก้อนไม้กระทุ้งกำแพง และบรรดาอาวุธของเขาจะพังหอคอยทั้งหลายของเจ้าลง¹⁰ บรรดาน้ำของเขามีมากมายจนผู้คนมาตลบคลุมเจ้าไว้ กำแพงเมืองทั้งหลายของเจ้าจะสั่นสะท้าน เนื่องด้วยเสียงบรรดาพลม้า บรรดาเกรวียน และบรรดากรณน้ำศึก เมื่อเขายกเข้าประตูเมืองทั้งหลายของเจ้า เขาจะเป็นเหมือนคนเดินเข้าเมืองที่กำแพงได้ทลายแล้ว¹¹ เขาจะเหยียบไปบนบรรดาถนนทุกสายของเจ้าด้วยคัมภีร์ทั้งหลายของเขา เขาจะฆ่าประชาชนของเจ้าด้วยดาบ และเสาหินอันแข็งแรงทั้งหลายของเจ้าจะล้มลงถึงดิน

¹² พวกเขาจะปล้นเอาทรัพย์สมบัติของเจ้าและเขาจะเอาสินค่าต่างๆ ของเจ้าไป เขาก็ทั้งหลายจะพังกำแพงทั้งหลายของเจ้าลงและจะรื้อบ้านอันหรูหราต่างๆ ของเจ้าลง ไม่ว่าบรรดาหินหรือไม้หรือเศษอิฐเศษปูนของเจ้านั้นเขาจะโยนทิ้งเสียกลางห้วงน้ำทั้งหลาย¹³ เราจะหยุดเสียงเพลงต่างๆ ของเจ้า และเสียงพิณของเจ้าก็จะไม่ได้ยินอีกต่อไป¹⁴ เราจะทำให้เจ้าเป็นหินหัวโล้น เจ้าจะเป็นสถานที่สำหรับตากอวน เจ้าจะไม่ถูกสร้างขึ้นใหม่อีก เพราะเราเอง คือพระยาห์เวห์ได้เปล่งวาจาแล้ว" นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁵ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แก่ไกรเซว่า 'ดินแดนชายทะเลจะสั่นสะท้านด้วยเสียงที่เจ้าล้มลง และเสียงผู้บาดเจ็บร้องครวญครางเมื่อการเช่นฆ่าอันโหดเหี้ยมเกิดขึ้นท่ามกลางเจ้าไม่ใช่หรือ?¹⁶ แล้วเจ้าเมืองแห่งทะเลทั้งหมดจะกล่าวลงมาจากบัลลังก์ของพวกเขาและจะเปลื้องเครื่องทรงออกรวมทั้งปลดเครื่องแต่งตัวที่มีลายปักออกเสีย พวกเขาจะเอาความสั่นกลัวมาเป็นเครื่องทรง พวกเขาจะนั่งอยู่บนพื้นดินและสั่นตลอดเวลา และพวกเขาจะตกใจเพราะเจ้า

¹⁷ พวกเขาจะกล่าวบทร้องทุกข์ในเรื่องเจ้าและกล่าวแก่เจ้าว่า โอ เมืองอันเลื่องชื่อที่พวกชาวทะเลทั้งหลายอาศัยอยู่ได้ถูกทำลายแล้ว เมืองที่มีชื่อเสียงซึ่ง

เข้มแข็งมาก ตอนนี้อยู่ห่างไกลจากทะเลแล้ว บรรดาผู้คนที่อยู่อาศัยในเมืองมาแต่ก่อนได้กระจายความกลัวแก่ผู้ที่อยู่ใกล้พวกเขา¹⁸ บัดนี้ชายฝั่งทั้งหลายก็สัน
สะก้านในวันที่เจ้าล้มลง บรรดาเกาะที่อยู่ใกล้ก็กลัวเพราะการที่เจ้าไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว'

¹⁹เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อเราทำให้เจ้าเป็นเมืองร้าง เหมือนอย่างบรรดาเมืองอื่นๆ ที่ไม่มีคนอาศัย เมื่อเรานำที่ลี้ภัยมาท่วมเจ้า
และน้ำมากหลายปกคลุมเจ้าไว้²⁰ แล้วเราจะผลักเจ้าลงไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ลงไปยังหลุม เพราะเราจะทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในแดนที่ต่ำสุดของแผ่นดินโลก
เหมือนซากปรักหักพังสมัยดึกดำบรรพ์ ด้วยเหตุนี้เจ้าจะไม่กลับมา และเจ้าจะไม่ยืนอยู่ในแผ่นดินของผู้มีชีวิตอีกต่อไป²¹ เราจะมอบภัยพิบัติให้แก่เจ้า และเจ้า
จะไม่มีอีกตลอดไป แล้วถึงใครจะเสาะหาเจ้า แต่เขาจะหาเจ้าไม่พบอีกเลย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 27

¹อีกครั้งหนึ่งที่พระวอนของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า² บัดนี้ เจ้าบุตรมนุษย์ จงเริ่มโอุดครวญเรื่องเมืองไทร³ และจงกล่าวแก่ไทร ผู้ซึ่งอาศัยอยู่
ภายในประตูสู่ทะเล ซึ่งเป็นพ่อค้าของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ตามเกาะทั้งหลาย พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ไทร เจ้าได้กล่าวว่า 'ข้าช่างงาม
หมดจด'

⁴พรหมแดนของเจ้าอยู่ใจกลางทะเล ผู้ก่อสร้างได้ทำให้เจ้างามหมดจด⁵ พวกเขาได้ทำไม้กระดานทั้งหมดของเจ้าด้วยไม้สนไซเปรสที่มาจากภูเขาเฮอร์โมน พวกเขาเอาไม้สนสีดาร์มาจากเลบานอนเพื่อมาทำเป็นเสากระโดงให้เจ้า

⁶พวกเขาได้ทำกระเชียงของเจ้าจากไม้โอ๊กแห่งบาซาน พวกเขาได้ทำดาบฟ้าเรือของเจ้าด้วยไม้สนไซเปรสจากชายฝั่งทะเลไซปรัส และพวกเขาได้หุ้มไว้ด้วย
งาช้างในเรือของเจ้าได้ทำด้วยผ้าลินินหลากสีสันจากอียิปต์ซึ่งเหมือนกับเป็นธงทั้งหลายของเจ้า พวกผ้าสีน้ำเงินและสีม่วงจากชายฝั่งแห่งเอธิโอเปียถูกใช้
สำหรับกันสาดบนเรือของเจ้า

⁸เขาเหล่านั้นซึ่งอาศัยอยู่คือพวกไซดอนและพวกอาร์วัตเป็นพวกฝีพายของเจ้า เจ้าไทร ช่างฝีมือของเจ้าที่อยู่กับเจ้า พวกเขาเป็นกะลาสีเรือของเจ้า⁹ ผู้เป็น
ช่างผู้ชำนาญจากเมืองไบบอสเป็นช่างซ่อมรอยรั่วให้เจ้า เรือในทะเลทั้งหมดรวมทั้งพวกลูกเรือของพวกเขาที่อยู่ท่ามกลางเจ้าเพื่อค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้า
กับเจ้า

¹⁰ชาวเปอร์เซีย ชาวลิเดีย และชาวลิเบีย ที่อยู่ในกองทัพของเจ้า เป็นบรรดานักรบของเจ้า พวกเขาได้แขวนโล่และห่มวกเหล็กอยู่กับเจ้า พวกเขาได้ทำให้เจ้า
รุ่งโรจน์¹¹ ผู้คนชาวอาร์วัตและชาวเฮเลในกองทัพของเจ้าได้อยู่บนกำแพงโดยรอบเจ้า และพวกคนชาวกามัดได้อยู่ในหอคอยของเจ้า พวกเขาได้แขวนโล่ไว้
ตามกำแพงทั้งหลายโดยรอบเจ้า พวกเขาได้ทำให้เจ้างามพร้อม

¹²ชาวกริชได้เป็นคู่ค้ากับเจ้า เพราะเจ้ามีความมั่งคั่งยิ่งจากสินค้ามากมายที่จะขายคือ เงิน เหล็ก ดีบุก และตะกั่ว พวกเขาได้มาซื้อขายกับสินค้าทั้งหลาย
ของเจ้า¹³ ยาวาน กูบิล และเมเซค พวกเขาได้ขายทาส และภาชนะทั้งหลายที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ พวกเขาได้มาดูแลการค้าขายสินค้าของเจ้า

¹⁴ชาวเบรโกธการมาได้เอาพวกม้า พวกม้าศึก และพวกส่อมาแลกกับสินค้าของเจ้า¹⁵ ชาวโรดส์เป็นคู่ค้าของเจ้าบนแผ่นดินชายฝั่งทะเลจำนวนมาก สินค้าอยู่ใน
มือของเจ้า พวกเขาส่งบรรดาเขาสัตว์ งาช้าง และไม้แกะสลักเป็นค่าส่งส่วย

¹⁶ชาวอาร์มเป็นผู้จัดจำหน่ายในสินค้ามากมายของเจ้า พวกเขาได้จัดหามรกต ผ้าสีม่วง ผ้าสีสันต่างๆ ผ้าเนื้อละเอียด ไข่มุกต่างๆ และกับทิมมาเป็นสินค้าของ
เจ้า¹⁷ ยูดาห์และดินแดนอิสราเอลได้ค้าขายกับเจ้า พวกเขาได้จัดหาข้าวสาลีจากเมืองมินนิก ขนมะเดื่อ น้ำผึ้ง น้ำมัน และพืชมะนาวมาเป็นสินค้าของเจ้า¹⁸ ดามัสกัส
ได้ค้าขายกับเจ้า เพราะผลผลิตมากมายของเจ้าจากทรัพย์สันทั้งหมดยังมีมากมายของเจ้านั้น และเหล่าอู่นจากเฮลโมน และขนแกะแห่งซารัส

¹⁹ดานและยิวานจากอูซซาลได้มาแลกเปลี่ยนสินค้ากับเจ้าคือเหล็กแปรรูป อบเชย ตะไคร้ สิ่งเหล่านี้ได้กลายเป็นสินค้าสำหรับเจ้า²⁰ เมืองเดดานเป็นคู่ค้าของ
เจ้าในด้านผ้าห่มอานม้าอย่างดี²¹ เมืองอาระเบียและเจ้านายทั้งหลายของเมืองเคดาร์เป็นผู้ค้าขายกับเจ้า พวกเขาได้ให้พวกลูกแกะ พวกแกะตัวผู้และพวกแพะ

²²พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเซบาและเมืองราอามาห์ได้มาเพื่อค้าขายให้เจ้าด้วยเครื่องเทศอย่างดีทุกชนิดและอัญมณีทุกประเภท พวกเขาขายทองคำเป็น
สินค้าให้เจ้า²³ เมืองฮาราน เมืองคานเนห์ และเมืองเอเดนเป็นผู้ค้าขายกับเจ้า รวมทั้งเมืองเซบา เมืองอัซซุร และเมืองคิลมาดด้วย

²⁴นี่คือสิ่งทั้งหลายของผู้จัดจำหน่ายของเจ้า คือ ผ้าทอคลุมไหล่สีม่วงผสมผ้าทอสีต่างๆ และผ้าห่มหลากสี ผ้าปัก และผ้าทออย่างดีในตลาดของเจ้า²⁵ เรือ
ทั้งหลายของเมืองการิชได้ใช้บรรทุกสินค้าของเจ้า ดังนั้น เจ้าจึงได้บรรทุกสินค้าจนเต็มและหนักมากในใจกลางของบรรดาทะเล

²⁶พวกฝีพายทั้งหลายของเจ้าได้นำเจ้าออกไปยังทะเลอันกว้างใหญ่ ลมตะวันออกได้ทำให้เจ้าลมตรงใจกลางของทะเล²⁷ ทรัพย์สันของเจ้า สินค้าและการค้า
ขายสินค้า พวกลูกเรือของเจ้า และพวกกะลาสีของเจ้า และช่างเรือของเจ้า คนขายสินค้าของเจ้า นักรบทั้งหมดของเจ้า พร้อมกับลูกเรือทั้งหมดของเจ้าที่อยู่
ท่ามกลางเจ้า พวกเขาจะจมลงยังในใจกลางทะเลลึกในวันที่เจ้าพินาศ

²⁸บรรดาเมืองแห่งทะเลจะสันสะก้านด้วยเสียงร่ำร้องของพวกกะลาสีของเจ้า²⁹ พวกที่ถือกระเชียงทุกคนก็จะลงมาจากเรือของพวกเขา พวกลูกเรือและ
กะลาสีก็มายืนอยู่บนดินแดนทั้งหมด³⁰ แล้วพวกเขาจะทำให้เจ้าฟังเสียงร่ำร้องของพวกเขาและร้องไห้ด้วยความขมขื่น พวกเขาจะโปรยฝุ่นบนศีรษะของพวกเขา
พวกเขาจะเกลือกกลิ้งอยู่บนกองขี้เถ้า

³¹พวกเขาจะโกนศีรษะของพวกเขาเพื่อเจ้า และผูกพวกเขาเองไว้ด้วยผ้ากระสอบ และพวกเขาจะร้องไห้เพราะเจ้าด้วยจิตใจที่ขมขื่น³²พวกเขาจะร้องโอดครวญหนักขึ้นเพื่อเจ้า และกล่าวเสียงโอดครวญเพื่อเจ้าว่า มีผู้ใดเหมือนเมืองไทรละล่า ผู้ซึ่งบัดนี้เจียนเหงานอยู่ในกลางทะเล?³³เมื่อสินค้าของพวกเขาออกจากฝั่งทะเล มันทำให้ประชาชนมากมายพอใจ เจ้าได้ทำให้บรรดาภักษัตริย์ของแผ่นดินมั่งคั่ง ด้วยสมบัติและสินค้ามากมายของเจ้า

³⁴แต่เมื่อเจ้าแตกเป็นเสี่ยงๆ ในทะเล ในห้วงน้ำที่ลึกนั้น สินค้าทั้งหลายของเจ้าและลูกเรือทั้งหมดของเจ้าได้จมลง³⁵ผู้ที่อาศัยอยู่ชายทะเลทั้งหมดต่างได้ตกตะลึงเพราะเจ้า และบรรดาภักษัตริย์ของเมืองเหล่านั้นได้กลัวยิ่งนัก ทั้งในหน้าที่ทั้งหลายของพวกเขาแล้วนซิดเซียว!³⁶บรรดาพ่อค้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลายไร้เจ้า เจ้าได้กลายเป็นความน่ากลัว และเจ้าจะไม่ดำรงอยู่ตลอดไป"

Chapter 28

¹พระวอจะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า²"เจ้าบุตรมนุษย์ จงบอกกล่าวผู้ปกครองไทรละล่า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะใจของเจ้ายังยโส และเจ้าได้กล่าวว่า 'ข้าเป็นเทพเจ้า ข้านั่งบนที่นั่งของบรรดาเทพเจ้า ในใจกลางของห้วงทะเลทั้งหลาย!' เจ้าเป็นเพียงมนุษย์ ไม่ใช่เทพเจ้า หากเจ้าถือว่าความคิดเจ้าเป็นดังความคิดเทพเจ้า³เจ้าคิดว่าเจ้าฉลาดกว่าดาเนียลและไม่มี ความสับสนในข้อเรียนจากเจ้าได้

⁴เจ้าได้หาภักษัตริย์สมบัติมาสำหรับเจ้าเองโดยสติปัญญาและความซื่อของของเจ้า และได้รับทองคำและเงินมาไว้ในคลังของเจ้า⁵ด้วยปัญญามากมายและด้วยการค้าขายของเจ้า เจ้าได้ทำให้ภักษัตริย์สมบัติของเจ้าเพิ่มทวีขึ้น ดังนั้นใจของเจ้าก็หยิ่งยโสเพราะความมั่งคั่งของเจ้า

⁶เหตุฉะนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้ทำให้ความคิดเจ้า เป็นเหมือนความคิดของเทพเจ้า⁷เราจะนำคนต่างชาติทั้งหลายมาต่อต้านเจ้า เป็นพวกน่ากลัวที่สุดในบรรดาประชาชาติ พวกเขาจะถึงดาบออกสู้กับความมั่งคั่งของปัญญาของเจ้า และพวกเขาจะดูหมิ่นความรุ่งโรจน์ของเจ้า

⁸พวกเขาจะผลักเจ้าลงไปหลุมมรณะ และเจ้าจะตายเป็นศพอย่างคนตายที่ใจกลางห้วงทะเลทั้งหลาย⁹เจ้ายังจะกล่าวได้อย่างแท้จริงอีกหรือว่า "ข้าเป็นเทพเจ้า" ต่อหน้าคนที่สังหารเจ้า? เจ้าเป็นมนุษย์และไม่ได้เป็นพระเจ้า และเจ้าจะอยู่ในมือของคนที่ทำร้ายเจ้า¹⁰เจ้าจะตายเหมือนการตายของคนไม่เข้าพิธีสุหนัต ด้วยมือของพวกคนต่างชาติ เพราะเราได้เปล่งวาจาแล้ว" นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

¹¹พระวอจะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า¹²"เจ้าบุตรมนุษย์ จงเปล่งเสียงโอดครวญถึงภักษัตริย์เมืองไทรละและจงกล่าวแก่เขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าเป็นตัวอย่างของความสมบูรณ์เปี่ยมด้วยสติปัญญาและความมั่งคั่ง'¹³เจ้าได้เคยอยู่ในสวนเอเดน อุทยานของพระเจ้า อดัมก็ทั้งหมดเป็นเครื่องประดับปกคลุมเจ้าคือ กัททิม นูษาคัม มรกต เพทาย โกเมน พลอย ไพสิน เทอควอยส์ และเบริล อดัมก็ของเจ้าประกอบและฝังในตัวเรือนที่ทำจากทองคำ ซึ่งได้เตรียมไว้ในวันที่เจ้าถูกสร้าง

¹⁴เราได้จัดวางเจ้าไว้บนภูเขาบริสุทธิ์ของพระเจ้าโดยมีเครูบเป็นผู้พิทักษ์มนุษย์ชาติ เจ้าได้อยู่ท่ามกลางหินเพลิง¹⁵เจ้าได้ปราศจากตำหนิในวิถีทางของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าถูกสร้างจนถึงความอยู่ดีธรรมได้พบในเจ้า

¹⁶โดยการคำมากมายของเจ้านั้นเจ้าเต็มไปด้วยการการุณ และเจ้าได้ทำบาป ฉะนั้นเราได้ขับเจ้าออกจากภูเขาของพระเจ้าอย่างด่างพร้อยและเครูบผู้พิทักษ์นั้นก็ขับเจ้าออกไปจากท่ามกลางเหล่าหินเพลิง¹⁷ใจเจ้าได้หยิ่งยโสขึ้นเพราะความมั่งคั่งของเจ้า เจ้าได้ทำลายสติปัญญาของเจ้าไปเนื่องด้วยความสง่างามของเจ้า เราได้โยนเจ้าลงบนดิน เราได้วางเจ้าไว้ต่อหน้าภักษัตริย์ทั้งหลายเพื่อว่าเขาเหล่านั้นจะเห็นเจ้าได้

¹⁸เหตุเพราะความผิดบาปมากมายและการคำฉ้อฉลของเจ้า เจ้าทำให้สถานที่มัสการของเจ้าด่างพร้อย ดังนั้นเราจึงได้ทำไฟออกมาจากเจ้า ไฟก็เผาทำลายเจ้า เราจะทำให้เจ้ากลายเป็นเถ้าถ่านบนพื้นโลกในสายตาทองทุกคนที่มองดูเจ้า¹⁹ผู้ที่รู้จักเจ้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลายต่างก็ตัวสั่นเพราะเห็นเจ้า พวกเขาจะหวาดกลัว และเจ้าจะไม่ดำรงอยู่ตลอดไป"

²⁰แล้วพระวอจะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า²¹"เจ้าบุตรมนุษย์ จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อต้านไซดอนและเผยพระวอจะต่อต้านเมืองนั้น²²จงกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูก่อน เราจะเป็นศัตรูกับเจ้า ไซดอน เพราะเราได้รับเกียรติท่ามกลางเจ้าดังนั้นประชาชนของเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นยาห์เวห์เมื่อเรานำการตัดสินมายังเมืองนั้น เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราในเจ้า

²³เราจะส่งโรคราบาดมาในเมืองนั้นและส่งผลให้เขาเข้ามาในถนนของเมืองนั้น และคนที่ถูกฆ่าจะล้มลงในเมืองนั้น เมื่อดาบที่ต่อต้านเมืองนั้นจากรอบด้าน แล้วพวกเขาก็รู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์²⁴แล้วจะไม่มีหนามที่แทงและหนามใหญ่ที่แทงปวดอีกต่อไปต่อพงศ์พันธุ์อิสราเอลนั้นซึ่งมาจากพวกที่อยู่รายล้อมพวกเขาทั้งหมดซึ่งเคยเหยียดหยามประชาชนของเมืองนั้น ดังนั้นพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า'

²⁵พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'เมื่อเรารวบรวมพงศ์พันธุ์อิสราเอลจากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายที่พวกเขาถูกกระจัดกระจายไปนั้น และเมื่อเราได้แยกเราออกจากท่ามกลางพวกเขา ดังนั้นประชาชาติทั้งหลายจะเห็นได้ แล้วพวกเขาจะสร้างบ้านในดินแดนซึ่งเราได้ประทานให้ยาโคบผู้รับใช้ของเรา²⁶แล้วพวกเขาจะอาศัยอย่างปลอดภัยในเมืองนั้นและสร้างบ้าน ปลูกสวนองุ่น และพวกเขาจะอาศัยอย่างปลอดภัยเมื่อเราทำการตัดสินทุกคนที่อยู่รายล้อมซึ่งได้เหยียดหยามพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา"

Chapter 29

¹ในปีที่สิบ เดือนที่สิบวันที่สิบสอง พระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า² "เจ้านูตรมนูษย์ จงเดินหน้าต่อต่านฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ จงเผยพระวอนะต่อต่านเขาและอียิปต์ทั้งมวล³ จงประกาศและกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิด เราเป็นศัตรูกับเจ้า ฟาโรห์เจ้ากษัตริย์แห่งอียิปต์ เจ้าผู้เป็นสัตว์ร้ายตัวใหญ่ในทะเลซึ่งนอนกลางแม่น้ำ เจ้ากล่าวว่า 'แม่น้ำนี้เป็นของข้า ข้าได้สร้างมันเพื่อข้าเอง'"

⁴แต่เราจะนำเบ็ดห้อยขากรรไกรเจ้า และทำให้ปลาในแม่น้ำในลำของเจ้าติดกับบรรดาเกล็ดของเจ้า เราจะลากเจ้าขึ้นมาจากกลางแม่น้ำของเจ้าพร้อมกับปลาในแม่น้ำซึ่งติดอยู่กับบรรดาเกล็ดของเจ้า⁵ เราจะโยนเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ทั้งตัวเจ้าและปลาจากแม่น้ำของเจ้า เจ้าจะตกลงไปบนทุ่งโล่ง เจ้าจะไม่ถูกรวบรวมหรือเก็บ เราจะมอบเจ้าไว้ให้เป็นอาหารของสิ่งที่มีชีวิตบนดินและนกในท้องฟ้าทั้งหลาย

⁶แล้วคนทั้งปวงที่อยู่ในอียิปต์จะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เพราะพวกเขาได้เป็นอย่างไรไม่เท่าต้นกกสำหรับพงศ์พันธุ์อิสราเอล⁷ เมื่อพวกเขาได้กุมเจ้าไว้ในมือของพวกเขา เจ้าได้แตกและเหวี่ยงไธลของพวกเขาวออก และเมื่อพวกเขาเอนลงบนเจ้า เจ้าก็หัก และเจ้าเป็นเหตุให้ขาของเขาคดเคี้ยว

⁸ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิด เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า เราจะฟันทั้งมนูษย์และสัตว์ให้ขาดจากเจ้าเสีย⁹ ดังนั้นดินแดนอียิปต์จะเป็นที่รกร้างและเป็นซากปรักหักพัง แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เพราะสัตว์ร้ายในทะเลได้กล่าวว่า "แม่น้ำนี้เป็นของข้า เพราะข้าได้สร้างมันขึ้นมา"¹⁰ เพราะฉะนั้น ดูกิด เราเป็นศัตรูกับเจ้าและแม่น้ำของเจ้า ดังนั้น เราจะทำให้แผ่นดินอียิปต์เป็นเศษซากและรกร้าง และเจ้าจะกลายเป็นแผ่นดินรกร้างจากเมืองมิกดลถึงเมืองสิเอินและจนถึงพรมแดนของคูช

¹¹จะไม่มีกามนุษย์ผ่านดินแดนนั้น และจะไม่มีสัตว์ผ่านดินแดนนั้น มันจะไม่มีใครอาศัยอยู่ถึงสี่สิบปี¹² เพราะเราจะทำให้ดินแดนอียิปต์เป็นที่รกร้างท่ามกลางประเทศรกร้างทั้งหลาย และท่ามกลางเมืองที่รกร้างทั้งหลาย และเมืองต่างๆ ท่ามกลางเมืองที่ย่อยยับทั้งหลายจะรกร้างสี่สิบปี แล้วเราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติ และเราจะกระจัดกระจายพวกเขาไปตามดินแดนต่างๆ

¹³เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อครบสี่สิบปีแล้ว เราจะรวบรวมคนอียิปต์จากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งพวกเขากระจัดกระจายไป¹⁴ เราจะให้อียิปต์พ้นจากการถูกกวาดเป็นเชลยและนำพวกเขากลับมายังดินแดนปิกโรส ซึ่งเป็นดินแดนดั้งเดิมของพวกเขา แล้วพวกเขาจะเป็นอาณาจักรต่อๆ ต่กัน

¹⁵อาณาจักรนั้นจะเป็นที่ด้อยต่ำที่สุดในบรรดาอาณาจักรทั้งหลาย และจะไม่อาจยกตนขึ้นบนประชาชาติทั้งหลายอีกเลย เราจะลดกำลังพวกเขาลงจนพวกเขาจะไม่สามารถปกครองประชาชาติอื่นได้อีกต่อไป¹⁶ บรรดาชาวอียิปต์จะไม่เป็นที่วางใจของพงศ์พันธุ์อิสราเอลอีก แทนที่พวกเขาจะเป็นที่เตือนใจในความผิดที่อิสราเอลได้ทำ แต่พวกเขาได้หันกลับไปหาอียิปต์เพื่อขอความช่วยเหลือแทน แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

¹⁷เมื่อปีที่สิบเจ็ดในเดือนที่หนึ่งวันที่หนึ่ง ซึ่งพระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า¹⁸ "เจ้านูตรมนูษย์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงขับเคลื่อนกองทัพมาต่อต้านกับไกรอย่างหนัก ทุกศิระถูกขจัดจนลั่นเสียง และทุกบ่าก็กลอกเนื้อ แม้กระนั้นเขารื้อกองทัพของเขาที่ไม่ได้รับการจ่ายจากไกรจากการที่เขาทำการหนักที่ได้ต่อต้านมัน

¹⁹เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'ดูกิด เราจะมอบดินแดนอียิปต์แก่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะเอาความมั่งคั่งไปปล้นทรัพย์สมบัติไป และขนข้าวของทั้งหมดที่เขาพบในถิ่นนั้น สิ่งเหล่านี้จะเป็นค่าจ้างของกองทัพของเขา²⁰ เราได้มอบดินแดนอียิปต์แก่เขาเพื่อเป็นค่าจ้างในการทำงานซึ่งพวกเขาได้ทำให้เรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

²¹วันนั้นเราจะทำให้เขาสัตว์งอกขึ้นมาสำหรับพงศ์พันธุ์อิสราเอล และเราจะให้เจ้าพูดท่ามกลางพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็น พระยาห์เวห์"

Chapter 30

¹พระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า² "เจ้านูตรมนูษย์ จงเผยพระวอนะและจงกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ จงคร่ำครวญว่า "พินาศคือวันที่กำลังมา"³ วันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว วันแห่งพระยาห์เวห์ใกล้เข้ามาแล้ว มันจะเป็นวันแห่งเมฆหมอก เป็นเวลาแห่งความหายนะของบรรดาประชาชาติ

⁴แล้วดาบเล่มหนึ่งจะมาเหนืออียิปต์ และจะมีความทุกข์ใจอยู่ในคูชเมื่อประชาชนได้ถูกฆ่าล้มลงในอียิปต์ เมื่อพวกเขาขนทรัพย์สมบัติของอียิปต์ไป และเมื่อฐานรากของอียิปต์ถล่มลง⁵ คูชและพูต ลิเบีย และอาระเบียทั้งหมด รวมทั้งลิเบีย พร้อมกับประชาชนที่เป็นของพันธสัญญา พวกเขาทั้งหมดจะตายเพราะดาบ

⁶พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ดังนั้นพวกที่สนับสนุนอียิปต์จะล้มลงและความภูมิใจในพลังของเมืองนั้นจะลดลง ถึงแม้มิกดลถึงสิเอิน พวกทหารของพวกเขาจะตายที่นั่นเพราะดาบ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า⁷ พวกเขาจะกลัวในท่ามกลางแผ่นดินที่ร้างเปล่าและเมืองต่างๆ ของพวกเขาจะอยู่ท่ามกลางบรรดาเมืองที่ปรักหักพัง

⁸แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เมื่อเราให้ไฟเผาอียิปต์ และเมื่อผู้ช่วยเหลือทั้งหมดของอียิปต์จะถูกบดขยี้⁹ ในวันนั้นพวกผู้สื่อสารจะออกจากเราไปโดยทางเรือทั้งหลาย เพื่อจะมาให้คนคูชที่มึนเมานั้นกลัว และความทุกข์ใจจะมาถึงพวกเขาในวันพินาศของอียิปต์ เพราะดูกิด วันนั้นกำลังจะมาถึง

¹⁰พระยาหะหองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะทำให้ไพร่พลของอียิปต์ถึงจุดจบลงด้วยมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลน¹¹ เขาและกองทัพของเขา ซึ่งเป็นชนชาติที่การุณอำมหิตในบรรดาประชาชาติ จะถูกพามาเพื่อทำลายดินแดน พวกเขาระงับดาบของพวกเขาออกต่อต้านอียิปต์และทำให้ดินแดนนั้นเต็มไปด้วยคนตาย

¹²เราจะทำให้แม่น้ำแห้งไป และเราจะขยาดินแดนนั้นไว้ในมือของคนชั่ว เราจะทำให้ดินแดนและทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้นร้างเปล่าโดยมือของคนต่างชาติ เราเป็นพระยาหะหะห์ได้เปล่งวาจาไว้แล้ว

¹³พระยาหะหองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะทำลายบรรดารูปเคารพและเราจะนำจุดจบมาให้แก่รูปเคารพที่ไร้ค่าทั้งหลายแห่งเมืองเมมฟิส ที่นั่นจะไม่มีเจ้าเมืองจากแผ่นดินอียิปต์อีกต่อไป และเราจะใส่ความกลัวบนดินแดนอียิปต์¹⁴ แล้วเราจะทำให้เมืองปิกโรสเป็นที่ร้างเปล่า และจะให้ไฟเผาเมืองโคอันและจะทำการตัดสินเมืองเรเบส

¹⁵เพราะเราจะระบายความโกรธของเราลงบนเมืองเปลูเซียม ซึ่งเป็นสิ่งกำบังแข็งแรงของอียิปต์ และจะทำลายกองกำลังต่างๆ ของเมืองเรเบส¹⁶ แล้วเราจะให้ไฟเผาอียิปต์ เมืองเปลูเซียมจะอยู่ในความระทมอย่างใหญ่หลวง เมืองเรเบสจะแตกและเมืองเมมฟิสจะพบเจอพวกศัตรูทุกรุ่น

¹⁷คนหนุ่มของเมืองเฮลิโอโปลิสและบุบาสทิสจะตายเพราะดาบและเมืองต่างๆ ของพวกเขาจะตกเป็นเชลย¹⁸ ในเมืองกาปานเฮสในเวลากลางวันจะมืดทึบ เมื่อเราทำลายแอกของอียิปต์ที่นั่น และพละกำลังอันภาคภูมิใจของเมืองนั้นจะสิ้นสุดลง จะมีเมฆมาปกคลุมเมืองและบรรดาบุตรหญิงของเมืองนั้นจะตกเป็นเชลย¹⁹ เราจะทำการตัดสินอียิปต์ ดังนั้นพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาหะหะห์"

²⁰ในปีที่สิบเจ็ดเดือนที่หนึ่งวันที่เจ็ด พระวอนะของพระยาหะหะห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า²¹"เจ้านุตรมณูษย์ เราได้หักแขนของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และดูเถิด แขนนั้นไม่ได้ถูกพัน หรือรักษาด้วยผ้าพันเพื่อให้แข็งแรงพอที่จะถือดาบ

²²เพราะฉะนั้น พระยาหะหองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า 'ดูเถิดเราเป็นศัตรูกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ เพราะเราหักแขนของเขา ทั้งแขนที่ยังแข็งแรงและแขนที่หัก และเราจะทำให้ดาบร่วงจากมือของเขา²³ แล้วเราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และกระจ่ายพวกเขาไปตามดินแดนต่างๆ²⁴ เราจะเสริมกำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเอาดาบของเราใส่มือเขาเพื่อที่เราจะหักแขนของฟาโรห์ เขาจะร้องโอดครวญต่อหน้ากษัตริย์บาบิโลนเหมือนเสียงของคนใกล้ตาย

²⁵เพราะเราจะทำให้กำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแข็งแรง ขณะที่แขนทั้งสองของฟาโรห์จะร่วง แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาหะหะห์ เมื่อเราเอาดาบของเราใส่มือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน เพราะเขาจะโจมตีดินแดนอียิปต์ด้วยดาบนั้น²⁶ ดังนั้นเราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย และกระจัดกระจายพวกเขาไปยังดินแดนต่างๆ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาหะหะห์"

Chapter 31

¹ในปีที่สิบเจ็ด เดือนที่สาม วันที่หนึ่งของเดือน พระวอนะของพระยาหะหะห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า²"เจ้านุตรมณูษย์ จงกล่าวแก่ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์และแก่ไพร่พลรายล้อมพระองค์ว่า 'เจ้ายิ่งใหญ่เหมือนใคร?

³ดูเถิด อัสนีเรียเหมือนไม้สนสีดาร์ในเลบานอนมีกิ่งงดงามให้ร่มเงาแก่ป่า และความสูงที่สูงที่สุดและกิ่งก้านทั้งหลายก็ชูขึ้นจนถึงยอดไม้⁴ มีน้ำมากมายหล่อเลี้ยงให้กองสูงคือบรรดาห้วยน้ำลึกที่ทำให้เติบโต สายน้ำทั้งหลายไหลรอบบริเวณที่ปลูกมัน เพราะร่องน้ำทั้งหลายส่งน้ำออกไปทั่วต้นไม้ในทุ่งนา

⁵มันสูงใหญ่ยิ่งกว่าต้นไม้ใดๆ ในทุ่งนา และกิ่งก้านทั้งหลายก็ดกมากมาย กิ่งก้านทั้งหลายก็ยาวเพราะน้ำมากมายทำให้งอกงาม⁶ คนในท้องฟ้าทั้งหมดได้มาทำรังอยู่บนกิ่งทั้งหลายของมัน ขณะที่สิ่งมีชีวิตทุกอย่างในทุ่งต่างตกลูกออกมาอยู่ใต้ก้านทั้งหลายของมัน บรรดาชนชาติทั้งปวงมาอาศัยอยู่ใต้ร่มเงาของมัน⁷ เพราะมันกิ่งงดงามด้วยความใหญ่ยิ่งของมันและด้วยความยาวของก้านทั้งหลายมัน เพราะว่ารากทั้งหลายของมันก็หยั่งลึกลงไปยังที่ที่มีน้ำมาก

⁸ต้นสนสีดาร์ที่อยู่ในอุทยานของพระเจ้ายังสู้มันไม่ได้เลย ต้นสนไซเปรสก็ยังไม่เท่าก้านทั้งหลายของมัน และต้นเปรนก็เปรียบไม่ได้กับกิ่งของมัน ไม่มีต้นไม้ใดในอุทยานของพระเจ้าที่มีความงดงามเหมือนมัน⁹ เราได้ทำให้มันงดงามด้วยกิ่งก้านทั้งหลายและต้นไม้ทั้งหมดในเอเดนต่างอิจฉามันเพราะมันได้อยู่ในอุทยานของพระเจ้า

¹⁰เพราะฉะนั้น พระยาหะหองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่ามันสูงนัก และชื่อยอดของมันอยู่สูงลิบล้อระหว่างก้านทั้งหลายของมัน และจิตใจมันก็เย่อหยิ่งเพราะความสูงของมัน¹¹ เราได้ให้มันแก่ผู้ที่มีอำนาจของบรรดาชนชาติ เพื่อทำกับมันให้สมกับความสำเร็จของมัน เราได้โยนมันทิ้งไป

¹²คนต่างชาติที่นำกล้วที่สุดในบรรดาชนชาติได้โค่นมันลงและปล่อยมันให้ตาย กิ่งของมันจะตกลงบนภูเขาทั้งหลายและในหุบเขาทุกแห่ง และก้านทั้งหลายที่หักของมันจะอยู่ตามห้วยทุกแห่งของดินแดน แล้วชนชาติทั้งหมดบนดินแดนได้ออกมาจากใต้ร่มเงาของมันและปล่อยทิ้งมันไว้

¹³นกในอากาศทั้งหมดได้มาอาศัยอยู่สาต้นของมันที่ได้ล้มลงและสัตว์ในทุ่งทั้งหมดได้มายังบรรดากิ่งก้านของมัน¹⁴ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นก็เพื่อไม่ให้ต้นไม้ที่อยู่ริมน้ำอื่นๆ จะยกยอดของมันสูงถึงความสูงของมัน และเพื่อไม่ให้ต้นไม้อื่นใดที่งอกข้างมันที่ริมน้ำจะมาถึงระดับความสูงนั้น พวกมันทั้งหมดต้องถูกมอบให้แก่ความตาย ลงไปยังเบื้องล่างสุดของดินแดน ท่ามกลางบรรดาบุตรของมนุษย์ ด้วยกันกับพวกที่ลงไปยังหลุม

¹⁵พระยาเหวหองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ในวันนั้นที่เมื่อไม่สนชิตารได้ลงไปยังแดนคนตาย เราได้นำความโสโครกเรามายังแผ่นดินโลก เราจะกลบมันน้ำลึกไว้ และเราจะกักน้ำไว้ในทะเล เราเก็บน้ำที่ยิ่งใหญ่ไว้และนำความโสโครกเรามายังเลบานอนเพื่อเขา ดังนั้นต้นไม้ทั้งหมดยกเว้นในท้องทุ่งจะโสโครกเพราะเหตุนี้

¹⁶เราจะทำให้ชนชาติทั้งหลายสิ้นเภาด้วยเสียงที่มันลั่นลง เมื่อเราโยนมันลงไปยังแดนคนตายพร้อมกับบรรดาผู้ลงไปยังหลุม เราจะปลอบใจต้นไม้ในสวนเอเดนทั้งหมดในโลกเบื้องล่างคือ ต้นไม้ที่ได้รับเลือกมาและดีที่สุดของเลบานอนคือ ต้นไม้เหล่านั้นที่ได้กินน้ำ

¹⁷เพราะพวกเขาได้ลงไปยังแดนคนตายพร้อมกับมัน ไปยังบรรดาผู้ถูกสังหารเพราะดาบ ต้นไม้เหล่านี้มีกำลังที่แข็งแกร่ง บรรดาชนชาติเหล่านั้นเคยอยู่ภายใต้ร่มเงาของมัน ¹⁸ต้นไม้ใดในเอเดนมีความเท่าเทียมกันในความรุ่งเรืองและความยิ่งใหญ่ของเจ้าหรือ? เพราะเจ้าจะถูกนำลงมาพร้อมกับต้นไม้ของเอเดนไปยังเบื้องล่างสุดของดินแดนท่ามกลางผู้ไม่ได้เข้าพิธีสุหนัต เจ้าจะอยู่ด้วยกันกับพวกที่ถูกสังหารเพราะดาบ' นี่คือน้ำไฟและไฟรพทั้งหมดยกเว้นเจ้า นี่คือน้ำไฟของพระยาเหวหองค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 32

¹ในปีที่สิบสองเดือนที่สิบสองในวันหนึ่ง พระวณะของพระยาเหวหได้มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า²"เจ้าบุตรมนุษย์ จงกล่าวบกรำครวญเรื่องไฟโรหิษัตริย์แห่งอียิปต์ และกล่าวให้เขาฟังตั้งนี้ว่า 'เจ้าเป็นเหมือนสิงห์หนุ่มท่ามกลางชนชาติ แต่เจ้าเป็นเหมือนสัตว์ร้ายในห้วงทะเลทั้งหลาย เจ้ากวนน้ำในแม่น้ำ เจ้ากวนน้ำให้ขุ่นด้วยเท้าของเจ้าและทำให้แม่น้ำทั้งหลายของเจ้าเป็นน้ำมีโคลน

³พระยาเหวหองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดังนั้นเราจะกางตาข่ายของเราไปคลุมตัวเจ้าโดยการรวมพลของชนชาติมากมาย และพวกเขาจะลากเจ้าขึ้นมาด้วยอวนของเรา เราจะทำเจ้าลงบนแผ่นดิน เราจะโยนเจ้าลงบนพื้นทุ่ง และเป็นเหตุให้คนทั้งหมดในท้องฟ้าทั้งหลายจึงได้มาอาศัยอยู่บนเจ้า สัตว์ที่มีชีวิตทั้งหลายทั่วทั้งแผ่นดินโลกจะอ้อมหน้าด้วยเจ้า

⁵เพราะเราจะเอาเนื้อของเจ้าเกลี้ยไว้บนภูพวกเขา และเราจะก่อกองไฟของเจ้า⁶แล้วเราจะเกล็ดของเจ้าที่ไหลอาบท่วมภูเขา และห้วยต่างๆ จะเต็มไปด้วยเลือดของเจ้า

⁷แล้วเมื่อเราทำจัดเจ้า เราจะไปคลุมท้องฟ้าไว้ และจะทำให้ดวงดาวของพวกเขามืดไป เราจะเอาเมฆไปคลุมดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง⁸แสงส่องทั้งหมดของท้องฟ้าขึ้น เราจะทำให้กลายเป็นมืดอยู่บนตัวเจ้า และเราจะใส่ความมืดไว้เหนือดินแดนของเจ้า นี่คือน้ำไฟของพระยาเหวหองค์พระผู้เป็นเจ้า

⁹ดังนั้นเราจะทำให้ใจของประชาชนมากมายในแผ่นดินต่างๆหวาดกลัวซึ่งเจ้าไม่รู้ เมื่อนั้นเรานำความพิณสมาสู่ท่ามกลางประชาชาติ ท่ามกลางแผ่นดินต่างๆที่เจ้าไม่รู้จักนั้น¹⁰เราจะทำให้ชนชาติจำนวนมากตกตะลึงเพราะเจ้า และบรรดาภักดิ์ของพวกเขาก็จะสิ้นเภาเพราะเจ้าเมื่อเราแกว่งดาบของเราต่อหน้าพวกเขา ทุกคนจะตัวสั่นทุกขณะเพราะเจ้าในวันที่เจ้าลั่นลงนั้น

¹¹เพราะพระยาเหวหองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดาบของภักดิ์แห่งบาบิโลนจะมายังเจ้า¹²เราจะทำให้ไฟรพของเจ้าลั่นลงด้วยดาบของพวกผู้กล้าหาญทุกคนล้วนเป็นประชาชาติที่น่าหวาดกลัวที่สุด ผู้กล้าหาญทุกคนเหล่านี้จะนำพิณสมาถึงความมโหฬารของอียิปต์และไฟรพทั้งหมดจะถูกทำลาย

¹³เพราะเราจะทำลายสัตว์เลื้อยทั้งหมดจากข้างๆ ที่มีน้ำมากหลาย และไม่มีกามมนุษย์คนใดจะกวนน้ำนั้นให้ขุ่นอีกกับเท้าสัตว์เลื้อยก็จะไม่กวนน้ำนั้นให้ขุ่น¹⁴แล้วเราจะทำให้น้ำของพวกเขาขุ่น และให้บรรดาแม่น้ำของเขาไหลเหมือนน้ำนั้น นี่คือน้ำไฟของพระยาเหวหองค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁵เมื่อเราทำให้ดินแดนอียิปต์รกร้าง เมื่อดินแดนถูกริบเอาข้าวของที่มีอยู่ในนั้นไปหมด เมื่อเราทำลายทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้นแล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาเหวห¹⁶มีบกรำครวญที่คนจะร้องคร่ำครวญ บุตรหญิงทั้งหลายของบรรดาประชาชาติจะร้องคร่ำครวญ พวกเขาจะร้องคร่ำครวญเรื่องอียิปต์และไฟรพ นี่คือน้ำไฟของพระยาเหวหองค์พระผู้เป็นเจ้า"

¹⁷ในปีที่สิบสองวันที่สิบห้าของเดือนนั้น พระวณะของพระยาเหวหได้มายังข้าพเจ้าว่า¹⁸"เจ้าบุตรมนุษย์ จงร้องคร่ำครวญเพื่อไฟรพของอียิปต์และจงส่งเขาออกไป ทั้งตัวเขาและบุตรหญิงทั้งหลายของบรรดาชนชาติที่งามสง่าลงไปยังเบื้องล่างสุดของแผ่นดินโลกกับพวกที่ลงไปยังหลุม

¹⁹'เจ้าคิดว่าเจ้าสวยงามกว่าคนอื่นหรือ? จงลงไปและนอนอยู่กับพวกที่ไม่ได้เข้าพิธีสุหนัต'²⁰พวกเขาจะลั่นลงท่ามกลางพวกที่ถูกสังหารเพราะดาบ ดาบถูกดึงออกมาแล้ว เธอถูกมอบให้แก่ดาบ พวกเขาจะจับเธอและประชาชนของเธอ²¹พวกผู้กล้าหาญที่แข็งแกร่งที่สุดกับผู้ช่วยของเขาจะพูดถึงอียิปต์จากท่ามกลางแดนคนตายว่า 'พวกเขาหลงมาแล้ว พวกเขาอนึ่งอยู่กับพวกที่ไม่ได้เข้าพิธีสุหนัตที่ถูกฆ่าด้วยดาบ'

²²อัสซีเรียและพรรคพวกทั้งหมดก็อยู่ที่นั่น หลุมศพของพวกเขายู้ง่อยๆ เธอ ทุกคนล้วนถูกสังหารและตายเพราะดาบ²³ที่ฝังศพของพวกเขานั้นอยู่ตรงที่ไกลสุดของแดนมรณา กับไฟรพทั้งหมดของพวกเขานี้ หลุมฝังศพของคนเหล่านั้นล้อมรอบบรรดาคนที่ถูกสังหารเพราะดาบ ผู้ซึ่งนำความกลัวไปบนดินแดนของคนที่ยังมีชีวิต

²⁴เอลามกับไฟรพทั้งหมดก็อยู่ที่นั่น อยู่รายล้อมหลุมศพคนเหล่านั้นที่ตายเพราะดาบ ผู้ซึ่งไม่ได้เข้าพิธีสุหนัตที่ลงไปยังเบื้องล่างสุดของแผ่นดิน ผู้ซึ่งได้นำความครั่นคร้ามมาในแผ่นดินของคนเป็น และผู้ที่แบกรับความอับอายร่วมกับพวกเขาด้วยกันกับผู้ลงไปยังหลุมนั้น²⁵พวกเขาได้จัดเตรียมที่นอนพบนหนึ่ง

ให้กับชนชาติเอลามและกองทัพล้อมที่ซึ่งมีหลุมศพอยู่โดยรอบ พวกทุกคนไม่ได้เข้าพิธีสุหนัตกิ่งหมัดได้ถูกสังหารเพราะดาบ เพราะพวกเขาได้นำความครั้นคร้ามมายังดินแดนของคนเป็น ซึ่งพวกเขาต้องแบกรับความอับอายของพวกเขาพร้อมกับผู้คนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าลงไปยังหลุม เอลามอยู่ท่ามกลางผู้ซึ่งถูกฆ่า

²⁶ เมเชค ญับลกับไฟรพลกึ่งหมัดของพวกเขาก็อยู่ที่นั่น หลุมศพของพวกเขายู่รอบพวกเขา พวกเขากิ่งหมัดที่ไม่ได้เข้าพิธีสุหนักล้วนถูกสังหารเพราะดาบ เพราะพวกเขาได้นำความครั้นคร้ามมายังแผ่นดินของคนเป็น²⁷ พวกเขาไม่ได้นอนอยู่กับพวกผู้กล้าหาญที่ไม่ได้เข้าพิธีสุหนัตกิ่งหมัด ผู้ซึ่งลงไปยังแดนคนตายแล้วพร้อมกับอาวุธของพวกเขา และดาบของพวกเขาซึ่งวางไว้ใต้ศีรษะของพวกเขา รวมทั้งความบาปของพวกเขาที่อยู่บนกระดูกของพวกเขา เพราะพวกผู้กล้าหาญเคยทำให้เกิดความครั้นคร้ามในดินแดนของคนเป็น

²⁸ ดังนั้นเจ้าเอง อียิปต์จะถูกทำลายท่ามกลางพวกที่ไม่ได้เข้าพิธีสุหนัตกิ่งหมัด เจ้าจะนอนเคียงข้างกับหมู่คนที่ถูกแทงด้วยดาบ²⁹ เอโดมก็อยู่ที่นั่นกับบรรดาฆาตกรและบรรดาผู้นำทั้งหลาย พวกเขาเคยเข้มแข็งมากก็ยิ่งถูกนำมาวางไว้กับพวกที่ถูกฆ่าด้วยดาบ นอนอยู่กับพวกที่ไม่ได้เข้าพิธีสุหนัตกิ่งหมัด กับพวกคนที่ได้ลงไปยังหลุมลึก

³⁰ เจ้าเมืองทุกคนจากทางเหนือพร้อมทั้ง คนไซดอนกึ่งหมัดก็อยู่ที่นั่นคือพวกที่ลงไปด้วยความขายหน้าพร้อมกับผู้ถูกฆ่า พวกเขาเคยเป็นผู้มีอำนาจและเคยทำให้เกิดความครั้นคร้าม แต่ตอนนี้พวกเขาต้องแบกรับความอับอายกับพวกที่ไม่ได้เข้าพิธีสุหนัตกิ่งหมัดซึ่งถูกสังหารเพราะดาบ พวกเขาต้องแบกรับความอับอายพร้อมกับบรรดาผู้ลงไปยังหลุม

³¹ ฟาโรห์จะเห็นคนเหล่านั้นและจะได้รับการปลอบประโลมในเรื่องไฟรพลกึ่งหมัดของเขากิ่งหมัดที่ถูกสังหารเพราะดาบ คือฟาโรห์และไฟรพลกึ่งหมัดของเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า³² เราจะวางเขาไว้ผู้ซึ่งเคยทำให้เกิดความครั้นคร้ามในดินแดนของคนเป็น เขาจะถูกวางไว้ท่ามกลางผู้ที่ไม่ได้เข้าพิธีสุหนัตกิ่งหมัด ท่ามกลางพวกที่ถูกสังหารเพราะดาบ ฟาโรห์และไฟรพลกึ่งหมัดของเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 33

¹ แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า² "เจ้านูตรมนูญย์ จงพูดกับชนชาติของเจ้าและกล่าวกับพวกเขาว่า 'เมื่อนำดาบมาต่อต้านดินแดนแล้วประชาชนในดินแดนนั้นจะเลือกชายคนหนึ่งจากพวกเขาและตั้งให้เป็นยามสำหรับพวกเขา' เขาเห็นดาบมาขณะที่มันมายังดินแดน และเขาจึงเป่าแตรของเขาเพื่อเตือนประชาชน⁴ ถ้าคนหนึ่งคนใดได้ยินเสียงแตรแต่ไม่สนใจเสียงเตือน และถ้าดาบนั้นมาและฆ่าพวกเขา และโลหิตของเขาจะตกบนศีรษะของเขาเอง

⁵ ถ้าบางคนได้ยินเสียงแตรและไม่สนใจ โลหิตของเขาจะตกอยู่กับเขา แต่ถ้าเขาสนใจเสียงเตือน เขาก็จะช่วยชีวิตของตนให้ปลอดภัย⁶ อย่างไรก็ตาม เห็นดาบมาแล้วแต่ถ้าเขาไม่ได้เป่าแตร แล้วประชาชนจึงไม่ได้รับเสียงเตือน และถ้าดาบมาและเอาชีวิตคนหนึ่งคนใดของพวกเขาไปเสีย แล้วคนนั้นถูกเอาไปเนื่องจากความบาปของเขา แต่เราจะลงโทษคนยามเรื่องโลหิตของเขา'

⁷ บัดนี้ เจ้านูตรมนูญย์ เราได้ตั้งเจ้าให้เป็นคนยามสำหรับพงศ์พันธุ์อิสราเอล เจ้าจะได้ยินถ้อยคำจากปากเราและจงเตือนพวกเขาแทนเรา⁸ ถ้าเรากล่าวกับคนอธรรมว่า 'โอ คนอธรรม เจ้าจะต้องตายแน่' แต่เจ้าไม่ได้กล่าวเตือนคนอธรรมให้กลับจากทางของเขา แล้วคนอธรรมนั้นจะต้องตายเนื่องจากความบาปของเขา แต่เราจะเรียกเอาโลหิตของเขาจากมือของเจ้า⁹ แต่เจ้า ถ้าเจ้าเตือนคนอธรรมให้หันกลับจากทางของเขา เพื่อว่าเขาจะหันกลับจากทางของเขา และถ้าเขาไม่หันกลับจากทางของเขา แล้วเขาจะต้องตายเนื่องจากความบาปของเขา แต่เจ้าจะช่วยชีวิตของเจ้าเองให้ปลอดภัย

¹⁰ ดังนั้น เจ้านูตรมนูญย์ จงกล่าวกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า 'พวกเจ้าเคยกล่าวกันว่า "การละเมิดและบาปทั้งหลายของพวกเราอยู่เหนือพวกเรา และพวกเราก็ค่อยๆ เสื่อมโทรมไปเพราะสิ่งเหล่านี้ พวกเราจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร?"'¹¹ จงกล่าวต่อพวกเขาว่า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เรามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอนจนใด เราไม่ยินดีในความตายของคนอธรรม แต่พอใจในการที่คนอธรรมหันกลับจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่จนนั้น จงหันกลับ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า เพราะถ้าไม่เจ้าจึงยอมตายเล่า พงศ์พันธุ์อิสราเอล?'

¹² บัดนี้ เจ้านูตรมนูญย์ จงกล่าวกับชนชาติของเจ้าว่า ความชอบธรรมของผู้ชอบธรรม จะไม่ช่วยเขาให้รอดเมื่อเขาทำความบาป ส่วนความอธรรมของคนอธรรมนั้นจะไม่ทำให้เขาพิณาศเมื่อเขาหันกลับจากความบาปของเขา เพราะคนชอบธรรมจะไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้ด้วยความชอบธรรมถ้าเขาทำบาป¹³ ถ้าเรากล่าวกับคนชอบธรรมว่า "เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน" และถ้าเขาไว้ใจในความชอบธรรมของเขาและแล้วความอยุติธรรม เราจะไม่จดจำการกระทำที่ชอบธรรมใดๆของเขา และเขาจะต้องตายเพราะความชั่วซึ่งเขาได้ทำไว้

¹⁴ ดังนั้น ถ้าเรากล่าวกับคนชั่วว่า "เจ้าจะต้องตายแน่" แต่แล้วถ้าเขาหันกลับจากบาปของเขา และกระทำการที่ยุติธรรมและความชอบธรรม¹⁵ ถ้าคนอธรรมยอมคืนของประกันที่เขาได้เรียกร้องเอาอย่างชั่วร้าย หรือถ้าเขาชดใช้ความเสียหายในสิ่งที่เขาขโมยไป และถ้าเขาดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งชีวิตทั้งดำเนินชีวิตที่ไม่ทำผิดบาปอีกต่อไป แล้วเขาก็จะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน เขาจะไม่ต้องตาย¹⁶ บาปทั้งหลายซึ่งเขาได้ทำมาแล้วจะไม่ถูกจดจำไว้กล่าวโทษเขา เขาได้ทำความยุติธรรมและความชอบธรรมแล้ว และถ้าเช่นนั้น เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน

¹⁷ แต่ชนชาติของเจ้ายังกล่าวว่า "วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม" แต่วิธีการของพวกเจ้านั้นแหละที่ไม่ยุติธรรม¹⁸ เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขาและทำบาป ดังนั้นเขาจะต้องตายเพราะบาปเหล่านั้น¹⁹ เมื่อคนอธรรมหันกลับจากความอธรรมของเขา และทำสิ่งที่ยุติธรรมและชอบธรรม เขาจะมีชีวิตอยู่ได้เนื่องมาจากสิ่งเหล่านั้น²⁰ แต่ชนชาติเจ้ายังกล่าวว่า "วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นไม่ยุติธรรม" พงศ์พันธุ์อิสราเอล เราจะตัดสินเจ้าแต่ละคนตามการประพฤติของเจ้า"

²¹ ในปีที่สองเดือนที่สิบเมื่อวันที่ห้าซึ่งพวกเราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย คนหนึ่งที่หนีมาจากกรุงเยรูซาเล็มมาหาข้าพเจ้า และกล่าวว่า "เมืองนั้นได้แตกเสีย

แล้ว”²²พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์มาอยู่เหนือข้าพเจ้าในเวลาเย็นนั้นก่อนที่ผู้สืบทอดคนหนึ่งมา และปากข้าพเจ้าเปิดในเวลาที่เขาคนนั้นมาถึงในตอนรุ่งเช้า ดังนั้นปากของข้าพเจ้าจึงถูกเปิดออก ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นไปอีกต่อไป

²³แล้วพระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า²⁴”เจ้าบุตรมนุษย์ ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในซากปรักหักพังของดินแดนอิสราเอลกำลังพูดกัน และพูดว่า ‘อับราฮัมเป็นเพียงคนเดียวรวมทั้งเขายังได้รับกรรมสิทธิ์ที่ดินนี้ แต่เรามีจำนวนคนมาก ดินแดนนั้นจึงย่อมจะต้องมอบให้เราเป็นกรรมสิทธิ์’

²⁵เพราะฉะนั้นจงกล่าวกับพวกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าดื่มเลือด และเจ้าหย่าน้ำขึ้นไปยังรูปเคารพทั้งหลายของเจ้าและเจ้ายังหลั่งเลือดของชนชาติของเจ้าออก เจ้ายังจะยังถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนี้จริงหรือ?’²⁶ พวกเจ้ายังอยู่ได้เพราะดาบของเจ้าและเจ้าได้ทำสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งหลาย และแต่ละคนได้ทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเป็นมลทิน แล้วเจ้ายังควรถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนี้จริงหรือ?’

²⁷เจ้าจะกล่าวเช่นนี้กับพวกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอนอย่างไร พวกที่อยู่ในซากปรักหักพังจะต้องล้มลงด้วยดาบอย่างแน่นอน และเราจะมอบพวกอยู่ที่ทุ่งนาให้เป็นอาหารของสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย รวมทั้งพวกที่อยู่ในสิ่งกำบังแข็งแรงและอยู่ในถ้ำก็ตายด้วยโรคระบาดนั้น²⁸ แล้วเราจะทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างและถูกทิ้งร้าง และอาณาภพอันโสของแผ่นดินนั้นจะสิ้นสุดลง ภูเขาของอิสราเอลจะรกร้าง และจะไม่มีคนเดินผ่าน²⁹ ดังนั้น พวกเขารู้ว่าเราคือ พระยาห์เวห์ เมื่อเราได้ทำให้แผ่นดินนั้นร้างเปล่าและถูกทิ้งร้าง เพราะสิ่งน่ารังเกียจทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำนั้น

³⁰ดังนั้น ตอนนี้เจ้าบุตรมนุษย์ ชนชาติของเจ้าที่พูดเรื่องเจ้าที่ข้างกำแพงและตามประตูบ้านและเขาพูดต่อกันและกัน กับแต่ละคนพูดกับพี่น้องของตนว่า ‘พวกเรามาเถิดและมาฟังคำของผู้เผยพระวณะซึ่งจะออกมาจากพระยาห์เวห์’³¹ ดังนั้นชนชาติของเราจะมาหาเจ้าอย่างที่คุณทั้งหลายมักจะทำ และจะมานั่งข้างหน้าเจ้าและจะฟังสิ่งที่เจ้าพูด แต่เขาไม่ยอมทำตาม เพราะถ้อยคำที่ถูกต้องอยู่ในปากของเขา แต่หัวใจของเขากำลังตามหาผลกำไรที่ไม่เป็นธรรม

³²สำหรับเจ้าเป็นเหมือนคนร้องเพลงรักแก่พวกเขา มีเสียงไพเราะและเล่นดนตรีได้เก่ง ดังนั้นพวกเขาจะฟังสิ่งที่เจ้าพูด แต่จะไม่มีใครเชื่อฟังพวกเขา³³ และดูเถิด มันจะเกิดขึ้น แล้วพวกเขาจะรู้ว่ามิใช่ผู้เผยพระวณะคนหนึ่งอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขา”

Chapter 34

¹พระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า²”เจ้าบุตรมนุษย์ จงเผยพระวณะที่ฟังเอาผิดพวกผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายของอิสราเอล จงเผยพระวณะและจงกล่าวกับพวกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่พวกผู้เลี้ยงแกะดังนี้ว่า พินาศแก่พวกผู้เลี้ยงแกะของอิสราเอลผู้ที่เลี้ยงแต่ตัวเอง บรรดาผู้เลี้ยงแกะควรเลี้ยงฝูงแกะไม่ใช่หรือ?’³ พวกเจ้ากินส่วนที่เป็นไขมันและพวกเจ้าคลุมกายด้วยขนแกะ เจ้าฆ่าแกะตัวอ่อนจากฝูงแกะ เจ้าไม่ได้เลี้ยงดูแกะเลย

⁴เจ้าไม่ได้เสริมกำลังตัวที่เป็นโรค หรือไม่ได้รักษาตัวที่ป่วย เจ้าไม่ได้พันแผลตัวที่กระตุกหัก และเจ้าไม่ได้นำตัวที่หลงฝูงกลับมาหรือเสาะหาตัวที่หายไป เจ้ากลับควบคุมแกะทั้งหลายด้วยการใช้กำลังและความรุนแรงแทน⁵ แล้วพวกมันจึงกระจัดกระจายไปหมดเพราะไม่มีผู้เลี้ยง และพวกมันก็กลายเป็นอาหารของสัตว์ที่มีชีวิตในทุ่งนาลังจากที่พวกมันได้กระจัดกระจายไป⁶ ฝูงแกะของเราเร่ร่อนไปตามภูเขาและตามเนินเขาสูงทุกลูก และมีนกระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก กระนั้นก็ไม่มีใครเสาะหาพวกมัน

⁷ดังนั้น ผู้เลี้ยงแกะทั้งหลาย จงฟังพระวณะของพระยาห์เวห์⁸ เรามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอนฉันใด นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าแกะของเราได้กลายเป็นเหยื่อและกลายเป็นอาหารของสัตว์ทั้งหมดที่อยู่ในทุ่ง เพราะไม่มีผู้เลี้ยงแกะและเพราะพวกผู้เลี้ยงแกะของเราไม่ได้ค้นหาฝูงแกะของเรา แต่พวกผู้เลี้ยงแกะนั้นเลี้ยงตัวพวกเขาเองและไม่ได้เลี้ยงฝูงแกะของเราฉันใด

⁹ดังนั้น ผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายจงฟังพระวณะของพระยาห์เวห์¹⁰ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นศัตรูกับพวกผู้เลี้ยงแกะ และเราจะเรียกร้องเอาแกะของเราจากมือของพวกเขา แล้วเราจะให้พวกเขาหยุดเลี้ยงแกะ พวกผู้เลี้ยงแกะจะไม่ได้เลี้ยงตัวเองอีกต่อไปเนื่องจากเราจะช่วยแกะของเราให้พ้นจากปากของพวกเขา เพื่อไม่ให้แกะของเราเป็นอาหารของพวกเขาอีกต่อไป

¹¹เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเองจะค้นหาแกะของเราและเราจะดูแลพวกมัน¹² เหมือนผู้เลี้ยงแกะเสาะหาฝูงแกะเมื่อเขาอยู่ท่ามกลางแกะของเขาที่กระจัดกระจายไป เพราะฉะนั้นเราก็จะเสาะหาแกะของเรา และเราจะช่วยเหลือพวกแกะให้รอดพ้นจากสถานที่ทั้งหลายซึ่งพวกมันได้กระจัดกระจายไปอยู่เมื่อวันที่มีเมฆและมีดทับ¹³ แล้วเราจะนำพวกมันออกมาจากท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย และเราจะรวบรวมพวกมันมาจากดินแดนต่างๆ และเราจะนำพวกมันมาไว้ในแผ่นดินของพวกมันเอง เราจะนำพวกมันอยู่ในทุ่งหญ้ากลางเนินเขาของอิสราเอล ไล่ล่าสัตว์ร้ายทั้งหลาย และในทุกแห่งของดินแดนนั้น

¹⁴เราจะให้พวกมันอยู่ในทุ่งหญ้าที่อุดม และบนภูเขาสูงทั้งหลายของอิสราเอลจะเป็นที่เล็มหญ้าของพวกมัน ที่นั่นพวกมันจะนอนลงในทุ่งหญ้าที่ดี เพื่อเล็มหญ้าในทุ่งหญ้าอันอุดม และพวกมันจะเล็มหญ่าบนภูเขาของอิสราเอล¹⁵ ตัวเราเองจะเลี้ยงดูฝูงแกะของเรา และเราเองจะทำให้พวกมันนอนลง นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁶ เราจะเสาะหาแกะที่หายและจะนำตัวที่หลงกลับมา เราจะพันผ้าให้แกะที่กระตุกหักและรักษาแกะที่ป่วย แต่เราจะทำลายแกะที่อ่อนแอและแข็งแรง เราจะเลี้ยงดูพวกมันด้วยความยุติธรรม

¹⁷ดังนั้นบัดนี้พวกเจ้าที่เป็นแกะของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ดูเถิด เราจะเป็นผู้ตัดสินระหว่างแกะกับแกะ ระหว่างแกะตัวผู้กับแกะตัวผู้¹⁸ การที่พวกเจ้าหาคนในทุ่งหญ้าอย่างดีนั้นยังไม่เพียงพอหรือ เจ้าจึงเอาเท้าเหยียบย่ำสิ่งที่เหลืออยู่จากทุ่งหญ้าของเจ้า และเมื่อตม่น้ำที่ใสแล้วเจ้าจึงเอาเท้าของเจ้าควนน้ำที่เหลืออยู่ให้เป็นโคลน¹⁹ แกะของเราต้องกินสิ่งที่เจ้าเหยียบย่ำด้วยเท้าของเจ้า และตม่น้ำที่เท้าของเจ้าทำให้มีโคลนหรือ?

²⁰เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับพวกเขาตั้งแต่วันที่ ดูกิด เราคือเราเองจะตัดสินระหว่างแกะอ้วนกับแกะผอม²¹เพราะเจ้าเอาซี่ข้างและไหล่ด้าน และเจ้าได้ขวิดแกะทุกตัวที่อ่อนแอด้วยเขี้ยวของเจ้า จนเจ้าทำให้พวกมันกระเจาไปจากดินแดน

²²เราจะช่วยแกะของเราให้รอดและพวกมันจะไม่เป็นเหยื่ออีกต่อไป และเราจะตัดสินเจ้าระหว่างแกะกับแกะ²³เราจะตั้งผู้เลี้ยงคนหนึ่งไว้เหนือพวกมันคือดาวิดผู้รับใช้ของเรา เขาจะดูแลพวกมัน เขาจะเลี้ยงดูพวกมัน และเขาจะเป็นผู้เลี้ยงของพวกมัน²⁴เพราะเราเป็น พระยาห์เวห์จะเป็นพระเจ้าของพวกมัน และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้านายท่ามกลางพวกมัน เราเป็นพระยาห์เวห์ได้ประกาศดังนี้แล้ว

²⁵แล้วเราจะทำพันธสัญญาแห่งสันติสุขกับพวกมันและกำจัดสัตว์ร้ายเสียจากดินแดน เพื่อว่าพวกมันจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารได้อย่างปลอดภัย และนอนอยู่ในป่าได้อย่างปลอดภัย²⁶เราจะทำให้พวกมันกับสถานที่รายล้อม เนินเขาของเราเป็นแหล่งพระพรของพวกมัน เพราะเราจะส่งฝนลงมาตามฤดูกาล เป็นสายฝนแห่งพระพร²⁷แล้วต้นไม้ในทุ่งจะเกิดผล และพื้นดินจะเกิดผลผลิต แกะของเราจะอยู่อย่างปลอดภัยในดินแดนของพวกมัน แล้วพวกมันจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์เมื่อเราหักคานแอกของพวกมันเสีย และช่วยเหลืพวกมันจากมือของคนเหล่านั้นที่ทำให้พวกมันตกเป็นทาส

²⁸พวกมันจะไม่เป็นของริบของบรรดาประชาชาติอีกต่อไป และสัตว์ป่าบนโลกก็จะไม่กัดกินพวกมัน และพวกมันจะอยู่อย่างปลอดภัย และจะไม่มีใครทำให้พวกมันกลัว²⁹เพราะเราจะจัดหาที่เพาะปลูกที่สงบสุขแก่พวกมัน เพื่อพวกมันจะไม่เป็นเหยื่อของความอดอยากในแผ่นดินอีกต่อไป และบรรดาชนชาติจะไม่ได้เหยียดหยามพวกมันอีก

³⁰แล้วพวกมันจะรู้ว่าเราเป็น พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกมัน สกิดกับพวกมัน และพวกเขาเป็นประชาชนของเราคือพงศ์พันธุ์อิสราเอล นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า³¹เพราะพวกเจ้าเป็นแกะของเราซึ่งเป็นแกะในทุ่งหญ้าของเรา และเป็นประชาชนของเรา และเราเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 35

¹แล้วพระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า²"เจ้านูตรมูษย จงเดินหน้าต่อต่านกูเขาเสอร์ และเผยพระวณะต่อต่านมัน"จึงกล่าวกับมันว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิด กูเขาเสอร์ เราจะเป้นศัตรูกับเจ้าและเราจะชูมือของเราต่อสู้เจ้า และเราจะทำให้เจ้าร้างเปล่าและถูกทำให้รกร้าง

⁴เราจะให้เมืองทั้งหลายของเจ้าเป็นซากปรักหักพัง และเจ้าเองจะเป็นที่ร้างเปล่า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์เพราะเจ้าได้เป้นศัตรูต่อประชาชนอิสราเอลเสมอมา และเพราะเจ้าได้ปล่อยพวกเขาไว้ให้แก่มือทั้งหลายที่ถือดาบในเวลาแห่งทุกข์ภัยของพวกเขา ในเวลาของการลงโทษที่ใหญ่ยิ่งของพวกเขาเพราะฉะนั้นเรามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอนจนใด นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เราจะกำหนดให้เจ้าโลหิตตก และเรื่องโลหิตตกจะไล่ตามเจ้า เพราะว่าเจ้าไม่เกลียดการทำให้โลหิตตก เรื่องโลหิตตกก็จะไล่ตามเจ้าไปจนนั้น

⁷เราจะทำให้กูเขาเสอร์ร้างว่างเปล่าเมื่อเราจะตัดผู้ที่ได้ผ่านไปและกลับมาอีกครั้ง⁸แล้วเราจะให้กูเขาของเจ้าเต็มด้วยคนตาย พวกที่ถูกสังหารเพราะดาบจะล้มลงตามกูเขาสูงและตามหุบเขาของเจ้าและในห้วยทุกแห่งของเจ้า"เราจะทำให้เจ้าเป้นที่ร้างเปล่าตลอดไป จะไม่มีคนอาศัยตามเมืองทั้งหลายของเจ้า แต่ว่าเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

¹⁰เจ้าได้กล่าวว่า "ประชาชาติทั้งสองนี้และดินแดนทั้งสองนี้จะต้องเป้นของข้า และเราจะเอามันมาเป้นกรรมสิทธิ์" ถึงแม้พระยาห์เวห์สกิดอยู่กับพวกเขา¹¹เพราะฉะนั้น เรามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอนจนใด นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นเราจะทำต่อเจ้าตามความโกรธแค้นและความอิจฉาของเจ้าซึ่งเจ้าแสดงต่อพวกเขาเพราะความเกลียดชังของเจ้า แล้วเราจะสำแดงตัวเราให้เป้นที่รู้จักในหมู่พวกเขาเมื่อเราตัดสินเจ้าจนนั้น

¹²ดังนั้นเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เราได้ยื่นคำดูหมิ่นทั้งหมดของเจ้าซึ่งเจ้าได้พูดต่อต่านกูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล เมื่อเจ้าได้พูดว่า "พวกมันถูกทำลาย พวกมันถูกมอบไว้ให้เรากลืนกิน"¹³เจ้าได้ยกตัวเจ้าเองต่อต่านเราด้วยสิ่งที่เจ้าได้พูดแล้ว และว่ากล่าวเราด้วยคำมากมาย และเราได้ยินหมดแล้ว

¹⁴พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะทำให้เจ้าร้างเปล่าขณะที่ทั้งดินแดนเริงร่า¹⁵เช่นเดียวกับที่เจ้าเริงร่าเมื่อมรดกของพงศ์พันธุ์อิสราเอลนั้นต้องถูกทำให้ร้างเปล่าไป เราก็จะทำเช่นนั้นกับเจ้า โอ กูเขาเสอร์และเอโดมทั้งหมด คือทั้งหมดของมันจะเป้นที่ร้างเปล่า แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

Chapter 36

¹"บัดนี้ เจ้านูตรมูษย จงเผยพระวณะต่อกูเขาทั้งหลายของอิสราเอลและจงกล่าวว่า 'กูเขาของอิสราเอล จงฟังพระวณะของพระยาห์เวห์'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ศัตรูได้กล่าวถึงพวกเจ้าว่า "แน่ล่ะ" และว่า "ที่สูงโบราณเหล่านั้นได้ตกเป้นกรรมสิทธิ์ของเราแล้ว"³เพราะฉะนั้นจงเผยพระวณะและกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าพวกเขาทำให้พวกเจ้ารกร้างและด้วยการบีบบังคับที่มาแก่พวกเจ้าจากพวกเจ้าทุกด้านจนพวกเจ้าตกเป้นกรรมสิทธิ์ของบรรดาชนชาติอื่นๆ นั้น พวกเจ้าได้กลายเป็นครหาและเป้นเรื่องที่เล่าถึงของประชาชน

⁴เพราะฉะนั้น กูเขาของอิสราเอล จงฟังพระวณะของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้กับกูเขาและเบเนยา ลำห้วยและหุบเขา กับที่ร้างเปล่าที่ไม่มีคนอาศัย ทั้งบรรดาเมืองที่ผู้คนทอดทิ้งซึ่งได้กลายเป็นของริบและเป้นที่เหยียดหยามของบรรดาชนชาติที่เหลือซึ่งอยู่รายล้อมพวก

เขา⁵ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราได้พูดด้วยไฟแห่งความหวงแหนของเราต่อต้านบรรดาประชาชาติที่เหี้ยมและโหดและคนทั้งปวงซึ่งเอาแผ่นดินของเราไปเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเขาเอง ต่อผู้ที่มีความร่ำรวยเต็มหัวใจและมีความมุ่งร้ายในใจทั้งปวง เหมือนที่พวกเขาได้ยึดดินแดนของเราไปเป็นทุ่งหญ้าสำหรับพวกเขาเอง⁶ เพราะฉะนั้น จงเผยพระวจนะต่อแผ่นดินอิสราเอลและพวกเจ้าจงกล่าวกับภูเขาและเนินเขา กับห้วยและหุบเขาต่างๆว่า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูก่อน เราพูดด้วยความหวงแหนและด้วยความโกรธของเรา เรากำลังจะประกาศว่าเพราะพวกเจ้าได้รับการดูถูกจากบรรดาประชาชาติ

⁷ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราเองจะปฏิญาณว่าบรรดาชนชาติรอบๆ พวกเจ้านั้นจะต้องแบกรับความอับอายของพวกเขาเอง

⁸ แต่พวกเจ้า ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอลเลย พวกเจ้าจะออกกึ่งทั้งหลายของพวกเจ้าออกมาและจะออกผลให้แก่อิสราเอลประชาชนของเรา เพราะว่าพวกเขาจะกลับมาในไม่ช้า⁹ เพราะเหตุนี้ เราอยู่กับพวกเจ้า และเราดูแลพวกเจ้าด้วยความโปรดปราน พวกเจ้าจะได้รับการไถและการหว่านด้วยเมล็ด

¹⁰ ดังนั้นเราจะเพิ่มจำนวนประชาชนให้แก่พวกเจ้า เป็นพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมด บรรดาเมืองทั้งหลายจะมีคนอาศัยอยู่และซากปรักหักพังจะถูกสร้างขึ้นใหม่¹¹ เราจะเพิ่มจำนวนทั้งคนและสัตว์แก่พวกเจ้าเพื่อว่าพวกเขาจะเพิ่มมากขึ้นและจะมีบุตรมาก แล้วเราจะเป็นเหตุให้พวกเจ้ามีคนอาศัยอยู่อย่างในกาลก่อนและจะให้พวกเจ้ารุ่งเรืองมากกว่าก่อน เพราะพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์¹² เราจะนำพวกเขา เป็นอิสราเอลประชาชนของเราเดินไปกับเจ้า พวกเขาจะได้พวกเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ และพวกเจ้าจะเป็นมรดกของพวกเขา รวมทั้งพวกเจ้าจะไม่เป็นเหตุให้ลูกหลานของพวกเขาต้องตายอีก

¹³ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะพวกเขากล่าวกับพวกเจ้าว่า 'เจ้าสังหารผู้คน ทำให้สูญเสียชนชาติลูกหลานของพวกเขา'¹⁴ ดังนั้นพวกเจ้าจะไม่ได้กินผู้คน และไม่ทำให้ชนชาติของพวกเขาเศร้าโศกด้วยความตายต่อไปอีก นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁵ เราจะไม่ให้พวกเจ้าได้ยินคำเย้ยหยันของชนชาติต่างๆอีก พวกเจ้าไม่ต้องทนรับความขมขื่นของชนชาติทั้งหลายอีก หรือเป็นเหตุให้ชนชาติของพวกเขาตาย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

¹⁶ แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า¹⁷ "เจ้าบุตรมนุษย์ เมื่อพงศ์พันธุ์อิสราเอลอาศัยอยู่ในดินแดนของพวกเขา พวกเขาทำให้ดินแดนเป็นมลทินด้วยวิถีและการกระทำของพวกเขา ความประพฤติของพวกเขาต่อหน้าเราเหมือนมลทินอันเกิดจากประจำเดือนของผู้หญิง¹⁸ ดังนั้นเราได้ระบายความโกรธของเราออกมายังพวกเขาด้วยเรื่องโลภซึ่งพวกเขาได้ทำให้ตกบนแผ่นดินทั้งนี้ด้วยการทำให้สกปรกด้วยเหล่ารูปเคารพของพวกเขา

¹⁹ เราได้กระจัดกระจายพวกเขาไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ พวกเขาได้กระจัดกระจายไปตามดินแดนต่างๆ เราได้ตัดสินพวกเขาตามวิถีและการกระทำของพวกเขา²⁰ แล้วพวกเขาก็ยังบรรดาชนชาติ และไม่ว่าไปถึงไหน พวกเขาก็ทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเสื่อมเกียรติ คนกล่าวขวัญถึงพวกเขาว่า 'คนเหล่านี้เป็นประชาชนของพระยาห์เวห์จริงหรือ? เพราะพวกเขายังต้องออกไปจากแผ่นดินของพระองค์'²¹ แต่เรายังเป็นห่วงถึงนามอันบริสุทธิ์ของเราซึ่งพงศ์พันธุ์อิสราเอลทำให้ต่างพร้อยท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่พวกเขาได้ไปนั้น

²² ดังนั้นจงกล่าวกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ที่เรากำลังจะทำอยู่นั้นไม่ใช่เพราะเห็นแก่พวกเจ้า แต่เพราะเห็นแก่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งพวกเจ้าได้ลบหลู่ท่ามกลางบรรดาชนชาติทุกแห่งซึ่งพวกเจ้าเข้าไปอยู่นั้น²³ เพราะเราจะต้องแสดงความศักดิ์สิทธิ์ของนามยิ่งใหญ่ของเรา ซึ่งถูกดูหมิ่นท่ามกลางบรรดาชนชาติ คือนามที่พวกเจ้าดูหมิ่นท่ามกลางบรรดาชนชาติ แล้วชนชาติทั้งหลายจะรู้ว่า เราคือพระยาห์เวห์ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อพวกเจ้าได้เห็นว่าเราบริสุทธิ์

²⁴ เราจะนำพวกเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมพวกเจ้ามาจากทุกดินแดน และเราจะนำพวกเจ้าเข้ามาในดินแดนของพวกเขา²⁵ แล้วเราจะเอาน้ำสะอาดพรหมพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลายของพวกเขา และเราจะชำระพวกเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของพวกเขา

²⁶ เราจะให้ใจใหม่แก่พวกเจ้าและเราจะบรรจุวิญญาณใหม่ไว้ภายในของพวกเจ้า และเราจะนำใจหिनออกจากเนื้อของพวกเจ้า และให้ใจเนื้อแก่พวกเจ้า²⁷ เราจะใส่วิญญาณของเราไว้ภายในของพวกเจ้า แล้วทำให้พวกเจ้าดำเนินตามกฎระเบียบของเราและรักษาบัญญัติของเรา เพื่อที่พวกเจ้าจะทำการสิ่งเหล่านั้น²⁸ แล้วพวกเจ้าจะอาศัยอยู่ในดินแดนที่เราให้แก่บรรพบุรุษของพวกเขา พวกเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และเราเองจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา

²⁹ เพราะเราจะช่วยพวกเจ้าให้ปลอดภัยจากมลทินทั้งหลายของพวกเขา และเราจะเรียกเมล็ดพืชมาและทำให้มันมากขึ้น เราจะไม่ให้พวกเจ้ามีความอดอยากอีก³⁰ เราจะเพิ่มผลของต้นไม้และผลผลิตจากท้องทุ่ง เพื่อพวกเจ้าจะไม่ต้องทนรับความอับอายท่ามกลางบรรดาชนชาติเพราะความอดอยากอีกต่อไป³¹ แล้วพวกเจ้าจะระลึกถึงวิถีชั่วของพวกเจ้าและการกระทำที่ไม่ดีของพวกเจ้า และพวกเจ้าจะแสดงความเกลียดชังหน้าของตัวเองอันเนื่องมาจากความบาปของพวกเจ้าและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของพวกเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

³² เราไม่ได้ทำเพราะเห็นแก่พวกเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเจ้าจงรับรู้ไว้ ดังนั้นจงละอายและขายหน้าด้วยวิถีทั้งหลายของพวกเขา พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย³³ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่เราชำระพวกเจ้าจากความบาปทั้งหมดของพวกเขาใน เราจะทำให้เมืองทั้งหลายมีคนอาศัยอยู่และซากปรักหักพังจะถูกสร้างขึ้นใหม่³⁴ เพราะพวกเจ้าจะไถแผ่นดินที่รกร้างจนกว่าจะไม่เป็นที่ร้างเปล่าเช่นที่เคยเห็นของผู้สัญจรไปมา

³⁵ แล้วคนทั้งหลายจะกล่าวว่า "แผ่นดินนี้ที่เคยรกร้างได้กลายเป็นเหมือนอย่างสวนเอเดน เมืองทั้งหลายที่รกร้างและซากปรักหักพังที่ไม่มีใครอยู่ซึ่งถูกรื้อลงเตี้ยนี้ได้ถูกสร้างขึ้นและอยู่อาศัย"³⁶ แล้วบรรดาชนชาติที่เหี้ยมซึ่งอยู่รายล้อมพวกเจ้าจะรู้ว่า เราเป็น พระยาห์เวห์ ได้สร้างสถานที่ปรักหักพังเหล่านี้ขึ้นใหม่และปลูกพืชในที่รกร้างนั้น เราคือพระยาห์เวห์ได้ไปส่งวาทแล้วและเราจะทำเช่นนั้น

³⁷ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า อีกครั้งหนึ่งเราจะยอมให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลขอต่อเราให้ทำสิ่งนี้แก่พวกเขา ที่จะเพิ่มจำนวนพวกเขาเป็นฝูงคน³⁸

อย่างฟุ้งแพะแกะสำหรับการถวายบูชา อย่างฟุ้งแพะแกะในกรุงเยรูซาเล็มที่งานเทศกาลที่กำหนด ดังนั้นเมืองทั้งหลายที่ร้างเปล่าก็จะเต็มไปด้วยฝูงคน แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์¹

Chapter 37

¹พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้มาอยู่บนข้าพเจ้า และพระองค์ได้ทรงพาข้าพเจ้าออกมาด้วยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ และได้วางข้าพเจ้าไว้กลางหุบเขาที่มีกระดูกเต็มไปหมด²แล้วพระองค์ได้ทรงพาข้าพเจ้าผ่านกระดูกเหล่านั้นไป ดูเถิด มีกระดูกมากมายเหลือเกินในหุบเขา ดูเถิด เป็นกระดูกแห้งมากนัก³พระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ กระดูกเหล่านี้จะมีชีวิตได้อีกไหม?" ดังนั้น ข้าพเจ้าทูลตอบว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เท่านั้นที่ทรงรู้"

⁴แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงเผยพระวจนะต่อกระดูกเหล่านี้และกล่าวกับพวกมันว่า 'จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ กระดูกแห้งทั้งหลาย⁵พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสดังนี้แก่กระดูกทั้งหลายว่า ดูเถิด เราจะระบายลมหายใจเข้าไปในพวกเจ้า และพวกเจ้าจะมีชีวิต⁶เราจะใส่เส้นเอ็นไว้ด้านบนตัวพวกเจ้าและจะทำให้มีเนื้อด้านบนตัว และหุ้มพวกเจ้าด้วยหนังทั้งหลาย และบรรจูลมหายใจในพวกเจ้า จากนั้นพวกเจ้าจะมีชีวิต เวลานั้นพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

⁷ดังนั้นข้าพเจ้าก็เผยพระวจนะตามที่ข้าพเจ้าได้รับคำสั่ง ขณะที่ข้าพเจ้าเผยพระวจนะอยู่นั้นก็มีเสียง ดูเถิด เป็นเสียงสั้น จากนั้นพวกกระดูกนั้นก็ติดกัน กระดูกติดกระดูก⁸และดูสิ บัดนี้ข้าพเจ้าได้เห็นมีเอ็นเหนือสิ่งมีชีวิต⁹เนื้อก็ขึ้นมาเหนือกระดูก และผิวหนังก็มาห่อมันไว้ แต่ไม่มีลมหายใจในพวกมัน

⁹จากนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "จงเปิดเผยถ้อยคำแก่ลมปราณ เจ้าบุตรมนุษย์ จงเปิดเผยถ้อยคำเถิด และจงกล่าวกับลมหายใจว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสดังนี้ว่า ลมปราณเอ๋ย จงมาจากลมทั้งสี่ และระบายลมหายใจลงบนคนที่ถูกสังหารนี้เพื่อให้เขากลับมีชีวิต'"¹⁰ดังนั้นข้าพเจ้าก็เปิดเผยถ้อยคำตามที่พระองค์ทรงรับสั่งต่อข้าพเจ้า ลมหายใจก็เข้ามาในพวกเขานั้นและพวกเขาก็ได้มีชีวิต จากนั้นพวกเขาก็ยืนขึ้นได้ด้วยเท้าของพวกเขาเองซึ่งเป็นกองทัพใหญ่

¹¹จากนั้นพระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "กระดูกเหล่านี้เป็นบุตรหลานอิสราเอลทั้งหมด ดูเถิดบุตรมนุษย์ พวกเขาพูดว่า 'กระดูกของพวกเราแห้ง และความหวังของพวกเราหมด พวกเราได้ถูกทำลายหมด'"¹²ดังนั้น จงเปิดเผยถ้อยคำและบอกพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด ประชากรของเราเอ๋ย เราจะเข้มหลุมศพของพวกเราออก และนำพวกเราออกจากหลุมศพของพวกเรา และจะนำพวกเรากลับไปยังดินแดนอิสราเอล

¹³จากนั้นเจ้าทั้งหลายจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เมื่อเราเข้มหลุมศพของพวกเราออก และนำพวกเราออกจากหลุมศพของพวกเรา โอ ประชากรของเราเอ๋ย¹⁴เราจะใส่วิญญาณของเราไว้ในพวกเจ้าจากนั้นพวกเจ้าจะมีชีวิต และเราจะให้พวกเจ้าได้หยุดพักในดินแดนของพวกเราซึ่งพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เราได้เอ่ยมาจาจากนั้น และเราจะทำมัน นี่เป็นประกาศของพระยาห์เวห์"

¹⁵แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า¹⁶ดังนั้นตอนนี้อย่างบุตรมนุษย์ เจ้าจงนำไม้มาอันหนึ่งสำหรับเจ้าเองและเขียนลงว่า 'สำหรับยูดาห์ และสำหรับประชาชนอิสราเอลซึ่งเป็นสหายของพวกเรา' จากนั้นจงนำไม้มาอีกอันหนึ่งและเขียนลงว่า 'สำหรับโยเซฟ กิ่งของเอฟราอิม และสำหรับบุตรหลานอิสราเอลทั้งหมดซึ่งเป็นสหายของพวกเรา'"¹⁷จงนำไม้ทั้งสองรวมเข้าเป็นอันหนึ่ง เพื่อว่าไม้ทั้งสองจะกลับกลายเป็นไม้อันหนึ่งเดียวกันในมือของเจ้า

¹⁸เมื่อคนในชนชาติเจ้ากล่าวกับเจ้าว่า 'ท่านจะไม่บอกให้พวกเรารู้หรือว่า สิ่งเหล่านี้ท่านหมายความว่าอะไร?'¹⁹จากนั้นจงกล่าวกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังจะนำไม้ของโยเซฟซึ่งอยู่ในมือของเอฟราอิม และของเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลซึ่งเป็นสหายของพวกเราและเราจะนำไม้ของยูดาห์มาเพื่อจะให้เป็นไม้อันหนึ่งเดียวกัน และไม่ทั้งสองจะเป็นไม้อันหนึ่งเดียวในมือของเรา'"²⁰จงถือกิ่งไม้ซึ่งเจ้าเขียนนั้นในมือของเจ้าไว้ต่อหน้าต่อตาพวกเขา

²¹จงประกาศกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะพาคนอิสราเอลมาจากบรรดาชนชาติที่พวกเขาได้เข้าไปอยู่ด้วยนั้น เราจะรวมพวกเขามาจากรอบด้านและนำพวกเขามาขึ้นบนดินแดนของพวกเขา'"²²เราจะทำให้พวกเขาเป็นชาติเดียวในดินแดนนั้นที่บนภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล และที่นั่นจะมีกษัตริย์องค์เดียวเป็นกษัตริย์อยู่เหนือพวกเขาทั้งหมด และพวกเขาจะไม่เป็นสองชาติอีก พวกเขาจะไม่แบ่งแยกเป็นสองราชอาณาจักรอีก²³จากนั้นพวกเขาจะไม่ทำให้ตัวพวกเขาให้เป็นสิ่งมลทินด้วยรูปเคารพ หรือด้วยสิ่งน่ารังเกียจของพวกเขาก็ดี หรือด้วยการทำบาปทุกอย่างของพวกเขาอีกต่อไป เพราะเราจะช่วยพวกเขาให้พ้นจากการกระทำที่ไม่สัตย์ซื่อที่พวกเขาได้กระทำไป และเราจะชำระพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจะเป็นประชาชนของเราและเราจะเป็พระเจ้าของพวกเขา

²⁴ดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา ดังนั้นพวกเขาทุกคนจะมีผู้เลี้ยงเดียวกัน และพวกเขาจะดำเนินตามกฎหมายของเราและพวกเขาจะรักษากฎเกณฑ์ของเราอีกทั้งเชื่อฟังกฎเกณฑ์ทั้งหลาย²⁵พวกเขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เราได้ให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ซึ่งบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาก็ได้อาศัยอยู่ พวกเขาและลูกของพวกเขา รวมทั้งหลานของพวกเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นนิรันดร์ เพราะดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นผู้นำพวกเขาเป็นนิรันดร์

²⁶เราจะทำพันธสัญญาแห่งสันติสุขกับเขา จะเป็นพันธสัญญานิรันดร์แก่เขา เราจะก่อตั้งพวกเขาและให้เขากว้างมากขึ้น และเราจะตั้งสถานบริสุทธิ์ของเราไว้ท่ามกลางพวกเขาเป็นนิรันดร์²⁷ที่ประทับของเราจะอยู่กับพวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขาและพวกเขาจะเป็นประชาชนของเรา²⁸แล้วประชาชาติทั้งหลายจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ผู้ซึ่งได้แยกอิสราเอลไว้ เมื่อสถานบริสุทธิ์ของเราอยู่ท่ามกลางพวกเขาเป็นนิรันดร์"

Chapter 38

¹พระวอของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า²"เจ้าบุตรมนุษย์ จงมุ่งหน้าของเจ้าไปยังโลก แห่งแผ่นดินมาโลกผู้นำที่สำคัญที่สุดของเมเซคและภูบิล และจงเผยพระวอนะกล่าวโทษเขา³จงกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ โลก ดูก่อน เราเป็นศัตรูกับเจ้าผู้เป็นผู้นำที่สำคัญที่สุดของเมเซค และภูบิล

⁴ดังนั้นเราจะให้เจ้าหันกลับและเอาเบ็ดเกี่ยวขากรรไกรของเจ้า เราจะนำเจ้าออกมาพร้อมกับกองทัพทั้งหมดของเจ้า ทั้งพวกม้าและบรรดาพลม้า ทุกคนสวมเครื่องยุทธภัณฑ์ครบถ้วน เป็นกองทัพใหญ่ที่ถือโล่ทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก และทุกคนก็ถือดาบทั้งหลาย⁵คนเปอร์เซีย คนคูด และคนลิเบียอยู่กับพวกเขาด้วย ทุกคนมีโล่และหมวกเหล็ก⁶โกเมอร์และกองกำลังทั้งหมดของเขา และเบเรโทการมาห์จากเหนือสุด พร้อมกับกองกำลังทั้งหมดของเขา มีชนชาติมากมายอยู่กับเจ้า

⁷จงเตรียมพร้อม แน่นนอน จงให้เตรียมตัวของเจ้าเองและกองกำลังทั้งหมดซึ่งชุมนุมอยู่กับเจ้า และจงเป็นผู้บัญชาการของพวกเขา⁸เจ้าจะต้องถูกเรียกออกรบไปเป็นเวลาหลายวัน และในอีกหลายปีต่อไปในอนาคต เจ้าจะยกเข้าไปต่อต้านดินแดนซึ่งได้รับการฟื้นฟูจากดาบซึ่งที่ได้นำรวบรวมกลับมาจากประชาชนมากมายบนภูเขาอิสราเอลเพราะเคยเป็นซากปรักหักพังมาตลอด แต่ดินแดนของประชาชนจะถูกนำออกมาจากชนชาติต่างๆ และพวกเขาทั้งหมดจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย⁹ดังนั้นพวกเจ้าจะรุดคืบไปเหมือนพายุ เจ้าจะปกคลุมดินแดนนั้นเหมือนเมฆ เจ้าและกองกำลังทั้งหมดของเจ้า รวมทั้งพวกทหารจำนวนมากที่อยู่กับพวกเจ้า

¹⁰พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นในวันนั้นว่าแผนการจะเกิดขึ้นในใจของเจ้า และเจ้าจะคิดแผนการชั่ว¹¹แล้วเจ้าจะกล่าวว่า 'เราจะยกทัพไปยังแผ่นดินที่เปิดโล่ง เราจะไปยังพวกที่อาศัยอยู่อย่างสงบสุขและปลอดภัย พวกเขาทุกคนอาศัยอยู่โดยไม่มีกำแพงไม่มีสลักประตู และเป็นที่ซึ่งไม่มีประตูเมือง¹²เราจะปล้นและริบข้าวของ เพื่อที่จะยื่นมือของเราต่อต้านดินแดนที่เคยเป็นซากปรักหักพังซึ่งขณะนี้มีคนอาศัยอยู่ และต่อต้านประชาชนที่ถูกรวบรวมจากบรรดาประชาชาติ ผู้ซึ่งได้ฝังปศุสัตว์และสมบัติ ทั้งเป็นผู้อาศัยอยู่ ณ ศูนย์กลางของแผ่นดินโลก'

¹³เซบาและเดดาน ทั้งบรรดาพ่อค้าแห่งการชัช พร้อมกับนักรบหนุ่มทุกคนของเมืองนั้นจะกล่าวกับเจ้าว่า 'ท่านมาเพื่อจะปล้นและริบข้าวของหรือ? ท่านชุมนุมพลพรรคเพื่อจะชนข้าวของ ทั้งเงินและทองไป ทั้งขนเอาฝูงปศุสัตว์และสมบัติไป และเพื่อจะปล้นของมากมายหรือ?'

¹⁴ดังนั้น เจ้าบุตรมนุษย์ จงเผยพระวอนะและกล่าวกับโลกว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันนั้นเมื่ออิสราเอลประชาชนของเราอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแล้วเจ้าไม่รู้เกี่ยวกับพวกเขาหรือ?¹⁵เจ้าจะมาจากที่ของเจ้าทางเหนือสุดด้วยกองทัพใหญ่ ทุกคนขี่ม้า เป็นกองกำลังทรงพลังยิ่ง เป็นกองทัพใหญ่โต¹⁶เจ้าจะขึ้นมาต่อต้านอิสราเอลประชาชนของเรา เหมือนอย่างเมฆคลุมแผ่นดิน โอ โลกเอ๋ย ในเวลาภายหลังเราจะนำเจ้ามาต่อต้านดินแดนของเรา เพื่อบรรดาประชาชาติทั้งหลายจะรู้จักเราเมื่อเราสำแดงตัวของเราเองว่าเราบริสุทธิ์ต่อหน้าต่อตาพวกเขาผ่านตัวเจ้า

¹⁷พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าไม่ใช่ผู้ขึ้นหรือคือผู้ที่เราได้พูดถึงในสมัยก่อนผ่านมือของผู้รับใช้ของเรา พวกผู้เผยพระวอนะของอิสราเอล ผู้ซึ่งได้เผยพระวอนะในเวลานั้นอยู่หลายปีแล้วที่เราจะนำเจ้ามาต่อต้านพวกเขา? ¹⁸ดังนั้นในวันนั้นเมื่อโลกยกมาต่อต้านดินแดนอิสราเอล ความพิโรธยิ่งของเราจะพุ่งขึ้น นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁹ด้วยความรู้สึกอันแรงกล้าและด้วยไฟแห่งพระพิโรธของเรา เราประกาศว่าในวันนั้นจะมีแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงในดินแดนอิสราเอล²⁰พวกมันสิ้นสะเทือนต่อหน้าเรา ทั้งปลาในทะเลและนกในท้องฟ้า ทั้งสัตว์ป่าในทุ่งและสัตว์เลื้อยคลานที่คลานอยู่บนพื้นดิน และมนุษย์ทั้งหมดที่อยู่บนพื้นดิน ภูเขาทั้งหลายจะพังลงทั้งหน้าผากก็ถล่มลงจนกว่ากำแพงทุกแห่งจะพังลงบนพื้นดิน

²¹เราจะเรียกดาบมาต่อต้านโลกบนภูเขาทุกแห่งของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ดาบของแต่ละคนจะต่อต้านพี่น้องของเขาเอง²²แล้วเราจะตัดสินโทษเขาด้วยโรคระบาดและด้วยโลหิตตก และฟันที่ตกหนักและก้อนลูกเห็บไฟรวมทั้งกำมะถันที่เผาไหม้ เราจะเทลงใส่เขาและกองทัพทั้งหลายของเขา รวมทั้งบรรดาประชาชาติจำนวนมากที่อยู่กับเขา²³เพราะเราจะไม่สำแดงความยิ่งใหญ่และความบริสุทธิ์ของเรา และเราทำให้เราเองเป็นที่รู้จักในสายตาของชนชาติมากมาย แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

Chapter 39

¹"บัดนี้ เจ้าบุตรมนุษย์ จงเผยพระวอนะต่อต้านโลก และกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูก่อน เราเป็นศัตรูกับเจ้า โอ โลกเอ๋ย ผู้เป็นผู้นำที่สำคัญที่สุดของเมเซคและภูบิล²เราจะหันเจ้ากลับและนำเจ้าไป เราจะนำเจ้าขึ้นมาจากที่เหนือสุดแล้วให้เจ้าเข้าไปต่อต้านภูเขากองทัพทั้งหลายของอิสราเอล³จากนั้นเราจะทุบคนธนูให้หลุดจากมือชายเจ้า และทำให้ลูกธนูตกจากมือชาวเจ้า

⁴เจ้าจะล้มตายบนภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งหมดของเจ้าและพวกทหารทั้งหลายที่อยู่กับเจ้า เราจะมอบเจ้าให้เป็นอาหารแก่คนทั้งหลายและแก่สัตว์ป่าแห่งท้องทุ่ง⁵เจ้าจะล้มลงบนทุ่งโล่ง เพราะเราเองได้เป่าสังข์แล้ว นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า⁶แล้วเราจะส่งไฟมาเหนือมาโลกและเหนือพวกที่อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแถบชายฝั่งทะเล และพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

⁷เพราะเราจะทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นที่รู้จักท่ามกลางอิสราเอลประชากรของเรา และเราจะไม่ยอมให้นามบริสุทธิ์ของเราถูกดูหมิ่นอีกต่อไป บรรดาประชาชาติทั้งหลายจะรู้ว่าเราเป็น พระยาห์เวห์ องค์บริสุทธิ์ในอิสราเอล⁸ดูก่อน วันนั้นจะมาถึงแล้ว และจะเกิดขึ้นแน่นอน นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

⁹ผู้คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ ของอิสราเอลจะออกไป และพวกเขาจะใช้อาวุธเพื่อจุดไฟทั้งทำไฟตลอดจนเผาเครื่องอาวุธเสีย คือโล่เล็กและโล่ขนาดใหญ่ คันธนูและลูกธนู ไม้พลอง และหอก พวกเขาจะเอาพวกมันเผาไฟเป็นเวลาเจ็ดปี¹⁰พวกเขาจะไม่ต้องนำพืนมาจากทุ่งนาหรือตัดพืนจากป่า เพราะเขาจะจุดไฟด้วยเครื่องอาวุธ พวกเขาจะรับข้าวของจากพวกคนที่ต้องการรับจากพวกเขา และจะปล้นพวกที่มาปล้นเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

¹¹แล้วในวันนั้นจะเกิดขึ้นที่เราจะให้โลกมีฐานอยู่ในอิสราเอล คือหุบเขาของคนที่สัญญาไปมา ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของทะเล มันจะคิดขวางคนที่ข้ามไปมา โลกและพลพรรคทั้งหมดของโลกจะถูกฝังอยู่ที่นั่น พวกเขาจะเรียกกันว่าหุบเขาไซโมนโลก

¹²พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะฝังพวกเขาอยู่ถึงเจ็ดเดือนเพื่อจะทำให้ดินแดนนั้นสะอาด¹³ประชาชนทั้งหมดของดินแดนจะฝังศพพวกโลก ประชาชนจะจดจำในวันนั้นเมื่อเราสำแดงพระสิริของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁴แล้วพวกเขาจะตั้งคนให้สำรวจทั่วดินแดนและค้นหาคนเหล่านั้นที่สัญญาไปมาอย่างต่อเนื่อง แต่ส่วนคนที่ตายทั้งร่างของพวกเขายังคงเป็นศพอยู่บนผืนดินแดนนั้น ดังนั้นพวกเขาจะฝังศพเหล่านั้นเพื่อทำให้ดินแดนสะอาด พวกเขาจะเริ่มถอนออกสำรวจตั้งแต่ปลายเดือนที่เจ็ด¹⁵ขณะที่คนเหล่านั้นเดินผ่านไปมาในดินแดน ครั้นพอพวกเขาเห็นกระดูกคน พวกเขาจะทำเครื่องหมายข้างๆ มัน จนกว่าคนฝังจะมาและฝังกระดูกนั้นไว้ในหุบเขาไซโมนโลก¹⁶ที่นั่นมีเมืองหนึ่งชื่อฮาโมนา พวกเขาจะทำให้ดินแดนสะอาดด้วยวิธีเช่นนี้แหละ

¹⁷บัดนี้ เจ้าบุตรมนุษย์ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงพูดกับคนที่มียกบินได้ทุกชนิดและพูดกับสัตว์ป่าในทุ่งทั้งหมดว่า 'จงชุมนุมและมากันเถิด จงรวมกันมารอบด้านมายังการถวายบูชาที่เราเองเตรียมไว้ให้พวกเจ้า เป็นการถวายบูชายิ่งใหญ่บนภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล เพื่อว่าเจ้าจะกินเนื้อและดื่มเลือด'¹⁸พวกเจ้าจะกินเนื้อของพวกนักกรบทั้งหลายและดื่มเลือดของเจ้าเมืองต่างๆแห่งแผ่นดิน พวกเขาจะเป็นเหมือนแกะตัวผู้ ลูกแกะ แพะ และโคตัวผู้ทั้งหลาย ทั้งหมดนี้เป็นสัตว์อ้วนพีแห่งบาซา

¹⁹แล้วพวกเจ้าจะกินไขมันจนเจ้าอ้วนหนา พวกเจ้าจะดื่มเลือดจนกว่าพวกเจ้าเมา นี่จะเป็นการถวายบูชาเพื่อเราจะสังหารพวกเจ้า'²⁰เจ้าจะอ้วนหนาที่โต๊ะอาหารของเราด้วยเนื้อม้า เนื้อผู้ขบถม้า ทั้งเนื้อของพวกนักกรบและของทุกคนที่ทำสงคราม นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า'

²¹เราจะสำแดงพระสิริของเราท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลาย และบรรดาชนชาติทั้งหมดจะเห็นการตัดสินของเราซึ่งเราทำได้ทำไปและเห็นมือของเราที่เราต่อต้านพวกเขา²²พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป

²³บรรดาประชาชาติจะรู้ว่าพงศ์พันธุ์อิสราเอลถูกกวาดไปเป็นเชลยเพราะความผิดบาปของพวกเขาโดยที่พวกเขาได้ทรยศเรา ดังนั้นเราจึงซ่อนหน้าของเราจากพวกเขาและมอบพวกเขาไว้ในมือศัตรูของพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะถูกคนตายเพราะดาบ²⁴เราได้ทำกับพวกเขาตามมลทินของพวกเขาและความบาปของพวกเขา เมื่อเราได้ซ่อนหน้าของเราเสียจากพวกเขา

²⁵ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า บัดนี้เราจะฟื้นฟูตาของยาโคบ และเราจะมีเมตตาต่อพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมด ทั้งเราจะมีใจที่ร้อนรนเพื่อนามบริสุทธิ์ของเรา²⁶แล้วพวกเขาก็จะทนรับความละอายขายหน้าของพวกเขาและการทรยศทั้งสิ้นซึ่งพวกเขาได้ทรยศเรา พวกเขาจะลืมหูลืมตาทั้งหมดเมื่อพวกเขาได้หยุดพักอยู่ในดินแดนอย่างปลอดภัย โดยไม่มีใครทำให้พวกเขากลัว²⁷เมื่อเราฟื้นฟูพวกเขากลับมาจากชนชาติทั้งหลายและรวบรวมพวกเขามาจากดินแดนศัตรูของพวกเขา เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราต่อหน้าต่อตาชนชาติจำนวนมาก

²⁸แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เพราะแม้เราได้ส่งพวกเขาไปเป็นเชลยท่ามกลางบรรดาประชาชาติ แต่เราก็จะรวบรวมพวกเขากลับเข้ามาในแผ่นดินของพวกเขา และจะไม่ปล่อยให้สักคนหนึ่งไปจากพวกเขาหลงเหลืออยู่ท่ามกลางบรรดาชนชาติเหล่านั้น²⁹เราจะไม่ซ่อนหน้าของเราจากพวกเขาอีกเลยเมื่อเราเห็นพระวิญญาณของเราเหนือพงศ์พันธุ์อิสราเอล นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 40

¹ในปีที่ยี่สิบห้าที่เราถูกกวาดไปเป็นเชลยเมื่อต้นปีตรงกับวันที่สิบของเดือนซึ่งเป็นสิบสี่ปีหลังจากที่กรุงนั้นถูกเข้ายึด ในวันนั้นเองพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า แล้วพระองค์ได้ทรงนำข้าพเจ้าไปที่นั่น²โดยมีมิตรทั้งหลายของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงแผ่นดินอิสราเอล พระองค์ได้ทรงวางข้าพเจ้าให้พักบนภูเขาสูงมาก ซึ่งมีอาคารต่างๆ ของเมืองตั้งไปทางทิศใต้

³แล้วพระองค์ได้ทรงนำข้าพเจ้าไปยังที่นั่น ดูเถิด มีชายคนหนึ่ง ลักษณะของเขาคล้ายกองสับฤทธิ์ มีเชือกป่านเส้นหนึ่งกับไม้วัดอันหนึ่งอยู่ในมือท่านและท่านยืนอยู่ที่ประตูเมือง⁴ชายผู้นั้นกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ จงมองดูด้วยตาเจ้าเองและจงฟังด้วยหูทั้งสองของเจ้า และจงเอาใจใส่ทุกสิ่งที่เราจะสำแดงแก่เจ้า เพราะว่าที่เรานำเจ้ามาที่นี่ก็เพื่อจะสำแดงมันแก่เจ้า จงรายงานทุกสิ่งที่เราจะเห็นนั้นแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอลเถิด"

⁵มีผนังล้อมอยู่รอบๆบริเวณด้านนอกพระวิหาร ไม้วัดในมือของผู้ชายคนนั้น มีความยาวหกศอก แต่ละศอกยาวเท่ากับหนึ่งศอกกับอีกหนึ่งฝ่ามือ ดังนั้นท่านได้วัดผนังนั้น และมันมีความหนาเท่ากับหนึ่งไม้วัดรวมถึงสูงหนึ่งไม้วัด⁶แล้วชายผู้นั้นได้หันหน้าไปที่ประตูทางทิศตะวันออก ท่านได้ขึ้นไปตามบันไดและได้วัดธรณีประตูลึกเท่ากับหนึ่งไม้วัด⁷ส่วนห้องทั้งหลายของยามมีความยาวหนึ่งไม้วัดและกว้างหนึ่งไม้วัด พวกผนังที่กั้นระหว่างสองห้องยามมีความหนาห้าศอก และธรณีประตูของพระวิหารที่อยู่ถัดจากกระเบื้องมีความลึกเท่ากับหนึ่งไม้วัด

⁸ ท่านได้วัดระยะเบียงของประตู มันวาวหนึ่งไม้วัด⁹ ท่านได้วัดระยะเบียงของประตู มันวาวหนึ่งไม้วัด บรรดาเสาประตูมีความกว้างสองศอก ประตูของระยะเบียงนี้หันหน้าเข้าหาพระวิหาร¹⁰ แต่ละด้านของประตูทางทิศตะวันออกมีบรรดาห้องยามอยู่สามห้อง และแต่ละห้องมีขนาดเดียวกัน และบรรดาผนังที่แยกแต่ละห้องก็มีขนาดเดียวกัน

¹¹ แล้วชายคนนั้นก็ได้อัดความกว้างของช่องทางเข้าประตูได้สิบศอก และท่านก็ได้วัดความยาวของประตูทางเข้าได้สิบสามศอก¹² ท่านได้วัดผนังซึ่งเป็นเขตกันด้านหน้าของห้องต่างๆ ได้สูงหนึ่งศอก ห้องทั้งหลายวัดได้แต่ละด้านยาวหกศอก¹³ แล้วท่านก็ได้วัดทางเข้าประตูจากหลังคาของผนังของยามห้องหนึ่งถึงอีกห้องหนึ่งได้ยี่สิบห้าศอก จากประตูแรกของห้องถึงห้องที่หนึ่งถึงห้องที่สอง

¹⁴ แล้วท่านก็ได้วัดผนังระหว่างห้องยามต่างๆ ได้ยาวหกสิบศอก ในขณะที่เดียวกันท่านได้วัดระยะเบียงประตูด้วย¹⁵ ทางเข้าจากด้านหน้าของประตูถึงสุดประตูระยะเบียงอีกด้านหนึ่งได้ห้าสิบศอก¹⁶ มีบรรดาหน้าต่างที่ปิดไว้ตามห้องยามและหันไปทางพวกเสาของบันซึ่งอยู่ภายในประตูรอบๆ และเช่นเดียวกับบรรดาบุช มีหน้าต่างอยู่รอบด้านใน และแต่ละห้องมีการตกแต่งด้วยบรรดาต้นปาล์ม

¹⁷ แล้วชายคนนั้นก็ได้นำข้าพเจ้าเข้าไปที่ลานชั้นนอกของพระวิหาร ดูเถิด มีห้องต่างๆ และมีทางเดินในลาน มีห้องสามสิบห้องหันหน้าถัดจากทางเดินอีก¹⁸ และทางเดินมีแนวไปตามปีกข้างประตูทั้งหลายและกว้างออกไปเท่ากับด้านยาวของประตูทั้งหลาย นี่เป็นทางเดินชั้นล่าง¹⁹ แล้วชายคนนั้นก็ได้วัดระยะจากด้านหน้าของประตูที่อยู่ต่ำกว่าไปยังด้านหน้าของประตูชั้นใน มันวาวได้หนึ่งร้อยศอก ทั้งทางตะวันออกและเช่นเดียวกันกับทางเหนือ

²⁰ แล้วท่านก็ได้วัดความยาวและความกว้างของประตูที่อยู่ทางเหนือของลานชั้นนอก²¹ มีห้องยามต่างๆ อยู่ด้านละสามห้องซึ่งอยู่ฝั่งเดียวกับประตูนั้น ประตูและระยะเบียงมีขนาดเดียวกับประตูหลัก ทั้งหมดยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก

²² ทั้งบรรดาหน้าต่าง ระยะเบียง ห้องยามต่างๆ และพวกต้นปาล์มของประตูนี้มีขนาดเดียวกับของประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก มีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึงระยะเบียง²³ มีประตูที่เปิดไปสู่ลานชั้นในอยู่ฝั่งตรงข้ามกับประตูด้านเหนือ เช่นเดียวกับประตูด้านตะวันออกด้วย ชายคนนั้นก็ได้อัดระยะจากประตูหนึ่งไปยังอีกประตูหนึ่งได้หนึ่งร้อยศอก

²⁴ ต่อมาชายคนนั้นได้นำข้าพเจ้าตรงไปยังประตูทางเข้าทางทิศใต้ ทั้งผนังและระยะเบียงก็วัดได้ขนาดเท่ากับบรรดาประตูด้านนอกอื่นๆ²⁵ มีบรรดาหน้าต่างที่ปิดที่ประตูและที่ระยะเบียงเหมือนประตูนั้น ประตูทางทิศใต้และระยะเบียงวัดได้ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก

²⁶ มีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึงประตูและระยะเบียง และมีบรรดาต้นปาล์มแกะสลักอยู่ที่บรรดาผนังด้านละต้น²⁷ มีประตูหนึ่งอยู่ทางทิศใต้ของลานชั้นใน และชายคนนั้นก็ได้อัดระยะจากประตูนั้นไปยังอีกประตูทางเข้าของทิศใต้ ได้ระยะหนึ่งร้อยศอก

²⁸ แล้วชายคนนั้นได้นำข้าพเจ้ามาลานชั้นในโดยทางประตูทิศใต้ ซึ่งท่านก็ได้วัดเหมือนบรรดาประตูอื่นๆ²⁹ ห้องยาม ผนัง และระยะเบียงทั้งหลายได้ถูกวัดเหมือนกับประตูอื่นๆ คือมีหลายหน้าต่างรอบระยะเบียงทั้งหมด ประตูด้านในและระยะเบียงวัดได้ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก³⁰ และยังมีระยะเบียงโดยรอบผนังด้านใน ทั้งหมดนี้ยาวยี่สิบห้าศอก และกว้างห้าศอก³¹ ระยะเบียงนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอกมีบรรดาต้นปาล์มสลักอยู่ที่ผนังทั้งหลายและมีบันไดขึ้นไปแปดขั้น

³² แล้วชายคนนั้นได้พาข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นในด้านทิศตะวันออก และวัดประตูได้ขนาดเท่ากับประตูอื่นๆ³³ ห้องยาม ผนังต่างๆ และระยะเบียงของวัดได้ขนาดเท่ากับที่ประตูอื่นๆ มีหลายหน้าต่างโดยรอบทั้งหมด ประตูด้านในและระยะเบียงวัดได้ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก³⁴ ระยะเบียงของประตูนี้ก็หันหน้าสู่ลานชั้นนอก มีต้นปาล์มทั้งหลายอยู่ที่เสาด้านละต้นและมีบันไดขึ้นไปแปดขั้น

³⁵ ต่อมาท่านก็นำข้าพเจ้ามายังประตูเหนือและท่านก็ได้วัดประตูได้ขนาดเท่ากับประตูอื่นๆ³⁶ ห้องยาม พวกผนังต่างๆ และระยะเบียงของประตูวัดได้ขนาดเท่ากับบรรดาประตูอื่นๆ มีหลายหน้าต่างโดยรอบ ประตูยาวห้าสิบศอก และกว้างยี่สิบห้าศอก³⁷ ระยะเบียงของประตูนี้ก็หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีต้นปาล์มอยู่ที่เสาด้านละต้นและมีบันไดขึ้นไปแปดขั้น

³⁸ มีห้องหนึ่งที่มียี่ประตูสำหรับทางเดินด้านในแต่ละด้าน นี่เป็นสถานที่ที่พวกเขาทั้งหลายล้างเครื่องเผาบูชา³⁹ มีโต๊ะด้านละสองตัวที่ระยะเบียงของประตู ซึ่งใช้วางเครื่องเผาบูชาทั้งตัว และยังใช้สำหรับเครื่องบูชาลบบาปและเครื่องบูชาลบบาปความผิดด้วย

⁴⁰ ทางด้านนอกของระยะเบียงตรงทางเข้าประตูด้านเหนือมีโต๊ะสองตัว อีกด้านหนึ่งของระยะเบียงประตูนั้นก็มีโต๊ะสองตัวที่ระยะเบียงของประตู⁴¹ มีโต๊ะสี่ตัวอยู่ข้างประตูแต่ละข้าง เขาได้ฆ่าสัตว์บนโต๊ะทั้งแปดตัวนี้

⁴² มีโต๊ะสี่ตัวทำด้วยหินสัດสำหรับเครื่องเผาบูชา ยาวหนึ่งศอกครึ่ง หน้ากว้างหนึ่งศอกครึ่ง และสูงหนึ่งศอก พวกเขาใช้สำหรับวางเครื่องมือที่ใช้ฆ่าเครื่องเผาบูชาเพื่อพิธีสัตวนุชา⁴³ มีตะขอสองข้างยาวหนึ่งฝ่ามือติดแน่นตามระยะเบียงโดยรอบ และเนื้อของเครื่องบูชาก็จะวางบนโต๊ะนั้น

⁴⁴ ด้านนอกของประตูชั้นใน ในลานชั้นในมีห้องสำหรับนักร้อง ห้องหนึ่งอยู่ข้างประตูด้านเหนือหันหน้าไปทิศใต้ อีกห้องหนึ่งอยู่ข้างประตูด้านใต้ หันหน้าไปทิศเหนือ⁴⁵ แล้วชายคนนั้นได้บอกข้าพเจ้าว่า "ห้องนี้ซึ่งหันหน้าไปทางใต้คือห้องสำหรับบรรดาปุโรหิตผู้ดูแลพระวิหาร

⁴⁶ ห้องซึ่งหันหน้าไปทางเหนือนั้นสำหรับบรรดาปุโรหิตผู้ดูแลแท่นบูชา คนเหล่านี้เป็นบรรดาบุตรชายของศาโดกที่เข้ามาใกล้พระยาห์เวห์เพื่อจะปรนนิบัติ

พระองค์ ในบรรดาวงศวานของเลวีก็มีพวกเขา¹⁴⁷ แล้วท่านก็ได้วัดลานได้ยาวหนึ่งร้อยศอกและกว้างหนึ่งร้อยศอกเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส พร้อมทั้งมีแท่นบูชาอยู่ข้างหน้าพระนิเวศ

⁴⁸แล้วท่านได้นำข้าพเจ้ามาที่ระเบียบของพระนิเวศและได้วัดบรรดาเสาของระเบียบได้หนาห้าศอกทั้งสองด้าน ประตูกว้างสิบสี่ศอก ส่วนบรรดาผนังแต่ละด้านของบันกว้างสามศอก⁴⁹ ความยาวของระเบียบยี่สิบศอก และความลึกของบันสิบเอ็ดศอก มีบรรดาชั้นบันไดยี่สิบสี่ระเบียบนี้และมีเสาต่างๆตั้งอยู่ที่ข้างประตูแต่ละด้าน

Chapter 41

¹แล้วชายคนนั้นได้นำข้าพเจ้ามาถึงพระวิหารอันบริสุทธิ์ และได้วัดเสาของประตู กว้างด้านละหกศอก² ความกว้างของทางเข้าประตูนั้นเป็นสิบศอก และผนังข้างทางเข้าแต่ละด้านยาวห้าศอก แล้วชายคนนั้นได้วัดขนาดต่างๆ ของสถานบริสุทธิ์ได้ยาวสี่สิบศอกและกว้างยี่สิบศอก

³แล้วชายคนนั้นก็ได้เข้าไปข้างในของสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดและได้วัดเสาของทางเข้าได้สองศอก และความกว้างของทางเข้านั้นได้หกศอก ผนังทั้งสองข้างกว้างเจ็ดศอก⁴ แล้วท่านได้วัดความยาวของห้องได้ยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอกคือที่ถัดจากด้านหน้าของโถงของพระวิหารไป แล้วท่านได้ออกข้าพเจ้าว่า "นี่เป็นสถานที่ที่บริสุทธิ์ที่สุด"

⁵แล้วชายคนนั้นได้วัดผนังพระนิเวศได้หนาหกศอก ความกว้างของแต่ละด้านของห้องซึ่งอยู่รอบพระนิเวศทุกด้านนั้นเป็นสี่ศอก⁶ มีห้องข้างระเบียบนั้นเป็นห้องสามชั้น ห้องหนึ่งอยู่ข้างบนอีกห้องหนึ่ง มีชั้นละสามสิบห้อง มีหยักปาดอยู่รอบผนังพระนิเวศซึ่งใช้ค้ำยันห้องระเบียบ เพื่อไม่ให้สิ่งที่ยืนผนังของพระนิเวศเลย⁷ ดังนั้นห้องข้างระเบียบนั้นยิ่งสูงขึ้นไปอีกยิ่งกว้างขึ้น ยิ่งสูงขึ้นไปอีกตามพระนิเวศทุกรอบ ห้องกว้างขึ้นเพื่อพระนิเวศนั้นยิ่งกว้างขึ้นก็จะยิ่งสูงขึ้นอีก และมีบันไดนำขึ้นไปยังชั้นสูงสุดโดยต้องลอดผ่านชั้นกลาง

⁸แล้วข้าพเจ้ายังเห็นอีกว่า พระนิเวศนั้นมียกพื้นอยู่โดยรอบ ฐานที่ตั้งของห้องระเบียบวัดได้หนึ่งไม่วัดเต็ม ยาวหกศอก⁹ ความกว้างของผนังด้านนอกของแต่ละด้านคือห้าศอก มีส่วนที่เปิดโล่งไปยังข้างนอกของห้องเหล่านี้เพื่อไปยังห้องต่างๆ ในสถานนมัสการ

¹⁰อีกด้านหนึ่งของส่วนที่เปิดโล่งจะเป็นบรรดาห้องด้านนอกสำหรับบรรดาปุโรหิต ผนังที่ว่างนี้กว้างยี่สิบศอกโดยรอบสถานนมัสการ¹¹ มีประตูเข้าไปยังห้องระเบียบจากที่ที่เปิดโล่งอีกห้องหนึ่ง ทางเข้าประตูอยู่ทางด้านเหนือ และอีกด้านหนึ่งอยู่ทางใต้ ความกว้างของบริเวณที่เปิดโล่งนี้เป็นห้าศอกโดยรอบ

¹²อาคารที่หันหน้ามายังลานของพระนิเวศทางด้านตะวันตกนั้นกว้างเจ็ดสิบศอก ผนังของอาคารวัดได้หนาห้าศอกโดยรอบและยาวเก้าสิบศอก¹³ แล้วชายคนนั้นได้วัดสถานนมัสการได้ยาวหนึ่งร้อยศอก ส่วนอาคารที่แยกออกไป กำแพง และลานวัดได้ยาวหนึ่งร้อยศอกด้วย¹⁴ ความกว้างของด้านหน้าลานและที่อยู่ด้านหน้าของสถานนมัสการเป็นร้อยศอกด้วย

¹⁵แล้วชายคนนั้นได้วัดความยาวของอาคารด้านหลังของสถานนมัสการไปทางตะวันตก พร้อมทั้งห้องแสดงงานศิลปะต่างๆ อีกด้านหนึ่งยาวหนึ่งร้อยศอกสถานบริสุทธิ์และระเบียบ¹⁶ ทั้งผนังด้านในและหน้าต่าง รวมทั้งประตูลึก และห้องแสดงงานศิลปะต่างๆ โดยรอบทั้งสามชั้นซึ่งอยู่ตรงข้ามที่ถูกกรุด้วยไม้โดยรอบ¹⁷ เหนือทางเข้าไปยังด้านในของห้องนมัสการและที่ว่างตามผนังต่างๆก็มีรูปแบบที่ได้วัดไว้แล้ว

¹⁸บันถูกประดับเป็นพวกเศรฐและพวกต้นปาล์ม โดยมีต้นปาล์มระหว่างเศรฐ เศรฐทุกต้นมีสองหน้า¹⁹ หน้าของผู้ชายคนนั้นได้มองไปยังตรงต้นปาล์มที่อยู่ข้างหนึ่ง และหน้าของสิงโตท่อนุมมองไปยังต้นปาล์มที่อยู่อีกข้างหนึ่ง พวกมันถูกแกะสลักไว้ทั่วพระนิเวศโดยรอบ²⁰ จากพื้นถึงที่เหนือประตู มีเศรฐสองตนและต้นปาล์มแกะสลักอยู่ที่ผนังพระวิหารด้านนอก

²¹เสาประตูของสถานบริสุทธิ์นั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส รูปร่างของเสานั้นก็เหมือนรูปร่างเสาอีกต้นหนึ่ง²² ด้านหน้าของสถานบริสุทธิ์ของแท่นบูชานั้นแต่ละด้านทำด้วยไม้สูงสามศอกยาวสองศอก ทั้งนูนเสา ฐาน และโครงถูกทำด้วยไม้ แล้วชายคนนั้นได้ออกข้าพเจ้าว่า "นี่เป็นโต๊ะซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์ของพระยาห์เวห์"²³ มีประตูสองชั้นสำหรับสถานบริสุทธิ์และสถานบริสุทธิ์ที่สุด²⁴ ประตูเหล่านี้มีประตูบานพับสองบานแต่ละประตู สองบานสำหรับหนึ่งประตูและสองบานสำหรับประตูอื่นๆ

²⁵มีการแกะสลักบนประตูนั้น บนประตูต่างๆ ของสถานที่บริสุทธิ์เป็นรูปเศรฐและบรรดาต้นปาล์ม เพื่อเป็นการประดับบนผนัง มีประรำไม้ที่อยู่หน้าระเบียบข้างนอก²⁶ มีหน้าต่างแคบและมีต้นปาล์มอยู่แต่ละด้านของระเบียบ สิ่งเหล่านี้เป็นห้องข้างของพระวิหาร และก็มีบรรดาหลังคาหักกันสาดด้วย

Chapter 42

¹ต่อมาชายคนนั้นได้พาข้าพเจ้ามาถึงลานชั้นนอกตรงทิศเหนือ และท่านได้นำข้าพเจ้ามาถึงห้องทั้งหลายซึ่งอยู่ตรงหน้าลานด้านนอก และทางด้านทิศเหนือ นอกกำแพงห้องเหล่านี้เป็นหนึ่งร้อยศอกที่อยู่หน้าและกว้างห้าสิบศอก² ห้องเหล่านี้บางห้องจรดลานชั้นในซึ่งอยู่ห่างจากสถานนมัสการยี่สิบศอก มีห้องต่างๆ อยู่สามชั้น และห้องชั้นบนก็จะมองลงมายังชั้นล่าง และเปิดให้พวกเขาสามารถเดิน บางห้องหันไปทางลานข้างนอก

⁴ที่ข้างหน้าห้องต่างๆ นั้นกว้างสิบศอกและยาวหนึ่งร้อยศอก บรรดาประตูห้องเหล่านี้อยู่ทางด้านเหนือ⁵ แต่ห้องข้างบนเล็กกว่า เพราะทางเดินเหล่านี้ได้ใช้

พื้นที่ไปมากกว่าที่เขาทั้งหลายได้ทำเป็นห้องระดับต่ำสุดและระดับกลางของอาคารนั้น⁶ เพราะว่าเป็นห้องสามชั้นและไม่มีเสารองรับ ไม่เหมือนเสาที่ลานข้างนอกซึ่งมีเสารองรับ ดังนั้นห้องชั้นบนสุดจึงรับเข้าไปมากกว่าขนาดเมื่อได้เปรียบเทียบกับห้องต่างๆ ของชั้นล่างสุดและชั้นกลาง

⁷ มีผนังข้างนอกขนานกับห้องที่ตรงไปยังลานข้างนอก ตรงด้านหน้าของห้องยาวห้าสิบศอก⁸ ความยาวของห้องที่ลานข้างนอกยาวห้าสิบศอกซึ่งหันหน้าไปทางสถานนมัสการยาวหนึ่งร้อยศอก⁹ มีทางเข้าที่ห้องเหล่านั้นที่อยู่ต่ำสุดอยู่ทางด้านตะวันออก ถัดเข้าไปจากลานข้างนอก

¹⁰ ตรงที่ผนังด้านนอกทางด้านตะวันออกก็เช่นเดียวกับ ลานด้านในของด้านหน้าสถานนมัสการซึ่งมีห้องหลายห้องด้วย¹¹ ทางเดินอยู่หน้าห้องเหล่านั้นมันมีลักษณะเหมือนกับห้องทางทิศเหนือ ยาวและกว้างขนาดเดียวกัน ทั้งทางออกตลอดจนการจัดวางและประตูเหมือนกัน¹² ประตูที่เข้ามายังห้องทั้งหลายด้านทิศใต้นั้นก็เหมือนกับทางด้านเหนือ ทางเดินเข้าไปในห้องต่างๆทางด้านในมีประตูที่ส่วนด้านหน้า และทางเดินก็เปิดเข้าไปในห้องต่างๆ ด้านตะวันออกนั้นก็มีทางเข้าออกทางหนึ่งไปจนสุด

¹³ แล้วชายคนนั้นได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "ห้องด้านเหนือและห้องด้านใต้ตรงข้ามลานเป็นห้องบริสุทธิ์ ที่ปุโรหิตทั้งหลายผู้เข้าใกล้พระเยโฮวาห์จะรับประทานของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุด เขาจะวางของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุดนั้นไว้ที่นั่น และธัญญาหาร เครื่องบูชาบລ้างความบาป เครื่องบูชาบລ้างความผิด เพราะว่าเป็นสถานที่ที่บริสุทธิ์"¹⁴ เมื่อปุโรหิตทั้งหลายเข้าไปในที่บริสุทธิ์ พวกเขาจะต้องไม่ออกไปจากที่บริสุทธิ์เข้าสู่ลานข้างนอก โดยไม่ได้ถอดเครื่องแต่งกายที่พวกเขาสวมปฏิบัติหน้าที่ออก เพราะสิ่งเหล่านี้บริสุทธิ์ ดังนั้นพวกเขาจะต้องสวมเครื่องแต่งกายอื่นก่อนที่พวกเขาจะเข้าไปใกล้ประชาชน"

¹⁵ เมื่อชายคนนั้นได้วัดข้างในบริเวณพระนิเวศเสร็จแล้ว ท่านก็ได้นำข้าพเจ้าออกมาทางประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออกและได้วัดบริเวณที่นั่นโดยรอบ

¹⁶ ท่านได้วัดด้านตะวันออกด้วยไม้วัด ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดโดยรอบ¹⁷ ท่านได้วัดทางด้านเหนือ ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด¹⁸ ท่านก็ยังวัดด้านใต้ ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดอีกด้วย¹⁹ ท่านยังได้หันมาด้านตะวันตกแล้ววัด ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดด้วย

²⁰ ท่านได้วัดทั้งสี่ด้าน มีผนังล้อมรอบซึ่งยาวห้าร้อยศอกและกว้างห้าร้อยศอก เป็นที่แบ่งระหว่างสถานบริสุทธิ์กับสถานที่ทั่วไป

Chapter 43

¹ ชายผู้นั้นได้นำข้าพเจ้ามายังประตูซึ่งเปิดสู่ทางตะวันออก² ดุเล็ด พระสิริของพระเจ้าแห่งอิสราเอลมาจากทางตะวันออก พระสุรเสียงของพระองค์เหมือนเสียงกระแสน้ำที่มากมาย และแผ่นดินก็ฉายแสงด้วยพระสิริของพระองค์

³ นิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นนี้เหมือนกับนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นในคราวที่พระองค์เสด็จมาทำลายกรุงนั้น และเหมือนบรรดานิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นริมคลองเคบาร์ และข้าพเจ้าจึงก้มหน้าลงที่พื้น⁴ ดังนั้นพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เข้าสู่พระวิหารทางประตูที่เปิดออกไปด้านตะวันออก⁵ แล้วพระวิญญาณได้ยกชูข้าพเจ้าขึ้นและนำข้าพเจ้ามาถึงลานชั้นใน ดุเล็ด พระสิริของพระยาห์เวห์ปกคลุมทั่วพระนิเวศ

⁶ ชายคนนั้นกำลังยืนอยู่ข้างข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินผู้หนึ่งพูดกับข้าพเจ้าดังมาจากพระนิเวศ⁷ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านูตรมณูษย์ บัลลังก์และแท่นวางเท้าของเราอยู่ที่นั่น นีคือที่ซึ่งเราจะสถิตอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลตลอดไป พงศ์พันธุ์อิสราเอลไม่ว่าประชาชนหรือกษัตริย์จะไม่ทำให้นามอันบริสุทธิ์ของเราแปดเปื้อนมลทินอีก โดยการนอกใจและกราบไหว้ร่างอันไร้ชีวิตของกษัตริย์ของพวกเขาที่สถานบูชาบนที่สูงทั้งหลาย⁸ พวกเขาจะไม่ทำให้นามอันบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินโดยวางธรรณีประตูของพวกเขาถัดจากธรรณีประตูของเรา เสาประตูจะไม่ถัดจากเสาประตูของเรา แต่จะมีผนังซึ่งกั้นระหว่างเรากับพวกเขา ถ้าพวกเขาได้ทำให้นามอันบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินโดยการกระทำอันน่าชิงชัง ฉะนั้นเราจะทำลายเขาด้วยความโกรธของเรา

⁹ บัดนี้ให้พวกเขาจัดการนอกใจและร่างอันไร้ชีวิตของเหล่ากษัตริย์ของพวกเขาไปจากเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขาตลอดไป

¹⁰ เจ้านูตรมณูษย์ เจ้าเองต้องบอกถึงพระนิเวศให้ประชาชนอิสราเอลฟัง เพื่อพวกเขาจะละอายใจในบาปของพวกเขา พวกเขาควรพิจารณาเกี่ยวกับคำอธิบายนี้¹¹ เพราะหากพวกเขาละอายใจในสิ่งที่ปวงที่ทำได้แล้ว ก็จงแจ้งการออกแบบพระวิหาร การจัดเตรียมทางเข้าออก รูปแบบทั้งหมด ตลอดจนกฎเกณฑ์ และบทบัญญัติต่างๆ แล้วจงบันทึกสิ่งเหล่านี้ไว้ต่อหน้าพวกเขาเพื่อว่าพวกเขาจะทำตามรูปแบบและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ปวง เพื่อให้พวกเขาเชื่อฟังกฎเกณฑ์ที่ปวง

¹² นี่เป็นกฎเรื่องพระนิเวศ จากอาณานิเวศโดยรอบบนยอดเขาจะเป็นที่บริสุทธิ์ที่สุด ดุเล็ด นี่เป็นกฎของพระนิเวศ

¹³ นี่เป็นขนาดของแท่นบูชาวัดเป็นหน่วยศอก ปกติศอกหนึ่งเท่ากับความยาวหนึ่งศอกกับหนึ่งฝ่ามือ ดังนั้นร่องของรอบแท่นบูชาหนึ่งศอก และกว้างหนึ่งศอก ที่ขอบรอบๆมีริมหนาหนึ่งคืบ นี่จะเป็นฐานของแท่นบูชา¹⁴ จากร่องที่พื้นมาถึงขอบล่างของแท่นบูชาชั้นสูงสองศอก และขอบของมันกว้างหนึ่งศอก และจากขอบที่เล็กกว่าถึงขอบที่ใหญ่กว่าสูงสี่ศอกและกว้างหนึ่งศอก

¹⁵ เตาบนแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชาสูงสี่ศอก และเชิงจนกระทั่งขึ้นขึ้นมาจากเตา¹⁶ เตานั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวด้านละสิบสองศอก¹⁷ ขอบบนก็เป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวด้านละสิบสี่ศอก ยกมีรอบหนาครึ่งศอก และมีร่องขนาดหนึ่งศอกโดยรอบ บนใดแท่นบูชาหันไปทางตะวันออก"

¹⁸ ต่อมาเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "เจ้านูตรมณูษย์ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ต่อไปนี้คือกฎเกณฑ์เรื่องการถวายเครื่องเผาบูชาและการประพรม

เลือดเหนียวแค้นในวันที่สร้างเสร็จ¹⁹ เจ้าจะมอบโคหมุ่นเป็นเครื่องบูชาไล่บาปแก่บรรดาปุโรหิตชาวเลวีผู้ซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ของศาสดาผู้เข้ามาปฏิบัติงานใกล้ชิด ต่อหน้าเรา นี่คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เจ้า

²⁰ แล้วเจ้าจะเอาเลือดบางส่วนทาที่เชิงงอนทั้งสี่ของแท่นบูชาและที่มุมทั้งสี่ของขอบบนและริมโดยรอบ เจ้าจะชำระแท่นบูชาและลบบาปที่นั่น²¹ แล้วจงใช้โคหมุ่นเป็นเครื่องบูชาลบบาปและเผาในไฟซึ่งกำหนดไว้ในบริเวณพระวิหารนอกสถานนมัสการ

²² แล้วในวันที่สอง เจ้าจะถวายแพะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิเพื่อเป็นเครื่องบูชาลบบาป และจงชำระแท่นเหมือนเมื่อชำระโดยใช้โคตัวผู้²³ เมื่อเจ้าได้ชำระแท่นนั้นเสร็จแล้ว จงถวายโคหมุ่นหนึ่งตัวและแกะตัวผู้คัสดจากฝูงหนึ่งตัว ทั้งโคและแกะตัวผู้ต้องไม่มีตำหนิ²⁴ เจ้าจงถวายสัตว์ทั้งสองต่อหน้าพระยาห์เวห์ ปุโรหิตทั้งหลายจะเหาะเลื้อบบนโคและแกะตัวผู้ถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์

²⁵ เจ้าต้องถวายแพะตัวผู้วันละตัวเพื่อเป็นเครื่องบูชาไล่บาปตลอดเจ็ดวัน และพวกปุโรหิตต้องเตรียมโคหมุ่นหนึ่งตัวที่ไม่มีตำหนิอีกทั้งแกะตัวผู้คัสดจากฝูงหนึ่งตัวที่ไม่มีตำหนิ²⁶ พวกเขาต้องลบบาปตลอดเจ็ดวันและโดยวิธีนี้แหละ พวกเขาต้องชำระให้สะอาดเพื่อเป็นการถวายแท่นนั้น²⁷ พวกเขาต้องทำให้ครบเจ็ดวันและตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไป บรรดาปุโรหิตต้องนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาของพวกเจ้ามาถวายบนแท่นบูชา และเราจะยอมรับพวกเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เจ้า"

Chapter 44

¹ แล้วชายผู้นั้นได้นำข้าพเจ้ามายังประตูสถานนมัสการชั้นนอก ทางด้านตะวันออก ประตูนั้นปิดแน่นอยู่² พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ให้ประตูนี้ถูกปิดไว้อย่างแน่นหนา มันจะไม่ถูกเปิดออก อย่าให้ใครเข้าไปทางนี้ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้เสด็จผ่านเข้าไปทางนี้ ดังนั้นให้ประตูถูกปิดไว้อย่างแน่นหนา³ ผู้ปกครองของอิสราเอลจะนั่ง เพื่อรับประทานอาหารต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เขาจะเข้าไปทางเฉลียงของประตูและออกไปทางเดียวกัน"

⁴ ต่อมาท่านได้นำข้าพเจ้าผ่านทางประตูด้านเหนือมายังด้านหน้าของพระวิหาร และดูเถิด ข้าพเจ้าได้มองเห็นพระสิริของพระยาห์เวห์ปกคลุมทั่วพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าก็ได้ทรมานกลัวที่นั่น⁵ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรมนุษย์เอ๋ย จงมองให้เต็มตาและจงฟังให้เต็มหูรวมทั้งจงเอาใจใส่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำลบบอกเจ้า เรื่องกฎเกณฑ์เกี่ยวกับพระวิหารของพระยาห์เวห์ และกฎหมายทั้งสิ้น จงใส่ใจเรื่องทางเข้าและทางเข้าออกพระนิเวศ

⁶ แล้วจงกล่าวกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลซึ่งชอบบกกฏว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พอเสียกับการกระทำอันน่าชิงชังทั้งหลายของพวกเจ้า⁷ ที่เจ้าได้พาชาวต่างชาติผู้ไม่ได้เข้าสู่หนทางทั้งกายและใจเข้ามายังสถานนมัสการของเรา เป็นการทำให้วิหารของเรามัวหมอง ในขณะที่เจ้าถวายอาหาร ไขมัน และเลือดแก่เรา เจ้าก็ละเมิดพันธสัญญาของเราโดยการกระทำอันน่าชิงชังทั้งสิ้นของพวกเจ้า

⁸ เจ้าไม่ได้ทำหน้าที่ของเราในการดูแลสิ่งบริสุทธิ์ของเรา แต่พวกเจ้าได้แต่งตั้งให้คนอื่นมารับผิดชอบดูแลสถานบริสุทธิ์ของเรา' พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า อย่าให้ชาวต่างชาติคนใดที่ไม่ได้เข้าสู่หนทางทั้งกายและใจเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเราจากคนเหล่านั้นที่อยู่ท่ามกลางประชาชนชาวอิสราเอล

¹⁰ แต่คนเลวก็ยิ่งห่างไกลจากเราเมื่อครั้งอิสราเอลหลงผิดไป และที่เตลิดจากเราไปติดตามรูปเคารพต่างๆ ของพวกเขาจะต้องรับผลที่เกิดจากบาปของพวกเขา¹¹ พวกเขาเป็นผู้รับใช้ในสถานนมัสการของเรา ดูแลประตูพระนิเวศและรับใช้ในพระนิเวศ และพวกเขาได้ฆ่าสัตว์เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา และเครื่องบูชาต่างๆ ให้ประชาชน และพวกเขายืนอยู่ต่อหน้าประชาชนและรับใช้พวกเขา¹² แต่เนื่องจากพวกเขาเคยรับใช้ประชาชนต่อหน้ารูปเคารพต่างๆ ของพวกเขา และได้ทำให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลเป็นหินสะดุดในการทำบาป ฉะนั้นเราจะขู่มือปฏิญาณว่าพวกเขาต้องรับโทษของพวกเขานี้ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹³ พวกเขาจะไม่ได้เข้ามาใกล้เราเพื่อเป็นปุโรหิตทั้งหลายของเรา หรือเข้าใกล้สิ่งใดๆ ที่บริสุทธิ์ของเรา และสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด แต่ว่าพวกเขาจะแบกความอับอายอดสูและความผิดที่พวกเขาได้กระทำ¹⁴ แต่เราจะตั้งให้พวกเขาเป็นผู้ดูแลในพระนิเวศในหน้าที่ทุกอย่างและงานทั้งปวงในพระวิหาร

¹⁵ แล้วบรรดาปุโรหิตชาวเลวีวงศ์วานของศาสดาผู้ซึ่งยังทำหน้าที่อย่างสมบูรณ์ในสถานนมัสการของเรา เมื่อชาวอิสราเอลหลงเตลิดไปจากเรานั้น ให้พวกเขามารับใช้ใกล้เราเพื่อนมัสการเรา พวกเขาจะยืนอยู่ตรงหน้าเราเพื่อถวายเครื่องบูชาให้แก่เราคือไขมันและเลือด นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁶ พวกเขาจะเข้ามายังสถานนมัสการของเรา พวกเขาจะเข้ามาใกล้โต๊ะของเรา เพื่อนมัสการเราและปฏิบัติหน้าที่เพื่อเราให้สำเร็จ

¹⁷ ดังนั้นพวกเขาจะเข้าประตูลานชั้นใน ต้องสวมเครื่องแต่งกายด้วยผ้าลินิน เพราะพวกเขาจะไม่สวมเครื่องแต่งกายขนสัตว์ใดๆ ที่ภายในประตูต่างๆ ของลานชั้นในหรือภายในพระนิเวศ¹⁸ ควรโพลผ้าลินินไว้ที่ศีรษะของพวกเขาและสวมเครื่องแต่งกายชั้นในที่ทำจากผ้าลินินรอบเอว พวกเขาต้องไม่สวมสิ่งใดที่จะทำให้เข้ช้อออก

¹⁹ เมื่อพวกเขาออกมาสู่ลานชั้นนอกที่ประชาชนอยู่ พวกเขาต้องถอดเครื่องแต่งกายที่ใช้ปฏิบัติหน้าที่ออก พวกเขาต้องถอดมันออกและวางไว้ในห้องบริสุทธิ์ ดังนั้นพวกเขาจะไม่ได้ทำให้คนอื่น ๆ บริสุทธิ์โดยแตะต้องเครื่องแต่งกายพิเศษของพวกเขา

²⁰ พวกเขาจะต้องไม่โกนศีรษะหรือปล่อยผมยาวรุงรัง แต่พวกเขาจะต้องเล็มผมบนศีรษะของพวกเขาอีกด้วย²¹ บรรดาปุโรหิตต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นเมื่อเข้าไปยังลานชั้นใน²² หรือแต่งงานกับแม่ยายหรือหญิงที่หย่าร้าง แต่ให้แต่งงานได้เฉพาะกับหญิงพรหมจารีเชื้อสายอิสราเอลหรือภรรยาฝ่ายผู้ซึ่งได้แต่งงานกับปุโรหิตมาก่อน

²³เพราะพวกเขาจะต้องสั่งสอนประชาชนของเราถึงข้อแตกต่างระหว่างสิ่งที่บริสุทธิ์และสิ่งที่เป็นมลทิน และสอนให้ประชาชนรู้จักแยกแยะระหว่างสิ่งที่สะอาดและสิ่งที่ไม่สะอาด²⁴ เมื่อมีคดีความพวกเขาทำหน้าที่พิพากษาตัดสินความตามกฎหมายของเราด้วย พวกเขาต้องทำหน้าที่อย่างยุติธรรม ให้เขารักษาบทบัญญัติและกฎหมายของเราเรื่องเทศกาลต่างๆ ตามกำหนด เขาจะต้องฉลองวันสะบาโตของเราให้บริสุทธิ์

²⁵พวกเขาจะไม่ไปยิงคนตายเพื่อทำตัวให้เป็นมลทิน เว้นแต่เป็นบิดามารดา บุตรชายบุตรสาว พี่ชายน้องชาย หรือพี่สาวน้องสาวที่ยังไม่มีสามี มิฉะนั้นแล้วเขาจะสามารถเป็นมลทินได้²⁶ หลังจากปุโรหิตได้กลายเป็นมลทิน ก็ให้พวกเขาออกไปอีกเจ็ดวัน²⁷ ในวันที่จะเข้าไปสู่ลานชั้นในของสถานบริสุทธิ์เพื่อปฏิบัติหน้าที่ในสถานบริสุทธิ์ เขาจะต้องถวายเครื่องบูชาโลหปเพื่อตัวเอง นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

²⁸นี่จะเป็นมรดกของพวกเขา คือเราจะเป็นมรดกของปุโรหิต และเจ้าจะต้องไม่ได้ถือกรรมสิทธิ์ใดๆ ในอิสราเอล เพราะเราจะเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเขา²⁹ พวกเขาจะรับประทานธัญญาหาร เครื่องบูชาโลหป ความผิด และทุกสิ่งทุกอย่างในอิสราเอลที่มอบถวายแด่พระยาห์เวห์จะเป็นของพวกเขา

³⁰ส่วนที่ดีที่สุดของผลแรกและส่วนแบ่งพิเศษทั้งปวง ส่วนใดๆ จากส่วนแบ่งของเจ้าที่เจ้าได้รับจะเป็นของบรรดาปุโรหิต เจ้าจงมอบธัญญาหารที่ดีที่สุดแก่บรรดาปุโรหิต เพื่อพระพรจะอยู่เหนือพงศ์พันธุ์ของเจ้า³¹ บรรดาปุโรหิตจะไม่รับประทานสัตว์ที่ตายเองหรือถูกสัตว์ร้ายฉีกกัด ไม่ว่าจะเป็นนกหรือสัตว์

Chapter 45

¹เมื่อเจ้าได้จับฉลากเพื่อแบ่งดินแดนให้เป็นมรดก เจ้าต้องถวายที่ดินส่วนหนึ่งแด่พระยาห์เวห์ ของถวายนี้จะเป็นส่วนบริสุทธิ์ของที่ดิน ยาวสองหมื่นห้าพันศอก และกว้างหนึ่งหมื่นศอก มันจะเป็นที่บริสุทธิ์ในที่รอบๆ บริเวณนั้นทั้งหมด² จากบริเวณนี้ให้มีพื้นที่สี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวด้านละห้าร้อยศอกรอบๆ สถานที่บริสุทธิ์โดยให้พื้นที่กัน โดยรอบกว้างออกมาห้าสิบศอก

³จากเขตบริสุทธิ์นี้ เจ้าจะต้องวัดส่วนหนึ่งจากบริเวณนี้ขนาดยาวสองหมื่นห้าพันศอก และกว้างหนึ่งหมื่นศอก ซึ่งจะเป็นสถานมัสการคือสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด⁴ พื้นที่นี้จะเป็นสถานที่บริสุทธิ์ในที่ดินนั้นสำหรับบรรดาปุโรหิต ผู้ประณิบัติพระยาห์เวห์ ผู้ที่เข้าใกล้พระยาห์เวห์เพื่อประณิบัติพระองค์ จะใช้เป็นที่สำหรับบ้านเรือนของบรรดาปุโรหิตและของสถานบริสุทธิ์⁵ ดังนั้นในส่วนที่ยาวสองหมื่นห้าพันศอก และกว้างหนึ่งหมื่นศอก และใช้เป็นที่ตั้งเมืองของคนเลวีซึ่งประณิบัติในพระนิเวศ

⁶เจ้าจะต้องมอบพื้นที่สำหรับเมืองนั้นกว้างห้าพันศอก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก ซึ่งต่อจากเขตบริสุทธิ์ที่ได้สงวนไว้แล้ว สำหรับเป็นสถานที่บริสุทธิ์เมืองส่วนนี้จะเป็นของพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมด⁷ ที่ดินของบรรดาเจ้าเมืองที่อยู่กึ่งสองข้างของบริเวณที่สงวนไว้สำหรับสถานที่บริสุทธิ์และเมือง ที่ตรงนั้นจะทอดออกไปทางตะวันตกและตะวันออก ความยาวเทียบเท่ากับความยาวของหนึ่งในส่วนในส่วนแบ่งเหล่านั้นจากตะวันตกจรดตะวันออก

⁸ที่ดินนี้จะเป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้าเมืองในอิสราเอล และเจ้าเมืองเหล่านั้นจะไม่ได้ไม่ถ่มขี้เย็บเหงประชาชนของเราอีกต่อไป พวกเขาจะมอบแผ่นดินให้ตระกูลต่างๆ ของพงศ์พันธุ์อิสราเอล

⁹พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่าบรรดาเจ้าเมืองของอิสราเอลเอ๋ย เจ้าทำเกินเลยมามากพอแล้ว เลิกถ่มขี้เย็บเหงและการถ่มเหง จงทำสิ่งที่ยุติธรรมและถูกต้อง และเลิกเลือกใส่ใส่ส่งประชาชนของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁰ เจ้าต้องใช้เครื่องชั่งที่เที่ยงตรง เอฟาห์และบักที่เที่ยงตรง เอฟาห์จะเท่ากับบัก¹¹ เอฟาห์และบักล้วนเป็นหน่วยเดียวกัน ดังนั้นหนึ่งบักเท่ากับหนึ่งในสิบ เอฟาห์ก็จะเท่ากับหนึ่งในสิบ โอมอร์ โอมอร์เป็นหน่วยมาตรฐานของการตวง¹² หนึ่งเชเชลเท่ากับยี่สิบเกร้าห์และหกสิบเชเชลจะเท่ากับหนึ่งมินาสำหรับเจ้า

¹³นี่เป็นของถวายที่เจ้าจะต้องนำมามอบให้คือ ข้าวสาลีหนึ่งในหกเอฟาห์จากทุกๆ หนึ่งโอมอร์ และเจ้าจะมอบข้าวบาร์เลย์หนึ่งในหกเอฟาห์จากทุกๆ หนึ่งโอมอร์¹⁴ วิธีการถวายน้ำมันจะตวงด้วยหน่วยบักคือหนึ่งในสิบบักจากทุกหนึ่งโคระ (คือสิบบัก) หรือทุกโอมอร์ เพราะหนึ่งโอมอร์ก็คือสิบบักด้วย¹⁵ และหรือแพะหนึ่งตัวจากฝูงในกุสสองร้อยตัวจากแหล่งน้ำของอิสราเอลจะใช้เป็นเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสันติบูชาเพื่อลบล้างบาปของประชาชน นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁶ประชาชนทั้งหมดของแผ่นดินจะมอบของถวายพิเศษให้แก่เจ้านายของอิสราเอล¹⁷ มันเป็นหน้าที่ของเจ้านายที่จะจัดเตรียมสัตว์สำหรับเครื่องเผาบูชา และเครื่องธัญญาหาร และเครื่องดื่มบูชาซึ่งใช้ในเทศกาลต่างๆ วันขึ้นหนึ่งค่ำและวันสะบาโตทั้งหลาย ทั้งหมดนี้คือเทศกาลที่กำหนดไว้สำหรับพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล เขาจะจัดเตรียมเครื่องบูชาโลหป ธัญญาหาร เครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาเพื่อลบล้างบาปแทนพงศ์พันธุ์อิสราเอล

¹⁸พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่หนึ่งเดือนที่หนึ่ง เจ้าจงเอาโคตัวผู้จากฝูงเพื่อมาทำพิธีถวายบูชาโลหป สำหรับสถานมัสการ¹⁹ ให้บรรดาปุโรหิตเอาเลือดของเครื่องบูชาโลหปทาไว้ที่เสาประตูพระวิหาร ที่มุมทั้งสองข้างของคานของแท่นบูชา และที่เสาประตูของลานชั้นใน²⁰ เจ้าจะทำอย่างนี้อีกในวันที่เจ็ดของเดือนนั้น เป็นการลบมลทินเพื่อผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งทำบาปโดยไม่เจตนาหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ โดยวิธีนี้เจ้าจะชำระพระวิหาร

²¹ในวันที่สิบสี่เดือนที่หนึ่ง จะมีการถือเทศกาล ตลอดเจ็ดวันของเทศกาลนั้น เจ้าจะกินขนมปังไม่ใส่เชื้อ²² ในวันนั้นให้เจ้าเมืองจะจัดหาโคตัวผู้ตัวหนึ่งสำหรับตนเองและประชาชนของแผ่นดินทั้งหมดเพื่อเป็นเครื่องบูชาโลหป

²³สำหรับตลอดเจ็ดวันที่มีเทศกาลงานเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองจะจัดหาโคตัวผู้เจ็ดตัวกับแกะตัวผู้เจ็ดตัวที่ปราศจากตำหนิให้เป็นเครื่องเผาบูชาสำหรับพระยาห์เวห์

คือทุกๆ วันตลอดเจ็ดวันนั้นและจัดหาแพะผู้ตัวหนึ่งทุกวันให้เป็นเครื่องบูชาลงบาป²⁴ แล้วเจ้าเมืองจะจัดธัญญาหารด้วยใช้แป้งหนึ่งเอฟาห์ต่อโคตัวผู้หนึ่งตัว และหนึ่งเอฟาห์ต่อแกะตัวผู้หนึ่งตัว พร้อมทั้งน้ำมันหนึ่งอินต่อแป้งหนึ่งเอฟาห์

²⁵ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด และในเทศกาลงานเลี้ยงนั้นเจ้านายจะถวายบูชาตลอดเจ็ดวัน คือเครื่องบูชาลงบาป เครื่องเผาบูชา ธัญบูชา และน้ำมัน

Chapter 46

¹พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ประตูนานขึ้นในที่หันหน้าไปทางตะวันออกนั้นจะถูกปิดไว้ระหว่างวันทำงานถึงหกวัน แต่ในวันสะบาโตนั้นจะถูกเปิด และในวันขึ้นหนึ่งค่ำก็ถูกเปิด² เจ้านายจะเข้ามาจากข้างนอกลานโดยทางประตูและเลี้ยวจากด้านนอก แล้วเขาจะยืนอยู่หน้าเสาประตูจากด้านในประตู ขณะที่ปุโรหิตถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาของเขา และเขาจะมีสการอยู่ที่ธรณีประตูด้านในประตูและออกไป แต่ประตูนั้นจะไม่ปิดจนกว่าจะถึงตอนเย็น

³ประชาชนในดินแดนจะมีสการเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ตรงทางเข้าประตูนั้นทั้งในวันสะบาโตและในวันขึ้นหนึ่งค่ำ⁴ เครื่องเผาบูชาที่เจ้าเมืองจะต้องถวายแด่พระยาห์เวห์ในวันสะบาโตนั้น จะเป็นลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหกตัว และแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิหนึ่งตัว⁵ ธัญบูชาคู่กับแกะผู้ตัวนั้นจะเป็นหนึ่งเอฟาห์ และธัญบูชาพร้อมกับลูกแกะนั้นจะถวายตามความประสงค์ของเขา และน้ำมันหนึ่งอินต่อธัญบูชาแต่ละเอฟาห์

⁶ในวันขึ้นหนึ่งค่ำเขาจะต้องถวายโคผู้ปราศจากตำหนิหนึ่งตัวจากฝูง พร้อมกับลูกแกะหกตัว และแกะผู้หนึ่งตัวซึ่งล้วนต้องปราศจากตำหนิ⁷ เขาต้องจัดธัญบูชาเป็น หนึ่งเอฟาห์คู่กับโคผู้นั้น และอีกหนึ่งเอฟาห์คู่กับแกะผู้ตัวนั้น แต่ส่วนที่คู่กับลูกแกะนั้น ให้เขาจัดถวายตามความประสงค์ของเขา ทั้งให้ถวายน้ำมันหนึ่งอินต่อธัญบูชาทุกๆ เอฟาห์⁸ เมื่อเจ้านายเข้ามาโดยทางเฉลียงของหอประตูนั้น เขาต้องกลับออกไปตามทางเดียวกันนั้น

⁹แต่เมื่อประชาชนของแผ่นดินจะเข้ามาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่เทศกาลเลี้ยงตามกำหนด ผู้ใดก็ตามที่เข้ามาทางประตูเหนือเพื่อจะมีสการจะต้องกลับออกไปทางประตูใต้ ส่วนผู้ที่เข้ามาทางประตูใต้จะต้องกลับออกไปทางประตูเหนือ อย่าให้ใครกลับออกไปตามประตูที่เขาเข้ามาเพราะเขาต้องกลับด้านตรงออกไป¹⁰ เจ้าเมืองจะอยู่ท่ามกลางประชาชน เมื่อเขาก็กหลายเข้าไปนั้น เขาต้องเข้าไป และเมื่อประชาชนออกไปนั้นเขาต้องออกไปด้วย

¹¹ในเทศกาลเลี้ยงธัญบูชาต้องเป็นธัญบูชาหนึ่งเอฟาห์คู่กับโคผู้หนึ่งตัว และหนึ่งเอฟาห์คู่กับแกะผู้หนึ่งตัว ส่วนที่คู่กับลูกแกะก็ให้ถวายตามความต้องการของเขา และถวายน้ำมันหนึ่งอินสำหรับทุกๆ เอฟาห์¹² เมื่อเจ้านายถวายเครื่องบูชาตามใจสมัคร อาจจะเป็นเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสันติบูชาเพื่อถวายแด่พระยาห์เวห์ ประตูที่หันหน้าไปทางตะวันออกก็ให้เปิดแก่เขา เขาจะถวายเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสันติบูชาของเขาเหมือนอย่างที่เขาทำในวันสะบาโต แล้วเขาจะออกไป และหลังจากที่เขาออกไปแล้วก็ให้ปิดประตูนั้นเสีย

¹³นอกจากนี้ เจ้าจะต้องจัดหาลูกแกะหนึ่งตัวอายุหนึ่งปีที่ไร้ตำหนิถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์เป็นประจำวัน เจ้าจะต้องทำทุกๆ เช้า¹⁴ เจ้าจะถวายเครื่องธัญบูชาที่คู่กันทุกๆ เช้าด้วย คือหนึ่งในหกเอฟาห์และน้ำมันหนึ่งในสามอินเพื่อเคล้าแป้งให้ชุ่มให้เป็นธัญบูชาแด่พระยาห์เวห์ เป็นกฎถาวรไปตลอด¹⁵ พวกเขาจะต้องจัดหาลูกแกะ เครื่องธัญบูชาพร้อมกับน้ำมันทุกๆ เช้า เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชาไปตลอด

¹⁶พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้านายจะมอบของขวัญให้แก่บุตรชายทั้งหลายของเขา สิ่งนั้นก็จะเป็นมรดกของเขาค้นนั้น สิ่งที่จะเป็นทรัพย์สินของบุตรชายของเขา มันเป็นมรดก¹⁷ แต่ถ้าเขาเอาส่วนหนึ่งจากมรดกของเขา มามอบให้คนใช้คนหนึ่งของเขาเป็นของขวัญ ส่วนนั้นจะเป็นของคนใช้นั้นจนถึงปีแห่งอิสราภาพ แล้วส่วนนั้นจะกลับมาเป็นของเจ้านายอีก มรดกของเขาจะเป็นของบุตรของเขาเท่านั้น¹⁸ เจ้านายจะต้องไม่ยึดสิ่งใดจากมรดกของประชาชน โดยมีคั้นให้ออกไปจากส่วนที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาทั้งหลาย เขาจะต้องมอบส่วนที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตัวเองให้เป็นมรดกแก่บุตรชายของเขา เพื่อว่าจะไม่มีประชาชนของเราสักคนหนึ่งที่ต้องพลัดพรากไปจากส่วนที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตน"

¹⁹ต่อมาชายคนนั้นนำข้าพเจ้ามาตามทางเข้าที่ประตู เพื่อมายังห้องบริสุทธิ์สำหรับปุโรหิตที่หันหน้าไปทางเหนือ และดูเถิด ที่นั่นข้าพเจ้าเห็นที่หนึ่งซึ่งอยู่ตรงสุดปลายด้านตะวันตก²⁰ ท่านกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "นี่เป็นสถานที่ซึ่งปุโรหิตจะใช้ต้มเครื่องบูชาลงบาปและความผิดและเครื่องบูชาลงบาป และเป็นที่ตั้งซึ่งเขาจะปิ้งธัญบูชาเพื่อจะไม่ต้องนำของบูชาออกไปยังลานขึ้นนอก เพราะต่อมาประชาชนจะต้องได้รับการชำระให้สะอาด"

²¹แล้วท่านนำข้าพเจ้าออกมาที่ลานขึ้นนอก และท่านพาข้าพเจ้าไปยังมุมกึ่งสี่ของลานนั้น และข้าพเจ้าเห็นว่าในทุกมุมของลานนั้นมีลานอีกลานหนึ่ง²² ในมุมกึ่งสี่ของลาน มีลานเล็กๆ ยาวสี่สิบศอก กว้างสามสิบศอก ลานเล็กทั้งสี่มีขนาดเดียวกัน²³ มีแถวหินล้อมรอบลานเล็กทั้งสี่นั้นและมีเตาปรุงอาหารอยู่ด้านล่างของแถวหินนั้น²⁴ ชายคนนั้นกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "สิ่งเหล่านี้เป็นที่คนรับใช้ในวิหารจะใช้ต้มเครื่องบูชาของประชาชน"

Chapter 47

¹แล้วชายคนนั้นนำข้าพเจ้ากลับมาที่ทางเข้าวิหาร และที่นั่นมีน้ำไหลออกมาจากใต้ธรณีประตูของวิหารด้านทิศตะวันออก เพราะด้านหน้าของพระวิหารหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และน้ำไหลลงมาจากข้างล่างทางด้านทิศใต้ของวิหาร คือด้านขวาของแท่นบูชา² ดังนั้นท่านนำข้าพเจ้าออกมาทางประตูเหนือ และนำข้าพเจ้าออกไปภายนอกถึงประตูขึ้นนอกที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออก และที่นั่นน้ำนั้นไหลออกมาจากประตูทางทิศใต้

³ขณะที่ชายคนนั้นกำลังเดินไปทางตะวันออกก็มีเขือกวัดอยู่ในมือของท่าน ท่านวัดระยะออกไปหนึ่งพันศอก แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไปผ่านน้ำลึกเพียงตาตุ่ม⁴

แล้วท่านวัดอีกหนึ่งพันศอก แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไปเพียงน้ำลึกถึงเข่า แล้วท่านวัดอีกหนึ่งพันศอก แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไปน้ำนั้นลึกเพียงสะโพก⁵ ต่อมาท่านวัดอีกหนึ่งพันศอก และกลายเป็นแม่น้ำที่ข้าพเจ้าลุยข้ามไม่ได้ เพราะน้ำขึ้นแล้วลึกพอที่จะว่ายน้ำได้ มันเป็นแม่น้ำที่ลุยข้ามไม่ได้

⁶ชายคนนั้นพูดกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านุตรมณุษย์ เจ้าเห็นสิ่งนี้หรือ?" แล้วท่านก็พาข้าพเจ้าออกมา และข้าพเจ้าก็เดินกลับมาตามฝั่งแม่น้ำ⁷ ขณะที่ข้าพเจ้าเดินกลับ ตรงฝั่งแม่น้ำนั้นมีต้นไม้มากมายอยู่ฟากนี้และอีกฟากหนึ่ง⁸ ชายคนนั้นพูดกับข้าพเจ้าว่า "น้ำนี้ไหลตรงไปในบริเวณเขตตะวันออก และไหลลงไปถึงอาราบาห์ น้ำนี้ก็ไหลไปถึงทะเลเกลือ และก็จะทำน้ำให้จืด

⁹สิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างที่อยู่กันเป็นฝูงก็มีชีวิตอยู่ได้เมื่อแม่น้ำไหลผ่านไปถึงที่ใด ที่นั่นจะมีปลามากมาย เพราะว่าแม่น้ำนี้ไหลผ่านไปที่นั่น มันจะทำให้ น้ำเป็นจืด ทุกสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้ทุกที่ที่แม่น้ำไปถึง¹⁰ แล้วพวกชาวประมงจากเอนเกดจะยืนอยู่ที่ข้างน้ำ และที่นั่นจะมีสถานที่สำหรับตากอวนถึงเอนเอค-ลาอิม ที่นั่นมีปลาหลายชนิดในทะเลเกลือ เหมือนปลาในทะเลใหญ่เพื่อความอุดมสมบูรณ์ของมัน

¹¹แต่ส่วนที่เป็นบึงและหนองน้ำของทะเลเกลือจะไม่ถูกทำให้จืด มันยังจะเป็นเกลืออยู่¹² นอกจากนี้ตามสองฝั่งของแม่น้ำจะมีต้นไม้ทุกชนิดที่ปลูกไว้เป็นอาหาร ในทั้งหลายของมันจะไม่เหี่ยวและผลของมันจะไม่วาย แต่จะเกิดผลใหม่ๆ ทุกเดือน เพราะว่าน้ำไหลจากสถานที่มาซึ่งน้ำนั้นไหลมา น้ำนั้นจะไม่ใช้เป็นอาหารและใบก็จะใช้รักษาโรค

¹³พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า นี่เป็นวิธีที่เจ้าจะได้แบ่งเขตแดนให้อิสราเอลถึงสิบสองเผ่า โยเซฟจะได้สองส่วน¹⁴ พวกเจ้าจงแบ่งให้เท่าๆ กันเท่าที่เราได้ปฏิญาณที่จะมอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า แผ่นดินนี้จะตกเป็นมรดกของเจ้าทั้งหลาย

¹⁵นี่จะเป็นพรมแดนของดินแดนนี้ทางด้านเหนือจากทะเลใหญ่ไปตามทางเมืองเฮกโลน และต่อไปถึงเมืองเศดัด¹⁶ แล้วพรมแดนจะไปยังเมืองเบธราห์ถึงเมืองสิบราอิม ซึ่งอยู่ตรงพรมแดนระหว่างเมืองดามัสกัสกับเมืองฮามัท จนถึงเมืองฮาเซอรอัทคิโคน ซึ่งอยู่ข้างพรมแดนเมืองเฮราณ¹⁷ ดังนั้นพรมแดนจะยื่นจากทะเลถึงเมืองฮาซาร์เอนานซึ่งมีพรมแดนเมืองดามัสกัสและเมืองฮามัทอยู่ทางทิศเหนือ นี่เป็นพรมแดนด้านเหนือ

¹⁸ทางด้านตะวันออกระหว่างเฮราณและดามัสกัส ระหว่างทะเลอาดกับแผ่นดินอิสราเอลก็จะเป็นแม่น้ำจอร์แดน เจ้าต้องวัดจากเขตนี้ถึงทะเลทางตะวันออกทั้งหมดนี้จะเป็นพรมแดนด้านตะวันออก¹⁹ แล้วทางด้านใต้ ของคามารจนถึงห้วงน้ำเมรีบาห์คาเดช เรื่อยไปตามลำธารอียิปต์ถึงทะเลใหญ่ นี่จะเป็นพรมแดนทางด้านใต้²⁰ แล้วพรมแดนทางด้านตะวันตกจะเป็นทะเลใหญ่เรื่อยไปจนถึงบริเวณที่อยู่ตรงข้ามเมืองเลโบฮามัท นี่จะเป็นเขตแดนด้านตะวันตก

²¹โดยวิธีนี้เจ้าจะแบ่งดินแดนนี้สำหรับพวกเจ้า สำหรับเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล²² ดังนั้นเจ้าจะแบ่งส่วนเป็นมรดกให้กับพวกเจ้าเองทั้งให้กับคนต่างชาติผู้มาอาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าและเกิดบุตรหลานอยู่ท่ามกลางเจ้า และผู้ที่อยู่กับเจ้าเสมือนคนที่เกิดในอิสราเอล เช่นเดียวกับคนพื้นเมืองที่เกิดในอิสราเอล เจ้าจะจับสลากเพื่อรับมรดกท่ามกลางชนเผ่าทั้งหลายของอิสราเอล²³ แล้วคนต่างชาติจะอยู่กับชนเผ่าที่ตนอาศัยอยู่ เจ้าต้องมอบมรดกแก่เขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 48

¹ต่อไปนี้เป็นชื่อของเผ่าต่างๆ เผ่าดานจะได้รับส่วนแบ่งของดินแดนหนึ่งส่วน ตั้งแต่บริเวณพรมแดนทางเหนือของอิสราเอลไปตามทางเฮกโลนถึงเมืองเลโบฮามัท พรมแดนนี้จะไหลออกไปจนถึงฮาเซอรอานและไปตามชายแดนของดามัสกัสซึ่งอยู่ตรงพรมแดนทางเหนือด้านจากนั้นจนถึงเมืองฮามัท พรมแดนของดานจะเริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงทางไปทะเลใหญ่² เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกติดกับพรมแดนของดานนั้น เผ่าอาเชอร์จะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน³ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เผ่านิฟทาลีจะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน

⁴เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกนั้น ติดกับพรมแดนของนิฟทาลี เผ่ามันเสห์จะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน⁵ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกนั้นติดกับพรมแดนของมนัสเสห์ เผ่าเอฟราอิมจะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน⁶ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกติดกับพรมแดนเอฟราอิมนั้น เผ่ารูเบนจะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน⁷ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกติดกับพรมแดนรูเบนนั้น เผ่ายูดาห์จะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน

⁸ดินแดนที่จะมอบให้ที่นี่เจ้าจะต้องทำแนวพรมแดนกับยูดาห์และยื่นออกมาจากฝั่งตะวันออกไปถึงฝั่งตะวันตก มันจะกว้างสองหมื่นห้าพันศอก ความยาวจะต้องสอดคล้องกับสัดส่วนของเผ่าอื่น เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก และจะมีพระวิหารอยู่ตรงกลาง⁹ ดินแดนนี้ซึ่งเจ้าจะต้องถวายแด่พระยาห์เวห์นี้จะยาวสองหมื่นห้าพันศอกและกว้างหนึ่งหมื่นศอก

¹⁰เหล่านี้จะเป็นการกำหนดส่วนที่บริสุทธิ์ของดินแดนนี้ ปุโรหิตจะได้ส่วนแบ่งทางด้านเหนือยาวสองหมื่นห้าพันศอก ทางด้านตะวันตกกว้างหนึ่งหมื่นศอก ทางด้านตะวันออกกว้างหนึ่งหมื่นศอก ทางด้านใต้ยาวสองหมื่นห้าพันศอก โดยมีสถานที่บริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์อยู่ตรงกลาง¹¹ นี่จะเป็นของถวายสำหรับปุโรหิตเชื้อสายคาโดทที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ผู้ซึ่งได้ปรนนิบัติเราอย่างสัตย์ซื่อเสมอมา และผู้ซึ่งไม่ได้หลงผิดไปเหมือนดังที่คนเลวได้หลงไปเมื่อประชาชนอิสราเอลหลงไป¹² ของถวายสำหรับพวกเขาจะเป็นส่วนที่บริสุทธิ์ที่สุดในดินแดนซึ่งยื่นออกไปถึงเขตแดนของคนเลว

¹³ที่ดินส่วนของชนเลวใกล้เคียงชายเขตที่ดินปุโรหิตนั้น จะยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่นศอก ความยาวทั้งหมดของที่ดินทั้งสองจะยาวสองหมื่นห้าพันศอกและกว้างสองหมื่นศอก¹⁴ พวกเขาจะต้องไม่ขายหรือแลกเปลี่ยนส่วนหนึ่งส่วนใดของที่ดินส่วนนี้ ที่ดินส่วนที่ดีที่สุดในของอิสราเอลต้องไม่แยกจากบริเวณเดิมเหล่านี้ เพราะเป็นที่ยูดาห์แด่พระยาห์เวห์

¹⁵ที่ดินส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งกว้างห้าพันศอก และยาวสองหมื่นห้าพันศอกนั้น จะเป็นที่ยูดาห์ประโยชน์ของตัวเมือง คือเป็นบ้านเรือนและเป็นทุ่งหญ้า และตัว

Chapter 1

เมืองอยู่ใจกลาง¹⁶ เหล่านี้เป็นขนาดของด้านต่างๆ ของเมือง เป็นด้านเหนือมีความยาว 4,500 ศอก ด้านใต้มีความยาว 4,500 ศอก ด้านตะวันออกมีความยาว 4,500 ศอก และด้านตะวันตกมีความยาว 4,500 ศอก

¹⁷มีบริเวณทุ่งหญ้าสำหรับเมืองนั้นไปทางด้านเหนือมีความลึก 250 ศอก ด้านใต้มีความลึก 250 ศอก ด้านตะวันออกมีความลึก 250 ศอก และทางด้านตะวันตกมีความลึก 250 ศอก¹⁸ พื้นที่ที่เหลืออยู่จากส่วนที่บริสุทธิ์จะยาวออกไปทางตะวันออกหนึ่งหมื่นศอกและหนึ่งหมื่นศอกไปทางตะวันตก และมันจะแผ่กว้างออกไปตามเขตของส่วนที่บริสุทธิ์ และพืชผลที่ได้ในส่วนนี้จะเป็อาหารของคนที่ทำงานในเมืองนั้น

¹⁹ประชาชนที่ทำงานในเมืองนั้นซึ่งเป็นประชาชนที่มาจากอิสราเอลทุกเผ่าจะเป็นคนทำไร้ไร้ที่ผืนนี้²⁰ ที่ดินส่วนแบ่งนี้ทั้งหมดจะวัดได้เป็นความยาวด้านละสองหมื่นห้าพันศอก กว้างด้านละสองหมื่นห้าพันศอก ด้วยวิธีนี้พวกเขาจะกันไว้เป็นพื้นที่ของส่วนที่บริสุทธิ์พร้อมกับที่ดินของเมืองนี้ด้วย

²¹ส่วนที่เหลือของดินแดนทั้งสองด้านของส่วนที่บริสุทธิ์และเขตเมืองจะเป็นของเจ้านายอาณาเขตของเจ้านายทางตะวันออกจะแผ่กว้างออกไปเป็นสองหมื่นห้าพันศอกจากเขตแดนของส่วนบริสุทธิ์ไปถึงพรมแดนด้านตะวันออกและพื้นที่ของเขาไปทางตะวันตกจะแผ่กว้างออกไปยาวสองหมื่นห้าพันศอกไปทางตะวันตก โดยใจกลางจะเป็นส่วนที่บริสุทธิ์และสถานบริสุทธิ์ของพระวิหารจะอยู่ที่ตรงกลางนั้น²² ดินแดนที่ยื่นออกมาจากกรรมสิทธิ์ของคนเลวีและบริเวณเมืองซึ่งอยู่ท่ามกลางนั้นจะเป็นที่ดินของเจ้านายมันจะอยู่ระหว่างพรมแดนของยูดาห์กับพรมแดนของเบนยามิน แผ่นดินนี้จะเป็ของเจ้านาย

²³ตามชนเผ่าที่เหลืออยู่ สำหรับส่วนแบ่งทั้งหลายของเผ่า ส่วนของเขาจะยาวออกทางฝั่งตะวันออกและไปทางฝั่งตะวันตกด้วย เผ่าเบนยามินจะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน²⁴ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกติดกับพรมแดนของเบนยามิน เผ่าสิเมโอนจะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน²⁵ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกติดกับพรมแดนของสิเมโอน เผ่าอิสสาครจะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน²⁶ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกติดกับพรมแดนของอิสสาคร เผ่าเศบูลุนจะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน

²⁷ไปทางพรมแดนของเศบูลุนทางใต้ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกจะเป็นส่วนแบ่งของเผ่ากาตหนึ่งส่วน²⁸ พรมแดนของกาตทางด้านใต้นั้นจะแผ่ขยายจากเมืองกามาร ถึงห้วยน้ำเริมบาคาเดช และเรื่อยไปตามลำธารอียิปต์ถึงทะเลใหญ่²⁹ นี่เป็นดินแดนซึ่งพวกเขาจะแบ่งให้เป็นมรดกท่ามกลางเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล นี่เป็นส่วนแบ่งของเขาทั้งหลาย นี่เป็นประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

³⁰เหล่านี้เป็นทางออกของเมืองทางด้านเหนือซึ่งวัดได้ยาว 4,500 ศอก³¹ จะมีประตูสามประตู ตั้งชื่อตามชื่อเผ่าทั้งหลายของคนอิสราเอล ประตูหนึ่งชื่อรูเบน ประตูหนึ่งชื่อยูดาห์ และประตูหนึ่งชื่อเลวี³² ทางด้านตะวันออกวัดความยาวได้ 4,500 ศอก จะมีประตูสามประตู คือประตูหนึ่งชื่อโยเซฟ ประตูหนึ่งชื่อเบนยามิน และประตูหนึ่งชื่อดาน

³³ทางด้านใต้ซึ่งวัดความยาวได้ 4,500 ศอก จะมีประตูสามประตู คือประตูหนึ่งชื่อสิเมโอน ประตูหนึ่งชื่ออิสสาคร และประตูหนึ่งชื่อเศบูลุน³⁴ ทางออกด้านตะวันตกจะวัดได้ยาว 4,500 ศอก ซึ่งมีประตูสามประตู คือประตูหนึ่งชื่อกาต ประตูหนึ่งชื่ออาเชอร์ และประตูหนึ่งชื่อฉัพทาลี³⁵ ระยะทางรอบเมืองนั้นจะเป็นหนึ่งหมื่นแปดพันศอก ตั้งแต่นั้นไป ชื่อของเมืองนี้จะชื่อว่า "พระยาห์เวห์สถิตที่นั่น"

DANIEL

Chapter 1

¹ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาхим กษัตริย์ของยูดาห์ เนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนได้เสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ทรงล้อมเมืองไว้เพื่อเป็นการตัดเสบียงทั้งหมดที่จะผ่านเข้าไปในเมือง² องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบชัยชนะให้แก่เนบูคัดเนซซาร์เหนือเยโฮยาхимกษัตริย์ของยูดาห์ และพระองค์ได้ทรงมอบวัตถุศักดิ์สิทธิ์บางชิ้นจากพระนิเวศของพระเจ้า เนบูคัดเนซซาร์ก็ได้นำวัตถุเหล่านั้นมายังแผ่นดินบาบิโลน มายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ และได้ทรงวางวัตถุศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของพระองค์

³กษัตริย์ได้ทรงบัญชาอิชป่านิสหัวหน้าข้าราชการของพระองค์ไปนำคนอิสราเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์และเชื้อสายขุนนาง

⁴พวกหนุ่มๆ ที่ปราศจากตำหนิ มีรูปร่างหน้าตาดี เชี่ยวชาญในสรรพปัญญา มีความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถที่จะรับใช้ในพระราชวังของกษัตริย์ พระองค์ทรงให้สอนวรรณคดีและภาษาของคนบาบิโลนแก่พวกเขา⁵ กษัตริย์ได้ทรงกำหนดอาหารประณีตสูงและเหล้าองุ่นซึ่งกษัตริย์เสวยแก่เขาเหล่านั้นทุกวัน พวกคนหนุ่มเหล่านี้ได้รับการฝึกฝนอยู่สามปี และหลังจากที่ครบกำหนดเวลานั้นแล้ว พวกเขา ก็ได้เข้ารับใช้กษัตริย์⁶ ในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนดาเนียล อาบันยาห์ มิชาเอล และอาซารียาห์ และประชาชนคนอื่นๆ ของยูดาห์

⁷หัวหน้าเจ้าหน้าที่ได้ตั้งชื่อใหม่ให้พวกเขา ดาเนียลนั้นได้เรียกว่าเบลเชซซาร์ อาบันยาห์ได้เรียกว่าซัดรัก มิชาเอลได้เรียกว่าเมซาค และอาซารียาห์ได้เรียกว่าอาเบดเนโก⁸ แต่ดาเนียลได้ตั้งใจว่าจะไม่ทำให้ตัวเองเป็นมลทินด้วยอาหารประณีตของกษัตริย์ หรือด้วยเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์เสวย ดังนั้นเขาจึงได้ขออนุญาตหัวหน้าข้าราชการเพื่อเขาจะไม่ทำตัวเองเป็นมลทิน⁹ บัดนี้พระเจ้าได้ประทานความชื่นชอบและเห็นใจดาเนียลโดยผ่านความนับถือที่หัวหน้าข้าราชการมีต่อเขา

¹⁰หัวหน้าข้าราชการได้กล่าวแก่ดาเนียลว่า "ข้าเกรงกลัวกษัตริย์นายของข้า พระองค์ได้ทรงกำหนดอาหารและเครื่องดื่มที่พวกเราควรได้บริโภค เพราะเหตุใดจะให้พระองค์ทรงทอดพระเนตรว่า พวกเขามีหน้าตาซูบซีดกว่าบรรดาคนหนุ่มอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน? กษัตริย์อาจจะตัดหัวข้าเพราะพวกเรา"¹¹ แล้วดาเนียลได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า "ขอทดสอบกับพวกเรา ผู้รับใช้ของท่านสักสิบวัน ขอให้เรากินและดื่มน้ำให้เรากินก็พอแล้ว

¹³แล้วให้ตรวจดูหน้าตาของเรา เทียบกับหน้าตาของบรรดาคนหนุ่มผู้ได้รับประทานอาหารประณีตของกษัตริย์ และจงปฏิบัติกับพวกเรา ผู้รับใช้ของท่าน จาก

สิ่งที่ท่านได้เห็น”¹⁴ ดังนั้นหาดเล็กก็เห็นด้วยกับเขาที่จะทำสิ่งนี้ และเขาได้ทดสอบพวกเขาเป็นเวลาสิบวัน¹⁵ เมื่อครบสิบวันแล้วรูปร่างหน้าตาของพวกเขาก็ดูดี
กว่า และเนื้อหนังเปลี่ยนแปลงกว่าบรรดาคนหนุ่มที่รับประทานอาหารประณีตของกษัตริย์

¹⁶ ดังนั้นหาดเล็กจึงเอาอาหารประณีตส่วนของพวกเขา และเหล้าอุซึ่งเขาควรจะได้นั้นไปเสีย แล้วให้พวกเขาเพียงแต่ผักเท่านั้น¹⁷ สำหรับพวกคนหนุ่ม
ทั้งสี่คนนี้ พระเจ้าได้ประทานความรู้ และความเข้าใจในวรรณกรรมทั้งปวง และปัญญา และดาเนียลก็สามารถเข้าใจนิมิตและความฝันทุกอย่าง¹⁸ พอถึง
กำหนดเวลาที่กษัตริย์ทรงบัญชาให้นำเขากลับหลายเข้าเฝ้า หวังหน้าข้าราชการจึงนำพวกเขากลับเข้ามาเฝ้าในชุดนินสาร์

¹⁹ กษัตริย์ก็ได้ตรัสกับพวกเขา ในบรรดาคนหนุ่มเหล่านั้นไม่พบสักคนหนึ่งที่เคยเปรียบดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล และซาริยาห์ได้ พวกเขาได้ยืนต่อพระ
พักตร์กษัตริย์ พร้อมทั้งจะใช้พระองค์²⁰ ในบรรดาคำถามทุกอย่างเกี่ยวกับปัญญาและความรอบรู้ที่กษัตริย์ได้ตรัสถามพวกเขา พระองค์ได้ทรงเห็นว่าพวก
เขาดีกว่าพวกโหรและพวกที่พูดกับคนตายทั้งหมดซึ่งอยู่ในอาณาจักรของพระองค์สิบเท่า²¹ ดาเนียลได้อยู่ที่นั่นเรื่อยมาจนถึงปีแรกของกษัตริย์บิรซัส

Chapter 2

ในปีที่สองของรัชกาลเนบูคัดเนซซาร์ พระองค์ได้ทรงพระสุบิน พระองค์ได้ทรงทุกข์พระทัย และพระองค์ทรงไม่อาจบรรทมหลับได้ แล้วกษัตริย์จึงได้ทรง
บัญชาให้เรียกเหล่านักวิทยาคม และคนเหล่านั้นก็ได้อ้างว่าพูดกับคนตายได้² พระองค์ได้ทรงเรียกผู้เฒ่าเวทมนตร์คาถาและเหล่านักปราชญ์เข้ามาด้วย พระองค์
ได้ทรงประประสงคให้พวกเขากุลพระองค์เกี่ยวกับเรื่องที่ได้ทรงสุบิน ดังนั้นเขาก็ตกหลายก็ได้เข้ามาเฝ้ากษัตริย์³ กษัตริย์ได้ตรัสกับพวกเขาว่า “เราได้ฝัน และ
จิตใจของเราก็กระวนกระวายอยากรู้ว่าความหมายของสิ่งที่ได้ฝัน”

⁴ แล้วพวกนักปราชญ์ได้ทูลกษัตริย์เป็นภาษาอาราเมกว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอรทงพระเจริญเป็นนิมิต ขอเล่าพระสุบินแก่พวกข้าพระองค์ บรรดาผู้รับใช้ของ
พระองค์ และเล่าข้าพระองค์จะได้ถวายคำแก้พระสุบิน”⁵ กษัตริย์ได้ทรงตอบพวกนักปราชญ์ว่า “เรื่องนี้ได้ตัดสินใจแล้ว ถ้าเจ้าไม่เปิดเผยความฝันให้เรารู้
พร้อมทั้งคำแก้ฝัน ร่างของเจ้าจะถูกฉีกออกจากกัน และบ้านเรือนของเจ้าจะถูกทำให้เป็นกองขยะ⁶ แต่ถ้าเจ้าเปิดเผยความฝันและคำแก้ฝันให้เรา เจ้าจะได้รับ
ของขวัญจากเรา ได้รับรางวัล และได้รับเกียรติยศยิ่งใหญ่ ดังนั้นจงเปิดเผยความฝันและคำแก้ฝันให้เรา”

⁷ เขาก็ตกหลายได้ทูลอีกครั้งว่า “ขอกษัตริย์ทรงเล่าพระสุบินแก่พวกข้าพระองค์ บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ และเล่าข้าพระองค์จะได้ถวายคำแก้พระสุบิน”⁸
กษัตริย์ได้ทรงตอบว่า “เรารู้แน่แล้วว่า พวกเจ้าพยายามจะถ่วงเวลาไว้ เพราะเจ้าเห็นว่าการตัดสินใจของเราเกี่ยวกับเรื่องนี้เดือดดาล⁹ แต่ถ้าเจ้าไม่ได้บอกความ
ฝันให้เรารู้ ก็มีคำตัดสินใจอยู่ข้อเดียว พวกเจ้าได้ตัดสินใจที่จะเตรียมคำแก้และพูดหลอกลวงต่อเราที่พวกเจ้าได้ตกลงกันว่าจะพูดกับเราจนกว่าเราจะ
เปลี่ยนใจของเรา ดังนั้นแล้ว จงบอกความฝันแก่เรา และเราจะรู้ว่าคุณแก้ความฝันให้เราได้”

¹⁰ พวกนักปราชญ์จึงได้ทูลกษัตริย์ว่า “ไม่มีใครในแผ่นดินจะสามารถตอบสนองพระประสงค์ของกษัตริย์ได้ เพราะว่าไม่มีกษัตริย์ยิ่งใหญ่และทรงฤทธิ์องค์ใด
มีพระประสงค์เช่นนี้อีกนักเวทมนต์ หรือจากผู้ที่ติดตามที่อ้างว่าได้พูดกับคนตาย หรือจากนักปราชญ์”¹¹ สิ่งซึ่งกษัตริย์ได้ทรงพระประสงค์นั้นยาก และไม่มี
ใครจะสามารถทูลกษัตริย์ได้นอกจากบรรดาเทพเจ้าและพวกเขาผู้ไม่ได้อยู่กับเหล่ามนุษย์¹² เรื่องนี้ทำให้กษัตริย์กริ้วและทรงพระพิโรธยิ่งนัก และพระองค์
ทรงได้มีรับสั่งให้ประหารคนเหล่านั้นในบาบิโลนผู้ซึ่งมีชื่อเสียงในความเฉลียวฉลาดของพวกเขา

¹³ ดังนั้นจึงได้มีพระราชกฤษฎีกาประกาศไปว่าคนเหล่านั้นทั้งหมดที่มีชื่อเสียงในความเฉลียวฉลาดต้องถูกฆ่าตาย เพราะพระราชกฤษฎีกานี้ พวกเขาจึงได้
ตามหาดาเนียลและเพื่อนๆ เพื่อจะนำพวกเขาไปประหารชีวิต¹⁴ แล้วดาเนียลก็ได้ตอบด้วยความรอบคอบและฉลาดต่ออาร์โธคหัวหน้าราชองครักษ์ของ
กษัตริย์ ผู้มาประหารคนเหล่านั้นในบาบิโลนที่มีชื่อเสียงในความเฉลียวฉลาดของพวกเขา¹⁵ ดาเนียลได้ถามหัวหน้าราชองครักษ์ของกษัตริย์ว่า “ทำไมพระราช
กฤษฎีกาของกษัตริย์จึงเร่งด่วนนัก?” ดังนั้นอาร์โธคก็ได้บอกให้ดาเนียลรู้ว่าได้มีอะไรเกิดขึ้น

¹⁶ แล้วดาเนียลก็ได้ไปและได้ขอกำหนดการเข้าเฝ้ากษัตริย์เพื่อเขาสามารถจะถวายคำแก้พระสุบินแก่กษัตริย์¹⁷ แล้วดาเนียลก็ได้ไปบ้านของเขาและได้อธิบายแก่
ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์ว่าได้มีสิ่งใดเกิดขึ้น¹⁸ เขาได้ขอให้พวกเขามาให้ทูลขอพระกรุณาจากพระเจ้าแห่งฟ้าเกี่ยวกับเรื่องความสับสนนี้ เพื่อที่ดาเนียล
และเพื่อนของเขาจะไม่ถูกฆ่าพร้อมกับบรรดาคนอื่น ๆ ของบาบิโลนผู้ที่มีชื่อเสียงในความเฉลียวฉลาด

¹⁹ ในคืนนั้นความสับสนได้เปิดเผยแก่ ดาเนียลในนิมิต แล้วดาเนียลก็ถวายสารการแด่พระเจ้าแห่งฟ้า²⁰ และได้กล่าวว่า “สารการแด่พระนามของพระเจ้า สืบไป
และสืบไป เพราะพระปัญญาและฤทธานุภาพเป็นของพระองค์”²¹ พระองค์ทรงเปลี่ยนเวลาและฤดูกาลต่างๆ พระองค์ทรงทอดบรรดากษัตริย์และทรงตั้ง
บรรดากษัตริย์บนบัลลังก์ของพระองค์ พระองค์ประทานปัญญาแก่นักปราชญ์ และความรู้แก่คนเหล่านั้นที่มีความเข้าใจ

²² พระองค์ทรงเปิดเผยสิ่งที่ลึกและสิ่งที่ได้ถูกปกปิดไว้ เพราะพระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ในความมืด และความสว่างก็อยู่กับพระองค์²³ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษ
ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอบพระคุณและสรรเสริญพระองค์ สำหรับปัญญาและพลังที่ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ บัดนี้ พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์ได้
ทราบสิ่งที่พวกข้าพระองค์ทูลขอต่อพระองค์ พระองค์ก็ทรงให้ข้าพระองค์ทราบแล้วเกี่ยวกับเรื่องที่กษัตริย์ทรงกังวล²⁴ แล้วดาเนียลก็ได้ไปหาอาร์โธค (ผู้ซึ่ง
กษัตริย์ทรงแต่งตั้งให้ประหารนักปราชญ์ของบาบิโลน) ดาเนียลได้ไปและได้กล่าวกับเขาว่า “ขออย่าประหารนักปราชญ์ในบาบิโลน ให้นำข้าพเจ้าเข้าเฝ้า
กษัตริย์ และข้าพเจ้าจะถวายคำแก้ฝันแก่พระองค์”

²⁵ แล้วอาร์โธคก็ได้นำดาเนียลเข้าเฝ้ากษัตริย์ และได้ทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ได้พบชายคนหนึ่งในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยจากยูดาห์ผู้ชายผู้ที่จะแก้พระ
สุบินของกษัตริย์ได้”²⁶ กษัตริย์จึงได้ตรัสแก่ดาเนียล (ผู้ซึ่งชื่อว่าเบลเชซซาร์) ว่า “เจ้าสามารถให้เรารู้ถึงความฝันที่เราได้ฝันและความหมายได้หรือไม่?”²⁷ ดา
เนียลได้ทูลกษัตริย์ว่า “ความสับสนที่กษัตริย์ได้ทรงกล่าวถึงนั้นไม่มีนักปราชญ์ หรือคนเหล่านั้นที่อ้างว่าพูดกับคนตายได้ หรือนักมายากล หรือนัก
โหราศาสตร์จะสามารถแก้พระสุบินของพระองค์ได้

28 อย่างไรก็ตาม มีพระเจ้าองค์หนึ่งในฟ้าผู้ทรงเปิดเผยความลึกลับทั้งหลาย และพระองค์ทรงให้พระองค์ภักดิธริย์ในเบญจคณาเสนาบดีได้รู้ถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคตที่กำลังจะถึงนี้ นั่นคือความฝันและนิมิตที่ผุดขึ้นในพระเศียรของพระองค์บนพระแท่นบรรทมของพระองค์²⁹ อันแต่ภักดิธริย์ ขณะเมื่อพระองค์บรรทมพระแท่น พระดำริเรื่องสิ่งซึ่งจะเกิดในอนาคตได้ผุดขึ้น และพระองค์นั้นผู้ทรงเปิดเผยความลึกลับก็ทรงให้พระองค์ภักดิธริย์รู้ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น³⁰ ส่วนข้าพระองค์นั้น ความลึกลับนี้ไม่ได้รับการเปิดเผยต่อข้าพระองค์ ไม่ใช่เพราะว่าสติปัญญาที่ข้าพระองค์มีอยู่มากกว่าคนอื่น ๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่ ความลึกลับนี้ได้เปิดเผยต่อข้าพระองค์ก็เพื่อที่พระองค์ ภักดิธริย์จะรู้คำแก้พระสนิบ และเพื่อพระองค์จะเข้าใจพระดำริในพระทัยของพระองค์

³¹ “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงได้กบฏ และพระองค์ทรงทอดพระเนตรปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรนี้ ซึ่งมีอำนาจมากและสูงส่งยิ่งนัก ได้ตั้งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ความสลดไสยของมันน่ากลัวยิ่ง” ³² หัวของปฏิมากรนี้ได้ทำด้วยทองนพคุณ หน้าอกและแขนเป็นเงิน ส่วนตรงกลางท้องและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์ ³³ และส่วนขาได้ทำด้วยเหล็ก ส่วนเท้าทั้งสองข้างของมันเป็นเหล็กส่วนหนึ่งและดินเหนียวส่วนหนึ่ง

³⁴ ขณะพระองค์ได้ทรงยกทวน และมีหินก้อนหนึ่งได้ถูกดีดออกมาแม้ว่าไม่ใช่ด้วยมือมนุษย์ หินนั้นกระทบปฏิมารที่เก้าอันเป็นเหล็กปดดินเหนียว ทำให้มันแตกเป็นชิ้นๆ³⁵ แล้วส่วนเหล็ก ดินเหนียว กองสับถูกรุ เจิน และกองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆ พร้อมกัน กลายเป็นเหมือนเกลบจากลานบดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไปทั่ว จึงหาร่องรอยของมันไม่พบอีกเลย แต่ก้อนหินที่กระทบปฏิมารนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ³⁶ นี่เป็นพระสุบิน บัดนี้เหล่าข้าพระองค์ ขอกราบทูลคำแก้พระสุบินให้กษัตริย์ทรงทราบ

37 ข้างแต่เกษัตริย์ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ผู้ซึ่งพระเจ้าแห่งฟ้าได้ประทานราชอาณาจักร อานุภาพ ฤทธิเดช และเกียรติยศ³⁸ พระเจ้าได้ทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์สถานที่ที่มนุษย์ได้อาศัยอยู่ พระเจ้าได้ทรงมอบให้ปกครองบรรดาสัตว์แห่งท้องทุ่ง และบรรดาคนในท้องฟ้าไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ แล้วพระองค์ทรงมอบให้พระองค์ทรงปกครองทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์คือเศียรของน่าน³⁹ ต่อจากพระองค์ไป จะมีราชอาณาจักรด้อยกว่าของพระองค์ปรากฏขึ้น และยังมีราชอาณาจักรที่สามเป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่งจะปกครองอยู่ทั่วพิภพ

⁴⁰จะปราศอาณาจักรที่สี่ แข็งแรงดังเหล็ก เพราะว่าเหล็กตีสิ่งทั้งหลายให้หักและแตกเป็นชิ้นๆ อย่างไร ราชอาณาจักรนั้นจะหักและถูกสิ่งเหล่านี้ตีหักเหล็กซึ่งถูกให้แหลกอย่างนั้น⁴¹ ดังที่พระองค์ได้ทรงทอดพระเนตร บรรดาเก้าและนิ้วเก้าเป็นดินเหนียวของช่างปั้นหม้อบ้าง เหล็กบ้าง ดังนั้นจะเป็นราชอาณาจักรที่ถูกแยก แต่ความแข็งของเหล็กจะยังอยู่ในนั้นบ้าง ดังที่พระองค์ได้ทรงทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว⁴² และนิ้วของบรรดาเก้าเป็นเหล็กปนดินอย่างไร ราชอาณาจักรนั้นจึงแข็งแรงบ้างประการอย่างนั้น

43. ดังที่พระองค์ได้ทรงทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว ดังนั้นประชาชนจะผสมปนเปกัน พวกเขาจะไม่ยึดกันแน่น เช่นเดียวกับที่เหล็กไม่เหมาะสมเข้ากับดิน⁴⁴ ในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าจะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันถูกทำลาย หรือถูกเอาชนะโดยชนชาติอื่น ราชาอาณาจักรนั้นจะทำให้ ราชาอาณาจักรเหล่านั้นทั้งหมดยกเป็นชิ้นๆ และให้อาณาจักรเหล่านั้นสูญสิ้นไป และราชอาณาจักรนั้นจะต้องเป็นนิรันดร์⁴⁵ ดังที่พระองค์ได้ทอดพระเนตร ก่อนหินถูกตัดออกจากภูเขา ไม่ใช่ด้วยมือมนุษย์ และก้อนหินนั้นได้ทำให้เหล็ก ทองสัมฤทธิ์ ดินเหนียว เงิน และทองคำแตกเป็นเสี่ยงๆ พระเจ้ายิ่งใหญ่ได้ ทรงให้กษัตริย์ทรงรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นหลังจากนี้ พระสภานั้นเป็นจริง และคำแก่พระสภานั้นก็เชื่อถือได้”

⁴⁶ ภูมิธวัชเบญจกิตติเสนากรทรงพระพิโรธลงต่อดาเนียลและให้เกียรติเขา พระองค์ทรงบัญชาให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาให้ดาเนียล⁴⁷ ภูมิธวัชได้ตรัสกับดาเนียลว่า “แน่นอนทีเดียว พระเจ้าของท่านทรงเป็นพระเจ้าเหนือเทพเจ้าทั้งหลาย และทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าเหนือกษัตริย์ทั้งปวง ทรงเป็นผู้เปิดเผยความลับ เพราะท่านสามารถเปิดเผยความลับนี้ได้”⁴⁸ แล้วกษัตริย์ทรงให้ดาเนียลได้รับเกียรติอย่างสูง และประทานของกำนัลใหญ่จำนวนมาก อีกทั้งทรงแต่งตั้งให้เป็นผู้ครอบครองมณฑลทั้งหมดของบาบิโลน ดาเนียลได้เป็นประธานผู้ว่าการของยอเนกปราชญ์สิ้นของบาบิโลน⁴⁹ ดาเนียลก็ได้ถูกลบออกจากกษัตริย์ และกษัตริย์ได้ทรงตั้งซัดรัก เมซัค และอาเบดเนโก เป็นผู้บริหารทั่วมณฑลบาบิโลน แต่ดาเนียลยังคงอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์

Chapter 3

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงสร้างปฏิมากรทองคำสูงหกสิบศอก กว้างหกศอก พระองค์ได้ทรงตั้งปฏิมากรนั้นไว้ที่ราบดูราในเมทลบาบิโลน² แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงรับสั่งให้ประชุมพวกผู้ว่าการมณฑล ผู้ว่าการเขต และผู้ว่าการท้องถิ่น พร้อมด้วยองคมนตรี นายคลัง ผู้พิพากษา ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ชั้นสูงของมณฑล ให้เข้ามาในงานฉลองปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น³ แล้วพวกผู้ว่าการมณฑล ผู้ว่าการเขต และผู้ว่าการท้องถิ่น พร้อมด้วยองคมนตรี นายคลัง ผู้พิพากษา ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ชั้นสูงของมณฑลได้เข้ามาประชุมเพื่องานฉลองปฏิมากร ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น พวกเขาทั้งหลายได้มายืนอยู่ต่อหน้าปฏิมากรนั้น

⁴แล้วโฆษกได้ประกาศเสียงดังว่า “บรรดาประชาชนทั้งหลาย ทุกชาติ และทุกภาษา พวกท่านได้รับพระราชโองการมายังชนทุกชาติทุกภาษา^๕ เมื่อท่านทั้งหลายได้ยินเสียงเป่าเขาสัตว์ ขลุ่ย พิณเขาลู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ขลุ่ย และเครื่องดนตรีทุกชนิด พวกท่านจะต้องกราบลงนมัสการปฐมาภิบาลทรงคำ ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้” ผู้ใดไม่กราบลงนมัสการในเวลานั้น ก็จะต้องถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่”

ดังนั้นเมื่อประชาชนทุกคนได้ยินเสียงเป่าฆาตวัตร ชุ่ยย พินเขาคุ พินสี่สาย พินใหญ่ ปู่ถุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ประชาชนทุกชาติทุกเผ่าทุกภาษาาก็ได้
ก้มกราบนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้^๖ บัดนั้น ในเวลานั้นพวกเขาเคลเดียบางคนได้มาเข้ามาและนำข้อกล่าวหาต่อพวกเขา
ทั้งหลาย พวกเขาได้กล่าวถึงกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ของกรุงพระเจริคมเป็นนิรันดร์

¹⁰ ข้างแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ทรงออกพระราชกฤษฎีกาแล้วว่า ทุกคนที่ได้ยินเสียงเป่าเขาสัตว์ ชลฺย พินเขาสฺว พินสฺยาสา พินใหญ่ บัฏฺง และเครื่องดนตรีทุกชนิด จะต้องกำกราบนมัสการปฏิมากรทองคำ¹¹ ฝูงใดก็ตามที่ไม่กราบลงนมัสการก็จะต้องถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกโชนอยู่¹² บัฏฺงนี้มีคนยิวบางคนที่พระองค์

ได้ทรงแต่งตั้งให้เป็นผู้บริหารมณฑลบาบิโลนคือ ชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก ข้าแต่กษัตริย์ พวกคนเหล่านี้ไม่ได้เชื่อฟังพระราชกฤษฎีกาของพระองค์ พวกเขาไม่ยอมนมัสการหรือปรมนิบัติบรรดาเทวรูปของพระองค์ หรือหมอบกราบต่อปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้”

¹³แล้วเนบูคัดเนสซาร์จึงกริ้วจัด ได้ทรงมีรับสั่งให้นำตัวชัดรัก เมซาคและอาเบดเนโกเข้ามาเฝ้าพระองค์ แล้วพวกเขานำคนเหล่านี้เข้ามาเฝ้ากษัตริย์¹⁴กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตรัสแก่เขาว่า “พวกเจ้าเปลี่ยนใจหรือยัง ชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก ที่เจ้าไม่ยอมปรมนิบัติบรรดาพระของเรารึหรือมันการปฏิมากรทองคำซึ่งเราได้ตั้งไว้?”¹⁵บัดนี้ถ้าเจ้าพร้อมแล้ว พอเจ้าได้ยินเสียงเป่าเขาสัตว์ ขลุ่ย พิณเขากู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ บัณเฑาะ และเครื่องดนตรีทุกชนิด เจ้าจงกราบนมัสการปฏิมากรซึ่งเราได้สร้างไว้ ทุกอย่างจะดี แต่ถ้าเจ้าไม่นมัสการ เจ้าจะถูกโยนลงไปในเตาที่ไฟลุกโชนทันที แล้วเทพเจ้าองค์ไหนจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเราได้?”

¹⁶ชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโกทูลกษัตริย์ว่า “ข้าแต่เนบูคัดเนสซาร์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่จำเป็นจะต้องตอบพระองค์ในเรื่องนี้¹⁷ข้าแต่กษัตริย์ ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ ผู้ซึ่งพวกข้าพระองค์ได้ปรมนิบัตินั้น พอพระทัยจะช่วยกู้พวกข้าพระองค์ให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกโชนอยู่ และพระองค์ก็จะทรงช่วยกู้พวกข้าพระองค์ให้พ้นจากพระหัตถ์ของพระองค์¹⁸ แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงทราบ ว่า พวกข้าพระองค์จะไม่ปรมนิบัติพระของพระองค์ และพวกข้าพระองค์จะไม่นมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งขึ้นนั้น”

¹⁹แล้วเนบูคัดเนสซาร์ทรงเกรี้ยวกราดยิ่งนัก พระพักตร์ของพระองค์จึงแสดงความไม่พอพระทัยชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก พระองค์ได้ทรงมีรับสั่งให้ทำเตาไฟให้ร้อนกว่าปกติอีกเจ็ดเท่า²⁰ แล้วพระองค์ทรงมีรับสั่งให้ทหารที่มีกำลังมากในกองทัพมามัดตัวชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก และให้โยนพวกเขาเข้าไปในเตาที่ไฟลุกโชนอยู่²¹พวกเขาถูกมัดไว้ขณะที่ยังสวมเสื้อคลุม กางเกง หมวก และเครื่องแต่งกายอื่นๆ และพวกเขาก็ถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟที่กำลังลุกโชนอยู่

²²เนื่องจากพระบัญชาของกษัตริย์นั้นได้ถูกปฏิบัติตามอย่างเข้มงวดมาก และเตาไฟก็ร้อนจัด เปลวไฟจึงได้ฆ่าคนที่จับชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก²³ผู้ช่วยทั้งสามคนนี้คือ ชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโกได้ตกลงไปในเตาไฟที่ลุกโชนอยู่ทั้งๆ ที่ยังถูกมัด²⁴แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงประหลาดพระทัย และได้ทรงลุกขึ้นโดยฉับพลัน พระองค์ตรัสกับบรรดาองคมนตรีของพระองค์ว่า “เราได้มัดสามคนโยนเข้าไปในเตาไฟไหม้หรือ?” พวกเขาทูลตอบกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ เป็นความจริงแน่นอน”

²⁵พระองค์ได้ตรัสว่า “แต่เราเห็นสี่คนกำลังเดินอยู่กลางไฟ ไม่ถูกมัดและไม่เป็นอันตราย รูปร่างของคนสี่นั้นดูเหมือนพระบุตรของเหล่าเทพเจ้า”²⁶แล้วเนบูคัดเนสซาร์ก็ได้เสด็จมาใกล้ประตูเตาที่ไฟลุกโชนอยู่นั้น และตรัสว่า “ชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโกผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด จงออกมาเถิด จงมาที่นี่” แล้วชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโกก็เดินออกมาจากเตาไฟ²⁷ พวกผู้ว่าการมณฑล ผู้ว่าการเขต และผู้ว่าการอื่นๆ และองคมนตรี ได้ห้อมล้อมชายหนุ่มเหล่านี้เห็นว่าไฟไม่ได้ทำอันตรายร่างกายของคนเหล่านี้ ผมบนศีรษะของพวกเขาไม่ไหม้ เสื้อคลุมของพวกเขาไม่เสียหาย และไม่มียกไฟที่ตัวพวกเขาเลย

²⁸เนบูคัดเนสซาร์ได้ตรัสว่า “ขอให้พวกเราสรรเสริญพระเจ้าของชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก ผู้ได้ทรงใช้ทูตของพระองค์และทรงส่งสารของพระองค์มาให้ผู้รับใช้ของพระองค์ พวกเขาได้วางใจในพระองค์ และไม่ได้อำนาจบัญชาของเรา และพวกเขาได้ยอมพลีชีวิตของพวกเขามากกว่าที่จะปรมนิบัติและนมัสการพระอื่นใดนอกจากพระเจ้าของพวกเขาเอง”²⁹ เพราะฉะนั้นเราจึงออกพระราชกฤษฎีกาว่า ประชาชนไม่ว่าชาติใด หรือภาษาใด ที่กล่าวลบล้างพระเจ้าของชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก จะต้องถูกแยกร่างกายออกจากกันเสีย และบ้านเรือนของพวกเขาจะถูกทำให้เป็นกองเศษขยะ เพราะไม่มีเทพเจ้าอื่นใดที่สามารถช่วยกู้แบบนี้ได้”³⁰ แล้วกษัตริย์ทรงเลื่อนยศชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก ให้สูงขึ้นอีกในมณฑลบาบิโลน

Chapter 4

¹กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ได้ทรงส่งสาสน์ไปยังประชาชนทั้งสี่พัน ทุกประชาชาติ และทุกภาษา ซึ่งอาศัยอยู่บนแผ่นดิน “ขอให้มีความสุขความเจริญเพิ่มพูนแก่ท่าน”²เราได้เห็นสมควรที่จะบอกให้พวกท่านถึงหมายสำคัญต่างๆ และการอัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งองค์ผู้สูงสุดได้ทรงกระทำแก่เราเอง³หมายสำคัญของพระองค์ใหญ่ยิ่ง และการอัศจรรย์ของพระองค์มีอำนาจยิ่ง ราชอาณาจักรของพระองค์ถาวรเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และการปกครองของพระองค์นั้นดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ”

⁴เราเอง เนบูคัดเนสซาร์ได้มีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขในนิเวศของเรา และมีความยินดีอยู่ในพระราชวัง⁵แต่ความฝันที่เราได้ฝันเห็นได้ทำให้เรากลัว ขณะเมื่อเรานอนบนพระแท่นบรรทม เราได้เห็นและนิมิตผุดขึ้นในใจของเราได้รบกวนจิตใจของเรา⁶ดังนั้นเราก็ตัดสินใจให้ออกพระราชกฤษฎีกาให้เรียกคนในบาบิโลนที่เป็นนักปราชญ์ของบาบิโลนทั้งสี่พันมาหาเรา เพื่อพวกเขาจะสามารถแก้ความฝันให้เราได้

⁷แล้วพวกนักปราชญ์ คนเหล่านั้นที่ได้อ้างว่าพูดกับคนตายได้ นักปราชญ์ และบรรดาโหราจารย์ก็ได้มาเข้าเฝ้า เราทั้งหลายความฝันแก่พวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่สามารถแก้ฝันให้เราได้⁸แต่ในที่สุดดาเนียลก็ได้เข้ามาเฝ้าเรา คนที่มีชื่อว่าเบลเชซซาร์ ตามนามเทพเจ้าของเรา และเขามีวิญญาณของเหล่าเทพเจ้าองค์บริสุทธิ์ และเราก็ตัดความฝันให้เขาฟังว่า⁹“เบลเชซซาร์ หัวหน้าที่ของพวกนักปราชญ์ เราทราบว่าคุณมีความรู้ของบรรดาเทพผู้บริสุทธิ์อยู่ในใจ และไม่มี ความลึกลับใดที่จะยากเกินไปสำหรับเจ้า จงบอกเราว่าเราได้เห็นอะไรในความฝันของเรา และมันมีความหมายว่าอย่างไร

¹⁰เหล่านี้คือนิมิตที่เราได้เห็นในจิตใจของเราเมื่อนอนอยู่บนพระแท่นบรรทม คือเราได้เห็นและมีต้นไม้ต้นหนึ่งท่ามกลางแผ่นดินและมันสูงมาก¹¹ต้นไม้ต้นนี้ได้เติบโตและแข็งแรง มันได้เสียดยอดขึ้นไปถึงฟ้า ซึ่งสามารถที่จะมองเห็นมันได้จากสุดปลายแผ่นดิน¹²เหล่าใบของมันถึงดงาม ผลของมันก็อุดมสมบูรณ์ และจากต้นไม้ต้น มีอาหารให้แก่มนุษย์มีชีวิตทั้งปวง สัตว์ในท้องทุ่งอาศัยก็ได้อยู่ใต้ร่มของมัน บรรดาคนบนฟ้าก็ได้อาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และสิ่งมีชีวิตทั้งปวงก็เลี้ยงชีพจากมัน

¹³ เราได้เห็นในนิมิตของเราเมื่อเราอยู่บนพระแท่นบรรทม และเราได้เห็นทูตผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งได้ลงมาจากฟ้า¹⁴ เขาได้เปล่งเสียงดังและได้กล่าวว่า ‘โค่นต้นไม้ และตัดกิ่งออกเสีย ลิดใบออก และให้ผลของมันเป็นกระจ่ายไป ให้สัตว์ป่าหนีไปจากใต้ต้นไม้ และให้นกหนีไปจากกิ่งของมัน’¹⁵ แต่จงปล่อยให้ตอของรากอยู่ในดิน มีแถบเหล็กและทองสัมฤทธิ์มัดไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุกๆนา ให้เปียกน้ำค้างจากฟ้า ให้มีชีวิตอยู่กับสัตว์ป่าท่ามกลางต้นไม้ต่างๆ บนพื้นดิน

¹⁶ ให้จิตใจของเขาได้เปลี่ยนจากจิตใจมนุษย์เป็นจิตใจสัตว์ป่า และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดปี¹⁷ คำตัดสินใจนี้เป็นคำสั่งของบรรดาทูต คำตัดสินนั้นเป็นคำตัดสินของผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย ผู้ที่ได้มีชีวิตอยู่จะได้รับการว่าพระองค์ผู้สูงสุดทรงปกครองบรรดาราชอาณาจักรของประชาชน และประธานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย แม้แต่ผู้ต่ำต้อยที่สุด¹⁸ ตัวเราเอง กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้มีความฝัน บัดนี้ เจ้าเอง เบลเกซซาร์ เจ้าจงบอกเราเกี่ยวกับการแก้ฝัน เพราะไม่มีพวกนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งราชอาณาจักรของเราสามารถให้คำแก้ความฝันแก่เรา แต่เจ้าสามารถทำได้ เพราะวิญญาณของบรรดาเทพผู้บริสุทธิ์อยู่ในตัวเจ้า”

¹⁹ แล้วดาเนียล ผู้มีชื่ออีกชื่อหนึ่งว่าเบลเกซซาร์ก็ได้ว่านายใจอยู่ขณะหนึ่ง และความคิดของเขาทำให้เขาหวาดวิตก กษัตริย์ได้ตรัสว่า “เบลเกซซาร์ อย่าให้ความฝันหรือคำแก้ความฝันทำให้เจ้าตกใจเลย” เบลเกซซาร์ได้ทูลตอบว่า “เจ้านายของข้าพระองค์ ขอให้ความฝันนั้นเป็นของบรรดาผู้ที่เกลียดพระองค์ เกิด และขอให้คำแก้ความฝันนั้นตกแก่พวกศัตรูของพระองค์”²⁰ ต้นไม้ที่พระองค์ได้ทรงทอดพระเนตร ซึ่งได้เติบโตขึ้นและแข็งแรง และได้เสียดยอดขึ้นไปถึงฟ้า และซึ่งสามารถมองเห็นได้จากสุดปลายของแผ่นดิน²¹ เหล่าใบกิ่งตางและผลก็อุดมสมบูรณ์ ดังนั้นจากต้นไม้มีอาหารให้แก่มนุษย์สัตว์ทั้งปวง และสัตว์ในท้องทุ่งอาศัยอยู่ได้รับไม้ และบรรดาคนบนฟ้าก็ได้อาศัยอยู่

²² ข้าแต่กษัตริย์ ต้นไม้นี้คือพระองค์เอง ผู้ได้ทรงจำเริญขึ้นอย่างเข้มแข็ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญขึ้นไปถึงฟ้า และอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์ก็ได้ไปถึงสุดปลายแผ่นดิน²³ ที่พระองค์ กษัตริย์ได้ทรงทอดพระเนตรทูตผู้บริสุทธิ์ลงมาจากฟ้า และได้พูดว่า ‘จงโค่นต้นไม้ทิ้งและทำลายเสีย แต่จงปล่อยให้ตอของรากอยู่ในดิน มีแถบเหล็กและทองสัมฤทธิ์มัดไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุกๆนา ให้เปียกน้ำค้างจากฟ้า ให้อยู่ร่วมกับสัตว์ในท้องทุ่ง และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดปี’²⁴ ข้าแต่กษัตริย์ นี่เป็นคำแก้พระสุบิน เป็นพระราชกฤษฎีกามาจากองค์ผู้สูงสุด ซึ่งมาถึงพระองค์ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ว่า

²⁵ พระองค์จะทรงถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และพระองค์จะอยู่กับสัตว์ในท้องทุ่ง พระองค์จะต้องเสวยหญ้าอย่างกับโค และต้องทรงเปียกน้ำค้างจากฟ้า จะทรงเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดปี จนกว่าพระองค์จะทรงทราบว่า องค์ผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองราชอาณาจักรของประชาชน และพระองค์จะประธานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์พอพระทัย²⁶ และที่ทรงบัญชาให้เหลือตอของรากต้นนั้นไว้ ในทางนี้ ราชอาณาจักรจะกลับมาเป็นของพระองค์ นับตั้งแต่นั้น พระองค์ทรงยอมรับว่าการปกครองนั้นเป็นของฟ้า²⁷ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงรับคำแนะนำของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงเลิกทำบาปเสียโดยการทำความชอบธรรม และเลิกทำบาปชั่วโดยการสำแดงความกรุณาต่อผู้ถูกบีบบังคับ และบางทีความรุ่งเรืองของพระองค์อาจจะขยายออกไปอีกได้”

²⁸ สิ่งเหล่านี้ทั้งสี่ได้เกิดขึ้นแก่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์²⁹ ต่อมาอีกสิบสองเดือน พระองค์ได้ทรงดำเนินอยู่บนดาดฟ้าพระราชวังที่บาบิโลน³⁰ และพระองค์ได้ตรัสว่า “นี่ไม่ใช่บาบิโลนอันยิ่งใหญ่ ซึ่งเราได้สร้างไว้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา ให้เป็นพระราชฐานและเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเราหรือ?”³¹ ขณะที่ถ้อยคำของพระองค์ยังอยู่ที่ริมฝีพระโอษฐ์ของกษัตริย์ ก็มีเสียงมาจากท้องฟ้าว่า “โอ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ นี่เป็นประกาศแก่เจ้าว่า ราชอาณาจักรได้พินาศไปจากเจ้าแล้ว

³² เจ้าจะถูกขับไล่ไปจากประชาชน และบ้านของเจ้าจะอยู่กับสัตว์ในท้องทุ่ง เจ้าจะต้องกินหญ้าอย่างกับโค จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดปี จนกว่าเจ้าจะได้เรียนรู้ได้ว่า องค์ผู้สูงสุดทรงปกครองบรรดาราชอาณาจักรของประชาชน และประธานราชอาณาจักรเหล่านั้นแก่ผู้ที่พระองค์พอพระทัย³³ พระราชกฤษฎีกานี้มีผลต่อเนบูคัดเนสซาร์อย่างทันที พระองค์ทรงได้ถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางประชาชน พระองค์ได้เสวยหญ้าอย่างกับโค และพระกายก็ได้ทรงเปียกน้ำค้างจากฟ้า พระเสภาของพระองค์ก็ได้ทรงจกยาวอย่างกับขนนกอินทรี และเล็บของพระองค์ก็เหมือนเล็บนก³⁴ เมื่อสิ้นสุดวาระนั้นแล้ว ตัวเราเอง เนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงแหงนหน้าดูท้องฟ้า และจิตใจของเราก็ได้กลับคืนเป็นปกติ “เรารู้ได้เรื่องราวการแต่งตั้งองค์ผู้สูงสุดนั้น และสรรเสริญถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เพราะการปกครองของพระองค์เป็นการปกครองนิรันดร์ และราชอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

³⁵ พระองค์ทรงถือว่าชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้นนั้นเป็นคนที่ไร้ค่า พระองค์ทรงทำตามชอบพระทัยท่ามกลางกองทัพแห่งฟ้า และท่ามกลางชาวแผ่นดินโลกตามที่พระองค์ทรงชอบพระทัย ไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือทูลถามพระองค์ได้ว่า “ทำไมจึงทรงทำเช่นนี้?”³⁶ ในเวลาเดียวกันที่จิตใจของเราได้กลับคืนเป็นปกติ ความสูงส่งและสง่าราศีกลับมาสู่เราอีก เพื่อศักดิ์ศรีแห่งราชอาณาจักรของเรา บรรดาองคมนตรีและบรรดาราชวงศ์ได้แสวงหาความโปรดปรานของเรา บรรดาสงฆ์ของเราก็ได้กลับคืนมา และความยิ่งใหญ่กลับเพิ่มพูนแก่เราขึ้นอีก³⁷ บัดนี้ เราเอง เนบูคัดเนสซาร์ ขอสรรเสริญ ยกย่อง และถวายพระเกียรติแด่องค์กษัตริย์แห่งฟ้า เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ถูกต้อง และพระมรรคาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม พระองค์ทรงทำให้บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเย่อหยิ่งของพวกเขาได้ถ่อมตัวเอง

Chapter 5

¹ กษัตริย์เบลเกซซาร์ได้ทรงจัดงานเลี้ยงใหญ่แก่บรรดาเชื้อพระวงศ์หนึ่งพันคน และพระองค์ได้เสวยเหล้าองุ่นต่อหน้าคนหนึ่งพันคนนั้น² ขณะที่เบลเกซซาร์ได้เสวยเหล้าองุ่นแล้ว พระองค์ได้ทรงบัญชาให้นำภาชนะทองคำและเงิน ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงยึดมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ออกมาให้กษัตริย์และบรรดาเชื้อพระวงศ์ของพระองค์และพระมเหสีและนางสนม เพื่อใช้ใส่เหล้าองุ่นดื่ม³ พวกคนรับใช้จึงได้นำภาชนะทองคำซึ่งยึดมาจากพระวิหารคือ พระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มออกมา กษัตริย์และบรรดาเชื้อพระวงศ์ของพระองค์ทั้งมเหสีและนางสนมก็ได้ดื่มจากภาชนะเหล่านั้น

⁴พวกเขาได้ดื่มเหล้าองุ่นและสรรเสริญรูปเคารพทั้งหลายที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหินในทันใดนั้นก็มีนิ้วมือคนหลายนิ้วได้ปรากฏขึ้น และได้เขียนลงที่ผนังพระราชวังของกษัตริย์หน้าคัมภ์ และกษัตริย์ก็ได้ทรงทอดพระเนตรส่วนหนึ่งของมือที่เขียนนั้น⁶ แล้วพระพักตร์ของกษัตริย์ก็ซีดไป และพระองค์ทรงตกพระทัย จนกระทั่งพระเพลาที่ทรงอ่อนเปลี้ย พระขานุกีทรงสั่น

⁷กษัตริย์ได้ทรงมีรับสั่งเสียงดังให้นำคนเหล่านั้นที่อ้างว่าพูดกับคนตายได้ เหล่านักปราชญ์ และเหล่าโหราจารย์เข้ามาเฝ้า กษัตริย์ได้ตรัสกับคนเหล่านั้นที่มีชื่อเสียงว่าเป็นพวกคนมีปัญญาของบาบิโลนว่า “ผู้ใดก็ตามที่อธิบายสิ่งที่เขียนไว้นี้และแปลความหมายให้เราได้ เราจะให้ผู้นั้นสวมเสื้อสีม่วงและสวมสร้อยคอทองคำรอบคอเขา และเราจะตั้งให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักรของเรา”⁸ แล้วพวกนักปราชญ์ของกษัตริย์ก็เข้ามาทั้งหมด แต่พวกเขาไม่สามารถอ่านข้อเขียน หรือแปลความหมายให้กษัตริย์ได้⁹ แล้วกษัตริย์เบลชัสซาร์ทรงตกพระทัยอย่างมาก และพระพักตร์ของพระองค์ก็ได้ทรงซีดไป บรรดาเชื้อพระวงศ์ทั้งหลายของพระองค์ก็ได้ลงสนทนากัน

¹⁰บัดนี้ พระราชินีได้เสด็จเข้ามาในการเลี้ยง เพราะได้ยินคำของกษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย และพระราชินีได้ตรัสว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญ เป็นนิത്യ ขอพระองค์อย่าได้ทรงตกพระทัย หรือให้พระพักตร์ของพระองค์ซีดไปเลย”¹¹ ในราชอาณาจักรของพระองค์มีผู้ชายคนหนึ่งมีวิญญาณของบรรดาองค์ผู้บริสุทธิ์ในตัวเขา ในสมัยรัชกาลของเนบูคัดเนสซาร์พระราชบิดาของพระองค์ ความสว่าง และความเข้าใจ และปัญญาเหมือนปัญญาของบรรดาเทพเจ้าทั้งหลายได้พบในตัวผู้ชายคนนั้น กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ พระราชบิดาของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นหัวหน้าคนเหล่านั้นที่อ้างว่าพูดกับคนตายได้ เหล่านักปราชญ์ และเหล่าโหราจารย์¹² เขามีวิญญาณเลิศ มีความรู้และความเข้าใจที่จะแก้ความฝัน แก้ปริศนาและแก้ปัญหาด้านต่างๆ เขาคือดาเนียล ซึ่งกษัตริย์ได้ประทานนามว่าเบลเชซซาร์ บัดนี้ขอทรงเรียกดาเนียลมา และเขาจะแปลความหมายของสิ่งที่ได้เขียนไว้ที่ผนังของพระองค์”

¹³แล้วดาเนียลจึงได้ถูกนำพาเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์ของกษัตริย์ กษัตริย์ได้ตรัสถามดาเนียลว่า “เจ้าคือดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ ที่กษัตริย์เสด็จพ่อของเรานำมาจากยูดาห์”¹⁴ เราได้ยินว่าเจ้ามีวิญญาณของบรรดาเทพเจ้าในตัวเจ้าและเจ้ามีความสว่าง ความเข้าใจ และปัญญาเลิศประจักษ์¹⁵ พวกนักปราชญ์และคนเหล่านั้นที่อ้างว่าพูดกับคนตายได้ ได้ถูกเรียกมาต่อหน้าเราให้อ่านข้อความนี้ และแปลความหมายให้เรา แต่พวกเขาไม่สามารถแปลความหมายของเรื่องราวนี้ได้

¹⁶เราได้ยินว่าเจ้าสามารถแปลความหมายและแก้ปัญหามาได้ บัดนี้ถ้าเจ้าสามารถอ่านข้อความและแปลความหมายให้ได้ เจ้าจะได้สวมเสื้อสีม่วงและสวมสร้อยคอทองคำรอบคอของเจ้า และเป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร”¹⁷ แล้วดาเนียลได้ทูลกษัตริย์ว่า “ขอทรงเก็บของพระราชทานไว้เป็นของพระองค์เถิด และขอประทานรางวัลแก่ผู้อื่น ส่วนข้าพระองค์จะขออ่านข้อเขียนถวายกษัตริย์และถวายคำแปลความหมายให้พระองค์ทรงทราบ ข้าแต่กษัตริย์”¹⁸ สำหรับพระองค์เอง พระเจ้าสูงสุดได้ประทานราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่ ศักดิ์ศรี และบารมีแก่เนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาของพระองค์

¹⁹เพราะความยิ่งใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่เนบูคัดเนสซาร์ ชนทุกชาติทุกภาษาจึงได้สั่นสะท้านและเกรงขามพระองค์ พระองค์จะทรงประหารผู้ใดที่ทรงพระประสงค์ได้ทรงประหารเสีย จะทรงให้ผู้ใดดำรงชีวิตอยู่ก็ทรงให้ดำรงชีวิต จะทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ทรงแต่งตั้ง จะทรงทำให้ผู้ใดต่ำต้อยลงก็ทรงทำตามที่ตั้งใจ พระองค์ทรงต้องพระประสงค์²⁰ แต่เมื่อพระทัยของพระราชบิดาทรงผยองขึ้น และจิตวิญญาณของพระองค์ก็ได้ทรงแข็งกระด้างไป จึงได้ทรงประกอบกิจด้วยความเห่อเหิม พระเจ้าจึงได้ทรงทอดพระองค์จากราชบัลลังก์ และพวกเขาได้รับศักดิ์ศรีของพระองค์ไปเสีย²¹ พระเจ้าทรงขับไล่เนบูคัดเนสซาร์ไปจากท่ามกลางมนุษย์ พระองค์ทรงมีพระทัยเป็นเหมือนใจสัตว์ป่า และพระองค์ประทับอยู่กับลาป่า พระองค์เสวยหญ้าเหมือนโค พระกายของพระองค์ก็ทรงเปื่อย น้ำค้างจากฟ้า จนกว่าจะทรงสำนึกว่าพระเจ้าสูงสุดทรงปกครองราชอาณาจักรของประชาชนและทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงประสงค์จะทรงให้ปกครองพวกเขา

²²ข้าแต่เบลเชซซาร์ พระองค์ทรงเป็นพระราชโอรส แม้พระองค์ได้ทรงทราบสิ่งเหล่านี้แล้ว ก็ไม่ได้ถ่อมพระทัยของพระองค์²³ แต่กลับทรงยกพระองค์เองขึ้นสู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้า และทรงให้นามภาษาเนแห่งพระนิเวศของพระองค์มาต่อพระพักตร์ของพระองค์ แล้วพระองค์เอง พวกเจ้านายของพระองค์ ทั้งมเหสี และนางสนมของพระองค์ก็ดื่มเหล้าองุ่นจากภาชนะเหล่านั้น และพระองค์ได้ทรงสรรเสริญรูปเคารพที่ทำด้วยเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งจะถูกหรือพังหรือเข้าใจก็ไม่ได้ แต่พระองค์ไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ผู้ซึ่งลมปราณของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของพระองค์ก็ขึ้นอยู่กับพระองค์²⁴ แล้วพระเจ้าได้ทรงส่งมือจากเบื้องพระพักตร์พระองค์ และข้อเขียนก็ได้ถูกจารึกไว้

²⁵ต่อไปนี้เป็นข้อเขียนที่จารึกไว้คือ 'เมเน เมเน เทเคล และฟารสิน'²⁶ ต่อไปนี้เป็นคำแปลข้อความนั้น 'เมเน' 'พระเจ้าได้ทรงคำนวณวาระสิ้นสุดแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว'²⁷ 'เทเคล' 'พระองค์ได้ทรงถูกชั่งในตราฐ และได้ทรงพบว่ายังขาดอยู่'

²⁸'เปเรส' 'ราชอาณาจักรของพระองค์ได้ถูกแบ่งออกให้แก่คนมีเดียและคนเปอร์เซีย'²⁹ แล้วเบลเชซซาร์ก็ได้ทรงมีพระบัญชา และพวกเขาก็ได้สวมเสื้อผ้าสีม่วง สร้อยคอทองคำได้สวมรอบคอของเขา และกษัตริย์ได้ทรงจัดทำพระราชกฤษฎีกาเกี่ยวกับเขาว่า เขาได้แต่งตั้งและมีอำนาจหน้าที่เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร³⁰ ในคืนวันนั้นเอง เบลเชซซาร์กษัตริย์คนบาบิโลนก็ได้ทรงถูกสังหาร³¹ และดาร์ริอัสผู้มีเดียก็ได้ทรงรับราชอาณาจักร ขณะเมื่อพระองค์ทรงมีพระชนมายุประมาณหกสิบสองพรรษา

Chapter 6

¹ดาร์ริอัสได้ทรงพอพระทัยแต่งตั้งผู้ว่าราชการแคว้นจำนวน 120 คน เพื่อให้ปกครองทั่วราชอาณาจักร² และทรงตั้งอธิบดีสามคนอยู่เหนือพวกผู้ว่าราชการแคว้น และดาเนียลเป็นอธิบดีคนหนึ่ง ซึ่งจะรับรายงานจากผู้ว่าราชการแคว้น คณะอธิบดีที่ได้รับแต่งตั้งเหล่านี้จะดูแลบรรดาผู้ว่าราชการแคว้น เพื่อกษัตริย์จะไม่ขาดประโยชน์³ ดาเนียลก็ได้มีชื่อเสียงกว่าอธิบดีคนอื่นๆ และผู้ว่าราชการแคว้นทั้งหลาย เพราะว่าเขามีวิญญาณเลิศสีกกับเขา กษัตริย์ได้ทรงมีแผนจะแต่งตั้งให้เขาดูแลราชอาณาจักรนั้นทั้งหมด

⁴อริบตีและผู้ว่าราชการแคว้นทั้งหลายจึงได้หาความผิดในงานที่ดาเนียลทำในเรื่องราชอาณาจักร แต่พวกเขาก็หาความผิดหรือความบกพร่องในงานของเขาไม่ได้ เพราะเขาเป็นคนซื่อสัตย์ จะหาความผิดพลาดหรือการทุจริตในตัวเขาไม่ได้เลย⁵ แล้วคนเหล่านี้จึงได้พูดกันว่า “พวกเราไม่สามารถหาเหตุที่จะฟ้องดาเนียลได้ นอกจากเราจะหาเหตุในเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติแห่งพระเจ้าของเขา”⁶ แล้วพวกอริบตีและพวกผู้ว่าราชการแคว้นเหล่านี้ก็ได้นำแผนถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์ พวกเขาได้กล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์ดาร์ริอัส ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์

⁷อริบตีทุกคนแห่งราชอาณาจักร ทั้งเหล่าองคมนตรี และเหล่าผู้ว่าราชการแคว้น เหล่าที่ปรึกษา และผู้ว่าราชการทั้งสี่ได้หาหรือร่วมกันและได้มีมติว่า กษัตริย์ควรจะตรากฎหมายและออกพระราชกฤษฎีกาและให้มีผลใช้บังคับกันทั่ว ในสามสิบวันนี้ ถ้ามีใครกลขอต่อเทพเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือจากพระองค์ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนคนนั้นลงในถ้ำสิงโต⁸ บัดนี้ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงประกาศพระราชกฤษฎีกาและทรงลงพระนามในพระราชกฤษฎีกานั้น เพื่อจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ตามกฎหมายของคณินเดียและคนเปอร์เซีย⁹ ดังนั้นกษัตริย์ดาร์ริอัสจึงได้ลงพระนามในหนังสือสำคัญและให้พระราชกฤษฎีกานั้นเป็นกฎหมาย

¹⁰เมื่อดาเนียลได้ทราบว่าการที่กษัตริย์ลงพระนามในเอกสารเป็นกฎหมายแล้ว เขาก็ได้กลับบ้านของเขา (บัดนี้ หน้าต่างของเขาได้เปิดที่ห้องชั้นบนหันหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม) และเขาก็ได้ลุกเข้าลง เขาได้ทำวันละสามครั้ง และได้อธิษฐานและขอบพระคุณพระเจ้าของเขาอย่างที่ได้เคยทำก่อนหน้านี้¹¹ แล้วพวกคนเหล่านั้นที่ได้วางแผนด้วยกันได้เห็นดาเนียลกำลังอธิษฐานและขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า¹² แล้วพวกเขาก็ได้ไปเข้าเฝ้ากษัตริย์และได้ทูลพระองค์เกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาว่า “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญฉบับหนึ่งไม่ใช่หรือว่า ถ้ามีใครกลขอต่อเทพเจ้าหรือมนุษย์ภายในสามสิบวันนี้ นอกเหนือจากพระองค์ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนคนนั้นลงในถ้ำของพวกสิงโต?” กษัตริย์ได้ตรัสตอบว่า “เรื่องนั้นยังคงอยู่ ตามกฎหมายของคณินเดียและคนเปอร์เซีย ซึ่งจะแก้ไขไม่ได้เป็นอันขาด”

¹³แล้วพวกเขาก็ได้ทูลต่อกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ดาเนียลคนนั้นแหละที่เป็นคนหนึ่งซึ่งถูกกล่าวว่าเป็นเขลาจากยูดาส ไม่ได้เชื่อฟังพระองค์ และไม่เชื่อฟังพระราชกฤษฎีกาซึ่งพระองค์ได้ลงพระนามไว้ เขาได้ทูลขอต่อพระเจ้าของเขาวันละสามครั้ง”¹⁴ เมื่อกษัตริย์ได้ทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงโทมัสยิ่งนัก และทรงตั้งพระทัยหาทางช่วยกู้ดาเนียลให้รอดจากกฎหมายนี้ พระองค์ได้ทรงพยายามหาทางช่วยดาเนียลจนถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก¹⁵ แล้วคนเหล่านั้นที่ได้วางแผนร่วมกันก็พากันมาเข้าเฝ้ากษัตริย์และกล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงทราบว่ามีกฎหมายของคณินเดียและคนเปอร์เซียที่ประกาศห้ามหรือกฎหมายซึ่งกษัตริย์ได้ทรงประทับตราแล้วจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้”

¹⁶แล้วกษัตริย์ได้ทรงบัญชาและพวกเขาก็ได้นำดาเนียลเข้ามา และพวกเขาก็โยนดาเนียลเข้าไปในถ้ำสิงโต กษัตริย์ได้ตรัสแก่ดาเนียลว่า “ขอพระเจ้าของเจ้าผู้ที่เราปรณินิบัติอยู่ตลอดมานั้น ทรงช่วยเจ้าเถิด”¹⁷ แล้วคืนก่อนหนึ่งก็ถูกนำมาปิดทางเข้าถ้ำ และกษัตริย์ก็ได้ทรงประทับตราด้วยพระอำนาจของพระองค์ และด้วยตราของแหวนบรรดาเชื้อพระองค์ เพื่อว่าจะไม่มีใครมาเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ของดาเนียลได้¹⁸ แล้วกษัตริย์ก็ได้เสด็จกลับพระราชวังของพระองค์ และได้ทรงอดอาหารตลอดคืนนั้น ไม่ให้มันสิ่งบันเทิงมาถวายพระองค์ด้วย และพระองค์ทรงบรรทมไม่หลับ

¹⁹แล้วในตอนเช้าตรู่ กษัตริย์ก็ได้ตื่นจากบรรทมและได้รับเสด็จไปยังถ้ำสิงโต²⁰ เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ถ้ำ พระองค์ก็ได้ตรัสเรียกดาเนียลด้วยเสียงโทมัสต่อดาเนียลว่า “โอ ดาเนียลผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าของเจ้าซึ่งเจ้าได้ปรณินิบัติอยู่เนื่องนิตย์นั้น ทรงสามารถช่วยเจ้าจากสิงโตได้แล้วหรือ?”²¹ แล้วดาเนียลได้ทูลกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์

²²พระเจ้าของข้าพระองค์ทรงใช้ทูตของพระองค์มาปิดปากเหล่าสิงโตไว้ และพวกมันไม่ได้ทำอันตรายแก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ไร้ความผิดต่อพระพักตร์พระองค์ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์ไม่ได้ทำผิดประการใดต่อพระพักตร์พระองค์ด้วย”²³ แล้วกษัตริย์ก็ได้ทรงโทมัสยิ่งนัก พระองค์ได้ทรงบัญชาให้นำดาเนียลออกมาจากถ้ำ ดังนั้นดาเนียลก็ได้ถูกดึงขึ้นมาจากถ้ำ ไม่ปรากฏว่ามีอันตรายอย่างใดที่ตัวเขาเลย เพราะเขาได้วางใจในพระเจ้าของเขา²⁴ กษัตริย์ได้ทรงบัญชา และพวกเขาก็ได้นำคนเหล่านั้นที่ใส่ร้ายดาเนียล และได้โยนทิ้งลงในถ้ำสิงโต ทั้งตัวเขา และบุตรทั้งหลาย และภรรยาของพวกเขาด้วย ยังไม่ทันตกไปถึงพื้นถ้ำ พวกสิงโตก็ขย้ำพวกเขา และหักกระดูกของเขากันหลายจนแหลกเป็นชิ้นๆ

²⁵แล้วกษัตริย์ดาร์ริอัสได้ทรงมีพระราชสาสน์ไปถึงชนทุกชาติทุกภาษาที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินทั้งสี่ว่า “สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ”²⁶ เราออกพระราชกฤษฎีกาว่า ให้คนทั้งหลายในราชอาณาจักรทั้งหมดของเรากลับและเข้าเฝ้าพระเจ้าของดาเนียล เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์ และราชอาณาจักรของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย และการปกครองของพระองค์จะดำรงจนถึงที่สุด²⁷ พระองค์ได้ทรงช่วยกู้และได้ช่วยให้พ้นภัย พระองค์ทรงทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในฟ้าและบนพื้นแผ่นดินพระองค์ได้ทรงช่วยดาเนียลให้รอดจากอำนาจของเหล่าสิงโต”²⁸ ดังนั้นดาเนียลจึงได้เจริญก้าวหน้าในรัชสมัยของดาร์ริอัส และในรัชสมัยของไซรัสพระราชแห่งเปอร์เซีย

Chapter 7

¹ในปีที่หนึ่งแห่งรัชกาลเนลซัสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลน ดาเนียลได้มีความฝันและมีมิตในความคิดของเขาขณะที่เขานอนบนที่นอนของเขา แล้วเขาจึงได้บันทึกสิ่งที่เขาได้เห็นในความฝันนั้นไว้ เขาได้บันทึกเหตุการณ์สำคัญที่สุดนั้นไว้² ดาเนียลได้อธิบายว่า “ในนิมิตของข้าพเจ้าเวลากลางคืน ข้าพเจ้าได้เห็นลมทั้งสี่ของฟ้าได้ปลุกปั่นทะเลใหญ่ขึ้น³ สัตว์หิมาสี่ตัว แต่ละตัวก็มีลักษณะแตกต่างกัน ได้ขึ้นออกมาจากทะเล

⁴ตัวแรกเหมือนสิงโตแต่ได้มีปีกนกอินทรี เมื่อข้าพเจ้ามองดูอยู่นั้น ปีกทั้งสองข้างของมันก็ถูกฉีกออกไป และมันถูกยกขึ้นจากพื้นดิน และถูกทำให้ยืนสองเท้าเหมือนมนุษย์ ใจของมันถูกมอบให้มัน⁵ แล้วมีสัตว์ตัวที่สองเหมือนหมี และมันได้ขยิบตัวข้างหนึ่งขึ้น มันมีกระดูกซี่โครงสามซี่ระหว่างฟันในปากของมัน มีเสียงบอกมันว่า ‘จงลุกขึ้นและกินประชาชนมากมายอย่างตะกละ’⁶ หลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้มองดูอีกครั้ง มีสัตว์อีกตัวหนึ่ง ที่มองดูเหมือนเสือดาว บนหลังของมันมีปีกสี่ปีกเหมือนปีกนก มันมีหัวสี่หัว และมันได้รับสิทธิอำนาจในการปกครอง

⁷ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตในเวลากลางคืนสัตว์ตัวที่สี่ มันร้ายกาจ น่ากลัว และแข็งแรงยิ่งนัก มันมีฟันเหล็กที่ใหญ่ มันกินอย่างตะกละตะกลาม ได้หักเป็นชิ้นๆ และกระแทกสิ่งที่เหลือกินนั้นให้อยู่ใต้เท้า มันต่างกับสัตว์อื่นทั้งหมด มันมีเขาสิบเขา⁸ ขณะที่ข้าพเจ้าพิจารณาเขาเหล่านั้น ข้าพเจ้าได้มองดูและได้เห็นมีเขาเล็กๆ อีกเขานึ่งงอกขึ้นมาจากกลางเขาเหล่านั้น เขารุ่นแรกสามเขาได้ถูกถอนรากออกไป ข้าพเจ้าได้เห็นเขานี้มีตาเหมือนตามนุษย์ และมีปากพูดคุยได้ แต่เรื่องยิ่งใหญ่⁹ เมื่อขณะที่ข้าพเจ้าได้มองดู มีหลายบัลลังก์มาตั้งไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทับบนบัลลังก์ ฉลองของพระองค์ก็ขาวอย่างหิมะ พระเกศาของพระเศียรของพระองค์ก็เหมือนขนแกะที่บริสุทธิ์ พระบัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวเพลิง และพวกลือนั้นเป็นไฟลุกอยู่

¹⁰แม่น้ำแห่งไฟก็ไหลพุ่งออกมาเฉพาะพระพักตร์พระองค์ คนนับล้านได้ปรนนิบัติพระองค์ และคนนับร้อยล้านได้เข้าเฝ้าพระองค์ ศาสดาก็ได้เริ่มกระบวนการบรรดาหนังสือก็เปิดออก¹¹ ข้าพเจ้าก็ยังคงมองดูต่อไป เพราะถ้อยคำโอ้อวดที่พูดออกมาจากเขานั้น ข้าพเจ้าได้จ้องดู ขณะที่สัตว์ตัวนั้นก็ถูกฆ่า และร่างของมันก็ถูกทำลายไป และได้ถูกมอบให้เผาด้วยไฟ¹² ส่วนเรื่องสัตว์สี่ตัวที่เหลืออยู่นั้น อำนาจปกครองของพวกมันก็ถูกถอนไป แต่ชีวิตของพวกมันได้ถูกยึดต่อไปในช่วงเวลาหนึ่ง

¹³ในนิมิตของข้าพเจ้าในคืนนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นคนหนึ่งกำลังเหมือนบุตรมนุษย์ มาพร้อมกับบรรดาเมฆของฟ้า พระองค์มาพร้อมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าและเฝ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์¹⁴ พระราชอำนาจในการครอบครอง และศักดิ์ศรีกับฤทธิ์อำนาจราชวงศ์ได้ทรงมอบไว้กับพระองค์ เพื่อประชาชนทุกชาติและทุกภาษา จะปรนนิบัติท่าน อำนาจสิทธิ์ขาดในการครอบครองจะไม่สิ้นสุดไป และอาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย¹⁵ ส่วนข้าพเจ้า ดาเนียล จิตใจของข้าพเจ้าเป็นทุกข์อยู่ภายใน และนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นในของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ

¹⁶ข้าพเจ้าได้เข้าไปใกล้ผู้หนึ่งในพวกเขายืนอยู่ที่นี่ และได้ขอให้เขาแสดงต่อข้าพเจ้าถึงความหมายของเรื่องราวนี้¹⁷ สัตว์มหึมาทั้งสี่คือกษัตริย์สี่พระองค์ซึ่งเกิดมาจากแผ่นดินโลก¹⁸ แต่บรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุดจะรับราชอาณาจักร และพวกเขาถือกรรมสิทธิ์ราชอาณาจักรนั้นสืบไปเป็นนิรันดร์

¹⁹แล้วข้าพเจ้าก็อยากทราบความจริงเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่นั้น ซึ่งมันผิดแปลกจากสัตว์อื่นทั้งสิ้น และร้ายกาจเหลือเกิน ด้วยฟันเหล็กและเล็บเท้าของสัตว์ทุกตัวซึ่งมันได้กินและได้ฉีกออกเป็นชิ้นๆ และได้กระแทกสิ่งที่เหลือทิ้งเสียด้วยเท้าของมัน²⁰ ข้าพเจ้าต้องการที่จะรู้เกี่ยวกับเขาสิบเขามัน และเขาอีกเขาหนึ่งซึ่งงอกขึ้นมาต่อหน้าเขารุ่นแรกสามเขาที่หลุดไป ข้าพเจ้าต้องการรู้เรื่องเขาซึ่งมีตาและมีปากที่พูดโอ้อวดเรื่องใหญ่โตกว่าเหล่าเพื่อนของมัน²¹ เมื่อข้าพเจ้าได้มองดู เขานี้ทำสงครามกับบรรดาผู้บริสุทธิ์และได้มีชัยชนะเหนือพวกเขา

²²จนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาถึง และความยุติธรรมได้ถูกมอบให้แก่บรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด แล้วเวลากำหนดได้มาถึงที่บรรดาผู้บริสุทธิ์จะรับราชอาณาจักร²³ นี่คือสิ่งที่บุคคลนั้นได้กล่าวว่า ‘เรื่องสัตว์ตัวที่สี่นั้น จะมีราชอาณาจักรที่สืบแผ่นดินซึ่งจะแตกต่างจากราชาอาณาจักรอื่นๆ มันจะกินทั้งแผ่นดินนี้เสีย และเหยียบแผ่นดินลง และทำให้เป็นชิ้นๆ’²⁴ ส่วนเรื่องเขาสิบเขานั้น จากราชาอาณาจักรนี้จะมียกษัตริย์สิบพระองค์เกิดขึ้น และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลังพวกเขา เขาจะแตกต่างจากคนที่มาก่อนหน้า และเขาจะโค่นกษัตริย์สามพระองค์เสีย

²⁵เขาจะพูดคำกล่าวร้ายขององค์ผู้สูงสุด และจะข่มเหงบรรดาประชาชนผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุดนั้น เขาจะพยายามเปลี่ยนแปลงงานฉลองต่างๆ และธรรมาบัญญัติต่างๆ สิ่งเหล่านี้จะถูกมอบไว้ในมือของท่านหนึ่งปี สองปี กับครึ่งปี²⁶ แต่การพิจารณาที่ดีก็จะดำเนินต่อไป และพวกเขาจะนำเอาราชอำนาจของเขาไปเพื่อจะทรงเผาผลาญและทำลายเสียให้สิ้นสุด²⁷ ราชาอาณาจักรกับราชอำนาจ และความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาราชอาณาจักรภายใต้ฟ้าทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่บรรดาประชาชนผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุดนั้น แผ่นดินของท่านเหล่านี้จะเป็นแผ่นดินนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่าน²⁸ นี่เป็นการสิ้นสุดของเรื่องนี้ ส่วนข้าพเจ้า ดาเนียล ความคิดของข้าพเจ้าก็ทำให้ข้าพเจ้าตกใจมาก และหน้าของข้าพเจ้าก็ซีดไป แต่ข้าพเจ้าก็เก็บเรื่องราวนี้ไว้ในใจ”

Chapter 8

¹ในปีที่สามแห่งรัชกาลกษัตริย์เบลซัสซาร์ ข้าพเจ้า ดาเนียลได้เห็นนิมิตปรากฏแก่ข้าพเจ้า (หลังจากนิมิตที่ได้ปรากฏแก่ข้าพเจ้าครั้งแรกนั้น)² ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิต ขณะที่ข้าพเจ้าได้กำลังมองดู ปรากฏว่า ข้าพเจ้าได้อยู่ที่ป้อมของเมืองสุสา ซึ่งอยู่ในเขตทะเลเอเลม ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตซึ่งข้าพเจ้าได้อยู่ที่ริมคลองจูลัย³ ข้าพเจ้าได้เฝ้าดูและเห็นแกะตัวผู้ตัวหนึ่งมีเขาสองเขากำลังยืนอยู่ที่ข้างลำคลอง เขาข้างหนึ่งก็ยาวกว่าอีกข้างหนึ่ง แต่เขายาวนั้นงอกมาช้ากว่าเขาที่สั้นกว่าและได้งอกออกมาเรื่อยๆ แล้วก็ยาว

⁴ข้าพเจ้าได้เห็นแกะผู้ตัวนั้นขวิดไปทางตะวันตก แล้วก็ทางเหนือ และต่อมาทางใต้ ไม่มีสัตว์ตัวไหนสู้มันได้ ไม่มีตัวไหนในพวกมันช่วยให้พ้นจากอำนาจของมันได้ มันทำตามใจชอบและมันก็ได้กลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่⁵ เมื่อข้าพเจ้ากำลังไตร่ตรองเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่ ข้าพเจ้าได้เห็นแกะผู้ตัวหนึ่งมาจากทิศตะวันตก มันได้ข้ามผืนน้ำพื้นแผ่นดินทั้งหมดไป รวดอย่างเร็วมาก จนดูเหมือนว่าไม่แตะต้องพื้นดินเลย และแกะตัวผู้นั้นได้มีเขาใหญ่อยู่ในระหว่างตาของมันเขานึ่งมันได้เห็นแกะตัวผู้ที่ยืนอยู่ที่ฝั่งคลอง และแกะได้วิ่งเข้าไปใส่แกะผู้ตัวนั้นด้วยความโกรธเกรี้ยว

⁷ข้าพเจ้าได้เห็นแกะตัวผู้เข้ามาใกล้แกะตัวผู้ มันโกรธแกะตัวผู้มาก และมันได้ชนแกะตัวผู้และทำให้เขากึ่งสองของมันเป็นหักไป แกะตัวผู้ก็ไม่มีกำลังที่จะยืนต่อหน้ามันได้ แกะได้เหวี่ยงแกะตัวผู้ลงที่พื้นดินและเหยียบมัน ไม่มีใครสามารถช่วยแกะตัวผู้ให้พ้นอำนาจของมันได้⁸ แล้วแกะตัวผู้ใหญ่ได้ขึ้นอย่างมาก แต่เมื่อมันแข็งเกร่งขึ้น เขาใหญ่ของมันก็หัก และในคืนนั้นก็มีเขาสองเขากลับขึ้นแทนที่ตรงจุดนั้น หันไปทางทิศลมทั้งสี่ของฟ้าทั้งหลาย⁹ และจากเขานึ่งในบรรดาเขาเหล่านี้ มีเขาเล็กๆ อีกเขานึ่งได้งอกออกมา ตอนแรกก็เป็นเขาเล็กๆ แต่ได้กลายเป็นเขาใหญ่โตขยายไปทางใต้ ไปทางตะวันออก และไปยังแผ่นดินอันสวยงาม

¹⁰มันได้ใหญ่โตมากจนเข้าสู่รบในสงครามกับกองทัพแห่งฟ้า บางคนในกองทัพนั้นและดาวบางดวงถูกเหวี่ยงลงมายังพื้นดิน แล้วมันได้เหยียบย่ำเสีย¹¹ มันได้ทำตัวของมันเองโตขึ้นอีกจนเหมือนผู้บัญชาการกองทัพ และเครื่องเผานูซาเมืองนิตยก็ถูกชิงไปจากเขา และสถานที่บูชาของเขาก็ถูกทำให้เสื่อม¹² เนื่อง

จากการขบถ กองทัพจะถูกมอบให้แก่เขาของแพะตัวผู้ และเครื่องเผาบูชาจะถูกหยุดยั้ง เขานั้นจะเหวี่ยงความจริงลงพื้นดิน และเขานั้นจะได้รับผลสำเร็จในสิ่งที่มันทำ

¹³แล้วข้าพเจ้าได้ยินผู้บริสุทธ์ท่านหนึ่งกำลังพูดอยู่ และผู้บริสุทธ์อีกท่านหนึ่งได้มาตอบเขาว่า “สิ่งนี้จะอยู่อีกนานเท่าใด นิมิตต์นี้ที่เกี่ยวกับเครื่องเผาบูชา ความบาปที่นำไปสู่การพิณาศ และเรื่องการยกสถานะมัสการให้ไป และกองทัพของฟ้าที่ถูกเหยียบย่ำลง?”¹⁴เขาได้ตอบข้าพเจ้าว่า “มันจะอยู่นาน 2,300 เวลาเย็น และเวลาเช้า หลังจากสถานะมัสการนั้นจะกลับสู่สภาพอันควร”¹⁵เมื่อข้าพเจ้า ดาเนียลได้เห็นนิมิตต์นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็พยายามเข้าใจ สิ่งเหล่านั้น แล้วมีผู้หนึ่งที่ได้มองดูแล้วเหมือนมนุษย์ยืนอยู่หน้าข้าพเจ้า

¹⁶ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของชายคนหนึ่งกำลังเรียกระหว่างทั้งสองฝั่งคลองอูลัย เขาได้พูดว่า “กาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายคนนี้เข้าใจนิมิตต์นั้นเกิด”¹⁷ดังนั้นเขาจึงได้มาใกล้ที่ซึ่งข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อเขามา ข้าพเจ้าก็ตกใจชบหน้าลงบนพื้นดิน เขาได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “มนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า นิมิตต์นั้นเป็นเรื่องของกาลอวสาน”¹⁸เมื่อเขาพูดอยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้สลบไปด้วยชบหน้าติดดิน แล้วเขาได้แตะต้องข้าพเจ้า และทำให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น

¹⁹เขากล่าวว่า “นี่แน่ะ ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านทราบถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นภายหลังในช่วงเวลาแห่งพระพิโรธ เพราะนิมิตต์นั้นเกี่ยวกับวาระกำหนดแห่งอวสาน”²⁰เรื่องแพะตัวผู้ที่ท่านเห็น ตัวที่มีสองเขา พวกเขาเป็นกษัตริย์ของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย²¹แพะตัวผู้คือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่ระหว่างนัยน์ตาของเขาคือกษัตริย์องค์แรก

²²สำหรับเขาที่หักไปนั้น มีเขาคือสี่เขายกขึ้นมาแทนในที่นั้นคืออาณาจักรสี่อาณาจักรจะเกิดขึ้นจากชาติของเขา แต่จะไม่ได้ด้วยอำนาจยิ่งใหญ่ของเขา²³ตอนปลายรัชสมัยของเขาก็คงหลายนั้น เมื่อผู้ละเมิดได้ทำความชั่วเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์พระพักตร์ดุร้ายองค์หนึ่งเกิดมา พระองค์ทรงฉลาดมาก²⁴อำนาจของพระองค์จะใหญ่โตมาก แต่ไม่ใช่อำนาจของพระองค์เอง พระองค์จะทรงทำให้เกิดความพิณาศอย่างน่าประหลาดใจ พระองค์จะทรงกระทำการและประสบความสำเร็จ พระองค์จะทรงทำลายชนชาติที่มีกำลังมาก คือประชาชนของบรรดาผู้บริสุทธ์

²⁵ด้วยความฉลาดของพระองค์ พระองค์จะทรงทำให้การล่อลวงแพร่ขยายขึ้นด้วยน้ำมือของพระองค์ พระองค์จะคิดว่าตัวพระองค์เองนั้นยิ่งใหญ่ พระองค์จะทรงทำลายคนมากมายเกินกว่าที่จะคาดคิดได้ พระองค์จะทรงลุกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย และพระองค์จะต้องทรงถูกหักทำลาย แต่ไม่ใช่ด้วยมือมนุษย์²⁶นิมิตต์เรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งได้เคยบอกเล่านั้นเป็นความจริง แต่จงฝึกนิมิตต์นั้นไว้ เพราะเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า”²⁷แล้วข้าพเจ้า ดาเนียลก็อ่อนเพลียและนอนหมดแรงอยู่หลายวัน แล้วข้าพเจ้าได้ลุกขึ้น ไปปฏิบัติราชการของกษัตริย์ แต่ข้าพเจ้าไม่สบายใจเพราะนิมิตต์นั้น และไม่มีใครที่เข้าใจเรื่องราวเลย

Chapter 9

¹ดาโรัส โฮรสกษัตริย์อาหสุเอรัส เชื้อสายของคนมีเดีย อาหสุเอรัสนี้และผู้ที่ได้เป็นกษัตริย์เหนืออาณาจักรของบาบิโลน²บัดนี้ในปีหนึ่งแห่งรัชกาลของดาโรัส ข้าพเจ้า ดาเนียล กำลังศึกษาอยู่ในหนังสือที่บันทึกพระวจนะของพระยาห์เวห์ พระวจนะที่มาถึงเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ ข้าพเจ้าได้รับรู้ว่าจะเป็นเวลาเจ็ดสิบปีจนกระทั่งความร้างเปล่าของกรุงเยรูซาเล็มสิ้นสุดลง³ข้าพเจ้าได้หันหน้าไปหาพระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อแสวงหาพระองค์ด้วยการอธิษฐานและการวิงวอน ด้วยการอดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนขี้เถ้า

⁴ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้สารภาพความบาปของพวกเราว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ผู้ใหญ่ยิ่งและน่าเกรงขาม ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความรักมั่นคงต่อผู้ที่รักพระองค์และปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์⁵ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาปและทำสิ่งที่ผิด พวกข้าพระองค์ได้ก่อการอธรรมและได้ทำการกบฏ และหันจากพระบัญญัติและกฎหมายของพระองค์⁶ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้ฟังบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ได้กล่าวในพระนามของพระองค์ต่อบรรดากษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งต่อบรรดาผู้นำและบรรพบุรุษของเหล่าข้าพระองค์ รวมทั้งประชาชนทุกคนของแผ่นดิน

⁷ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชอบธรรมเป็นของพระองค์ สำหรับพวกข้าพระองค์ในวันนี้แต่ความอับอายขายหน้าของประชาชนยูดาห์ และคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และคนอิสราเอลทั้งหมด นี่รวมทั้งคนเหล่านั้นที่อยู่ใกล้และคนเหล่านั้นที่อยู่ไกลออกไป ในแผ่นดินทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงขับไล่พวกเขาไปนั้น นี่เป็นเพราะว่าการทรยศอย่างร้ายแรงที่พวกข้าพระองค์ได้กระทำต่อพระองค์⁸ข้าแต่พระยาห์เวห์ สำหรับพวกข้าพระองค์ความอับอายขายหน้าเป็นของพวกข้าพระองค์ กษัตริย์ทั้งหลาย บรรดาผู้นำและบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์⁹พระกรุณาและการอภัยโทษเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะว่าพวกข้าพระองค์ได้กบฏต่อพระองค์

¹⁰ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายโดยการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระองค์ที่ได้ประทานผ่านบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์¹¹อิสราเอลทั้งหมดได้ทำผิดต่อธรรมบัญญัติของพระองค์และได้หันไปเสีย ได้ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ คำสาปแช่งและคำปฏิญาณซึ่งจารึกไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า จึงได้เกลสเหือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพวกข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์¹²พระองค์ได้ทรงยืนยันถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกล่าวโทษข้าพระองค์ทั้งหลาย และกล่าวโทษผู้ซึ่งปกครองพวกข้าพระองค์ โดยนำวิบัติอย่างใหญ่หลวงมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะภายใต้ท้องฟ้าทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ได้ทำแล้วที่สามารถจะเปรียบเทียบกับสิ่งที่ได้ทำแก่เยรูซาเล็มแล้วนั้น

¹³ดังที่ได้จารึกไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสสแล้ว วิบัติทั้งสิ้นจึงได้ตกอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว แต่พวกข้าพระองค์ยังไม่ได้ถูกล้างจนของพระกรุณาจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยการหันจากความผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย หรือใส่ใจในความจริงของพระองค์¹⁴ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงเตรียมความวิบัติไว้พร้อม และทรงนำมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงเป็นผู้ชอบธรรมในพระราชกิจ

ทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ แต่พวกข้าพระองค์ก็ยังไม่ได้เชื่อฟังพระสุรัสวดีของพระองค์¹⁵บัดนี้ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ ทั้งหลาย พระองค์ได้ทรงนำประชาชนของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และพระองค์ได้ทรงทำให้พระนามของพระองค์เลื่องลือมาจนทุกวันนี้ แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาปและทำสิ่งชั่วร้ายทั้งหมด

¹⁶ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะตามการกระทำอันชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์ ขอให้ความกริ้วและพระพิโรธของพระองค์หันกลับจากเยรูซาเล็มเมืองของพระองค์ กฎบริสุทธิของพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย และเพราะความผิดของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย กรุงเยรูซาเล็มและประชาชนของพระองค์จึงกลายเป็นที่เยาะเย้ยในชนชาติทั้งสิ้นที่อยู่รอบข้างพวกข้าพระองค์¹⁷บัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์และคำวิงวอนเพื่อความเมตตาพวกเขา ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อเห็นแก่พระองค์ ขอพระพิภพของพระองค์ทอแสงเหนือสถานนมัสการของพระองค์ซึ่งร้างเปล่า¹⁸ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรณ และขอทรงลืมพระเนตรดู ข้าพระองค์ทั้งหลาย ถูกทำให้รกร้างว่างเปล่า ขอทรงทอดพระเนตรดูนครซึ่งมีชื่อตามพระนามของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้ถูกละทิ้งขอทรงช่วยต่อพระองค์เพราะเหตุความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลาย แต่เพราะพระกรุณาอันใหญ่ของพระองค์

¹⁹ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงฟังสดับฟัง ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงให้อภัย ขอทรงใส่พระทัยและทรงจัดการ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเนิ่นช้าเลยเพราะว่านครของพระองค์และประชาชนของพระองค์ก็มีชื่อตามพระนามของพระองค์²⁰ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพูด กำลังอธิษฐานและกำลังสารภาพบาปของข้าพเจ้าและบาปของประชาชนอิสราเอลของข้าพเจ้า และกำลังเสนอคำวิงวอนต่อพระพิภพพระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้าในนามของกฎบริสุทธิของพระองค์²¹ขณะที่ข้าพเจ้ากล่าวคำอธิษฐาน ผู้ชายที่ชื่อกาเบรียล ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตครั้งแรกนั้น ได้บินลงมาหาข้าพเจ้าอย่างรวดเร็ว ในเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น

²²เขาได้กล่าวอธิบายให้ข้าพเจ้าเข้าใจ และกล่าวกับข้าพเจ้าว่า “ดาเนียล ข้าพเจ้าออกมา ณ บัดนี้ เพื่อจะให้ความกระจ่างและความเข้าใจแก่ท่าน²³เมื่อก่อนเริ่มวิงวอนขอความเมตตา ได้มีคำสั่งและข้าพเจ้าก็มาแจ้งคำตอบแก่ท่านทันที เพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรักมาก เพราะฉะนั้นจึงพิจารณาถ้อยคำนี้และเข้าเฝ้าการวิวรรณ์²⁴เจ็ดสิบสัปดาห์ของปีต่างๆ ได้กำหนดไว้สำหรับประชาชนของท่านและนครบริสุทธิของท่าน เพื่อยุติความผิดและให้บาปจบสิ้น ให้ลบมลทิน เพื่อ นำความชอบธรรมนิรันดร์เข้ามา ให้ท่านมีจิตและคำของผู้เผยพระวจนะออกไป และเพื่อจะเจิมอภิสฤทธสถาน

²⁵จงรับรู้และเข้าใจว่า นับตั้งแต่การประกาศพระดำรัสสั่งนั้นออกไปให้ปรับปรุงและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงการมาของผู้ที่ทรงถูกเจิมไว้ (ผู้ที่จะเป็นผู้นำ) จะมีเจ็ดสิบสัปดาห์ และหกสิบสองสัปดาห์ กรุงเยรูซาเล็มจะถูกสร้างขึ้นใหม่พร้อมด้วยถนนและคูเมือง แต่จะเกิดขึ้นในช่วงเวลายากลำบาก²⁶หลังจากหกสิบสองสัปดาห์ของปีต่างๆ แล้ว ผู้ที่ถูกเจิมจะต้องถูกทำลายลงและจะไม่มีอะไรเหลือ กองทัพของผู้ปกครองผู้ที่จะมานั้นจะทำลายเมืองและสถานบริสุทธิ ความสิ้นสุดจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจะมีสงครามจนกระทั่งในตอนสุดท้าย การร้างเปล่าได้ถูกกำหนดไว้แล้ว²⁷เขาจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ ในกลางสัปดาห์เขาจะหยุดการถวายสัตวบูชาและเครื่องบูชา ในปีกของสิ่งนำสะฮิดสะเฮียนจะมาถึงคนที่ทำให้ร้างเปล่าตั้งอยู่ การวอสาณและการทำลายได้ถูกกำหนดไว้ให้ถูกทดลองเหนือผู้ทำให้เกิดความร้างเปล่านี้”

Chapter 10

ในปีที่สามแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย มีข่าวสารได้เปิดเผยแก่ดาเนียล ผู้ซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่า เบเลทซัสซาร์ ข่าวสารนี้ก็เป็นความจริง เป็นเรื่องเกี่ยวกับมหาสงคราม ดาเนียลได้เข้าใจถึงข่าวสารนี้เมื่อเขาได้มีความเข้าใจจากนิมิตนั้น¹ในสมัยนั้น ข้าพเจ้า ดาเนียลไว้ทุกข์อยู่สามสัปดาห์²ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารขึ้นสูง ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานเนื้อ ข้าพเจ้าไม่ได้ดื่มเหล้าขุ่น และข้าพเจ้าไม่ได้ขโมยตัวข้าพเจ้าเองด้วยน้ำมันจนกระทั่งสามสัปดาห์เต็ม

⁴เมื่อวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำใหญ่ (นั่นคือแม่น้ำไทกริส)⁵ข้าพเจ้าได้แหงนขึ้นและมองดู ผู้ชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าป่าน พร้อมด้วยเข็มขัดที่ทำจากทองเมืองอูฟาสรอบเอวของเขา⁶ร่างกายของเขาเหมือนดังนุชราค้า และหน้าของเขาก็เหมือนฟ้าแลบ ดวงตาของเขาก็เหมือนกับเปลวไฟของคบเพลิง และแขนของเขาและเท้าของเขาเป็นเงาจากเหมือนกับทองคำบริสุทธิ์⁷เสียงถ้อยคำของเขาเหมือนเสียงมวลชนขนาดใหญ่

⁷ข้าพเจ้า ดาเนียลได้เห็นนิมิตแต่เพียงผู้เดียว บรรดาคนที่อยู่กับข้าพเจ้าไม่ได้เห็นนิมิตนั้น อย่างไรก็ตามพวกเขากลับจวนตัวสิ้น และพวกเขาได้วิ่งไปซ่อนตัว⁸ดังนั้นข้าพเจ้าจึงถูกทิ้งให้อยู่แต่ลำพัง และได้เห็นนิมิตใหญ่ยิ่งนี้ ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวแรง ใบหน้าที่ใสกระจ่างของข้าพเจ้าได้เปลี่ยนไปจนดูไม่ได้ และข้าพเจ้าจึงหมดแรง⁹แล้วข้าพเจ้าจึงได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำนั้น ข้าพเจ้าก็พุบหน้าลงหลับสนึกด้วยใบหน้าของข้าพเจ้าชบกับพื้นดิน

¹⁰มีมือได้มาแตะข้าพเจ้า ทำให้ลุ่มมือและเข่าของข้าพเจ้า¹¹ทูตสวรรค์กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ดาเนียล ผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง จงเข้าเฝ้าบรรดาถ้อยคำที่เรากำลังพูดกับท่าน จงยืนขึ้น เพราะว่าเราถูกใช้ให้มาหาท่าน” เมื่อเขาได้กล่าวข่าวสารนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ยืนขึ้นสะก้านอยู่¹²แล้วเขาพูดกับข้าพเจ้าว่า “ดาเนียลอย่าอย่ากลัวเลย ตั้งแต่นั้นแรกที่ท่านตั้งใจจะเข้าใจและท่อมตัวลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าของท่านนั้น พระเจ้าทรงฟังถ้อยคำของท่าน และเราได้มาด้วยเรื่องถ้อยคำของท่านนั่นเอง

¹³เจ้าผู้ครองอาณาจักรเปอร์เซียได้ขัดขวางเรา และเราถูกกักตัวไว้กับเหล่ากษัตริย์ของเปอร์เซียถึงยี่สิบเจ็ดวัน แต่มีเอล เจ้าผู้ครองที่มีอำนาจสูงสุดผู้หนึ่งได้มาช่วยเรา¹⁴บัดนี้เราได้มาเพื่อช่วยให้ท่านเข้าใจถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นกับประชาชนของท่านในวันสิ้นยุคเพราะนิมิตนั้นเกี่ยวกับเวลาภายหลัง¹⁵ขณะที่เขากำลังพูดกับข้าพเจ้าโดยใช้ถ้อยคำเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้ก้มหน้าลงดินและไม่สามารถพูดได้

¹⁶มีผู้หนึ่งที่ดูเหมือนบุตรมนุษย์ ได้มาแตะริมฝีปากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้อ้าปากและพูดกับเขาที่ยืนอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าว่า “นายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ใน

ความเจ็บปวดเหตุเพราะนิมิต ข้าพเจ้าก็หมดแรง¹⁷ ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของท่าน ข้าพเจ้าจะพูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร? เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในข้าพเจ้าเลย และไม่มียามหาใจเหลือในข้าพเจ้าแล้ว”¹⁸ ผู้มีรูปร่างงามมนุษย์นั้นได้แต่ต้องข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้า

¹⁹ เขาได้กล่าวว่า “ท่านผู้เป็นที่รักยิ่ง อย่างกลัวเลย ขอให้สันติสุขของมีแก่ท่าน จงเข้มแข็ง บัดนี้ จงเข้มแข็งเถิด” ขณะที่เขากำลังพูดกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีกำลังใจขึ้น ข้าพเจ้าจึงพูดว่า “ขอเจ้านายของข้าพเจ้าพูดเถิด เพราะท่านได้ให้กำลังใจข้าพเจ้าแล้ว”²⁰ เขาได้กล่าวว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าเรามาหาท่านทำไม? ในไม่ช้าเราจะกลับไปต่อสู้กับเจ้าผู้ครองเปอร์เซีย เมื่อเราไปแล้ว เจ้าผู้ครองกรีซจะมา”²¹ แต่เราจะไม่บอกท่านตามสิ่งที่บังเกิดขึ้นในหนังสือแห่งความจริง ไม่มีใครที่แสดงตัวของเขาร่วมแรงกับเราต่อสู้พวกเขาเลย นอกจากมีคาเอล เจ้าผู้ครองของท่าน”

Chapter 11

ในปีที่หนึ่งแห่งรัชกาลดาริอัสชาวมิดีเย เราได้มาเพื่อสนับสนุนและปกป้องมีคาเอล² บัดนี้เราจะไม่บอกความจริงแก่ท่าน จะมีกษัตริย์อีกสามพระองค์ขึ้นครองเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะบังเกิดยิ่งกว่าองค์อื่นทั้งหมด เมื่อพระองค์ทรงมีอำนาจด้วยความบังเกิดของพระองค์แล้ว พระองค์ก็จะทรงปลุกปั่นให้ทุกคนต่อสู้กับราชอาณาจักรกรีก³ แล้วจะมีกษัตริย์ผู้เก่งกล้าขึ้นมา พระองค์จะทรงปกครองด้วยราชอำนาจยิ่งใหญ่ และทำตามทีพระองค์ทรงพอพระทัย

⁴ เมื่อพระองค์ทรงเกิดขึ้นมาแล้ว ราชอาณาจักรของพระองค์ก็จะแตก และถูกแบ่งแยกออกไปตามทางลมทั้งสี่แห่งฟ้า แต่จะไม่ตกอยู่กับรัชทายาทของพระองค์ และจะไม่มีราชอำนาจอย่างทีพระองค์ทรงปกครองอยู่ เพราะว่าราชอาณาจักรของพระองค์จะถูกถอนออก และตกไปเป็นของผู้อื่นนอกจากรัชทายาทของพระองค์⁵ กษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะทรงเข้มแข็งขึ้น แต่แม่ทัพคนหนึ่งเหล่าแม่ทัพของพระองค์จะเข้มแข็งกว่าพระองค์ และจะครอบครองอาณาจักรของพระองค์ด้วยอำนาจยิ่งใหญ่⁶ ต่อมาอีกสองสามปี เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม กษัตริย์ทั้งสองพระองค์จะทรงเป็นพันธมิตรกัน พระธิดาของกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะมาหากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ เพื่อยืนยันข้อสัญญา แต่เธอจะไม่รักษาคำสาบานของเธอ และอำนาจของกษัตริย์จะไม่ยั่งยืน หรือแขนของพระองค์ เธอจะถูกสะทึง เธอและบรรดาผู้ที่นำเธอมา และพระราชบิดาของเธอ และผู้ที่สนับสนุนเธอในเวลานั้น

⁷ แต่คนหนึ่งจากเชื้อสายของเธอจะขึ้นมาแทนที่เธอ พระองค์จะทรงยกมาต่อสู้กับกองทัพ และเข้าไปในป้อมของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ พระองค์จะทรงรบกับพวกเขาและจะชนะพวกเขา⁸ พระองค์จะทรงขึ้นไปยังอียิปต์ คือบรรดาพระพร้อมทั้งรูปหล่อโลหะของพระทั้งหลาย และบรรดาภาษาจะมีคำที่ทำได้ด้วยเงินและทองคำของพวกเขา เพราะว่าในบางปีพระองค์จะทรงอยู่ห่างจากกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ⁹ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะบุกรุกเข้ามาในเขตกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ แต่พระองค์ก็จะถอยกลับไปยังแผ่นดินของพระองค์เอง

¹⁰ บุตรทั้งหลายของพระองค์เตรียมพร้อมและรวบรวมกองทัพยิ่งใหญ่มา ซึ่งจะยกมาต่อเนื่องและจะท่วมทุกสิ่ง และจะผ่านไปจนถึงป้อมปราการของพระองค์¹¹ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะทรงพระพิโรธมาก พระองค์จะทรงยกออกมาต่อสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะจัดกองทัพยิ่งใหญ่มา แต่กองทัพนั้นจะถูกมอบไว้ในมือของพระองค์¹² กองทัพจะถูกรวบไป และพระทัยของกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ก็พยายขึ้น และพระองค์จะทรงทำลายคนเป็นหมื่นๆ แต่พระองค์ไม่ได้รับชัยชนะ

¹³ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะจัดกองทัพอีกกองทัพหนึ่ง ไหล่โตกว่าครั้งแรก ต่อมาอีกหลายปี กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะยกกองทัพใหญ่นั้นมาพร้อมกับเสบียงอุดมสมบูรณ์อย่างแน่นอน¹⁴ ในเวลานั้นหลายกลุ่มจะยกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ บุตรชายทั้งหลายที่หัวรุนแรงท่ามกลางประชาชนของพระองค์ก็จะยกตัวขึ้นเพื่อจะให้บิดาสำเร็จ แต่พวกเขาจะล้มเหลว¹⁵ กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะมาก่อกวนเพื่อล้อมไว้และยึดเมืองที่มีป้อมปราการแข็งแรง ส่วนกำลังกองทัพของถิ่นใต้จะสู้ไม่ไหว แม้ว่าจะมีบรรดาทหารที่ดีที่สุดของพวกเขา จะไม่มีกำลังใจยืนหยัดอยู่ได้

¹⁶ แต่ผู้ยกมาต่อสู้กับพระองค์จะทำตามที่พระองค์ทรงพอพระทัย จึงไม่มีใครต่อสู้พระองค์ได้ และพระองค์จะยังยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ และการทำลายจะอยู่ในอำนาจของพระองค์¹⁷ กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะมุ่งหน้ามาด้วยกำลังของราชอาณาจักรทั้งหมดของพระองค์ และพระองค์จะเข้ายึดคลองมาเสอนและพระองค์จะทรงทำกับกษัตริย์แห่งแผ่นดินใต้ และพระองค์จะทรงยกพระราชธิดาองค์หนึ่งเพื่ออภิเษกเพื่อให้ทำลายราชอาณาจักรแห่งถิ่นใต้ แต่แผนการจะไม่เป็นผลสำเร็จหรือเป็นประโยชน์แก่พระองค์¹⁸ ภายหลังจากนี้กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะมุ่งสนพระทัยเมืองชายฝั่งทะเล และจะทรงยึดได้หลายเมือง แต่แม่ทัพคนหนึ่งจะกำจัดความพยายของพระองค์เสีย และจะเอาความพยายนั้นมาสนองพระองค์

¹⁹ แล้วพระองค์จะทรงหันหน้ามุ่งตรงไปยังบรรดาป้อมปราการแห่งแผ่นดินของพระองค์เอง แต่พระองค์ก็จะทรงสะดุดและทรงล้มลง จะหาตัวพระองค์ไม่พบอีกต่อไป²⁰ แล้วจะมีผู้หนึ่งขึ้นมาแทนที่พระองค์ ผู้นี้จะส่งเจ้าพนักงานเก็บส่วยให้ไปทั่วเพื่อความรู้เรื่องของราชอาณาจักร แต่ไปทั่วเขาก็ประสบหายนะ ไม่ใช่ด้วยความโกรธหรือสงคราม²¹ ในตำแหน่งของเขาจะมีคนนำเกลียดคนหนึ่งตั้งตัวขึ้นแทนที่ผู้ซึ่งประชาชนไม่ได้ให้เกียรติของอำนาจราชวงศ์ เขาจะยกเข้ามาโดยไม่บอกกล่าว แล้วชิงเอาราชอาณาจักรนั้นด้วยเส้ากล

²² กองทัพทั้งหลายจะถูกกวาดไปหมดเหมือนโดนน้ำท่วมต่อหน้าพระองค์ ทั้งกองทัพและผู้นำแห่งพันธสัญญาจะถูกทำลายด้วย²³ ตั้งแต่เวลาที่เป็นพันธมิตรกับพระองค์ พระองค์จะทำการล่อลวงอยู่เสมอ ด้วยจำนวนประชาชนไม่มากพระองค์จะทรงเข้มแข็งขึ้น²⁴ โดยไม่มีการเตือนพระองค์จะทรงยกเข้ามาในส่วนของมณฑลซึ่งอุดมที่สุด และพระองค์จะทรงทำสิ่งที่ปู่ทวดหรือบรรพบุรุษของพระองค์ไม่ทำ พระองค์จะทรงเอาทรัพย์ที่ปล้นมา ของที่รับมาได้ และข้าวของต่างๆ มาแจกกระจายกันในพวกที่ติดตามพระองค์ พระองค์จะทรงออกอุบายต่อสู้กับที่กำบังเข้มแข็ง แต่ก็ชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น

²⁵ และพระองค์จะปลุกปั่นกำลังใจของพระองค์และความกล้าหาญ ยกไปสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ด้วยกองทัพยิ่งใหญ่ และกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะทำสงครามด้วยกองทัพเข้มแข็งมหาอำนาจนัก แต่พระองค์ก็สู้ไม่ได้เพราะจะมีการปองร้ายพระองค์²⁶ ถึงแม้ผู้ร่วมรับประทานอาหารชั้นสูงของพระองค์ก็จะหักหลังพระองค์ กองทัพของพระองค์ก็จะถูกกวาดไป ที่ถูกฆ่าฟันล้มตายจะมีมาก²⁷ ส่วนกษัตริย์สององค์นั้น จิตใจต่างคิดปองร้าย จะนั่งร่วมโต๊ะและพูดมุสากัน แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะวาระสุดท้ายก็จะมาตามเวลากำหนด

²⁸แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือก็จะกลับเข้าบ้านเข้าเมืองพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย แต่จิตใจก็มุ่งร้ายต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ พระองค์จะลงมือทำตามใจชอบ และกลับเมืองของพระองค์²⁹ พอถึงเวลากำหนด พระองค์จะเสด็จกลับมาที่ถิ่นใต้ แต่ครั้งนี้เหตุการณ์จะไม่เป็นไปอย่างครั้งก่อน³⁰ เพราะว่ากองทัพเรือของเมืองคิทธิมมาปะทะกับพระองค์ พระองค์จะกลัวและกลับไป และจะเกรี้ยวกราดต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และลงมือปฏิบัติงานพระองค์จะทรงหันกลับมาสนใจบรรดาผู้ที่พันธสัญญาบริสุทธิ์

³¹กองทัพของพระองค์จะยกมาทำให้สถานที่อันมีสการคือป้อมปราการเป็นมลทิน พวกเขาจะให้เลิกเครื่องเผาบูชาเมืองนิตยนั้นเสีย และพวกเขาจะตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ซึ่งทำให้เกิดการร้างเปล่าขึ้น³² สำหรับคนเหล่านั้นที่ใช้เล่ห์กลล่อลวงผู้ละเมิดพันธสัญญา แต่บรรดาประชาชนที่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของตนจะยืนหยัดต่อสู้³³ และคนเหล่านั้นที่ฉลาดจะทำให้คนเป็นอันมากเข้าใจ แต่พวกเขาจะล้มลงด้วยดาบหรือด้วยเปลวไฟ ด้วยการเป็นเชลยหรือด้วยถูกปล้นสักระยะเวลาหนึ่งก็ตาม

³⁴เมื่อพวกเขาล้มลงนั้น พวกเขาได้รับความช่วยเหลือเล็กน้อย และจะมีคนจำนวนมากที่เข้าร่วมอย่างไม่จริงใจ³⁵ คนฉลาดบางคนจะล้มลงเพื่อพวกเขาจะถูกหลอกและชำระให้หมดจดกว่าจะถึงวาระสุดท้าย เพราะวาระก็จะมาตามเวลากำหนด³⁶ กษัตริย์จะทรงทำตามทีพระองค์ทรงพอพระทัย พระองค์จะทรงยกตนขึ้นและพองตัวขึ้นเหนือเทพเจ้าทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่น่าเกลียดต่อผู้พระเจ้าแห่งเทพเจ้าทั้งหลาย พระองค์จะทรงเจริญขึ้นจนกว่าพระพิโรธจะครบถ้วนเพราะสิ่งที่ได้ทรงกำหนดไว้จะต้องสำเร็จ

³⁷พระองค์จะไม่เชื่อฟังบรรดาเทพเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ หรือพระที่ผู้หญิงปรารถนา พระองค์จะไม่เชื่อเทพเจ้าอื่นใดเลย เพราะพระองค์ถือว่าตัวเองใหญ่กว่าทุกสิ่งทุกอย่าง³⁸ พระองค์จะทรงยกย่องเทพเจ้าของบรรดาป้อมปราการแทนสิ่งเหล่านี้ เทพเจ้าอีกองค์หนึ่งที่บรรพบุรุษของพระองค์ไม่รู้จัก พระองค์ก็จะให้เกียรติด้วยทองคำและเงิน ด้วยเพชรนิลจินดาและของถวายอันมีค่า³⁹ พระองค์จะสู้รบกับป้อมปราการที่แข็งแกร่งที่สุดความช่วยเหลือของพระองค์ต่างต่าง ใครๆ ที่นับถือพระองค์ พระองค์ก็ทรงมอบเกียรติให้อย่างมาก พระองค์จะทรงแต่งตั้งให้พวกเขาครอบครองคนเป็นอันมาก และพระองค์จะทรงแบ่งที่ดินให้เป็นสิ่งตอบแทนเป็นสิ่งตอบแทน

⁴⁰พอถึงวาระสุดท้าย กษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะมาโจมตี กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะพุ่งเข้าใส่พระองค์อย่างลมบ้าหมู พร้อมด้วยรถม้าศึก พลม้า และเรือบเป็นอันมาก พระองค์จะรุกเข้าประเทศต่างๆ แล้วยกกองทัพผ่านเหมือนน้ำท่วม⁴¹ พระองค์จะเข้ามาในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ และประชาชนจะตายเป็นหมื่นๆ แต่เอโดมโมอับ และส่วนใหญ่ของคนอัมโมนจะพ้นจากมือของเขา⁴² เขาจะขยายอำนาจครอบครองประเทศต่างๆ แผ่นดินอียิปต์ก็จะไม่มีใครช่วยได้

⁴³พระองค์จะครอบครองทรัพย์สมบัติที่เป็นทองและเงิน และสิ่งมีค่าทั้งหลายของอียิปต์ คนลิเบีย และคนเอธิโอเปียก็จะตามพระองค์ด้วย⁴⁴ แต่ข่าวจากทิศตะวันออกและทิศเหนือจะทำให้พระองค์ตกพระทัย และพระองค์จะทรงยกออกไปด้วยความเคียดแค้นอย่างยิ่ง มุ่งจะทำลายและล้างผลาญคนเป็นอันมากอย่างสิ้นซาก⁴⁵ พระองค์จะทรงกางเต็นท์หลวงระหว่างทะเลและภูเขาบริสุทธิ์รุ่งโรจน์ แล้วก็จะสิ้นพระชนม์โดยไม่มีใครช่วยพระองค์เลย

Chapter 12

¹“ในครั้งนั้น มีคาเอล เจ้าผู้ครอบครองที่ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันประชาชนของท่านจะลุกขึ้น จะเกิดความยากลำบากอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนตั้งแต่ครั้งเริ่มต้นของประชาชาติต่างๆ จนถึงสมัยนั้น ในครั้งนั้นประชาชนของท่านทุกคนผู้ซึ่งมีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือจะรอดชีวิต² คนเป็นอันมากในพวกคนเหล่านั้นที่หลับในพงคสึแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ และบ้างก็เข้าสู่ความอับอายและการถูกหมิ่นชั่วนิรันดร์³ บรรดาคนเหล่านั้นที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงจ้าของท้องฟ้าเบื้องบน และบรรดาคนเหล่านั้นที่ได้นำคนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรม จะเหมือนกับดวงดาวทั้งหลายตลอดไปและเป็นนิรันดร์นิรันดร์

⁴แต่ตัวเจ้า ดาเนียลเอ๋ย จงปิดถ้อยคำเหล่านี้ไว้เป็นความลับ และปิดผนึกหนังสือนี้เสียจนกระทั่งวาระสุดท้าย คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้จะทวีขึ้น⁵ แล้วข้าพเจ้า ดาเนียลก็ได้มองดู และมีอีกสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งได้ยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างนี้ อีกคนหนึ่งได้ยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างโน้น⁶ คนหนึ่งในพวกเขาคิดได้พูดกับผู้ชายที่สวมเสื้อผ้าป่าน ผู้ซึ่งอยู่ทวนน้ำตลอดแม่น้ำนั้นว่า “ยังอีกนานเท่าไรกว่าเหตุการณ์ซึ่งทำให้ประหลาดใจเหล่านี้จะสิ้นสุดลง?”

⁷ข้าพเจ้าได้ยืนผู้ชายที่ได้สวมเสื้อผ้าป่าน ผู้ซึ่งได้อยู่เหนือแม่น้ำแม่น้ำนั้น เขาได้ยกมือขวาและมือซ้ายของเขาสู่ท้องฟ้า และได้ปฏิญาณโดยได้อ้างพระผู้ทรงพระชนมอยู่เป็นนิตยว่ายังอีกวาระหนึ่ง หลายวาระ และครั้งวาระ เมื่ออำนาจของประชาชนบริสุทธิ์ได้ถูกทำลายในที่สุด สิ่งทั้งหมดนี้ก็จะจบสิ้นไปด้วย⁸ ข้าพเจ้าได้ยืนแต่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้ถามว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า อะไรคือสิ่งที่จะเป็นผลของสิ่งเหล่านี้?”⁹ เขาได้พูดว่า “ดาเนียลเอ๋ย ไปตามทางของเจ้าเถระ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้ก็ถูกปิดไว้แล้ว และถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย

¹⁰คนเป็นอันมากจะถูกชำระให้บริสุทธิ์ สะอาดและทำให้ดีขึ้น แต่คนชั่วจะยังทำการชั่วอยู่ ไม่มีคนชั่วสักคนหนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนเหล่านั้นที่ฉลาดจะเข้าใจ¹¹ ตั้งแต่เวลาที่เครื่องเผาบูชาตามปกตินั้นได้ถูกยกเลิกไป และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดการร้างเปล่าอย่างสิ้นเชิงนั้นจะถูกตั้งขึ้น จะเป็นเวลา 1,290 วัน¹² ความสุขจะมีแก่ผู้รออยู่ได้จนถึงวันสิ้นสุดของ 1,335 วัน¹³ เจ้าต้องดำเนินไปตามทางของเจ้าจนถึงที่สุด และเจ้าจะได้พักสงบ เจ้าจะยืนขึ้นในสถานที่ได้ถูกกำหนดให้เจ้า เมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น”

HOSEA

Chapter 1

¹นี่เป็นพระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่มาถึงโฮเซยาบุตรเบเออร์ในรัชกาลของอุสซียาห์ โยธาม อาฮัสและเฮเซคียาห์ กษัตริย์ทั้งหลายแห่งยูดาห์ และในรัชกาล

Chapter 2

ของเยโรโบอัมบุตรของโยอาช กษัตริย์แห่งอิสราเอล² เมื่อพระยาห์เวห์ตรัสทางโฮเซยาเป็นครั้งแรก พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงไป รับหญิงโสเภณีมาเป็นภรรยาให้ตัวเจ้า นางจะมีลูกที่เป็นลูกโสเภณี เพราะว่าแผ่นดินมีการค้าประเวณีอย่างยิ่งจากการละทิ้งพระยาห์เวห์"

³ ดังนั้น โฮเซยาจึงไปและแต่งงานกับโกเมอร์ บุตรสาวของติบลาอิมและนางก็มีครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้เขา⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับโฮเซยาว่า "จงตั้งชื่อเขาว้ายีเสเรเอล เพราะว่าในไม่ช้าเราจะลงโทษพงศ์พันธุ์ของเยรูซาเล็มสำหรับเรื่องโลภโหดโหล่นองที่ยีเสเรเอล และเราจะให้อาณาจักรของพงศ์พันธุ์อิสราเอลสิ้นสุดลง⁵ มันจะเกิดขึ้นในวันที่เราลงโทษอิสราเอลในหุบเขาอีสิเสเรเอล"

⁶ โกเมอร์ได้ตั้งครรภ์อีกและคลอดบุตรสาว แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโฮเซยาว่า "ให้เรียกชื่อเธอว่าโลธุมะมาห์ เพราะเราจะไม่เมตตาต่อพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลที่เราจะไม่ยกย่องพวกเขาอีกเลย⁷ แต่เราจะเมตตาพงศ์พันธุ์ยูดาห์ และเราเองจะช่วยกู้พวกเขา พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เราจะไม่ช่วยกู้พวกเขาด้วยธนู, ด้วยดาบ, ด้วยการต่อสู้, ด้วยเหล่าน้ำ, หรือเหล่าน้ำผึ้ง"

⁸ บัดนี้หลังจากโกเมอร์ให้โลธุมะมาห์หย่าแล้ว เธอได้ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายอีกคนหนึ่งแล้วพระเจ้าตรัสว่า "ให้เรียกชื่อเขาว่าโลอัมมี เพราะเจ้าทั้งหลายไม่ใช่ประชากรของเราและเราไม่ใช่พระเจ้าของพวกเขา"

¹⁰ ถึงกระนั้นจำนวนประชากรของชนชาติอิสราเอลจะเหมือนทรายที่ชายหาดซึ่งไม่สามารถวัดหรือนับได้ มันจะเป็นเช่นนั้นที่ทรงกล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกเจ้าไม่ใช่ประชากรของเรา" ก็จะกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกเจ้าเป็นประชากรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่¹¹ ประชากรของยูดาห์และประชากรของอิสราเอลจะถูก รวมเข้าด้วยกัน พวกเขาคงแต่งตั้งผู้นำสำหรับพวกเขา และพวกเขาคงขึ้นมาจากแผ่นดิน เพราะว่าวันของอีสิเสเรเอลจะสำคัญมาก"

Chapter 2

¹ จงกล่าวกับบรรดาน้องชายของเจ้าว่า "ประชากรของเรา" และกล่าวกับบรรดาน้องสาวของเจ้าว่า "เจ้าได้รับความเมตตา"

² จงว่ากล่าวมารดาของเจ้า จงว่ากล่าวเกิด เพราะนางไม่ใช่ภรรยาของเราและเราไม่ได้เป็นสามีของนาง ให้นางละทิ้งการเป็นโสเภณีของนางจากหน้าของตัวนาง และการกระทำที่ล่วงประเวณีของนางจากหน้าอกของนาง³ มีฉะนั้น เราจะเปลื้องผ้านางให้ล่อนจ้อนและแสดงความล่อนจ้อนของนางให้เหมือนวันที่นางเกิดมา เราจะทำให้นางเหมือนถิ่นทุรกันดาร เหมือนดินแดนที่แห้งแล้ง และเราจะทำให้นางตายเพราะความกระหาย

⁴ เราจะไม่เมตตาต่อลูกหลานของนาง เพราะว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของหญิงโสเภณี⁵ เพราะมารดาของพวกเขาคือหญิงโสเภณี และนางตั้งครรภ์พวกเขาจากการกระทำที่น่าละอาย นางกล่าวว่า "ฉันจะไปตามหาบรรดาคนรักของฉัน เพราะว่าพวกเขาได้ให้อาหารและน้ำแก่ฉัน ขนสัตว์และป่านแก่ฉัน น้ำมันและเครื่องดื่มแก่ฉัน"

⁶ ดังนั้น เราจะสร้างสิ่งที่ขัดขวางเพื่อปิดกั้นทางของนางด้วยหนาม เราจะสร้างกำแพงกั้นนางไว้ ดังนั้น นางไม่สามารถพบทางของนาง⁷ นางจะไล่ตามหาคนรักของนาง แต่นางจะตามไม่ทัน นางจะเสาะหาพวกเขา แต่นางจะไม่พบพวกเขา แล้วนางจะกล่าวว่า "ฉันจะกลับมาหาสามีคนแรกของฉัน เพราะว่ามันดีกว่าสำหรับฉันมากกว่าเดี๋ยวนี้"

⁸ เพราะว่านางไม่ทราบว่าเราเองเป็นผู้ให้ข้าว เหล้าองุ่นใหม่และน้ำมัน และได้ให้เงินและทองอย่างเหลือเฟือ ซึ่งพวกเขาได้ใช้สำหรับพระบาอัล⁹ เพราะฉะนั้น เราจะยึดคืนข้าวของนางในเวลาเก็บเกี่ยว และเหล้าองุ่นใหม่ของเรามาตามฤดู เราจะกวาดคืนขนแกะและป่านของเราที่ใช้ปิดความเปลือยเปล่าของนาง

¹⁰ แล้วเราจะเผยความล่อนจ้อนของนางต่อสายตาของคนรักทั้งหลายของนาง และไม่มีใครจะช่วยนางพ้นจากมือของเราได้¹¹ เราจะให้ความรุ่งเรืองของนางสิ้นสุดลง งานเทศกาลเสียงฉลองของนาง การฉลองวันขึ้นหนึ่งค่ำของนาง วันสะบาโตของนาง และงานฉลองทั้งหมดที่กำหนดไว้ของนาง

¹² "เราจะทำลายสวนองุ่นของนาง และต้นมะเดื่อของนาง ที่นางได้เคยกล่าวว่า "นี่เป็นคำร้างของฉันที่คนรักของฉันได้ให้ฉันไว้" เราจะทำพวกมันให้เป็นป่า และสัตว์ทั้งหลายในท้องทุ่งก็จะกินพวกมัน¹³ เราจะลงโทษนางสำหรับวันเทศกาลพระบาอัล เมื่อนางเผาเครื่องหอมให้พวกเขา เมื่อนางประดับตัวด้วยแหวน และเครื่องเพชรพลอย และนางไปตามหาคนรักของนางและสืบเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์"

¹⁴ ดังนั้น เราจะเกลี้ยกล่อมนาง เรานำนางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารและพูดอย่างอ่อนโยนต่อนาง¹⁵ เราจะคืนสวนองุ่นทั้งหลายให้นาง และให้หุบเขาแห่งอาโศกเป็นประตูแห่งความหวัง และนางจะตอบเราเช่นเดียวกับที่นางได้ทำในสมัยที่ยังเป็นสาว ดังเช่นสมัยที่นางออกมาจากแผ่นดินอียิปต์

¹⁶ "มันจะเป็นวันนั้น นี่เป็นประกาศของพระยาห์เวห์ ที่เราจะเรียกเราว่า "สามีของฉัน" เราจะไม่เรียกเราว่า "พระบาอัลของฉัน" อีกต่อไป¹⁷ เพราะเราจะเอาชื่อของพวกพระบาอัลออกจากปากของนาง ชื่อของพวกเขาคงไม่มีการจดจำอีกต่อไป"

¹⁸ "ในวันนั้นเราจะทำพันธสัญญาสำหรับพวกเขาด้วยสัตว์ในท้องทุ่ง ด้วยนกทั้งหลายบนฟ้า และด้วยเหล่าสัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดิน เราจะนำคินธู ดาบ และสงครามออกจากแผ่นดิน และเราจะให้เจ้านอนลงอย่างปลอดภัย เราจะสัญญาว่าเป็นสามีของเจ้าเป็นนิรันดร์"

¹⁹ เราจะสัญญาว่าเป็นสามีของเจ้าในความชอบธรรม ความยุติธรรม พันธสัญญาแห่งความสัตย์ซื่อ และความเมตตา²⁰ เราจะสัญญากับเจ้าในความสัตย์ซื่อ และเจ้าจะรู้จักพระยาห์เวห์

Chapter 3

²¹ในวันนั้น เราจะตอบ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เราจะตอบฟ้าสวรรค์ และฟ้าสวรรค์จะตอบแผ่นดินโลก²² แผ่นดินโลกจะตอบแทนด้วยข้าว เหล้าองุ่นใหม่และน้ำมัน และสิ่งเหล่านี้จะตอบยิสเรเอล

²³เราจะปลูกนางสำหรับเราในแผ่นดิน และเราจะมีเมตตาโลรุหะมาห์ เราจะกล่าวกับโลอัมมี "เจ้าเป็นอัมมีอีกกา" และพวกเขาจะกล่าวกับเราว่า "พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์"

Chapter 3

¹พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงไปอีกครั้ง รักผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งสามีรักเธอ แต่เธอเป็นคนล่องประเวณี จงรักเธอเหมือนอย่างที่เรา คือพระยาห์เวห์ รักประชากรอิสราเอล แม้ว่าพวกเขาหันไปหาพระอื่น และชอบชมมอฮุนแห่ง"² ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไปซื้อนางด้วยเงินสิบห้าเซเชล กับข้าวบาร์เลย์หนึ่งโฮเมอร์ครั้ง³ ข้าพเจ้าได้พูดกับนางว่า "เธอต้องอยู่กับฉันนานหน่อย เธอจะไม่ใช่โสเภณี หรือไปเป็นของผู้ชายคนอื่น แบบเดียวกับที่ฉันจะอยู่กับเธอ"

⁴เพราะว่าคนอิสราเอลจะอยู่อย่างยาวนานโดยไม่มีกษัตริย์ ไม่มีเจ้านาย ไม่มีการสักการบูชา ไม่มีเสาศักดิ์สิทธิ์ หรือเอโฟด หรือวิหารรูปเคารพ⁵ ภายหลังคนอิสราเอลทั้งหลายจะหันกลับมาแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และดาวิดกษัตริย์ของพวกเขา และในวันสุดท้าย พวกเขาจะยำเกรงพระยาห์เวห์ และความดีของพระองค์

Chapter 4

¹จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์ พวกเจ้าผู้เป็นคนอิสราเอลทั้งหลาย พระยาห์เวห์ตรัสว่าเรามีความแค้นกับผู้ที่อาศัยบนแผ่นดิน เพราะไม่มีความจริง หรือความสัตย์ซื่อในพันธสัญญา และไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าของแผ่นดินนั้น² ที่นั่นมีการแข่งด่า การโกหก ขาดกรรม การขโมย และการล่องประเวณี ประชาชนละเมิดพันธสัญญาทั้งหมด มีการหลอกลวงแล้วซ้ำอีก

³ดังนั้นแผ่นดินจึงเริ่มแห้งแล้ง และทุกคนมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินนี้อย่างเสียเปล่า ผูกสัตว์ในทุ่งนา และฝูงนกในอากาศ แม้กระทั่งฝูงปลาในทะเลก็จะถูกเอาไป

⁴อย่าให้ใครฟ้องร้องคดีความใด ๆ หรืออย่าให้ผู้ใดกล่าวหาคนอื่น เพราะว่าพวกเจ้า คือปุโรหิตทั้งหลาย พวกเจ้าคือผู้ที่ข้ากล่าวถึงว่า⁵ พวกเจ้าปุโรหิตทั้งหลายจะสะดุดในเวลากลางวัน พวกเจ้าและผู้เผยพระวจนะทั้งหลายจะสะดุดในเวลากลางคืน เราจะทำลายมารดาของพวกเจ้า

⁶ประชาชนของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะว่า พวกเจ้า ปุโรหิตทั้งหลายปฏิเสธความรู้ เราจะปฏิเสธพวกเจ้า เหมือนที่พวกปุโรหิตปฏิเสธเรา เพราะว่า พวกเจ้าลืมพระบัญญัติของเรา แม้ว่าเราคือพระเจ้าของพวกเขา เราจะลืมบรรดาลูกหลานของพวกเขาด้วย⁷ ยังมีปุโรหิตเพิ่มมากขึ้น พวกเขาทั้งหลายก็ยังทำบาปต่อท่านเราเพิ่มขึ้น เขาก็กินและได้แลกเปลี่ยนเกียรติยศของพวกเขาเพื่อความอันอาย

⁸พวกเขาเลื่องลือความบาปของประชาชนของเรา พวกเขาโลภเพื่อความชั่วร้ายของพวกเขาที่เพิ่มมากขึ้น⁹ พวกประชาชนก็เหมือนกับพวกปุโรหิต เราจะลงโทษพวกเขาทั้งหมดเพราะการกระทำของพวกเขา เราจะตอบแทนพวกเขาเพราะการกระทำของพวกเขา

¹⁰พวกเขาจะรับประทานแต่ไม่อิ่ม พวกเขาจะเป็นโสเภณีแต่ไม่มีบุตรเพิ่มขึ้น เพราะว่าพวกเขาได้ออกไปห่างจากพระยาห์เวห์

¹¹พวกเขาชอบการมีเพศสัมพันธ์แบบสำส่อน ชอบเหล้าองุ่น และเหล้าองุ่นใหม่ ซึ่งได้นำเอาความเข้าใจของพวกเขาไปจากพวกเขา¹² ประชาชนของเราหันไปปรักปรำรูปเคารพไม้ และไม้เท้าของพวกเขาทำให้คำทำนายแก่พวกเขา เพราะว่าจิตใจที่สำส่อนได้ชักจูงพวกเขาไปในทางที่ผิด และพวกเขากำตัวเหมือนโสเภณี แทนที่จะสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าของพวกเขาทั้งหลาย

¹³เขาก็กินถั่วถนอมและถั่วถนอม และเผาเครื่องหอมบนเนินเขา ได้ต้นก่อ ต้นไค้ และต้นก่อหลวง เพราะร่มไม้เหล่านี้เย็นสบาย ดังนั้นบุตรสาวทั้งหลายของพวกเขาก็ทำผิดศีลธรรมทางเพศ และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของพวกเขาก็ล่องประเวณี¹⁴ เราจะไปลงโทษบุตรสาวทั้งหลายของพวกเขาก็เมื่อพวกเขาเลือกที่จะทำผิดศีลธรรมทางเพศ หรือเมื่อบุตรสะใภ้ทั้งหลายของพวกเขาล่องประเวณี เพราะพวกผู้ชายทั้งหลายก็ทำตัวเป็นโสเภณี พวกเขาถนอมถนอมบูชา ดังนั้นพวกเขาสามารถทำผิดศีลธรรมกับโสเภณีที่ประจำอยู่ตามวิหารต่าง ๆ ดังนั้นประชาชนผู้ที่ไม่เข้าใจเหล่านี้จะพินาศ

¹⁵แม้กระทั่งพวกเจ้า อิสราเอลทั้งหลายที่ล่องประเวณี ขอย้ำให้ยูดาห์มีความผิด อย่าไปที่กิลกาล ประชาชนทั้งหลายอย่าขึ้นไปยังเบธอาเวน อย่ากล่าวคำสาบานว่า "หากพระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่แท้ฉันใด"¹⁶ เพราะว่าคุณอิสราเอลทำตัวดีดั่ง เหมือนวัวสาวที่ดี พระยาห์เวห์จะสามารถเลี้ยงดูพวกเขาในทุกหมู่เหมือนเลี้ยงแกะได้อย่างไร?

¹⁷เอฟราอิมหลอมรวมตัวเขาเข้ากับรูปเคารพ จงปล่อยเขาให้อยู่ตามลำพัง¹⁸ หลังจากที่พวกเขาสร้างมา พวกเขาก็ยังล่องประเวณีต่อไป ผู้ปกครองทั้งหลายของเรารักความอันอายของพวกเขา¹⁹ ลมจะห่อหุ้มเธอไว้ด้วยปีกของมัน และพวกเขาก็จะได้อายเพราะการถนอมบูชาของพวกเขามิชอบ

Chapter 5

Chapter 6

¹"ปุโรหิตทั้งหลาย! จงฟังเรื่องนี้ พงศ์พันธุ์อิสราเอล! จงให้ความสนใจ ราชวงศ์กษัตริย์ จงฟัง! เพราะการพิพากษากำลังมาถึงพวกเจ้าทุกคน พวกเจ้าเป็นกษัตริย์ที่เมืองมิสปาร์ และเป็นตาข่ายที่กางออกเหนือเมืองกาโบร์²พวกกบฏก็หมกมุ่นอยู่กับการสังหารหมู่ แต่เราจะลงโทษพวกเขาทุกคน

³เรารู้จักเอฟราอิม และอิสราเอลก็ไม่ได้ถูกซ่อนไว้จากเรา เอฟราอิม ตอนนี้ เจ้าทั้งหลายก็กลายเป็นโสเภณีไปเสียแล้ว อิสราเอลก็เป็นมลัก⁴การกระทำของพวกเขาไม่ยอมให้พวกเขากลับมาหาพระเจ้า เพราะพวกเขามีใจแห่งการล่วงประเวณีอยู่ในตัวพวกเขา และพวกเขาไม่รู้จักพระยาห์เวห์

⁵ความเย่อหยิ่งของอิสราเอลเป็นพยานปรักปรำเขา เพราะเหตุนี้ อิสราเอลและเอฟราอิมจะสะดุดในความผิดของพวกเขา และยูดาห์ก็จะสะดุดไปกับพวกเขา ด้วย⁶พวกเขาจะไปกับฝูงแพะแกะและฝูงโคของพวกเขา เพื่อที่จะแสวงหาพระยาห์เวห์ แต่พวกเขาจะไม่พบพระองค์ เพราะพระองค์ได้จากพวกเขาไปแล้ว⁷พวกเขาไม่สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ เพราะพวกเขาให้กำเนิดลูกนอกกฎหมาย ตอนนี้ เทศกาลวันดวงจันทร์ข้างขึ้นจะเผาผลาญพวกเขาพร้อมกับทุ่งนาของพวกเขา

⁸จงเป่าเขาสัตว์ในกิเบอาห์ และเป่าแตรในรามัท เสียงโห่ร้องแห่งสงครามที่เบธอาเวน "เราจะติดตามท่าน เบนยามิน!"⁹เอฟราอิมจะกลายเป็นที่รกร้างในวันแห่งการพิพากษาโทษ เราได้ประกาศถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นท่ามกลางบรรดาเผ่าของอิสราเอล

¹⁰พวกผู้นำของยูดาห์เป็นเหมือนคนที่ย้ายเสาหลักเขต เราจะเทความพิโรธของเราลงมาบนพวกเขาเหมือนอย่างเทน้ำ¹¹เอฟราอิมถูกบดขยี้ เขาถูกบดขยี้ลงในการพิพากษา เพราะเขาตั้งใจเดินตามรูปเคารพ

¹²เพราะฉะนั้น เราจะเป็นเหมือนกับตัวแมลงต่อเอฟราอิม และจะเป็นเหมือนการพuahงของพงศ์พันธุ์ยูดาห์¹³เมื่อเอฟราอิมได้เห็นการเจ็บป่วยของตน และยูดาห์ได้เห็นบาดแผลของตน แล้วเอฟราอิมก็ไปหาอัสซีเรีย และยูดาห์ก็ส่งทูตไปยังกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่¹⁴แต่เขาก็ไม่สามารถรักษาประชาชน หรือรักษาบาดแผลของเจ้าได้

¹⁴เพราะเหตุนี้ เราจะเป็นเหมือนดังสิงโตต่อเอฟราอิม และเป็นเหมือนสิงโตหนุ่มต่อพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ เรา เรายืนและ จะฉีกเจ้าแล้วจากไป เราจะเอาพวกเขาออกมา และจะไม่มีใครช่วยพวกเขาได้¹⁵เราจะไปและกลับไปยังสถานที่ของเรา จนกว่าพวกเขาจะยอมรับความผิดของพวกเขาและแสวงหาหน้าของเรา จนกว่าพวกเขาจะแสวงหาเราด้วยสุดใจด้วยความทุกข์ระทม"

Chapter 6

¹"มาเถิด ให้เรากลับมาหาพระยาห์เวห์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงฉีกเราเป็นชิ้นๆ แต่พระองค์ก็จะทรงรักษาเราให้หาย พระองค์ทรงทำให้เราบาดเจ็บ แล้วพระองค์ก็จะทรงฟื้นฟูเรา²อีกสองวัน พระองค์จะทรงฟื้นฟูเรา พระองค์จะทำให้เราฟื้นขึ้นมาในวันที่สาม และเราจะมีชีวิตอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระองค์³ขอให้เรารู้จักพระยาห์เวห์กันเถิด ขอให้เราเพียรพยายามที่จะรู้จักพระองค์ พระองค์จะเสด็จมาอย่างแน่นอนเหมือนรุ่งอรุณ พระองค์จะเสด็จมาดังห่าฝน เหมือนกับฝนชุกปลายฤดูที่รดลงบนพื้นแผ่นดิน"

⁴เอฟราอิม เราจะทำอย่างไรกับเจ้าดี? ยูดาห์ เราจะทำอย่างไรกับเจ้า? ความสัตย์ซื่อของเจ้าเป็นเหมือนกับเมฆในเวลาเช้า เหมือนกับน้ำค้างที่หายไปแต่เช้า⁵เพราะเหตุนี้ เราจะสับพวกเขาเป็นชิ้นๆด้วยผู้เผยพระวจนะ เราจะฆ่าพวกเขาด้วยคำที่ออกมาจากปากของเรา การพิพากษาของเจ้าเป็นเหมือนแสงที่ส่องออกไป

⁶เพราะเรามีความปรารถนาความสัตย์ซื่อ ไม่ได้ปรารถนาเครื่องบูชา และเราปรารถนาให้ความรู้ในพระเจ้ามากกว่าเครื่องเผาบูชา⁷พวกเขาไม่สัตย์ซื่อกับเรา เหมือนกับอาดัมที่ได้ละเมิดพันธสัญญา

⁸กิเลอาดเป็นเมืองของคนทำชั่ว ที่มีคราบของโลหิต⁹พวกโจรที่คอยข่มขืนคนอยู่ฉันทา พวกปุโรหิตก็รวมตัวกันฉันทา พวกเขาย่ำคนในระหว่างทางที่ไปยังเมืองเซเคน พวกเขาได้ก่ออาชญากรรมที่น่าละอาย

¹⁰ในพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล เราได้เห็นสิ่งที่ชั่วร้าย การล่วงประเวณีของเอฟราอิมก็อยู่ที่นั่น และอิสราเอลก็เป็นมลัก¹¹ยูดาห์ เจ้าก็เหมือนกัน เวลาแห่งการเก็บเกี่ยวได้ถูกกำหนดไว้แล้ว เราจะทำให้ประชากรของเรากลับสู่สภาพเดิม

Chapter 7

¹เมื่อไรที่เราต้องการรักษาอิสราเอล ความบาปของเอฟราอิมก็ปรากฏขึ้น เช่นเดียวกับการกระทำชั่วของสะมาเรียเพราะพวกเขาได้ทำการหลอกลวง ขโมยก็เข้ามา และโจรก็รวมตัวเพื่อปล้นสดมภ์ตามถนน²พวกเขาไม่รู้ตัวว่าเราได้ตั้งจำการกระทำชั่วทั้งหมดของพวกเขา บัดนี้การกระทำชั่วของพวกเขาได้ห้อมล้อมพวกเขา และได้อยู่ต่อหน้าเรา

³ด้วยความชั่วของพวกเขาทำให้กษัตริย์ยิบดี และการโคหกของพวกเขาทำให้พวกเจ้านายพอใจ⁴พวกเขาทั้งหมดต่างเป็นคนล่วงประเวณี เป็นเหมือนเตาอบที่ร้อนโดยข้างทำขนมไม่ต้องเร่งไฟตั้งแต่เนิ่นๆจนกระทั่งแป้งฟูขึ้นเองได้⁵ในวันแห่งกษัตริย์ของเรา พวกเจ้านายก็ทำตัวให้ป่วยด้วยความร้อนของเหล้าองุ่น กษัตริย์ก็เห็นด้วยและร่วมมือกับพวกที่กำลังเยาะเย้ย

Chapter 8

⁶เพราะพวกเขาใจร้อนอย่างเดาอบ พวกเขาถึงวางแผนหลอกลวงของพวกเขา ความโกรธของพวกเขาคุกรุ่นอยู่ทั้งคืน พอเช้ามาก็พลุ่ง ออกมาเหมือนเปลวไฟ⁷ พวกเขาถึงปวงต่างร้อนเหมือนเดาอบ และพวกเขากลืนกินบรรดาผู้ปกครองเหนือพวกเขา กษัตริย์ถึงปวงของพวกเขาก็ล้มลง ไม่มีใครในพวกเขาร้องเรียกหาเรา

⁸เอฟราอิมก็ร่วมกับพวกคนเหล่านั้น เอฟราอิมเป็นเหมือนขมเค็มไม่พุ่มไม้ได้พลีกลับ⁹ คนต่างชาติได้กลืนกินริ้วแรงของเขา แต่เขาไม่รู้ตัว ผมของเขาก็เริ่มหงอก แต่เขาก็ไม่รู้ตัวเอง

¹⁰ความอวดตัวของอิสราเอลเป็นพยานต่อต้านเขา แต่พวกเขาไม่กลับไปหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และไม่ได้แสวงหาพระองค์ แม้เจอเรื่องเหล่านี้¹¹ เอฟราอิมเป็นเหมือนนกพิราบ ใจเลาะและไร้สำนึก เขาเรียกหาอียิปต์ แล้วบินไปยังอัสซีเรีย

¹²เมื่อพวกเขาไป เราจะกางตาข่ายของเราจับพวกเขา เราจะนำพวกเขาลงมาเหมือนฝูงนกที่ตกลงมาจากท้องฟ้า เราจะลงโทษพวกเขาในการที่พวกเขารวมพวกกัน¹³ วัชพืชแก่พวกเขา เพราะพวกเขาได้หลงเงินไปจากเรา วัชพืชจะมายังพวกเขา พวกเขาขบฏต่อเรา! เราใครจะช่วยกู้พวกเขา แต่เขาได้พูดโกหกต่อต้านเรา

¹⁴พวกเขาไม่ได้ร้องหาเราด้วยสุดใจของพวกเขา แต่พวกเขาคำครวญบนที่นอนของพวกเขา พวกเขารวมตัวกันเพื่อชั่วและเล้าล่อรุ่นใหม่ และพวกเขาได้หันหนีไปจากเรา¹⁵ แม้เราได้ฝึกฝนพวกเขาและเสริมกำลังแขนของพวกเขา บัดนี้พวกเขาวางแผนร้ายต่อต้านเรา

¹⁶พวกเขาหันกลับ แต่พวกเขาไม่ได้หันกลับมาหาเราผู้เป็นพระเจ้าสูงสุด เขาเป็นเหมือนคนธนูที่อ่อนล้า พวกเจ้านายของพวกเขาจะล้มลงด้วยดาบเพราะสิ้นที่โอหังของพวกเขา นี่จะกลายเป็นเรื่องที่พวกเขาถูกเยาะเย้ยในแผ่นดินอียิปต์

Chapter 8

¹"จงรอดแตรเอาไว้ที่ริมฝีปากของพวกเขา! นกอินทรีตัวหนึ่งกำลังบินมาเหนือพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เพราะประชาชนได้หักล้างพันธสัญญาของเราและกบฏต่อต้านบัญญัติของเรา² พวกเขาร้องต่อเราว่า 'พระเจ้าของข้าพระองค์ พวกเราในอิสราเอลรู้จักพระองค์'³ แต่อิสราเอลได้ปฏิเสธสิ่งดี และศัตรูจะไล่ล่าเขา

⁴พวกเขาได้ตั้งบรรดากษัตริย์ แต่ไม่ใช่เราพวกเขาได้ตั้งบรรดาเจ้านาย แต่ปราศจากความรู้ของเรา ด้วยเงินและทองของพวกเขา พวกเขาได้สร้างบรรดารูปเคารพเพื่อตัวเอง แต่นั่นก็เป็นเพียงการทำให้พวกเขาถูกตัดออกไปเท่านั้น"⁵ "สะมาเรียเอ๋ย ลูกวัวของพวกเขาได้ถูกปฏิเสธ พระพิโรธของเรากำลังเผาผลาญประชาชนเหล่านี้ พวกเขาจะยังคงอยู่ในความผิดอีกนานสักเท่าใดหนอ?

⁶เพราะรูปเคารพนี้มาจากอิสราเอล คนงานได้สร้างมันขึ้นมา มันไม่ใช่พระเจ้า ลูกวัวของสะมาเรียจะถูกทำให้แตกเป็นชิ้นๆ⁷ เพราะประชาชนหว่านลมและเก็บเกี่ยวลมพายุหมุน ต้นข้าวตั้งตรงแต่ไม่ออกรวง มันไม่ออกผลเพื่อจะทำแป้งได้ ถ้ามันเจริญเติบโตเต็มที่ พวกคนต่างชาติจะกลืนมันเสีย

⁸อิสราเอลถูกกลืนกิน บัดนี้พวกเขาอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเหมือนกับเป็นบางสิ่งที่ไร้ค่า⁹ เพราะพวกเขาขึ้นไปหาอัสซีเรียเหมือนลาป่าตัวหนึ่งที่อยู่ตามลำพัง เอฟราอิมได้ว่าจ้างพวกผู้รักของตัวเอง¹⁰ แม้พวกเขาว่าจ้างพวกผู้รักจากท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย แต่บัดนี้เราจะรวบรวมพวกเขาเข้าไว้ด้วยกัน พวกเขาจะเริ่มตื่นอ่อนแอลงเพราะการกดขี่ของบรรดากษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย

¹¹เพราะเอฟราอิมได้เพิ่มจำนวนแท่นบูชาไถ่บาป แต่พวกเขาได้กลายเป็นแท่นบูชาสำหรับทำบาปแทน¹² เราสามารถจารึกบัญญัติของเราเป็นหมื่นๆ ครั้งเพื่อพวกเขา แต่พวกเขามองดูว่าเป็นบางสิ่งที่แปลกประหลาดสำหรับพวกเขา

¹³ดังเช่นเครื่องบูชาที่ถวายให้แก่เรา พวกเขาถวายเนื้อและกินเนื้อนั้น แต่เราคือพระยาห์เวห์ เราไม่ยอมรับพวกเขา บัดนี้เราคิดถึงความชั่วช้าของพวกเขา และลงโทษความบาปผิดของพวกเขา พวกเขาจะหันกลับไปยังอียิปต์¹⁴ อิสราเอลได้หลงลืมเราผู้เป็นพระเจ้าผู้สร้างของเขาแล้ว และได้สร้างพระราชวังทั้งหลาย युดาห์ได้สร้างป้อมปราการของเมืองต่างๆ มากมาย แต่เราจะส่งไฟมายังเมืองต่างๆ ของเขา ไฟนั้นจะทำลายป้อมปราการทั้งหลายของเขา

Chapter 9

¹อิสราเอลเอ๋ย อย่าขึ้นขมขื่นดี อย่าเปรมปรีดิ์เหมือนคนอื่นเลย เพราะพวกเขาคือคนไม่ซื่อสัตย์ ละทิ้งพระเจ้าของพวกเขา พวกเขารักที่จะจ่ายค่าจ้างให้หญิงโสเภณีคนหนึ่งที่ร้องเรียกเอาลานนวดข้าวทั้งหมด² แต่ลานนวดข้าวและบ่อน้ำจะไม่ให้ผลผลิตแก่พวกเขา เล้าล่อรุ่นใหม่ก็จะทำให้พวกเขาไม่สมหวัง

³พวกเขาจะไม่อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพระยาห์เวห์อีกต่อไป แต่เอฟราอิมจะหันกลับไปยังอียิปต์ และวันหนึ่งพวกเขาจะกินอาหารที่ไม่สะอาดของอัสซีเรีย⁴ พวกเขาไม่มีเล้าล่อรุ่นใหม่ให้พวกเขาเพื่อถวายแด่พระยาห์เวห์ และพวกเขาไม่เป็นที่พอพระทัยของพระองค์ เครื่องบูชาของพวกเขาเป็นเหมือนอาหารของคนไว้ทุกข์ ทุกคนที่กินมันก็เป็นมลทิน เพราะอาหารของพวกเขาที่เป็นของพวกเขาเท่านั้น มันจะไม่เข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์

⁵พวกเจ้าจะทำอะไรในวันเทศกาลตามกำหนด ในวันเทศกาลเพื่อพระยาห์เวห์อย่างนั้นหรือ?⁶ เพราะดูเถิด แม้พวกเขาจะหนีรอดพ้นจากการทำลาย อียิปต์จะ

รวบรวมพวกเขา และเมมฟิสจะฟังพวกเขาเสีย เพราะคลังทรัพย์แห่งเงินของพวกเขาจะถูกฟุ่มหนามแหลมคมปกคลุมเอาไว้ และเต็นท์ของพวกเขาจะเต็มไปด้วยหนาม

⁷วันแห่งการลงโทษกำลังมาถึง วันแห่งการแก้แค้นกำลังมา ขอให้อิสราเอลรู้ถึงสิ่งต่างๆ เหล่านี้เถิด เพราะความชั่วช้าและเจตนาร้ายอันใหญ่หลวงของพวกเขา จึงทำให้ผู้เผยพระวจนะเป็นคนโง่เขลา และผู้ได้รับการดลใจเป็นคนขาดสติ

⁸ผู้เผยพระวจนะคือคนยามของพระเจ้าของข้าพเจ้าที่เฝ้าอยู่เหนือเอฟราอิม แต่กับดักนกก็ถูกวางไว้บนเส้นทางทั้งหมดของเขา เจตนาร้ายต่อเขาก็อยู่ในพระนิเวศน์ของพระเจ้า⁹ พวกเขาได้ทำตัวเองให้เสื่อมทรามลงไปอย่างมากเหมือนอย่างในวันเหล่านั้นที่เมืองกิเบอาห์ พระเจ้าจะนึกถึงความชั่วช้าของพวกเขาและลงโทษความบาปของพวกเขา

¹⁰พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เมื่อเราค้นพบอิสราเอล ก็เหมือนกับพบผลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เมื่อเราได้พบบรรพบุรุษของพวกเขา ก็เหมือนกับได้พบผลแรกของต้นมะเดื่อ แต่พวกเขาไปหาพระบาอัลเปอร พวกเขาคิดด้วยตัวเองต่อรูปเคารพที่น่าอัศจรรย์นั้น พวกเขาจึงเป็นที่เกลียดชังเหมือนกับรูปเคารพที่พวกเขาชรักรักนั้น

¹¹ส่วนเอฟราอิม ศักดิ์ศรีของพวกเขาจะบินจากไปเหมือนนกตัวหนึ่ง จะไม่มีการกำเนิดบุตร ไม่มีการตั้งครรภ์ ไม่มีการปฏิสนธิ¹² ถึงแม้พวกเขาได้ให้กำเนิดบุตรทั้งหลาย แต่เราจะพรากพวกเขาไปโดยไม่เหลือทิ้งไว้ วัชพืชแก่พวกเขาเมื่อเราได้หันหนีจากพวกเขา!

¹³เราได้เห็นเอฟราอิมถูกปลูกขึ้นในทุ่งหญ้าเหมือนกับเมืองไทระ แต่เอฟราอิมจะให้กำเนิดบุตรทั้งหลายของเขาแก่คนที่จะฆ่าพวกเขาอย่างการุณ"¹⁴ พระยาห์เวห์ ประทานให้พวกเขาเกิด พระองค์จะประทานสิ่งใดให้แก่พวกเขาหรือ? ขอประทานครรภ์ที่แก่บุตรและกรวงอกที่ไม่มีนํ้านมให้แก่พวกเขา

¹⁵"เพราะความอธรรมของพวกเขาทั้งหมดในกิลกาล จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เราเกลียดชังพวกเขา เพราะการกระทำบาปของพวกเขา เราจะขับไล่พวกเขาออกไปจากพระนิเวศน์ของเรา เราจะไม่รักพวกเขาอีกต่อไป พวกเขาธาราการทั้งหมดของพวกเขาล้วนเป็นคนกบฏ

¹⁶เอฟราอิมป่วยเป็นโรค และรากของพวกเขาก็เหี่ยวแห้งไป พวกเขาไม่เกิดผล ถึงแม้พวกเขามีบุตรทั้งหลาย เราจะทำให้บุตรที่รักทั้งหลายของพวกเขาสิ้นชีวิต"¹⁷ พระเจ้าของข้าพเจ้าจะปฏิเสธพวกเขา เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังพระองค์ พวกเขาจะกลายเป็นคนเร่ร่อนไปท่ามกลางประชาชาติ

Chapter 10

¹อิสราเอลเป็นเถาวัลย์ที่สมบูรณ์ ที่ให้ผล ยิ่งเกิดผลมาก ก็ยิ่งมีการสร้างแท่นบูชาเพิ่มขึ้น ยิ่งแผ่นดินให้ผลผลิตมากขึ้น พวกเขาก็ปรับปรุงเสาศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของพวกเขาขึ้น²จิตใจของพวกเขาไม่สัตย์ซื่อ มาบัดนี้พวกเขาต้องรับผลแห่งความผิดของพวกเขา พระยาห์เวห์จะทรงรื้อถอนเสาศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา พระองค์จะทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของพวกเขา

³จากนั้นพวกเขาจะพูดว่า "เราไม่มีกษัตริย์ เพราะเราไม่เกรงกลัวพระยาห์เวห์ และกษัตริย์ จะทำอะไรให้เราได้?"⁴ เขาพูดไร้สาระ และทำพันธสัญญาโดยการสาบานเท็จ ดังนั้นความยุติธรรมจึงผุดขึ้นมาเหมือนวัชพืชพิษในท้องร่องนา

⁵ผู้ที่อาศัยในสะมาเรียจะเกรงกลัวเพราะลูกวัวแห่งเบธาเวน ประชาชนของมันจะไร้ทุกข์ และเหล่าปุโรหิตของรูปเคารพผู้ซึ่งมีความยินดีเหนือรูปเคารพเหล่านั้น และความงดงามของรูปเคารพ ก็จะมีทุกข์เช่นกัน แต่พวกมันไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกต่อไป พวกมันจะถูกขนไปอิสซีย์เรีย เป็นของขวัญแก่กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ เอฟราอิมจะได้รับความอับยศ และอิสราเอลจะอับอายเพราะรูปเคารพของมัน

⁷กษัตริย์สะมาเรียจะถูกทำลาย เหมือนเศษไม้ที่ลอยอยู่ในน้ำ⁸ ปุชนียสถานสูงแห่งความชั่วร้ายจะถูกทำลาย นี่คือการบาปของอิสราเอล ต้นไม้และพืชที่มีหนามจะงอกขึ้นปกคลุมแท่นบูชาทั้งหลายของพวกเขา ประชาชนจะกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "จงคลุมเราไว้!" และกล่าวแก่เนินเขาทั้งหลายว่า "จงกับเราเถิด!"

⁹อิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าทำบาปมาตั้งแต่ในสมัยของกิเบอาห์ พวกเจ้ายังคงกระทำอยู่เรื่อยมา สงครามจะไม่ตามมาทันบรรดาบุตรทั้งหลายแห่งความผิดในกิเบอาห์หรือ?

¹⁰เมื่อเราปรารภณา เราจะสั่งสอนพวกเขา บรรดาประชาชาติจะรวมตัวกันต่อต้านพวกเขา และพันธนาการพวกเขาไว้เพราะความชั่วช้าสองเท่าของพวกเขา¹¹ เอฟราอิมเป็นโคสาวที่ถูกฝึกที่ขอบนวดข้าว ดังนั้นเราจะวางแอกลงบนคออันงดงามของมัน เราจะวางแอกลงบนเอฟราอิม ยูดาห์จะใด ยาโคบจะเป็นคนคราดด้วยตนเอง

¹²จงหว่านความชอบธรรมเพื่อตัวพวกเขาเอง และเก็บเกี่ยวผลของพันธสัญญาอย่างสัตย์ซื่อ จงโลกที่ยังไม่ได้ใด เพราะนี่เป็นเวลาที่จะแสวงหาพระยาห์เวห์จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา และหลังความชอบธรรมลงบนพวกเขา¹³ พวกเขาได้ให้ความชั่วร้าย เก็บเกี่ยวความอยุติธรรม พวกเขาได้กินผลของการโกหก เพราะว่าพวกเขาว่างใจในแผนงานของพวกเขา และกำลังหาหารจำนวนมากของพวกเขา

¹⁴ดังนั้นความวุ่นวายของสงครามจะเกิดขึ้นท่ามกลางประชาชนของพวกเขา และทุกเมืองที่มีป้อมปราการของพวกเขาจะถูกทำลาย มันจะเป็นเหมือนซัลมัน

ได้ทำลายเมืองเบราร์เบลในวันแห่งสงคราม เมื่อมารดาพร้อมกับบุตรทั้งหลายของพวกเขาถูกทุบตีอย่างรุนแรง¹⁵ ดังนั้นมันจะเกิดขึ้นกับพวกเขา เบรเอล เพราะความชั่วร้ายที่ยิ่งใหญ่ของพวกเขา ในเวลารุ่งเช้ากษัตริย์อิสราเอลจะถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิง

Chapter 11

¹ ครั้นอิสราเอลยังเป็นเด็กอยู่ เราก็รักเขา เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากอียิปต์² แต่ยิ่งเราเรียกเขามากเท่าไร เขาก็ถอยห่างเราไป เขากวายนครือภูเขาแก่พระบาอัล และเผาเครื่องหอมแก่รูปเคารพ

³ กระนั้นเราเป็นคงสอนให้เขาฟังเรา และเราก็จับเขากิ่งหลายไว้แต่พวกเขาไม่รู้ว่าเราดูแลห่วงใยพวกเขา⁴ เรานำพวกเขาด้วยแสงแห่งมนุษยธรรม และปลอบแห่งความรัก เราทำให้แอกที่ขากรรไกรของเขาเบาลง เราโน้มตัวหาเขาและเลี้ยงดูพวกเขา

⁵ เราจะกลับไปยังแดนอียิปต์ไหม? และอัสซีเรียจะปกครองพวกเขาเพราะเขาปฏิเสธที่จะกลับมาหาเราหรือ?⁶ ดาบจะตกแก่บรรดาหัวเมืองของเขา และทำลายสลักประตูของพวกเขา มันจะทำลายพวกเขาเพราะแผนการทั้งหลายของพวกเขา⁷ ประชากรของเราตั้งใจห่างเหินไปจากเรา แอกจึงติดตัวเขาอยู่ไม่มีใครช่วยเขาได้

⁸ โอ เอฟราอิม เราจะทิ้งเขาได้อย่างไร? โออิสราเอล เราจะโยนเขาให้ผู้อื่นได้หรือ? เราจะปล่อยให้เขาเป็นเหมือนอัทมาห์ได้หรือ? เราจะทำให้เขาเหมือนเมืองเศโบบัธได้หรือ? จิตใจของเขาว่าวน ความเมตตาของเราที่คุกรุ่นขึ้น⁹ เราจะไม่ลงโทษเขาเพราะความโกรธของเรา เราจะไม่ทำลายเอฟราอิมอีก เพราะเราเป็นพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์ เราเป็นผู้บริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเขา เราจะไม่มาด้วยความโกรธอีก

¹⁰ เขาจะติดตามพระยาห์เวห์ไป และพระองค์จะแผดพระสุรเสียงดุสงโศการาม แล้วเมื่อพระองค์ทรงแผดพระสุรเสียง พวกเขาจะมาด้วยตัวสั่นด้วยความยำเกรง จากทิศตะวันตก¹¹ เขาจะมาด้วยหวาดหวั่นเหมือนนกที่มาจากอียิปต์ เหมือนนกพิราบจากแดนอัสซีเรีย แล้วเราจะให้พวกเขาอยู่ในบ้านของเขา พระยาห์เวห์ตรัสดังนั้น

¹² เอฟราอิมล่อมเราไว้ด้วยความนุสา และชาวอิสราเอลก็เต็มไปด้วยความหลอกลวง แต่ยูดาห์ยังดำเนินไปกับเรา พระเจ้า และสัตย์ซื่อต่อเรา พระเจ้าองค์บริสุทธิ์

Chapter 12

¹ เอฟราอิมเลี้ยงตนด้วยนม และตามหลังสมตะวันออก เขายังคงเพิ่มการโกหกและความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาทำพันธสัญญากับอัสซีเรียและลำเลียงน้ำมันมะกอกไปอียิปต์² พระยาห์เวห์ได้ทรงมีคดีความกับยูดาห์และจะทรงลงโทษยาโคบในสิ่งที่เขาได้กระทำ พระองค์จะทรงตอบแทนเขาตามการกระทำของเขา

³ ในครรภ์ของมารดานั้น ยาโคบได้ยึดสันเกาพี่ชายของเขา และในวัยที่เขเป็นผู้ใหญ่ เขาได้ปล้ำสู้กับพระเจ้า⁴ เขาปล้ำสู้กับทูตสวรรค์และมีชัย เขาได้ร้องไห้และขอความเมตตา เขาพบพระเจ้าที่เบรเอล ที่นั่นพระเจ้าได้ตรัสกับเขา

⁵ นี่คือนามของพระเจ้าแห่งเจ้าของ "ยาห์เวห์" คือพระนามของพระองค์ที่จะได้รับการเรียกขาน⁶ ดังนั้นจงกลับมาหาพระเจ้าของเจ้า จงรักษาความสัตย์ซื่อแห่งพันธสัญญาและความยุติธรรม และจงรอคอยพระเจ้าของเจ้าอยู่เสมอ

⁷ บรรดาพ่อค้ามีตราขังที่โยงอยู่ในมือของพวกเขา พวกเขารักที่จะฉ้อโกง⁸ เอฟราอิมกล่าวว่า "ข้าได้กลายเป็นคนมั่งมีอย่างแน่นอน ข้าได้มั่งมีด้วยตัวข้าเอง ในงานทุกอย่างของข้า พวกเขาจะไม่พบความชั่วช้าใดๆ หรือพบสิ่งใดๆ ที่จะเป็นบาปในตัวข้า"

⁹ "เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้าตั้งแต่แผ่นดินอียิปต์ เราจะทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในถิ่นที่อีกครั้ง เหมือนสมัยที่มีเทศกาลที่กำหนดไว้¹⁰ เราพูดกับพวกผู้เผยพระวจนะ และเราให้มีมิตรแก่พวกเขามากมายสำหรับพวกเขา โดยทางผู้เผยพระวจนะเราได้ให้คำอุปมา

¹¹ ถ้ามีความชั่วในกิเลอาดจริง เขากิ่งหลายก็ไม่มีคำอย่างแน่นอน ในกิเลอาดพวกเขาได้ถวายเป็นเครื่องบูชา แก่นบูชาของพวกเขาเหมือนกองหินอยู่บนรอยไถในท้องนา¹² ยาโคบได้หนีไปยังแผ่นดินอารัม อิสราเอลได้ทำงานเพื่อจะได้ภรรยา และเขาได้เลี้ยงฝูงแกะเพื่อจะได้ภรรยา

¹³ พระยาห์เวห์ได้ทรงนำอิสราเอลออกมาจากอียิปต์โดยผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง และโดยผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งพระองค์ทรงดูแลพวกเขา¹⁴ เอฟราอิมทำให้พระยาห์เวห์กริ้วอย่างขมขื่น ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาจะทิ้งพระโลหิตของพระองค์ไว้บนตัวเขาและจะสนองตอบเขาด้วยความอดสูของพระองค์

Chapter 13

¹ เมื่อเอฟราอิมพูด ก็มีการสั่นสะเทือน เขายกย่องตัวเองในอิสราเอล แต่เขาได้ทำความผิด เพราะการนบถของพระบาอัล แล้วเขาก็ตาย² ตอนนี้ พวกเขาที่ยังทำบาปมากขึ้น พวกเขาทำรูปหล่อจากเงินเป็นรูปเคารพที่ทำอย่างสุดฝีมือเท่าที่จะทำได้ พวกเขาทุกคนเป็นช่างฝีมือ คนกล่าวถึงพวกเขาว่า "คนเหล่านี้เป็นคนที่ถวายเป็นเครื่องบูชากรูบลูกวัว"

³เพราะฉะนั้น พวกเขากลายเป็นเหมือนเมฆในยามเช้า เป็นเหมือนน้ำค้างที่หายไปแต่เช้าตรู่ เป็นเหมือนเกลบที่ถูกลมพัดไปจากลานนวดข้าว และเป็นเหมือนควันที่ออกมาจากปล่องไฟ

⁴เพราะเราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า ตั้งแต่แผ่นดินอียิปต์ เจ้าต้องรับรู้ว่ามีพระอื่นใด นอกจากเรา เจ้าต้องรับรู้ว่ามีผู้ช่วยให้รอดอื่นใด⁵ เรารู้ว่าเจ้าอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่แห้งผาก⁶ เมื่อเจ้ามีทุ่งหญ้า แล้วเจ้าก็กินจนอิ่ม แล้วเมื่อเจ้าอิ่มหนำแล้ว ใจของเจ้าก็พองขึ้น เพราะเหตุผลนี้ เจ้าจึงลืมเรา

⁷เราจะเป็นเหมือนดังสิงโตต่อพวกเขา เราจะซุ่มคอยตามทางอย่างเสือดำ⁸ เราจะจู่โจมพวกเขาอย่างกับหมื่นที่ลูกของมันถูกขโมยไป เราจะฉีกอกของพวกเขา และเราจะกลืนกินพวกเขาอย่างกับสิงโต เราจะฉีกเขาเป็นชิ้นๆ อย่างกับสัตว์ป่า

⁹เราจะทำลายพวกเขา เจ้า อิสราเอล ใครจะช่วยพวกเขาได้?¹⁰ ตอนนี้ ฤทธิ์เดชของเจ้าที่จะช่วยเจ้าให้ปลอดภัยในทุกเมืองของเจ้าอยู่ที่ไหน? ผู้ปกครองของเจ้า คนที่เจ้าได้กล่าวกับเราว่า 'ขอประทานฤทธิ์เดชและเจ้านายแก่ข้าพระองค์เถิด อยู่ที่ไหน?'¹¹ เราได้ให้ฤทธิ์แก่พวกเขาด้วยความโกรธของเรา และเราก็เอาเขาไปด้วยความพิโรธของเรา

¹²ความชั่วร้ายของเอฟราอิมพอกพูนขึ้น ความผิดของเขาก็พอกพูนขึ้น¹³ การเจ็บท้องคลอดบุตรจะมาถึงเขา แต่เขาเป็นบุตรชายที่ไร้ปัญญา เพราะเมื่อถึงเวลาที่จะคลอด เขาก็ไม่คลอดออกมาจากครรภ์

¹⁴เราจะช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของแดนคนตายหรือ? ความตาย วัฏธของเจ้าอยู่ที่ไหน แดนคนตาย ความพินาศของเจ้าอยู่ที่ไหน? ความเมตตาได้ถูกซ่อนจากสายตาของเราแล้ว"

¹⁵แม้ว่า เอฟราอิมได้เจริญรุ่งเรืองท่ามกลางพี่น้องของเขา ลมตะวันออกก็จะมา ลมของพระยาห์เวห์ก็จะพัดจากถิ่นทุรกันดารเข้ามา น้ำพุของเอฟราอิมจะเหือดแห้งไป และบ่อของเขาที่จะไม่มีน้ำ ศัตรูของเขาจะปล้นเอาของมีค่าทุกอย่างไปจากคลังของเขา

¹⁶สะมาเรียจะมีความผิด เพราะเธอได้กบฏต่อพระเจ้าของเธอ พวกเขาจะล้มลงด้วยดาบ ลูกอ่อนของพวกเขาจะถูกฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆ และหญิงมีครรภ์ก็จะถูกผ่าท้อง

Chapter 14

¹อิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ที่เจ้าได้ลืมลงก็เพราะความบาปผิดของเจ้า² จงนำถ้อยคำของเจ้ามาและกลับมาหาพระยาห์เวห์ ภูสพระองค์ว่า "ขอโปรดยกความบาปผิดทั้งปวงของพวกเขา และทรงรับสิ่งที่ดี เพื่อพวกเขาจะได้ถวายผลแห่งริมฝีปากของพวกเขาแด่พระองค์

³อิสซีย์จะไม่ช่วยพวกเขา เราจะไม่ขึ้นเขาไปสู่สงคราม และเราจะไม่พูดกับสิ่งที่มือเราสร้างอีกต่อไปว่า 'พระองค์เป็นพระทั้งหลายของพวกเขา' เพราะลูกกำพร้าพ่อได้พบความเมตตาในพระองค์"

⁴"เราจะรักษาเขาให้ห่างจากการหันหนีของพวกเขา เราจะรักเขาอย่างไม่มีเงื่อนไขอะไร เพราะความโกรธของเราได้หันออกไปจากเขาแล้ว⁵ เราจะเป็นเหมือนน้ำค้างแก่อิสราเอล เขาจะเบ่งบานดังเช่นดอกลิลลี่ และจะหยั่งรากเหมือนต้นสนซีดาร์ในเลบานอน⁶ กิ่งก้านเขาจะขยายออก ความงดงามของเขาจะเป็นเหมือนต้นมะกอกเทศ และกลิ่นหอมของเขาเป็นเหมือนต้นสนซีดาร์ ในเลบานอน

⁷พวกที่อยู่ใต้ร่มเงาของเขาก็จะกลับมา พวกเขาจะฟื้นขึ้นเหมือนเมล็ดข้าว และผลิดอกเหมือนต้นองุ่น ชื่อเสียงของเขาจะเป็นเหมือนเหล้าองุ่นแห่งเลบานอน⁸ เอฟราอิมเอ๋ย เราเกี่ยวข้องกับรูปเคารพ? เราจะตอบเขาและดูแลเขา เราเป็นเหมือนต้นสนสามใบที่มีใบเขียวสดอยู่เสมอ ผลของเจ้าเกิดขึ้นได้ก็เพราะเรา

⁹ใครคือผู้ฉลาดที่เขาจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้? ใครที่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ เพื่อเขาจะได้รู้เรื่องเหล่านี้? เพราะทางของพระยาห์เวห์ก็ถูกต้อง คนชอบธรรมจะเดินในทางนั้น แต่คนกบฏจะสะดุดล้มลงในทางนั้น

JOEL

Chapter 1

¹นี่คือพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่มาถึงโยเอลบุตรชายของเปรุเอล² "ท่านผู้ใหญ่ทั้งหลาย จงฟังเรื่องนี้ และท่านทุกคนผู้อาศัยในแผ่นดิน จงฟัง สิ่งนี้ได้เคยเกิดขึ้นในสมัยของพวกท่าน หรือในสมัยของบรรพบุรุษของพวกท่านหรือ?³ จงบอกเกี่ยวกับเรื่องนี้กับบุตรทั้งหลายของพวกท่าน และให้บุตรทั้งหลาย ของท่านบอกบุตรทั้งหลาย ของพวกเขา และให้บุตรทั้งหลาย ของพวกเขาบอกกับชนรุ่นต่อไป

⁴สิ่งที่เหลือจากฝูงต๊กแตนป่าทั้งกินแล้ว ต๊กแตนใหญ่ก็จะกินเสีย สิ่งที่เหลือจากต๊กแตนใหญ่กินแล้ว ต๊กแตนกระโดดก็จะกินเสีย สิ่งที่เหลือจากต๊กแตนกระโดดกินแล้ว หนอนผีเสื้อก็จะกินเสีย⁵ เจ้าพวกซีมาเอ๋ย จงตื่นขึ้นและร้องไห้ เจ้าพวกนักดื่มเหล้าองุ่นเอ๋ย จงคร่ำครวญ เพราะเหล้าองุ่นหวานได้ถูก

ตัดขาดจากพวกเจ้าแล้ว⁶ เพราะชนชาติหนึ่งที่มีกำลังและมีจำนวนนับไม่ถ้วนได้ขึ้นมานบนแผ่นดินของข้าพเจ้า ฟันของเขาคือเขี้ยวของสิงโต และเขามีเขี้ยวของสิงโตตัวเมีย

⁷ เขาได้ทำให้สวนองุ่นของข้าพเจ้าเป็นสถานที่ที่น่าสะพรึงกลัว และเขาได้ลอกเปลือกต้นมะเดื่อของข้าพเจ้าจนเกลี้ยง เขาได้ลอกเปลือกของมັນและโยนทิ้งไป กิ่งเหล่านั้นก็ถูกทำให้ขาวเกลี้ยง⁸ จงคร่ำครวญเหมือนกับสาวพรหมจารีที่ได้สวมผ้ากระสอบ เพราะความตายของสามีหนุ่มของนาง⁹ เครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่ถูกตัดขาดไปจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์ บรรดาปุโรหิตผู้ที่ปรนนิบัติพระยาห์เวห์ก็โสโครกเศร้า

¹⁰ กุ่งนาภีได้รับความเสียหาย พื้นดินก็โสโครกเศร้า เพราะข้าพเจ้าได้ถูกทำลาย เหล่าองุ่นใหม่ก็เหือดแห้งไป น้ำมันก็ขาดไป¹¹ เจ้าชาวนาทิงหลายเอ๋ย จงอับอาย และเจ้าพวกคนเพาะปลูกสวนองุ่น จงคร่ำครวญ ในเรื่องข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ เพราะการเก็บเกี่ยวจากกุ่งนาภีได้สูญสิ้นไป¹² เกาฮุนก็ได้เหี่ยวเฉาไป และต้นมะเดื่อก็ได้เหี่ยวแห้งไป ต้นกับทิม รวมทั้งต้นอินทผลัม และต้นแอปเปิลด้วย ต้นไม้ทุกต้นในกุ่งนาภีได้เหี่ยวเฉาไป เพราะความยินดีได้มลายหายไปจากพงศ์พันธุ์ของมนุษย์

¹³ ท่านปุโรหิตทั้งหลายเอ๋ย จงสวมผ้ากระสอบและคร่ำครวญ ท่านผู้ปรนนิบัติรับใช้ที่แท่นบูชา จงร้องไห้ ท่านผู้รับใช้พระเจ้าของข้าพเจ้าเอ๋ย จงมานอนค้างคืนโดยสวมผ้ากระสอบ เพราะเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาได้ขาดหายไปจากพระนิเวศของพระเจ้า¹⁴ จงเรียกประชุมถืออดอาหารบริสุทธิ์ และเรียกประชุมบริสุทธิ์ จงรวบรวมบรรดาผู้ใหญ่และทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินมาที่พระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และร้องทูลต่อพระยาห์เวห์¹⁵ อนิจจา เพราะวันนั้น เพราะวันของพระยาห์เวห์ได้มาถึงแล้ว วันนั้นจะมาถึงด้วยการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

¹⁶ อาหารที่ได้ขาดไปต่อหน้าต่อตาของพวกเรา ความร่าเริงและชื่นชมยินดีได้หายไปจากพระนิเวศของพระเจ้าของเราไม่ใช่หรือ?¹⁷ เมล็ดพืชได้เบ้าเปื้อนอยู่ใต้ก้อนดิน ยุ่งวางก็ว่างเปล่า และโรงนาทั้งหลายก็ได้พังทลาย เพราะข้าพเจ้าได้เหี่ยวเฉาไป¹⁸ พวกสัตว์ก็ได้ร้องครวญคราง ผูกโคก็กำลังทุกข์ทรมาน เพราะพวกมันไม่มีทุ่งหญ้าเลย ผูกแกะก็ทุกข์ทรมานด้วย

¹⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ เพราะไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารไปจนหมดสิ้นแล้ว และเปลวไฟได้เผาไหม้ต้นไม้ทุกต้นในกุ่งนา²⁰ แม้แต่บรรดาสัตว์ในกุ่งนาที่โหยหาพระองค์ เพราะธารน้ำได้แห้งเหือดไป และไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารจนหมดสิ้น

Chapter 2

¹ จงเป่าแตรในศิโยน และจงเปล่งเสียงเตือนภัยบนภูเขาบริสุทธิ์ของเรา ให้ทุกคนที่อาศัยในแผ่นดินนั้นตัวสั่นด้วยความกลัว เพราะวันแห่งพระยาห์เวห์กำลังมา แม้คนเดียว วันนั้นใกล้เข้ามา² วันนั้นเป็นวันที่มืดและสลับ วันที่มีเมฆและความมืดทึบ เหมือนยามเข้ามืดที่แผ่คลุมบนภูเขา กองทัพที่ใหญ่โตและทรงอำนาจกำลังใกล้เข้ามาแล้ว ไม่เคยมีกองทัพใดเป็นเหมือนอย่างนี้ และหลังจากนี้ จะไม่มีอีกต่อไปหลายชั่วอายุคน

³ ไฟกำลังเผาผลาญทุกสิ่งที่อยู่ข้างหน้ามันและเปลวไฟกำลังลุกไหม้ข้างหลังมัน แผ่นดินนั้นเป็นเหมือนกับสวนเอเดนข้างหน้ามัน แต่ข้างหลังมันมีถิ่นทุรกันดารที่ถูกทำลาย แม้คนเดียว ไม่มีสิ่งใดที่จะหนีรอดจากมันไปได้⁴ ลักษณะของกองทัพนั้นเป็นเหมือนกับฝูงม้า และพวกมันวิ่งเหมือนกับทหารม้า⁵ พวกมันกระโดดเสียงดังเหมือนกับรถม้าศึกบนยอดเขาทั้งหลาย เหมือนกับเสียงของเปลวไฟร้อนแรงที่เผาผลาญต่อข้าว เหมือนกับกองทัพที่เกรียงไกรที่พร้อมทำสงคราม

⁶ เมื่อพวกมันปรากฏตัว ประชาชนก็อยู่ในความทุกข์ระทม และใบหน้าของพวกเขาก็ซีดไป⁷ พวกมันวิ่งเหมือนพวกนักรบที่เก่งกล้า พวกมันปั่นกำแพงเหมือนกับพวกทหาร พวกมันเดินขบวนมา แต่ละตัวก้าวเป็นจังหวะและไม่แตกแถวของพวกมัน⁸ ต่างก็ไม่ชนกันเลย พวกมันเดินขบวน ต่างก็เดินในทางของมัน พวกมันลุยฝ่าด่านป้องกันและไม่หลุดออกไปจากแถว

⁹ พวกมันรีบเร่งไปยังเมืองนั้น พวกมันวิ่งขึ้นไปบนกำแพง พวกมันปั่นเข้าไปในบ้านเหล่านั้น และพวกมันผ่านเข้าไปทางหน้าต่างเหมือนกับพวกขโมย¹⁰ แผ่นดินโลกก็สั่นไหวอยู่ต่อหน้าพวกมัน กองฟ้าก็สั่นสะเทือน ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์มืดไป และดวงดาวทั้งหลายก็หยุดส่องแสง

¹¹ พระยาห์เวห์ทรงเปล่งพระสุรเสียงต่อหน้ากองทัพของพระองค์ เพราะพวกนักรบของพระองค์มีจำนวนมหาศาล เพราะพวกมันมีกำลัง พวกมันที่จะทำให้พระบัญชาของพระองค์สำเร็จ เพราะวันแห่งพระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวมาก ใครจะรอดจากวันนั้นไปได้?¹² พระยาห์เวห์ตรัสว่า "แต่จนถึงบัดนี้ จงกลับมาหาเราด้วยสุดใจของพวกเจ้า จงอดอาหาร จงร้องไห้คร่ำครวญ และโสโครกเศร้า"

¹³ จงฉีกใจของพวกเจ้า และไม่ใช่แค่ฉีกเสื้อผ้าของเจ้า และจงหันกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า เพราะพระองค์ทรงพระคุณและเปี่ยมด้วยพระเมตตา กริ้วข้าและบริบูรณ์ในความสัตย์ซื่อตามพันธสัญญา และพระองค์อาจจะทรงโปรดเห็นกลับจากการลงโทษ¹⁴ ใครจะรู้? พระองค์อาจจะทรงหันมาและสงสาร และพระองค์จะทรงเหลือพระพรไว้ข้างหลังพระองค์ คือเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าหรือไม่?

¹⁵ จงเป่าแตรในศิโยน จงเรียกให้อดอาหารบริสุทธิ์ และจงเรียกประชุมบริสุทธิ์¹⁶ จงรวบรวมประชากร จงเรียกให้มาประชุมบริสุทธิ์ จงประชุมบรรดาผู้อาวุโส จงรวบรวมเด็กๆ และการกนิมน จงให้เจ้าบ่าวออกมาจากห้องของพวกเขามา จงให้เจ้าสาวออกมาจากเรือนหอของพวกเขามา¹⁷ จงให้บรรดาปุโรหิต ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ ร้องไห้คร่ำครวญอยู่ระหว่างเฉลียงกับแท่นบูชานั้น ให้พวกเขาถูว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงไว้ชีวิตประชากรของพระองค์ และขออย่าทรงทำให้มรดกของพระองค์เป็นที่เหยียดหยาม อย่าให้ชนชาติทั้งหลายเย้ยหยันพวกเขา ทำโมจิจะให้คนเหล่านั้นพูดท่ามกลางชนชาติทั้งหลายว่า 'พระเจ้าของพวกเขาอยู่ที่ไหน?'"

¹⁸แล้วพระยาห์เวห์ทรงหวงแหวแผ่นดินของพระองค์ และได้ทรงส่งสารประชากรของพระองค์¹⁹พระยาห์เวห์ได้ทรงตอบประชากรของพระองค์ว่า "ดูเถิด เรา จะส่งข้าว เหล้าฟองใหม่ และน้ำมันให้แก่พวกเจ้า พวกเจ้าจะพอใจกับสิ่งเหล่านั้น และเราจะไม่ทำให้พวกเจ้าได้รับความอับอายท่ามกลางชนชาติทั้งหลายอีกต่อไป"²⁰เราจะเอาพวกที่รุกรานทางเหนือออกไปให้ห่างไกลจากพวกเจ้า และจะขับไล่พวกมันไปยังแผ่นดินที่แห้งแล้งและร้างเปล่า กองทัพหน้าของพวกมันจะไป ทางทะเลตะวันออก และกองหลังจะไปทางทะเลตะวันตก กลิ่นเหม็นคloyของมันจะขึ้นมา และกลิ่นเหม็นเน่าของมันจะขึ้นมา" แต่ทีเดียว พระองค์ได้ทรง กระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่

²¹อย่ากลัวเลย แผ่นดินเอ๋ย จงยินดีและเปรมปรีดิ์เถิด เพราะพระยาห์เวห์จะทรงทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่²²อย่ากลัวเลย ฝูงสัตว์ป่าในทุ่งนาเอ๋ย เพราะบรรดาทุ่งหญ้าจะ งอกงาม ต้นไม้ก็จะเกิดผลของพวกมัน และบรรดาต้นมะเดื่อ และเถาพุ่มจะออกผลอย่างบริบูรณ์²³จงยินดีเถิด ประชากรแห่งศิโยน จงเปรมปรีดิ์ในพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า เพราะพระองค์จะประทานฝนตื้นฤดูเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม และเมฝนลงมาให้แก่พวกเจ้า ฝนตื้นฤดูและฝนปลายฤดูอย่างที่ไม่ เคยมีมาก่อน

²⁴ลานบวดข้าวจะเต็มด้วยข้าวสาลี ถังต่างๆ ก็จะเอ่อล้นด้วยเหล้าฟองใหม่และน้ำมัน²⁵"เราจะให้บรรดาปีของเจ้าคืนสู่สภาพเดิม คือพืชผลที่ผู้ตักเก็บ ตักเก็บใหญ่ ตักเก็บที่กักกิน และตักเก็บที่ทำลายได้กินไป ที่เป็นกองทัพอันเที่ยงไครของเราที่เราได้ส่งมาท่ามกลางพวกเจ้า

²⁶พวกเจ้าจะกินอย่างบริบูรณ์และอิ่มหนำ และสรรเสริญพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้ทรงทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกเจ้า และเราจะไม่ นำความอับอายมาเหนือประชากรของเราอีก²⁷พวกเจ้าจะรู้ว่าเราอยู่ท่ามกลางอิสราเอล และรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า และไม่มีพระอื่นใดอีก และเราจะไม่นำความอับอายมาเหนือประชากรของเราอีกเลย

²⁸ต่อมาภายหลัง เราจะเทพระวิญญาณของเราลงมาเหนือมนุษย์ทุกคน และบรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของพวกเจ้าจะเผยพระวจนะ พวกคนชราของพวก เจ้าจะฝัน พวกคนหนุ่มของพวกเจ้าจะเห็นนิมิต²⁹ในสมัยนั้น เราจะเทพระวิญญาณของเราลงมา เหนือคนรับใช้ชายหญิง³⁰เราจะสำแดงการอัศจรรย์ในท้องฟ้า และบนแผ่นดินโลก เป็นเลือด ไฟ และลำคาวน

³¹ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด และดวงจันทร์กลายเป็นเลือด ก่อนวันอันยิ่งใหญ่และน่ากลัวจะมาถึง³²แล้วจะเป็นดังนี้ ทุกคนที่ร้องออกพระนามของพระ ยาห์เวห์จะรอด เพราะจะมีคนเหล่านั้นที่หนีรอดไปได้บนภูเขาศิโยนและในกรุงเยรูซาเล็ม ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้ และท่ามกลางผู้ที่รอดชีวิต คือคนเหล่านั้นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเรียก

Chapter 3

¹ดูเถิด ในสมัยนั้น และในเวลานั้น เมื่อเรานำพวกเชลยของยูดาห์และเยรูซาเล็มกลับมา²เราจะรวบรวมชนชาติทั้งหมด และนำเขากิ่งหลายลงมายังหุบเขาเยโฮซาฟัท เราจะพิพากษาพวกเขาที่นั่น เหตุเพราะประชากรของเราและอิสราเอลที่เป็นมรดกของเรา ผู้ซึ่งถูกพวกเขากระจัดกระจายไปท่ามกลางชนชาติต่างๆ และเพราะพวกเขาได้แบ่งแยกแผ่นดินของเรา³พวกเขาได้จับฉลากแบ่งประชากรของเรา และได้ค้าเด็กผู้ชายไปเป็นโสเภณี และได้ขายเด็กผู้หญิงเพื่อแลกกับ เหล้าฟอง เพื่อที่พวกเขาจะได้ดื่มกัน

⁴บัดนี้ ข้าพเจ้าจึงไครเรไร ไคระ ไชดอน และดินแดนทุกแห่งของฟีลิสเตีย? พวกเจ้าจะตอบได้เรารึหรือ? ถ้าพวกเขาทำการตอบได้เรา เราก็ทำให้การ ตอบได้ของพวกเขากลับไปบนศีรษะของพวกเขาเองทันที⁵เพราะพวกเขาได้เอาเงินและทองคำของเราไป และพวกเขาได้นำทรัพย์สมบัติที่มีค่าของเราไปไว้ใน วิหารทั้งหลายของพวกเขา⁶พวกเขาได้ขายคนยูดาห์และคนเยรูซาเล็มให้กับพวกกรีก เพื่อที่จะย้ายพวกเขาออกไปไกลจากเขตแดนของพวกเขา

⁷ดูเถิด เรากำลังเฝ้าพวกเขาให้ออกมาจากสถานที่ซึ่งพวกเขาได้ขายพวกเขาไปนั้น และจะกลับคืนไปบนบ่อนศีรษะของพวกเขา⁸เราจะขายบรรดาบุตรชายและ บุตรหญิงของพวกเจ้า ด้วยมือของคนยูดาห์ พวกเขาจะขายคนเหล่านั้นให้กับคนเสบา ไปยังชนชาติที่อยู่ห่างไกล เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้แล้ว⁹จงประกาศ เรื่องนี้ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย 'จงเตรียมตัวพวกเจ้าเองเพื่อทำสงคราม จงเฝ้าใจพวกคนที่เก่งกล้าทั้งหลาย ให้พวกเขาเข้ามาใกล้ ให้พวกคนแห่งสงคราม ทั้งหมดขึ้นไป

¹⁰จงตีฝ่าโกลาของพวกเจ้าให้เป็นดาบ และตีมีดลิดแขนงให้เป็นหอก ให้คนอ่อนแอพูดว่า "ข้าเข้มแข็ง"¹¹จงรีบมาเถิด บรรดาชนชาติทั้งหมดที่อยู่ใกล้เคียง จงรวบรวมพวกเจ้าเองมาอยู่รวมกันที่นั่น พระยาห์เวห์ทรงนำนักรบที่เก่งกล้าของพระองค์ลงมา¹²ให้ชนชาติทั้งหลายปลุกตนเองให้ตื่นขึ้น และขึ้นมายัง หุบเขาเยโฮซาฟัท เพราะที่นั่น เราจะนั่งพิพากษามชนชาติทั้งหลายที่อยู่โดยรอบทั้งหมด

¹³จงเอาเคียวมา เพราะถึงฤดูเกี่ยวแล้ว มาเถิด จงย่ำฟองุ่น เพราะบ่อย่ำฟองุ่นก็เต็ม ถังเก็บก็ล้นแล้ว เพราะความชั่วร้ายของพวกเขามากมายเหลือเกิน"¹⁴มี ความโกลาหล ความโกลาหลในหุบเขาแห่งการพิพากษา เพราะวันแห่งพระยาห์เวห์ได้ใกล้เข้ามาในหุบเขาแห่งการพิพากษา¹⁵ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ก็มืดไป ดวงดาวทั้งหลายก็อับแสง

¹⁶พระยาห์เวห์จะทรงเปล่งพระสุรเสียงคำรามจากศิโยน และทรงเปล่งพระสุรเสียงขึ้นจากเยรูซาเล็ม ท้องฟ้าและแผ่นดินโลกจะหวั่นไหว แต่พระยาห์เวห์จะ ทรงเป็นที่ยำเกรงให้กับประชากรของพระองค์ และเป็นป้อมปราการให้แก่คนอิสราเอล¹⁷ดังนั้น พวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้สถิตในศิ โยนาภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา แล้วเยรูซาเล็มจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และไม่มีการทัพใดจะยกผ่านเมืองนั้นได้อีก¹⁸เมื่อมาถึงวันนั้นที่บรรดาภูเขจะมีเหล้า ฟองุ่นหวานหยดออกมา และบรรดาเนินเขาจะมีน้ำนมล้นไหลออกมา ลำธารทุกสายของยูดาห์จะมีน้ำไหล และจะมีน้ำพุออกมาจากพระนิเวศแห่งพระยาห์เวห์ และมารดหุบเขาซีกม

¹⁹อียิปต์จะกลายเป็นที่ร้างเปล่า และเอโดมจะกลายเป็นถิ่นทุรกันดารที่ร้างเปล่า เพราะความทารุณที่ได้ทำต่อคนยูดาห์ เพราะพวกเขาได้หลั่งเลือดผู้ไร้ความผิดในแผ่นดินของพวกเขา²⁰แต่ยูดาห์จะได้อาศัยอยู่ตลอดไป และเยรูซาเล็มจะได้อาศัยอยู่ตลอดไป จากชนรุ่นหนึ่งไปยังชนอีกรุ่นหนึ่ง²¹เราจะแก้แค้นแทนโลหิตของพวกเขาที่เรายังไม่ได้แก้แค้น" เพราะพระยาห์เวห์สถิตในศิโยน

AMOS

Chapter 1

¹เหล่านี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับอิสราเอลที่อาโมส ผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งในเมืองเทโคอาได้รับการเปิดเผยสำแดง ท่านได้รับสิ่งเหล่านี้ในรัชกาลอุสซียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัมพระราชโอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอล ก่อนแผ่นดินไหวสองปี

²ท่านได้กล่าวว่า "พระยาห์เวห์จะทรงเปล่งพระสุรเสียงคำรามจากศิโยน พระองค์จะทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ขึ้นจากกรุงเยรูซาเล็ม กุ่มหญ้าทั้งหลายของบรรดาผู้เลี้ยงแกะก็จะแห้งไป ยอดของภูเขาเคธเมสก็จะเหี่ยวแห้ง"³นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะบาปของดามัสกัสทั้งสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หันการลงโทษไปเสีย เพราะพวกเขาได้นวดกิเลอาดด้วยเครื่องนวดเหล็ก

⁴เราจะส่งไฟเข้าไปในเรือนของซาซาเอล และไฟจะกลืนกินป้อมปราการของเบนฮาดัด⁵เราจะหักดาสดประตูของดามัสกัส และตัดผู้อาศัยอยู่ในหุบเขาอาเวน และผู้ที่ถือคทาในเบรเอเดน ประชาชนของอารัมจะไปเป็นเชลยเมืองคิร" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

⁶นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะความบาปของกาซาทั้งสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หันการลงโทษไปเสีย เพราะพวกเขาได้กวาดเอาประชาชนทั้งหมดไปเป็นเชลย เพื่อส่งมอบเชลยเหล่านั้นให้แก่เอโดม⁷เราจะส่งไฟมาบนกำแพงของกาซา และไฟจะกลืนกินป้อมปราการทั้งหลายของเมืองนั้น

⁸เราจะตัดผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองอัสโดดและผู้ที่ถือคทาจากเมืองอัสเคโลนออกเสีย เราจะหันมือของเราไปต่อสู้กับเมืองเอโครน และคนฟีลิสเตียที่เหลือจะพินาศ" พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้และ⁹นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะความบาปของเมืองไทระทั้งสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หันการลงโทษไปเสีย เพราะพวกเขาได้มอบประชาชนทั้งหมดให้แก่เอโดม และพวกเขาได้หักพันธสัญญาแห่งความเป็นพี่น้องกัน

¹⁰เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองไทระ และไฟจะกลืนกินป้อมปราการทั้งหลายของเมืองนั้น"¹¹นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะความบาปของเอโดมทั้งสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หันการลงโทษไปเสีย เพราะเขาได้ไล่ตามน้องชายด้วยดาบและได้สละความสงสารทั้งหมดทิ้งไป ความโกรธของเขาครุ่นอยู่ตลอดเวลา และความโมโหของเขาก็มียูต์ตลอดกาล

¹²เราจะส่งไฟมาเหนือเกมาน และไฟจะกลืนกินพระราชวังทั้งหลายของเมืองโบสร่า"¹³นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะความบาปของคนอัมโมนทั้งสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หันการลงโทษไปเสีย เพราะพวกเขาได้ผ่าท้องหญิงมีครรภ์ของกิเลอาด เพื่อพวกเขาจะได้ยายาอาณาเขตของพวกเขา

¹⁴เราจะจุดไฟในกำแพงเมืองรับบัท และไฟจะกลืนกินพระราชวังทั้งหลาย พร้อมกับเสียงโห่ร้องในวันทำสงคราม ด้วยความปั่นป่วนในวันที่มีพายุหิมะ"¹⁵กษัตริย์ของพวกเขาจะตกไปเป็นเชลย ทั้งกษัตริย์พร้อมกับบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ด้วย" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้และ

Chapter 2

¹นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะความบาปของโมอับทั้งสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หันการลงโทษไปเสีย เพราะเขาได้เผากระดูกของกษัตริย์แห่งเอโดมให้เป็นปูนขาว²เราจะส่งไฟมาบนโมอับ และไฟจะป้อมปราการทั้งหลายของเครโอกเสีย โมอับจะตายในท่ามกลางเสียงวุ่นวาย พร้อมกับเสียงตะโกนและเสียงเขาสัตว์

³เราจะทำลายผู้พิพากษาในเมืองนั้น และเราจะประหารบรรดาเจ้านายทั้งหมดพร้อมกับเขา" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้และ⁴นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะความบาปของยูดาห์ทั้งสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หันการลงโทษไปเสีย เพราะพวกเขาได้ปฏิเสธพระบัญญัติของพระยาห์เวห์และไม่ได้รับกฎเกณฑ์ของพระองค์ คำโศกทั้งหลายของพวกเขาทำให้พวกเขาหลงเข้าไปตามทางที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้ดำเนินไป⁵เราจะส่งไฟมาบนยูดาห์ และไฟจะกลืนกินป้อมปราการต่างๆ ของกรุงเยรูซาเล็ม"

⁶นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะความบาปของอิสราเอลทั้งสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หันการลงโทษไปเสีย เพราะพวกเขาได้ขายคนไร้เดียงสาเพื่อเงินและขายคนขัดสนเพื่อรองเท้าผู้เดียว⁷พวกเขาได้เหยียบย่ำบนศีรษะของคนยากจนเหมือนผู้คนที่เหยียบย่ำผงคลืบบนพื้นดิน พวกเขาได้ผลักคนที่ทุกข์ใจออกไปเสีย ทั้งพ่อและลูกก็หกล้มนอนกับหญิงสาวคนเดียวกันและทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน

⁸พวกเขาถอนลงข้างแท่นบูชาทุกแท่นบนเสื้อคลุมที่ยึดมาเป็นประจักษ์ และในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาได้ดื่มเหล้าองุ่นของบรรดาคนที่ถูกปรับ⁹แต่เราได้นำลายคนอาโมไรต์ต่อหน้าพวกเขา ความสูงของพวกเขาเหมือนความสูงของต้นสนสิดาร์ พวกเขาแข็งแรงเหมือนกับต้นโอ๊ก แต่เราก็ได้ทำลายผลของพวกเขาที่อยู่ด้านบนและรากทั้งหลายของพวกเขาที่อยู่ด้านล่าง

¹⁰และเราได้นำพวกเขามาจากแผ่นดินอียิปต์และนำพวกเขาสืบปีในถิ่นทุรกันดารเพื่อให้ครอบครองแผ่นดินของคนอาโมไรต์¹¹เราได้ตั้งพวกผู้เผยพระวจนะจากท่ามกลางบรรดาบุตรชายของพวกเขา และพวกนาศีร์จากบรรดาคนหนุ่มของพวกเขา โอ คนอิสราเอลเอ๋ย ไม่เป็นดังนั้นหรือ? นี่คือการสาปของพระยาห์เวห์

Chapter 3

¹²แต่พวกเขาได้ชักชวนให้พวกนาศรีตัมเหล่านั้และสิ่งพวกผู้เผยพระวจนะว่าอย่าเผยพระวจนะ¹³ดูเถิด เราจะบดขยี้พวกเขาเหมือนเกรียนที่บรรทุกข้าวจนเต็มสามารถบดขยี้บางคนได้¹⁴คนที่รวดเร็วจะหลบหลีกไม่ได้ คนที่แข็งแรงจะไม่มีกำลังเพิ่ม คนที่มีพลังก็ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้

¹⁵นักบุญจะไม่ยืนหยัดอยู่ได้ คนที่วิ่งเร็วจะมีไม่พ้น คนที่ขี้เมาจะช่วยชีวิตตัวเองไม่ได้¹⁶แม้กระทั่งนักรบที่กล้าหาญจะหนีไปตัวล่อนจ้อนในวันนั้น นี่คือนิประกาศของพระยาห์เวห์"

Chapter 3

¹โอ คนอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะนี้ที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกล่าวโทษท่านทั้งหลาย กล่าวโทษตระกูลทั้งหมดที่เราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์²เราได้เลือกพวกเขาเท่านั้นจากตระกูลทั้งสิ้นของแผ่นดินโลก เหตุฉะนั้นเราจะลงโทษพวกเขาเพราะความบาปทั้งหลายของพวกเขา³สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือ นอกจากพวกเขาได้ตกลงกันไว้ก่อน?

⁴สิงห์จะคำรามในป่าเมื่อมันไม่มีเหยื่อหรือ? สิงห์หนุ่มจะร้องออกจากถ้ำของมันถ้ามันจับเหยื่อไม่ได้หรือ?⁵นกจะติดกับดักบนพื้นดินได้หรือเมื่อไม่มีเหยื่อล่อ? กับดักจะลั่นขึ้นจากพื้นดินได้หรือเมื่อไม่มีอะไรเข้าไปติดกับ?

⁶เมื่อเป่าเขาสัตว์ดังขึ้นในเมืองแล้วประชาชนจะไม่ตกใจกลัวหรือ? กษัตริย์จะเข้ามาในเมืองโดยที่พระยาห์เวห์ไม่ได้ส่งมาหรือ?⁷แน่นอนว่าพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงทำอะไรนอกจากว่าพระองค์จะทรงเปิดเผยแผนการของพระองค์ให้แก่บรรดาผู้เผยพระวจนะซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ก่อน⁸เมื่อสิงห์คำรามใครเล่าจะไม่กลัว? เมื่อพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัส แล้วใครจะไม่เผยพระวจนะหรือ?

⁹จงประกาศเรื่องนี้ในบรรดาป้อมปราการที่เมืองอัสซัด และในบรรดาป้อมปราการในแผ่นดินอียิปต์ และกล่าวว่า "จงมาประชุมกันบนภูเขาทั้งหลายของสะมาเรีย และดูความสับสนวุ่นวายอย่างมากในเมืองนั้น และการกดขี่ข่มเหงที่อยู่ในเมืองนั้น¹⁰เพราะพวกเขาไม่รู้จักราชการกระทำที่ถูกต้อง นี่คือนิประกาศของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะสมความรุนแรงและความพิณาศไว้ในป้อมปราการของพวกเขา"

¹¹เพราะฉะนั้น นี่คือนิประกาศที่พระยาห์เวห์ตรัส "ศัตรูจะมาล้อมแผ่นดิน เขาจะตั้งแนวป้องกันทั้งหลายของพวกเขาและปล้นป้อมปราการทั้งหลายของพวกเขา¹²นี่คือนิประกาศที่พระยาห์เวห์ตรัส "เช่นเดียวกับผู้เลี้ยงแกะที่ยิงได้แค่สองข้างหรือหูชิ้นหนึ่งจากปากสิงห์เท่านั้น ดังนั้นคนอิสราเอลที่อาศัยอยู่ในสะมาเรียก็จะได้รับการช่วยกู้ โดยได้แต่เพียงที่นอนนุ่มหนึ่ง หรือเตียงนุ่มหนึ่งเท่านั้น"

¹³จงฟังและเป็นพยานกล่าวโทษพงศ์พันธุ์ของยาโคบ นี่คือนิประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมเจ้านาย¹⁴เพราะในวันนั้นที่เราลงโทษความบาปทั้งหลายของอิสราเอล เราก็จะลงโทษแก่นูชาทั้งหลายของเบเรเอลด้วย เขิงจนทั้งหลายของแก่นูชานั้นจะถูกตัดออกและตกลงที่พื้นดิน¹⁵เราจะทำลายบ้านพักฤดูหนาวพร้อมกับบ้านพักฤดูร้อน บ้านพักแห่งงาช้างจะพินาศ และบ้านหลังใหญ่ๆ ทั้งหลายจะสูญสิ้น นี่คือนิประกาศของพระยาห์เวห์"

Chapter 4

¹จงฟังคำนี้เถิด พวกเขาแม่โคทั้งหลายแห่งบาซาน พวกเขาผู้ที่อยู่ในภูเขาแห่งสะมาเรีย พวกเขาผู้กดขี่คนยากจน พวกเขาผู้บดขยี้คนขัดสน พวกเขาผู้พูดกับสามีของพวกเขาว่า "เอาเครื่องเต็มทั้งหลายมาให้เรา"²พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงปรักฎิญาณโดยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า "ดูเถิด วันนั้นจะมาถึงพวกเขา เมื่อพวกเขาจะเกี่ยวเอาพวกเขาไปเสีย จนถึงคนสุดท้ายของพวกเขาด้วยขอเถิด

³พวกเขาจะผ่านออกไปตามช่องแตกของกำแพงเมือง พวกเขาแต่ละคนจะผ่านไปตรงนั้น และพวกเขาจะถูกโยนออกไปทางธารโมน นี่คือนิประกาศของพระยาห์เวห์"⁴จงไปที่เบเรเอลและทำบาป ไปที่กิลกาลและทำบาปให้ทวีขึ้น นำเครื่องบูชาของพวกเขามาถวายทุกเช้า ถวายสิบลดของพวกเขาทุกสามวัน⁵จงถวายเครื่องบูชาแห่งขอบพระคุณด้วยขนมปัง จงประกาศการถวายด้วยใจสมัคร จงประกาศให้รู้กันทั่ว เพราะนี่เป็นสิ่งที่พวกเขาชอบ โอ พวกเขาคนอิสราเอลเอ๋ย นี่คือนิประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

⁶เราได้ทำให้ฟันของพวกเขาไม่มีอะไรติดอยู่เลยในทุกเมืองทั้งหมดของพวกเขาและการขาดแคลนอาหารในทุกแห่งของพวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่กลับมาหาเรา นี่คือนิประกาศของพระยาห์เวห์"เรายังได้ยับยั้งฝนไว้จากพวกเขาแม้ยังเหลืออีกสามเดือนกว่าจะถึงการเก็บเกี่ยว เราได้ทำให้ฝนตกในเมืองหนึ่ง และทำให้ฝนไม่ตกในอีกเมืองหนึ่ง ที่ดินผืนหนึ่งได้รับน้ำฝน แต่ที่ดินผืนที่ไม่ได้รับน้ำฝนก็ได้แห้งแล้ง

⁸สองสามเมืองต้องกระเสือกกระสนไปอีกเมืองหนึ่งเพื่อหาน้ำดื่ม แต่ก็ไม่มีอัม แต่พวกเขาก็ยังไม่กลับมาหาเรา นี่คือนิประกาศของพระยาห์เวห์"เราได้โจมตีพวกเขาด้วยหายนะและเชื้อรา ส่วนมากมายของพวกเขา ผูกติดกันก็ได้นำกลิ่นกินสวนของพวกเขามา ต้นมะเดื่อของพวกเขา และต้นมะกอกของพวกเขาไปหมดสิ้น แต่พวกเขาก็ยังไม่กลับมาหาเรา นี่คือนิประกาศของพระยาห์เวห์

¹⁰เราได้ส่งโรคระบาดอย่างที่เกิดในอียิปต์มายังพวกเขา เราได้ประหารพวกคนหนุ่มของพวกเขาด้วยดาบ เอาน้ำของพวกเขาไปเสีย และทำให้ค่ายพักของพวกเขาส่งกลิ่นเหม็นเข้าจมูกของพวกเขา แต่พวกเขาก็ยังไม่กลับมาหาเรา นี่คือนิประกาศของพระยาห์เวห์¹¹เราได้คิดว่าเมืองต่างๆ ในท่ามกลางพวกเขา ดังเช่นเหมือนพระเจ้าได้ทรงคว่ำเมืองโสโดมและโกโมราห์ พวกเขาเป็นเหมือนดินพินธุถูกไหม้ที่ถูกคว่ำออกจากกองไฟ แต่พวกเขาก็ยังไม่กลับมาหาเรา นี่คือนิประกาศของพระยาห์เวห์

¹²โอ อิสราเอล เหตุฉะนั้นเราจะทำบางสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวให้แก่พวกเขา และเพราะเราจะทำบางสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวให้แก่พวกเขา โอ อิสราเอล! จงเตรียมตัวเผชิญกับพระเจ้าของพวกเขานี้¹³ เพราะเหตุนี้ พระองค์ผู้ทรงปั้นภูเขาทั้งหลายและทรงสร้างพายุ ทรงเปิดเผยพระดำริของพระองค์แก่มนุษย์ ทรงทำให้ตอนเข้ามิดไป และทรงดำเนินบนที่สูงของแผ่นดินโลก พระนามของพระองค์คือ พระยาห์เวห์ พระเจ้าจอมเจ้านาย"

Chapter 5

¹โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย จงฟังคำนี้ที่เราได้คร่ำครวญถึงเจ้า²อิสราเอลผู้เป็นพรหมจารีได้ล้มลง เธอจะไม่ลุกขึ้นอีกต่อไป เธอถูกทอดทิ้งบนแผ่นดินของเธอ ไม่มีใครพยุงเธอขึ้น³นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เมื่อก่อนมีคนออกไปหนึ่งพันคนจะเหลือหนึ่งร้อยคน และเมื่อก่อนมีคนออกไปหนึ่งร้อยคนจะเหลือสิบคนที่ เป็นของพงศ์พันธุ์อิสราเอล"

⁴นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัสแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า "จงแสวงหาเราและมีชีวิตอยู่!⁵อย่าแสวงหาเบรเอลและอย่าเข้าไปที่กิลกาล อย่าเดินทางไปเบเออร์เซบา เพราะกิลกาลจะตกไปเป็นเขलय่างแน่นอน และเบรเอลจะสูญไป⁶จงแสวงหาพระยาห์เวห์และมีชีวิตอยู่ มิฉะนั้นพระองค์จะปะทุขึ้นมาเหมือนไฟในพงศ์พันธุ์ของโยเซฟ ไฟนั้นจะเผาผลาญ และไม่มีใครที่จะดับไฟในเบรเอลนั้นได้

⁷ผู้คนเหล่านั้นได้เปลี่ยนความยุติธรรมให้กลายเป็นสิ่งที่ขมขื่นและโยนความชอบธรรมทิ้งลงที่พื้นดิน!"⁸พระเจ้าได้ทรงสร้างดาวลูกไก่และดาวไท พระองค์ทรงเปลี่ยนความมืดมิดให้เป็นรุ่งเช้า พระองค์ทรงทำกลางวันให้มืดไปด้วยกลางคืน และทรงเรียกน้ำทั้งหลายแห่งทะเลมา พระองค์ทรงเทน้ำลงบนผิวโลก พระยาห์เวห์คือพระนามของพระองค์!

⁹พระองค์ทรงนำความพิณาศมาเหนือผู้แข็งแกร่งในทันที ดังนั้นความพิณาศจึงได้มาบนป้อมปราการทั้งหลาย¹⁰พวกเขาได้เกลียดชังทุกคนที่ตักเตือนพวกเขาที่ประตูเมือง และพวกเขาเกลียดชังทุกคนที่พูดความจริง¹¹เพราะว่าเจ้าเหยียบย่ำคนยากจนลงและเอาส่วนแบ่งข้าวสาลีหลายส่วนไปจากเขา แม้ว่าพวกเขาได้สร้างบ้านด้วยหินสก็ด เจ้าจะไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้านเหล่านั้น เจ้ามีส่วนอยู่บนที่ร่มรื่น แต่เจ้าจะไม่ได้ดีเหมือนเหล่าอู่นจากสวนนั้น

¹²เพราะเรารู้ว่าการละเมิดทั้งหลายของเจ้าว่ามีเพียงไรและบาปทั้งหลายของเจ้าว่ามากมายเท่าใด เจ้าผู้ข่มเหงคนชอบธรรม รับสินบนทั้งหลาย และขับไล่คนขัดสนที่ประตูเมือง¹³เพราะฉะนั้นใครที่เป็นคนฉลาดจะปิดปากเงียบในเวลานั้น เพราะว่ามันเป็นเวลาแห่งความชั่ว¹⁴จงแสวงหาความดีไม่ใช่ความชั่ว เพื่อเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่ ดังนั้นพระยาห์เวห์ พระเจ้าจอมเจ้านายจะสถิตกับเจ้าอย่างแท้จริงดังที่เจ้าได้กล่าวถึงพระองค์

¹⁵จงเกลียดความชั่ว จงรักความดี จงสถาปนาความยุติธรรมไว้ที่ประตูเมือง บางทีพระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านายจะทรงพระกรุณาต่อพงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่เพียงเล็กน้อยของโยเซฟ!¹⁶เหตุฉะนั้น นี่คือนี่สิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านายและองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "การร้องไห้คร่ำครวญจะมีอยู่ในลานเมืองทั้งหมด และพวกเขาจะพูดตามถนนทุกเส้นว่า 'วิบัติ วิบัติ' พวกเขาจะร้องเรียกพวกขาวนาให้ไว้ทุกข์ และพวกนักร้องไห้ไว้ทุกข์ให้ร้องไห้คร่ำครวญ¹⁷ในส่วนอุ้งน้ทั้งหมดยังมีการร้องไห้คร่ำครวญ เพราะเราจะผ่านไปท่ามกลางเจ้า" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ

¹⁸วิบัติแก่เจ้าผู้ปรารถนาวันแห่งพระยาห์เวห์ ทำโมเจ้าถึงปรารถนาวันแห่งพระยาห์เวห์เล่า? วันนั้นจะเป็นความมืดและไม่ใช้ความสว่าง¹⁹เหมือนดังคนหนึ่งหนีจากสิงห์แต่กลับเจอหมี หรือเหมือนเขาเข้าไปในบ้านและเอามือเกาฬบังแล้วรู้สึกตัวเขา

²⁰วันแห่งพระยาห์เวห์จะเป็นความมืดและไม่ใช้ความสว่างหรือมีใช่หรือ? เป็นความมืดครึ้มและไม่แจ่มใสมีใช่หรือ?"²¹เราเกลียด เราดูหมิ่นวันเทศกาลทั้งหลายของเจ้า เราไม่ยินดีกับการประชุมอย่างเคร่งครัดทั้งหลายของเจ้า²²แม้เจ้าถวายเครื่องเผาบูชาและธัญบูชาของเจ้าแก่เรา เราจะไม่ยอมรับของถวายเหล่านั้น และเราจะไม่มองดูเครื่องถวายสันติบูชาด้วยสัตว์ต่างๆ ที่อ้วนพีของเจ้า

²³จงเอาเสียงของบทเพลงทั้งหลายของเจ้าไปจากเรา เราจะไม่ฟังเสียงจากพิณใหญ่ของเจ้า²⁴แต่จงให้ความยุติธรรมไหลไปดังน้ำ และความชอบธรรมตั้งสำราญที่ไหลอยู่ตลอด โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย²⁵เจ้าได้นำบรรดาสัตวบูชาและเครื่องบูชาทั้งหลายมาถวายแก่เราในถิ่นทุรกันดารตลอดสี่สิบปีหรือ?

²⁶เจ้าจะยกพระสิริคุณให้เป็นดังเกียรติยศของเจ้า และพระโควัน พระแห่งดวงดาวของเจ้า รูปเคารพทั้งหลายที่เจ้าได้สร้างสำหรับตัวเจ้าเอง²⁷เพราะฉะนั้นเราจะเบรเทศเจ้าให้ออกไปไกลกว่าเมืองดามัสกัส" พระยาห์เวห์ผู้ทรงพระนามว่าพระเจ้าจอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ

Chapter 6

¹วิบัติแก่บรรดาผู้ที่อยู่อย่างสบายในศิโยน และแก่บรรดาผู้ที่ปลอดภัยในดินแดนแห่งภูเขาของสะมาเรีย บรรดาคนที่มีชื่อเสียงโดดเด่นของประชาชาติ ที่พงศ์พันธุ์อิสราเอลได้มาขอความช่วยเหลือ²พวกผู้นำของพวกเขาคิดว่า "จงไปยังเมืองคาลเนห์และดูเอาเอ็ด จากที่นั่นก็ไปยังเมืองฮามัทซึ่งเป็นเมืองใหญ่แล้วก็ไปยังเมืองกัทของคานาไน พวกเขาคิดว่าอาณาจักรทั้งสองของพวกเขานี้ไหม? อาณาเขตของเมืองเหล่านั้นกว้างกว่าอาณาเขตของเมืองของพวกเขาไหม?"

³วิบัติแก่พวกเขาผู้ที่เอาวันแห่งหายนะออกไป แต่ทำให้บัลลังก์แห่งความรุนแรงเข้ามาใกล้⁴พวกเขาอนอบนเตียงงาช้างทั้งหลายและเหยียดกายอยู่บนที่นอนของพวกเขา พวกเขากินพวกลูกแกะและลูกวัวจากคอกวัว⁵พวกเขาร้องเพลงที่โง่เขลาพร้อมกับเสียงพิณใหญ่ พวกเขาใช้เครื่องดนตรีแต่งเพลงเหมือนที่ดาวิดเคยทำ⁶พวกเขาดื่มเหล้าอู่นจากขามและเฒ่าตัวพวกเขาเองด้วยน้ำบ่อน้ำอย่างดี แต่พวกเขาไม่รู้สึกละอายใจต่อความพิณาศของโยเซฟ

⁷ ดังนั้น บัดนี้พวกเขาจะตกไปเป็นเชลยพร้อมกับพวกเชลยกลุ่มแรก และงานเลี้ยงทั้งหลายของบรรดาคนที่เหยียดกายก็จะหมดไป⁸" เราคือพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิญาณไว้เอง นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมเจ้านาย เราจึงเกลียดความเย่อหยิ่งของยาโคบ เราเกลียดป้อมปราการทั้งหลายของเขา เพราะฉะนั้นเราจะมอบเมืองนั้นพร้อมกับทุกสิ่งที่อยู่ในเมืองนั้น"

⁹ ต่อมาถ้ามีสิบคนเหลืออยู่ในบ้านหลังหนึ่ง พวกเขาก็จะตายกันทั้งหมด¹⁰ เมื่อญาติของคนหนึ่งมาเก็บศพของพวกเขาซึ่งเป็นผู้ที่จะเผาศพพวกเขา หลังจากที่ได้นำศพเหล่านั้นออกไปจากบ้านนั้นแล้ว ถ้าเขาพูดกับคนในบ้านว่า "มีใครอยู่กับเจ้าไหม?" ถ้าคนนั้นตอบว่า "ไม่มี" แล้วเขาก็จะบอกว่า "จงเซียมไว้ เพราะเราต้องไม่เอ่ยพระนามของพระยาห์เวห์"

¹¹ เพราะเหตุนี้ พระยาห์เวห์จะออกพระบัญชา และบ้านใหญ่ก็จะถูกตีแตกเป็นชิ้นๆ และบ้านเล็กจะแตกเป็นเสี่ยงๆ¹² พวกเขามัวจึงบนหน้าผาได้ไหม? มีใครใช้วัวไถที่นั่นไหม? แต่เจ้าได้เปลี่ยนความยุติธรรมให้กลายเป็นยาพิษ และเปลี่ยนผลของความชอบธรรมให้กลายเป็นความขมขื่น

¹³ พวกเจ้าผู้เปรมปรีดเหนือเมืองโลเดบาร์ ผู้ที่กล่าวว่า "เรายึดการนาอิมได้ด้วยกำลังของพวกเราเองมิใช่หรือ?"¹⁴ แต่ดูเถิด พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย เราจะยกชนชาติหนึ่งขึ้นต่อสู้พวกเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา พวกเขากลับใจมาหาเราจากเลบานอนมาไกลถึงลัธราอาราบาห์"

Chapter 7

¹ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้สำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูเถิด พระองค์ได้ทรงสร้างฝูงตึกแดนเมื่อตอนที่พืชเริ่มผลิใบงอกขึ้นมา เป็นพืชรุ่นหลังจากการเก็บเกี่ยวของกษัตริย์แล้ว² เมื่อฝูงตึกแดนได้กินพืชจากแผ่นดินจนหมดสิ้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า "พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงให้อภัยเถิด ยาโคบจะอยู่รอดได้อย่างไร? เพราะเขาเลือกผิดเดียว"

³ พระยาห์เวห์ทรงยอมผ่อนปรนในเรื่องนี้ พระองค์ได้ตรัสว่า "จะไม่เกิดขึ้นตามนั้น"⁴ พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูเถิด พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกไฟมาให้มาลงโทษ ไฟได้ทำให้น้ำมหาศาลที่อยู่ลึกภายใต้แผ่นดินเหือดแห้งไปและได้เผาผลาญแผ่นดินไปด้วย

⁵ แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า "พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงยับยั้งเถิด ยาโคบจะอยู่รอดได้อย่างไร? เพราะเขาเลือกผิดเดียว"⁶ พระยาห์เวห์จึงทรงผ่อนปรนในเรื่องนี้ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า "จะไม่เกิดขึ้นตามนั้นด้วย"⁷ พระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประทับยืนอยู่ข้างกำแพง พร้อมกับสายดั่งเส้นหนึ่งในพระหัตถ์ของพระองค์

⁸ พระยาห์เวห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "อาโมสเอ๋ย เจ้าเห็นอะไรบ้าง?" ข้าพเจ้าตอบว่า "สายดั่งเส้นหนึ่งพระเจ้าข้า" แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด เราจะใช้สายดั่งวัดท่ามกลางประชาชนอิสราเอลของเรา เราจะไม่สงวนพวกเขาไว้อีกต่อไป⁹ สถานที่สูงทั้งหลายของอิสราเอลจะถูกทำลาย สถานที่นัสมการทั้งหลายของอิสราเอลจะพังพินาศ และเราจะยกดาบขึ้นสู้กับพงศ์พันธุ์ของโยโรโบอัม"

¹⁰ แล้วอามาซียาห์ผู้เป็นปุโรหิตของเบเรเอล ได้ส่งข้อความไปถึงเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "อาโมสได้คิดกบฏต่อพระองค์ในท่ามกลางพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล แผ่นดินกันรับถ้อยคำของเขาไม่ได้¹¹ เพราะอาโมสได้กล่าวไว้ดังนี้ว่า 'เยโรโบอัมจะสิ้นพระชนม์ด้วยดาบ และอิสราเอลจะตกเป็นเชลยไกลจากแผ่นดินของตนอย่างแน่นอน'"

¹² อามาซียาห์ได้พูดกับอาโมสว่า "ท่านผู้ทำนาย จงไปเสีย จงวิ่งกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ และไปหาอาหารรับประทานและเผยพระวจนะที่นั่นเถิด¹³ แต่อย่ามาเผยพระวจนะที่เบเรเอลนี้อีกต่อไป เพราะนี่เป็นสถานที่นัสมการของกษัตริย์และพระราชสำนักของกษัตริย์"¹⁴ แล้วอาโมสจึงตอบอามาซียาห์ว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะหรือลูกชายของผู้เผยพระวจนะ ข้าพเจ้าเป็นคนเลี้ยงสัตว์คนหนึ่ง และข้าพเจ้าดูแลสวนมะเดื่อ

¹⁵ แต่พระยาห์เวห์ได้นำข้าพเจ้าออกจากการเลี้ยงดูฝูงสัตว์และตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'จงไป จงเผยพระวจนะแก่ประชาชนอิสราเอลของเรา'¹⁶ บัดนี้ จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ ท่านกล่าวว่า 'อย่าเผยพระวจนะกล่าวโทษอิสราเอล และอย่าพูดกล่าวโทษพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล'

¹⁷ เหตุฉะนั้นพระยาห์เวห์จึงตรัสดังนี้ว่า 'กรรยาของท่านจะเป็นโสเภณีที่ในเมือง บุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของท่านจะล้มตายด้วยดาบ ที่ดินของท่านจะถูกวัดและถูกแบ่ง ท่านจะสิ้นชีวิตในแผ่นดินที่เป็นมลทิน และอิสราเอลจะตกไปเป็นเชลยไกลจากแผ่นดินของตนอย่างแน่นอน'"

Chapter 8

¹ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูเถิด มีตะกร้าผลไม้ฤดูร้อนในหนึ่ง² พระองค์ได้ตรัสว่า "อาโมสเอ๋ย เจ้าเห็นอะไรบ้าง?" ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า "ตะกร้าผลไม้ฤดูร้อนในหนึ่งพระเจ้าข้า" แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "วันสิ้นสุดของประชาชนอิสราเอลของเรามาถึงแล้ว เราจะไม่สงวนพวกเขาไว้อีกต่อไป³ ประกาศของพระยาห์เวห์มีดังต่อไปนี้ บทเพลงทั้งหลายของพระวิหารจะกลายเป็นการร้องไห้คร่ำครวญ ในวันนั้น จะมีศพเกลื่อนกลาด พวกเขาก็คงพ้อออกไปอย่างเซียมๆ ในทุกหนแห่ง"

⁴ เจ้าผู้เหยียดย่ำคนขัดสนและกำจัดคนยากจนออกไปจากแผ่นดิน จงฟังถ้อยคำนี้⁵ พวกเขากล่าวว่า "เมื่อไรหนอวันขึ้นหนึ่งค่ำจะหมดไป เพื่อเราจะได้ขายข้าวอีก

Chapter 9

ครั้ง? เมื่อไรหนอวันสะบาโตจะหมดไป เพื่อเราจะได้ขายข้าวสาลี? เราจะทำถ้วยตวงให้เล็กลงและขึ้นราคา เมื่อเราหลอกด้วยตาชั่งซีโกง⁶ เพื่อเราจะได้ขายกากข้าวสาลี ชื่อคนจนด้วยเงิน และชื่อคนขัดสนด้วยรองเท้าแตะคู่หนึ่ง"

⁷พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโยนาห์โดยศักดิ์ศรีของยาโคบว่า "เราจะไม่มีการล้มการกระทำทั้งสี่ของพวกเขาอย่างแน่นอน"⁸ แผ่นดินจะไม่สิ้นไหวเพราะเรื่องนี้หรือ และทุกคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นจะไม่ไ้ทุกข์หรือ? แผ่นดินทั้งหมดก็จะยกขึ้นเหมือนแม่น้ำไนล์ และจะถูกขัดไปขัดมาและจมลงอีกครั้งเหมือนแม่น้ำแห่งอียิปต์⁹ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า "วันนั้นจะมาถึง ที่เราจะทำให้ดวงอาทิตย์ตกในเวลาเที่ยงวัน และเราจะทำให้แผ่นดินโลกมืดมิดไปในเวลากลางวัน

¹⁰เราจะเปลี่ยนงานเทศกาลทั้งหลายของเจ้าให้กลายเป็นการไ้ทุกข์ และบทเพลงทั้งหลายของเจ้าให้เป็นการร้องไห้คร่ำครวญ เราจะให้พวกเจ้าทั้งหมดสวมเสื้อผ้ากระสอบและทุกศีรษะจะล้าน เราจะทำให้เป็นเหมือนการไ้ทุกข์ให้แก่ลูกชายที่มีอยู่เพียงคนเดียว และขมขื่นไปจนถึงวาระสุดท้าย¹¹ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ดูเถิด วันเหล่านั้นกำลังมาถึง เมื่อเราจะส่งการกันดารอาหารมาในแผ่นดิน ซึ่งไม่ใช่การกันดารอาหาร หรือการกระหายน้ำ แต่เป็นการกันดารที่จะได้ฟังพระวอนะของพระยาห์เวห์

¹²พวกเขาจะเดินโซเซจากทะเลหนึ่งไปยังอีกทะเลหนึ่ง พวกเขาจะวิ่งจากทิศเหนือไปทิศตะวันออกเพื่อเสาะหาพระวอนะของพระยาห์เวห์ แต่พวกเขาจะไม่พบ¹³ ในวันนั้นบรรดาหญิงพรหมจารีที่งดงามและบรรดาชายหนุ่มจะหมดแรงเพราะกระหายน้ำ¹⁴ บรรดาคนที่ปฏิญาณตนด้วยบาปแห่งสะมาเรีย พวกเขาจะล้มลงและไม่มีการลุกขึ้นได้อีก"

Chapter 9

¹ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่ข้างแท่นบูชา และพระองค์ได้ตรัสว่า "จงตีหัวเสาทั้งหลายเพื่อฐานรากจะได้สะเทือน จงทุบมันเป็นชิ้นๆ ให้ตกใส่ศีรษะของพวกเขาทั้งหมด และเราจะประหารคนสุดท้ายของพวกเขาด้วยดาบ ไม่มีสักคนหนึ่งของพวกเขาจะรอดไปได้² แม้ว่าเขาขุดไปถึงแดนมรณา มือของเราก็จะถึงเขาขึ้นมาจากที่นั่น แม้ว่าเขาปีนขึ้นถึงท้องฟ้า เราก็จะเอาพวกเขาลงมาจากที่นั่น

³แม้ว่าพวกเขาจะซ่อนตัวบนยอดภูเขาเคเมล เราก็จะค้นหาและเอาตัวพวกเขามาจากที่นั่น แม้พวกเขาจะซ่อนที่ถ้ำของทะเลเพื่อให้พ้นสายตาของเรา เราก็จะออกคำสั่งแก่ภูเขาร้าย และมันก็จะกัดพวกเขา⁴ แม้ว่าพวกเขาตกไปเป็นเขลย ถูกขับไล่โดยศัตรูของพวกเขาต่อหน้าต่อตาพวกเขา เราจะสั่งดาบ และดาบจะฆ่าพวกเขา เราจะคอยเฝ้าดูพวกเขาเป็นการมองร้าย ไม่ใช่มองดี"

⁵พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมเจ้านายทรงแต่งตั้งแผ่นดินและมันก็จะลายไป ทุกคนที่อาศัยในนั้นก็ไ้ทุกข์ แผ่นดินทั้งหมดจะยกตัวขึ้นเหมือนแม่น้ำ และจะจมลงอีกครั้งเหมือนแม่น้ำแห่งอียิปต์⁶ เพราะพระองค์ผู้ทรงสร้างบันไดของพระองค์บนท้องฟ้า และได้ทรงเอาท้องฟ้าของพระองค์ครอบแผ่นดินโลกไว้ พระองค์ทรงเรียกน้ำมากมายแห่งทะเลมา และเทน้ำนั้นบนพื้นโลก พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์

⁷พระยาห์เวห์ประกาศไว้ดังนี้ว่า "โอ คนอิสราเอลเอ๋ย สำหรับเราแล้วพวกเจ้าเป็นเหมือนคนเอธิโอเปียมิใช่หรือ? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เรา นำอิสราเอลออกจากอียิปต์มิใช่หรือ และพาคนฟีลิสเตียมาจากเมืองครีตมิใช่หรือ และคนอาราเมียนมาจากเมืองคีร์มิใช่หรือ?"⁸ ดูเถิด พระเนตรของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจับอยู่เหนืออาณาจักรแห่งความบาป และเราจะทำลายเมืองนั้นจากพื้นแผ่นดินโลก เว้นแต่พงศ์พันธุ์ของยาโคบเราจะไม่ทำลายให้หมดสิ้นเสียทีเดียว นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

⁹ดูเถิด เราจะออกคำสั่ง และเราจะเย้าพวงศัพันธุ์ของอิสราเอลในท่ามกลางประชาชาติทั้งหมด ดังเช่นเขย้าข้าวในตะแกรง เพื่อจะไม่ให้หั่นก่อนเล็กที่สุดหล่นลงพื้นดิน¹⁰ บรรดาคนบาปทั้งหมดของประชาชนของเราจะตายด้วยดาบ คือบรรดาคนที่พูดว่า 'หายนจะตามเราไม่ทันและจะไม่พบเรา'

¹¹ในวันนั้น เราจะยกเต็นท์ของดาวิดที่ได้ล้มลงไปแล้วขึ้นมา และปิดรอยชำรุดทั้งหลาย เราจะยกซากปรักหักพังนั้นขึ้น และสร้างขึ้นใหม่เหมือนอย่างในสมัยโบราณ¹² เพื่อพวกเขาจะได้ครอบครองคนที่เหลืออยู่ของเอโดม และประชาชาติที่ปวงที่ถูกเรียกโดยนามของเรา พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ให้ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

¹³ดูเถิด วันเหล่านั้นจะมาถึง นี่คือการประกาศพระยาห์เวห์ เมื่อคนโง่จะกันคนเก็บเกี่ยว และคนที่ย่ำอู้นจะกันคนหว่านเมล็ด ภูเขาทั้งหลายจะมีน้ำอู้นหว่านหยดออกมา และเนินเขาทั้งหลายจะมีน้ำอู้นไหลออกมา¹⁴ เราจะนำประชาชนอิสราเอลของเรากลับจากการเป็นเขลย พวกเขาจะสร้างเมืองที่ปรักหักพังและอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น พวกเขาจะปลูกสวนอู้นและดื่มเหล้าอู้นจากสวนเหล่านั้น และพวกเขาจะทำสวนผลไม้และกินผลจากสวนเหล่านั้น เราจะหว่านพวกเขาบนแผ่นดินของพวกเขา¹⁵ และพวกเขาจะไม่มีการถูกถอนรากถอนโคนจากแผ่นดินที่เราได้ยกให้พวกเขาอีกต่อไป" พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้แหละ

OBADIAH

Chapter 1

¹มีมิตรของโอบาดีห์ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเกี่ยวกับเอโดมว่า พวกเราได้ยินข่าวจากพระยาห์เวห์และทูตคนหนึ่งได้ถูกส่งไปในท่ามกลางประชาชาติให้กล่าวว่า "จงลุกขึ้น ให้พวกเราลุกขึ้นทำสงครามต่อต้านเอโดม"² ดูเถิด เราจะทำให้เจ้าเล็กน้อยในท่ามกลางประชาชาติ เจ้าจะเป็นที่ดูหมิ่นอย่างมาก

³ความเย่อหยิ่งแห่งใจของเจ้าได้หลอกลวงเจ้า เจ้าผู้อาศัยอยู่ในซอกหิน ในที่อาศัยที่อยู่สูงของเจ้า เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า "ใครจะนำข้าลงมาถึงพื้นดินได้เล่า?"⁴ แม้เจ้ามีนสูงเหมือนนกอินทรีและแม้วังของเจ้าอยู่ท่ามกลางหมู่ดาว เราจะเอาเจ้าลงมาจากที่นั่น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

⁵ถ้าพวกขโมยได้มาหาเจ้า ถ้าพวกปล้นได้มาตอนกลางคืน (เจ้าจะย่องยับมากเพียงใด) พวกเขาจะไม่ขโมยเพียงพอสำหรับพวกเขาเองหรือ? ถ้าพวกคนเก็บอู่นมาหาเจ้า พวกเขาจะเหลือทิ้งไว้บ้างมิใช่หรือ?⁶ เาชาวถูกปล้น และสมบัติที่ซ่อนไว้ของเขาถูกค้นออกมาขนาดไหน? เหล่าพันธมิตรของเจ้าจะจับเจ้าไปตามทางของเจ้าจนถึงชายแดน พวกคนที่อยู่สงบกับเจ้าจะหลอกลวงเจ้า และชนะเจ้า พวกคนที่กินอาหารของเจ้าจะวางกับดักไว้ภายใต้เจ้า ไม่มีความเข้าใจในเขาเลย

⁸พระยาห์เวห์ตรัสว่า "ในวันนั้น เราจะไม่ทำลายพวกคนที่มีปัญญาจากเอโดมและความเข้าใจออกไปจากภูเขาของเอซาวหรือ?"⁹ เทมานเอ๋ย นักรบของเจ้าจะก่อใจ ดังนั้นทุกคนจะถูกตัดออกจากภูเขาของเอซาวโดยการสังหาร

¹⁰เพราะความรุนแรงที่ได้กระทำต่อยาโคบน้องชายของเจ้า เจ้าถูกปกคลุมด้วยความอาย และเจ้าจะถูกตัดขาดตลอดไป ในวันนั้นที่เจ้ายืนอยู่ห่าง ๆ¹¹ ในวันที่คนแปลกหน้าเอาความมั่งคั่งของน้องเจ้าไป และคนต่างชาติเข้าไปในประตูเมืองของเขา และจับฉลากแบ่งกรุงเยรูซาเล็ม เจ้าก็เป็นเหมือนหนึ่งในพวกเขา

¹²เจ้าย่อมองด้วยความพอใจในวันของน้องชายของเจ้า ในวันแห่งเคราะห์กรรมของเขา และอย่าดีใจเหนือคนยูดาห์ในวันที่พวกเขาถูกทำลาย อย่าเย้ยหยันในวันที่พวกเขาทุกข์ยาก¹³ อย่าเข้าประตูเมืองแห่งประชากรของเราในวันแห่งภัยพิบัติของพวกเขา อย่ามองดูความทุกข์ยากลำบากของพวกเขาในวันแห่งภัยพิบัติของพวกเขาด้วยความพอใจ อย่าปล้นทรัพย์สินของเขาในวันที่พวกเขาอยู่ยบ

¹⁴อย่ายืนขวางตรงทางแยก เพื่อสกัดคนที่หลบหนีของเขาและอย่าส่งมอบคนที่รอดชีวิตของพวกเขาในวันแห่งความทุกข์ยาก¹⁵ เพราะวันแห่งพระยาห์เวห์ที่มาเหนือประชาชาติทั้งหมดมาใกล้แล้ว เจ้าได้ทำไว้อย่างไร มันก็จะเกิดขึ้นกับเจ้าอย่างนั้น การกระทำของเจ้าจะกลับมากบ้นศีรษะของเจ้า¹⁶ เพราะเมื่อเจ้าได้ดื่มจนเมาบนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา ดังนั้นประชาชาติทั้งปวงจะดื่มอย่างไม่หยุดเช่นกัน พวกเขาจะดื่มและกลืนลงไป และจะเป็นอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

¹⁷แต่ในภูเขาไซโยจะมีบรรดาคนที่รอดมาและที่นั่นจะมีบริสุทธิ์ และพงศ์พันธุ์ของยาโคบจะครอบครองทรัพย์สินของพวกเขา¹⁸ พงศ์พันธุ์ของยาโคบจะเป็นไฟ และพงศ์พันธุ์ของโยเซฟจะเป็นเปลวไฟ และพงศ์พันธุ์ของเอซาวจะเป็นตอข้าว ไฟและเปลวไฟจะเผาผลาญและกลืนตอข้าวนั้น จะไม่เหลือผู้รอดชีวิตในพงศ์พันธุ์ของเอซาวเลย เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้แล้ว"

¹⁹บรรดาคนที่มาจากเนเกบจะได้ครอบครองภูเขาของเอซาว และบรรดาคนแห่งเซเฟลาห์จะได้ครอบครองแผ่นดินฟิลิสเตีย พวกเขาจะครอบครองแผ่นดินเอฟราอิมและแผ่นดินสะมาเรีย และเบนยามินจะได้ครอบครองกิเลอาด²⁰ พวกที่ถูกเนรเทศไปจากคนอิสราเอลจะได้ครอบครองแผ่นดินคานาอันไกลไปจนถึงคาระฟัท คนที่ถูกเนรเทศออกจากกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นผู้ที่อยู่ในเสฟาราดจะได้ครอบครองเมืองต่าง ๆ ของเนเกบ²¹ บรรดาผู้ช่วยก็จะขึ้นไปยังภูเขาไซโยเพื่อปกครองเหนือเทือกเขาของเอซาว และอาณาจักรจะตกเป็นของพระยาห์เวห์

JONAH

Chapter 1

¹บัดนี้ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มาถึงโยนาห์ซึ่งเป็นบุตรชายของอามิกกัยว่า จงลุกขึ้นและไปนินะเวห์เมืองใหญ่และไปกล่าวโทษพวกเขาเพราะความชั่วร้ายที่พวกเขากระทำนั้นได้ปรากฏขึ้นมาต่อหน้าเราแล้ว³ แต่โยนาห์หนีไปจากพระพักตร์ของพระยาห์เวห์และไปที่เมืองการซิช เขาลงไปยังเมืองยัฟฟาและพบเรือลำหนึ่งที่จะไปเมืองการซิช เขาจึงจ่ายเงินค่าโดยสารและขึ้นเรือไปกับพวกเขาไปยังเมืองการซิช เพื่อหนีจากพระพักตร์ของพระยาห์เวห์

⁴แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงบันดาลให้เกิดลมใหญ่ขึ้นในทะเลและกลายเป็นพายุใหญ่ จนเรือจะฉีกขาดแล้ว⁵ พวกลูกเรือก็กลัวมาก แต่ละคนก็เรียกหาพระของตนให้ช่วย เขาทิ้งของก็ทิ้งทั้งสัมภาระลงในทะเลเพื่อทำให้เรือเบาขึ้น แต่โยนาห์กลับไปข้างในเรือ เขาได้นอนลงและหลับสนิท

⁶ดังนั้นนายเรือได้มาหาเขาและกล่าวว่า "ทำไมเจ้ายังหลับอยู่? ลูกขึ้น จงร้องเรียกหาพระเจ้าของเจ้า เพราะว่าพระเจ้าของเจ้าจะรับฟังพวกเราและพวกเราจะไม่ได้ถูกลองโทษ" พวกเขาทั้งหลายได้พูดกันว่า "เอาเถอะ ให้พวกเราจับฉลากเพื่อว่าจะได้รู้ว่าใครเป็นต้นเหตุของความเลวร้ายที่เกิดขึ้นนี้" ดังนั้นพวกเขาก็ได้จับฉลากและฉลากนั้นก็ได้ออกแก่โยนาห์

⁸แล้วพวกเขาพูดกับโยนาห์ว่า "จงบอกพวกเรามาเถอะ ใครเป็นเหตุให้ความเลวร้ายนี้เกิดขึ้นแก่พวกเรา เจ้ามีอาชีพอะไร? เจ้ามาจากไหน? เจ้ามาจากประเทศอะไร? และเป็นคนชาติใด?"⁹ โยนาห์ตอบพวกเขาว่า "ข้าพเจ้าเป็นชาวฮีบรูและข้าพเจ้ายำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ผู้ทรงสร้างทะเลและแผ่นดิน"¹⁰ แล้ว คนเหล่านั้นก็กลัวยิ่งขึ้นและพูดกับโยนาห์ว่า "ทำไมเจ้าถึงทำอย่างนี้?" เพราะคนเหล่านั้นได้รู้ว่าเขาได้ทำสิ่งหนีจากพระพักตร์ของพระยาห์เวห์ เพราะโยนาห์ได้บอกพวกเขา

¹¹เขาทิ้งหลายบอกโยนาห์ว่า "จะทำการอะไรกับเจ้าดีเพื่อให้พายุสงบลงได้?" เพราะทะเลยิ่งรุนแรงมากขึ้นทุกที¹² โยนาห์จึงตอบเขาทิ้งหลายว่า "จงจับตัวข้าพเจ้าโยนลงไปในทะเลเถิด เพื่อว่าลมพายุจะสงบลง เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าเองเป็นต้นเหตุของพายุครั้งนี้"¹³ ขณะเดียวกันพวกลูกเรือก็ช่วยกันตีกระเชยอย่างแข็งขันเพื่อนำเรือกลับเข้าฝั่งให้ได้ แต่พวกเขาก็ทำไม่ได้ เพราะทะเลต้านพวกเขาอย่างรุนแรงยิ่งขึ้น

¹⁴ดังนั้นพวกเขาก็ร้องเรียกหาพระยาห์เวห์และพูดว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอวิงวอนต่อพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ต้องถูกลองโทษ

Chapter 2

เพราะชีวิตของชายคนนี้เลย และอย่าให้ความผิดของการตายของชายคนนี้ตกอยู่กับพวกข้าพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งที่พระองค์พอพระทัย¹⁵ พวกเขายังจับโยนาห์เหวี่ยงลงไปในทะเล และแล้วทะเลก็สงบลง¹⁶ พวกเขายังยำเกรงพระยาห์เวห์ยิ่งนัก เขาได้ถวายสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์และให้ปฏิญาณตัวไว้

¹⁷แล้วพระยาห์เวห์ก็ได้ทรงให้ปลาตัวใหญ่มากหนึ่งกลืนโยนาห์ไว้ในท้อง และเขาจึงได้อยู่ในท้องปลาเป็นเวลานานสามวันสามคืน

Chapter 2

¹แล้วโยนาห์ได้อธิษฐานถึงพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจากท้องปลา²ท่านกล่าวว่า "ข้าพระองค์ได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์เกี่ยวกับเรื่องความทุกข์ใจของข้าพระองค์และพระองค์ทรงตอบข้าพระองค์ จากที่ลึกแห่งแดนมรณา ข้าพระองค์ได้ร้องขอความช่วยเหลือ พระองค์ทรงได้ยินเสียงของข้าพระองค์

³พระองค์ทรงกึ่งข้าพระองค์ลงในที่ลึก ในใจกลางทะเล กระแสน้ำได้ล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ บรรดาคลื่นของพระองค์และคลื่นยักษ์ได้พัดผ่านข้าพระองค์" ข้าพระองค์กล่าวว่า "ข้าพระองค์ถูกขับไล่ไปจากสายพระเนตรของพระองค์ แต่ข้าพระองค์ก็ยังคอยมองหาพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์"

⁵น้ำก็ขึ้นมาถึงคอของข้าพระองค์ ความลึกก็อยู่ล้อมรอบข้าพระองค์ สาหร่ายก็พันรอบศีรษะของข้าพระองค์⁶ข้าพระองค์ลงไปถึงฐานของบรรดาภูเขา ราวแห่งแผ่นดินก็ปิดกั้นข้าพระองค์ไว้เป็นนิรันดร์ แต่พระองค์ทรงช่วยชีวิตข้าพระองค์ให้พ้นจากหลุม พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพระองค์

⁷เมื่อจิตใจภายในของข้าพระองค์อ่อนแอ ข้าพระองค์ก็ระลึกถึงพระยาห์เวห์ แล้วข้าพระองค์ทูลต่อพระองค์ ต่อพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์⁸บรรดาคนที่สนใจพระอื่น ๆ อันไร้ค่าก็ปฏิเสธความสัตย์ซื่อของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา

⁹แต่สำหรับข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายเครื่องบูชาด้วยเสียงแห่งการขอบพระคุณ ข้าพระองค์จะกระทำให้สำเร็จตามที่ข้าพระองค์ได้ปฏิญาณไว้ ความรอดมาจากพระยาห์เวห์¹⁰แล้วพระยาห์เวห์ทรงตรัสสั่งปลา แล้วมันก็คายโยนาห์ออกบนแผ่นดินแห้ง

Chapter 3

¹พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโยนาห์เป็นครั้งที่สองว่า²"จงลุกขึ้น ไปเมืองนินะเวห์ ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ และประกาศถ้อยคำที่เราสั่งเจ้าให้ประกาศนั้น"³โยนาห์จึงได้ลุกขึ้นไปยังเมืองนินะเวห์ด้วยการเชื่อฟังในคำตรัสของพระยาห์เวห์ เมืองนินะเวห์เป็นเมืองใหญ่ต้องใช้เวลาสามวันจึงจะเดินทางผ่านเมืองนี้ได้

⁴โยนาห์ได้เข้าไปในเมือง หลังจากที่เขาไปได้หนึ่งวัน ท่านได้ประกาศและพูดว่า "อีกสี่สิบวันเมืองนินะเวห์จะพินาศ"⁵ชาวเมืองนินะเวห์เชื่อในพระเจ้า และพวกเขาได้ประกาศให้มีการอดอาหาร พวกเขาสวมใส่ผ้ากระสอบ ตั้งแต่คนที่ใหญ่โตที่สุดจนถึงผู้ที่เล็กน้อยที่สุด

⁶เมื่อกษัตริย์นินะเวห์ทรงทราบเรื่อง พระองค์เสด็จลงจากบัลลังก์ ถอดฉลองพระองค์ ทรงสวมผ้ากระสอบ นั่งบนกองขี้เถ้า⁷พระองค์ทรงออกประกาศ "ด้วยอำนาจของกษัตริย์ และขุนนางทั้งหลายของพระองค์ ในเมืองนินะเวห์นี้ ห้ามคนและสัตว์ หรือฝูงสัตว์ใดๆ ได้ลิ้มรสสิ่งใดๆ ห้ามเขากินหลายรับประทานหรือดื่มน้ำ

⁸แต่ให้ทั้งคนและสัตว์สวมผ้ากระสอบ ให้เขากินหลายร้องทูลเสียงดังต่อพระเจ้า ให้ทุกคนหันไปจากทางแห่งความชั่วร้ายของเขาทั้งหลายและจากความรุนแรงที่มีของพวกเขาก็ได้กระทำใครจะรู้ได้? พระเจ้าอาจจะทรงเปลี่ยนพระทัย หันกลับจากพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์ ดังนั้นพวกเราจะไม่ถูกลงโทษ"

¹⁰พระเจ้าได้ทรงเห็นสิ่งที่ชาวเมืองนินะเวห์ทำ ที่พวกเขากินหลายได้กลับใจจากทางชั่วร้ายของพวกเขา ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเปลี่ยนพระทัยไม่ลงโทษ ตามที่พระองค์เคยตรัสไว้

Chapter 4

¹แต่เหตุการณ์นี้ไม่เป็นที่พอใจโยนาห์อย่างยิ่ง และท่านโกรธมาก²โยนาห์อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ นี่ไม่ใช่สิ่งที่ข้าพระองค์ทูลตั้งแต่เมื่อข้าพระองค์กลับไปยังบ้านเมืองของข้าพระองค์หรือ? นี่คือเหตุผลที่ข้าพระองค์กระทำอย่างแรกและพยายามหนีไปที่การชัช เพราะข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงพระคุณ มีความเมตตา โกรธช้า เต็มไปด้วยความสัตย์ซื่อ และจะทรงยับยั้งจากการลงโทษ³พระยาห์เวห์ ด้วยเหตุนี้ ข้าพระองค์ร้องขอให้พระองค์เอาชีวิตข้าพระองค์ไป เพราะการตายสำหรับข้าพระองค์ก็ดีกว่าการมีชีวิตอยู่"

⁴พระยาห์เวห์ตรัสว่า "ที่เจ้าโกรธเช่นนี้ดีแล้วหรือ?"⁵แล้วโยนาห์จึงออกไปจากเมืองและนั่งลงทางฝั่งตะวันออกของเมืองนั้น เขาสร้างเพิงหลังหนึ่งที่นั่งและนั่งอยู่ในเพิงนั้นเพื่อคอยดูสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเมืองนั้น

⁶พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงให้ต้นไม้ต้นหนึ่งงอกขึ้นมาและทำให้มันเติบโตจนเป็นร่มเงาเหนือศีรษะของโยนาห์เพื่อผ่อนคลายเขาจากความกังวล โยนาห์พึงพอใจอย่างมากกับต้นไม้ต้นนั้น ในเช้าวันรุ่งขึ้น พระเจ้าทรงทำให้มีหนอนตัวหนึ่งมากัดกินต้นไม้ต้นนั้นและมันก็เหี่ยวแห้งไป

⁸และเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นในเช้าอีกวันหนึ่ง พระเจ้าทรงทำให้มีลมร้อนพัดมาจากฝั่งตะวันออก และดวงอาทิตย์ฉายแสงส่องตรงลงมายังศิระของโยนาห์จนเขาแทบจะเป็นลมล้มไป โยนาห์จึงปรารถนาที่จะตาย เขาพูดกับตัวเองว่า "ทำให้ข้าพเจ้าตายก็ดีกว่ามีชีวิตอยู่"⁹ แล้วพระเจ้าตรัสกับโยนาห์ว่า "ดีแล้วหรือที่เจ้าโกรธด้วยเรื่องต้นไม้นี้?" โยนาห์ตอบว่า "ดีแล้วพระเจ้าข้าที่ข้าพระองค์โกรธหรือแม้แต่อยากตาย"

¹⁰พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เจ้าส่งสารต้นไม้นี้ที่เจ้าไม่ได้ลงแรงปลูก ไม่ได้ทำให้เติบโต ซึ่งมันเติบโตขึ้นภายในช่วงคืนหนึ่งและตายไปในช่วงคืนหนึ่ง¹¹ แล้วไม่สมควรที่เราจะส่งสารชาวนี้นะเวห์ในเมืองใหญ่นั้น ซึ่งมีคนมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคนที่ยังไม่รู้ถึงความแตกต่างระหว่างมือขวากับมือซ้าย และอีกทั้งฝูงสัตว์มากมายนั้นหรือ?"

MICAH

Chapter 1

¹นี่คือพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่มาถึงมีคาห์ชาวเมืองโมเรเซท ในรัชกาลโยรัม อาหัส และ เฮเซคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ซึ่งเขาได้เห็นเกี่ยวกับกรุงสะมาเรีย และกรุงเยรูซาเล็ม

²ชนทุกชาติเอ๋ย จงฟัง โอ แผ่นดินโลก จงฟัง และสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในท่าน ขอให้พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นพยานกล่าวโทษพวกท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าจากพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์³ดูเถิด พระยาห์เวห์เสด็จออกจากที่ประทับของพระองค์ พระองค์จะเสด็จลงมาและจะทรงเหยียบย่ำบนที่สถานสูงทั้งหลายบนโลก

⁴ภูเขาทั้งหลายจะหลอมละลายไปภายใต้พระองค์ บรรดาหุบเขาจะถูกแยกออก เหมือนขี้ผึ้งหน้าไฟ เหมือนสายน้ำที่ไหลลงมาจากที่ชัน⁵ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพราะการกบฏของยาโคบ และเพราะบาปทั้งหลายของพงศ์พันธุ์อิสราเอล เหตุผลการกบฏของยาโคบนั้นคืออะไร? สะมาเรียมิใช่หรือ? อะไรคือเหตุผลสำหรับสถานสูงของยูดาห์? เยรูซาเล็มมิใช่หรือ?⁶“เราจะทำให้สะมาเรียกลายเป็นซากปรักหักพังในท้องทุ่งเหมือนพื้นที่สำหรับทำไร่ไถนา เราจะเทหินของนางนั้นลงที่หุบเขา เราจะเผยให้เห็นรากฐานของนาง

⁷รูปเคารพแกะสลักทั้งสิ้นของนางนั้นจะถูกบดยีเป็นชิ้นๆ และสินจ้างที่นางได้มาจะถูกเผา และเราจะทำลายรูปเคารพทั้งสิ้นของนาง ตั้งแต่ที่นางได้รวบรวมสินจ้างของการเป็นโสเภณี พวกมันจะกลายเป็นสินจ้างของโสเภณีอีก”⁸ ด้วยเหตุผลนี้ ข้าพเจ้าจะไถ่ถอนครวญและร่ำไห้ ข้าพเจ้าจะเดินไปด้วยเท้าเปล่าและเปลือยกาย ข้าพเจ้าจะไถ่ถอนครวญเหมือนเสียงเหล่านักร้องโศก และครวญครางเหมือนเสียงเหล่านกฮูก⁹ เพราะว่าบาปและผลของนางนั้นรักษาไม่หาย เพราะได้ลามมาถึงยูดาห์ ได้มาถึงประตูเมืองแห่งประชาชนของข้าพเจ้า คือถึงเยรูซาเล็ม

¹⁰อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท อย่าร้องไห้ไปเลย ที่เมืองเบรเลอฟราห์ ข้าพเจ้าเกลือกกลิ้งตัวของข้าพเจ้าในฝุ่น¹¹ ชาวเมืองซาฟร์เอ๋ย จงผ่านไปตามทางของพวกเจ้า ด้วยตัวเปลือยเปล่าและอับอาย ชาวเมืองศานันไม่ได้ออกมา เบรเอเลลร่ำไห้ เมื่อที่มันของพวกเจ้าถูกเอาไป¹² เมื่อชาวเมืองมาโรกเฝ้าคอยข่าวดีด้วยใจจดจ่อ เพราะความวิบัติได้ลงมาจากพระยาห์เวห์ถึงบรรดาประตูเมืองเยรูซาเล็ม

¹³จงเทียมรถรบเข้ากับม้าศึก ชาวเมืองลาคิช พวกเจ้า เมืองลาคิชเอ๋ย เจ้าเริ่มสร้างบาปให้แก่ริดาของศิโยน เพราะบรรดาการละเมิดของอิสราเอลได้พบในเจ้า¹⁴ดังนั้น เจ้าจะมอบของไว้อาลัยให้แก่โมเรเซท กัท เมืองแห่งอัครซิมจะทำให้บรรดากษัตริย์อิสราเอลพิศหวัง

¹⁵เราจะนำผู้พิชิตมายังเจ้าอีก ชาวเมืองมาเรชาห์เอ๋ย ศักดิ์ศรีของอิสราเอล จะมายังอดุลัม¹⁶ จงโกนหัวและหมวดเคราของเจ้าเพื่อลูกๆ ที่เจ้ารัก จงทำให้หัวของเจ้าเองล้านตั้งนกลินกรี เพราะลูกๆ ของเจ้าจะถูกเนรเทศจากเจ้า

Chapter 2

¹วิบัติแก่ผู้ที่วางแผนร้าย และคิดทำชั่วอยู่บนที่นอนของตน ในตอนรุ่งเช้าพวกเขาก็ออกไปทำ เพราะพวกเขามีอำนาจ² พวกเขาปรารถนาทุ้งนา แล้วยึดเอาไป พวกเขาอยากได้บ้านเรือนและที่รับเอาไป พวกเขาถกดขี่คนไหนก็จะยึดบ้านเรือนและมรดกของคนนั้น³ ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เรากำลังวางแผนให้สิ่งเลวร้ายตกกับตระกูลนี้ ซึ่งเจ้าจะเอาออกออกไปไม่พ้น เจ้าจะเดินอย่างกะบงไม่ได้ เพราะมันจะเป็นเวลาเลวร้าย

⁴ในเวลานั้นศัตรูของเจ้าจะร้องเพลงเกี่ยวกับเจ้า และจะร่ำไห้ด้วยการไถ่ถอนครวญอย่างขมขื่น พวกเขาจะร้องว่า "พวกเราชาวอิสราเอลถูกทำลายเสียสิ้น พระยาห์เวห์ทรงเปลี่ยนเขตแดนของประชาชนของเรา พระองค์ทรงย้ายเขตแดนไปจากเราได้อย่างไร? พระองค์ทรงแบ่งไร่นาของเราแก่บรรดาคนทรยศ"⁵ ดังนั้น เจ้าคนมั่งมีจะไม่มียอดผู้สืบสกุลที่จะได้รับส่วนแบ่งเขตแดนโดยฉับพลันในชุมชนของพระยาห์เวห์ พวกเขาพูดว่า⁶พวกเขาพูดว่า "อย่าให้ใครเผยพระวจนะ พวกเราต้องไม่เผยพระวจนะเรื่องเหล่านี้ เรื่องการตีเตือนต้องไม่มาอีก"

⁷โอ พงศ์พันธุ์ของยาโคบเอ๋ย ควรจะพูดเช่นนี้จริงหรือ? "พระวิญญาณของพระยาห์เวห์หรือ? สิ่งเหล่านี้เป็นการกระทำของพระองค์จริงหรือ?" ถ้อยคำของเราทำให้เกิดผลดี แก่ผู้ดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรงมิใช่หรือ?⁸ ภายหลังต่อมา ประชาชนของเราลุกขึ้นอย่างกับศัตรู เจ้ากระชากเอาเสื้อคลุม และเสื้อผ้าชั้นนอก จากบรรดาผู้ผ่านไปมาอย่างไม่สงสัย ดึงตั้งบรรดาหกรกลับมาจากสงครามด้วยนิกว้านนั้นปลอดภัยแล้ว⁹ เจ้าขับไล่พวกผู้หญิงที่เป็นประชาชนของเราออกไป จากเรือนอันผาสุกของพวกเขา เจ้าได้เอาการอวยพรของเราไปจากลูกๆ ของพวกนางเป็นนิตย

¹⁰จงลุกขึ้นและไปเสีย เพราะนี่ไม่ใช่ที่ที่เจ้าจะต้องอยู่ เพราะที่ตรงนี้สกปรกโสมน มันถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง¹¹ ถ้าบางคนมาหาเจ้าด้วยจิตใจสกปรกและโป๊ปลดเถิดพูดว่า "ข้าจะเผยพระวจนะต่อเจ้าเกี่ยวกับเหล้าขุ่นและเมรัย" เขาคงจะได้รับการพิจารณาเป็นผู้เผยพระวจนะสำหรับประชาชนนี้

Chapter 3

¹²โอ ยาโคบเอ๋ย เราจะรวบรวมเจ้าทั้งหลายอย่างแน่นอน เราจะรวมคนอิสราเอลที่เหวี่ยงอยู่อย่างแน่นอน เราจะนำพวกเขามาไว้ด้วยกัน เหมือนแกะอยู่ในคอก เหมือนฝูงสัตว์อยู่กลางทุ่งหญ้าของมັນ จะมีเสียงดังเพราะประชาชนที่ล้นหลาม¹³ผู้ที่เปิดทางสำหรับพวกเขาจะเดินนำหน้าพวกเขาไป พวกเขาจะผ่านประตูเมือง และออกไป ภัยพิบัติของพวกเขาก็จะเสด็จนำหน้าพวกเขา คือพระยาห์เวห์จะทรงนำหน้าพวกเขา

Chapter 3

¹ข้าพเจ้ากล่าวไว้ "บัดนี้ จงฟัง บรรดาผู้นำของยาโคบ และบรรดาผู้ที่ปกครองพงศ์พันธุ์อิสราเอล เป็นการถูกต้องมิใช่หรือที่ท่านต้องเข้าใจความยุติธรรม?" บรรดาผู้ที่เกลียดชังความดีและรักความชั่ว ผู้ที่เกลียดหนีออกจากประชาชน และฉีกเนื้อออกจากกระดูกของพวกเขา³บรรดาผู้ที่กินเนื้อประชาชนของเรา และเกลียดหนังของพวกเขา หักกระดูกของพวกเขา และสับเป็นชิ้นๆ เหมือนเนื้อในกระทะ เหมือนเนื้อในหม้อตุ๋น

⁴แล้วบรรดาผู้ที่ปกครองจะร้องขอต่อพระยาห์เวห์ แต่พระองค์จะไม่ทรงตอบพวกท่าน ในเวลานั้น พระองค์จะซ่อนพระพักตร์เสีย เพราะพวกท่านได้ทำชั่วไว้หลายอย่าง"⁵พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย ผู้ได้นำประชาชนของเราให้หลงทางไป ถ้ามีบางคนให้อาหารเขากิน เขาก็ทั้งหลายป่าวประกาศว่า 'จะมีสันติสุข' แต่ถ้าเขาไม่ได้ใส่รองเท้าลงในปากของพวกเขาเลย พวกเขาจะลุกขึ้นเพื่อทำสงครามกับเขา"⁶ดังนั้น จะมีแต่กลางคืนแก่ผู้ที่ปราศจากนิมิต ความมืดมิดจะบังเกิดขึ้น ดังนั้นท่านจะพยายากรองหาสิ่งใดไม่ได้ ดวงอาทิตย์จะลับไปจากพวกผู้เผยพระวจนะ และกลางวันก็จะกลายเป็นความมืดมิดสำหรับพวกเขา

⁷ผู้เห็นนิมิตจะอับอาย ผู้นำนายจะสับสน พวกเขาทุกคนจะปิดริมฝีปาก เพราะว่าไม่มีคำตอบมาจากพระเจ้า"⁸แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเต็มด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ เต็มเปี่ยมด้วยความยุติธรรมและอำนาจ เพื่อประกาศแก่ยาโคบเรื่องการละเมิดของเขา และประกาศความบาปของอิสราเอล⁹บัดนี้ จงฟังข้อความนี้เถิด บรรดาผู้ที่เป็นผู้นำของพงศ์พันธุ์ยาโคบ และบรรดาผู้ปกครองพงศ์พันธุ์อิสราเอล ผู้ซึ่งชิงชังความยุติธรรม และบิดเบือนความถูกต้องทั้งสิ้น

¹⁰เจ้าสร้างศิโยนด้วยโลหิต และสร้างกรุงเยรูซาเล็มด้วยความอยุติธรรม¹¹บรรดาผู้นำตัดสินความด้วยเห็นแก่สินบน และบรรดาปุโรหิตสั่งสอนด้วยเห็นแก่เงิน อีกทั้งบรรดาผู้เผยพระวจนะก็ทำนายด้วยเห็นแก่เงินด้วย ถึงกระนั้นท่านทั้งหลายยังอ้างถึงพระยาห์เวห์และกล่าวว่า "พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตกับเราหรือไม่? ไม่เห็นมีความชั่วใดๆเกิดขึ้นแก่เรา"¹²ดังนั้น เพราะพวกท่านนี่เอง ศิโยนจะกลายเป็นทุ่งนาที่ถูกไถและเยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง และเนินเขาแห่งพระวิหารจะกลายเป็นป่าละเมาะ

Chapter 4

¹แต่ในบัดนี้หลายสิ่งนี้จะเกิดขึ้นว่า ภูเขาที่พระวิหารขององค์พระยาห์เวห์จะสถาปนาขึ้นอยู่เหนือภูเขากันหลาย จะได้รับการเชิดชูเหนือบรรดาเนินเขา และชนชาติต่างๆ จะหลั่งไหลไปขึ้น²ประชากรมากมายจะมาและกล่าวว่า "บาเลธ ให้เราขึ้นไปบนภูเขาของพระยาห์เวห์ ไปยังพระนิเวศของพระเจ้าของยาโคบ พระองค์จะทรงสอนพระมารดาของพระองค์แก่เรา และเราจะดำเนินในวิถีทางของพระองค์" เพราะบทบัญญัติจะออกมาจากศิโยน พระวจนะของพระยาห์เวห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม³พระองค์จะทรงตัดสินความระหว่างชนชาติทั้งหลาย และจะยุติกรณีพิพาทให้บรรดาชาติต่างๆ จำนวนมากที่อยู่ไกลออกไป พวกเขาจะติดตามของพวกเขามาให้เป็นพาลโกลา และตีหอกของพวกเขาให้เป็นขอผลิต ประชาชาติจะไม่ยกดาบขึ้นต่อสู้กันอีก ทั้งจะไม่มีการฝึกปรืออีกต่อไป

⁴แต่ต่างก็บังเอิญได้ชุมนุมและได้ดื่มเมื่อดื่มของตน และจะไม่มีการทำให้พวกเขาแล้ว เพราะพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ตรัสอย่างนี้แล้ว⁵เพราะว่าชนชาติทั้งหลายต่างก็ดำเนิน ในนามแห่งพระต่างๆ ของตน แต่เราดำเนินในพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราสืบๆ ไปเป็นนิรันดร์"พระยาห์เวห์ประกาศว่า "ในวันนั้น เราจะรวบรวมคนพิการ และจะรวบรวมบรรดาผู้ถูกขับไล่ไป และบรรดาผู้ที่เราได้ให้ทุกข์ใจ

⁷เราจะให้คนพิการเป็นคนที่ถูกขับออกไปเป็นชาติที่แข็งแกร่ง และพระยาห์เวห์จะทรงปกครองเหนือพวกเขาที่ภูเขาศิโยน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปและเป็นนิรันดร์"ส่วนเจ้าผู้เป็นเหตุการณของฝูงแกะ เป็นเนินเขาของธิดาแห่งศิโยน อาณาจักรดั้งเดิมจะกลับมา คือราชอาณาจักรแห่งบุตรเยรูซาเล็ม⁹เวลานี้ ทำไมเจ้าร้องเสียงดังเล่า? ไม่มีภัยพิบัติปกครองเจ้าหรือ? ที่ปรึกษาของเจ้าสิ้นชีพแล้วหรือ? เหตุใดเจ้าจึงเจ็บปวดรวดร้าวอย่างกับหญิงจะคลอดบุตรเช่นนี้เล่า?

¹⁰ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงทรมานทรมานด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส เหมือนผู้หญิงที่กำลังคลอดลูก เพราะบัดนี้เจ้าต้องจากเมืองไปอาศัยอยู่ในทุ่งนา และจะไปยังบาบิโลน เจ้าจะได้รับการช่วยกู้ที่นั่น พระยาห์เวห์จะทรงช่วยกู้เจ้า ให้พ้นมือศัตรูทั้งหลายของเจ้า¹¹บัดนี้ หลายชนชาติ ได้ชุมนุมต่อสู้เจ้า เขากล่าวว่า "ให้นางถูกย่ำยี ให้ตาของเราได้ดูศิโยนด้วยความสะใจ"

¹²ผู้เผยพระวจนะพูดว่า "เขาก็กินหลายไม้กราบ ถึงพระดำริของพระยาห์เวห์ และเขาก็กินหลายไม้เข้าไปในแผนการของพระองค์ ที่พระองค์ทรงรวบรวมเขาก็กินหลายเข้ามา ดังรวมฟ่อนข้าวไว้ที่ลานบดข้าว"¹³พระยาห์เวห์ตรัสว่า "ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงลุกขึ้นและบดข้าวเถิด เพราะเราจะให้เจ้ามีเขาเหล็ก เราจะให้เจ้ามีกับทองสับฤทธิ์ และเจ้าจะบดขยี้ชนหลายชาติ และพวกเขาจะถวายสิ่งที่เขาได้มาโดยไม่ชอบธรรมนั้นแต่เราเอง คือพระยาห์เวห์ ถวายกรัพระยาสินของพวกเขาแต่เรา คือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งโลกทั้งสิ้น"

Chapter 5

¹บัดนี้เจ้าจงระดมไพร่พล โอ บุตรแห่งเหล่าทหาร พวกทหารได้ตั้งค่ายล้อมเมืองไว้แล้ว พวกเขาจะตีผู้วินิจฉัยอิสราเอลที่แกล้มด้วยไม้กระบอง²แต่เจ้าเบรเลเฮม เอฟราธาห์เอ๋ย ถึงแม้เจ้าเป็นคนเล็กน้อยในบรรดาตระกูลของยูดาห์ แต่จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่จะปกครองในอิสราเอล ผู้ที่การเริ่มต้นมาจากอดีตกาล จากนิรันดร์กาล³ดังนั้น พระเจ้าจะทรงละทิ้งพวกเขา จนถึงเวลาที่หญิงผู้เฒ่าจะคลอดบุตร แล้วบรรดาพี่น้องที่เหลือจะกลับมายังประชาชนอิสราเอล

⁴เขาจะยืนและต้อนรับผู้แกะของเขา โดยพระกำลังของพระยาห์เวห์ ด้วยความยิ่งใหญ่แห่งพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา เขาทิ้งหลายจะดำรงอยู่ได้ เพราะบัดนี้เขาจะเป็นใหญ่จนสุดปลายพิภพ⁵เขาจะเป็นสันติสุขของพวกเรา เมื่อคนอัสซีเรียเข้ามาในแผ่นดินของพวกเรา เมื่อเขาริทาทัพผู้ป้อมปราการทั้งหลายของพวกเรา แล้วเราจะยกเจ็ดผู้เลี้ยงแกะ และแปดผู้นำลูกขึ้นต่อต้านพวกเขา⁶พวกเขาจะเลี้ยงดูแผ่นดินอัสซีเรียด้วยดาบ และแผ่นดินนิมโรดทางเข้าเมือง เขาจะช่วยกู้พวกเราให้พ้นจากคนอัสซีเรีย เมื่อเขาทิ้งหลายมายังแผ่นดินของพวกเราเมื่อเขาเดินเข้าไปในเขตแดนของพวกเรา

⁷คนที่เหลืออยู่ของยาโคบจะอยู่ท่ามกลางประชาชนทั้งหลาย เหมือนน้ำค้างจากพระยาห์เวห์ เหมือนน้ำฝนโปรยปรายบนหญ้า ซึ่งไม่รอคอยมนุษย์สักคนและพวกเขาไม่รอคอยลูกหลานของมนุษย์⁸คนที่เหลืออยู่ของยาโคบจะอยู่ท่ามกลางประชาชาติ อยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชน เหมือนราชสีห์ในหมู่สัตว์ป่า เหมือนสิงห์หนุ่มในหมู่ผู้เลี้ยงแกะ เมื่อเขาเดินผ่านพวกเขาไป เขาจะเหยียบย่ำเหนือพวกเขาและขี้นกพวกเขาเป็นชิ้นๆ และที่นั่นจะไม่มีใครช่วยพวกเขาได้⁹มือของเจ้าจะถูกยกขึ้นสู้กับบรรดาศัตรูของเจ้า และศัตรูทั้งสิ้นจะถูกกำจัด

¹⁰"ในวันนั้นสิ่งนี้จะเกิดขึ้น พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เราจะกำจัดบรรดาผู้นำของเจ้าให้หมดไปจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายบรรดากระดูกงูของเจ้า¹¹เราจะกำจัดเมืองให้หมดไปจากแผ่นดินของเจ้า และทำลายป้อมปราการของเจ้าลงทั้งสิ้น¹²เราจะกำจัดวิภวาทจากมือของเจ้า และเจ้าจะไม่มีหมอดูคนใดๆ อีกต่อไป

¹³เราจะกำจัดรูปแกะสลักของเจ้าเสีย และเสาศักดิ์สิทธิ์จากท่ามกลางเจ้า เจ้าจะไม่มัสการงานฝีมือจากมือของเจ้าอีกต่อไป¹⁴เราจะถอนบรรดาเสาพระอาชราห์ของเจ้าเสียจากท่ามกลางเจ้า และเราจะทำลายเมืองต่างๆ ของเจ้าเสีย¹⁵เราจะแก้แค้นด้วยความโกรธและความแค้น ต่อบรรดาประชาชาติซึ่งไม่เชื่อฟัง

Chapter 6

¹บัดนี้ จงฟังสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส "จงลุกขึ้น และแกล้งคนดีของพวกเจ้าต่อหน้ากูเขาทิ้งหลาย จงให้เป็นเขาทิ้งหลายฟังเสียงของพวกเจ้า²พวกเจ้ากูเขาทิ้งหลายจงฟังการกล่าวโทษของพระยาห์เวห์และพวกเจ้าผู้เป็นฐานรากอันมั่นคงของพิภพอัชเชอร์ เพราะพระยาห์เวห์ทรงมีคดีความกับประชาชนของพระองค์ และพระองค์จะทรงสู้ความกับอิสราเอล"³"โอ ประชาชนของเรา เราได้ทำอะไรให้แก่พวกเจ้าบ้าง? เราทำให้พวกเจ้าเหนื่อยยากตรงไหน? จงให้การต่อเรา

⁴เพราะว่าเราได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และช่วยกู้พวกเจ้าออกมาจากเรือนทาส เราได้ใช้ให้โมเสส อาโรน และมีเรียมไปหาพวกเจ้า⁵โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงจดจำสิ่งชั่วร้ายของบาเลค กษัตริย์โมอับ และจดจำการที่บาเลอัมบุตรชายของเบโอร์ได้ตอบเขา ขณะที่พวกเจ้าออกจากซีโธมถึงกิลกาล เพื่อพวกเจ้าจะได้กราบพระราชกิจอันชอบธรรมของพระยาห์เวห์⁶ข้าพเจ้าจะนำอะไรเข้ามาเฝ้าพระยาห์เวห์ เมื่อข้าพเจ้าก็กราบพระเจ้าเบื้องสูงเล่า? ควรที่ข้าพเจ้าจะเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยเครื่องเผาบูชา ด้วยบรรดาลูกโคอายุหนึ่งปีหรือ?

⁷พระยาห์เวห์จะพอพระทัยการถวายแกะผู้หลายพันตัว หรือด้วยธรรณำมันหลายหมื่นสายหรือ? ควรที่ข้าพเจ้าจะถวายบุตรชายห้าปีเพื่อไถ่การละเมิดของข้าพเจ้าคือ ผลของกายของข้าพเจ้าเพื่อการชำระบาปของข้าพเจ้าเองหรือ?⁸มนุษย์เอ๋ย พระองค์ได้ทรงสำแดงแก่พวกเจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระยาห์เวห์ทรงประสงค์อะไรจากพวกเจ้า ให้ทำสิ่งที่ยุติธรรมและรักความเมตตา และดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าของพวกเจ้าด้วยความถ่อมใจ⁹พระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ประกาศแก่คนนั้น แม้กระนั้น บัดนี้คนฉลาดจะรู้จักพระนามของพระองค์ "จงระวังตะพดนั้นเถิด และผู้ที่ได้อำมันใส่ไว้ในที่ของมัน

¹⁰ยังมีทรัพย์สมบัติในเรือนของคนธรรมที่ไม่สัตย์ซื่อ และมีตาซึ่งขี้โกงที่น่ารังเกียจ¹¹ควรที่เราจะพิจารณาบุคคลให้รู้ความผิดถ้าเขาใช้ตราซึ่งขี้โกง พร้อมด้วยลูกที่เต็มไปด้วยลูกตุ้มขี้โกงได้หรือ?¹²บรรดาคนมั่งมีของคนนั้นก็เต็มไปด้วยความโหดร้าย และผู้อยู่อาศัยของคนนั้นก็พิศุขโลก และสิ้นของพวกเขาก็พุดแต่คำหลอกลวง

¹³เพราะฉะนั้นเราจะตีพวกเจ้าให้บาดเจ็บสาหัส และเราจะทำให้พวกเจ้ารกร้างไปเพราะความบาปทั้งหลายของพวกเจ้า¹⁴พวกเจ้าจะกิน แต่ไม่อิ่ม ความว่างเปล่าของพวกเจ้าจะยังคงอยู่ภายในตัวพวกเจ้า พวกเจ้าจะจัดเก็บสินค้าไว้ แต่จะไม่เหลืออยู่ และสิ่งที่พวกเจ้าเก็บไว้ เราจะให้ดาบทำลาย

¹⁵พวกเจ้าจะหว่าน แต่จะไม่ได้เกี่ยว พวกเจ้าจะบ่มมะกอก แต่จะไม่ได้ขโมยตัวพวกเจ้าเองด้วยน้ำมัน พวกเจ้าจะย่ำอู้น แต่จะไม่ได้ดื่มเหล้าอู้น¹⁶พวกเจ้าได้รักฆาตกรรมทั้งหลายที่มอมรีได้ทำขึ้น และทำตามกิจการทั้งสิ้นของพงศ์พันธุ์ของอาหับ พวกเจ้าดำเนินตามคำแนะนำของพวกเขามา ดังนั้น เราจะทำให้พวกเจ้าคือ เมืองพินาศ และพวกเจ้า บรรดาผู้อาศัยจะเป็นสิ่งที่เหยียหยับ และพวกเจ้าจะแบกรับการเยาะเย้ยจากประชาชนของเรา"

Chapter 7

¹อนิจจา ตัวข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเป็นเหมือนฤดูร้อนแห่งการเก็บเกี่ยวที่ผ่านไปแล้ว และเป็นเหมือนผลอู้นที่ตกค้างจากการเก็บผล จึงไม่มีพวงอู้นให้กินแล้ว ไม่มีกิ่งมะเดื่อสุกต้นฤดูที่ตัวข้าพเจ้าปรารถนา²คนจงรักภักดีสิ้นไปจากแผ่นดิน ไม่มีคนซื้อตรงเหลืออยู่สักคนเดียว พวกเขากุณคนต่างก็ข่มขอยจะเชือดโลหิตกัน ต่างคนก็เอาดาบขี้จอกของตน³มือของพวกเขาก็เงื้อมมือจะทำร้ายคนอื่น ผู้ปกครองเรียกร้องแต่เงินตรา ผู้พิพากษาไต่ถามแต่สินบน และผู้มีอิทธิพลมักโกงตามใจชอบ ดังนั้นพวกเขาต่างก็คิดกัน

⁴คนดีที่สุดของพวกเขาก็เป็นเหมือนต้นหนาม คนที่ชื่อตรงที่สุดก็เลวยิ่งกว่าหนามแหลม วันแห่งการลงโทษพวกเขา คือวันที่บรรดาคนยามได้บอกไว้ล่วงหน้าก็มาถึงแล้ว บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่พวกเขาจะสับสนอหลาม⁵อย่างวางใจเพื่อนบ้าน อย่ามั่นใจในมิตรสหาย จงระวังคำพูดของท่าน แม้แต่ผู้หญิงผู้ที่อยู่ในอ้อมแขนของพวกท่าน⁶ เพราะว่าบุตรชายดูหมิ่นบิดาของเขา บุตรสาวก็ลุกขึ้นสู้กับมารดาของเธอ และลูกสะใภ้ต่อสู้แม่สามี ศัตรูของเขาก็คือคนในครัวเรือนของเขาเอง

⁷แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะมองดูพระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะเฝ้าคอยพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงฟังข้าพเจ้า⁸อย่าแปรปรวนเสีย ข้าพเจ้าเลยศัตรูของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าล้มลง ข้าพเจ้าจะลุกขึ้นอีก เมื่อข้าพเจ้านั่งอยู่ในความมืด พระยาห์เวห์จะทรงเป็นความสว่างแก่ข้าพเจ้า⁹เพราะข้าพเจ้าได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าก็จะทนรับพระพิโรธของพระองค์ จนกว่าพระองค์ทรงว่าคดีของข้าพเจ้า และทรงตัดสินความเพื่อข้าพเจ้า พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าออกไปยังความสว่าง และข้าพเจ้าจะเห็นการช่วยกู้ของพระองค์ในความชอบธรรมของพระองค์

¹⁰แล้วศัตรูของข้าพเจ้าจะเห็น และความอับอายจะทับถมคนผู้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ไฉนละพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน?” ตามองดูข้าพเจ้าจะมองดูนางล้มลง นางจะถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้ฝ่าเท้าเหมือนเลนบนถนน¹¹วันที่จะสร้างกำแพงเมืองของพวกเขามาถึง ในวันนั้น เขตแดนของพวกเขาก็จะขยายออกไปไกลมาก¹²ในวันนั้นประชาชนจะมาหาพวกเขา จากอัสซีเรียและเมืองต่างๆ ของอียิปต์ และจากอียิปต์จนถึงแม่น้ำ จากทะเลจดทะเล และจากภูเขาจดภูเขา

¹³แต่แผ่นดินจะถูกทิ้งร้างเปล่า เพราะคนที่อยู่อาศัยที่นั่นเป็นเหตุ เนื่องด้วยผลแห่งการกระทำของพวกเขา¹⁴ขอทรงเสียดูประชาชนของพระองค์อย่างเลื่องแก่ด้วยคณาของพระองค์ ฟองแคะที่เป็นมรดกของพระองค์ ผู้อาศัยอย่างโดดเดี่ยวในป่ารก ในท่ามกลางทุ่งหญ้าอุดมสมบูรณ์ ขอทรงให้เขาเล็มหญ้าอยู่ในบาซันและกิเลอาดอย่างในโบราณกาล¹⁵ดังในสมัยเมื่อพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราจะให้พวกเขาเห็นสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ

¹⁶บรรดาประชาชนชาติจะเห็นแล้วอับอายในอำนาจทั้งสิ้นของพวกเขา พวกเขาจะเอามือปิดปากพวกเขาไว้ และหูของพวกเขาจะหนวกไป¹⁷พวกเขาจะเสียวุ่นเหมือนงู เหมือนสัตว์ที่เลื้อยคลานบนพิภพ พวกเขาจะออกมาจากถ้ำของพวกเขาด้วยความกลัว พวกเขาจะออกมาหาด้วยความเกรงกลัวพระองค์ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะกลัวเหตุเพราะพระองค์¹⁸ใครจะเป็นพระเจ้าเหมือนพระองค์ผู้ทรงอภัยบาป และทรงมองข้ามการทรยศ ของคนที่เหลืออยู่จนเป็นมรดกของพระองค์เล่า? พระองค์ทรงไปรักษาพระพิโรธเป็นนิตย์ เพราะพระองค์พิชิตยีนดีในพันธสัญญาอันสัตย์ซื่อของพระองค์

¹⁹พระองค์จะทรงเมตตาแก่พวกเราอีก และจะทรงเหยียบความผิดทั้งหลายของพวกเราไว้ได้พระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงเหยียบบาปทั้งสิ้นของพวกเราลงไปในที่ลึกของทะเล²⁰พระองค์จะทรงสำแดงความจริงแก่ยาโคบ และความสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาที่ให้อับราฮัม ดังที่พระองค์ทรงปฏิบัติตามบรรพบุรุษของเรา ตั้งแต่สมัยโบราณกาล

NAHUM

Chapter 1

¹คำประกาศเกี่ยวกับกรุงนินะเวห์ หนังสือเกี่ยวกับนิมิตของนาฮูมชาวเอลไซช

²พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงแค้นและแค้น พระยาห์เวห์ทรงแค้นแค้นและเต็มไปด้วยพระพิโรธ พระยาห์เวห์ทรงแค้นแค้นคู่อริของพระองค์ และพระองค์ทรงพระพิโรธต่อศัตรูของพระองค์ต่อไป³พระยาห์เวห์ทรงกริ้วข้าและทรงถูกรณภาพใหญ่ยิ่ง พระองค์จะไม่ทรงประกาศว่าศัตรูของพระองค์ปราศจากความผิด พระยาห์เวห์ทรงกระทำทางของพระองค์ไว้ในลมบ้าหมูและพายุ และเมฆก็เป็นฝุ่นใต้ฝ่าพระบาทพระองค์

⁴พระองค์ทรงห้ามทะเลและทรงทำให้มันแห้งไป พระองค์ทรงทำให้แม่น้ำทั้งหมดเหือดแห้งไป บาซันก็อ่อนแอ รวมถึงการเมสด้วย ดอกไม้แห่งเลบานอนก็เหี่ยว⁵ภูเขาสันโหวเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และเนินเขาก็ละลายไป แผ่นดินโลกก็พังทลายลงเฉพาะพระพักตร์พระองค์ แท้จริงแล้ว รวมถึงโลกและคนทั้งหมดที่อยู่ในโลกด้วย⁶ใครจะต้านทานพระพิโรธของพระองค์ได้ ใครจะสามารถยืนหยัดต่อความรุนแรงแห่งความโกรธของพระองค์ได้? พระพิโรธของพระองค์ถูกทำให้พุ่งออกมาเหมือนไฟ และพระองค์ทรงทำให้หินแตกสลายไป

⁷พระยาห์เวห์ทรงประเสริฐ ทรงเป็นกำบังที่เข้มแข็งในเวลาทุกข์ยาก และพระองค์ทรงสัตย์ซื่อต่อคนเหล่านั้นที่เข้ามาลี้ภัยในพระองค์⁸แต่พระองค์จะทรงทำลายศัตรูของพระองค์ให้สิ้นไปด้วยน้ำท่วมที่รุนแรง พระองค์จะทรงไล่พวกเขาเข้าไปในความมืด⁹พวกท่านคิดการร้ายอันใดต่อพระยาห์เวห์หรือ? พระองค์จะทรงทำให้ย่อยยับไป ความทุกข์ยากจะไม่เกิดขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง

¹⁰พวกเขาจะเกี่ยวกันยุ่งไปหมดเหมือนพวงหนาม พวกเขาจะเมาเมาอยู่ในเครื่องดื่มของตน พวกเขาจะถูกเผาผลาญไปจนหมดสิ้นโดยไฟเหมือนตอข้าวแห้ง¹¹มีคนหนึ่งเกิดมาจากเจ้า นินะเวห์ ผู้ที่คิดแผนการชั่วร้ายต่อพระยาห์เวห์และสนับสนุนความชั่วร้าย¹²พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "แม้ว่าพวกนั้นจะมีกำลังเต็มที่ และมีจำนวนมาก พวกเขาจะถูกตัดออกไป คนของพวกเขาจะสูญไป แต่เจ้า ยูดาห์ แม้เราจะทำให้เจ้าเป็นทุกข์ แต่เราจะไม่ทำให้เจ้าเป็นทุกข์อีกต่อไป

¹³บัดนี้เราจะทำลายแอกของพวกเขาจากเจ้า เราจะทำลายโซ่ตรวนของเจ้า¹⁴พระยาห์เวห์ได้ตรัสสิ่งเกี่ยวกับเจ้า นินะเวห์ "เจ้าจะไม่มีเชื้อสายที่ใช้ชื่อของเจ้าอีก เราจะกำจัดรูปสลักและรูปหล่อโลหะไปจากวิหารของเทพเจ้าของเจ้า เราจะขุดหลุมศพให้เจ้าเพราะเจ้าต่ำทราม"¹⁵ดูเถิด บนภูเขาที่มีเท้าของผู้นำข่าวดีมา ผู้ที่ประกาศสันติภาพ! ยูดาห์เอ๋ย จงจดงานเลื่องลือและรักษาคำสาบานของเจ้า เพราะคนชั่วร้ายจะไม่รุกรานเจ้าอีก เขาถูกกำจัดไปหมดสิ้นแล้ว

Chapter 2

¹ผู้ที่จะทำลายเจ้าให้ราบคาบกำลังจะเข้ามาต่อสู้เจ้าแล้ว จงเข้าประจำการที่กำแพงเมือง จงเฝ้าถนนหนทางไว้ จงทำให้ตนเองเข้มแข็งและจรรวบรวมกองทัพ

Chapter 3

ของเจ้าไว้² เพราะพระยาห์เวห์ทรงฟื้นฟูความรุ่งเรืองของยาโคบ อย่างกับความรุ่งเรืองของอิสราเอล แม้ว่าพวกโอรสได้ทำลายล้างพวกเขาและทำลายเถาพุ่มของพวกเขาไป³ ไล่ของทหารของเขาเป็นสีแดง และนักรบผู้กล้าก็สวมเครื่องแบบสีแดงเข้ม โลหะที่อยู่บนรถม้าศึกก็ส่องแสงแวววับในวันที่มันถูกเตรียมพร้อม และหอกไม้สนก็ถูกกวัดแกว่งในอากาศ

⁴รถม้าศึกแล่นไปตามถนนอย่างรวดเร็ว พวกมันพรวดพราดไปมาบนถนนกว้างราวกับคมเพลิงและวิ่งอย่างกับสายฟ้าแลบ⁵ ผู้ที่จะทำลายเจ้าให้ราบคาบเรียกทหารของเขามา พวกเขาจะสู้ดุดกันและกันล้มลงในขณะที่พวกเขาเดินทัพ พวกเขาเข้าไปโจมตีกำแพงเมือง ที่กำบังขนาดใหญ่ถูกเตรียมพร้อมเพื่อป้องกันพวกผู้โจมตีเหล่านี้⁶ ประตูที่แม่น้ำถูกเปิดออก และพระราชวังก็พังทลายลง

⁷ชัยแซบถูกเปลื้องเสื้อผ้าออกและถูกพาตัวไป พวกสาวใช้ของนางก็โอดครวญเหมือนเสียงนกพิราบ และตืออกของตนเอง⁸ นีเนเวห์ก็เหมือนสระน้ำที่รั่ว โดยที่ผู้คนต่างแผ่นหมิไปเหมือนน้ำที่พรั่งพรูออกมา คนอื่นๆ ตะโกนว่า "หยุด หยุด" แต่ไม่มีใครหันกลับมา⁹ จึงปล้นเงิน จึงปล้นทอง เพราะทรัพย์สมบัติมีอย่างมั่งคั่ง ความรุ่งโรจน์แห่งของล้ำค่าของนีเนเวห์ไม่มีที่สิ้นสุด¹⁰ นีเนเวห์ว่างเปล่าและกรุดโทรม หัวใจของทุกคนสลาย หัวเข่าของทุกคนก็พับ และต่างก็เจ็บปวดรวดร้าว ในหน้าของพวกเขาสดเซียวกันทุกคน

¹¹บัดนี้กำลังโตซึ่งเป็นที่เลียดลูกสิงโต ที่ที่สิงโตตัวผู้และสิงโตตัวเมียเคยเดินไปกับลูกๆของมัน ที่ที่พวกมันไม่กลัวสิ่งใดอยู่ที่ไหน?¹² สิงโตนั้นได้ฉีกเหยื่อของมันเป็นชิ้นๆให้ลูกของมันกิน มันได้คาบคอเหยื่อมาให้พวกสิงโตตัวเมียของพวกมัน และสะสมเหยื่อไว้จนเต็มกำของพวกมัน ถ้าที่มีซากที่ฉีกขาดเป็นชิ้นๆ¹³ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายทรงประกาศว่า "ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า เราจะพารถม้าศึกของเจ้าให้เป็นคว้น และดาบจะสังหารบรรดาลูกสิงโตของเจ้า เราจะรับของที่เจ้าปล้นมาไปจากแผ่นดินของเจ้า และจะไม่มีใครได้ยืมเสียงของผู้ส่งข่าวของเจ้าอีกต่อไป"

Chapter 3

¹วิบัติแก่เมืองที่เต็มไปด้วยโลหิต เต็มไปด้วยการนุสาและทรัพย์สินที่ปล้นมาทั้งสิ้น มีคนที่ตกเป็นเหยื่อในเมืองนั้นเสมอ² แต่บัดนี้มีเสียงหวดของแล่ และเสียงรัวของล้อ น้ำที่กำลังควบไปและรถม้าศึกที่กำลังห่อไป³ ยังมีพลน้ำที่โจมตี ดาบแวววับ หอกทอประกายอร่าม คนตายเป็นกอง ซากศพกองสูงขึ้นไปมากมายมหาศาล ร่างคนตายไม่มีสิ้นสุด ผู้ที่โจมตีพวกเขาจะสะดุดร่างนั้น

⁴สิ่งนี้เกิดขึ้นเพราะพฤติกรรมอันเต็มไปด้วยราคะของหญิงโสเภณีที่สวยงาม ผู้ชำนาญการใช้เวทมนตร์คาถา ผู้ขายบรรดาประชาชนผ่านการเป็นโสเภณีของนาง และขายผู้คนโดยการใช้เวทมนตร์คาถาของนาง⁵ "ดูเถิด เราจะต่อสู้เจ้า" นี่คือการประกาศของพระเจ้าจอมเจ้านาย "เราจะกลบกระโปรงของเจ้าคลุมหน้าเจ้า และให้บรรดาประชาชนได้เห็นส่วนลับของเจ้า ให้ราชอาณาจักรได้เห็นความอับอายของเจ้า⁶ เราจะโยนสิ่งสกปรกอันน่ารังเกียจใส่เจ้าและทำให้เจ้าต่ำช้า เราจะทำให้เจ้าเป็นคนที่ทุกคนจ้องมอง

⁷สิ่งนี้จะเกิดขึ้นคือทุกคนที่เห็นเจ้าจะหนีไปจากเจ้าและกล่าวว่า 'นีเนเวห์ถูกทำลายลงแล้ว ใครจะรำให้สงสารเธอ?' ข้าพเจ้าจะหาใครที่ไหนมาปลอบเจ้าได้?⁸ นีเนเวห์ เจ้าดีกว่าเมืองเรเบส ซึ่งถูกสร้างอยู่ริมแม่น้ำไนล์ มีน้ำรอบเมือง มีมหาสมุทรเป็นที่คุ้มกัน มีทะเลเป็นกำแพงเมืองหรือ?⁹ คูและอิฐปัดเป็นกำลังของเมืองนี้ และไม่มีที่สิ้นสุดด้วย พูตและลิเบียก็เป็นพันธมิตรของเมืองนั้น

¹⁰ถึงกระนั้น เมืองเรเบสก็ยังถูกกวาดไป เธอกลายเป็นเขลย ลูกหลานวัยเยาว์ของเธอถูกพาตัวเป็นเชลยที่หัวถนนทุกเส้น ศัตรูของเธอจับฉลากแบ่งผู้มั่งคั่งของเมืองนั้น และคนใหญ่โตทั้งหมดของเมืองนั้นก็ถูกล่ามโซ่ไว้¹¹ เจ้าจะมึนเมาด้วย เจ้าจะพยายามหลบซ่อน และเจ้าจะเสาะหาที่ลี้ภัยจากศัตรูของเจ้า¹² ป้อมปราการทั้งหมดของเจ้าก็จะเป็นเหมือนดินมะเดื่อที่มีผลสุกแรก ถ้าพวกมันถูกเขย่า พวกมันก็จะตกลงไปในปากของผู้กิน

¹³ดูเถิด ประชาชนที่อยู่ท่ามกลางเจ้าเป็นผู้หญิง ประตูแห่งแผ่นดินของเจ้าก็เปิดกว้างแก่ศัตรูของเจ้า ไฟได้เผาผลาญลูกทรงประตูของพวกเขา¹⁴ จึงไปตักน้ำไว้เพราะจะถูกปิดล้อมโจมตี จึงเสริมกำลังป้อมปราการของเจ้า จงลงไปนอนดินเหนียวและย่ำปูนให้เข้ากัน จงเอาพิมพ์สำหรับอิฐมา¹⁵ ไฟจะเผาผลาญเจ้าที่นั่น และดาบจะทำลายเจ้า มันจะกลืนกินเจ้าเหมือนที่ตึกแดนนกลืนกินทุกสิ่ง จงเพิ่มพวกเจ้าให้มากขึ้นเหมือนตึกแดนน จงเพิ่มให้มากขึ้นเหมือนตึกแดนนที่โตเต็มวัยแล้ว

¹⁶เจ้าได้เพิ่มจำนวนพ่อค้าของเจ้าให้มากกว่าดวงดาวในท้องฟ้า แต่พวกเขาก็เหมือนตึกแดนนอ่อน พวกมันปล้นแผ่นดินแล้วก็หนีไป¹⁷ พวกผู้ปกครองของเจ้ามีมากมายเหมือนตึกแดนนที่โตเต็มวัยแล้ว และพวกนายพลของเจ้าก็เหมือนฝูงตึกแดนนที่เกาะรั้วในวันอากาศหนาว แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พวกมันก็หนีไปยังที่ที่ไม่มีใครทราบ

¹⁸กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเย้ย บรรดาผู้เลี้ยงแกะของเจ้ากลับไปแล้ว ผู้ปกครองของเจ้าก็นอนลงพักผ่อน ประชาชนของเจ้าก็กระจัดกระจายอยู่บนภูเขา และไม่มีใครที่จะมารวบรวมพวกเขา¹⁹ บาดแผลของเจ้าจะไม่สามารถเยียวยาได้ บาดแผลของเจ้านั้นสาหัส ทุกคนที่ได้ยินข่าวเกี่ยวกับเจ้าจะตบมือติใจเย้ยเจ้า มีใครบ้างรอดพ้นจากความโหดร้ายอย่างต่อเนื่องของเจ้า?

HABAKKUK

Chapter 1

¹ถ้อยคำที่อาบาทุกผู้เผยพระวจนะได้รับ² "พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะต้องร้องทูลขอความช่วยเหลืออีกนานเท่าใด และพระองค์จะไม่ทรงฟังอีกนานเท่าใด? ข้าพระองค์ได้ร้องทูลต่อพระองค์ในความสะพรึงกลัว 'รุนแรงเหลือเกิน แต่พระองค์จะไม่ทรงช่วยข้าพระองค์

Chapter 2

³ทำไมพระองค์จึงทรงให้ข้าพระองค์มองเห็นความอธรรมและมองดูการกระทำผิดหรือ? ความหายนะและความรุนแรงอยู่ต่อหน้าต่อตาข้าพระองค์ มีการต่อสู้แย่งชิง และการทะเลาะวิวาทเกิดขึ้น⁴ด้วยเหตุนี้กฎบัญญัติจึงถูกทำให้อ่อนแอ และความยุติธรรมไม่ได้คงอยู่อีกต่อไป เพราะคนชั่วล้อมรอบคนชอบธรรม ดังนั้นความยุติธรรมจึงเสียไป"

⁵"จงมองดูที่ชนชาติต่าง ๆ และพิสูจน์พวกเขา จงแปลกใจและประหลาดใจเถิด เพราะเราจะทำบางสิ่งในช่วงวันเวลาของเจ้าอย่างแน่นอน ซึ่งเจ้าจะไม่เชื่อเมื่อมีคนบอกเล่าเรื่องนั้นต่อเจ้า⁶ดูเถิด เราจะยกชูคนเคลเดียขึ้น คือชนชาติที่ดุร้ายและโหดร้าย พวกเขาทำลายยกทัพไปทั่วทั้งดินแดนอันกว้างเพื่อยึดบ้านเรือนที่ไม่ได้เป็นของพวกเขาเอง⁷พวกเขาก็ลักลอบและนำเกรงขาม คือการตัดสินของพวกเขาและการกระทำอันโหดร้ายจากพวกเขาเอง⁸เช่นเดียวกับบรรดาน้ำของพวกเขาก็เร็วกว่าพวกเขาเสียเอง เร็วกว่าฝูงหมาป่า ดังนั้นบรรดาน้ำของพวกเขาจึงกระแทกเท้า และพลาไม้ของพวกเขาจากที่ห่างไกลนัก พวกเขามีนกลาเหมือนกับนกอินทรีที่รับแรงมาเพื่อจิกกิน

⁹พวกเขาก็หมดมาเพื่อสร้างความรุนแรง ฝูงชนของพวกเขาไปเหมือนกับลมในทะเลทราย และพวกเขารวบรวมเชลยไว้เหมือนกับรวบรวมเบ็ดทราย¹⁰ดังนั้นพวกเขาก็เหยาะเหยียดเกียรติยศทั้งหลาย และผู้ครอบครองทั้งหลายเป็นที่ล่อเลียนสำหรับพวกเขา พวกเขาหัวเราะเยาะทุกที่มัน เพราะพวกเขาบุกขึ้นไปบนแผ่นดินโลกและยึดครอง¹¹แล้วลมมันจะจู่โจม มันจะพัดผ่านไป หอบเอาบรรดาคนชั่ว คนเหล่านั้นที่ถือว่ากำลังของพวกเขาเป็นพระของเขาสอง"

¹²"พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์บริสุทธิ์ของข้าพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงอยู่ตั้งแต่สมัยโบราณหรือ? พวกเราจะไม่ตาย พระยาห์เวห์ได้ทรงตั้งพวกเขาเพื่อการพิพากษา และพระองค์ พระศิลา ได้ทรงสถาปนาพวกเขาเพื่อการลงโทษ¹³พระเนตรของพระองค์บริสุทธิ์เกินกว่าที่จะมองดูความชั่วร้าย และพระองค์ไม่ทรงสามารถมองดูการกระทำผิดด้วยความชอบพระทัยได้ แล้วทำไมพระองค์จึงทรงโปรดปรานบรรดาคนเหล่านั้นที่ทรยศหรือ? ทำไมพระองค์จึงทรงเจียนในขณะที่ย้ายกลับบรรดาคนเหล่านั้นที่ชอบธรรมมากกว่าพวกเขาหรือ¹⁴พระองค์ทำให้ผู้คนเป็นเหมือนปลาในทะเล เหมือนสิ่งต่าง ๆ ที่เลื่อนคลานไปโดยปราศจากผู้ครอบครองเหนือพวกมัน

¹⁵พวกเขาจับคนเหล่านั้นทั้งหมดขึ้นมาด้วยเบ็ดตกปลา พวกเขาลากบรรดาผู้คนด้วยอวนและยังพวกเขาไว้ด้วยกันในตาข่าย นี่เป็นสาเหตุที่พวกเขาชื่นชมยินดีและให้ร้องอย่างชื่นบาน¹⁶ด้วยเหตุนี้พวกเขาก็ถวายเครื่องบูชาแก่ทวนของพวกเขา และเผาเครื่องหอมบูชาแก่ตาข่ายของพวกเขา เพราะสัตว์อ้วนพีเป็นส่วนแบ่งของพวกเขา และเนื้อติดไขมันเป็นอาหารของพวกเขา¹⁷ด้วยเหตุนี้พวกเขาก็ทำให้ฉนวนจับปลาของพวกเขาว่างเปล่า และยังคงฆ่าฟันชนชาติต่าง ๆ โดยไม่รู้สึกลสงสารหรือ?"

Chapter 2

¹ข้าพเจ้าจะยืนเฝ้าดูและเข้าประจำการที่หอคอย และข้าพเจ้าจะเฝ้าดูด้วยความระมัดระวังเพื่อจะมองเห็นสิ่งที่พระองค์จะตรัสแก่ข้าพเจ้าและถึงวิธีที่ข้าพเจ้าควรหนีจากการร้องทุกข์ของข้าพเจ้า²พระยาห์เวห์ตรัสตอบข้าพเจ้าและตรัสว่า "จงบันทึกนิมิตนี้ และเขียนบนแผ่นป้ายอย่างชัดเจนเพื่อให้คนที่ยังคงวิ่งอยู่อ่านได้³เพราะนิมิตนี้มีไว้สำหรับอนาคตที่ยังมาไม่ถึง และจะพูดในตอนท้ายและไม่ล้มเหลว ถึงแม้มันดูซ้ำ จงรอคอยมัน เพราะมันจะมาถึงอย่างแน่นอน และจะไม่ไร้⁴ดูเถิด! คนที่มีความปรารถนาไม่ถูกต้องอยู่ภายในเขาก็เป็นคนที่ยังผยอง แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อของเขา

⁵เพราะเหล่านักรบเป็นสิ่งหลอกลวงคนหนุ่มที่ยังจองหงอน ดังนั้นเขาจะไม่ยอมทน แต่ขยายความปรารถนาของเขาเหมือนกับหลุมศพและเหมือนกับความตายที่ไม่เคยอิ่ม เขารวบรวมทุกชนชาติเข้าหาตัวเองและรวบรวมประชาชนทุกคนมาเพื่อตัวเอง⁶ทั้งหมดเหล่านี้จะไม่สร้างคำกล่าวที่เยาะเย้ยเขาและบทเพลงด่าว่าเกี่ยวกับเขา ที่กล่าวว่า "วิบัติแก่คนที่กำลังเพิ่มพูนสิ่งที่ไม่ใช่ของเขา! อีกนานเท่าใดที่พวกเขาจะเพิ่มน้ำหนักของประกันที่พวกเขาได้ยึดมานั้น?"⁷คนที่กดขี่พวกเขาก็จะไม่ลุกขึ้นมามากขึ้นหรือ และคนที่ทั้งหลายที่ทำให้พวกเขาล้มเหลวจะไม่ขึ้นขึ้นมาหรือ? พวกเขาจะกลายเป็นเหยื่อของพวกเขา⁸เพราะพวกเขาได้ปล้นผู้คนมากมาย บรรดาคนที่เหลืออยู่ทั้งหมดจะปล้นพวกเขา เพราะพวกเขาได้ทำให้โลหิตของมนุษย์ตกและกระทำด้วยความรุนแรงต่อดินแดน เมืองทั้งหลาย และทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น

⁹วิบัติแก่คนที่ทำกำไรจากความชั่วร้ายเพื่อครัวเรือนของเขา เพื่อเขาจะตั้งที่อยู่ของเขาไว้บนที่สูงเพื่อรักษาตัวเองให้ปลอดภัยจากมือของคนชั่ว¹⁰พวกเขาได้คิดสร้างความอับอายให้กับครัวเรือนของพวกเขาโดยการตัดประชาชนมากมายออกไป และได้ทำบาปต่อผู้กับตัวของพวกเขาสอง¹¹เพราะก้อนหินทั้งหลายจะส่งเสียงร้องจากกำแพง และคนไม่จะตอบพวกมัน¹²วิบัติแก่คนที่สร้างนครหนึ่งด้วยโลหิต และคนที่สถาปนาเมืองหนึ่งขึ้นในความอยุติธรรม¹³นี่ไม่ได้มาจากพระยาห์เวห์หรือเจ้านายที่ทำให้ประชาชนลงแรงทำงานหนักเพื่อได้ไฟและชนชาติอื่น ๆ ทั้งหมดได้ทำให้ตัวเองเหนื่อยอ่อนไปเพื่อได้ความว่างเปล่าหรือหรือ¹⁴แต่ดินแดนนั้นจะเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระสิริของพระยาห์เวห์เหมือนดังน้ำปกคลุมทะเล¹⁵วิบัติแก่คนที่กำลังให้เพื่อนบ้านของเขาดื่ม พวกเขาผู้แสดงความโกรธอย่างมากของพวกเขา โดยทำให้พวกเขาเมาเมา เพื่อพวกเขาจะสามารถมองดูพวกเขาเปลือยเปล่า"

¹⁶พวกเขาจะเต็มไปด้วยความอับอายแทนที่จะได้รับเกียรติ ตอนนี้ถึงตาพวกเขาแล้ว! ต้มมันเข้าไป และพวกเขาจะเปิดเผยความเปลือยเปล่าของพวกเขา! ถ้วยแห่งพระพิโรธของพระยาห์เวห์จะเวียนเข้ามาหาพวกเขา และการดูหมิ่นจะปกคลุมเกียรติยศของพวกเขา¹⁷การกระทำรุนแรงต่อเลบานอนจะท่วมทับพวกเขาและการทำลายสัตว์ต่าง ๆ จะทำให้พวกเขาล้มเหลว เพราะพวกเขาได้ทำให้โลหิตมนุษย์ตกและพวกเขาได้กระทำอย่างรุนแรงต่อดินแดนนั้น ต่อเมืองทั้งหลาย และทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น¹⁸รูปแกะสลักให้ผลกำไรอะไรแก่พวกเขาได้หรือ? เพราะคนที่ได้แกะสลักมัน หรือคนที่หล่อรูปปั้นจากโลหะหลอม ก็เป็นครูของพวกเขาคนนุสา เพราะเขาวางใจในผลงานแห่งน้ำมือของเขาเองเมื่อเขาสร้างพระต่าง ๆ ที่พูดไม่ได้ขึ้นมา¹⁹วิบัติแก่คนที่กำลังพูดกับไม้บั่นว่าจงตื่นขึ้น! หรือพูดกับก้อนหินที่เป็นไม้ว่า จงลุกขึ้น! สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้สั่งสอนด้วยหรือ? ดูสิ มันหุ้มด้วยทองคำและเงิน แต่ไม่มีลมหายใจอยู่ในมันเลย²⁰แต่พระยาห์เวห์ประทับอยู่ในพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์! ดินแดนทั้งสี่ จะสงบเงียบต่อพระพักตร์ของพระองค์"

Chapter 3

¹คำอธิษฐานของผู้เผยพระวจนะฮานาทุค²ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้ยืนถึงกิตติศัพท์ของพระองค์ และข้าพระองค์กลัวยิ่งนัก ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงรื้อฟื้นพระราชกิจของพระองค์ในท่ามกลางเวลาเหล่านี้ ในท่ามกลางเวลาเหล่านี้ขอทรงทำให้เป็นที่รู้จัก ขอทรงระลึกถึงพระเมตตาในยามที่พระองค์ทรงพระพิโรธ³พระเจ้าได้เสด็จมาจากเทมาน และองค์บริสุทธิ์เสด็จจากภูเขาปาราน เสาห์* พระสิริของพระองค์ปกคลุมท้องฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินโลกถูกทำให้เต็มด้วยคำสรรเสริญของพระองค์⁴เรามีแห่งพระหัตถ์ทั้งสองของพระองค์ส่องสว่างเหมือนฟ้าแลบ และที่นั่นพระองค์ทรงซ่อนอุกรานุกาพของพระองค์ไว้⁵โรคระบาดร้ายแรงได้นำหน้าพระองค์ไป และภัยพิบัติได้ติดตามพระองค์ไป

⁶พระองค์ได้ทรงยืนและตรวจวัดแผ่นดินโลก พระองค์ได้ทรงมองดูและได้ทรงเขย่าบรรดาชนชาติทั้งหลาย แม้แต่ภูเขานิรันดร์ก็ยังถูกทำให้แหลกละเอียด และเนินเขายืนยงก็ยังได้ถล่มราบลง วิธีของพระองค์นั้นคงอยู่เป็นนิรันดร์⁷ข้าพระองค์ได้เห็นเต็นท์ทั้งหลาย ของคนคูซันอยู่ในความเจ็บปวดรวดเร็ว และผ้าของเต็นท์ทั้งหลายในดินแดนมีเดียฉีกขาดลง⁸พระยาห์เวห์ทรงพิโรธต่อแม่น้ำทั้งหลายหรือ? พระพิโรธของพระองค์มีต่อแม่น้ำทั้งหลาย หรือความเดือดดาลของพระองค์มีต่อทะเล เมื่อพระองค์ทรงนำของพระองค์และบรรดากระดูกมาศึกแห่งชัยชนะของพระองค์หรือ?⁹พระองค์ได้ทรงนำคัมภีร์ของพระองค์ออกมาจากแล่ง พระองค์ได้ทรงแนบลูกศรบนคันธนูของพระองค์! เสาห์* พระองค์ได้ทรงแยกแผ่นดินโลกด้วยแม่น้ำ¹⁰บรรดาภูเขาได้เห็นพระองค์และบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด น้ำฝนทำให้ใหญ่ได้รดผ่านพวกมันไป ทะเลลึกได้ส่งเสียงร้อง มนุษยกลั่นขึ้นสูง

¹¹ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ได้หยุดนิ่งเหนือสถานที่อันสูงทั้งหลายของพวกมัน ในที่ที่แสงของห่าลูกศรของพระองค์ได้พุ่งออกไป ในที่ที่แสงแห่งปลายหอกของพระองค์¹²พระองค์ได้เสด็จไปเหนือแผ่นดินโลกด้วยความเดือดดาล ในพระพิโรธ พระองค์ได้เขียนต้นบรรดาชนชาติทั้งหลาย¹³พระองค์ได้เสด็จออกไปเพื่อความรอดของประชาชนของพระองค์ เพื่อช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ให้รอด พระองค์ทรงบดยีหัวหน้าครีวเรือนของคนชั่วร้าย ให้นอนเปลือยจากส่วนที่ต่ำสุดจนถึงลำคอ เสาห์*¹⁴พระองค์ได้ทรงแกะศีรษะของบรรดาภิรมย์ของเขาด้วยลูกศรของเขาเอง ตั้งแต่เมื่อพวกเขาได้มาเหมือนกับพายุเพื่อทำให้พวกเขาระจัดกระจายไป การเพ่งดูของพวกเขาก็เป็นเหมือนกับคนที่สังหารคนยากจนในสถานที่หลบภัย¹⁵พระองค์ได้ทรงเดินทางข้ามทะเลพร้อมกับบรรดาข้าของพระองค์ และทรงทำให้แม่น้ำหลายพูนสูงขึ้น

¹⁶ข้าพระองค์ได้ยืน และส่วนภายในของข้าพระองค์ได้สั่นไหว ริมฝีปากของข้าพระองค์ก็สั่นต่อเสียงนั้น ความผูกพันก็เข้ามาในกระดูกของข้าพระองค์ และกายได้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์สั่นไหวในขณะที่ข้าพระองค์รอคอยอย่างเฉยเมยๆ สำหรับวันแห่งความเจ็บปวดนั้นที่มาเหนือประชาชนซึ่งบุกรุกพวกเรา¹⁷ถึงแม้ดินมะเดื่อไม่ผลิดอกและเถาพุ่มไม่ออกผล และถึงแม้ผลของต้นมะกอกทำให้สิ้นหวัง และทุ่งนาไม่ให้อาหาร และถึงแม้ฝูงแกะถูกตัดออกจากคอกและไม่มีฝูงวัวในคอกนั้น นี่คือนสิ่งที่ข้าพระองค์จะกระทำ¹⁸ข้าพระองค์จะยังคงขึ้นมายืนในพระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะเปรมปรีดีเพราะพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์¹⁹พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์และพระองค์ทรงทำให้เท้าของข้าพระองค์เหมือนกวางตัวเมีย พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์ก้าวไปข้างหน้าบนที่สูงของข้าพระองค์ - ถึงผู้กำกับดนตรี ด้วยเครื่องสายของข้าพเจ้า

ZEPHANIAH

Chapter 1

¹นี่คือพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่มาถึงเศฟันยาห์บุตรชายของคูซี ผู้เป็นบุตรชายของเกดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอามาริยาห์ ผู้เป็นพระราชโอรสของกษัตริย์เยเรมีย์ ซึ่งมาในรัชกาลโยสิยาห์ พระราชโอรสของอาโมนกษัตริย์แห่งยูดาห์²"เราจะกวาดล้างทุกอย่างไปจากพื้นพิภพ" นี่เป็นพระดำรัสของพระยาห์เวห์ "เราจะทำลายทั้งคนและสัตว์" เราจะทำลายนกในอากาศ ทั้งปลาในทะเลด้วย เราจะโค่นล้มคนธรรม เราจะทำนุบำรุงไปจากพื้นพิภพ นี่เป็นพระดำรัสของพระยาห์เวห์

⁴เราจะเหยียดมือของเราออกต่อยูดาห์ และต่อผู้ที่อยู่อาศัยของกรุงเยรูซาเล็มทั้งหมด เราจะกำจัดส่วนที่เหลือของพระบาอัลเสียจากสถานที่นี้ทั้งสิ้น รวมทั้งชื่อของคนที่เขาลงมาท่ามกลางพวกปุโรหิต⁵ประชาชนผู้ซึ่งนมัสการที่ดาดฟ้าหลังคาตึก เพื่อกราบไหว้วันเสาร์แห่งท้องฟ้า และประชาชนที่นมัสการกับسابานต่อพระยาห์เวห์แล้วยังسابานโดยกษัตริย์ของพวกเขา⁶เราจะกำจัดผู้ที่หันไปจากการติดตามพระยาห์เวห์ คือพวกที่ไม่ได้แสวงหาพระยาห์เวห์หรือถูกลามการทรงนำของพระองค์"

⁷จงเย็บสบงเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าวันแห่งพระยาห์เวห์มาใกล้แล้ว พระยาห์เวห์ทรงเตรียมการบูชาแล้ว และทรงแยกแซกผู้มาเยือนของพระองค์ไว้⁸"สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในวันแห่งการบูชาของพระยาห์เวห์ เราจะลงโทษพวกเจ้านายและบรรดาพระราชโอรสของกษัตริย์ และคนทั้งปวงที่สวมเสื้อผ้าของคนต่างชาติ"ในวันนั้นเราจะลงโทษทุกคนที่กระโดดข้ามธรณีประตู และพวกที่ทำให้บ้านเจ้านายของพวกเขา เต็มไปด้วยความทารุณและการหลอกลวง

¹⁰นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ " ดังนั้นในวันนั้นจะมีเสียงร่ำร้องด้วยความทุกข์ระทมจากประตูปลา และเสียงร้องไห้จากเขตสอง และเสียงโครมครามจากเนินเขา¹¹จงร้องไห้เถิด เจ้าผู้อาศัยในย่านตลาด เพราะพ่อค้าทั้งปวงของเจ้าจะถูกกวาดล้างไป ทุกคนที่ซิงเงินจะถูกตัดออก¹²ในเวลาที่เราจะเอาตะเกียงส่องดูกรุงเยรูซาเล็ม และเราจะลงโทษพวกไม่รู้ร้อนรู้หนาวมานาน เหมือนตะกอนเหล้าขุ่น และพูดในใจของพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์จะไม่ทรงทำอะไรเรา ไม่ว่าดีหรือร้าย'

¹³แต่ทรัพย์สมบัติของพวกเขาจะถูกปล้น และบ้านของพวกเขาจะร้างเปล่า ถึงแม้จะสร้างบ้านเรือน เขาก็จะไม่ได้อยู่ และแม้จะทำสวนอยู่ แต่เขาก็จะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นของพวกเขา¹⁴วันแห่งพระยาห์เวห์อันยิ่งใหญ่ใกล้เข้ามาแล้ว ใกล้เข้ามาและเร่งรีบมาก เสียงร้องในวันแห่งพระยาห์เวห์ คือ นักรบจะร้องเสียงดังอย่างขมขื่นที่นั่น¹⁵วันนั้นจะเป็นวันแห่งพระพิโรธ เป็นวันที่ทุกขใจและระทมใจ เป็นวันแห่งพายุและการทำลายล้าง เป็นวันที่มืดและหม่นหมอง เป็นวันที่เมฆคลุมและมืดทึบ

¹⁶วันที่มีเสียงแตรและเสียงโห่ร้องของสงคราม ต่อสู้บรรดาเมืองที่มีป้อมปราการ และต่อสู้บรรดาเชิงเนินสูง¹⁷ เพราะเรานำทุกขภัยมาสู่มนุษย์ พวกเขาจะเดินอย่างคนตาบอด เพราะเขาได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ โโลหิตของเขาจะถูกเทออกเหมือนฝุ่น และอวัยวะภายในของเขาจะถูกเทออกเหมือนมูลสัตว์¹⁸ เจินหรือกองคำของเขาก็ดี จะไม่อาจช่วยกู้เขาในวันแห่งพระพิโรธของพระยาห์เวห์ และด้วยไฟแห่งความหวงแหนของพระองค์ พิภพทั้งหมดจะถูกเผาผลาญ เพราะพระองค์จะทรงทำให้ผู้อยู่อาศัยบนพิภพทั้งหมดถึงจุดจบอย่างสิ้นเชิงและน่ากลัว"

Chapter 2

¹จึงรวมตัวกัน รวมตัวกันเกิด คนชาตินำอับอายเอ๋ย² ก่อนที่คำบัญชาจะมาถึง และวันเวลาผ่านไปเหมือนแกลบที่ปลิว ก่อนที่ความเกรี้ยวกราดของพระยาห์เวห์จะมาถึงเจ้า ก่อนวันแห่งพระพิโรธของพระยาห์เวห์จะลงมาเหนือเจ้า³ จึงแสวงหาพระยาห์เวห์เกิด บรรดาผู้ก่อใจของแผ่นดิน ผู้ทำตามพระบัญชาของพระองค์ จงเสาะหาความชอบธรรมและแสวงหาความถ่อมใจ เพื่อบางทีเจ้าจะได้รับการปกป้อง ในวันแห่งพระพิโรธของพระยาห์เวห์

⁴เพราะเขาจะถูกทิ้งร้าง และอัชเคโลนจะถูกปล่อยให้ปรักหักพัง พวกเขาจะขับไล่อัชโดดยามเที่ยงวัน และพวกเขาจะถอนรากเอโครน⁵ วัฏธรมีแก่เจ้าผู้อาศัยอยู่ริมทะเล ชาวเคเรธเอ๋ย พระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้กล่าวโทษเจ้าว่า คานาอันดินแดนแห่งชาวฟิลิสเตียเอ๋ย เราจะทำลายเจ้า ไม่ให้เหลือแม้แต่คนเดียว⁶ ดังนั้นดินแดนริมทะเลซึ่งชาวเคเรธอาศัยอยู่ จะเป็นทุ่งหญ้าสำหรับบรรดาผู้เลี้ยงแกะและสำหรับคอกแกะ

⁷ดินแดนฝั่งทะเลนั้นจะตกเป็นของชนที่เหลืออยู่ยุดาห์ ที่นั่นพวกเขาจะเลี้ยงฝูงแกะ ประชาชนของพวกเขาจะนอนลงในบ้านเรือนของอัชเคโลนยามเย็น พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจะทรงดูแลเขา และทรงให้เขาคืนสู่สภาพดีอีกครั้ง หรือจะทรงนำเชลยของพวกเขากลับมา⁸ เราได้ยื่นคำสาปประมาทของโมอับ และคำสาปของชาวอัมโมน เมื่อพวกเขาสาปประมาทประชาชนของเรา และข่มขู่เอาดินแดนของพวกเขา⁹ ฉะนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่นอน นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอล โมอับจะเป็นเหมือนโสโดม และชาวอัมโมน จะเป็นเหมือนโกโมราห์ เป็นแหล่งวัชพืชและบ่อเกลือ เป็นแดนที่ร้างเปล่าตลอดไป แต่ประชาชนของเราที่เหลืออยู่จะปล้นพวกเขา และชนชาติของเราที่รอดชีวิตจะครอบครองดินแดนของพวกเขา"

¹⁰สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นต่อชาวโมอับและชาวอัมโมนเพราะความหยิ่งจองหองของพวกเขาเพราะพวกเขาได้สาปประมาทและเย้ยหยันประชาชนของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย¹¹ แล้วพวกเขาย่ำเกรงพระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์จะทรงทำลายเทพเจ้าที่ปวงของพิภพนั้น ทุกคนจะมีสการพระองค์ในดินแดนของตน จากชายฝั่งทะเลทุกแห่ง¹² พวกเจ้าชาวคูชทั้งหลายเอ๋ยก็จะถูกประหารด้วยดาบของเราเช่นกัน

¹³และพระหัตถ์ของพระเจ้าจะทรงเหยียดออกต่อสู้กับดินแดนฝ่ายเหนือ และทรงทำลายอัชเชเรีย ดังนั้นกรุงนินะเวห์จะเป็นที่ร้างเปล่า แห่งแล่งตั้งทะเลทราย¹⁴ แล้วฝูงสัตว์ทั้งหลายจะนอนที่นั่นรวมทั้งสิงสาราสัตว์ทุกชนิดของบรรดาประชาชาติ นกฮูกและอีกาจะอยู่ด้านบนสุดของเสา เสียงร้องของมันดังก้องผ่านหน้าต่าง ตามทางจะมีกองเศษหินเศษปูน คานไม้สนสักรั้วและสลักของเมืองจะล่อออก¹⁵ นี่แหละนครเจ้าสำราญ ซึ่งมีชีวิตอย่างไม่เกรงกลัว และได้พูดในใจของนางว่า "เรานี่แหละ ไม่มีใครเทียมเท่า" แล้วนางก็พินาศย่อยยับเท่าใด เป็นที่อาศัยของสัตว์ร้าย คนที่ปวงที่ผ่านนางไปมาก็เหยียหยัน และเขย่ากำป็นใส่นาง

Chapter 3

¹วัฏธรมีแก่เมืองที่กบฏ เมืองแห่งความรุนแรงมีมลทิน² นางไม่ยอมฟังเสียงของพระเจ้า หรือยอมรับการแก้ไขจากพระยาห์เวห์ นางไม่ได้วางใจในพระยาห์เวห์ และไม่ยอมเข้ามาใกล้พระเจ้าของนาง³ พวกเจ้านายของเมืองนี้เป็นเหมือนพวกสิงโตที่รื้อคำรามในท่ามกลางพวกนาง ผู้วินิจฉัยเป็นเหมือนหมาป่าในยามเย็น ซึ่งไม่เหลืออะไรไว้จนถึงรุ่งเช้า

⁴พวกผู้เผยพระวจนะของนางเป็นคนเย่อหยิ่งและทรยศ บรรดาปุโรหิตของนางก็ดูหมิ่นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ และฝ่าฝืนธรรมบัญญัติ⁵ พระยาห์เวห์ทรงชอบธรรมในท่ามกลางเธอ พระองค์ไม่ทรงทำผิดเลย ทุกๆ เช้าพระองค์จะทรงทำความยุติธรรมของพระองค์ให้ประจักษ์ ไม่ซ่อนเร้นไว้ในความสว่างเลย แต่คนอยุติธรรมนั้นไม่รู้จักอาย⁶ เราได้กำจัดประชาชาติทั้งหลายเสีย ป้อมทั้งหลายของพวกเขาถูกทำลายล้าง เราทำให้ถนนหนทางของพวกเขาร้างเปล่า เพื่อว่ามีใครผ่านไปมา เมืองต่างๆ ของเขาถูกทำลาย ดังนั้นจึงไม่มีใครอาศัยอยู่ในนั้นเลยสักคน

⁷เราได้กล่าวว่า 'แน่นอน พวกเจ้าจะย่ำเกรงเรา จงยอมรับการติสอน และไม่ต้องถูกตัดออกจากครอบครัวของเจ้าโดยทุกสิ่งที่เราวางแผนที่จะกระทำต่อเจ้า' แต่เขากลับกลักรื้อรื้อขึ้นยิ่งขึ้นทุกเช้าโดยการกระทำสิ่งเลวทรามทุกอย่างของพวกเขา⁸ พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศดังนี้ว่า "เพราะฉะนั้นจงคอยเรา จนกว่าถึงวันที่เราตัดสินใจที่จะรวบรวมประชาชาติ และให้อาณาจักรมาชุมนุมกัน เพื่อเทความกริ้วของเราบนพวกเขา คือความร้อนแรงแห่งความโกรธที่สิ้นของเร เพราะพิภพทั้งหมดจะถูกเผาผลาญด้วยไฟแห่งความหวงแหนของเรา⁹ แต่แล้วเราจะชำระริมฝีปากของประชาชนทั้งหลายให้บริสุทธิ์ เพื่อว่าทุกคนจะร้องทูลออกพระนามพระยาห์เวห์ และปรณิบัติพระองค์เคียงบ่าเคียงไหล่กัน

¹⁰ผู้ที่มิสการเรา จากฟากข้างโน้นของแม่น้ำแห่งคูช ประชาชนของเรา ที่กระจัดกระจายไปจะนำเครื่องบูชามายังเรา¹¹ ในวันนั้น เจ้าจะไม่ถูกทำให้อับอาย จากการกระทำทั้งสินซึ่งเจ้าได้กบฏต่อเรา ตั้งแต่นั้นเราจะเอาคนที่ชื่นชมความจองหองของตนให้ออกไปจากท่ามกลางพวกเขา เพราะเจ้าก็ยังไม่หยิ่งจองหอง ที่ภูเขาบริสุทธิ์ของเราอีกต่อไป¹² แต่กระนั้นเราจะเหลือ คนที่ต่ำต้อยและยากจน และพวกเขาจะแสวงหาที่ลี้ภัยในพระนามของพระยาห์เวห์

¹³บรรดาคนที่เหลืออยู่ในอิสราเอล จะไม่ทำความยุติธรรมอีกต่อไป หรือพูดโกหก และในปากของพวกเขาจะไม่พบสิ่งที่หลอกลวง เพราะเขาทั้งหลายจะหา กินและนอนลง และจะไม่มีใครทำให้พวกเขาหวาดหวั่น¹⁴ รัตาแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงเกิด อิสราเอลเอ๋ย จงให้ร้องให้กึกก้อง จงเปรมปรีดิ์และชื่นชมยินดี

Chapter 1

ด้วยสุดใจของเจ้าเกิด ธิดาแห่งกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย¹⁵ พระยาห์เวห์ทรงยกเลิกการลงโทษเจ้าแล้ว พระองค์ทรงขับไล่ศัตรูของเจ้าไปแล้ว พระยาห์เวห์ทรงเป็นกษัตริย์แห่งชนชาติอิสราเอลอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า เจ้าจะไม่กลัวความชั่วร้ายอีกต่อไป

¹⁶ในวันนั้น พวกเขาจะพูดกับกรุงเยรูซาเล็มว่า "โอ ศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย อย่าให้มือของเจ้าอ่อนเปลี้ยไป¹⁷ พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทรงอยู่ท่ามกลางเจ้า พระองค์ทรงฤทธิ์อำนาจที่จะช่วยกู้พวกเจ้า พระองค์จะทรงเปรมปรีดีเพราะเจ้าด้วยความยินดี และทรงสงบในความรักของพระองค์ พระองค์จะทรงเรีงรำเพราะเจ้าด้วยเสียงแห่งความยินดี ¹⁸เราจะขจัดความเศร้าโศก ที่เจ้าไม่ได้ร่วมในวันเทศกาลต่างๆ ตามกำหนดของเจ้า เพื่อเจ้าจะไม่ต้องทนแบกการเยาะเย้ยเพราะเรื่องนี้

¹⁹นี่แน่ะ เราจะจัดการกับทุกคนที่กดขี่เจ้า ในเวลานั้นเราจะช่วยคนพินาศ และรวบรวมผู้ที่ถูกขับไล่ไป และเราจะทำให้พวกเขาเป็นที่สรรเสริญ และเราจะเปลี่ยนความอายของเขาให้เป็นชื่อเสียงที่เลื่องลือไปทั่วพิภพ²⁰ ในเวลานั้น เราจะนำพวกเจ้า คือในเวลาที่เรารวบรวมเจ้าเข้าด้วยกัน เราจะทำให้ทุกประชาชาติของแผ่นดินโลกนับถือและสรรเสริญเจ้า เมื่อเจ้าเห็นว่าเราได้ให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิม" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ

HAGGAI

Chapter 1

¹ในปีที่สองแห่งรัชสมัยของกษัตริย์ดารีอัส ในวันที่หนึ่งของเดือนที่หก พระวอนะของพระยาห์เวห์มาถึงผู้เผยพระวอนะอักษัย ถึงเศรุบบาเบลบุตรเซอัลทิเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์และโยชูวาบุตรเยโฮซากิม มหาปุโรหิตว่า

²"พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า คนเหล่านี้พูดว่า 'ยังไม่ถึงเวลาของเราที่จะมาหรือจะสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์'³ แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์มาถึงผู้เผยพระวอนะอักษัยว่า⁴ "ถึงเวลาแล้วหรือที่ตัวของท่านจะอาศัยในบ้านที่เสร็จสมบูรณ์ ในขณะที่พระนิเวศยังกองหินสอยยับอยู่?

⁵ดังนั้น พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า จงพิจารณาหนทางของเจ้า!⁶ เจ้าหว่านเมล็ดไว้มากมาย แต่เก็บเกี่ยวเพียงเล็กน้อย เจ้ากินแต่ก็ไม่เคยอิ่ม เจ้าดื่มแต่ไม่หมดความกระหาย เจ้านุ่งห่มแต่ก็ไม่อบอุ่น คนที่ได้ค่าจ้างก็สมควรได้รับเงินเท่านั้น ใส่ลงในถุงที่มีแต่รู!⁷ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า "จงพิจารณาหนทางของเจ้า!

⁸พระยาห์เวห์ตรัสว่า จงขึ้นไปบนภูเขาแล้วนำไม้มาสร้างนิเวศของเรา เพื่อที่เราจะได้ขึ้นชมและได้รับเกียรติเพราะนิเวศนั้น!"⁹ เจ้าแสวงหาอย่างมากมาย แต่ดูเถิด! เมื่อเจ้านำผลอันน้อยนิดไปที่บ้าน เราจะเป่ามันไปเสีย! เพราะเหตุใด?" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายประกาศว่า "เพราะเจ้ามิได้ยืนอยู่กับบ้านของตัวเองแต่ปล่อยให้นิเวศของเรายังมีความเสื่อมโทรมอยู่

¹⁰เพราะด้วยเหตุนี้ ก้อนฟ้าจะระจับหยดน้ำค้างไว้จากเจ้าและพื้นดินจะหยุดการให้พืชผลแก่เจ้า¹¹ เราได้เรียกความแห้งแล้งมาบนแผ่นดินและบนภูเขาทั้งหลายมาบนเมล็ดข้าว เหล้าอุ้งใหม่ น้ำมัน และการเก็บเกี่ยวของแผ่นดิน มนุษย์ สัตว์และผลจากน้ำมือแห่งการงานทุกอย่างของเจ้า!"

¹²แล้วเศรุบบาเบลบุตรของเซอัลทิเอลและโยชูวาบุตรเยโฮซากิมมหาปุโรหิต รวมทั้งประชาชนที่เหลือก็ได้เชื้อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาทั้งหลายและถ้อยคำของผู้เผยพระวอนะอักษัย เพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาทั้งหลายได้ทรงใช้ท่านมาและประชาชนก็เกรงกลัวพระพักตร์พระยาห์เวห์

¹³แล้วอักษัยผู้ส่งข่าวของพระยาห์เวห์ กล่าวถ้อยคำของพระยาห์เวห์แก่ประชาชนว่า "พระยาห์เวห์ประกาศว่า เราอยู่กับเจ้า!"¹⁴ และพระยาห์เวห์ทรงเร้าใจเศรุบบาเบลบุตรเซอัลทิเอลผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์และจิตวิญญาณของโยชูวาบุตรเยโฮซากิมมหาปุโรหิต และประชาชนทั้งหลายที่เหลืออยู่ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ไปสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านายพระเจ้าของพวกเขา

¹⁵ในวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนที่หก ปีที่สองแห่งรัชสมัยของกษัตริย์ดารีอัส

Chapter 2

¹ในเดือนที่เจ็ด วันที่ยี่สิบเอ็ด พระวอนะของพระยาห์เวห์มายังผู้เผยพระวอนะอักษัยกับมือ กล่าวว่² "จงกล่าวแก่ผู้ว่าราชการยูดาห์ เศรุบบาเบลบุตรชายของเซอัลทิเอลและมหาปุโรหิตโยชูวาบุตรชายของเยโฮซากิมและแก่ประชาชนที่เหลืออยู่ว่า

³ใครที่เหลืออยู่ในท่ามกลางหมู่พวกท่านที่เคยได้เห็นพระรัศมีแห่งพระนิเวศนี้เมื่อครั้งก่อน? ตอนนี้งานเห็นอย่างไร? ต่างไปจากเดิมในสายตากันหรือไม่?⁴ เศรุบบาเบลเอ๋ย จงกล่าวหาญเถิด! นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ จงกล่าวหาญเถิด มหาปุโรหิตโยชูวาบุตรเยโฮซากิม จงกล่าวหาญเถิด ประชาชนทั้งหลายบนแผ่นดิน! นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ จงทำงานให้เรา เพราะเราอยู่กับเจ้า! นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย

⁵นี่คือพันธสัญญาที่เราได้ให้แก่เจ้าไว้ก่อนพวกเจ้าจะออกมาจากอียิปต์ และวิญญาณของเราก็คืออยู่กับเจ้า อย่ากลัวเลย!⁶ เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า อีกไม่นานเราจะเขย่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและแผ่นดินแห้งแล้งอีกครั้งหนึ่ง!

⁷เราจะเขย่าบรรดาประชาชาติ และบรรดาประชาชาติทั้งหลายจะนำของล้ำค่าของพวกเขามาถวายแก่เรา และเราจะเติมพระนิเวศของเราแห่งนี้ด้วยสง่าราศี พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ⁸ เงินและทองเป็นของเรา! นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย

⁹สง่าราศีของนิเวศแห่งนี้ภายหลังในอนาคตจะยิ่งใหญ่ยิ่งกว่าเมื่อเริ่มต้น พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ และเราจะให้สันติสุขแก่สถานที่แห่งนี้! นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย¹⁰ ในวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า ในปีที่สองแห่งรัชสมัยของกษัตริย์ดาวิด พระวอนะของพระยาห์เวห์มาถึงผู้เผยพระวจนะอิกกียาห์¹¹ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า จงถามบรรดาปุโรหิตด้วยเรื่องของธรรมเนียมปฏิบัติดังนี้ว่า

¹²ถ้าหากผู้ใดถือเนื้อบริสุทธ์สำหรับพระยาห์เวห์ห่อด้วยเสื้อคลุมของเขาและแต่ต้องขมบึ้งหรือแคง เหล้าจุ่นหรือน้ำมัน หรืออาหารใดๆ ก็ตาม สิ่งเหล่านั้นจะบริสุทธ์ด้วยหรือไม่?" บรรดาพวกปุโรหิตตอบว่า "ไม่"¹³ แล้วอิกกียาห์กล่าวอีกว่า "ถ้าหากมีผู้ใดที่เป็นมลทินเพราะความตายแล้วมาแต่ต้องสิ่งเหล่านี้ สิ่งเหล่านั้นจะเป็นมลทินด้วยหรือไม่?" บรรดาพวกปุโรหิตตอบว่า "ใช่ สิ่งเหล่านั้นจะเป็นมลทิน"

¹⁴แล้วอิกกียาห์จึงตอบว่า "เพราะประชาชนก็เป็นแบบนี้และชนชาตินี้ที่อยู่ก่อนข้าพเจ้าก็เป็นแบบนี้! นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ดังนั้นทุกสิ่งที่ทำด้วยน้ำมือของพวกเขาที่พวกเขาได้ถวายแก่เราก็คือเป็นมลทิน!¹⁵ บัดนี้ จงพิจารณาดูเถิดว่าในอดีตได้ทำให้เกิดอะไรขึ้นจนถึงทุกวันนี้ ก่อนที่ศิลาก้อนหนึ่งจะวางซ้อนทับอีกก้อนหนึ่งในพระนิเวศของพระยาห์เวห์

¹⁶แล้วจะเป็นเช่นไร? เมื่อท่านมาที่กองข้าว ตวงข้าวจำนวนยี่สิบถัง แต่มีเพียงสิบถัง และเมื่อท่านมาถึงที่เก็บเหล้าจุ่นเพื่อตวงเหล้าจุ่นห้าสิบถังแต่กลับมีเพียงยี่สิบถัง พระยาห์เวห์ตรัสว่า¹⁷ เราได้ทำให้เจ้าและพลแห่งการงานของเจ้าทั้งหมดเสียหายด้วยโรคระบาดและขึ้นรา แต่เจ้าก็ยังไม่หันกลับมาหาเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

¹⁸จงพิจารณาดูตั้งแต่นั้นนี้เป็นต้นไป นับจากวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้าคือวันที่รากฐานของพระนิเวศน์ของพระยาห์เวห์ได้ถูกวางลงจงพิจารณาดู!¹⁹ ยังมีเมล็ดอยู่ในทุ่งนางหรือไม? ต้นอุ่น ต้นมะเดื่อ ต้นทิมทิมและต้นมะกอกเทศที่ยังไม่ออกผล! ตั้งแต่นั้นนี้เป็นต้นไป เราจะอวยพรเจ้า!"

²⁰แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์ก็มาถึงอิกกียาห์ผู้เผยพระวจนะเป็นครั้งที่สองในวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนนั้นว่า²¹ "จงกล่าวแก่ผู้ว่าราชการแห่งยูดาห์ เศรบบาเบลว่า 'เราจะเขย่าท้องฟ้าและแผ่นดินโลก

²²เพราะเราจะคว่ำบัลลังก์ของอาณาจักรต่างๆ และทำลายความแข็งแกร่งของอาณาจักรของชนชาติเหล่านั้น! เราจะคว่ำรากไม้ค้ำและผู้ขบขี้ ทั้งม้าและผู้ขบขี้ นั้นจะล้มลง คือทุกคนจะต้องถูกทำลายเพราะดาบของพี่น้องของเขา²³ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ในวันที่นั้น เราจะรับเจ้า เศรบบาเบลบุตรเชอัลกิเอล ผู้รับใช้ของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เราจะตั้งให้เจ้าเป็นแหวนตรา เพราะเราได้เลือกเจ้าแล้ว นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย!"

ZECHARIAH

Chapter 1

¹ในเดือนที่แปดของปีที่สองของรัชกาลดาวิดอัส ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเศคาริยาห์ผู้เผยพระวจนะ บุตรชายของเบเรคิยาห์บุตรชายของอิดโด ตรัสว่า² "พระยาห์เวห์ได้กริ้วต่อพวกบรรพบุรุษของพวกเจ้าเป็นอย่างยิ่ง

³จงกล่าวกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสสิ่งนี้ จงหันมาหาเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย และพระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสว่า เรา จะกลับมาหาพวกเจ้า' จงอย่าเป็นเหมือนบรรพบุรุษของพวกเจ้า ผู้ซึ่งผู้เผยพระวจนะได้ร้องประกาศก่อนหน้านี้ กล่าวว่ "พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า จงหันจากทางชั่วร้ายและการกระทำที่ชั่วช้าของพวกเจ้า" แต่พวกเขาไม่ได้ยินและไม่ใส่ใจเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์'

⁵พวกบรรพบุรุษของพวกเจ้าอยู่ไหน? พวกผู้เผยพระวจนะอยู่ไหน พวกเขาอยู่ที่นั่นตลอดไปเป็นนิรันดร์หรือ?⁶ แต่ถ้อยคำของเราและกฎเกณฑ์ของเราซึ่งเราได้ บัญชาแก่พวกเขาผู้รับใช้ ผู้เผยพระวจนะทั้งหลายของเรา ก็ได้ตามมากับพวกบรรพบุรุษของพวกเจ้ามิใช่หรือ? ดังนั้นพวกเขาก็เลยจึงได้กลับใจและพูดว่า 'ตามที่พระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้วางแผนที่จะทำกับเราตามทางและการกระทำที่สมควรจะได้รับของพวกเรา ดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงจัดการกับพวกเรา'"

⁷ในวันที่ยี่สิบสี่เดือนที่สิบเอ็ดซึ่งเป็นเดือนเชบัต ในปีที่สองของรัชกาลดาวิดอัส ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเศคาริยาห์ผู้เผยพระวจนะ บุตรชายของเบเรคิยาห์บุตรชายของอิดโด ตรัสว่า⁸ "ในเวลากลางคืน เราได้เห็น และนี่แน่ะ มีผู้ชายคนหนึ่งกำลังขี่ม้าสีแดง และเขาอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันสีเขียวที่อยู่ในหุบเขา และเบื้องหลังของเขามีม้าสีแดง สีแสด และสีขาว"

⁹ข้าพเจ้าได้ถามว่า "องค์เจ้านาย สิ่งเหล่านี้คืออะไร?" จากนั้นทูตสวรรค์ผู้ที่ได้พูดกับข้าพเจ้า ได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "เราจะแสดงให้เห็นให้เจ้ารู้ว่าสิ่งเหล่านี้คืออะไร"¹⁰ แล้วผู้ชายคนนั้นได้ขึ้นขึ้นท่ามกลางต้นน้ำมันสีเขียวได้ตอบและกล่าวว่า "คนเหล่านี้คือคนที่หลายที่พระยาห์เวห์ได้ส่งออกไปท่องเที่ยวทั่วแผ่นดิน"

¹¹พวกเขาได้ตอบทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ผู้ที่ได้ยืนอยู่ระหว่างต้นน้ำมันสีเขียว พวกเขาได้พูดกับข้าพเจ้าว่า "เราได้ท่องเที่ยวไปทั่วแผ่นดิน ดูเถิดทั่วแผ่นดินยังคงพิทพ่อนอยู่อย่างสงบ"¹² จากนั้นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้ตอบ และพูดว่า "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย อีกนานสักเท่าใดที่พระองค์จะไม่แสดงความสงสารต่อกรุงเยรูซาเล็ม และเมืองทั้งหลายของยูดาห์ที่ได้ถูกทุกขอย่างไม่น่าพึงพอใจมานานเจ็ดสิบปี?"

¹³พระยาห์เวห์ได้ทรงตอบทูตสวรรค์ผู้ซึ่งได้พูดกับข้าพเจ้า ด้วยถ้อยคำที่ดี ถ้อยคำแห่งการเล้าโลมใจ¹⁴ ดังนั้นทูตสวรรค์ผู้ซึ่งได้พูดกับข้าพเจ้า ได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "จงร้องประกาศ และพูดว่า 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสสิ่งนี้ เราได้หวนแผนกรุงเยรูซาเล็ม และศิโยนด้วยความรักที่ยิ่งใหญ่'¹⁵ เราโกรธ ประชาชาติทั้งหลายที่อยู่อย่างสบายมาก เมื่อเราได้โกรธเพียงเล็กน้อยกับพวกเขา พวกเขาได้ทำความหายนะที่รุนแรงเพิ่มขึ้น

Chapter 2

¹⁶ดังนั้นพระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า เราได้กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความเมตตา พระนิเวศของเราจะถูกสร้างขึ้นใหม่ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมพลโยธา และเชือกมัดจะถูกขึงออกเหนือกรุงเยรูซาเล็ม¹⁷จงร้องประกาศอีกครั้ง กล่าวว่า "พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า เมืองทั้งหลายของเราจะท่วมกันไปด้วยความตึงตามอีกครั้ง และพระยาห์เวห์จะทรงเล้าโลมใจศิโยนอีกครั้ง และพระองค์จะทรงเลือกกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้ง"

¹⁸ข้าพเจ้าได้เฝ้าน้ำขึ้นและได้เห็นเขาสัตว์สี่อัน¹⁹ข้าพเจ้าได้พบกับทูตสวรรค์ผู้ซึ่งได้พบกับข้าพเจ้าว่า "สิ่งเหล่านี้คืออะไร?" เขาได้ตอบข้าพเจ้าว่า "เหล่านี้คือเขาสัตว์ทั้งหลายที่ได้ทำให้ยูดาห์ อิสราเอล และกรุงเยรูซาเล็มกระจัดกระจายไป"²⁰จากนั้นพระยาห์เวห์ได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นช่างฝีมือสี่คน²¹ข้าพเจ้าได้พูดว่า "คนเหล่านี้กำลังจะทำอะไร?" เขาได้ตอบและพูดว่า "เหล่านี้คือเขาสัตว์ทั้งหลายที่ทำให้ยูดาห์กระจัดกระจายไป ดังนั้นจึงไม่มีใครยกศีรษะของเขาขึ้น แต่คนเหล่านี้กำลังมาเพื่อขับไล่เขาสัตว์ทั้งหลายของบรรดาประชาชาติที่ได้ยกเขาสัตว์ใดๆขึ้นต่อสู้แผ่นดินแห่งยูดาห์เพื่อทำให้ยูดาห์กระจัดกระจายไป"

Chapter 2

¹ต่อจากนั้นข้าพเจ้าได้เฝ้าน้ำขึ้นและได้เห็นผู้ชายคนหนึ่งที่มีเชือกมัดมัดอยู่ในมือ²ข้าพเจ้าได้ถามว่า "ท่านกำลังจะไปไหน?" และเขาได้ตอบข้าพเจ้าว่า "ไปรเวตกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อดูความกว้างและความยาวของกรุงนั้น"

³แล้วทูตสวรรค์ผู้ที่ได้พบกับข้าพเจ้านั้นก็ได้จากไปและทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งได้ออกไปพบข้าพเจ้าทูตสวรรค์องค์ที่สองได้พบกับข้าพเจ้าว่า "จงวิ่งไปและพบกับชายคนหนุ่มคนนั้น พูดว่า 'กรุงเยรูซาเล็มจะนั่งอยู่ในชนบทที่โล่งกว้างเพราะการเพิ่มขึ้นของจำนวนคนและสัตว์ทั้งหลายในกรุงนั้น' เพราะเราเอง นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เราจะเหมือนกำแพงล้อมรอบเธอ และเราจะเป็นศักดิ์ศรีในท่ามกลางเธอ"

⁶จงลุกขึ้น จงลุกขึ้นหนีไปจากแผ่นดินแห่งทิศเหนือ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะว่าเราได้ทำให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปเหมือนลมสี่ทิศแห่งท้องฟ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์⁷จงลุกขึ้น หนีไปยังศิโยน พวกเจ้าที่อาศัยอยู่กับบุตรหญิงของบาบิโลน"⁸เพราะว่าหลังจากที่พระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ให้เกียรติข้าพเจ้าและส่งข้าพเจ้าไปต่อสู้อับราฮามที่ได้อพยพจากอียิปต์สำหรับใครก็ตามที่ได้แตะต้องพวกท่านก็ได้แตะต้องแก้วพระเนตรของพระเจ้า หลังจากพระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำสิ่งนี้ เขาได้พูดว่า

⁹"ข้าพเจ้าจะสลัดมือของข้าพเจ้าเองเหนือพวกเขาทั้งหลาย และพวกเขาจะถูกปล้นเพื่อให้แก่สภากษัตริย์ทั้งหลายของพวกเขา" จากนั้นพวกท่านจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ส่งข้าพเจ้ามา¹⁰"บุตรหญิงของศิโยนเอ๋ย จงร้องด้วยความยินดี เพราะว่าเรา ตัวเราเองจะเข้ามาและอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์"

¹¹จากนั้นบรรดาประชาชาติทั้งหลายจะรวมตัวกันมายังพระยาห์เวห์ในวันนั้น พระองค์ตรัสว่า "จากนั้นพวกเจ้าจะกลายเป็นประชากรของเรา เพราะว่าเราอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า" และพวกท่านจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน¹²เพราะว่าพระยาห์เวห์จะรับยูดาห์เป็นมรดก เป็นกรรมสิทธิ์อันชอบธรรมในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงเลือกกรุงเยรูซาเล็มสำหรับพระองค์เองอีกครั้ง บรรดาเนื้อหนังทั้งหลาย¹³จงเขียนสนองต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้เสด็จออกจากสถานที่อันบริสุทธิ์ของพระองค์

Chapter 3

¹แล้วพระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นโยชูวาหาปุโรหิตกำลังยืนอยู่ต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ และชาตาก็กำลังยืนอยู่ทางขวามือของเขา เพื่อที่จะกล่าวโทษความบาปของเขา²ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้พบกับชาตานั้นว่า "ขอพระยาห์เวห์ตำหนิเจ้าชาตานั้น ขอพระยาห์เวห์ผู้ที่ได้ทรงเลือกกรุงเยรูซาเล็มตำหนิเจ้า นี่ไม่ใช่เหล็กตีตราที่ถูกชักออกมาจากเตาไฟหรือ?"

³เมื่อโยชูวาได้ยืนอยู่ต่อหน้าทูตสวรรค์ เขาได้สวมเสื้อผ้าสกปรก⁴ทูตสวรรค์นั้นได้พูดและกล่าวกับคนเหล่านั้นที่ได้ยืนต่อหน้าเขาว่า "จงเอาเสื้อผ้าสกปรกออกจากเขา" จากนั้นเขาได้กล่าวกับโยชูวาว่า "จงมองดูสิ เราได้เป็นเหตุให้น้ำเอาความผิดบาปของเจ้าออกไปจากเจ้า และเราจะแต่งตัวเจ้าใหม่ด้วยเสื้อผ้าเนื้อดี"⁵จากนั้นเขาได้กล่าวว่า "ให้พวกเขาเอาผ้าโพกศีรษะสะอาดมาโพกศีรษะของเขา" ดังนั้นพวกเขาได้นำผ้าโพกศีรษะสะอาดมาโพกศีรษะโยชูวา และแต่งตัวเขาด้วยเสื้อผ้าสะอาดในขณะที่ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์กำลังยืนอยู่ข้างๆ

⁶ต่อจากนั้นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็ได้สั่งโยชูวาอย่างจริงจัง และได้พูดว่า⁷พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ถ้าเจ้าจะดำเนินในทางทั้งหลายของเรา และถ้าเจ้าจะรักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา แล้วเราจะให้เจ้าครอบครองพระนิเวศของเรา และดูแลสถานที่ของเรา เพราะว่าเราจะอนุญาตให้เจ้าไปและเข้ามาท่ามกลางคนเหล่านี้ผู้ที่ยืนอยู่ต่อหน้าเรา

⁸โยชูวาหาปุโรหิต จงฟัง เจ้าและเพื่อนทั้งหลายของเจ้าผู้ที่อาศัยอยู่กับเจ้า เพราะว่าคนทั้งหลายเหล่านี้คือหมายสำคัญ เพราะเราเอง เรานำทั้งท่านคือผู้รับใช้ของเรามาบัดนี้ จงดูที่ก้อนหินนั้นที่เราได้ตั้งไว้ต่อหน้าโยชูวา มีดวงตาเจ็ดดวงบนก้อนหินก้อนเดียวนี้ และเราจะจารึกข้อความไว้ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมโยธา และเราจะขจัดความบาปออกจากแผ่นดินนี้ภายในหนึ่งวัน

¹⁰นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมโยธา ในวันนั้นแต่ละคนจะเชิญเพื่อนบ้านของเขาให้มานั่งใต้ต้นอุโมงค์ของเขา และใต้ต้นมะเดื่อของเขา"

Chapter 4

¹จากนั้นกุตสวรรค์ผู้ที่กำลังพูดกับข้าพเจ้าได้หันมาและได้ปลุกข้าพเจ้าเหมือนผู้ชายคนหนึ่งที่ได้ตื่นจากการหลับของเขา² เขาได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเห็นอะไร?” ข้าพเจ้าได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นคันประทีปอันหนึ่งที่กำลังจากกองคำทั้งอัน และมีถ้อยอยู่บนส่วนยอดนั้น มีประทีปเจ็ดดวงอยู่บนนั้น และมีใส่ประทีบเจ็ดอันอยู่ที่ยอดของดวงประทีปแต่ละอัน³ มีต้นมะกอกสองต้นอยู่ข้าง ๆ ต้นหนึ่งอยู่ทางด้านขวาของถ้อยและอีกต้นหนึ่งอยู่ทางด้านซ้าย”

⁴ดังนั้นข้าพเจ้าได้พูดกับกุตสวรรค์ผู้ที่กำลังพูดกับข้าพเจ้าอีกครั้ง ข้าพเจ้าได้พูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า สิ่งเหล่านี้หมายความว่าอะไร?”⁵ กุตสวรรค์ผู้ที่กำลังพูดกับข้าพเจ้าได้ตอบและได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าไม่รู้หรือว่าสิ่งเหล่านี้หมายความว่าอะไร?” ข้าพเจ้าได้ตอบว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่รู้”

⁶ดังนั้นเขาได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “นี่คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์ถึงเศรบบาเบลคือ ไม่ใช่ด้วยอำนาจ หรือไม่ใช่ด้วยกำลัง แต่ด้วยพระวิญญาณของเรา พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ⁷ โอ ภูเขาที่ยิ่งใหญ่ เจ้าคืออะไร? ต่อหน้าเศรบบาเบลเจ้าจะกลายเป็นที่ราบและเขาจะนำหินยอดเขามาเพื่อให้อธิษฐานว่า ‘งามจริง งามจริงๆ’”

⁸ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้ากล่าวว่า⁹ “มือของเศรบบาเบลได้วางรากฐานของพระนิเวศนี้ และมือของเขาจะนำมาสู่ความสมบูรณ์” จากนั้นเจ้าจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ส่งข้าพเจ้ามายังเจ้า¹⁰ ใครได้เหยียดหยามวันแห่งสิ่งเล็กน้อยเหล่านี้? ประชาชนเหล่านี้จะชื่นชมยินดีและจะเห็นหินลูกตึงในมือของเศรบบาเบล (ประทีปเจ็ดดวงเหล่านี้คือดวงเนตรของพระยาห์เวห์ที่ทรงมองสำรวจทั่วทั้งแผ่นดิน)

¹¹จากนั้นข้าพเจ้าได้ถามกุตสวรรค์นั้นว่า “ต้นมะกอกสองต้นที่อยู่ทางด้านซ้ายและด้านขวาของคันประทีปคืออะไร?”¹² ข้าพเจ้าได้ถามเขาอีกครั้งว่า “กิ่งมะกอกสองกิ่งข้างกองคำที่มีน้ำมันสีทองเทออกมาคืออะไร?”¹³ แล้วเขาได้ตอบข้าพเจ้าว่า “เจ้าไม่รู้หรือว่าสิ่งเหล่านี้คืออะไร?” ข้าพเจ้าได้ตอบว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่รู้”¹⁴ ดังนั้นเขาได้พูดว่า “เหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายที่ได้รับเจิมผู้ซึ่งยืนอยู่ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินทั้งสิ้น”

Chapter 5

¹จากนั้นข้าพเจ้าได้หันมาและได้เฝ้าหน้าขึ้น และข้าพเจ้าได้เห็น ดูเถิดมีม้วนหนังสือกำลังลอยอยู่บนฟ้า กุตสวรรค์นั้นได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเห็นอะไร?” ข้าพเจ้าได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นม้วนหนังสือกำลังลอยอยู่บนฟ้า ยาวยี่สิบศอก และกว้างสิบศอก”

³แล้วเขาได้พูดกับข้าพเจ้า “นี่คือคำสาปที่ออกไปทั่วทั้งแผ่นดิน เพราะว่าชโมยทุกคนจะถูกจัดออกไปตามที่เขียนบนด้านหนึ่ง และทุกคนผู้ซึ่งกล่าวคำสัตย์สาบานเท็จจะถูกจัดออกไปตามที่เขียนไว้บนอีกด้านหนึ่ง”⁴ “เราจะส่งมันออกไป นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ดังนั้นมันจะเข้าไปในบ้านของชโมยนั้นและเข้าไปในบ้านของบุคคลนั้นที่สาบานเท็จโดยนามของเรา มันจะยังคงอยู่ในบ้านของเขาและเผาผลาญก่อนไม้และก้อนหินทั้งหลายของบ้านนั้น”

⁵จากนั้นกุตสวรรค์ผู้ที่กำลังพูดกับข้าพเจ้าได้ออกไปและได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “จงเฝ้าหน้าของเจ้าขึ้นและดูว่าอะไรกำลังมา”⁶ ข้าพเจ้าได้พูดว่า “มันคืออะไร?” เขาได้พูดว่า “นี่คือตะกร้าบรรพหนึ่งเอฟาห์ที่กำลังมา นี่คือความพิศบาปของเขาทั้งหลายในแผ่นดินทั้งสิ้น”⁷ แล้วฟากที่กำลังมาที่ปิดตะกร้าได้ถูกเปิดออกและมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ในนั้น⁸ กุตสวรรค์นั้นได้พูดว่า “นี่คือความชั่วร้าย” เขาได้โยนเธอกลับเข้าไปข้างในตะกร้า และเขาได้โยนฟากที่กำลังมาที่ปิดปากตะกร้า

⁹ข้าพเจ้าได้เฝ้าหน้าขึ้นและได้เห็นผู้หญิงสองคนกำลังมุงหน้ามายังข้าพเจ้า และลมอยู่ใต้ปีกของพวกเธอ เพราะว่าพวกเธอมีปีกเหมือนปีกของนกกระสา พวกเธอยกตะกร้านั้นขึ้นระหว่างแผ่นดินกับท้องฟ้า¹⁰ ดังนั้นข้าพเจ้าได้พูดกับกุตสวรรค์ผู้ที่กำลังพูดกับข้าพเจ้าว่า “พวกเธอกำลังจะนำตะกร้านั้นไปไหน?”¹¹ เขาได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “ไปสร้างพระวิหารในแผ่นดินชินาห์สำหรับมัน ดังนั้นเมื่อพระวิหารพร้อมแล้ว ตะกร้านั้นจะถูกจัดไว้ที่นั่นบนฐานที่ได้จัดเตรียมไว้ของมัน”

Chapter 6

¹จากนั้นข้าพเจ้าได้หันมาและได้เฝ้าหน้าขึ้นดูและข้าพเจ้าได้เห็นรถม้าศึกสี่คันกำลังออกมาจากระหว่างภูเขาสองลูก และภูเขาสองลูกนั้นทำมาจากทองสัมฤทธิ์² รถม้าศึกคันแรกเทียมด้วยพวกม้าสีแดง รถม้าศึกคันที่สองเทียมด้วยพวกม้าสีดำ รถม้าศึกคันที่สามเทียมด้วยพวกม้าสีขาว และรถม้าศึกคันที่สี่เทียมด้วยพวกม้าลายจุดสีเทา

⁴ดังนั้นข้าพเจ้าได้ตอบและได้พูดกับกุตสวรรค์ผู้ที่กำลังพูดกับข้าพเจ้าว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า สิ่งเหล่านี้คืออะไร?”⁵ กุตสวรรค์นั้นได้ตอบและได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “สิ่งเหล่านี้คือลมทั้งสี่แห่งท้องฟ้าที่ออกไปจากสถานที่ซึ่งพวกเขาทั้งหลายได้กำลังยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินทั้งหลาย”⁶ คนกับม้าสีดำทั้งหลายกำลังจะออกไปยังประเทศทางเหนือ ม้าสีขาวทั้งหลายกำลังจะออกไปยังประเทศตะวันตก และม้าลายจุดสีเทาทั้งหลายกำลังจะออกไปยังประเทศทางใต้”

⁷ม้าแข็งแรงเหล่านี้ได้ออกไปและแสวงหาที่จะไปและสำรวจทั่วทั้งแผ่นดิน ดังนั้นกุตสวรรค์จึงได้พูดว่า “จงออกไปและสำรวจทั่วทั้งแผ่นดิน” และพวกมันได้ออกไปทั่วทั้งแผ่นดิน⁸ จากนั้นกุตนั้นได้เรียกหาข้าพเจ้าและได้พูดกับข้าพเจ้าและได้กล่าวว่า “จงมองดูพวกที่กำลังจะออกไปยังประเทศทางเหนือ พวกเขาจะตอบสนองพระวิญญาณของเราเกี่ยวกับประเทศทางเหนือ”

⁹ดังนั้นถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่า¹⁰ “จงเอาเครื่องบูชาจากบรรดาเชลย คือจากเฮลดัย โทบียาห์ และเยเดยาห์ และในวันเดียวกันจงไป

Chapter 7

และจงนำเอามันเข้าไปในเรือนของโยสียาห์บุตรชายของเศฟันยาห์ผู้ซึ่งได้มาจากบาบิโลน¹¹ แล้วจงเอาเงินและทองคำเป็นมงกุฎอันหนึ่งและสวมมันบนศีรษะโยชัวบุตรชายของเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต ”

¹²จงพูดกับเขา และกล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ชายคนนี้ ชื่อของเขาคือ กัง เขาจะเติบโตขึ้นในที่ที่เขาอยู่ และจากนั้นเขาจะสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์¹³ เขานั้นเองจะเป็นผู้สร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ และเขาจะยกความยิ่งใหญ่ของบันขึ้น และเขาจะนั่งและปกครองบนบัลลังก์ของเขา เขาจะเป็นปุโรหิตคนหนึ่งที่บนบัลลังก์ของเขา และความเข้าใจแห่งสันติจะยังคงอยู่ระหว่างสองฝ่าย¹⁴ มงกุฎจะถูกวางไว้ในพระวิหารของพระยาห์เวห์เพื่อให้เกียรติให้แก่เอลดัย โทบิอาห์ และเยเดยาห์ เป็นที่ระลึกถึงความใจกว้างของบุตรชายของเศฟันยาห์

¹⁵แล้วคนเหล่านั้นผู้ที่อยู่ไกลจะมาและสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ ดังนั้นพวกท่านจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน เพราะนี่จะเกิดขึ้นถ้าท่านฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านอย่างแท้จริง”

Chapter 7

¹เมื่อกษัตริย์ดาโรัสได้ปกครองมานานสี่ปี ในวันที่สี่ของเดือนคิสเลฟ (ซึ่งเป็นเดือนที่เก้า) ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเศคาริยาห์² ประชาชนเมืองเบธเอลได้ส่งซาเรเซอร์ และเรเกมเมเลค และพรรคพวกของเขาเพื่อร้องทูลต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์³ พวกเขาได้กล่าวต่อพวกปุโรหิตผู้ซึ่งได้อยู่ที่พระนิเวศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย และต่อพวกผู้เผยพระวจนะ พวกเขาได้กล่าวว่า “ควรที่ข้าพเจ้าจะไว้วางใจในเดือนที่ห้าด้วยการอดอาหารเหมือนที่ข้าพเจ้าได้กระทำมานานแล้วหลายปีหรือ?”

⁴ดังนั้นถ้อยคำของพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่า⁵ “จงพูดกับประชาชนทั้งหมดของแผ่นดินและกับปุโรหิตทั้งหลาย และพูดว่า ‘เมื่อพวกเจ้าอดอาหารและไว้วางใจในเดือนที่ห้าและเดือนที่เจ็ดมานานถึงเจ็ดสิบปี พวกเจ้าได้อดอาหารเพื่อเราจริง ๆ หรือ?’⁶ เมื่อพวกเจ้าได้กินและดื่ม พวกเจ้าไม่ได้กินและดื่มเพื่อตัวพวกเจ้าเองหรือ?’⁷ ถ้อยคำเหล่านี้ไม่ใช่ถ้อยคำเดียวกันที่พระยาห์เวห์ได้ประกาศผ่านทางปากของผู้เผยพระวจนะรุ่นก่อน ๆ เมื่อพวกเจ้ายังคงได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและเมืองทั้งหลายที่เจริญรุ่งเรืองโดยรอบและได้ตั้งถิ่นฐานในเนเกบ และเซียงเขาทางตะวันตกหรือ?”

⁸ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเศคาริยาห์ กล่าวว่า⁹ “พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ‘จงวินิจฉัยด้วยความยุติธรรมอย่างแท้จริง ทำพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อ และเมตตา ให้แต่ละคนกระทำสิ่งที่กับพี่น้องของเขา¹⁰ เกี่ยวกับหญิงหม้ายและลูกกำพร้า คนต่างด้าว และคนยากจนคือ อย่ากดขี่ข่มเหงพวกเขาและอย่าให้พวกเจ้าคนใดคิดวางแผนในใจที่จะทำร้ายคนอื่น’

¹¹แต่พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะเอาใจใส่ และยึดมั่นขึ้นอย่างตื้อตึง พวกเขาได้อุดหูของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้ยิน¹² พวกเขาทำให้จิตใจของพวกเขาแข็งกระด้างไปเหมือนหินดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้ยินพระบัญญัติหรือถ้อยคำทั้งหลายของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระองค์ได้ส่งข้อความเหล่านี้ไปยังประชาชนโดยพระวิญญาณของพระองค์ในสมัยเริ่มแรก โดยปากของผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย แต่พวกเขาประชาชนได้ปฏิเสธที่จะฟัง ดังนั้นพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ทรงพิโรธต่อพวกเขาเป็นอย่างยิ่ง

¹³มันได้เกิดขึ้นเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียก แต่พวกเขาไม่ได้ฟัง ด้วยวิธีการเดียวกัน” พระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ตรัสว่า “พวกเขาจะร้องทูลต่อเรา แต่เราจะไม่ฟัง¹⁴ เพราะเราจะไม่จัดกระจายพวกเขาด้วยลมพายุหนุ่นไปยังประชาชาติทั้งหลายที่พวกเขาไม่ได้เห็น และแผ่นดินนั้นจะถูกทำให้ว่างเปล่าหลังจากพวกเขา เพราะว่าจะไม่มีใครผ่านแผ่นดินนั้น หรือกลับมาหามันอีก ตั้งแต่ประชาชนนั้นได้ทำให้แผ่นดินเป็นที่น่าพิงพอใจของพวกเขากลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่า”

Chapter 8

¹ถ้อยคำของพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่า² “พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ เราวางแผนศิโยนด้วยความวางแผนอันยิ่งใหญ่และเราวางแผนเธอด้วยความโกรธอันยิ่งใหญ่³ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ เราจะกลับมายังศิโยนและจะอาศัยในท่ามกลางกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่ากรุงเยรูซาเล็มจะถูกเรียกว่าเมืองแห่งความจริงและภูเขาแห่งพระยาห์เวห์จอมเจ้านายจะถูกเรียกว่าภูเขาศักดิ์สิทธิ์

⁴พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ชายชราและหญิงชราจะอยู่ตามท้องถนนของกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้ง และทุกคนต้องการไม้เท้าในมือของเขาเพราะว่าเขาชราภาพมากแล้ว⁵ ถนนต่าง ๆ ของเมืองนั้นจะเต็มไปด้วยพวกเด็กชายและพวกเด็กหญิงที่กำลังเล่นตามถนนเหล่านั้น

⁶พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ในวันที่เหล่านั้น ถ้าบางสิ่งดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ในสายตาของผู้ที่เหลื่ออยู่ของประชาชนนี้ มันควรดูเหมือนเป็นไปไม่ได้ในสายตาของเราด้วยหรือ? ⁷นี่คือประกาศของพระยาห์เวห์⁸ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ดูเถิด เราต้องการช่วยเหลือประชาชนของเราจากดินแดนที่ดวงอาทิตย์ขึ้น และจากดินแดนที่ดวงอาทิตย์ตก⁹ เพราะว่าเรานำพวกเขากลับมา และพวกเขาจะอาศัยในท่ามกลางกรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้นพวกเขาจะเป็นประชาชนของเราอีกครั้ง และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขาในความจริงและในความชอบธรรม

⁹พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ บัดนี้พวกเจ้าผู้ซึ่งยังคงฟังถ้อยคำทั้งหลายเดิม ๆ ที่มาจากปากของผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย เมื่อฐานรากของพระนิเวศของเราได้ถูกวางแล้ว ¹⁰นี่คือพระนิเวศของเรา พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสว่า จงทำให้มือของเจ้าแข็งแรงดังนั้นพระวิหารจึงจะสามารถสร้างได้¹¹ เพราะว่าก่อนวันเหล่านั้น ไม่มีใครรวบรวมรั้วพียได้ ไม่มีใครได้ทำไร่ไถจะเป็นคนหรือสัตว์ ไม่มีสันติภาพจากศัตรูสำหรับผู้ที่กำลังจะไป หรือกำลังจะมา เราได้ทำให้พวกเขาทุกคนต่อสู้ซึ่งกันและกันกับเพื่อนบ้านของเขา

¹¹แต่บัดนี้มีคนจะไม่เหมือนกับอดีต เราจะอยู่กับประชาชนที่เหลืออยู่ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย¹² เพราะว่าเมล็ดพันธุ์แห่งสันติภาพจะถูกหว่าน เถาจะงอกและแผ่นดินจะให้ผลผลิต บรรดาท้องฟ้าจะให้น้ำค้าง เพราะว่าเราจะทำให้ประชาชนที่เหลืออยู่ได้รับสืบทอดสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พงศพันธุ์ของยูดาห์ และพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลเอ๋ย¹³ พวกเจ้าจะเป็นตัวอย่างสำหรับบรรดาประชาชาติแห่งคำแช่งสาป ดังนั้นเราจะช่วยเหลือพวกเจ้า และพวกเจ้าจะกลายเป็นพระพร จงอย่ากลัว จงทำให้มือของพวกเจ้าเข้มแข็ง

¹⁴เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ดังที่เราได้วางแผนเพื่อจะทำร้ายพวกเจ้าเมื่อบรรพบุรุษของพวกเจ้าชั่วร้ายของเรา พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัส และไม่ได้ผ่อนปรน¹⁵ ดังนั้นเราได้วางแผนที่จะทำอีกครั้งแก่กรุงเยรูซาเล็ม และพงศ์พันธุ์ยูดาห์ในวันเหล่านี้ด้วย จงอย่ากลัว¹⁶ สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พวกเจ้าต้องทำ ทุกคนจงพูดความจริงกับเพื่อนบ้านทุกคนของเขา จงวินิจฉัยด้วยความจริง ความยุติธรรม และสันติภาพในประตูทั้งหลายของพวกเจ้า¹⁷ จงอย่าวางแผนชั่วในจิตใจของพวกเจ้าต่อผู้ซึ่งกันและกัน จงอย่ารักคำสัตย์สาบานเท็จเพราะเราเกลียดสิ่งเหล่านี้ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

¹⁸จากนั้นถ้อยคำของพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่า¹⁹ “พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ การอดอาหารในเดือนที่สี่ เดือนที่ห้า เดือนที่เจ็ด และเดือนที่สิบจะเป็นเวลาแห่งความชื่นชม ความยินดี และเทศกาลความสุขสำหรับพงศ์พันธุ์ยูดาห์ ดังนั้นจงรักความจริงและสันติภาพ

²⁰พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ประชาชนจะมาอีกครั้ง แม้ว่าคนเหล่านั้นจะอาศัยอยู่ในเมืองต่าง ๆ²¹ คนทั้งหลายของเมืองหนึ่งจะไปอีกเมืองหนึ่งและพูดว่า “ให้เรารีบไปเพื่อร้องทูลต่อพระพิชิตพระยาห์เวห์ และเพื่อแสวงหาพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พวกเราเองก็กำลังไปด้วย”²² ประชาชนทั้งหลายและประชาชาติที่เข้มแข็งจะมาแสวงหาพระยาห์เวห์จอมเจ้านายในกรุงเยรูซาเล็ม และร้องทูลขอพระกรุณาของพระยาห์เวห์²³ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ในวันเหล่านั้น ผู้ชายสิบคนจากทุกชาติ ทุกภาษา จะจับชายเสื้อคลุมของพวกเจ้าและพูดว่า “ให้เราไปกับเจ้าเพื่อที่เราจะได้ยินว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับพวกท่าน”

Chapter 9

¹นี่คือการประกาศถ้อยคำของพระยาห์เวห์เกี่ยวกับดินแดนหัดรอกและดามัสกัส สถานที่พักสงบของมັນ เพราะดวงตาทั้งหลายของมนุษย์ชาติ และเผ่าพันธุ์ของอิสราเอลทั้งหมดจับจ้องที่พระยาห์เวห์² นี่คือการประกาศเกี่ยวกับอามัถ์ดัก ซึ่งมิชายแดนติดกับดามัสกัส และเกี่ยวกับเมืองโทรและเมืองไซดอน เพราะพวกเขาฉลาดมาก³ เมืองโทรได้สร้างป้อมปราการที่แข็งแรงสำหรับตนเองและสะสมเงินไว้จำนวนมากเหมือนฝุ่นและทองเนื้อดีเหมือนโคลนในถนนทั้งหลาย⁴ ดูกษัตริย์ผู้เป็นเจ้าจะยึดทรัพย์สินของเธอ และทำลายความเข้มแข็งของเธอบนท้องทะเล ดังนั้นเธอจะถูกเผาผลาญด้วยไฟ

⁵เมืองอัชเคโลนจะเห็นและกลัว ภาษาจะสั่นสะท้านเป็นอย่างยิ่งด้วย ความหวังของเมืองเอโครนจะล่มสลาย กษัตริย์นั้นจะสาบสูญไปจากเมืองภาษา และเมืองอัชเคโลนจะไม่มีผู้อยู่อาศัยอีกต่อไป⁶ คนแปลกหน้าจะใช้เมืองอัชโดดเป็นบ้านของพวกเขา และเราจะขจัดความหึงพองของคนฟิลิสเตีย

⁷เพราะเราจะล้างโลหิตของพวกเขาจากปากทั้งหลายของพวกเขา และความเกลียดชังทั้งหลายออกจากช่องฟันของพวกเขา จากนั้นพวกเขาจะกลายเป็นผู้ที่เหลืออยู่สำหรับพระเจ้าของเราเหมือนตะกูลหนึ่งในยูดาห์ และเอโครนจะกลายเป็นเหมือนคนเยนุส⁸ เราจะตั้งค่ายล้อมรอบดินแดนของเราเพื่อต่อสู้กองทัพของศัตรู ดังนั้นจึงไม่มีใครสามารถผ่านเข้าไป หรือกลับออกมา เพราะไม่มีผู้กดขี่เข้มแข็งจะย้ายพวกเขา เพราะบัดนี้เราจะเผาด้วยดวงตาของเราเอง

⁹บุตรหญิงของศิโยนเอ๋ย จงร้องตะโกนด้วยความชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง บุตรหญิงของเยรูซาเล็มเอ๋ย จงร้องตะโกนด้วยความสุข ดูกษัตริย์ของพวกเจ้ากำลังมาหาพวกเจ้าด้วยความชอบธรรม และกำลังจะช่วยเหลือพวกเจ้า พระองค์ทรงท้อใจและกำลังประทับบนหลังลา บนหลังลูกลา¹⁰ จากนั้นเราจะขจัดรถม้าศึกออกจากเอเฟราอิม และม้าออกจากเยรูซาเล็ม และธนูจะถูกขจัดออกจากการสู้รบ เพราะพระองค์จะตรัสอย่างสันติต่อบรรดาประชาชาติ และการปกครองของพระองค์จะไปทั่วแผ่นดิน และจากแม่น้ำนั้นจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

¹¹สำหรับพวกเจ้า เพราะโลหิตแห่งพันธสัญญาของเราอยู่กับพวกเจ้า เราจะปลดปล่อยบรรดาผู้ที่ถูกจำจองของพวกเจ้า ให้เป็นอิสระจากบ่อที่ไม่มีน้ำ¹² พวกนักโทษแห่งความหวังเอ๋ย จงกลับสู่ป้อมปราการที่เข้มแข็ง แม้กระทั่งวันนี้เรากำลังประกาศว่าเราจะชดใช้เป็นสองเท่าแก่พวกเจ้า¹³ เพราะเราได้ไถ่กู้ยูดาห์เหมือนคัมภีร์ของเรา และได้บรรจ้อเฟราอิมให้เป็นลูกธนูเต็มแสง เราได้กระดุนบุตรชายทั้งหลายของพวกเจ้าคือศิโยนให้ต่อสู้บุตรชายทั้งหลายของพวกเจ้าคือ กรีก และทำให้พวกเจ้าคือศิโยนเป็นเหมือนดาบนักรบ”

¹⁴พระยาห์เวห์จะทรงปรากฏแก่พวกเขา และลูกธนูของพระองค์จะถูกยิงออกเหมือนฟ้าแลบ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า พระยาห์เวห์จะทรงเป่าแตรทองเหลืองและจะทรงไปข้างหน้าด้วยพายุจากเทมาน¹⁵ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายจะทรงป้องกันพวกเขาและพวกเขาจะเผาผลาญพวกนั้นและเอาชนะพวกก่อนหน้าของสลึงทั้งหลาย จากนั้นพวกเขาจะดื่มและร้องตะโกนเหมือนคนเมาเหล้าจุ่นและพวกเขาจะถูกเติมด้วยเหล้าจุ่นเหมือนถ้วยทั้งหลาย เหมือนกับนมทั้งหลายของแท่นบูชา

¹⁶ดังนั้นพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขาจะช่วยเหลือพวกเขาในวันนั้น พวกเขาจะเป็นประชากรของพระองค์เหมือนฝูงสัตว์ พวกเขาเป็นอัญมณีนามงกุฎที่จะส่องแสงบนแผ่นดินของพระองค์¹⁷ พวกเขาช่างดีและงดงามเสียนี้กระไร ชายหนุ่มทั้งหลายจะเจริญเติบโตด้วยเมล็ดข้าว และหญิงบริสุทธิ์จะเจริญอกงามด้วยเหล้าจุ่น

Chapter 10

¹จงทูลขอฝนจากพระยาห์เวห์ในเวลาฝนชุกปลายฤดูฝน พระยาห์เวห์ผู้ทำให้เกิดพายุฝนฟ้าคะนอง และพระองค์ประทานฝนแก่ทุกคน และพืชผักในท้องทุ่ง²

สำหรับรูปเคารพประจำบ้านทั้งหลายที่บูชาก็ถูกทิ้ง พวกผู้ทำนายที่หลับตาพูดโกหก พวกเขานอกความฝันที่หลอกลวง และให้คำปลอมประโลมที่ว่างเปล่า ดังนั้น พวกเขารจึงเดินไปเหมือนแกะที่ไม่มีจุดหมายและทุกขยากลำบากเพราะไม่มีผู้เลี้ยง

³“ความโกรธกริ้วของเราเผาผลาญพวกผู้เลี้ยง มันเป็นพวกแพะตัวผู้คือพวกผู้นำที่เราจะลงโทษ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายจะอยู่กับฝูงแกะของพระองค์ คือ พงศ์พันธุ์ของยูดาห์ และทำให้พวกเขาเป็นเหมือนม้าศึกของพระองค์ในสงคราม⁴ ศิลาณุมเอก็จะมาจากยูดาห์ หนูดื่นก็จะมาจากเขา ธนูสงครามจะมาจาก เขา บรรดาผู้ปกครองจะรวมตัวกันมาจากเขา⁵ พวกเขาจะเป็นเหมือนนักรบทั้งหลายผู้ซึ่งเหยียบศัตรูทั้งหลายของพวกเขาลงในโคลนแห่งท้องถนนใน สงคราม พวกเขาจะทำสงคราม เพราะพระยาห์เวห์อยู่กับพวกเขา และพวกเขาจะให้คนเหล่านั้นผู้ซึ่งขี่ม้าศึกทั้งหลายอับอาย

⁶เราจะเสริมกำลังพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ และปกป้องพงศ์พันธุ์ของโยเซฟ เพราะเราจะทำให้พวกเขากลับสู่สภาพเดิมและเมตตาพวกเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเป็น เช่นนั้นเราก็ไม่ได้ขจัดพวกเขาออกไป เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และเราจะตอบสนองพวกเขา⁷ จากนั้นเอฟราอิมจะเป็นเหมือนนักรบคน หนึ่ง และจิตใจของพวกเขาทั้งหลายจะขึ้นขมยินดีเหมือนดื่มน้ำเย็น พวกบุตรทั้งหลายของพวกเขาจะเห็นและขึ้นขมยินดี จิตใจของพวกเขาทั้งหลายจะ ขึ้นขมยินดีในเรา

⁸เราจะผิวปากเรียกพวกเขา และรวบรวมพวกเขาเพราะว่าเราจะช่วยพวกเขา และพวกเขาจะยิ่งใหญ่เหมือนที่พวกเขาเคยเป็นมาก่อน⁹ เราได้เห็นว่าพวกเขาไป ท่ามกลางประชาชนทั้งหลาย แต่พวกเขาจะระลึกถึงเราในประเทศที่ห่างไกลทั้งหลาย ดังนั้นพวกเขาและบุตรทั้งหลายของพวกเขาจะมีชีวิตอยู่และกลับมา¹⁰ เพราะเราจะทำให้พวกเขากลับสู่สภาพเดิมจากแผ่นดินอียิปต์ และรวบรวมพวกเขาจากอัสซีเรีย เราจะนำพวกเขามาสู่แผ่นดินกิเลอาด และเลบานอนจนกว่าที่ นั้นจะไม่มีที่สำหรับพวกเขา¹¹ เราจะผ่านทะเลแห่งความทุกข์ของพวกเขา เราจะโจมตีคลื่นทั้งหลายแห่งทะเลนั้นและจะทำให้ที่ลึกทั้งหมดของแม่น้ำไนล์แห่ง อำนาจของอัสซีเรียจะถูกโค่นลง และคทาของอียิปต์จะหนีไปจากชาวอียิปต์¹² เราจะทำให้พวกเขาเข้มแข็งด้วยตัวของเราเอง และพวกเขาจะดำเนินในนามของ เรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์”

Chapter 11

¹เลบานอนเอ๋ย จงเปิดประตูทั้งหลายของพวกเจ้า ที่โห้งเผาผลาญไม้สนสีดาร์ทั้งหลายของพวกเจ้า² ต้นสนสามใบ จงโศกเศร้าเพราะต้นสนสีดาร์ได้ล้มลง สิ่งที่ทำงามได้ถูกทำลายล้าง ต้นโอ๊กแห่งบาซันจงโศกเศร้าเพราะป่าก็ว่าได้ถูกโค่นล้ม³ ผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายทำให้เพราะว่าชื่อเสียงของพวกเขาถูกทำลาย เสียงร้องคำรามของสิงโตหนุ่ม เพราะความภาคภูมิใจของแม่น้ำจอร์แดนได้ถูกทำลายล้าง

⁴นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่า “เหมือนผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่ง ฝูงแกะฝูงหนึ่งได้ถูกกำหนดให้ถูกฆ่าเป็นอาหาร⁵ (คนทั้งหลายผู้ซึ่งซื้อพวก มัน ฆ่าพวกมันเป็นอาหาร และไม่ได้ถูกลงโทษ และคนทั้งหลายผู้ซึ่งขายพวกมัน พูดว่า ‘สารธุการแด่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ร่ำรวย’ เพราะผู้เลี้ยงแกะ ทั้งหลายทำงานเพื่อเจ้าของทั้งหลายของพวกเขาผู้ซึ่งมีความสงสารพวกมัน)⁶ เพราะเราจะไม่สงสารบรรดาคนที่อาศัยของแผ่นดินนั้นอีกต่อไป นี่คือการ ประกาศของพระยาห์เวห์ จงดู ตัวเราเองที่จะทำให้พวกเขาทุกคนตกอยู่ในมือของเพื่อนบ้านของเขา และในมือของกษัตริย์ของเขา และพวกเขาจะทำลาย แผ่นดินนั้น และเราจะไม่ช่วยพวกเขาสักคนให้พ้นจากมือของพวกเขา”

⁷ดังนั้นข้าพเจ้าได้กลายเป็นผู้เลี้ยงแกะของผู้เลี้ยงแกะที่ได้ถูกกำหนดให้ถูกฆ่าเป็นอาหาร เพราะคนเหล่านั้นผู้ซึ่งได้จัดการฝูงแกะ ข้าพเจ้าได้เอาไม้เท้าสองอัน อัน หนึ่งข้าพเจ้าได้เรียกว่า “โปรดปราน” และอีกอันหนึ่งข้าพเจ้าได้เรียกว่า “สามัคคี” ด้วยวิธีนี้ข้าพเจ้าได้เลี้ยงฝูงแกะ⁸ ในหนึ่งเดือนข้าพเจ้าได้ทำลายผู้เลี้ยงแกะ สามคนเพราะข้าพเจ้าหมดความอดทนกับพวกเขา และพวกเขาเกลียดชังข้าพเจ้าด้วย⁹ จากนั้นข้าพเจ้าได้พูดต่อเจ้าของทั้งหลาย “ข้าพเจ้าจะไม่ทำงานเป็นผู้ เลี้ยงแกะให้ท่านอีกต่อไป แกะที่กำลังจะตาย ให้พวกมันตายเถอะ แกะนั้นกำลังถูกทำลาย ให้พวกมันถูกทำลายเถอะ ให้แกะนั้นที่ยังเหลืออยู่กินเนื้อของพวก มันกันเอง”

¹⁰ดังนั้นข้าพเจ้าได้นำเอาไม้เท้าของข้าพเจ้าที่เรียกว่า “เมตตา” ออกมาและหักมันเพื่อหักพันธสัญญาที่ข้าพเจ้าได้ทำกับเผ่าทั้งหมดของข้าพเจ้า¹¹ ในวันนั้นที่ พันธสัญญาถูกหัก และคนเหล่านั้นที่จัดการฝูงแกะและผู้ซึ่งกำลังฝูงแกะได้รู้ว่าพระยาห์เวห์ได้ตรัสแล้ว

¹²ข้าพเจ้าได้พูดกับพวกเขาว่า “ถ้าดูเหมือนว่ามันดีต่อพวกท่าน จงจ่ายเงินค่าจ้างของข้าพเจ้า แต่ถ้าไม่ใช่ ก็อย่าจ่ายเงินนั้น” ดังนั้นพวกเขาได้จ่ายเงินค่าจ้าง ข้าพเจ้าจำนวนเงินสามสิบแผ่นเงิน¹³ จากนั้นพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงสะสมเงินนี้ไว้ในคลัง ค่าจ้างงดงามที่พวกเขาประเมินค่าจ้าง” ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้เอาเงินสามสิบแผ่นเงินและสะสมมันไว้ในพระคลังในพระนิเวศของพระยาห์เวห์¹⁴ จากนั้นข้าพเจ้าได้หักไม้เท้าอันที่สองของข้าพเจ้าคือ “เอกภาพ” เพื่อตัดความเป็นพี่น้องระหว่างยูดาห์กับอิสราเอล

¹⁵พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “อีกครั้งหนึ่ง จงยึดเอาเครื่องใช้ของผู้เลี้ยงแกะที่โง่เขลามารวมเพื่อตัวเจ้าเอง¹⁶ เพราะว่าจงดู เราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งใน แผ่นดินนั้น เขาจะไม่สนใจความพินาศของแกะ เขาจะไม่แสวงหาแกะที่หลงหาย หรือรักษาแกะพิการ เขาจะไม่เลี้ยงแกะที่แข็งแรง แต่จะกินเนื้อของแกะอ่อนพี และจะฉีกกับเท้าของพวกมัน

¹⁷บัดนี้ผู้เลี้ยงที่ไร้ค่าผู้ซึ่งทอดทิ้งฝูงแกะนั้น ขอให้ดาบนั้นมาต่อสู้แขนของเขาและตาขวาของเขา ขอให้แขนของเขาเหี่ยวแห้งไป และให้ตาข้างขวาของเขา บอดไป”

Chapter 12

¹นี่คือการประกาศถ้อยคำของพระยาห์เวห์เกี่ยวกับอิสราเอล คำประกาศของพระยาห์เวห์ผู้ซึ่งได้ทรงวางท้องฟ้าออกและทรงวางฐานรากของแผ่นดิน ผู้ทรงใส่จิตวิญญาณของมนุษย์ชาติไว้ในมนุษย์²”จงดู เราจะทำให้กรุงเยรูซาเล็มเป็นถ้ำแห่งหินแห่งดินสำหรับประชาชนทั้งหมดที่อยู่รอบ ๆ เธอให้เดินโซเซ มันจะเป็นเช่นเดียวกันด้วยสำหรับยูดาห์ในช่วงระหว่างล้อมกรุงเยรูซาเล็ม

³ในวันนั้น เราจะทำให้กรุงเยรูซาเล็มเป็นก้อนหินหนักสำหรับประชาชนทั้งหมด ใครก็ตามที่พยายามยกก้อนหินนั้นจะทำให้ตัวเองบาดเจ็บอย่างมาก และบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกจะรวมตัวกันต่อสู้เมืองนั้น⁴นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ ในวันนั้นเราจะโจมตีน้ำทุกตัวด้วยความสับสนและผู้ที่ทุกคนด้วยความบ้าคลั่ง เราจะมองดูด้วยความเมตตาต่อพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ และจะโจมตีทำให้น้ำทุกตัวของศัตรูตาดอดไป⁵จากนั้นผู้นำทั้งหลายของยูดาห์จะพูดในใจของพวกเขากันหลายว่า ‘คนทั้งหลายผู้อาศัยแห่งกรุงเยรูซาเล็มคือกำลังของเราเพราะว่าพระยาห์เวห์จอมโยธาคือพระเจ้าของพวกเขา’

⁶ในวันนั้น เราจะทำให้ผู้นำทั้งหลายของยูดาห์เป็นเหมือนหม้อไฟท่ามกลางไม้ และเป็นเหมือนคบเพลิงท่ามกลางต้นข้าวที่ขึ้นต้นอยู่ เพราะว่าพวกเขาจะกลืนกินประชาชนทั้งหลายที่อยู่รอบ ๆ ทางด้านขวาและทางด้านซ้ายของพวกเขา กรุงเยรูซาเล็มจะอยู่ในที่ของเธอเองอีกครั้ง”พระยาห์เวห์จะรักษาเต็นท์ของยูดาห์เป็นอันดับแรก ดังนั้นเกียรติยศของพงศ์พันธุ์ดาวิดและเกียรติยศคนเหล่านั้นผู้ซึ่งอาศัยในกรุงเยรูซาเล็มจะไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่าคนที่เหลืออยู่ของยูดาห์

⁸ในวันนั้นพระยาห์เวห์จะทรงเป็นผู้ป้องกันของผู้ที่อยู่อาศัยของกรุงเยรูซาเล็ม และในวันนั้นคนเหล่านั้นที่อ่อนกำลังท่ามกลางพวกเขาจะเป็นเหมือนดาวิด ในขณะที่พงศ์พันธุ์ของดาวิดจะเป็นเหมือนพระเจ้า เหมือนกุตสวรรค์ของพระยาห์เวห์อยู่ข้างหน้าพวกเขา⁹“ในวันนั้นเราจะเริ่มต้นทำลายบรรดาประชาชาติทั้งหมดที่มาต่อสู้กรุงเยรูซาเล็ม

¹⁰แต่เราจะเทพระวิญญาณแห่งความสงสาร และการวิงวอนมาเหนือพงศ์พันธุ์ของดาวิด และคนทั้งหลายที่อาศัยในกรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้นพวกเขาจะมองดูเรา ผู้เดียวที่พวกเขาได้มองผ่าน พวกเขาจะโศกเศร้าเสียใจเพื่อเรา เหมือนผู้ที่โศกเศร้าเสียใจถึงบุตรชายคนเดียว พวกเขาจะโศกเศร้าเสียใจอย่างขมขื่นสำหรับพวกเขาเหมือนคนเหล่านั้นผู้ที่โศกเศร้าเสียใจถึงการตายของบุตรชายหัวปี¹¹ในวันนั้นผู้โศกเศร้าเสียใจในกรุงเยรูซาเล็มจะเป็นเหมือนผู้โศกเศร้าเสียใจที่อาดัม รีมอน ในที่ราบเมกิดโด

¹²แผ่นดินนั้นจะโศกเศร้าเสียใจ แต่ละตระกูลแยกออกจากตระกูลต่าง ๆ ตระกูลของพงศ์พันธุ์ดาวิดจะถูกแยกออก และภรรยาทั้งหลายของพวกเขาจะถูกแยกออกจากผู้ชายทั้งหลาย ตระกูลของพงศ์พันธุ์ธันจะถูกแยกออกและภรรยาทั้งหลายของพวกเขาจะถูกแยกออกจากผู้ชายทั้งหลาย¹³ตระกูลของพงศ์พันธุ์เลวีจะถูกแยกออกและภรรยาทั้งหลายของพวกเขาจะถูกแยกออกจากพวกผู้ชาย ตระกูลของพงศ์พันธุ์ชิมโอนจะถูกแยกออกและภรรยาทั้งหลายของพวกเขาจะถูกแยกออกจากพวกผู้ชาย¹⁴ทุกตระกูลของตระกูลต่าง ๆ ที่เหลืออยู่ แต่ละตระกูลจะถูกแยกออกและภรรยาทั้งหลายจะถูกแยกออกจากพวกผู้ชาย

Chapter 13

¹ในวันนั้นน้ำพุจะพุ่งขึ้นสำหรับราชวงศ์ดาวิดและผู้อาศัยในกรุงเยรูซาเล็ม เพราะความบาปและความไม่บริสุทธิ์ของพวกเขา²นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ในวันนั้นเราจะขจัดชื่อทั้งหลายของบรรดารูปเคารพออกจากแผ่นดินและจะไม่ใคร่ระลึกถึงพวกเขาอีกเลย เราจะทำให้บรรดาผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จและวิญญาณแห่งมลทินออกไจากแผ่นดินนั้น³ถ้ามีใครยังคงเผยพระวจนะ บิดาและมารดาผู้ให้กำเนิดเขาจะบอกเขาว่า ‘เราจะไม่มีชีวิตอยู่เพราะเจ้าพูดโกหกในนามของพระยาห์เวห์’ จากนั้นบิดาและมารดาผู้ให้กำเนิดเขาจะแทงเขาเมื่อเขาเผยพระวจนะ

⁴ในวันนั้นผู้เผยพระวจนะแต่ละคนจะอับอายเพราะนิมิตของของเขาเมื่อเขาจะเผยพระวจนะ ผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นจะไม่สวมเสื้อคลุมที่มีขนเพื่อที่จะหลอกลวงประชาชนอีกต่อไป⁵เพราะแต่ละคนจะพูดว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะ ข้าพเจ้าเป็นผู้ชายที่ทำงานกับดิน เพราะแผ่นดินกลายเป็นงานของข้าพเจ้าตั้งแต่ข้าพเจ้ายังเป็นหนุ่ม’⁶แต่บางคนจะพูดกับเขาว่า ‘บาดแผลเหล่านี้ที่แขนของท่านคืออะไร?’ และเขาจะตอบว่า ‘ข้าพเจ้าได้รับบาดเจ็บกับคนเหล่านั้นในบ้านเพื่อนทั้งหลายของข้าพเจ้า’”

⁷“ดาบเอ๋ย เจ้าจงลุกขึ้นต่อสู้ผู้เลี้ยงแกะของเราคือผู้ชายคนนั้นที่ยืนใกล้เรา นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย จงโจมตีผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป เพราะเราจะหั่นมือของเราต่อสู้คนต่ำต้อยทั้งหลาย⁸แล้วสิ่งนี้จะได้เกิดขึ้นทั่วทั้งแผ่นดิน นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ว่า สองในสามของมันเป็นจะถูกจัดออก คนเหล่านั้นจะถูกทำให้ย่อยยับ เพียงหนึ่งในสามเท่านั้นที่จะเหลืออยู่⁹เราจะนำหนึ่งในสามนั้นผ่านไฟ และทำให้พวกเขาริสุทธิ์เหมือนเงินที่ถูกถลุง คือเราจะทดสอบพวกเขาเหมือนทดสอบทองคำ พวกเขาจะเรียกชื่อของเรา และเราจะตอบพวกเขาและพูดว่า ‘นี่คือประชากรของเรา’ และพวกเขาจะพูดว่า ‘พระยาห์เวห์คือพระเจ้าของข้าพระองค์’ ”

Chapter 14

¹ดูเถิด วันของพระยาห์เวห์กำลังมาเมื่อเวลาที่พวกเขาปล้นมาจะถูกแบ่งในท่ามกลางพวกเขา²เพราะเราจะรวบรวมทุกประชาชาติมาต่อสู้กรุงเยรูซาเล็มเพื่อทำสงครามและเมืองนั้นจะถูกยึดครอง บ้านเรือนทั้งหลายจะถูกปล้นและบรรดาผู้หญิงจะถูกข่มขืน ครึ่งหนึ่งของเมืองจะถูกจับไปเป็นเชลย แต่ประชาชนผู้ที่เหลืออยู่จะไม่ถูกขจัดออกจากเมืองนั้น³แต่พระยาห์เวห์จะเสด็จออกไปและทำสงครามต่อประชาชาติเหล่านั้นเหมือนเมื่อพระองค์ทรงทำสงครามในวันแห่งสงคราม

⁴ในวันนั้นพระบาทของพระองค์จะเหยียบอยู่บนภูเขามะกอกเทศซึ่งอยู่ข้างกรุงเยรูซาเล็มทางทิศตะวันออก ภูเขามะกอกเทศจะถูกแบ่งครึ่งระหว่างทิศตะวันออก

ออกและทิศตะวันตกโดยหุบเขาใหญ่ และครึ่งหนึ่งของภูเขาจะกลับไปด้านไปทางทิศเหนือและครึ่งหนึ่งไปทางทิศใต้ จากนั้นพวกเขาจะหนีลงไปในหุบเขา ระหว่างภูเขาทั้งหลายของพระยาห์เวห์ เพราะว่าหุบเขาระหว่างภูเขาเหล่านั้นจะยาวไปถึงอาซาล พวกเขาจะหนีเหมือนพวกเขาได้หนีจากแผ่นดินไหวในสมัยที่อัสซีเรียเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ จากนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเสด็จมาและองค์บาริสซันทั้งหมดยกมาพร้อมกับพระองค์

⁶ในวันนั้นจะไม่มีความสว่าง แต่ไม่หนาวหรือมีลูกเห็บ⁷ในวันนั้นจะมีเพียงพระยาห์เวห์เท่านั้นที่รู้ จะไม่มีวันและคืนอีกต่อไป เพราะว่าเวลาเย็นจะเป็นเวลาของแสงสว่าง

⁸ในวันนั้นน้ำแห่งชีวิตจะไหลออกจากกรุงเยรูซาเล็ม ครึ่งหนึ่งของมันจะไหลไปยังทะเลตะวันออกและครึ่งหนึ่งจะไหลไปยังทะเลตะวันตกในฤดูร้อนและฤดูหนาว⁹พระยาห์เวห์จะเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ในวันนั้นจะมีพระยาห์เวห์ เป็นพระเจ้าองค์เดียว และมีเพียงพระนามของพระองค์เท่านั้น

¹⁰แผ่นดินทั้งหมดจะเป็นเหมือนอาราบาห์ จากเกบาสถึงริมโมนทางทิศใต้ของกรุงเยรูซาเล็ม กรุงเยรูซาเล็มจะยังคงถูกยกขึ้นอย่างต่อเนื่องและอยู่ในที่ของมัน จากประตูเบนยามินถึงสถานที่ที่เคยเป็นประตูแรกถึงประตูหัวมุม และจากหอคอยแห่งอาบันเอลถึงบ่อย่ำของกษัตริย์¹¹ประชาชนจะอาศัยในกรุงเยรูซาเล็ม และพระเจ้าจะไม่ทำลายล้างพวกเขาจนราบคาบอีกต่อไป ชาวกรุงเยรูซาเล็มจะมีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัย

¹²นี่จะเป็นภัยพิบัติที่พระยาห์เวห์จะโจมตีประชาชนทั้งหลายที่รับจ้างทำสงครามต่อสู้กรุงเยรูซาเล็ม เนื้อหนังของพวกเขาจะนำเปื่อยออกไปแม้ว่าพวกเขา กำลังยืนอยู่บนเท้าของพวกเขาเอง ดวงตาทั้งหลายของพวกเขาจะนำเปื่อยในเบ้าตาของพวกเขาทั้งหลาย สันทั้งหลายของพวกเขาจะนำเปื่อยในปากของพวกเขาทั้งหลาย¹³ในวันนั้นความเกรงกลัวอันยิ่งใหญ่จากพระยาห์เวห์จะมีอยู่ท่ามกลางพวกเขา แต่ละคนจะจับมือซึ่งกันและกัน และมือของคนหนึ่งจะถูกทำให้ยกขึ้นต่อมือของคนหนึ่ง¹⁴ยูดาห์ก็จะต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็มด้วย พวกเขาจะรวบรวมความมั่งคั่งทั้งหมดรอบ ๆ บรรดาประชาชาติ คือทอง เงิน และผ้าเนื้อดีจำนวนมาก¹⁵ภัยพิบัติจะมีมาถึงบ้านทั้งหลายและล่อทั้งหลาย อุฐาทั้งหลาย และลาทั้งหลาย และสัตว์ทุกอย่างในที่พักเหล่านั้นจะมีความทุกข์ยากลำบากเพราะภัยพิบัติเดียวกัน

¹⁶แล้วมันจะเกิดขึ้นคือคนทั้งหมดที่เหลืออยู่ในประชาชาติเหล่านั้นที่มาต่อสู้กรุงเยรูซาเล็มนั้นจะขึ้นมาปีแล้วปีเล่าเพื่อนมัสการกษัตริย์คือพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย และรักษาเทศกาลอยู่เพิง¹⁷มันจะเกิดขึ้นถ้าใครคนใดจากบรรดาประชาชาติของแผ่นดินโลกไม่ขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการกษัตริย์คือพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย แล้วพระยาห์เวห์จะไม่นำฝนมาบนพวกเขา¹⁸ถ้าประชาชาติของอียิปต์ไม่ขึ้นไป พวกเขาจะไม่ได้รับฝน ภัยพิบัติจากพระยาห์เวห์จะโจมตีประชาชาติทั้งหลายที่ไม่ขึ้นไปรักษาเทศกาลอยู่เพิง¹⁹นี่จะเป็นการลงโทษสำหรับอียิปต์และการลงโทษสำหรับทุกประชาชาติที่ไม่ได้ขึ้นไปรักษาเทศกาลอยู่เพิง

²⁰แต่ในวันนั้น กระปรวนทั้งหลายของพวกเขาจะพูดว่า "จงแยกไว้แต่พระยาห์เวห์" และอ้างทั้งหลายในพระนิเวศของพระยาห์เวห์จะเหมือนถ้วยทั้งหลายต่อหน้าแท่นบูชา²¹เพราะทุกหม้อในกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์จะถูกแยกไว้แต่พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย และทุกคนที่นำเครื่องบูชามาจะกินจากพวกมันทั้งหลายและดื่มในพวกมัน ในวันนั้นจะไม่มีความพ้อคำทั้งหลายในพระนิเวศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านายอีกต่อไป

MALACHI

Chapter 1

¹คำประกาศพระวจนะของพระยาห์เวห์ต่ออิสราเอลโดยมาลาคี พระยาห์เวห์ตรัสว่า²"เราได้อีกพวกเขา" พระยาห์เวห์ตรัส แต่พวกเขาพูดว่า "พระองค์ได้ทรงรักพวกเขาพระองค์อย่างไร?" พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่า "เอชาวเป็นพี่ชายของยาโคบไม่ใช่หรือ? เราก็นิยามยาโคบ³แต่เราได้เกลียดเขา เราได้ทำให้เทือกเขาของเขาเป็นที่ร้างเปล่า และเราได้ทำให้มรดกของเขาเป็นที่สำหรับหมาป่าแห่งถิ่นทุรกันดาร"

⁴ถ้าเอโดมพูดว่า "เราได้อีกทำลายลงแล้ว แต่เราจะสร้างซากปรักหักพังนี้ขึ้นมาใหม่" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายก็จะตรัสว่า "พวกเขาจะสร้างขึ้นก็ได้ แต่เราจะทำลายลงอีก คนอื่นๆ จะเรียกพวกเขาว่า 'ดินแดนแห่งความชั่วร้าย' และ 'ชนชาติที่พระยาห์เวห์ทรงสาปแช่งเป็นนิรันดร์' ตาของพวกเขาเองจะเห็นสิ่งนี้ และพวกเขาจะพูดว่า 'พระยาห์เวห์ทรงยิ่งใหญ่เหนือจากเขตแดนของอิสราเอล'"

⁶"บุตรชายให้เกียรติแก่บิดาของเขา และคนรับใช้ให้เกียรติต่อบุตรของเขา แล้วถ้าเราเป็นบิดา เกียรติของเราอยู่ที่ไหน? ถ้าเราเป็นนาย ความเคารพต่อเราอยู่ที่ไหน? พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสกับพวกเขาผู้เป็นปุโรหิต ผู้ที่ดูหมิ่นนามของเรา "แต่พวกเขาพูดว่า 'พวกเขายกชื่อพระนามของพระองค์อย่างไร?' ก็โดยการถวายอาหารที่เป็นมลทินบนแท่นบูชาของเรา แต่พวกเขาพูดว่า 'พวกเขายกชื่อพระองค์ได้ทำให้เป็นมลทินต่อพระองค์อย่างไร?' ก็โดยการพูดว่า 'โอ้ของพระยาห์เวห์เป็นที่สุด'"

⁸เมื่อพวกเขาถวายสัตว์ทาสอดเป็นเครื่องบูชา มันไม่ชั่วร้ายหรือ? เมื่อพวกเขาถวายสัตว์ที่พิการหรือป่วย มันไม่ชั่วร้ายหรือ? จงเอาสิ่งนั้นไปมอบให้ผู้นำราชการเมืองของเจ้าสิ เขาจะยอมรับพวกเขา หรือเขาจะพอใจพวกเขาหรือไม่?" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ⁹บัดนี้ พวกเขาต้องพยายามแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้าต่อไป เพื่อที่พระองค์จะทรงพระกรุณาต่อพวกเขา แต่พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสว่า ด้วยเครื่องบูชาอย่างนั้นในมือของพวกเขา พระองค์จะทรงพอใจพวกเขาหรือ?

¹⁰โอ ถ้าหากมีสักคนหนึ่งของพวกเขาที่จะปิดประตูพระวิหาร เพื่อที่พวกเขาจะไม่ก่อไฟบนแท่นบูชาของเราให้เสียเปล่า เราไม่มีความพอใจในพวกเขา" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ "และเราจะไม่ยอมรับเครื่องบูชาใดๆ จากมือของพวกเขา¹¹เพราะจากดวงอาทิตย์ขึ้นไปจนถึงดวงอาทิตย์ตก นามของเราก็น่าเกรงขามท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย และในทุกหนทุกแห่งที่เครื่องหอมและเครื่องบูชาบริสุทธิ์จะถวายในนามของเรา เพราะนามของเรายังใหญ่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ

¹²"แต่พวกเจ้ากำลังดูหมิ่นโต๊ะนั้น เมื่อพวกเจ้าพูดว่า 'โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นที่ดูหมิ่น และว่าผลไม้ของมัน อาหารของมันเป็นที่ดูหมิ่น'¹³พวกเจ้าพูดอีกด้วยว่า 'นี่ช่างน่าเบื่อหน่าย' และพวกเจ้าก็ยึดติดใส่มัน" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ "พวกเจ้านำตัวสัตว์ป่าได้คาบเอาไป หรือตัวที่พิการ หรือตัวที่ป่วยมา และพวกเจ้านำสิ่งนี้มาเป็นของถวายของเจ้า เราจะยอมรับสิ่งนี้จากมือของพวกเจ้าหรือ?" พระยาห์เวห์ตรัสว่า¹⁴"ขอให้คนหลอกลวงถูกสาปแช่ง ผู้ที่มีสัตว์ตัวผู้ในฝูงของเขาและบนว่าจะถวายมันให้เรา แต่กลับถวายสัตว์ที่มีตำหนิถวายเป็นเครื่องบูชาให้แก่เราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นกษัตริย์ยิ่งใหญ่ หรือ" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ "และนามของเราจะได้รับเกียรติท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย"

Chapter 2

¹บัดนี้ พวกเจ้าบรรดาปุโรหิต นี่คือคำบัญชาต่อพวกเจ้า²"ถ้าพวกเจ้าไม่ยอมฟัง และถ้าพวกเจ้าไม่ใส่ใจที่จะถวายเกียรติต่อนามของเรา แล้วเราจะส่งคำสาปแช่งมาเหนือพวกเจ้า และเราจะสาปแช่งพระพรของพวกเจ้า แก้อริ้ง เราได้สาปแช่งพระพรเหล่านั้นแล้ว เพราะพวกเจ้าไม่ใส่ใจคำบัญชาของเรา³ดูเถิด เรากำลังต่อว่าลูกหลานของพวกเจ้า และเราจะเลงมูลสัตว์บนหน้าของพวกเจ้า ที่เป็นมูลสัตว์จากเทศกาลงานเลี้ยงของพวกเจ้า และเขาจะนำพวกเจ้าไปทิ้งพร้อมกับมูลสัตว์⁴พวกเจ้าก็จะรู้ว่าเราได้ส่งคำบัญชานี้มาให้พวกเจ้า และเพื่อว่าพันธสัญญาของเราที่ทำกับคนเลวจะคงอยู่ต่อไป" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ

⁵พันธสัญญาของเราที่ทำกับเขาได้เป็นชีวิตและสันติสุข และเราได้ให้สิ่งเหล่านั้นแก่เขา เราได้ให้ความยำเกรงแก่เขา และเขาก็ได้ยำเกรงเรา และเขาได้ยืนด้วยความเกรงขามต่อนามของเรา⁶คำสอนที่เป็นความจริงได้อยู่ในปากของเขา และไม่มีความผิดใดที่ริมฝีปากของเขา เขาได้ดำเนินกับเราในสันติและความเที่ยงตรง และเขาได้ช่วยคนมากมายให้หันกลับจากบาป⁷เพราะริมฝีปากของปุโรหิตควรรักษาความรู้ไว้ และประชาชนควรจะแสวงหาคำสอนจากปากของเขา เพราะเขาเป็นผู้ส่งข่าวของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย⁸แต่พวกเจ้าได้หันกลับไปจากทางแห่งความจริง พวกเจ้าได้ทำให้หลายคนสะดุดด้วยความเคารพต่อกฎหมายนั้น พวกเจ้าได้หักพันธสัญญาของคนเลว" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ

⁹"ดังนั้น เราก็เช่นเดียวกัน เราได้ทำให้พวกเจ้าเป็นที่ดูหมิ่นและเหยียดหยามต่อหน้าประชาชนทั้งปวง เพราะพวกเจ้าไม่ถือรักษาทางของเรา แต่ได้สำแดงความลำเอียงเกี่ยวกับคำสอนนั้น"¹⁰พวกเราทุกคนมีพระบิดาองค์เดียวกันไม่ใช่หรือ? พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงสร้างพวกเราไม่ใช่หรือ? ทำไมพวกเราจึงไม่ซื่อสัตย์ต่อกันและกัน ต่อพี่น้องของเรา ซึ่งทำให้พันธสัญญาของบรรพบุรุษของพวกเราเป็นที่ดูหมิ่น?¹¹ยูดาห์ก็ไม่ใช่สัตย์ สิ่งที่น่ารังเกียจได้เกิดขึ้นในชนอิสราเอลและในกรุงเยรูซาเล็ม เพราะยูดาห์ได้ดูหมิ่นสถานศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ที่พระองค์ทรงรัก และได้แต่งงานกับบุตรหญิงของพระต่างชาติ¹²ขอพระยาห์เวห์ทรงกำจัดคนที่ทำเช่นนี้ออกไปจากเต็นท์ของยาโคบ พระองค์เดียวผู้ทรงตั้งอยู่และพระองค์เดียวผู้ทรงตอบ ถึงแม้ว่าเขาจะนำเครื่องบูชามาถวายแต่พระยาห์เวห์จอมเจ้านายก็ติดตามเถิด

¹³พวกเจ้าก็ทำอย่างนี้ด้วย พวกเจ้าได้เอาน้ำตารดทั่วแผ่นบูชาของพระยาห์เวห์ ด้วยการร้องไห้และด้วยการคร่ำครวญ เพราะพระองค์ยังไม่ทรงหันมายังเครื่องบูชา หรือทรงยอมรับจากมือของพวกเจ้าด้วยความพอพระทัย¹⁴แต่พวกเจ้าพูดว่า "ทำไมพระองค์จึงไม่ทรงยอมรับ?" เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงเป็นพยานระหว่างเจ้ากับภรรยาที่ได้มาเมื่อยังหนุ่ม ต่อเจ้าผู้ที่ไม่สัตย์ซื่อ แม้ว่านางได้เป็นคู่ครองของเจ้าและภรรยาของเจ้าโดยพันธสัญญา¹⁵พระองค์ได้ทรงทำให้พวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกันให้มีส่วนกับพระวิญญาณของพระองค์ไม่ใช่หรือ? แล้วทำไมพระองค์จึงทรงทำให้พวกเจ้าเป็นหนึ่งเดียวกัน? ก็เพราะพระองค์ทรงประสงค์ที่จะได้บุตรที่มาจากพระเจ้า เพราะฉะนั้น จงระวังจิตใจของเจ้าเองให้ดี และอย่านอกใจต่อภรรยาที่ได้มาเมื่อยังหนุ่ม

¹⁶พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสว่า "เพราะเราเกลียดการหย่าร้าง และคนที่คลุมเครือฝ่าของเขาดูด้วยความการุณ" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ "ดังนั้น จงระวังจิตใจของเจ้าเองให้ดี และอย่านอกใจ"¹⁷พวกเจ้าได้ทำให้พระยาห์เวห์ทรงอ่อนระอาพระทัยด้วยคำพูดของพวกเจ้า แต่พวกเจ้าพูดว่า "พวกข้าพระองค์ได้ทำให้พระองค์ทรงอ่อนระอาพระทัยอย่างไร?" ก็โดยการพูดว่า "ทุกคนที่ทำชั่วร้ายก็เป็นคนดีในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และพระองค์ก็ทรงพอพระทัยในคนเหล่านั้น" หรือ "พระเจ้าแห่งความยุติธรรมอยู่ที่ไหน?"

Chapter 3

¹"ดูเถิด เรากำลังส่งผู้ส่งข่าวของเราไป และเขาจะเตรียมหนทางข้างหน้าเรา แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ซึ่งพวกเจ้าแสวงหา ก็จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์ในทันทีทันใด ผู้ส่งข่าวแห่งพันธสัญญาในผู้ที่พวกเจ้าพอใจ ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมา" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ²แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันแห่งการเสด็จมาของพระองค์? ใครจะยืนอยู่ได้เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ? เพราะพระองค์จะทรงเป็นเหมือนไฟของช่างกลุ่่งแรร่ และเป็นเหมือนกับสปุชักล้าง³พระองค์จะทรงนั่งลงอย่างช่างกลุ่่งและช่างที่ชะล้างเงินให้บริสุทธิ์ และพระองค์จะทรงชำระบรรดาบุตรชายของเลวีให้บริสุทธิ์ พระองค์จะทรงกลุ่่งพวกเขาเหมือนกับกลุ่่งทองคำและเงิน และพวกเขาจะนำเครื่องบูชาแห่งความชอบธรรมมาถวายแต่พระยาห์เวห์

⁴แล้วเครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยของพระยาห์เวห์ เหมือนกับสมัยก่อนและเหมือนในหลายๆ ปีในสมัยโบราณ⁵แล้วเราจะมาใกล้พวกเจ้าเพื่อพิพากษา เราจะกลายเป็นพยานอย่างรวดเร็วเพื่อกล่าวโทษต่อบรรดาคนใช้เวทมนต์ คนล่องประเวณี พยานเท็จ และต่อพวกคนที่บีบบังคับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้างของเขา พวกคนที่บีบบังคับหญิงม่ายและลูกกำพร้า และต่อพวกคนที่ผลักไสคนต่างด้าว และต่อพวกคนที่ไม่ถวายเกียรติเรา" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ

⁶"เพราะว่าเรา ยาห์เวห์ ไม่เปลี่ยนแปลง เพราะฉะนั้น พวกเจ้าบุตรทั้งหลายของยาโคบ ไม่ได้มาถึงจุดจบจากสมัยที่บรรพบุรุษของพวกเจ้าได้หันไปจากกฎเกณฑ์ของเราและไม่ได้อธิษฐานไว้ จงกลับมาหาเรา และเราจะกลับไปหาพวกเจ้า" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ "แต่พวกเจ้าพูดว่า 'พวกข้า

Chapter 4

พระองค์จะกลับไปได้อย่างไร?⁸ คนเราจะโทษพระเจ้าได้หรือไม่? แต่พวกเขาอ้างถึงโทษเราอยู่ แต่พวกเขาพูดว่า 'พวกข้าพระองค์ได้โทษพระองค์อย่างไร?' ก็เรื่องทศกัณฐ์และเครื่องบูชาอื่นซึ่ง⁹ พวกเจ้าได้ถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่ง เพราะพวกเจ้าทั้งชนชาติกำลังฉ้อโกงเรา

¹⁰จงนำทศกัณฐ์เต็มขนาดมาไว้ในคลัง เพื่อที่จะมีอาหารในพระนิเวศของเรา และจงลองดูเราในเรื่องนี้" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ "มีหรือที่เราจะไม่เปิดหน้าต่างท้องฟ้าและเกรงลมมาให้พวกเจ้าจนไม่มีที่ว่างที่จะเก็บพระพรทั้งหมด"¹¹ เราจะถูกกล่าวโทษพวกคนที่ทำลายพืชผลของพวกเจ้า เพื่อที่พวกเขาจะไม่ทำลายการเก็บเกี่ยวของแผ่นดินของพวกเจ้า เกาของของพวกเจ้าในทุกนาจะไม่ไร้ผล" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้

¹²"ชนชาติทั้งสี่จะเรียกพวกเจ้าว่าผู้รับพระพร เพราะพวกเจ้าจะเป็นแผ่นดินที่น่าพอใจ" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้¹³ "ถ้อยคำของพวกเจ้าที่กล่าวร้ายต่อเรานั้นรุนแรง" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ "แต่พวกเขาพูดว่า 'พวกข้าพระองค์ได้พูดกล่าวร้ายอะไรต่อพระองค์ท่ามกลางพวกข้าพระองค์'¹⁴ พวกเจ้าได้พูดว่า 'การรับใช้พระเจ้าคือการเป่าประโยชน์ การที่เราได้ถือรักษาตามพระประสงค์ของพระองค์หรือดำเนินชีวิตอย่างโสโครกต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์จอมเจ้านายจะมีประโยชน์อะไร'¹⁵ ดังนั้น บัดนี้ พวกเราได้ถือว่าเป็นผู้ที่รับพระพร คนที่ทำชั่วไม่ใช่เพียงแต่บัดนี้ แต่พวกเขาได้ลองตีกับพระเจ้าและหนีรอดไปได้"

¹⁶แล้วคนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ได้พูดกันว่า พระยาห์เวห์ได้ทรงใส่พระทัยและทรงฟัง และหนังสือบันทึกความจำเล่มหนึ่งได้เขียนขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระยาห์เวห์และถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์¹⁷ "พวกเขาจะเป็นคนของเรา" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ "กรรมสิทธิ์อันล้ำค่าของเราเอง ในวันนั้นที่เรากระทำกิจ เราจะสงสารพวกเขา เหมือนกับคนที่สงสารบุตรชายของเขาเองที่รับใช้เขา"¹⁸ แล้วพวกเจ้าจะแยกแยะระหว่างคนชอบธรรมกับคนชั่วร้าย ระหว่างคนที่นมัสการพระเจ้ากับคนที่ไม่นมัสการพระองค์ได้อีกครั้งหนึ่ง

Chapter 4

¹เพราะเหตุนี้ วันนั้นกำลังมาถึง ซึ่งจะเผาผลาญเหมือนกับเตาหลอม เมื่อคนที่เยื้องยั้งทั้งหมดและคนที่กระทำความชั่วทั้งหมดจะเป็นเหมือนตะกั่ว วันนั้นที่กำลังมาถึงจะเผาผลาญพวกเขาจนสิ้น" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ "เพื่อว่าวันนั้นจะไม่เหลือพวกเขาไว้เลยไม่ว่าจะเป็นรากหรือกิ่ง² แต่สำหรับพวกเจ้าที่ยำเกรงนามของเรา ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมจะขึ้นมาจากวิหารรักษาในปีกของมัน พวกเจ้าจะออกไปและพวกเจ้าจะกระโดดโลดเต้นเหมือนลูกวัวออกไปจากคอก³ ในวันนั้นพวกเจ้าจะเหยียบย่ำคนชั่วร้าย เพราะพวกเจ้าจะเป็นขี้อายอยู่ใต้ฝ่าเท้าของพวกเจ้า ในวันที่เรากระทำกิจนั้น" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ

⁴"จงจดจำคำสอนของโมเสสผู้รับใช้ของเรา ทั้งกฎหมายและกฎหมายที่เราได้มอบให้แก่เขาสำหรับคนอิสราเอลทั้งหมดที่ภูเขาไซเน⁵ เกิด เราจะส่งเอเสียาห์ผู้เผยพระวจนะมายังพวกเจ้าก่อนวันที่ยิ่งใหญ่และน่ากลัวของพระยาห์เวห์จะมา⁶ เขาจะทำให้ใจของบรรดาบิดาหันไปหาบุตรทั้งหลาย และทำให้ใจของบุตรทั้งหลายหันไปหาบรรดาบิดาของพวกเขา เพื่อที่เราจะไม่มาและโจมตีแผ่นดินนั้นด้วยการทำลายจนสิ้นซาก"

MATTHEW

Chapter 1

¹หนังสือลำดับพงศ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด ผู้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม² อับราฮัมเป็นบิดาของอิสอัค และอิสอัคเป็นบิดาของยาโคบ และยาโคบเป็นบิดาของยูดาห์และพี่น้องของเขา³ ยูดาห์เป็นบิดาของเปเรศกับเศราห์ซึ่งเกิดจากนางทามาร์ ส่วนเปเรศเป็นบิดาของเฮสโรน และเฮสโรนเป็นบิดาของราม

⁴รามเป็นบิดาของอัมมิมันนัน อัมมิมันนันเป็นบิดาของนาโฮน และนาโฮนเป็นบิดาของสัลโมน⁵ สัลโมนเป็นบิดาของโบอาสซึ่งเกิดจากนางราห์ โบอาสเป็นบิดาของโอเบดที่เกิดจากรูธ โอเบดเป็นบิดาของเฮสซีย⁶ เฮสซียเป็นบิดาของดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดเป็นบิดาของซาโลมอนซึ่งเกิดจากภรรยาของอูริยาห์

⁷ซาโลมอนเป็นบิดาของเรโหโบม เรโหโบมเป็นบิดาของอาบียาห์ อาบียาห์เป็นบิดาของอาสา⁸ อาสาเป็นบิดาของเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทเป็นบิดาของโยรัม และโยรัมเป็นบรรพบุรุษคนหนึ่งของอุสซียาห์

⁹อุสซียาห์เป็นบิดาของโยราม โยรามเป็นบิดาของอาหัส อาหัสเป็นบิดาของเฮเซคียาห์¹⁰ เฮเซคียาห์เป็นบิดาของมนัสเสห์ มนัสเสห์เป็นบิดาของอาโมน อาโมนเป็นบิดาของโยสิยาห์¹¹ โยสิยาห์เป็นบิดาของเยโคนิยาห์และพี่น้องของเขาในช่วงที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน

¹²และหลังจากที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์เป็นบิดาของเชลติเอล เชลติเอลเป็นบรรพบุรุษคนหนึ่งของเศรบบาเบล¹³ เศรบบาเบลเป็นบิดาของอามิยุดา อามิยุดาเป็นบิดาเป็นบิดาของเฮสียาคิม และเฮสียาคิมเป็นบิดาของอาซอร์¹⁴ อาซอร์เป็นบิดาของศาโดก ศาโดกเป็นบิดาของอาคิม และอาคิมเป็นบิดาของเฮสิอูด

¹⁵เฮสิอูดเป็นบิดาของเอลเออาซาร์ เอลเออาซาร์เป็นบิดาของมัทธาน และมัทธานเป็นบิดาของยาโคบ¹⁶ ยาโคบเป็นบิดาของโยเซฟผู้เป็นสามีของมารีย์ที่ให้กำเนิดพระเยซูซึ่งเป็นผู้ที่ถูกเรียกว่าพระคริสต์¹⁷ นับตั้งแต่อับราฮัมมาจนถึงดาวิดมีสิบสี่ชั่วอายุคน นับตั้งแต่ดาวิดไปจนถึงช่วงที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลนมีสิบสี่ชั่วอายุคน นับตั้งแต่ช่วงที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์มานั้นมีสิบสี่ชั่วอายุคน

¹⁸เรื่องราวการกำเนิดของพระเยซูคริสต์มีดังนี้ มารีย์มารดาของพระองค์ได้หมั้นกับโยเซฟเพื่อจะแต่งงานกัน แต่ก่อนที่จะอยู่กินด้วยกันก็พบว่ามารีย์ตั้ง

Chapter 2

ครรรค์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁹ โยเซฟผู้หมั้นของเธอเป็นผู้มีความชอบธรรมไม่ปรารถนาที่จะทำให้เธอต้องอับอายต่อหน้าผู้คน จึงวางแผนที่จะถอนหมั้นแบบลับๆ

²⁰ขณะที่เขาคิดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ กูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏในความฝันของเขา และบอกท่านว่า "โยเซฟ บุตรของดาวิดเอ๋ย จงอย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยา เพราะผู้ที่ปฏิสนธิอยู่ในครรภ์ของเธอนั้น ได้ปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์²¹ เธอจะทำให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง และเจ้าจงเรียกพระนามของพระองค์ว่าเยชู เพราะพระองค์จะช่วยให้ประชาชนของพระองค์ให้รอดพ้นจากความบาปของพวกเขา

²²สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเพื่อให้พระวอนะของพระเจ้าที่ยังผู้เผยพระวอนะทั้งหลายนั้นสำเร็จ คือที่กล่าวไว้ว่า²³ "ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง แล้วพวกเขาจะเรียกนามของพระองค์ว่า อิมมานูเอล" ซึ่งมีความหมายว่า "พระเจ้าสถิตอยู่กับเรา"

²⁴โยเซฟตื่นขึ้น แล้วก็ทำตามที่ถูกสวรรค์ของพระเจ้าสั่งไว้ เขารับมารีย์มาเป็นภรรยาของเขา²⁵ แต่โยเซฟไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเธอเลยจนกระทั่งเธอคลอดบุตรชาย แล้วเขาเรียกนามของบุตรนี้ว่า เยชู

Chapter 2

¹ภายหลังจากที่พระเยซูทรงบังเกิดในเมืองเบรเลเฮม แคว้นยูเดีย ซึ่งเป็นสมัยการปกครองของกษัตริย์เฮโรด ก็มีเหล่านักปราชญ์เดินทางมาจากทิศตะวันออกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม ทามว่า² "ผู้ซึ่งบังเกิดมาเพื่อเป็นกษัตริย์ของชาวยิวประทับอยู่ที่ไหนกัน? เราได้ติดตามดวงดาวของพระองค์มาตั้งแต่ฟากตะวันออก และเราปรารถนาจะนมัสการพระองค์"³ ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินเช่นนั้นก็วุ่นวายใจยิ่งนัก รวมทั้งทุกคนในเยรูซาเล็มก็วุ่นวายใจเช่นกัน

⁴เฮโรดเรียกพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ของประชาชนมาพบ แล้วถามพวกเขาว่า "พระคริสต์บังเกิดที่ไหน?"⁵ คนเหล่านั้นตอบเขาว่า "ในเมืองเบรเลเฮม แคว้นยูเดีย เพราะมีเขียนไว้โดยพวกผู้เผยพระวอนะว่า⁶ และเจ้า เบรเลเฮม แผ่นดินของยูดาห์ ก็ไม่ได้เป็นผู้เล็กน้อยท่ามกลางเหล่าผู้นำของยูดาห์ เพราะจะมีผู้ครอบครองท่านหนึ่งมาจากพวกท่าน ผู้ซึ่งจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชากรของเรา"

⁷จากนั้นเฮโรดได้เรียกเหล่านักปราชญ์เข้ามาหาอย่างลับๆ เพื่อสอบถามถึงเวลาที่ดาวปรากฏ⁸ แล้วท่านก็ส่งพวกนักปราชญ์ไปที่เมืองเบรเลเฮมพร้อมกับบอกว่า "จงไปเกิดและเสาะหากุมารน้อยนี้อย่างที่ถ้วน เมื่อท่านพบกุมารน้อยนี้แล้ว ให้กลับมารายงานเรา เพื่อเราเองจะได้ไปนมัสการกุมารนั้นด้วย"

⁹หลังจากที่พวกนักปราชญ์ได้ฟังคำของกษัตริย์แล้ว ก็พากันออกเดินทางไป และดวงดาวที่ปรากฏกับพวกเขาในฟากตะวันออกได้นำพาไป จนมาหยุดอยู่เหนือที่กุมารน้อยประทับอยู่¹⁰ เมื่อพวกเขาเห็นดวงดาวนั้น พวกเขาก็มีความปีติยินดียิ่งนัก

¹¹พวกเขาจึงเข้าไปในบ้านหลังนั้นและพบกุมารน้อยกับมารีย์มารดาของพระองค์ พวกเขาจึงคุกเข่าลงกราบและนมัสการพระองค์ พวกเขาเปิดหีบสมบัติและมอบเครื่องบรรณาการอันได้แก่ ทองคำ กายาน และมดยอบ¹² พระเจ้าทรงเตือนพวกเขาในความฝันไม่ให้กลับไปหาเฮโรดอีก ดังนั้นพวกเขาจึงออกเดินทางกลับไปยังประเทศของตนในอีกเส้นทางหนึ่ง

¹³หลังจากที่พวกเขากลับไปแล้ว กูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็มาปรากฏกับโยเซฟในความฝันและพูดว่า "ลุกขึ้นเถิด จงพากุมารน้อยกับมารดาของพระองค์หนีไปที่อียิปต์และจงอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะมาบอกท่าน เพราะว่าเฮโรดจะเสาะหากุมารน้อยเพื่อจะฆ่าเสีย"¹⁴ ในคืนนั้นเอง โยเซฟก็ลุกขึ้นพากุมารน้อยกับมารดาของพระองค์ ออกเดินทางไปยังอียิปต์¹⁵ และอาศัยอยู่ที่นั่นจนกระทั่งเฮโรดสิ้นพระชนม์ เพื่อให้เป็นไปตามคำเผยของผู้เผยพระวอนะที่ว่า "เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากอียิปต์"

¹⁶จากนั้นเมื่อเฮโรดเห็นว่าตนหลงกลเหล่านักปราชญ์เข้าแล้ว ก็โกรธมาก จึงส่งคนไปฆ่าเด็กผู้ชายทุกคนที่อายุสองปีและต่ำกว่าสองปีที่อยู่ในเมืองเบรเลเฮมและในแถบนั้น โดยนับเวลาตามที่ได้ฟังมาจากเหล่านักปราชญ์นั้น

¹⁷แล้วก็เป็นไปตามคำที่เผยไว้โดยเยเรมีย์ผู้เผยพระวอนะว่า¹⁸ "มีเสียงร้องจากหมู่บ้านราม่าห์ เป็นเสียงร้องไห้และคร่ำครวญครั้งใหญ่ ราเชลร้องไห้คร่ำครวญเพราะลูกๆ ของเธอ และเธอไม่ยอมรับแม้แต่การปลอบโยน เพราะเธอไม่เหลือบุตรเลยสักคน"

¹⁹เมื่อเฮโรดสิ้นพระชนม์ ดูกูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็มาปรากฏกับโยเซฟในความฝันที่อียิปต์และบอกว่า²⁰ "จงลุกขึ้นเถิด พากุมารและมารดาของพระองค์กลับไปยังดินแดนอิสราเอล เพราะบรรดาผู้ที่จ้องจะทำลายชีวิตของพระองค์นั้นสิ้นชีวิตแล้ว"²¹ โยเซฟจึงลุกขึ้น และพากุมารกับมารดาของพระองค์มายังดินแดนอิสราเอล

²²แต่เมื่อได้ยินว่าอารเคลาอัสปครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา โยเซฟก็กลัวที่จะกลับไปอยู่ที่นั่น หลังจากที่เขาเตือนท่านในความฝัน ท่านจึงไปยังแคว้นกาลิลี²³ และไปอาศัยอยู่ที่เมืองนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นไปตามคำเผยของเหล่าผู้เผยพระวอนะที่ว่าพระองค์จะถูกเรียกว่า ชาวนาซาเร็ธ

Chapter 3

¹ในช่วงนั้นยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้มาเทศนาอยู่ในถิ่นทุรกันดารของแคว้นยูเดียว่า² "จงกลับใจเสียเถิด เพราะราชอาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว"³ เพราะยอห์นก็

คือผู้ที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวถึงว่า "มีเสียงของผู้หนึ่งร้องในถิ่นทุรกันดาร 'จงเตรียมทางของพระองค์ให้เป็นเจ้าให้พร้อม และทำให้เส้นทางทั้งหลายของพระองค์ให้ตรงไป'"

⁴ ยอห์นผู้นี้สวมเสื้อที่ทำจากขนอูฐและคาดเข็มขัดหนังไว้ที่เอว อาหารที่เขากินคือจิ้งจั่งและน้ำผึ้งป่า⁵ จากนั้นผู้คนจากกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งทั้งแคว้นยูเดีย และทั้งทั้งบริเวณแม่น้ำจอร์แดนต่างพากันออกไปหาเขา⁶ พวกเขาได้รับบัพติศมาจากยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพราะพวกเขาสารภาพบาปทั้งหลายของตน

⁷ แต่เมื่อยอห์นเห็นว่า มีพวกฟาริสีและสะดูสีหลายคนมาหาเขาเพื่อจะรับบัพติศมาด้วย ยอห์นก็กล่าวกับพวกเขาว่า "พวกลูกหลานของภูพิช ใครเล่าเตือนให้พวกท่านหลีกหนีจากพระพิโรธที่กำลังมาถึงพวกท่าน?"⁸ จึงทำให้การกลับใจเกิดผลดีเกิด⁹ และอย่าคิดทึกทักกับตนเองว่า 'เรามีอับราฮัมเป็นบิดา' เพราะข้าพเจ้าขอบอกพวกท่านว่า พระเจ้าสามารถทำให้หินเหล่านี้เป็นลูกหลานของอับราฮัมได้

¹⁰ ขวานถูกวางไว้ตรงรากของต้นไม้เรียบร้อยแล้ว ฉะนั้นต้นไม้ทุกต้นที่ไม่ออกผลดีก็จะถูกโค่นและทิ้งลงไปในกองไฟ¹¹ ข้าพเจ้าบัพติศมาท่านด้วยน้ำสำหรับการกลับใจ แต่ท่านมีพระองศ์อีกผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า ซึ่งจะมาภายหลังข้าพเจ้า และข้าพเจ้าเองไม่บังควรแม้แต่จะแก้เชือกผูกรองเท้าของพระองค์ พระองค์จะทรงบัพติศมาท่านด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ¹² พลั้วสำหรับแยกแกลบอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์เพื่อจะทำความสะอาดลานนวดข้าว และเพื่อเก็บรวบรวมข้าวสาลีของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่เคยมีดับ"

¹³ ครั้นแล้วพระเยซูก็เสด็จมาจากกาลิลีจนถึงแม่น้ำจอร์แดนเพื่อรับบัพติศมาจากยอห์น¹⁴ แต่ยอห์นพยายามห้ามพระองค์และพูดว่า "ข้าพระองค์ต้องเป็นฝ่ายได้รับบัพติศมาจากพระองค์ แล้วควรหรือที่พระองค์จะมาหาข้าพระองค์?"¹⁵ พระเยซูตรัสตอบท่านว่า "บัดนี้จงยอมเถิด เพราะเป็นการสมควรที่เราระจะทำให้สำเร็จตามความชอบธรรมทุกประการ" แล้วยอห์นก็บัพติศมาให้กับพระองค์

¹⁶ หลังจากที่ได้รับบัพติศมาแล้ว พระเยซูก็ขึ้นมาจากน้ำโดยทันที และถูกเอ็ด ฟาสะวรรค์ก็เปิดออกต่อพระองค์ พระองค์เห็นพระวิญญาณของพระเจ้าลงมาราวกับนกพิราบและบินลงมาเหนือพระองค์¹⁷ นี่แน่ะ มีเสียงหนึ่งดังมาจากสวรรค์ ตรัสว่า "นี่คือบุตรที่รักของเรา เราพอใจท่านมาก"

Chapter 4

¹ จากนั้นพระวิญญาณก็นำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อให้มารทดสอบพระองค์² เมื่อพระองค์ได้อุดอาหารเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้วพระองค์ก็ทรงหิว³ ผู้ทดลองมาและพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งหินเหล่านี้ให้เป็นอาหารเถิด"⁴ แต่พระเยซูตรัสตอบกับเขาว่า "มีคำเขียนไว้ว่า 'มนุษย์ไม่อาจดำรงชีวิตได้ด้วยอาหารเพียงอย่างเดียว แต่ด้วยพระวจนะทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า'"

⁵ ครั้นแล้วมารก็พาพระองค์ไปยังนครเบรีสุร์และให้พระองค์ประทับบนยอดหลังคาพระวิหารสูงสุด⁶ แล้วพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงไปเถิด เพราะมีบันทึกไว้ว่า 'พระองค์จะสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์คอยดูแลปกป้องท่าน' และ 'ทูตสวรรค์จะเอามือประคองท่านไว้ เพื่อที่เท้าของท่านจะไม่กระแทกกับหินเลย'"

⁷ พระเยซูตรัสตอบมารร้ายนั้นว่า "และมีคำเขียนไว้อีกว่า 'ท่านไม่ควรทดสอบองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน'"⁸ อีกครั้งหนึ่งมารก็นำพระองค์ไปยังสถานที่สูงสุดและให้พระองค์ดูอาณาจักรทั้งสิ้นและสง่าราศีของโลกนี้⁹ มารพูดกับพระองค์ว่า "เราจะมอบทุกสิ่งเหล่านี้ให้กับท่าน ถ้าท่านก้มลงและนมัสการเรา"

¹⁰ จากนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "เจ้าซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะมีบันทึกไว้ว่า 'ท่านจงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านและรับใช้พระองค์แต่เพียงผู้เดียว'"¹¹ แล้วมารก็จากพระองค์ไป และถูกเอ็ด เหล่าทูตสวรรค์ก็มาและรับใช้พระองค์

¹² บัดนี้ เมื่อพระเยซูได้ยืนยันว่ายอห์นถูกจับตัว พระองค์ก็แยกตัวไปยังแคว้นกาลิลี¹³ พระองค์ออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้วไปอาศัยอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ติดกับทะเลกาลิลี ในอาณาเขตของเผ่าเศบูลุนและเผ่านัฟทาลี

¹⁴ สิ่งนี้เป็นไปตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้เผยไว้ว่า¹⁵ "ดินแดนของเศบูลุนและดินแดนของนัฟทาลี ตรงทางไปทะเล ฝั่งแม่น้ำจอร์แดนฟากโน้น ชาวกาลิลีของคนต่างชาติ¹⁶ ประชาชนที่นั้งอยู่ในความมืดมืดก็ได้เห็นแสงสว่างอันยิ่งใหญ่ และสำหรับบรรดาผู้ที่นั้งอยู่ในเขตแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีแสงสว่างส่องสว่างขึ้นเหนือพวกเขา"

¹⁷ นับตั้งแต่นั้นมา พระเยซูก็ทรงเริ่มสั่งสอนและตรัสว่า "จงกลับใจเถิด เพราะราชอาณาจักรสวรรค์ได้ใกล้เข้ามาแล้ว"

¹⁸ ขณะที่พระองค์กำลังเดินเรียบฝั่งทะเลกาลิลี พระองค์ทรงเห็นพี่น้องคู่หนึ่งคือซีโมนที่เรียกว่า เปโตรและอันดรูว์ผู้เป็นน้องชาย กำลังทิ้งอวนลงไปในทะเล เพราะเขากำลังสองเป็นชาวประมง¹⁹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "มาเถิด จงตามเรา มา แล้วเราจะทำให้ท่านเป็นผู้จับคนดังจับปลา"²⁰ ในทันใดนั้นเองพวกเขาก็ทิ้งอวนและติดตามพระองค์ไป

²¹ ขณะที่พระเยซูทรงกำลังเดินต่อไปจากที่นั่น พระองค์ทรงเห็นพี่น้องอีกคู่หนึ่งคือ ยากอบบุตรของเศเบดีและยอห์นผู้เป็นน้องชาย พวกเขา กำลังอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของพวกเขาและกำลังซ่อมแซมอวนกันอยู่ พระองค์เรียกพวกเขา²² แล้วพวกเขาก็ทิ้งเรือและบิดาของพวกเขาไว้ทันทีแล้วออกติดตามพระองค์

²³ พระเยซูออกไปทั่วทั้งแคว้นกาลิลี ทรงสอนในธรรมศาลาของพวกเขา ทรงสั่งสอนเรื่องข่าวประเสริฐแห่งราชอาณาจักร และรักษาโรคภัยกับอาการป่วยทุกชนิดท่ามกลางผู้คน²⁴ ข่าวเกี่ยวกับพระองค์ก็แพร่สะพัดออกไปทั่วทั้งแคว้นซีเรีย และประชาชนพากันนำคนป่วย คนที่ป่วยด้วยสารพัดโรคและที่มีความเจ็บ

ปวด บรรดาคนที่ถูกวิญญาณร้ายเข้าสิง และคนที่เปื้อนโรคลมบ้าหมูและคนที่เปื้อนอัมพาตมาหาพระองค์ พระเยซูทรงรักษาพวกเขา²⁵ มหาชนขนาดใหญ่ติดตามพระองค์มาตั้งแต่แคว้นกาลิลี ทศบุรี เยรูซาเล็ม และยูเดีย และจากอีกฟากหนึ่งของจอร์แดน

Chapter 5

¹เมื่อพระเยซูทรงเห็นฝูงชน พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา ครั้นพระองค์ประทับแล้ว เหล่าสาวกก็เข้ามาหาพระองค์² พระองค์ทรงเปิดปากและสั่งสอนพวกเขา พระองค์ตรัสว่า³ "ผู้ที่ยากไร้ในฝ่ายวิญญาณก็เป็นสุข เพราะราชอาณาจักรสวรรค์เป็นของพวกเขา⁴ ผู้ที่คร่ำครวญก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะได้รับการปลอบประโลม

⁵ผู้ที่ถ่อมตนก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะได้โลกนี้เป็นมรดกของเขา⁶ ผู้ที่หิวและกระหายต่อความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะได้รับจนเต็มล้น⁷ ผู้ที่เปี่ยมด้วยความเมตตาก็เป็นสุข เพราะพวกเขาได้รับความเมตตา⁸ ผู้ที่มีใจบริสุทธิ์ก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะเห็นพระเจ้า

⁹ผู้สร้างสันติสุขก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะถูกเรียกว่าเป็นบรรดาบุตรของพระเจ้า¹⁰ ผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะเหตุของความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะราชอาณาจักรสวรรค์เป็นของพวกเขา

¹¹ผู้ที่ถูกคนสบประมาทและถูกข่มเหง หรือถูกกล่าวหาทั้งๆ ที่ไม่เป็นความจริงด้วยเหตุเพราะเรานั้นก็เป็นสุข¹² จงปิตินดีและเปรมปรีดีเถิดเพราะรางวัลยิ่งใหญ่ของท่านอยู่ในสวรรค์ เพราะผู้คนข่มเหงบรรดาผู้เผยพระวจนะที่มาก่อนหน้าท่านด้วยวิธีอย่างเดียวกัน

¹³ท่านเป็นเกลือของโลก หากเกลือหมดรสเค็มไปแล้วนั้น จะทำให้เค็มได้อีกอย่างไร? ก็ไม่อาจจะใช้ทำสิ่งใดอะไรได้อีกนอกจากจะถูกขว้างทิ้งและถูกเหยียบย่ำเสียด้วยเท้าของคน¹⁴ ท่านเป็นความสว่างของโลก เมื่ออยู่ที่ตั้งอยู่บนภูเขาซึ่งไม่อาจปิดซ่อนไว้ได้

¹⁵ไม่มีใครที่จุดตะเกียงแล้วเอาตะเกียงครอบไว้ แต่จะตั้งตะเกียงนั้นไว้บนขาตะเกียง เพื่อใช้ส่องสว่างให้กับทุกคนภายในบ้าน¹⁶ จงให้แสงสว่างของท่านส่องสว่างต่อหน้าผู้คนในวิธีการที่พวกเขาจะเห็นการกระทำอันดีของท่านและสรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ที่อยู่ในสวรรค์

¹⁷จงอย่าคิดว่าเรามาเพื่อทำลายล้างธรรมเนียมปฏิบัติหรือคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะแต่อย่างใด เราไม่ได้มาเพื่อทำลายแต่เพื่อจะทำให้ทุกสิ่งสำเร็จ¹⁸ เพราะเราชอบออกความจริงกับท่านว่า แม้ฟ้าสวรรค์และโลกจะล่วงไป แต่จะไม่สั่นหวั่นหรือส่วนเล็กน้อยใดๆ จากธรรมเนียมปฏิบัติที่จะสูญสลาย จนกระทั่งทุกสิ่งจะเสร็จสมบูรณ์

¹⁹ด้วยเหตุนี้ หากผู้ใดที่ละเมิดบัญญัติเหล่านี้แม้แต่เพียงข้อเดียวและยังสอนให้ผู้อื่นกระทำตามก็จะเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในราชอาณาจักรสวรรค์ แต่ผู้ใดก็ตามที่ปฏิบัติตามและสอนบัญญัติเหล่านี้ก็จะถูกเรียกผู้ยิ่งใหญ่ในราชอาณาจักรสวรรค์²⁰ เพราะเราชอบบอกกับท่านว่าหากท่านไม่ได้ชอบธรรมมากไปกว่าพวกธรรมาจารย์และฟาริสีแล้วนั้น ท่านก็จะไม่มีทางเข้าสู่ราชอาณาจักรของสวรรค์ได้เลย

²¹ท่านเคยได้ยินสิ่งที่กล่าวไว้กับคนในสมัยก่อนว่า 'อย่าฆ่า' และ 'ใครก็ตามที่ฆ่าจะถูกพิพากษาอย่างหนัก'²² แต่เราชอบบอกกับท่านว่าใครก็ตามที่โกรธพ่นองของตนก็จะถูกพิพากษาอย่างหนัก และใครก็ตามที่พูดกับพี่น้องของตนว่า 'เจ้าคนไร้ค่า' ก็จะถูกพิพากษาโดยศาลระดับสูง และใครก็ตามที่พูดว่า 'ไอ้โง่' ก็จะตกอยู่ในบึงไฟนรก

²³ด้วยเหตุนี้ ถ้าท่านจะถวายเครื่องบูชาที่แทนบูชาแล้วนึกขึ้นได้ว่าพี่น้องของท่านมีความขัดเคืองใจกับท่าน²⁴ จงละเครื่องบูชาไว้ตรงหน้าแทนบูชา ให้อภัยพี่น้องของท่าน คืนดีกับพี่น้องของท่านก่อน แล้วจึงมาถวายเครื่องบูชา

²⁵จงปรองดองกับผู้ที่กล่าวหาท่านโดยเร็วขณะที่ท่านกำลังไปขึ้นศาลกับเขา ไม่เช่นนั้นแล้ว ผู้กล่าวหาท่านจะมอบท่านไว้ในอำนาจของศาล และศาลจะมอบท่านไว้ในอำนาจของเจ้านาย²⁶ และท่านก็จะถูกจองจำไว้ในเรือนจำ²⁶ เราชอบออกความจริงกับท่านว่า ท่านไม่สามารถออกมาได้ นอกเสียจากว่าท่านได้จ่ายหนี้ของท่านให้ครบหมดก่อน

²⁷ท่านเคยได้ยินคำพูดที่ว่า 'อย่าล่วงประเวณี'²⁸ แต่เราชอบบอกท่านว่า ทุกคนที่มองผู้หญิงด้วยความปรารถนาในตัวเองก็ได้กระทำการล่วงประเวณีกับเธอภายในใจของเขาแล้ว

²⁹และถ้าตาขวาของท่านเป็นเหตุให้ท่านกระทำความบาป จงควักดวงตานี้ออกและทิ้งไปให้พ้นตัว เพราะจะดีกว่าที่ท่านเสียเพียงอวัยวะใดอวัยวะหนึ่ง เพื่อไม่ให้ทั้งตัวของท่านต้องถูกทิ้งลงไปในนรก³⁰ และถ้ามือขวาของท่านเป็นเหตุให้ท่านกระทำความบาปแล้วล่ะก็ จงตัดมือข้างนั้นและทิ้งไปให้พ้นตัว เพราะจะดีกว่าที่มีแค่อวัยวะใดอวัยวะหนึ่งของท่านเสียหาย แทนที่ทั้งตัวของท่านจะต้องตกอยู่ในนรก

³¹มีคำพูดไว้ว่า 'ใครก็ตามไล่ภรรยาของตนไปนั้น ก็ให้เขามอบในหย่ากับเธอ'³² แต่เราชอบบอกกับท่านว่า นอกจากเหตุของการผิดศีลธรรมทางเพศแล้วนั้น ผู้ใดที่หย่ากับภรรยาของตน ก็ทำให้เธอเป็นผู้ผิดประเวณี แล้วผู้ใดก็ตามที่แต่งงานกับเธอภายหลัง ก็ทำผิดฐานล่วงประเวณีเช่นกัน

³³ท่านเคยได้ยินสิ่งที่กล่าวไว้กับคนในสมัยก่อนอีกประการหนึ่งว่า 'อย่าสาบานด้วยคำสาบานเท็จ แต่ให้รักษาคำสาบานที่ให้ไว้กับพระเจ้า'³⁴ แต่เราชอบบอกท่านว่า อย่าสาบานเลย ไม่ว่าจะสาบานต่อสวรรค์ เพราะนั่นคือพระบัลลังก์ของพระเจ้า³⁵ หรือสาบานต่อโลก เพราะนั่นคือที่วางพระบาทของพระองค์ หรือสาบานต่อเยรูซาเล็มเพราะนั่นเป็นเมืองสำหรับกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

³⁶หรืออย่าสาบานโดยใช้ศีรษะท่านเป็นประกัน เพราะท่านไม่สามารถเปลี่ยนผมให้เป็นผมหงอกหรือดำได้³⁷ แต่ให้คำพูดของท่านเป็นจริง 'ใช่' ก็ว่า 'ใช่' หรือ 'ไม่' ก็ว่า 'ไม่' นอกเหนือไปจากนั้นถือว่ามาจากวิญญาณชั่ว

³⁸ท่านได้ยืนยันที่พูดกันว่า 'ตาต่อตา และฟันต่อฟัน'³⁹ แต่เราขอบอกกับท่านว่า อย่าต่อสู้กับคนชั่ว และใครก็ตามที่ตบแก้มขวาของท่าน จงหันแก้มอีกข้างให้กับเขาด้วย

⁴⁰และถ้ามีผู้ใดต้องการนำตัวท่านไปขึ้นศาลและแย่งเอาเสื้อคลุมของท่านไป ก็จงให้เสื้อคลุมเขาไปเถิด⁴¹ และใครก็ตามบังคับให้ท่านไปกับเขาหนึ่งกิโลเมตร ก็จงไปกับเขาสองกิโลเมตรเถิด⁴² จงให้กับคนที่ขอยากท่าน และอย่าหันหน้าหนีไปจากผู้ที่หวังจะขอยืมจากท่าน

⁴³ท่านได้ยืนยันคำที่กล่าวไว้ว่า 'จงรักเพื่อนบ้านของท่านและจงเกลียดชังศัตรูของท่าน'⁴⁴ แต่เราขอบอกกับท่านว่า จงรักศัตรูทั้งหลายของท่านและอธิษฐานเพื่อบรรดาผู้ที่ข่มเหงท่าน⁴⁵ เพื่อที่ท่านจะเป็นบรรดาบุตรของพระบิดาผู้ซึ่งประทับในฟ้าสวรรค์ เพราะพระองค์บันดาลให้ดวงอาทิตย์ขึ้นส่องให้กับคนชั่วและคนดี และให้ฝนสำหรับผู้ที่มีความยุติธรรมและผู้ที่ไร้ความยุติธรรม

⁴⁶เพราะถ้าท่านรักบรรดาผู้ที่รักท่าน แล้วท่านจะได้รางวัลอันใดเล่า? แม้แต่คนเก็บภาษีก็ยังกระทำในสิ่งเดียวกันนี้มิใช่หรือ?⁴⁷ และถ้าหากท่านทักทายแต่กับพี่น้องของท่าน แล้วท่านจะต่างอะไรจากผู้อื่นเล่า? แม้แต่คนต่างชาติก็กระทำในสิ่งเดียวกันนี้มิใช่หรือ?⁴⁸ เหตุฉะนั้น ท่านจะต้องดีพร้อม เพราะพระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ของท่านนั้นเป็นผู้ที่ดีพร้อม

Chapter 6

¹พวกท่านจงระวังที่จะไม่แสวงทำเป็นชอบธรรมต่อหน้าผู้คนเพื่อให้พวกเขาได้เห็น หรือไม่เช่นนั้นแล้วพวกท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งประทับอยู่ในฟ้าสวรรค์² ฉะนั้น เมื่อพวกท่านให้ทาน ก็อย่าเป่าแตรนำหน้าตนเองเหมือนอย่างที่พวกคนหน้าซื่อใจคดทำกันในธรรมศาลาและบนถนนต่างๆ เพื่อว่าเขาเหล่านั้นจะได้รับเกียรติยกย่องจากผู้คน เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกคนเช่นนั้นได้รับบำเหน็จของตนแล้ว

³แต่เมื่อพวกท่านให้ทาน ก็อย่าให้มือข้างซ้ายรู้ว่ามือข้างขวากำลังทำอะไรอยู่⁴ เพื่อว่าของที่พวกท่านให้จะเป็นทานลับ แล้วพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งเห็นในที่ลับจะเป็นผู้ให้รางวัลแก่พวกท่านเอง

⁵และเมื่อพวกท่านอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนกับพวกคนหน้าซื่อใจคด เพราะคนเหล่านั้นชอบที่จะยืนขึ้นและอธิษฐานในธรรมศาลา และตรงมุมถนนต่างๆ เพื่อที่คนจะเห็นพวกเขา เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกเขาได้รับบำเหน็จของตนแล้ว⁶ แต่สำหรับพวกท่าน เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จงเข้าไปที่ห้องชั้นใน ปิดประตู และอธิษฐานถึงพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งอยู่ในที่ลับ แล้วพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งเห็นในที่ลับจะให้บำเหน็จแก่พวกท่าน⁷ และเมื่อพวกท่านอธิษฐานอย่าอธิษฐานซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างเช่นที่คนต่างชาติทำ เพราะพวกเขาคิดว่ายังอธิษฐานด้วยถ้อยคำมากก็จะเป็นที่ไฉน

⁸ด้วยเหตุนี้ อย่าเป็นเหมือนคนเหล่านั้น เพราะพระบิดาของพวกท่านทรงทราบถึงสิ่งที่พวกท่านต้องการก่อนที่จะขอลอ⁹ ฉะนั้น จงอธิษฐานเช่นนี้ว่า 'พระบิดาผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ ขอพระนามของพระองค์เป็นเคารพสักการะ¹⁰ ขอให้ราชอาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จในโลก ดังที่เป็นไปในสวรรค์

¹¹ขออย่างทรงนำพวกเราเข้าสู่การทดลอง แ่ขอทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากสิ่งที่ชั่วร้าย'¹² ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่พวกเรา¹³ ขอโปรดทรงยกหนี้ของพวกเรา เหมือนที่พวกเราขอกหนี้ให้แก่ลูกหนี้ของเรา

¹⁴เพราะถ้าพวกท่านยกโทษในการละเมิดของผู้อื่นแล้ว พระบิดาของพวกท่านในฟ้าสวรรค์ก็จะยกโทษให้กับพวกท่าน¹⁵ แต่ถ้าพวกท่านไม่ยกโทษการละเมิดของคนเหล่านั้น พระบิดาของพวกท่านก็จะไม่ยกโทษการละเมิดของพวกท่านเช่นกัน

¹⁶เมื่อพวกท่านอดอาหาร ก็อย่าให้ใบหน้าท่านเศร้าหมองเหมือนที่พวกคนหน้าซื่อใจคดทำกัน เพราะพวกเขาแสดงสีหน้าหม่นหมองเพื่อให้ผู้อื่นเห็นว่าตนกำลังอดอาหาร เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกเขาได้รับบำเหน็จของตนแล้ว¹⁷ แต่สำหรับพวกท่าน เมื่อพวกท่านอดอาหาร จงเจิมศีรษะด้วยน้ำมัน และชำระล้างใบหน้าของพวกท่าน¹⁸ เพื่อคนอื่นจะไม่รู้ว่าพวกท่านกำลังอดอาหาร แต่ให้รู้เฉพาะพระบิดาของท่านผู้ซึ่งอยู่ในที่ลับ และพระบิดาผู้ทรงเห็นพวกท่านในที่ลับก็จะประทานบำเหน็จแก่พวกท่าน

¹⁹อย่าสั่งสมทรัพย์สมบัติของตนเองไว้บนโลกนี้ ที่ซึ่งมอดจะกัดกินหรือขึ้นสนิมได้ และที่ซึ่งมอมจะพังเข้ามาแล้วมอมเอาไปเสีย²⁰ แต่จงสั่งสมทรัพย์ของพวกท่านไว้ในฟ้าสวรรค์ ที่ซึ่งมอดหรือสนิมไม่สามารถกัดกินได้ และที่ซึ่งมอมยักไม่สามารถพังเข้ามาแล้วมอมไปได้²¹ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของพวกท่านอยู่ที่ใด ใจของพวกท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

²²ดวงตาคือประตูของร่างกาย ด้วยเหตุนี้ ถ้าหากดวงตาของพวกท่านดี ภายทั้งกายของพวกท่านก็เต็มไปด้วยความสว่าง²³ แต่ถ้าดวงตาของพวกท่านแย่ ภายทั้งกายของพวกท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด ดังนั้น ถ้าหากความสว่างภายในพวกท่านได้มืดมืดไป แล้วความมืดนั้นจะมืดกับสักเพียงใด²⁴ ไม่มีผู้ใดสามารถรับใช้เจ้านายทั้งสองคนได้ เพราะเขาจะเกลียดชังนายคนหนึ่งและรักนายอีกคน หรือเขาจะอุทิศตนรับใช้นายอีกคนแล้วดูหมิ่นนายอีกคน พวกท่านไม่สามารถรับใช้ทั้งพระเจ้าและความมั่งมีได้

²⁵ ด้วยเหตุนี้ เรามอบกับพวกท่านว่า อย่ามัวกังวลเรื่องชีวิตของพวกท่าน ว่าพวกท่านจะมีอะไรกินหรือจะมีอะไรดื่ม หรือกังวลเรื่องร่างกายของพวกท่าน ว่าจะมีอะไรให้นุ่งห่ม เพราะชีวิตมีค่ายิ่งกว่าอาหาร และร่างกายมีค่ายิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมีไหมหรือ? ²⁶ จงดูนกในอากาศ พวกมันไม่ได้หว่านหรือเก็บเกี่ยว หรือสิ่งสมอาหารไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ทรงเลี้ยงดูพวกมัน พวกท่านมีค่ายิ่งกว่าพวกนกเหล่านี้มีไหมหรือ?

²⁷ แล้วมีใครบ้างในพวกท่านที่สามารถยึดชีวิตไปได้อีกศอกหนึ่งด้วยความกังวล? ²⁸ และทำไมพวกท่านจึงต้องกังวลเรื่องเครื่องนุ่งห่ม? จงคิดถึงดอกหญ้าในทุ่งว่ามันโตขึ้นได้อย่างไร มันไม่ได้ทำงาน และไม่ได้ปั่นด้าย ²⁹ แต่กระนั้น เรามอบกับพวกท่านว่า แม้แต่กษัตริย์ซาโลมอนพร้อมด้วยสง่าราศีของพระองค์ก็ยังเทียบไม่ได้กับดอกหญ้าเหล่านี้เลยสักดอก

³⁰ ถ้าหากพระเจ้าทรงประดับประดาต้นหญ้าในทุ่ง ซึ่งอยู่ได้เพียงแค่วันนี้แล้วจะถูกทิ้งลงในเตาไฟพรุ่งนี้ แล้วพระองค์จะทรงประดับประดาพวกท่านมากกว่านั้นสักเพียงใด พวกท่านผู้มีความเชื่อน้อยเอ๋ย? ³¹ เพราะฉะนั้น อย่ามัวกังวลและพูดว่า 'แล้วเราจะมีอะไรให้กิน?' หรือ 'เราจะมีอะไรให้ดื่ม?' หรือ 'เราจะมีอะไรให้นุ่งห่ม?'

³² เพราะคนต่างชาติลิ้นแต่แสหาสิ่งเหล่านี้ และพระบิดาในฟ้าสวรรค์ของพวกท่านรู้ว่าพวกท่านต้องการสิ่งเหล่านี้ ³³ แต่จงแสวงหาราชอาณาจักรและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้ ³⁴ เพราะฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้ เพราะพรุ่งนี้ก็มีเรื่องให้กังวลอยู่แล้วในแต่ละวันก็ถูกขบพออยู่แล้ว

Chapter 7

¹ จงอย่าตัดสินผู้อื่น และพวกท่านจะไม่ถูกพิพากษา ² เพราะด้วยคำพิพากษาที่พวกท่านใช้ตัดสินผู้อื่น พวกท่านก็จะถูกพิพากษาแบบเดียวกัน และพวกท่านตวงด้วยเครื่องตวงแบบไหน พวกท่านก็จะถูกตวงกลับแบบเดียวกัน

³ และทำไมพวกท่านจึงมองดูดวงในดวงตาของพี่น้องของพวกท่าน แต่พวกท่านกลับไม่สังเกตเห็นไม้ทิ่มก่อนในดวงตาของพวกท่านเอง? ⁴ พวกท่านพูดกับพี่น้องของตนได้อย่างไรว่า 'ให้เราเขี่ยเอาผงออกจากดวงตาของท่าน' ทั้งๆ ที่ยังมีไม้ทิ่มก่อนอยู่ในดวงตาของพวกท่านเอง? ⁵ พวกท่านผู้หน้าซื่อใจคด จงเอาไม้ทิ่มก่อนนั้นออกจากดวงตาพวกท่านเสียก่อน แล้วจึงจะเห็นผงที่อยู่ในดวงตาของพี่น้องของพวกท่านได้อย่างชัดเจน

⁶ จงอย่าให้ของบริสุทธิ์กับสุนัข และอย่าโยนไข่มุกของพวกท่านลงตรงหน้าฝูงหมู เพราะว่ามันจะเหยียบย่ำไข่มุกนั้นแล้วหันมาแฉีกพวกท่านออกเป็นชิ้นๆ

⁷ จงขอแล้วพวกท่านจะได้ จงหาแล้วพวกท่านจะพบ จงเคาะ แล้วก็จะเปิดให้กับพวกท่าน ⁸ เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้รับ และทุกคนที่ค้นหา ก็จะพบ และคนที่เคาะนั้น ก็จะถูเปิดออกให้ ⁹ มีใครบ้างในพวกท่าน ที่บุตรชายขอขนมปังกับก้อนหนึ่ง แล้วบิดาจะให้หินก้อนหนึ่งกับบุตรของตนหรือ? ¹⁰ ถ้าเขาขอปลาหนึ่งตัว แล้วจะให้หูกหนึ่งตัวกับเขาหรือ?

¹¹ ฉะนั้น ถ้าพวกท่านผู้ซึ่งชั่วร้ายยังรู้จักวิธีให้ของดีกับบุตรทั้งหลายของตน แล้วพระบิดาในฟ้าสวรรค์จะให้สิ่งที่ดีแก่ผู้ที่เกลียดพระองค์มากกว่านั้นสักเท่าใด?

¹² เพราะเหตุนี้ สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านปรารถนาให้ผู้อื่นกระทำต่อพวกท่าน พวกท่านควรที่จะกระทำเช่นนั้นต่อพวกเขาด้วย เพราะเป็นไปตามธรรมบัญญัติและหมวดผู้เผยพระวจนะ

¹³ จงเข้าทางประตูที่แคบ เพราะประตูที่ใหญ่และกว้างนั้นนำไปสู่ความพินาศ และมีคนมากมายที่เข้าทางประตูนั้น ¹⁴ เพราะทางที่แคบคือประตู และทางที่แคบคือหนทางที่นำไปสู่ชีวิต และมีคนน้อยนักที่จะพบหนทางนี้

¹⁵ จงระวังผู้เผยพระวจนะจอมปลอม ซึ่งมายังพวกท่านโดยสวมสภาพเหมือนแกะแต่แท้ที่จริงก็คือหมาป่าแสนตะกละ ¹⁶ พวกท่านจะรู้จักพวกเขาได้ดีโดยผลของเขา คนจะเก็บผลจุนจากพุ่มไม้หนามหรือจะเก็บผลไม้ดีจากต้นไม้หนามได้อย่างไรเล่า? ¹⁷ เช่นเดียวกันนี้เอง ต้นไม้ดีก็จะออกผลดี แต่ต้นไม้เลวก็จะออกผลเลว

¹⁸ ต้นไม้ดีไม่สามารถออกผลที่เลวได้ หรือต้นไม้เลวจะออกผลที่ดีไม่ได้ ¹⁹ ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่ได้ออกผลดีก็ถูกตัดและทิ้งลงไปในไฟ ²⁰ ดังนั้นแล้ว พวกท่านจะรู้จักพวกเขาได้ด้วยผลของพวกเขา

²¹ ไม่ใช่ทุกคนที่พูดกับเราว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า' แล้วจะสามารถเข้าไปในราชอาณาจักรสวรรค์ได้ แต่เฉพาะผู้ที่ทำตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราผู้ซึ่งอยู่ในฟ้าสวรรค์เท่านั้น ²² หลายคนจะพูดกับเราในวันนั้นว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้เผยพระวจนะในนามของพระองค์ และขับไล่วิญญาณชั่วทั้งหลายในนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ทำการอัศจรรย์ต่างๆ ในนามของพระองค์ มีไหมหรือ?' ²³ แล้วเราจะประกาศกับพวกเขาอย่างเปิดเผยว่า 'เราไม่รู้จักเจ้า จงไปให้พ้นหน้าเรา เจ้าผู้กระทำสิ่งชั่วร้าย'

²⁴ ด้วยเหตุนี้ ทุกคนที่ได้ยินถ้อยคำของเราและเชื่อฟังถ้อยคำเหล่านั้นก็จะเป็นเหมือนชายผู้มียูนิยาที่สร้างบ้านของตนไว้บนศิลา ²⁵ เมื่อฝนตกลงมา น้ำท่วมทะลัก และลมพัดกระหน่ำบ้านหลังนั้น แต่บ้านก็ไม่พังทลายเพราะถูกสร้างขึ้นบนศิลา

²⁶ แต่ทุกคนที่ได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อฟังถ้อยคำเหล่านี้ก็เป็นเหมือนชายผู้มียูนิยาที่สร้างบ้านของตนไว้บนพื้นทราย ²⁷ เมื่อฝนตกลงมา น้ำท่วมทะลัก และลมพัดกระหน่ำและปะทะบ้านหลังนั้น และบ้านก็พังทลายและเสียหายจนหมดสิ้น"

²⁸เมื่อพระเยซูตรัสพระวจนะเหล่านี้จบ ผู้ชมนกก็ทั้งในคำสอนของพระองค์²⁹ เพราะพระองค์ทรงสอนพวกเขาอย่างผู้ที่เปี่ยมด้วยสิทธิอำนาจ และไม่เหมือนอย่างพวกธรรมจารย์ของพวกเขา

Chapter 8

¹ครั้นพระเยซูเสด็จลงมาจากภูเขา ผู้ชนกลุ่มใหญ่ได้ติดตามพระองค์² ดูก่อน มีชายที่เป็นโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์และคุกเข่าต่อหน้าพระองค์แล้วพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า หากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ทรงสามารถทำให้ข้าพระองค์หายสะอาด"³ พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ไปแตะต้องชายผู้นั้น พลางตรัสว่า "เราประสงค์ให้เจ้าหาย จงหายสะอาดเถิด" ชายผู้นั้นก็หายจากโรคเรื้อนโดยทันที

⁴พระเยซูตรัสกับเขาว่า "อย่าพูดเรื่องนี้กับใครทั้งสิ้น แต่จงไปแล้วแสดงตนต่อปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสสั่ง เพื่อเป็นหลักฐานต่อพวกเขา"

⁵ครั้นพระเยซูได้เสด็จเข้าไปที่เมืองคาเปอร์นาอุม นายร้อยท่านหนึ่งมาหาพระองค์และทูลขอพระองค์⁶ ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ทาสของข้าพเจ้าอันเป็นอัมพาตอยู่ในบ้านด้วยอาการเจ็บปวดแสนสาหัส"⁷ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราจะไปและรักษาเขา"

⁸นายร้อยทูลตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ไม่สมควรแม้แต่จะให้พระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงรับสั่งแล้วทาสของข้าพระองค์ก็จะหายเป็นปกติ"⁹ เพราะข้าพระองค์ก็เป็นผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้อื่น และยังมีเหล่าทหารที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์สังคนหนึ่งว่า 'ไป' เขาก็ไป และข้าพระองค์สั่งกับอีกคนหนึ่งว่า 'มา' เขาก็มา และกับทาสของข้าพระองค์ว่า 'ทำสิ่งนี้' เขาก็ทำตาม"¹⁰ เมื่อพระเยซูได้ฟังดังนั้น พระองค์ทรงประหลาดใจยิ่งนักและตรัสกับผู้ที่กำลังติดตามพระองค์อยู่ว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า เราไม่เคยพบเห็นผู้ที่มีความเชื่อเช่นนี้ในอิสราเอลเลย

¹¹เราบอกพวกท่านว่า จะมีคนจำนวนมากกว่าจากตะวันออกและจากตะวันตก แล้วพวกเขาก็จะเอนกายร่วมโต๊ะอาหารกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบในราชอาณาจักรสวรรค์"¹² แต่บรรดานุตรของราชอาณาจักรจะถูกโยนทิ้งไปในความมืดภายนอก ที่ซึ่งมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน"¹³ พระเยซูตรัสกับนายร้อยผู้นั้นว่า "ไปเถิด เพราะท่านเชื่อ สิ่งนั้นก็สำเร็จเพื่อท่าน" แล้วทาสของนายร้อยก็หายเป็นปกติในเวลาขึ้น

¹⁴เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงบ้านของเปโตร พระองค์ทรงเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยเป็นไข้¹⁵ พระเยซูทรงจับมือของเธอ แล้วอาการไข้ของเธอก็หายไป จากนั้นเธอก็ลุกขึ้นและเริ่มต้อนรับใช้พระองค์

¹⁶เมื่อถึงตอนเย็น ผู้คนได้นำนคนมากมายที่ถูกวิญญาณชั่วเข้าสิงมาหาพระเยซู พระองค์ทรงขับไล่วิญญาณชั่วทั้งหลายด้วยพระวจนะและรักษาผู้ที่ป่วยทั้งสิ้น¹⁷ เช่นนี้เองจึงเป็นไปตามคำเผยที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า "พระองค์ทรงรับเอาความเจ็บป่วยและแบกเอาโรคของพวกเราไปเสีย"

¹⁸บัดนี้ เมื่อพระเยซูเห็นฝูงชนอยู่รอบๆ พระองค์ พระองค์ทรงออกคำสั่งให้เดินทางไปยังอีกฟากหนึ่งของทะเลกาลิลี¹⁹ จากนั้นธรรมจารย์ผู้หนึ่งมาหาพระองค์และพูดว่า "อาจารย์ ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไปทุกแห่งหน"²⁰ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "พวกสุนัขจึงจอกยังมีรู และพวกนกในอากาศยังมีรัง แต่นุตรมนุษย์ไม่มีแม้แต่ที่จะวางศิระของท่าน"

²¹อีกคนหนึ่ง ในบรรดาสาวกทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์กลับไปและฝังบิดาของข้าพเจ้าก่อน"²² แต่พระเยซูตรัสว่า "ท่านจงตามเรามาเถิด แล้วปล่อยให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเองเถิด"

²³เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นเรือไปแล้วนั้น สาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์เข้าไปในเรือ²⁴ ดูก่อน มีพายุใหญ่เกิดขึ้นกลางทะเล จนเรือถูกคลื่นซัดกระหน่ำ แต่พระเยซูทรงกำลังบรรทมอยู่²⁵ พวกสาวกมาหาพระองค์และปลุกให้พระองค์ตื่นและพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยชีวิตพวกเราด้วยเถิด เพราะพวกเราใกล้จะตายแล้ว"

²⁶พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริง พวกท่านกลัวกันทำไม?" จากนั้นพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล แล้วทุกอย่างก็สงบนิ่ง²⁷ ชายเหล่านั้นต่างประหลาดใจและพูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครกัน ที่แม้แต่ลมและทะเลก็ยังเชื่อฟังพระองค์?"

²⁸เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงอีกฟากหนึ่งและมาถึงประเทศกาลิลา ชายสองคนที่ถูกผีสิงอยู่ก็มาพบกับพระองค์ พวกเขาออกมาจากอุโมงค์ฝังศพและดูร้ายนักจนไม่มีใครกล้าเดินผ่านเส้นทางนั้น²⁹ นี่แน่ะ พวกเขาร้องขึ้นเสียงดังว่า "พระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า? ท่านมาที่นี่เพื่อที่จะทรมานเราก่อนที่จะถึงเวลากำหนดหรือ?"

³⁰ในขณะที่มีฝูงสุกรจำนวนหนึ่งกำลังกินอาหารอยู่ตรงบริเวณซึ่งไม่ห่างไปจากพวกเขา³¹ พวกผีเหล่านั้นเฝ้าวิงวอนพระเยซู "หากท่านจะขับเราออก โปรดส่งเราไปที่ฝูงสุกรนั้นเถิด"³² พระเยซูตรัสกับพวกมันว่า "ไป" วิญญาณร้ายเหล่านั้นก็ออกไปและไปสิงสุกรเหล่านั้น และดูเถิด ฝูงสุกรทั้งหมดก็กระโจนจากหน้าผาสูงชันลงไปในทะเล แล้วพวกมันก็ตายอยู่ในน้ำ

³³คนเหล่านั้นที่ดูแลสุกรก็หนีไป และเมื่อพวกเขาเข้าไปในเมือง พวกเขาทุกรายจนถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นกับชายสองคนที่ถูกผีร้ายสิง³⁴ นี่แน่ะ ทุกคนในเมืองพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์แล้ว พวกเขาขอร้องให้พระองค์ออกไปจากเขตแดนของพวกเขาเสีย

Chapter 9

¹พระเยซูทรงเสด็จขึ้นเรือ แล้วทรงข้ามฟากทะเล และกลับมาถึงเมืองของพระองค์เอง²ดูเถิด พวกเขา นำชายผู้หนึ่งที่เป็นอัมพาตนอนอยู่บนเสื่อมาหาพระองค์ ครั้นเห็นความเชื่อของพวกเขาแล้ว พระเยซูตรัสกับชายที่เป็นอัมพาตนั้นว่า "บุตรเอ๋ย จงทำใจดีๆ เถิด บาของท่านได้รับการอภัยแล้ว"

³ดูเถิด พวกธรรมาจารย์บางคนก็พูดกันเองว่า "ชายผู้นี้กำลังหมิ่นประมาทพระเจ้า"⁴พระเยซูทรงทราบถึงความคิดของพวกเขา จึงตรัสว่า "ทำไมพวกท่านจึงคิดข้อยู่ในใจของพวกท่านเล่า?"⁵สิ่งไหนจะพูดง่ายกว่ากัน 'ความบาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว' หรือจะพูดว่า 'จงลุกขึ้นแล้วเดินเถิด'?⁶แต่เพื่อที่พวกท่านจะได้รู้ว่าบุตรมนุษย์มีอำนาจที่จะอภัยบาปในโลกนี้" พระองค์ตรัสกับชายคนที่เป็นอัมพาตว่า "จงลุกขึ้น เก็บเสื่อของท่าน และกลับไปบ้านของท่านเถิด"

⁷แล้วชายผู้นั้นก็ลุกขึ้นและกลับไปยังบ้านของตน⁸เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งนี้แล้ว พวกเขา ก็ประหลาดใจและพากันสรรเสริญพระเจ้าผู้ซึ่งประทานสิทธิอำนาจเช่นนี้ให้แก่มนุษย์⁹ขณะที่พระเยซูได้ผ่านที่นั่น พระองค์ทรงเห็นชายผู้หนึ่งมีชื่อว่ามัทธิวซึ่งนั่งอยู่ในที่เก็บภาษี พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ตามเรามาเถิด" เขาจึงลุกขึ้นและตามพระองค์

¹⁰เมื่อพระเยซูทรงนั่งลงเพื่อรับประทานอาหารในบ้าน ดูเถิด มีคนเก็บภาษีมากมายและคนบาปทั้งหลายมาร่วมรับประทานอาหารเมื่อเย็นกับพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์¹¹เมื่อพวกฟาริสีเห็นเช่นนี้ พวกเขาจึงพูดกับเหล่าสาวกว่า "ทำไมอาจารย์ของพวกท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปทั้งหลาย?"

¹²ครั้นพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้น พระองค์ก็ตรัสว่า "คนที่ร่างกายแข็งแรงก็ไม่ต้องการหมอรักษา มีแต่เฉพาะคนที่ป่วยเท่านั้นที่ต้องการ"¹³พวกท่านควรกลับไปเรียนความหมายของคำนี้ 'เราประสงค์ความเมตตา เราไม่ประสงค์เครื่องสวดบูชา' เพราะเราไม่ได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรมแต่เรียกคนบาปให้กลับใจต่างหาก"

¹⁴จากนั้นพวกสาวกของยอห์นผู้ให้บัพติศมาก็มาหาพระองค์และกล่าวว่า "ทำไมเราและพวกฟาริสีก็อดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของท่านไม่ถือเลย?"¹⁵พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ที่มาร่วมพิธีแต่งงานจะต้องโศกเศร้าในขณะที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขาหรือ? แต่จะถึงวันนั้นเมื่อเจ้าบ่าวถูกพาออกไปจากพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะถืออดอาหาร"

¹⁶ไม่มีผู้ใดปะผ้าขึ้นใหม่ลงบนเสื้อคลุมตัวเก่า เพราะผ้าใหม่ที่ปะจะทำให้เป็นรอยขาดกว้างมากขึ้นไปอีก

¹⁷หรือไม่มีผู้ใดที่เทเหล้าจุ่นใหม่ลงในถุงหนังเก่า ถ้าพวกเขาทำเช่นนั้น ถุงหนังก็จะขาด เหล้าจุ่นก็จะทะลักออกมา และถุงหนังก็จะเสียไป แต่เขาจะเทเหล้าจุ่นลงในถุงหนังอันใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็จะอยู่ด้วยกันได้ดี"

¹⁸ขณะที่พระเยซูกำลังตรัสถึงสิ่งเหล่านี้กับพวกเขาอยู่นั้น นี่แน่ะ มีนายธรรมศาลาท่านหนึ่งมาคุกเข่าต่อพระองค์ เขาบอกว่า "ลูกสาวของข้าพเจ้าเพิ่งจะตายไป แต่ได้โปรดมาวางมือของพระองค์บนตัวเธอ แล้วเธอจะมีชีวิต"¹⁹แล้วพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นและเสด็จตามเขาไปพร้อมกับเหล่าสาวกของพระองค์

²⁰ดูเถิด มีหญิงผู้หนึ่งที่เป็นโรคโลหิตตกมาสิบสองปีแล้ว เธอเข้ามาทางด้านหลังของพระเยซูและแตะต้องปลายฉลองของพระองค์²¹เพราะเธอคิดในใจว่า "ถ้าเพียงฉันได้จับฉลองของพระองค์ ฉันก็จะหายจากโรค"²²แต่พระเยซูทรงหันมาเห็นเธอแล้วตรัสว่า "บุตรหญิงเอ๋ย มีใจกล้าเถิด ความเชื่อของเธอได้ทำให้เธอหายจากโรคแล้ว" และผู้หญิงคนนั้นก็หายเป็นปกติทั้งในทันที

²³เมื่อพระเยซูมาถึงบ้านของนายธรรมศาลา พระองค์ทรงเห็นคนเป่าลุ่ยและฝูงชนส่งเสียงดังมากมาย²⁴พระองค์จึงตรัสว่า "จงออกไปเสียเถิด เพราะเด็กผู้หญิงคนนี้ยังไม่ตาย เธอเพียงแต่หลับไปเท่านั้น" แต่พวกเขาหัวเราะเยาะพระองค์

²⁵เมื่อฝูงชนถูกพาออกไปข้างนอกแล้ว พระองค์เสด็จเข้าไปในห้อง และจับมือของเธอ แล้วเด็กผู้หญิงคนนี้ก็ลุกขึ้น²⁶ข่าวเรื่องนี้แพร่กระจายไปทั่วทั้งในเขตแดนนั้น

²⁷ขณะที่พระเยซูผ่านที่นั่น ชายตาบอดสองคนได้ติดตามพระองค์ พวกเขาตะโกนร้องอยู่ตลอดทางว่า "ได้โปรดเมตตาต่อเราเถิด บุตรของดาวิด"²⁸เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปยังบ้านหลังหนึ่ง ชายตาบอดทั้งสองเข้ามาหาพระองค์ พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "ท่านเชื่อหรือว่าเราทำสิ่งนี้ได้?" พวกเขาตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราเชื่อ"

²⁹จากนั้นพระเยซูทรงแตะที่ดวงตาของเขทั้งสองแล้วตรัสว่า "จงเกิดขึ้นกับพวกท่านตามความเชื่อของพวกท่านเถิด"³⁰แล้วดวงตาของพวกเขาก็ทั้งสองคนก็เปิดออกมองเห็น แล้วพระเยซูทรงกำชับกับพวกเขาว่า "อย่าให้ผู้ใดรู้เรื่องนี้โดยเด็ดขาด"³¹แต่ชายทั้งสองออกไปแล้วแพร่ข่าวเรื่องนี้ออกไปทั่วทั้งในเขตแดนนั้น

³²ขณะที่ชายทั้งสองคนนั้นกำลังออกไป ดูเถิด มีคนนำชายใบ้ที่ถูกผีสิงมาหาพระเยซู³³เมื่อผีนั้นถูกขับออกไปแล้ว ชายใบ้ก็พูดได้ ฝูงชนต่างประหลาดใจและพูดว่า "สิ่งนี้ไม่เคยเกิดขึ้นให้เห็นมาก่อนเลยในอิสราเอล"³⁴แต่ฟาริสีกำลังพูดว่า "เขาขับผีออกโดยอำนาจของหัวหน้าผีร้าย"

³⁵พระเยซูเสด็จออกไปทั่วทุกเมืองและในทุกหมู่บ้าน พระองค์ทรงสอนในธรรมศาลาของพวกเขอย่างต่อเนื่อง สอนเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของราชอาณาจักร และรักษาคนให้หายจากโรคและความเจ็บป่วยในทุกประการ³⁶เมื่อพระองค์ทรงเห็นฝูงชน พระองค์ทรงเกิดความสงสารพวกเขา เพราะพวกเขารังควานและขาดกำลังใจ พวกเขาเป็นเหมือนฝูงแกะที่ปราศจากผู้เลี้ยง

³⁷ พระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าต้องเก็บเกี่ยวนี้มานาน มีคนงานมีน้อยเหลือเกิน" ³⁸ ฉะนั้น จงอธิษฐานขอต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับการเก็บเกี่ยวนี้อย่างเร่งด่วนเถิด เพื่อที่พระองค์จะส่งคนงานทั้งหลายให้มาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์"

Chapter 10

¹ พระเยซูทรงเรียกสาวกทั้งสิบสองคนมาพร้อมกันและให้พวกเขามีสิทธิอำนาจเหนือพวกผีโสโครก เพื่อที่จะขับไล่พวกมันออกได้ และให้รักษาโรคทั้งหลายและความเจ็บป่วยทุกประการได้

² บัดนี้ เหล่าสาวกทั้งสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกคือ ซีโมน (ซึ่งพระองค์เรียกเขาว่าเปโตร) และอันดรูว์ผู้เป็นน้องชายของเขา ยากอบบุตรของเศเบดี และยอห์นผู้เป็นน้องชายของเขា ³ ฟิลิป และบารโธโลมิว โธมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรอัลเฟลัสและเลเบอัส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า ธัดเดอัส ⁴ ซีโมนพระรศชาตินิยม และยูดาส อิสคาริโอท ผู้ที่ทรยศพระองค์

⁵ พระเยซูทรงส่งเหล่าสาวกทั้งสิบสองคนนี้ออกไป พระองค์ตรัสสั่งพวกเขาว่า "อย่าเข้าไปในเมืองที่มีคนต่างชาติอาศัยอยู่ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย แต่จงไปยังบ้านของแคะผู้หลงหายของอิสราเอล" ⁷ และเมื่อพวกเขากลับไป จงสิ่งสอนว่า 'ราชอาณาจักรสวรรค์ได้มาใกล้แล้ว'

⁸ จงรักษาผู้ป่วย ปลูกคนตายให้ฟื้น ทำให้คนโรคเรื้อนหายเป็นปกติ และขับไล่ผีร้ายทั้งปวง เมื่อพวกเขากลับมาโดยเปล่าๆ จงให้โดยเปล่าๆ ⁹ อย่านำเหรียญทอง เหรียญเงิน หรือเหรียญทองแดงในกระเป๋าสองของพวกเขา ¹⁰ อย่านำกระเป๋าสองใบไปกับพวกเขา หรือเสื้อคลุมตัวที่สอง หรือรองเท้าอีกคู่ หรือไม้เท้า เพราะคนงานสมควรจะได้กินอาหารของตน

¹¹ เมื่อพวกเขากลับเข้าไปในเมืองหรือหมู่บ้านไหนก็ตาม จงค้นหาผู้ที่เหมาะสมในนั้นและพักอาศัยกับเขาจนกว่าพวกเขาจะออกจากที่นั่น ¹² ขณะที่พวกเขากลับเข้าไปในบ้าน จงให้พรแก่บ้านนั้น ¹³ ถ้าบ้านนั้นสมควรที่จะได้รับพร ก็ให้สันติสุขของพวกเขาอยู่เหนือที่นั่น แต่ถ้าบ้านนั้นไม่สมควร ก็ให้สันติสุขกลับคืนมาสู่พวกเขา

¹⁴ ถ้ามีผู้ที่ไม่ต้อนรับพวกเขาหรือไม่ฟังคำของพวกเขา เมื่อพวกเขากลับมาจากบ้านหรือเมืองนั้น จงสาดฝุ่นออกจากเท้าของพวกเขา ¹⁵ เราบอกความจริงกับพวกเขาว่า ในวันแห่งการพิพากษา โทษของเมืองของโสโดมและโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น

¹⁶ ดูเถิด เราส่งพวกเขากลับไปเหมือนแคะเข้าไปในท่ามกลางพวกหมาป่า ดังนั้นจงฉลาดให้เหมือนงูและไม่มีภัยเหมือนนกพิราบ ¹⁷ จงระวังผู้คนให้ดี เพราะเขาจะนำท่านไปขึ้นศาล และเขียนตีท่านในธรรมศาลาของพวกเขา ¹⁸ และพวกเขาก็จะถูกนำตัวไปต่อหน้าผู้ปกครองและกษัตริย์เพราะชื่อของเรา เพื่อเป็นพยานต่อพวกเขาและต่อคนต่างชาติ

¹⁹ เมื่อพวกเขามอบตัวพวกเขากลับแล้วนั้น จงอย่ากังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะในเวลานั้นเองพระเจ้าจะประทานคำพูดให้ ²⁰ เพราะไม่ใช่ตัวของพวกเขานะเองที่จะพูด แต่เป็นพระวิญญาณของพระบิดาของพวกเขาที่จะเป็นผู้ที่ตรัสผ่านพวกเขา

²¹ พี่น้องจะมอบซึ่งกันและกันให้ถึงแก่ความตาย และมีดาจะกระทำต่อบุตร บรรดาบุตรจะลุกขึ้นต่อต้านบิดามารดาของตนและเป็นเหตุให้พวกเขาต้องถูกฆ่าตาย ²² ทุกคนจะเกลียดชังพวกเขาเพราะนามของเรา แต่ผู้ใดก็ตามที่อดทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นก็จะรอด ²³ เมื่อพวกเขาถูกข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังเมืองถัดไป เพราะเราบอกความจริงกับพวกเขา พวกเขาจะไม่ไปได้ครบทุกเมืองในอิสราเอลก่อนที่บุตรมนุษย์จะมา

²⁴ สาวกก็ไม่ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่าอาจารย์ของตน หรือทาสก็ไม่อยู่เหนือเจ้านายของตน ²⁵ สาวกจะเป็นเหมือนอย่างอาจารย์ของตน และทาสจะเป็นเหมือนอย่างนายของตน นั่นก็พออยู่แล้ว ถ้าหากพวกเขาเรียกเจ้านายว่าเบเอลเซบูล แล้วเขาจะเหยียดหยามลูกบ้านของพวกเขา ยิ่งกว่านั้นเพียงใด

²⁶ ฉะนั้น จงอย่ากลัวพวกเขา เพราะไม่มีสิ่งใดที่ถูกปิดไว้แล้วจะไม่เป็นที่เปิดเผย และไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้แล้วจะไม่เป็นที่รู้จัก ²⁷ สิ่งที่เราบอกพวกเขาในที่มืด จงพูดในเวลากลางวัน และสิ่งไหนที่พวกเขาได้ยืมกระซิบที่หูของพวกเขา จงประกาศบนหลังคาบ้าน

²⁸ อย่างกลัวผู้ที่ฆ่าได้เฉพาะร่างกายแต่ไม่สามารถฆ่าจิตใจของพวกเขาได้ แต่จงยำเกรงพระองค์ผู้ที่สามารถทำลายได้ทั้งจิตใจและร่างกายในนรก ²⁹ นกกระจาบบสองตัวถูกขายเพียงเหรียญเล็กๆ เหรียญเดียวมิใช่หรือ? ถึงกระนั้น ก็ไม่มีสัตว์หนึ่งที่จะร่วงลงที่พื้นโดยที่พระบิดาไม่ทรงทราบ ³⁰ แม้แต่เส้นผมบนศีรษะของพวกเขาก็ถูกนับไว้แล้ว ³¹ อย่างกลัวเลย พวกเขาที่มีค่ายิ่งกว่านกกระจาบบมากมาย

³² เหตุฉะนั้น ทุกคนที่รับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราผู้ประทับอยู่ในสวรรค์ ³³ แต่ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าพระบิดาของเราผู้ประทับอยู่ในสวรรค์ด้วย

³⁴ จงอย่าคิดว่าเรามาเพื่อนำสันติสุขมาบนโลกนี้ เราไม่ได้มาเพื่อนำสันติสุขมาให้ แต่เรานำดาบมา ³⁵ เพราะข้าพเจ้ามาเพื่อทำให้บุตรต่อต้านบิดาของตน และบุตรหญิงต่อต้านมารดาของตน และบุตรสะใภ้ต่อต้านแม่ยายของตน ³⁶ ผู้ที่อยู่บ้านเดียวกันจะเป็นศัตรูต่อกัน

³⁷ ใครที่รักบิดามารดาของตนมากกว่ารักเรา ก็ไม่คู่ควรกับเรา และใครที่รักบุตรชายบุตรหญิงของตนมากกว่าที่รักเราก็ไม่คู่ควรกับเรา ³⁸ คนที่ไม่แบกกางเขนของตนและติดตามเรามา ก็ไม่คู่ควรกับเรา ³⁹ ผู้ที่รักชีวิตของตนก็จะสูญเสียชีวิตนั้น แต่ผู้ที่ยอมสูญเสียชีวิตของตนเพื่อนามของเรา ก็จะพบชีวิตนั้น

⁴⁰ผู้ใดที่ต้อนรับท่าน ก็เท่ากับต้อนรับเรา และผู้ใดที่ต้อนรับเราก็เท่ากับต้อนรับพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา⁴¹ ผู้ที่ต้อนรับผู้เผยพระวจนะเพราะเขาคือผู้เผยพระวจนะก็จะได้รับบำเหน็จของผู้เผยพระวจนะ และผู้ที่ต้อนรับชายผู้ชอบธรรมเพราะเขาเป็นผู้ที่ชอบธรรมก็จะได้รับบำเหน็จของผู้ชอบธรรม

⁴²ผู้ใดก็ตามที่ให้กับผู้ที่เล็กน้อยคนใดคนหนึ่งในวันนี้ แม้จะเป็นเพียงน้ำเย็นแก้วหนึ่งให้ดื่ม เพราะเขาคือสาวกนั้น เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า บำเหน็จของเขาก็จะไม่วันสูญหายเลย"

Chapter 11

¹อยู่มาวันหนึ่งเมื่อพระเยซูทรงสั่งสาวกทั้งสิบสองของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ก็ออกจากที่นั่นเพื่อไปสอนและประกาศในเมืองของพวกเขา² ในขณะนั้นเมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ยินเรื่องการกระทำของพระคริสต์ขณะที่อยู่ในเรือนจำ ท่านก็ส่งสารผ่านทางสาวกของท่าน³ และทูลต่อพระองค์ว่า "พระองค์คือผู้ที่มานั้น หรือยังมีอีกผู้หนึ่งที่พวกเราต้องรอ?"

⁴พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "จงไปและรายงานต่อยอห์นในสิ่งที่พวกท่านได้เห็นและได้ยินเถิดว่า⁵ คนตาบอดทั้งหลายมองเห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนกลับหายดี คนหูหนวกกลับได้ยินอีกครั้ง คนตายก็ถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตาย และบรรดาผู้ที่ยากไร้ก็ได้ฟังข่าวประเสริฐ⁶ และผู้ที่ไม่มีเหตุสะดุดในตัวเรานั้นย่อมเป็นสุข"

⁷ขณะที่ชายเหล่านี้กำลังกลับออกไปตามทางของพวกเขา พระเยซูเริ่มพูดกับฝูงชนเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้บัพติศมาว่า "พวกท่านออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ไม่อ้อที่สั้นไหมเพราะลมหรือ?⁸ แต่พวกท่านออกไปดูสิ่งใดกันเล่า ชายที่นุ่งห่มผ้านุ่มๆ เช่นนั้นหรือ? แท้จริงแล้ว ชายที่นุ่งห่มผ้านุ่มๆ นั้นอาศัยอยู่ในราชวังของกษัตริย์ต่างหาก

⁹แล้วพวกท่านออกไปเพื่อดูสิ่งใด ผู้เผยพระวจนะหรือ? ใช่แล้ว เราบอกกับพวกท่านว่า ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่กว่าผู้เผยพระวจนะ¹⁰ มีคำเขียนถึงท่านไว้ว่า 'ดูสิ เรากำลังส่งผู้ส่งข่าวของเราไปก่อนหน้าท่าน ผู้ที่จะจัดเตรียมหนทางให้แก่ท่าน'

¹¹เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ท่ามกลางบุตรที่เกิดจากหญิงนั้นไม่มีผู้ใดจะยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมา แต่กระนั้น ผู้ที่มีความสำคัญเพียงเล็กน้อยในราชอาณาจักรสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์น¹² นับตั้งแต่วันที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาจนบัดนี้ ราชอาณาจักรสวรรค์ถูกใจต่ออย่างรุนแรง และพวกที่รุนแรงก็ใช้กำลังชิงไปได้

¹³เพราะบรรดาผู้เผยพระวจนะและธรรมบัญญัติได้ถูกเผยไว้นับมาจนถึงยอห์น¹⁴ และถ้าพวกท่านเต็มใจที่จะรับไว้ นั่น ยอห์นผู้นี้คือเอลียาผู้ที่จะมา¹⁵ ใครที่มีหูเพื่อจะฟัง ก็จงฟังเถิด

¹⁶เราควรเปรียบคนในยุคนี้อะไรดี? เป็นเหมือนเด็กที่เล่นกันในตลาด ซึ่งนั่งและเรียกกันและกัน¹⁷ แล้วพูดว่า 'เราเป่าขลุ่ยให้เธอ แล้วเธอก็ไม่เต้น เราร้องคร่ำครวญให้เธอ แล้วเธอก็ไม่ร้องไห้'

¹⁸เพราะว่ายอห์นมาไม่กินขนมปังหรือดื่มเหล้าจุ่น แล้วพวกเขาก็พูดว่า 'ชายคนนี้มีผีสิง'¹⁹ บุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม แล้วพวกเขาก็พูดว่า 'ดูสิ เขาเป็นคนตะกละและขี้เมา เพื่อนของคนเก็บภาษีและคนบาป' แต่ปัญญาได้รับการพิสูจน์โดยการกระทำของเธอ"

²⁰จากนั้นพระเยซูทรงเริ่มว่ากล่าวเมืองต่างๆ ที่แม้พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายอย่างแต่พวกเขาไม่ยอมกลับใจ²¹ "วัฏธำแก่เจ้า เมืองโคราซิน วัฏธำแก่เจ้าเมืองเบรซาดา ถ้าหากการอัศจรรย์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในเมืองเจ้าได้เกิดขึ้นอย่างเดียวกันที่เมืองไทโรและเมืองไซดอน พวกเขาคงจะกลับใจด้วยการสวมผ้ากระสอบและโรยขี้เถ้าใส่ศีรษะมานานแล้ว²² แต่ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองไทโรและเมืองไซดอนก็จะเบากว่าเมืองของเจ้า

²³เจ้าคือเมืองคาเปอร์นาอุม เจ้าคิดว่าเจ้าจะถูกยกขึ้นสูงเทียมฟ้าเช่นนั้นหรือ? ไม่เลย เจ้าจะถูกนำลงไปสู่แดนมรณา เพราะถ้าเกิดการอัศจรรย์ต่างๆ ในเมืองโสโดมอย่างที่ได้เกิดขึ้นในเมืองของเจ้าแล้วนั้น เมืองโสโดมก็ยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้²⁴ แต่เราบอกกับเจ้าว่า ในวันแห่งการพิพากษานั้นโทษของเมืองโสโดมก็จะเบายิ่งกว่าเมืองของเจ้า"

²⁵ในเวลานั้นพระเยซูตรัสว่า "ข้าพเจ้าขอสรรเสริญ พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ทรงซ่อนทุกสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้ที่มีความปัญญา และผู้ที่จะมีเข้าใจ และทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ให้กับเด็กเล็กๆ ทั้งหลาย²⁶ ใช่แล้ว พระบิดาเจ้าข้า เพื่อเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์²⁷ ทุกสิ่งที่ได้มอบไว้ให้แก่งานของข้าพเจ้าก็มาจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรทรงเลือกที่จะเปิดเผยให้แก่เขา

²⁸จงมาหาเราเถิด พวกท่านทุกคนที่เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก แล้วเราจะให้พวกท่านได้พักสงบ²⁹ จงรับเอาแอกของเราและเรียนรู้จากเรา เพราะเราสุภาพและถ่อมใจ แล้วท่านจะได้พบกับพักสงบสำหรับจิตใจของท่าน³⁰ เพราะแอกของเราที่ง่ายและภาระของเราที่เบา"

Chapter 12

¹ในเวลานั้น พระเยซูได้เสด็จผ่านทุ่งนาในวันสะบาโต เหล่าสาวกของพระองค์หิวและเริ่มเด็ดรวงข้าวมาแคะกิน² แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า พวกเขาจึงพูดกับพระเยซูว่า "เห็นไหม เหล่าสาวกของท่านกำลังทำสิ่งที่ถือว่าผิดกฎวันสะบาโต"

³แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านไม่เคยได้อ่านที่ดาวิดทำหรือ ตอนที่ท่านกับพวกผู้ขายที่อยู่กับท่านหิว⁴ ที่ท่านเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าซึ่งท่านได้ทำผิดธรรมเนียมปฏิบัติในการรับประทานรวมทั้งพวกที่มา与您ด้วย เพราะมีแต่พวกปุโรหิตเท่านั้นที่รับประทานแล้วนับว่าถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติ

⁵แล้วพวกท่านไม่เคยอ่านในธรรมเนียมปฏิบัติหรือว่า ในวันสะบาโต หากพวกปุโรหิตอยู่ในพระวิหารก็ถือเป็นการถูหมั่นวันสะบาโตแต่ไม่นับว่ามีความผิด⁶ แต่เรากล่าวว่าผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพระวิหารก็อยู่นี้แล้ว

⁷ถ้าพวกท่านเข้าใจว่า 'เราประสงค์ความเมตตา ไม่ใช่เครื่องสัตวบูชา' มีความหมายอย่างไร พวกท่านคงไม่กล่าวหาผู้ที่ไร้ความผิด⁸ เพราะบุตรมนุษย์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของวันสะบาโต"

⁹จากนั้นพระเยซูเสด็จออกไปจากที่นั่นและเข้าไปในธรรมศาลาของพวกเขา¹⁰ นี่แน่ะ มีชายผู้หนึ่งที่แขนลีบข้างหนึ่งอยู่ที่นี่ด้วย พวกฟาริสีถามพระเยซูว่า "การรักษาคนในวันสะบาโตถือว่าถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติหรือไม่?" เพื่อที่พวกเขาจะกล่าวโทษว่าพระองค์ทรงกระทำบาป

¹¹พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "มีใครบ้างท่ามกลางพวกท่าน หากเขามีแกะเพียงแคตัวเดียว และถ้าแกะตัวนั้นตกลงไปในหลุมลึกในวันสะบาโต แล้วเขาจะไม่พยายามจับตัวแกะแล้วยกมันออกมาจากหลุมหรือ?¹² คนหนึ่งคนยังมีความสำคัญกว่าแกะไม่ใช่หรือ ดังนั้นแล้วการทำสิ่งดีในวันสะบาโตถือว่าถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติ"

¹³แล้วพระเยซูตรัสกับชายผู้นั้นว่า "ยื่นมือของท่านมาเถิด" เขาจึงยื่นมือออก และมือข้างนั้นก็กลับหายดี เป็นเหมือนอย่างมืออีกข้างหนึ่ง¹⁴ แต่พวกฟาริสีพากันออกไปข้างนอกและครุ่นคิดแผนร้ายต่อพระองค์ พวกเขากำลังหาทางฆ่าพระองค์

¹⁵เมื่อพระเยซูทราบเรื่องนี้ พระองค์ทรงปลุกตัวออกจากที่นั่น คนจำนวนมากติดตามพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาทั้งหมดให้หาย¹⁶ พระองค์ตรัสสั่งพวกเขาไม่ให้พูดเรื่องพระองค์ให้คนอื่นรู้¹⁷ เพื่อให้เป็นจริงตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า

¹⁸"ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราที่เราได้เลือกไว้ ผู้เป็นที่รักยิ่งของเรา ผู้ที่จิตใจของเราแสนยินดี เราจะใส่วิญญาณของเราเหนือท่าน และท่านจะประกาศความยุติธรรมแก่คนต่างชาติ

¹⁹ท่านจะไม่ต่อสู้หรือร้องเสียงดัง หรือใครเลยจะได้ยินเสียงของท่านบนถนน²⁰ ท่านจะไม่หักต้นอ้อที่ข้า ท่านจะไม่ดับแสงเทียนที่ริบหรี่ จนกว่าท่านจะนำความยุติธรรมสู่ชายชนะ²¹ และที่คนต่างชาติจะมีความหวังที่แน่นอนในนามของท่าน"

²²จากนั้นมีคนพาตัวชายตาบอดและเป็นใบ้ ซึ่งถูกผีร้ายสิงมาให้พระเยซู พระองค์ทรงรักษาเขา และผลก็คือชายใบ้ผู้นั้นสามารถพูดและมองเห็นได้²³ ทุกคนต่างประหลาดใจและพูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นเชื้อสายของดาวิดใช่ไหม?"

²⁴แต่พอพวกฟาริสีได้ยินเรื่องอัศจรรย์ในครั้งนี้ พวกเขาพูดว่า "ชายผู้นี้จะไม่สามารถขับผีออกได้เลยนอกจากใช้อำนาจของเบเอลเซบูล ผู้เป็นนายของผีร้ายทั้งหลาย"²⁵ แต่พระเยซูทรงทราบถึงความคิดของพวกเขา จึงพูดกับพวกเขาว่า "ทุกอาณาจักรที่มีการแบ่งแยกกันเองก็จะถูกทำให้ร้างว่างเปล่า และทุกเมืองหรือบ้านไหนที่แบ่งแยกต่อต้านกันเองก็จะไม่อาจตั้งอยู่ได้

²⁶ถ้าเขาต้านขับไล่เขาตนเอง มันก็จะต่อต้านตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะต้องอยู่ได้อย่างไร?²⁷ และถ้าเราขับไล่ผีร้ายโดยเบเอลเซบูล แล้วพวกผู้ติดตามของพวกท่านขับไล่ได้โดยใคร? เพราะเรื่องนี้เอง พวกเขาจะเป็นผู้ตัดสินพวกท่าน

²⁸แต่ถ้าเราขับไล่ผีร้ายโดยพระวิญญาณของพระเจ้า เช่นนี้แล้วราชอาณาจักรของพระเจ้าก็ได้มาอยู่เหนือพวกท่าน²⁹ และจะมีผู้ใดที่เข้าไปในบ้านของชายที่มิเข้มแข็งและขโมยข้าวทั้งสินของเขาไปได้โดยไม่ต้องจับชายที่เข้มแข็งนั้นมัดไว้เสียก่อน? แล้วเขาจึงจะสามารถขโมยข้าวของทั้งสินจากบ้านของผู้นั้นได้³⁰ ผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายเราก็ต่อต้านเรา และผู้ที่ไม่ได้ถูกรวมไว้กับเราก็จะกระจัดกระจายไป

³¹ด้วยเหตุนี้ เรามอบพวกท่านว่า ความบาปทุกอย่างและคำมั่นประมาทของมนุษย์ทุกประการจะได้รับการยกโทษ แต่การหมิ่นประมาทพระวิญญาณจะไม่มีวันได้รับการยกโทษ³² และผู้ใดก็ตามที่พูดคำใดที่ต่อต้านบุตรมนุษย์ ก็ยังได้รับการยกโทษให้แก่เขา แต่ผู้ใดก็ตามที่พูดต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็จะไม่มีการยกโทษให้กับผู้นั้นเลย แม้ในโลกนี้หรือในสิ่งที่กำลังจะมาถึง

³³หากเป็นต้นไม้ดี ผลของมันก็จะดี หรือเป็นต้นไม้ที่ไม่ดี ผลของมันก็ไม่ดี เพราะจะรู้จักต้นไม้มั้ยได้ก็โดยผลของมัน³⁴ พวกเจ้าซาตุน่าร้าย เพราะพวกเจ้าชั่วร้ายจะพูดดีได้อย่างไร? เพราะปากย่อมพูดสิ่งที่เอ่อล้นออกมาจากใจ³⁵ คนดีย่อมพูดดีเพราะใจของเขาได้สั่งสมสิ่งดีไว้ และคนที่ชั่วร้ายที่สั่งสมความชั่วไว้ในใจก็พูดสิ่งที่ชั่วออกมา

³⁶และเรามอบพวกเจ้าว่าในวันแห่งการพิพากษา คนทั้งหลายจะต้องให้รายงานคำพูดอันไร้ผลที่พวกเขาพูดไป³⁷ พวกเจ้าจะถูกนับว่าชอบธรรม หรือพวกเจ้าจะถูกกล่าวโทษก็โดยคำพูดของพวกเขาเอง"

³⁸จากนั้นพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีบางส่วนตอบพระเยซูว่า "อาจารย์ เราหวังจะเห็นหมายสำคัญจากท่าน"³⁹ แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "คนในยุคของความชั่วร้ายและล่วงประเวณีมักเสาะหาหมายสำคัญ แต่ไม่มีหมายสำคัญใดที่จะให้ออกจากหมายสำคัญของโยนาห์ผู้เผยพระวจนะ"⁴⁰ เพราะโยนาห์อยู่ในท้องปลาใหญ่เป็นเวลาสามวันสามคืน ดังนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในใจกลางของโลกสามวันสามคืนเช่นกัน

⁴¹คนทั้งหลายจากเมืองนั้นจะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนทั้งหลายจากยุคนี้ และจะกล่าวโทษ เพราะพวกเขาสนใจด้วยคำสอนของโยนาห์ และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี่แล้ว

⁴²ราชินีแห่งทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนทั้งหลายจากยุคนี้ และจะกล่าวโทษพวกไว้และจัดระเบียบอย่างดีที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อรับฟังสติปัญญาของชาโลมอน และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งกว่าชาโลมอนก็อยู่ที่นี่แล้ว

⁴³เมื่อผีโสโครกออกจากคนไปแล้ว มันก็ผ่านไปในที่กันดารน้ำและหาแหล่งที่พัก แต่ก็ไม่พบ"⁴⁴ แล้วมันพูดว่า 'เราจะกลับไปบ้านที่เราจากมา' เมื่อกลับมา มันก็เห็นว่าบ้านปิดกวาดไว้และจัดระเบียบอย่างดี"⁴⁵ แล้วมันก็ไปพาผีร้ายมาอีกเจ็ดตนที่ชั่วร้ายยิ่งกว่ามัน และพวกมันทั้งหมดก็มาอาศัยอยู่ที่นั่น แล้วสภาพของคนที่นั่นก็ยิ่งแย่งกว่าตอนแรก คนในยุคที่ชั่วร้ายนี้ก็จะเป็นอย่างนี้แหละ"

⁴⁶เมื่อพระเยซูกำลังตรัสอยู่กับฝูงชนนั้น นี่แน่ะ มารดาของพระองค์ และพวกน้องชายของพระองค์พากันยืนอยู่ด้านนอก หาโอกาสที่จะคุยกับพระองค์"⁴⁷ บางคนบอกกับพระองค์ว่า "ดูเถิด มารดาของท่านและพวกน้องชายของท่านยืนอยู่ด้านนอก หากทางจะคุยกับท่าน"

⁴⁸แต่พระเยซูตรัสตอบคนที่บอกพระองค์ว่า "ใครคือมารดาของเราหรือ? และใครกันที่เป็นพี่น้องของเรา?"⁴⁹ แล้วพระองค์ทรงยืนพระหัตถ์ออกไปทางเหล่าสาวกของพระองค์และตรัสว่า "ดูนี้ คนเหล่านี้คือมารดาและพี่น้องของเรา"⁵⁰ เพราะผู้ที่กระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาของเราผู้ที่ประทับในสวรรค์ ก็นับว่าผู้นั้นเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"

Chapter 13

¹ในวันนั้นพระเยซูออกไปจากบ้านและนั่งอยู่ริมทะเล² ฝูงชนมากมายพากันมาห้อมล้อมรอบพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จลงเรือและประทับในนั้น ฝูงชนทั้งหมดยืนกันบนหาดทราย

³แล้วพระเยซูตรัสหลายๆ สิ่งกับพวกเขาเป็นคำอุปมา พระองค์ตรัสว่า "ดูเถิด มีชาวนาคคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ด⁴ ขณะที่เขากำลังหว่านนั้น มีบางเมล็ดที่ตกข้างริมถนน และนกก็มาจิกกินเมล็ดเหล่านั้นเสีย⁵ มีบางเมล็ดที่ตกบนดินกรวด ที่ไม่ค่อยจะมีดิน เมล็ดเหล่านั้นก็งอกขึ้นทันที เพราะดินไม่ลึกนัก⁶ แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พวกมันก็ถูกแดดเผาเสียเพราะไม่มีราก และพวกมันก็ค่อยๆ เหี่ยวเฉาตายไป

⁷เมล็ดอื่นๆ ตกลงในที่มีพืชไม้หนาม เมื่อพืชไม้หนามโตขึ้นก็คลุมเมล็ดเหล่านั้นเสีย⁸ เมล็ดอื่นๆ ที่ตกบนดินดีก็ให้ผลที่เป็นร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และสามสิบเท่าบ้าง⁹ ผู้ใดมีหูจงฟังเถิด"

¹⁰พวกสาวกเข้ามาทูลถามพระเยซูว่า "เหตุใดพระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมามากมายให้ฝูงชนฟัง?"¹¹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านได้รับสิทธิพิเศษที่จะเข้าใจถึงความลึกลับของราชอาณาจักรสวรรค์ แต่สำหรับพวกเขาไม่ได้สิทธิพิเศษนี้"¹² เพราะผู้ที่มิได้อยู่แล้ว ก็จะได้รับเพิ่มมากขึ้น และเขาจะมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มีนั้นถึงแม้สิ่งที่เขามีอยู่ก็จะถูกเอาไปเสีย

¹³ดังนั้น เราจึงพูดกับพวกเขาเป็นคำอุปมา เพราะแม้ว่าพวกเขาจะมอง พวกเขา ก็ไม่ได้เห็น และแม้ว่าพวกเขาจะฟัง พวกเขา ก็ไม่ได้ยิน หรือไม่เข้าใจได้เลย"¹⁴ จึงเป็นจริงกับพวกเขาตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า 'ขณะที่ฟังท่านจะไม่ได้ยิน แต่ท่านจะไม่มีการเข้าใจได้เลย ขณะที่กำลังมองท่านจะเห็น แต่ท่านก็ไม่มีการรู้ได้อย่างถ่องแท้

¹⁵เพราะหัวใจของคนเหล่านี้มืดบอด และพวกเขาหูตึง และพวกเขาได้ปิดดวงตาของตน ดังนั้น เขาจะมองไม่เห็นด้วยตาตนเอง หรือได้ยินด้วยหูตนเอง หรือเข้าใจด้วยใจของพวกเขาเอง ไม่เช่นนั้นแล้วเขาคงจะหันกลับมาอีกครั้งและเราจะรักษาพวกเขาให้หาย'

¹⁶แต่ดวงตาและหูของพวกเขาได้รับพระพร เพราะพวกเขาได้เห็น พวกเขาได้ยิน"¹⁷ เรามอบความจริงกับท่านว่าบรรดาผู้เผยพระวจนะและบรรดาผู้ชอบธรรมมากมายปรารถนาที่จะได้เห็นสิ่งที่ท่านเห็น แต่ก็ไม่ได้เห็น พวกเขาปรารถนาจะได้ฟังในสิ่งที่ท่านได้ยิน แต่ก็ไม่ได้ยิน

¹⁸จงฟังคำอุปมาเรื่องชาวนาผู้หว่านเมล็ดของเขาเถิด¹⁹ เมื่อผู้ใดก็ตามที่ได้ยินพระวจนะของราชอาณาจักรแต่ไม่เข้าใจในพระวจนะ มาร้ายจึงมากกว่าสิ่งที่ถูกหว่านไว้ในใจของเขาไปเสีย นี่คือเมล็ดที่ถูกหว่านริมถนน

²⁰เมล็ดที่ถูกหว่านไว้บนดินกรวดก็คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแล้วรีบไว้ด้วยความยินดีโดยทันที²¹ แต่เมื่อไม่มีรากภายในตนเอง ก็จะทนได้เพียงชั่วเวลาสั้นๆ ครั้นเกิดความยากลำบากหรือการข่มเหงขึ้นเพราะพระวจนะนั้น เขาก็จะสะดุดล้มลงโดยทันที

²²เมล็ดที่ถูกหว่านลงในที่มีไม้หนาม ก็คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแต่เพราะความกังวลของโลกนี้และความร่ำรวยอันหลอกลวงได้สะกิดกินพระวจนะ และเขาก็ไม่

เกิดผล²³เมล็ดที่ถูกหว่านลงบนดินดีคือผู้ที่ไถย่นพระวจนะแล้วเข้าใจในพระวจนะ จึงเป็นผู้ที่เกิดผลและพัฒนาขึ้น บางคนเกิดผลร้อยเท่าบ้าง บ้างก็เกิดผลหกสิบเท่า และบ้างก็เกิดผลสามสิบเท่า

²⁴พระเยซูทรงตรัสคำอุปมาอีกอย่างให้พวกเขาฟัง พระองค์ตรัสว่า "ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนชายคนหนึ่งหว่านเมล็ดดีไว้ในไร่ของตน²⁵ แต่ขณะที่คนกำลังหลับนอนอยู่นั้นเอง ศัตรูของเขาก็เข้ามาและหว่านวัชพืชไว้กับข้าวสาลีแล้วจากไป²⁶ เมื่อต้นข้าวงอกและออกดอกออกผลแล้วนั้น พวกวัชพืชก็ปรากฏด้วยเช่นกัน

²⁷พวกคนรับใช้ของเจ้าของที่นาจึงมาบอกท่านว่า 'นายท่าน ท่านไม่ได้หว่านเมล็ดข้าวที่ดีไว้ในทุ่งนาของท่านหรือ? เพราะเหตุใดจึงมีวัชพืชเกิดขึ้น?'²⁸ เจ้าของนาจึงพูดกับพวกเขาว่า 'ศัตรูได้กระทำสิ่งนี้' คนรับใช้จึงถามท่านว่า 'ท่านอยากให้เราไปถอนพวกมันออกเลยไหม?'

²⁹เจ้าของทุ่งนาตอบว่า 'ไม่ต้อง เพราะเมื่อก่อนวัชพืชออกก็จะถอนติดต้นข้าวไปด้วย³⁰ ปลดปล่อยให้ทั้งสองอย่างโตจนกระทั่งถึงเวลาเกี่ยวเก็บ ในช่วงเกี่ยวเกี่ยวเราจะไม่ถอนวัชพืชแล้วมัดพวกมันเป็นฟ่อนๆ เพื่อเผาทิ้งเสีย แต่จงเก็บข้าวสาลีไว้ในยุ้งฉางของเรา'"

³¹จากนั้นพระเยซูตรัสคำอุปมาอีกอย่างให้พวกเขาฟัง พระองค์ตรัสว่า "ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนเมล็ดฝักถั่วที่คนนำไปหว่านไว้ในนาของตน³² เมล็ดนี้เป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดจากเมล็ดทั้งหมด แต่เมื่อได้โตขึ้น กลายเป็นต้นไม้ต้นใหญ่กว่าต้นอื่นๆ ในสวน คือต้นไม้ใหญ่ที่นกในท้องอากาศมาทำรังอยู่ตามกิ่งก้านมากมาย"

³³แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาเป็นคำอุปมาอีกอย่างว่า "ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนเชื้อยีสต์ที่หญิงนางหนึ่งนำมาและผสมกับแป้งสามถ้วยตวงจนกระทั่งแป้งฟูขึ้น"

³⁴สิ่งเหล่านี้ทุกประการพระเยซูได้ตรัสกับฝูงชนเป็นเพียงคำอุปมา และหากไม่ใช่คำอุปมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ตรัสอะไรกับพวกเขา³⁵ เพื่อที่จะเป็นไปตามที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า "เราจะเปิดปากของเราพูดเฉพาะคำอุปมา เราจะพูดถึงสิ่งที่ซ่อนไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก"

³⁶จากนั้นพระเยซูทรงละฝูงชนและเสด็จเข้าไปในบ้าน สาวกของพระองค์เข้ามาหาพระองค์และกล่าวว่า "ได้โปรดอธิบายคำอุปมาของวัชพืชในทุ่งนาให้เราฟังเถิด"³⁷ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ชายผู้หว่านเมล็ดที่ดีคือบุตรมนุษย์³⁸ ทุ่งนานั้นเปรียบเหมือนโลกนี้ และเมล็ดที่ดีก็คือบรรดาบุตรทั้งหลายของราชอาณาจักร วัชพืชก็คือบรรดาบุตรของมารร้าย³⁹ และศัตรูที่ได้หว่านพวกเขาคืออัญญาชนชั่ว การเกี่ยวเกี่ยวคือจุดจบของโลกและผู้เกี่ยวเกี่ยวก็คือบรรดาทูตสวรรค์

⁴⁰เหตุฉะนั้น เมื่อได้รวบรวมเอาวัชพืชและเผาทิ้งด้วยไฟแล้ว ก็จะเป็นจุดจบของโลกนี้⁴¹ บุตรมนุษย์จะส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ไป และพวกเขาแยกสิ่งเหล่านี้ออกจากราชอาณาจักรของพระองค์รวมทั้งทุกสิ่งที่ก่อให้เกิดบาปและผู้ที่ทำความผิดบาป⁴² ซึ่งเหล่าทูตสวรรค์จะโยนทุกสิ่งนี้ลงไปในไฟที่ไม่มีวันดับ ที่ซึ่งมีการร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน⁴³ แล้วบรรดาผู้ที่ชอบธรรมจะส่องสว่างเจกเช่นดวงอาทิตย์ในราชอาณาจักรของพระบิดาของพวกเขา ผู้ที่มีหูกงฟังเกิด

⁴⁴ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนขุมทรัพย์ที่ถูกซ่อนไว้ในทุ่งนา ชายผู้หนึ่งพบขุมทรัพย์นี้และซ่อนเอาไว้ เขาจึงไปขายทุกๆ สิ่งของตนด้วยความยินดีแล้วซื้อที่นาผืนนั้น⁴⁵ อีกครั้ง ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนชายผู้หนึ่งที่เป็นพ่อค้าตามหาไข่มุกที่ล้ำค่า⁴⁶ เมื่อเขาพบไข่มุกเม็ดหนึ่งที่มีค่ามาก เขาจึงไปขายทุกสิ่งที่มีแล้วนำมาซื้อไข่มุกเม็ดนี้

⁴⁷อีกประการหนึ่ง ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนกับอวนที่ลากอยู่ในทะเล และที่ลากติดสัตว์ทะเลมาทุกชนิด⁴⁸ เมื่ออวนเต็มแล้ว ชาวประมงก็ลากอวนขึ้นไปบนหาดทราย แล้วเขาจะนั่งลงเพื่อคัดสิ่งที่ดีไว้ในถังบรรจุ ส่วนสิ่งที่ไม่ดีประโยชน์ก็จะถูกโยนทิ้งไปเสีย

⁴⁹จุดจบของโลกก็จะเป็นอย่างเดียวกัน เหล่าทูตสวรรค์จะมาและแยกคนที่ชั่วช้าออกจากผู้ที่ชอบธรรม⁵⁰ พวกเขาจะโยนคนที่ชั่วช้าลงไปในไฟที่ไม่มีวันดับ ที่ซึ่งมีการร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

⁵¹ท่านได้เข้าใจสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดหรือยัง?" เหล่าสาวกพูดกับพระองค์ว่า "เข้าใจแล้ว"⁵² จากนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "ด้วยเหตุนี้ ธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้มาเป็นสาวกของราชอาณาจักรสวรรค์ก็เป็นเช่นชายที่เป็นเจ้าของบ้าน ผู้ซึ่งนำสิ่งของทั้งเก่าและใหม่ออกมาจากคลังของตน"⁵³ แล้วเมื่อพระเยซูตรัสคำอุปมาเหล่านี้จบแล้ว พระองค์เสด็จออกไปจากที่นั่น

⁵⁴จากนั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในบริเวณบ้านเกิดของพระองค์ และสอนผู้คนในธรรมศาลาของพวกเขา ผลก็คือว่าผู้คนพากันตะลึงและพูดว่า "ชายผู้นี้ได้รับสติปัญญาและการอัศจรรย์เหล่านี้จากไหนกัน? เขาไม่ใช่ลูกช่างไม้หรือ? แม่เขาคือนางมารีย์ไม่ใช่หรือ? และพี่ชายของเขา คือยาขอบ โยเซฟ ซีโมน และยูดาส ไม่ใช่หรือ?"⁵⁶ แล้วน้องสาวของเขาก็อู้งามกลางเรานี้เองไม่ใช่หรือ? แล้วชายคนนี้ไปเอาสิ่งเหล่านี้มาจากไหนกัน?"

⁵⁷พวกเขาไม่พอใจพระเยซู แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ผู้เผยพระวจนะไม่ได้รับเกียรติจากประเทศของตนและครอบครัวของตน"⁵⁸ แล้วพระองค์ก็ไม่กระทำการอัศจรรย์ใดๆ เลยสืบเนื่องจากความไม่เชื่อของพวกเขา

¹ในเวลานั้นเอง เฮอร์โธผู้ปกครองเมืองได้ยื่นข่าวเกี่ยวกับพระเยซู²ท่านพูดกับผู้รับใช้ของท่านว่า "นี่คือยอห์นผู้ให้บัพติศมาเช่นนั้นหรือ ท่านได้เป็นขึ้นจากความตาย เพราะเช่นนี้เอง ทุกรูปภาพทั้งหลายจึงทำงานอยู่ในตัวเขา"

³เพราะเฮอร์โธได้จับตัวยอห์น มัดท่านไว้ และขังท่านไว้ในเรือนจำด้วยเหตุจากเฮอร์เดียส ซึ่งเป็นภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน⁴เพราะยอห์นพูดกับท่านว่า "เป็นการไม่ถูกต้องที่ท่านจะเอาเธอมาเป็นภรรยาของท่าน"⁵เฮอร์โธใคร่จะทำท่านเสีย แต่ด้วยความที่เขาเกรงกลัวผู้คน เพราะทุกคนทั้งหลายเห็นว่ายอห์นคือผู้เผยพระวจนะ

⁶แต่เมื่อถึงวันเกิดของเฮอร์โธ ลูกสาวของเฮอร์เดียสได้ร่ำร่ำท่ามกลางงานและทำให้เฮอร์โธพอใจมาก⁷เฮอร์โธจึงให้สัญญาเป็นคำสาบานไว้ที่จะประทานสิ่งที่เธอปรารถนาไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดก็ตามเพื่อเป็นการตอบแทน

⁸หลังจากที่ได้รับคำแนะนำจากมารดาของเธอแล้ว เธอจึงพูดว่า "โปรดประทาน ศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมาใส่บาตรเถิดนี่เถิด"⁹กษัตริย์ทรงกลัดกลุ้มกับคำขอของเธอมาก แต่เพราะคำสาบานนั้นและเพราะบรรดาคนที่มาร่วมรับประทานอาหารเย็นกับพระองค์ พระองค์จึงจำเป็นต้องสั่งให้เป็นไปตามนั้น

¹⁰พระองค์จึงส่งคนไปตัดศีรษะของยอห์นในคุก¹¹แล้วศีรษะของยอห์นจึงถูกนำไปใส่บาตรมาให้กับเธอ แล้วเธอก็นำไปให้กับมารดาของตน¹²แล้วพวกสาวกของยอห์นได้นำศพไปฝังไว้ หลังจากนั้นแล้ว พวกเขา就去บอกกับพระเยซู

¹³บัดนี้ เมื่อพระเยซูทรงรับฟังเรื่องนี้แล้ว พระองค์ทรงแยกตัวออกไปจากที่นั่นโดยประทับเรือไปยังที่เปลี่ยวแต่เพียงลำพัง เมื่อฝูงชนรู้เข้า พวกเขาออกติดตามพระองค์ไปโดยเดินออกจากเมืองไป¹⁴แล้วพระเยซูจึงเสด็จมาอยู่ต่อหน้าพวกเขา และทอดพระเนตรเห็นฝูงชนมากมาย พระองค์ทรงมีความกรุณาสงสารพวกเขา และทรงรักษาความเจ็บป่วยของพวกเขา

¹⁵ครั้นถึงเวลาเย็น เหล่าสาวกมาหาพระเยซูและทูลว่า "ที่แห่งนี้กันดารเหลือเกิน และนี่ก็เย็นมากแล้ว ปล่อยให้ฝูงชนกลับไปเพื่อเขาจะได้เข้าไปในหมู่บ้านและหาอาหารให้ตัวเองเถิด"

¹⁶แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกเขาไม่จำเป็นต้องไปไหน ท่านหาอาหารให้พวกเขารับประทานกันเถิด"¹⁷พวกเขาทูลกับพระองค์ว่า "เรามีขนมปังเพียงห้าก้อนและปลาสองตัวเท่านั้น"¹⁸พระเยซูบอกว่า "นำอาหารเหล่านั้นมาให้เรา"

¹⁹จากนั้นพระเยซูทรงรับสั่งให้ฝูงชนนั่งลงบนพื้นหญ้า พระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นต่อสวรรค์ พระองค์ทรงอวยพรแล้วหักขนมปังและให้กับเหล่าสาวก พวกสาวกก็ส่งอาหารให้กับฝูงชน²⁰พวกเขาได้รับประทานกันจนอิ่มแล้ว พวกสาวกก็เก็บอาหารที่เป็นเศษได้จนเต็มสิบสองตระกร้า²¹คนที่ทั้งหลายที่รับประทานอาหารนั้น มีผู้ชายจำนวนห้าพันคน นอกจากนั้นก็เป็นผู้หญิงและเด็ก ๆ

²²ทันใดนั้นเองพระองค์ให้สาวกขึ้นเรือและให้ข้ามฟากล่องหนำไปก่อนพระองค์ ขณะที่พระองค์ประทับส่งฝูงชนทั้งหลายให้กลับบ้านไปเพียงลำพัง²³หลังจากที่พระองค์ทรงอำลาฝูงชนแล้วนั้น พระองค์เสด็จขึ้นไปยังบนภูเขาแต่เพียงลำพังเพื่ออธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ประทับที่นั่นแต่เพียงลำพัง²⁴แต่เรือของเหล่าสาวกกำลังอยู่กลางทะเล และเกือบจะควบคุมเรือไม่ได้ และถูกคลื่นซัดเพราะกำลังกวนลมอยู่

²⁵ในเวลาใกล้รุ่ง พระเยซูเข้ามาใกล้พวกเขา ขณะที่กำลังเสด็จอยู่บนน้ำ²⁶เมื่อสาวกเห็นพระองค์กำลังเสด็จมาบนน้ำ พวกเขาตกใจกลัวและพูดว่า "นั่นคือผี" แล้วพวกเขาก็ร้องเสียงหลงด้วยความกลัว²⁷แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาโดยกันที่ว่า "จงกล้าหาญเถิด นี่เราเอง อย่ากลัวเลย"

²⁸เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าหากใช้พระองค์จริงๆ โปรดรับสั่งให้ข้าพระองค์ไปหาพระองค์บนน้ำด้วยเถิด"²⁹พระเยซูตรัสว่า "มาเถิด" ดังนั้นเปโตรจึงออกจากเรือและเดินบนน้ำเพื่อไปหาพระเยซู³⁰แต่เมื่อเปโตรเห็นว่ามึลม เขาก็กลัว ขณะที่เขากำลังจะจมลง เขาร้องเสียงดังว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วย"

³¹พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์มาจับเปโตรไว้โดยทันที และตรัสกับเขาว่า "เจ้าช่างมีความเชื่อ น้อยเสียจริง เจ้าสงสัยทำไม?"³²จากนั้นเมื่อพระเยซูและเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลงทันที³³แล้วพวกสาวกในเรือก็ขึ้นมาสักการพระเยซูและพูดว่า "พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าแน่แท้"

³⁴เมื่อพวกเขาข้ามฟากแล้ว พวกเขาได้มาถึงดินแดนเยนเนเซเรท³⁵เมื่อคนในที่นั่นจำพระเยซูได้ พวกเขาทั้งสองข้างไปยังทุกที่ในบริเวณอันใกล้ และพวกเขาก็นำคนป่วยทุกคนมาหาพระองค์ พวกเขาอ้อนวอนกับพระเยซูขอจับตรงชายฉลองของพระองค์ แล้วคนมากมายที่ได้จับตรงชายฉลองก็หายจากความเจ็บป่วย

Chapter 15

¹จากนั้น พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บางคนจากกรุงเยรูซาเล็มมาหาพระเยซู พวกเขาพูดว่า²"ทำไมพวกสาวกของท่านฝ่าฝืนประเพณีธรรมเนียมของบรรพบุรุษ? เพราะพวกเขาไม่ล้างมือเวลารับประทานอาหาร"³พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "แล้วพวกเจ้าเล่า ทำไมพวกเจ้าถึงได้ฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าเพื่อรักษากฎธรรมเนียมประเพณีของพวกเจ้าเอง?"

⁴เพราะพระเจ้าตรัสว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า' และ 'ผู้ที่พูดไม่ดีถึงบิดาหรือมารดาของตน สมควรตาย'⁵แต่พวกเจ้ากลับพูดว่า 'ผู้ใดก็ตามที่พูด

กับบิดาหรือมารดาของตนว่า "สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านจะได้รับจากเรานั้น เวลาที่ถือเป็นของถวายสำหรับพระเจ้าแล้ว"⁶ คนผู้นั้นไม่จำเป็นต้องให้เกียรติกับบิดาของตน ด้วยวิธีนี้เองที่เจ้าได้ทำให้พระวจนะของพระเจ้าเป็นโมฆะเพื่อธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเจ้า

⁷ พวกเจ้า คนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้พูดถึงพวกเจ้าไว้อย่างถูกต้องเมื่อก่อนกล่าวว่า⁸ "คนเหล่านี้ให้เกียรติแค่ลมปาก แต่หัวใจของพวกเขายังห่างไกลจากเราเหลือเกิน" พวกเขามีสถาบันเราโดยเปล่าประโยชน์เมื่อคำสั่งสอนของพวกเขาคือคำสั่งอันเกิดจากมนุษย์"

¹⁰ จากนั้นพระองค์ทรงเรียกให้ฝูงชนเข้ามาหาพระองค์และตรัสกับพวกเขาว่า "จงฟังและเข้าใจเถิด" ¹¹ "ไม่มีสิ่งใดที่เข้าทางปากแล้วจะทำให้ผู้นั้นเป็นมลทิน แต่สิ่งที่ออกมาจากปากต่างหาก ที่จะทำให้ผู้นั้นเป็นมลทิน"

¹² จากนั้นเหล่าสาวกมาหาพระเยซูและทูลว่า "พระองค์ทราบหรือไม่ว่าพวกฟาริสีไม่พอใจเมื่อได้ฟังพระองค์ตรัสเช่นนี้?" ¹³ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ถ้นไม่ทุกต้นที่พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ของเราไม่ได้ปลูกไว้ก็จะถูกลอยนวลออกไป" ¹⁴ "ปล่อยพวกเขาไปเถิด เพราะพวกเขาคือคนนำทางที่ตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอดอีกคน ทั้งสองคนก็จะตกลงไปในหลุม"

¹⁵ เปโตรตอบสนองต่อพระเยซูโดยทูลว่า "ได้โปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้พวกเราฟังเถิด" ¹⁶ พระเยซูตรัสว่า "พวกท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ?" ¹⁷ พวกท่านไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดก็ตามที่เข้าไปทางปาก ก็จะลงไปถึงท้องแล้วก็ถูกถ่ายออกลงส่วนไป?

¹⁸ "แต่สิ่งที่ออกมาจากปาก ก็ออกมาจากใจด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้คนเป็นมลทิน" ¹⁹ "เพราะจากในหัวใจเกิดเป็นความคิดที่ชั่วร้าย การฆ่าคน การผิดประเวณี การผิดศีลธรรม การขโมย การเป็นพยานเท็จ และการใส่ร้าย" ²⁰ "สิ่งเหล่านี้ต่างหากเป็นสิ่งที่ทำให้คนเป็นมลทิน แต่การกินโดยไม่ได้อ้างมือนั้น ไม่ได้เป็นเหตุทำให้คนเป็นมลทิน"

²¹ จากนั้นพระเยซูเสด็จออกไปจากที่นั่นและเข้าไปในบริเวณเขตแดนของเมืองไทโรและไซดอน ²² และดูเถิด หญิงชาวคานาอันมาจากบริเวณในแถบนั้น นางตะโกนเสียงดังว่า "โปรดมีเมตตาต่อข้าพระองค์เถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า บุตรของดาวิด ลูกสาวของข้าพระองค์กระวนกระวายเหลือเกินเพราะผีร้าย" ²³ "แต่พระองค์ไม่ได้ตรัสตอบนางเลยแม้แต่คำเดียว เหล่าสาวกของพระองค์มาและอ้อนวอนพระองค์ว่า "โปรดให้นางไปเสียเถิด เพราะนางกำลังตะโกนตามหลังพวกเรา"

²⁴ "แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "เราไม่ได้ถูกส่งมาให้แก่ผู้อื่นนอกจากบรรดาแกะที่หลงหายของอิสราเอลเท่านั้น" ²⁵ "แต่นางเข้ามาและก้มลงกราบต่อหน้าพระองค์" ²⁶ "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด" ²⁷ "พระองค์ตรัสตอบว่า "ไม่ควรที่เราจะเอาชนะมึงของบุตรของเราแล้วโยนให้คนสุนัขตัวเล็กๆทั้งหลาย"

²⁷ นางตอบว่า "ใช่แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่แม่แต่สุนัขตัวเล็กก็กินเศษอาหารที่หล่นจากโต๊ะของเจ้านายของพวกมัน" ²⁸ จากนั้นพระเยซูตรัสตอบนางว่า "หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าช่างยิ่งใหญ่ยิ่งนัก จงเป็นไปตามที่เจ้าหวังไว้เถิด" แล้วลูกสาวของนางก็หายดีในเวลาสั้น

²⁹ พระเยซูเสด็จออกจากที่นั่นและไปใกล้ๆ กับทะเลกาลิลี จากนั้นพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาและประทับที่นั่น ³⁰ "ฝูงชนจำนวนมากมาหาพระองค์ พวกเขาพากันทั้งคนพิการ คนตาบอด คนใบ้ คนง่อยและคนอื่นๆ ที่เจ็บป่วยมาหาพระองค์ พวกเขาพาคนมายังพระบาทของพระเยซู และพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย" ³¹ "ดังนั้นฝูงชนจึงอัศจรรย์ใจที่ได้เห็นคนใบ้พูดได้ คนง่อยได้หายดี คนพิการเดินปกติ และคนตาบอดสามารถมองเห็นได้ พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าของอิสราเอล"

³² พระเยซูทรงเรียกเหล่าสาวกมาหาพระองค์และพูดว่า "เราเห็นอกเห็นใจฝูงชนเหลือเกิน เพราะพวกเขาดำรงอยู่กับเรามาสามวันแล้ว และไม่มีอะไรให้รับประทาน" ³³ "เราไม่อยากให้พวกเขากลับไปท้องที่ซึ่งยังไม่ได้รับประทานอะไร เพื่อที่พวกเขาจะไม่เป็นลมในระหว่างทาง" ³⁴ "เหล่าสาวกพูดกับพระองค์ว่า "แล้วเราจะหาขนมปังมากพอสำหรับฝูงชนจำนวนมากเช่นนี้ได้จากที่ก้นถาดอาหารเช่นนี้ได้อย่างไรกัน?" ³⁵ "พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ท่านมีขนมปังกี่ก้อน?" พวกเขาตอบ "เจ็ดก้อนและมีปลาตัวเล็กๆ สองสามตัว" ³⁶ จากนั้นพระเยซูทรงสั่งให้ฝูงชนนั่งลงบนพื้น

³⁶ "พระองค์รับเอาขนมปังเจ็ดก้อนและปลา หลังจากที่ได้โมทนาขอบพระคุณแล้ว พระองค์ทรงหักขนมปังและประทานให้กับเหล่าสาวก พวกเขาพากันส่งให้กับฝูงชน" ³⁷ "คนทั้งปวงได้รับประทานกันจนอิ่ม และพวกเขาเก็บรวบรวมอาหารที่เหลืออยู่จากที่หักเป็นเศษก็ได้เจ็ดตระกร้าเต็ม คนทั้งหลายที่ได้รับประทานอาหาร" ³⁸ "มีผู้ชายจำนวนสี่พันคน นอกจากนั้นก็เป็นผู้หญิงและเด็ก" ³⁹ จากนั้นพระเยซูทรงให้ฝูงชนกลับไป แล้วทรงขึ้นเรือและไปยังเขตแดนเมืองมาคาตาม

Chapter 16

¹ พวกฟาริสีและพวกสะดูสีมาหาและทดสอบพระองค์ โดยขอให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากท้องฟ้า² แต่พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "เมื่อถึงเวลาเย็น พวกเจ้าจะพูดว่า 'อากาศดี เพราะท้องฟ้าเป็นสีแดง'

³ และในตอนเช้าพวกเจ้าจะพูดว่า 'วันนี้อากาศไม่แจ่มใส เพราะท้องฟ้าสีแดงและมีดครีမ်' พวกเจ้ารู้ว่าควรจะแปลความหมายของลักษณะท้องฟ้าอย่างไร แต่พวกเจ้าไม่สามารถแปลความหมายของหมายสำคัญของเวลาทั้งหลายได้" ⁴ "คนในยุคที่ชั่วร้ายและผิดประเวณีได้แสวงหาแต่หมายสำคัญ แต่จะไม่มีหมายสำคัญใดเกิดขึ้นนอกจากหมายสำคัญของโยนาห์" จากนั้นพระองค์เสด็จจากพวกเขาไปยังที่อื่น

⁵ เหล่าสาวกได้ข้ามมายังอีกฟากหนึ่งแล้ว แต่พวกเขาลืมนำขนมปังมา⁶ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "จงเอาใจใส่และระวังเสียสดีจากพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

เกิด"⁷พวกสาวกจึงหาเหตุผลท่ามกลางตนเองว่า "เพราะพวกเราไม่ได้นำขนมปังมา"⁸พระเยซูทรงทราบถึงเรื่องนี้และตรัสว่า "พวกท่านผู้มีความเชื่อเล็กน้อยทำไมจึงคิดกันเองและพูดว่าเป็นเพราะพวกท่านไม่ได้นำขนมปังมากันเล่า?"

⁹พวกท่านยังไม่เข้าใจหรือจำได้อีกหรือว่า ขนมปังห้าก้อนสำหรับคนห้าพันคน และพวกท่านเก็บรวบรวมกันได้กี่ตระกร้า?¹⁰ หรือขนมปังเจ็ดก้อนสำหรับคนสี่พันคน และพวกท่านได้เก็บรวบรวมที่เหลือได้กี่ตระกร้า?

¹¹แล้วพวกท่านจะยังไม่เข้าใจกันอีกหรือ ว่าเราไม่ได้พูดถึงขนมปังกับพวกท่าน? จงเอาใจใส่และระวังเชื่อยัสต์จากพวกฟาริสีและสะดูสีเกิด"¹²จากนั้นพวกเขาจึงเข้าใจว่าพระองค์ไม่ได้บอกพวกเขาให้ระวังเชื่อยัสต์ในขนมปังแต่ให้ระวังคำสอนจากพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

¹³บัดนี้ เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงพื้นที่ของเมืองซีซารียาฟิลิปปี พระองค์ตรัสถามสาวกว่า "คนพูดกันว่าบุตรมนุษย์คือผู้ใด?"¹⁴พวกเขาตอบว่า "บ้างก็บอกว่า เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา บ้างก็ว่าคืออิสยาห์ และคนอื่น ๆ ก็ว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นผู้เผยพระวจนะท่านใดท่านหนึ่ง"¹⁵พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "แต่พวกท่านว่าเราเป็นใคร?"¹⁶เปโตรทูลตอบว่า "พระองค์คือพระคริสต์ พระบุตรแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่"

¹⁷พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านได้รับพระพร ซิโมน บุตรโยนาห์ เพราะด้วยเนื้อหนังและเลือดก็ไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่านได้ แต่เป็นพระบิดาของเราผู้ประทับอยู่ในฟ้าสวรรค์"¹⁸เราบอกลกับท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เอง เราจะสร้างคริสตจักรของเราขึ้น ประตูแห่งความตายไม่อาจมีอำนาจเหนือท่านได้เลย

¹⁹เราจะให้กุญแจต่างๆ สำหรับราชอาณาจักรสวรรค์กับท่าน สิ่งใดก็ตามที่ท่านจะผูกมัดบนโลกก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ด้วย และสิ่งใดก็ตามที่ท่านอนุญาตบนโลกนี้ก็จะอนุญาตในสวรรค์ด้วย"²⁰จากนั้นพระเยซูสั่งห้ามไม่ให้พวกสาวกบอกใครเลยว่าพระองค์คือพระคริสต์

²¹นับจากเวลานั้น พระเยซูทรงเริ่มบอกพวกสาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะต้องเสด็จไปที่เยรูซาเล็ม ถูกรักขกับสิ่งต่างๆ ด้วยมือของผู้อาวุโส และพวกหัวหน้านักโรหิต และพวกธรรมาจารย์ พระองค์จะทรงถูกฆ่าตาย และจะถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตายในวันที่สาม"²²จากนั้นเปโตรพาพระองค์ไปคุยเป็นการส่วนตัวและตำหนิพระองค์ว่า "ขอให้สิ่งนี้ห่างไกลไปจากพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้า อย่าให้สิ่งนี้เกิดขึ้นกับพระองค์เลย"²³แต่พระเยซูทรงหันมาและตรัสกับเปโตรว่า "จงไปให้พ้น เจ้าซาตาน เจ้าเป็นสิ่งกีดขวางเรา เพราะเจ้าไม่ได้ใส่ใจต่อสิ่งที่ เป็นของพระเจ้า แต่เฉพาะสิ่งที่ เป็นของมนุษย์"

²⁴จากนั้นพระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า "ถ้าผู้ใดปรารถนาจะตามเรามา เขาจะต้องปฏิเสธตนเอง แบกเอากางเขนของตนและติดตามเรา"²⁵เพราะผู้ใดที่ต้องการจะรักษาชีวิตของตนไว้ก็จะสูญเสียชีวิตนั้น และผู้ใดที่ยอมสูญเสียชีวิตเพื่อประโยชน์ของเรา ก็จะพบชีวิตนั้น"²⁶เพราะจะมีประโยชน์อันใดสำหรับเขาในเมื่อเขาได้รับโลกนี้ทั้งโลกแต่ต้องสูญเสียชีวิตของตนเอง? แล้วเขาจะยอมแลกกับสิ่งใดได้เพื่อจะได้ชีวิตของตนคืนมา?

²⁷เพราะบุตรมนุษย์จะมาพร้อมกับพระสิริของพระบิดากับทูตสวรรค์ของพระองค์ จากนั้นพระองค์จะทรงให้ตามการกระทำของแต่ละคน"²⁸เราบอกความจริงว่า จะมีพวกท่านบางคนที่จะยืนอยู่โดยที่ไม่ได้สัมผัสถึงความตายเลยจนกระทั่งเขาได้เห็นบุตรมนุษย์มาพร้อมกับราชอาณาจักรของพระองค์"

Chapter 17

¹หกวันต่อมาพระเยซูทรงพาเปโตร และยากอบ และยอห์นผู้ซึ่งเป็นน้องชายของยากอบขึ้นไปบนภูเขา²พระกายของพระองค์ได้ถูกทำให้เปลี่ยนไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา พระพักตร์ของพระองค์ส่องแสงราวกับดวงอาทิตย์ และฉลองของพระองค์ดุจดั่งแสงโชติช่วง

³ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์มาปรากฏต่อหน้าพวกเขา พุดคุยอยู่กับพระเยซู⁴เปโตรทูลพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการดีเหลือเกินที่เราอยู่ที่นี้ หากพระองค์ปรารถนา ข้าพระองค์จะสร้างเพิงสามหลังที่นี่ หลังหนึ่งเป็นของพระองค์ อีกหลังหนึ่งเป็นของโมเสส และอีกหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์"

⁵ขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้นเอง เมฆที่เจิดจ้าก็ดับบังพวกเขา และดูเถิด มีเสียงจากเมฆก้องขึ้นพูดว่า "นี่คือบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราพอใจมาก จงฟังท่านเถิด"⁶เมื่อพวกสาวกได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็ก้มตัวลงกับพื้นดินและหวาดกลัวอย่างมาก⁷พระเยซูเสด็จมาแต่ต้องตัวพวกเขาและตรัสว่า "จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย"⁸แล้วพวกเขาจึงเงยหน้าขึ้นแต่ไม่มีเห็นผู้ใดนอกจากพระเยซูเท่านั้น

⁹เมื่อพวกเขาลงมาจากบนภูเขา พระเยซูทรงกำชับพวกเขาว่า "อย่าบอกให้ใครรู้เรื่องนี้มีบัดนี้จนกว่าบุตรมนุษย์จะถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตายเสียก่อน"¹⁰พวกสาวกทูลถามพระองค์ว่า "ทำไมพวกธรรมาจารย์จึงพูดว่าเอลียาห์ต้องมาก่อน?"

¹¹พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เอลียาห์จะมาและฟื้นฟูทุกสิ่งแต่"¹²แต่เราบอกพวกท่านว่า เอลียาห์ได้มาแล้ว แต่พวกเขาไม่รู้ว่าเป็นท่าน แต่พวกเขากระทำตามใจชอบต่อท่านผู้นั้น ท่านเองเถิดว่าบัดนี้ บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์อยู่ในมือของพวกเขา"¹³แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่าผู้ที่พระเยซูตรัสถึงคือยอห์นผู้ให้บัพติศมา

¹⁴เมื่อพวกเขาได้มาถึงเหล่าฝูงชนแล้ว ชายคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุณเข้าต่อหน้าพระองค์และพูดว่า"¹⁵องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดเมตตาบุตรชายของข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะเขาเป็นโรคลมบ้าหมูและทนทุกข์สาหัสเหลือเกิน เพราะเขามักจะตกไปในไฟหรือน้ำ"¹⁶ข้าพเจ้าได้นำเขามาหาเหล่าสาวกของพระองค์ แต่พวกเขาไม่สามารถรักษาให้หายได้"

¹⁷พระเยซูตรัสตอบว่า "คนในยุคแห่งความไม่เชื่อและเสื่อมทรามเอ๋ย เราจะต้องอยู่กับพวกเจ้าไปอีกนานเท่าใด? เราจะต้องทนพวกเจ้าไปอีกนานเท่าใด? จงนำเขามาหาเราเถิด"¹⁸พระเยซูทรงกระหนาบวิญญาณชั่วนั้น และมีมือออกมาจากตัวเขา แล้วเด็กชายคนนั้นก็ได้รับการรักษาให้หายในเวลาไม่นาน

¹⁹จากนั้นพวกสาวกมาหาพระเยซูเป็นการส่วนตัวและกล่าวว่า "ทำไมพวกเราจึงขับไล่มันออกไปไม่ได้?"²⁰พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เพราะพวกท่านมีความเชื่อน้อย เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าหากพวกท่านมีความเชื่อแม้เพียงเล็กน้อยเทียบเท่ากับเมล็ดผักกาด พวกท่านก็สามารถสั่งภูเขาลูกนี้ว่า 'จงย้ายออกจากที่นี่เพื่อไปที่โน่น' มันก็จะย้ายไปและไม่มีสิ่งใดเลยที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพวกท่าน"²¹แต่วิญญาณชั่วชนิดนี้ไม่สามารถขับออกได้จนจากการอธิษฐานและอดอาหาร

²²ขณะที่พวกเขายังคงอยู่ที่กาสิลี พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "บุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของคนทั้งหลาย"²³และพวกเขาก็จะฆ่าพระองค์ และในวันที่สามพระองค์ก็จะเป็นขึ้นจากความตาย" พวกสาวกก็พากันเศร้าใจ

²⁴เมื่อพวกเขามาถึงเมืองคาเปอร์นาอุม มีชายผู้หนึ่งที่เก็บคำบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรและพูดว่า "อาจารย์ของท่านไม่จ่ายค่าบำรุงพระวิหารหรือ?"²⁵เปโตรตอบว่า "จ่าย" แต่เมื่อเปโตรเข้าไปในบ้าน พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านคิดว่าอย่างไร ซีโมน? บรรดาภคมนตรีบนโลกนี้ควรจะได้เก็บภาษีหรือเงินบำรุงจากใคร? จากบรรดาโอรสของตนเองหรือจากคนอื่น?"

²⁶เมื่อเปโตรกล่าวว่า "จากคนอื่น" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "แสดงว่าบรรดาโอรสก็ได้รับการยกเว้น"²⁷แต่เพื่อที่พวกเขาจะไม่ทำให้คนเก็บภาษีต้องทำบาป จงออกไปตกปลาที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรก จงเปิดปากของมัน แล้วท่านจะพบเหรียญหนึ่งเซเล จงนำไปให้กับคนเก็บภาษีสำหรับเราและสำหรับท่าน"

Chapter 18

¹ในเวลาเดียวกันนั้นเองพวกสาวกเข้ามาหาพระเยซูและกล่าวว่า "ใครคือผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในราชอาณาจักรสวรรค์?"²พระเยซูทรงเรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมาหาพระองค์ และให้เด็กคนนั้นนั่งลงท่ามกลางพวกเขา พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า นอกจากพวกท่านจะเป็นเหมือนเด็กน้อยคนนี้ พวกท่านก็จะไม่มีทางเข้าไปในราชอาณาจักรสวรรค์ได้เลย

⁴เพราะผู้ใดก็ตามที่ถ่อมใจเหมือนเด็กน้อยคนนี้ คนนั้นก็จะเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในราชอาณาจักรแห่งสวรรค์⁵และผู้ใดที่ยอมรับเด็กเล็กๆ เช่นนี้ในนามของเรา เขาก็ยอมรับเราด้วย⁶แต่ผู้ใดก็ตามที่เป็นเหตุให้เด็กเล็กๆ เหล่านี้ที่เชื่อในเราต้องทำบาป การที่เขาหันไม่แบกถ่วงคอของเขาให้มลงไปในที่ลึกของทะเลเสียก็ยิ่งจะดีกว่า

⁷วิบัติแก่โลกนี้เนื่องจากหินสะดุดทั้งหลาย เพราะจำเป็นที่หินสะดุดเหล่านั้นจะเกิดขึ้น แต่วิบัติแก่ผู้คนที่ทำให้หินสะดุดเกิดขึ้น⁸หากมือหรือเท้าของพวกท่านเป็นเหตุให้พวกท่านทำบาป จงตัดมันทิ้งเสียและขว้างออกไปให้ไกลจากพวกท่าน เพราะจะดีกว่าสำหรับพวกท่านที่ได้เข้าสู่การมีชีวิตอย่างคนพิการหรือขาเสีย แทนที่จะถูกโยนลงไปในไฟนรกทั้งๆ ที่ยังมีมือหรือเท้าครบทั้งสองข้าง

⁹ถ้าดวงตาของพวกท่านเป็นเหตุให้พวกท่านสะดุด จงควักตานี้ออกและทิ้งไปให้ไกลจากพวกท่านเสีย เพราะจะดีกว่าสำหรับพวกท่านที่ได้เข้าสู่การมีชีวิตด้วยตาข้างเดียวแทนที่จะถูกโยนลงไปในไฟนรกทั้งๆ ที่ยังมีตาครบทั้งสองข้าง

¹⁰พวกท่านอย่าดูถูกผู้เล็กน้อยเพียงเช่นนี้เลย เพราะเราบอกพวกท่านว่าในสวรรค์เหล่าทูตสวรรค์ของพวกเขาคอยเฝ้าดูอยู่ต่อพระพักตร์ของพระบิดาผู้ประทับในฟ้าสวรรค์¹¹เพราะบุตรมนุษย์มาเพื่อรับใช้ผู้ที่เล็กน้อยเหล่านี้

¹²พวกท่านคิดว่าอย่างไร? ถ้าหากผู้หนึ่งมีแกะหนึ่งร้อยตัว และมีตัวหนึ่งที่หลงหายไป เขาจะไม่ทิ้งทั้งเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้บนภูเขาและออกตามหาตัวหนึ่งที่หลงทางไปหรือ?¹³และถ้าเขาพบมันแล้ว เราบอกความจริงกับท่านว่า เขาผู้นั้นก็จะยินดีเพราะแกะตัวนั้นมากกว่าเพราะอีกเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หลงหายไป¹⁴ในทำนองเดียวกันนี้ พระบิดาของพวกท่านในฟ้าสวรรค์ไม่ปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเช่นนี้สักคนหนึ่งพินาศเลย

¹⁵ถ้าหากพี่น้องของพวกท่านทำบาปต่อพวกท่าน จงไปบอกความผิดนั้นกับเขาเพียงลำพัง ถ้าเขาฟังพวกท่าน พวกท่านก็จะได้รับพี่น้องคนหนึ่งคืนกลับมาดังเดิม¹⁶แต่ถ้าเขาไม่ฟังพวกท่าน ให้พาพี่น้องคนอื่นไปอีกหนึ่งหรือสองคน เพื่อสามารถรับรองคำพูดได้โดยปากของสองคนหรือสามคนนั้น

¹⁷และถ้าหากเขายังไม่ฟังพวกเขาอีกนั้น จงนำเรื่องนี้ไปแจ้งต่อคริสตจักร ถ้าหากเขาปฏิเสธที่จะฟังคริสตจักร ก็ให้เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษีสำหรับพวกท่าน

¹⁸เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านสั่งห้ามบนโลกนี้ก็จะถูกสั่งห้ามในสวรรค์ และสิ่งใดก็ตามที่พวกท่านอนุญาตในโลกนี้ก็จะถูกอนุญาตในสวรรค์¹⁹ยิ่งไปกว่านั้น เราบอกพวกท่านว่า หากมีสองคนในพวกท่านเห็นพ้องต้องกันบนโลกนี้ในสิ่งที่พวกเขาขอ ก็จะเป็นไปตามนั้นสำหรับพวกเขาโดยพระบิดาผู้ประทับในฟ้าสวรรค์²⁰เพราะที่ซึ่งสองหรือสามคนได้รวมกัน ในนามของเรา เรา ก็จะอยู่ท่ามกลางพวกเขาในที่นั้น"

²¹จากนั้นเปโตรมาและทูลต่อพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ควรจะยกโทษให้กับพี่น้องที่กระทำความผิดต่อข้าพระองค์บ่อยแค่ไหน? จนครบเจ็ดครั้งหรือ?"²²พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกพวกท่านว่า ไม่เพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่จนกระทั่งเจ็ดสิบคูณเจ็ด

²³ เหตุเพราะราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งที่ต้องการปิดบัญชีกับพวกผู้รับใช้ของพระองค์²⁴ เมื่อพระองค์เริ่มที่จะปิดบัญชีนั้น กาสผู้หนึ่งที่กำลังหนีหนึ่งหมื่นตะลันต์ถูกนำตัวมาหาพระองค์²⁵ แต่เพราะเขาไม่มีทางที่จะจ่ายหนี้ได้ เจ้านายจึงรับสั่งให้ขายกาสนั้นเสีย รวมทั้งภรรยาและลูกๆ และทุกๆ สิ่งที่เขา มี และเพื่อที่จะจ่ายหนี้ให้หมดได้

²⁶ ดังนั้นกาสผู้นั้นก็ล้มลงแทบพื้น คุณเข้ากราบต่อหน้าพระองค์ และพูดว่า "เจ้านายเจ้าข้า ได้โปรดส่งสารข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะจำycinให้ท่านทุกสิ่ง"²⁷ ดังนั้นเจ้านายของกาสผู้นั้นจึงปล่อยตัวเขาไปและยกหนี้ให้ เพราะเจ้านายมีความเมตตาสงสาร

²⁸ แต่กาสผู้นั้นออกไปข้างนอกและพบเพื่อนกาสด้วยกันอีกคนหนึ่งที่เป็นหนี้เขาหนึ่งร้อยเหรียญเดนาเรียน เขาจึงจับกาสคนนั้น ลากคอไปและพูดว่า 'จ่ายหนี้ที่ค้างไว้ให้ข้า'²⁹ แต่กาสผู้นั้นล้มลงตรงหน้าและวิงวอนเขาว่า 'ได้โปรดมีเมตตาต่อข้าเถิด แล้วข้าจะจำycinให้'

³⁰ แต่กาสคนแรกปฏิเสธ และเขาจับตัวเพื่อนกาสคนนั้นไปขังไว้ในคุก จนกว่าเพื่อนกาสจะจำycinในสิ่งที่ติดค้างอยู่ได้³¹ เมื่อเพื่อนกาสคนอื่นๆ เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาก็โกรธมาก พวกเขามาและบอกเจ้านายในทุกสิ่งที่เกิดขึ้น

³² จากนั้นเจ้านายของกาสผู้นั้นก็เรียกเขามา และพูดกับเขาว่า 'เจ้ากาสผู้ชั่วช้า เราได้ยกหนี้ให้เจ้าทั้งหมดเพราะเจ้าวิงวอนต่อเรา'³³ เจ้าไม่ควรหรือที่จะมีเมตตาให้กับเพื่อนกาสของเจ้าด้วย ในเมื่อเราเองก็มีเมตตาเราได้ยก'

³⁴ เจ้านายของเขาโกรธมากและมอบเขาไว้ให้กับคนที่ที่รุกรานเขาจนกว่าเขาจะจ่ายครบในทุกสิ่งที่เขาติดหนี้ไว้³⁵ ดังนั้นพระบิดาในฟ้าสวรรค์ก็จะทำอย่างเดียวกันกับพวกท่าน ถ้าหากพวกท่านไม่ยอมยกโทษให้กับพี่น้องของท่านจากใจของพวกท่านเอง"

Chapter 19

¹ ครั้นเมื่อพระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จออกจากกาลิลี และมาอยู่ในบริเวณเขตแดนของแคว้นยูเดียตรงอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน² ผู้คนจำนวนมากได้ติดตามพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาที่นั่น

³ พวกฟาริสีมาหาพระองค์ ทดสอบพระองค์โดยพูดกับพระองค์ว่า "เป็นเรื่องที่ถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติหรือไม่ ถ้าชายผู้หนึ่งจะหย่ากับภรรยาของเขาไม่ว่าด้วยกรณีใดก็ตาม?"⁴ พระเยซูตรัสตอบว่า "พวกท่านไม่ได้อ่านหรือ ที่พระองค์ผู้สร้างพวกเขาตั้งแต่แรกเริ่มได้สร้างชายและหญิงให้คู่กัน?

⁵ และพระองค์ผู้ที่สร้างพวกเขาก็ได้ตรัสว่า 'ด้วยเหตุนี้เองผู้ชายจึงต้องละบิดามารดาของตนและไปผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับภรรยาของเขา แล้วทั้งคู่ก็จะเป็นเนื้อเดียวกัน'⁶ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อเดียวกัน เพราะเหตุนี้ ผู้ที่พระเจ้าทรงผูกพันไว้ต่อกันแล้วนั้น อย่าให้ผูใดไปแยกเขาจากกันเลย"

⁷ พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "แล้วทำไมโมเสสจึงสั่งให้พวกเรามอบใบหย่าและไถ่ภรรยาไปได้?"⁸ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เพราะหัวใจที่แข็งกระด้างของพวกท่าน โมเสสจึงยอมให้พวกท่านหย่ากับภรรยาของพวกท่านได้ แต่นับตั้งแต่แรกเริ่มไม่ได้เป็นเช่นนี้เลย เราบอกกับพวกท่านว่า ผู้ใดก็ตามที่หย่ากับภรรยาออกจากเหตุเพราะการผิดศีลธรรม แล้วไปแต่งงานกับผู้อื่น ก็ถือว่าผิดประเวณี และถ้าชายใดที่แต่งงานกับหญิงที่หย่าแล้วนั้น ก็ถือว่าผิดประเวณีเช่นกัน"

¹⁰ เหล่าสาวกทูลพระเยซูว่า "ถ้าในกรณีนี้ที่เกิดขึ้นระหว่างชายคนหนึ่งกับภรรยาของตนแล้ว การแต่งงานก็ไม่ได้เลย"¹¹ แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ไม่ใช่ว่าทุกคนจะรับคำสอนเช่นนี้ได้ แต่มีเพียงผู้ที่ได้รับอนุญาตเท่านั้นจึงจะรับได้"¹² เพราะมีผู้ที่เป็นแบบชนที่มาจากแต่เกิดจากท้องมารดา และก็มีผู้ที่แบบชนที่อันเกิดจากมนุษย์ และมีผู้ที่ทำให้ตนเองเป็นแบบชนที่เพื่อประโยชน์ของราชอาณาจักรสวรรค์ ผู้ใดที่สามารถรับเอาคำสอนเช่นนี้ได้ ก็ให้เขาได้รับเอาเถิด"

¹³ จากนั้นมีเด็กเล็กๆ บางคนที่ถูกนำมาหาพระองค์เพื่อที่จะให้พระองค์วางพระหัตถ์บนพวกเขาและอธิษฐานเพื่อ แต่พวกสาวกสั่งห้ามพวกเขา¹⁴ แต่พระเยซูตรัสว่า "จงให้เด็กเล็กๆ เข้ามาเถิด อย่าห้ามพวกเขาที่จะมาหาเราเลย เพราะราชอาณาจักรสวรรค์ก็เป็นของเด็กเล็กๆ เหล่านี้"¹⁵ และพระองค์จึงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนพวกเขา แล้วจากนั้นพระองค์ก็เสด็จออกไปจากที่นั่น

¹⁶ ดุเถิด มีชายคนหนึ่งมาหาพระเยซูและพูดว่า "อาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องกระทำให้สิ่งใดอันใดจึงจะได้มีชีวิตอันเป็นนิรันดร์?"¹⁷ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าไม่ท่านจึงถามเราว่าสิ่งสิ่งดี? มีเพียงอย่างเดียวที่เป็นสิ่งดี แต่ถ้าท่านอยากจะทำเข้าสู่การมีชีวิต จงรักษาพระบัญญัติเถิด"

¹⁸ ชายคนนั้นพูดกับพระองค์ว่า "พระบัญญัติประการใดเล่า?" พระเยซูตรัสว่า "อย่าฆ่าคน อย่าผิดประเวณี อย่าขโมย และอย่าเป็นพยานเท็จ"¹⁹ จงให้เกียรติบิดามารดาของตน และรักเพื่อนบ้านเหมือนที่รักตนเอง"

²⁰ ชายหนุ่มคนนั้นทูลกับพระองค์ว่า "สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าทำตามอยู่แล้ว ยังมีอะไรอีกที่ข้าพเจ้าต้องทำ?"²¹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าท่านหวังที่จะดีพร้อม จงไปขายสิ่งทั้งปวงที่ท่านมี และแจกจ่ายให้แก่คนยากไร้ ซึ่งท่านจะมีขุมทรัพย์อยู่ในสวรรค์ แล้วจงมาติดตามเรา"²² แต่เมื่อชายหนุ่มคนนั้นได้ยินที่พระเยซูตรัสกับเขา เขาออกไปอย่างเศร้าโศก เพราะเขาเป็นผู้ที่มีทรัพย์สินมากมาย

²³พระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า "เราบอกความจริงกับท่านว่า หากเหลือเกินที่คนร่ำรวยคนหนึ่งจะเข้าสู่ราชอาณาจักรสวรรค์²⁴ เราบอกกับท่านอีกประการหนึ่งว่า อุจจาระหนึ่งลอดผ่านรูเข็มได้ง่ายยิ่งกว่าที่คนร่ำรวยคนหนึ่งจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า"

²⁵เมื่อพวกสาวกได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็ยิ่งและพูดว่า "ใครกันเล่าที่จะรอดได้?"²⁶ พระเยซูมองที่พวกเขาและตรัสว่า "ยากที่จะเป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว ทุกสิ่งล้วนเป็นไปได้ทั้งนั้น"²⁷ จากนั้นเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า "ดูสิ เราได้ทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระองค์ แล้วเราจะได้รับอะไร?"

²⁸พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกท่านที่ได้ติดตามเรา ในโลกใหม่เมื่อบุตรมนุษย์ประทับอยู่บนบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์แล้ว พวกท่านก็จะนั่งอยู่บนบัลลังก์ทั้งสิบสองเผ่า เพื่อพิพากษาเผ่าทั้งสิบสองเผ่าของอิสราเอล

²⁹ทุกๆ คนที่ได้ละบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง บิดามารดา บุตรทั้งหลาย หรือที่ดิน เพื่อนามของเรา ก็จะได้รับเป็นร้อยเท่าและเป็นเจ้าของชีวิตอันเป็นนิรันดร์³⁰ แต่มีหลายคนที่เป็นพวกแรกก็จะกลายเป็นพวกสุดท้าย และหลายคนที่เป็นพวกสุดท้ายก็จะกลายเป็นพวกแรก

Chapter 20

¹เพราะราชอาณาจักรสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของที่ดินที่ออกไปหาคนงานทำสวนองุ่นของเขาตั้งแต่เช้าตรู่² หลังจากที่เขาได้ตกลงค่าจ้างกับพวกคนงานคือหนึ่งเหรียญเดนาเรียนต่อวันแล้ว เขาก็ให้คนงานเหล่านั้นไปที่สวนองุ่นของเขา

³เขาออกไปอีกในช่วงเก้าโมงและเห็นพวกคนงานที่ยืนอยู่เฉยๆ ในตลาด⁴ เขาจึงบอกกับคนเหล่านั้นว่า 'พวกท่านด้วย จงไปที่สวนองุ่น และเราจะให้ค่าจ้างกับพวกท่านอย่างสมควร' ดังนั้นพวกเขาจึงออกไปทำงาน

⁵อีกครั้งหนึ่ง เขาออกไปราวๆ เก้าและบ่ายสาม และทำเหมือนเดิม⁶ พอตอนห้าโมงเย็น เขาก็ออกไปอีกและเห็นคนอื่นยังว่างงานอยู่ เขาจึงพูดว่า 'ทำไมพวกท่านจึงยืนที่นี่ไม่มีอะไรทำทั้งวันอย่างนี้?'⁷ พวกเขาจึงตอบว่า 'เพราะไม่มีใครจ้างพวกเรา' เขาจึงพูดกับคนเหล่านั้นว่า 'พวกท่านจงไปที่สวนองุ่นด้วยเช่นกัน'

⁸เมื่อถึงเวลาเย็น เจ้าของไร่ลงพบผู้จัดการของตนว่า 'เรียกคนงานทั้งหลายมาและจ่ายค่าจ้างให้กับพวกเขา เรียงลำดับจากคนที่มาหลังสุดไปจนถึงคนแรก'⁹ เมื่อคนงานที่ถูกจ้างในช่วงห้าโมงเย็นมา พวกเขาแต่ละคนได้รับหนึ่งเหรียญเดนาเรียน¹⁰ เมื่อพวกคนงานกลุ่มแรกมา พวกเขาคิดว่าตนเองจะได้รับค่าจ้างที่มากกว่านั้น แต่พวกเขาได้รับหนึ่งเหรียญเดนาเรียนด้วยเช่นกัน

¹¹เมื่อพวกเขาได้รับค่าจ้างแล้ว พวกเขาก็พรีำกับกับเจ้าของสวน¹² พวกเขาพูดว่า 'คนงานที่มาทีหลังทำงานได้เพียงแค่ชั่วโมงเดียว แต่ท่านก็ให้พวกเขาเท่ากับพวกเรา ซึ่งพวกเราทำงานทั้งวันแล้วยังต้องทนแดดร้อนๆ ด้วย'

¹³แต่เจ้าของได้ตอบโดยพูดกับคนหนึ่งของพวกเขาว่า 'เพื่อนเอ๋ย เราไม่ได้ทำอะไรผิดเลย ท่านไม่ได้ตกลงกับเราว่าหนึ่งเหรียญเดนาเรียนหรือ?'¹⁴ จงเอาสิ่งที่ เป็นของท่านและกลับไปตามทางของท่านเถิด เราเลือกที่จะให้ค่าจ้างคนงานกลุ่มสุดท้ายเท่าๆ กับที่เราให้กับท่าน

¹⁵เป็นสิทธิของเราที่จะทำตามที่เราอยากทำกับทรัพย์สินของเราไม่ใช่หรือ? หรือท่านมองด้วยแวตตาใจอาเพราะเราเป็นคนใจกว้างหรือ?'¹⁶ ดังนั้นคนสุดท้ายจะเป็นคนต้น และคนต้นจะเป็นคนสุดท้าย"

¹⁷เมื่อพระเยซูกำลังจะเสด็จขึ้นไปทีเยรูซาเล็ม พระองค์นำสาวกทั้งสิบสองไปด้วยและในระหว่างทางพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า¹⁸ "ดูเถิด เรากำลังจะขึ้นไปทีกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์ก็จะถูกมอบไว้ในมือของพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ พวกเขาจะตัดสินท่านให้ถึงแก่ความตาย¹⁹ และจะมอบท่านไว้ในมือของพวกคนต่างชาติเพื่อให้เขาเย้ย เยียนตี และตรึงท่านเสีย แต่ในวันที่สามท่านก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตาย"

²⁰จากนั้นมารดาของบุตรของเศเบดีมาหาพระเยซูพร้อมกับบุตรทั้งสองของเธอ เธอโน้มคานับต่อหน้าพระองค์และทูลขอบางสิ่งจากพระองค์²¹ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "ท่านต้องการสิ่งใด?" เธอทูลตอบพระองค์ว่า "โปรดสั่งให้บุตรทั้งสองของข้าพเจ้านั่งทางด้านขวาของท่านคนหนึ่งและทางด้านซ้ายของท่านอีกคนหนึ่งในราชอาณาจักรของท่านด้วยเถิด"

²²แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "พวกท่านไม่รู้ถึงสิ่งที่ท่านขอ พวกท่านจะสามารถดื่มถ้วยที่เรากำลังจะดื่มได้หรือ?" พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า "เราทำได้"²³ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้วยของเราพวกท่านจะได้ดื่มแน่นอน แต่ที่จะนั่งทางขวามือของเราและทางซ้ายมือของเราไม่ใช่สิทธิที่เราจะให้ได้ แต่เป็นของผู้ที่พระบิดาของเราได้เตรียมไว้ให้"²⁴ เมื่อสาวกอีกสิบคนได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็โกรธสองพี่น้องคู่น้อยอย่างมาก

²⁵แต่พระเยซูรับสั่งพวกเขาให้มาหาและตรัสว่า "พวกท่านรู้ว่าผู้ปกครองของคนต่างชาติทำให้คนทั้งหลายต้องเชื่อฟังพวกเขา และบุคคลสำคัญทั้งหลายของพวกเขาก็จะใช้อำนาจเหนือผู้คน²⁶ แต่อย่าให้เป็นเช่นนั้นในพวกท่าน ใครก็ตามที่ปรารถนาจะเป็นใหญ่ในพวกท่านจะต้องเป็นคนรับใช้ของพวกท่าน²⁷ และผู้ใดที่ต้องการจะเป็นคนแรกในพวกท่านก็ต้องเป็นทาสรับใช้ของพวกท่าน²⁸ เหมือนดังเช่นที่บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ และเพื่อมอบชีวิตเป็นค่าไถ่ของคนจำนวนมาก"

²⁹เมื่อพวกเขาออกไปจากเมืองเยรีโค ก็มีฝูงชนจำนวนมากติดตามพระองค์³⁰ แล้วมีชายตาบอดสองคนที่นั่งอยู่ตรงถนน เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระเยซูกำลังจะ

เสด็จผ่านมา พวกเขาก็ตะโกนว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า บุตรของดาวิด โปรดเมตตาเราด้วยเถิด"³¹ ผู้ชนสั่งห้ามพวกเขาไม่ให้ส่งเสียง แต่พวกเขาก็ยังร้องเสียงดังยิ่งขึ้นอีกและพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า บุตรของดาวิด โปรดเมตตาเราด้วยเถิด"

³² แล้วพระเยซูทรงหยุดนิ่งและรับสั่งให้พวกเขามาหา และตรัสว่า "พวกท่านปรารถนาให้เราทำอะไรให้กับพวกท่าน?"³³ พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าขอให้ตาของพวกเรามองเห็นได้"³⁴ แล้วพระเยซูทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาสงสาร และต้องดวงตาของพวกเขา ในทันใดนั้นเองพวกเขาก็สามารถมองเห็นได้และติดตามพระองค์ไป

Chapter 21

¹ เมื่อพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์มาใกล้กรุงเยรูซาเล็มและมาถึงหมู่บ้านเบธฟายี ที่ภูเขามะกอกเทศ จากนั้นพระเยซูทรงส่งสาวกสองคนไป² โดยรับสั่งแก่พวกเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านถัดไป แล้วพวกท่านจะพบแม่ลาและลูกลาที่ถูกมัดไว้ที่นั่นเลยทันที จงแก้มัดพวกมันแล้วนำมาให้เรา³ ถ้าหากมีใครพูดอะไรก็ตามกับพวกท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกท่านจะพูดว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าจำเป็นต้องใช้พวกมัน' แล้วคนนั้นจะส่งพวกมันมากับพวกท่านโดยทันที"

⁴ เรื่องนี้เกิดขึ้นเป็นจริงตามคำของผู้เผยพระวจนะ ที่ท่านกล่าวไว้ว่า⁵ "จงบอกบุตรสาวแห่งศิโยน 'ดูเถิด กษัตริย์ของเจ้ากำลังมาหาเจ้า กษัตริย์ผู้ผู้พอใจและทรงลาตัวหนึ่งซึ่งเป็นลูกลา ลูกลาเพิ่งคลอดออกมาจากแม่ลา'"

⁶ จากนั้นพวกสาวกจึงออกไปและทำตามที่พระเยซูทรงแนะนำพวกเขา⁷ พวกเขานำแม่ลาและลูกลามาแล้วเอาเสื้อคลุมของตนคลุมบนหลังลาทั้งสอง แล้วพระเยซูประทับบนเสื้อคลุมนั้น⁸ คนในฝูงชนส่วนใหญ่พากันเอาเสื้อคลุมปูทางบนถนนและที่เหลือกก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มาและวางกระจายกันตามทางถนน

⁹ ทั้งฝูงชนที่เดินนำหน้าพระเยซูและกลุ่มคนที่เดินตามมา ต่างร้องประกาศว่า "โอชนนา แต่บุตรของดาวิด สาธุการแด่ผู้ที่มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โอชนนาในที่สุด"¹⁰ เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คนจากในเมืองก็หลายตื่นตื่นและพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครกัน?"¹¹ ฝูงชนจึงตอบว่า "นี่คือพระเยซู ผู้เผยพระวจนะจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี"

¹² จากนั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในพระวิหาร พระองค์ทรงขับไล่บรรดาผู้ที่ซื้อขายกันในพระวิหาร ทรงคว้าโต๊ะของคนแลกเงินและที่นั่งของพวกที่ขายนกพิราบ¹³ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "มีคำที่เขียนไว้ว่า 'นิเวศของเราจะถูกเรียกว่านิเวศของการอธิษฐาน' แต่พวกท่านทำให้เป็นรังของพวกโจร"¹⁴ จากนั้นคนตาบอดและคนพิการมาหาพระองค์ในพระวิหาร แล้วพระองค์ทรงรักษาพวกเขา

¹⁵ แต่เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมจารย์เห็นในสิ่งอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ และเมื่อพวกเขาได้ยินเด็กๆ ร้องตะโกนกันในพระวิหารว่า "โอชนนา แต่บุตรของดาวิด" พวกเขาก็เต็มไปด้วยความเคืองแค้น¹⁶ พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "ท่านไม่ได้ยินในสิ่งที่คนเหล่านี้กำลังร้องกันหรือ?" พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ใช่แล้ว แต่ท่านไม่เคยอ่านหรือ 'พระองค์ทรงทำให้คำสรรเสริญออกมาจากปากของเด็กและการที่ยังไม่หย่านม?'"¹⁷ จากนั้นพระเยซูทรงไล่พวกเขาไว้และออกไปจากเมืองไปยังหมู่บ้านเบธานีแล้วทรงค้างแรมที่นั่น

¹⁸ บัดนี้พระองค์เสด็จกลับเข้าไปในเมืองตอนเช้า พระองค์ทรงหัว¹⁹ เมื่อเห็นต้นมะเดื่ออยู่ริมทางถนน พระองค์เสด็จไปที่ต้นมะเดื่อนั้น ครั้นไม่เห็นว่ามีผลเลยนอกจากใบเต็มต้น พระองค์จึงตรัสว่า "จงอย่าเกิดผลอีกเลย" และต้นมะเดื่อก็แห้งเหี่ยวในทันที

²⁰ เมื่อเหล่าสาวกเห็น พวกเขาประหลาดใจและพูดกันว่า "เป็นไปได้อย่างไรที่ต้นมะเดื่อจะแห้งเหี่ยวในทันที?"²¹ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าพวกท่านมีความเชื่อและไม่มีความสงสัยเลย พวกท่านจะทำได้ยิ่งกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับต้นมะเดื่อ เพราะพวกท่านจะพูดกับภูเขาว่า 'จงลอยขึ้นและเคลื่อนลงไปในทะเลเถิด' แล้วก็จะเกิดขึ้นตามนั้น"²² พวกท่านอธิษฐานขอสิ่งใดก็ตาม จงเชื่อแล้วพวกท่านก็จะได้รับ"

²³ เมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในพระวิหาร พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสของประชาชนมาหาพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงกำลังสอนแล้วพูดว่า "ท่านกำลังทำอะไรโดยสิทธิอำนาจใด? และใครกันที่ให้คุณสิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน?"²⁴ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราก็คงจะถามพวกท่านคำถามหนึ่งเช่นกัน ถ้าพวกท่านบอกเราได้ เราก็จะบอกพวกท่านว่าเรากำลังทำอะไรโดยสิทธิอำนาจใด

²⁵ การบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากที่ใด? จากสวรรค์หรือจากมนุษย์?" พวกเขาพูดคุยท่ามกลางพวกเขาตัวเอง โดยพูดว่า "ถ้าพวกเราบอกว่า 'มาจากสวรรค์' เขาก็จะพูดกับพวกเราว่า 'แล้วทำไมพวกท่านจึงไม่เชื่อยอห์น?'²⁶ แต่ถ้าพวกเราพูดว่า 'จากมนุษย์' พวกเขาก็หัวเราะเยาะพวกเรา เพราะพวกเราเห็นว่ายอห์นคือผู้เผยพระวจนะ"²⁷ จากนั้นพวกเขาก็จึงตอบพระเยซูว่า "พวกเราไม่ทราบ" พระองค์จึงตรัสตอบพวกเขาด้วยเช่นกันว่า "ถ้าเช่นนั้นเราจะไม่บอกพวกท่านว่าเรากำลังทำอะไรโดยสิทธิอำนาจใด

²⁸ แต่พวกท่านคิดอย่างไร? ชายคนหนึ่งมีบุตรสองคน พวกท่านไปหาบุตรคนแรกแล้วพูดว่า 'บุตรเอ๋ย วันนี้องไปทำงานในไร่องุ่นเถิด'²⁹ บุตรผู้นั้นตอบว่า 'ลูกจะไม่ไป' แต่มาภายหลังเขาเปลี่ยนใจและไปทำงาน³⁰ และชายคนนี้ก็ไปหาบุตรคนที่สองและพูดในสิ่งเดียวกัน บุตรคนนี้ก็ตอบว่า 'ได้พ่อ ลูกจะไป' แต่เขาก็ไม่ไป

³¹ คนไหนในบุตรทั้งสองคนนี่ที่ทำตามความประสงค์ของบิดาของท่าน?" พวกเขาตอบว่า "คนแรก" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าก่อนพวกท่านเสียอีก"³² เพราะยอห์นมายังพวกท่านด้วยทางของความชอบธรรม แต่พวกท่านกลับไม่เชื่อเขา ขณะที่พวกคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีต่างก็เชื่อเขา และพวกท่าน เมื่อได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว ก็กลับใจและไม่กลับใจและเชื่อเขา

³³จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งเถิด มีชายคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดิน เขาปลูกต้นองุ่น และทำรั้วไว้รอบๆ ขุดบ่อขุดน้ำไว้ให้น้ำ สร้างหอคอยไว้ และให้พวกคนทำสวนเข้าสวนองุ่นนี้ จากนั้นเขาก็ไปยังประเทศอื่น³⁴เมื่อเวลาเก็บเกี่ยวผลองุ่นใกล้เข้ามาแล้ว เขาก็ส่งคนรับใช้ไปหาคนดูแลสวนเพื่อขอผลองุ่นของเขา

³⁵แต่พวกคนดูแลสวนจับตัวพวกคนรับใช้ของเขาไว้ ทุบตีเสียคนหนึ่ง ฆ่าเสียคนหนึ่ง และเอาหินขว้างอีกคนหนึ่ง³⁶แล้วเจ้าของสวนองุ่นก็ส่งพวกคนรับใช้ของเขาไปอีกครั้ง โดยให้ไปกับหลายคนมากกว่าครั้งแรก แต่พวกคนดูแลสวนก็ปฏิบัติกับคนเหล่านั้นอย่างเดียวกัน³⁷หลังจากนั้น เจ้าของสวนก็ส่งบุตรชายของตนไป โดยพูดว่า 'พวกเขาคงจะให้เกียรติกับบุตรชายของเรา'

³⁸แต่เมื่อพวกคนดูแลสวนเห็นบุตรชายคนนั้น พวกเขาพูดกันว่า 'คนนี้เป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสียและเป็นเจ้าของกรรพัสสินเหล่านี้แทน'³⁹ดังนั้นพวกเขาจึงจับตัวบุตรชายคนนั้น โยนเขาออกไปจากสวนองุ่นและฆ่าเขาเสีย

⁴⁰ต่อมาเมื่อเจ้าของสวนองุ่นมาถึง แล้วเขาจะกระทำการอย่างไรกับพวกผู้ดูแลสวนเหล่านั้นเล่า?"⁴¹พวกเขาตอบพระองค์ว่า "เขาก็ทำลายพวกคนเลวเหล่านั้นด้วยวิธีที่รุนแรงที่สุด และจะให้พวกผู้ดูแลสวนคนอื่น ๆ มาเข้าสวนแทน ซึ่งพวกเขาจะแบ่งผลองุ่นให้แก่เจ้าของสวนเมื่อผลองุ่นสุกแล้ว"

⁴²พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือ 'ศิลาที่ผู้ก่อสร้างได้ปฏิเสธนั้นถูกทำให้เป็นศิลามุมเอกแล้ว และองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้กระทำ และจะเป็นสิ่งอัศจรรย์แก่สายตาของเราทั้งหลาย'?"

⁴³ด้วยเหตุนี้ เรามอบพวกท่านว่า ราชอาณาจักรของพระเจ้าจะถูกนำไปเสียจากพวกท่านและจะมอบให้แก่ชนชาติหนึ่งที่เกิดผล⁴⁴ผู้ใดก็ตามที่ล้มลงบนศิลานี้ก็

⁴⁵เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาเข้าใจว่าพระองค์กำลังหมายถึงพวกเขา⁴⁶ขณะที่กำลังหาทางจับกุมพระองค์นั้น พวกเขาหัวนเกรงผยอง เพราะคนนับถือพระองค์ว่าเป็นผู้เผยพระวจนะท่านหนึ่ง

Chapter 22

¹พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีกครั้งหนึ่งเป็นคำอุปมาว่า²"ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งที่ได้จัดเตรียมงานเลี้ยงเพื่อการอภิเษกสมรสของราชโอรสของพระองค์ขึ้น³พระองค์ทรงส่งพวกผู้รับใช้ออกไปตามคนที่ได้รับเชิญให้มางานเลี้ยงของการอภิเษกสมรสนั้น แต่พวกเขาไม่ใคร่จะมากัน

⁴แล้วกษัตริย์ก็ส่งพวกผู้รับใช้คนอื่นออกไปอีกครึ่งหนึ่ง พระองค์รับสั่งว่า 'ให้บอกแก่คนที่ได้รับเชิญว่า "เราได้จัดเตรียมอาหารเย็นของเราไว้แล้ว ทั้งวัวและลูกวัวตัวอ้วนพีของเราก็ได้ฆ่าและทุกสิ่งทุกอย่างก็เตรียมไว้พร้อมแล้ว เชิญมาร่วมงานเลี้ยงฉลองอภิเษกสมรสนี้เถิด'"

⁵แต่พวกเขาไม่สนใจในคำเชิญนี้และพวกเขาก็ไปเสีย บางคนก็ไปยังไร่นาของเขา คนอื่น ๆ ก็ไปค้าขาย⁶ฝ่ายคนที่เหลือก็จับพวกข้าราชการบริพารของกษัตริย์มาทำการอัปยศต่าง ๆ แล้วฆ่าเสีย⁷กษัตริย์ทรงพิโรธ พระองค์จึงส่งกองทัพของพระองค์ออกไปเข้าบรรดาฆาตรกรเหล่านั้น รวมทั้งเผาเมืองของพวกเขาเสีย

⁸จากนั้น พระองค์ทรงรับสั่งกับพวกข้าราชการบริพารของพระองค์ว่า 'งานอภิเษกสมรสพร้อมแล้ว แต่พวกที่ได้รับเชิญนั้นไม่คู่ควรกับงานนี้เลย⁹เหตุฉะนั้นจงออกไปตามทางหลวงและเชิญผู้คนจำนวนมากที่สุดเท่าที่พวกท่านจะเชิญมาได้เพื่อมางานเลี้ยงอภิเษกสมรส'¹⁰พวกข้าราชการบริพารก็ออกไปยังถนนหลวงต่างๆ และรวบรวมทุกคนที่พบเข้าด้วยกันซึ่งมีทั้งคนดีและคนไม่ดี ดังนั้นห้องโถงงานอภิเษกสมรสนั้นก็เต็มไปด้วยแขก

¹¹แต่เมื่อกษัตริย์เสด็จไปทอดพระเนตรแขกทั้งหลาย พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส¹²กษัตริย์จึงตรัสถามเขาว่า 'สหายเอ๋ย ทำไมท่านมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส?' และเขาก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก

¹³แล้วกษัตริย์จึงรับสั่งกับพวกข้าราชการบริพารว่า 'จงมัดมือมัดเท้าคนนี้และเอาไปโยนทิ้งบริเวณที่มิดข้างนอก ซึ่งเป็นที่มีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน'¹⁴เพราะว่าคนที่ได้รับเชิญนั้นมีมาก แต่คนที่ได้รับการเลือกสรรนั้นมีน้อย"

¹⁵หลังจากนั้นพวกฟาริสีก็ออกไปและได้วางแผนว่าจะให้พระองค์ติดกับดักด้วยคำตรัสของพระองค์ได้อย่างไร¹⁶ต่อจากนั้นพวกเขาจึงได้ส่งพวกสาวกของตนร่วมกับพวกเฮโรดให้ไปทูลพระเยซูว่า "ท่านอาจารย์ พวกเราทราบว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง ท่านมิได้เอาใจผู้ใดและท่านมิได้เข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด¹⁷ดังนั้น ขอพระองค์ทรงโปรดบอกให้พวกข้าพเจ้าทราบด้วยเถิดว่า พระองค์คิดอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นควรหรือไม่"

¹⁸แต่ว่าพระเยซูทรงทราบแผนการที่ชั่วร้ายของพวกเขามาและตรัสว่า "พวกท่านเชื่อใจคน เจ้าทดลองเรากำลังทำอะไร?"¹⁹จงเอาเหรียญที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดู" จากนั้นพวกเขาก็นำเงินหนึ่งเดนาเรียนถวายพระองค์

²⁰พระเยซูจึงตรัสถามพวกเขาว่า "รูปและชื่อนี้เป็นของใคร?"²¹พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า "เป็นของซีซาร์" พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า"²²เมื่อพวกเขาได้ยินดังนั้นแล้ว พวกเขา ก็ประหลาดใจ พวกเขาจึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป

²³ในวันเดียวกันนั้นได้มีบางคนในพวกสะดูสีมาหาพระองค์ ซึ่งพวกสะดูสีนี้เป็นผู้ที่ได้กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี พวกเขากลุมพระองค์ว่า²⁴"พระอาจารย์ โมเสสสั่งว่า 'ถ้าผู้ตายยังไม่มีบุตร ก็จำเป็นที่จะให้น้องชายแต่งงานกับภรรยาของน้องสำหรับงานอภิเษกสมรสของพี่ชายไว้'

²⁵พวกเขามีพี่น้องผู้ชายด้วยกันทั้งหมดเจ็ดคน ฝ่ายพี่ชายคนหัวปีแต่งงานและตายไป โดยที่ยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้กับน้องชาย²⁶ฝ่ายน้องชายคนที่สองก็ตายและไม่มีบุตรเช่นกัน คนที่สามก็เหมือนกัน จนถึงคนที่เจ็ด²⁷และในที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย²⁸ดังนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตายหญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครในพี่น้องทั้งเจ็ดคนนั้น? เพราะว่าเธอนั้นได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนนั้นแล้ว"

²⁹แต่พระเยซูตรัสตอบกับพวกเขาว่า "ท่านเข้าใจผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า³⁰ด้วยว่าเมื่อนุชนั้นเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่พวกเขาจะเป็นเหมือนบรรดาทูตในฟ้าสวรรค์

³¹แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นขึ้นมานั้น ท่านยังไม่ได้อ่านที่พระเจ้าตรัสไว้กับพวกท่านหรือว่า³²"เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ" พระเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น"³³เมื่อฝูงชนได้ยินอย่างนั้นแล้วก็พากันประหลาดใจในคำสอนของพระองค์

³⁴แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินว่าพระเยซูทำให้พวกสะดูสีนิ่งเงียบไป พวกเขาจึงได้รวมตัวกัน³⁵มีนักกฎหมายคนหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกเขาได้ทดลองพระองค์โดยทูลถามพระองค์ว่า³⁶"ท่านอาจารย์ ในธรรมบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อไหนสำคัญที่สุด?"

³⁷พระเยซูตรัสกับเขาว่า "'จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ด้วยสุดใจของเจ้า ด้วยสุดจิตของเจ้า และด้วยสุดความคิดของเจ้า'³⁸นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่และข้อแรก

³⁹และพระบัญญัติข้อที่สองก็เหมือนกันคือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง'⁴⁰ธรรมบัญญัติและบรรดาคำของผู้เผยพระวจนะทั้งสิ้น ก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติทั้งสองข้อนี้"

⁴¹ขณะที่พวกฟาริสียังอยู่ที่นั่นด้วยกัน พระเยซูตรัสถามพวกเขาว่า⁴²"พวกท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด" พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า "เป็นบุตรของดาวิด"

⁴³พระเยซูตรัสถามพวกเขาว่า "ถ้าอย่างนั้นทำไมดาวิดจึงทรงเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยเดชพระวิญญาณและทรงกล่าว⁴⁴"พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า 'จงนั่งที่ขวาเบื้องขวาของเรา จนกว่าเราจะปราศตั้งถรณ์ของท่านให้อยู่ใต้เท้าของท่านเล่า?'"

⁴⁵ถ้าดาวิดเรียกพระคริสต์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า' แล้วพระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร?"⁴⁶ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดสามารถตอบคำถามของพระองค์ได้สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์อีกต่อไป

Chapter 23

¹หลังจากนั้นพระเยซูได้ตรัสกับฝูงชนและกับบรรดาสาวกของพระองค์²พระองค์ตรัสว่า "พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีทั้งนั้นที่นั้งของโมเสส³เหตุฉะนั้นทุกสิ่งทีพวกเขาสั่งสอนพวกท่าน จงประพฤติตาม แต่อย่าเลียนแบบในสิ่งที่พวกเขากระทำ เพราะว่าพวกเขาสอนสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ แต่พวกเขาทำตามทีพวกเขาสอนไม่

⁴ด้วยว่าพวกเขาเอาภาระหนักซึ่งยากที่จะแบกวางไว้บนบ่ามนุษย์ แต่ฝ่ายพวกเขาแม้แต่นี้เดียวก็ไม่ยอมจับต้องเลย⁵การกระทำของพวกเขาทุกอย่างก็เพื่อเป็นการอวดให้คนอื่นได้เห็น พวกเขาทำก้ากหลักพระธรรมนูญขนาดใหญ่และสวมเสื้อที่มีพู่ห้อยยาว

⁶พวกเขาชอบที่นั้งอันมีเกียรติในงานเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา⁷และชอบรับการคำนับที่กลางตลาดและชอบให้ผู้คนเรียกพวกเขาว่า 'อาจารย์'

⁸แต่ฝ่ายพวกท่านอย่าให้ใครเรียกพวกท่านว่า 'ท่านอาจารย์' เพราะว่าพวกท่านมีพระอาจารย์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น และพวกท่านทุกคนเป็นพี่น้องกัน⁹และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดาของพวกท่านเลย เพราะว่าพวกท่านมีพระบิดาองค์เดียวคือพระองค์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์¹⁰อย่าให้ผู้ใดเรียกพวกท่านว่า 'พระครู' เพราะว่าพระครูของพวกท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์

¹¹เพราะว่าผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของพวกท่านทั้งหลาย¹²ผู้ใดที่ยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะถูกทำให้ต่ำลง และผู้ใดที่ถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น

¹³แต่ว่าวิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าได้ปิดประตูแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะว่าพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไปพวกเจ้าก็ไม่ยอม¹⁴วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าล้างผลาญบ้านของหญิงม่าย ในขณะที่พวกเจ้าทำที่เป็นอธิษฐานเสียยืดยาว พวกเจ้าจะได้รับการลงโทษที่ร้ายแรงยิ่งกว่า¹⁵วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าเที่ยวไปทั่วทั้งทางทะเลและทางบก เพื่อจะได้คนเดียวเข้าจารีต และเมื่อได้แล้วพวกเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวพวกเจ้าเองถึงสองเท่า

¹⁶“บัดนี้พวกเจ้า คนนำทางคนตาบอด พวกเจ้ากล่าวว่ ‘ผู้ใดจะสาบานโดยอ้างพระวิหาร คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะสาบานโดยอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องทำตามคำสาบาน’”¹⁷ พวกเจ้าผู้ตาบอดและโง่งมเหล่าเอ๋ย สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารที่กระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์?

¹⁸และว่า ‘ผู้ใดที่สาบานโดยอ้างแท่นบูชานั้น คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดที่สาบานโดยอ้างเครื่องถวายบนแท่นบูชานั้น ผู้นั้นต้องทำตามคำสาบาน’¹⁹ พวกเจ้าคนตาบอดเอ๋ย สิ่งไหนจะสำคัญกว่า เครื่องถวายบนแท่นบูชาหรือแท่นบูชาที่ทำให้เครื่องถวายบนแท่นบูชานั้นศักดิ์สิทธิ์?

²⁰เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะสาบานโดยอ้างแท่นบูชาที่สาบานโดยอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งตั้งอยู่บนแท่นนั้นด้วย²¹ และผู้ใดจะสาบานโดยอ้างพระวิหารก็สาบานโดยอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้นด้วย²² และผู้ใดจะสาบานโดยอ้างสวรรค์ที่สาบานโดยอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นด้วย

²³บัดนี้พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบลดที่เป็นสระและลูกผักชีและยี่หระ แต่พวกเจ้าละทิ้งสิ่งที่สำคัญในธรรมบัญญัติ คือความยุติธรรมและความเมตตาและความเชื่อ ซึ่งสิ่งเหล่านี้พวกเจ้าควรทำและไม่ควรละเลย²⁴ พวกเจ้าผู้นำคนตาบอดเอ๋ย เจ้าทรงอวดลูกน้ำทั้งตัวแต่เจ้ากลับกลืนตัวจูลงเข้าไป

²⁵บัดนี้พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าทำความสะอาดถ้วยชามแต่ภายนอก แต่ว่าข้างในของถ้วยชามนั้นเต็มไปด้วยการโจรกรรมและการมัวเมาเกิเลส²⁶ พวกเจ้า ฟาริสีตาบอดเอ๋ย จงชำระถ้วยชามภายในเสียก่อน แล้วข้างนอกก็จะสะอาดด้วย

²⁷บัดนี้พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกมองดูสวยงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและทุกสิ่งที่โสโครก²⁸ พวกเจ้าทั้งหลายเป็นเช่นนั้นเช่นกัน ภายนอกที่ปรากฏแก่มนุษย์นั้นเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในของพวกเจ้าเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า

²⁹บัดนี้พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของเหล่าผู้เผยพระวจนะและตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของบรรดาผู้ชอบธรรมให้งดงาม³⁰ พวกเจ้ากล่าวว่า ‘ถ้าพวกเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของพวกเรานั้น พวกเราจะไม่มีส่วนในการทำให้โลหิตของเหล่าผู้เผยพระวจนะตกเลย’³¹ อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานประจักษ์ตัวพวกเจ้าเองว่า พวกเจ้าเป็นบุตรของคนเหล่านั้นซึ่งได้ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ

³²พวกเจ้าทั้งหลายจงทำตามทีบรรพบุรุษของพวกเจ้าได้กระทำให้ครบถ้วนเถิด³³ เจ้าพวกยู พวกซาตูปุร้าย พวกเจ้าจะหนีจากการลงโทษแห่งนรกได้อย่างไร?

³⁴เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราได้ส่งพวกผู้เผยพระวจนะ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ไปหาพวกเจ้า พวกเจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง และพวกเจ้าก็เขียนตีพวกเขาในธรรมศาลาของพวกเจ้าและข่มเหงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองนั้นบ้าง³⁵ ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมได้ตกยังแผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายของเบเรคิยาห์ผู้ซึ่งเจ้าได้ฆ่าเสียที่ระหว่างพระวิหารและแท่นบูชา³⁶ เราบอกพวกเจ้าด้วยความจริงว่า สิ่งทั้งปวงเหล่านี้จะมาเหนือคนในยุคนี้

³⁷เยรูซาเล็ม โอ เยรูซาเล็ม เมืองที่ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะและเอาหินขว้างบรรดาผู้ที่ถูกส่งมาให้เจ้า เราใคร่จะรวบรวมบรรดาลูกๆ ของเจ้าอยู่เนืองๆ เหมือนแม่ไก่ที่รวบรวมลูกๆ ของมันไว้ใต้ปีก แต่เจ้ากลับไม่ยอม³⁸ ดูเถิด บ้านเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งให้รกร้าง³⁹ เพราะเรากล่าวกับเจ้าว่า ตั้งแต่นี้ต่อไปเจ้าจะไม่เห็นเราอีก จนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า ‘สรรเสริญแด่พระเจ้าผู้ซึ่งเสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า’

Chapter 24

¹พระเยซูเสด็จออกจากพระวิหารและขณะที่พระองค์ทรงดำเนินตามทางก็มีเหล่าสาวกของพระองค์ได้มาหาพระองค์และเข้าไปยังตึกทั้งหลายที่อยู่ในบริเวณพระวิหาร² แต่พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า “พวกท่านเห็นสิ่งเหล่านี้แล้วไม่ใช่หรือ? เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ก่อนสิ้นที่ซ้อนทับกันนี้จะไม่มีการก่อสร้างใดๆ ที่จะไม่ถูกทำให้พังทะลายลงมา”

³ขณะที่พระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศ บรรดาสาวกได้มาเฝ้าพระองค์เป็นส่วนตัวและกล่าวว่า “ขอโปรดบอกแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยเถิดว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่? อะไรจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์และวาระสุดท้ายของยุคนี้หรือ?”⁴ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ใครนำพวกท่านให้หลงไป⁵ เพราะว่าจะมีหลายคนมาโดยอ้างนามของเรา ด้วยการกล่าวว่า ‘เราคือพระคริสต์’ และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป

⁶พวกท่านจะได้ยินถึงเรื่องของการสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม จงเข้าใจเพื่อพวกท่านจะไม่ตระหนก เพราะว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องเกิดขึ้น แต่ที่สุดของปลายยุคนั้นยังมาไม่ถึง⁷ เพราะว่าประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้กับประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้กับราชอาณาจักร รวมทั้งจะเกิดการกันดารอาหารและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ⁸ แต่สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เป็นเพียงการเริ่มต้นของความเจ็บปวดเมื่อจะคลอดบุตรเท่านั้น

⁹หลังจากนั้นพวกเราจะมอบตัวของพวกท่านไว้ให้คนทุกข์ลำบากและจะฆ่าพวกท่านเสีย พวกท่านจะถูกบรรดาชนชาติทั้งหมดเกลียดชังเพื่อเห็นแก่นามของเรา¹⁰ หลังจากนั้นคนจำนวนมากจะสะดุดและทรยศกัน รวมทั้งจะเกลียดชังกันเองด้วย¹¹ ผู้เผยพระวจนะเท็จจำนวนมากจะลุกขึ้นและนำคนมากมายให้หลงไป

¹²เพราะว่าการไม่เคารพกฎหมายจะเพิ่มมากขึ้น และความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง¹³ แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะได้รับรางวัล¹⁴ ข่าวประเสริฐเรื่องราชอาณาจักรนี้จะถูกเทศนาไปทั่วโลกโดยเป็นดังคำพยากรณ์แก่บรรดาประชาชาติทั้งปวง แล้วที่สุดปลายจะมาถึง

¹⁵ เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งทำให้เกิดความหดหู่ใจ ตามที่ดาเนียลผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ จงตั้งมั่นอยู่ในสถานอันบริสุทธิ์" (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเองเถิด)"¹⁶ จงให้ผู้คนที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังบรรดาภูเขากิ่งหลาย" ¹⁷ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าลงมาเก็บข้าวของใดๆ ออกจากบ้านของตน" ¹⁸และผู้ที่อยู่ตามไร่นา อย่ากลับไปเอาเสื้อผ้าของตน

¹⁹ แต่ไว้แต่แก่คนเหล่านั้นที่มีลูกเล็ก และผู้ที่ให้นมบุตรอยู่ในช่วงเวลาเหล่านั้น ²⁰ จงอธิษฐานเพื่อการที่ต้องหนีของพวกท่านนั้นจะไม่เกิดขึ้นในช่วงฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต" ²¹ ด้วยว่าวันแห่งความทุกข์ลำบากครั้งยิ่งใหญ่ นั้นจะมาถึงอย่างไม่เคยมีมาก่อนตั้งแต่จุดเริ่มต้นของโลกมาจนกระทั่งบัดนี้ และจะไม่อีกเลย" ²² ถ้าหากวันเหล่านั้นไม่ได้ถูกย่นสั้นเข้าก็จะเป็นมิมีมนุษย์คนใดถูกช่วยให้รอดได้ แต่เพราะเห็นแก่คนที่พระองค์ทรงเลือก วันเหล่านั้นจึงถูกย่นให้สั้นลง

²³ และถ้ามีคนที่กล่าวกับพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น' หรือ 'พระคริสต์อยู่ที่โน่น' อย่าได้เชื่อ" ²⁴ ด้วยว่าจะมีบรรดาพระคริสต์เทียมและพวกผู้เผยพระวจนะเท็จปรากฏขึ้นมาและจะอ้างความสำคัญกับการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ ถ้าเป็นได้พวกเขาจะล่อลวงบรรดาผู้ที่ทรงเลือกให้หลงไป" ²⁵ ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เวลานั้นจะมาถึง

²⁶ ด้วยเหตุนี้ ถ้าพวกเขาได้บอกพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระองค์ประทับในถิ่นทุรกันดาร' ก็จงอย่าออกไป หรือพวกเขาบอกว่า 'ดูเถิด พระองค์ประทับในท้อง' ก็จงอย่าเชื่อ" ²⁷ ด้วยว่าฟ้าแลบส่องมาจากทิศตะวันออกไปจนจรดทิศตะวันตกอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น" ²⁸ ด้วยว่าหากศพอยู่ที่ไหน ฟุ้งแรงก็จะอยู่ที่นั่น

²⁹ แต่หลังจากความทุกข์ยากลำบากในวันเหล่านั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว ดวงอาทิตย์ก็จะมืดดับไปทันที ดวงจันทร์ก็จะไม่ส่องแสง ดวงดาวก็จะตกลงมาจากท้องฟ้าและบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในฟ้าสวรรค์ก็จะถูกทำให้สั่นไหว

³⁰ ต่อจากนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า และมนุษย์ทุกเผ่าพันธุ์บนโลกนี้จะคร่ำครวญ พวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์มาบนเมฆในท้องฟ้าพร้อมด้วยฤทธาภาพและสง่าราศีอย่างยิ่งใหญ่" ³¹ พระองค์จะส่งบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์พร้อมด้วยเสียงแตรอันดังยิ่ง และพวกเขาจะรวบรวมบรรดาคนที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากทุกที่ทิศและจากที่สุดของปลายฟ้าข้างหนึ่งสู่ปลายฟ้าข้างโน้น

³² จงเรียนรู้จากต้นมะเดื่อ เพราะว่าเมื่อใดที่เริ่มแตกหน่ออ่อนและออกใบ ท่านทั้งหลายย่อมรู้ว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว" ³³ เช่นเดียวกัน เมื่อพวกท่านเห็นสิ่งเหล่านี้ พวกท่านควรทราบว่าจะมีอะไรมาถึงมาถึงถึงประจักษ์แล้ว

³⁴ เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า คนในยุคนี้จะไม่ล่วงลับไปก่อนที่จะถึงปวงเหล่านี้จะเกิดขึ้น" ³⁵ ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราไม่มีวันตายไป

³⁶ แต่เกี่ยวกับวันนั้นและชั่วโมงนั้นไม่มีใครรู้ แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์แห่งท้องฟ้า หรือพระบุตรก็ยังไม่รู้ มีแต่พระบิดาเท่านั้นที่รู้

³⁷ ด้วยว่าสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น" ³⁸ ด้วยว่าก่อนที่จะมีน้ำท่วมโลกนั้นผู้คนพากันกินและดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยาจนกระทั่งถึงวันที่โนอาห์ได้เข้าไปในเรือแล้ว" ³⁹ และพวกเขาไม่รู้จะอะไรเลย จนกระทั่งน้ำท่วมและกวาดเอาพวกเขาไปสิ้นทุกคน เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย

⁴⁰ ในเวลานั้นมีชายสองคนอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่งและทิ้งอีกคนหนึ่งไว้" ⁴¹ หญิงสองคนที่กำลังไม่แบ่งอยู่ที่โรงไม่ จะทรงรับคนหนึ่งและทิ้งอีกคนหนึ่งไว้" ⁴² เหตุฉะนั้นพวกท่านจงเฝ้าระวังอยู่ ด้วยว่าพวกท่านไม่รู้ว่าจะมีพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกท่านจะเสด็จมาเวลาใด

⁴³ แต่จงทราบอย่างนี้ว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาในเวลาใด เขาก็จะเฝ้าระวังและจะไม่ยอมให้ขโมยเข้าไปในบ้านของเขาได้" ⁴⁴ เพราะเหตุนี้พวกท่านก็จงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน ด้วยว่าบุตรมนุษย์จะมาในเวลาที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน

⁴⁵ ดังนั้น ใครที่เป็นคนรับใช้ที่สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายตั้งเขาไว้เหนือพวกคนรับใช้เพื่อแจกอาหารตามเวลาหรือ?" ⁴⁶ เมื่อนายมาพบว่าเขากำลังทำอย่างนั้น ผู้นั้นก็จะเป็นสุข" ⁴⁷ เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่านายจะตั้งให้คนรับใช้คนนั้นให้ดูแลบรรดาข้าวของของเขากทุกอย่าง

⁴⁸ แต่ถ้าคนรับใช้ที่ชั่วช้าคิดในใจว่า 'นายของข้าคงมาช้า'" ⁴⁹ และเริ่มต้นโดยตีบรรดาเพื่อนที่เป็นคนรับใช้และดื่มกินกับพวกขี้เมา" ⁵⁰ แล้วนายของคนรับใช้คนนั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิดและในเวลาที่เขาไม่รู้" ⁵¹ นายของเขาจะตัดเขาออกเป็นชิ้นๆ และส่งเขาให้ไปอยู่ในที่เดียวกันกับพวกหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

Chapter 25

¹ ราชอาณาจักรสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนและออกไปรับเจ้าบ่าว" ² ในพวกเธอเป็นคนโง่ห้าคนและคนที่ปัญญาคือคน" ³ ฝ่ายหญิงพรหมจารีที่เป็นคนโง่นั้นได้ถือตะเกียงของพวกเธอไปแต่ไม่ได้เอาน้ำมันไปด้วย" ⁴ แต่หญิงพรหมจารีที่มีปัญญานั้นได้นำภาชนะที่บรรจุน้ำมันไปพร้อมกับตะเกียงของพวกเธอด้วย

⁵ เนื่องจากเจ้าบ่าวมาล่าช้า พวกเธอจึงง่วงเหงาและพากันหลับไป" ⁶ แต่ในตอนเที่ยงคืนนั้นก็มีเสียงหนึ่งร้องว่า 'ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกไปและต้อนรับเขาเถิด'

⁷หญิงพรหมจารีทั้งหมดก็ตื่นขึ้นและตกตะลึงของพวกเธอ⁸ ฝ่ายคนโง่นั้นพูดกับคนที่มิปัญญาว่า 'ขอน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะว่าตะเคียงของเราจะดับแล้ว'⁹ แต่ฝ่ายคนที่มิปัญญากล่าวตอบพวกเธอไปว่า 'น้ำมันมิมีเพียงพอสำหรับทั้งพวกเราและพวกท่าน จงออกไปหาคนขายและซื้อสำหรับตัวของพวกท่านเองเถิด'

¹⁰ขณะที่พวกเธอออกไปซื้อน้ำมันนั้น เจ้านายก็มาถึง และพวกที่เตรียมพร้อมก็ไปกับท่านและร่วมงานเลี้ยงสมรสนั้น แล้วประตูก็ปิดลง¹¹ หลังจากพวกหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาถึงและร้องว่า 'นายเจ้าข้า นายเจ้าข้า ขอเปิดประตูให้พวกเราด้วย'¹² แต่ท่านตอบว่า 'เรากล่าวความจริงกับพวกเจ้าว่า เราไม่รู้จักพวกเจ้า'¹³ เหตุฉะนั้น พวกท่านจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะว่าพวกท่านไม่รู้วันและเวลานั้น

¹⁴ราชอาณาจักรสวรรค์ยังเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งจะออกเดินทางไปยังอีกประเทศหนึ่ง เขาจึงเรียกกบฏดาคนรับใช้ของเขามาและให้ดูแลทรัพย์สินของเขา¹⁵ คนหนึ่งเขาให้ห้าตะลันต์ อีกคนหนึ่งเขาให้สองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งเขาให้หนึ่งตะลันต์เดียว ซึ่งแต่ละคนได้รับตามความสามารถของพวกเขาเอง และชายคนนี้ก็ออกเดินทางไป¹⁶ คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็ออกไปทันทีและเอาไปลงทุน และได้กำไรไปอีกห้าตะลันต์

¹⁷ในท่านองเดียวกัน คนที่ได้รับสองตะลันต์ก็ได้กำไรอีกสองตะลันต์ด้วย¹⁸ แต่คนรับใช้ที่ได้รับหนึ่งตะลันต์เดียวก็ออกไป ขุดหลุม และเอาเงินของเจ้านายซ่อนไว้

¹⁹หลังจากผ่านไปเป็นเวลานาน เจ้านายของพวกคนรับใช้ก็กลับมาและคิดบัญชีกับพวกเขา²⁰ คนที่ได้รับห้าตะลันต์มาพร้อมกับเงินที่ได้กำไรอีกห้าตะลันต์ เขากล่าวว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้ให้เงินห้าตะลันต์แก่ข้า ดูก่อนข้าได้กำไรอีกห้าตะลันต์'²¹ นายจึงกล่าวแก่เขาว่า 'เจ้าทำดีแล้วและเจ้าเป็นคนรับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก จงเปรมปรีดิ์ร่วมกับเจ้านายของเจ้าเถิด'

²²คนที่ได้รับสองตะลันต์ก็เข้ามาและกล่าวว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้ให้เงินแก่ข้าสองตะลันต์ ดูก่อน ข้าได้กำไรอีกสองตะลันต์'²³ นายของเขาจึงกล่าวว่า 'เจ้าทำดีแล้ว เจ้าเป็นคนรับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก จงเปรมปรีดิ์ร่วมกับเจ้านายของเจ้าเถิด'

²⁴หลังจากนั้น คนรับใช้ที่ได้รับหนึ่งตะลันต์เดียวก็เข้ามาและกล่าวว่า 'นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าทราบว่าคุณเป็นคนเข้มงวด ท่านเกี่ยวผลในสิ่งที่ท่านไม่ได้หว่าน และเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ท่านไม่ได้โปรย'²⁵ ข้าพเจ้ากลัวจึงได้ออกไปและนำเงินตะลันต์ของท่านซ่อนไว้ในดิน ดูนี้นี่คือเงินของท่าน'

²⁶แต่เจ้านายตอบเขาว่า 'เจ้าคนรับใช้ผู้ชั่วช้าและขี้เกียจ เจ้ารู้แล้วว่าเราก่อเกี่ยวผลในสิ่งที่เราไม่ได้หว่านและเกี่ยวในสิ่งที่เราไม่ได้โปรย'²⁷ เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากธนาคาร และเมื่อเรามาเราก็จะได้รับเงินรวมทั้งดอกเบี๋ยคืนมาด้วย

²⁸เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์จากเขามาและนำไปให้กับคนรับใช้ที่มีสิบตะลันต์นั้น²⁹ ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้วก็จะได้รับเพิ่มอีก จนกระทั่งมืออย่างเหลือเฟือ แต่ส่วนคนที่ไม่มี แม้ว่าที่เขามีอยู่ก็จะต้องเอาไปจากเขา³⁰ จงโยนคนรับใช้ที่ไร้ค่านี้ไปยังที่มืดข้างนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน'

³¹เมื่อบุตรมนุษย์กลับมาด้วยพระสิริและพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์³² บรรดาประชาชาติทั้งปวงจะมารวบตัวกันต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกคนพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนกับผู้เลี้ยงแกะที่แยกแกะออกจากแพะ³³ พระองค์จะให้ฝูงแกะอยู่ทางเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ให้ฝูงแพะอยู่เบื้องซ้ายของพระองค์

³⁴หลังจากนั้นภษัตริย์ก็จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า 'ท่านผู้ที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับพวกท่านตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก'³⁵ ด้วยว่าเมื่อเราหิว พวกท่านได้ให้อาหารแก่เรา เมื่อเรากระหาย พวกท่านก็ได้ให้เราดื่ม เมื่อเราเป็นแขกแปลกหน้า พวกท่านก็ได้ต้อนรับเรา³⁶ เมื่อเราเปลือยกาย พวกท่านก็ให้เสื้อผ้าแก่เราสวมใส่ เมื่อเราป่วย พวกท่านก็ดูแลเรา เมื่อเราอยู่ในคุก พวกท่านได้มาเยี่ยมเรา'

³⁷แล้วบรรดาผู้ชอบธรรมจะกล่าว 'องค์พระผู้เป็นเจ้า ที่พวกข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิวและให้พระองค์รับประทาน หรือที่พระองค์กระหาย และให้พระองค์ดื่ม นั้นตั้งแต่เมื่อไร?'³⁸ และที่พวกข้าพระองค์เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นคนแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้ หรือที่พระองค์ทรงเปลือยกาย พวกข้าพระองค์ได้สวมฉลองพระองค์ให้ตั้งแต่เมื่อไร?'³⁹ และข้าพระองค์เห็นพระองค์ประชวรหรือถูกขังคุก และมาเฝ้าพระองค์ตั้งแต่เมื่อไร?'⁴⁰ และภษัตริย์จะตรัสตอบพวกเขาว่า 'เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า สิ่งซึ่งพวกท่านได้ทำแก่คนคนหนึ่งคนใดในพี่น้องผู้เล็กน้อยที่สุดที่นี่ ก็เหมือนได้ทำกับเราด้วย'

⁴¹และในเวลานั้นพระองค์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์ว่า 'พวกเจ้าผู้ถูกขับไล่จากเราและเข้าไปอยู่ในไฟที่ไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารร้ายและสatanของมัน'⁴² เพราะว่าเมื่อเราหิว พวกเจ้าก็ไม่ได้ให้อาหารแก่เรา เมื่อเรากระหาย พวกเจ้าก็ไม่ได้ให้เราดื่ม⁴³ เมื่อเราเป็นแขกแปลกหน้า พวกเจ้าก็ไม่ได้ต้อนรับเรา เมื่อเราเปลือยกาย พวกเจ้าก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าแก่เราสวมใส่ เมื่อเราป่วย พวกเจ้าก็ไม่ได้ดูแลเรา เมื่อเราอยู่ในคุก พวกเจ้าก็ไม่ได้มาเยี่ยมเรา'

⁴⁴แล้วพวกเขาจะถามว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว หรือกระหาย หรือเป็นแขกแปลกหน้า หรือเปลือยกาย หรือประชวร หรือถูกขังคุก และพวกข้าพระองค์ไม่ได้ปฏิบัติพระองค์ตั้งแต่เมื่อไร?'⁴⁵ แล้วพระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า 'เราบอกความจริงกับพวกเจ้าว่า สิ่งซึ่งพวกเจ้าไม่ได้กระทำกับคนหนึ่งคนใดในพี่น้องผู้เล็กน้อยที่สุดเหล่านี้ ก็เหมือนกับว่าพวกเจ้าไม่ได้กระทำแก่เราด้วย'⁴⁶ พวกคนเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์"

¹ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านั้นเสร็จแล้ว พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า² "พวกท่านรู้ว่าอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะถูกอายัดให้ถูกตรึงที่กางเขน"

³จากนั้นพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้มาประชุมร่วมกันที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิตผู้ซึ่งมีชื่อว่าคายาฟา⁴ พวกเขาได้ปรึกษากันเพื่อจับกุมพระเยซูด้วยอุบายและฆ่าพระองค์เสีย⁵ พวกเขาต่างพูดกันว่า "จะไม่ทำในช่วงเทศกาล เพื่อไม่ให้เกิดความวุ่นวายท่ามกลางประชาชน"

⁶ในเวลาหนึ่งที่พระเยซูประทับที่หมู่บ้านเบธานีในบ้านของซีโมนคนโรคน⁷ ขณะที่พระเยซูทรงเอนพระกายลงที่โต๊ะ มีผู้หญิงคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์พร้อมถือผอบน้ำมันหอมซึ่งมีราคาแพงมาก แล้วเธอก็เทน้ำมันนั้นลงบนศีรษะของพระองค์⁸ แต่เมื่อพวกสาวกของพระองค์เห็นดังนั้น พวกเขาโกรธและพูดว่า "เหตุใดจึงทำให้นี้เสียไป?" เพราะว่าถ้าน้ำมันนั้นไปขายก็จะได้เงินมากมายมหาศาลและนำไปแจกจ่ายให้แก่คนจนได้"

¹⁰แต่พระเยซูทรงทราบเรื่องนี้ จึงตรัสกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงสร้างความลำบากให้ผู้หญิงนี้? ด้วยว่าเธอได้ทำสิ่งที่ดีงามเพื่อเรา¹¹ คนจนจะอยู่กับพวกท่านตลอดไป แต่เราจะไม่ได้อยู่กับพวกท่าน"

¹²ด้วยว่าการที่เธอได้เทน้ำมันบนกายของเรา เธอกระทำเพื่อการฝังศพของเรา¹³ เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ไม่ว่าที่ใดทั่วโลกนี้ที่ข่าวประเสริฐนี้ได้ถูกเทศนา สิ่งผู้หญิงคนนี้ได้กระทำจะได้รับการกล่าวถึงเพื่อเป็นการระลึกถึงเธอ"

¹⁴เวลานั้นหนึ่งในสาวกสิบสองคนชื่อยูดา อิสคาริโอท ได้ไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิต¹⁵ และถามว่า "ถ้าข้าพเจ้ามอบพระองค์ให้กับพวกท่าน แล้วพวกท่านจะให้อะไรแก่ข้าพเจ้า?" พวกเขาตอบอย่างหนักแน่นว่าจะให้เหรียญเงินจำนวนสามสิบเหรียญแก่เขา¹⁶ ตั้งแต่นั้นมา ยูดาสก็คอยหาช่องทางที่จะมอบพระองค์ให้กับพวกหัวหน้าปุโรหิต

¹⁷ในวันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ บรรดาสาวกได้มาทูลถามพระเยซูว่า "พระองค์จะให้พวกข้าพระองค์จัดเตรียมปัสกาเพื่อให้พระองค์รับประทานอาหารที่ไหน?"¹⁸ พระองค์ตรัสตอบว่า "จงเข้าไปในเมืองเพื่อหาผู้ชายคนหนึ่ง และบอกเขาว่า 'พระอาจารย์บอกว่า 'เวลาของเราใกล้แล้ว เราจะถือเทศกาลปัสกาที่บ้านของท่านร่วมกับบรรดาสาวกของเรา''"¹⁹ บรรดาสาวกก็ทำตามตามที่พระเยซูรับสั่งนั้น และพวกเขาได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

²⁰ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์นั่งลงเพื่อร่วมสำรับกับสาวกสิบสองคน²¹ ขณะที่พระองค์กำลังเสวยนั้น พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่ามีคนหนึ่งในพวกท่านที่จะทรยศเรา"²² พวกเขามีความทุกข์ใจเป็นอย่างมาก และแต่ละคนก็ทูลถามพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ข้าพระองค์แน่นอนใช่ไหม?"

²³พระองค์ตรัสตอบว่า "คนที่เอามืออ้อมลงซ้ายมาเดียวกับเรานั้นแหละ คือคนที่ทรยศเรา"²⁴ บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์นั้น แต่วิบัติแก่คนที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้านั่นไม่เกิดมาก็จะดีกว่า"²⁵ ยูดาสผู้ซึ่งจะทรยศพระองค์ทูลถามว่า "พระอาจารย์ คือข้าพระองค์หรือ?" พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านพูดเองแล้ว"

²⁶ขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอาหารอยู่นั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้วพระองค์ก็ทรงหัก และแจกจ่ายขนมปังนั้นให้บรรดาสาวกของพระองค์ และตรัสว่า "จงรับไปรับประทานเถิด นี่เป็นกายของเรา"

²⁷แล้วพระองค์ทรงหยิบถ้วยมาและเมื่อขอบพระคุณแล้วก็ส่งให้พวกเขาและตรัสว่า "จงรับไปดื่มทุกคนเถิด"²⁸ เพราะนี่เป็นโลหิตของเราซึ่งเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาที่หลั่งออกมาเพื่อยกโทษบาปของคนจำนวนมาก²⁹ แต่เรบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่นำจากผลของเถาพุ่มนี้อีกต่อไปจนกว่าจะถึงวันนั้น คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในราชอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา"

³⁰เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พวกเขา ก็พากันไปยังภูเขามะกอกเทศ³¹ ที่นั่นพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ในคืนนี้พวกท่านทุกคนจะตีตัวออกห่างจากเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป'³² แต่หลังจากที่เราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าพวกท่าน"

³³แต่เปโตรทูลพระองค์ว่า "แม้คนทั้งปวงจะออกห่างจากพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่มีทางออกห่างเลย"³⁴ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงกับท่านว่าในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"³⁵ เปโตรทูลพระองค์ว่า "ถึงแม้ว่าข้าพระองค์จะต้องตายด้วยกันกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย" บรรดาสาวกคนอื่นๆ ก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

³⁶แล้วพระเยซูทรงพาพวกเขาไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า เกกเสมี แล้วตรัสกับพวกเขาของพระองค์ว่า "จงนั่งอยู่ที่นี่ ขณะที่เราไปอธิษฐานที่โน้น"³⁷ พระองค์ทรงนำเปโตร และบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย และพระองค์ทรงเริ่มโคกเศร่าและมีความทุกข์ในพระทัยยิ่งนัก³⁸ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงอยู่และเฝ้าระวังกับเราที่นี่เถิด"

³⁹แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อหนึ่งก็ซบพระพักตร์ลงและอธิษฐานว่า "โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนออกไปจากข้าพระองค์เถิด แต่ขออย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของข้าพระองค์ แต่ขอให้มันเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด"⁴⁰ พระองค์กลับมายังเหล่าสาวกของพระองค์และพบว่าพวกเขานอนหลับอยู่ แล้วพระองค์ตรัสกับเปโตรว่า "อะไรกัน พวกท่านจะเฝ้าระวังกับเราสักหนึ่งชั่วโมงไม่ได้หรือ?"⁴¹ จงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อพวกท่านจะไม่ต้องเข้าสู่การทดลอง จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่กายยังอ่อนกำลังอยู่"

⁴²พระองค์จึงเสด็จไปที่นั่นและอธิษฐานเป็นครั้งที่สองว่า "โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้วยนี้ไม่สามารถเลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ได้ และข้า

พระองค์จำต้องตื่นแล้ว ข้าพระองค์ก็จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์⁴³ แล้วพระองค์ก็เสด็จมายังบรรดาสาวกของพระองค์อีกครั้งหนึ่งและพบว่าพวกเขายังคงนอนหลับอยู่ เพราะตาของพวกเขาเริ่มไม่ขึ้น⁴⁴ และพระองค์ก็เสด็จไปจากพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง พระองค์อธิษฐานเป็นครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเช่นเดิมอีก

⁴⁵ แล้วพระเยซูก็เสด็จมายังพวกสาวกและตรัสว่า "พวกท่านยังจะนอนและพักผ่อนอยู่อีกหรือ? นี่แน่ะ เวลาใกล้แล้ว บุตรมนุษย์จะถูกทรยศและมอบไว้ในมือของพวกคนบาป⁴⁶ จึงลุกขึ้นและไปกันเถิด เพราะนี่แน่ะ คนที่ทรยศเรามาใกล้แล้ว"

⁴⁷ ในขณะที่พระเยซูกำลังตรัสอยู่นั้น ยูดาซึ่งเป็นคนหนึ่งในกลุ่มสองคนก็มาถึง พร้อมกับคนกลุ่มใหญ่ซึ่งมาจากพวกหัวหน้านุโรสและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนซึ่งถือดาบและไม่ตะบองมาด้วย⁴⁸ ถึงเวลานี้คนที่จะทรยศต่อพระเยซูก็ให้สัญญาณกับพวกเขาว่า "เราจับใคร ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาเถิด"

⁴⁹ เขาจึงได้ไปหาพระเยซูอย่างทันทีทันใดและกล่าวว่า "สวัสดีพระอาจารย์" แล้วจับพระองค์⁵⁰ พระเยซูทรงตรัสกับเขาว่า "สหายเอ๋ย จงทำตามที่ท่านตั้งใจเถิด" แล้วพวกเขาก็เข้ามาและยื่นมือเพื่อจับกุมพระเยซู

⁵¹ ดูเถิด มีคนหนึ่งซึ่งอยู่กับพระเยซูได้ยื่นมือชักดาบออก และตัดหูคนรับใช้ของมหาปุโรหิต⁵² พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงเอาดาบของท่านใส่ในฝักเสีย ด้วยว่าทุกคนที่ใช้ดาบก็จะพินาศด้วยดาบ⁵³ ท่านคิดว่าเราจะไม่ยอมให้ดาบของเราไม่ได้หรือ? และพระองค์จะประทานทูตสวรรค์มากกว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ?⁵⁴ แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว ข้อพระคัมภีร์ที่ได้กล่าวไว้ว่า จำเป็นจะต้องเป็นอย่างนี้จะสำเร็จได้อย่างไร?"

⁵⁵ ในเวลานั้น พระเยซูตรัสกับฝูงชนนั้นว่า "ท่านทั้งหลายมาหาเราด้วยดาบและไม่ตะบองและจับเรามัดเหมือนกับว่าเราเป็นโจรหรือ? เราได้สั่งสอนพวกท่านในพระวิหารทุกวันและพวกท่านก็หาได้จับเราไม่⁵⁶ แต่เหตุการณ์ทั้งปวงที่ได้เกิดขึ้นนี้ก็เพื่อที่จะสำเร็จตามที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวเอาไว้" หลังจากนั้นสาวกทั้งหมดก็ละทิ้งพระองค์และพากันหนีไป

⁵⁷ ผู้ที่จับกุมพระเยซูก็ได้้นำพระองค์ไปหาคายาฟาสมหาปุโรหิต ที่ซึ่งบรรดาธรรมจารย์และพวกผู้ใหญ่ประชุมกันอยู่⁵⁸ แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆ จนถึงลานบ้านของมหาปุโรหิต เขาได้เข้าไปข้างในและนั่งอยู่กับบรรดาคนใช้เพื่อดูว่าเหตุการณ์นั้นจะจบลงอย่างไร

⁵⁹ ในเวลานั้นพวกหัวหน้านุโรสและบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเพื่อมาปรักปรำพระเยซูเพื่อที่จะประหารพระองค์เสีย⁶⁰ ถึงแม้ว่าจะมีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็ยังหาหลักฐานไม่ได้ แต่หลังจากนั้นมีพยานเท็จสองคนได้มา⁶¹ และให้การว่า "คนนี้ได้กล่าวว่า เราสามารถทำลายพระวิหารของพระเจ้าและสามารถที่จะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน"

⁶² มหาปุโรหิตจึงได้ลุกขึ้นและทูลถามพระองค์ว่า "ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ? คนเหล่านี้ได้เป็นพยานปรักปรำท่านด้วยเรื่องอะไรหรือ?"⁶³ แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงทูลพระองค์ว่า "เราขอสั่งท่านในนามของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่าท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่?"⁶⁴ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "ท่านพูดแล้วนี้ แต่เราบอกท่านว่า ตั้งแต่บัดนี้ต่อไป ท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งที่เบื้องพระหัตถ์ขวาของผู้ทรงฤทธิ์ และผู้ที่เสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์

⁶⁵ แล้วมหาปุโรหิตได้ฉีกเสื้อผ้าของตนออกและกล่าวว่า "เขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า แล้วเรายังต้องการพยานอีกหรือ? นี่แน่ะ ท่านก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว⁶⁶ พวกท่านคิดอย่างไรหรือ?" พวกเขาจึงตอบว่า "เขาสมควรตาย"

⁶⁷ แล้วพวกเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระพักตร์ของพระองค์และเขียนตีพระองค์ และตบพระองค์ด้วยฝ่ามือของพวกเขา⁶⁸ และกล่าวว่า "ท่านผู้เป็นพระคริสต์ จงทำนายให้เราได้ว่าใครตบเจ้าหรือ?"

⁶⁹ ในขณะที่เปโตรนั่งอยู่ข้างนอกที่ลานบ้านอยู่นั้น มีสาวใช้คนหนึ่งเข้ามาหาเขาและพูดว่า "เจ้าได้อยู่ด้วยกันกับเยซูชาวกาลิลี"⁷⁰ แต่เปโตรปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงนั้น โดยกล่าวว่า "ที่เจ้าพูดนั้น ข้าไม่รู้เรื่อง"

⁷¹ เมื่อเขาเดินออกไปที่ประตูนั้น มีสาวใช้อีกคนหนึ่งพบกับเขาและได้บอกกับคนทั้งหลายที่นั่นว่า "คนนี้ก็ได้อยู่ด้วยกันกับเยซูชาวนาซาเร็ธ"⁷² และเปโตรก็ปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง ด้วยคำสาบานว่า "ข้าไม่รู้จักชายคนนั้น"

⁷³ หลังจากนั้นสักครู่หนึ่ง คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ กันนั้นก็เข้ามาและพูดกับเปโตรว่า "แน่แล้ว เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้น ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าส่อตัวเอง"⁷⁴ จากนั้นเปโตรก็เริ่มสับสนและสาบานว่า "ข้าไม่รู้จักคนนั้น" ในทันใดนั้นไถ่ก็ขึ้น⁷⁵ เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูเคยตรัสว่า "ก่อนไถ่ขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกและร้องไห้ด้วยความขมขื่นยิ่งนัก

Chapter 27

¹ ครั้นถึงเวลารุ่งเช้า พวกหัวหน้านุโรสทั้งหมดและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ปรึกษากันเพื่อที่จะประหารพระเยซูเสีย² พวกเขาจึงมัดพระองค์ และนำพระองค์ไปมอบกับปิลาทเจ้าเมือง

³ หลังจากนั้นยูดา ผู้ซึ่งทรยศพระองค์ เห็นว่าพระเยซูถูกละทิ้งก็กลับใจและนำเหรียญเงินสามสิบเหรียญคืนให้กับพวกหัวหน้านุโรสและพวกผู้ใหญ่⁴ และกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ทำบาปด้วยการทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์" แต่คนเหล่านั้นกล่าวว่า "มันเกี่ยวอะไรกับเรา? มันเป็นเรื่องของเจ้าเอง"⁵ จากนั้นเขาก็เอาเหรียญเงินโยนลงในพระวิหารและจากไป และเขาก็ไปผูกคอตาย

⁶บรรดาพวกหัวหน้าปุโรหิตจึงเก็บเหรียญเงินนั้นมาและกล่าวว่า "มันเป็นการผิดธรรมเนียมปฏิบัติถ้าเก็บเงินนี้ไว้ในคลัง เพราะว่าเงินค่าโลหิต"⁷ พวกเขาจึงปรึกษากันและนำเงินนี้ไปซื้อทุ่งของช่างหม้อสำหรับฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง⁸ ด้วยเหตุนี้จึงเรียกทุ่งนั้นว่า "ทุ่งโลหิต" จนถึงทุกวันนี้

⁹ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวอนะโดยเยเรมีย์ผู้เผยพระวอนะ ซึ่งกล่าวว่า "พวกเขารับเงินสามสิบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้คนที่คนอิสราเอลตีราคาไว้"¹⁰ และพวกเขานำไปซื้อทุ่งของช่างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า"

¹¹เมื่อพระเยชูทรงยืนต่อหน้าเจ้าเมือง แล้วเจ้าเมืองถามว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?" พระเยชูตรัสตอบเขาว่า "ก็ท่านว่าแล้วนี่"¹² แต่เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์จึงมิได้ตรัสตอบสิ่งใดๆ เลย¹³ ในเวลานั้นปีลาตจึงกล่าวกับพระองค์ว่า "พวกเขาปฏิบัติร้าย ท่านหลายประการด้วยกัน ท่านไม่ได้ยินหรือ?"¹⁴ แต่พระองค์ไม่ตรัสอะไรเลยแม้แต่คำเดียว ซึ่งเจ้าเมืองรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก

¹⁵ในช่วงเทศกาลปัสกา มีธรรมเนียมที่เจ้าเมืองจะปล่อยนักโทษคนหนึ่งตามที่ฝูงชนต้องการ¹⁶ ในเวลานั้นมีนักโทษอุกฉกรรจ์คนหนึ่งชื่อบาร์บัส

¹⁷ดังนั้นเมื่อเขามาประชุมร่วมกัน ปีลาตได้ถามพวกเขาว่า "พวกเจ้าปรารถนาจะให้เราปล่อยใครหรือ บาร์บัสหรือว่าเยชูที่เรียกว่าพระคริสต์?"¹⁸ เพราะท่านรู้แล้วว่าพวกเขามอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา¹⁹ ในขณะที่ปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ส่งคนใช้มาเรียนว่า "อย่าทำอะไรแก่ผู้ไร้ความผิดคนนี้เลย ด้วยว่าดิฉันมีความทุกข์ใจอย่างมากในวันนี้เนื่องด้วยความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นี้"

²⁰ในขณะที่พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ได้ปลุกกระตุ้นฝูงชนให้ขอปล่อยบาร์บัสและฆ่าพระเยชูเสีย²¹ แล้วเจ้าเมืองจึงถามพวกเขาว่า "ในสองคนนี้เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้พวกเจ้าหรือ?" พวกเขาตอบว่า "บาร์บัส"²² ปีลาตจึงถามว่า "เจ้าจะให้เราก่ออย่างโหดกับเยชูที่เรียกว่าพระคริสต์" พวกเขาก็ตอบว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"

²³แล้วปีลาตจึงถามว่า "ตรึงทำไม เขาคิดอะไรหรือ?" แต่พวกเขายังร้องเสียงดังว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"²⁴ เมื่อปีลาตเห็นว่าเขาไม่สามารถทำอะไรได้แล้ว และมีแต่จะเกิดความวุ่นวาย ท่านจึงเอาน้ำมาและล้างมือของท่านต่อหน้าบรรดาฝูงชนนั้น และกล่าวว่า "เราไม่มีความผิดในเรื่องการตายของผู้ไร้ความผิดคนนี้ พวกเจ้าจำต้องรับผิดชอบเอาเองเถิด"

²⁵ประชาชนทั้งหมดก็ร้องว่า "ขอให้ความผิดเรื่องความตายของเขาตกอยู่กับพวกเราและบรรดาลูกๆ ของเรา"²⁶ จากนั้นปีลาตก็ปล่อยบาร์บัสให้กับพวกเขา แต่เขาได้เขียนตีพระเยชูแล้วมอบพระองค์ให้ตรึงไว้ที่กางเขน

²⁷แล้วพวกทหารของเจ้าเมืองก็นำพระเยชูไปที่กองบัญชาการปรีทอรียมและรวบรวมทั้งกองไว้เฉพาะพระพักตร์พระเยชู²⁸ พวกเขาเปลื้องเสื้อผ้าของพระองค์ออกและใส่เสื้อคลุมสีแดงเข้มให้พระองค์²⁹ พวกเขากำมงกุฎหนามและสวมบนศีรษะของพระองค์ แล้วนำไปอ้อมมาใส่ไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ พวกเขาคुकเข้าลงต่อพระพักตร์ของพระองค์และกล่าวเยาะเย้ยพระองค์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ของพวกยิว ขอร้องพระเจริญ"

³⁰และพวกเขาก็ถ่มน้ำลายรดและเอาไม้เท้าตีที่ศีรษะของพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า³¹ เมื่อพวกเขายเยาะเย้ยพระองค์แล้ว พวกเขาก็ถอดเสื้อคลุมนั้นออกและเอาเสื้อผ้าของพระองค์เองมาใส่คืนให้ และนำพระองค์ไปเพื่อตรึงที่กางเขน

³²ขณะที่พวกเขาก็ออกไปแล้วก็พบชายคนหนึ่งชื่อซีโมน มาจากเมืองไซริน จึงได้บังคับเขาให้แบกกางเขนของพระองค์ไป³³ พวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ากลโกธาซึ่งมีความหมายว่า "กะโหลกศีรษะ"³⁴ พวกเขาเอาเหล้าจุ่มผสมกับของขมมากถวายพระองค์ พระองค์ทรงลองชิมดูแต่ไม่ทรงดื่ม

³⁵เมื่อพวกเขาดึงพระองค์ที่กางเขนแล้วพวกเขาก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาจับฉลากแบ่งกัน³⁶ แล้วพวกเขาก็นั่งลงและเฝ้ามองดูพระองค์³⁷ พวกเขาเอาป้ายที่มีข้อความที่เป็นข้อหาของพระองค์ไปติดไว้เหนือศีรษะของพระองค์ ซึ่งอ่านว่า "คนนี่คือเยชู กษัตริย์ของพวกยิว"

³⁸มีโจรสองคนถูกตรึงพร้อมกับพระองค์ ข้างขวาของพระองค์คนหนึ่งและข้างซ้ายของพระองค์คนหนึ่ง³⁹ บรรดาผู้คนที่ผ่านมาผ่านไปมา ได้พูดหมิ่นประมาทและสั่นศีรษะเยาะเย้ยพระองค์⁴⁰ และกล่าวว่า "ท่านผู้ที่จะทำลายพระวิหารและจะสร้างใหม่ภายในสามวันเอ๋ย จงช่วยตัวเองให้รอดก่อนเถิด และถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด"

⁴¹ในขณะที่เดียวกัน พวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ ก็ได้กล่าวเยาะเย้ยพระองค์ด้วยเหมือนกันว่า⁴² "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ เขาเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล ให้เขาลงจากกางเขนเถิด แล้วเราจะได้เชื่อเขาบ้าง"

⁴³เขาวางใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยก็ขอให้พระเจ้าทรงช่วยเขาเถิดนี่เถิด เพราะเขากล่าวว่า 'เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า'⁴⁴ และโจรบนกางเขนทั้งสองคนก็กล่าวหมิ่นประมาทพระองค์เช่นเดียวกัน

⁴⁵ในเวลานั้นได้มีความมืดปกคลุมทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวันจนถึงเวลาบ่ายสามโมง⁴⁶ ครั้นพอเวลาประมาณบ่ายสามโมงพระเยชูร้องด้วยเสียงดังว่า "เอลี เอลี ลามา สะบักนา?" ซึ่งมีความหมายว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?"⁴⁷ เมื่อบางคนซึ่งยืนอยู่ที่ได้ยินดังนั้น จึงพูดว่า "เขาเรียกเอลียาห์"

⁴⁸ในทันใดนั้นมีคนหนึ่งในคนเหล่านั้นก็วิ่งไปและเอาฟองน้ำจุ่มเหล้าจุ่มเปรี้ยวเสียบไม้เท้าส่งให้พระองค์ทรงดื่ม⁴⁹ ฝ่ายคนที่เหลืออยู่กล่าวว่า "อย่าไปยุ่งกับเขาเลย ให้เราดูว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาหรือไม่"⁵⁰ จากนั้นพระเยชูก็ร้องออกมาอีกครั้งด้วยเสียงดังและทรงสิ้นลมหายใจ

⁵¹และดูเกิด ม่านในพระวิหารก็ฉีกขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่ด้านบนลงล่าง และแผ่นดินก็สั่นสะเทือน และศิลาที่แตกแยกออกจากกัน⁵² อุโมงค์ก็เปิดออก และร่างของผู้ชอบธรรมทั้งหลายที่ได้ล่วงลับไปก็เป็นขึ้นมา⁵³ พวกเขาที่ออกจากอุโมงค์หลังจากการเป็นขึ้นมาของพระองค์ พวกเขาเข้าไปในนครบรสุกัร และปรากฏต่อผู้คนจำนวนมาก

⁵⁴ในเวลานั้น เมื่อนายร้อยและบรรดาผู้คนที่เฝ้ามองดูพระเยซูอยู่ด้วยกัน ได้เห็นแผ่นดินไหวและสิ่งต่าง ๆ ที่ได้บังเกิดขึ้นนั้น พวกเขามีความกลัวเป็นอย่างมากและพูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง"⁵⁵ มีผู้หญิงหลายคนติดตามพระเยซูจากกาลิลีเพื่อที่จะประณินบัลลังก์พระองค์ได้มองดูอยู่แต่ไกล⁵⁶ ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเซฟ และมารดาของบุตรทั้งสองของเศเบดี

⁵⁷ ครั้นถึงเวลาเย็น มีเศรษฐีคนหนึ่งซึ่งเดินทางมาจากอาริมาเธียชื่อโยเซฟ ผู้เป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซูด้วย⁵⁸ เขาได้ไปหาปีลาตและขอพระศพของพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นแก่เขา

⁵⁹โยเซฟจึงนำพระศพมาและหุ้มพันพระศพนั้นด้วยผ้าป่านที่สะอาด⁶⁰ และนำพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ใหม่ของเขาเอง ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา และเขาได้กลิ้งหินก้อนใหญ่มาปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป⁶¹ ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลาและมารีย์อีกคนหนึ่งก็อยู่ที่นั่น พวกเขาเฝ้าตรงข้ามกับอุโมงค์นั้น

⁶²ในวันรุ่งขึ้น ซึ่งเป็นวันถัดจากวันเตรียม บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ประชุมร่วมกันกับปีลาต⁶³ พวกเขากล่าวว่า "ท่านเจ้าเมือง พวกเราจำได้ว่าเมื่อคนล่อลวงนั้นยังมีชีวิตอยู่ เขาได้กล่าวเอาไว้ว่า 'ล่องไปสามวันเราจะเป็นขึ้นมาใหม่'⁶⁴ เหตุฉะนั้นขอให้ท่านได้สั่งการเพื่อจะจัดให้มีการเฝ้าอุโมงค์อย่างแข็งแรง จนถึงวันที่สาม เพราะเกรงว่าพวกสาวกของเขาจะมาและขโมยศพไปแล้วประกาศแก่ประชาชนว่า 'เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว' และการหลอกลวงในครั้งนี้จะร้ายแรงกว่าครั้งแรกอีก"

⁶⁵ปีลาตจึงบอกกับพวกเขาว่า "เอาคนยามไปเถิด และจงเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้"⁶⁶ ดังนั้นพวกเขาจึงออกไปและเฝ้าอุโมงค์อย่างแน่นหนา ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามเฝ้าอยู่

Chapter 28

¹ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมัคดาลาและมารีย์อีกคนหนึ่งก็มาดูที่อุโมงค์ฝังพระศพ² แต่ดูเกิด ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ด้วยว่ามีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ และกลิ้งก้อนหินออกแล้วนั่งบนก้อนหินนั้น

³ใบหน้าของทูตสวรรค์นั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ และเสื้อของทูตสวรรค์นั้นขาวเหมือนหิมะ⁴ ฝ่ายพวกยามก็กลัวจนตัวสั่นและเป็นเหมือนคนตาย

⁵ทูตสวรรค์นั้นได้กล่าวแก่ผู้หญิงเหล่านั้นว่า "อย่ากลัวเลย ด้วยเรารู้แล้วว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูผู้ซึ่งถูกตรึงที่กางเขน⁶ พระองค์ไม่ได้ประทับที่นี่ แต่พระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้ว มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้นำลงนั้น⁷ แล้วจงรีบไปบอกบรรดาสาวกของพระองค์ ว่า 'พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตายแล้ว ดูเถิด พระองค์จะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนพวกท่าน พวกท่านจะพบกับพระองค์ที่นั่น' ดูเถิด เราได้บอกพวกท่านแล้ว"

⁸พวกผู้หญิงนั้นก็รีบวิ่งออกจากอุโมงค์นั้นอย่างรวดเร็วด้วยความกลัวและความยินดียิ่ง และได้วิ่งไปบอกบรรดาสาวกของพระองค์⁹ ดูเถิด พระเยซูทรงพบกับพวกเขาและตรัสว่า "จงเป็นสุขเถิด" ผู้หญิงเหล่านั้นก็มาทูลพระบาทของพระองค์และนมัสการพระองค์¹⁰ จากนั้นพระเยซูตรัสกับพวกเธอว่า "อย่ากลัวเลย จงไปบอกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลีเถิด แล้วพวกเขาจะได้พบกับเรานั้น"

¹¹ในขณะที่พวกผู้หญิงกำลังเดินทางไปนั้น ดูเถิด มีบางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไปในเมืองและแจ้งให้กับบรรดาหัวหน้าปุโรหิตให้ทราบถึงทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้น¹² เมื่อพวกปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมและปรึกษากันถึงเรื่องที่เกิดขึ้นนั้น พวกเขาจึงได้ให้เงินจำนวนมากมายแก่ทหารเหล่านั้น¹³ และบอกกับพวกเขาว่า "ให้พูดอย่างนี้ว่า 'บรรดาสาวกของพระเยซูมาในตอนกลางคืนและขโมยศพไปในขณะที่พวกเราหลับอยู่'"

¹⁴ถ้าเรื่องนี้ทราบไปถึงเจ้าเมืองแล้ว เราจะพูดแก้ตัวให้ท่านเองและไม่ให้พวกท่านต้องเป็นกบฏ"¹⁵ ดังนั้นบรรดาทหารจึงรีบเข้าไปและทำตามคำแนะนำนั้น ซึ่งเรื่องนี้เลื่องลือไปในบรรดาคนยิวและยังคงเลื่องลืออยู่ แม้กระทั่งทุกวันนี้

¹⁶แต่สาวกสิบเอ็ดคนก็ยังไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขากาซาเร็ธ¹⁷ เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ พวกเขาก็นมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่

¹⁸พระเยซูเสด็จไปหาพวกเขาและตรัสว่า "สิทธินำมาทั้งสี่ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ทรงมอบให้แก่เราแล้ว"¹⁹ เหตุฉะนั้น จงออกไปและสร้างชนทุกชาติให้เป็นสาวก จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

²⁰จงสอนพวกเขาให้เชื่อฟังสิ่งทั้งปวงที่เราได้สั่งพวกท่านเอาไว้ ดูเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค"

MARK

Chapter 1

¹นี่คือจุดเริ่มต้นแห่งข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า² ตามที่เขียนในพระธรรมอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า "ดูเถิด เราจะส่งทูตของเรา

Chapter 1

ก่อนท่าน ผู้ที่จะไปเพื่อเตรียมทางไว้ให้ท่าน³เสียงร้องของผู้หนึ่งในถิ่นทุรกันดารว่า "จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้พร้อมและทำทางของพระองค์ให้ตรงไป"

⁴ยอห์นก็มาและให้บัพติศมาอยู่ในถิ่นทุรกันดารและเทศนาการบัพติศมาเรื่องการกลับใจเพื่อได้รับการยกโทษความผิดบาป⁵ประชาชนทั่วทั้งแคว้นยูเดียและเยรูซาเล็มก็พากันไปหาเขา เพื่อสารภาพบาปของตนเองโดยให้พวกเขารับบัพติศมาในแม่น้ำจอร์แดน⁶ยอห์นสวมเสื้อผ้าที่ทำจากขนอูฐ และคาดเอวด้วยเข็มขัดหนัง เขากินจี่กัจจันและน้ำผึ้งป่าเป็นอาหาร

⁷ยอห์นประกาศว่า "จะมีท่านอีกผู้หนึ่งที่จะมาภายหลังข้าพเจ้า พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะก้มลงแก้เชือกทรงเท้าของพระองค์⁸ข้าพเจ้าให้บัพติศมาท่านด้วยน้ำ แต่พระองค์ผู้นี้จะให้บัพติศมาแก่ท่านโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์"

⁹อยู่มาวันหนึ่ง พระเยซูเสด็จมาจากนาซาเร็ธ แคว้นกาลิลี และพระองค์ได้รับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน¹⁰ขณะที่พระเยซูเสด็จขึ้นจากน้ำ พระองค์เห็นท้องฟ้าแยกออก และพระวิญญาณเหมือนอย่างนกพิราบเสด็จลงมาประทับเหนือพระองค์¹¹มีเสียงจากสวรรค์นั้นว่า "ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก"

¹²จากนั้นพระวิญญาณดลใจพระองค์เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร¹³พระองค์ทรงอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบวัน ทรงถูกซาตานทดลอง พระองค์อยู่กับเหล่าสัตว์ป่าและมีภูตสวรรค์คอยดูแลพระองค์

¹⁴หลังจากที่ยอห์นถูกจับ พระเยซูเสด็จเข้าไปประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าในแคว้นกาลิลี¹⁵พระองค์ตรัสว่า "เวลามาถึงแล้ว อาณาจักรของพระเจ้าก็อยู่ใกล้ จงกลับใจและเชื่อในข่าวประเสริฐเถิด"

¹⁶เมื่อพระองค์กำลังเดินผ่านมาก็มีกะเลสาบกาลิลี พระองค์ทรงเห็นซีโมนและอันดรูว์น้องชายของซีโมนกำลังหย่อนอวนลงในทะเลสาบเพราะพวกเขาเป็นชาวประมง¹⁷พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "มาเถิด จงตามเรามา แล้วเราจะให้ท่านเป็นผู้จับคนเหมือนดังจับปลา"¹⁸แล้วพวกเขาก็ทิ้งอวนและติดตามพระองค์ไปโดยทันที

¹⁹เมื่อพระเยซูเสด็จต่อไปอีกหน่อย พระองค์เห็นยาคอบบุตรของเศเบดีและยอห์นน้องชายของเขา พวกเขาทั้งสองอวนอยู่ในเรือ²⁰พระองค์จึงเรียกพวกเขา และพวกเขาจึงทิ้งเศเบดีบิดาของพวกเขาไปกับพวกคนงานไว้ในเรือแล้วติดตามพระองค์ไป

²¹แล้วพวกเขามายังคาเปอร์นาอุม และในวันสะบาโตพระเยซูเสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและเทศนาสั่งสอน²²ผู้คนประหลาดใจกับคำสอนของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสอนเขาในฐานะผู้ที่มีสิทธิอำนาจและไม่เหมือนพวกธรรมจารย์

²³ในเวลานั้นเอง มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาที่มีวิญญาณโสโครกสิงอยู่ร้องออกมา²⁴มันร้องตะโกนว่า "พระเยซู ชาวนาซาเร็ธ พระองค์จะทำอะไรกับเรา? พระองค์จะมาทำลายเราหรือ? ข้ารู้แน่ว่าพระองค์เป็นใคร พระองค์คือองค์ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า"²⁵พระเยซูสั่งห้ามวิญญาณร้ายนั้นและตรัสว่า "จงเงียบเสีย และออกมาจากเขา"²⁶วิญญาณโสโครกนั้นจึงทำให้เขาล้มลงและออกจากเขาขณะที่ครีกร้องเสียงดัง

²⁷ประชาชนทั้งปวงพากันประหลาดใจ ดังนั้นเขาจึงถามกันว่า "นี่มันอะไรกัน? เป็นคำสอนใหม่ที่ประกอบด้วยสิทธิอำนาจอย่างนั้นหรือ? เขาสามารถสั่งให้เหล่าวิญญาณร้ายออกไปและพวกมันก็เชื่อฟังเขา"²⁸แล้วข่าวเรื่องของพระองค์ก็แพร่กระจายออกไปทั่วทุกที่ที่ถึงแคว้นกาลิลี

²⁹หลังจากที่ออกมาจากธรรมศาลาแล้ว พวกเขาพากันไปที่บ้านของซีโมนและอันดรูว์ โดยมียาคอบและยอห์นไปด้วย³⁰เวลานั้นแม่ยายของซีโมนกำลังนอนป่วยด้วยไข้สูง พวกเขาจึงบอกเรื่องของเธอกับพระเยซู³¹ดังนั้นพระองค์จึงมาจับมือของเธอ และพยุเงเธอนั้น เธอก็หายป่วย และเธอก็เริ่มปรนนิบัติพวกเขา

³²ในเย็นวันนั้นหลังจากที่ดวงอาทิตย์ลับฟ้า ผู้คนพากันป่วยหรือคนที่ถูกวิญญาณร้ายเข้าสิงมาหาพระองค์³³ผู้คนที่เมืองพากันมาอยู่ที่หน้าประตู³⁴พระองค์ได้รักษาคนป่วยจำนวนมากให้หายจากโรคต่างๆ และขับไล่วิญญาณร้ายจำนวนมากให้ออกไป แต่พระองค์ไม่ให้วิญญาณร้ายเหล่านั้นพูดอะไร เพราะพวกมันรู้จักพระองค์

³⁵พระองค์ตื่นแต่เช้าตรู่ทุกๆ ที่ยังมีคนอยู่ พระองค์เสด็จออกไปยังที่เขียบสงบแล้วพระองค์อธิษฐานอยู่ที่นั่น³⁶ซีโมนและบรรดาคนที่อยู่กับเขาก็พากันออกตามหาพระองค์³⁷เมื่อพวกเขาพบพระองค์ก็ทูลว่า "ทุกคนกำลังตามหาพระองค์กันอยู่"

³⁸พระองค์ตรัสว่า "ให้เราไปที่อื่น ออกไปเมืองที่อยู่รายรอบเถิด เพื่อที่เราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามากีเพื่อการนี้แหละ"³⁹พระองค์ออกไปทั่วทั้งแคว้นกาลิลี เข้าไปสั่งสอนในธรรมศาลาของพวกเขาคับและขับไล่เหล่าวิญญาณร้ายออก

⁴⁰มีชายโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ เขาคุกเข่าและกูลขอร้องกับพระองค์ว่า "ถ้าหากพระองค์เต็มใจ ข้าพระองค์ก็จะหายจากโรคได้"⁴¹พระเยซูเปี่ยมด้วยความเมตตาสงสาร จึงยื่นมือของพระองค์ออกไปแตะต้องตัวเขา และตรัสกับเขาว่า "เราเต็มใจ จงหายจากโรคเถิด"⁴²ทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หายไประยะหนึ่ง เขาก็กลับเป็นปกติ

⁴³พระเยซูก็ขับเขาอย่างเคร่งครัดแล้วส่งเขาไป⁴⁴พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงอย่าพูดอะไรกับใครโดยเด็ดขาด แต่จงไปแสดงตนกับปุโรหิตและถวายเครื่องบูชาสำหรับการหายจากโรคของท่าน ตามที่โมเสสสั่งไว้เพื่อเป็นพยานให้กับคนเหล่านั้น"

⁴⁵ แต่เมื่อเขาออกไปแล้วนั้น ก็ประกาศเรื่องนี้ให้คนอื่นทราบไปทั่ว จนพระเยซูไม่สามารถเข้าไปในเมืองได้อย่างเปิดเผย แต่พระองค์ประทับอยู่ในที่เปลี่ยวข้างนอก กระนั้นผู้คนจากทุกหนทุกแห่งก็ยังมาเข้าเฝ้าพระองค์

Chapter 2

¹ หลังจากนั้นไม่กี่วัน เมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังคาเปอร์นาอุมอีก ผู้คนได้ยืนยันว่าพระองค์ประทับอยู่ที่บ้าน² ดังนั้น ผู้คนจำนวนมากจึงมาชุมนุมกันจนไม่มีที่ว่างแม้แต่ที่ประตู และพระเยซูทรงกล่าวพระวจนะแก่พวกเขา

³ แล้วมีชายสี่คนกำลังหามชายคนหนึ่งที่เป็นอัมพาตมาหาพระองค์⁴ เมื่อพวกเขาไม่สามารถเข้ามาใกล้พระองค์ได้ เนื่องจากมีฝูงชนเบียดเสียดกันอยู่ พวกเขาจึงร้องลั่นจากที่อยู่เหนือที่พระเยซูประทับอยู่ และหลังจากนั้นพวกเขาเปิดหลังคาออกเป็นช่อง พวกเขาหย่อนที่นอนที่คนที่เป็นอัมพาตนอนอยู่ลงมา

⁵ เมื่อเห็นความเชื่อของพวกเขา พระเยซูจึงตรัสกับชายคนที่เป็นอัมพาตคนนั้นว่า "ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว"⁶ พวกธรรมาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และพวกเขาก็คิดอยู่ในใจของพวกเขาว่า⁷ "ชายคนนี้พูดอย่างนี้ได้อย่างไร? เขากำลังหมิ่นประมาทพระเจ้า แล้วใครที่สามารถยกโทษบาปได้นอกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว?"

⁸ กันใดนั้น พระเยซูทรงทราบว่า พวกเขากำลังคิดอะไรอยู่ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงคิดเรื่องนี้อยู่ในใจของพวกท่านเล่า?"⁹ อะไรจะง่ายกว่ากันที่จะบอกชายคนที่เป็นอัมพาตคนนั้นว่า บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว หรือบอกว่าจงลุกขึ้นหอบที่นอนของเจ้า และเดินไป?"

¹⁰ แต่เพื่อที่พวกท่านจะรู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจบนโลกที่จะยกโทษบาปได้" พระองค์จึงตรัสกับคนที่เป็นอัมพาตว่า¹¹ "เราบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้นแล้วหอบเสื้อของเจ้า และกลับไปบ้านของเจ้า"¹² เขาก็ลุกขึ้นแล้วหอบเสื้อในทันที และกลับไปบ้านต่อหน้าต่อตาทุกคน ดังนั้น พวกเขาทุกคนต่างก็ประหลาดใจ แล้วพวกเขาก็สรรเสริญพระเจ้า และพวกเขาพูดว่า "พวกเราไม่เคยเห็นอะไรเช่นนี้เลย"

¹³ พระองค์เสด็จไปที่ทะเลสาบอีกครั้ง และฝูงชนได้เข้ามาหาพระองค์ และพระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขา¹⁴ ขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไป พระองค์ทรงเห็นเลวีบุตรอัลเฟอัสกำลังนั่งอยู่ที่เดิมที่เก็บภาษี และพระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามา" เขาก็ลุกขึ้นและตามพระองค์ไป

¹⁵ และขณะที่พระเยซูกำลังรับประทานอาหารที่บ้านของเลวี พวกคนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนกำลังรับประทานอาหารร่วมกับพระองค์และสาวกของพระองค์ มีคนจำนวนมากและพวกเขาได้ติดตามพระองค์¹⁶ เมื่อพวกธรรมาจารย์ซึ่งเป็นพวกฟาริสีได้เห็นพระเยซูทรงรับประทานอาหารร่วมกับพวกคนบาป และพวกคนเก็บภาษี พวกเขาจึงพูดกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ทำไมเขาจึงรับประทานอาหารร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเหล่านี้?"

¹⁷ เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนี้ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "คนที่ร่างกายแข็งแรงดีไม่ต้องการหมอ คนป่วยเท่านั้นที่ต้องการหมอ เราไม่ได้มาหาคนที่เรียกว่าเป็นคนชอบธรรม แต่มาหาคนที่เป็นคนบาป"

¹⁸ ขณะที่สาวกของยอห์นและพวกฟาริสีกำลังอดอาหาร และบางคนมาหาและพูดกับพระองค์ว่า "ทำไมสาวกของยอห์นและสาวกของพวกฟาริสีอดอาหาร แต่สาวกของท่านถึงไม่อดอาหาร?"¹⁹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกเพื่อนเจ้าบ่าวจะอดอาหารในขณะที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขาหรือ? ตราบเท่าที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขา พวกเขาจึงไม่ต้องอดอาหาร

²⁰ แต่เมื่อวันหนึ่งมาถึง เมื่อเจ้าบ่าวถูกรับไปจากพวกเขา และในวันนั้นพวกเขาจะอดอาหาร"²¹ ไม่มีใครเย็บเศษผ้าใหม่ลงบนเสื้อผ้าเก่า ซึ่งจะทำให้รอยปะฉีกออกจากเสื้อผ้าเก่า ผ้าใหม่ขาดออกจากผ้าเก่าและรอยขาดจะกว้างมากขึ้น

²² ไม่มีใครใส่เหล้าจุ่นใหม่ไว้ในถุงหนังเก่า เพราะการทำให้เช่นนั้นจะเป็นการทำให้ถุงหนังขาด และทั้งเหล้าจุ่นและถุงหนังก็จะเสียไป แทนที่จะทำเช่นนั้น จงใส่เหล้าจุ่นใหม่ในถุงหนังใหม่"

²³ ในวันสะบาโต พระเยซูทรงดำเนินผ่านทุ่งนา และพวกสาวกก็เริ่มเด็ดรวงข้าว²⁴ พวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า "ดูสิ ทำไมพวกเขาจึงทำสิ่งที่ผิดกฎของวันสะบาโต?"

²⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านไม่เคยอ่านว่าดาวิดได้ทำอะไรในคราวที่เขาลำบากและหิว ทั้งเขาและพวกคนของเขา"²⁶ เขาได้ไปที่พระนิเวศน์ของพระเจ้าในเวลาที่เขาบิหารยารเป็นมหาปุโรหิต และกินขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งเป็นการทำผิดกฎบัญญัติสำหรับใครก็ตามที่กิน ยกเว้นพวกปุโรหิตเท่านั้น และเขาก็ยังให้แก่นคนที่อยู่กับเขาด้วยได้อย่างไร?"

²⁷ พระเยซูตรัสว่า "วันสะบาโตได้สร้างไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ได้สร้างมนุษย์เพื่อวันสะบาโต"²⁸ เพราะเหตุนี้ บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเหนือวันสะบาโตด้วย"

Chapter 3

¹อีกครั้งที่พระเยซูเข้าไปในธรรมศาลาและที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือสับ²มีบางคนจ้องจับผิดพระองค์ว่าพระองค์จะรักษาชายคนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ ทั้งนี้ก็เพื่อว่าพวกเขาจะได้กล่าวหาพระองค์

³พระเยซูพูดกับชายที่มีมือสับนั้นว่า "ลุกขึ้นและยืนที่ตรงกลางของทุกคน"⁴ต่อมาพระองค์ตรัสกับคนทั้งหลายว่า "เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ที่จะทำสิ่งดีในวันสะบาโตหรือทำสิ่งร้าย ที่จะช่วยชีวิตคนหรือจะให้เขาตาย?" แต่พวกเขาทั้งหลายได้แต่นิ่งเงียบ

⁵พระองค์มองดูรอบๆ พวกเขาด้วยความโกรธและพระองค์เศร้าใจอย่างยิ่งต่อใจที่แข็งกระด้างของพวกเขาและพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือของเจ้าออกมา" เขาก็เหยียดมือออกมา แล้วมือของเขาก็หายเป็นปกติ⁶พวกฟาริสีจึงออกไปและเริ่มวางแผนร้ายกับพวกเขาเฝ้าดูกันที่ว่าพวกเขาจะอย่างไรกับถึงจะให้พระองค์ตายได้

⁷ต่อมาพระเยซูพร้อมด้วยเหล่าสาวกของพระองค์ไปที่กะเล และมีฝูงชนจำนวนมากตามพระองค์มาจากกาบิลีและจากยูเดีย⁸และจากเยรูซาเล็มและจากอิธเมอา และจากที่ไกลออกไปของจอร์แดนและรอบๆ เมืองโทรและไซดอน เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งที่พระองค์ได้กระทำฝูงชนมากมายจึงได้มาหาพระองค์

⁹พระองค์จึงได้ขอให้เหล่าสาวกเตรียมเรือเล็กลำหนึ่งไว้ให้กับพระองค์เนื่องจากฝูงชนและเพื่อว่าพวกเขาจะไม่เบียดเสียดพระองค์¹⁰เนื่องจากพระองค์ได้รักษาคือเป็นอันมากทำให้คนที่เจ็บป่วยพยายามเบียดเสียดพระองค์เพื่อจะได้แตะต้องพระองค์

¹¹เมื่อใดก็ตามที่พวกวิญญานชั่วเห็นพระองค์ พวกมันก็ก้มหน้าหมอบกราบพระองค์และร้องออกมา และพวกมันพูดว่า "พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า"¹²พระองค์จึงสั่งห้ามพวกมันว่าอย่าเปิดเผยว่าพระองค์คือผู้ใด

¹³พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาและพระองค์ทรงเรียกบรรดาคนที่พระองค์ต้องการพบ และคนเหล่านั้นก็มาหาพระองค์¹⁴พระองค์แต่งตั้งคนสิบสองคน (ซึ่งพระองค์เรียกว่าอัครทูต) เพื่อที่พวกเขาจะได้อยู่กับพระองค์และพระองค์จะได้ส่งพวกเขาออกไปประกาศ¹⁵และทรงให้มีสิทธิอำนาจที่จะขับผีออกได้¹⁶แล้วพระองค์ทรงแต่งตั้งสาวกสิบสองคนได้แก่ ซีโมนซึ่งพระองค์ทรงประทานอีกชื่อว่าเปโตร

¹⁷ยากอบบุตรของเศเบดีและยอห์นน้องชายของยากอบซึ่งพระองค์ทรงประทานอีกชื่อว่าโธนาเอเยหมายถึงลูกฟ้าร้อง¹⁸และอันดรูว์ ฟิลิป บาร์โธโลมิว มักธีว โธมัส ยากอบบุตรของอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมนพระธิดาคนนิยิม¹⁹และยูดาสิสคาริโอท ผู้ซึ่งทรยศพระองค์

²⁰ต่อมาเมื่อพระองค์ไปที่บ้าน และฝูงชนก็ยังชุมนุมกันอีก จนพวกเขาไม่สามารถรับประทานอาหารได้²¹เมื่อครอบครัวของพระองค์ได้ยินเรื่องนี้พวกเขาก็มาเพื่อจะรังพระองค์ไว้ เพราะพวกเขาพูดว่า "พระองค์เสียสติไปแล้ว"²²พวกธรรมาจารย์ที่มาจากเยรูซาเล็มพูดว่า "เขาถูกเบเอลเซบูลเข้าสิง" และ "ที่ขับผีออกได้ โดยเขาใช้อำนาจของนายผีนั้น"

²³พระเยซูจึงเรียกพวกเขามาหาพระองค์และตรัสเป็นคำอุปมาว่า "ซาตานจะขับซาตานออกไปได้อย่างไร?²⁴หากอาณาจักรใดแตกแยกกันแล้ว อาณาจักรนั้นก็ไม่อาจตั้งอยู่ได้²⁵ หากครัวเรือนใดแตกแยกกันเองแล้ว ครัวเรือนนั้นก็ไม่สามารถตั้งอยู่ได้

²⁶หากซาตานลุกขึ้นต้านตนเองและแตกแยกกัน มันก็ต้องอยู่ไม่ได้ แต่จุดจบมาถึงแล้ว²⁷แต่ไม่มีใครจะเข้าไปในบ้านของคนที่ยึดมั่นและปล้นทรัพย์ของเขาไปได้หากไม่ได้จับคนที่แข็งแรงนั้นมัดเสียก่อน แล้วเขาจึงจะเข้าไปปล้นบ้านของคนนั้นได้

²⁸เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความพิสดารทุกอย่างและคำมั่นประมาทที่เขากล่าวนั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้²⁹แต่ใครก็ตามที่ห่มพระวิญญานบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการยกโทษ แต่จะมีความพิสดารติดตัวตลอดไป"³⁰พระเยซูตรัสเช่นนี้เพราะพวกเขาพูดกันว่า "พระองค์มีวิญญานชั่วเข้าสิง"

³¹ต่อมามารดาและพี่น้องของพระองค์มาหาและรออยู่ด้านนอก พวกเขาส่งคนเข้าไปทูลเรียกพระองค์³²ในขณะที่ฝูงชนนั้นล้อมรอบพระองค์อยู่ พวกเขาทูลพระองค์ว่า "มารดาและพี่น้องของท่านอยู่ที่ด้านนอก และพวกเขากำลังมองหาท่าน"

³³พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ใครกันที่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา?"³⁴พระองค์มองรอบๆ ไปยังผู้คนที่นั่งล้อมรอบพระองค์อยู่และตรัสว่า "จงมองดู นี่คือมารดาและพี่น้องของเรา"³⁵ผู้ใดก็ตามที่ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ผู้นั้นคือพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"

Chapter 4

¹พระองค์ทรงเริ่มสั่งสอนที่ชายฝั่งทะเลอีก และฝูงชนรุมล้อมพระองค์แน่นขนัด พระองค์จึงได้เสด็จลงไปประทับในเรือที่กะเลและทรงนั่งลงในเรือ ส่วนฝูงชนทั้งหมดก็อยู่บนชายฝั่งทะเล²พระองค์ทรงสั่งสอนหลายสิ่งด้วยคำอุปมา และในคำสอนของพระองค์พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า

³"จงฟังเถิด มีชาวนานคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ด⁴ขณะที่เขาวานเมล็ดลงไปในนั้น บางเมล็ดก็ตกลงบนถนนแล้วนกก็มาฉีกกินเสีย⁵บางเมล็ดร่วงหล่นลงบนพื้นหินซึ่งมีดินไม่มาก พืชนั้นก็งอกขึ้นมาในทันทีเนื่องจากมีดินไม่ลึกมากนัก

⁶แต่เมื่อเจอกับแสงแดดพืชนั้นก็ไหม้เกรียมเหี่ยวแห้งไปเนื่องจากไม่มีราก⁷บางเมล็ดตกไปยังท่ามกลางพงหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาปกคลุมเสียและไม่เกิดผล

⁸บางเมล็ดก็ตกยังพื้นดินที่ดี ซึ่งทำให้พืชนั้นเจริญเติบโตและเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และหนึ่งร้อยเท่าบ้าง"⁹แล้วพระองค์ตรัสว่า "ใครมีหู จงฟังเถิด"

¹⁰เมื่อพระเยซูอยู่ตามลำพัง ผู้ซึ่งใกล้ชิดพระองค์และสาวกทั้ง 12 คน ถามเกี่ยวกับคำอุปมานั้น¹¹พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า "ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ส่วนคนนอกนั้นทุกอย่างจะใช้คำอุปมา¹²ดังนั้นเมื่อพวกเขาดูแล้วดูเล่า แต่ก็มองไม่เห็น และเมื่อพวกเขาฟังแล้วฟังเล่าก็ไม่เข้าใจ มีฉะนั้นพวกเขาจะหันมาและพระเจ้าจะทรงจ้องภัยให้พวกเขา"

¹³แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "พวกท่านยังไม่เข้าใจคำอุปมานี้หรือ? แล้วจะเข้าใจคำอุปมาอื่นๆ ทั้งหมดได้อย่างไร?¹⁴ชาวนาซีที่หว่านเมล็ดของตานั้น ก็คือผู้ซึ่งหว่านพระวจนะ¹⁵ ซึ่งตกตามข้างถนนบ้าง ที่ซึ่งพระวจนะถูกหว่านลงไปในดินดี ก็คือคนที่ได้ยินพระวจนะนั้น ซาตานก็มาและเอาพระวจนะนั้นไปจากพวกเขาทันที

¹⁶พืชที่ซึ่งหว่านตกลงบนพื้นหินนั้น คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแล้วรับไว้ทันทีด้วยความชื่นชมยินดี¹⁷และเนื่องจากพวกเขาไม่มีรากในตัวเอง จึงทนอยู่เพียงชั่วคราว เมื่อเจอกับความยากลำบากหรือการถูกข่มเหงเนื่องด้วยพระวจนะนั้นพวกเขาทั้งหลายก็เลิกละเสียในทันทีทันใด

¹⁸ส่วนพืชที่หว่านตกลงกลางพงหนาม คือคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะ¹⁹แต่ความกังวลของโลก ความหลอกลวงของทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่นๆ ได้เข้ามาและปกคลุมพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล²⁰ส่วนพืชที่หว่านตกในดินดี ก็คือคนที่ได้ยินพระวจนะและรับไว้จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และหนึ่งร้อยเท่าบ้าง"

²¹พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า "ท่านนำตะเกียงเข้ามาในบ้านนั้นท่านนำมันไปวางไว้ใต้ตะแกรงหรือว่าใต้เตียงนอนหรือ? ท่านนำมาและท่านย่อมวางไว้บนเชิงตะเกียง²² เช่นกันไม่มีสิ่งใดที่ถูกปิดซ่อนไว้จะไม่ใคร่รู้และไม่มีความลับใดจะไม่ถูกเปิดเผย²³ถ้าใครมีหู จงฟังเถิด"

²⁴พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "ท่านจงเอาใจใส่ในสิ่งที่ท่านได้ยินให้ดี ด้วยว่าท่านจะตวงให้เขาด้วยกะชานอันใด พระองค์จะตวงให้ท่านด้วยกะชานอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้ท่านอีก²⁵ เพราะว่าผู้ใดที่มีอยู่แล้วพระองค์ก็จะเพิ่มเติมให้อีก ส่วนผู้ที่ไม่มี แม้ที่เขาจะมีอยู่นั้นพระองค์ก็จะเอาไปเสียจากเขา"

²⁶แล้วพระองค์ตรัสว่า "แผ่นดินของพระเจ้าเป็นเหมือนชายคนหนึ่งซึ่งได้หว่านเมล็ดของเขาลงบนดิน²⁷เมื่อเขาหลับในตอนกลางคืนและตื่นขึ้นมาในตอนกลางวัน และเมล็ดก็งอก และเติบโตขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้²⁸ เพราะว่าแผ่นดินทำให้พืชนั้นเติบโตขึ้นเอง เป็นลำดับก่อน แล้วหลังจากนั้นก็ออกรวง ต่อจากนั้นก็จะมีเมล็ดข้าวจนเต็มรวง²⁹เมื่อรวงข้าวสุก แล้วเขาก็เอาเคียวไปเก็บเกี่ยวทันที เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว"

³⁰พระองค์ตรัสอีกว่า "เราจะเปรียบเทียบแผ่นดินของพระเจ้ากับอะไรดีหรือจะยกอุปมาใดมาอธิบาย?"³¹ซึ่งเปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดเมื่อถูกหว่านลงไป ก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน³² แต่เมื่อถูกหว่านลงไปมันก็เติบโตขึ้นและกลายเป็นต้นไม้ที่ใหญ่กว่าต้นไม้อื่นทั้งปวงในสวนนั้นและมันแผ่กิ่งก้านใหญ่ออกมาจึงทำให้บรรดานกในอากาศสามารถมาทำรังในร่มเงาได้"

³³พระองค์ตรัสสอนถ้อยคำเป็นคำอุปมาแบบนี้อีกหลายอย่างแก่พวกเขาเท่าที่พวกเขาจะเข้าใจได้³⁴และพระองค์ไม่ได้ตรัสสอนพวกเขาออกจากคำอุปมา แต่เมื่อพระองค์อยู่ลำพัง พระองค์ได้อธิบายทุกสิ่งให้เหล่าสาวกของพระองค์

³⁵ในวันนั้น เมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "ให้พวกเราเข้าไปพักผ่อนกันเถิด"³⁶ขณะที่พวกเขาละจากฝูงชนนั้น พวกเขาได้เชิญพระเยซูเสด็จลงเรือไปกับพวกเขา มีเรือลำอื่นๆ แล่นไปด้วยกับพระองค์³⁷มีพายุใหญ่เกิดขึ้นและคลื่นก็พัดเข้าไปในเรือจนน้ำจะเต็มเรืออยู่แล้ว

³⁸แต่พระเยซูทรงบรรทมหลับนอนหลับอยู่ท้ายเรือ เหล่าสาวกของพระองค์จึงได้ปลุกพระองค์ขึ้นมาแล้วพูดว่า "พระอาจารย์ พระองค์ไม่ทรงเป็นห่วงว่าพวกเรากำลังจะตายหรือ?"³⁹พระองค์จึงทรงลุกขึ้นห้ามลมและตรัสกับทะเลว่า "จงสงบเงียบ" จากนั้นลมก็หยุดและเรียบสงบ

⁴⁰แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "ทำไมพวกเจ้าจึงกลัวนัก? พวกเจ้าไม่มีความเชื่อหรือ?"⁴¹พวกเขาที่มีความรู้สึกเกรงกลัวเป็นอย่างมากและพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครหนอ แม้แต่ลมและทะเลยังเชื่อฟังท่าน?"

Chapter 5

¹พวกเขาเข้ามาอีกฟากหนึ่งของทะเลถึงเขตแดนเกรซา²เมื่อพระเยซูเสด็จออกจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งที่ถูกผีโสโครกเข้าสิงได้วิ่งออกจากอุโมงค์ฝังศพมาหาพระองค์

³ชายนั้นอาศัยอยู่ในอุโมงค์ฝังศพ ไม่มีผู้ใดสามารถเหนี่ยวรั้งเขาไว้ได้ แม้จะเอาโซ่ล่ามไว้⁴เขาถูกล่ามด้วยตรวนและโซ่อยู่หลายครั้ง เขาหักโซ่ออกและทำลายตรวนของเขาจนพัง ไม่มีผู้ใดที่มีกำลังพอที่ปราบเขาได้

⁵เขารีดร้อง และเขาเชือดเชือดตนเองด้วยหินแหลมคมทั้งคืนทั้งวันในอุโมงค์ฝังศพและตามภูเขา⁶เมื่อเขาเห็นพระเยซูมาแต่ไกล เขาจึงวิ่งไปหาพระองค์และก้มกราบต่อพระองค์

⁷เขาร้องด้วยเสียงอันดังว่า "พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด ข้าพเจ้าขออะไรกับท่านหรือ? ข้าพเจ้าขออะไรกับท่าน โดยพระเจ้า อย่ากรามานข้าเลย"⁸เพราะพระองค์ได้ตรัสกับมันว่า "เจ้าโง่เขลา จงออกจากชายคนนี้"

⁹และพระองค์ตรัสถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร?" มันตอบพระองค์ว่า "ข้าชื่อกองเพราะพวกเรามีจำนวนมาก"¹⁰มันขอร้องพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่ให้ขับพวกมันออกไปจากเขตแดนนั้น

¹¹มีฝูงฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่บนเนินเขา¹²และพวกมันขอพระองค์ว่า "โปรดให้เราเข้าไปสิงอยู่ในฝูงสุกรเถิด"¹³ดังนั้นพระองค์จึงทรงอนุญาตตามนั้นพวกผีโสโครกจึงออกมาและเข้าไปสิงอยู่ในฝูงสุกร และพวกมันได้วิ่งกระโจนลงหน้าผาชันลงสู่ทะเล และจมน้ำตายในทะเลประมาณสองพันตัว

¹⁴พวกคนเลี้ยงสุกรได้วิ่งหนีไปและเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นให้แก่คนที่อยู่ในเมืองและตามชนบทฟัง ดังนั้นคนทั้งปวงจึงพากันออกมาดูสิ่งที่เกิดขึ้น¹⁵แล้วพวกเขาจึงมาหาพระเยซู และพวกเขาได้เห็นชายที่ถูกผีทั้งกองสิงอยู่นั้นกำลังนั่งสงบอยู่ เขาสวมเสื้อผ้าและมีสติกลับคืนมา และพวกเขา ก็กลัว

¹⁶ผู้ที่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับชายที่ถูกผีทั้งกองสิงได้เล่าเหตุการณ์ให้พวกเขาฟัง และพวกเขาก็บอกเรื่องราวเกี่ยวกับฝูงสุกรด้วย¹⁷แล้วพวกเขาจึงเริ่มขอร้องพระองค์ให้ออกไปจากเขตแดนของพวกเขา

¹⁸เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ ชายที่เคยถูกผีสิงขอร้องพระองค์ให้เขาไปกับพระองค์ด้วย¹⁹แต่พระเยซูไม่ทรงอนุญาต พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงกลับไปยังบ้านของเจ้าและผู้คนของเจ้า และจงเล่าให้พวกเขาฟังถึงสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และที่พระองค์ทรงสำแดงพระเมตตาให้แก่เจ้าอย่างไร"²⁰ดังนั้นเขาจึงจากไปและเริ่มต้นประกาศความยิ่งใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขาในแคว้นเดคาโปลิสและทุกคนก็พากันประหลาดใจ

²¹เมื่อพระเยซูลงเรือข้ามฟากไปยังอีกฝั่ง ขณะที่พระองค์อยู่ริมทะเล ได้มีฝูงชนเป็นอันมากรวมตัวกันรายล้อมพระองค์²²มีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อไยรัสเข้ามา เมื่อเขาเห็นพระองค์ก็ได้ก้มลงแทบพระบาทของพระองค์²³เขารบเร้าขอร้องพระองค์หลายต่อหลายครั้งว่า "ลูกสาวของข้าพระองค์ใกล้จะตายแล้ว ข้าพระองค์ขอพระองค์ได้โปรดเสด็จไปและวางมือของพระองค์บนตัวเธอเพื่อว่าเธอจะหายดีและมีชีวิต"²⁴ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จไปกับเขา และฝูงชนเป็นอันมากได้ตามพระองค์และล้อมรอบเบียดเสียดพระองค์

²⁵ขณะนั้นหญิงคนหนึ่งผู้ซึ่งมีโลหิตตกเป็นเวลาสิบสองปี²⁶เธอทุกข์ทรมานอย่างมาก เสียเงินหาหมอหลายคน จนหมดตัว แต่แทนที่จะดีขึ้นอาการกลับทรุดลง²⁷เมื่อเธอได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซู เธอจึงมาด้านหลังพระองค์ขณะทรงดำเนินในฝูงชน และได้แตะต้องฉลองพระองค์

²⁸เนื่องจากเธอได้กล่าวว่า "ถ้าฉันได้แตะต้องพระองค์ ฉันก็จะหายโรค"²⁹เมื่อเธอได้แตะต้องพระองค์ โลหิตก็หยุดไหล และเธอก็รู้สึกร่างกายของเธอได้รับการรักษาจากความเจ็บปวดที่เป็นอยู่แล้ว

³⁰พระเยซูทรงทราบทันทีว่าฤทธิ์ได้ชานออกจากพระองค์แล้ว พระองค์ทรงหันไปรอบฝูงชนและตรัสว่า "ใครแตะต้องเสื้อผ้าของเรา?"³¹เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "พระองค์ก็ทรงเห็นว่าฝูงชนเบียดเสียดล้อมรอบพระองค์อยู่ แล้วพระองค์ยังจะถามอีกหรือว่า "ใครแตะต้องเรา?"³²แต่พระเยซูทรงมองไปรอบๆ เพื่อดูว่าใครเป็นผู้กระทำ

³³ฝ่ายหญิงนั้นรู้ว่าอะไรเกิดขึ้นกับตนเอง ก็เกิดความกลัวและตัวสั่น เธอเข้ามาและก้มลงกราบต่อหน้าพระองค์ และกราบทูลความจริงทั้งหมดต่อพระองค์³⁴พระองค์จึงตรัสกับเธอว่า "ลูกหญิงเอ๋ยความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหาย จงไปเป็นสุขและหายจากโรคของเธอเถิด"

³⁵ขณะที่พระองค์กำลังตรัสอยู่นั้น มีคนที่มาจากบ้านของนายธรรมศาลาลำว่า "ลูกสาวของท่านตายแล้ว เหตุใดจึงรบกวนอาจารย์อยู่อีกเล่า?"

³⁶แต่เมื่อพระเยซูได้ยินสิ่งที่พวกเขาพูดพระองค์จึงตรัสกับนายธรรมศาลาลำว่า "อย่ากลัวเลย จงเชื่อเถิด"³⁷พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดไปกับพระองค์ ยกเว้นเปโตร ยากอบ และยอห์น ซึ่งเป็นน้องชายของยากอบ³⁸พวกเขาไปยังบ้านของนายธรรมศาลา และพระองค์เห็นว่ามีคนส่งเสียงดังมาก พวกเขาจึงร้องให้และคร่ำครวญเสียงดัง

³⁹เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านนั้น พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "เหตุใดพวกท่านจึงว่าวุ่นและเหตุใดพวกท่านจึงร้องไห้คร่ำครวญเล่า? เด็กนั้นไม่ได้ตายหรอก เพียงแค่หลับไปเท่านั้น"⁴⁰พวกเขาก็ตกใจเพราะเขาตรัสว่า แต่พระองค์จึงให้พวกเขาทั้งหมดออกไปข้างนอก และทรงพาพ่อและแม่ของเด็ก และคนซึ่งมากับพระองค์ และพระองค์เสด็จเข้าไปหาเด็กคนนั้น

⁴¹พระองค์จับมือของเด็กนั้นแล้วตรัสกับเธอว่า "ทาลิธา คุม" ซึ่งแปลว่า "เด็กหญิงเอ๋ย เราบอกเจ้าให้ลุกขึ้น"⁴²ทันใดนั้นเด็กก็ลุกขึ้นและเดิน (เธออายุได้สิบสองปี) พวกเขาประหลาดใจในทันทีด้วยความอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง⁴³พระองค์ทรงกำชับพวกเขาอย่างเด็ดขาดว่าไม่ให้บอกเรื่องนี้กับใคร และตรัสสั่งให้นำอาหารมาให้เด็กรับประทาน

¹พระองค์เสด็จไปจากที่นั่น และมายังบ้านเกิดของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ได้ติดตามพระองค์ไปด้วย² เมื่อถึงวันสะบาโต พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลา คนมากมายที่ได้ยินพระองค์และพวกเขา ก็พากันประหลาดใจ พวกเขาถามว่า "เขาเอาคำสอนเหล่านี้มาจากไหน?" "สติปัญญาที่เขาได้รับเป็นสติปัญญาอย่างไหนกัน?" "อะไรที่ทำให้เขาถึงทำการอัศจรรย์นี้ได้ด้วยมือของเขา?"³ "นี่ไม่ใช่ช่างไม้ ลูกของมารีย์และเป็นพี่ชายของยากอบและโยเซส ยูดาห์และซีโมน และน้องสาวของเขาก็คืออยู่กับเรานี้ไม่ใช่หรือ?" และเขาก็ทั้งหลายจึงไม่พอใจพระเยซู

⁴แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ผู้เผยพระวจนะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเกิดของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในครอบครัวของตนเอง"⁵ พระองค์ไม่สามารถทำงานอันยิ่งใหญ่ได้ นอกจากทรงวางมือของพระองค์บนคนป่วยบางคนและรักษาพวกเขาให้หาย⁶ พระองค์ประหลาดใจที่พวกเขาไม่มี ความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนหมู่บ้านโดยรอบ

⁷แล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคน และส่งพวกเขาออกไปทีละสองคน และพระองค์มอบสิทธิอำนาจเหนือวิญญาณชั่วร้ายแก่พวกเขา⁸ และทรงกำชับกับพวกเขาไม่ให้เอาอะไรไป นอกจากไม้เท้า ไม่ต้องเอาอาหาร ยาม หรือเงินใส่เข็มขัดไป⁹ แต่ให้สวมรองเท้าและอย่าสวมเสื้อสองตัว

¹⁰พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าพวกท่านเข้าไปบ้านไหนให้พักอยู่ที่นั่นจนกว่าพวกท่านจะออกจากที่นั่น¹¹ ถ้าเมืองใดไม่ต้อนรับพวกท่านหรือไม่ฟังพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกจากสถานที่นั้นแล้วจงสะบัดฝุ่นที่เท้าของพวกท่านออก เพื่อเป็นพยานต่อพวกเขา

¹²พวกเขา ก็ออกไปและประกาศให้ประชาชนหันกลับจากความบาปของพวกเขา¹³ พวกเขาได้ขับไล่วิญญาณชั่วร้ายมากมายและเจิมคนเจ็บป่วยเหล่านั้นด้วยน้ำมันและรักษาพวกเขาให้หาย

¹⁴กษัตริย์เฮโรดได้ยินเรื่องนี้ เพราะชื่อเสียงของพระเยซูเป็นที่เลื่องลือไปทั่ว บางคนบอกว่า "เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมาที่ฟื้นขึ้นจากความตาย เพราะเหตุนี้เขาจึงมีฤทธิ์อำนาจทำการอัศจรรย์ต่างๆ ได้"¹⁵ บางคนก็บอกว่า "เขาคือเอลียาห์" บางคนก็บอกว่า "เขาคือผู้เผยพระวจนะแบบเดียวกับผู้เผยพระวจนะในสมัยก่อน"

¹⁶แต่เมื่อเฮโรดได้ยิน พระองค์ตรัสว่า "ยอห์นคนที่ถูกเราสั่งตัดศีรษะ ได้ฟื้นขึ้นมาแล้ว"¹⁷ เพราะเฮโรดได้ส่งคนไปจับยอห์นและพระองค์ยังเขาไว้ในคุกด้วยเหตุจากนางเฮโรเดียส (ภรรยาของฟิลิปน้องชายของพระองค์) เพราะว่าเฮโรดได้แต่งงานกับเธอ

¹⁸ยอห์นได้ทูลกับเฮโรดว่า "ไม่ถูกต้องตามกฎหมายที่พระองค์แต่งงานกับภรรยาของน้องชายตนเอง"¹⁹ แต่นางเฮโรเดียสโกรธเคืองท่านและอยากที่จะฆ่าท่านเสีย แต่เธอไม่สามารถทำได้²⁰ เพราะเฮโรดนั้นเกรงกลัวยอห์น พระองค์รู้ว่าท่านเป็นคนชอบธรรมและเป็นคนบริสุทธิ์ เฮโรดจึงรักษาชีวิตท่านไว้ แม้เฮโรดจะไม่พอใจกับสิ่งที่ยอห์นบอก แต่พระองค์ก็ยังอยากฟังจากท่าน

²¹แล้วโอกาสก็มาถึง เมื่อถึงวันเกิดของเฮโรด และพระองค์ได้เชิญเจ้าหน้าที่ของพระองค์ ผู้บังคับบัญชาของพระองค์ และผู้นำทั้งหลายของกาเลสิมางานเลี้ยงมื้อเย็น²² ธิดาของนางเฮโรเดียสเข้ามาในงานและเต้นรำถวายเพื่อคนเหล่านั้น เฮโรดและแขกที่มาในงานของพระองค์ก็ชอบใจเธอ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวว่า "จงขอสิ่งใดก็ตามที่ต้องการแล้วเราจะให้ตามที่เจ้าขอ"

²³พระองค์ทรงปฏิญาณกับเธอว่า "ไม่ว่าเจ้าจะขออะไร เราจะให้ จะขออาณาจักรของเราถึงครึ่งหนึ่งก็ได้"²⁴ เธอก็ออกไปและถามมารดาของเธอว่า "ลูกจะขออะไรพระองค์ดี" มารดาจึงบอกว่า "ขอศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมา"²⁵ เธอจึงกลับเข้าไปหา กษัตริย์ทันทีและทูลว่า "ดิฉันขอศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมาใส่ถาดมาให้ดิฉันเดี๋ยวนี้เถิด"

²⁶ถึงแม้ว่าสิ่งนี้ทำให้กษัตริย์เศร้าโศกเป็นอย่างมาก แต่พระองค์ก็ไม่สามารถปฏิเสธคำขอของเธอได้ เพราะคำปฏิญาณที่พระองค์ทำไว้ และเพราะแขกที่มาทานอาหารคำของพระองค์²⁷ ดังนั้นกษัตริย์จึงส่งทหารจากหน่วยองครักษ์ของพระองค์ไปและสั่งให้เขานำศีรษะของยอห์นมา องค์กรก็ไปและตัดศีรษะเขาในคุก²⁸ เขานำศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาว หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของเธอ²⁹ เมื่อเหล่าสาวกของยอห์นได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็เข้ามาและนำร่างของท่านเพื่อเอาไปฝังไว้ในอุโมงค์

³⁰อัครทูตก็กลับมาหาพระเยซู และทูลพระองค์ถึงสิ่งที่พวกเขาได้ทำและสั่งสอนทั้งหมด³¹ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "มาเถิด จงปลีกร่างกายของเราที่สงบเพื่อหยุดพักสักหน่อยหนึ่ง" เพราะว่ามีคนไปมามากมายจนพวกเขาไม่มีเวลาแม้แต่จะรับประทานอาหาร³² ดังนั้นพระองค์และเหล่าสาวกจึงลงเรือไปยังที่สงบตามลำพัง

³³แต่คนทั้งหลายเห็นพวกเขากำลังจากไปและคนมากมายจำพวกเขาได้ และประชาชนก็พากันวิ่งไปที่นั่นด้วยกันจากทุกเมืองและประชาชนก็มาถึงที่นั่นก่อนพวกเขา³⁴ เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงฝั่ง พระองค์ทรงเห็นฝูงชนมากมาย และพระองค์รู้สึกสงสารพวกเขา เพราะพวกเขาเหมือนแกะที่ปราศจากผู้เลี้ยง ดังนั้นพระองค์จึงเริ่มสั่งสอนพวกเขาหลายเรื่อง

³⁵เมื่อเวลาล่วงไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า "ที่นี่กันดารนัก และบัดนี้เวลาก็นเย็นลงมากแล้ว"³⁶ ขอทรงให้ประชาชนไปเถิด เพื่อที่พวกเขาจะได้ไปหาซื้ออาหารกินตามชนบทและหมู่บ้านที่อยู่แถบนี้เพื่อตนเอง"

³⁷แต่พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "พวกท่านจงหาอาหารให้พวกเขากินเถิด" เหล่าสาวกทูลตอบพระองค์ว่า "พวกเราเอาเงินสองร้อยเดนาริอันไปซื้ออาหาร

Chapter 7

มาให้พวกเขากินได้หรือ?"³⁸ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน? จงไปหาดู" เมื่อพวกเขาพบแล้ว พวกเขาจึงมาทูลพระองค์ว่า "มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว"

³⁹ พระองค์จึงสั่งให้พวกเขานั่งลงเป็นกลุ่มบนพื้นหญ้า⁴⁰ พวกเขาที่นั่งลงเป็นกลุ่มละร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง⁴¹ พระองค์รับขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวมา และทรงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงขอพรเสร็จ พระองค์ทรงหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวกเอาไปให้แก่ประชาชน แล้วพระองค์ทรงแบ่งปลาสองตัวนั้นให้แก่พวกเขาก็อิ่ม

⁴² พวกเขาทั้งหมดก็กินกันจนอิ่ม⁴³ เหล่าสาวกเก็บเศษขนมปังและปลาที่เหลือได้ทั้งหมดสิบสองตะกร้าเต็ม⁴⁴ มีผู้ชายห้าพันคนที่ได้กินขนมปังนั้น

⁴⁵ แล้วพระองค์ก็ให้บรรดาสาวกขึ้นเรือทันทีและข้ามฟากไปล่วงหน้าพระองค์ไปที่เบธไซดา ในขณะที่พระองค์คอยส่งฝูงชนกลับไป⁴⁶ เมื่อพวกเขาไปแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน⁴⁷ เมื่อถึงตอนเย็น และขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเล และพระองค์ยังอยู่บนแผ่นดินตามลำพัง

⁴⁸ พระองค์ทรงเห็นว่าพวกเขากำลังดิ้นรนด้วยความลำบากเพราะทวนลมอยู่ พอถึงเวลาเย็นที่สี่ พระองค์ทรงดำเนียบบนน้ำทะเลไปหาพวกเขา และพระองค์ทรงดำเนียบเหมือนจะผ่านพวกเขาไป⁴⁹ แต่เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ดำเนียบบนน้ำทะเล พวกเขาก็คิดว่าพระองค์เป็นผีจึงร้องเสียงดัง⁵⁰ เพราะว่าพวกเขาเห็นพระองค์และหวาดกลัว กันใดนั้นพระองค์พูดกับพวกเขาและตรัสกับพวกเขาว่า "อย่ากลัวเลย นี่เราเอง อย่ากลัวเลย"

⁵¹ พระองค์ก็ขึ้นเรือไปกับพวกเขา และลมก็สงบลง พวกเขาประหลาดใจกันมาก⁵² เพราะพวกเขาไม่เข้าใจเรื่องขนมปังและหัวใจของพวกเขาที่แข็งกระด้าง

⁵³ เมื่อพวกเขาข้ามฟากมาถึงเมืองเยนเนซารและทอดสมอเรือไว้⁵⁴ เมื่อพวกเขาขึ้นจากเรือ ประชาชนก็จำพระองค์ได้ทันที⁵⁵ และพวกเขาริပ်ไปทั่วแคว้น และเอาคนเจ็บป่วยวางบนเสื่อหามมายังที่ซึ่งพวกเขาได้ยืนว่าพระองค์ประทับอยู่

⁵⁶ ไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน ในหมู่บ้าน ในเมือง หรือในชนบท ผู้คนก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางกลางตลาด และทูลขออนุญาตจากพระองค์ที่จะได้แตะต้องแม้เพียงชายฉลองพระองค์ และทุกคนที่แตะต้องก็หายป่วย

Chapter 7

¹ พวกฟาริสีและธรรมาจารย์บางคน ซึ่งมาจากเยรูซาเล็ม พากันมารวมตัวกันล้อมรอบพระองค์

² พวกเขาเห็นว่าสาวกบางคนของพระองค์รับประทานอาหารด้วยมือที่สกปรก นั่นคือเป็นมลทิน³ (เพราะพวกฟาริสีและชาวยิวทุกคนจะไม่ยอมรับประทาน จนกว่าพวกเขาจะได้อาบน้ำล้างมือของพวกเขา เพราะพวกเขายึดถือตามธรรมเนียมของเหล่าผู้อาวุโส⁴ เมื่อพวกฟาริสีมาจากตลาด พวกเขาจะไม่ยอมรับประทานจนกว่า พวกเขาจะได้อาบน้ำ และพวกเขายังถือธรรมเนียมอื่นๆ อีกหลายข้อ ได้แก่ การล้างถ้วยชาม หม้อ ภาชนะทองแดง และโต๊ะที่พวกเขาใช้รับประทานอาหาร)

⁵ พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ถามพระเยซูว่า "ทำไมเหล่าสาวกของท่านจึงไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียมของเหล่าผู้อาวุโส ด้วยการที่พวกเขาไม่ล้างมือเพื่อรับประทานอาหารของพวกเขา?"

⁶ แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "อิสยาห์ได้เผยพระวจนะถึงพวกท่านคนหน้าซื่อใจคด ก็ถูกต้องแล้วตามที่เขียนไว้ว่า 'ประชาชนเหล่านี้ให้เกียรติเราแต่ปาก ส่วนใจของพวกเขาห่างจากเรา'⁷ พวกเขามิ่สการเราอย่างเปล่าประโยชน์ คำสอนของเขาเป็นเพียงกฎเกณฑ์ที่มนุษย์สอนกันมา'

⁸ พวกท่านละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้าและหันไปยึดถือธรรมเนียมของมนุษย์"⁹ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เหมาะจริงนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อที่พวกท่านจะได้ถือตามธรรมเนียมของตนเอง¹⁰ เพราะโมเสสกล่าวไว้ว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดา มารดาของเจ้า' และ 'ใครที่กล่าวร้ายต่อบิดา มารดาของตน จะต้องตายแน่นอน'

¹¹ แต่พวกท่านกลับพูดว่า 'ถ้าใครกล่าวกับบิดา หรือมารดาของตนว่า 'สิ่งใดๆ จากข้าพเจ้าซึ่งอาจช่วยเหลือท่านได้ สิ่งนั้นคือโอราน'" (ซึ่งหมายถึง 'ของที่ถวายแก่พระเจ้าแล้ว')¹² พวกท่านจึงไม่อนุญาตให้เขาทำสิ่งใดเพื่อบิดาหรือมารดาของตนอีกต่อไป¹³ พวกท่านกำลังทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นโมฆะไป ด้วยธรรมเนียมซึ่งพวกท่านรับต่อกันมา และเรื่องอื่นๆ ในทำนองเดียวกันซึ่งพวกท่านปฏิบัติอยู่"

¹⁴ พระองค์ทรงเรียกฝูงชนอีกครั้งหนึ่งและตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านทุกคน จงฟังเราและจงเข้าใจเถิด¹⁵ ไม่มีสิ่งใดจากภายนอกที่เข้าไปในมนุษย์แล้วทำให้เขาเป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากเขาต่างหากที่ทำให้เขาเป็นมลทิน"¹⁶.

¹⁷ เมื่อพระเยซูละจากฝูงชนและเข้าไปในบ้าน เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลถามพระองค์ถึงเรื่องคำอุปมานั้น¹⁸ พระเยซูตรัสว่า "พวกท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ? ท่านไม่เห็นหรือว่าไม่มีสิ่งใดจากภายนอกที่เข้าไปในมนุษย์แล้วทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้¹⁹ เพราะสิ่งนั้นไม่ได้เข้าไปในใจของเขา แต่สิ่งนั้นลงไปในห้องแล้วก็ถ่วงลงเสีย" ด้วยถ้อยคำนี้พระเยซูทรงประกาศอาหารทุกอย่างให้สะอาด

²⁰ พระองค์ตรัสว่า "สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ต่างหากที่ทำให้เขาเป็นมลทิน²¹ เพราะที่ออกมาจากภายในมนุษย์ จากใจของมนุษย์ คือความคิดที่ชั่วร้าย การคิดลุ่มหลงทางเพศ การลึกลับ โมหะ การขาดกรรม²² การล่วงประเวณี ความโลภ ความชั่วร้าย การหลอกลวง ราคะตัณหา ความอิจฉา การใส่ร้าย ความเย่อหยิ่ง ความโง่เขลา²³ ความชั่วเหล่านี้แหละที่ออกมาจากภายใน และสิ่งเหล่านี้ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน"

²⁴พระองค์ทรงเสด็จจากที่นั่น และไปยังเมืองโทรและไซดอน พระองค์เข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง และพระองค์ไม่ประสงค์ให้ผู้ใดรู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่ไหน แต่พระองค์ก็ไม่อาจหลบพ้นได้²⁵ มีหญิงคนหนึ่งซึ่งบุตรสาวเล็กๆ ของเธอมีผีโสโครกเข้าสิง ก้นที่ไต่ย่นยาวเรื่องพระองค์ เธอจึงเข้ามาและกราบลงที่พระบาทของพระองค์²⁶ หญิงคนนี้เป็นชาวกรีก เชื้อสายซีเรียฟีนิเซีย เธอวิงวอนขอให้พระองค์ขับผีออกจากบุตรสาวของเธอ

²⁷พระองค์ตรัสกับเธอว่า "จงให้ลูกไต่ก้นอ้อมเสียก่อน เพราะไม่ถูกต้องที่จะเอาอาหารของลูกแล้วโยนให้แก่พวกสุนัข"²⁸ แต่เธออุทลตอบพระองค์ว่า "ใช่แล องค์พระผู้เป็นเจ้า สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะก็ย่อมไต่กินเศษอาหารของลูก"

²⁹พระองค์ตรัสกับเธอว่า "เพราะเหตุที่เจ้าพูดอย่างนี้ เจ้าจงกลับไปเถิด ผีได้ออกจากบุตรสาวของเจ้าแล้ว"³⁰ เธอจึงกลับไปยังบ้านของเธอ และพบบุตรสาวนอนอยู่บนที่นอน และผีได้ออกไปแล้ว

³¹จากนั้นพระองค์เสด็จออกจากเมืองโทรอีกครั้ง และผ่านเมืองไซดอนจนถึงทะเลสาบกาลิลี ขึ้นไปยังเขตแดนแคว้นเดคาโปลิส³² และพวกเขาพาคนหนึ่งที่หูหนวกและพูดไม่ได้มาหาพระองค์ และพวกเขาทูลขอให้พระองค์วางมือของพระองค์บนเขา

³³พระองค์ทรงพาเขาออกจากฝูงชนไปเพียงลำพัง และพระองค์ทรงเอานิ้วพระหัตถ์เข้าในหูของเขา และเมื่อถ่มน้ำลายแล้ว พระองค์จึงเอานิ้วแตะที่ลิ้นของเขา³⁴ พระองค์แหงนมองบนท้องฟ้า พระองค์ทรงถอนหายใจและตรัสกับเขาว่า "เอเฟซาร่า" ซึ่งแปลว่า "จงเปิดออก"³⁵ แล้วหูของชายคนนั้นก็หายหนวก ลิ้นของเขาก็หายขัด เขาเริ่มพูดได้ชัดเจน

³⁶พระเยซูทรงห้ามพวกเขาไม่ให้เล่าเรื่องนี้แก่ใคร แต่ยิ่งพระองค์ทรงห้ามพวกเขาก็ยิ่งเล่าเรื่องนี้ไปทั่ว³⁷ พวกเขาประหลาดใจเป็นที่สุด จึงพูดกันว่า "พระองค์ทรงกระทำแต่สิ่งดีๆ ทั้งนั้น พระองค์ถึงกับทรงกระทำให้คนหูหนวกได้ยินและคนใบ้พูดได้"

Chapter 8

¹คราวนั้น มีฝูงชนพากันมามากมายอีกครั้งและพวกเขาไม่มีอาหารกิน พระเยซูทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์และตรัสกับพวกเขาว่า² "เราสงสารฝูงชนเหล่านี้ เพราะพวกเขาอยู่กันเรามาตลอดสามวันแล้ว และพวกเขาไม่มีอาหารกิน³ ถ้าหากเราปล่อยพวกเขากลับไปบ้านของพวกเขาโดยที่ไม่ได้กินอะไรเลย พวกเขาจะเป็นลมล้มลงกลางทางได้ พวกเขาบางคนก็เดินทางมาไกลด้วย"⁴ เหล่าสาวกของพระองค์ทูลตอบพระองค์ว่า "ในถิ่นทุรกันดารเช่นนี้พวกเราจะไปหาขนมปังจากที่ไหนได้มากพอเพื่อจะเลี้ยงดูคนเหล่านี้ทั้งหมดได้หรือ?"

⁵พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า "พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน?" พวกเขาทูลว่า "มีเจ็ดก้อน"⁶ พระองค์สั่งให้ฝูงชนนั่งลงที่พื้น พระองค์ทรงหยิบขนมปังทั้งเจ็ดก้อนขึ้นมาเพื่อขอบพระคุณ และทรงหักขนมปังนั้น พระองค์ทรงแจกจ่ายให้กับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วเหล่าสาวกจึงแจกจ่ายให้กับฝูงชน

⁷พวกเขามีปลาตัวเล็กสองสามตัวด้วย และหลังจากพระองค์อธิษฐานขอบพระคุณสำหรับปลาเหล่านั้น พระองค์สั่งเหล่าสาวกให้เอาปลาทั้งหมดไปแจกด้วย⁸ พวกเขาได้รับประทานอาหารจนอิ่ม และพวกเขาก็รวบรวมเศษขนมปังที่เหลือได้ทั้งหมดเจ็ดตะกร้าใหญ่⁹ มีคนประมาณสี่พันคน แล้วพระองค์ทรงส่งพวกเขากลับไป¹⁰ จากนั้นพระองค์จึงทรงลงเรือไปกับเหล่าสาวกของพระองค์เพื่อไปยังแคว้นดาลมานาธากันที

¹¹แล้วพวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ พวกเขาให้พระองค์แสวงหาหมายสำคัญจากสวรรค์เพื่อทดสอบพระองค์¹² พระองค์ทรงถอนหายใจยาวและตรัสว่า "ทำไมชนในรุ่นนี้จึงแสวงหาหมายสำคัญ? เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า จะไม่ประทานหมายสำคัญใดๆ ให้แก่ชนในรุ่นนี้เลย"¹³ จากนั้นพระองค์จึงเสด็จจากพวกเขาไปแล้วเสด็จลงเรืออีกครั้ง และไปยังอีกฝั่งหนึ่ง

¹⁴ในเวลานี้เหล่าสาวกสี่คนมาพร้อมกับพวกเขาด้วย ในเรือมีขนมปังอยู่ก้อนเดียวเท่านั้น¹⁵ พระองค์ทรงเตือนพวกเขาและตรัสว่า "จงเฝ้าดูและระวังเชื้อของพวกฟาริสีและเชื้อของเฮโรด"

¹⁶เหล่าสาวกให้เหตุผลกันว่า "นี่เป็นเพราะพวกเราไม่มีขนมปัง"¹⁷ พระเยซูทราบเรื่องนี้ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงให้เหตุผลกันเรื่องไม่มีขนมปังเล่า? พวกท่านยังมองไม่เห็นหรือ? พวกท่านยังไม่เข้าใจหรืออย่างไร? ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไปแล้วใช่ไหม?"

¹⁸พวกท่านมีตาแต่มองไม่เห็นใช่ไหม? พวกท่านมีหูแต่ไม่ได้ยินใช่ไหม? พวกท่านจำไม่ได้ใช่ไหม?¹⁹ เมื่อเราหักขนมปังห้าก้อนท่ามกลางคนห้าพันคน พวกท่านเก็บเศษขนมปังที่เหลือได้ทั้งหมดกี่ตะกร้า?" พวกเขาทูลพระองค์ว่า "สิบสองตะกร้า"

²⁰ "เมื่อเราหักขนมปังเจ็ดก้อนท่ามกลางคนสี่พันคน พวกท่านเก็บเศษขนมปังที่เหลือได้เต็มทั้งหมดกี่ตะกร้าหรือ?" พวกเขาทูลพระองค์ว่า "เจ็ดตะกร้า"²¹ พระองค์ตรัสว่า "พวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ?"

²²พวกเขามาที่เบธไซดา ผู้คนที่นั่นพาชายตาบอดมาหาพระองค์และทูลอ้อนวอนให้พระเยซูสัมผัสเขา²³ พระเยซูจึงมือชายตาบอด และพาเขาออกไปนอกหมู่บ้าน เมื่อพระองค์ทรงขวาน้ำลายรดตาของเขา และทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนเขา พระองค์ทรงถามเขาว่า "ท่านมองเห็นอะไรบ้างไหม?"

²⁴เขาเงยหน้าขึ้นมองและทูลว่า "ข้าพเจ้ามองเห็นผู้คนซึ่งดูเหมือนต้นไม้เดินได้"²⁵ จากนั้นพระองค์จึงทรงวางพระหัตถ์บนดวงตาของเขาอีกครั้ง และชายคน

นั่นก็ล้มตายของเขาคืน สายตาของเขาได้รับการรักษา และเขามองเห็นทุกอย่างได้อย่างชัดเจน²⁶ พระเยซูทรงส่งเขากลับบ้านของเขาและตรัสว่า "อย่าเข้าไปในเมือง"

²⁷ พระเยซูทรงออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์เพื่อเข้าไปในหมู่บ้านของเมืองซีซารียาฟีลิปปี ในระหว่างทางพระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ผู้คนพูดกันว่าเราเป็นใคร?"²⁸ พวกเขาทูลตอบพระองค์และทูลว่า "เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา บางคนก็บอกว่าเป็นเอลียาห์ บางคนก็บอกว่า เป็นคนหนึ่งของผู้เผยพระวจนะ"

²⁹ พระองค์จึงตรัสถามพวกเขาว่า "แต่พวกท่านเล่าพูดว่าเราเป็นใคร?" เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เป็นพระคริสต์"³⁰ พระเยซูทรงเตือนพวกเขาไม่ให้บอกใครเกี่ยวกับพระองค์

³¹ พระองค์ทรงเริ่มต้นสอนพวกเขาว่าบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์หลายอย่าง และจะต้องถูกปฏิเสธจากพวกผู้สาวโส และพวกหัวหน้าปุโรหิต และพวกธรรมจารย และจะถูกประหารชีวิต ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่³² พระองค์ตรัสสิ่งนี้ไว้อย่างชัดเจน แล้วเปโตรจึงพูดกับพระองค์เป็นการส่วนตัวและเริ่มห้ามปรามพระองค์

³³ แต่พระเยซูหันพระพักตร์และมองดูที่เหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ทรงตำหนิเปโตรอย่างรุนแรงและตรัสว่า "ถอยไป เจ้าซาตาน เจ้าไม่ได้มีความคิดอย่างพระเจ้าแต่คิดอย่างมนุษย์"³⁴ จากนั้นพระองค์จึงทรงเรียกฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ให้มาอยู่ด้วยกัน และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าผู้ใดต้องการติดตามเรา ผู้นั้นต้องปฏิเสธตนเอง แบกกางเขนของตน และตามเรามา"

³⁵ เพราะใครก็ตามที่ต้องการรักษาชีวิตของเขาให้รอด คนนั้นจะเสียชีวิต และใครที่ยอมสูญเสียชีวิตของเขาเพื่อเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด³⁶ จะเกิดประโยชน์อะไรแก่คนๆ หนึ่งที่จะได้ทั้งโลกนี้ แต่ต้องสูญเสียชีวิตของตนเล่า?³⁷ คนนั้นจะเอาอะไรไปแลกกับชีวิตของตนได้หรือ?

³⁸ ใครก็ตามที่อับอายเพราะเรา และเพราะถ้อยคำของเราในยุคที่เต็มไปด้วยการล่วงประเวณี และความผิดบาป บุตรมนุษย์จะอับอายเพราะเขาเมื่อพระองค์เสด็จมาด้วยพระสิริของพระบิดาพร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์"

Chapter 9

¹ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า มีบางคนในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่จะไม่ได้รับรสความตายก่อนพวกเขาจะได้เห็นราชอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์เดช"² หกวันต่อมา พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบและยอห์นไปที่บนภูเขาสูงตามลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ได้ถูกทำให้เปลี่ยนไป ต่อหน้าต่อตาพวกเขา³ ฉลองของพระองค์ดุจดั่งแสงโชติช่วง ชาวมากที่สุด ยาวยิ่งกว่าช่วงฟอกผ้าคนใดๆ ในโลกจะสามารถทำได้

⁴ แล้วเอลียาห์กับโมเสสได้ปรากฏแก่พวกเขาและพวกเขากำลังสนทนากับพระเยซู⁵ เปโตรจึงตอบและทูลพระเยซูว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ดีแล้วที่พวกเราอยู่ที่นี่ ให้พวกเราสร้างที่พักสามหลัง หลังหนึ่งสำหรับพระองค์ หลังหนึ่งสำหรับโมเสสและหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์"⁶ (เพราะเขาไม่รู้อะไรเพราะพวกเขารู้สึกหวาดกลัว)

⁷ มีเมฆมาปกคลุมพวกเขาไว้ จากนั้นมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงเชื่อฟังท่านเถิด"⁸ ทันใดนั้น เมื่อพวกเขามองไปรอบๆ พวกเขาไม่เห็นใครอื่นอีกเลยนอกจากพระเยซูที่อยู่กับพวกเขาเท่านั้น

⁹ ขณะที่พวกเขากำลังลงมาจากภูเขา พระองค์สั่งพวกเขาไม่ให้บอกเรื่องที่พวกเขาได้เห็นนี้แก่ใครจนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย¹⁰ ดังนั้นพวกเขาจึงเก็บเรื่องนี้เอาไว้ แต่พวกเขาก็ปรึกษากันว่า "การเป็นขึ้นมาจากความตาย" นั้นหมายความว่าอะไร

¹¹ พวกเขาถามพระองค์ว่า "ทำไมพวกธรรมจารยจึงกล่าวว่าเอลียาห์ต้องมาก่อน?"¹² พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เอลียาห์ต้องมาก่อนอย่างแน่นอนเพื่อทำให้ทุกอย่างคืนสู่สภาพเดิม ทำไมจึงมีเขียนไว้ว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์หลายประการและถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม?"¹³ แต่เราบอกกับพวกท่านว่าเอลียาห์ได้มาถึงแล้ว และพวกเขาได้กระทำต่อเอลียาห์ตามที่พวกเขาต้องการ ดังที่พระคัมภีร์ได้กล่าวเอาไว้เกี่ยวกับเขา"

¹⁴ เมื่อพวกเขากลับมาหาเหล่าสาวกแล้ว พวกเขาเห็นฝูงชนกลุ่มใหญ่อยู่ล้อมรอบพวกเขา และพวกธรรมจารยกำลังโต้เถียงกับพวกเขาอยู่¹⁵ ทันทีที่พวกเขาเห็นพระเยซู ฝูงชนทั้งหมดยกมือประหลาดใจ และวิ่งเข้าไปทักทายพระองค์¹⁶ พระองค์จึงถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "พวกท่านได้เถียงกับพวกเขาเรื่องอะไร?"

¹⁷ มีบางคนในฝูงชนทูลตอบพระองค์ว่า "พระอาจารย์ ข้าพระองค์นำบุตรชายมาหาพระองค์ เขามีผีสิงที่ทำให้เขาพูดไม่ได้"¹⁸ เวลาผีเข้าสิงเขา มันก็ทำให้เขาล้มลงที่พื้น และทำให้เขาน้ำลายฟูมปาก กัดฟันและตัวแข็งทื่อ ข้าพระองค์ขอให้พวกสาวกของพระองค์ขับไล่ผีนี้ออกจากเขา แต่พวกเขาทำไม่ได้"¹⁹ พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า "คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกท่านอีกนานแค่ไหน? เราจะต้องอดทนกับพวกท่านอีกนานแค่ไหน? จงไปพาเขามาหาเรา"

²⁰ พวกเขาจึงพาเด็กชายมาหาพระองค์ ทันทีที่ผีนั้นเห็นพระเยซู มันก็ทำให้เด็กนั้นชัก เด็กชายคนนั้นจึงล้มลงที่พื้นและน้ำลายฟูมปาก²¹ พระเยซูจึงตรัสถามบิดาของเขาวว่า "เขาเป็นแบบนี้มานานแค่ไหนแล้ว?" พ่อของเขาทูลว่า "เป็นมาแต่เด็กแล้ว"²² มันทำให้เขาตกน้ำตกไฟบ่อยๆ เพื่อฆ่าเขา ถ้าพระองค์ทรงช่วยได้ขอโปรดสงสารพวกเราและช่วยพวกเราด้วยเถิด"

²³ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าช่วยได้อย่างนั้นหรือ? ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับคนที่เชื่อ"²⁴ ทันใดนั้นบิดาของเด็กร้องออกมาและทูลว่า "ข้าพระองค์เชื่อ โปรดช่วย"

ข้าพระองค์ในส่วนที่ยังขาดความเชื่อด้วยเถิด"²⁵ เมื่อพระเยซูเห็นฝูงชนวิ่งมาหาพวกเขา พระองค์จึงขับไล่พวกนั้นออกไปและตรัสว่า "เจ้าผีใบ้และหูหนวก เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขาและอย่ากลับเข้ามารบกวนเขาอีก"

²⁶ มั่นร้องออกมาและทำให้เด็กชายชักกระตุกอย่างแรงแล้วออกมา เด็กชายดูเหมือนคนที่ตายแล้วจนหลายคนพูดว่า "เขาตายแล้ว"²⁷ แต่พระเยซูจับมือเขาและพยุงเขาขึ้นแล้วเด็กชายนั้นจึงยืนขึ้น

²⁸ เมื่อพระเยซูเข้ามาในบ้าน เหล่าสาวกของพระองค์จึงถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า "ทำไมพวกข้าพระองค์ถึงขับออกไม่ได้?"²⁹ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ผอย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐาน"

³⁰ พวกเขาออกไปจากที่นั่นและผ่านแคว้นกาสิสไป พระองค์ไม่ยอมให้ใครรู้ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน³¹ เพราะพระองค์กำลังสอนเหล่าสาวกของพระองค์อยู่ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "บุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของคนเหล่านั้นและพวกเขาจะประหารพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ถูกประหารแล้วสามวัน พระองค์จะเป็นขึ้นมาใหม่"³² แต่พวกเขาไม่เข้าใจคำตรัสของพระองค์ และไม่กล่าวถึงถามพระองค์

³³ เมื่อพวกเขามาถึงคาเปอร์นาอุมหลังจากพระองค์เข้าไปในบ้าน พระองค์จึงตรัสถามพวกเขาว่า "ระหว่างทางพวกท่านถกเถียงกันเรื่องอะไร?"³⁴ แต่พวกเขานิ่งเงียบ เพราะระหว่างทางพวกเขาถกเถียงกันเรื่องใครเป็นใหญ่ที่สุด³⁵ พระองค์นั่งลงและเรียกสาวกทั้งสิบสองคนเข้ามาหา และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าผู้ใดต้องการจะเป็นคนต้น เขาต้องเป็นคนสุดท้ายและเป็นผู้ปรนนิบัติคนทั้งปวง"

³⁶ พระองค์จึงให้เด็กเล็กคนหนึ่งเข้ามาและยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา พระองค์จึงจุ่มเด็กคนนั้นไว้ในอ้อมแขนของพระองค์และตรัสกับพวกเขาว่า³⁷ "ผู้ใดก็ตามที่ยอมรับเด็กเช่นนี้ไว้ในนามของเรา ก็ยอมรับเราด้วย และถ้าผู้ใดที่ยอมรับเรา ผู้นั้นก็ไม่ได้ยอมรับเพียงแต่เราเท่านั้น แต่ยอมรับพระองค์ผู้ส่งเรามาด้วย"

³⁸ ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์ พวกข้าพระองค์เห็นบางคน ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และพวกเราจึงห้ามเขา เพราะว่าเขาไม่ได้ติดตามพวกเรา"³⁹ แต่พระเยซูตรัสว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะไม่มีใครที่กระทำการอันยิ่งใหญ่ในนามของเราแล้วจะพูดให้ร้ายเราในเวลาไม่นานหลังจากนั้น"

⁴⁰ ใครก็ตามที่ไม่ได้ขัดขวางพวกเราคือผู้ฝ่ายเดียวกับพวกเรา⁴¹ ใครก็ตามที่ให้น้ำดื่มถ้วยหนึ่งแก่พวกท่านเพราะพวกท่านอยู่ฝ่ายพระคริสต์ เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่าผู้นั้นจะไม่ขาดบำเหน็จของเขาเลย

⁴² ผู้ใดก็ตามเป็นเหตุให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้ที่เชื่อในเราสะดุด ให้เขาหินไม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นไว้แล้วโยนลงทะเลยังจะดีกว่า⁴³ ถ้ามือของพวกท่านเป็นเหตุให้สะดุด ก็จงตัดทิ้งเสีย การจะเข้าสู่ชีวิตทั้งๆที่มีมือตัวก็ยิ่งดีกว่ามีสองมือ และต้องทนบกพร่องในไฟที่ไม่มีวันดับ⁴⁴.

⁴⁵ ถ้าเท้าของพวกท่านเป็นเหตุให้สะดุด จงตัดทิ้งเสีย การที่จะเข้าสู่ชีวิตทั้งๆที่ขาพิการก็ยิ่งดีกว่ามีเท้าสองข้างและต้องถูกโยนลงในบร⁴⁶.

⁴⁷ ถ้าตาของท่านเป็นเหตุให้สะดุด จงควักทิ้งเสีย การจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าโดยมีตาข้างเดียวก็ยิ่งดีกว่ามีสองข้างและต้องถูกโยนลงในบร⁴⁸ ที่ซึ่งหนอนไม่มีวันตายและไฟไม่มีวันดับ

⁴⁹ เพราะว่าทุกคนจะต้องถูกชั่งด้วยไฟอย่างกับกลุเคล้าด้วยเกลือ⁵⁰ เกลือเป็นสิ่งที่ดีแต่ถ้าเกลือหมดความเค็มแล้วจะทำให้กลับมามีเค็มอีกได้อย่างไร? พวกท่านจงมีเกลืออยู่ในตัวและอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข"

Chapter 10

¹ พระเยซูเสด็จออกจากที่นั่นและเสด็จไปยังแคว้นยูเดีย และข้ามไปอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน และก็มีฝูงชนเข้ามาหาพระองค์อีก พระองค์ทรงสอนพวกเขาอีกตามที่พระองค์เคยสอน² แล้วพวกฟาริสีก็เข้ามาหาและยังเถียงพระองค์ว่า "ตามบัญญัติแล้วพวกผู้ชายหย่าภรรยาได้หรือไม่?"³ พระองค์ตรัสตอบว่า "แล้วโมเสสได้สั่งพวกท่านว่าอย่างไร?"⁴ พวกเขาบอกว่า "โมเสสนุญาตให้ผู้ชายเขียนหนังสือหย่าภรรยาและปล่อยเธอไปได้"

⁵ "เป็นเพราะใจของพวกท่านแข็งกระด้าง ทำให้เขาต้องเขียนบัญญัตินี้ให้พวกท่าน" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า⁶ "แต่เริ่มแรกในการทรงสร้างนั้น 'พระเจ้าทรงสร้างพวกเขาเป็นผู้ชายและผู้หญิง'

⁷ เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของตนไปผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับภรรยา⁸ และทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน' ดังนั้นเขาจึงไม่ได้เป็นสองอีกต่อไปแต่เป็นหนึ่งเดียว⁹ ฉะนั้นที่พระเจ้าทรงผูกพันเข้าด้วยกันแล้วคืออย่าให้มนุษย์แยกออกจากกันเลย"

¹⁰ เมื่อพวกเขาอยู่ในบ้าน เหล่าสาวกก็มาทูลถามพระเยซูอีกในเรื่องนี้อีก¹¹ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ผู้ใดหย่าภรรยาของเขาแล้วไปแต่งงานกับหญิงอื่น ก็ล่วงประเวณีต่อเธอ¹² ถ้าผู้หญิงหย่าสามีของเธอ แล้วไปแต่งงานกับชายอื่น เธอก็ล่วงประเวณี"

¹³ แล้วพวกเขาก็พาพวกเด็กเล็กๆ มาหาพระองค์เพื่อให้พระองค์วางมือบนพวกเขา แต่เหล่าสาวกก็ตำหนิพวกเขา¹⁴ แต่เมื่อพระเยซูทรงสังเกตเห็น พระองค์ทรงไม่พอพระทัยมาก และตรัสกับพวกเขาว่า "จงให้เด็กเล็กๆ มาหาเรา อย่าขัดขวางพวกเขาเลย เพราะราชอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนที่เป็นเหมือนเด็กๆ เหล่านี้"

¹⁵เราบอกท่านตามจริงว่า ถ้าใครไม่รับราชอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในนั้นไม่ได้"¹⁶แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กๆ ขึ้นมา ทรงวางมือบนพวกเขาและอวยพร

¹⁷เมื่อพระองค์ทรงเริ่มออกเดินทาง ชายคนหนึ่งวิ่งมาคุกเข่าต่อหน้าพระองค์ และทูลถามว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรบ้างจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์?"¹⁸พระเยซูตรัสว่า "ทำไมท่านจึงว่าเราประเสริฐ? นอกจากพระเจ้าแล้วไม่มีใครอื่นที่ประเสริฐ"ท่านก็รู้พระบัญญัติที่บอกว่า 'อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี อย่าลักขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อโกง จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของท่าน'"

²⁰ชายคนนั้นทูลว่า "ท่านอาจารย์ ทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าถือปฏิบัติมาตั้งแต่เด็ก"²¹พระเยซูทรงมองมาที่เขาและทรงรักเขา พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง ให้ท่านไปขายทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของท่านที่มีและเอาไปแจกคนยากจนแล้วท่านจะมีทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์ จากนั้นจงตามเรามา"²²แต่เพราะคำกล่าวนี้นั้นเขาจึงดูโศกเศร้ามาก แล้วเขาก็จากไปด้วยความทุกข์เพราะเขาไม่มีสมบัติมากมาย

²³พระเยซูทรงมองไปรอบๆ และตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ยากนักที่คนรวยจะเข้าราชอาณาจักรของพระเจ้า"²⁴เหล่าสาวกแปลกใจในคำตรัสของพระองค์ แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีกว่า "ลูกเอ๋ย ยากยิ่งนักที่จะเข้าราชอาณาจักรของพระเจ้า"²⁵ให้อูฐลอดรูเข็มยังง่ายกว่าที่คนมั่งมีที่จะเข้าในราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²⁶พวกเขาก็ยิ่งประหลาดใจและพูดกันว่า "ถ้าเช่นนั้นใครจะรอดได้?"²⁷พระเยซูทรงมองมาที่พวกเขา และตรัสว่า "สำหรับมนุษย์ก็เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้าทุกสิ่งเป็นไปได้"²⁸เปโตรก็เริ่มทูลพระองค์ว่า "ดูสิ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งทุกสิ่งแล้วติดตามพระองค์"

²⁹พระเยซูตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่าผู้ใดละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือลูกๆ หรือที่ดินเพื่อเรา และเพื่อข่าวประเสริฐ"³⁰เขาจะได้รับผลตอบแทนร้อยเท่าในโลกนี้ ไม่ว่าบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา ลูกๆ ที่ดิน รวมทั้งการข่มเหง และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์"³¹แต่หลายคนที่เป็นคนดีจะกลับไปเป็นคนสุดท้ายและคนสุดท้ายจะกลับไปเป็นคนต้น"

³²พวกเขาก็ออกเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูทรงล่วงหน้าไปก่อนพวกเขา เหล่าสาวกต่างก็ประหลาดใจ พวกที่ตามมาข้างหลังก็รู้สึกหวาดกลัว อีกครั้งหนึ่งที่พระเยซูทรงพาสาวกทั้งสิบสองคนเสด็จออกมาและทรงบอกถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพระองค์อีกไม่นานว่า"³³"ดูเถิด พวกเรากำลังขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์ก็จะถูกมอบไว้กับพวกหัวหน้านุ่โรหิตและพวกธรรมาจารย์ พวกเขาจะกล่าวโทษพระองค์ให้ถึงตาย และมอบพระองค์ไว้ให้คนต่างชาติ"³⁴พวกเขาจะเยาะเย้ยพระองค์ ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเขียนตีพระองค์ และประหารพระองค์ หลังจากนั้นสามวัน พระองค์ก็จะเป็นขึ้นจากตาย"

³⁵ยากอบและยอห์น บุตรชายของเศเบดี ได้มาหาพระองค์และทูลว่า "พระอาจารย์ ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาให้พระองค์กระทำตามคำขอของข้าพระองค์"³⁶พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า พวกท่านอยากให้เราทำอะไรให้?"³⁷พวกเขาทูลว่า "ขอให้พวกเราได้นั่งข้างพระองค์เมื่อพระองค์ทรงได้รับพระเกียรติสิริ คนหนึ่งนั่งข้างขวา และอีกคนหนึ่งนั่งข้างซ้ายของพระองค์"

³⁸แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "พวกท่านไม่รู้วาทักท่านกำลังขออะไรอยู่ พวกท่านดื่มถ้วยที่เราจะดื่มได้ไหม หรือทนรับบาปพิศมัยที่เราจะรับได้ไหม?"³⁹พวกเขาทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์รับได้" แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านจะได้ดื่มถ้วยที่เราจะดื่ม พวกท่านจะรับบาปพิศมัยที่เราจะรับ"⁴⁰แต่ไม่ใช่เราที่จะจัดให้ใครนั่งซ้ายมือหรือขวามือของเรา แต่ที่ตรงนั้นเป็นของผู้ที่ทรงเตรียมไว้แล้ว"

⁴¹เมื่อสาวกอีกสิบคนได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็เริ่มไม่พอใจยากอบและยอห์น"⁴²พระเยซูทรงเรียกพวกเขามาและตรัสว่า "ท่านทั้งหลายรู้ว่าคุณค่าที่ถือกันว่าเป็นผู้ปกครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือพวกเขา และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ก็ใช้อำนาจเหนือพวกเขา

⁴³แต่จะไม่ใช่เป็นอย่างนั้นท่ามกลางพวกท่าน ใครที่อยากเป็นใหญ่ท่ามกลางพวกท่าน ผู้นั้นต้องรับใช้ท่านทั้งหลาย"⁴⁴และใครที่อยากเป็นหนึ่งท่ามกลางพวกท่าน ผู้นั้นต้องเป็นทาสของคนทั้งปวง"⁴⁵เพราะว่าบุตรของมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติ และประทานชีวิตของพระองค์เพื่อเป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก"

⁴⁶พวกเขามายังเมืองเยริโค และเมื่อพระองค์ทรงออกจากเมืองเยริโคพร้อมกับเหล่าสาวกของพระองค์และฝูงชนมากมาย มีขอทานคนหนึ่งชื่อบารทิเมอัส บุตรกิเมอัส นั่งขอทานอยู่ริมถนน"⁴⁷เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จมา เขาก็ร้องตะโกนขึ้นว่า "เยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า โปรดเมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด"⁴⁸หลายคนตำหนิชายตาบอดและบอกให้เขาเงียบ แต่เขาลับร้องเสียงดังกว่าเดิมว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า เมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด"

⁴⁹พระเยซูทรงหยุดแล้วตรัสสั่งให้เรียกเขา มา พวกเขา ก็เรียกชายตาบอดนั้นกล่าวว่า "จงกล้าหาญ ลุกขึ้น พระองค์กำลังเรียกเจ้า"⁵⁰เขาก็ทิ้งเสื้อคลุมของเขา รับลูกขึ้น และมาหาพระเยซู

⁵¹พระเยซูทรงถามเขาและตรัสว่า "ท่านต้องการให้เราทำอะไรให้?" ชายตาบอดทูลว่า "รับบี ข้าพระองค์อยากมองเห็น"⁵²และพระเยซูตรัสตอบเขาและตรัสว่า "ไปเถิด ความเชื่อของท่านทำให้ท่านหายแล้ว" ทันใดนั้นเขาก็มองเห็นได้และตามพระเยซูไปตามทาง

Chapter 11

¹ขณะที่พวกเขามาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาอยู่ใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานี ที่ภูเขามะกอกเทศพระเยซูได้ส่งสาวกสองคนของพระองค์ไป²และตรัส

กับพวกเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านตรงข้ามพวกเรา ทันทีที่พวกท่านเข้าไป พวกท่านจะพบลูกลาที่ยังไม่มีใครเคยขี่มาก่อนผูกอยู่ จงแกะเชือกและจูงมาที่นี่³ ถ้ามีใครถามพวกท่านว่า 'ทำไมพวกท่านทำเช่นนี้?' พวกท่านจงบอกว่ 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการลูกลา⁴ และจะรับส่งคืนมาที่นี่โดยเร็ว'"

⁴พวกเขาก็ไปและพบลูกลาผูกอยู่ที่ประตูด้านนอกถนน และพวกเขาก็แกะเชือก⁵ บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านกำลังทำอะไร แกะเชือกลูกลานั้นทำไม?"⁶ พวกเขาจึงพูดตามที่พระเยซูทรงสั่ง พวกเขาไว้ และคนพวกนั้นจึงยอมให้พวกเขาเอาไป

⁷สาวกทั้งสองคนนำเอาลูกลามาสู่พระเยซู และพวกเขาเอาเสื้อคลุมของตนปูบนหลังลาให้พระองค์ประทับ⁸ ผู้คนเป็นอันมากได้เอาเสื้อคลุมปูบนทางและบางคนก็ตัดกิ่งไม้สดจากท้องทุ่งมา⁹ ผู้คนที่เดินนำหน้าพระองค์และเดินติดตามมาขึ้นต่างร้องว่า "โอชนนา สรรเสริญพระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า"¹⁰ ขอให้ราชอาณาจักรของดาวิดบรรพบุรุษของเราที่จะมานี้ จงเจริญ โอชนนาในที่สูงสุด"

¹¹แล้วพระเยซูเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มและไปยังพระวิหาร แล้วมองดูทุกสิ่งไปรอบๆ เนื่องจากใกล้ค่ำแล้วจึงทรงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับสาวกทั้งสองคน¹² ในวันรุ่งขึ้นเมื่อพวกเขากลับมาจากหมู่บ้านเบธานี พระองค์ทรงพิง

¹³ทรงมองเห็นต้นมะเดื่อมีใบดกแต่ไกล พระองค์ก็เสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ และเมื่อพระองค์ทรงพบว่าไม่มีแต่ใบไม่มีผลเพราะยังไม่ถึงฤดูออกผล¹⁴ พระองค์จึงตรัสแก่ต้นมะเดื่อนั้นว่า "จะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าอีกเลย" และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินสิ่งที่พระองค์ตรัสสั่งนั้น

¹⁵พวกเขามาถึงกรุงเยรูซาเล็มและพระองค์ได้เข้าไปยังพระวิหาร และทรงขับไล่ผู้คนที่มาซื้อขายของในพระวิหาร พระองค์ทรงคว่ำโต๊ะของผู้รับแลกเงินและม้านั่งของบรรดาคนขายนกพิราบ¹⁶ พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ใครนำเอาสิ่งของที่จะขายได้ออกไปจากพระวิหารเพื่อนำไปขาย

¹⁷พระองค์ทรงสอนพวกเขาและตรัสว่า "มีคำเขียนไว้ไม่ใช่หรือว่า 'นิเวศของเราจะได้ชื่อว่า นิเวศแห่งการอธิษฐานสำหรับบรรดาประชาชาติทั้งหลาย'? แต่พวกท่านมาทำเป็นช่องโหว่"¹⁸ บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและธรรมาจารย์ได้ยินในสิ่งที่พระองค์ตรัส และพวกเขามองหาช่องทางที่จะฆ่าพระองค์เนื่องจากพวกเขากลัวพระองค์ เพราะประชาชนทั้งปวงเลื่อมใสในคำสอนของพระองค์¹⁹ เมื่อถึงเวลาเย็นพวกเขาก็ออกจากกรุงไป

²⁰ในเวลาเช้าขณะมาตามทาง พวกเขาเห็นต้นมะเดื่อเหี่ยวเฉาไปจนถึงราก²¹ เปโตรนึกขึ้นได้และกล่าวว่า "รับบี ดูสิ มะเดื่อที่ทรงสาปเหี่ยวเฉาไปแล้ว"

²²พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "จงมีความเชื่อในพระเจ้า"²³ เรามักบอกความจริงแก่พวกท่านว่าหากผู้ใดสั่งภูเขาเหล่านี้ว่า 'จงตั้งตัวลงทะเลไป' และเขาไม่มีความสงสัยในใจของเขาเลย แต่มีความเชื่อว่าสิ่งที่เขาพูดจะเกิดขึ้น เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำ

²⁴ด้วยเหตุนี้เราบอกแก่ท่านทั้งหลายทุกสิ่งที่ท่านอธิษฐานทูลขออนั้น จงขอด้วยความเชื่อว่าพวกท่านจะได้รับ และสิ่งนั้นจะเป็นของพวกท่าน²⁵ เมื่อท่านยืนอธิษฐาน จงให้อภัยคนที่พวกท่านไม่พอใจ เพื่อว่าพระบิดาของท่านในสวรรค์จะทรงอภัยบาปของพวกท่าน"²⁶

²⁷พวกเขามาถึงกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้ง ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหาร พวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมาจารย์และเหล่าพวกผู้อาวูโสได้มาหาพระองค์²⁸ พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "ท่านทำสิ่งเหล่านี้โดยอาศัยสิทธิตามอำนาจใด และใครให้สิทธิอำนาจท่านทำสิ่งเหล่านี้?"

²⁹พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราขอถามคำถามพวกท่านสักข้อหนึ่ง จงตอบมาแล้วเราจะบอกว่าเราอาศัยสิทธิตามอำนาจใดทำสิ่งเหล่านี้"³⁰ บัพติศมาของยอห์นมาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์? จงบอกเรามา"

³¹พวกเขาก็ถกเถียงหารื้อกันและพูดว่า "ถ้าพวกเราตอบว่า 'มาจากสวรรค์' พระองค์จะตรัสว่า 'ทำไมพวกท่านไม่เชื่อเขา?'³² แต่ถ้าพวกเราบอกว่า 'มาจากมนุษย์'..." พวกเขากลัวประชาชนเพราะทุกคนถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ³³ แล้วพวกเขาก็ทูลพระเยซูว่า "พวกเราไม่ทราบ" ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "เราก็จะไม่บอกพวกท่านเช่นกันว่าเราอาศัยสิทธิตามอำนาจใดทำสิ่งเหล่านี้"

Chapter 12

¹แล้วพระเยซูทรงเริ่มต้นสอนพวกเขาด้วยคำอุปมา พระองค์ตรัสว่า "มีชายคนหนึ่งปลูกสวนองุ่น เขาสร้างรั้วล้อมรอบ และขุดบ่อเพื่อย้ำองุ่น เขาสร้างหอคอยสังเกตการณ์ไว้ แล้วจึงให้คนสวนเข้าสวนองุ่นนี้ จากนั้นเขาจึงออกเดินทางไปที่ต่างแดน² เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม เขาได้ส่งคนรับใช้มาหาผู้เช่าเพื่อรับส่วนแบ่งของผลผลิตจากสวนองุ่น³ แต่คนสวนจับเขา ทุบตีเขา และส่งเขากลับไปโดยไม่ให้สิ่งใดแก่เขาเลย

⁴ชายคนนั้นจึงส่งคนรับใช้อีกคนหนึ่งไปอีกครั้ง และพวกเขาก็ทุบตีศีรษะของคนรับใช้คนนั้นและปฏิบัติต่อเขาอย่างน่าอับอาย⁵ เจ้าของยังส่งอีกคนหนึ่งมา พวกเขาขว้างคนนั้นเสีย เจ้าของส่งคนอื่น ๆ มาอีกหลายคน บางคนก็ถูกทุบตี บางคนก็ถูกฆ่า

⁶ชายคนนั้นยังมีอีกคนหนึ่งที่จะส่งไปหาพวกเขา คือ บุตรชายของเขา ซึ่งเป็นคนสุดท้ายที่เขาส่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น ชายคนนั้นพูดว่า 'พวกเขาจะต้องให้เคารพบุตรชายของเรา'⁷ แต่พวกผู้เช่าพูดกันว่า 'นี่ไงกายก ให้พวกเราฆ่าเขาแล้วมรดกจะตกเป็นของพวกเรา'

⁸พวกนั้นจึงจับเขา ฆ่าเขา แล้วโยนออกมานอกสวนองุ่น⁹ เมื่อเป็นดังนั้นแล้ว เจ้าของสวนจะทำอย่างไร? เขาจะฆ่าและทำลายคนเช่าสวนเหล่านั้น และมอบสวนองุ่นให้กับคนอื่นแทน

¹⁰พวกท่านไม่ได้อ่านพระคัมภีร์หรือ? ที่ว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ทิ้งแล้วบัดนี้กลับกลายเป็นศิลาอนุเม¹¹ สิ่งนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อในสายตาของพวกเรา"¹² พวกเขาสะหากทางที่จะจับกุมตัวพระเยซู แต่พวกเขากลัวฝูงชน เพราะพวกเขารู้ว่าพระองค์ตรัสคำอุปมานั้นเพื่อต่อต้านพวกเขา ดังนั้นพวกเขาก็จะพระองค์และจากไป

¹³ดังนั้นพวกเขาก็ส่งพวกฟาริสีบางคนและคนของเฮโรดมาที่พระองค์ เพื่อจับผิดถ้อยคำของพระองค์¹⁴ เมื่อพวกเขามาถึง พวกเขามองที่พระองค์แล้วถามว่า "ท่านอาจารย์ พวกเราทราบว่าท่านไม่ได้เห็นแก่ความคิดเห็นของใคร และท่านก็ไม่ได้เห็นแก่หน้าฝ่ายใดเลย ท่านสอนทางของพระเจ้าอย่างแท้จริง การเสียภาษีให้กับซีซาร์นั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่? พวกเราควรเสียภาษีหรือไม่?"¹⁵ แต่พระเยซูรู้ถึงความเจ้าเล่ห์ของพวกเขามาก และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ท่านไม่พวกท่านถึงมากทดสอบเรา? จงเอาเหรียญเดนาเรียนมาให้เราดูสักหนึ่งเหรียญ"

¹⁶พวกเขาก็นำเหรียญมาให้พระเยซูเหรียญหนึ่ง พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "บนเหรียญนี้จารึกชื่อและภาพเหมือนของใคร?" พวกเขาตอบว่า "ของซีซาร์"¹⁷ พระเยซูจึงตรัสว่า "จงให้แก่ซีซาร์ในสิ่งที่เขาเป็นของซีซาร์ และจงถวายแด่พระเจ้าในสิ่งที่เขาเป็นของพระเจ้า" พวกเขาต่างประหลาดใจในพระองค์

¹⁸แล้วพวกเขาก็ถามว่า "ท่านอาจารย์ โมเสสเขียนถ้อยคำเอาไว้ให้กับพวกเราว่า 'ถ้าหากพี่ชายของชายเสียชีวิตและได้ทิ้งภรรยาเอาไว้โดยที่ไม่มีบุตร ให้น้องชายรับพี่สะใภ้เป็นภรรยา เพื่อมีบุตรสืบตระกูลให้พี่ชาย'"

²⁰มีพี่น้องอยู่เจ็ดคน พี่ชายคนแรกมีภรรยาแล้วตายโดยไม่มีบุตร²¹ น้องคนที่สองจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตายโดยยังไม่มีบุตร และน้องคนที่สามก็รับไว้เหมือนกัน แต่ก็ตายโดยไม่มีบุตร²² ไม่มีพี่น้องสักคนในเจ็ดคนนี้มีบุตร ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย²³ ในการเป็นขึ้นมาจากความตาย เมื่อพวกเขาทุกคนเป็นขึ้นมา ผู้หญิงคนนี้จะเป็นภรรยาของใคร? เพราะทั้งเจ็ดคนก็ได้ผู้หญิงคนนี้เป็นภรรยาของพวกเขาทุกคน"

²⁴พระเยซูตรัสว่า "นี่คือเหตุผลที่ทำให้พวกท่านผิดพลาดไม่ใช่หรือ เพราะพวกท่านไม่รู้พระคัมภีร์และไม่รู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้า?"²⁵ เพราะเมื่อพวกเขากลายเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกเขาจะไม่มีการสมรสหรือถูกยกให้เป็นคู่สมรสกัน แต่พวกเขาจะเป็นเหมือนบรรดาทูตในฟ้าสวรรค์

²⁶แต่เกี่ยวกับเรื่องคนตายที่ถูกทำให้เป็นขึ้นมานั้น ท่านไม่ได้อ่านหนังสือของโมเสสที่บันทึกเอาไว้เรื่องพุ่มไม้ที่พระเจ้าทรงตรัสกับเขาว่า 'เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ' หรือ?"²⁷ พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น พวกท่านผิดมากแล้ว

²⁸หนึ่งในพวกธรรมาจารย์มาถึงและได้ยื่นการพุดคุยกันของพวกเขามา เขาเห็นว่าพระเยซูตอบคำถามของคนเหล่านั้นได้ดี เขาจึงถามพระองค์ว่า "พระบัญญัติข้อไหนสำคัญมากที่สุด?"²⁹ พระเยซูตรัสว่า "ข้อที่สำคัญที่สุดคือ 'โอ อิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว'³⁰ ท่านต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านด้วยสิ้นสุดใจ ด้วยสิ้นสุดจิต ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลัง"³¹ พระบัญญัติข้อที่สองคือ 'ท่านต้องรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' ไม่มีพระบัญญัติใดที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกแล้ว"

³²ธรรมาจารย์คนหนึ่งพูดว่า "แท้จริง ท่านอาจารย์ ท่านกล่าวความจริงว่าพระเจ้าเป็นหนึ่งเดียวและไม่มีพระเจ้าองค์อื่นนอกจากพระองค์³³ การที่จะรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ ด้วยสุดความเข้าใจ และด้วยสิ้นสุดกำลัง และการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองนั้นก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาทั้งสิ้น"³⁴ เมื่อพระเยซูเห็นว่าเขาให้คำตอบที่ชาญฉลาด พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ท่านไม่ได้อยู่ห่างไกลจากราชอาณาจักรของพระเจ้าเลย" หลังจากนั้นไม่มีผู้ใดกล้าถามคำถามใดๆ ต่อพระเยซูอีก

³⁵ขณะที่พระเยซูทรงสั่งสอนในลานพระวิหาร พระองค์ตรัสว่า "ที่พวกธรรมาจารย์ว่าพระคริสต์เป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร?"³⁶ ในพระวิญญานบริสุทธิ์นั้น ดาวิดกล่าวเองว่า 'พระเจ้าจอมเจ้านายตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งที่ข้างขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้พวกศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า"³⁷ แม้แต่ดาวิดเองยังเรียกพระองค์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า' แล้วพระคริสต์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร?" ฝูงชนกลุ่มใหญ่ต่างฟังพระองค์ด้วยความยินดี

³⁸ขณะที่พระเยซูทรงสอน พระองค์ตรัสว่า "จงระวังพวกธรรมาจารย์ เขาชอบสวมเสื้อชุดยาวเดินไปมา ชอบให้ผู้คนมาคำนับก้มกราบในย่านตลาด³⁹ และพวกเขาชอบนั่งในที่ที่สำคัญที่สุดในธรรมศาลาและที่นั่งเกียรติในงานเลี้ยง⁴⁰ เขารับเรื่อของหญิงม่าย และแสร์ธธฐานยึดยาวให้คนเห็น คนเช่นนี้จะถูกลงโทษอย่างหนักที่สุด"

⁴¹แล้วพระเยซูทรงประทับอยู่ใกล้กับบริเวณที่วางตู้ถวายในพระวิหาร พระองค์ทรงมองดูผู้คนในขณะที่พวกเขาใส่เงินลงไปในตู้ถวาย คนรวยหลายคนใส่เงินจำนวนมาก⁴² มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณหนึ่งเพนนีมาใส่ไว้

⁴³พระองค์จึงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มา และตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายยากจนคนนี้ ได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้⁴⁴ เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด"

Chapter 13

¹ในขณะที่พระเยซูเสด็จออกมาจากพระวิหาร คนหนึ่งในเหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "ดูสิ พระอาจารย์ ก้อนหินและอาคารเหล่านี้ช่างสวยงามยิ่งใหญ่อะไร" พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านเห็นอาคารที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ไหม? จะไม่มีหินสักก้อนหนึ่งที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่จะไม่ถูกทำลายลง"

³ขณะที่พระองค์ประทับอยู่บนภูเขามะกอกเทศซึ่งอยู่ตรงข้ามกับพระวิหาร เปโตร ยากอบ ยอห์นและอันดรูว์ ได้ทูลถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า⁴"ขอทรงบอกพวกเราว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร? อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่า เมื่อไรสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น?"

⁵พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "จงระวัง เพื่อที่จะไม่มีใครนำพวกท่านให้หลงไป⁶คนเป็นอันมากจะมาในนามของเราและบอกว่า 'เราคือผู้นั้น' และพวกเขาจะนำคนเป็นอันมากให้หลงไป

⁷เมื่อพวกท่านได้ยินเกี่ยวกับสงครามหรือข่าวลือเรื่องสงคราม จงอย่ากังวล เพราะสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องเกิดขึ้น แต่จุดจบยังไม่มาถึง⁸เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้กับประชาชาติ และอาณาจักรจะต่อสู้กับอาณาจักร จะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ และการก่อกวนอาหาร เหตุการณ์เหล่านี้เป็นการเริ่มต้นของความทุกข์ยากลำบาก

⁹จงระวังตัวพวกท่านให้ดี พวกเขาจะมอบพวกท่านไว้ที่สภา และพวกท่านจะถูกเขียนไว้ในธรรมศาลา พวกท่านจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพื่อที่จะเป็นพยานต่อพวกเขาเพราะเห็นแก่เรา¹⁰แต่ข่าวประเสริฐจำเป็นต้องถูกประกาศออกไปถึงชนทุกชาติก่อน

¹¹เมื่อพวกเขาจับกุมพวกท่านและมอบตัวพวกท่านไว้ จงอย่ากังวลว่าพวกท่านจะพูดอะไรดี เพราะในชั่วโม่งนั้น จงพูดไปตามถ้อยคำที่ประทานแก่ท่านในเวลา นั้น เพราะไม่ใช่ตัวท่านเองที่เป็นผู้พูด แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์¹²พี่ชายจะมอบน้องชายให้ถึงแก่ความตาย และพ่อจะมอบลูกของเขา ลูกๆ จะลุกขึ้นต่อสู้กับพ่อแม่ของพวกเขาและเป็นเหตุให้พวกเขาไปถึงความตาย¹³ทุกคนจะเกลียดชังพวกท่าน เพราะนามของเรา แต่ผู้ใดทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

¹⁴เมื่อพวกท่านเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่ควรจะตั้ง (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเองเถิด) ให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา¹⁵ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้านอย่าลงมาหรือเข้าบ้านมาหยิบสิ่งใดออกไป¹⁶และผู้ที่อยู่ตามทุ่งนาอย่ากลับไปเอาเสื้อคลุมของตน

¹⁷วันเหล่านั้นนำหาวดกลัวยิ่งนักสำหรับหญิงมีครรภ์หรือแม่ลูกอ่อน¹⁸จงอธิษฐานเพื่อเหตุการณ์นี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว¹⁹เพราะจะมีความทุกข์ยากครั้งยิ่งใหญ่อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนตั้งแต่ปฐมกาลเมื่อพระเจ้าทรงสร้างโลกจนถึงเดี๋ยวนี้ และจะไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้อีกเลย²⁰หากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนยันเหล่านั้นให้สิ้นเข้ามา ก็จะไม่ใคร่รอดชีวิตได้ แต่เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้พระองค์จึงทรงทำให้วันเหล่านั้นสั้นลง

²¹หากมีใครมาบอกพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น' หรือ 'ดูเถิด พระองค์อยู่ที่นั่น' อย่าไปเชื่อเลย²²เพราะจะมีพระคริสต์เทียมเท็จ และผู้เผยพระวจนะเท็จปรากฏขึ้น พวกเขาจะแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ เพื่อลวงผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้หากเป็นไปได้²³ฉะนั้นจงระวัง เรามอบทุกอย่างแก่พวกท่านไว้ล่วงหน้าแล้ว

²⁴แต่หลังจากวันเวลาแห่งความทุกข์ยากครั้งยิ่งใหญ่เหล่านั้น ดวงอาทิตย์จะมืดไป ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง²⁵ดวงดาวจะตกจากฟ้า และฤทธิ์อำนาจที่มีในสวรรค์จะสั่นสะเทือน²⁶จากนั้นพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆด้วยฤทธาานุภาพและพระสิริอันยิ่งใหญ่²⁷พระองค์จะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มา และพระองค์จะทรงรวบรวมผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ด้วยก้นจากลมทั้งสี่ จากสุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงสุดปลายฟ้า

²⁸จงเรียนรู้บทเรียนจากต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งเริ่มแตกใบอ่อน และเริ่มมีใบงอกออกมา พวกท่านจะรู้ได้ว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว²⁹เช่นเดียวกัน เมื่อพวกท่านเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น พวกท่านก็จะรู้ว่าพระองค์เสด็จมาใกล้ถึงประตูแล้ว

³⁰เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนรุ่นนี้จะไม่ว่างกลับไปจนกว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น³¹ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่องลับไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายไป³²แต่วันนั้นหรือชั่วโม่งนั้นไม่มีใครรู้ บรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้ แต่พระบิดาองค์เดียวทรงรู้

³³จงระวัง จงตื่นตัว เพราะพวกท่านไม่รู้ว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อใด³⁴ก็เหมือนชายคนหนึ่งออกจากบ้านไป เขาตั้งคนรับใช้ให้รับผิดชอบหน้าที่ต่างๆ ตามที่แต่ละคนได้รับมอบหมายและบอกคนเฝ้าประตูให้เฝ้าระวังไว้

³⁵ฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่เพราะพวกท่านไม่รู้เวลาที่เจ้าของบ้านจะกลับมาเมื่อใด อาจจะกลับมาเวลาค่ำหรือเวลาเที่ยงคืน เวลาไก่ขัน หรือเวลารุ่งสาง³⁶ถ้าเขามาอย่างที่ไม่ทันรู้ตัว ก็อย่าให้เขาพบว่าพวกท่านกำลังหลับอยู่³⁷เราบอกกับท่านเราก็บอกกับทุกๆ คนว่า จงเฝ้าระวัง"

Chapter 14

¹ขณะที่นั้นอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์กำลังหาช่องทางที่จะจับกุมพระเยซูแบบลับๆ แล้วประหารพระองค์เสีย²พวกเขาพูดกันว่า "อย่าลงมือช่วงเทศกาลเลยมิฉะนั้นประชาชนจะก่อการจลาจล"

³เมื่อพระเยซูประทับที่หมู่บ้านเบธานี ในบ้านของซีโมนคนโรคเรื้อน ขณะที่พระองค์กำลังเอนกายที่โต๊ะอาหาร มีหญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์พร้อมด้วยขวดน้ำมันหอมระเหยที่มีราคาแพงมาก เธออุบขวดนั้นแล้วเทน้ำมันลงบนศีรษะของพระองค์⁴แต่มีบางคนรู้สึกโกรธ พวกเขาจึงซุบซิบกันว่า "ทำไมถึงมาทำให้น้ำมันนี้เสียไปเปล่าๆ? น้ำมันนี้จะขายได้มากกว่าสามร้อยเหรียญเดนาเรียน แล้วนำเงินไปช่วยเหลือคนจนก็ได้" พวกเขาจึงบ่นว่าผู้หญิงคนนั้น

⁶แต่พระเยซูตรัสว่า "อย่ายุ่งกับเธอเลย ทำไมพวกท่านทำให้เธอยุ่งยาก? ผู้หญิงคนนี้ได้ทำสิ่งที่ดีงามเพื่อเรา⁷ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับพวกท่านเสมอ และ

พวกท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้ แต่เราจะไม่อยู่กับพวกท่านเสมอไป⁸ เธอได้ทำในสิ่งที่เธอทำได้ เธอมาขโมยกายของเราล่วงหน้าก่อนที่จะมีการฝังศพของเรา เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่ว่าข่าวประเสริฐจะเผยแผ่ไปที่ใดๆ ทั่วโลก สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่ได้กระทำจะถูกเล่าขานไปเพื่อเป็นที่ระลึกถึงเธอ"

¹⁰ แล้วยูดาส อิสคาริโอท หนึ่งในสาวกสิบสองคน ได้ออกไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิต เพื่อจะมอบพระองค์ให้คนเหล่านั้น¹¹ เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตได้ยินดังนั้นก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่เขา เขาจึงเริ่มมองหาโอกาสที่จะจับพระองค์ส่งให้พวกเขา

¹² ในวันแรกของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เมื่อพวกเขาถวายลูกแกะปัสกาเป็นเครื่องบูชา เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "พระองค์ต้องการให้พวกเราจัดเตรียมอาหารเพื่อรับประทานปัสกาที่ไหน?"¹³ พระองค์ทรงส่งสาวกสองคนของพระองค์ออกไปและตัดกับพวกเขาว่า "จงเข้าไปในเมือง จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบพวกท่าน จงตามคนนั้นไป"¹⁴ เมื่อเขาเข้าไปในบ้านหลังใด จงตามเขาเข้าไปแล้วถามเจ้าของบ้านหลังนั้นว่า "พระอาจารย์ตรัสว่า "ห้องรับรองแขกซึ่งเราจะใช้เป็นที่พักผ่อนรับประทานปัสกากับเหล่าสาวกของเรานั้นอยู่ที่ไหน?"

¹⁵ เขาจะพาไปดูห้องใหญ่ชั้นบนซึ่งตกแต่งเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว จงเตรียมปัสกาให้พวกเราที่นั่น"¹⁶ สาวกทั้งสองจึงออกจากที่นั่นและเข้าไปในเมือง พวกเขาได้พบกับทุกอย่างตามที่พระองค์ตรัสกับพวกเขาไว้ และพวกเขาจึงได้จัดเตรียมงานเลี้ยงฉลองปัสกา

¹⁷ เมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์จึงเสด็จมาพร้อมกับสาวกทั้งสิบสองคน¹⁸ ขณะที่พวกเขาเอนกายลงรับประทานอาหารที่โต๊ะ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านซึ่งรับประทานอาหารกับเราจะทรยศเรา"¹⁹ พวกเขาก็เสียใจ และทูลพระองค์ทีละคนว่า "ไม่ใช่ข้าพระองค์แน่ใช่ไหม?"

²⁰ พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า "คือคนหนึ่งในพวกท่านสิบสองคน คนซึ่งกำลังจุ่มขนมปังในชามเดียวกันกับเรา"²¹ เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องเป็นไปตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์ แต่บัดนี้จะเกิดแก่คนซึ่งทรยศต่อบุตรมนุษย์นั้น ถ้าเขาไม่เกิดมาก็ยังจะดีกว่าตัวเขาเองมากกว่า"

²² ขณะที่พวกเขารับประทานอาหารอยู่นั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังขึ้นมา ทรงอวยพรแล้วหัก พระองค์ทรงส่งให้พวกเขาแล้วตรัสว่า "จงรับไปกินเถิด นี่คือกายของเรา"²³ แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณและส่งให้พวกเขา แล้วพวกเขาก็รับไปดื่มทุกคน²⁴ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "นี่คือโลหิตแห่งพันธสัญญาของเรา เป็นโลหิตที่หลั่งลงเพื่อคนมากมาย"²⁵ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้มาจากผลแห่งเถาองุ่นนี้อีก จนกว่าจะถึงวันนั้น ซึ่งเราจะดื่มใหม่ในราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²⁶ เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญบทหนึ่งแล้ว พวกเขาจึงพากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ²⁷ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านจะทิ้งเราไปทั้งหมด เพราะมิเชียนไว้ว่า "เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะจะกระจัดกระจายไป"

²⁸ แต่หลังจากที่เราถูกจับให้เป็นขึ้นมาแล้ว เราจะล่วงหน้าพวกท่านไปยังกาลิลี"²⁹ เปโตรทูลพระองค์ว่า "ถึงแม้ทุกคนจะทิ้งพระองค์ไป ข้าพระองค์ก็จะไม่ทิ้ง"

³⁰ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า วันนี้ ฝันนี้ก่อนไ้ขึ้นสองครั้ง ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"³¹ แต่เปโตรทูลว่า "ถึงแม้จะต้องตายร่วมกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย" สาวกทุกคนก็สัญญาอย่างเดียวกัน

³² พวกเขามาถึงสถานที่ซึ่งเรียกว่า เกกเสมนี และพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงนั่งตรงนี้ ขณะที่เราอธิษฐาน"³³ พระองค์พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปกับพระองค์ด้วย แล้วก็เริ่มรู้สึกเศร้าใจ และเป็นทุกข์อย่างหนัก³⁴ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จิตใจของเรารู้สึกเศร้าหนักมากจนแทบจะตาย จงเฝ้าระวังอยู่ที่นี้"

³⁵ ทรงดำเนินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง แล้วพระเยซูทรงชนหน้าลงกับพื้น และอธิษฐานว่าถ้าเป็นไปได้ก็อยากขอให้ชั่วโมงนั้นผ่านพ้นไปจากพระองค์³⁶ พระองค์ทูลว่า "อับบา พระบิดาเจ้าข้า ทุกสิ่งเป็นไปได้อาสาให้พระองค์ ขอทรงเอาตัวฉันไปจากข้าพระองค์ อย่างไรก็ตามอย่าให้เป็นไปตามใจของข้าพระองค์แต่ขอให้ฉันไปตามพระประสงค์ของพระองค์"

³⁷ พระองค์ทรงเสด็จกลับมาและพระองค์พบว่าพวกเขากำลังนอนหลับอยู่จึงตรัสกับเปโตรว่า "ซีโมน ท่านหลับอยู่หรือ? จะคอยเฝ้าระวังอยู่สักชั่วโมงเดียวไม่ได้เสียหรือ?"³⁸ จงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อว่าพวกท่านจะไม่ตกเข้าไปอยู่ในการทดลอง วิญญาณพร้อมแล้วก็จริงแต่กายยังอ่อนกำลังอยู่"³⁹ พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้ง และพระองค์ใช้ถ้อยคำเหมือนเดิม

⁴⁰ เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาอีกครั้งและพระองค์พบว่าพวกเขายังหลับอยู่เพราะตาของพวกเขาหนักอึ้ง พวกเขาไม่รู้จะทูลพระองค์ว่าอย่างไร⁴¹ พระองค์เสด็จกลับมาเป็นครั้งที่สามและตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านยังจะนอนหลับและพักผ่อนอยู่อีกหรือ พอได้แล้ว เวลามาสั่งแล้ว ดูสิ บุตรมนุษย์กำลังถูกทรยศมอบไว้ในมือของพวกคนบาปแล้ว"⁴² ลูกขึ้น พวกเราไปกินเถาะ ดูสิ คนซึ่งกำลังทรยศเราอยู่ใกล้แล้ว"

⁴³ พระองค์พูดไม่ทันขาดคำ ยูดาสผู้เป็นหนึ่งในบรรดาสาวกสิบสองคนก็มาถึง และฝูงชนกลุ่มใหญ่ที่มากับเขานั้นถือดาบและกระบองมาด้วย พวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมาจารย์ และเหล่าผู้สาวุสเป็นผู้ส่งพวกเขา⁴⁴ ส่วนผู้ที่ทรยศพระองค์ได้ตกลงเรื่องสัญญากับพวกเขาว่า "คนไหนที่ข้าพเจ้าจูบ ก็คือคนนั้นแหละ ให้จับกุมและควบคุมตัวเขาไป"⁴⁵ เมื่อยูดาสมาถึง ในทันใดนั้น เขาก็เดินเข้ามาหาพระเยซูและพูดว่า "รับไป" แล้วเขาก็จูบพระองค์⁴⁶ พวกเขาจึงเข้ามาจับพระองค์แล้วควบคุมพระองค์ไว้

⁴⁷ แต่สาวกคนหนึ่งที่ยืนอยู่ในพวกเขาชักดาบของเขาออกมาแล้วฟันบ่าของมหาปุโรหิตถูกหูของเขาดัด⁴⁸ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านออกมาจับ

เราอย่างพร้อมด้วยดาบและกระบอง เหมือนตามจับโจรอย่างนั้นหรือ?"⁴⁹ เมื่อเราอยู่กับพวกท่านทุกวันและเราสั่งสอนอยู่ในพระวิหารก็ไม่มีใครมาจับเรา แต่เรื่องนี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริงตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้"⁵⁰ ทุกคนที่อยู่กับพระเยซูได้ละทิ้งพระองค์และวิ่งหนีไปทั้งหมด

⁵¹ชายหนุ่มคนหนึ่งมีแต่ผ้าลินินห่มกายได้ติดตามพระเยซูไป เมื่อคนเหล่านั้นจับกุมเขา⁵² เขาก็สลัดผ้าลินินทิ้งแล้วหนีไปทั้งๆ ที่เปลือยกาย

⁵³พวกเขาพาพระเยซูมาพบมหาปุโรหิต ขณะนั้นพวกหัวหน้านำปุโรหิต พวกธรรมจารย์ และเหล่าผู้อาวโสมาชุมนุมกันอยู่⁵⁴ ขณะที่เปโตรได้ตามพระองค์มาห่างๆ จนถึงบริเวณลานบ้านของมหาปุโรหิต เขาก็เข้าไปนั่งอยู่ท่ามกลางพวกยาม ซึ่งอยู่ใกล้กับกองไฟและผิงไฟอยู่

⁵⁵ขณะที่พวกหัวหน้านำปุโรหิต และสมาชิกสภายิวทั้งหมดพยายามหาพยานมาปรักปรำพระเยซู เพื่อหาเหตุที่จะประหารพระองค์ แต่ก็ไม่สามารถหาได้⁵⁶ มีหลายคนเป็นพยานเท็จปรักปรำพระองค์ แต่คำให้การของพวกเขาไม่สอดคล้องกัน

⁵⁷มีบางคนยืนขึ้นเป็นพยานเท็จกล่าวหาพระองค์ว่า⁵⁸ "พวกเราได้ยินเขาบอกว่า 'เราจะทำลายวิหารนี้ซึ่งสร้างขึ้นด้วยน้ำมือมนุษย์ แล้วในสามวันจะสร้างอีกวิหารหนึ่งขึ้นซึ่งไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์'"⁵⁹ ถึงกระนั้นคำพยานของพวกเขาขัดกันเอง

⁶⁰มหาปุโรหิตได้ยืนขึ้นท่ามกลางพวกเขาและถามพระเยซูว่า "ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ? ท่านจะว่าอย่างไรกับข้อกล่าวหาของพยานเหล่านี้?"⁶¹ แต่พระองค์ทรงนิ่งเงียบ และไม่ตรัสตอบอะไรเลย มหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกครั้งว่า "ท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรขององค์ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญหรือ?"⁶² พระเยซูตรัสว่า "เราเป็น และท่านจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงฤทธิ์และเสด็จมาบนหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์"

⁶³มหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนและพูดว่า "เรายังต้องการพยานอีกหรือ?"⁶⁴ ท่านทั้งหลายได้ยินคำมั่นประมาทพระเจ้าแล้ว พวกท่านจะตัดสินอย่างไร?" พวกเขาก็ตกลงเห็นพ้องกันว่าพระองค์ควรรับโทษถึงตาย⁶⁵ บางคนก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาผ้าปิดหน้าของพระองค์แล้วชกต่อพระองค์ และพูดว่า "ทายมาสิ" พวกเจ้าหน้าที่จึงพาพระองค์ไปและทุบตีพระองค์

⁶⁶ขณะที่เปโตรยังอยู่ที่ลานบ้านข้างล่าง สาวใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตมาทางเขา⁶⁷ เธอเห็นเปโตรผิงไฟอยู่ แล้วเธอก็จ้องมองเขาและพูดว่า "ท่านก็เป็นคนหนึ่งที่อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย"⁶⁸ แต่เขาปฏิเสธว่า "ที่เขื่อนั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ" จากนั้น เขาก็ออกไปยังระเบียบบ้าน

⁶⁹แต่สาวใช้คนนั้นเห็นเขาก็นั้นก็พูดกับคนที่ยืนอยู่แถวนั้นอีกว่า "คนนี้ก็เป็นคนหนึ่งในพวกนั้น"⁷⁰ แต่เขาปฏิเสธอีก หลังจากนั้นไม่นานคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นก็พูดกับเปโตรอีกว่า "ใช่แน่ๆ เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นเพราะเจ้าเป็นชาวกาลิลี"

⁷¹แต่เขาเริ่มสับสนสับสนเป็นการใหญ่ว่า "ข้าไม่รู้จักคนที่พวกเจ้าพูดถึง"⁷² ทันใดนั้นเขาก็ขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง แล้วเปโตรจึงนึกถึงถ้อยคำที่พระเยซูตรัสกับเขาไว้ว่า "ก่อนไก่ขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" แล้วเขาก็ร้องไห้ออกมาด้วยความเสียใจอย่างยิ่ง

Chapter 15

¹พรุ่งเช้า พวกหัวหน้านำปุโรหิตได้ประชุมร่วมกับพวกผู้อาวโส พวกธรรมจารย์และสมาชิกสภายิวทั้งหมด จากนั้นพวกเขามัดพระเยซูและพาพระองค์ออกไป พวกเขามอบพระองค์ให้กับปีลาต² ปีลาตถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ?" พระองค์ตอบเขาว่า "ท่านพูดเองแล้วนี่"³ พวกหัวหน้านำปุโรหิตจึงฟ้องพระองค์หลายข้อหาด้วยกัน

⁴ปีลาตถามพระองค์อีกว่า "ท่านจะไม่ตอบเลยหรือ? เห็นไหมว่าพวกเขาฟ้องร้องท่านตั้งหลายข้อหา"⁵ แต่พระเยซูก็ไม่ตอบอะไรทั้งสิ้นกับปีลาต ทำให้เขาประหลาดใจมาก

⁶ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยง โดยปกติแล้วพวกเขาสามารถขอให้ปีลาตปล่อยตัวนักโทษได้หนึ่งคน⁷ มีชายคนหนึ่งชื่อบาร์บัส ถูกจำคุกพร้อมกับพวกกบฏที่ฆ่าคนตายระหว่างก่อความไม่สงบ⁸ ผู้ชมนำมาหาปีลาต และขอให้เขาทำตามที่เคยปฏิบัติเสมอมา

⁹ปีลาตถามพวกเขาว่า "พวกท่านต้องการให้เราปล่อยตัวกษัตริย์ของชาวยิวให้พวกท่านหรือ?"¹⁰ เพราะเขารู้ว่าพวกหัวหน้านำปุโรหิตจับพระเยซูมามอบแก่เขาเพราะอิจฉา¹¹ แต่พวกหัวหน้านำปุโรหิตกลับปลุกปั่นฝูงชนให้ร้องตะโกนเพื่อให้ปล่อยบาร์บัสแทน

¹²ปีลาตถามพวกเขาอีกครั้งว่า "แล้วจะให้เราทำอย่างไรกับคนที่พวกท่านเรียกกันว่ากษัตริย์ของชาวยิว?"¹³ พวกเขาร้องตะโกนอีกว่า "ตรึงเขาที่กางเขน"

¹⁴ปีลาตพูดกับพวกเขาว่า "เขาทำผิดอะไร?" แต่พวกเขายังตะโกนเสียงดังขึ้นซ้ำๆ ว่า "ตรึงเขาที่กางเขน"¹⁵ ปีลาตต้องการที่จะเอาใจฝูงชน ดังนั้นเขาจึงได้ปล่อยบาร์บัสให้กับพวกเขาไป เขาก็เขียนพระเยซูแล้วส่งพระองค์ไปตรึงกางเขน

¹⁶พวกทหารก็พาพระองค์เข้าไปในลานชั้นใน (กองบัญชาการทหาร) และพวกเขาเรียกทหารที่ประจำการทั้งหมดเข้ามารวมกัน¹⁷ พวกเขาเอาเสื้อคลุมสีม่วงสวมให้กับพระเยซู และพวกเขาเอานามมาसानเป็นมงกุฎสวมให้กับพระองค์¹⁸ พวกเขาเริ่มคำนับพระองค์และพูดว่า "กษัตริย์ของพวกยิว ขอกรงพระเจริญ"

¹⁹พวกเขาใช้ไม้เท้าตีศีรษะของพระองค์และถ่มน้ำลายรดพระองค์ พวกเขาคุกเข่าต่อหน้าพระองค์ เพื่อแสร์นบัลการพระองค์²⁰ เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์

แล้ว พวกเขาก็ถอดเสื้อคลุมสีม่วงนั้นออก แล้วเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาสวมให้แทน และนำพระองค์ออกไปเพื่อตีกีที่ทางเขน²¹ มีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซริน เดินทางมาจากนอกเมือง (เขาเป็นบิดาของเล็กซานเดอร์และรุฟัส) พวกเขาจึงเกณฑ์เขาให้แบกกางเขนของพระองค์

²² พวกทหารได้นำพระเยซูมายังสถานที่แห่งหนึ่งชื่อกลโกธา (ซึ่งแปลว่า "สถานที่แห่งกระโหลกศีรษะ")²³ พวกเขาเอาเหล้าจุ่นผสมกับมดยอบให้พระองค์ แต่พระองค์ไม่ดื่ม²⁴ พวกเขาก็ตรึงพระองค์ที่ทางเขนและเอาฉลองพระองค์มาจับฉลากแบ่งกัน เพื่อจะรู้ว่าใครได้อะไร

²⁵ เมื่อพวกเขาตรึงพระองค์นั้นเป็นเวลาสามโมงเช้า²⁶ พวกเขาเขียนข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไว้บนป้ายว่า "กษัตริย์ของพวกยิว"²⁷ พวกเขาเอาโจรสองคนมาตรึงพร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่งข้างซ้ายคนหนึ่ง²⁸.

²⁹ คนเหล่านั้นที่ผ่านมาก็ดูหมิ่นพระองค์ สายหน้า พูดเยาะเย้ยพระองค์ว่า "ไฉน เจ้าผู้ซึ่งจะทำลายวิหารแล้วสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน³⁰ ช่วยตัวเองให้รอดแล้ว ก็ลงจากกางเขนเสียทีสิ"

³¹ ท่ามกลางพวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวกธรรมาจารย์ก็มีการเยาะเย้ยพระองค์เหมือนกันว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้"³² ขอเชิญพระคริสต์กษัตริย์แห่งอิสราเอลลงมาจากกางเขนเถียนี่เถอะ พวกเราจะได้เห็นและเชื่อ" และสองคนนั้นก็ถูกตรึงพร้อมกับพระองค์ก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย

³³ เมื่อถึงเวลาเที่ยงก็เกิดมืดทั่วแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง³⁴ พอถึงบ่ายสามโมง พระเยซูก็ทรงร้องเสียงดังว่า "เอโลอี เอโลอี ลามา สะบักธาบี?" ซึ่งแปลว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?"³⁵ บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินถ้อยคำของพระองค์ก็พูดว่า "ดูสิ เขากำลังร้องเรียกเอเสียาห์"

³⁶ มีคนบางคนวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำเหล้าจุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้จ้อ ส่งให้พระองค์ดื่ม แล้วชายคนนั้นพูดว่า "ให้เรามาดูกันว่าเอเสียาห์จะมาเอาเขาหลงหรือเปล่า"³⁷ แล้วพระเยซูทรงร้องเสียงดังแล้วก็สิ้นพระชนม์³⁸ ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนจากบนลงล่าง

³⁹ เมื่อนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงหน้าพระเยซูเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์อย่างไร เขาก็กล่าวว่า "แท้จริงชายผู้นี้คือพระบุตรของพระเจ้า"⁴⁰ มีผู้หญิงกลุ่มหนึ่งก็เฝ้ามองอยู่แต่ไกล ในพวกผู้หญิงเหล่านั้น มีมารีย์ชาวมักดาลา มารีย์ (มารดาของยากอบคนน้องและของโยเสส) และสะโลเม⁴¹ เมื่อพระองค์อยู่ที่แคว้นกาลิลี พวกเขาเป็นผู้ที่ติดตามและปรนนิบัติพระองค์ ยังมีผู้หญิงคนอื่นๆ อีกหลายคนที่ยืนมายังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพระองค์

⁴² เมื่อถึงเวลาเย็น เนื่องจากเป็นวันเตรียมคือเป็นวันก่อนวันสะบาโต⁴³ โยเซฟจากเมืองอริมาเรียมาถึงที่นั่น เขาเป็นหนึ่งในสมาชิกสภาที่ได้รับการเคารพนับถือ อีกทั้งยังเป็นผู้ที่กำลังรอคอยราชอาณาจักรของพระเจ้า เขาเข้าไปพบปิลาตด้วยความกล้าหาญเพื่อขอพระศพของพระเยซู⁴⁴ ปิลาตก็ประหลาดใจที่พระเยซูสิ้นพระชนม์แล้ว เขายังเรียกนายร้อยมาถามว่าพระเยซูตายแล้วหรือ

⁴⁵ เมื่อปิลาตรู้จากนายร้อยว่าพระเยซูตายแล้ว เขาก็อนุญาตให้โยเซฟนำพระศพไปได้⁴⁶ โยเซฟซื้อผ้าลินินมา เขานำพระศพลงมาจากกางเขน ห่อพระศพด้วยผ้าลินินและวางพระศพไว้ในอุโมงค์ที่สกัดจากหิน แล้วเขายังลี้ภัยซ่อนหนีปิดทางเข้าอุโมงค์ไว้⁴⁷ มารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์มารดาของโยเสสได้เห็นสถานที่ที่เขาฝังพระศพพระเยซูไว้

Chapter 16

¹ เมื่อวันสะบาโตผ่านไปมารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และสะโลเมซื้อเครื่องหอมมาเพื่อชโลมพระศพพระเยซู² เวลารุ่งเช้าของวันต้นสัปดาห์ พวกเขาจึงออกไป พวกเธอก็มาที่อุโมงค์

³ พวกเธอพูดกันว่า "ใครจะเป็นคนกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์ให้กับพวกเรา?"⁴ เพราะว่าเป็นหินก้อนใหญ่มาก เมื่อพวกเธอมองขึ้นไป พวกเธอก็เห็นว่าก้อนหินนั้นก็ถูกกลิ้งออกไปแล้ว

⁵ เมื่อพวกเธอเข้าไปในอุโมงค์ ก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งสวมเสื้อคลุมยาวสีขาว นั่งอยู่ทางด้านขวา แล้วพวกเธอก็ตกตะลึง⁶ ชายหนุ่มคนนั้นบอกพวกนางว่า "อย่ามัวตะลึงอยู่เลย พวกท่านมาหาพระเยซูชาวนาซาเร็ธผู้ทรงถูกตรึงที่ทางเขนขึ้นแล้ว พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ จงดูที่ที่วางพระศพของพระองค์เถิด"⁷ แต่จึงไปบอกกับเหล่าสาวกและเปโตรว่า "พระองค์ได้ล่วงหน้าพวกเธอไปที่กาลิลีแล้ว พวกท่านก็จะได้เห็นพระองค์ที่นั่น ตามที่พระองค์ตรัสกับพวกท่านไว้แล้ว"

⁸ พวกเธอจึงออกไปและวิ่งไปจากอุโมงค์ ทั้งกลัวจนตัวสั่นและประหลาดใจ พวกเธอไม่บอกเรื่องนี้กับใครเลยเพราะว่าพวกเธอกลัว

⁹ ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาคนแรก ซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ขับผีออกเจ็ดตน¹⁰ เธอจึงไปหาและบอกกับบรรดาคนที่เคยอยู่กับพระองค์ ในขณะที่คนเหล่านี้กำลังเศร้าโศกและร่ำไห้อยู่¹¹ เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว แต่พวกเขายังไม่เชื่อ

¹² ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏกายอีกรูปหนึ่งแก่สาวกสองคน เมื่อเขากำลังเดินทางออกไปนอกเมือง¹³ พวกเขาจึงไปและเล่าเรื่องนี้ให้เหล่าสาวกที่เหลือฟัง แต่คนเหล่านี้ก็ไม่เชื่อพวกเขา

¹⁴หลังจากนั้นพระองค์ทรงปรากฏกับสาวกสิบเอ็ดคน ในขณะที่พวกเขากำลังเอนกายกันอยู่ที่โต๊ะรับประทานอาหาร และพระองค์ทรงตำหนิพวกเขาเรื่องความไม่เชื่อของพวกเขากับสิ่งที่ต้อถึง เพราะพวกเขาไม่เชื่อคนที่ได้เห็นพระองค์หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว¹⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐต่อสิ่งทรงสร้างทั้งปวง"¹⁶ ใครเชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด และใครที่ไม่เชื่อจะถูกตัดสินโทษ

¹⁷หมายเหตุหลายประการจะเกิดขึ้นกับบรรดาผู้ที่เชื่อ คือโดยนามของเรา พวกเขาจะสามารถขับไล่วิญญาณชั่วทั้งหลาย พวกเขาจะพูดในภาษาใหม่¹⁸ พวกเขาสามารถจับงูด้วยมือเปล่า และแม้ว่าพวกเขาตีหมาพิชก็จะไม่เป็นอันตรายแก่พวกเขา พวกเขาจะวางมือบนคนป่วย แล้วคนเหล่านั้นก็จะหายดี"

¹⁹หลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับพวกเขา พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าสวรรค์และประทับนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า²⁰ เหล่าสาวกจึงออกไปและเทศนาในทุกๆ ที่ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำงานร่วมกับพวกเขา และรับรองพระดำรัสของพระองค์โดยหมายสำคัญที่เกิดขึ้นกับพวกเขา

LUKE

Chapter 1

¹มีหลายคนพยายามเรียงลำดับเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นท่ามกลางพวกเรา²ตามที่คนเหล่านั้นซึ่งเป็นผู้ที่ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้นและเป็นผู้รับใช้พระวจนะนั้นได้ส่งต่อมาให้กับพวกเรา³ ดังนั้นสำหรับตัวข้าพเจ้าเองเห็นว่าเป็นการดี เนื่องจากข้าพเจ้าได้สืบสวนทุกสิ่งอย่างถี่ถ้วนมาตั้งแต่ต้น จึงเห็นควรที่จะบันทึกสิ่งเหล่านี้ให้เป็นเรื่องเป็นราวเพื่อท่านเรโอฟิลัสที่เคารพเพียง⁴ เพื่อว่าท่านจะได้รู้อย่างแน่ชัดเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่ท่านได้รับการสอนมา

⁵ในรัชกาลของเฮโรดกษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ จากกองเวรอาบิยาห์ และภรรยาของเขาชื่อว่าเอลิซาเบธ ซึ่งมาจากบรรดานุตรสาวของอาโรน⁶ ทั้งคู่เป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า เชื่อฟังบทบัญญัติและกฎเกณฑ์ทั้งหมดขององค์พระผู้เป็นเจ้า⁷ แต่พวกเขาไม่มีบุตรเพราะว่านางเอลิซาเบธเป็นหมัน และในเวลานั้นพวกเขาทั้งสองก็ชราภาพแล้วในเวลานั้น

⁸ต่อมาเศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระเจ้า เมื่อกองเวรของท่านเข้าประจำการ⁹ ตามธรรมเนียมของการเลือกปุโรหิต ในการปรนนิบัติรับใช้ เขาถูกเลือกโดยการจับฉลากให้ทำหน้าที่เผ่าเลวีในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁰ ส่วนประชากรทั้งหมดก็กำลังอธิษฐานอยู่ภายนอกในขณะที่มีการเผ่าเครื่องหอม

¹¹เวลานั้นทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏแก่เขา และยืนอยู่ด้านขวาของแท่นบูชาเครื่องหอม¹² เมื่อเศคาริยาห์เห็นทูตสวรรค์เขาก็ตื่นตระหนกและรู้สึกหวาดกลัวทูตสวรรค์นั้น¹³ แต่ทูตสวรรค์กล่าวกับเขาว่า "อย่ากลัวเลย เศคาริยาห์ เพราะพระองค์ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว เอลิซาเบธภรรยาของท่านจะทำให้กำเนิดบุตรชายแก่ท่านคนหนึ่ง ท่านจะต้องชื่อของเขว่า ยอห์น

¹⁴ท่านจะมีความยินดีและมีความสุข คนเป็นอันมากจะชื่นชมยินดีที่เขาเกิดมา¹⁵ เพราะเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือของมึนเมา และเขาจะเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่วัยอยู่ในครรภ์มารดาของเขา

¹⁶ประชาชนอิสราเอลมากมายจะหันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา¹⁷ เขาจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลิยาห์ เพื่อให้จิตใจของบิดาหันมาหาบุตรและให้คนดื้อด้านหันมาสู่สติปัญญาของผู้ชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า"

¹⁸เศคาริยาห์กล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะทราบได้อย่างไร? เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นคนชราและภรรยาของข้าพเจ้าก็อายุมากแล้ว"¹⁹ ทูตสวรรค์ตอบและกล่าวกับเขาว่า "ข้าพเจ้าคือกาเบรียล ผู้ซึ่งยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า เราถูกส่งมาเพื่อแจ้งกับท่านและนำข่าวดีนี้มาให้แก่ท่าน²⁰ ดูเถิด ท่านจะเป็นใช้ ไม่สามารถพูดได้อันถึงวันที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น นี่เป็นเพราะท่านไม่เชื่อถ้อยคำของเราซึ่งจะสำเร็จตามเวลาที่กำหนด"

²¹ประชาชนกำลังรอคอยเศคาริยาห์ พวกเขาต่างประหลาดใจเพราะท่านใช้เวลาในพระวิหารนานมาก²² แต่เมื่อเศคาริยาห์ออกมา ท่านไม่สามารถพูดกับพวกเขาได้ พวกเขาจึงตระหนักว่า ท่านต้องได้รับนิมิตขณะที่อยู่ในพระวิหาร ท่านพยายามแสดงท่าทางต่างๆ แก่พวกเขาแต่ก็ยังคงพูดไม่ได้²³ เมื่อหมดเวลาปรนนิบัติของท่านแล้ว ท่านจึงกลับไปบ้านของท่าน

²⁴หลังจากวันนั้น เอลิซาเบธภรรยาของท่านก็ได้ตั้งครรภ์ เธอได้ซ่อนตัวเป็นเวลาห้าเดือน เธอกล่าวว่า²⁵ "นี่เป็นสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำแก่ข้าพเจ้าเมื่อพระองค์ทรงมองดูข้าพเจ้าด้วยความกรุณาเพื่อนำความอับอายขายหน้าของข้าพเจ้าต่อหน้าประชาชนออกไปเสีย"

²⁶ในเดือนที่หก พระเจ้าได้ส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลีชื่อว่านาซาเร็ธ²⁷ ไปหาหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เขาอยู่ในวงศวานของดาวิด และหญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์²⁸ ทูตสวรรค์มาหาเธอและกล่าวว่า "หญิงเอ๋ย พระเจ้าทรงโปรดปรานเธอยิ่งนัก องค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่กับเธอ"²⁹ แต่เธอสับสนกับถ้อยคำของทูตสวรรค์เป็นอย่างมากและเธอนึกสงสัยว่าการกักทายนั่นหมายความว่าอย่างไร

³⁰ทูตสวรรค์กล่าวแก่เธอว่า "อย่ากลัวเลย มารีย์ เพราะเธอได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า³¹ ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย เธอจะเรียกนามของเขว่า 'เยซู'³² เขาจะเป็นใหญ่และจะถูกเรียกว่า พระบุตรขององค์ผู้สูงสุด องค์พระเจ้าจอมเจ้านายจะประทานบัลลังก์แห่งดาวิดบรรพบุรุษของเขาแก่เขา³³ เขาจะปกครองเหนือพงศ์พันธุ์ยาโคบนิรันดร์ และอาณาจักรของพระองค์ไม่มีที่สิ้นสุด"

³⁴มารีย์กล่าวแก่ทูตสวรรค์ว่า "สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าไม่เคยร่วมหลับนอนกับชายใดเลย?"³⁵ทูตสวรรค์ตอบเธอว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเสด็จมาเหนือเธอ และฤทธิ์อำนาจขององค์ผู้สูงสุดจะมาเหนือเธอ ดังนั้นองค์บริสุทธิ์ที่ทรงบังเกิดมาจะถูกเรียกว่าพระบุตรของพระเจ้า"

³⁶ดูเถิด เอลิซาเบธญาติของเธอได้ตั้งครรภ์บุตรชายเมื่อเธออายุมากแล้ว ตอนนี้เธอซึ่งใครๆ ถือว่าเป็นหมั้นก็ตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้ว³⁷ เพราะไม่มีสิ่งใดเป็นไปไม่ได้สำหรับพระเจ้า"³⁸มารีย์กล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นตามถ้อยคำของท่านเถิด" แล้วทูตสวรรค์ก็จากเธอไป

³⁹แล้วในคราวนั้นมารีย์จึงรีบลุกขึ้นไปยังเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแคว้นยูเดีย⁴⁰ เธอได้เข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์และกล่าวคำทักทายเอลิซาเบธ⁴¹ บัดนี้สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเอลิซาเบธได้ยินคำทักทายของมารีย์ การกในครรภ์ของเธอก็ดิ้น และเอลิซาเบธเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁴²เธอจึงร้องขึ้นและกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า "เธอได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวงและการกในครรภ์ที่จะออกมาก็ได้รับพระพร"⁴³ เหตุใดสิ่งนี้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่มารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้ามาเยี่ยมข้าพเจ้า?⁴⁴ ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงทักทายของท่าน การกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ดิ้นด้วยความชื่นชมยินดี⁴⁵ ความสุขมีแก่หญิงที่เชื่อว่าสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเธอนั้นจะสำเร็จ"

⁴⁶มารีย์กล่าวว่า "จิตใจของข้าพเจ้าสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า"⁴⁷ และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า

⁴⁸เพราะพระองค์ทรงมองดูฐานะอันต่ำต้อยของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ ดูเถิด จากนี้ไปทุกยุคจะเรียกข้าพเจ้าว่าผู้ได้รับพร⁴⁹ เพราะพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการอันยิ่งใหญ่เพื่อข้าพเจ้า และพระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์

⁵⁰พระเมตตาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบไป⁵¹ พระองค์ทรงสำแดงอาณูภาพด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้คนที่มีใจเย่อหยิ่งกระจัดกระจายไป

⁵²พระองค์ทรงปลดเจ้านายทั้งหลายลงจากบัลลังก์ของพวกเขาและยกชูผู้ที่ต่ำต้อยขึ้น⁵³ พระองค์ทรงให้ผู้หิวโหยอิ่มเอมด้วยสิ่งดี แต่ทรงส่งคนมั่งมีไปมือเปล่า

⁵⁴พระองค์ประทานความช่วยเหลือแก่อิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อระลึกถึงการสำแดงพระเมตตา⁵⁵ (อย่างทรงตรัสแก่บิดาทั้งหลายของพวกเรา) แก่อับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่านนิรันดร์"

⁵⁶มารีย์พักอยู่กับนางเอลิซาเบธประมาณสามเดือนแล้วจึงกลับไปที่บ้านของเธอ⁵⁷ เมื่อถึงเวลาที่นางเอลิซาเบธต้องคลอดบุตรของเธอและเธอให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง⁵⁸ เพื่อนบ้านของเธอและญาติพี่น้องของเธอได้ยินถึงสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่แก่เธอ และพวกเขาก็พากันชื่นชมยินดีกับเธอ

⁵⁹ในวันที่แปดพวกเขาได้นำเด็กคนนั้นมาเข้าสู่หัตถ์ พวกเขาตั้งชื่อเด็กคนนั้นว่า "เศคาริยาห์" ตามชื่อบิดาของเขา⁶⁰ แต่มารดาของเขาตอบว่า "ไม่ได้ เขาจะถูกเรียกว่า ยอห์น"⁶¹ พวกเขาทูลว่าแก่เธอว่า "ในท่ามกลางญาติพี่น้องของท่านไม่มีใครที่มีชื่อนี้"

⁶²พวกเขาทำท่าทางให้บิดาของเด็กดูว่าเขาต้องการตั้งชื่อบุตรของเขาว่าอะไร⁶³ บิดาของเขาจึงขอร้องนางเขียน และเขียนลงไปว่า "ชื่อของเขาคือยอห์น" และพวกเขาก็พากันประหลาดใจในเรื่องนี้

⁶⁴ทันใดนั้น ปากของท่านก็เปิดออก และลิ้นของท่านก็เป็นอิสระ เขาจึงกล่าวสรรเสริญพระเจ้า⁶⁵ ผู้ที่อยู่ล้อมรอบเขาก็เกิดความกลัว เรื่องราวทั้งหมดนี้เลื่องลือไปทั่วแถบเนินเขาแคว้นยูเดีย⁶⁶ บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจว่ากันว่า "เด็กนี้จะเป็นอย่างไรต่อไป?" เพราะพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา

⁶⁷เศคาริยาห์บิดาของเขาเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้กล่าวคำพยากรณ์ กล่าวว่า⁶⁸ "สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ทรงมาเพื่อช่วย และพระองค์ทรงไถ่ประชากรของพระองค์ได้สำเร็จ"

⁶⁹พระองค์ทรงชูเขาไว้เพื่อแห่งความรอดสำหรับเราในพงศ์พันธุ์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์⁷⁰ (ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ผ่านเหล่าผู้เผยพระวจนะผู้บริสุทธิ์ในสมัยโบราณ)⁷¹ เป็นความรอดจากเหล่าศัตรูของเรา และจากเขมือบมือของคนทั้งปวงผู้ที่เกลียดชังเรา

⁷²พระองค์จะทำการนี้เพื่อสำแดงพระเมตตาแก่บรรพบุรุษของเราและทรงระลึกถึงพันธสัญญาอันบริสุทธิ์ของพระองค์⁷³ เป็นคำปฏิญาณที่ทรงให้ไว้แก่อับราฮัมบรรพบุรุษของเรา⁷⁴ พระองค์ทรงสัญญากับเราว่า เมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือพวกศัตรูของเราแล้ว จะปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว⁷⁵ ด้วยความบริสุทธิ์และความชอบธรรมต่อหน้าพระองค์ทุกๆ วันของพวกเขา

⁷⁶ท่านที่เป็นบุตร จะถูกเรียกว่าผู้เผยพระวจนะขององค์ผู้สูงสุด ท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเตรียมทางของพระองค์ เพื่อเตรียมประชากรสำหรับการเสด็จมาของพระองค์⁷⁷ เพื่อให้ความรู้ในเรื่องความรอดแก่ประชากรของพระองค์โดยการให้อภัยความผิดบาปของพวกเขา

⁷⁸สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพราะพระเมตตาอันอ่อนโยนของพระเจ้าของเรา เพราะแสงรุ่งอรุณจากเบื้องบนจะมาช่วยเรา⁷⁹ เพื่อฉายแสงต่อผู้ที่นั่งอยู่ในความมืดและในเงาแห่งความตาย พระองค์จะกระทำสิ่งนี้เพื่อนำเท้าของเราไปไปในทางสันติสุข"

⁸⁰บัดนี้เด็กนั้นก็เติบโตขึ้น และเข้มแข็งขึ้นในจิตวิญญาณ และเขาเข้าไปในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่มาปรากฏตัวต่อสาธารณชนอิสราเอล

Chapter 2

¹ในสมัยนั้น ซีซาร์ออกัสตัสมีรับสั่งให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน² นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย³ ดังนั้นทุกคนจึงไปที่เมืองของเขาเพื่อจดทะเบียนสำมะโนครัว

⁴เช่นเดียวกับที่โยเซฟได้ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี ไปยังนครของดาวิด ที่เรียกว่าเบธเลเฮมในแคว้นยูเดียเพราะเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด⁵ เขาได้ไปที่นั่นเพื่อจดทะเบียนพร้อมกับมารีย์ ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว และกำลังตั้งครรภ์

⁶ในขณะที่พวกเขายังอยู่ที่นั่น ก็ถึงกำหนดเวลาที่เธอจะคลอดบุตร⁷ เธอได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งซึ่งเป็นบุตรชายหัวปีของเธอ และเธอพันไว้ด้วยผ้าอ้อมและวางไว้ในรางหญ้า เพราะไม่มีที่ว่างสำหรับพวกเขาในโรงแรม

⁸มีพวกคนเลี้ยงแกะในแถบนั้นกำลังเลี้ยงฝูงแกะของพวกเขาอยู่ในทุ่งหญ้า ฝูงแกะของพวกเขาตามคำค้น⁹ กูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏต่อพวกเขา และพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องแสงล้อมรอบพวกเขา ทำให้พวกเขาตกใจกลัวยิ่งนัก

¹⁰แล้วกูตสวรรค์องค์นั้นจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมายังพวกท่าน ซึ่งเป็นข่าวที่จะนำความชื่นชมยินดีอันใหญ่หลวงมาสู่คนทั้งปวง"¹¹วันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดได้มาบังเกิดเพื่อท่านทั้งหลายในนครของดาวิด พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า¹² นี่เป็นหมายสำคัญที่จะให้แก่พวกท่าน นั่นคือพวกท่านจะได้พบการที่พันด้วยผ้าอ้อมไว้ และนอนอยู่ในรางหญ้า"

¹³ในทันใดนั้น มีกองทัพแห่งสวรรค์จำนวนมากมายังมาสรรเสริญพระเจ้าร่วมกับกูตสวรรค์นั้น และกล่าวว่า¹⁴ "พระสิริจะมีแด่พระเจ้าในที่สุด และสันติสุขจงบังเกิดบนแผ่นดินโลกท่ามกลางคนทั้งปวงที่พระองค์ชอบพระทัย"

¹⁵เมื่อกูตสวรรค์เหล่านั้นได้ละพวกเขากลับไปยังสวรรค์แล้ว พวกคนเลี้ยงแกะจึงพูดกันว่า "ให้พวกเราไปยังเบธเลเฮมกันเถิด เพื่อดูเหตุการณ์นี้ที่เกิดขึ้นนั้นตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแจ้งแก่พวกเรา"¹⁶ พวกเขาจึงรีบไปที่นั่น และได้พบมารีย์กับโยเซฟ และเห็นการนอนอยู่ในรางหญ้า

¹⁷หลังจากที่พวกเขาได้เห็นพระองค์แล้ว พวกเขาจึงบอกเรื่องราวที่ได้ยินถึงพระกุมารนั้น¹⁸ ทุกคนที่ได้ยินเรื่องราวที่พวกคนเลี้ยงแกะเล่าให้ฟัง ก็พากันประหลาดใจ¹⁹ แต่มารีย์ก็เก็บทุกสิ่งเหล่านี้ที่เธอได้ยิน และเก็บไว้ในใจของเธอ²⁰ พวกคนเลี้ยงแกะจึงกลับไป ต่างก็ยกย่องและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่พวกเขาได้ยินและได้เห็น ตามที่ได้แจ้งแก่พวกเขาแล้ว

²¹เมื่อครบแปดวัน เป็นวันที่พระองค์ต้องเข้าสู่หัตถ์ เขาจึงตั้งชื่อพระองค์ว่าเยซู ตามที่กูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนที่พระองค์จะปฏิสนธิในครรภ์

²²เมื่อครบกำหนดวันเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์ตามธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสแล้ว โยเซฟกับมารีย์ได้นำพระองค์ขึ้นไปยังพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อถวายพระองค์แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า²³ ตามที่มีเขียนไว้ในพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "บุตรชายหัวปีทุกคนจะต้องถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า"²⁴ ดังนั้นพวกเขาจึงถวายเครื่องบูชาตามที่พระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวไว้ คือ "นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว"

²⁵ดูเถิด มีชายคนหนึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งมีชื่อว่า สิเมโอน และชายคนนี้เป็นคนชอบธรรมและยำเกรงพระเจ้า ท่านกำลังมองหาการปลอบใจของอิสราเอล และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่เหนือเขา²⁶ เขาได้รับการสำแดงจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ว่าเขายังไม่เห็นความตาย ก่อนที่เขาจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

²⁷สิเมโอนได้เข้ามาในพระวิหารโดยการทรงนำของพระวิญญาณ เมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยซูเข้ามา เพื่อทำตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระบัญญัตินั้น²⁸ เขาได้อุ้มพระองค์ไว้ในอ้อมแขนและสรรเสริญพระเจ้า และเขากล่าวว่า²⁹ "บัดนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์จากไปด้วยสันติสุขตามพระดำรัสของพระองค์เถิด

³⁰เพราะตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์³¹ ที่ได้จัดเตรียมไว้เพื่อคนทั้งปวงในยุคนี้³² แสงสว่างเพื่อการเปิดเผยต่อคนต่างชาติและเพื่อเป็นศัកดิ์ศรีต่ออิสราเอลประชากรของพระองค์"

³³บิดามารดาของพระกุมารนั้นก็ประหลาดใจในถ้อยคำที่เขากล่าวเกี่ยวกับพระกุมาร³⁴ สิเมโอนจึงอวยพรพวกเขาและกล่าวกับมารีย์ มารดาของพระกุมารว่า "ดูเถิด เด็กคนนี้ได้รับการแต่งตั้ง เพื่อทำให้ผู้คนมากมายในอิสราเอลล้มลงหรือลุกขึ้น และเพื่อเป็นหมายสำคัญที่ถูกปฏิเสธ³⁵ และดาบจะแทงทะลุจิตใจของท่านเอง เพื่อที่ความคิดในใจของคนมากมายจะถูกเปิดเผย"

³⁶ผู้เผยพระวจนะหญิงคนหนึ่งชื่ออานนาอยู่ที่นั่น เธอเป็นบุตรสาวของฟาเนเอลจากเผ่าอาเชอร์ เธอชรามากแล้ว เธออยู่กับสามีของเธอเป็นเวลาเจ็ดปี หลัง

Chapter 3

จากที่เธอเป็นสาวพรหมจารี³⁷ แล้วเธอก็เป็นม่ายเป็นเวลาแปดสิบสี่ปี เธอไม่เคยออกจากพระวิหาร แต่ได้รับใช้ด้วยการอดอาหารและอธิษฐานทั้งกลางวันและกลางคืน³⁸ ในเวลานั้นเอง เธอก็ได้เข้ามาหาพวกเขาและขอบพระคุณพระเจ้าและเธอกล่าวถึงพระกุมารให้บรรดาผู้ที่รอคอยการไถ่กรุงเยรูซาเล็มฟัง

³⁹เมื่อพวกเขาทำทุกสิ่งเสร็จแล้วตามพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจึงกลับไปยังนาซาเร็ธ เมืองของพวกเขา ในแคว้นกาลิลี⁴⁰ พระกุมารนั้นก็เติบโตขึ้นและแข็งแรง เปี่ยมด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่เหนือพระองค์

⁴¹บิดามารดาของพระองค์ได้ไปที่กรุงเยรูซาเล็มทุกปีเพื่อร่วมเทศกาลปัสกา⁴² เมื่อพระองค์อายุสิบสองปี พวกเขาก็พาพระองค์ขึ้นไปเทศกาลตามประเพณีนั้นอีกครั้งหนึ่ง⁴³ หลังจากที่พวกเขาอยู่จนครบวันของเทศกาลนั้น พวกเขาก็เดินทางกลับบ้าน แต่พระกุมารเยซูยังคงอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่บิดามารดาของพระองค์ไม่รู้⁴⁴ พวกเขาคิดว่าพระองค์อยู่ในกลุ่มของคนที่เดินทางมาด้วยกันกับพวกเขา ดังนั้น เมื่อพวกเขาเดินทางไปได้หนึ่งวัน แล้วพวกเขาก็เริ่มมองหาพระองค์ท่ามกลางญาติและเพื่อนๆ ของพวกเขา

⁴⁵เมื่อพวกเขาหาพระองค์ไม่พบ พวกเขาจึงกลับมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และเริ่มตามหาพระองค์ที่นั่น⁴⁶ หลังจากนั้นสามวัน พวกเขาก็พบพระองค์กำลังนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ กำลังฟังและถามคำถามพวกเขาอยู่⁴⁷ ทุกคนที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจในความเข้าใจและคำตอบของพระองค์

⁴⁸เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ พวกเขาก็ประหลาดใจ มารดาของพระองค์พูดกับพระองค์ว่า "ลูกเอ๋ย ทำไมลูกถึงทำกับพวกเราเช่นนี้? ฟังเถิด พ่อของลูกและแม่ตามหาลูกด้วยความร้อนใจยิ่งนัก"⁴⁹ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านตามหาเราทำไม? พวกท่านไม่รู้หรือว่า เราต้องอยู่กับพระราชกิจของพระบิดาของเรา?"⁵⁰ แต่พวกเขาไม่เข้าใจความหมายของคำเหล่านั้น

⁵¹แล้วพระองค์ก็กลับไปบ้านพร้อมกับพวกเขาที่นาซาเร็ธและทรงเชื่อฟังพวกเขา มารดาของพระองค์เก็บเรื่องราวทั้งหมดนี้ไว้ในใจ⁵² แล้วพระเยซูก็เติบโตขึ้นทั้งในด้านสติปัญญาและร่างกาย และเป็นที่โปรดปรานต่อพระเจ้าและผู้คน

Chapter 3

¹ในปีที่สิบห้าของรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ขณะที่ปอนทิอัสปีลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮอร์โธเป็นผู้ครองแคว้นกาลิลี ฟลิปปิน้องชายของท่านเป็นผู้ครองแคว้นอิวกุเรียและตราโคนิตัส และลิซานิเยสเป็นผู้ครองแคว้นอาบีเลน² ในสมัยอันนาสและคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต พระวอนะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร

³เขาไปทั่วทุกภาคของกลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัพติศมาสำแดงการกลับใจใหม่เพื่อรับการยกโทษบาป

⁴ดังที่เขียนไว้ในหนังสือถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ว่า "มีเสียงหนึ่งร้องเรียกในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้พร้อม จงทำทางของพระองค์ให้ตรงไป'

⁵หุบเขาทุกแห่งจะเต็มไปด้วยน้ำ เขาและเนินเขาทุกแห่งจะทำให้ต่ำลง ทางคดเคี้ยวจะกลายเป็นทางตรง ทางขรุขระจะกลับราบเรียบ⁶ และมนุษย์ทั้งหลายจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า"

⁷ดังนั้นยอห์นจึงกล่าวกับฝูงชนที่ออกมารับบัพติศมาจากท่านว่า "เจ้าซาตัญร้าย ใครเตือนพวกท่านให้หนีจากพระพิโรธที่จะมานั้น?

⁸ฉะนั้น จงสำแดงให้เห็นผลของการกลับใจ และอย่าเริ่มนึกเหมาในใจเอาเองว่า 'พวกเรามิอับราฮัมเป็นบิดาของพวกเรา' ข้าพเจ้าขอบอกพวกท่านว่าพระเจ้าทรงสามารถให้บุตรทั้งหลายเกิดแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้

⁹ถึงแม้ตอนนี้ขวานก็วางอยู่ตรงโคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีย่อมถูกตัดและทิ้งลงในไฟ"

¹⁰แล้วฝูงชนจึงได้ถามเขาว่า "ถ้าเช่นนั้นแล้วพวกเราต้องทำอย่างไร?"¹¹ ยอห์นจึงตอบพวกเขาว่า "หากผู้ใดมีเสื้อสองตัว เขาควรแบ่งให้คนที่ยังไม่มี และคนที่มิอาหารก็ควรทำเช่นเดียวกัน"

¹²พวกคนเก็บภาษีก็มารับบัพติศมาด้วยและพวกเขาก็ถามยอห์นว่า "อาจารย์ พวกเราต้องทำสิ่งใด?"¹³ ยอห์นบอกพวกเขาว่า "อย่าเก็บภาษีเกินจำนวนกว่าที่พวกท่านได้รับคำสั่งให้เก็บ"

¹⁴มีทหารบางนายถามยอห์นเช่นกันว่า "แล้วพวกเราละ? พวกเราต้องทำอย่างไร?" ยอห์นจึงตอบพวกเขาว่า "อย่าไปข่มขู่บังคับเอาเงินจากใคร และอย่าไปกล่าวหาคนที่ไม่ได้ทำสิ่งใดผิด จงพอใจกับค่าจ้างของพวกท่าน"

¹⁵ขณะที่ผู้คนเหล่านี้ต่างกำลังคาดหวังอย่างจดจ่อว่าพระคริสต์จะเสด็จมา ทุกคนต่างสงสัยในใจเกี่ยวกับยอห์น ว่าเขาจะเป็นพระคริสต์หรือไม่¹⁶ ยอห์นจึงได้ตอบพวกเขาทั้งหมดว่า "สำหรับตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้บัพติศมาพวกท่านด้วยน้ำ แต่ผู้หนึ่งซึ่งจะเสด็จมา ทรงฤทธิ์อำนาจยิ่งกว่าข้าพเจ้ามาก และข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะให้บัพติศมาท่านด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ

¹⁶พระองค์เสด็จมายังนาซาเร็ธ ที่ซึ่งพระองค์ทรงเติบโตขึ้น และพระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และพระองค์ทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่าน พระธรรม¹⁷ พวกเขาจึงยื่นม้วนหนังสือผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ให้พระองค์ พระองค์ทรงเปิดม้วนหนังสือและพบข้อความที่เขียนไว้ว่า

¹⁸"พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าให้บอกข่าวดีแก่คนยากจน พระองค์ส่งข้าพเจ้ามาประกาศ อิสราเอลแก่พวกเขลย และทำให้คนตาบอดมองเห็น เพื่อปลดปล่อยผู้ที่ถูกกดขี่ให้ได้รับอิสระ"¹⁹ เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า"

²⁰แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือ ส่งคืนแก่ผู้ดูแล และนั่งลง สายตาของทุกคนที่อยู่ในธรรมศาลาก็จ้องดูพระองค์²¹ พระองค์เริ่มตรัสกับพวกเขาว่า "พระคัมภีร์ที่ท่านได้ยืมนานี้ได้สำเร็จลงแล้ว"²² ทุกคนก็กล่าวชมเชยพระองค์ และพวกเขาพากันประหลาดใจกับถ้อยคำแห่งพระคุณที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และพวกเขาถามกันว่า "นี่คือบุตรชายของโยเซฟ มิใช่หรือ?"

²³พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านคงจะต้องกล่าวคำสาบานนี้แก่ข้าพเจ้าเป็นแน่ว่า ' हमองรักษาตนเองเถิด อะไรก็ตามที่พวกเราได้ยืมนานี้ได้กระทำในคาเปอร์นาอุม จงทำในเมืองของตอนที่นี้ด้วย'"²⁴ แต่พระองค์ตรัสว่า "เรอบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดได้รับการต้อนรับในบ้านเมืองของตนเอง

²⁵แต่เรอบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ในสมัยของเอลียาห์มีหญิงม่ายมากมายในอิสราเอล เมื่อท้องฟ้าปิดเป็นเวลาสามปีหกเดือนและเกิดการกันดารอาหารครั้งใหญ่ทั่วแผ่นดิน²⁶ แต่เอลียาห์ไม่ได้ถูกส่งไปหาใคร ยกเว้นหญิงม่ายที่เขราฟกในไซดอนที่อาศัยอยู่ที่นี่²⁷ ในสมัยผู้เผยพระวจนะเอลียาห์มีคนโรคเรื้อนมากมายในอิสราเอล แต่ไม่มีคนไหนหายจากโรคยกเว้นนาอามานคนซีเรีย"

²⁸ทุกคนที่อยู่ในธรรมศาลาเต็มไปด้วยความโกรธ เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งเหล่านี้²⁹ พวกเขาลุกขึ้นและไล่พระองค์ออกไปนอกเมือง และพาพระองค์ไปยังหน้าผาของเนินเขาที่เมืองของพวกเขาตั้งอยู่ เพื่อจะผลักพระองค์ให้ตกหน้าผาไป³⁰ แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางพวกเขาไป และพระองค์เสด็จไปยังที่อื่น

³¹แล้วพระองค์ลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงเริ่มต้นสั่งสอนพวกเขาในวันสะบาโต³² พวกเขาพากันประหลาดใจในคำสอนของพระองค์ เพราะพระองค์ตรัสด้วยสิทธิอำนาจ

³³ขณะนั้นในธรรมศาลานั้น มีชายคนหนึ่งมีผีโสโครกสิงอยู่ และเขาตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า³⁴"อะไร พวกเราต้องทำอะไรกับท่านหรือ เยชูชานาซาเร็ธ? ท่านมาเพื่อทำลายพวกเราหรือ? ข้ารู้ว่าท่านคือองค์บุตรสิทธิ์ของพระเจ้า"

³⁵พระเยซูจึงตรัสห้ามผีร้ายว่า "เซียบและจงออกมาจากเขา" เมื่อผีร้ายทำให้ชายคนนั้นล้มลงท่ามกลางพวกเขา มันได้ออกจากเขาและไม่ได้ทำอันตรายใดๆแก่เขาเลย³⁶ คนทั้งปวงต่างพากันประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งและพวกเขาพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเขาพูดกันว่า "คำเหล่านี้คืออะไร? เขาสั่งให้ผีโสโครกออกมาด้วยสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดช และพวกมันก็ออกมา"³⁷ ดังนั้นจิตตพิพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วทุกภาคแถบนั้น

³⁸แล้วพระเยซูจึงออกไปธรรมศาลาและเข้าไปในบ้านของซีโมน แม่ยายของซีโมนล้มป่วยเป็นไข้สูง และพวกเขาจึงวิ่งวอนพระองค์แทนเธอ³⁹ ดังนั้นพระองค์จึงทรงยืนอยู่เหนือเธอและทรงห้ามไข้ แล้วไข้ก็หายไป ทันใดนั้นเธอลุกขึ้นและเริ่มปรนนิบัติพวกเขา

⁴⁰เมื่อเวลาพลบค่ำ ประชาชนพากันทุกคนที่เจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆ มหาพระเยซู พระองค์ทรงวางมือของพระองค์บนพวกเขาทุกคนและพวกเขาก็หายโรค⁴¹ ฝูงที่ออกจากตัวของหลายคนและร้องว่า "ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า" แต่พระเยซูทรงห้ามผีร้ายและไม่ให้พวกมันพูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์

⁴²เมื่อถึงเวลารุ่งเช้า พระองค์ทรงออกไปยังที่สงบเงียบ ผู้คนก็พากันมองหาพระองค์และมายังสถานที่ที่พระองค์อยู่ พวกเขาพยายามห้ามพระองค์ไม่ให้ไปจากพวกเขา⁴³ แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เราต้องไปประกาศข่าวประเสริฐเกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นๆ เพราะนี่เป็นเหตุผลที่เราถูกส่งมาที่นี่"⁴⁴ จากนั้นพระองค์ทรงเทศนาในธรรมศาลาต่างๆ ทั่วแคว้นยูเดีย

Chapter 5

¹ขณะที่ฝูงชนล้อมรอบพระเยซูและฟังพระวจนะของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงยืนอยู่ริมฝั่งทะเลสาบเยเนซาเรท² พระองค์ทรงเห็นเรือสองลำถูกลากขึ้นมาถึงริมฝั่งทะเลสาบ ชาวประมงขึ้นมาจากเรือและกำลังชักอวนของพวกเขาอยู่³ พระเยซูจึงเสด็จลงไปในเรือลำหนึ่งซึ่งเป็นของซีโมนและทรงขอให้เขากอยเรือออกไปห่างจากฝั่งเล็กน้อย แล้วพระองค์ทรงนั่งลงและสอนประชาชนจากเรือลำนั้น

⁴เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว พระองค์ตรัสกับซีโมนว่า "จงกอยเรือออกไปยังที่น้ำลึกและหย่อนอวนของท่านลงเพื่อจับปลา"⁵ ซีโมนตอบว่า "ท่านอาจารย์ พวกเราทำงานมาทั้งคืนและไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพเจ้าจะหย่อนอวนลงตามคำของท่าน"⁶ เมื่อพวกเขาทำ พวกเขาจับปลาได้จำนวนมากมาย จนอวนของพวกเขาจะขาด⁷ ดังนั้นพวกเขาก็ส่งสัญญาณให้กับเพื่อนๆ ของพวกเขาที่อยู่ในเรือลำอื่นให้พวกเขามาช่วย พวกเขาจะมาและได้จนเต็มเรือทั้งสองลำจนเรือเริ่มจะจม

⁸แต่ซีโมนเปโตรเมื่อเขาเห็นดังนั้น จึงทรุดตัวลงที่เข่าของพระเยซูกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า เสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะข้าพระองค์เป็นคนบาป"⁹ เพราะเขากับคนทั้งหลายที่อยู่กับเขาดังนั้นก็ประหลาดใจในเรื่องที่พวกเขาจับปลาได้¹⁰ รวมทั้งยากอบและยอห์น บุตรของเศเบดี พวกเขาเป็นเพื่อนร่วมงานของ

ซีโมน พระเยซูจึงตรัสกับซีโมนว่า "อย่ากลัวเลย เพราะจากนี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน"¹¹ เมื่อพวกเขาพาเรือของพวกเขาเข้าฝั่ง พวกเขาจึงทิ้งทุกสิ่งและตามพระองค์ไป

¹² ในขณะที่พระองค์อยู่ในเมืองๆ หนึ่ง มีชายคนหนึ่งป่วยเป็นโรคเรื้อนอยู่ ที่นั่น เมื่อเขาเห็นพระเยซู เขาขอบหน้าของเขาและก้มลงกราบพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าหากพระองค์พอพระทัย ก็จะทำให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้"¹³ แล้วพระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปแตะต้องเขา พระองค์ตรัสว่า "เราเต็มใจ จงหายโรคเถิด" แล้วในทันใดโรคเรื้อนที่เป็นอยู่ก็หายไปจากเขา

¹⁴ พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกใคร แต่ตรัสกับเขาว่า "จงไปตามทางของท่าน และแสดงตนเองต่อปุโรหิตและถวายเครื่องบูชาสำหรับการหายจากโรคเรื้อนของท่านตามที่โมเสสสั่งไว้ เพื่อเป็นพยานต่อคนทั้งหลาย"

¹⁵ แต่กิตติศัพท์ของพระองค์กลับเลื่องลือออกไปมากยิ่งขึ้น และจนฝูงชนมากมายพากันมาฟังพระองค์สอน และรับการรักษาโรค¹⁶ แต่พระองค์มักจะปลีกตัวออกไปยังที่เปลี่ยวและทรงอธิษฐาน

¹⁷ อยู่มาวันหนึ่งในขณะที่พระองค์กำลังสั่งสอน และมีพวกฟาริสีและพวกอาจารย์สอนบัญญัตินั่งอยู่ที่นั่นด้วย พวกเขามาจากหมู่บ้านต่างๆ ในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิอำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่กับพระองค์เพื่อการรักษาโรค

¹⁸ มีชายบางคนได้ห้ามผู้ชายคนหนึ่งที่เป็นอัมพาตมานอนที่นั่น และพวกเขายพยายามมองหาทางที่จะนำเขาเข้ามาข้างใน เพื่อวางเขาลงต่อหน้าพระเยซู¹⁹ พวกเขาไม่สามารถหาทางนำเขาเข้าไปได้เพราะฝูงชน ดังนั้นพวกเขาจึงขึ้นไปบนหลังคาบ้าน แล้วหย่อนที่นอนซึ่งชายที่เป็นอัมพาตนอนอยู่ผ่านกระเบื้องหลังคา กลางประชาชน ตรงหน้าพระเยซูพอดี

²⁰ ทรงเห็นความเชื่อของพวกเขา พระเยซูจึงตรัสว่า "มนุษย์เอ๋ย บาปต่างๆ ของพวกท่านได้รับการอภัยแล้ว"²¹ พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีเริ่มตั้งคำถามโดยพูดกันว่า "คนนี่ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า? ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น?"

²² แต่พระเยซูทรงทราบที่พวกเขากำลังคิด จึงตรัสตอบพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงตั้งคำถามนี้ในใจของพวกท่าน?"²³ อย่างไรก็ตามจะง่ายกว่าที่จะพูดว่า 'บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว' หรือพูดว่า 'จงลุกขึ้นและเดินไป?'²⁴ แต่ว่าพวกท่านอาจรู้ว่าคุณตรมมนุษย์มีสิทธิอำนาจบนแผ่นดินโลกที่จะให้อภัยบาปได้" พระองค์จึงตรัสกับชายอัมพาต "เราบอกท่านว่า จงลุกขึ้น เก็บเสื้อที่นอนของท่านและไปบ้านของท่านเถิด"

²⁵ ในทันใดนั้น เขาลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวงและเก็บเสื้อที่เขาถอนแล้วกลับไปยังบ้านของท่านพร้อมกับถวายเกียรติแด่พระเจ้า²⁶ ทุกคนต่างก็ประหลาดใจและพวกเขาถวายเกียรติแด่พระเจ้า พวกเขาเต็มใจด้วยความเกรงกลัวและพูดกันว่า "วันนี้พวกเราได้เห็นสิ่งที่เหลือเชื่อเกิดขึ้น"

²⁷ หลังจากสิ่งต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้น พระเยซูเสด็จออกไปจากที่นั่น และทรงเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่งชื่อว่า เลวี นั่งอยู่ที่เดิมที่เก็บภาษี พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงตามเรา"²⁸ ดังนั้นเลวีจึงลุกขึ้น และตามพระองค์ไป และถึงทุกอย่างเป็นไปอย่างเรียบร้อย

²⁹ แล้วเลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในบ้านของท่านเพื่อพระเยซู มีคนเก็บภาษีจำนวนมากอยู่ที่นั่นและคนอื่นๆ ที่เอนกายลงที่โต๊ะและรับประทานร่วมกับพวกเขา³⁰ แต่พวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์กำลังบ่นกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ทำไมพวกท่านจึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆ?"³¹ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "คนที่มิสุภาพดีแล้วก็ต้องการหมอ เฉพาะคนที่ป่วยเท่านั้นที่ต้องการ"³² เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรมให้กลับใจ แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจ"

³³ พวกเขาทูลพระองค์ว่า "พวกศิษย์ของยอห์นมักจะถืออดอาหารและอธิษฐานอยู่เสมอ และพวกศิษย์ของฟาริสีก็ทำอย่างเดียวกัน แต่พวกศิษย์ของท่านทั้งกินและดื่ม"³⁴ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ใครที่สามารถทำให้ผู้เข้าร่วมงานแต่งงานของเจ้าบ่าวอดอาหารในขณะที่เจ้าบ่าวยังคงอยู่กับพวกเขาได้หรือ?"³⁵ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะถูกนำตัวไปจากพวกเขา และในวันเหล่านั้นพวกเขาจึงจะอดอาหาร"

³⁶ แล้วพระเยซูจึงตรัสเป็นคำอุปมาแก่พวกเขาว่า "ไม่มีใครฉีกผ้าจากเสื้อตัวใหม่เพื่อมาปะเสื้อเก่า ถ้าเขาทำอย่างนั้น เขาจะต้องฉีกเสื้อตัวใหม่ และผ้าจากเสื้อตัวใหม่ก็จะไม่เข้ากันกับเสื้อตัวเก่าด้วย"

³⁷ ไม่มีใครเอาเหล้าจุ่นใหม่ใส่ลงในถุงหนังเก่า ถ้าเขาทำอย่างนั้น เหล้าจุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังปริขาด เหล้าจุ่นจะไหลออกมาและถุงหนังก็จะเสียหาย³⁸ แต่เหล้าจุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังจุ่นใหม่³⁹ ไม่มีใครที่ได้ดื่มเหล้าจุ่นเก่าแล้วจะต้องการเหล้าจุ่นใหม่ เพราะเขากล่าวว่า 'ของเก่าดีกว่า'"

Chapter 6

¹ เมื่อถึงวันสะบาโต ในขณะที่พระเยซูเสด็จผ่านทุ่งนาและเหล่าสาวกของพระองค์เด็ดรวงข้าว แล้วขยี้มันในมือของพวกเขาและกินเมล็ดข้าวนั้น² แต่พวกฟาริสีบางคนกล่าวว่า "ทำไมพวกท่านจึงทำสิ่งที่เป็นการห้ามในวันสะบาโต?"

³ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "พวกท่านไม่เคยอ่านเรื่องที่ว่า David ได้กระทำเมื่อที่เขากิน ทั้งเขาและพวกคนที่อยู่ด้วยกับเขาหรือ?" เขาได้ไปที่พระนิเวศของพระเจ้าและเขาขนมปังหน้าพระพักตร์มารีบประทาน และยังให้แก่พวกคนที่อยู่ด้วยกับท่านรับประทานด้วย ซึ่งตามบทบัญญัติแล้วมีแต่ปุโรหิตเท่านั้นที่จะรับประทานได้"⁵ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "บุตรมนุษย์เป็นเจ้านายเหนือวันสะบาโต"

⁶เมื่อมาถึงวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปที่ธรรมศาลา และทรงเข้าไปสั่งสอนประชาชนที่นั่น มีชายคนหนึ่งมือขวาสิบล⁷พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีก็จับตัวอยู่ที่พระองค์ เพื่อจะดูว่าพระองค์จะทรงรักษาใครในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อที่พวกเขาจะหาเหตุที่จะกล่าวโทษพระองค์⁸แต่พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขากำลังคิดอะไรอยู่ และพระองค์จึงตรัสกับชายที่มีมือสิบลคนนั้นว่า "จงลุกขึ้นและมายืนอยู่ตรงกลางของทุกคน" ดังนั้นชายคนนั้นจึงลุกขึ้นและมายืนอยู่ที่นี่

⁹พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราถามพวกท่านว่า ตามพระบัญญัติวันสะบาโตควรที่จะทำการดี หรือทำการร้าย ควรที่จะช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต?"¹⁰แล้วพระองค์ทรงมองพวกเขาไปรอบๆ และตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือของท่านออกมา" เขาก็ทำตามนั้น และมือของเขาจึงหายเป็นปกติ¹¹แต่คนเหล่านั้นเต็มไปด้วยความโกรธ และพวกเขาคุยกันว่าจะทำอย่างไรกับพระเยซู

¹²ในวันนั้น พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าตลอดทั้งคืน¹³เมื่อถึงตอนเช้า พระองค์ทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาหาพระองค์ และพระองค์ทรงเลือกสิบสองคนในพวกเขา ซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ทรงให้ชื่อว่า อัครสาวก

¹⁴ชื่อของบรรดาอัครสาวก คือ ซีโมน (ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งชื่อให้ว่าเปโตร) และอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบ ยอห์น ฟิลิป บาร์โธโลมิว¹⁵มัทธิว โธมัส ยากอบบุตรของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกกันว่าเศโลเท¹⁶ยูดาบุตรของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอท ผู้ที่กลายเป็นคนทรยศ

¹⁷แล้วพระเยซูเสด็จลงมาจากภูเขาพร้อมกับพวกเขา และทรงยืนอยู่บนพื้นที่ราบ กับฝูงชนกลุ่มใหญ่ที่เป็นเหล่าสาวกของพระองค์ และประชาชนมากมายจากแคว้นยูเดียและกรุงเยรูซาเล็ม และชายฝั่งทะเลของเมืองไทเรและไซดอน¹⁸พวกเขามาเพื่อที่จะฟังพระองค์ และรักษาโรคต่างๆ ของพวกเขาให้หาย ประชาชนซึ่งทนทุกข์จากวิญญาณโสโครกก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย¹⁹ทุกคนในฝูงชนพยายามที่จะแตะต้องพระองค์ เพราะว่ามีความเชื่อใจในพระองค์และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หายทุกคน

²⁰แล้วพระองค์ทรงมองดูเหล่าสาวกของพระองค์และตรัสว่า "ความสุขมีแก่ท่านทั้งหลายผู้ขัดสน เพราะราชอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของพวกท่าน²¹ความสุขมีแก่ท่านทั้งหลายผู้ซึ่งหิวโหยอยู่ในขณะนี้ เพราะพวกท่านจะได้อิ่มเอม สุขมีแก่ท่านทั้งหลายผู้ซึ่งร่ำไห้อยู่ในขณะนี้ เพราะพวกท่านจะได้หัวเราะ

²²ความสุขมีแก่ท่านทั้งหลายเมื่อผู้คนเกลียดชังพวกท่าน เมื่อพวกเขาขับไล่และลบหลู่พวกท่าน และปฏิเสชนามของพวกท่านประหนึ่งเป็นสิ่งชั่วช้าเพราะบุตรมนุษย์²³ในวันนั้นจงชื่นชมยินดีและโลดเต้นด้วยความเปรมปรีดีเกิดเพราะบำเหน็จของพวกท่านในสวรรค์ยิ่งใหญ่นัก เนื่องจากบรรพบุรุษของพวกท่านได้ปฏิบัติเช่นเดียวกันนั้นกับบรรดาผู้เผยพระวจนะ

²⁴แต่บัดนี้แก่เจ้าทั้งหลายผู้ซึ่งร่ำรวย เพราะพวกเจ้าได้รับความสุขสบายแล้ว²⁵บัดนี้แก่เจ้าทั้งหลายผู้ซึ่งอิ่มท้องอยู่ในขณะนี้ เพราะพวกเจ้าจะหิวโหยในภายหลัง บัดนี้แก่เจ้าทั้งหลายผู้ซึ่งหัวเราะอยู่ในเวลานี้ เพราะพวกเจ้าจะโศกเศร้าและร่ำไห้

²⁶บัดนี้แก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งปวงยกย่องพวกเจ้า เพราะบรรพบุรุษของพวกท่านได้ปฏิบัติเช่นเดียวกันนั้นกับบรรดาผู้เผยพระวจนะเท็จ

²⁷แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่ฟังอยู่ว่าจงรักศรัทธาของพวกท่าน และจงทำดีแก่ผู้ซึ่งเกลียดชังพวกท่าน²⁸จงอวยพรผู้ซึ่งแช่งด่าท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ซึ่งทำร้ายท่าน

²⁹ใครซึ่งตบแก้มของพวกท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างให้เขาด้วย ถ้าผู้ใดเอาเสื้อคลุมของพวกท่านไป จงอย่าหวงเสื้อของพวกท่านด้วยเช่นกัน³⁰จงให้แก่ทุกคนที่ขอกจากท่าน ถ้าใครเอาสิ่งที่เป็นของท่านไป อย่าได้ทวงถามเพื่อที่จะเอาคืน

³¹พวกท่านควรจะต้องปฏิบัติต่อคนทั้งปวงอย่างเดียวกับที่พวกท่านต้องการให้พวกเขาปฏิบัติต่อพวกท่าน³²ถ้าท่านทั้งหลายรักเฉพาะผู้ที่รักพวกท่าน พวกท่านจะได้รับความเลื่อมใสหรือ? เพราะแม้แต่พวกคนบาปก็ยังรักเฉพาะคนที่รักพวกเขาเหมือนกัน³³ถ้าพวกท่านทำดีเฉพาะกับคนที่ทำดีต่อพวกท่าน พวกท่านจะได้รับ ความเลื่อมใสหรือ? เพราะแม้แต่พวกคนบาปก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน³⁴ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะคนที่พวกท่านหวังจะได้คืน พวกท่านจะได้รับความเลื่อมใสหรือ? แม้แต่พวกคนบาปก็ยังให้คนบาปยืมโดยหวังจะได้คืนเหมือนกัน

³⁵แต่จงรักศรัทธาของพวกท่านและทำดีต่อพวกเขา จงให้ยืมโดยไม่หวังที่จะได้สิ่งใดคืน แล้วบำเหน็จของท่านจะยิ่งใหญ่นัก และท่านจะเป็นบุตรขององค์ผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ทรงพระกรุณาถึงต่อคนอกตัญญูและคนชั่ว³⁶จงเมตตากรุณาเช่นเดียวกับที่พระบิดาของพวกท่านทรงเมตตากรุณา

³⁷อย่าตัดสิน และท่านจะไม่ถูกตัดสิน อย่าแช่งด่า และท่านจะไม่ถูกแช่งด่า จงให้อภัยต่อคนอื่น ๆ และท่านจะได้รับการอภัย

³⁸จงให้แล้วพวกท่านจะได้รับ จำนวนเหลือเฟือเพื่อยึดมั่นแน่นพูนล้นจะถูกเทลงในถ้วยของท่าน เพราะท่านใช้กะนิทานอันใดก็จะใช้กะนิทานอันเดียวกันนั้นตวงแก่ท่าน"

³⁹แล้วพระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาเป็นคำอุปมาว่า "คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ? ถ้าเขาทำอย่างนั้น พวกเขาทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ?"⁴⁰ศิษย์ไม่เป็นใหญ่กว่าครูของเขา แต่ทุกคนเมื่อพวกเขาได้รับการฝึกฝนอย่างดีแล้ว ก็จะเป็นกับเหมือนครูของพวกเขา

⁴¹ถ้าไม่พวกท่านจึงมองดูเศษฟางชิ้นเล็กๆที่อยู่ในตาพี่น้องของพวกท่าน แต่พวกท่านกลับไม่ได้สังเกตเห็นก่อนไม้ที่อยู่ในตาของตนเอง?"⁴²พวกท่านจะพูดกับพี่น้องของพวกท่านอย่างไรว่า 'พี่น้องเอ๋ย ขอให้ข้าพเจ้าเอาเศษฟางที่อยู่ในตาท่านออกไป' ในเมื่อท่านเองไม่เห็นก่อนไม้ที่อยู่ในตาของพวกท่านเอง? คน

หน้าชื่อใจคน ท่านต้องเอาท่อนไม้ออกจากตาของท่านเสียก่อน แล้วท่านจึงจะมองเห็นได้อย่างชัดเจน เพื่อจะเอาเศษฟางที่อยู่ในตาของพี่น้องของท่านออกมาได้

⁴³ เพราะว่าไม่มีต้นไม้ดีที่ออกผลแล้ว หรือไม่มีต้นไม้เลวที่ออกผลดี⁴⁴ เพราะว่าเจ้ารู้จักต้นไม้แต่ละต้นได้จากชนิดของผลที่ออกมา เพราะคนจะไม่เก็บผลมะเดื่อจากพุ่มหนาม หรือพวกเขาจะไม่เก็บผลองุ่นจากพุ่มไม้ที่มีหนามเช่นกัน

⁴⁵ คนดีย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น

⁴⁶ ถ้าไม่พวกท่านจึงเรียกเราว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า' แต่ไม่ทำตามสิ่งที่เราบอกนั้น?⁴⁷ ทุกคนที่มาหาเราและได้ยินถ้อยคำของเราและทำตามนั้น เราจะบอกให้พวกท่านรู้ว่าเขาเป็นเหมือนอะไร⁴⁸ เขาก็เหมือนชายคนหนึ่งสร้างบ้าน ผู้ที่ขุดลึกลงไปใต้ดินและสร้างฐานรากของบ้านบนศิลาที่แข็งแรง เมื่อน้ำท่วมและกระแสน้ำเชี่ยวไหลพัดบ้านหลังนั้น แต่ไม่สามารถทำให้บ้านหลังนั้นสั่นไหวได้ เพราะมันถูกสร้างไว้อย่างดีแล้ว

⁴⁹ แต่คนที่ได้ยินถ้อยคำของเราและไม่ทำตามนั้น เขาก็เหมือนชายคนหนึ่งสร้างบ้านไว้บนพื้นดินที่ปราศจากฐานราก เมื่อกระแสน้ำเชี่ยวไหลพัดบ้านหลังนั้น มันก็พังทลายลงในทันที และทำลายบ้านหลังนั้นลงอย่างสิ้นซาก

Chapter 7

¹ หลังจากทีพระเยซูตรัสให้ประชาชนได้ฟังเสร็จสิ้นทุกสิ่งแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม

² ขณะนั้นมีภรรยาของนายร้อยคนหนึ่งผู้ซึ่งเป็นที่เอาใจใส่ของนาย และเขากำลังป่วยหนักและใกล้จะตาย³ เมื่อนายร้อยได้ยินเกี่ยวกับพระเยซู เขาได้ส่งผู้อาวุโสของชาวยิวบางคนไปหาพระองค์ เพื่อเชิญพระองค์ให้เสด็จมาช่วยรักษาคณรับใช้ของเขา⁴ เมื่อพวกเขาไปที่พระเยซู พวกเขาได้อ้อนวอนพระองค์อย่างเอาใจจริง เอาใจว่า "นายร้อยเป็นคนที่พระองค์สมควรจะทำสิ่งนี้เพื่อเขา⁵ เพราะเขารักชนชาติของพวกเรา และเขาเป็นผู้ที่สร้างธรรมศาลาให้แก่พวกเรา"

⁶ ดังนั้นพระเยซูจึงเสด็จไปตามทางของพระองค์กับพวกเขา แต่เมื่อพระองค์อยู่ไม่ไกลจากบ้านของเขา นายร้อยส่งเพื่อน ๆ มาทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าลำบากเลย เพราะข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับพระองค์เข้ามาใต้ชายคาบ้านของข้าพระองค์⁷ เพราะเหตุนี้ ข้าพระองค์จึงเห็นว่าตนเองไม่สมควรที่จะมาหาพระองค์ ขอเพียงตรัสสั่งเพียงคำเดียวและคนรับใช้ของข้าพระองค์จะหายโรค⁸ เพราะข้าพระองค์เป็นชายคนหนึ่งที่อยู่ภายใต้ผู้บังคับบัญชา และมีทหารที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์อีก ข้าพระองค์สั่งคนนั้นว่า 'ไป' เขาก็ไป และสั่งคนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา และสั่งคนรับใช้ว่า 'ทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ"

⁹ เมื่อพระเยซูได้ยินอย่างนั้น พระองค์ทรงประหลาดใจในตัวเขา และหันไปหาฝูงชนที่ตามพระองค์มาแล้วตรัสว่า "เราบอกพวกท่านว่าเราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้แม้แต่ในอิสราเอล"¹⁰ เมื่อคนเหล่านั้นที่ถูกส่งไปกลับมาถึงบ้านแล้ว พวกเขา ก็พบว่าคนรับใช้หายเป็นปกติแล้ว

¹¹ หลังจากนั้นไม่นาน พระเยซูเสด็จไปยังเมืองหนึ่งที่ชื่ออนาโธนี และเหล่าสาวกของพระองค์และฝูงชนกลุ่มใหญ่ไปกับพระองค์ด้วย¹² เมื่อพระองค์เข้ามาใกล้ประตูเมืองแล้ว ดูเถิด มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เขาเป็นบุตรชายคนเดียวของมารดา (ซึ่งเป็นหญิงม่าย) และฝูงชนจำนวนมากจากเมืองก็นั้นอยู่ด้วย¹³ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นเธอแล้ว พระองค์ทรงรู้สึกสงสารเธอยิ่งนัก และตรัสกับเธอว่า "อย่าร้องไห้"¹⁴ แล้วพระองค์จึงเสด็จเข้าไปและแตะต้องขอบโลงศพที่พวกเขาหามศพอยู่และคนเหล่านั้นที่หามโลงศพหยุดยืนอยู่ พระองค์ตรัสว่า "ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้น"¹⁵ ชายหนุ่มที่ตายนั้นจึงลุกขึ้นนั่งและเริ่มพูด แล้วพระเยซูจึงทรงมอบเขาให้แก่มารดาของเขา

¹⁶ แล้วพวกเขาก็ทุกคนจึงเต็มไปด้วยความกลัว และพวกเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า "ผู้เผยพระวจนะยิ่งใหญ่ได้มาบังเกิดท่ามกลางพวกเราแล้ว" และ "พระเจ้าทรงทอดพระเนตรผู้คนของพระองค์แล้ว"¹⁷ ข่าวเรื่องพระเยซูนี้ได้เลื่องลือไปทั่วยูเดียและแคว้นโดยรอบทั้งหมด

¹⁸ พวกศิษย์ของยอห์นมาเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านั้น¹⁹ แล้วยอห์นจึงเรียกศิษย์สองคนของเขามาและส่งพวกเขาไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อถามว่า "พระองค์เป็นผู้ซึ่งจะมานั้นหรือ หรือว่าพวกเราต้องรอคอยอีกผู้หนึ่ง?"²⁰ เมื่อพวกเขาเข้ามาใกล้พระเยซูแล้ว ชายเหล่านั้นจึงทูลว่า "ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ส่งพวกเรามาหาท่านเพื่อถามว่า 'ท่านเป็นผู้ซึ่งจะมานั้นหรือ หรือว่าเราต้องรอคอยอีกผู้หนึ่ง?'"

²¹ ในเวลานั้น พระองค์ทรงรักษาคณมากมายให้หายจากโรค และความทุกข์ยากต่างๆ และจากพวกวิญญูณชั่ว และทรงรักษาคณตาบอดหลายคนให้มองเห็นได้²² พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "หลังจากที่พวกท่านกลับไปแล้ว จงรายงานต่อยอห์นในสิ่งที่ท่านได้เห็นและได้ยิน คนตาบอดมองเห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายจากโรค คนหูหนวกได้ยิน คนตายเป็นขึ้นมาอีกครั้ง และคนยากไร้ก็ได้รับข่าวประเสริฐ²³ ผู้ใดที่ไม่ล้มเลิกความเชื่อในเราเนื่องจากสิ่งที่เรากระทำก็เป็นสุข"

²⁴ หลังจากทีผู้ส่งข่าวของยอห์นไปแล้ว พระเยซูจึงเริ่มตรัสกับฝูงชนเกี่ยวกับยอห์นว่า "ท่านออกไปยังถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร? ไปดูต้นอ้อไหวโดยลมหรือ?²⁵ แต่ท่านออกไปดูอะไร? ไปดูชายคนหนึ่งทีแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเนื้อดีหรือ? ดูเถิด ผู้ที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าราคาแพงและใช้ชีวิตอย่างหรูหราอยู่ภายในพระราชวังของกษัตริย์²⁶ แต่ท่านออกไปดูอะไร? ผู้เผยพระวจนะหรือ? แน่ทีเดียว เราบอกพวกท่านว่าเป็นยิ่งกว่าผู้เผยพระวจนะอีก

²⁷ ท่านผู้นี้คือคนที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ซึ่งจะเตรียมทางไว้ข้างหน้าท่าน'²⁸ เราบอกพวกท่านว่า ในบรรดาคนที่เกิดจากผู้หญิงเหล่านั้น ไม่มีใครใหญ่กว่ายอห์น แต่ผู้เล็กน้อยที่สุดในราชอาณาจักรของพระเจ้ายังใหญ่กว่าเขา"

²⁹(เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยินดังนั้น รวมทั้งบรรดาคนเก็บภาษี พวกเขาประกาศว่าพระเจ้าทรงชอบธรรม เพราะพวกเขาได้รับบาปติสมาจากยอห์นแล้ว³⁰ แต่พวกฟาริสีและพวกผู้เชื้อยชาวยุในบทบัญญัติไม่ยอมรับพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ได้รับบาปติสมาจากยอห์น)

³¹"แล้วเราจะเปรียบเทียบคนในยุคนี้อะไรดี? พวกเขาเหมือนอะไร?" พวกเขาเหมือนกับเด็กๆ ที่เล่นกันในตลาด ซึ่งนั่งลงและร้องเรียกกันและกันว่า 'พวกจันเป่าปี่ให้พวกเธอ และพวกเธอไม่เต้น พวกจันเศร้าโศก และพวกเธอไม่ร้องไห้'

³³เพราะยอห์นผู้ให้บาปติสมาได้ ไม่ได้กินขนมปังและไม่ดื่มเหล้าองุ่น และพวกเขาก่นกล่าวว่า 'เขามีผีสิง'³⁴ บุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และพวกเขาก่นกล่าวว่า 'ดูเถิด เขาเป็นคนตะกละ และคนขี้เมา เป็นเพื่อนของพวกคนเก็บภาษีและคนบาป'³⁵ แต่พระปัญญาที่ได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้องแล้วโดยบรรดาลูกของพระปัญญาะนั้น"

³⁶มีคนหนึ่งในพวกฟาริสีเชิญพระเยซูไปรับประทานอาหารกับเขา หลังจากที่พระเยซูเสด็จเข้าไปในบ้านของฟาริสีแล้ว พระองค์ทรงเอนพระกายลงที่โต๊ะเพื่อจะรับประทานอาหาร³⁷ ดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นคนบาป เมื่อเธอรู้ว่าพระองค์กำลังเอนกายรับประทานอาหารในบ้านของฟาริสี เธอจึงได้นำผอบน้ำมันหอมมา³⁸ เธอยืนอยู่ข้างหลังพระองค์ใกล้พระบาทของพระองค์และร้องไห้ เธอเริ่มร้องไห้น้ำตาของเธอไหลเปียกพระบาทของพระองค์ และเธอเช็ดด้วยผมจากศีรษะของเธอ จูบพระบาทของพระองค์ และชโลมด้วยน้ำมันหอมนั้น

³⁹เมื่อฟาริสีคนที่ได้เชิญพระเยซูมาได้เห็นดังนั้น เขาจึงคิดในใจเขาเองว่า "ถ้าท่านผู้นี้เป็นผู้เผยพระวจนะ ท่านก็ควรจะรู้ว่าผู้หญิงที่แตะต้องตัวท่านเป็นใครและเป็นคนแบบไหน เพราะเธอเป็นคนบาป"⁴⁰ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "ซีโมน เรามีบางอย่างจะบอกท่าน" เขาทูลว่า "ท่านอาจารย์ เชิญพูดเถิด"

⁴¹พระเยซูตรัสว่า "เจ้าหนึ่คนนี้มีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้ห้าร้อยเดนาเรียน และอีกคนหนึ่งเป็นหนี้ห้าสิบบเดนาเรียน⁴² เมื่อพวกเขาไม่มีเงินจะจ่าย เขาจึงยกหนี้ให้ทั้งสองคน ดังนั้นในสองคนนั้น คนไหนจะรักเขามากกว่า?" ซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นคนที่เขายกหนี้ให้มากที่สุด" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านตัดสินใจถูกต้องแล้ว"

⁴⁴พระเยซูหันไปหาผู้หญิงคนนั้นและตรัสกับซีโมนว่า "ท่านเห็นผู้หญิงคนนี้ไหม เราเข้ามาในบ้านของท่าน ท่านไม่ได้เอาน้ำมันมาล้างเท้าให้เรา แต่เธอร้องไห้นเปียกเท้าของเราแล้วเอาผมของเธอเช็ด" ท่านไม่ได้จูบเรา แต่เธอจูบเท้าของเราไม่หยุดเลยตั้งแต่ที่เรามา

⁴⁶ท่านไม่ได้ชโลมศีรษะของเราด้วยน้ำมัน แต่เธอได้ชโลมเท้าของเราด้วยน้ำมันหอม⁴⁷ ดังนั้นเรอบอกท่านว่า บาปต่างๆ ของเธอที่มีบาปมากมายได้รับการอภัยแล้วเพราะเธอรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการอภัยน้อย ก็รักน้อย"

⁴⁸แล้วพระองค์จึงตรัสกับเธอว่า "ความบาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว"⁴⁹ คนเหล่านั้นที่ร่วมเอนกายอยู่ด้วยจึงพูดกันว่า "คนนี่เป็นใครที่จะอภัยโทษบาปได้"⁵⁰ แล้วพระเยซูจึงตรัสกับหญิงคนนั้นว่า "ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด"

Chapter 8

¹ต่อมาภายหลัง พระเยซูเสด็จไปยังเมืองและหมู่บ้านต่างๆ โดยรอบ ทรงเทศนาและประกาศข่าวประเสริฐเกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้า และสาวกสิบสองคนก็อยู่กับพระองค์² รวมทั้งพวกผู้หญิงที่ได้รับการรักษาจากวิญญานชั่วและโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวมัคดาลา คนที่มีฝีเม็ดตุ่มถูกขับออกไป³ โยอันนาภรรยาของคูซา หัวหน้ากรรมวังของเฮโรด สุสันนาและหญิงคนอื่นๆ อีกหลายคนที่ได้จัดเตรียมสิ่งของให้พวกเขาด้วยทรัพย์สินของพวกเขา

⁴ขณะที่ผู้คนจำนวนมากมาชุมนุมกันอยู่และประชาชนจากเมืองนั้นเมืองนี้กำลังพากันมาเข้าเฝ้าพระองค์ พระองค์ตรัสคำอุปมาว่า⁵ "ชาวนาคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน ขณะที่เขากำลังไป บางเมล็ดก็ตกตามทาง และถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศก็มากินเสีย⁶ บางเมล็ดตกบนหิน ไม่เข้าดินก็งอกขึ้นมา และค่อยๆเหี่ยวเฉาเพราะขาดความชุ่มชื้น

⁷บางเมล็ดก็ตกอยู่ท่ามกลางต้นหนามและต้นหนามก็เติบโตขึ้นด้วยกับเมล็ดนั้นและปกคลุมพวกมันเสีย⁸ แต่มีบางเมล็ดที่ตกบนดินดีและเกิดผลมากมายเป็นร้อยเท่า" หลังจากที่พระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็ทรงร้องบอกว่า "ใครมีหูที่ได้ยิน ก็จงฟังเถิด"

⁹เหล่าสาวกของพระองค์จึงถามพระองค์ถึงความหมายของคำอุปมานี้¹⁰ พระองค์ตรัสว่า "ความลับแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้า ทรงโปรดให้พวกท่านรู้ แต่กับคนอื่นนั้นเรากล่าวเป็นคำอุปมาเพื่อว่า 'แม้ได้ดูพวกเขาก็ไม่เห็น แม้ได้ฟังพวกเขาก็ไม่เข้าใจ'

¹¹นี่คือความหมายของคำอุปมา เมล็ดพืชนั้นคือพระวจนะของพระเจ้า¹² เมล็ดที่หล่นตามทางคือคนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วมารก็มาชิงพระวจนะไปจากใจของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาก็ไม่เชื่อและไม่ได้รับความรอด¹³ เมล็ดที่ตกลงบนหินคือคนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วรับพระวจนะด้วยความยินดี แต่พวกเขาไม่มีราก พวกเขาเชื่อเพียงชั่วระยะหนึ่ง และเมื่อถูกทดลองก็หลงหายไป

¹⁴เมล็ดที่ตกท่ามกลางต้นหนาม คือคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะ แต่พวกเขายังคงดำเนินในทางของตนเอง พวกเขาถูกความกังวล ทรัพย์สมบัติและความสนุกสนานของชีวิตกีดขวาง และผลของพวกเขาก็ไม่เติบโตเต็มที¹⁵ แต่เมล็ดที่ตกในดินดี คือคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจที่ซื่อสัตย์และดีงาม ยึดเอาไว้อย่างมั่นคง จึงเกิดผลโดยความทรหดอดทน

¹⁶ไม่มีผู้ใดจุดตะเกียงแล้วเอามาหามรอบไว้หรือวางไว้ได้เพียง ในทางตรงกันข้ามเขาจะวางมันไว้ที่บนเชิงตะเกียง เพื่อว่าทุกคนที่เข้ามาจะได้มองเห็นแสงสว่าง¹⁷ เพราะไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้จะไม่ปรากฏให้เห็น หรือสิ่งใดที่เป็นความลับนั้นจะไม่ถูกล่วงรู้และถูกเผยออกมาในที่แจ้ง¹⁸ ดังนั้นจงตั้งใจฟังให้ดี สำหรับคนที่มืออยู่แล้ว จะทรงเพิ่มเติมให้แก่คนนั้น แต่คนที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่เขาคิดว่ามีอยู่นั้น ก็จะถูกเอาไปจากเขา”

¹⁹แล้วมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่พวกเขาไม่สามารถเข้าใกล้พระองค์ได้เพราะฝูงชน²⁰ คนจึงไปทูลพระองค์ว่า "มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกต้องการจะพบพระองค์"²¹ แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "มารดาของเราและพวกน้องชายของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม"

²²วันหนึ่ง พระองค์ลงเรือไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ให้พวกเราข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งของทะเลสาบ" พวกเขา ก็เล่นเรือไป²³ แต่เมื่อพวกเขาเล่นเรืออยู่นั้น พระองค์บรรทมหลับ เกิดพายุใหญ่กลางทะเลสาบอย่างรุนแรง และเรือของพวกเขาเต็มไปด้วยน้ำ และพวกเขาก็ตกอยู่ในอันตราย

²⁴แล้วเหล่าสาวกของพระเยซูเข้าไปหาพระองค์และปลุกพระองค์ให้ตื่นขึ้น และกล่าวว่า "พระอาจารย์ พระอาจารย์ พวกเรากำลังจะตาย" พระองค์ทรงตื่นขึ้น และทรงห้ามลมและคลื่นที่กำลังบ้าคลั่ง และพวกมันก็หยุดและสงบเงียบ²⁵ แล้วพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "ความเชื่อของพวกท่านอยู่ที่ไหน?" และพวกเขาก็กลัว ขณะที่พวกเขากลัวพวกเขาก็ถามกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครหนอ พระองค์ถึงสั่งได้แม้กระทั่งลมและน้ำ และพวกมันก็เชื่อฟังคำสั่งท่าน?"

²⁶พวกเขาเล่นเรือมาถึงเขตแดนเกราซา ซึ่งอยู่คนละฟากกับกาลิลี²⁷ เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นฝั่ง พระองค์ทรงพบชายคนหนึ่งจากเมืองนั้น ชายนี้มีฝีหลายตัวสิงอยู่ เขาไม่ได้สวมเสื้อผ้ามาเป็นเวลานานแล้วและเขาไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้าน แต่อาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ

²⁸เมื่อเขาเห็นพระเยซู เขาก็ได้ส่งเสียงร้องและกราบลงต่อหน้าพระองค์ และเขาตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า "ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระองค์จะทำอะไรกับข้าพระองค์? ข้าพระองค์ขอร้องพระองค์ ขออย่ารบกวนข้าพระองค์เลย"²⁹ เพราะว่าพระเยซูทรงสั่งให้วิญญาณโสโครกออกจากชายนั้น เพราะมันได้ครอบงำเขาหลายครั้งแล้ว แม้ว่าเจ้าเฮอร์และทรวนล่ำเมาเข้าไว้และให้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแล เขาก็หักโซ่ตรวนเสียและฉีดยาขับเขาให้เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร

³⁰แล้วพระเยซูถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร?" และมันตอบว่า "ชื่อกอง" เพราะมีฝีหลายตนเข้าอยู่ภายในเขา³¹ พวกมันอ่อนวอนพระองค์ที่จะไม่ส่งพวกมันไปสู่ขุมUSR

³²ขณะที่มีฝูงสุกรกำลังหากินอยู่บนเนินเขา พวกผีเหล่านั้นได้ขอร้องพระองค์อนุญาตพวกมันให้เข้าไปสิงในสุกรเหล่านั้น และพระองค์อนุญาตพวกมันให้ทำเช่นนั้น³³ ดังนั้นพวกผีจึงได้ออกจากชายคนนั้นและไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร และฝูงสุกรได้พากันวิ่งกระโจนลงจากหน้าผาสู่ทะเลและจมน้ำตาย

³⁴เมื่อคนที่ดูแลฝูงสุกรเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาก็นำวัวและเล้าเรือนั้นทั้งในเมืองและในชนบท³⁵ ดังนั้นผู้คนก็พากันออกไปดูสิ่งที่เกิดขึ้น และพวกเขามาหาพระเยซูและพบชายที่ถูกขับผีออก เขานั่งอยู่แทบพระบาทของพระเยซู สวมเสื้อผ้า และมีสติ และพวกเขาก็เกิดความกลัว

³⁶จากนั้นผู้ที่เห็นเหตุการณ์ต่างพากันพูดถึงการที่ชายที่ถูกผีสิงได้รับการช่วยรักษาให้หาย³⁷ แล้วคนทั้งปวงที่อยู่ในดินแดนเกราซาจึงขอร้องพระเยซูให้ทรงไปจากพวกเขา เพราะพวกเขากลัวมาก ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไ

³⁸ชายที่ได้รับการขับผีขอร้องพระองค์อนุญาตให้เขาไปกับพระองค์ด้วย แต่พระเยซูส่งเขากลับไป และตรัสว่า³⁹ "จงกลับไปที่บ้านของท่านและเล่าถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงทำต่อท่าน" ชายนั้นจึงไปตามทางของตน และประกาศให้คนทั้งเมืองทราบถึงเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่พระเยซูทรงทำต่อเขา

⁴⁰เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ฝูงชนก็พากันมาต้อนรับพระองค์ เนื่องจากพวกเขารอคอยพระองค์อยู่⁴¹ เกิด มีชายคนหนึ่งชื่อไยรัส เป็นนายธรรมศาลา เข้ามาและก้มลงกราบที่พระบาทพระเยซู และเขาอ่อนวอนพระองค์ให้เสด็จไปที่บ้านของเขา⁴² เพราะว่าลูกสาวคนเดียวของเขา เด็กหญิงอายุประมาณสิบสองปีกำลังจะตาย ขณะที่พระเยซูเสด็จไป ฝูงชนที่อยู่ล้อมรอบพระองค์ก็เบียดเสียดพระองค์แน่นขนัด

⁴³ขณะที่หญิงคนหนึ่งมีโลหิตตกมาสิบสองปีและใช้เงินทั้งหมดของเธอไปกับการรักษา และไม่มีใครรักษาเธอได้⁴⁴ เธอมาข้างหลังพระเยซูและแตะต้องชายฉลองของพระองค์ และทันใดนั้นโลหิตของนางก็หยุดไหล

⁴⁵พระเยซูตรัสว่า "ใครแตะต้องเรา?" เมื่อทุกคนปฏิเสธ เปโตรจึงทูลว่า "พระอาจารย์ ฝูงชนที่อยู่ล้อมรอบพระองค์กำลังเบียดเสียดพระองค์"⁴⁶ แต่พระเยซูตรัสว่า "มีบางคนแตะต้องเรา เพราะเรารู้ว่าฤทธิ์อำนาจได้แผ่ผ่านออกจากเรา"

⁴⁷เมื่อหญิงคนนั้นเห็นว่าเธอไม่อาจหนีพ้นการสังเกตเห็นได้ เธอก็มาตัวสั่นและก้มกราบต่อหน้าพระองค์ และหมอบกราบต่อหน้าพระเยซู เธอได้เปิดเผยต่อหน้าประชาชนทั้งปวงว่าทำไมเธอจึงแตะต้องพระองค์และเธอได้หายโรคในทันใดนั้น⁴⁸ แล้วพระองค์จึงตรัสกับเธอว่า "บุตรสาวเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายโรค จงไปเป็นสุขเถิด"

⁴⁹ขณะที่พระองค์กำลังตรัสอยู่นั้น มีบางคนมาจากบ้านของนายธรรมศาลาบอกว่า "บุตรสาวของท่านได้ตายแล้ว อย่ารบกวนอาจารย์อีกเลย"⁵⁰ แต่เมื่อพระเยซูได้ยินเช่นนั้น จึงตอบไยรัสว่า "อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น แล้วเธอจะหาย"

⁵¹เมื่อพระองค์เสด็จถึงที่บ้าน พระองค์ไม่อนุญาตให้ใครเข้าไปในบ้านกับพระองค์ ยกเว้นเปโตร ยอห์นและยากอบ และบิดากับมารดาของเด็กนั้น⁵² ผู้คนที่อยู่ที่นั่นกำลังไต่ถามและร้องไห้คร่ำครวญให้กับเธอ แต่พระองค์ตรัสว่า "อย่าร้องไห้คร่ำครวญไปเลย เธอไม่ได้ตาย แต่หลับอยู่"⁵³ แต่พวกเขาพากันหัวเราะเยาะพระองค์เพราะรู้ว่าเด็กนั้นได้ตายไปแล้ว

⁵⁴แต่พระองค์จับมือเธอ แล้วตรัสออกมาว่า "ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด"⁵⁵ วิญญาณของเธอก็กลับมา และเธอก็ลุกขึ้นทันที พระองค์สั่งพวกเขาให้นำอาหารมาให้เธอรับประทาน⁵⁶ บิดามารดาของเธอพากันประหลาดใจ แต่พระองค์สั่งพวกเขาไม่ให้บอกใครถึงสิ่งที่เกิดขึ้นนี้

Chapter 9

¹พระองค์ทรงเรียกสาวกทั้งสิบสองคนมาพร้อมกัน แล้วประทานฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจเหนือวิญญาณชั่วทั้งปวงและการรักษาโรคต่างๆ ให้พวกเขา² พระองค์ทรงส่งพวกเขาออกไปประกาศเรื่องราวอาณาจักรของพระเจ้าและรักษาคนป่วยให้หาย

³พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ไม่ต้องนำสิ่งใดติดตัวไปในการเดินทาง ไม่ว่าจะเป็นไม้เท้า ย่ามใส่ของ อาหาร เงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว⁴ เมื่อท่านเข้าไปในบ้านใด จงพักที่นั่นจนกว่าจะออกจากที่นั่น

⁵หากพวกเขาไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกจากเมืองนั้น จงสะบัดฝุ่นออกจากเท้าของพวกท่าน เพื่อเป็นพยานกล่าวโทษพวกเขา"⁶ แล้วพวกเขาจึงได้เข้าไปในหมู่บ้านต่างๆ เพื่อประกาศข่าวประเสริฐและรักษาโรคในทุกๆ ที่

⁷ขณะนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น และเขาจึงสับสน เพราะมีบางคนกล่าวว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาได้เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว⁸ และบางคนกล่าวว่าเอลียาห์ได้มาปรากฏตัวที่ยังมีคนอื่น ๆ ที่บอกว่าผู้เผยพระวจนะสมัยก่อนคนหนึ่งได้เป็นขึ้นจากตาย⁹ เฮโรดจึงกล่าวว่า "เราได้ติดศีรษะของยอห์นแล้ว แต่คนที่เราได้ยินเรื่องราวของเขาเช่นนี้เป็นใครกัน?" ดังนั้นเขาจึงพยายามหาโอกาสที่จะพบพระองค์

¹⁰เมื่อบรรดาอัครทูตกลับมาแล้ว พวกเขาทูลพระเยซูถึงทุกสิ่งที่ได้ทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปกับพระองค์ และพวกเขาไปกันตามลำพังยังเมืองที่เรียกว่าเบเรซา¹¹ แต่เมื่อฝูงชนทราบเรื่องนี้จึงได้พากันตามพระองค์ไป พระองค์ต้อนรับพวกเขาและตรัสกับพวกเขาเกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้า และพระองค์ทรงรักษาโรคให้กับคนเหล่านั้นที่ต้องการให้รักษา

¹²ในเวลาใกล้ค่ำ และสาวกสิบสองคนมาหาพระองค์และทูลว่า "ขอทรงส่งฝูงชนเหล่านี้ไปตามหมู่บ้านและตามเมืองรอบๆ นี้เถิด เพื่อให้พวกเขาหาที่พักและอาหาร เพราะว่าที่นี่เป็นที่เปลี่ยว"¹³ แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านจงให้อาหารพวกเขาเถิด" พวกเขาทูลว่า "พวกเราไม่มีอะไรมากกว่าขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว นอกจากว่าพวกเราจะออกไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงเหล่านี้"¹⁴ (มีผู้ขายประมาณห้าพันคน) พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ให้พวกเขานั่งลงเป็นกลุ่มๆ ละประมาณห้าสิบคน"

¹⁵ดังนั้นพวกเขาจึงได้กระทำตามและประชาชนทั้งปวงก็นั่งลง¹⁶ ทรงนำขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวมาแล้วมองขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์และขอพระพรสำหรับอาหารนั้น แล้วทรงหักเป็นชิ้นๆ และพระองค์ทรงส่งให้เหล่าสาวกนำไปแจกแก่ฝูงชน¹⁷ พวกเขาได้กินอิ่มกันทุกคนและเก็บเศษอาหารที่เหลือได้ถึงสิบสองตะกร้า

¹⁸ขณะที่พระเยซูทรงกำลังอธิษฐานเป็นการส่วนพระองค์และเหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ด้วย พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า "ผู้คนที่ติดตามเราเป็นใคร?"¹⁹ พวกเขาจึงทูลว่า "เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา แต่บางคนบอกว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่น ๆ บอกว่าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวจนะในอดีตที่เป็นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง"

²⁰แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "แต่พวกท่านคิดว่าเราเป็นใคร?" เปโตรทูลพระองค์ว่า "เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า"²¹ แต่พระองค์ทรงห้ามพวกเขาไม่ให้บอกใครเรื่องนี้²² ตรัสว่า "บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์หลายประการด้วยคนและจะถูกบรรดาผู้ชั่วและพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ปฏิเสธ และพระองค์จะถูกประหาร และในวันที่สามพระองค์จะทรงมีชีวิตกลับเป็นขึ้นมาใหม่"

²³แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาทุกคนว่า "ถ้าใครปรารถนาที่จะตามเรา มา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตนเอง และแบกกางเขนของตนทุกวันและตามเรา"²⁴ ใครต้องการจะเอาชีวิตของเขาให้รอด คนนั้นจะเสียชีวิต แต่ใครยอมเสียชีวิตของเขาเพราะเห็นแก่เรา คนนั้นจะได้ชีวิตรอด²⁵ จะมีประโยชน์อะไรที่คนๆ หนึ่งจะได้โลกนี้ทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียตัวของเขาเอง?

²⁶ใครก็ตามอับอายในตัวเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะอับอายในตัวเขา เมื่อพระองค์เสด็จมาด้วยพระเกียรติสิริของพระองค์และพระเกียรติสิริของพระบิดา และเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธ์²⁷ เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า "มีบางคนซึ่งยืนอยู่ที่นี่จะไม่ได้รับรสความตายก่อนที่พวกเขาจะเห็นราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²⁸ประมาณแปดวันหลังจากที่พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้แล้ว พระองค์พาเปโตร ยอห์นและยากอบขึ้นไปยังภูเขาเพื่ออธิษฐาน²⁹ ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่นั้น พระพักตร์ของพระองค์เปลี่ยนไปและฉลองพระองค์เปลี่ยนเป็นสีขาวเจิดจ้า

³⁰ดูเถิด มีชายสองคนกำลังสนทนากับพระองค์ คือโมเสสและเอลียาห์³¹ ผู้ซึ่งปรากฏด้วยสง่าราศี พวกเขาพูดถึงการจากไปของพระองค์ ซึ่งพระองค์กำลังจะทำได้สำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม

³²ขณะที่เปโตรและคนที่อยู่กับเขานั้นนอนหลับสนิท แต่เมื่อพวกเขาตื่นขึ้น พวกเขาได้เห็นพระสิริของพระองค์และเห็นชายสองคนยืนอยู่กับพระองค์³³ ขณะที่พวกเขากำลังไปจากพระเยซู เปโตรอุทธรณ์ว่า "พระอาจารย์ เป็นการดีที่พวกเราอยู่ที่นี้ ให้พวกเราทำเพ็ชขึ้นสามหลัง หลังหนึ่งสำหรับพระองค์ หลังหนึ่งสำหรับโมเสสและอีกหลังหนึ่งสำหรับเอเสยาห์" (เขาไม่รู้ว่าเขากล่าวอะไรออกไป)

³⁴ขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้น หมู่เมฆก็มาปกคลุมพวกเขาไว้ และพวกเขาก็หลับเมื่อเขาอยู่ในหมู่เมฆนั้น³⁵ มีพระสุรเสียงตรัสออกมาจากหมู่เมฆนั้นว่า "นี่เป็นบุตรของเราซึ่งได้เลือกสรรไว้ จงเชื่อฟังท่านเถิด"³⁶ เมื่อสิ้นพระสุรเสียงนั้น พระเยซูทรงอยู่เพียงลำพัง พวกเขาเก็บเสียงไว้และในช่วงเวลานั้นพวกเขาไม่ได้เล่าสิ่งที่พวกเขาได้เห็นให้ใครฟัง

³⁷วันต่อมา เมื่อพวกเขาลงมาจากภูเขา ฟองชนกลุ่มใหญ่ก็มาพบกับพระองค์³⁸ เกิด มีชายคนหนึ่งจากฟองชนนั้นร้องออกมาว่า "ท่านอาจารย์ ข้าพระองค์ขอให้ท่านทอดพระเนตรบุตรชายคนเดียวของข้าพระองค์"³⁹ เกิด มีวิญญาณเข้าสิงเขาและเขาจะครีดิ้องทันที มันทำให้เขาชักเกร็งทุราย น้ำลายฟูมปาก ไม่ค่อยยอมออกจากตัวเขา และทำให้เนื้อตัวเขาฟกช้ำ⁴⁰ ข้าพระองค์ขอให้สาวกของพระองค์ขับมันออก แต่พวกเขาทำไม่ได้"

⁴¹พระเยซูจึงตรัสตอบว่า "พวกเจ้าที่อยู่ในยุคที่ขาดความเชื่อและวิปัสสา เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้านานเท่าใด? จงพานุตรชายของท่านมาที่นี่เถิด"⁴² เมื่อเด็กนั้นกำลังมา วิญญาณชั่วก็ทำให้เขาล้มลงบนพื้นและชักดิ้น แต่พระเยซูทรงห้ามวิญญาณโสโครกและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา

⁴³แล้วพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจในความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ขณะที่คนเหล่านั้นทั้งหมดกำลังอัศจรรย์ใจกับสิ่งที่บังเกิดขึ้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำ พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์⁴⁴ "จงให้คำเหล่านี้เข้าไปในหูของพวกท่าน คือบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือมนุษย์"⁴⁵ แต่พวกเขาไม่เข้าใจถึงความหมายนี้และมันถูกปิดซ่อนไว้จากพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถเข้าใจ และพวกเขาก็กลัวที่จะถามเรื่องนี้

⁴⁶แล้วก็เกิดการทะเลาะกันท่ามกลางพวกเขาว่าใครจะเป็นใหญ่ที่สุด⁴⁷ แต่พระเยซูทรงทราบถึงความคิดในจิตใจของพวกเขา จึงทรงนำเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมาไว้ข้างพระองค์⁴⁸ และตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าผู้ใดต้อนรับเด็กคนหนึ่งในนามของเรา เขาก็ต้อนรับเราด้วย และถ้าผู้ใดต้อนรับเรา เขาก็ต้อนรับพระองค์ผู้ทรงส่งเรามาด้วย เพราะว่าใครก็ตามเป็นผู้เลือกน้อยที่สุดท่ามกลางท่านทั้งหลาย ก็คือผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด"

⁴⁹ยอห์นทูลตอบว่า "พระอาจารย์ พวกเราเห็นบางคนขับผีออกโดยนามของพระองค์ และพวกเราห้ามเขาไว้ เพราะว่าเขาไม่ได้ตามพวกเรา"⁵⁰ พระเยซูตรัสว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ที่ไม่ได้ต่อสู้ท่าน ก็เป็นฝ่ายท่านแล้ว"

⁵¹เมื่อใกล้วันที่พระองค์จะถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่งหน้าเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม⁵² พระองค์ทรงใช้พวกผู้ส่งข่าวล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน และพวกเขาจึงออกไปและเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรีย เพื่อจัดเตรียมทุกสิ่งสำหรับพระองค์⁵³ แต่ว่าผู้คนที่นั่นไม่ต้อนรับพระองค์ เพราะว่าพระองค์กำลังมุ่งหน้าที่จะเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

⁵⁴เมื่อเหล่าสาวกของพระองค์คือยากอบและยอห์นได้เห็นดังนี้แล้วจึงทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงต้องการให้พวกเราส่งไฟจากสวรรค์ลงมาและเผาไหม้พวกเราหรือไม่?"⁵⁵ แต่พระองค์ทรงหันมาและตำหนิพวกเขา⁵⁶ แล้วพวกเขาจึงไปที่หมู่บ้านอื่น

⁵⁷ขณะที่พวกเขาเดินไปตามทาง ก็มีบางคนทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปในทุกที่ ที่พระองค์เสด็จไป"⁵⁸ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "หมาจึงจอกยังมิโพรงและนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่จะวางศิโรตม์ของท่าน"

⁵⁹แล้วพระองค์ตรัสกับอีกคนหนึ่งว่า "จงตามเรามาเถิด" แต่เขาทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาของข้าพระองค์ก่อน"⁶⁰ แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเองเถิด แต่สำหรับท่านจงไปและประกาศเกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้าทุกหนทุกแห่ง"

⁶¹แล้วมีอีกคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่บ้านของข้าพระองค์ก่อน"⁶² พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดเอามือของเขาจับคันไถแล้วหันหลังกลับ ผู้นั้นก็ไม่เหมาะกับราชอาณาจักรของพระเจ้า"

Chapter 10

¹ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแต่งตั้งอีกเจ็ดสิบคน และส่งพวกเขาเป็นคู่ๆ ล่วงหน้าไปก่อนพระองค์ เข้าไปในทุกเมืองและทุกสถานที่ที่พระองค์จะเสด็จไป² พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ข้าพเจ้าต้องเก็บเกี่ยวมีมากมาย แต่คนงานมีน้อยอยู่ ฉะนั้นจึงทูลขอต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานทั้งหลายมาเก็บเกี่ยวข้าพเจ้าของพระองค์"

³จึงออกไปตามทางของพวกท่าน เกิดเราส่งพวกท่านออกไปเป็นเหมือนเหล่าลูกแกะในท่ามกลางฝูงหมาป่า⁴ อย่านำถุงเงิน ยาม หรือรองเท้าไป และอย่าทักทายผู้ใดตามทาง

⁵เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในบ้านหลังใด ให้พูดก่อนว่า 'ขอให้สันติสุขอยู่กับบ้านหลังนี้'⁶ ถ้ามีคนแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของพวกท่านก็จะอยู่กับเขา แต่ถ้าไม่มี สันติสุขจะกลับคืนมาอยู่กับพวกท่าน⁷ จงอยู่ในบ้านหลังเดียวกัน จงรับประทานอาหารและดื่มสิ่งที่พวกเขาจัดให้ เพราะคนงานสมควรได้รับค่าจ้าง อย่าย้ายจากบ้านหลังหนึ่งไปอีกหลังหนึ่ง

⁸ไม่ว่าท่านจะเข้าไปยังเมืองใด และพวกเขาต้อนรับท่าน จงรับประทานอาหารที่พวกเขาจัดให้ท่าน⁹ และจงรักษาค้นเจ็บบัวในที่นี่ บอแก่พวกเขาว่า 'ราชอาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านแล้ว'

¹⁰แต่เมื่อพวกท่านเข้าไปในเมืองใด และพวกเขาไม่ต้อนรับพวกท่าน ให้ออกไปที่ถนนและกล่าวว่า¹¹ 'แม้แต่ฝุ่นจากเมืองของเจ้าที่ติดเท้าของพวกเรา เราขอปิดออกต่อหน้าเจ้า แต่จงรู้ไว้ว่า ราชอาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้แล้ว'¹² เราบอกท่านว่า ในวันพิพากษา โทษของเมืองโสโดมก็จะเบาว่าโทษของเมืองนั้น

¹³วิบัติแก่เจ้าเมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้าเมืองเบรโซดา ถ้าการงานที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นซึ่งได้กระทำ ท่ามกลางเจ้าได้ทำในเมืองไทรและเมืองไซดอนแล้วนั้น พวกเขาจะบ่งห้ามผ้ากระสอบและนั่งบนขี้เถา กลับใจใหม่มาแล้ว¹⁴ แต่โทษของเมืองไทรและเมืองไซดอนจะเบาว่าโทษของพวกเจ้าในการพิพากษา¹⁵ ส่วนเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม เจ้าคิดว่าเจ้าจะถูกยกขึ้นสูงถึงฟ้าสวรรค์หรือไม่เลย เจ้าจะถูกนำลงไปยังแดนมรณา

¹⁶ผู้ที่ฟังพวกท่านก็ฟังเรา และผู้ที่ปฏิเสธพวกท่านก็ปฏิเสธเรา ผู้ที่ปฏิเสธเราก็ปฏิเสธพระองค์ผู้ทรงส่งเรา"

¹⁷พวกเขาจืดสีคนกลับมาด้วยความชื่นชมยินดี กล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า แม้แต่เหล่าวิญญาณชั่วก็ยอมต่อพวกเราในนามของพระองค์"¹⁸ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราได้เห็นซาตานตกลงมาจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ"¹⁹ ดูก่อน เราให้ท่านทั้งหลายมีอำนาจที่จะบดขยี้ภูเขายี่สิบ และแมงป่อง และอยู่เหนืออำนาจของศัตรู และไม่มีอะไรจะหาทางทำร้ายพวกท่านได้เลย²⁰ แต่อย่างไรก็ตาม อย่าชื่นชมยินดีในสิ่งนี้ ที่วิญญาณต่างๆ ยอมสยบให้พวกท่าน แต่จงชื่นชมยินดีที่ชื่อว่าชื่อของพวกท่านถูกจดไว้ในสวรรค์"

²¹ในขณะเดียวกัน พระองค์ทรงยินดียิ่งอย่างมากในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และตรัสว่า "ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ ข้าแด่พระบิดา องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนฉลาดและคนที่มีความเข้าใจ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งนั้นให้แก่บรรดาคนที่ไม่ได้รับการสอน ซึ่งเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ข้าแด่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระองค์"

²²"พระบิดาของเราได้มอบทุกสิ่งให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะเปิดเผยแก่เขา"

²³แล้วพระองค์ทรงหันไปยังเหล่าสาวก และตรัสเป็นส่วนตัวว่า "บรรดาผู้ที่เห็นแบบเดียวกับที่พวกท่านเห็นก็เป็นสุข"²⁴ เราบอกกับพวกท่านว่า บรรดาผู้เผยพระวจนะและบรรดาภคิตรีขัยทั้งหลายปรารถนาจะเห็นสิ่งที่พวกท่านเห็น แต่พวกเขาที่ไม่ได้เห็น และปรารถนาที่จะได้ยินสิ่งที่พวกท่านได้ยิน แต่พวกเขาที่ไม่ได้ยินสิ่งนั้น"

²⁵ดูเถิด มีอาจารย์สอนธรรมบัญญัติของพวกยิวคนหนึ่ง ขึ้นขึ้นทดสอบพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรจึงจะได้รับชีวิตนิรันดร์?"²⁶ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ธรรมบัญญัติเขียนไว้ว่าอย่างไร? ท่านอ่านได้ว่าอย่างไร?"²⁷ เขาจึงตอบว่า "ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดกำลังของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง"²⁸ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านตอบได้ถูกต้อง จงทำตามนี้ แล้วท่านจะได้ชีวิต"

²⁹แต่อาจารย์คนนั้น อยากจะพิสูจน์ตนเอง จึงทูลพระเยซูว่า "ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?"³⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "มีชายคนหนึ่งเดินทางลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค เขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงทรัพย์สินของเขาไป และทุบตีเขา และทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว

³¹โดยบังเอิญมีปุโรหิตคนหนึ่งเดินทางมาทางนั้น และเมื่อเขาได้เห็นคนนั้น เขาก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง"³² เช่นเดียวกับเลวีคนหนึ่ง เมื่อเขามาถึงที่นั่น และเห็นคนนั้น ก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง

³³แต่มีชาวสะมาเรียคนหนึ่ง เขาเดินทางมาถึงที่คนนั้นอยู่ เมื่อเขาเห็นคนนั้น เขาก็เกิดความสงสาร³⁴ เขาจึงเดินเข้าไปหาคนนั้น และพันบาดแผลของเขา เทน้ำมันและเหล้าขุ่นลงที่บาดแผล เขาให้คนนั้นขึ้นหลังสัตว์ของตนเอง และพาคนนั้นไปที่โรงแรม และดูแลเขา³⁵ ในวันถัดมา เขาก็เอาเงินสองเดนาเรียนให้แก่เจ้าของโรงแรม และบอกว่า 'จงดูแลเขา และหากท่านต้องจ่ายอะไรเพิ่มเติม เมื่อข้าพเจ้ากลับมา ข้าพเจ้าจะจ่ายคืนให้ท่าน'

³⁶ท่านคิดว่าคนใดในสามคนนี้เป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกโจรปล้น?"³⁷ อาจารย์คนนั้นก็ตอบว่า "ชายคนที่แสดงความเมตตาให้แก่คนนั้น" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงไปทำแบบเดียวกันเถิด"

³⁸ในขณะที่พวกเขาเดินทาง พระองค์ก็เข้าไปยังหมู่บ้านหนึ่ง และมีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธามาเชิญพระองค์เข้าไปในบ้านของเธอ³⁹ เธอมีน้องสาวชื่อมารีย์ ซึ่งเป็นผู้ที่นั่งแทบพระบาทขององค์พระผู้เป็นเจ้าและฟังถ้อยคำของพระองค์

⁴⁰แต่มารธายืนอยู่กับการจัดเตรียมอาหารมากเกินไป เธอจึงได้มาหาพระเยซู และทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ไม่สนใจหรือว่าน้องสาวของข้าพเจ้าปล่อยให้อาบน้ำเท้าปรนนิบัติแต่เพียงผู้เดียว? จะนับขอบอกให้เธอมาช่วยงานข้าพเจ้าด้วย"⁴¹ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเธอว่า "มารธา มารธาเอ๋ย เธอกังวลเกี่ยวกับหลายสิ่งหลายอย่าง⁴² แต่สิ่งที่จำเป็นนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาสิ่งที่ดีที่สุดไว้ ซึ่งจะไม่หายไปจากเธอไม่ได้"

¹เมื่อพระเยซูกำลังอธิษฐานอยู่ที่แห่งหนึ่ง สาวกคนหนึ่งของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องสอนเราให้อธิษฐานเหมือนกับที่ยอห์นสอนศิษย์ของเขาด้วย"

²พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เมื่อท่านอธิษฐาน จงกล่าวว่า 'ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้ราชอาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่'

³ขอร้องโปรดประทานอาหารประจำวันแก่เราทั้งหลาย⁴ขอร้องโปรดยกความผิดบาปของเราทั้งหลาย เหมือนที่พวกเราได้ยกโทษแก่ทุกคนที่เป็นหนี้พวกเรา ขออย่านำเราทั้งหลายเข้าสู่การทดลอง"

⁵พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ผู้ใดในพวกท่านที่มีเพื่อน และไปหาเขาตอนที่เขาคืน พุดกับเขาว่า 'เพื่อนเอ๋ย ให้เรายืมขนมปังสักสามก้อนเถิด⁶ เพื่อนของข้าเพิ่งเดินทางมาจากที่แห่งหนึ่ง และข้าก็ไม่ได้เตรียมอะไรไว้ต้อนรับเขาเลย?'⁷ และคนที่อยู่ข้างในอาจตอบว่า 'อย่ารบกวนข้าเลย ประตูปิดแล้ว และลูกๆ ของข้าก็กำลังอยู่บนที่นอนกับข้า ข้าไม่สามารถลุกขึ้นเพื่อหยิบขนมปังให้ท่านได้'⁸เราบอกกับท่านทั้งหลายว่า ถึงแม้เขาไม่ลุกขึ้นหยิบขนมปังให้พวกท่าน เพราะพวกท่านเป็นเพื่อนของเขา แต่เพราะการร้องขออย่างไม่ละของพวกท่าน เขาก็จะลุกขึ้นและเอาขนมปังให้ท่านมากกว่าที่ท่านต้องการ

⁹เราบอกกับท่านทั้งหลายว่า จงขอ แล้วจะมอบให้แก่พวกท่าน จงหา แล้วพวกท่านจะพบ จงเคาะ แล้วจะเปิดให้แก่ท่านทั้งหลาย¹⁰ เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้รับ และคนที่หา ก็จะพบ และคนที่เคาะ ก็จะเปิดให้

¹¹มีบิดาคนใดท่ามกลางพวกท่าน ถ้าบุตรของพวกท่านขอปลา จะเอาไปให้เขาแทนปลาหรือ?¹² หรือเมื่อเขาขอไข่ พวกท่านจะเอาแมงป่องให้เขาหรือ?¹³ เหตุฉะนั้น ถ้าพวกท่านซึ่งเป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้สิ่งดีแก่บุตรของตน แล้วยิ่งกว่านั้นพระบิดาของพวกท่านในสวรรค์ย่อมประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่บรรดาผู้ที่ทูลขอต่อพระองค์?"

¹⁴ขณะที่พระเยซูทรงกำลังขับศิร่ายออกซึ่งเป็นผีชั่ว เมื่อผีออกแล้ว ชายที่เป็นใบ้ก็นั้นจึงพุดได้ และฝูงชนก็ประหลาดใจ¹⁵ แต่บางคนในคนเหล่านั้นพุดว่า "ขับผีออกได้โดยอาศัยเบเอลเซบูล นายผีนั้น"

¹⁶คนอื่น ๆ ก็ทดสอบพระองค์โดยขอให้พระองค์แสดงหมายสำคัญจากท้องฟ้า¹⁷ แต่พระเยซูทรงรู้ถึงความคิดของพวกเขาก็ตรัสว่า "อาณาจักรทุกแห่งที่แตกแยกกันย่อมต้องพิณาศ และครอบครัวไหนที่แตกแยกกันเองย่อมพังทลาย

¹⁸ถ้าซาตานแตกแยกกันเอง อาณาจักรของมันจะต้องอยู่ได้อย่างไร? เพราะพวกท่านกล่าวว่าเราขับผีออกได้โดยอาศัยเบเอลเซบูล¹⁹ ถ้าเราขับผีออกโดยอาศัยเบเอลเซบูล แล้วพวกพ้องของพวกท่านขับมันออกโดยอาศัยใคร? เพราะเหตุนี้ พวกพ้องของพวกท่านจะเป็นผู้ตัดสินโทษท่าน²⁰ แต่ถ้าเราได้ขับผีนั้นออกโดยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า แล้วราชอาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงพวกท่านแล้ว

²¹เมื่อคนที่แข็งแรงถืออาวุธพร้อมและเฝ้าระวังบ้านของตน ททรัพย์สินของเขาก็ปลอดภัย²² แต่เมื่อคนที่แข็งแรงกว่าเขาเอาชนะเขาได้ คนที่แข็งแรงกว่าก็จะยึดอาวุธไปจากชายคนนั้นและปล้นเอาสมบัติของเขานั้นไป²³ ใครไม่อยู่ฝ่ายเราก็ต่อต้านเรา และใครไม่รวบรวมไว้กับเรา ก็ทำให้กระจัดกระจายไป

²⁴เมื่อวิญญาณโสโครกออกจากชายคนหนึ่ง มันก็ได้เดินทางผ่านไปยังที่ก้นดาร์น้ำและมองหาที่พัก เมื่อหาไม่พบ มันจึงพุดว่า 'ข้าจะกลับไปยังบ้านของข้าที่ข้าจากมานั้น'²⁵ เมื่อมาถึงก็เห็นบ้านนั้นถูกกวาดและจัดเป็นระเบียบไว้แล้ว²⁶ แล้วมันจึงไปและพาผีอื่นอีกเจ็ดตัวที่ร้ายกว่าตัวมันเองเข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น แล้วในที่สุดคนนั้นก็ตกอยู่ในสภาพที่เลวร้ายยิ่งกว่าตอนแรก"

²⁷ขณะที่พระองค์กำลังตรัสคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ท่ามกลางฝูงชนร้องทูลพระองค์ว่า "ครรภ์ให้กำเนิดท่านและเต้านมที่เลี้ยงท่านนั้นก็เป็นสุข"²⁸ แต่พระองค์ตรัสว่า "ตรงกันข้าม คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าแล้วถือรักษาไว้ต่างหากที่เป็นสุข"

²⁹เมื่อฝูงชนเริ่มมาชุมนุมกันมากขึ้น พระองค์ตรัสว่า "ชนชาติยุคนี้เป็นยุคที่ชั่วร้าย ชอบแสวงหาหมายสำคัญ แต่จะไม่มีหมายสำคัญอันใดเปิดเผย เว้นแต่หมายสำคัญของโยนาห์³⁰ เพราะโยนาห์เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนินะเวห์จันใด บุตรมนุษย์ก็เป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้จันนั้น

³¹ราชินีแห่งทิสได้จะลุกขึ้นในการพิพากษาพร้อมกับผู้ชายในยุคนี้และสงโทษคนในยุคนี้ เพราะเธอได้มาจากที่ สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของชาโลมอน และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าชาโลมอนก็อยู่ที่นี้

³²ผู้คนแห่งเมืองนินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนในยุคนี้และจะปรับโทษคนในยุคนี้ เมื่อพวกเขากลับใจเพราะการประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้

³³ไม่มีใครหลังจากจุดตะเกียงแล้วจะตั้งไว้ในที่ซ่อนไว้หรือเอากลังครอบไว้ แต่จะตั้งไว้บนเชิงตะเกียง เพื่อคนที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่าง³⁴ ดวงตาของพวกท่านคือประทีปของร่างกาย หากตาของพวกท่านดี ร่างกายของพวกท่านทั้งร่างกายก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง แต่เมื่อตาของท่านเสีย ร่างกายของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด³⁵ เหตุฉะนั้น จงระวังอย่าให้แสงสว่างในตัวพวกท่านมืดไป³⁶ ถ้าถึงตัวของพวกท่านเต็มไปด้วยความสว่างไม่มีความมืดเลย มันก็จะสว่างไสวไปหมดเหมือนอย่างความสว่างของตะเกียงที่ส่องมายังพวกท่าน

³⁷เมื่อพระองค์ตรัสเสร็จแล้ว ฟาริสีคนหนึ่งได้เชิญพระองค์ไปรับประทานอาหารที่บ้านของเขา เมื่อพระเยซูไปถึงและเอนกายลง³⁸ ฟาริสีคนนั้นก็ประหลาดใจที่พระองค์ไม่ได้ล้างมือก่อนจะรับประทานอาหารมือเย็น

³⁹แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า "บัดนี้ พวกท่านซึ่งเป็นฟาริสี ชားธัวยและซามแต่เพียงภายนอก แต่ข้างในตัวพวกท่านกลับเต็มไปด้วยความโลภและความชั่วร้าย⁴⁰ พวกท่านช่างโง่เขลาเสียจริง ผู้ที่สร้างภายนอกก็สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ?"⁴¹จงให้ท่านแก่คนยากจนด้วยสิ่งที่อยู่ภายใน แล้วทุกสิ่งก็จะสะอาดสำหรับพวกท่าน

⁴²แต่วัธิตแก่ท่าน พวกฟาริสี เพราะท่านได้ถวายยกย่องด้วยใบสระแห่ ชมัน และพืชผักอื่นๆ จากสวน แต่ท่านได้เพิกเฉยต่อความยุติธรรมและความรักของพระเจ้า มีความจำเป็นต้องกระทำอย่างยุติธรรมและรักพระเจ้า โดยไม่บกพร่องในการทำสิ่งอื่นๆ ด้วย

⁴³วัธิตแก่ท่าน พวกฟาริสี เพราะว่าพวกท่านชอบที่นั้งอันมีเกียรติในธรรมศาลา และชอบให้ค่านับทักทายกลางตลาด⁴⁴วัธิตแก่พวกท่าน เพราะว่าพวกท่านเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพที่ไม่ปรากฏให้เห็น และคนก็เดินเหยียบอยู่บนนั้นโดยไม่รู้เรื่อง"

⁴⁵คนหนึ่งเป็นผู้สอนธรรมบัญญัติทูลพระองค์ว่า "อาจารย์ สิ่งที่ท่านพูดก็สับสนประมาทพวกเราด้วย"⁴⁶พระเยซูตรัสว่า "วัธิตแก่พวกท่าน พวกผู้สอนธรรมบัญญัติ เพราะพวกท่านวางภาระหนักที่แบกแทนไม่ไหวให้ผู้คน ส่วนพวกท่านเองแม้แต่นั้ๆ เดียวก็ยังไม่ช่วยพวกเขา

⁴⁷วัธิตแก่พวกท่าน เพราะพวกท่านสร้างอุโมงค์ฝังศพให้เหล่าผู้เผยพระวจนะ และบรรพบุรุษของท่านเองก็เป็นผู้ข่าท่านเหล่านั้น⁴⁸ฉะนั้นพวกท่านจึงเป็นพยานและเห็นชอบกับการกระทำของบรรพบุรุษของพวกท่าน เพราะว่าพวกท่านเป็นผู้ข่าผู้เผยพระวจนะเหล่านั้น และพวกท่านก็เป็นผู้ก่ออุโมงค์ให้

⁴⁹เพราะเหตุนี้พระปัญญาของพระเจ้าจึงตรัสไว้ว่า 'เราจะส่งพวกผู้เผยพระวจนะและบรรดาอัครทูตไปหาพวกเขา แล้วบางคนจะถูกพวกเขาฆ่า และบางคนจะถูกพวกเขาข่า'⁵⁰ฉะนั้นคนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบโลหิตของผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นซึ่งหล้งออกมาตั้งแต่แรกสร้างโลก⁵¹ ตั้งแต่โลหิตของอาเบลจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายบนบริเวณระหว่างแท่นบูชากับพระนิเวศ เรบอกพวกท่านว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบในโลหิตนั้น

⁵²วัธิตแก่เจ้า พวกผู้สอนธรรมบัญญัติของคนยิว เพราะพวกท่านได้เอากุญแจแห่งความรู้ไป พวกท่านเองไม่เข้าไป และยังขัดขวางคนอื่นที่กำลังเข้าไป

⁵³หลังจากพระเยซูเสด็จออกจากที่นั่น พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีได้ต่อต้านและได้เถียงกับพระองค์อีกหลายเรื่อง⁵⁴พยายามจะให้พระองค์ติดกับดักจากคำตรัสของพระองค์

Chapter 12

¹ในระหว่างนั้น เมื่อคนหลายพันคนมารวมตัวกัน มากจนพวกเขาต้องเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์เริ่มตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า "จงระวังเชื่อของพวกฟาริสีซึ่งเป็นความหนาซื่อใจคด

²แต่ไม่มีความลับใดที่จะไม่ถูกเปิดเผยและไม่มีสิ่งใดที่ซุกซ่อนไว้จะไม่ถูกล่วงรู้³ไม่ว่าอะไรที่พวกท่านพูดในที่มืดก็จะถูกได้ยินในที่แจ้ง และสิ่งที่พวกท่านกระซิบที่หูในห้องชั้นในก็จะถูกป่าวประกาศที่หลังคาบ้าน

⁴เรบอกแก่พวกท่านที่เป็นเพื่อนของเรา อย่ากลัวผู้ที่ข่าได้แต่ร่างกาย แล้วหลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก⁵แต่เราอยากจะได้พวกท่านเกี่ยวกับผู้ที่ควรกลัว จงเกรงกลัวพระองค์ผู้ทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะโยนพวกท่านลงนรกหลังจากได้ข่ากายของพระองค์แล้ว เรบอกพวกท่านว่าจงเกรงกลัวพระองค์

⁶นกกระจอกห้าตัวขายสองเหรียญไม่ใช่หรือ? ไม่มีสักตัวที่ถูกลืมในสายพระเนตรของพระเจ้า⁷ แม้แต่เส้นผมที่บนศีรษะของพวกท่านก็ถูกนับไว้หมดแล้ว อย่ากลัวเลย พวกท่านมีค่ามากกว่าพวกนกกระจอกมากมายนัก

⁸เรบอกท่านทั้งหลายว่า ทุกคนที่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะยอมรับต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า⁹ แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ก็จะถูกปฏิเสธต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วยเช่นกัน¹⁰ ทุกคนที่กล่าวร้ายบุตรมนุษย์ จะทรงจกภัยให้ แต่ผู้ใดหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะไม่ทรงจกภัยให้

¹¹เมื่อเขากิ่งหลายนำพวกท่านเข้ามาอยู่หน้าธรรมศาลา ต่อหน้าผู้ปกครองและผู้มีอำนาจ อย่ากังวลว่าพวกท่านจะพูดแตกต่างให้ตนเองอย่างไร หรือพวกท่านจะพูดอะไร¹² เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะสอนพวกท่านในเวลานั้นเองว่าพวกท่านควรจะพูดอะไร"

¹³แล้วมีบางคนในฝูงชนทูลกับพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ ช่วยบอกพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้ข้าพเจ้าด้วย"¹⁴พระเยซูตรัสกับเขาว่า "มนุษย์เอ๋ย ใครตั้งเราให้เป็นผู้พิพากษาหรือผู้ไถ่ล่เกลี้ยให้แก่ท่าน?"¹⁵พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จงระวังตัวของพวกท่านจากความโลภทุกอย่าง เพราะชีวิตคนไม่ได้ประกอบด้วยทรัพย์สมบัติอันอุดมของเขา"

¹⁶แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาด้วยคำอุปมาว่า "ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก¹⁷และเขาก็คิดกับตนเองว่า "ข้าจะอย่างไรดี เพราะว่าข้าไม่มีที่ให้เก็บผลผลิตของข้าแล้ว?"¹⁸เขาพูดว่า 'สิ่งที่ข้าจะทำก็คือ ข้าจะซื้อถังวางของข้าออกและสร้างหลังใหม่ให้ใหญ่กว่าเดิม และข้าจะรวบรวมรวมข้าวและสิ่งของ

อื่นๆ ทั้งหมดของข้าไว้ในนั้น¹⁹ ข้าจะบอกกับจิตใจของข้าว่า "จิตใจเอ๋ย เจ้ามีสิ่งของมากมายที่ถูกรวบรวมไว้ใช้ได้อีกหลายปี จงพักให้สบาย กิน ดื่มและรื่นเริงเถิด"

²⁰ แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า "คนโง่เอ๋ย คັນี้จิตใจของเจ้าจะถูกเรียกไปจากเจ้า และสิ่งต่างๆ ที่เจ้าเตรียมไว้นั้นจะเป็นของใคร?"²¹ คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และไม่ได้มีสิ่งต่อหน้าพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้น"

²² พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ดังนั้น เรบอกพวกท่านว่า อย่ากังวลถึงชีวิตของพวกท่าน ว่าพวกท่านจะกินอะไร หรือห้วงร่างกายของตนเองว่าพวกท่านจะเอาอะไรใส่²³ เพราะชีวิตมีค่ามากกว่าอาหาร และร่างกายก็มีค่ามากกว่าเครื่องนุ่งห่ม

²⁴ จงพิจารณาฝูงนก พวกมันไม่ได้หว่านหรือเกี่ยว พวกมันไม่มีที่เก็บหรือยุ้งฉาง แต่พระเจ้าทรงเลี้ยงดูพวกมัน พวกท่านมีค่ามากกว่าพวกนกเหล่านั้นมากนัก²⁵ มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย สามารถต่อความสูงให้อาวอกออกไปอีกสองหนได้หรือไม่? ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดพวกท่านยังทำไม่ได้ พวกท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า?

²⁷ จงพิจารณาดอกกลีบลิลี่ที่มันเติบโตขึ้นอย่างไร มันไม่ได้ทำงาน มันไม่ได้ปั่นฝ้าย เรบอกพวกท่านว่า แม้แต่ซาโลมอนที่นับรู้ด้วยสง่าราศีของพระองค์ ก็ไม่ได้แต่งตัวงามเท่าดอกไม้นี้สักดอกหนึ่ง²⁸ ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ พวกท่านมีความเชื่อน้อย พระองค์จะทรงตกแต่งท่านยิ่งกว่านั้นมากนัก

²⁹ อย่าแสวงหาว่าพวกท่านจะเอาอะไรกิน และพวกท่านจะเอาอะไรดื่ม และไม่ต้องวิตกกังวล³⁰ เพราะบรรดาประชาชาติทั้งหลายในโลกพากันแสวงหาสิ่งเหล่านี้ และพระบิดาของพวกท่านก็ทรงทราบที่พวกท่านต้องการสิ่งต่างๆ เหล่านี้

³¹ แต่จงแสวงหาราชอาณาจักรของพระองค์ และสิ่งเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน³² อย่ากลัวเลย ฝูงลูกแกะเล็กน้อย เพราะพระบิดาของพวกท่านทรงพอพระทัยที่จะประทานราชอาณาจักรให้แก่พวกท่าน

³³ จงขายทรัพย์สมบัติของท่านและแจกจ่ายให้กับคนยากจน จงทำถุงใส่เงินที่ไม่รู้จักค่าสำหรับตนเอง คือทรัพย์สมบัติในสวรรค์ที่ไม่รู้จักหมด ที่ขโมยไม่สามารถเข้าใกล้และไม่มีแมลงมากทำลาย³⁴ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของพวกท่านอยู่ที่ไหน ใจของพวกท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย

³⁵ จงเอาคานาเอวเสื่อคลุมของท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่³⁶ จงเป็นเหมือนคนที่คอยรับนายของตนเมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อว่าเมื่อนายมาและเคาะประตูแล้วพวกเขาจะเปิดให้นายได้ทันที

³⁷ บ่าวพวกนั้นซึ่งนายมาพบว่ากำลังคอยเฝ้าเจ้านายอยู่ก็เป็นสุข เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายผู้นั้นจะคานาเอวไว้และให้บ่าวพวกนั้นนั่งลงที่โต๊ะและนายนั้นจะมาปรนนิบัติพวกเขา³⁸ ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยามและพบว่าบ่าวกำลังคอยเฝ้าอยู่ บ่าวพวกนั้นก็เป็นสุข

³⁹ แต่จงเข้าใจอย่างนี้ว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้ก่อนว่าขโมยจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้กะลวงบ้านของเขาได้⁴⁰ จงเตรียมพร้อม เพราะพวกท่านไม่รู้วว่าเวลาใดที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

⁴¹ เปโตรกล่าว "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์กำลังตรัสคำอุปมานี้แก่พวกเราหรือแก่ทุกคน?"⁴² องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ใครเป็นพ่อบ้านชื่อสัตย์และฉลาด ที่นายตั้งไว้เหนือพวกคนรับใช้อื่น? เพื่อแจกอาหารตามเวลา?"⁴³ เมื่อนายมาพบเขาทำอย่างนั้น บ่าวคนนั้นก็จะเป็นสุข⁴⁴ เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เจ้านายจะตั้งเขาให้ดูแลทรัพย์สมบัติทั้งหมดของท่านที่มีอยู่

⁴⁵ แต่ถ้าบ่าวคนนั้นคิดในใจว่า 'นายของข้าคงจะกลับมาช้า' แล้วเริ่มต้นไปขยับบรรดาบ่าวชายหญิง และกินดื่มเมามาย⁴⁶ นายของบ่าวคนนั้นจะมาในวันที่เขาไม่คาดคิด ในเวลาที่เขาไม่รู้ และจะลงโทษเขาอย่างหนัก และจะจับใส่ให้ไปอยู่ในที่ของพวกที่ไม่สัตย์ชื่อ

⁴⁷ บ่าวคนที่รู้เจ้านายและไม่ได้อบรมตัวไว้ ไม่ได้ทำตามใจของนาย จะต้องถูกเชียนอย่างหนัก⁴⁸ แต่คนที่ไม่รู้ แล้วทำสิ่งที่สมควรจะถูกเชียน เขาก็จะถูกเชียนเพียงเล็กน้อย แต่ทุกคนที่ได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากคนเหล่านั้นมาก และคนที่ได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องกวงเอาจากคนเหล่านั้นมาก

⁴⁹ เรามาเพื่อจะให้ไฟเกิดขึ้นที่แผ่นดินโลก และเราอยากใหไฟนั้นลุกขึ้นแล้ว⁵⁰ แต่เราจะต้องรับบาปติศมาอย่างหนึ่ง และเราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ

⁵¹ พวกท่านคิดว่าเรามาเพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลกหรือไม่? เรบอกพวกท่านว่า ไม่ใช่ แต่จะให้แตกแยกกันต่างหาก⁵² เพราะว่าตั้งแต่นี้ไป ห้าคนในบ้านหลังหนึ่ง ก็จะต้องแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม⁵³ พวกเขาจะถูกแบ่งแยก พ่อจะแตกแยกกับลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกกับพ่อ แม่กับลูกสาว และลูกสาวกับแม่ แม่พัวกับลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้กับแม่พัว"

⁵⁴ พระเยซูตรัสกับฝูงชนอีกว่า "เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆก่อตัวขึ้นทางทิศตะวันตก พวกท่านก็กล่าวกันว่า 'ฝนจะตก' และมันก็เกิดขึ้น⁵⁵ เมื่อเห็นลมทิศใต้พัดมา พวกท่านก็บอกว่า 'จะร้อนจัด' และมันก็เกิดขึ้น⁵⁶ คนหน้าซื่อใจคด พวกท่านรู้จักวิจัยความเป็นไปของแผ่นดินและท้องฟ้า แต่เพราะอะไรท่านถึงวิจัยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้?

⁵⁷ ทำไมพวกท่านไม่ตัดสินใจเองว่าอะไรเป็นสิ่งที่ถูก?"⁵⁸ เพราะในขณะที่พวกท่านกับโจรภิกษวาทินไปหาตุลาการ จงดูสำหรับหาช่องที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่

ระหว่างทาง เกรงว่าเขาจะถูกลากพวกท่านเข้าไปถึงตัวผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบพวกท่านไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังท่านไว้ในคุก⁵⁹ เราบอกท่านว่า พวกท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าพวกท่านจะใช้หนี้ครบทุกบาททุกสตางค์"

Chapter 13

ในเวลา นั้น บางคนที่อยู่ ที่นั่น ทูล พระองค์ เกี่ยวกับ ชาว กาลิลี กลุ่ม หนึ่ง ซึ่ง ปลาทู เอา เลือด ของ พวก เขา ผสม กับ เครื่อง บูชา ของ พวก เขา⁶ พระ เยซู ตรัส ตอบ พวก เขา ว่า "ท่าน คิด ว่า ชาว กาลิลี เหล่า นี้ เป็น คน บาป มากกว่า ชาว กาลิลี คน อื่น ๆ ทุกคน เพราะว่า พวก เขา กน ทุก ขักร มา ณ เช่น นี้ หรือ?"³ เราบอก แก่ ท่าน ว่า ไม่ใช่ แต่ ถ้า พวก ท่าน ไม่ กลับ ใจ ใหม่ พวก ท่าน ทุกคน ก็ จะ พินาศ เช่น เดียว กัน

⁴ หรือ อย่าง สิบ แปด คน นั้น ที่ ถูก หอส ีโล อัม พัง ลง มา กับ ตาย ท่าน คิด ว่า คน เหล่า นั้น เป็น คน บาป ที่ เลว ร้าย กว่า คน อื่น ๆ ใน กรุง เยรูซา เล็ม หรือ?"⁵ เราบอก ว่า ไม่ใช่ แต่ ถ้า พวก ท่าน ไม่ กลับ ใจ ใหม่ พวก ท่าน ทุกคน ก็ จะ พินาศ เช่น เดียว กัน

⁶ พระ เยซู ทรง กล่าว เป็น คำ อุปมา ว่า "มี คน หนึ่ง ได้ ปลู ก ต้น มะ เต๋อ ไว้ ใน สวน จั น ของ เขา แล้ว เขา ได้ มา มอง หา ผล ของ ต้น นั้น แต่ ไม่ พบ เลย⁷ ชาย คน นั้น จึง บอ ก กับ คน ทำ สวน ว่า 'ดูเถิด เรา ได้ มา และ พยายาม มอง หา ผล ของ ต้น มะ เต๋อ ต้น นี้ เป็น เวลา สาม ปี แล้ว แต่ ไม่ พบ เลย จง โค้น มัน ลง จะ ปลอ ย ให้ มัน ทำ ให้ พื้น ดิน เสีย เป ล่า ทำ ไหม เล่า?'

⁸ คน ทำ สวน จึง ตอบ ว่า 'ขอ ให้ ปลอ ย มัน ไว้ อีก ปี หนึ่ง และ ข้าพเจ้า ก็ จะ ขุด รอบ ๆ ต้น และ ใส่ ปุ๋ย ให้ มัน⁹ ถ้า มัน ออก ผล ใน ปี หน้า ก็ ดี แต่ ถ้า มัน ไม่ ออก ผล จัง โค้น มัน ลง'"

¹⁰ พระ เยซู ทรง สอน ใน ธรรม ศาลา แห่ง หนึ่ง ใน วัน สะบาโต¹¹ ดูเถิด มี ผู้ หญิง คน หนึ่ง ที่ มี ผี เข้า สิง ซึ่ง ทำ ให้ เธอ เป็น โรคมာ สิบ แปด ปี แล้ว หลัง ของ เธอ ก็ โกง และ ยึด ตัว ขึ้น ไม่ ได้ เลย

¹² เมื่อ พระ เยซู ทรง เห็น เธอ พระ องค์ ก็ ทรง เรียก เธอ มา และ ตรัส ว่า "หญิง เอ๋ย เจ้า ได้ รับ การ ปลด ปลอ ย จาก ความ เจ็บ ป่วย ของ เจ้า แล้ว"¹³ พระ องค์ ทรง วาง พระ หัตถ์ บน เธอ และ ใน ก้น ไถ่ นั้น เธอ เหยียด ตัว ตรง ขึ้น และ เธอ ก็ สรร เสริย พระ เจ้า¹⁴ แต่ นาย ธรรม ศาลา ไม่ พอ ใจ เพราะ พระ เยซู ทรง รักษา โรค ใน วัน สะบาโต ดังนั้น นาย ธรรม ศาลา จึง กล่าว กับ ผู้ จง ว่า "มี หก วัน ที่ จัด ไว้ สำหรับ ทำ งาน จง มา และ รับ การ รักษา โรค เถิด แล้ว อย่า ทำ ใน วัน สะบาโต"

¹⁵ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ตรัส ตอบ เขา ว่า "เจ้า คน หน้า ซื่อ ใจ คด พวก ท่าน จะ ไม่ ปลอ ย วัว หรือ ลา ของ เขา ออกจาก คอก และ นำ มัน ไป กิน น้ำ ใน วัน สะบาโต หรือ?"¹⁶ เช่น เดียว กัน กับ บุตร สาว ของ อับราฮัม ผู้ ซึ่ง ชา ตาน ได้ ผูก มัด เธอ ไว้ นาน ถึง สิบ แปด ปี แล้ว ไม่ สมควร ที่ เธอ จะ ได้ หลุด พ้น จาก สิ่ง ที่ ผูก มัด เธอ ใน วัน สะบาโต หรือ?"

¹⁷ เมื่อ พระ องค์ ตรัส ถ้อย คำ เหล่า นี้ คน ที่ ต่อ ต้าน พระ องค์ ก็ ได้ รับ ความ อับอาย แต่ ผู้ จง ทัก ปวง กิ พากัน ชื่น ชม ยิน ดี ที่ พระ องค์ ได้ ทรง กระ ทำ ทุก สิ่ง ที่ นำ สรร เสริย

¹⁸ แล้ว พระ เยซู ตรัส ว่า "ราชอาณาจักร ของ พระ เจ้า เป็น อย่างไร เรา จะ เปรียบ ราชอาณาจักร ของ พระ เจ้า เหมือน กับ อะไร ดี?"¹⁹ ก็ เป็น เหมือน กับ เม ล็ด มัส ตาร์ ด์ เม ล็ด หนึ่ง ที่ คน นำ มา หว่า น ไว้ ใน สวน ของ เขา และ มัน ก็ เติบ โต ขึ้น เป็น ต้น ไม้ ใหญ่ และ นก ใน อาภา ศก็ มา ทำ รัง บน กิ่ง ก้าน ของ มัน"

²⁰ พระ องค์ ตรัส อีก ครั้ง ว่า "เรา จะ เปรียบ ราชอาณาจักร ของ พระ เจ้า กับ อะไร ดี?"²¹ ก็ เป็น เหมือน เชื้อ ที่ หญิง คน หนึ่ง ได้ นำ มา ผสม ลง ไป ใน แป้ง สาม ถัง จน แป้ง นั้น พู ขึ้น ทั้ง หมด"

²² แล้ว พระ เยซู ได้ เสด็จ ตาม บ้าน เมือง และ หมู่ บ้าน ต่าง ๆ ทรง สั งสอน ระหว่าง ทาง ที่ มุ่ง ไป สู่ กรุง เยรูซา เล็ม²³ บางคน ทูล พระ องค์ ว่า "องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า คน ที่ จะ รอด ได้ มี จำนวน เพียง เล็ก น้อย เท่านั้น หรือ?" ดังนั้น พระ องค์ จึง ตรัส กับ พวก เขา ว่า²⁴ "จง เพียร พยายาม ที่ จะ เข้า ไป ทาง ประตู แคบ เพราะ เราบอ ก พวก ท่าน ว่า มี คน จำนวน มาก ที่ ต้องการ จะ เข้า ไป ทาง นั้น แต่ พวก เขา ไม่ สามารถ ที่ จะ เข้า ไป ได้

²⁵ ใน วัน หนึ่ง เมื่อ เจ้า ของ บ้าน ลุก ขึ้น และ ใส่ กลอง ประทุ แล้ว และ พวก ท่าน ยืน อยู่ ภาย นอก กุบ ที่ ประทุ ว่า 'องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ช่วย เปิด ให้ พวก เรา เข้า ด้วย' แต่ เขา จะ ตอบ กับ พวก ท่าน ว่า "เรา ไม่ รู้จัก เจ้า และ ไม่ รู้ ว่า เจ้า มา จาก ไหน"²⁶ แล้ว พวก ท่าน จะ กล่าว ว่า 'พวกเรา ได้ กิน และ ดื่ ม ต่อ หน้า ท่าน และ ท่าน ได้ สั งสอน ที่ ถิ่น ของ พวก เรา'²⁷ แต่ เขา จะ ตอบ กลับ มา ว่า 'เราบอ ก เจ้า ว่า เรา ไม่ รู้ ว่า เจ้า มา จาก ไหน จง ไป ให้ พ้น หน้า เรา เจ้า คน ชั่ว'

²⁸ ที่ นั้น จะมี เสียง ร้อง ให้ และ เสียง ขบ เขี้ยว เคี้ยว ฟัน เมื่อ ท่าน ได้ เห็น อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และ บรรดา ผู้ เผย พระ วา นะ ทุก คน ใน ราชอาณาจักร ของ พระ เจ้า ส่วน ท่าน จะ ถูก โยน ออก ไป ข้าง นอก²⁹ พวก เขา จะ มา จาก กิ ตตะ วัน ออก กิ ตตะ วัน ตก กิ ตเหนือ และ กิ ตใต้ และ นั่ง ร่วม ใต้ ใน ราชอาณาจักร ของ พระ เจ้า³⁰ จง รู้ ไว้ ว่า ผู้ ที่ เป็น คน สุด ถ้าย จะ กลับ กลาย เป็น คน แรก และ ผู้ ที่ เป็น คน แรก จะ กลับ กลาย เป็น คน สุด ถ้าย"

³¹ หลังจากนั้น ไม่ นาน นัก พวก พาริ สี ก็ มา หา และ ทูล พระ องค์ ว่า "จง ออก ไป จาก ที่ นี้ เพราะ เเฮโรด ต้องการ จะฆ่า ท่าน"³² พระ เยซู ตรัส ว่า "จง ไป บอ ก เจ้า สุ นั บั จั งจอก นั้น ว่า 'ดูเถิด เรา ได้ ขับ ผี ออก ไป และ ทำ การ รักษา โรค ใน วัน นี้ และ วัน พรุ่ง นี้ และ วันที่ สาม เรา จะ ทำ ให้ สำ เร็จ ตาม เป้าหมาย ของ เรา'³³ ไม่ ว่า จะ เกิด อะไร ขึ้น ก็ ตาม เรา ก็ ไม่ จำ เป็น ที่ จะ ต่อ ไป ไม่ ว่า จะ เป็น วัน นี้ พรุ่ง นี้ และ วัน ต่อ ๆ ไป เพราะว่า เป็น ไป ไม่ ได้ ที่ ผู้ เผย พระ วา นะ จะ ถูก ข่าน ออก กรุง เยรูซา เล็ม

³⁴ เยรูซา เล็ม เอ๋ย เยรูซา เล็ม ที่ ได้ ข่า บรดา ผู้ เผย พระ วา นะ และ เอา ก้อน หิน ขวาง คน เหล่า นั้น ที่ ได้ ส่ง มา เพื่อ เจ้า บ่อย ครั้ง ที่ เรา ไป รารณา ที่ จะ รวบรวม ลูก ๆ ของ เจ้า เหมือน กับ แม่ ไก่ ที่ กัก ลูก ไว้ ได้ ปี กของ มัน แต่ เจ้า ไม่ ได้ ไป รารณา เช่น นั้น³⁵ ดูเถิด บ้าน ของ เจ้า ก็ ถูก ทำ ให้ รกร้าง เราบอ ก พวก ท่าน ว่า พวก ท่าน จะ ไม่ ได้ เห็น เรา อีก จน กว่า พวก ท่าน จะ กล่าว ว่า 'สรรเสริญ พระ องค์ ผู้ ที่ เสด็จ มา ใน พระ นาม ของ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า'"

Chapter 14

¹ในวันสะบาโต เมื่อพระองค์เสด็จไปเข้าไปในบ้านหลังหนึ่งของพวกหัวหน้าฟาริสีเพื่อรับประทานอาหาร ที่นั่นพวกเขาจับตาดูพระองค์อย่างใกล้ชิด²เกิด มีชายคนหนึ่งป่วยเป็นโรคบวมน้ำอยู่ต่อหน้าพระองค์³พระเยซูถามพวกผู้ช่วยชาวยิวและพวกฟาริสีว่า "การรักษาโรคในวันสะบาโตถูกต้องตามบัญญัติหรือไม่?"

⁴แต่พวกเขานิ่งเงียบ ดังนั้นพระเยซูจึงตั้งตัวชายที่ป่วยนั้น ทรงรักษาเขา และปล่อยเขากลับไป⁵พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "มีคนใดในพวกท่านที่มีบุตรชายคนหนึ่งหรือวัวตัวหนึ่งตกลงไปในบ่อน้ำในวันสะบาโตแล้วจะไม่รับช่วยดึงเขาขึ้นมาทันทีบ้าง?"⁶พวกเขาไม่สามารถตอบคำถามนี้ได้

⁷เมื่อพระเยซูสังเกตเห็นว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับคำเชิญเลือกนั่งในที่อันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาเป็นคำอุปมาว่า⁸"เมื่อพวกท่านได้รับคำเชิญจากใครบางคนให้ไปร่วมงานมงคลสมรส จงอย่านั่งในที่อันมีเกียรติ เพราะอาจมีบางคนที่ได้รับคำเชิญที่มีเกียรติมากกว่าพวกท่าน⁹เมื่อคนที่เชิญท่านทั้งสองมาถึง เขาจะพูดกับท่านว่า 'ขอท่านลุกจากที่นั่งนี้เพื่อให้อีกคนหนึ่ง' แล้วท่านก็ต้องอับอายเพราะต้องย้ายไปนั่งในที่ต่ำสุด

¹⁰แต่เมื่อท่านได้รับคำเชิญ จงไปและนั่งในที่ต่ำสุด และเมื่อคนที่เชิญท่านมาถึง เขาอาจพูดกับท่านว่า 'เพื่อนเอ๋ย ขอไปนั่งในที่สูงกว่าเกิด' เมื่อนั้นท่านก็จะได้รับเกียรติต่อหน้าผู้คนที่นั่งร่วมโต๊ะเดียวกันกับท่าน¹¹เพราะทุกคนที่ยกย่องตัวเองจะถูกทำให้ถ่อมลง แต่คนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับการยกย่อง"

¹²พระเยซูตรัสกับชายคนที่เชิญพระองค์ด้วยว่า "เมื่อท่านจัดงานเลี้ยงไม่ว่ากลางวันหรือตอนเย็นก็ตาม อย่าเชิญบรรดาเพื่อน หรือพวกพี่น้อง หรือเหล่าเครือญาติของท่าน หรือเพื่อนบ้านที่ร่ำรวย เพราะพวกเขาจะเชิญท่านกลับและทำการเลี้ยงตอบแทนท่าน

¹³แต่เมื่อท่านจัดงานเลี้ยง จงเชิญคนที่ยากจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอด¹⁴แล้วท่านจะเป็นสุข เพราะว่าเขาก็กินหลายไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ส่วนท่านจะได้รับการตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นจากตาย"

¹⁵เมื่อคนหนึ่งในกลุ่มกลางพวกเขาที่นั่งร่วมโต๊ะกับพระเยซูได้ยินสิ่งเหล่านี้ เขาจึงทูลพระองค์ว่า "ผู้ที่จะได้รับประทานอาหารในราชอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข"¹⁶แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ชายคนหนึ่งได้จัดเตรียมงานเลี้ยงใหญ่ในมือเย็น และเขาได้เชิญคนมากมาย¹⁷เมื่ออาหารเย็นได้จัดเตรียมเอาไว้พร้อมแล้ว เขามอบให้คนรับใช้ของเขาไปบอกกับคนเหล่านั้นที่ได้รับคำเชิญว่า 'ขอมานะ เพราะทุกอย่างพร้อมแล้ว'

¹⁸พวกเขาทุกคนเริ่มค้นหาข้ออ้าง คนแรกบอกว่า 'ข้าพเจ้าได้ซื้อที่ดินแปลงหนึ่ง และข้าพเจ้าต้องออกไปดูแลที่นั่น ขอภัยที่ไปร่วมงานไม่ได้'¹⁹อีกคนหนึ่งบอกว่า 'ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวมาห้าตัว และข้าพเจ้าต้องไปลองวัวพวกนั้น ขอโทษที่ข้าพเจ้าไปร่วมงานไม่ได้'²⁰แล้วอีกคนหนึ่งบอกว่า "ข้าพเจ้าได้แต่งงานมีภรรยาแล้ว ดังนั้นข้าพเจ้าไม่สามารถไปร่วมงานได้"

²¹คนรับใช้เข้ามาและบอกถึงสิ่งเหล่านี้ให้กับเจ้านายของเขา แล้วเจ้านายของบ้านนั้นจึงโกรธและบอกกับคนรับใช้ของเขาว่า 'จงรีบออกไปตามถนนและตรอกซอยต่างๆ ในเมืองนี้ และพาพวกคนยากจน คนพิการ คนตาบอด และคนง่อยมาทำงานเลี้ยง'²²คนรับใช้ก็มาบอกว่า 'เจ้านาย ข้าพเจ้าทำตามที่ท่านสั่งแล้ว แต่ยังมีที่ว่างอยู่'

²³เจ้านายคนนั้นจึงบอกกับคนรับใช้ว่า 'จงออกไปตามทางหลวงต่างๆ และตามพื้นที่โดยรอบ และเกณฑ์ผู้คนที่ให้เข้ามา เพื่อว่าบ้านของเราจะไม่มีที่ว่าง'²⁴เราบอกเจ้าว่า จะไม่มีคนใดในพวกท่านที่ได้รับเชิญนั้นได้ลิ้มรสอาหารของเราเลย"

²⁵ตอนนี้ฝูงชนกลุ่มใหญ่กำลังไปกับพระองค์ พระองค์จึงหันไปและตรัสกับพวกเขาว่า²⁶"ถ้าใครก็ตามที่มาหาเราและไม่เกลียดชังบิดา มารดา ภรรยา บุตร พี่น้องชายหญิงของพวกเขา รวมทั้งชีวิตของพวกเขาเอง พวกเขาจะเป็นสาวกของเราไม่ได้"²⁷ใครก็ตามที่ไม่แบกกางเขนของตนและตามเรามา ก็เป็นสาวกของเราไม่ได้

²⁸เพราะว่ามีคนใดในพวกท่านที่ปรารถนาจะสร้างหอสูงแล้วจะไม่นั่งลงคิดราคาดูเสียก่อนว่า จะมีพอที่จะสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่?²⁹มีเช่นนั้น เมื่อเขาได้วางรากฐานและไม่สามารถสร้างให้สำเร็จได้ ทุกคนที่มองเห็นจะเริ่มตบเย้ยหยันเขา³⁰โดยพูดว่า 'ชายคนนี้เริ่มต้นสร้างและไม่สามารถทำให้สำเร็จได้'

³¹หรือมีกษัตริย์องค์ไหน เมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่งนั้น จะไม่นั่งลงคิดดูเสียก่อนหรือว่า ที่มีพลทหารหนึ่งหมื่นจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นได้หรือไม่?³²ถ้าสู้ไม่ได้ ท่านก็จะใช้พวกทูตไปและเจรจากับผู้ใดที่สู้กันระหว่างที่อีกฝ่ายยังอยู่ไกล³³ในทำนองเดียวกัน ไม่ว่าใครในพวกท่านที่ไม่ได้สละทุกสิ่งที่มี เขาก็เป็นสาวกของเราไม่ได้

³⁴เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือสูญเสียรสเค็มของมันแล้ว จะทำให้มันกลับมามีรสเค็มอีกได้อย่างไร?³⁵จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ก็ไม่ได้ มีแต่จะถูกเอาไปโยนทิ้งเท่านั้น ใครมีหูที่จะฟังก็จงฟังเถิด"

Chapter 15

¹ในเวลานั้น พวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปทั้งหลายเข้ามาหาพระเยซูเพื่อจะฟังพระองค์² ทั้งพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ได้บ่นกันว่า "ชายคนนี้ได้ต้อนรับคนบาปและยังกินดื่มด้วยกันกับพวกเขาอีก"

³พระเยซูตรัสเป็นคำอุปมาแก่พวกเขาว่า⁴ "ใครในพวกท่าน ถ้าเขามีแกะหนึ่งร้อยตัว และมีหนึ่งตัวหายไป จะไม่ทิ้งแกะสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้าแล้วออกไปตามหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะพบหรือ?"⁵ แล้วเมื่อเขาพบมันแล้ว เขาจึงยกขึ้นแบกบนบ่าของเขาด้วยความชื่นชมยินดี

⁶เมื่อเขามาถึงบ้าน เขาเรียกเพื่อนๆ ของเขาและเพื่อนบ้านของเขามาพร้อมกัน บอกพวกเขาว่า 'มาร่วมชื่นชมยินดีกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไป' แล้ว⁷ เรียบอกท่านทั้งหลายว่า ในทำนองเดียวกันนี้ จะมีความชื่นชมยินดีในสวรรค์ เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจ มากกว่าผู้ชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจ

⁸หรือหญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ ถ้าเธอทำเหรียญนั้นสูญหายไปเหรียญหนึ่ง จะไม่จุดไฟตะเกียงและกวาดบ้านค้นหาอย่างขยันขันแข็งจนกระทั่งพบหรือ?⁹ เมื่อเธอพบแล้ว เธอก็จะเรียกเพื่อนๆ ของเธอและเพื่อนบ้านของเธอ มาพร้อมกันแล้วบอกว่า 'จงชื่นชมยินดีร่วมกันกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพบเหรียญที่ข้าพเจ้าทำหายไป' ¹⁰ในทำนองเดียวกันนี้ เรียบอกพวกท่านว่า จะมีความชื่นชมยินดีท่ามกลางเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า เมื่อมีคนบาปคนหนึ่งกลับใจ"

¹¹แล้วพระเยซูตรัสว่า "ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน¹² และบุตรชายคนเล็กของเขาพูดกับบิดาของเขาว่า 'พ่อ ขอแบ่งทรัพย์สินสมบัติส่วนที่เป็นของลูกให้ลูกด้วย' ดังนั้นเขาจึงแบ่งทรัพย์สินสมบัติของเขาให้บุตรทั้งสอง

¹³ไม่กี่วันต่อมา บุตรชายคนเล็กนั้นก็รวบรวมสมบัติทั้งหมดของตนแล้วไปยังเมืองไกล และที่นั่นเขาได้พาลูกทรัพย์ของตนทั้งหมดด้วยการใช้ชีวิตสุรุ่ยสุร่าย¹⁴ เมื่อใช้จ่ายจนหมดสิ้นทุกอย่างแล้ว ก็เกิดการกินดาราอาหารอย่างรุนแรงทั่วเมือง และเขาจึงเริ่มคลาดแคลน

¹⁵เขาออกไปเป็นลูกจ้างของชาวเมืองคนหนึ่งในเมืองนั้น และคนนั้นได้ส่งเขาไปให้เลี้ยงหมูในทุ่งนา¹⁶ เขาเต็มใจที่จะกินผักกั่วที่หมูกิน เพราะไม่มีใครให้อะไรเขากิน

¹⁷แต่เมื่อบุตรน้อยสำนึกตัว เขาจึงพูดว่า 'ลูกจ้างของพ่อไม่ว่าจะมีมากสักแค่ไหน ยังมีอาหารกินเหลือเฟือ แต่ข้าต้องมาอดอาหารตายที่นี่หรือ¹⁸ ข้าจะออกจากที่นี่ไปหาพ่อของข้าและพูดกับพ่อว่า "พ่อ ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย"¹⁹ ลูกไม่สมควรที่จะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป ขอโปรดให้ลูกอยู่ในฐานะของลูกจ้างคนหนึ่งของคุณพ่อด้วยเถิด'"

²⁰ดังนั้นบุตรชายคนเล็กจึงออกเดินทางมาหาบิดาของเขา ขณะที่เขาอยู่แต่ไกล บิดาของเขามองเห็นเขา และมีใจสงสาร แล้วบิดาจึงวิ่งออกไปกอดเขาและจูบเขา²¹ บุตรชายพูดกับเขาว่า 'พ่อครับ ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย ลูกไม่สมควรที่จะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป'

²²บิดาพูดกับคนรับใช้ของเขาว่า 'จงรีบนำเอาเสื้อคลุมอย่างดีมาใส่ให้เขา และเอาแหวนมาสวมใส่นิ้วมือของเขา และเอารองเท้ามาสวมเท้าของเขา²³ แล้วจงเอาลูกวัวที่อ้วนพีมาฆ่าให้เรามาจัดงานเลี้ยงฉลองกัน²⁴ เพราะลูกชายของเราได้ตายไปแล้ว แต่ตอนนี้กลับเป็นขึ้นมามีอีกครั้ง เขาได้หลงหายไปและตอนนี้ได้พบแล้ว แล้วพวกเขาจึงเริ่มดื่มเฉลิมฉลอง

²⁵ส่วนบุตรชายคนโตของเขาได้ออกไปยังทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้จะถึงบ้านแล้วเขาได้ยินเสียงดนตรีและการเต้นรำ²⁶ เขาเรียกคนรับใช้คนหนึ่งมาถามว่า 'นี่มันอะไร?' คนรับใช้พูดกับเขาว่า 'น้องชายของท่านกลับมาบ้าน และบิดาของท่านได้ฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพี เพราะเขากลับมาด้วยความปลอดภัย'

²⁸บุตรชายคนโตก็โกรธ และไม่ยอมเข้าไปข้างใน และบิดาของเขาก็ออกมาขอร้องเขา²⁹ แต่บุตรชายคนโตพูดกับบิดาของเขาว่า 'ดูสิ หลายปีมานี้ลูกได้ปรนนิบัติรับใช้พ่อ และลูกไม่เคยทำผิดกฎของพ่อ แต่พ่อก็ไม่เคยให้ลูกแพะสักตัวหนึ่งเพื่อที่ลูกจะได้ฉลองร่วมกับเพื่อนๆ ของลูกเลย³⁰ แต่เมื่อบุตรชายของพ่อมา คนที่พาลูกสมบัติของพ่อโดยการคบกับพวกหญิงโสเภณี ท่านก็ฆ่าลูกวัวอ้วนพีให้แก่เขา'

³¹บิดาได้พูดกับเขาว่า 'ลูกเอ๋ยเจ้าอยู่กับพ่อมาตลอด และทุกสิ่งที่เป็นของพ่อก็เป็นของเจ้าอยู่แล้ว³² แต่เป็นเรื่องที่พวกเราสมควรจะชื่นชมยินดีและรื่นเริง เพราะวาน้องชายคนหนึ่งของเจ้าได้ตายไปแล้ว แต่เดี๋ยวนี้กลับเป็นขึ้นมามี และเขาได้หลงหายไปแล้ว แต่เดี๋ยวนี้ได้พบกันอีก'"

Chapter 16

¹พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกด้วยว่า "มีเศรษฐีที่มีพ่อบ้านคนหนึ่ง และมีคนมาฟ้องเขาว่า พ่อบ้านนี้ได้พาลูกสมบัติของเขาเสียแล้ว² ดังนั้นเศรษฐีจึงเรียกเขามาและถามเขาว่า 'เรื่องที่เราได้ยินมาเกี่ยวกับเจ้านั้นหมายความว่าอย่างไร? จงเอาบัญชีพ่อบ้านของเจ้ามา เพราะเจ้าไม่ได้เป็นพ่อบ้านอีกต่อไป'

³พ่อบ้านนั้นจึงคิดในใจว่า 'ข้าควรทำอย่างไรดี เพราะนายจะถอดข้าออกจากงานในหน้าที่พ่อบ้านแล้ว? จะยุติกันก็ไม่มีแรง และจะขอกานก็อาเย⁴ ข้ารู้แล้วว่าข้าจะทำอะไรดี เพื่อว่าเมื่อข้าถูกถอดจากหน้าที่พ่อบ้านแล้ว ผู้คนก็จะต้อนรับข้าเข้าไปในบ้านของพวกเขา'

⁵ต่อมาพ่อบ้านนั้นเรียกลูกหนี้แต่ละคนของนายของเขามา เขากลามคนแรกว่า 'ท่านเป็นหนี้นายข้าพเจ้าเท่าไร?'⁶ เขาตอบว่า 'เป็นหนี้ข้ามันมกจะหกจำนวนหนึ่ง

ร้อยถึง' และเขามองกับลูกหนึ่งคนนั้นว่า 'เอาบิลมา นั่งลงเร็วเข้า แล้วแกเป็นห้าสิบถึง'⁷ จากนั้นพ่อบ้านก็พูดกับอีกคนว่า 'แล้วท่านเป็นหน้อยเท่าไร?' เขาตอบว่า 'เป็นหน้อยห้าสิบจำนวนหนึ่งร้อยกระสอบ' เขามองกับลูกหนึ่งคนนั้นว่า 'เอาบิลมา แล้วแกเป็นแปดสิบกระสอบ'

⁸แล้วเศรฐฐีก็ชมพ่อบ้านธรรมดาเพราะเขาได้กระทำอย่างฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ก็ฉลาดในการจัดการกับพวกเขาเองมากกว่าลูกของความสว่าง⁹เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงทำตัวให้มีเพื่อนๆ ด้วยทรัพย์สมบัติธรรมดา เพื่อที่ว่าเมื่อสูญเสียมันไปแล้ว เขาก็หลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิรันดร์

¹⁰คนที่สตัยซื้อในสิ่งเล็กน้อยที่สุดก็สตัยซื้อในสิ่งใหญ่ด้วย และคนที่สตัยในสิ่งเล็กน้อยที่สุด ก็สตัยในสิ่งใหญ่ด้วย¹¹ ถ้าท่านทั้งหลายไม่สตัยซื้อในทรัพย์สมบัติธรรมดา ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแก่ให้แก่ท่านเล่า?¹² ถ้าท่านทั้งหลายมิได้สตัยซื้อในของของคนอื่น ใครจะมอบเงินที่เป็นของท่านเองให้แก่ท่าน?

¹³ไม่มีคนใช้คนใดปรนนิบัตินายสองคนได้ เพราะเขาจะเกลียดนายคนหนึ่งและรักนายอีกคน หรือเขาจะทุ่มเทต่อนายคนหนึ่งและเหยียดหยามนายอีกคน ท่านไม่สามารถปรนนิบัติพระเจ้าและทรัพย์สมบัติไปพร้อมกันได้"

¹⁴ขณะนั้นฝ่ายพวกฟาริสีซึ่งเป็นคนเห็นแก่เงินได้ยื่นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พวกเขาทั้งหลายเยาะเย้ยพระองค์¹⁵พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านทำตัวให้ดูดีในสายตามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงพิพากษาใจของพวกท่าน ด้วยว่าซึ่งเป็นที่ยกย่องท่ามกลางมนุษย์กลับเป็นที่น่ารังเกียจในสายพระเนตรของพระเจ้า

¹⁶ธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวจนะ มีผลใช้จนกระทั่งยอห์นได้มา นับตั้งแต่นั้นมาข่าวประเสริฐแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้าก็ได้ถูกประกาศออกไป และทุกคนก็พยายามบากบั่นที่จะเข้าไปในทางนั้น¹⁷ แต่การที่จะให้สวรรค์และโลกสลายไปก็ง่ายกว่าที่จะให้สักขีใดขัดแย้งหนึ่งของหนังสือธรรมบัญญัติเป็นโมฆะ แต่ฟ้าและดินจะจละกลับไปถึงง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักขีใดจะใช้การไม่ได้

¹⁸ทุกคนที่หย่ากับภรรยาของเขาและแต่งงานกับคนอื่นก็ผิดประเวณี และผู้ที่แต่งงานกับผู้ที่หย่าจากสามีก็ผิดประเวณี

¹⁹ขณะนั้นมีเศรฐฐีคนหนึ่งสวมชุดสีม่วงและผ้าลินินเนื้อดี ใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานกับทรัพย์สมบัติมหาศาลของเขาทุกวัน²⁰ มีขอกานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั่วทั้งตัว ได้มานอนอยู่ที่ประตูบ้านของเศรฐฐี²¹ และอยากกินอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรฐฐี แม้แต่สุนัขก็มาเลียแผลของเขา

²²อยู่มาขอกานนั้นก็ตาย และเหล่าทูตสวรรค์นำเขาไปอยู่ข้างอับราฮัม ฝ่ายเศรฐฐีก็ตายเช่นกัน และถูกฝังไว้²³ และเมื่ออยู่ในนรก ซึ่งทุกข์ทรมานมาก เศรฐฐีแหงนมองเห็นอับราฮัมอยู่ไกลๆ มีลาซารัสเคียงข้าง

²⁴ดังนั้นเขาจึงร้องว่า 'ท่านบิดาอับราฮัม ขอโปรดเมตตาข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมา เพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นข้าพเจ้าให้เย็น เพราะข้าพเจ้าเจ็บปวดสาหัสอยู่ในเปลวไฟนี้'

²⁵แต่อับราฮัมตอบว่า 'ลูกเอ๋ย จำได้ไหมว่าตลอดชีวิตของเจ้า เจ้าได้รับสิ่งดีทั้งสิ้นแต่ลาซารัสอยู่ในสภาพเลวร้ายสิ้น มาบัดนี้เจ้าได้รับการปลอบประโลมอยู่ที่นี่ และเจ้าอยู่ในความทรมานแสนสาหัส'²⁶ นอกเหนือจากทั้งหมดนี้ยังมีภูเขใหญ่ขวางอยู่ ใครอยากจะข้ามจากที่นี่ไปหาเจ้าก็ไม่ได้ หรือจะข้ามจากที่โน่นมาหาเราก็คงไม่ได้'

²⁷เศรฐฐีนั้นพูดว่า 'ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ท่านบิดาอับราฮัม ขอท่านช่วยส่งเขาไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า'²⁸ เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสได้เตือนพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะได้ไม่ต้องมาที่ทรมานนี้ด้วย'

²⁹แต่อับราฮัมกล่าวว่า 'พวกเขาไม่เชื่อและบรรดาผู้เผยพระวจนะแล้ว ให้พวกเขาฟังท่านเหล่านั้นเถิด'³⁰ เศรฐฐีนั้นจึงว่า 'ไม่ได้ ท่านบิดาอับราฮัม แต่หากมีใครเป็นขึ้นจากตายไปหาพวกเขา แล้วพวกเขาจะกลับใจ'³¹ แต่อับราฮัมตอบเขาว่า 'หากพวกเขาไม่ฟังโมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะแล้ว ต่อให้มีใครบางคนเป็นขึ้นจากตาย ก็ไม่สามารถที่จะทำให้พวกเขาเชื่อได้'"

Chapter 17

¹พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "แน่ทีเดียวที่จะมีสิ่งต่างๆ ที่เป็นสาเหตุให้พวกเราทำบาป แต่วิถีแก่คนนั้นที่เป็นต้นเหตุ²ถ้าเอาหินไม่แพงผูกคอเขาและถ่วงที่ทะเลก็ดีกว่าที่จะให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด

³จงระวังตัวเองให้ดี ถ้าหากพี่น้องของพวกท่านทำบาป จงตักเตือนเขา และถ้าเขากลับใจ จงให้อภัยเขา⁴ถ้าหากเขาทำบาปต่อพวกท่านเจ็ดครั้งในหนึ่งวัน แล้วเขากลับมาหาพวกท่านทั้งเจ็ดครั้งโดยกล่าวว่า 'ข้าพเจ้ากลับใจ' พวกท่านต้องให้อภัยแก่เขา"

⁵พวกอัครทูตทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ขอเพิ่มความเชื่อให้กับพวกเราเถิด"⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่ากับเมล็ดมัสตาร์ดหนึ่งเมล็ด พวกท่านก็จะพูดกับดินเหมือนนี้ว่า 'จงถอนรากและไปปักลงในทะเล' แล้วมันก็จะเชื่อฟังพวกท่าน

⁷แต่ในพวกท่านมีคนใดที่มีคนรับใช้ไถนาหรือเลี้ยงแกะ แล้วจะพูดกับเขาเมื่อเขากลับมาจากทุ่งนาว่า 'มาเร็วเข้า และนั่งลงกินอาหารด้วยกัน'?⁸ ผู้เป็นเจ้านายจะไม่พูดกับเขาว่า 'จงเตรียมอาหารให้เรากิน และจงคาดเอวของเจ้า และรับใช้เราจนกว่าเราจะกินและดื่มเสร็จ แล้วเจ้าจึงค่อยกินและดื่มหรือ'?"

⁹เขาไม่ขอบคุณคนรับใช้เพราะคนรับใช้ทำสิ่งต่างๆ ตามคำสั่งของเขาใช่ไหม?¹⁰ พวกท่านก็เช่นเดียวกัน เมื่อพวกท่านได้ทำทุกสิ่งตามคำสั่งที่พวกท่านได้รับแล้ว ก็สมควรพูดว่า 'พวกเราเป็นคนรับใช้ที่ไม่คู่ควร เพราะพวกเราเพียงแต่ทำสิ่งที่พวกเราสมควรทำอยู่แล้ว'"

¹¹เมื่อพระองค์เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์เสด็จผ่านเขตชายแดนของแคว้นสะมาเรียและแคว้นกาลิลี¹² ขณะที่พระองค์เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ที่นั่นพระองค์ได้พบชายสิบคนที่ป่วยเป็นโรคเรื้อน พวกเขายืนอยู่ห่างจากพระองค์¹³ และพวกเขาเปล่งเสียงของพวกเขาร้องว่า "พระเยซู พระอาจารย์ ขอโปรดเมตตาพวกเราเถิด"

¹⁴เมื่อพระองค์มองเห็นพวกเขา พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "จงไปและสำแดงตัวของพวกท่านแก่พวกปุโรหิต" ในขณะที่พวกเขาไปนั้นพวกเขาปรึกษากันว่า "โรคเรื้อน"¹⁵ เมื่อหนึ่งคนในพวกเขามองเห็นว่าเขาได้รับการรักษาให้หายแล้ว เขาก็ย่นกลับมาและร้องเสียงดังถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า¹⁶ เขาก็กราบลงที่พระบาทของพระเยซูและขอบพระคุณพระองค์ เขาเป็นชาวสะมาเรีย

¹⁷พระเยซูตรัสตอบว่า "ทั้งสิบคนก็ได้รับการรักษาให้หายไม่ใช่หรือ? แล้วอีกเก้าคนไปไหนเล่า?"¹⁸ ไม่มีคนอื่นที่กลับมาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า เว้นแต่คนต่างชาติคนนี้หรืออย่างไร?"¹⁹ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า "จงลุกขึ้นและไปเถิด ความเชื่อของท่านได้รักษาท่านแล้ว"

²⁰พวกฟาริสีถามพระเยซูว่าเมื่อไหร่ที่ราชอาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึง พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ราชอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้มาอย่างที่ท่านสังเกตได้"²¹ หรือสิ่งที่ใครจะพูดว่า 'ดูที่นั่นสิ' หรือ 'ดูที่นั่นสิ' เพราะราชอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในพวกท่าน"

²²พระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า "วันเหล่านั้นจะมาถึงเมื่อพวกท่านปรารถนาที่จะเห็นหนึ่งในบรรดาวันของบุตรมนุษย์ แต่พวกท่านจะไม่ได้เห็น"²³ แล้วพวกเขาจะพูดกับพวกท่านว่า 'ดูที่นั่น ดูที่นี่' แต่จงอย่าไปดู หรือวิ่งตามหลังพวกเขาไป"²⁴ ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์

²⁵แต่ก่อนอื่นพระองค์จะต้องทนทุกข์หลายประการและถูกคนยุคนีปฎิเสธ²⁶ ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย" พวกเขากิน พวกเขาดื่ม พวกเขาแต่งงาน และพวกเขาถูกมอมในการสมรส จนกระทั่งถึงวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ และน้ำก็ได้ท่วมจนทำลายพวกเขาทุกคน

²⁸อย่างเดียวกันกับสมัยของโลกที่พวกเขากิน ดื่ม ซื้อขาย เพาะปลูก และก่อสร้าง²⁹ แต่เมื่อถึงวันที่โลกออกจากเมืองโสโดม มีลูกไฟและกำมะถันตกลงมาจากฟ้า และพวกเขาก็ถูกทำลายจนหมดสิ้น

³⁰หลังจากที่สิ่งเดียวกันนี้เกิดขึ้นแล้วก็จะถึงวันที่บุตรมนุษย์ถูกทำให้ปรากฏ³¹ ในวันนั้นผู้ที่อยู่บนดาดฟ้า อย่าลงมาเก็บข้าวของที่อยู่ในบ้าน และคนที่อยู่ในทุ่งนาไม่ควรกลับมาเอาสิ่งใด

³²จงจดจำสิ่งที่เกิดขึ้นกับภรรยาของโลกให้ดี³³ ใครก็ตามแสวงหาที่จะได้มาซึ่งชีวิตของเขา ก็จะสูญเสียชีวิต แต่ใครก็ตามที่สูญเสียชีวิตก็จะรักษาชีวิตให้รอดได้

³⁴เราบอกพวกท่านว่า ในคืนนั้นจะมีคนสองคนนอนอยู่ในเตียงเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกจับไปและอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้³⁵ จะมีผู้หญิงสองคนที่กำลังไม่แบ่งด้วยกัน คนหนึ่งจะถูกจับไปและอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้³⁶ มีสองคนอยู่ในทุ่งนา คนหนึ่งจะถูกจับไปและอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้

³⁷พวกเขาถูกลาภพระองค์ว่า "สิ่งนี้จะเกิดขึ้นที่ไหนหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้า?" และพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่ไหนก็จะมีฝูงนกแร้งมารุมล้อมกันอยู่ที่นี่"

Chapter 18

¹แล้วพระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งแก่พวกเขาเกี่ยวกับการที่พวกเขาควรอธิษฐานอยู่เสมอและไม่อ่อนระอาใจ² ตรัสว่า "ในเมืองหนึ่ง มีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าและไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด

³ในเมืองนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่ง และเธอมาขอร้องเขาบ่อยๆ ว่า 'ขอช่วยให้ข้าพเจ้าได้รับความยุติธรรมต่อฝ่ายตรงข้ามของข้าพเจ้าด้วยเถิด'⁴ เขาปฏิเสธที่จะช่วยเธออยู่เป็นเวลานาน แต่หลังจากนั้นสักระยะหนึ่งเขาก็คิดว่า 'แม้เราไม่ยำเกรงพระเจ้าหรือเห็นแก่หน้าผู้ใด⁵ แต่เพราะหญิงม่ายคนนี้มีทวนใจเรา เราจะช่วยเธอให้ได้รับความยุติธรรม เพื่อว่าเธอจะได้ไม่ต้องมารบกวนเราอยู่เรื่อยๆ"

⁶แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "จงฟังสิ่งที่ผู้พิพากษารธรรมพูด⁷ แล้วพระเจ้าจะไม่ทรงนำความยุติธรรมมายังคนที่พระองค์เลือกสรรไว้คือผู้ที่ร้องเรียกพระองค์ทั้งวันทั้งคืนหรือ? พระองค์จะยืดเวลาในเรื่องพวกเขาหรือ?" เราบอกท่านทั้งหลายว่าพระองค์จะนำความยุติธรรมมาสู่พวกเขาอย่างรวดเร็ว แม้กระนั้น เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา พระองค์จะพบความเชื่อบนโลกนี้หรือ?"

⁹แล้วพระองค์ตรัสคำอุปมานี้แก่บางคนทีหลังคิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมและดูถูกคนอื่นว่า¹⁰ "มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นฟาริสี อีกคนเป็นคนเก็บภาษี

¹¹ฟาริสีขึ้นอธิษฐานในเรื่องเกี่ยวกับตัวเองว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบคุณพระองค์ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นที่เป็นโจร เป็นคนอธรรม เป็นคนล่องประเวณี หรือเป็นเหมือนคนเก็บภาษี'¹² ข้าพระองค์ก็อดอาหารสองครั้งทุกสัปดาห์ ข้าพระองค์ถวายสิบลดจากทั้งหมดที่ข้าพระองค์ได้รับ'

¹³แต่คนเก็บภาษีที่กำลังยืนอยู่ห่างออกไป ไม่กล้าแม้แต่จะมองขึ้นบนฟ้า แต่ทูลขอของตนกล่าวว่า 'ข้าแต่พระเจ้า โปรดเมตตาข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปด้วยเถิด'¹⁴เรอบอกพวกท่านว่า เมื่อชายคนนั้นกลับไปยังบ้านของเขาก็ถือว่าเขาเป็นคนชอบธรรมมากกว่าคนอื่น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวเองขึ้นก็จะถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงก็จะได้รับการยกขึ้น"

¹⁵แล้วประชาชนก็อุ้มการยกของพวกเขามาให้พระองค์และต้องการยกเหล่านั้น แต่เมื่อพวกเขาเห็น พวกเขา ก็พากันห้ามประชาชน¹⁶ แต่พระเยซูทรงเรียกพวกเขาให้มาหาพระองค์และตรัสว่า "จงปล่อยให้พวกเด็กเล็กๆ มาหาเราเถิด และอย่าห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าราชอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของเด็กเหล่านี้"¹⁷เรอบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดไม่รับราชอาณาจักรของพระเจ้าเช่นเดียวกับเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าไปในราชอาณาจักรนั้นไม่ได้อย่างแน่นอน"

¹⁸มีขุนนางคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าต้องทำสิ่งใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์"¹⁹พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม? ไม่มีใครประเสริฐ นอกจากพระเจ้าเท่านั้น"²⁰ท่านรู้จักพระบัญญัติที่บอกว่า อย่าล่วงประเวณี อย่าฆ่าคน อย่าลักขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดาและมารดาของท่าน"²¹ขุนนางคนนั้นทูลว่า "บัญญัติทั้งหมดนี้ ข้าพเจ้าเชื่อฟังมาตั้งแต่สมัยข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก"

²²เมื่อพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์ก็ตรัสแก่เขาว่า "ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง ท่านต้องไปขายทั้งหมดที่ท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้แก่คนยากจน แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และจงตามเรามา"²³แต่เมื่อขุนนางได้ยินสิ่งเหล่านี้ เขาก็เป็นทุกข์อย่างมาก เพราะว่าเขาร่ำรวยมาก

²⁴แล้วพระเยซูทรงเห็นเขาเป็นทุกข์นัก จึงตรัสว่า "เป็นการยากแก่ไหนที่คนร่ำรวยจะเข้าไปในราชอาณาจักรของพระเจ้า"²⁵เพราะอุจลอุดรเข็มนั้นยิ่งง่ายกว่าคนร่ำรวยที่จะเข้าไปในราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²⁶บรรดาคคนที่ได้ยินต่างก็พูดว่า "แล้วใครจะรอดได้?"²⁷พระเยซูทรงตอบว่า "สิ่งที่เป็นไปได้สำหรับมนุษย์นั้น แต่เป็นไปได้สำหรับพระเจ้า"

²⁸เปโตรทูลว่า "พวกเราได้ทิ้งทุกสิ่งที่เป็นของเราเองและได้ติดตามพระองค์"²⁹แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เรอบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ผู้ใดที่ทิ้งบ้าน หรือภรรยา หรือพี่น้อง หรือบิดามารดา หรือบุตร เพื่อเห็นแก่ราชอาณาจักรของพระเจ้า³⁰ ก็จะเป็นผู้ที่มิได้รับมากขึ้นในโลกนี้ และจะได้ชีวิตนิรันดร์ในโลกหน้า"

³¹หลังจากที่พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนเข้ามา พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "ดูเถิด พวกเรากำลังจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และทุกสิ่งที่ได้เขียนไว้โดยพวกผู้เผยพระวจนะในเรื่องบุตรมนุษย์ก็จะสำเร็จลง"³² เพราะว่าพระองค์จะถูกมอบให้แก่คนต่างชาติ และจะถูกเยาะเย้ย และจะถูกทำให้อับอาย และถูกถ่มน้ำลายรด"³³ หลังจากเขียนตีพระองค์แล้ว พวกเขาจะประหารพระองค์ และในวันที่สามพระองค์ก็จะเป็นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง"

³⁴พวกเขาไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้เลย และถ้อยคำนี้ถูกปิดซ่อนไว้จากพวกเขา และพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัส

³⁵เมื่อพระเยซูมาถึงเมืองเยรีโค มีชายตาบอดคนหนึ่งกำลังนั่งขอทานอยู่ริมถนน³⁶ เมื่อได้ยินเสียงฝูงชนกำลังเดินผ่านไป เขาก็ถามว่าเกิดอะไรขึ้น³⁷ พวกเขาบอกชายตาบอดนั้นว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธกำลังเสด็จผ่านมา

³⁸ดังนั้นชายตาบอดก็ร้องออกมาว่า "พระเยซู บุตรดาวิด โปรดเมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด"³⁹ ผู้คนที่เดินอยู่ข้างหน้าก็ห้ามปรามชายตาบอด บอกให้เขาเงียบ แต่เขาสลับร้องดังกว่าเดิมว่า "บุตรดาวิด โปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด"

⁴⁰พระเยซูทรงหยุดนิ่งและตรัสสั่งให้ชายคนนั้นเข้ามาหาพระองค์ เมื่อชายตาบอดเข้ามาใกล้ พระเยซูตรัสถามเขา⁴¹ "ท่านอยากให้เรทำอะไรแก่ท่าน?" เขาทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์อยากมองเห็น"

⁴²พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "จงมองเห็นเถิด ความเชื่อของท่านทำให้ท่านหาย"⁴³ ทันใดนั้นเขาก็มองเห็น และตามพระองค์ไป ถวายเกียรติพระเจ้า เมื่อประชาชนทั้งหมดได้เห็นสิ่งนี้ก็พากันสรรเสริญพระเจ้า

Chapter 19

¹ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป²ดูเถิด มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นชื่อว่าศักเคียส เขาเป็นหัวหน้าคนเก็บภาษีและเป็นคนร่ำรวย

³เขาพยายามจะเห็นว่าพระเยซูเป็นใคร แต่ดูไม่เห็นเพราะฝูงชน เนื่องจากว่าเขาตัวเตี้ย⁴ ดังนั้นเขาจึงวิ่งนำหน้าประชาชนไปและปีนขึ้นบนต้นมะเดื่อเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะพระเยซูกำลังจะเสด็จผ่านทางนั้น

⁵เมื่อพระเยซูมาถึงสถานที่นั้น พระองค์ก็เงยหน้าขึ้นและตรัสกับเขาว่า "ศักเคียสเอ๋ย จงรับลงมาเถิด เพราะวันนี้เราต้องพักอยู่ที่บ้านของท่าน"⁶ ดังนั้น เขาจึงรีบปูลงมาและต้อนรับพระองค์อย่างเบิกบานใจ⁷ เมื่อคนทั้งหลายเห็นดังนี้ พวกเขาทั้งหมดก็ปลื้มกันว่า "พระองค์ไปเป็นแขกของชายคนนั้นซึ่งคนบาป"

⁸ ศักดิ์ยศลุกขึ้นยืนและทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะมอบทรัพย์สินครึ่งหนึ่งของข้าพเจ้าให้กับคนยากไร้ และถ้าหากข้าพเจ้าได้โภชนาการของผู้อื่น ข้าพเจ้าก็จะคืนให้สัปดาห์"⁹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "วันนี้ ความรอดก็มาถึงบ้านหลังนี้แล้ว เพราะเขาก็คือบุตรของอับราฮัมอีกคนหนึ่งด้วย"¹⁰ เพราะบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด"

¹¹ ขณะที่พวกเขาได้ยินเรื่องเหล่านี้ พระองค์กำลังตรัสต่อไปอีกเป็นคำอุปมา เพราะพระองค์อยู่ใกล้กับกรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขาคิดว่าราชอาณาจักรของพระเจ้ากำลังจะมาปรากฏในทันที¹² พระองค์ตรัสว่า "มีขุนนางองค์หนึ่งกำลังจะเดินทางไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา

¹³ ท่านจึงเรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า 'จงเอาไปค้าขายจนเราจะกลับมา'¹⁴ แต่ชาวเมืองซึ่งท่านผู้นั้น จึงใช้ขณะทูตตามไป ทูลท่านว่า 'เราไม่ต้องการให้ผู้รับใช้ครอบครองเรา'¹⁵ เมื่อท่านได้รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้ท่านมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรมาเท่าไร

¹⁶ คนแรกมาบอกนายว่า 'ท่านเจ้านาย เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา'¹⁷ ท่านขุนนางจึงพูดกับเขาว่า 'ดีมาก ผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าซื่อสัตย์ในสิ่งที่เล็กน้อย เจ้าจะมีอำนาจที่จะปกครองสิบเมือง'

¹⁸ คนที่สองเข้ามาแล้วพูดว่า 'เงินมินาของท่านเจ้านายได้กำไรห้ามินา'¹⁹ ท่านขุนนางจึงพูดกับเขาว่า 'เจ้าจงดูแลเมืองห้าเมืองเถิด'

²⁰ อีกคนหนึ่งเข้ามาแล้วพูดว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า นี่คือเงินมินาของท่านที่ข้าพเจ้าเก็บใส่ไว้ในผ้าอย่างปลอดภัย'²¹ เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน เนื่องจากท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลที่ท่านไม่ได้ลงแรง และเกี่ยวข้องกับท่านไม่ได้หว่าน'

²² ขุนนางนั้นจึงพูดกับเขาว่า 'เราจะตัดสินเจ้าตามคำพูดของเจ้าเอง เจ้าทาสชั่วช้า เจ้ารู้ว่าเราเป็นผู้ที่เข้มงวด เก็บเอาผลที่เราไม่ได้ลงแรง และเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เราไม่ได้หว่าน'²³ แล้วทำไมเจ้าไม่เก็บเงินไว้ในธนาคาร เมื่อเรากลับมาเราก็จะได้เงินพร้อมดอกเบี้ยด้วย?'

²⁴ ขุนนางนั้นจึงพูดกับคนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ว่า 'จงนำเงินมินาจากเขาและให้กับคนที่มิมีสิบมินา'²⁵ พวกเขาพูดกับท่านว่า 'ท่านเจ้านาย ชายคนนั้นมีสิบมินาแล้ว'

²⁶ 'เราบอกกับพวกท่านว่า คนที่มีมากก็จะได้รับมากขึ้นอีก แต่สำหรับคนที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่เขามิมีนั้นก็จะถูกเอาไป'²⁷ แต่บรรดาศัตรูของเรา ผู้ที่ไม่ยอมให้เราปกครองพวกมัน จงนำตัวพวกมันมาที่นี่แล้วฆ่าพวกมันเสียต่อหน้าเรา'

²⁸ เมื่อพระองค์ตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็เดินนำหน้า ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

²⁹ เมื่อพระองค์ได้มาถึงหมู่บ้านเบธฟายีและเบธานีบนภูเขาที่เรียกว่าภูเขามะกอกเทศ พระองค์ส่งสาวกไปสองคน³⁰ ตรัสว่า "จงไปยังหมู่บ้านถัดไป เมื่อพวกท่านเข้าไปก็จะมีลูกลาที่ยังไม่เคยถูกขี่ จงแก้มัดแล้วพามันมาให้เรา"³¹ ถ้ามีใครถามพวกท่านว่า 'พวกท่านแก้มัดมันทำไม?' ให้ตอบว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการใช้มัน'"

³² พวกคนที่ถูกส่งไปก็พบลูกลาตามที่พระเยซูได้ตรัสกับพวกเขา³³ ขณะที่พวกเขากำลังแก้มัดลูกลาอยู่นั้น พวกเจ้าของก็ถามพวกเขาว่า "ท่านแก้มัดลูกลาทำไม?"³⁴ พวกเขาตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการใช้มัน"³⁵ พวกเขานำลูกลามาให้พระเยซู และพวกเขาวางเสื่อคลุมของพวกเขาวีบนหลังลาแล้วให้พระเยซูขึ้นขี่มัน³⁶ ขณะที่พระองค์เสด็จขึ้น พวกเขาก็พากันปูเสื่อคลุมของตนไว้บนถนน

³⁷ เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ทางลงจากภูเขามะกอกเทศ ผู้คนของเหล่าสาวกทั้งหมดต่างชื่นชมยินดีและสรรเสริญพระเจ้ากันเสียงดัง สำหรับมหกทั้งหมดที่พวกเขาได้เห็น³⁸ และพูดว่า "สรรเสริญกษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอบมีสันติสุขในสวรรค์ และพระเกียรติสิริในที่สุด"

³⁹ ฟาริสีบางคนในฝูงชนทูลพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ จงห้ามพวกสาวกของท่าน"⁴⁰ พระเยซูตอบว่า "เราบอกท่านว่า ถ้าแม้นเหล่านี้เข็ญเสียงไป ก็อันเห็นทั้งหลายก็จะเปล่งเสียงแทน"

⁴¹ เมื่อพระเยซูเสด็จมาใกล้เมือง พระองค์ร้องไห้เสียใจให้กับเมืองนี้⁴² ตรัสว่า "ถ้าเพียงแต่เจ้าได้รู้ในวันนี้ว่าอะไรจะนำสันติสุขมาสู่เจ้า แต่บัดนี้สิ่งนั้นถูกซ่อนจากสายตาของเจ้าแล้ว

⁴³ เพราะว่าเวลานั้นจะมาถึงเจ้า เมื่อพวกศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อสู้อเจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน"⁴⁴ พวกเขาจะเหวี่ยงเจ้าลงกับพื้น และลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า พวกเขาจะไม่ปล่อยให้ก้อนหินช้อนกับกันสักก้อนเลย เพราะเจ้าไม่ได้ตระหนักถึงเมื่อพระเจ้าพยายามช่วยเจ้า"

⁴⁵ พระเยซูเข้าไปในวิหารและไล่พวกที่กำลังขายของอยู่⁴⁶ ตรัสกับพวกเขาว่า "มีเขียนไว้ว่า 'วิหารของเราเป็นวิหารแห่งการอธิษฐาน' แต่พวกท่านทำให้เป็นถ้ำของพวกโจร"

⁴⁷ ดังนั้นพระเยซูกำลังสั่งสอนอยู่ที่พระวิหารทุกวัน พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ และเหล่าผู้นำของประชาชนต้องการจะฆ่าพระองค์⁴⁸ แต่พวกเขา ยังไม่สามารถหาทางทำได้ เพราะประชาชนทั้งปวงกำลังตั้งใจฟังคำสอนของพระองค์

Chapter 20

¹วันหนึ่ง ขณะที่พระเยซูกำลังสั่งสอนประชาชนในพระวิหารและเกศนาข้าวประเสริฐอยู่นั้น พวกหัวหน้านุโรหิต และธรรมาจารย์พร้อมกับพวกผู้อาวุโส มหา
 พระองค์²พวกเขาทูลพระองค์ว่า "บอกพวกเราด้วยว่าท่านกระทำการเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอะไร หรือใครเป็นผู้ให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน"

³พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "เราที่จะถามพวกท่านข้อหนึ่งด้วยเหมือนกัน และพวกท่านจงบอกเราว่า⁴บัญญัติของยอห์นมาจากสวรรค์หรือมาจาก
 มนุษย์?"

⁵พวกเขาหารือกันว่า "ถ้าพวกเขาบอกว่า 'มาจากสวรรค์' เขาก็จะถามว่า 'แล้วทำไมท่านถึงไม่เชื่อยอห์น?'⁶ แต่ถ้าพวกเขาบอกว่า 'มาจากมนุษย์' ประชาชน
 ทั้งหมดก็จะเอาหินขว้างพวกเรา เพราะพวกเขาเชื่อว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ"

⁷ดังนั้นพวกเขาจึงตอบว่าพวกเขาไม่รู้ว่ามีมาจากไหน⁸พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "เราจึงไม่บอกท่านเหมือนกันว่า เรากระทำการเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอัน
 ไດ"

⁹พระองค์ได้เล่าคำอุปมาเรื่องนี้ให้ประชาชนฟังว่า "ชายคนหนึ่งปลูกสวนองุ่นไว้ แล้วให้ชาวสวนเช่า แล้วออกเดินทางไปยังต่างประเทศเป็นเวลานาน¹⁰ เมื่อถึง
 เวลากำหนด เขาจึงส่งคนรับใช้ไปยังชาวสวน เพื่อเก็บส่วนแบ่งจากสวนองุ่นนั้น แต่ชาวสวนกลับทุบตีเขา และไล่เขากลับไปมือเปล่า

¹¹เขาจึงส่งคนรับใช้ไปอีกคนหนึ่ง พวกชาวสวนก็ทุบตีเขา กระทำต่อเขาอย่างน่าละอาย แล้วไล่เขากลับไปมือเปล่า¹² เขาก็ยังส่งคนรับใช้คนที่สามไปอีกครึ่ง
 และพวกชาวสวนทำร้ายเขา และโยนเขาออกไป

¹³ดังนั้นผู้เป็นเจ้าของสวนองุ่นจึงกล่าวว่า 'เราจะทำอย่างไรดี? เราจะส่งบุตรชายที่รักของเราไป บางทีพวกชาวสวนคงจะให้เกียรติเขาบ้าง'¹⁴ แต่เมื่อพวกชาว
 สวนเห็นบุตรนั้น พวกเขาหารือกันว่า 'นี่คือเป็นทายาท ให้พวกเราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะได้ตกเป็นของพวกเรา'

¹⁵พวกเขาโยนร่างของบุตรนั้นออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเขา แล้วผู้เป็นเจ้าของสวนองุ่น จะทำอย่างไรกับพวกเขา?¹⁶ เจ้าของสวนก็จะมาฆ่าพวกชาวสวน
 องุ่นนั้น แล้วยกสวนองุ่นให้แก่ผู้อื่นเสีย" เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้นจึงทูลว่า "ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย"

¹⁷แต่พระเยซูทรงจ้องดูพวกเขาแล้วตรัสว่า "แล้วที่เขียนไว้นั้นหมายความว่าอย่างไร 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธร้าย ได้กลับกลายเป็นศิลาบ่มเอกลแล้ว?'¹⁸ ทุกคน
 ที่ตกกับศิลานั้นจะแหลกเป็นชิ้นๆ แต่ศิลานี้ตกกับผู้ใด ผู้ใดจะแหลกละเอียด"

¹⁹ดังนั้นพวกธรรมาจารย์และพวกหัวหน้านุโรหิตจึงหาช่องทางที่จะจับพระองค์เสียในเวลานั้น เพราะพวกเขาถือว่าพระองค์คำอุปมานั้นเพื่อว่ากระทบเขา
 แต่พวกเขากลับประหลาดใจ²⁰ พวกเขาจับตามดูพระองค์อย่างใกล้ชิดโดยส่งคนสอดแนมซึ่งแสวงหาเป็นคนซื้อตรางมา หวังจะจับผิดถ้อยคำของพระเยซู แล้วจะ
 ได้นอบพระองค์ไว้ในอำนาจและการพิพากษาของผู้ว่าการ

²¹พวกเขาถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ เราทราบว่าท่านพูดและสอนอย่างถูกต้อง และไม่เห็นแก่หน้าใคร แต่ท่านสอนความจริงเรื่องทางของพระเจ้า²² การที่จะ
 จำกาศให้แก่มิชชันนารีนั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่?"

²³แต่พระเยซูทรงรู้จักนัยของพวกเขาคือ จึงตรัสกับพวกเขาว่า²⁴ "จงเอาเงินเดนาเรียนเหรียญหนึ่งมาให้เราดู รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร?" พวกเขาทูลตอบ
 ว่า "ของซีซาร์"

²⁵พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าอย่างนั้นของๆ ซีซาร์ก็จงถวายแก่ซีซาร์ และของๆ พระเจ้าก็จงถวายแด่พระเจ้า"²⁶ พวกเขาจึงจับผิดในคำสอนของพระองค์
 ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และพวกเขาก็ประหลาดใจในคำตอบของพระองค์จึงเงียบไป

²⁷เมื่อพวกเขาสะอึกบางคนมาหาพระองค์ พวกนี้คือคนที่ไม่เชื่อในเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย²⁸ พวกเขาถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ โมเสสเขียนสั่งพวก
 เราไว้ว่า ถ้าชายคนใดมีภรรยาและตายไปโดยไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับฟ้สะใภ้ที่นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อมีบุตรสืบตระกูลให้พี่ชาย

²⁹มีพี่น้องอยู่เจ็ดคน คนแรกมีภรรยาและตายโดยไม่มีบุตร³⁰ และคนที่สองก็เช่นกัน³¹ คนที่สามจึงรับเธอมาเป็นภรรยา และเป็นเช่นนี้ไปจนถึงคนที่เจ็ด ก็ยังไม่
 มีบุตรแล้วก็ตายไป³² ต่อมาภายหลังหญิงนั้นก็ตายด้วย³³ ในวันที่มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย เธอจะเป็นภรรยาของใคร? เพราะทั้งเจ็ดคนต่างก็ได้เธอเป็น
 ภรรยาของพวกเขาเหมือนกัน"

³⁴พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "คนในโลกนี้แต่งงานและถูกยกให้เป็นสามีภรรยากัน³⁵ แต่ผู้ที่สมควรมีส่วนในยุคนั้นที่ได้รับในการเป็นขึ้นมาจากตาย จะไม่แต่งงาน
 หรือยกให้เป็นสามีภรรยากัน³⁶ พวกเขาจะไม่ตายอีกเลย เพราะพวกเขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ และเป็นบุตรของพระเจ้าเนื่องจากเป็นบุตรแห่งการเป็นขึ้น
 จากตาย

³⁷แต่เรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น โมเสสก็สำแดงไว้ในเรื่องฟุ่มไม้ ท่านเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้า
 ของยาโคบ³⁸ บัดนี้พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น เพราะว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่"

³⁹พวกธรรมาจารย์บางคนทูลตอบว่า "ท่านอาจารย์ ท่านตอบได้ดี"⁴⁰ เพราะพวกเขาไม่กล้าถามคำถามอะไรพระองค์เพิ่มอีกเลย

⁴¹พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นเชื้อสายของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร?"⁴² เพราะว่าดาวิดเองกล่าวไว้ในพระธรรมสดุดีว่า พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งข้างขวามือของเรา"⁴³ จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่าน เป็นที่รองเท้าของท่าน"⁴⁴ ฉะนั้นถ้าดาวิดยังเรียก พระคริสต์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า" แล้วพระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร?"

⁴⁵ขณะประชาชนทั้งหมดกำลังฟังอยู่ พระองค์ตรัสกับบรรดาสาวกของพระองค์ว่า⁴⁶ "จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี พวกที่ซ่อนสวมเสื้อคลุมยาวเดินไปเดินมา ชอบให้คนคำนับกลางตลาด ชอบที่นั่งสำคัญในธรรมศาลาและที่มีเกียรติในงานเลี้ยง"⁴⁷ พวกเขาเยียดบ้านของหญิงม่ายและสร้างอิฐฐานเสียยืดยาว พวกคนเช่นนี้จะต้องถูกลงโทษหนักยิ่งขึ้น"

Chapter 21

¹พระเยซูขยับขึ้นและเห็นเศรษฐีคนหนึ่งกำลังนำเงินใส่ตู้เก็บเงินถวาย² พระองค์ยังทรงเห็นหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งหย่อนเหรียญทองแดงเล็กๆ สองเหรียญถวายด้วย³ แล้วพระองค์จึงตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนนี้ถวายเงินมากกว่าคนทั้งปวง⁴ เขาเหล่านั้นได้ถวายเงินส่วนที่เหลือใช้ แต่หญิงม่ายนี้ ทั้งที่ยากจน ยังเอาทั้งหมดที่เธอมีไว้เลี้ยงชีพมาถวาย"

⁵ขณะที่บางคนพูดถึงพระวิหารว่ามีการตกแต่งด้วยหินที่สวยงามและของถวายต่างๆ พระองค์จึงว่า⁶ "สิ่งเหล่านี้ที่พวกท่านเห็น จะมีสักวันหนึ่งที่จะไม่มีก้อนหินซ้อนทับกันแม้แต่ก้อนเดียว แต่จะถูกทำลายลงหมด"

⁷ดังนั้นพวกเขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์ เหตุการณ์พวกนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่? อะไรเป็นหมายสำคัญว่าใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว?"⁸ พระเยซูตรัสตอบว่า "จงระวังอย่าให้ใครหลอกพวกท่านได้ เพราะว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา บอกว่า 'เราเป็นผู้นั้น' และ 'เวลานั้นมาใกล้แล้ว' อย่าตามพวกเขาไป"⁹ เมื่อพวกท่านได้ยินเสียงเรื่องของการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มาทันที"

¹⁰แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ประชาชาติต่อประชาชาติ อาณาจักรต่ออาณาจักรจะสู้รบกัน¹¹ จะมีแผ่นดินไหวใหญ่และเกิดการกันดารอาหารในที่ต่างๆ และโรคระบาด และจะมีเหตุการณ์ที่น่ากลัวและหมายสำคัญใหญ่ๆ จากฟ้าสวรรค์

¹²แต่ก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์เหล่านั้น เขาทั้งหลายจะจับพวกท่านไว้ และจะข่มเหงพวกท่านและจะส่งมอบตัวพวกท่านไปยังธรรมศาลาและคุก และจะพาพวกท่านไปอยู่ต่อหน้าบรรดาภักดิ์และเจ้าเมืองทั้งหลาย เพราะนามของเรา¹³ สิ่งนี้จะนำไปสู่โอกาสเพื่อที่พวกท่านจะได้เป็นพยาน

¹⁴ดังนั้นอย่าให้ใจของท่านวิตกกังวลไปก่อนว่าจะแตกต่างข้อหาเหล่านั้นอย่างไร¹⁵ เพราะเราจะให้ถ้อยคำและสติปัญญานั้นแก่พวกท่าน ซึ่งพวกศัตรูของท่านทั้งหลายจะต่อต้านและคิดค้นไม่ได้

¹⁶แม้แต่บิดามารดา พี่น้อง ญาติๆ และเพื่อนๆ ก็จะมีมอบตัวพวกท่านไว้ และพวกเขาจะทำให้พวกท่านบางคนถึงแก่ความตาย¹⁷ ทุกคนจะเกลียดชังพวกท่าน เพราะนามของเรา¹⁸ แต่ผมแน่เพียงเส้นเดียวจะไม่ร่วงจากศีรษะของท่านเลย¹⁹ พวกท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความทรหดอดทนของพวกท่าน

²⁰เมื่อกันเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่าวันบั้นปลายของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว²¹ แล้วให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา และผู้ที่อยู่ในเมืองให้ออกไป และผู้ที่อยู่นอกเมืองให้เข้ามาในเมือง²² เพราะว่าวันเหล่านี้คือวันแห่งการแก้แค้น เพื่อให้ทุกสิ่งที่เขียนไว้นั้นจะสำเร็จ

²³ในวันเหล่านั้น วิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะว่าเธอจะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และพระพิโรธจะตกแก่ชนชาตินี้²⁴ พวกเขาจะล้มลงด้วยคมดาบและพวกเขาจะต้องถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยของทุกประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน

²⁵จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดิน ประชาชาติต่างๆ จะมีความทุกข์ร้อน มีความลงนสนเท่ห์เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น²⁶ จะมีผู้คนจะสลบไสลเพราะความกลัว และหวาดหวั่นเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในโลก เพราะบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน

²⁷แล้วพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆด้วยฤทธิอำนาจและด้วยพระเกียรติสิริอันยิ่งใหญ่²⁸ แต่เมื่อสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเริ่มเกิดขึ้น จงยืนขึ้นและเชิดศีรษะพวกท่านขึ้น เพราะพวกท่านใกล้จะได้รับการไถ่แล้ว"

²⁹พระเยซูตรัสกับเขาเป็นคำอุปมาว่า "จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งหมด³⁰ เมื่อพวกมันผลิใบ พวกท่านก็เห็นและรู้ด้วยตนเองว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว³¹ เช่นเดียวกัน เมื่อพวกท่านเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น พวกท่านก็รู้ว่าราชอาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว

³²เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในยุคนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าทุกสิ่งจะเกิดขึ้น³³ ฟ้าและดินจะล่องไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายเลย

³⁴แต่จงระวังตัวของพวกท่านเองให้ดี เกรงว่าใจของพวกท่านจะเต็มล้นไปด้วยการเมาเหล้า และการห้วงก้วงลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงพวกท่านโดยไม่คาดฝัน³⁵ เพราะวันนั้นจะมาถึงคนทั้งปวงที่ใช้ชีวิตอยู่บนพื้นโลก

³⁶แต่จึ่งตื่นตัวตลอดเวลา จงอธิษฐานเพื่อพวกท่านจะเข้มแข็งเพียงพอจนสามารถหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น และเพื่อจะยืนหยัดต่อพระพิชิตของบุตรมนุษย์ได้"

³⁷ดังนั้นพระองค์ทรงสั่งสอนในบริเวณพระวิหารในช่วงเวลากลางวัน และในเวลากลางคืนพระองค์เสด็จออกไปและประทับบนภูเขาเมะกอกเกศ³⁸ ประชาชนทั้งปวงมากันแต่เช้าตรู่เพื่อจะฟังพระองค์ในพระวิหาร

Chapter 22

¹ขณะที่ใกล้จะถึงเทศกาลขนมปังไม้ใส่เชื้อที่เรียกว่าปัสกาแล้ว² พวกหัวหน้านุโรหิตกับพวกธรรมจารย์ปรึกษากันว่าพวกเขาจะฆ่าพระเยซูอย่างไร เพราะพวกเขากลัวประชาชน

³แล้วเขาตามได้เข้าดลใจยูดาสิคาริโอทซึ่งเป็นคนหนึ่งเ็นสาวกสิบสองคน⁴ ยูดาไปหาพวกหัวหน้านุโรหิตและพวกนายทหารและปรึกษากับพวกเขาว่าเขาจะทรยศพระเยซูได้ด้วยวิธีใด

⁵พวกเขายินดีมาก และตกลงกันว่าจะให้เงินแก่ยูดา⁶ เขาจึงตอบตกลง และพยายามมองหาโอกาสเหมาะที่จะมอบพระองค์แก่พวกเขา ในสถานที่ห่างไกลจากฝูงชน

⁷เมื่อถึงวันเทศกาลขนมปังไม้ใส่เชื้อซึ่งจะต้องถวายลูกแกะสำหรับปัสกา⁸ ดังนั้นพระเยซูจึงส่งเปโตร และยอห์นไปและตรัสว่า "จงไปและจัดเตรียมปัสกาสำหรับพวกเรา เพื่อที่พวกเราจะได้รับประทานกัน"⁹ พวกเขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเราจัดเตรียมที่ไหน?"

¹⁰พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "จงฟัง เมื่อพวกท่านเข้าไปในเมือง จะมีชายคนหนึ่งทูลน้อมนำมาพบพวกท่าน จงตามเขาไปยังบ้านที่เขาเข้าไป¹¹ แล้วบอกกับเจ้าของบ้านว่า 'พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า' 'ห้องรับแขกที่เรารับประทานปัสกากับสาวกของเราอยู่ที่ไหน?'"

¹²เขาจะชี้ให้พวกท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว"¹³ ดังนั้นพวกเขา ก็ไปและพบทุกสิ่งตามที่พระองค์ตรัสกับพวกเขา แล้วพวกเขาก็จัดเตรียมอาหารปัสกาไว้พร้อมที่นั้น

¹⁴เมื่อถึงเวลา พระองค์ทรงนั่งลงกับพวกอัครสาวก¹⁵ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะรับประทานปัสกานี้กับพวกท่านก่อนที่จะเราจะต้องทนทุกข์"¹⁶ เพราะเราบอกพวกท่านว่า เราจะไม่รับประทานปัสกานี้อีก จนกว่าปัสกานี้สำเร็จครบถ้วนในราชอาณาจักรของพระเจ้า"

¹⁷แล้วพระเยซูทรงหยิบถ้วย และเมื่อพระองค์ทรงขอบพระคุณแล้ว พระองค์ตรัสว่า "จงรับถ้วยนี้ไปแบ่งกันดื่ม"¹⁸ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้ดื่มจากผลของเถาพุ่มนี้อีกต่อไปจนกว่าราชอาณาจักรของพระเจ้ามาถึง

¹⁹แล้วพระองค์ทรงหยิบขนมปัง และเมื่อพระองค์ทรงขอบพระคุณแล้ว พระองค์จึงทรงหักขนมปัง และตรัสว่า "นี่คือกายของเราที่ให้แก่ท่านทั้งหลาย จงทำอย่างนี้ เพื่อระลึกถึงเรา"²⁰ พระองค์ทรงหยิบถ้วยนั้นด้วยอาการอย่างเดียวกัน และตรัสว่า "ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเรา ซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย

²¹แต่ให้สนใจว่า คนที่ทรยศเราอยู่ร่วมโต๊ะกับเราด้วย²² เพราะบุตรมนุษย์จะไปตามที่เขาหนดไว้ แต่บัดนี้ผู้ที่ทรยศต่อบุตรมนุษย์ แต่บัดนี้แต่คนนั้น คือผู้ที่ได้ทรยศพระองค์"²³ พวกเขาเริ่มถามกันเอง ว่าใครในพวกเขาที่จะทำเช่นนั้น

²⁴แล้วมีการโต้เถียงกันท่ามกลางพวกเขาด้วยว่าใครที่นับว่าเป็นใหญ่ที่สุด²⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "บรรดาภคิตรีัยของคนต่างชาติเป็นเจ้านายเหนือพวกเขา และมีอำนาจเหนือพวกเขาเรียกว่าเจ้านายคุณ

²⁶แต่พวกท่านจะไม่เป็นเช่นนั้น ในพวกท่านคนที่ใหญ่ต้องเป็นเหมือนผู้เยาว์ที่สุด และให้คนที่สำคัญที่สุดเป็นเหมือนผู้ปรนนิบัติ²⁷ เพราะคนที่นั่งโต๊ะกับผู้ปรนนิบัติ ใครยิ่งใหญ่กว่ากัน? คนที่นั่งโต๊ะไม่ใช่หรือ? แต่เราอยู่ท่ามกลางพวกท่านเหมือนผู้ปรนนิบัติ

²⁸แต่พวกท่านเป็นคนที่อยู่กับเราในเวลาที่เราถูกทดลอง²⁹ เราได้มอบราชอาณาจักรให้แก่พวกท่าน อย่างที่พระบิดาของเราได้มอบราชอาณาจักรให้แก่เรา³⁰ ที่พวกท่านจะได้กินและดื่มที่โต๊ะของเราในราชอาณาจักรของเรา และพวกท่านจะนั่งบนบัลลังก์เพื่อที่จะพิพากษาชนสิบสองเผ่าของอิสราเอล

³¹ซีโมนเอ๋ย ซีโมน จงรู้ไว้ ซาตานได้ขอท่านไว้เพื่อจะฟัดร่อนท่านเหมือนฟัดข้าวสาลี³² แต่เราได้อธิษฐานเพื่อท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ล้มลง หลังจากนี้เมื่อท่านหันกลับมาแล้ว จงช่วยให้พี่น้องของท่านเข้มแข็งขึ้น"

³³เปโตรทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์พร้อมที่จะไปกับพระองค์ ไม่ว่าจะต้องติดคุกหรือตาย"³⁴ พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกท่านว่า เปโตรเอ๋ย วันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าท่านไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง"

³⁵แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เมื่อเราส่งท่านออกไปโดยไม่มียูเงิน ยาม หรือรองเท้า พวกท่านขาดสิ่งใดหรือไม่?" พวกเขาตอบพระองค์ว่า "ไม่ขาดสิ่งใด

เลย"³⁶ แล้วพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "แต่บัดนี้ คนที่มีถุงเงินก็ให้เขาติดตัวไปและยามก็ให้เขาไปเหมือนกัน คนที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของเขา ไปซื้อดาบ

³⁷ เพราะเราบอกพวกท่านว่า สิ่งที่ยืนยันไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า 'ท่านถูกนับเข้ากับคนอธรรม' เพราะว่าสิ่งที่เล็งถึงเรานั้นกำลังจะสำเร็จแล้ว"³⁸ แล้วพวกเขาทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ดูสิ ที่นี้มีดาบสองเล่ม" และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พอแล้ว"

³⁹ พระองค์เสด็จออกไปที่ภูเขามะกอกเทศตามเคย และพวกสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไป⁴⁰ เมื่อพวกเขามาถึง พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "จงอธิษฐานเพื่อที่พวกท่านจะไม่เข้าสู่การทดลอง"

⁴¹ พระองค์เสด็จออกไปห่างจากพวกเขาท่าระยะข้างก้อนหิน พระองค์ทรงคุกเข่าลงและทรงอธิษฐาน⁴² ว่า "ข้าแต่พระบิดา ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ช่วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์"

⁴³ แล้วทูตองค์หนึ่งจากฟ้าสวรรค์มาปรากฏต่อพระองค์ และช่วยให้พระองค์มีกำลังขึ้น⁴⁴ เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ก็ยังอธิษฐานอย่างจริงจังมากขึ้น และเหงื่อของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตเม็ดใหญ่ไหลหยดลงถึงดิน

⁴⁵ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการอธิษฐานของพระองค์ และพระองค์เสด็จมาหาพวกสาวก และทรงเห็นว่าพวกเขากำลังหลับอยู่ เพราะความโศกเศร้า⁴⁶ และตรัสถามพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงยังหลับอยู่? จงลุกขึ้นและอธิษฐาน เพื่อพวกท่านจะไม่เข้าสู่การทดลอง"

⁴⁷ ขณะที่พระองค์ตรัสอยู่นั้น นีแอมี ผู้งคนปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับยูดาสหนึ่งในสาวกสิบสองคนที่นำพวกเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูและจูบพระองค์⁴⁸ แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ยูดาส ท่านจะทรยศต่อบุตรมนุษย์ด้วยการจูบหรือ?"

⁴⁹ เมื่อพวกสาวกที่ห้อมล้อมพระเยซูอยู่ เห็นว่าอะไรเกิดขึ้น พวกเขาทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกข้าพระองค์เอาดาบสู้ไหม?"⁵⁰ แล้วหนึ่งในพวกเขาก็ฟันคนรับใช้ของมหาปุโรหิต และตัดหูข้างขวาของเขาขาด⁵¹ พระเยซูตรัสว่า "พอแล้ว" แล้วพระองค์ทรงแตะต้องหูของเขาและรักษาเขาให้หาย

⁵² พระเยซูตรัสกับพวกหัวหน้าปุโรหิต พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้อาวุโสที่ออกมาจับพระองค์ว่า "พวกท่านเห็นเราเป็นโจรหรือ ถึงได้ถือดาบถือตะบองออกมา?"⁵³ เมื่อเรารู้กับพวกท่านทุกวันในพระวิหาร พวกท่านไม่ยอมยื่นมือออกมาจับเรา แต่เป็นเวลาของพวกท่าน และเป็นอำนาจของความมืด"

⁵⁴ พวกเขาจึงจับพระองค์และพาเขาไปในบ้านของมหาปุโรหิต แต่เปโตรตามไปห่างๆ⁵⁵ หลังจากที่พวกเขาถือไฟที่กลางลานบ้านและนั่งอยู่ด้วยกัน เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางพวกเขา

⁵⁶ สาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ในแสงไฟจึงมองเขาและพูดว่า "ชายคนนี้อยู่กับเขาด้วย"⁵⁷ แต่เปโตรปฏิเสธว่า "หญิงเอ๋ย ข้าไม่รู้จักเขา"⁵⁸ หลังจากนั้นไม่นาน อีกคนหนึ่งก็เห็นเขาและพูดว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขา" แต่เปโตรบอกว่า "พ่อหนุ่ม ข้าไม่ได้เป็น"

⁵⁹ หลังจากนั้นประมาณหนึ่งชั่วโมง มีอีกคนยืนยันว่า "ชายคนนี้อยู่กับเขาแน่ๆ เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี"⁶⁰ แต่เปโตรบอกว่า "พ่อหนุ่ม ที่ท่านพูดนั้น ข้าไม่รู้ว่าท่านกำลังพูดอะไร" ในทันใดนั้น ในขณะที่เขาพูดอยู่ก็ก็ขึ้น

⁶¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเสวยมามองที่เปโตร และเปโตรจึงระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้ตรัสกับเขาว่า "ก่อนไก่ขันวันนี้ ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"⁶² เปโตรก็ออกไปข้างนอกและร้องไห้อย่างขมขื่น

⁶³ พวกที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยและทุบตีพระองค์⁶⁴ พวกเขาปิดตาพระองค์และถามพระองค์ว่า "ทายสิ ว่าใครตีเจ้า?"⁶⁵ พวกเขาพูดดูหมิ่นพระองค์อีกหลายอย่าง

⁶⁶ ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกผู้อาวุโสของประชาชนก็มารวมตัวกัน รวมทั้งพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมจารย์ พวกเขาพาพระองค์เข้าไปในสภา⁶⁷ และพูดว่า "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกพวกเราเถิด" แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าเราบอกพวกท่าน พวกท่านก็จะไม่เชื่อ"⁶⁸ และถ้าเราถามพวกท่าน พวกท่านก็จะไม่ตอบ

⁶⁹ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป บุตรมนุษย์จะนั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ⁷⁰ พวกเขาทุกคนจึงถามว่า "แล้วท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ?" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านก็บอกแล้วว่าเราเป็น"⁷¹ พวกเขาบอกว่า "ทำไมพวกเราต้องการพยานอะไรอีกเล่า? พวกเราก็ค้นพบตัวเราเองจากปากของเขาเองแล้ว"

Chapter 23

¹ พวกเขาจึงลุกขึ้นพร้อมกันและพาพระองค์ไปหาปีลาต พวกเขาทูลหาพระองค์ว่า "พวกเราพบว่าชายคนนี้ได้ทำให้ชนชาติของเราให้หลงผิด ด้วยการห้ามส่งส่วยแก่ซีซาร์และกล่าวว่าตัวเขาเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง"

³ ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของคนยิวหรือ?" พระเยซูตอบเขาว่า "ก็ท่านพูดเองแล้ว"⁴ ปีลาตจึงพูดกับพวกหัวหน้าปุโรหิตและกับฝูงชนนั้นว่า

"เราไม่พบความผิดของชายคนนี้เลย"⁵ แต่พวกเขาถั่วยืนยันว่า "ชายผู้นี้ยุ่งประชาชนให้วุ่นวาย และสั่งสอนทั่วตลอดแคว้นยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่"

⁶ ดังนั้นเมื่อปีลาตได้ยินเรื่องนี้ ท่านจึงถามว่า ชายคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ⁷ เมื่อปีลาตทราบว่าพระองค์อยู่ภายใต้การปกครองของเฮโรด เขาจึงส่งพระเยซูไปหาเฮโรด ผู้ซึ่งพักอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น

⁸ เมื่อเฮโรดเห็นพระเยซู เขาก็มีความยินดีเป็นอย่างมาก เพราะว่าเขายากพบพระองค์มานานแล้ว เฮโรดได้ยินเรื่องพระองค์และเขาหวังที่จะเห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์ เฮโรดซักถามพระเยซูหลายข้อ แต่พระเยซูไม่ทรงตอบอะไรเลย¹⁰ พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ก็ขึ้นยืนและกล่าวหาพระองค์อย่างรุนแรง

¹¹ เฮโรดกับพวกทหารของเขาที่ถูกพระเยซูและพวกเขาถั่วเยาะเย้ยพระองค์ และแล้วพวกเขาเอาเสื้อผ้าที่สวยงามมาสวมให้พระองค์แล้วส่งพระองค์กลับไปที่ปีลาต¹² ในวันนั้นเฮโรดกับปีลาตกลายเป็นมิตรกัน ทั้งที่ก่อนหน้านี้พวกเขาเป็นศัตรูกัน

¹³ แล้วปีลาตจึงเรียกพวกหัวหน้าปุโรหิต พวกผู้นำ และประชาชนมาพร้อมหน้ากัน¹⁴ และปีลาตกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านพาคณีนี้อามาหาเราเหมือนกับว่าชายคนนี้ได้นำประชาชนให้ทำสิ่งที่ชั่วช้า และดูเถิด เราได้ถามเขาต่อหน้าพวกท่าน ก็ไม่พบว่าชายคนนี้มี ความผิดตามที่พวกท่านกล่าวหาเขา"

¹⁵ เฮโรดก็ไม่เห็นว่ามีความผิดเพราะเขาส่งตัวชายคนนั้นกลับมาหาเราอีก และดูเถิด เขาไม่ได้ทำผิดอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย¹⁶ เราจะลงโทษเขาและปล่อยเขาไป"¹⁷

¹⁸ แต่พวกเขาเหล่านั้นร้องขึ้นพร้อมกันว่า "ถ้าจัดคนนี้เสีย และปล่อยบารับบัสให้เรา"¹⁹ บารับบัสนั้นติดคุกอยู่เพราะก่อการจลาจลในเมืองและฆ่าคน

²⁰ ปีลาตนั้นยังต้องการที่ปล่อยพระเยซูไป จึงพูดกับพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง²¹ แต่พวกเขาถั่วร้องตะโกนว่า "ตรึงเขาที่กางเขน ตรึงเขาที่กางเขน"²² ปีลาตจึงถามพวกเขาเป็นครั้งที่สามว่า "ทำไม เขาทำผิดอะไร เราไม่พบว่าเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย ดังนั้นหลังจากลงโทษเขา ฉันจะปล่อยตัวเขา"

²³ แต่พวกเขายังยืนกรานด้วยเสียงดัง เรียกร้องให้ตรึงพระองค์ที่กางเขน และเสียงของพวกเขาก็สามารถโน้มน้าวปีลาตได้²⁴ ดังนั้นปีลาตจึงตัดสินใจที่จะทำตามข้อเรียกร้องของพวกเขา²⁵ ท่านจึงปล่อยคนที่พวกเขาขอขึ้นซึ่งติดคุกด้วยข้อหาก่อการจลาจลและฆ่าคน แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจพวกเขา

²⁶ ขณะที่พวกเขานำพระองค์ออกไป พวกเขาได้เกณฑ์ซีโมนชาวไซรีนที่มาจากชนบท และพวกเขาเอากางเขนวางบนตัวเขา แล้วให้แบกตามพระเยซูไป

²⁷ ผู้คนเป็นอันมากตามพระองค์ไปด้วย รวมทั้งพวกผู้หญิงที่กำลังทุกข์โศกและคร่ำครวญเพราะพระองค์²⁸ แต่พระเยซูทรงหันมาตรัสกับพวกเขาว่า "บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเถย อย่าร่ำไห้เพื่อเราเลย แต่จงร่ำไห้เพื่อตัวพวกท่านเองและลูกๆ ของพวกท่านเถิด

²⁹ ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเขาจะกล่าวว่า 'พวกผู้หญิงที่เป็นหมัน และครรภ์ที่ไม่ได้ปฏิสนธิ และเต้านมที่ไม่เคยเลี้ยงลูก ก็เป็นสุข'³⁰ แล้วเขาจะกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'ลืมนากับเราเถิด' และบอกเนนเขาทั้งหลายว่า 'ปกคลุมเราไว้เถิด'³¹ เพราะถ้าพวกเขาทำสิ่งเหล่านี้ขณะที่ดิ้นไม่ยังเยียวสด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อต้นไม้เหี่ยวแห้งเล่า?"

³² ยังมีอาชญากรอีกสองคนถูกนำตัวมาประหารชีวิตพร้อมกับพระองค์

³³ เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่ที่เรียกว่า "กะโหลกศีรษะ" ที่นั่นพวกเขาได้ตรึงพระองค์และตรึงโจรคนหนึ่งไว้ด้านขวาและอีกคนไว้ด้านซ้ายของพระองค์³⁴ พระเยซูตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดยกโทษให้พวกเขา เพราะพวกเขาไม่รู้ตัวพวกเขาทำสิ่งทำอะไร" แล้วพวกเขาก็จบเวลาเพื่อเอาฉลองของพระองค์มาแบ่งกัน

³⁵ ประชาชนพากันยืนมองขณะที่ผู้นำก็เยาะเย้ยพระองค์ว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ก็จงให้เขาช่วยตนเองให้รอดเถิด ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า ผู้ที่ทรงเลือก"

³⁶ พวกทหารก็มาเยาะเย้ยพระองค์ด้วย เขาเหล้าอุนเปรี้ยวส่งให้พระองค์³⁷ และพูดว่า "ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด"³⁸ มีป้ายติดไว้ที่เหนือพระองค์ว่า "นี่คือกษัตริย์ของชาวยิว"

³⁹ อาชญากรคนหนึ่งที่กำลังถูกตรึงนั้นพูดหมิ่นประมาทพระองค์ว่า "ท่านไม่ใช่พระคริสต์ดอกหรือ? จงช่วยตัวท่านเองและพวกเราให้รอดเถิด"⁴⁰ แต่อีกคนได้กล่าวตำหนิเขาว่า "เจ้าไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือในเมื่อเจ้าเองก็ต้องโทษสถานเดียวกัน?"⁴¹ เขาถูลงโทษอย่างยุติธรรมเพราะเราได้รับสิ่งที่สมควรกับการกระทำของเราแล้ว แต่ท่านผู้นี้ไม่ได้ทำอะไรผิด"

⁴² แล้วเขากล่าวอีกว่า " พระเยซู ขอโปรดระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระองค์ด้วยเถิด"⁴³ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า วันนี้ท่านจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม"

⁴⁴ เวลานั้นประมาณเที่ยงวัน และความมืดปกคลุมทั่วแผ่นดินจนกระทั่งถึงบ่ายสามโมง⁴⁵ ขณะนั้นดวงอาทิตย์หยุดส่องแสง แล้วม่านในพระวิหารขาดเป็นสองท่อน

⁴⁶พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์" ตรัสอย่างนั้นแล้วพระองค์ก็สิ้นพระชนม์⁴⁷ เมื่อนายร้อยได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เขาจึงสรรเสริญพระเจ้าว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม"

⁴⁸เมื่อฝูงชนทั้งหมดที่มารวมกันเพื่อจะดูเหตุการณ์นั้น เมื่อเห็นแล้วพวกเขาก็พากันตอกชกตัวกลับไป⁴⁹ แต่คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หญิงที่ติดตามพระองค์จากกาลิลี ยืนดูสิ่งเหล่านี้อยู่ห่างๆ

⁵⁰ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภา เขาเป็นคนดีและคนชอบธรรม⁵¹ ชายคนนี้ไม่เห็นด้วยการตัดสินใจของสภาและการกระทำของพวกเขา เขามาจากเมืองอาริมาเธียในแคว้นยูเดีย และเขากำลังรอคอยอาณาจักรของพระเจ้า

⁵²ชายคนนี้เข้าไปหาปีลาตเพื่อขอพระศพของพระเยซู⁵³ เขานำพระศพของพระองค์ลงมาและพันด้วยผ้าลินิน และวางไว้ในอุโมงค์ที่เจาะในศิลาและยังไม่เคยวางศพผู้ใดมาก่อน

⁵⁴วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตกำลังจะเริ่มขึ้น⁵⁵ พวกผู้หญิงที่ติดตามพระเยซูจากกาลิลีได้ติดตามไป และเห็นอุโมงค์และเห็นว่าพระศพของพระองค์วางอย่างไร⁵⁶ พวกนางจึงกลับไปและเตรียมเครื่องเทศและน้ำมันหอม แล้วในวันสะบาโตพวกเขาก็หยุดพักตามบทบัญญัติ

Chapter 24

¹เช้ามีดของวันต้นสัปดาห์ พวกเขานำเครื่องหอมที่ได้เตรียมไว้มาที่อุโมงค์ฝังศพ² พวกเธอพบว่าก้อนหินถูกกลิ้งออกจากปากอุโมงค์แล้ว³ พวกเธอเข้าไปข้างในแต่ไม่พบพระศพขององค์พระเยซูเจ้า

⁴ขณะที่พวกเขากำลังสับสนในเรื่องนี้ กันไदनันก็มีชายสองคนสวมเสื้อคลุมทอแสงประกายยืนอยู่ใกล้พวกเขา⁵ ขณะที่พวกผู้หญิงต่างก็หวาดกลัวและชนหน้าของพวกเธอลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับพวกเธอว่า "พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า?"

⁶พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นแล้ว จงระลึกถึงสิ่งที่พระองค์ตรัสกับพวกท่านเมื่อพระองค์ยังทรงอยู่ที่กาลิลี⁷ ที่พระองค์ตรัสว่า บุตรมนุษย์ต้องถูกมอบไว้ในมือของพวกคนบาป และต้องถูกตรึงบนกางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่อีกครั้ง"

⁸พวกผู้หญิงจึงนึกขึ้นได้เกี่ยวกับคำของพระองค์⁹ และเมื่อกลับจากอุโมงค์แล้ว ก็เล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้สาวกสิบเอ็ดคนและคนอื่นๆ ทั้งหมด¹⁰ ผู้ที่เล่าเรื่องนี้ให้เหล่าอัครทูตฟังคือ มารีย์ชาวเบธสะเลอี โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆ ที่อยู่กับพวกเขา

¹¹แต่เรื่องที่บอกแก่พวกอัครทูตนั้นดูเหมือนเป็นคำพูดที่เหลวไหล และพวกเขาไม่เชื่อผู้หญิงเหล่านี้¹² แต่เปโตรลุกขึ้นและวิ่งไปที่อุโมงค์ เขาก้มตัวลงและมองดูข้างใน เขาเห็นแต่ผ้าลินินกองอยู่ เปโตรจึงปลื้มตัวกลับไปบ้านของตนประหลาดใจในสิ่งที่เกิดขึ้น

¹³ดูเถิด ในวันนั้นมีสาวกสองคนกำลังเดินทางไปหมู่บ้านแห่งหนึ่งชื่อว่าเอมมาอูส ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร¹⁴ พวกเขาสงเกตน์เกี่ยวกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้น

¹⁵ขณะที่กำลังสนทนาและซักถามกันอยู่นั้น พระเยซูก็เสด็จเข้ามาใกล้และดำเนินไปด้วยกับกับพวกเขา¹⁶ แต่ตาของเขทั้งสองถูกปิดกั้นทำให้จำพระองค์ไม่ได้

¹⁷พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านสองคนพูดคุยเรื่องอะไรกันหรือในขณะที่เดินมานี้?" พวกเขายืนนิ่งหน้าตาโศกเศร้า¹⁸ คนหนึ่งที่ชื่อว่า เคลโอปัส ลูกพระองค์ว่า "ท่านคือคนเดียวในเยรูซาเล็มที่ไม่รู้ว่าอะไรเกิดขึ้นที่นั่นในช่วงนี้หรือ?"

¹⁹พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เรื่องอะไรหรือ?" พวกเขากล่าวพระองค์ว่า "เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นผู้เผยพระวจนะ ทรงถูกธำมรงค์ทั้งในราชกิจและถ้อยคำต่อพระพิชิตพระเจ้าและต่อหน้าประชาชนทั้งปวง²⁰ และพวกหัวหน้าปุโรหิตกับผู้นำของพวกเขาจับพระองค์ให้รับโทษประหาร และตรึงพระองค์ที่กางเขน

²¹แต่พวกเราหวังไว้ว่าพระองค์คือผู้ที่จะมาไถ่ชนชาติอิสราเอล และยิ่งไปกว่านั้น นี่เป็นวันที่สามนับตั้งแต่เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้น

²²แต่พวกผู้หญิงบางคนในพวกเราทำให้พวกเราประหลาดใจด้วย คือเช้ามีดวันนี้พวกเธอไปที่อุโมงค์²³ เมื่อพวกเธอไม่พบพระศพของพระองค์ พวกเธอจึงมาบอกว่า พวกเธอได้เห็นนิมิตของเหล่าทูตสวรรค์ที่กล่าวว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่²⁴ ผู้ชายบางคนที่อยู่กับพวกเราได้ไปที่อุโมงค์ และพบตามสิ่งที่พวกผู้หญิงได้พูดไว้ แต่พวกเขาไม่พบพระองค์"

²⁵พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านช่างโง่เขลา และจิตใจช่างเขื่องข้าที่จะเชื่อสิ่งที่ทั้งปวงซึ่งบรรดาผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้²⁶ พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมานด้วยสิ่งเหล่านี้ แล้วเข้าสู่พระเกียรติสิริของพระองค์ไม่ใช่หรือ?"²⁷ จากนั้นพระองค์ทรงอธิบายทุกอย่างที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระองค์เองให้พวกเขาฟังตั้งแต่โมเสสตลอดจนผู้เผยพระวจนะทั้งปวง

Chapter 1

²⁸เมื่อพวกเขาใกล้ถึงหมู่บ้านที่พวกเขาจะไปนั้น พระเยซูทรงทำที่ว่าจะเลยไป²⁹ แต่พวกเขาถูกรบเร้าพระองค์ว่า "พักอยู่กับพวกเราเถิด เพราะใกล้ค่ำจวนจะหมดวันแล้ว" ดังนั้นพระเยซูจึงทรงพักอยู่กับพวกเขา

³⁰เมื่อพระองค์กำลังนั่งลงรับประทานอาหารกับพวกเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง อวยพระพร แล้วจึงหักขนมปังส่งให้กับพวกเขา³¹ แล้วตาของพวกเขาจึงเปิดออกและ พวกเขาเริ่มรู้จักพระองค์ และพระองค์จึงหายไจากสายตาของพวกเขา³² พวกเขาจึงพูดกันว่า "ใจของพวกเราที่ร้อนรุ่มอยู่ภายในพวกเรามีใช่หรือเมื่อพระองค์ตรัสกับเราระหว่างทางขณะที่พระองค์อธิบายพระคัมภีร์ให้กับพวกเราฟัง?"

³³พวกเขาจึงลุกขึ้นในเวลานั้นแล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาพบสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่กับคนเหล่านั้นที่อยู่กับพวกเขา³⁴ กำลังพูดกันว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และทรงปรากฏแก่ซีโมน"³⁵ ดังนั้นสองคนนั้นจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นตามทาง และเรื่องที่เขาเริ่มรู้จักพระเยซูโดยการหักขนมปังนั้น

³⁶ขณะที่พวกเขากำลังพูดเรื่องนี้อยู่ พระเยซูเองทรงมายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและตรัสกับพวกเขาว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย"³⁷ แต่พวกเขาต่างตื่นตกใจหวาดกลัวคิดว่าเห็นผี

³⁸พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ท่านทั้งหลายอย่าหวาดกลัวทำไม? พวกท่านเกิดความคิดสงสัยขึ้นในใจของพวกท่านทำไม?³⁹ จงดูมือและเท้าของเรา นี่เราเอง มาจับต้องเราและดู เพราะว่าผมไม่มีเนื้อและกระดูกอย่างที่พวกท่านเห็นอยู่ว่าเรามี"⁴⁰ เมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ก็ทรงให้พวกเขาดูพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์

⁴¹พวกเขายังไม่เชื่อเพราะความตื่นเต็นยินดีและพวกเขาต่างประหลาดใจ พระเยซูก็ตรัสถามพวกเขาว่า "พวกท่านมีอะไรให้กินบ้างไหม?"⁴² พวกเขาก็นำปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์⁴³ และพระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย

⁴⁴พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เมื่อเราอยู่กับพวกท่าน เราได้ออกพวกท่านแล้วว่าบรรดาถ้อยคำที่เขียนไว้ในบทบัญญัติของโมเสส และในหนังสือผู้เผยพระวจนะ และในหนังสือสุดท้ายนั้น ต้องสำเร็จ"

⁴⁵แล้วพระองค์ทรงเปิดใจของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะสามารถเข้าใจพระคัมภีร์⁴⁶ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "นี่คือสิ่งที่เขียนไว้ คือพระคริสต์จำเป็นต้องทนทุกข์ และเป็นขึ้นจากตายในวันที่สาม"⁴⁷ ให้ประกาศการกลับใจใหม่และการอภัยบาปในพระนามของพระองค์แก่บรรดาประชาชาติเริ่มตั้งแต่นั้นกรุงเยรูซาเล็ม

⁴⁸พวกท่านเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้⁴⁹ ดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญาว่าท่านทั้งหลาย แต่พวกท่านจงคอยอยู่ในเมืองจนกว่าท่านจะสวมด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน"

⁵⁰แล้วพระองค์จึงพาพวกเขาออกไปใกล้ถึงหมู่บ้านเบธานี พระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ และอวยพรพวกเขา⁵¹ ขณะที่ทรงอวยพรพวกเขาอยู่นั้น พระองค์เสด็จจากพวกเขาไป และทรงถูกรับขึ้นสู่สวรรค์

⁵²ดังนั้นพวกเขาจึงนมัสการพระองค์ และกลับมากักรุงเยรูซาเล็มด้วยความชื่นชมยินดีอย่างใหญ่หลวง⁵³ พวกเขาอยู่ในพระวิหารเป็นประจำเพื่อสรรเสริญพระเจ้า

JOHN

Chapter 1

¹พระวาเกทรงดำรงอยู่นับตั้งแต่เริ่มต้น และพระวาเกทรงอยู่กับพระเจ้า พระวาเกทรงเป็นพระเจ้า² พระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่กับพระเจ้านับตั้งแต่เริ่มต้น³ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ และถ้าไม่มีพระองค์ ก็ไม่มีสิ่งใดที่ถูกสร้างขึ้น

⁴ชีวิตมีอยู่ในพระองค์ ซึ่งชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์⁵ ความสว่างส่องเข้ามาในความมืดและความมืดไม่สามารถเอาชนะความสว่างได้

⁶ยังมีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าได้ส่งมา ชายคนนั้นชื่อยอห์น⁷ ท่านมาเพื่อจะเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อที่ทุกคนจะได้เชื่อผ่านทางท่าน⁸ ยอห์นไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ท่านมาเพื่อจะเป็นพยานถึงความสว่างนั้น

⁹คือความสว่างที่แท้จริง ที่ให้ความสว่างแก่มนุษย์ทั้งปวง ซึ่งได้เข้ามาในโลกนี้

¹⁰พระองค์ทรงอยู่ในโลก และโลกนี้ถูกสร้างขึ้นผ่านทางพระองค์ แต่โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์¹¹ พระองค์เข้ามาเพื่อชนชาติของพระองค์ แต่ชนชาติของพระองค์ไม่ยอมรับพระองค์

¹²แต่คนทั้งหลายที่ต้อนรับพระองค์ คนที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์จะประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า¹³ ไม่ใช่โดยทางสายเลือด หรือโดยความต้องการของเนื้อหนัง หรือโดยความต้องการของมนุษย์ แต่เป็นโดยพระเจ้า

¹⁴พระวาเกมาบังเกิดเป็นมนุษย์และอยู่ท่ามกลางพวกเรา พวกเราได้เห็นพระสิริของพระองค์ เป็นพระสิริแบบเดียวกัน ซึ่งมาจากพระบิดาผู้เดียวเท่านั้น ที่เต็ม

ด้วยพระคุณและความจริง¹⁵ ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องเสียงดังว่า "นี่คือผู้หนึ่งที่เราได้บอกแก่พวกท่านว่า 'พระองค์ผู้ที่เสด็จมาภายหลังเรา เป็นใหญ่กว่าเรา เพราะพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนเรา'"

¹⁶เพราะว่าโดยความบริบูรณ์ของพระองค์ทำให้พวกเราทั้งหลายได้รับพระคุณซ้อนพระคุณ¹⁷ เพราะบัญญัติเหล่านั้นที่ได้ประทานผ่านทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์¹⁸ ไม่เคยมีใครเห็นพระเจ้าเลย พระองค์ผู้เดียวที่ทรงเป็นพระเจ้า ผู้ที่ประทับตรงพระทรวงของพระบิดา พระองค์ได้ทำให้พระเจ้าเป็นที่รู้จัก

¹⁹และนี่คือคำพยานของยอห์น เมื่อพวกเขาย้ายจากกรุงเยรูซาเล็มได้ส่งพวกปุโรหิตและพวกคนเลวีมาถามท่านว่า "ท่านเป็นใคร?"²⁰ ท่านยอมรับ ไม่ปฏิเสธแต่ตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์"²¹ พวกเขาจึงถามท่านอีกว่า "แล้วท่านเป็นใคร? ท่านเป็นเอสิยาห์ใช่ไหม?" ท่านตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้หนึ่ง" พวกเขาพูดว่า "ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะใช่ไหม?" ท่านตอบว่า "ไม่ใช่"

²²แล้วพวกเขาก็ถามท่านอีกว่า "แล้วท่านเป็นใคร เพื่อพวกเราจะได้เอาคำตอบนั้นไปบอกแก่คนที่ส่งพวกเรา? แล้วท่านจะบอกว่าท่านเป็นใคร?"²³ ท่านตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นเสียงร้อง ป่าวประกาศในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงทำทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป' เหมือนกับที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้บอกไว้"

²⁴ในเวลาที่มีบางคนจากพวกฟาริสีที่ถูกส่งไป²⁵ และพวกเขาถามท่านว่า "ทำไมท่านถึงให้บัพติศมา ในเมื่อท่านเองก็ไม่ใช่ทั้ง พระคริสต์หรืออิสยาห์หรือผู้เผยพระวจนะ?"

²⁶ยอห์นตอบพวกเขาว่า "เราให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่ในท่ามกลางพวกท่านมีผู้หนึ่งซึ่งพวกท่านไม่รู้²⁷ พระองค์ผู้มาภายหลังข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้กระทั่งจะแก้สายรัดรองเท้าของผู้นั้น"²⁸ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่ที่หมู่บ้านเบธานีอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน

²⁹วันต่อมา ยอห์นเห็นพระเยซูกำลังมาหาท่านและยอห์นพูดว่า "จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้จะมาเอาความบาปของโลกนี้ออกไป"³⁰ นี่คือนักหนึ่งที่ข้าพเจ้าพูดถึงว่า 'พระองค์ผู้ที่จะมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนข้าพเจ้า'³¹ ข้าพเจ้าไม่รู้จักพระองค์ แต่เพื่อพระองค์จะได้ถูกเปิดเผยให้แก่คนอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ"

³²ยอห์นเป็นพยานว่า "ข้าพเจ้าได้เห็นพระวิญญาณสถิตเหมือนนกพิราบลงมาจากสวรรค์ ประทับบนพระองค์"³³ ข้าพเจ้าไม่รู้จักพระองค์ แต่ผู้ที่ได้ส่งข้าพเจ้ามาเพื่อให้บัพติศมาด้วยน้ำ บอกข้าพเจ้าว่า 'เจ้าจะเห็นพระวิญญาณเป็นเหมือนนกพิราบลงมาอยู่เหนือพระองค์ผู้นั้น พระองค์ผู้นั้นคือผู้ที่ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์'³⁴ ข้าพเจ้าได้เห็นและเป็นพยานว่านี่คือพระบุตรของพระเจ้า"

³⁵อีกครั้งหนึ่งในวันต่อมา ในขณะที่ยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน³⁶ พวกเขาเห็นพระเยซูกำลังเสด็จผ่านมา และยอห์นจึงพูดว่า "จงมองดู พระเมษโปดกของพระเจ้า"

³⁷เมื่อสาวกสองคนของท่านได้ยินท่านพูดเช่นนั้น พวกเขาจึงตามพระเยซูไป³⁸ เมื่อพระเยซูหันกลับมาและเห็นพวกเขากำลังติดตามพระองค์ จึงพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านต้องการสิ่งใด?" พวกเขาตอบว่า "รับบี (คำแปลคือ อาจารย์) ท่านพักอยู่ที่ใด?"³⁹ พระองค์จึงบอกพวกเขาว่า "จงมาและดูเถิด" เมื่อพวกเขาตามพระองค์ไปและได้เห็นที่พระองค์ทรงพักอยู่ พวกเขาจึงอยู่กับพระองค์ในวันนั้น ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณสี่โมงเย็น

⁴⁰หนึ่งในสาวกสองคนที่ได้ยินยอห์นพูดและติดตามพระเยซูคืออันดรูว์ พี่ชายของซีโมนเปโตร⁴¹ เขาได้ไปหาซีโมนพี่ชายของเขาและพูดว่า "เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว" (คำแปลคือ พระคริสต์)⁴² เขาพาท่านมาหาพระเยซู และพระเยซูมองดูเขาแล้วตรัสว่า "ท่านคือซีโมนบุตรของยอห์น ท่านจะถูกเรียกว่า เปโตร (คำแปลคือ เปโตร)"

⁴³วันต่อมา เมื่อพระเยซูทรงต้องการเสด็จไปยังกาลิลี พระองค์ได้พบกับฟีลิปและพูดกับเขาว่า "จงตามเรา"⁴⁴ ฟีลิปมาจากเบธsaida เมืองของแอนดรูว์และเปโตร⁴⁵ ฟีลิปได้เจอกับนารานาเอลแล้วพูดกับเขาว่า "พวกเราได้พบพระองค์ผู้ซึ่งโมเสสได้กล่าวถึงในธรรมบัญญัติ และที่พวกผู้เผยพระวจนะได้กล่าวถึง คือพระเยซูบุตรโยเซฟ จากเมืองนาซาเร็ธ"

⁴⁶นารานาเอลพูดกับท่านว่า "มีสิ่งใดอะไรที่มาจากนาซาเร็ธได้ด้วยหรือ?" ฟีลิปพูดกับเขาว่า "จงมาและดูเถิด"⁴⁷ พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนารานาเอลกำลังมาหาพระองค์จึงตรัสถึงเขาว่า "ดูสิ ชาวอิสราเอลที่แท้จริง ผู้ซึ่งไม่มีการหลอกลวง"⁴⁸ นารานาเอลพูดกับพระองค์ว่า "ท่านรู้จักเราด้วยหรือ?" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ก่อนที่ฟีลิปจะเรียกท่าน เราเห็นท่าน ตอนที่ท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อ"

⁴⁹นารานาเอลตอบว่า "รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล"⁵⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเราบอกกับท่านว่า 'เราเห็นท่านที่ใต้ต้นมะเดื่อ' ท่านจึงเชื่อหรือ? ท่านจะได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้" ⁵¹แล้วพระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะได้เห็นแผ่นดินสวรรค์เปิดออก และทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์"

Chapter 2

¹สามวันต่อมา มีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่นด้วย² พระเยซูและเหล่าสาวกก็ได้รับเชิญไปงานสมรสด้วย

³เมื่อเหล่าอู่น้มนม มารดาของพระเยซูมาบอกพระองค์ว่า "พวกเขาไม่มีเหล่าน้มนมแล้ว"⁴พระเยซูตรัสกับเธอว่า "หญิงเอ๋ย ท่านมาหาเราทำไม? ยังไม่ถึงเวลาของเรา"⁵มารดาของพระองค์พูดกับพวกคนรับใช้ว่า "ไม่ว่าพระองค์ตรัสอะไรแก่ท่าน จงทำตาม"

⁶ขณะนั้น มีโองงหินอยู่ที่นั่นหกใบที่เอาไว้ใช้สำหรับพิธีชำระของคนยิว โองงแต่ละใบสามารถกักน้ำได้แปดสิบลิตหนึ่งร้อยยี่สิบลิตร⁷พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "จงเติมน้ำใส่โองงแต่ละใบให้เต็ม" ดังนั้นพวกเขาจึงเติมน้ำลงในโองงจนเต็มเสมอปากโองง⁸จากนั้นพระองค์จึงบอกพวกคนรับใช้ว่า "จงตักและนำไปให้หัวหน้าคนรับใช้เถิด" พวกเขาทำตาม

⁹หัวหน้าคนรับใช้ก็ชิมน้ำที่กลายเป็นเหล่าน้มนม แต่เขาไม่รู้ว่าเหล่าน้มนมมาจากไหน (แต่คนรับใช้ก็นำน้ำไปให้หัวหน้านั้นรู้ดี) แล้วเขาก็เรียกเจ้าบ่าวเข้ามา¹⁰แล้วพูดกับเจ้าบ่าวว่า "ทุกคนรินเหล่าน้มนมอย่างดีที่สุดให้ก่อน เสร็จแล้วค่อยรินเหล่าน้มนมที่ราคาถูกให้เมื่อคนเมาแล้ว แต่ท่านเก็บเหล่าน้มนมอย่างดีที่สุดไว้จนถึงตอนนี่"

¹¹นี่คือหมายสำคัญครั้งแรกที่พระเยซูทำในหมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ และบรรดาสาวกก็เชื่อในพระองค์

¹²หลังจากนี้ พระเยซู มารดาของพระองค์ น้องชายของพระองค์ และบรรดาสาวกก็ไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พวกเขาอยู่ที่นั่นประมาณสองสามวัน

¹³เมื่อเทศกาลปัสกาของคนยิวใกล้เข้ามาและพระเยซูได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม¹⁴พระองค์ทรงพบกับคนขายไวน์ และ นักพิราบ และพวกคนแลกเงินคำลั่งนั้งอยู่ที่นั่น

¹⁵พระองค์จึงเอาเชือกมาทำเป็นแสและขับไล่คนเหล่านั้นออกไปจากพระวิหาร รวมทั้งแกะและวัวด้วย พระองค์ทรงเทเงินเหรียญของพวกคนที่แลกเงินและทรงคว่ำโต๊ะของพวกเขา¹⁶แล้วพระองค์ก็บอกกับคนขายนักพิราบว่า "เอาของเหล่านี้ออกไปจากที่นี่ อย่าทำให้พระนิเวศของพระบิดาของเราให้เป็นตลาด"

¹⁷เหล่าสาวกของพระองค์จำได้ถึงสิ่งที่ถูกเขียนเอาไว้ว่า "ความรื้อร้นในเรื่องพระนิเวศของพระองค์จะเผาผลาญข้าพระองค์"¹⁸แล้วคนยิวที่มีอำนาจก็ได้ตอบกับพระองค์ว่า "ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรแก่พวกเรา ในเมื่อท่านทำสิ่งเหล่านี้?"¹⁹พระเยซูตอบว่า "ทำลายพระวิหารนี้ แล้วเราจะสร้างขึ้นภายในสามวัน"

²⁰แล้วคนยิวที่มีอำนาจก็พูดว่า "พระวิหารนี้ใช้เวลาสร้างทั้งหมด 46 ปี แต่ท่านจะสร้างขึ้นภายในสามวันหรือ?"²¹อย่างไรก็ตาม พระวิหารที่พระองค์หมายถึงนั้นคือพระกายของพระองค์²²เพราะเมื่อพระองค์ฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์จึงได้ระลึกถึงสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้ และพวกเขาได้เชื่อในพระองค์และในถ้อยคำที่พระองค์ได้ตรัสเอาไว้

²³เมื่อพระองค์ยังอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มในช่วงเทศกาลปัสกา ระหว่างงานเทศกาล มีหลายคนได้เชื่อในพระนามของพระองค์เมื่อพวกเขาได้เห็นหมายสำคัญที่พระองค์ทำ²⁴แต่พระเยซูไม่ไว้ใจพวกเขา เพราะพระองค์ทรงรู้จักพวกเขาทั้งหมด²⁵เพราะว่าพระองค์ไม่ต้องการให้ใครมาเป็นพยานแก่พระองค์ด้วยเรื่องของมนุษย์ เพราะพระองค์รู้ว่ามิฉะนั้นจะมีอะไรอยู่ในมนุษย์

Chapter 3

¹ขณะนั้น มีฟาริสีที่เป็นผู้นำชาวยิวคนหนึ่ง ชื่อนิโคเดมัส²ชายคนนี้มีมาหาพระเยซูในตอนกลางคืนและทูลพระองค์ว่า "รับบี พวกเราทราบว่าท่านเป็นอาจารย์ที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีใครสามารถทำการอัศจรรย์เหล่านี้ได้เหมือนท่าน นอกเสียจากพระเจ้าทรงสถิตกับผู้นั้น"

³พระเยซูตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า นอกเสียจากคนนั้นจะบังเกิดใหม่ เขาจะไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้า"⁴นิโคเดมัสพูดกับพระองค์ว่า "คนเราจะบังเกิดใหม่ได้อย่างไร หากเขาอายุมากแล้ว? เขาจะกลับเข้าไปอยู่ในครรภ์มารดาเป็นครั้งที่สองและเกิดใหม่ได้หรือ?"

⁵พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าคนนั้นไม่เกิดใหม่โดยน้ำและพระวิญญาณ เขาไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้⁶ซึ่งเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง ซึ่งเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ

⁷อย่าประหลาดใจในสิ่งที่เราตรัสแก่ท่านว่า 'ท่านจะต้องบังเกิดใหม่'⁸ลมพัดไปตามที่มันปรารถนา ท่านได้ยินเสียงของลม แต่ท่านไม่รู้ว่ามีลมมาจากทางไหนแล้วจะไปทางไหน ทุกคนที่บังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณก็เป็นเช่นนั้น"

⁹นิโคเดมัสตอบพระองค์ว่า "สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร?"¹⁰พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านเป็นอาจารย์ของคนอิสราเอล เหตุใดท่านจึงยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้?"

¹¹เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดในสิ่งที่พวกเราและพวกเราเป็นพยานในสิ่งที่พวกเราได้เห็น แต่ถึงอย่างนั้น ท่านก็ยังไม่ยอมรับคำพยานของพวกเรา

¹²ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งต่างๆ ทางโลกและท่านยังไม่เชื่อ แล้วท่านจะเชื่อเราได้อย่างไรถ้าหากเราบอกท่านถึงสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับสวรรค์?¹³ไม่มีใครได้เคยขึ้นไปยังสวรรค์ ยกเว้นแต่เพียงท่านผู้นั้นที่มาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์

¹⁴เหมือนโมเสสที่ได้ยกขึ้นในส้นกุดันดาร์ ดังนั้นบุตรมนุษย์ก็จะต้องถูกยกขึ้นเช่นเดียวกัน¹⁵เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะได้รับชีวิตนิรันดร์

¹⁶เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์¹⁷ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงส่งพระบุตรเข้ามาในโลกเพื่อจะลงโทษโลกนี้ แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยผ่านทางพระองค์¹⁸ ผู้ที่เชื่อในพระองค์จะไม่ถูกลงโทษ แต่คนที่ไม่เชื่อในพระองค์ก็ได้ถูกลงโทษแล้ว เพราะว่าเขาไม่เชื่อในพระนามของพระองค์และในพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า

¹⁹นี่คือสาเหตุของการพิพากษา คือความสว่างได้เข้ามาในโลกนี้ และมนุษย์ทั้งหลายได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่างเพราะว่าการกระทำของพวกเขานั้นชั่วร้าย²⁰ เพราะทุกคนที่ทำการชั่วยกเกลียดความสว่างและไม่มาหาความสว่าง เพื่อการกระทำของพวกเขาจะไม่ถูกเปิดเผย²¹ แต่คนที่ประพฤติความจริงก็มาถึงความสว่าง เพื่อให้เห็นว่าการกระทำของเขาทำได้โดยอาศัยพระเจ้า

²²หลังจากนี้ พระเยซูและพวกสาวกได้ไปยังแคว้นยูเดีย ที่นั่นพระองค์ใช้เวลากับเหล่าสาวกและให้บัพติศมา²³ ในขณะนั้นเองยอห์นก็ได้ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาเลมเพราะว่าที่นั่นมีน้ำเยือกกว่า ผู้คนได้มาหาเขาและรับบัพติศมา²⁴ เพราะในตอนนั้นยอห์นยังไม่ได้ถูกจับขังคุก

²⁵เกิดการโต้แย้งกันขึ้นระหว่างสาวกบางคนของยอห์นและคนยิวด้วยเรื่องพิธีการชำระล้าง²⁶ พวกเขาไปหายอห์นและพูดกับท่านว่า "รับบี คนนั้นที่เคยอยู่กับท่านอีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน คนที่ท่านมาเพื่อเป็นพยานนั้น ดูเถิด เขากำลังให้บัพติศมา และคนทั้งหมดก็กำลังไปหาเขาที่นั่น"

²⁷ยอห์นตอบว่า "มนุษย์ไม่สามารถรับสิ่งใดได้ นอกจากสิ่งนั้นถูกมอบแก่เขาจากสวรรค์"²⁸ ท่านเองก็สามารถเป็นพยานถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดว่า 'ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์' แต่ 'ข้าพเจ้าได้ถูกส่งมาก่อนพระองค์นั้น'

²⁹เจ้าสาวเป็นของเจ้าบ่าวฉันใด ขณะนี้ เพื่อนของเจ้าบ่าว ที่ยืนอยู่และได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง เพราะเสียงของเจ้าบ่าว และความชื่นชมยินดีของข้าพเจ้าก็เต็มเปี่ยมแล้ว³⁰ พระองค์จะต้องสำคัญมากขึ้น แต่ข้าพเจ้าจะสำคัญน้อยลง

³¹พระองค์ผู้มาจากเบื้องบนก็อยู่เหนือสิ่งทั้งปวง ผู้ที่มาจากโลกก็อยู่ฝ่ายโลกและพูดเกี่ยวกับโลก พระองค์ผู้ซึ่งมาจากสวรรค์ก็อยู่เหนือสิ่งทั้งปวง³² พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งที่พระองค์ได้เห็นและได้ยิน แต่ไม่มีใครยอมรับคำพยานของพระองค์³³ แต่คนที่ยอมรับคำพยานของพระองค์ก็ได้ยืนยันแล้วว่าพระเจ้าทรงเป็นจริง

³⁴เพราะผู้ที่พระเจ้าได้ส่งมานั้นได้พูดพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระองค์ไม่ได้รับพระวิญญาณอย่างจำกัด³⁵ พระบิดาทรงรักพระบุตรและได้มอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์³⁶ คนที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ แต่สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรนั้นจะไม่ได้เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าจะตกอยู่กับเขา"

Chapter 4

¹เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าพวกฟาริสีได้ยินว่าพระองค์มีคนติดตามและรับบัพติศมามากกว่ายอห์น² (พระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่เหล่าสาวกของพระองค์ทำ)³ พระองค์เสด็จออกจากยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก

⁴พระองค์จำเป็นต้องเสด็จผ่านทางสะมาเรีย⁵ เมื่อพระองค์ได้เสด็จไปถึงเมืองหนึ่งของสะมาเรีย ชื่อเมืองสิคาร์ อยู่ใกล้กับที่ดินของยาโคบที่มอบให้โยเซฟบุตรของท่าน

⁶ที่นั่นมีบ่อน้ำของยาโคบ พระเยซูทรงเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทาง จึงประทับที่ข้างบ่อน้ำนั้น ตอนนั้นเป็นเวลาเที่ยง⁷ หญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งได้มาตักน้ำ และพระเยซูตรัสกับหญิงนั้นว่า "ขอน้ำให้เราดื่มบ้างได้ไหม"⁸ ขณะนั้นเหล่าสาวกของพระองค์ได้เข้าไปในเมืองเพื่อซื้ออาหาร

⁹แล้วหญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า "ทำไมท่านซึ่งเป็นคนยิวมาขอน้ำดื่มกับดิฉันซึ่งเป็นหญิงชาวสะมาเรีย?" เพราะคนยิวมักไม่ยุ่งเกี่ยวกับคนสะมาเรีย¹⁰ พระเยซูตรัสตอบหญิงนั้นว่า "ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้าและผู้ที่กำลังพูดอยู่กับเจ้าว่า 'ขอน้ำให้เราดื่ม' เจ้าคงจะขอกจากท่านผู้นั้น และท่านคงจะมอบน้ำแห่งชีวิตนั้นแก่เจ้า"

¹¹หญิงนั้นตอบพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตักน้ำและบ่อน้ำก็ลึก แล้วท่านจะหาน้ำแห่งชีวิตนั้นได้จากที่ไหน?"¹² ท่านไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่ายาโคบบิดาของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่พวกเราและดื่มจากบ่อน้ำนี้ทั้งด้วยยาโคบเอง บุตรทั้งหลาย และฝูงสัตว์ของท่าน?"

¹³พระเยซูตรัสตอบเธอว่า "ทุกคนที่ดื่มบ่อน้ำนี้จะกระหายอีก¹⁴ แต่ใครก็ตามที่ดื่มบ่อน้ำที่เราจะมอบให้ เขาจะไม่กระหายอีกเลย เพราะน้ำที่เราจะให้แก่เขานั้น จะกลายเป็นน้ำพุในตัวเขา พุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์"

¹⁵หญิงนั้นทูลพระองค์ว่า "นายท่าน ขอน้ำนี้ให้แก่ดิฉันเพื่อดิฉันจะไม่กระหายและไม่ต้องมาตักน้ำที่บ่อน้ำอีก"¹⁶ พระเยซูตรัสกับหญิงนั้นว่า "จงไปเรียกสามีของเจ้าและกลับมานี่"

¹⁷หญิงนั้นตอบพระองค์ว่า "ดิฉันไม่มีสามี" พระเยซูตอบว่า "เจ้าพูดถูกแล้ว ที่เจ้าบอกว่า 'ดิฉันไม่มีสามี'¹⁸ เพราะเจ้าได้มีสามีมาห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีตอนนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า สิ่งที่เจ้าพูดนั้นเป็นความจริง"

¹⁹หญิงนั้นทูลพระองค์ว่า "นายท่าน ดิฉันเห็นแล้วว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ²⁰ บรรพบุรุษของพวกเรา เคยมีสการอยู่บนภูเขานี้ แต่พวกท่านบอกว่ากรุงเยรูซาเล็มนั้นคือสถานที่ที่ผู้คนไปนมัสการ"

²¹พระเยซูตรัสกับหญิงนั้นว่า "จงเชื่อเราเถิด หญิงเอ๋ย ว่าเวลานั้นกำลังมาถึง เมื่อพวกเจ้าจะมีสการพระบิดาไม่ใช่ที่บนภูเขาหรือในกรุงเยรูซาเล็ม²² พวกเจ้านมัสการในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้จัก พวกเรานมัสการสิ่งที่พวกเรารู้จัก เพราะความรอดจะมาจากพวกยิว"

²³อย่างไรก็ตาม เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และเดี๋ยวนี้ก็ถึงแล้ว เมื่อผู้ที่มีสการที่แท้จริงจะมีสการพระบิดาด้วยวิญญาณและความจริง เพราะพระบิดาทรงแสวงหาคนแบบนั้นที่จะเป็นผู้นมัสการพระองค์²⁴ พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณและผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องมีสการด้วยวิญญาณและความจริง"

²⁵หญิงนั้นทูลพระองค์ว่า "ดิฉันรู้แล้วว่าพระเมสสิยาห์กำลังเสด็จมา (ผู้ที่ถูกเรียกว่าพระคริสต์) เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะอธิบายทุกสิ่งแก่พวกเรา"²⁶ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราผู้ที่กำลังพูดกับเจ้าอยู่ คือผู้นั้น"

²⁷ขณะนั้น เหล่าสาวกของพระองค์ก็กลับมาถึง พวกเขาดังก็ประหลาดใจว่า ทำไมพระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครพูดว่า "พระองค์ทรงประสงค์อะไร?" หรือ "ทำไมพระองค์ถึงสนทนากับเธอ?"

²⁸แล้วหญิงนั้นก็ทิ้งหมอน้ำของเธอไว้ แล้วกลับไปยังเมือง และพูดกับผู้คนว่า²⁹ "มาเถิด มาดูชายคนที่บอกดิฉันถึงทุกสิ่งที่ดิฉันเคยทำ ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์ใช่หรือไม่?"³⁰ พวกเขาหนีออกจากเมืองมาหาพระองค์

³¹ในระหว่างนั้น เหล่าสาวกก็ชวนพระองค์ พูดว่า "รับบี เชิญรับประทานอาหารเถะ"³² แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เรามีอาหารที่พวกท่านไม่รู้จัก"³³ แล้วเหล่าสาวกก็พูดคุยกันว่า "ยังไม่มีใครเอาอาหารมาให้พระองค์ใช่ไหม?"

³⁴พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "อาหารของเราคือการทำตามพระทัยของผู้ที่ส่งเรามาและทำงานของพระองค์ให้สำเร็จ³⁵ พวกท่านไม่ได้กล่าวหรือว่า 'อีกตั้งสี่เดือนกว่าจะถึงเวลาเก็บเกี่ยว?' เราบอกสิ่งนี้กับท่านว่า จอมองดูทุ่งนาเหล่านั้น เพราะพวกมันพร้อมที่จะถูกเก็บเกี่ยวแล้ว³⁶ ผู้ที่กำลังเก็บเกี่ยวก็ได้รับค่าจ้างและรวบรวมผลสำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อผู้ที่หว่านและผู้ที่เก็บเกี่ยวจะได้ชื่นชมยินดีร่วมกัน"

³⁷เพราะมีคำกล่าวไว้ว่า 'คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว' ก็เป็นจริง³⁸ เราส่งท่านไปเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ท่านไม่ได้ลงแรงทำงาน คนอื่นๆ ได้ลงแรงทำงานนั้น และท่านก็ได้เข้ามารับผลประโยชน์จากการลงแรงทำงานของพวกเรา"

³⁹มีชาวสะมาเรียจำนวนมากในเมืองนั้นเชื่อในพระองค์เพราะว่าสิ่งที่หญิงนั้นได้เป็นพยานยืนยันว่า "ท่านบอกฉันถึงทุกสิ่งที่ฉันได้ทำ"⁴⁰ เมื่อชาวสะมาเรียมาหาพระองค์ พวกเขาขอให้พระองค์พักอยู่กับพวกเขา และพระองค์จึงพักอยู่ที่นั่นสองวัน

⁴¹มีคนจำนวนมากมาเชื่อเพราะคำตรัสของพระองค์⁴² พวกเขาพูดกับหญิงนั้นว่า "พวกเราไม่ได้เชื่อเพราะสิ่งที่เจ้าพูดอีกต่อไป เพราะพวกเราได้ยินและพวกเรารู้แล้วว่าแท้จริงแล้วท่านผู้นี้คือพระผู้ช่วยให้รอดของโลก"

⁴³หลังจากนั้นสองวัน พระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี⁴⁴ เพราะพระเยซูได้ทรงประกาศว่าผู้เผยพระวจนะจะไม่ได้รับเกียรติในบ้านเกิดของตนเอง⁴⁵ เมื่อพระองค์เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ พวกเขาได้เห็นสิ่งที่หลายที่พระองค์ทรงกระทำที่งานเทศกาลในกรุงเยรูซาเล็ม เพราะพวกเขาก็ไปยังงานเทศกาลนั้นด้วย

⁴⁶แล้วพระองค์ได้เสด็จกลับมาที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลีอีกครั้ง คือที่ซึ่งพระองค์ได้เปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเหล้าองุ่น ที่นั่นมีข้าราชการคนหนึ่งซึ่งลูกชายของเขากำลังป่วยอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม⁴⁷ เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จจากแคว้นยูเดียมายังแคว้นกาลิลี เขาได้ไปหาพระเยซูและขอให้พระองค์เสด็จไปรักษาลูกชายของเขาที่กำลังจะตาย

⁴⁸แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จนกว่าท่านจะได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ"⁴⁹ ข้าราชการคนนั้นได้ทูลพระองค์ว่า "นายท่าน ขอบใจก่อนที่ลูกของข้าพเจ้าจะตาย"⁵⁰ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงไปเถิด ลูกของท่านจะมีชีวิต" ชายคนนั้นเชื่อคำพูดที่พระเยซูตรัสกับเขา เขาจึงกลับไป

⁵¹ในขณะที่เขากำลังเดินทางไป พวกคนใช้ของเขาก็มาเจอเขา แล้วบอกว่าลูกชายของเขามีชีวิตอยู่⁵² เขาจึงถามคนใช้ว่าเป็นเวลาใดที่ลูกชายของเขาหายป่วย พวกเขาตอบว่า "เมื่อวานนี้ เวลาประมาณบ่ายโมงที่เขาหายใช้"

⁵³แล้วบิดาของเด็กคนนั้นก็นึกขึ้นได้ว่าเป็นช่วงเวลาซึ่งพระเยซูตรัสกับเขาว่า "ลูกท่านจะมีชีวิตอยู่" ทั้งเขาและคนในครอบครัวของเขาจึงเชื่อ⁵⁴ นี่คือหมายสำคัญอย่างที่สองที่พระเยซูได้ทรงทำขณะที่พระองค์เสด็จออกจากแคว้นยูเดียมายังแคว้นกาลิลี

Chapter 5

¹หลังจากนั้นก็มิงานเทศกาลของคนยิว พระเยซูจึงได้เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม² ขณะนั้นในกรุงเยรูซาเล็มที่ประตูเกะ มีสระน้ำแห่งหนึ่ง ในภาษาฮีบรูเรียก

ว่าเบรเซดา ที่สระน้ำนั้นมีศาลาห้าหลัง³มีคนป่วยจำนวนมาก ทั้งคนตาบอด คนพิการและเป็นอัมพาตกำลังนอนอยู่ที่นั่น⁴เพราะทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาและกวณน้ำนั้นในเวลาใดเวลาหนึ่ง และใครก็ตามที่ก้าวลงไปในขณะที่น้ำถูกกวณนั้น ก็จะได้รับรักษาให้หายจากโรคที่เขาเป็นอยู่

⁵มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขาป่วยมาได้สามสิบแปดปีแล้ว⁶เมื่อพระเยซูเห็นเขานอนอยู่ที่นั่น และหลังจากที่พระองค์รู้ว่าเขาได้อยู่ที่นั่นมานานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านอยากหายป่วยไหม?"

⁷ชายที่ป่วยคนนั้นตอบว่า "ท่านเจ้าข้า ไม่มีใครเอาข้าพเจ้าวางลงในสระเมื่อน้ำนั้นกระเพื่อม เมื่อข้าพเจ้าจะลงไป ก็มีคนอื่นลงไปก่อนข้าพเจ้า"⁸พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้น เก็บที่นอน และเดินไปเถิด"

⁹ในทันใดนั้น ชายคนนั้นก็หายป่วย เขาลุกขึ้นและเก็บที่นอนของเขาและเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต

¹⁰พวกคนยิวจึงพูดกับชายที่หายป่วยนั้นว่า "วันนี้เป็นวันสะบาโต ห้ามไม่ให้เจ้าแบกที่นอนของเจ้า"¹¹เขาตอบว่า "แต่ชายคนที่รักษาข้าพเจ้าบอกให้ข้าพเจ้า 'ลุกขึ้น แบกที่นอน และเดินไป'"

¹²พวกเขาถามชายคนนั้นว่า "ชายคนนั้นที่พูดกับเจ้าว่า 'จงแบกที่นอนและเดินไปคือใคร?'"¹³อย่างไรก็ตาม ชายคนนั้นไม่รู้จักผู้ที่รักษาเขา เพราะว่าพระเยซูได้จากไปอย่างเงียบๆ เพราะที่นั้นมีคนชุมนุมอยู่มาก

¹⁴หลังจากนั้น พระเยซูทรงเจอชายคนนั้นที่พระวิหารและตรัสกับเขาว่า "ดูสิ เจ้าหายป่วยแล้ว อย่าทำบาปอีก เพื่อที่สิ่งเลวร้ายจะได้ไม่เกิดแก่เจ้า"¹⁵ชายคนนั้นออกไปและบอกแก่พวกยิวว่าผู้ที่รักษาเขาคือพระเยซู

¹⁶ด้วยเหตุนี้ พวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู เพราะว่าพระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ในวันสะบาโต¹⁷พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "แม้ในขณะที่ พระบิดาของเรากำลังทำงานอยู่ และเราเองก็ทำงานด้วย"¹⁸เพราะเหตุนี้ พวกยิวจึงหาทางที่จะฆ่าพระองค์เพราะนอกจากพระองค์จะทรงทำลายกฎวันสะบาโตแล้ว พระองค์ยังทรงเรียกพระเจ้าว่าเป็นพระบิดาของตนเอง ซึ่งเป็นการทำตัวเสมอพระเจ้า

¹⁹พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงว่า พระบุตรจะไม่ทรงทำสิ่งใดด้วยพระองค์เอง นอกจากสิ่งที่พระบุตรนั้นได้เห็นพระบิดาทรงทำ ไม่ว่าพระบิดาทำสิ่งใด พระบุตรก็ทรงกระทำสิ่งเหล่านั้นด้วย"²⁰เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตรและสำแดงทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำให้พระบุตรเห็น และพระบิดาจะทรงสำแดงสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้แก่พระบุตรเพื่อที่ท่านทั้งหลายจะได้ประหลาดใจ

²¹เพราะพระบิดาได้ทรงกระทำให้นายตายเป็นขึ้นและให้ชีวิตแก่พวกเขาฉันใด พระบุตรก็ได้ทรงให้ชีวิตแก่ผู้ที่พระองค์ประสงค์ฉันนั้น²²ด้วยว่าพระบิดาไม่ทรงพิพากษาผู้ใด แต่ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งหมดนั้นไว้แก่พระบุตร²³เพื่อทุกคนจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรนั้นเหมือนอย่างที่เราถวายเกียรติแด่พระบิดา แต่ผู้ใดที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตรก็ไม่ได้ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงส่งพระบุตรมา

²⁴เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่ได้ยินคำของเราและวางใจท่านผู้นั้นที่ส่งเรามามีชีวิตนิรันดร์และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว

²⁵เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็มาถึงแล้ว เมื่อคนตายได้ยินพระสุรเสียงของพระบุตรของพระเจ้า และคนเหล่านั้นที่ได้ยินจะมีชีวิต

²⁶เพราะว่าเหมือนกับพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ประทานชีวิตนั้นแก่พระบุตรเพื่อพระบุตรจะมีชีวิตอยู่ในพระองค์เองฉันนั้น²⁷และพระบิดาประทานสิทธิอำนาจแก่พระบุตรเพื่อทำการพิพากษา เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

²⁸อย่าประหลาดใจในเรื่องนี้ เพราะเวลานั้นจะมาถึง เมื่อทุกคนที่อยู่ในอุโมงค์จะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์²⁹และจะออกมา สำหรับคนเหล่านั้นที่ได้ทำการดีก็จะได้ฟื้นคืนสู่ชีวิต แต่คนที่ทำความชั่วก็จะฟื้นขึ้นมาสู่การพิพากษา

³⁰เราไม่ได้ทำด้วยตัวของเราเอง เราได้ยินอย่างไร เราพิพากษาตามนั้น และการพิพากษาของเราที่ชอบธรรม เพราะว่าเราไม่ได้ทำตามใจของเรา แต่เราทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ผู้ที่ส่งเรา³¹หากเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่เป็นความจริง³²มีอีกคนหนึ่งที่มาเพื่อเป็นพยานแก่เรา และเรารู้ว่าคำพยานที่เขาให้ไว้เกี่ยวกับเราก็คือจริง

³³พวกท่านได้ส่งคนไปหาโยห์นและเขาได้ยืนยันความจริงนี้แล้ว³⁴แต่คำพยานที่เราได้รับนั้นไม่ได้มาจากมนุษย์ เราพูดอย่างนี้เพื่อที่พวกท่านจะรอดได้³⁵ยอห์นเป็นใครที่ถูกจุดไว้และส่องสว่าง และพวกท่านเองก็ได้ชื่นชมยินดีในแสงสว่างนั้นช่วยคนหนึ่ง

³⁶แต่คำพยานที่เราได้ยินก็ยิ่งใหญ่มากกว่าคำพยานของยอห์น เพราะการงานที่พระบิดาได้มอบหมายให้เราทำให้สำเร็จ ทุกอย่างที่เราได้ทำก็ได้เป็นพยานถึงเราเป็นพยานว่าพระบิดาได้ส่งเรา³⁷พระบิดาผู้ที่ส่งเราได้เป็นพยานแก่เรา พวกท่านไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์หรือไม่เคยเห็นพระองค์เลย³⁸พวกท่านไม่มีคำของพระองค์ดำรงอยู่ในพวกท่าน เพราะพวกท่านไม่ได้เชื่อในผู้นั้นที่พระองค์ได้ส่งมา

³⁹พวกท่านค้นหาในข้อพระคัมภีร์ เพราะพวกท่านคิดว่าในพระคัมภีร์มีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์เดียวกันนี้ก็ได้เป็นพยานเกี่ยวกับเรา⁴⁰และพวกท่านก็ไม่อยากเข้ามาหาเราเพื่อพวกท่านจะได้มีชีวิต

⁴¹เราไม่ได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์ทั้งหลาย⁴² แต่เรารู้ว่าพวกท่านไม่มีความรักของพระเจ้าอยู่ในพวกท่าน

⁴³เราได้มาในพระนามของพระบิดาของเรา แต่พวกท่านก็ไมื่อยอมรับเรา หากมีอีกคนมาในนามของเขาเอง พวกท่านจะยอมรับพวกเขา⁴⁴ พวกท่านผู้สรรเสริญกันเอง แต่ไม่ได้แสวงหาการสรรเสริญที่มาจากพระเจ้าแต่พระองค์เดียว พวกท่านจะเชื่อได้อย่างไร?"

⁴⁵อย่าหาว่าเราได้กล่าวโทษพวกท่านต่อพระบิดา คนที่กล่าวโทษพวกท่านคือโมเสส ผู้ซึ่งที่ท่านมอบความหวังไว้กับเขา⁴⁶ หากท่านเชื่อโมเสสท่านก็จะเชื่อเราด้วย เพราะโมเสสได้เขียนเกี่ยวกับเรา⁴⁷ หากท่านไม่เชื่อสิ่งที่โมเสสเขียนไว้ แล้วท่านจะเชื่อคำของเราได้อย่างไร?"

Chapter 6

¹หลังจากสิ่งเหล่านี้ พระเยซูได้เสด็จไปยังอีกฟากของทะเลสาบกาลิลี ซึ่งเรียกอีกชื่อว่าทะเลสาบกิเบเรียส² มีฝูงชนมากมายติดตามพระองค์เพราะว่าพวกเขาได้เห็นหมายสำคัญที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่คนป่วยเหล่านั้น³ พระเยซูเสด็จขึ้นไปยังภูเขและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์

⁴(ตอนนั้น ใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลของพวกยิว)⁵ เมื่อพระเยซูเจยพระพักตร์ขึ้นดูก็เห็นฝูงชนมากมายกำลังมาหาพระองค์ พระองค์บอกกับฟีลิปว่า "พวกเราจะไปซื้ออาหารที่ไหนเพื่อให้อิ่มเหล่านี้กัน?"⁶ (แต่พระเยซูตรัสสิ่งนี้เพื่อทดสอบฟีลิป เพราะพระองค์ทรงรู้อยู่แล้วว่าพระองค์จะทรงทำอะไร)

⁷ฟีลิปตอบพระองค์ว่า "สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอซื้ออาหารให้พวกเขารับประทานแม้คนละเล็กละน้อย"⁸ สาวคนหนึ่งชื่ออันดรูว์ น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระเยซูว่า⁹ "มีเด็กชายคนหนึ่งเขามีขนมปังบาร์เล่ย์ห้าก้อนกับปลาสองตัว แต่จะพอกับคนมากมายเหล่านี้หรือไม่?"

¹⁰พระเยซูตรัสว่า "ให้พวกเขานั่งลง" (ที่นั้นมีหญ้าขึ้นอยู่มากมาย) พวกผู้ชายจึงนั่งลง มีประมาณห้าพันคน¹¹ แล้วพระเยซูก็เอาขนมปังและหลังจากที่ขอบพระคุณแล้ว พระองค์ก็แจกขนมปังนั้นให้แก่พวกคนที่นั่งอยู่ พระองค์ทรงทำอย่างนั้นกับปลาด้วย ทรงให้พวกเขามากตามที่พวกเขาต้องการ¹² เมื่อผู้คนได้รับประทานจนอิ่ม พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงเก็บเศษขนมปังที่เหลือ เพื่อไม่ให้อะไรเสียหาย"

¹³ดังนั้นพวกเขาก็รวบรวมเศษขนมปังและรวมได้สิบสองตะกร้าเต็มจากขนมปังบาร์เล่ย์ห้าก้อน ซึ่งเป็นเศษเหลือหลังจากที่คนเหล่านั้นได้รับประทานแล้ว¹⁴ หลังจากนั้น เมื่อพวกเขาได้เห็นหมายสำคัญที่พระเยซูได้ทำ พวกเขาพูดว่า "แท้จริงแล้ว นี่คือนักเผยพระวจนะที่จะเข้ามาในโลกนี้"¹⁵ เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าพวกเขากำลังมาหาและเพื่อบังคับให้พระองค์เป็นกษัตริย์ของพวกเขา พระองค์จึงเสด็จไปยังภูเขาแต่เพียงผู้เดียว

¹⁶เมื่อถึงเวลาเย็น เหล่าสาวกของพระองค์ได้ลงไปยังทะเล¹⁷ พวกเขาขึ้นเรือเพื่อจะข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม ตอนนั้นก็มีมืดแล้วและพระเยซูก็ยังไม่ได้เสด็จมาหาพวกเขา¹⁸ แล้วลมก็เริ่มพัดแรงและทะเลก็มึนแรงขึ้น

¹⁹เมื่อพวกเขากำลังพากันไปได้ประมาณห้าหรือหกไมล์เมตร พวกเขาเห็นพระเยซูกำลังดำเนินมาบนทะเลและมาใกล้เรือมากขึ้น และพวกเขาก็กลัว²⁰ แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "คือเราเอง อย่ากลัวเลย"²¹ แล้วพวกเขาก็รับพระองค์ขึ้นมานบนเรือ แล้วในทันใดนั้น เรือของพวกเขา ก็มาถึงฝั่งที่พวกเขา กำลังจะไป

²²วันต่อมา ฝูงชนที่ได้ยินคอยอยู่อีกฟากของทะเลเห็นว่าไม่มีเรือลำอื่น นอกจากลำที่อยู่ที่นั่น แต่พระเยซูก็ไม่ได้เสด็จขึ้นเรื่อนั้นกับเหล่าสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกได้ออกเรือลำนั้นไปตามลำพัง²³ แต่มีเรือบางลำมาจากกิเบเรียส ใกล้ๆกับสถานที่ที่พวกเขาได้กินขนมปังที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้อธิษฐานขอบพระคุณ

²⁴เมื่อฝูงชนพบว่าทั้งพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ไม่ได้อยู่ที่นั่น พวกเขาจึงลงเรือและไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมเพื่อตามหาพระเยซู²⁵ เมื่อพวกเขาพบพระองค์ที่อีกฟากของทะเล พวกเขาทูลพระองค์ว่า "รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไหร่?"

²⁶พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า พวกท่านแสวงหาเรา ไม่ใช่เพราะว่าพวกท่านได้เห็นหมายสำคัญ แต่เพราะพวกท่านได้กินขนมปังจนอิ่ม"²⁷ อย่าทำงานเพื่ออาหารที่เสื่อมสูญได้ แต่งงานเพื่อที่จะได้อาหารที่คงทนจนถึงชีวิตนิรันดร์ที่บุตรมนุษย์จะทรงให้แก่พวกท่าน เพราะว่าพระเจ้าพระบิดาได้ทรงประทับตราบนพระบุตรแล้ว"

²⁸พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า "พวกเราจะต้องทำอะไร เพื่อพวกเราจะได้ทำงานของพระเจ้า?"²⁹ พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "งานของพระเจ้าคือการที่พวกท่านเชื่อในผู้คนที่พระองค์ได้ส่งมา"

³⁰ดังนั้น พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า "แล้วพระองค์จะกำหนดสำคัญอะไร เพื่อพวกเราจะได้เห็นและเชื่อพระองค์? พระองค์จะทำอะไรบ้าง?"³¹ บรรพบุรุษของพวกเราได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร อย่างที่ได้เขียนไว้ 'ท่านได้ให้พวกเขากินอาหารจากสวรรค์'"

³²แล้วพระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ไม่ใช่โมเสสที่ให้อาหารนั้นจากสวรรค์ แต่เป็นพระบิดาของเราที่ให้อาหารที่แท้จริงจากสวรรค์แก่พวกท่าน"³³ เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้นคือผู้ที่ได้ลงมาจากสวรรค์และให้ชีวิตแก่โลกนี้"³⁴ พวกเขาทูลพระองค์ว่า "ได้โปรดให้อาหารนี้แก่เราตลอดไป"

³⁵พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย"³⁶ แต่เราบอกพวกท่านว่า พวกท่านได้เห็นเราแล้ว และพวกท่านก็ไม่เชื่อ³⁷ ทุกคนที่พระบิดาได้มอบให้กับเราจะมาหาเรา และผู้ที่มาหาเรา เราจะไม่โยนเขาทิ้งไป

³⁸เพราะเราได้ลงมาจากสวรรค์ ไม่ได้มาทำตามความประสงค์ของเรา แต่ทำตามพระประสงค์ของผู้ที่ส่งเรามา³⁹ และนี่คือพระประสงค์ของผู้ที่ส่งเรามา เพื่อจะไม่ให้คนทั้งปวงที่มอบไว้กับเรานั้นสูญหายไปแม้สักคนเดียว แล้วพวกเขาจะเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย⁴⁰ และนี่คือพระประสงค์ของพระบิดาของเรา คือทุกคนที่เห็นพระบุตรและเชื่อในพระบุตรนั้นจะได้รับชีวิตนิรันดร์และเราจะให้เขาเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย

⁴¹แล้วพวกคนยิวก็เริ่มบ่นพระองค์ที่พระองค์ได้ตรัสว่า "เราคืออาหารที่ได้ลงมาจากสวรรค์"⁴² พวกเขาพูดว่า "นี่คือเยชูบุตรโยเซฟมิใช่หรือ? พ่อแม่ของเขาพวกเราทราบดีจ้ะ? แล้วเขาพูดอย่างนี้ได้อย่างไรว่า 'เราได้ลงมาจากสวรรค์'?"

⁴³พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เลิกพิมพ์้าท่ามกลางพวกท่านเสียที⁴⁴ ไม่มีใครจะมาหาเราได้นอกจากว่าพระบิดาผู้ที่ส่งเรามาจะนำเขาเข้ามา และเราจะให้คนนั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย⁴⁵ มีคำเขียนไว้โดยผู้เผยพระวจนะว่า 'พระเจ้าจะสั่งสอนพวกเขาทุกคน' ทุกคนที่ได้ยินและเรียนจากพระบิดาก็มาหาเรา

⁴⁶ไม่มีใครได้เห็นพระบิดา นอกจากผู้ที่มาจากพระเจ้า เขาคือคนที่เคยเห็นพระบิดา"⁴⁷ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ผู้ที่เชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์

⁴⁸เราเป็นอาหารแห่งชีวิต⁴⁹ บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร และพวกเขาก็ตาย

⁵⁰นี่คืออาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อคนที่ได้กินแล้วจะไม่ตาย⁵¹ เราเป็นอาหารแห่งชีวิตที่ลงมาจากสวรรค์ หากใครได้กินอาหารนี้ ผู้นั้นจะอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์อาหารที่เราให้แก่พวกท่านคือเนื้อของเราที่มีเพื่อชีวิตของโลกนี้"

⁵²คนยิวท่ามกลางพวกเขาก็เริ่มโมโหและโต้เถียงว่า "ชายคนนี้จะเอาเนื้อของเขาให้พวกเรากินได้อย่างไร?"⁵³ แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า นอกเสียจากพวกท่านจะกินเนื้อของบุตรมนุษย์และดื่มเลือดของพระองค์ พวกท่านจะไม่มีชีวิตอยู่ภายในพวกท่านเลย

⁵⁴ผู้ที่กินเนื้อของเราและดื่มเลือดของเรา จะมีชีวิตนิรันดร์และเราจะให้เขาเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย⁵⁵ เพราะเนื้อของเราคืออาหารที่แท้จริง และเลือดของเราคือเครื่องดื่มที่แท้จริง⁵⁶ ผู้ที่กินเนื้อของเราและดื่มเลือดของเราก็จะคงอยู่ในเราและเราอยู่ในผู้นั้น

⁵⁷พระบิดาผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้ส่งเรามาและที่เรามาได้มีชีวิตอยู่ก็เพราะพระบิดา ผู้ใดที่กินเรา ผู้นั้นจะมีชีวิตอยู่เพราะเราด้วย⁵⁸ นี่คือน้ำดื่มที่ได้มาจากสวรรค์ ไม่ใช่ใช้ที่พวกบรรพบุรุษได้กินแล้วตาย ผู้ใดที่ได้กินอาหารนี้จะมีชีวิตตลอดไป"⁵⁹ พระเยซูได้ตรัสสิ่งเหล่านี้ในธรรมศาลาขณะที่พระองค์สอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

⁶⁰เมื่อสาวกของพระองค์หลายคนได้ยินพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงถามว่า "คำสอนนี้ยากเหลือเกิน ใครจะรับได้?"⁶¹ แต่พระเยซูทรงรับรู้อยู่แล้วว่าเหล่าสาวกต่างบ่นพิมพ์้าในเรื่องนี้ จึงตรัสแก่พวกเขาว่า "เรื่องนี้ได้ทำให้พวกท่านสะดุดหรือ?

⁶²แล้วอะไรจะเกิดขึ้นถ้าหากพวกท่านได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จกลับขึ้นไปยังที่ที่พระองค์อยู่ก่อนหน้านี้นี้ล่ะ?"⁶³ คือพระวิญญาณที่ให้อำนาจชีวิต เนื้อหนังไม่มีประโยชน์อะไร ถ้อยคำที่เราได้ตรัสแก่พวกท่านเป็นฝ่ายวิญญาณ และถ้อยคำเหล่านั้นเป็นชีวิต

⁶⁴ยังมีบางคนในพวกเขาที่ไม่เชื่อ" เพราะพระเยซูทรงรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าใครคนไหนที่ไม่เชื่อ และคนไหนที่จะทรยศพระองค์ด้วย⁶⁵ พระองค์ตรัสว่า "เป็นเพราะเหตุนี้ เราจึงบอกท่านว่าไม่มีใครมาหาเราได้นอกจากพระบิดาจะประทานผู้นั้นมา"

⁶⁶ด้วยเหตุนี้ มีสาวกหลายคนได้ละทิ้งพระองค์และไม่ติดตามพระองค์อีก⁶⁷ พระองค์จึงตรัสกับสาวกสิบสองคนว่า "พวกท่านไม่คิดจะจากเราไปด้วยหรือ?"⁶⁸ ซีโมนเปโตรตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า มีใครที่พวกเราควรติดตามอีกหรือ? พระองค์ทรงมีถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์⁶⁹ และพวกเราได้เชื่อและมารู้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์องค์เดียวของพระเจ้า"

⁷⁰พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราได้เลือกท่านทั้งหลายสิบสองคนมิใช่หรือ แต่หนึ่งในพวกท่านนั้นคือมารร้าย?"⁷¹ ที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงยูดาสบุตรของซีโมนอิสคาริโอท เพราะเขาคือคนที่เป็นหนึ่งในสิบสองคนที่จะทรยศพระเยซู

Chapter 7

¹หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ พระเยซูได้เสด็จไปยังที่ต่างๆ ในแคว้นกาลิลี เพราะพระองค์ไม่อยากจะไปยังแคว้นยูเดียเหตุเพราะพวกยิวแสวงหาที่จะฆ่าพระองค์² เทศกาลอยู่เพ็งของพวกยิวก็ใกล้เข้ามา

³พวกน้องชายของพระองค์บอกกับพระองค์ว่า "ท่านจงออกจากที่นี่และไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อที่พวกสาวกของท่านจะได้เห็นงานที่ท่านทำ" ไม่มีใครทำอะไรในที่ลับหากตัวของเขายากเป็นที่ปรากฏ หากท่านทำสิ่งเหล่านี้ จงสำแดงตัวท่านต่อโลกนี้"

⁵แม้กระทั่งพวกน้องชายของพระองค์ก็ยังไม่เชื่อพระองค์⁶พระเยซูจึงตรัสแก่พวกเขาว่า "เวลาของเรายังไม่ถึง แต่เวลาของพวกท่านนั้นพร้อมอยู่เสมอ⁷ โลกนี้จะเกลียดพวกท่านไม่ได้ แต่โลกนี้เกลียดเรา เพราะเราได้เป็นพยานว่าการทำงานของโลกนี้ชั่วร้าย

⁸พวกท่านจงขึ้นไปยังงานเทศกาล แต่เราจะไม่ไปงานเทศกาล เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา"⁹เมื่อพระองค์ตรัสแก่พวกเขาตั้งนั้นแล้ว พระองค์ก็ประทับอยู่ที่แคว้นกาลิลี

¹⁰เมื่อพวกน้องชายของพระองค์ขึ้นไปยังงานเทศกาล พระองค์ก็เสด็จไปทำงานเทศกาลภายหลังอย่างลับๆ โดยไม่เปิดเผย¹¹ พวกเขากำลังมองหาพระองค์และพูดว่า "คนนั้นอยู่ที่ไหน?"

¹²มีหลายคนท่ามกลางฝูงชนพูดกันถึงพระองค์ บางคนพูดว่า "ชายคนนั้นเป็นคนดี" คนอื่นพูดว่า "ไม่ใช่ เขากำลังทำให้ผู้คนหลงไป"¹³ แต่ก็ยังไม่มีใครพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย ด้วยว่าพวกเขากลัวพวกยิว

¹⁴เมื่องานเทศกาลผ่านไปแล้วครั้งหนึ่ง พระเยซูได้ขึ้นไปยังพระวิหารและเริ่มเทศนาสั่งสอน¹⁵ แล้วพวกเขาก็เริ่มประหลาดใจพูดว่า "ทำไมชายคนนี้ถึงรู้ละมามากมาย? เขาไม่เคยได้เรียนมาก่อน"¹⁶ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "คำสอนนี้ไม่ใช่ของเร แต่เป็นของผู้ที่ส่งเรามา

¹⁷ถ้าหากผู้ใดปราศณาที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์ เขาจะรู้จักคำสอนนี้ ไม่ว่าคำสอนมาจากพระเจ้าหรือมาจากสิ่งที่เราพูดโดยตัวของเราเอง¹⁸ ผู้ใดก็ตามที่พูดสิ่งที่ออกมาจากตัวของเขาเอง ผู้นั้นก็พูดเพื่อแสวงหาเกียรติของเขา แต่ผู้ใดที่แสวงหาเกียรติของพระองค์ผู้ที่ส่งผู้นั้นมา คนนั้นแหละคือคนจริง และไม่มีความอธรรมในคนนั้นเลย

¹⁹โมเสสไม่ได้ให้ธรรมบัญญัติแก่พวกท่านหรือ? แต่ไม่มีใครในพวกท่านรักษาระบบบัญญัตินั้นไว้เลย ทำไมพวกท่านแสวงหาเพื่อที่จะฆ่าเรา? ²⁰ฝูงชนตอบว่า "ท่านมีผีร้าย ใครแสวงหาที่จะฆ่าท่านหรือ?"

²¹พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราทำงานอย่างหนึ่ง และพวกท่านทั้งหมดก็ประหลาดใจเพราะเรื่องนี้²² โมเสสได้ให้พวกท่านเข้าสู่หนัด (ไม่ใช่ว่าสิ่งนั้นมาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และท่านก็ให้ผู้ชายเข้าสู่หนัดในวันสะบาโต

²³หากชายคนใดเข้าสู่หนัดในวันสะบาโตเพื่อไม่ให้ธรรมบัญญัติของโมเสสเสียไป ทำไมพวกท่านถึงโมโหที่เราได้รักษาชายคนหนึ่งจนหายดีในวันสะบาโต?²⁴ อย่าตัดสินเฉพาะสิ่งที่ปรากฏแต่ภายนอก แต่จงตัดสินด้วยความชอบธรรม"

²⁵บางคนในพวกเขาที่มาจากกรุงเยรูซาเล็มพูดว่า "ไม่ใช่ผู้นี้หรือหรือที่พวกเขาแสวงหาเพื่อฆ่าเสีย?"²⁶ ดูสิ เขากำลังพูดอย่างเปิดเผยแต่ไม่มีใครพูดอะไรเกี่ยวกับเขาเลย เป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะรู้ว่าชายคนนี้เป็นพระคริสต์ หรือว่าเป็นไปได้?²⁷ แต่พวกเขารู้ว่าท่านผู้นี้มาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมา จะไม่มีใครรู้ว่าพระองค์มาจากที่ไหน"

²⁸แล้วพระเยซูก็ประกาศออกมาขณะที่กำลังสั่งสอนในพระวิหารและตรัสว่า "ท่านทั้งสองรู้จักเราและรู้ว่าเรามาจากไหน เราไม่ได้มาด้วยตัวของเราเอง แต่ผู้ที่ส่งเรานั้นสัตย์จริง และพวกท่านไม่รู้จักรับพระองค์²⁹ เรารู้จักพระองค์ เพราะว่าเรามาจากพระองค์คือผู้ที่ส่งเรามา"

³⁰พวกเขาพยายามที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีใครกล้าเอามือแตะต้องพระองค์เพราะว่าเวลาของพระองค์ยังไม่ถึง³¹ แต่ฝูงชนมากมายเชื่อในพระองค์ พวกเขาพูดว่า "เมื่อพระคริสต์เสด็จมา ท่านจะทำหมายสำคัญมากกว่าที่ผู้นี้ได้ทำอีกหรือ?"³² พวกฟาริสีได้ยินสิ่งที่ฝูงชนกำลังคุยกันเกี่ยวกับพระเยซู แล้วพวกเขาก็หัวเราะเยาะและพวกฟาริสีได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์

³³แล้วพระเยซูจึงตรัสว่า "เราควรจะอยู่กับพวกท่านอีกสักหน่อยหนึ่ง แล้วเราจะไปหาพระองค์คือผู้นั้นที่ส่งเรามา"³⁴ พวกท่านจะแสวงหาเราแต่พวกท่านจะไม่พบเรา ที่ที่เราไปนั้น พวกท่านไปไม่ได้"

³⁵แล้วพวกเขาก็พูดในท่ามกลางพวกเขาว่า "เขาจะไปไหนที่พวกเขาไม่สามารถไปหาเขาได้? เขาจะเดินทางไปหาคนที่กระจัดกระจายอยู่ในคนกรีกเพื่อสอนคนกรีกหรือ?"³⁶ คำนี้หมายความว่าอย่างไรที่ว่า "พวกท่านจะแสวงหาเราแต่พวกท่านจะไม่พบเรา ที่ที่เราไปนั้น พวกท่านไปไม่ได้?"

³⁷เมื่อมาถึงวันสุดท้าย คือวันที่ยิ่งใหญ่ของเทศกาล พระองค์ยืนขึ้นและประกาศว่า "ถ้าผู้ใดกระหาย จงให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม"³⁸ ผู้ที่เชื่อในเรา เหมือนที่มีคำเขียนเอาไว้ว่า "แม่น้ำที่เป็นน้ำแห่งชีวิตจะไหลออกมาจากท้องของเขา"

³⁹แต่พระองค์ตรัสอย่างนี้ ทรงหมายถึงพระวิญญาณที่คนที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ แต่พระวิญญาณยังไม่ได้ถูกประทานมาเพราะพระเยซูยังไม่ได้รับเกียรติ

⁴⁰บางคนในฝูงชน เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งเหล่านี้ก็พูดว่า "นี่คือผู้เผยพระวจนะ"⁴¹ คนอื่นพูดว่า "นี่คือพระคริสต์" แต่บางคนว่า "พระคริสต์มาจากกาลิลีได้หรือ?"

⁴²พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวเอาไว้หรือว่าพระคริสต์นั้นจะมาจากเชื้อสายของดาวิดและจากหมู่บ้านเบรเลเฮม คือหมู่บ้านที่ดาวิดเคยอยู่?"

⁴³ดังนั้นจึงเกิดความแตกแยกกันในฝูงชนเพราะพระองค์⁴⁴ บางคนอยากจะจับพระองค์ แต่ไม่มีใครเหยียดมือเพื่อจับพระองค์

⁴⁵แล้วพวกเจ้าหน้าที่ก็กลับมาหาพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีผู้ซึ่งพูดกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านไม่พาเขามา?"⁴⁶พวกเจ้าหน้าที่ตอบว่า "ไม่เคยมีใครพูดอย่างนี้มาก่อนเลย"

⁴⁷แล้วพวกฟาริสีตอบพวกเขาว่า "พวกท่านเองก็ถูกหลอกด้วยหรือ?"⁴⁸มีผู้ปกครองคนไหนหรือพวกฟาริสีคนไหนที่เชื่อเขาบ้าง?⁴⁹แต่ฝูงชนนี้ที่ไม่รู้จักกฎหมายบัญญัติ พวกเขายังถูกแช่งสาป"

⁵⁰นิโคเดมัส (หนึ่งในพวกหัวหน้าฟาริสี ที่ได้มาหาพระองค์ก่อนหน้านี้) บอกพวกเขาว่า⁵¹"กฎหมายของเรานั้นตัดสินผู้หนึ่งผู้ใดก่อนที่จะได้ยินจากเขาและดูว่าเขาทำสิ่งใดหรือ?"⁵²พวกเขาตอบท่านว่า "ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ? ลองไปดูดูสิและท่านจะรู้ว่าไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดมาจากกาลิลีเลย"

⁵³แล้วพวกเขาก็กลับไปยังบ้านของตนเอง

Chapter 8

¹พระเยซูได้เสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ²ในเวลาเช้าตรู่ พระองค์ได้เสด็จมาสั่งสอนที่พระวิหารอีกครั้งหนึ่ง และคนทั้งปวงก็มาด้วย พระองค์ทรงนั่งลงและสั่งสอนพวกเขา³พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกจับเพราะทำผิดล่วงประเวณี พวกเขาให้เธออยู่ตรงกลาง

⁴แล้วพวกเขาทูลพระองค์ว่า "อาจารย์ หญิงคนนี้ถูกจับในขณะที่ทำผิดประเวณี⁵ในธรรมบัญญัติ โมเสสสั่งให้พวกเราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ ท่านจะว่าอย่างไรกับเธอ?"⁶พวกเขาพูดอย่างนี้เพื่อล่อพระองค์ให้ทำผิดเพื่อพวกเขาจะได้หาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงและใช้นิ้วพระหัตถ์ของพระองค์เขียนที่ดิน

⁷เมื่อพวกเขายังคงถามพระองค์อีก พระองค์ทรงลุกขึ้นและตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "ใครในพวกท่านที่ไม่มีบาป ให้คนนั้นปาก้อนหินใส่เธอก่อน"⁸แล้วพระองค์ก็นั่งลงอีกครั้งและเอานิ้วพระหัตถ์ของพระองค์เขียนที่ดิน

⁹เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนี้ พวกเขาเริ่มออกไปทีละคน เริ่มจากคนที่อาวุโส จนในที่สุดก็เหลือเพียงพระเยซูกับหญิงคนนั้นที่ถูกนำมาไว้ตรงกลาง¹⁰พระเยซูทรงลุกขึ้นและพูดกับเธอว่า "หญิงเอ๋ย คนที่กล่าวหาเจ้าไปไหนแล้ว? ไม่มีใครลงโทษเจ้าหรือ?"¹¹เธอพูดว่า "ไม่มีใครเลย พระองค์เจ้า" พระเยซูตรัสว่า "เราก็คงไม่ลงโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิดและอย่าทำบาปอีก"

¹²แล้วพระเยซูก็ตรัสกับพวกเขาอีกครั้งว่า "เราเป็นความสว่างของโลกนี้ ผู้ใดที่ติดตามเราจะไม่เดินในความมืดแต่จะมีแสงสว่างของชีวิต"¹³พวกฟาริสีทูลพระองค์ว่า "ท่านเป็นพยานให้แก่ตนเอง พยานของท่านนั้นไม่จริง"

¹⁴พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ถึงแม้ว่าเราเป็นพยานด้วยตัวของเราเอง พยานของเราก็คือความจริง เรารู้ว่าเรามาจากที่ไหนและเรากำลังไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ว่าคุณมาจากที่ไหนหรือว่าเราจะไปที่ไหน¹⁵ พวกท่านพิพากษาตามเชื้อหนัง แต่เราไม่ได้พิพากษาผู้ใดเลย¹⁶ ถ้าหากเราพิพากษา การพิพากษาของเราเป็นจริง เพราะว่าเราไม่ได้พิพากษาตามลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ซึ่งส่งเราด้วย

¹⁷ใช่แล้ว ในกฎหมายของพวกท่านเขียนไว้ว่าคำพยานของคนสองคนถึงจะเป็นความจริง¹⁸เราคือคนนั้นที่ได้เป็นพยานถึงตัวเราเอง และพระบิดาผู้ซึ่งส่งเราก็คือพยานถึงเรา"

¹⁹พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน?" พระเยซูตอบว่า "พวกท่านไม่รู้จักรเราหรือพระบิดาของเรา ถ้าพวกท่านรู้จักเรา ท่านทั้งหลายก็รู้จักพระบิดาของเราด้วย"²⁰พระองค์ตรัสคำเหล่านี้เป็นคำอุปมาในขณะที่พระเยซูทรงสอนในพระวิหารและไม่มีใครจับพระองค์เพราะว่าเวลาของพระองค์ยังไม่มาถึง

²¹อีกครั้งหนึ่ง พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เราจะจากไป พวกท่านจะแสวงหาเราและจะตายอยู่ในบาปของพวกท่าน ที่ที่เราจะไปในั้นพวกท่านไปไม่ได้"²²พวกเขายึดว่า "เขาจะฆ่าตัวเองหรือ? เขาลังพูดว่า 'ที่ที่เราจะไปในั้นพวกท่านไปไม่ได้'?"

²³พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านมาจากเบื้องล่างส่วนเรามาจากเบื้องบน พวกท่านเป็นของโลกละ เราไม่ได้เป็นของโลกละ"²⁴เหตุฉะนั้น เรามอบท่านทั้งหลายว่า พวกท่านจะตายในความบาปของพวกท่าน นอกเสียจากพวกท่านเชื่อว่าเราเป็นผู้หนึ่ง พวกท่านจะตายในความบาปของพวกท่าน"

²⁵ดังนั้นพวกเขาก็พูดกับพระองค์ว่า "แล้วท่านเป็นใคร?" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "สิ่งที่เราได้บอกท่านทั้งหลายตั้งแต่เริ่มแรก²⁶เรามีหลายอย่างที่ยากจะพูดเกี่ยวกับพวกท่านและพิพากษาพวกท่าน อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ส่งเราเป็นจริง และสิ่งที่เราได้ยินจากผู้นั้น คือสิ่งเหล่านี้ที่เราได้กล่าวต่อโลก"²⁷พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังตรัสแก่พวกเขาเกี่ยวกับพระบิดา

²⁸พระเยซูตรัสว่า "เมื่อพวกท่านได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้น พวกท่านจะรู้ว่าเราเป็นผู้หนึ่ง และเราไม่ได้ทำสิ่งใดด้วยตัวเราเอง เราพูดสิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่พระบิดาได้ทรงสอนเรา"²⁹พระองค์ผู้ซึ่งส่งเรามาอยู่กับเรา และพระองค์ไม่ได้ทิ้งเราไว้แต่ลำพัง เพราะว่าเรากำลังทำทุกสิ่งที่พระบิดาพอพระทัยเสมอ"³⁰ในขณะที่พระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้ คนจำนวนมากก็เชื่อในพระองค์

³¹พระเยซูตรัสแก่พวกคนยิวที่เชื่อในพระองค์ว่า "ถ้าพวกท่านยึดมั่นอยู่ในถ้อยคำของเรา พวกท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง³² และพวกท่านจะได้รู้จักความจริง และความจริงนั้นจะปลดปล่อยพวกท่านเป็นอิสระ"³³ พวกเขตอบพระองค์ว่า "พวกเราเป็นลูกหลานของอับราฮัมและพวกเราไม่เคยเป็นทาสของใครเลย ทำไมท่านถึงพูดว่า 'พวกท่านจะเป็นอิสระ'?"

³⁴พระเยซูตอบพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ผู้ใดก็ตามที่ทำบาปก็ตกเป็นทาสของความบาป³⁵ ทาสนั้นจะไม่ได้อยู่ในบ้านเสมอไป แต่นูตจะอยู่เสมอไป"³⁶ เหตุฉะนั้น ถ้าพระบุตรได้ปลดปล่อยให้พวกท่านเป็นอิสระ พวกท่านก็จะเป็นอิสระอย่างแท้จริง

³⁷เรารู้ว่าพวกท่านเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่พวกท่านแสวงหาที่จะฆ่าเราเพราะถ้อยคำของเราไม่ได้อยู่ในพวกท่าน³⁸ เราพูดในสิ่งที่เราได้เห็นด้วยกับพระบิดาของเรา และพวกท่านก็ทำในสิ่งที่พวกท่านได้ยินจากบิดาของพวกท่าน"

³⁹พวกเขตอบพระองค์ว่า "บิดาของพวกเราคืออับราฮัม" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "หากพวกท่านเป็นลูกหลานของอับราฮัมแล้ว พวกท่านก็จะทำงานของอับราฮัม⁴⁰ แต่บัดนี้ พวกท่านยังแสวงหาที่จะฆ่าเรา คือผู้ชายคนหนึ่งที่ได้บอกความจริงแก่พวกท่านซึ่งเราได้ยินจากพระบิดา อับราฮัมไม่ได้ทำเช่นนี้"⁴¹ พวกท่านก็ทำงานของบิดาของพวกท่าน" พวกเขากล่าวว่า "พวกเราไม่ได้เกิดมาจากการล่องประเวณี พวกเรามีพระบิดาองค์เดียวกัน คือพระเจ้า"

⁴²พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพวกท่าน พวกท่านจะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและเรายูที่นี่ เพราะเราไม่ได้มาด้วยตัวของเราเอง แต่พระบิดาส่งเรามา"⁴³ ทำไมพวกท่านไม่เข้าใจถ้อยคำของเรา? นั่นเป็นเพราะพวกท่านไม่สามารถได้ยินถ้อยคำของเรา⁴⁴ พวกท่านมาจากบิดาของพวกท่านคือมาร และพวกท่านมีความประสงค์ที่จะทำงานของบิดาของพวกท่าน บิดาของพวกท่านเป็นซาตกรตั้งแต่แรกและบัดนี้ไม่ได้ยินอยู่ในความจริง เพราะว่าในตัวตนมันไม่มีความจริงเลย เมื่อมันพูดคำโกหก มันก็พูดตามธรรมชาติของมัน เพราะมันเป็นจอมโกหกและเป็นบิดาแห่งการโกหก

⁴⁵เพราะว่าเราได้บอกความจริง แต่พวกท่านไม่ได้เชื่อเรา⁴⁶ ใครในพวกท่านที่พบความบาปในเราเล่า? ถ้าเราพูดความจริง ทำไมพวกท่านถึงไม่เชื่อเรา?⁴⁷ ผู้ที่เป็นของพระเจ้าก็จะฟังถ้อยคำของพระเจ้า พวกท่านไม่ฟังถ้อยคำเหล่านั้น เพราะพวกท่านไม่ได้เป็นของพระเจ้า"

⁴⁸พวกเขยตอบพระองค์ว่า "พวกเราไม่ได้บอกกับท่านจริงๆ หรือว่า ท่านคือชาวสะมาเรียและมีมารร้าย?"⁴⁹ พระเยซูตรัสตอบว่า "เราไม่มีมารร้าย แต่เราให้เกียรติพระบิดาของเรา และพวกท่านไม่ได้ให้เกียรติเรา"

⁵⁰เราไม่ได้แสวงหาเกียรติของเราเอง มีการแสวงหาเดียวและการพิพากษาเดียว⁵¹ เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ถ้าผู้ใดประพฤติตามถ้อยคำของเรา เขาจะไม่ได้พบกับความตาย"

⁵²พวกเขยตอบว่า "ตอนนี้พวกเราารู้แล้วว่าท่านมีมารร้ายสิงอยู่ อับราฮัมและผู้เผยพระวจนะได้ตายไปหมดแล้ว แต่ท่านพูดว่า 'ถ้าใครประพฤติตามถ้อยคำของเรานั้นจะไม่ตาย'⁵³ ท่านไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของพวกเราที่ตายไปแล้วใช่ไหม? ผู้เผยพระวจนะนั้นก็ตายแล้วด้วย แล้วท่านจะว่าท่านเป็นใครนอกเหนือจากคนเหล่านี้?"

⁵⁴พระเยซูตรัสตอบว่า "ถ้าเราให้เกียรติตัวเราเอง เกียรติของเราที่ไม่มีค่าอะไร คือพระบิดาที่ได้ให้เกียรติแก่นั้นแก่เรา และคนที่พวกท่านพูดนั้นก็คือพระเจ้าของพวกท่าน⁵⁵ พวกท่านไม่รู้จักระองค์ แต่เรารู้จักระองค์ ถ้าหากเราจะพูดว่า 'เราไม่รู้จักระองค์' เราก็เหมือนพวกท่านที่พูดโกหก อย่างไรก็ตาม เรารู้จักระองค์และประพฤติตามพระดำรัสของพระองค์⁵⁶ อับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกท่านจะชื่นชมยินดีที่เห็นวันของเรา เขาได้เห็นและยินดี"

⁵⁷พวกเขยตอบว่า "ท่านอายุไม่ถึงห้าสิบปี แต่ท่านได้เห็นอับราฮัมหรือ?"⁵⁸ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ก่อนอับราฮัมเกิด เราเป็นและอยู่ที่นี่"⁵⁹ แล้วพวกเขยจึงหยบก้อนหินขึ้นมาขว้างพระองค์ แต่พระเยซูหลบและออกไปจากพระวิหาร

Chapter 9

¹ขณะที่พระเยซูกำลังเสด็จผ่านไป พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งติดตามอดตั้งแต่เกิด² พวกสาวกของพระองค์ทูลถามว่า "รับบี ใครได้ทำบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา ที่ทำให้เขาเกิดมาตามอด?"

³พระเยซูตรัสตอบว่า "ไม่ใช่ทั้งชายผู้นี้หรือบิดามารดาของเขาที่บาป แต่เพื่อที่การงานทั้งสิ้นของพระเจ้าจะได้เปิดเผยในตัวเขา⁴ พวกเราต้องทำงานของพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา ในขณะที่ยังเป็นเวลากลางวัน เมื่อกลางคืนมาถึงก็จะมีใครสามารถทำงานได้⁵ ในขณะที่เรายังอยู่ในโลกนี้ เราเป็นความสว่างของโลก"

⁶หลังจากที่พระเยซูได้ตรัสสิ่งเหล่านี้ พระองค์ถ่มน้ำลายลงที่พื้น ใช้น้ำลายผสมดินเป็นโคลนแล้วทาที่ตาของเขา พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงไปล้างออกที่สระสิโลอัม (ซึ่งแปลว่าล้างไป)" แล้วชายคนนั้นก็ไปล้างและกลับมาพร้อมกับมองเห็นแล้ว

⁸จากนั้นเพื่อนบ้านของชายคนนั้นและบรรดาคนที่เคยเห็นชายคนนั้นก่อนหน้านี้ตอนที่เขายังเป็นขอทานพูดว่า "นั่นชายที่เคยนั่งขอทานอยู่มีไข้หรือ?"⁹ บางคนพูดว่า "เขาคือคนนั้น" คนอื่นว่า "ไม่ใช่ แต่เขาดูเหมือนคนนั้น" แต่ชายคนนั้นพูดว่า "คือข้าพเจ้าเอง"

¹⁰พวกเขยพูดกับคนนั้นว่า "แล้วตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร?"¹¹ เขาตอบว่า "ชายคนที่ชื่อว่าเยชู ทำโคลนขึ้นมาและทาที่ตาของข้าพเจ้าและบอกกับข้าพเจ้า

ว่า "ไปที่สระสิโลอัมและล้างออก" ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไปและล้างออก และข้าพเจ้าก็มองเห็นได้"¹² พวกเขาพูดกับชายคนนั้นว่า "ท่านผู้นั้นอยู่ที่ไหน" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

¹³ พวกเขาจึงได้พาชายคนนั้นที่เคยตาบอดไปหาพวกฟาริสี¹⁴ วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตาชายตาบอดและทำให้เขาหายตาบอดนั้นเป็นวันสะบาโต¹⁵ แล้วพวกฟาริสีก็ถามชายคนนั้นอีกว่าเขามองเห็นได้อย่างไร เขาพูดกับพวกนั้นว่า "เขาเอาโคลนทาที่ตาของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าล้างออก และเดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าก็มองเห็น"

¹⁶ บางคนในพวกฟาริสีพูดว่า "ชายคนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าเพราะว่าเขาไม่ได้ถือรักษาวินัยสะบาโต" คนอื่นๆ พูดว่า "ทำไมชายผู้เป็นคนบาปถึงทำหมายสำคัญเหล่านี้ได้?" จึงมีการแบ่งแยกในหมู่พวกเขา¹⁷ พวกเขาจึงถามชายตาบอดอีกครั้งหนึ่งว่า "เจ้าว่าอย่างไรในเมื่อเขาทำให้เจ้าหายตาบอด?" ชายคนตาบอดพูดว่า "เขาเป็นผู้เผยพระวจนะ"¹⁸ ขณะนั้นพวกเขายังคงไม่เชื่อชายคนนั้นว่าเขาเคยตาบอดและหายตาบอดแล้ว จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของชายตาบอดที่มองเห็นได้มา

¹⁹ พวกเขาถามบิดามารดาว่า "นี่คือลูกชายของพวกท่านที่บอกว่าเขาตาบอดตั้งแต่เกิดใช่ไหม? แล้วตอนนี้เขามองเห็นได้อย่างไร?"²⁰ บิดามารดาของชายคนนั้นตอบว่า "เรารู้ว่าชายคนนี้เป็นลูกของเราและเขาก็เกิดมาตาบอด"²¹ ตอนที่เขาเห็นได้อย่างไร เราไม่รู้ ชายคนที่เปิดตาของเขา พวกเราไม่รู้จัก ถามเขาสิ เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว เขาพูดด้วยตัวเองได้"

²² บิดามารดาของเขาพูดเช่นนี้ก็เพราะพวกเขาเกรงกลัวพวกยิว เนื่องจากพวกเขายึดถือความเห็นแล้วว่า หากใครยอมรับว่าคนนั้นเป็นพระคริสต์ เขาจะถูกขับไล่ออกจากธรรมศาลา²³ ด้วยเหตุนี้ บิดามารดาของเขาจึงพูดว่า "เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว ถามเขาสิ"

²⁴ พวกเขาได้เรียกชายที่เคยตาบอดเข้ามาเป็นครั้งที่สองและพูดกับเขาว่า "ขอพระเกียรตินี้จงมีแด่พระเจ้า พวกเราเชื่อว่าชายคนนี้เป็นคนบาป"²⁵ ชายคนนั้นตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป แต่สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้ตอนนี้คือ ข้าพเจ้าตาบอดแต่ตอนนี้ข้าพเจ้าเห็นแล้ว"

²⁶ แล้วพวกเขาพูดกับคนนั้นว่า "เขาคืออะไรแก่ท่าน? เขาทำให้ตาของท่านหายบอดได้อย่างไร?"²⁷ เขาตอบว่า ข้าพเจ้าได้บอกพวกท่านแล้วแต่พวกท่านไม่ฟัง ทำไมพวกท่านถึงอยากฟังอีกครั้ง? พวกท่านอาจจะกลายเป็นสาวกของเขาด้วยอย่างนั้นหรือ?

²⁸ พวกเขาถูกชายคนนั้นพูดว่า "เจ้าเป็นสาวกของเขาแต่พวกเราเป็นสาวกของโมเสส"²⁹ พวกเราเชื่อว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่พวกเราไม่รู้ว่าคุณนี่มาจากไหน"

³⁰ ชายคนนี้จะตอบพวกเขาว่า "เรื่องนี้ช่างไม่ธรรมดาเสียจริง ที่พวกท่านไม่รู้ว่าเขามาจากไหน แต่เขาได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด"³¹ พวกเราเชื่อว่าพระเจ้าไม่ได้ฟังคนบาป แต่ใครก็ตามที่อุทิศตนและทำตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์จะฟังเขา

³² ตั้งแต่โลกนี้เริ่มมีมา ก็ไม่เคยได้ยินว่าจะมีใครที่สามารถทำให้คนตาบอดตั้งแต่กำเนิดหายตาบอดได้³³ ถ้าหากชายคนนี้ได้มาจากพระเจ้า เขาก็คงทำอะไรไม่ได้เลย"³⁴ พวกเขาตอบชายคนนั้นว่า "เจ้าเกิดมาในความบาปทั้งสิ้น และเจ้ากำลังสอนพวกเราหรือ?" แล้วพวกเขาก็โยนชายคนนี้ออกไป

³⁵ เมื่อพระเยซูทรงได้ยินว่าพวกเขาได้ไล่ชายคนนี้ออกจากธรรมศาลา พระองค์ทรงพบเขาและพูดว่า "ท่านเชื่อในบุตรมนุษย์ไหม?"³⁶ เขาตอบว่า "ผู้นั้นคือใครองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อที่ข้าพเจ้าจะเชื่อในท่านผู้นั้น?"³⁷ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เจ้าได้เห็นท่านผู้นั้นแล้ว และผู้นั้นก็คือผู้ที่กำลังคุยกับเจ้าอยู่"³⁸ ชายคนนั้นพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อ" และเขาก็มีสารพระองค์

³⁹ พระเยซูตรัสว่า "สำหรับการพิพากษานั้นเราได้เข้ามาในโลกนี้ก็เพื่อคนที่มองไม่เห็นจะได้เห็นและคนที่เห็นได้นั้นจะตาบอด"⁴⁰ พวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ก็นับถ้อยสิ่งเหล่านี้ก็พูดว่า "เราตาบอดด้วยหรือ?"⁴¹ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "หากพวกท่านตาบอด พวกท่านจะไม่มีความบาป แต่เดี๋ยวนี้พวกท่านพูดว่า 'เราเห็น' บาปของพวกท่านก็ยังคงอยู่"

Chapter 10

¹"เรอบอกความจริงกับพวกท่านว่า หากใครไม่ได้เข้ามาทางประตูของคอกแกะ แต่ปีนเข้าไปทางอื่น คนผู้นั้นคือขโมยและโจร"²ผู้ที่เข้ามาทางประตู ผู้นั้นก็คือผู้เลี้ยงของแกะ

³นายประตูจะเปิดให้แกะเข้า แกะฟังเสียงของเขา และเขาเรียกแกะแต่ละตัวด้วยชื่อของมันและนำพวกมันออกไป⁴เมื่อเขาพาแกะทั้งหมดของเขาออกไปข้างนอก เขาเดินนำหน้าฝูงแกะ และฝูงแกะก็ติดตามเขา เพราะพวกมันรู้จักเสียงของเขา

⁵พวกมันจะไม่ติดตามคนแปลกหน้า แต่จะพยายามหลีกหนี เพราะว่าพวกแกะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า"⁶พระเยซูตรัสคำอุปมาแก่พวกเขา แต่พวกเขาไม่เข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้ที่พระองค์ตรัสกับพวกเขานั้นหมายความว่าอย่างไร

⁷พระเยซูตรัสกับพวกเขาก่อนว่า "เรอบอกความจริงกับท่านว่าเราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย"⁸ทุกคนที่มาหาเราก็เป็นขโมยและโจร แต่เราจะไม่ฟังพวกเขา

⁹เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้ามาทางเรา ผู้นั้นจะรอด เขาจะเข้าออกและเจอทุ่งหญ้า"¹⁰ขโมยนั้นมาเพื่อต้องการจะลัก ขำและทำลาย แต่เรามาเพื่อให้พวกเขาจะมีชีวิตและมีอย่างบริบูรณ์

¹¹เราเป็นผู้เลื่องแคะที่ดี ผู้เลื่องแคะที่ดีจะสละชีวิตเพื่อแคะของเขา¹² คนรับใช้ที่ถูกจ้างมาไม่ใช่คนเลื่องแคะ เมื่อเขาเห็นหมาป่ามา เขาก็ทิ้งฝูงแคะไว้และหลบหนีไป แล้วหมาป่าก็มาฆ่าแคะและทำให้แคะกระจัดกระจายไป¹³ คนรับใช้คนนั้นหนีไปเพราะว่าเขาเป็นคนรับใช้ที่ถูกจ้างมา เขาจึงไม่ได้ห่วงใยแคะเหล่านั้น

¹⁴เราเป็นผู้เลื่องแคะที่ดี เรารู้จักแคะของเรา และแคะของเราที่รู้จักเรา¹⁵ พระบิดาทรงรู้จักเรา และเรารู้จักพระบิดา และเราก็นำชีวิตของเราลงเพื่อแคะเหล่านั้น¹⁶ เรายังมีแคะอื่นที่ไม่ได้อยู่ในคอกนี้ เราต้องพาพวกเขากลับมา พวกเขาจะได้ยินเสียงของเราและจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลื่องแคะแต่ผู้เดียว

¹⁷นี่เป็นเหตุที่พระบิดาทรงรักเรา เพราะเราวางชีวิตของเราลงเพื่อที่เราจะได้มีชีวิตอีกครั้ง¹⁸ ไม่มีใครที่จะเอาชีวิตของเราไปได้ แต่เรายอมวางชีวิตของเราเอง เรามีสิทธิที่จะวางลงและเราก็มีสิทธิที่จะมีชีวิตอีกครั้ง เราได้รับคำบัญชาจากพระบิดาของเรา"

¹⁹ด้วยคำกล่าวนี้อเองก็ทำให้เกิดการแตกแยกอีกครั้งท่ามกลางพวกคนยิว²⁰ พวกเขาหลายคนพูดว่า "เขามิใช่ร้ายและเขาเป็นคนบ้า พวกเจ้าไปฟังเขากำไม?"²¹ คนอื่นว่า "นี่ไม่ใช่คำกล่าวที่มาจากคนที่ผีร้ายสิงอยู่ ผีร้ายนั้นจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือไม่?"

²²ในขณะนั้นก็ถึงช่วงเทศกาลฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม²³ ช่วงนั้นเป็นช่วงหน้าหนาว และพระเยซูกำลังดำเนินอยู่ที่เฉลียงของชาโลมอนในพระวิหาร²⁴ แล้วพวกคนยิวก็นำหอมล้อมพระองค์กล่าวว่า "ท่านจะทำให้เรางงสับสนอีกนานเท่าใด? ถ้าหากท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราอย่างเปิดเผยเถิด"

²⁵พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราบอกท่านทั้งหลายแล้วแต่พวกท่านไม่เชื่อ งานที่เราได้ทำโดยพระนามของพระบิดาของเรา ได้เป็นพยานเกี่ยวกับตัวเรา²⁶ ที่ท่านยังไม่เชื่อเพราะท่านไม่ใช่แคะของเรา

²⁷แคะของเราได้ยินเสียงของเรา เรารู้จักแคะเหล่านั้นและพวกเขาก็ติดตามเรา²⁸ เราให้แคะเหล่านั้นมีชีวิตนิรันดร์ พวกเขาจะไม่ตาย และจะไม่มีใครถอดพวกเขาออกจากมือของเราได้

²⁹พระบิดาของเราผู้ที่ยอมแคะเหล่านั้นไว้แก่เรา พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าผู้ใด และไม่มีใครที่จะถอดพวกเขาออกจากมือของพระบิดาได้³⁰ เราและพระบิดาของเราเป็นหนึ่งเดียวกัน"³¹ แล้วพวกเขาก็หยิบก้อนหินขึ้นมาเพื่อจะขว้างพระองค์

³²พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราได้ให้พวกท่านเห็นการงานอันดีหลายประการจากพระบิดา และด้วยเหตุเพราะการงานเหล่านี้พวกท่านจะเอาหินขว้างใส่เราหรือไม่?"³³ พวกเขาจึงตอบพระองค์ว่า "เราไม่ได้ขว้างหินเหตุเพราะการงานที่ดีเหล่านี้ แต่เพราะการหมิ่นประมาท เพราะว่าทั้งที่ท่านเป็นมนุษย์แต่กลับตั้งตนเป็นพระเจ้า"

³⁴พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ไม่ได้เขียนไว้ในกฎหมายของพวกท่านหรือ 'เรากล่าวไว้ว่า "พวกท่านเป็นเทพเจ้า"'"³⁵ หากพระองค์เรียกคนเหล่านั้นว่าเป็นเทพเจ้า คือคนที่พระเจ้านับถึง (พระคัมภีร์มีอาถรรพ์ฝังไว้)³⁶ พวกท่านกล่าวหาผู้ที่พระบิดาได้ทรงแยกไว้และส่งเข้ามาในโลกนี้ว่า 'ท่านหมิ่นประมาท' เพราะเราได้กล่าวว่า 'เราเป็นบุตรของพระเจ้า' หรือ?

³⁷ถ้าเราไม่ทำการงานของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อเรา³⁸ แต่ถ้าเราได้ทำการงานเหล่านั้น ถึงแม้ว่าพวกท่านจะไม่เชื่อในเรา ขอพวกท่านจงเชื่อในงานนั้นเพื่อที่พวกท่านจะรู้และสามารถเข้าใจว่าพระบิดาทรงอยู่ในเราและเราอยู่ในพระบิดา"³⁹ พวกเขาพยายามจะจับกุมพระองค์อีกครั้ง แต่พระองค์ก็รอดพ้นจากเงื้อมมือของพวกเขา

⁴⁰พระองค์เสด็จไปอีกยังฟากแม่น้ำจอร์แดน ไปยังที่ซึ่งยอห์นได้ให้บัพติศมาครั้งแรก แล้วพระองค์ก็ประทับที่นั่น⁴¹ มีคนจำนวนมากมาหาพระองค์แล้วกล่าวว่า "ยอห์นไม่ได้ทำหมายสำคัญอันใด แต่ทุกสิ่งที่ยอห์นได้กล่าวไว้เกี่ยวกับท่านผู้นี้เป็นความจริง"⁴² คนจำนวนมากได้เชื่อพระองค์ที่นั่น

Chapter 11

¹ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสที่ป่วยอยู่ เขามาจากหมู่บ้านเบธานี คือหมู่บ้านของมารีย์และมารธาพี่สาวของเธอ² มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่ได้เอาน้ำมันหอมชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้าและใช้ผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ซึ่งลาซารัสน้องชายของเธอป่วยอยู่

³พี่สาวสองคนนี้ได้ส่งคนไปหาพระเยซูกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า มาดูเถิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักกำลังป่วย"⁴ เมื่อพระเยซูได้ยินดังนั้น พระองค์ตรัสว่า "การป่วยใช้นี้จะไม่ตาย แต่เพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้าเพื่อที่พระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะการป่วยใช้นี้"

⁵เพราะพระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและลาซารัส⁶ เมื่อพระองค์ได้ยินว่าลาซารัสป่วย พระเยซูยังคงอยู่ที่เดิมต่ออีกสองวัน⁷ หลังจากนั้น พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ให้เรายังแคว้นยูเดียอีกครั้งเถิด"

⁸พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า "รับนี้ เวลานี้พวกเขากำลังหาทางเอาหินขว้างพระองค์ และพระองค์จะยังกลับไปที่นี่อีกหรือไม่?"⁹ พระเยซูตรัสตอบว่า "ในหนึ่งวันนั้นมิสสองชั่วโมงที่สว่างมิใช่หรือ? หากผู้ใดเดินในตอนกลางวัน เขาจะไม่สะดุด เพราะว่าเขาสามารถมองเห็นโดยอาศัยความสว่างของโลกนี้

¹⁰อย่างไรก็ตาม ถ้าเขาเดินในเวลากลางคืน เขาก็จะสะดุดเพราะว่าความสว่างไม่ได้อยู่ในเขา"¹¹ หลังจากที่พระองค์ทรงตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์บอกกับพวกเขาว่า "ลาซารัสเพื่อนของเรา กำลังนอนหลับอยู่ แต่เราจะไปปลุกเขาให้ตื่น"

¹² ดังนั้นพวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าหากเขานอนหลับอยู่ เขาจะหายป่วย"¹³ แต่ที่พระเยซูตรัสนั้นหมายถึงความตายของเขา แต่พวกเขาคิดว่าที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงการนอนพักผ่อน¹⁴ แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาตรงๆ ว่า "ลาซารัสตายแล้ว"

¹⁵ เรายินดีเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย ที่เราไม่ได้อยู่ที่นั่นก็เพื่อที่ท่านจะได้เชื่อ ให้เราไปหาเขาเถิด"¹⁶ โธมัส คนที่ถูกเรียกว่าฟาแลต พูดกับบรรดาเพื่อนสาวกด้วยกันว่า "ให้เราไปกันเถิด เพื่อเราจะได้ตายกับพระเยซูด้วย"

¹⁷ เมื่อพระเยซูมาถึง พระองค์พบว่าลาซารัสถูกนำไปฝังไว้ในอุโมงค์ได้สี่วันแล้ว¹⁸ ในเวลานั้นหมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กับกรุงเยรูซาเล็มประมาณไม่ถึงสามกิโลเมตร¹⁹ พวกยิวหลายคนมาหามารธาและมารีย์เพื่อลอบโยนพวกเธอด้วยเรื่องน้องชายของพวกเธอ²⁰ แล้วมารธาก็ได้ยืนว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอจึงไปพบพระองค์ แต่มารียังนั่งอยู่ในบ้าน

²¹ แล้วมารธาทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเพียงแต่พระองค์อยู่ที่นี้ น้องชายของดิฉันก็คงไม่ตาย"²² แต่ดิฉันทราบไว้ว่า ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่พระองค์จะทูลขอเวลานี้จากพระเจ้า พระเจ้าจะประทานให้กับพระองค์"²³ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "น้องของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง"

²⁴ มารธาทูลพระองค์ว่า "ดิฉันรู้ว่าเขาจะฟื้นขึ้นมาอีกครั้งในการฟื้นคืนในวันสุดท้าย"²⁵ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราเป็นขึ้นจากความตายและเป็นชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรา ถึงแม้เขาตาย เขาก็มีชีวิตอีก²⁶ และใครก็ตามที่มีชีวิตอยู่และเชื่อในเราจะไม่มีวันตาย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม?"

²⁷ เธอทูลพระองค์ว่า "ใช่แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้า ดิฉันเชื่อว่าท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่เสด็จเข้ามาในโลกนี้"²⁸ เมื่อเธอพูดเช่นนั้น เธอก็ออกไปและเรียกมารีย์น้องสาวเป็นการส่วนตัวและพูดว่า "ท่านอาจารย์อยู่ที่นี้และกำลังเรียกหาเจ้า"²⁹ เมื่อเธอได้ยินเช่นนั้น จึงลุกขึ้นอย่างรวดเร็วและไปหาพระองค์

³⁰ เวลานั้นพระเยซูยังไม่ได้เข้าไปในหมู่บ้าน แต่ยังคงอยู่ที่มารธามาพบพระองค์³¹ เมื่อพวกยิวที่อยู่ที่บ้านกับเธอซึ่งมาลอบโยนเธอ ได้เห็นนางมารีย์ที่รับลูกออกไปอย่างรวดเร็ว พวกเขาจึงตามเธอไป ด้วยคิดว่าเธอกำลังจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์³² เมื่อมารีย์มาถึงที่พระเยซูประทับและได้เห็นพระองค์ เธอจึงทรุดลงแทบพระบาทของพระองค์และทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเพียงแต่พระองค์อยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์ก็คงไม่ตาย"

³³ เมื่อพระเยซูเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวที่มาอยู่กับเธอก็ร้องไห้ด้วย พระองค์ทรงรู้สึกสะเทือนพระทัยและเป็นทุกข์หนัก³⁴ พระองค์ตรัสว่า "เจ้าวางเขาไว้ที่ไหน?" พวกเขาทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเสด็จมาดูเถิด"³⁵ พระเยซูทรงกันแสง

³⁶ แล้วพวกยิวก็พูดว่า "ดูสิ พระองค์รักษาลาซารัสมากขนาดไหน"³⁷ แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า "คนนี้มีเชื้อหรือที่สามารถรักษาคนตาบอดให้หาย แล้วจะช่วยให้ชายคนนี้เป็นคนดีหรือไม่หรือ?"

³⁸ จากนั้น พระเยซูเสด็จไปที่อุโมงค์พร้อมกับทรงสะเทือนพระทัย เมื่อไปถึงที่อุโมงค์ ที่ปากถ้ำมีหินปิดขวางไว้³⁹ พระเยซูตรัสว่า "จงเอาหินออกเสีย" มารธาสาวของลาซารัสที่เสียชีวิตทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า จนถึงเวลานี้ร่างก็คงจะเน่าเปื่อย เพราะเขาตายมาได้สี่วันแล้ว"⁴⁰ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราไม่ได้บอกเจ้าหรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าจะได้เห็นพระสิริของพระเจ้า?"

⁴¹ พวกเขาจึงเอาหินออก พระเยซูแหงนพระพักตร์ขึ้นแล้วตรัสว่า "พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์"⁴² ข้าพระองค์รู้ว่า พระองค์ทรงฟังเสียงของข้าพระองค์เสมอ แต่เพราะฝูงชนที่อยู่ล้อมรอบข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงตรัสเช่นนี้ เพื่อที่พวกเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ได้ทรงส่งข้าพระองค์มา"

⁴³ หลังจากที่พระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว พระองค์ร้องด้วยเสียงอันดังว่า "ลาซารัส จงออกมา"⁴⁴ คนตายก็ออกมา ทั้งมือและเท้าของเขายังมีผ้าพันอยู่ และใบหน้าของเขาก็ยังมีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "จงแก้ผ้าที่พันเขาและปล่อยเขาเถิด"

⁴⁵ พวกยิวหลายคนที่ได้มาชมกับมารีย์และเห็นสิ่งที่พระเยซูได้ทำก็เชื่อในพระองค์⁴⁶ แต่บางคนนั้นได้ออกไปหาฟาริสีเพื่อบอกสิ่งที่พระเยซูได้ทำ

⁴⁷ แล้วพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีเรียกประชุมสมาชิกสภาพูดว่า "พวกเราทำอะไร? ชายคนนี้ได้ทำหมายสำคัญมากมาย"⁴⁸ หากพวกเราปล่อยเขาไปแบบนี้ ทุกคนจะหลงเชื่อเขาหมด แล้วพวกโรมจะมาและเอาทั้งพระวิหารกับชนชาติของเราไป"

⁴⁹ แต่ชายคนหนึ่งท่ามกลางพวกเขาชื่อคายาฟาส ที่เป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น พูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านไม่รู้อะไรเลย"⁵⁰ พวกท่านไม่ได้พิจารณาหรือว่า การให้ชายคนนั้นคนเดียวตายเพื่อทุกคนก็ดีกว่าให้ชนทั้งชาติต้องพินาศ"

⁵¹ สิ่งที่เขาพูดนั้นไม่ได้มาจากตัวเขาเอง แต่เพราะในปีนั้นเขาเป็นมหาปุโรหิต เขาจึงได้พยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์เพื่อชนชาตินั้น⁵² และไม่ใช่แค่เพียงชนชาติเดียวเท่านั้น แต่เพื่อรวบรวมบรรดาบุตรของพระเจ้าทั้งหลายที่กระจัดกระจายให้เป็นหนึ่งเดียว⁵³ หลังจากวันนั้น พวกเขาจึงเริ่มวางแผนเพื่อหาทางฆ่าพระองค์ให้ตาย

⁵⁴ พระเยซูไม่ได้เสด็จอย่างเปิดเผยท่ามกลางพวกเขาอีกแต่พระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังชนบทที่อยู่ใกล้กับถิ่นทุรกันดารเข้าไปยังเมืองที่เรียกว่าเเฟราอิม พระองค์ประทับกับพวกสาวกที่นั่น⁵⁵ ขณะนั้นเทศกาลปัสกาของชาวยิวก็ใกล้เข้ามา และผู้คนมากมายจากชนบทก็ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อชำระตัวของพวกเขาให้บริสุทธิ์

⁵⁶ พวกเขาทั้งสองมองหาพระเยซูและพูดคุยกันในขณะที่ยืนอยู่ในบริเวณพระวิหารว่า "พวกเจ้าคิดอย่างไร? เขาจะไม่มางานเทศกาลนี้หรือ?"⁵⁷ แล้วพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งให้ใครก็ตามที่รู้ว่าพระเยซูอยู่ที่ไหน เขาจะต้องมารายงานแก่พวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะไปจับพระองค์

Chapter 12

¹ ก่อนถึงเทศกาลปัสกาทุกวัน พระเยซูได้เสด็จมายังหมู่บ้านเบธานีที่ลาซารัสผู้ที่พระเยซูทรงทำให้ฟื้นขึ้นจากความตายอาศัยอยู่² พวกเขาได้จัดเตรียมอาหารมือเย็นให้พระองค์ที่นั่น มารธากำลังปรนนิบัติอยู่ แต่ลาซารัสคือคนหนึ่งท่ามกลางคนเหล่านั้นที่กำลังร่วมรับประทานอาหารอยู่กับพระเยซู³ แล้วมารีย์ก็เอาน้ำหอมจำนวนหนึ่งสิตรซึ่งทำมาจากน้ำมันนารดาบริสุทธิ์และราคาแพง เทลงบนพระบาทของพระเยซูและเอาผมของเธอเช็ดพระบาทพระองค์ ในบ้านก็อบวลเต็มไปด้วยกลิ่นหอมจากน้ำมันหอมนั้น

⁴ ยูดาส อิสคาริโอท หนึ่งในบรรดาสาวกของพระองค์ คนที่จะทรยศพระองค์พูดว่า⁵ "ทำไมไม่เอาน้ำมันหอมนี้ไปขายเพื่อได้เงินสามร้อยเหรียญเดนาเรียนแล้วเอาไปแจกจ่ายให้คนจน?"⁶ เขาพูดเช่นนี้ ไม่ใช่เพราะว่าเขาใส่ใจคนจน แต่เพราะว่าเขาเป็นขโมย เขาดูแลเงินและเขาขโมยเงินที่ใส่ไว้ในนั้น

⁷ พระเยซูตรัสว่า "ปล่อยให้เธอเก็บสิ่งที่เธอมีไว้เพื่อวันที่ฝังศพเราเกิด⁸ คนจนจะอยู่กับพวกท่านเสมอ แต่เราจะไม่ได้อยู่กับพวกท่านเสมอไป"

⁹ แล้วชาวยิวกลุ่มใหญ่รู้ว่าพระเยซูประทับอยู่ที่นั่นและพวกเขาก็มา ไม่ได้มาเพื่อพระเยซูเท่านั้น แต่เพื่อมาดูลาซารัส ผู้ที่พระเยซูทรงทำให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย¹⁰ พวกหัวหน้าปุโรหิตร่วมวางแผนเพื่อที่พวกเขาจะฆ่าลาซารัสด้วย¹¹ เพราะเขาเป็นเหตุให้คนยิวหลายๆ คนออกไปจากคำสอนของพวกเขาและมาเชื่อในพระเยซู

¹² ในวันต่อมา มีฝูงชนขนาดใหญ่มาที่งานเทศกาล เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระเยซูกำลังเสด็จมาจากกรุงเยรูซาเล็ม¹³ พวกเขาเข้าไปในป่าส้มและออกไปพบพระองค์และร้องเสียงดังว่า "โฮซานนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า กษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล ทรงพระเจริญ"

¹⁴ พระองค์ทรงพบลาหุ่มตัวหนึ่งและขึ้นขี่ลานั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า¹⁵ "อย่ากลัวเลย บุตรสาวของศิโยน ดูเถิด กษัตริย์ของท่านมาถึงแล้ว คือผู้ประทับบนลาหุ่มนั้น"

¹⁶ ตอนแรกบรรดาสาวกของพระองค์ยังไม่เข้าใจเหตุการณ์เหล่านี้ แต่เมื่อพระเยซูทรงได้รับเกียรติแล้ว พวกเขาจึงระลึกถึงสิ่งต่างๆ ที่มีเขียนบันทึกไว้เกี่ยวกับพระองค์ได้ และที่คนทั้งหลายได้กระทำการสิ่งเหล่านี้เพื่อพระองค์

¹⁷ ฝูงชนที่อยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงเรียกลาซารัสออกมาจากอุโมงค์และฟื้นขึ้นจากความตายก็ได้เป็นพยาน¹⁸ และเพราะเหตุนี้ฝูงชนจึงไปหาพระองค์ เพราะว่าพวกเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงทำหมายสำคัญหลายอย่าง¹⁹ พวกฟาริสีจึงพูดท่ามกลางพวกเขาว่า "เห็นไหม พวกท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูสิ โลกนี้ได้ตามเขาไปแล้ว"

²⁰ ในบรรดาคนที่ขึ้นไปนมัสการที่งานเทศกาล ก็มีพวกกรีกพวกหนึ่ง²¹ คนเหล่านี้ไปหาฟีลิป ซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลีโดยถามเขาว่า "ท่านเจ้าข้า พวกเราต้องการพบพระเยซู" ²² ฟีลิปจึงไปบอกกับอันดรูว์ อันดรูว์จึงไปกับฟีลิปเพื่อไปทูลพระเยซู

²³ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เวลาที่จะได้รับเกียรติมาถึงแล้ว²⁴ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวตกลงไปในดินและไม่ตายไป ก็จะไม่คงอยู่เหลือเมล็ดเดียว แต่ถ้าได้ตายลงในดิน ก็จะเกิดผลมาก

²⁵ ผู้ที่รักชีวิตของตนก็จะสูญเสียชีวิต แต่ถ้าผู้ใดเกลียดชังชีวิตในโลกนี้ เขาจะมีชีวิตนิรันดร์²⁶ ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นติดตามเรามา และไม่ว่าเราอยู่ที่ไหน ผู้รับใช้ของเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาก็จะให้เกียรติผู้นั้น

²⁷ ตอนนี้อะไรก็เป็นทุกขียังนัก เราจะพูดอย่างไรดี? พระบิดา ขอทรงช่วยข้าพระองค์จากเวลานี้? แต่นี่คือเหตุผลที่ข้าพระองค์ได้มาจนถึงเวลานี้²⁸ พระบิดาเจ้า ขอพระนามของพระองค์ทรงได้รับเกียรติ" มีเสียงมาจากสวรรค์ตรัสว่า "เราได้รับเกียรตินั้นและเราจะได้รับเกียรติอีก"²⁹ แล้วฝูงชนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ยินและพูดว่านั่นเป็นเสียงฟ้าร้อง บางคนว่า "ทูตสวรรค์ได้พูดกับเขา"

³⁰ พระเยซูตรัสตอบว่า "เสียงนั้นไม่ได้มาเพื่อเรา แต่มาเพื่อท่านทั้งหลาย³¹ เวลานี้เป็นเวลาแห่งการพิพากษาโลกนี้ เป็นเวลาที่ผู้ปกครองโลกนี้จะถูกโยนออกไป

³² และเมื่อเราถูกยกขึ้นจากโลกนี้แล้ว เราจะนำทุกคนเข้ามาหาเรา"³³ พระองค์ตรัสเช่นนี้เพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร

³⁴ ฝูงชนตอบพระองค์ว่า "พวกเราได้ยินจากธรรมบัญญัติแล้วว่าพระคริสต์จะอยู่ชั่วนิรันดร์ แล้วท่านพูดได้อย่างไรว่า 'พระบุตรจะต้องถูกยกขึ้น'? บุตรมนุษย์ผู้ใดคือใครกันเล่า?"³⁵ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ความสว่างจะยังคงอยู่กับท่านอีกสักพักหนึ่ง จงเดินในขณะที่ท่านยังมีความสว่างอยู่ เพื่อที่ความมืดจะไม่ตามท่านไปทัน เพราะผู้ที่เดินในความมืดนั้นไม่รู้ว่าเขากำลังไปทางไหน³⁶ ในขณะที่ท่านยังมีความสว่างอยู่นั้น จงเชื่อในความสว่างเพื่อที่ท่านจะได้เป็นบุตรของความสว่างด้วย" เมื่อพระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็เสด็จออกไปและซ่อนตัวจากพวกเขา

³⁷ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทำหมายสำคัญมากมายแก่พวกเขา แต่พวกเขาก็ยังไม่เชื่อพระองค์³⁸เพื่อให้เป็นไปตามที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้กล่าวเอาไว้ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า จะมีผู้ใดเชื่อในสิ่งที่พวกเขาบอก และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สำแดงแก่ผู้ใด?"

³⁹เพราะเหตุนี้พวกเขาก็ยังไม่เชื่อ ด้วยอิสยาห์กล่าวไว้อีกว่า⁴⁰"พระองค์ทำให้พวกเขาตาบอด และให้หัวใจของพวกเขาเหล่านั้นแข็งกระด้างไป ไม่เช่นนั้น พวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขาและเข้าใจด้วยหัวใจของพวกเขาแล้วหันกลับมาเพื่อให้เรารักเขาพวกเขาให้หาย"

⁴¹อิสยาห์ได้กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้เพราะว่าท่านได้เห็นพระสิริของพระเยซูและพูดถึงพระองค์⁴²อย่างไรก็ดี มีผู้ปกครองมากมายได้เชื่อในพระเยซู แต่เป็นเพราะพวกเขารู้สึกว่า พวกเขาจึงไม่เปิดเผยตัวเพื่อที่พวกเขาจะไม่ถูกไล่ออกจากธรรมศาลา⁴³ พวกเขาชอบการสรรเสริญที่มาจากผู้คนมากกว่าการสรรเสริญที่มาจากพระเจ้า

⁴⁴พระเยซูร้องด้วยเสียงอันดังและตรัสว่า "ผู้ที่เชื่อในเรา เขาไม่ได้เชื่อในเราเท่านั้นแต่เชื่อในผู้ที่ส่งเรามาด้วย⁴⁵ และผู้ที่เห็นเราก็จะได้เห็นพระองค์ผู้ที่ส่งเรามาด้วย

⁴⁶เราได้เข้ามาเป็นความสว่างในโลกนี้ เพื่อคนที่เชื่อในเราจะไม่ได้อยู่ในความมืดอีก⁴⁷ ถ้าผู้ใดได้ยินคำของเรา แต่ไม่ปฏิบัติตาม เราจะไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะเราไม่ได้มาเพื่อพิพากษาโลกนี้ แต่มาเพื่อช่วยโลกนี้ให้รอด

⁴⁸ผู้ที่ปฏิเสธเราและผู้ที่ไม่รับเอาคำของเรา จะมีผู้หนึ่งมาพิพากษาเขา คือคำเหล่านั้นที่เราได้พูดไว้ จะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย⁴⁹เพราะเราไม่ได้พูดตามใจของเราเอง แต่เป็นพระบิดาผู้ที่ส่งเรามา เป็นผู้ที่บัญชาว่าอะไรควรพูดและอะไรที่เราควรกล่าว⁵⁰เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นคือชีวิตนิรันดร์ ดังนั้นเราจึงพูดว่า พระบิดาที่ได้พูดกับเราเช่นไร เราก็พูดเช่นนั้น

Chapter 13

¹ก่อนถึงเทศกาลปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าใกล้ถึงเวลาที่พระองค์จะออกจากโลกนี้เพื่อไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักคนของพระองค์ที่อยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุด²บัดนี้ มารได้ดลใจให้ยูดาส อิสคาริโอท บุตรของซีโมนทรยศพระองค์

³พระองค์ทรงรู้ว่าพระบิดาได้มอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์และที่พระองค์ทรงมาจากพระเจ้าและกำลังจะเสด็จกลับไปหาพระเจ้า⁴พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็นและทอดฉลองขึ้นนอกของพระองค์ออก พระองค์ทรงหยิบผ้าเช็ดตัวและคาดเอวพระองค์ไว้⁵แล้วพระองค์ทรงเทน้ำลงไปอย่างน้ำและเริ่มล้างเท้าให้เหล่าสาวกของพระองค์และเช็ดด้วยผ้าที่พระองค์ทรงคาดเอวไว้

⁶เมื่อพระองค์มาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะล้างเท้าของข้าพระองค์ด้วยหรือ?"⁷พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "สิ่งที่เรากำลังทำอยู่นี้ท่านยังไม่เข้าใจในตอนนี แต่ท่านจะเข้าใจในภายหลัง"⁸เปโตรตอบพระองค์ว่า "พระองค์จะต้องไม่ล้างเท้าของข้าพระองค์" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "หากเราไม่ได้ล้างเท้าให้ท่าน ท่านจะไม่ได้มีส่วนในเรา"⁹ซีโมนเปโตรตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า อย่าล้างเพียงแค่เท้าของข้าพระองค์เลย ขอร้องโปรดล้างมือและศีรษะของข้าพระองค์ด้วย"

¹⁰พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "ผู้ใดที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องล้างตัวอีก ยกเว้นแต่เท้าของเขาที่ต้องล้าง เขาสะอาดเพียงพอแล้ว ท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน"¹¹(พระองค์ทรงรู้ว่าใครจะทรยศพระองค์ นั้นถึงเป็นเหตุที่พระองค์ตรัสว่า "ไม่ใช่ทุกคนที่สะอาด")

¹²เมื่อพระองค์ได้ล้างเท้าให้เหล่าสาวกเสร็จและเอาเสื้อคลุมของพระองค์มาสวมและนั่งลงอีกครั้ง พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "พวกท่านรู้ไหมว่าเราได้ทำอะไรให้กับพวกท่าน?"¹³พวกท่านเรียกเราว่า 'อาจารย์' และ 'องค์พระผู้เป็นเจ้า' พวกท่านพูดถูกแล้ว เพราะเราคือผู้นั้นแหละ¹⁴ถ้าเช่นนั้น หากเราซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและอาจารย์ของพวกท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าซึ่งกันและกันด้วย¹⁵เพราะเราได้เป็นแบบอย่างแก่พวกท่านเพื่อที่พวกท่านจะได้ปฏิบัติเช่นเดียวกันกับที่เราได้ทำให้กับพวกท่าน

¹⁶เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ผู้รับใช้จะไม่เป็นใหญ่กว่านาย และผู้ส่งข่าวก็ไม่เป็นใหญ่ไปกว่าผู้ที่ส่งเขาไป¹⁷หากพวกท่านเข้าใจสิ่งเหล่านี้ ถ้าพวกท่านทำตามก็จะได้รับพระพร¹⁸เราไม่ได้พูดถึงพวกท่านทั้งหมด เรารู้จักคนเหล่านั้นที่เราได้เลือก แต่ก็เป็นเช่นนี้เพื่อให้พระวจนะสมบูรณ์ 'ผู้ที่รับประทานอาหารของเราคือผู้ที่จะยกสันเท้าใส่เรา'

¹⁹เราบอกเรื่องนี้แก่พวกท่านก่อนที่จะถึงสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเพื่อพวกท่านจะเชื่อว่าเราเป็น²⁰เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ใครก็ตามที่รับผู้ที่เราส่งไป ก็จะรับเราด้วย และผู้ใดรับเรา เขาก็จะรับพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา"

²¹เมื่อพระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้ พระองค์ก็เป็นทุกข์ยิ่งนักในวิญญาณของพระองค์ พระองค์ได้เป็นพยานและตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา"²²เหล่าสาวกจึงเริ่มมองหน้ากันและสงสัยว่าพระองค์กำลังตรัสถึงใคร

²³หนึ่งในสาวกของพระองค์ ผู้ที่พระเยซูทรงรักที่สุด กำลังเอนกายอยู่ตรงโต๊ะอาหารใกล้พระทรวงของพระองค์²⁴ซีโมนเปโตรจึงโบกมือให้กับสาวกคนนั้นและพูดว่า "ถามพระองค์เถิดว่าที่พระองค์ตรัสนั้นคือผู้ใด"²⁵เขาจึงเอนตัวเข้าไปใกล้พระเยซูและทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้นั้นคือใคร?"

²⁶แล้วพระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "คือคนที่เราจะเอาขนมปังจุ่มแล้วส่งให้แก่เขา" เมื่อพระองค์เอาขนมปังจุ่มแล้ว พระองค์ก็ยื่นขนมปังนั้นแก่ยูดาสบุตรของซีโมนอิสคาริโอท²⁷ หลังจากนั้น เมื่อเขาได้รับขนมปังไปแล้ว เขาตามจึงเข้าไปในเขา แล้วพระเยซูตรัสว่า "ท่านจะทำอะไร ก็จงรีบทำเถิด"

²⁸ในขณะที่ทุกคนกำลังเอนกายอยู่ที่โต๊ะอาหารนั้น ไม่มีใครรู้ว่าทำไมพระเยซูจึงตรัสกับเขาเช่นนั้น²⁹ บางคนคิดว่า เพราะยูดาสดูแลเงิน พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับงานเทศกาล" หรือที่เขาควรให้บางสิ่งแก่คนยากจน³⁰ หลังจากที่ยูดาสได้รับขนมปังแล้ว เขาก็ออกไปทันที เวลานั้นเป็นเวลากลางคืน

³¹เมื่อยูดาสจากไปแล้ว พระเยซูก็ตรัสว่า "ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับเกียรติและพระเจ้าจะได้รับเกียรติในพระองค์"³² พระเจ้าจะให้เกียรติบุตรมนุษย์ด้วยพระองค์เอง และพระองค์จะให้บุตรมนุษย์ได้รับเกียรติในทันที³³ บุตรน้อยทั้งหลาย เราจะอยู่กับพวกท่านอีกหน่อยเดียว พวกท่านจะแสวงหาเรา และเหมือนกับที่เราได้พูดกับพวกยิว 'ที่ที่เราจะไปนั้น พวกเจ้าจะไปไม่ได้' ตอนนี้เรากำลังพูดกับพวกท่านเช่นนี้ด้วย

³⁴เราได้ให้คำบัญญัติใหม่แก่พวกท่าน พวกท่านจงรักซึ่งกันและกัน อย่างที่เราได้รักพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านก็จงรักกันและกันด้วย³⁵ ด้วยเหตุนี้ทุกคนจะรู้ว่าพวกท่านเป็นสาวกของเรา ถ้าพวกท่านรักซึ่งกันและกัน"

³⁶ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน?" พระเยซูทรงตอบว่า "ที่ที่เราจะไปนั้น พวกท่านตามเราไปไม่ได้ แต่พวกท่านจะตามเราไปในภายหลัง"³⁷ เปโตรทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะติดตามพระองค์ไปตอนนี้ไม่ได้? ข้าพเจ้าจะสละชีวิตนี้ถวายแด่พระองค์"³⁸ พระเยซูตอบว่า "ท่านจะสละชีวิตของท่านให้เราหรือ? เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไถ่ขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"

Chapter 14

¹"อย่าให้ใจของพวกท่านเป็นทุกข์เลย ถ้าพวกท่านเชื่อในพระเจ้า พวกท่านก็เชื่อในเราด้วย² ในนิเวศของพระบิดาของเรานั้นมีที่อยู่มากมาย ถ้าไม่มี เราก็คงบอกพวกท่านแล้ว เรากำลังจะไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกท่าน³ ถ้าเราไปจัดเตรียมสถานที่แก่พวกท่าน เราจะกลับมาอีกและรับพวกท่านไปอยู่กับเรา เพื่อที่ไม่ว่าเราอยู่ที่ไหน พวกท่านจะอยู่ที่นั่นด้วย

⁴พวกท่านรู้จักทางที่เรากำลังจะไป"⁵ โธมัสทูลพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราไม่รู้ว่าพระองค์กำลังเสด็จไปที่ไหน พวกเราจะไม่รู้จักทางนั้นได้อย่างไร?"⁶ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีใครจะไปหาพระบิดาได้นอกจากจะผ่านทางเรา⁷ ถ้าพวกท่านรู้จักเรา พวกท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย จากนั้นเป็นต้นไป ท่านรู้จักพระบิดาและได้เห็นพระองค์แล้ว"

⁸ฟิลิปทูลพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสำแดงพระบิดาแก่พวกเราเถิด นั่นก็เป็นเพียงพอแก่พวกเราแล้ว"⁹ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านมานานมากและท่านก็ยังไม่รู้จักเรา? ใครก็ตามที่ได้เห็นเราก็คงได้เห็นพระบิดา ท่านพูดได้อย่างไรว่า 'ขอทรงสำแดงพระบิดาให้กับพวกเรา'?"

¹⁰ท่านไม่เชื่อว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเราหรือ? ถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน เราไม่ได้พูดโดยสิทธิอำนาจของเราเอง แต่เป็นพระบิดาที่ทรงสถิตอยู่ในเราและกำลังทำงานของพระองค์¹¹ จงเชื่อเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือไม่เช่นนั้น ก็จงเชื่อเพราะการงานทั้งหลายเหล่านี้

¹²เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะทำงานที่เราทำ และเขาจะทำได้ทำงานที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ เพราะว่าเรากำลังจะไปหาพระบิดา¹³ สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้นเพื่อที่พระบิดาจะได้รับเกียรติในพระบุตร¹⁴ ถ้าพวกท่านขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้นให้

¹⁵ถ้าพวกท่านรักเรา พวกท่านจะรักษาบัญญัติของเรา¹⁶ และเราจะอธิษฐานขอจากพระบิดา และพระองค์จะให้องค์ผู้ปลอบโยนอีกพระองค์หนึ่งเพื่อที่พระองค์นั้นจะได้อยู่กับพวกท่านเสมอไป¹⁷ พระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกไม่สามารถรับไว้ได้ เพราะว่ามองไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ แต่พวกท่านรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์จะสถิตอยู่กับพวกท่านและอยู่ในพวกท่าน

¹⁸เราจะไม่ทิ้งพวกท่านไว้เพียงลำพัง เราจะกลับมาหาพวกท่าน¹⁹ อีกหน่อยหนึ่งโลกนี้จะไม่เห็นเราแต่พวกท่านยังจะเห็นเรา เพราะว่าเรามีชีวิตอยู่ พวกท่านก็จะมีชีวิตอยู่กับเราด้วย²⁰ ในวันนั้นพวกท่านจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดา และพวกท่านก็อยู่ในเรา และเราก็คืออยู่ในพวกท่าน

²¹ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและถือรักษาบัญญัติเหล่านั้นไว้ผู้นั้นก็คือผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาก็ทรงรักเขาด้วย เราจะรักเขาและเราจะสำแดงตัวของเรแก่เขา"²² ยูดาส (ซึ่งไม่ใช่อิสคาริโอท) ทูลพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ทำไมพระองค์ถึงทรงจะสำแดงพระองค์เองแก่พวกเราแต่ไม่สำแดงต่อโลก?"

²³พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าผู้ใดรักเรา เขาจะรักษาถ้อยคำของเรา พระบิดาของเราจะรักเขา และเรากับพระบิดาจะมาหาเขาและเราทั้งสองจะอยู่กับเขา"²⁴ ผู้ใดที่ไม่รักเรา ก็จะไม่รักษาถ้อยคำของเรา ถ้อยคำที่พวกท่านได้ยินไม่ได้มาจากเราแต่มาจากพระบิดาของเราผู้ซึ่งส่งเรามา

²⁵เราได้พูดสิ่งเหล่านี้แก่พวกท่าน ในขณะที่เรายังอยู่กับพวกท่าน²⁶ แต่องค์ผู้ปลอบโยน คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ซึ่งพระบิดาจะส่งมาในนามของเรา พระองค์จะสอนท่านทั้งหลายในทุกสิ่งและทำให้พวกท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้พูดไว้แก่พวกท่านแล้ว²⁷ เราให้สันติสุขไว้กับพวกท่าน คือสันติสุขของเรา ไม่ใช่สันติสุขเหมือนอย่างในโลกให้ อย่าให้หัวใจของพวกท่านต้องทุกข์และอย่ากลัวเลย

²⁸พวกท่านได้ยินในสิ่งที่เราพูดกับพวกท่านว่า 'เราจะจากไปและเราจะกลับมาหาพวกท่านอีก' ถ้าพวกท่านรักเรา พวกท่านก็จะยินดีเพราะเราจะไปหาพระบิดา เพราะพระบิดาทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา²⁹ เดี๋ยวนี้เราได้บอกแก่พวกท่านก่อนสิ่งนี้จะเกิดขึ้น เพราะเมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น พวกท่านจะเชื่อ

³⁰เราจะไม่พูดอะไรกับพวกท่านอีก เพราะผู้ปกครองโลกนี้กำลังจะมา ผู้ขึ้นไม่มีอำนาจใดเหนือเรา³¹ แต่เพื่อให้โลกได้รู้ว่าเรารักพระบิดา เราจึงทำในสิ่งที่พระบิดาทรงบัญชาแก่เรา ให้เราลุกขึ้นและไปจากที่นี่กันเถิด"

Chapter 15

¹เราเป็นเถาอุ่นแก่ และพระบิดาคือผู้ดูแลสวน² พระองค์ทรงตัดแขนงทุกแขนงในเราที่ไม่ออกผล และพระองค์ทรงลิดทุกแขนงที่ออกผลเพื่อที่แขนงนั้นจะออกผลมากยิ่งขึ้น

³พวกท่านสะอาดบริสุทธิ์แล้วเพราะพระวจนะที่เราได้พูดกับพวกท่าน⁴ จงอยู่ในเรา และเราจะอยู่ในพวกท่าน เหมือนกับแขนงที่ออกผลเองไม่ได้ นอกจากแขนงนั้นจะติดอยู่กับเถา พวกท่านเองก็ออกผลไม่ได้ นอกจากพวกท่านจะคงอยู่ในเรา

⁵เราเป็นเถาอุ่น ท่านทั้งหลายเป็นแขนง ผู้ที่อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา เขาจะออกผลมาก เพราะถ้าไม่มีเราเขาก็ทำอะไรไม่ได้เลย⁶ ถ้าผู้ใดไม่ได้อยู่ในเรา เขาจะถูกโยนทิ้งไปเหมือนกับแขนงที่เหี่ยวแห้ง พวกเขาจะเก็บรวบรวมแขนงเหล่านั้นและโยนทิ้งเข้าไปในกองไฟ และเผาไฟเสีย⁷ ถ้าพวกท่านอยู่ในเรา และพระวจนะของเราอยู่ในพวกท่าน จงทูลขอสิ่งใดก็ตามที่พวกท่านปรารถนาและพวกท่านก็จะได้รับสิ่งนั้น

⁸พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติในสิ่งนี้ เพราะเมื่อพวกท่านเกิดผลมาก พวกท่านก็เป็นสาวกของเรา⁹ เพราะพระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงคงอยู่ในความรักของเรา

¹⁰ถ้าพวกท่านทำตามบัญญัติของเรา พวกท่านก็จะอยู่ในความรักของเราเช่นเดียวกับที่เราได้ทำตามบัญญัติของพระบิดาของเราและคงอยู่ในความรักของพระองค์¹¹ เราได้พูดสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย เพื่อที่ความยินดีของเราจะอยู่ในพวกท่านและที่ความยินดีของพวกท่านจะเต็มเปี่ยม

¹²นี่คือคำบัญชาของเรา ให้พวกท่านรักซึ่งกันและกันเหมือนอย่างที่เราได้รักพวกท่าน¹³ ไม่มีใครที่มีรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่เขายอมสละชีวิตของเขาเพื่อพวกสหายของเขา

¹⁴พวกท่านเป็นสหายของเรา ถ้าพวกท่านทำตามสิ่งที่เราได้บัญชาแก่พวกท่าน¹⁵ เราจะไม่เรียกพวกท่านว่าบ่าวอีกต่อไป เพราะบ่าวจะไม่รู้ว่าเจ้านายของเขากำลังทำอะไรอยู่ เราได้เรียกพวกท่านว่าเป็นสหายของเรา เพราะทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราก็ได้สำแดงแก่พวกท่านด้วย

¹⁶พวกท่านไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกพวกท่านและได้แต่งตั้งพวกท่านไว้เพื่อที่พวกท่านจะออกไปและเกิดผล และเพื่อที่ผลของพวกท่านจะคงอยู่ เพื่อว่าเมื่อพวกท่านขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะมอบสิ่งนั้นให้แก่พวกท่าน¹⁷ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่เราได้บัญชาแก่พวกท่าน คือให้พวกท่านรักซึ่งกันและกัน

¹⁸ถ้าโลกเกลียดชังพวกท่าน จงรู้เถิดว่าโลกนี้ได้เกลียดชังเราก่อนที่จะเกลียดชังพวกท่าน¹⁹ ถ้าพวกท่านเป็นของโลก โลกก็จะรักพวกท่านเหมือนพวกท่านเป็นของโลก แต่เพราะพวกท่านไม่ได้เป็นของโลกและเพราะเราได้เลือกพวกท่านออกจากโลก ดังนั้นโลกจึงเกลียดชังพวกท่าน

²⁰จงระลึกถึงพระวจนะที่เราได้พูดกับพวกท่านว่า 'ทาสย่อมไม่เป็นใหญ่เหนือกว่านายของเขา' ถ้าเขาย่ำเหงะเรา เขาก็จะย่ำเหงะพวกท่านด้วย ถ้าพวกเขาทำตามคำของเรา พวกเขาจะทำตามคำของพวกท่านด้วย²¹ พวกเขาจะทำสิ่งเหล่านั้นแก่พวกท่านเพราะนามของเราเพราะว่าพวกเขาไม่รู้จักรู้ผู้ที่ส่งเรามา²² ถ้าเราไม่ได้มาเพื่อที่จะพูดสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขา พวกเขาก็คงไม่มีบาป แต่ตอนนี้พวกเขาก็ไม่มีข้อแก้ตัวใดใดในเรื่องความบาปของพวกเขา

²³ผู้ใดที่เกลียดชังเราก็คงเกลียดชังพระบิดาของเราด้วย²⁴ ถ้าเราไม่ทำงานที่ไม่มีความดีในท่ามกลางพวกเขา พวกเขาก็คงไม่มีบาป แต่ตอนนี้พวกเขาได้เห็นและยังเกลียดชังเราและพระบิดาด้วย²⁵ แต่เพื่อพระวจนะที่ได้บอกเอาไว้ว่าในธรรมบัญญัติของพวกเขาว่า 'พวกเขาเกลียดชังเราโดยไม่มีสาเหตุ' จะเป็นจริง

²⁶เมื่อองค์ผู้พลอบโยน คือผู้ที่เราจะส่งมายังพวกท่านซึ่งมาจากพระบิดา นั่นคือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ที่ออกมาจากพระบิดานั้น พระองค์จะเป็นพยานเกี่ยวกับเรา²⁷ พวกท่านเองก็เป็นพยานด้วยเพราะว่าพวกท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่นั้นมา

Chapter 16

¹"เราได้บอกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่านเพื่อที่พวกท่านจะไม่ล้มลง² พวกเขาจะไล่พวกท่านออกจากธรรมศาลา แต่เวลานั้นจะมาถึงเมื่อทุกคนที่ฆ่าพวกท่านจะคิดว่าเขากำลังทำการนี้เพื่อประณามบิดาพระเจ้า

³พวกเขาจะทำสิ่งเหล่านี้เพราะว่าพวกเขาไม่รู้จักรู้พระบิดาและไม่รู้จักเราด้วย⁴ เราได้บอกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่าน ซึ่งเมื่อเวลานั้นมาถึง พวกท่านจะระลึกว่าเราได้บอกกับพวกท่านเกี่ยวกับพวกเขา เราไม่ได้บอกพวกท่านเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ตั้งแต่แรกเพราะว่าเราคงอยู่กับพวกท่าน

⁵แต่ตอนนี้เราจะไปหาผู้ที่ส่งเรามา แต่ไม่มีผู้ใดในพวกท่านถามเราว่า 'พระองค์กำลังจะเสด็จไปที่ไหน'⁶ แต่เพราะว่าเราได้บอกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่าน จิตใจของพวกท่านจึงเต็มไปด้วยความโศกเศร้า⁷ แต่เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า เป็นการดีกว่าที่เราจะจากพวกท่านไป เพราะถ้าเราไม่จากพวกท่านไป องค์ผู้ปลอบโยนจะไม่มาหาพวกท่าน แต่ถ้าเราจากไป เราจะส่งพระองค์มาหาพวกท่าน

⁸เมื่อพระองค์เสด็จมา องค์ผู้ปลอบโยนจะพิสูจน์ให้โลกเห็นความบาป ความชอบธรรม และการพิพากษา⁹ในเรื่องบาปนั้น เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อในเรา¹⁰ในเรื่องความชอบธรรมนั้น เพราะว่าเรากำลังจะไปหาพระบิดาและพวกท่านจะไม่เห็นเราอีก¹¹และในเรื่องการพิพากษานั้น เพราะว่าผู้ปกครองโลกนี้ได้ถูกพิพากษาแล้ว

¹²เรา还有很多สิ่งที่จะพูดกับพวกท่าน แต่พวกท่านจะยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านั้นในตอนนี้อย่างไร¹³ แต่เมื่อผู้นั้น คือพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมา พระองค์จะนำพวกท่านเข้าสู่ความจริง เพราะพระองค์ไม่ได้พูดตามใจพระองค์เอง แต่พระองค์จะพูดในสิ่งที่พระองค์ได้ยิน และพระองค์จะตรัสกับพวกท่านถึงสิ่งต่างๆ ที่จะมีมาถึง¹⁴ พระองค์จะให้เรารู้ถึงเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะเอาสิ่งที่เราเป็นของเราและพระองค์จะบอกสิ่งนั้นแก่พวกท่าน

¹⁵ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้น เราจึงบอกว่าพระวิญญาณจะเอาสิ่งที่เราเป็นของเราและพระองค์จะบอกสิ่งนั้นแก่พวกท่าน¹⁶ในอีกไม่นานพวกท่านจะไม่เห็นเราอีก และภายหลังอีกไม่นานพวกท่านก็จะเห็นเรา"

¹⁷แล้วบางคนในพวกสาวกของพระองค์ก็พูดกันว่า "พระองค์กำลังตรัสสิ่งใดแก่พวกเราที่ว่า 'ในอีกไม่นานนัก พวกท่านจะไม่เห็นเราอีก และภายหลังอีกไม่นานพวกท่านจะเห็นเรา' และ 'เพราะว่าเราจะไปหาพระบิดา'?"¹⁸ ดังนั้นพวกเขาจึงพูดว่า "ที่พระองค์ตรัสว่า 'อีกไม่นาน' นั้นหมายความว่าอะไร? พวกเราไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังตรัสถึงสิ่งใด"

¹⁹พระเยซูทรงเห็นว่าพวกเขาต้องการที่จะถามพระองค์ พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า "นี่คือสิ่งที่ท่านกำลังถามกันเองในหมู่พวกท่านหรือที่ว่า 'อีกไม่นาน พวกท่านจะไม่เห็นเราและภายหลังจากนั้นไม่นานพวกท่านจะเห็นเรา'?"²⁰ เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า พวกท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกนั้นจะยินดี พวกท่านจะเต็มไปด้วยความโศกเศร้า แต่ความโศกเศร้าของพวกท่านจะเปลี่ยนเป็นความชื่นชมยินดี²¹เมื่อผู้หญิงนั้นให้กำเนิดบุตร เธอโศกเศร้าเพราะว่าเวลาของเธอมาถึงแล้ว แต่เมื่อเธอได้คลอดบุตรของเธอออกมา เธอจะไม่ระลึกถึงความเจ็บปวดของเธออีกเพราะความชื่นชมยินดีที่บุตรของเธอได้เกิดมาในโลกนี้

²²แม้ขณะนี้พวกท่านเศร้าใจ แต่เราจะมาหาพวกท่านอีกและหัวใจของพวกท่านจะยินดี และจะไม่มีผู้ใดเอาความชื่นชมยินดีนี้ไปจากพวกท่านได้²³ในวันนั้นพวกท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ถ้าพวกท่านทูลขอสิ่งใดกับพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะให้แก่พวกท่าน²⁴แม้กระทั่งเถียนถ้าพวกท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิด แล้วพวกท่านจะได้รับเพื่อที่ความชื่นชมยินดีของพวกท่านจะได้เต็มเปี่ยม

²⁵เราได้บอกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่านเป็นคำอุปมา แต่เมื่อเวลานั้นมาถึง คือเมื่อเราจะไม่พูดกับพวกท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่เราจะพูดกับพวกท่านถึงเรื่องของพระบิดาอย่างชัดเจน

²⁶ในวันนั้นพวกท่านจะขอในนามของเราและเราจะไม่พูดกับพวกท่านว่าเราจะอธิษฐานทูลขอพระบิดาเพื่อพวกท่าน²⁷เพราะพระบิดาเองทรงรักพวกท่านเพราะว่าพวกท่านได้รักเราและเพราะพวกท่านได้เชื่อว่าเรามาจากพระบิดา²⁸เรามาจากพระบิดา และเราได้เข้ามาในโลกนี้ อีกครั้งหนึ่ง เรากำลังจะจากโลกนี้ไปและเราจะไปหาพระบิดาของเรา"

²⁹พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า "นี่แม่! ตอนนี้พระองค์กำลังตรัสอย่างชัดเจนและพระองค์ไม่ได้ตรัสแก่พวกเราเป็นคำอุปมา³⁰ตอนนี้ พวกเราารู้แล้วว่า พระองค์ทรงรู้ทุกสิ่ง และพระองค์ไม่ต้องการให้ใครถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ พวกเราเชื่อแล้วว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า"³¹พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ตอนนี้พวกท่านเชื่อเราแล้วหรือ?"

³²ดูเถิด เวลานั้นกำลังจะมาถึง อันที่จริงเวลานั้นก็ได้มาถึงแล้วเมื่อพวกท่านจะถูกทำให้กระจัดกระจายไป ทุกคนจะแยกกลับไปบ้านของตนและพวกท่านจะทิ้งเราไว้ แต่เราไม่ได้โดดเดี่ยวด้วยว่าพระบิดาทรงสถิตกับเรา³³เราได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกท่านเพื่อที่พวกท่านจะได้มีสันติสุขในเรา พวกท่านจะเผชิญกับความทุกข์ยากในโลกนี้ แต่จงกล้าหาญเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว"

Chapter 17

¹เมื่อพระเยซูตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา บัดนี้ถึงเวลาแล้ว ขอโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์²ดังที่พระองค์โปรดให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจเหนือมนุษย์ทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พระบุตรนั้น

³และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา⁴ข้าพระองค์ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในโลก เพราะข้าพระองค์ทำกิจที่พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์ทำนั้นสำเร็จแล้ว⁵บัดนี้ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติที่ข้าพระองค์มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา

⁶ข้าพระองค์สำแดงพระนามของพระองค์ แก่บรรดาคนที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์จากโลกนี้ คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ประทาน

พวกเขาแก่ข้าพระองค์ และพวกเขาได้ปฏิบัติตามพระดำรัสของพระองค์แล้ว⁷ บัดนี้พวกเขาว่าทุกสิ่งทั้งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์⁸ เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสแก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ให้พวกเขาแล้วและพวกเขารับไว้ และรู้แล้วว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเชื่อแล้วว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา

⁹ข้าพระองค์คืออิสฐานเพื่อพวกเขา ข้าพระองค์ไม่ได้อิสฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าพวกเขาเป็นของพระองค์¹⁰ ทุกสิ่งที่เป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งที่เป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ได้รับเกียรติในสิ่งเหล่านั้น¹¹ ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขาจะอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงพิทักษ์รักษาบรรดาคนที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างข้าพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกันกับพระองค์

¹²เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับพวกเขา ข้าพระองค์พิทักษ์รักษาพวกเขา คือผู้ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ปกป้องพวกเขาไว้ และไม่มีใครในพวกเขาพินาศออกจากลูกแห่งความพิณาศ เพื่อให้เป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์¹³ แต่บัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งนี้ในโลก เพื่อให้พวกเขาได้รับความชื่นชมยินดีในข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม¹⁴ ข้าพระองค์มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่พวกเขาแล้ว และโลกนี้เกลียดชังเขา เพราะพวกเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนอย่างข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก

¹⁵ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลก แต่ขอให้ปกป้องพวกเขาไว้ให้พ้นจากมารร้าย¹⁶ พวกเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนอย่างข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก¹⁷ ขอทรงแยกพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง

¹⁸พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกอย่างไร ข้าพระองค์ก็ใช้พวกเขาไปในโลกอย่างนั้น¹⁹ ข้าพระองค์แยกตัวให้บริสุทธิ์เพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย เพื่อให้พวกเขารับการแยกให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง

²⁰ข้าพระองค์ไม่ได้อิสฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อทุกคนที่วางใจในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของพวกเขา²¹ เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นพระองค์ผู้เป็นพระบิดาสถิตในข้าพระองค์และข้าพระองค์ในพระองค์ ข้าพระองค์คืออิสฐานเพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในพระองค์และในข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา

²²เกียรติซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์มอบให้แก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นพระองค์กับข้าพระองค์²³ ข้าพระองค์อยู่ในพวกเขาและพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักพวกเขาเหมือนอย่างที่เราพระองค์ทรงรักข้าพระองค์

²⁴ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ที่ข้าพระองค์อยู่นั้น เพื่อพวกเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างโลก

²⁵ข้าแต่พระบิดาผู้ทรงธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้คือผู้ที่พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา²⁶ ข้าพระองค์ทำให้พวกเขา รู้จักพระนามของพระองค์ และจะทำให้พวกเขารู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์นั้นจะอยู่ในพวกเขา และข้าพระองค์อยู่ในพวกเขา

Chapter 18

¹เมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็เสด็จออกไปกับพวกสาวกของพระองค์ ข้ามห้วยขิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในส่วนนั้นกับพวกสาวก² ยูดาสนกัที่กระยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะพระเยซูกับพวกสาวกเคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ ยูดาสนำพวกทหารที่มาจากพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสี และพวกเจ้าหน้าที่ พวกเขาสือโคม ถือบเพลิง และอาวุธไปที่นั่นด้วย

⁴พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามพวกเขาว่า "พวกท่านมาหาใคร?"⁵ พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า "มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราเป็นผู้นั้น" ยูดาสนกัที่กระยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับพวกทหารเหล่านั้น

⁶เมื่อพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เราเป็นผู้นั้น" เขาก็ถอยหลังและล้มลงที่พื้น⁷ พระองค์ตรัสถามพวกเขาอีกว่า "พวกท่านมาหาใคร?" พวกเขาทูลตอบว่า "มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ"

⁸พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกพวกท่านแล้วว่าเราเป็นผู้นั้น ถ้าพวกท่านตามหาเราจึงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด"⁹ ทั้งนี้เพื่อให้เป็นจริงตามพระดำรัสที่พระองค์ตรัสว่า "คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว"

¹⁰ซีโมนเปโตรมีดาบจึงชักออกฟันทาสคนหนึ่งของมหาปุโรหิตถูกหูข้างขวาขาด ทาสคนนั้นชื่อมัลคัส¹¹ พระเยซูตรัสกับเปโตรว่า "จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่ดื่มถ้วยที่พระบิดาประทานแก่เราหรือ?"

¹²พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกเขาจึงจับพระเยซูมัดไว้¹³ แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสซึ่งเป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น¹⁴ คายาฟาสคนนี้แหละที่แนะนำพวกเขาวัดว่าควรให้คนหนึ่งตายแทนประชาชน

¹⁵ซีโมนเปโตรกับสาวกอีกคนหนึ่งติดตามพระเยซูไป แต่เพราะสาวกคนนั้นรู้จักกับมหาปุโรหิต เขาจึงเข้าไปกับพระเยซูจนถึงลานบ้านของมหาปุโรหิต¹⁶ แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นรู้จักกับมหาปุโรหิตจึงออกไปพูดกับผู้หญิงที่เฝ้าประตูแล้วพาเปโตรเข้าไป

¹⁷ทาสหญิงคนที่เฝ้าประตูถามเปโตรว่า "ท่านก็เป็นคนหนึ่งในพวกสาวกของคนนั้นด้วยไม่ใช่หรือ?" เขาตอบว่า "ไม่ใช่"¹⁸พวกทาสกับเจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยื่นผิงไฟกัน เปโตรก็ยื่นผิงไฟอยู่กับเขาด้วย

¹⁹มหาปุโรหิตก็ถามพระเยซูถึงพวกสาวกของพระองค์และคำสอนของพระองค์²⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เรากล่าวให้โลกฟังโดยเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและในบริเวณพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน เราไม่ได้สอนสิ่งใดอย่างลับๆ เลย"²¹ท่านถามเราทำไม? จงถามคนที่ฟังเราว่า เราพูดอะไรกับพวกเขา พวกเขารู้ว่าเราสอนอะไร"

²²เมื่อพระเยซูตรัสอย่างนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่นก็ตบพระพักตร์พระเยซูแล้วพูดว่า "เจ้าตอบมหาปุโรหิตแบบนั้นหรือ?"²³พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราพูดผิดก็จะเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตบเรามากทำไม?"²⁴อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสมหาปุโรหิต

²⁵ขณะที่ซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนพวกนั้นถามเปโตรว่า "เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยไม่ใช่หรือ?" เปโตรปฏิเสธว่า "ไม่ใช่"²⁶ทาสคนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรฟันหูทักถามว่า "ข้าเห็นเจ้ากับคนนั้นในสวนไม่ใช่หรือ?"²⁷เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นก็ก็จับ

²⁸แล้วพวกเขาก็พาพระเยซูออกจากบ้านของคายาฟาไปยังวังของผู้ว่าการ ขณะนั้นเป็นเวลาเช้าตรู่ และพวกเขาไม่ได้เข้าไปในวังของผู้ว่าการนั้น เพื่อไม่ให้ เป็นมลทินและจะได้กินปัสกาได้²⁹ ปิลาตจึงออกมาหาพวกเขาและถามว่า "พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้?"³⁰พวกเขาตอบท่านว่า "ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกเราก็คงจะไม่มัดตัวเขาไว้กับท่าน"

³¹ปิลาตกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเองเถิด" พวกยิวจึงเรียนท่านว่า "กฎหมายห้ามไม่ให้พวกเราประหารชีวิตคนหนึ่งคนใด"³² ทั้งนี้เพื่อให้เป็นจริงตามพระดำรัสของพระเยซูที่ตรัสไว้ว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร

³³ปิลาตจึงเข้าไปในวังของผู้ว่าการอีก และเรียกพระเยซูมาแล้วถามว่า "เจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?"³⁴พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านถามอย่างนั้นตามความเข้าใจของท่านเอง หรือว่าคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา?"³⁵ปิลาตตอบว่า "เราเป็นยิวหรือ? ชนชาติของเจ้าเองและพวกหัวหน้าปุโรหิตมัดเจ้าไว้กับเรา เจ้าทำผิดอะไร?"

³⁶พระเยซูตรัสตอบว่า "ราชอาณาจักรของเราไม่ได้เป็นของโลกนี้ ถ้าราชอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็คงจะต่อสู้ไม่ให้เราถูกมัดไว้ในมือของพวกยิว แต่ราชอาณาจักรของเราไม่ได้มาจากโลกนี้"³⁷ ปิลาตจึงพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็เป็นกษัตริย์นะสิ?" พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเป็นพยานให้กับความจริง ทุกคนที่เป็นของความจริงย่อมฟังเสียงของเรา"

³⁸ปิลาตถามพระองค์ว่า "ความจริงคืออะไร?" เมื่อถามอย่างนั้นแล้วปิลาตก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า "เราไม่เห็นว่าคุณนี้มีความผิด"³⁹ แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่พวกท่านในเทศกาลปัสกา พวกท่านอยากให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?"⁴⁰พวกเขาจึงตอบว่า "อย่าปล่อยคนนี้ แต่ให้ปล่อยบารับบัส" บารับบัสนั้นเป็นโจร

Chapter 19

¹ปิลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโดยตี² และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระเยซูและให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง³ แล้วพวกเขาก็มาหาพระองค์กล่าวว่า "ข้าแต่กษัตริย์ของพวกยิว ขอกรงพระเจริญ" แล้วพวกเขาก็ตบพระพักตร์พระองค์

⁴ปิลาตก็ออกไปด้านนอกอีกและกล่าวกับพวกเขาว่า "นี่แน่ะ เราพาคนนี้ออกมามอบให้พวกท่าน เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าเราไม่พบความผิดอะไรในตัวเขาเลย"⁵ พระเยซูจึงเสด็จออกมา ทรงสวมมงกุฎทำด้วยหนามและกรงสวมเสื้อสีม่วง ปิลาตกล่าวกับพวกเขาว่า "คนนี่โง่ง"⁶ เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกเจ้าหน้าที่เห็นพระเยซู พวกเขาก็อ้างวาทว่า "ตรึงเขาเสีย ตรึงเขา" ปิลาตกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านจงพาเขาไปตรึงเขาเอง เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดอันใด"

⁷พวกยิวตอบท่านว่า "เรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาสมควรตาย เพราะเขาตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า"⁸ เมื่อปิลาตได้ยินอย่างนั้นท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น⁹ ท่านเข้าไปในวังของผู้ว่าการอีกและทูลถามพระเยซูว่า "เจ้ามาจากไหน?" แต่พระเยซูไม่ตรัสตอบอะไร

¹⁰ปิลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า "เจ้าจะไม่พูดกับเราหรือ? เจ้าไม่รู้ว่าเรามีสิทธิอำนาจที่จะปล่อยเจ้า และมีสิทธิอำนาจที่จะตรึงเจ้าที่ทางไหนได้?"¹¹ พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านไม่มีสิทธิอำนาจเหนือเรานอกจากที่ได้ประทานแก่ท่านจากเบื้องบน เพราะเหตุนี้คนที่มัดเราไว้กับท่านจึงมีความผิดมากกว่าท่าน"

¹²ตั้งแต่นั้นปิลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอื้ออึงว่า "ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่มีตรของซีซาร์ ทุกคนที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็ต่อต้านซีซาร์"¹³ เมื่อปิลาตได้ยินอย่างนั้นท่านจึงพาพระเยซูออกมาแล้วนั่งบัลลังก์พิพากษาตรงที่ที่เรียกว่า "ลานปูศิลา" ภาษาฮีบรูเรียกว่า "กับบาราส"

¹⁴วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ปิลาตพูดกับพวกยิวว่า "นี่คือกษัตริย์ของพวกท่าน"¹⁵ พวกเขาร้องอื้ออึงว่า "เอาเขาไป เอาเขาไป เอาไปตรึง"

ที่กางเขน" ปีลาตพูดกับพวกเขาว่า "จะให้เรตรึงภักดิ์ของพวกท่านหรือ?" พวกหัวหน้าปุโรหิตตอบว่า "เราไม่มีภักดิ์อื่นนอกจากซีซาร์"¹⁶ แล้วปีลาตก็มอบพระเยซูให้พวกเขาไปตรึงที่กางเขน

¹⁷ พวกเขาจึงพาพระเยซูออกไป ให้พระองค์แบกกางเขนของพระองค์ไปยังที่ที่เรียกว่า "กะโหลกศีรษะ" ภาษาฮีบรูเรียกว่า "กลโกธา"¹⁸ ที่นั่นพวกเขาตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขน พร้อมกับชายอีกสองคนคนละข้าง โดยมีพระเยซูทรงอยู่ตรงกลาง

¹⁹ ปีลาตให้เขียนป้ายติดไว้บนกางเขนอ่านว่า "เยซูชาวนาซาเร็ธภักดิ์ของพวกยิว"²⁰ พวกยิวจำนวนมากได้อ่านป้ายนี้ เพราะที่ที่เขตรึงพระเยซูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และป้ายนั้นเขียนเป็นภาษาฮีบรู ภาษาละติน และภาษากรีก

²¹ พวกหัวหน้าปุโรหิตของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า "อย่าเขียนว่า 'ภักดิ์ของชาวยิว' แต่เขียนว่า 'คนนี้บอกเรา' เราเป็นภักดิ์ของพวกยิว'"²² ปีลาตตอบว่า "อะไรที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป"

²³ เมื่อพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว พวกเขาจะเอาเสื้อของพระองค์มาแบ่งเป็นส่วน ให้ทหารคนละส่วน แต่เสื้อในนั้นไม่มีตะเข็บ ถือเป็นผืนเดียวตลอด²⁴ ฉะนั้นพวกเขาจึงปรึกษากันว่า "เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เรารับฉลากกัน จะได้รู้ว่าใครจะได้เป็นเจ้าของ" ทั้งนี้ให้เป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์ที่ว่า "เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งกัน และเสื้อของข้าพระองค์เขาจับฉลากกัน" พวกทหารทำกันอย่างนี้

²⁵ คนที่ยืนอยู่ด้านข้างกางเขนของพระเยซูนั้นมีมารดาภรรยาของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมัคาลา²⁶ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ๆ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า "หญิงเอ๋ย นี่คือนูตรของท่าน"²⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า "นี่คือมารดาของท่าน" แล้วสาวกคนนั้นก็รับมารดาของพระองค์มาอยู่ในบ้านของตนตั้งแต่นั้น

²⁸ หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่าทุกสิ่งสำเร็จแล้ว และเพื่อให้เป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์ พระองค์จึงตรัสว่า "เรากระหายน้ำ"²⁹ ที่นั่นมีภาชนะใส่เหล้าองุ่นเปรี้ยววางอยู่ พวกเขาจึงเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสบู ชูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์³⁰ เมื่อพระเยซูทรงรับเหล้าองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า "สำเร็จแล้ว" และก้มพระเศียรลงสิ้นพระชนม์

³¹ วันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอปีลาตให้ทรมานของคนที่ถูกตรึงให้หึกและยกศพออกไป เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันสำคัญ)³² ดังนั้น พวกทหารจึงมาทรมานของคนแรกและชายของอีกคนที่ถูกตรึงอยู่กับพระเยซู³³ แต่เมื่อพวกเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขาจึงไม่ได้ทรมานของพระองค์

³⁴ แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่ซี่ข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที³⁵ คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นเป็นความจริงเพื่อพวกท่านจะได้เชื่อ

³⁶ เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์ที่ว่า "กระดูกของพระองค์จะไม่หักสักชิ้นเดียว"³⁷ และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า "พวกเขาจะมองดูพระองค์ผู้ที่เขาแทง"

³⁸ หลังจากนั้น โยเซฟจากอาริมาเธียซึ่งเป็นสาวกของพระเยซู (แต่อย่างลับๆ เพราะความกลัวพวกยิว) ก็มาขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็อนุญาต โยเซฟจึงนำเอาพระศพของพระองค์ไป³⁹ นิโคเดมัสคนที่ตอนแรกเคยไปหาพระเยซูในตอนกลางคืนก็มา เขานำเครื่องหอมผสมค่อมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกิโลกรัมมาด้วย

⁴⁰ พวกเขาเอาพระศพพระเยซูมา แล้วเอาผ้าพันกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว⁴¹ ในบริเวณที่พระองค์ถูกตรึงนั้นมีส่วนแห่งหนึ่ง ในส่วนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพที่ยังไม่ได้ฝังศพใครเลย⁴² เนื่องจากวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ พวกเขาจึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

Chapter 20

¹ ในตอนเช้าวันแรกของสัปดาห์ ในขณะที่ยังมีมืดอยู่ มารีย์ชาวมักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพและเห็นว่าหินที่ปิดปากอุโมงค์นั้นถูกกลิ้งออกแล้ว² เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรกับสาวกอีกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักนั้นและพูดกับพวกเขาว่า "พวกเราเราเองศพผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่ามีศพของเราไปไว้ที่ไหน"

³ เปโตรจึงออกไปที่อุโมงค์กับสาวกคนนั้น⁴ พวกเขาวิ่งไปถึงสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน⁵ เขาก้มลงมองดูเห็นผ้าพันวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน

⁶ ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าพันวางอยู่⁷ ส่วนผ้าพันพระเศียรของพระองค์ ไม่ได้วางกับผ้าอื่น แต่พันไว้ต่างหาก

⁸ สาวกคนหนึ่งที่มาถึงที่อุโมงค์ก่อนก็ตามเขาไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ⁹ แต่จนถึงเวลานั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่าพระองค์จะต้องเป็นขึ้นจากตาย¹⁰ ดังนั้นสาวกทั้งสองจึงกลับไปบ้านอีกครั้ง

¹¹ส่วนมารีย์ยังยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้อยู่เธอก็หันมองเข้าไปในอุโมงค์¹² และเห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ที่ที่พวกเขาวางศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร อีกองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท¹³ ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า "หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม?" เธอตอบว่า "เพราะพวกเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าพวกเขาเอาไปไว้ที่ไหน"

¹⁴เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูทรงยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าพระองค์¹⁵ พระเยซูตรัสถามว่า "หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม? ตามหาใคร?" มารีย์เข้าใจว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบว่า "นายเจ้าข้า ถ้าท่านเอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน ดิฉันจะไปได้รับพระองค์กลับมา"

¹⁶พระเยซูตรัสกับนางว่า "มารีย์เอ๋ย" มารีย์จึงหันมาทูลพระองค์เป็นภาษาอาราเมคว่า "รับโอนี" (ซึ่งแปลว่า "ท่านอาจารย์")¹⁷ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังไม่ได้อัปหาพระบิดา แต่จะไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกพวกเขาว่าเรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกเขาไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกเขา"¹⁸ มารีย์ชาวเมืองกาเลนาจึงไปบอกพวกสาวกว่า "ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว" และเธอก็เล่าให้พวกเขาฟังว่าพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ

¹⁹คำวันนั้นซึ่งเป็นวันอาทิตย์ เมื่อพวกสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่เพราะกลัวพวกยิว พระเยซูก็เสด็จเข้ามาและทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา ตรัสว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย"²⁰ หลังจากพระองค์ตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ทรงให้พวกเขาดูพระหัตถ์และซี่ข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วก็มีความยินดี

²¹พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีกว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย พระบิดาทรงใช้เรามาอย่างไร เราก็ใช้พวกท่านไปอย่างนั้น"²² เมื่อพระเยซูตรัสอย่างนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจเหนือพวกเขาและตรัสกับพวกเขาว่า "จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด" ถ้าพวกท่านจะอภัยบาปของใคร บาปของพวกเขาก็จะได้รับการอภัย ถ้าพวกท่านไม่อภัยบาปของใคร บาปของพวกเขาก็จะไม่ได้รับการอภัย"

²⁴โรมัสหรือที่เขาเรียกกันว่าดีดโมสซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้นไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา²⁵ สาวกคนอื่นๆ จึงบอกโรมัสว่า "เราเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว" แต่โรมัสตอบพวกเขาว่า "ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่ซี่ข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย"

²⁶เมื่อผ่านไปแปดวันแล้ว พวกสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันในบ้านนั้นอีกและโรมัสอยู่กับพวกเขาด้วย ประตูก็ปิดแล้ว แต่พระเยซูเสด็จเข้ามาและทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาตรัสว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย"²⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า "เอานิ้วของท่านแยงที่นี่ และดูที่มือของเรา ยืนมือของท่านออกมาคำที่ซี่ข้างของเรา อย่างสงสัยเลย แต่จงเชื่อ"

²⁸โรมัสทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์"²⁹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เพราะท่านเห็นเราท่านจึงเชื่อหรือ? คนที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข"

³⁰พระเยซูทรงทำหมายสำคัญอื่นๆ อีกหลายอย่างต่อหน้าพวกสาวก ซึ่งไม่ได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้³¹ แต่การที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว พวกท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

Chapter 21

¹ต่อมาพระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส พระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้คือ²ซีโมนเปโตร โรมัสที่เรียกว่าดีดโมส นารานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี บุตรทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระเยซูอีกสองคน กำลังอยู่ด้วยกัน³ ซีโมนเปโตรบอกพวกเขาว่า "ข้าจะไปจับปลา" พวกเขาจึงพูดกับซีโมนว่า "เราจะไปด้วย" แล้วพวกเขาก็ออกไปลงเรือ แต่คืนนั้นพวกเขาจับปลาไม่ได้เลย

⁴เมื่อถึงรุ่งเช้า พระเยซูทรงยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่พวกสาวกไม่รู้ว่าพระองค์⁵ พระเยซูตรัสถามพวกเขาว่า "ลูกเอ๋ย พวกเจ้ามีอะไรรับประทานหรือยัง?" พวกเขาตอบว่า "ไม่มีเลย"⁶ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จงทอดอวนลงทางด้านขวาของเรือ แล้วจะได้ปลามากมาย พวกเขาก็จมอวนลงและได้ปลาจำนวนมาก จนลากอวนขึ้นไม่ไหว

⁷สาวกคนที่พระเยซูทรงรัก บอกเปโตรว่า "เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า" เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หีบเสื้อมาสวม (เพราะทอดเสื้อและตัวเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล⁸ แต่สาวกคนอื่นๆ นั้นนั่งเรือมา (เพราะเขายืนห่างจากฝั่งไม่มากนัก โกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น) และพวกเขาลากอวนที่ติดปลาเต็มขึ้นมาด้วย⁹ เมื่อพวกเขาขึ้นมามบนฝั่งก็เห็นท่านดีดโมสอยู่ มีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง

¹⁰พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เอาปลาที่เพิ่งจับได้มาบ้าง"¹¹ ซีโมนเปโตรจึงลงไปในเรือแล้วลากอวนขึ้นฝั่งอวนนั้นเต็มไปด้วยปลาตัวใหญ่ๆ มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว แม้จะมีมากขนาดนั้นอวนก็ไม่ขาด

¹²พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "มารับประทานกันเถิด" พวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นใคร?" เพราะพวกเขารู้อยู่แล้วว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า¹³ พระเยซูทรงเข้ามาหีบขนมปังแจกให้พวกเขา และทรงหีบปลาแจกด้วย¹⁴ นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวก หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตาย

¹⁵เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว พระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า "ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกนี้หรือไม่?" เปโตรทูลต่อพระองค์ว่า "ใช่ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า "จงเลี้ยงดูลูกแกะของเราเถิด"¹⁶พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองว่า "ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือไม่?" เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "ใช่ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงดูแลแกะของเราเถิด"

¹⁷พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า "ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือไม่?" เปโตรเศร้าใจที่พระเยซูตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า "ท่านรักเราหรือไม่?" เขาจึงทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงรู้ว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงเลี้ยงดูแกะของเราเถิด"¹⁸เราบอกความจริงกับท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่ม ท่านก็คาดเอวของท่านและเดินไปไหนๆ ตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อแก่แล้ว ท่านจะเหยียดมือออก และจะมีคนมาคาดเอวท่าน และพาไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป"

¹⁹พระเยซูตรัสอย่างนั้นก็เพื่อชี้ให้เห็นว่าเปโตรจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยการตายแบบใด เมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์จึงตรัสกับเปโตรว่า "จงตามเรามาเถิด"

²⁰เปโตรเหลือวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา สาวกคนนั้นคือคนที่เอนตัวลงแนบพระทรงของพระเยซูขณะรับประทานอาหารและทูลถามว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า คนที่จะทรยศพระองค์เป็นใคร?"²¹เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า คนนี้จะเป็นอย่างไรบ้าง?"

²²พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าเราอยากให้เขาอยู่นานกว่าเราจะมา มันก็จะอะไรกับท่าน? จงตามเรามาเถิด"²³เพราะฉะนั้น คำที่ว่าสาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือกันไปท่ามกลางพวกพี่น้อง พระเยซูก็ไม่ได้ตรัสกับเปโตรว่าสาวกคนนั้นจะไม่ตาย แต่ตรัสว่า "ถ้าเราอยากให้เขาอยู่นานกว่าเราจะมา มันก็จะอะไรกับท่าน?"

²⁴สาวกคนนั้นแหละที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้ และเป็นคนที่บันทึกสิ่งเหล่านี้ไว้ และพวกเราทราบคำพยานของเขาเป็นความจริง²⁵พระเยซูยังทรงทำสิ่งอื่นๆ อีกมากมาย ถ้าจะเขียนให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าแม้พื้นที่ทั้งโลกก็ยังไม่พอสำหรับบรรจุนั่งสือที่จะเขียนนั้น

ACTS

Chapter 1

¹ท่านเธโอฟิลัส ในหนังสือที่ข้าพเจ้าได้เขียนก่อนหน้านี้ ได้บอกทุกสิ่งที่พระเยซูทรงเริ่มต้นทำและสั่งสอน²จนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นไป หลังจากพระองค์ตรัสสั่งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์กับบรรดาอัครทูตที่พระองค์ทรงเลือกไว้³หลังจากที่พระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ที่ทรงพระชนม์กับพวกเขาด้วยข้อพิสูจน์หลายอย่างที่ทำให้พวกเขาเชื่อ พระองค์ทรงปรากฏแก่พวกเขาเป็นเวลาสี่สิบวัน และพระองค์ทรงกล่าวถึงพระราชอาณาจักรของพระเจ้า

⁴เมื่อพระองค์ทรงประชุมร่วมกับพวกเขา พระองค์ตรัสสั่งพวกเขาไม่ให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้รอคอยรับตามพระสัญญาของพระบิดาที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า "พวกท่านได้ยินจากเราแล้วว่า⁵ยอห์นได้ทำการบัพติศมาด้วยน้ำ แต่อีกไม่นาน พวกท่านจะได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์"

⁶เมื่อพวกเขามาประชุมพร้อมกัน พวกเขาทูลถามพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า นี่เป็นเวลาที่พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้กับชนชาติอิสราเอลหรือไม่?"⁷พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระที่พระบิดาทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์เอง⁸แต่พวกท่านจะได้รับฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาเหนือท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานของเรา ทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และทั่วแคว้นยูเดียและทั่วแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก"

⁹เมื่อพระเยซูตรัสถึงสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์จึงถูกรับขึ้นไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา และมีเมฆมาคลุมพระองค์ให้พ้นจากสายตาสองของพวกเขา¹⁰ในขณะที่พวกเขา กำลังเพ่งมองดูฟ้า ตอนที่พระองค์เสด็จขึ้นไป ในทันใดนั้น มีชายสองคนสวมเสื้อสีขาวยืนอยู่ข้างๆ พวกเขา¹¹ชายสองคนนั้นกล่าวว่า "ท่านชาวกาลิลีทั้งหลาย ทำไมพวกท่านจึงยืนจ้องมองฟ้าสวรรค์อยู่ที่นี่? พระเยซูองค์นี้ผู้ซึ่งถูกรับขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ จะเสด็จกลับมาในลักษณะเดียวกับที่พวกท่านได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังฟ้าสวรรค์"

¹²พวกเขาก็ออกจากภูเขามะกอกเทศเพื่อกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ใกล้กับภูเขานั้น เป็นระยะทางที่อนุญาตให้คนเดินได้ในวันสะบาโต¹³เมื่อพวกเขามาถึง พวกเขาขึ้นไปยังห้องชั้นบนที่พวกเขาเคยพักอาศัยอยู่ พวกเขามีเปโตร ยอห์น ยากอบ อันดรูว์ ฟิลิป โธมัส บาร์โธโลมิว มัทธีว ยากอบบุตรอัลเฟอัส ซีโมนพวกคนหัวรุนแรง และยูดาบุตรยาคอบ¹⁴พวกเขามีความสนใจเดียวกัน ในขณะที่พวกเขายังคงพากเพียรอธิษฐานต่อไป รวมทั้งพวกผู้หญิงมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซู และน้องๆ ของพระองค์

¹⁵ในเวลานั้น เปโตรได้ยืนขึ้นท่ามกลางพวกพี่น้องประมาณ 120 คน และกล่าวว่า¹⁶"พี่น้องทั้งหลาย เรื่องนี้จำเป็นต้องสำเร็จตามพระคำที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยปากของดาวิดเกี่ยวกับยูดาที่นำทางให้กับพวกคนที่มาจับกุมพระเยซู

¹⁷เพราะเขาเป็นคนหนึ่งในพวกเราและมีส่วนร่วมในคุณประโยชน์ของพันธกิจนี้"¹⁸(ตอนนี้ชายคนนี้ได้เอาคำตอบแทนที่เขาได้รับสำหรับความชั่วร้ายของเขาไปซื้อที่ดิน และที่นั่นเขาได้หลุมหัวกะบ่า และลำตัวของเขาก็แตก และไส้พุงก็ทะลักออกมาหมด¹⁹ทุกคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้เรื่องนี้ ดังนั้นพวกเขาจึงเรียกที่ดินนั้นตามภาษาของพวกเขว่า "อาเคลดามา" นั่นคือ "นาเล็ด")

²⁰"เพราะมีเขียนไว้ในพระธรรมสดุดีว่า 'ขอให้ที่อยู่ของเขาร้างเปล่า และอย่าให้มีใครอาศัยอยู่ที่นั่น และขอให้อีกคนหนึ่งมายึดตำแหน่งการเป็นผู้นำของเขา'

²¹เพราะฉะนั้น จึงมีความจำเป็นที่คนหนึ่งคนหนึ่งในบรรดาคนที่อยู่ร่วมกับเราตลอดเวลาที่องค์พระเยซูเจ้าเสด็จเข้ามาและออกไปท่ามกลางเรา²²เริ่มตั้งแต่การบัพติศมาของยอห์นจนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นไปจากเรา ซึ่งต้องเป็นพยานร่วมกับเราในการคืนพระชนม์ของพระองค์"²³ พวกเขาจึงเสนอชายสองคนคือโยเซฟ ที่เรียกว่าบารซอบาส ผู้ที่มีชื่อเรียกอีกว่ายุสทัส และมัทธิอัส

²⁴พวกเขาจึงอธิษฐาน และกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบจิตใจของทุกคน ขอพระองค์ทรงสำแดงว่าคนไหนในสองคนนี่ที่พระองค์ทรงเลือก²⁵ให้รับหน้าที่ในพันธกิจนี้ และการเป็นอัครสาวกแทนยูดาที่ได้ออกจากหน้าที่ของตนเอง"²⁶ พวกเขาจับเวลาถกกัน และเวลานั้นก็ติดอยู่ที่มัทธิอัส แล้วเขาได้ถูกนับอยู่ในกลุ่มอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้น

Chapter 2

¹เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์มาถึง พวกสาวกรวมตัวอยู่ในสถานที่เดียวกัน²ในทันใดนั้น มีเสียงจากฟ้าเหมือนเสียงพายุแรงกลาดังท้องไปทั่วบ้านที่พวกเขา กำลังนั่งอยู่³มีเปลวไฟลักษณะเหมือนลิ้นไฟกระจายอยู่บนพวกเขาแต่ละคน⁴พวกเขาทุกคนเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และเริ่มพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระวิญญาณทรงให้พวกเขาพูด

⁵มีพวกยิวที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม คือพวกคนที่ย้ายมาจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้า⁶เมื่อได้ยินเสียงนี้ คนมากมายจึงพากันมาและรู้สึกสับสน เพราะทุกคนต่างได้ยินพวกเขาพูดภาษาของตนเอง⁷พวกเขาอัศจรรย์ใจและประหลาดใจจึงพูดว่า "แท้จริงแล้ว พวกคนที่กำลังพูดอยู่นี้เป็นชาวกาลิลีกันทุกคนไม่ใช่หรือ?

⁸ทำไมเราจึงได้ยินพวกเขาแต่ละคนพูดภาษาบ้านเกิดเมืองนอนของเรา?⁹ซึ่งเป็นชาวปารเธีย ชาวมีเดีย และชาวเอเลาม และคนที่อาศัยอยู่ในเขตแดน เมโสโปเตเมีย ในแคว้นยูเดีย และแคว้นคิปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัส และแคว้นเอเซีย¹⁰ในแคว้นฟรีเจีย และแคว้นบิซฟิเลีย ในประเทศอียิปต์ และบางส่วนของเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซเรน และคนที่มาเยือนจากกรุงโรม¹¹พวกยิว และพวกคนที่เข้าจารีตยิว ชาวครีต และชาวอาระเบีย เราต่างได้ยินพวกเขาพูดเกี่ยวกับพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในภาษาของพวกเขาเอง"

¹²พวกเขาจึงประหลาดใจและสงสัย และพูดกันว่า "นี่หมายความว่าอะไร?"¹³แต่บางคนเยาะเย้ยและพูดว่า "พวกเขาเมาเหล้าจุ่นใหม่"

¹⁴แต่เปโตรยืนขึ้นพร้อมกับอัครทูตสิบเอ็ดคน และพูดกับพวกเขาด้วยเสียงดังว่า "ท่านชาวยูเดีย และท่านทุกคนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ขอให้พวกท่าน จงทราบเรื่องนี้ และตั้งใจฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า¹⁵ เพราะคนเหล่านี้ไม่ได้มามายอย่างที่เราท่านคิด เพราะตอนนี้เพิ่งจะเก้าโมงเช้าเท่านั้น

¹⁶แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ตามคำที่โยเอลผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า¹⁷พระเจ้าตรัสว่า 'ในวาระสุดท้าย เราจะเทวิญญาณของเราลงมาเหมือนน้ำบนทุกคน บุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขาก็จะเผยพระวจนะ คนหนุ่มของพวกเขาก็จะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น

¹⁸ทั้งผู้รับใช้ชายหญิงทั้งหลายของเราด้วย ในวันนั้นเราจะเทวิญญาณของเราลงมา และพวกเขาจะเผยพระวจนะ¹⁹เราจะสำแดงการอัศจรรย์ในท้องฟ้า เบื้องบน และหมายสำคัญบนแผ่นดินเบื้องล่างนี้เป็นเลือด ไฟ และหมอกควัน

²⁰ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะเป็นเลือด ก่อนวันอันยิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาถึง²¹จะเป็นเช่นนี้ คือทุกคนที่ร้องเรียกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด'

²²ท่านชนชาติอิสราเอล จงฟังถ้อยคำต่อไปนี้ พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้ที่พระเจ้าทรงรับรองต่อพวกท่านโดยการทำอิทธิฤทธิ์ และการอัศจรรย์ และหมายสำคัญต่างๆ ที่พระเจ้าทรงทำโดยทางพระองค์ท่ามกลางพวกท่าน ดังที่พวกท่านเองก็ทราบอยู่แล้ว²³ พระองค์ผู้นี้ได้ทรงถูกมอบไว้ ซึ่งเป็นแผนงานที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้และทรงทราบล่วงหน้า และพวกท่านได้ตรึงพระองค์ที่กางเขน และฆ่าพระองค์โดยมือของคนอธรรม²⁴ แต่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์คืนพระชนม์ และทำให้พระองค์พ้นจากความเจ็บปวดแห่งความตาย เพราะเป็นไปไม่ได้ที่ความตายจะยึดพระองค์ไว้

²⁵เพราะดาวิดกล่าวถึงพระองค์ว่า 'ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับที่ขวามือของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว²⁶ เพราะเหตุนี้ จิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ์ เช่นเดียวกับร่างกายของข้าพเจ้าจะมีชีวิตอยู่ในความไว้วางใจ

²⁷เพราะพระองค์จะไม่ทรงละทิ้งวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในแดนคนตาย ทั้งพระองค์จะไม่ปล่อยให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เฝ้าเปื่อยไป²⁸ พระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นทางแห่งชีวิต พระองค์จะทรงทำให้ข้าพระองค์เต็มเปี่ยมด้วยความยินดีต่อหน้าพระพักตร์พระองค์'

²⁹พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวกับพวกท่านถึงดาวิดผู้เป็นบรรพบุรุษของเรา ท่านตายแล้วและถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านก็ยังมีอยู่ กับเราจนถึงทุกวันนี้³⁰ ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงเป็นผู้เผยพระวจนะที่ทราบว่าพระเจ้าได้ทรงสาบานด้วยคำปฏิญาณกับท่านว่า พระองค์จะทรงตั้งผู้หนึ่งจากวงศ์ตระกูลของท่านให้นั่งบนบัลลังก์ของท่าน³¹ ท่านได้รู้เหตุการณ์นี้ล่วงหน้าและกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า 'พระองค์จะไม่ถูกละทิ้งไว้ในแดนคนตาย และจะไม่ทำให้พระกายของพระองค์เฝ้าเปื่อยไป'

³²พระเยซูองค์นี้ที่พระเจ้าทรงทำให้คืนพระชนม์แล้ว ซึ่งเราทุกคนได้เป็นพยานในเรื่องนี้³³ เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงได้ทรงยกย่องพระองค์ให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญาแล้ว พระองค์จึงทรงเปล่งนามตามที่พวกท่านได้เห็นและได้ยิน

³⁴เพราะดาวิดไม่ได้ถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ แต่เขากล่าวว่า "พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งอยู่ข้างขวามือของเรา"³⁵ จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน"³⁶ เพราะฉะนั้น ขอให้พวกท่านรู้อิสราเอลทั้งหมดทราบอย่างแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงทำให้พระเยซูองค์นี้ที่พวกท่านตรึงที่กางเขน เป็นกึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์"

³⁷เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็รู้สึกแปลกปลาบใจ จึงกล่าวกับเปโตรและอัครทูตคนอื่นๆ ว่า "พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอะไร?"³⁸ แล้วเปโตรจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามพระเยซูคริสต์ให้หมดทุกคน เพื่อบาปทั้งหลายของพวกท่านจะได้รับการอภัย และพวกท่านจะได้รับประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์³⁹ เพราะว่าพระสัญญาที่มีต่อพวกท่านและลูกหลานของพวกท่าน และกับทุกคนที่อยู่ไกล และคนมากมายตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราจะทรงเรียก"

⁴⁰เปโตรได้กล่าวถ้อยคำอีกมากมายเพื่อเป็นพยานและเตือนสติพวกเขาว่า "จงเอาตัวรอดจากชาติพันธุ์ที่ชั่วร้ายนี้เถิด"⁴¹ แล้วพวกเขาก็รับถ้อยคำของเปโตรและรับบัพติศมา แล้วพวกเขาก็เข้ามาเป็นสาวกในวันนั้นประมาณสามพันคน⁴² พวกเขาจึงฟังคำสอนของอัครทูตต่อไปและร่วมสามัคคีธรรม ในการหักขนมปัง และในการอธิษฐาน

⁴³พวกเขามีความเกรงกลัวกันทุกคน พวกอัครทูตได้ทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญมากมาย⁴⁴ ผู้ที่เชื่อทุกคนมาอยู่รวมกันและนำสิ่งต่างๆ มารวมเป็นของกลาง⁴⁵ และพวกเขายกย่องและสรรเสริญ และแจกจ่ายให้แก่กันตามความจำเป็น

⁴⁶ดังนั้นทุกๆ วัน พวกเขายังคงมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในพระวิหาร และพวกเขาก็หักขนมปังตามบ้าน พวกเขารับประทานอาหารร่วมกันด้วยความยินดี และด้วยความกลมใจ⁴⁷ พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า และได้รับความชื่นชอบจากทุกคน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มจำนวนคนที่กำลังจะรอดเข้ามาทุกๆ วัน

Chapter 3

¹ในขณะที่เปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปยังพระวิหารช่วงเวลาอธิษฐานตอนบ่ายสามโมง² มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยมาตั้งแต่เกิด ทุกๆ วันเขาจะถูกหามมาวางไว้ที่ประตูพระวิหารที่มีชื่อว่าประตูงาม เพื่อให้เขาขอทานจากคนที่เข้าไปยังพระวิหาร³ เมื่อเขาเห็นเปโตรกับยอห์นกำลังจะเข้าไปในพระวิหาร เขาก็ขอทาน

⁴เปโตรกับยอห์นได้จ้องมองดูเขา และกล่าวว่า "จงมองดูเราเถิด"⁵ คนง่อยคนนั้นก็มองที่พวกเขา ด้วยความคาดหวังว่าจะได้รับอะไรบางอย่างจากพวกเขา⁶ แต่เปโตรกล่าวว่า "เงินและทองเราไม่มี แต่สิ่งที่เรามี เราจะให้แก่ท่าน ในพระนามพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงเดินเถิด"

⁷เปโตรจึงจับมือขวาของเขาพยุงขึ้นมา ในทันใดนั้น เท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลังขึ้น⁸ คนง่อยคนนั้นก็กระโดดขึ้นมาฮึ่นและเริ่มก้าวเดิน เขาเดินเข้าไปในพระวิหารพร้อมกับเปโตรและยอห์น ทั้งเดิน ทั้งกระโดดโลดเต้น และสรรเสริญพระเจ้า

⁹คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า¹⁰ พวกเขาจำได้ว่าเขาเป็นคนที่เคยนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามของพระวิหาร และพวกเขาก็เต็มไปด้วยความประหลาดใจและอัศจรรย์ใจ เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคนนั้น

¹¹ในขณะที่ชายคนนั้นยังอยู่กับเปโตรและยอห์น คนทั้งปวงก็วิ่งเข้ามารวมอยู่กับพวกเขาในเฉลียงของพระวิหารที่เรียกว่าเฉลียงของซาโลมอนด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก¹² เมื่อเปโตรเห็นเช่นนี้ จึงกล่าวกับคนเหล่านั้นว่า "ท่านชนชาติอิสราเอล ทำไมพวกท่านจึงอัศจรรย์ใจเล่า? ทำไมพวกท่านจึงจ้องมองเราราวกับว่าเราได้ทำให้ชายคนนี้ได้เดินได้โดยฤทธิ์อำนาจและความดีของเราเอง?

¹³พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา ได้ประทานพระเกียรตินี้ให้แก่พระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่พวกท่านได้มอบไว้ และปฏิญาณต่อหน้าปาลาต เมื่อเขาตัดสินที่จะปล่อยพระองค์¹⁴ ท่านได้ปฏิญาณต่อบริสุทธิ์และชอบธรรม และท่านได้ขอให้ปล่อยตัวเขาตรึงให้แก่ท่านแทน

¹⁵ท่านได้ฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งชีวิต ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงทำให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และเราได้เป็นพยานในเรื่องนี้¹⁶ บัดนี้โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ ชายคนหนึ่งที่ท่านได้เห็นและรู้จัก พระนามเดียวกันนี้ได้ทำให้เขามีกำลังขึ้น โดยความเชื่อทางพระเยซูทำให้เขาหายเป็นปกติตามที่ปรากฏต่อหน้าพวกท่านทุกคน

¹⁷พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบที่พวกท่านได้ทำการละทิ้งการลงโทษโดยไม่รู้ถึงการณ์ เช่นเดียวกับบรรดาผู้ครอบครองของพวกท่าน¹⁸ แต่สิ่งเหล่านี้ พระเจ้าได้ทรงบอกไว้ล่วงหน้าแล้วโดยปากของผู้เผยพระวจนะทุกคนว่าพระคริสต์ของพระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมาน ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำสำเร็จแล้ว

¹⁹เพราะเหตุนี้ จงกลับใจเสียใหม่และหันกลับมา เพื่อความบาปของพวกท่านจะถูกลบล้างออกไป เพื่อวาระแห่งการฟื้นฟูใหม่จากการปรากฏขององค์พระผู้เป็นเจ้า²⁰ และพระองค์จะประทานพระเยซูผู้ทรงแต่งตั้งให้เป็นพระคริสต์ให้แก่พวกท่าน

²¹พระองค์ยังต้องอยู่ในสวรรค์จนกว่าจะถึงเวลาแห่งการฟื้นฟูสรรพสิ่งขึ้นมาใหม่ตามที่พระเจ้าตรัสไว้มาแล้ว โดยปากของบรรดาผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์

Chapter 4

ของพระองค์²²โมเสสได้กล่าวความจริงว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงแต่งตั้งผู้เผยพระวจนะเหมือนอย่างข้าพเจ้าขึ้นมาท่ามกลางพี่น้องของพวกท่าน พวกท่านจะฟังทุกสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับพวกท่าน'²³สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับทุกคนที่ไม่ฟังผู้เผยพระวจนะนั้น พวกเขาจะถูกทำลายให้สิ้นไปจากคนทั้งปวง'

²⁴ใช่แล้ว บรรดาผู้เผยพระวจนะตั้งแต่ชาบูเอลและคนเหล่านั้นที่มาภายหลังเขา พวกเขากล่าวและประกาศถึงวันเหล่านี้²⁵พวกท่านเป็นลูกหลานของผู้เผยพระวจนะ และของพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกท่าน พระองค์ตรัสกับอับราฮัมว่า 'บรรดาพงศ์พันธุ์ของแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะได้รับพร เพราะเชื่อฟังของเจ้า'²⁶หลังจากที่พระเจ้าทรงทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นขึ้นมาแล้ว พระเจ้าทรงใช้พระองค์ไปหาพวกท่านก่อน เพื่อที่จะทรงช่วยพวกท่าน โดยการทำให้พวกท่านทุกคนหันกลับจากความชั่วร้ายของตน"

Chapter 4

ในขณะที่เปโตรกับยอห์นกำลังพูดกับคนทั้งปวงอยู่นั้น บรรดาปุโรหิต และหัวหน้ารักษาพระวิหาร และพวกสะดูสีก็พากันมาหาพวกเขา คนเหล่านั้นมีความกังวลใจอย่างมาก เพราะเปโตรกับยอห์นกำลังสอนคนทั้งหลาย และประกาศการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซู²⁷พวกเขาจึงจับกุมทั้งเปโตรและยอห์นและขังไว้ในคุกจนถึงเช้าวันรุ่งขึ้น เพราะตอนนั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว²⁸แต่คนจำนวนมากที่ได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นก็เชื่อ และนับจำนวนผู้ชายที่เชื่อได้ประมาณห้าพันคน

²⁹เมื่อถึงวันรุ่งขึ้น บรรดาผู้ครอบครองกับพวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมจารย์ก็มาประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม³⁰อันนาสมหาปุโรหิต คายาฟาส ยอห์น และอเล็กซานเดอร์ และทุกคนที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตก็อยู่ที่นั่น³¹เมื่อพวกเขาให้เปโตรกับยอห์นมาขึ้นอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว พวกเขาจึงถามท่านทั้งสองว่า "พวกท่านทำการนี้โดยฤทธิ์อำนาจหรือโดยนามของใคร?"

³²แล้วเปโตรก็เริ่มต้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกท่านผู้ครอบครองประชาชน และพวกผู้ใหญ่³³ถ้าพวกท่านจะถามพวกเราในวันนี้ ถึงการที่พวกเราได้ทำกับคนป่วยนี้ว่าเขากลายเป็นปกติได้อย่างไร?³⁴ขอให้พวกท่านและชนชาติอิสราเอลทุกคนจงทราบไว้ว่า ในพระนามพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ผู้ที่พวกท่านได้ตรึงที่กางเขน แต่ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยพระองค์นี้แหละ ที่ทำให้ชายคนนี้ที่ยืนอยู่ต่อหน้าท่านทั้งหลายกลายเป็นปกติ"

³⁵พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นศิลาที่พวกท่านซึ่งเป็นช่างก่อสร้างได้ดูหมิ่น แต่พระองค์ก็ได้ถูกทำให้เป็นศิลาบ่มอบแล้ว³⁶ไม่มีความรอดในผู้อื่นเลย เพราะไม่มีนามอื่นใดทั่วใต้ฟ้าที่ประธานท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงที่ทำให้พวกเราได้รับความรอดได้

³⁷เมื่อพวกเขาได้เห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น พวกเขาเห็นว่าท่านทั้งสองเป็นคนธรรมดา และไร้การศึกษา พวกเขาจึงประหลาดใจ แล้วจำได้ว่าเปโตรกับยอห์นเคยอยู่กับพระเยซู³⁸เพราะพวกเขาเห็นชายคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับคนทั้งสอง พวกเขาจึงไม่มีอะไรจะคัดค้านได้

³⁹แต่หลังจากนั้น พวกเขาสั่งให้พวกอัครทูตออกไปจากที่ประชุมสภานั้น แล้วพวกเขาจึงพูดคุยกันในท่ามกลางพวกเขาเอง⁴⁰พวกเขากล่าวว่า "พวกเราจะทำอย่างไรกับคนเหล่านี้? เพราะความจริงที่พวกเขาได้ทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ ซึ่งทุกคนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้เรื่องนี้ ซึ่งพวกเราปฏิเสธไม่ได้⁴¹แต่เพื่อไม่ให้เรื่องนี้เลื่องลือออกไปท่ามกลางประชาชน ขอให้พวกเราเตือนพวกเขาที่จะไม่พูดออกชื่อนี้กับใครอีกต่อไป"⁴²พวกเขาจึงเรียกเปโตรกับยอห์นเข้ามาและสั่งห้ามไม่ให้พูดหรือสอนเกี่ยวกับพระนามของพระเยซูอีก

⁴³แต่เปโตรกับยอห์นกล่าวตอบพวกเขาว่า "การที่จะเชื่อฟังพวกท่านมากกว่าพระเจ้าเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์หรือไม่ ขอให้ท่านจงพิจารณาดู⁴⁴พวกเราจะไม่พูดถึงสิ่งที่พวกเราเห็นและได้ยินนั้นก็ได้"

⁴⁵หลังจากที่ได้ยื่นเตือนเปโตรกับยอห์นแล้ว พวกเขาจึงปล่อยคนทั้งสองไป พวกเขาหาเหตุที่จะลงโทษเปโตรกับยอห์นไม่ได้ เพราะทุกคนกำลังสรรเสริญพระเจ้าในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น⁴⁶ผู้ชายที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นี้มีอายุมากกว่าสี่สิบปีแล้ว

⁴⁷หลังจากที่พวกเขาได้รับการปล่อยตัวแล้ว เปโตรกับยอห์นจึงไปหาพวกพี่น้องของตน และเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่พวกเขาทำปุโรหิต และพวกผู้ใหญ่ได้กล่าวแก่พวกท่าน⁴⁸เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องนี้ ก็ร่วมใจกันร้องเสียงดังทูลต่อพระเจ้าว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และทะเลและสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น⁴⁹พระองค์ได้ตรัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และโดยปากของดาวิดบรรพบุรุษของเราผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'เหตุใดคนต่างชาติจึงหยิ่งยโส และคนทั้งหลายจึงคิดในสิ่งที่ไร้ประโยชน์หรือ?'

⁵⁰พวกเราพูดว่า 'บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้รวมตัวกันตั้งขึ้น และบรรดาผู้ครอบครองจึงรวมตัวกันต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและต่อสู้พระคริสต์ของพระองค์'

⁵¹ในความเป็นจริง ทั้งเฮโรดและปอนทัสปีลาตกับพวกคนต่างชาติและชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกันในเมืองนี้เพื่อต่อสู้กับพระเยซูผู้รับใช้บริสุทธิ์ของพระองค์ที่พระองค์ทรงเจิมไว้แล้ว⁵²พวกเขาชุมนุมกันเพื่อที่จะทำทุกสิ่งตามพระหัตถ์และพระประสงค์ของพระองค์ที่ได้ตัดสินพระทัยต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง

⁵³บัดนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทอดพระเนตรคำเตือนของพวกเรา และขอให้บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ที่จะกล่าวพระวจนะของพระองค์ด้วยใจกล้า⁵⁴เพื่อว่าในขณะที่พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกเพื่อรักษาโรคคนนั้น หมายถึงและการอัศจรรย์จะเกิดขึ้นโดยพระนามของพระเยซูผู้รับใช้บริสุทธิ์ของพระองค์⁵⁵เมื่อพวกเขาอธิษฐานจบแล้ว สถานที่ซึ่งพวกเขาประชุมอยู่นั้นก็สิ้นหัวโชน แล้วพวกเขาก็เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และกล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

³²คนที่เชื่อจำนวนมากก็มีใจและวิญญาณเดียวกัน ไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่เขาพวกมีเป็นของตน แต่สิ่งของทั้งหมดที่พวกเขามีเป็นของส่วนกลาง³³ ด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ บรรดาอัครทูตจึงประกาศคำพยานถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคุณอันยิ่งใหญ่ก็อยู่เหนือพวกเขาทุกคน

³⁴ในพวกเขาไม่มีใครขัดสนสิ่งใดๆ เพราะทุกคนที่เป็นเจ้าของที่ดินและบ้านก็ขายไปเสีย และนำเงินที่ได้จากการขายสิ่งเหล่านั้น³⁵ มาวางไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต และแจกจ่ายให้กับผู้เชื่อแต่ละคนตามที่จำเป็น

³⁶โยเซฟเป็นคนเลวี ที่มาจากไซปรัส ซึ่งบรรดาอัครทูตตั้งชื่อให้ว่า บาร์นาบัส (ซึ่งแปลว่า ลูกแห่งการหนุนใจ)³⁷ ได้ขายที่ดิน และนำเงินนั้นมาวางไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต

Chapter 5

¹บัดนี้ก็มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับสัปปราครรรยาของเขาได้ขายที่ดิน² และเก็บเงินที่ขายได้ส่วนหนึ่งไว้ (ภรรยาของเขาไม่รู้เรื่องนี้ด้วย) และได้นำเงินอีกส่วนหนึ่งมาวางไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต

³แต่เปโตรกล่าวว่า "อานาเนีย ทำไมเขาตาจิงควบคุมใจของเจ้าให้โกหกต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเก็บเงินส่วนหนึ่งของค่าที่ดินนั้นไว้?⁴ เมื่อที่ดินยังไม่ได้ขายนั้น มันก็ยังเป็นของเจ้าไม่ใช่หรือ? และหลังจากขายมันไปแล้ว มันก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้าไม่ใช่หรือ? อะไรที่ทำให้ใจของเจ้าคิดทำอย่างนี้? เจ้าไม่ได้โกหกต่อมนุษย์ แต่ได้โกหกต่อพระเจ้า"⁵ เมื่อได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ อานาเนียก็ล้มลงและสิ้นใจ และทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ก็เกิดความเกรงกลัวอย่างยิ่ง⁶ พวกคนหนุ่มจึงเข้ามาห่อศพของเขาแล้วหามเขาออกไปฝัง

⁷หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขาซึ่งไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้เข้ามา⁸ เปโตรจึงกล่าวกับเธอว่า "จงบอกเรามาเถิดว่า เจ้าขายที่ดินได้ราคาเท่านี้หรือไม่" เธอตอบว่า "ใช่ ได้เท่านี้"

⁹แล้วเปโตรกล่าวกับเธอว่า "พวกเจ้าเป็นอย่างไร จิงได้พร้อมใจกันทดสอบพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า? ดูสิ เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าอยู่ที่ประตู และพวกเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย"¹⁰ ทันใดนั้น เธอก็ล้มลงสิ้นใจที่เท้าของท่าน เมื่อพวกคนหนุ่มเข้ามาพบว่าเธอตายแล้ว พวกเขาจึงหามศพของเธอออกไปฝังไว้ข้างสามีของเธอ¹¹ ทั้งคริสตจักร และทุกคนที่ได้ยินเหตุการณ์นั้นก็เกิดความเกรงกลัวอย่างยิ่ง

¹²มีหลายสำคัญและการอัศจรรย์มากมายเกิดขึ้นท่ามกลางประชาชนโดยมือของพวกอัครทูต พวกเขารวมตัวกันอยู่ที่เฉลียงของซาโลมอน¹³ แต่ไม่มีใครกล้าที่จะเข้าไปร่วมกับพวกเขา อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้รับความนับถืออย่างมากจากประชาชน

¹⁴มีผู้เชื่อที่ยังคงเข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากขึ้นทั้งชายและหญิง¹⁵ พวกเขาได้หามคนป่วยไปที่ถนน และวางผู้ป่วยเหล่านั้นไว้บนที่นอนและแคร่ เพื่อเวลาที่เขาจะเดินผ่านไป เขาของเขากอดลงมาที่บางคนเหล่านั้น¹⁶ มีประชาชนจำนวนมากจากเมืองที่อยู่รอบๆ กรุงเยรูซาเล็มได้พากันมาด้วย และนำคนป่วยกับคนที่ทนทุกข์มานานจากฟิโสโครมาด้วย และพวกเขาก็ได้รับการรักษาให้หายทุกคน

¹⁷แต่มาปุโรหิตกับพรรคพวกที่อยู่กับเขา (ที่เป็นพวกสะดูสี) ก็ลุกขึ้นไป พวกเขาเต็มไปด้วยความอิจฉา¹⁸ จึงจับพวกอัครทูต และขังพวกเขาไว้ในคุกหลวง

¹⁹แต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เปิดประตูคุกและพาพวกเขาออกไป และกล่าวว่า²⁰ "จงไปยืนอยู่ในพระวิหาร และพูดกับประชาชนเกี่ยวกับบรรดาถ้อยคำแห่งชีวิตนี้"²¹ เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนี้ พวกเขาเข้าไปในพระวิหารในตอนรุ่งเช้าและสั่งสอน แต่เมื่อมาปุโรหิตกับพรรคพวกที่อยู่กับเขามาถึง ก็เรียกประชุมสภายิว พวกผู้ใหญ่ทั้งหมดของชนชาติอิสราเอล และใช้คนไปที่คุกเพื่อพาพวกอัครทูตออกมา

²²แต่เมื่อพวกเขานำตัวไปแล้วก็ไม่พบพวกอัครทูตในคุก พวกเขาจึงกลับมารายงานว่า²³ "เราเห็นประตูคุกปิดแน่นหนามั่นคง และพวกยามก็ยืนเฝ้าอยู่ที่ประตู แต่เมื่อเราเปิดประตูเข้าไป ไม่เห็นมีใครอยู่ข้างในนั้น"

²⁴เมื่อหัวหน้ารักษาวพระวิหารและพวกหัวหน้าปุโรหิตได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ พวกเขาจึงงุนงงมากในเรื่องพวกอัครทูตว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป²⁵ แล้วมีบางคนเข้ามาบอกกับพวกเขาว่า "พวกคนที่ท่านขังไว้ในคุกกำลังสั่งสอนประชาชนอยู่ในพระวิหาร"

²⁶ดังนั้นหัวหน้ารักษาวพระวิหารกับพวกเจ้าหน้าที่จึงออกไป และพาพวกอัครทูตกลับมาโดยไม่ใช้ความรุนแรง เพราะพวกเขากลัวประชาชนจะเอาหินขว้างพวกเขา²⁷ เมื่อพวกเขาพาพวกอัครทูตมาแล้ว ก็ให้ยืนอยู่ต่อหน้าสภา มาปุโรหิตจึงซักถามพวกเขาว่า²⁸ "พวกเราได้สั่งห้ามท่านอย่างแข็งขันแล้วทำไมให้สอนโดยออกชื่อนี้ แต่พวกท่านกำลังทำให้คำสอนของพวกท่านแพร่กระจายไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และต้องการให้ความผิดเรื่องโลหิตของชายคนนีตกอยู่กับพวกเรา"

²⁹แต่เปโตรและบรรดาอัครทูตตอบว่า "พวกเราจำเป็นต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์"³⁰ พระเยซูผู้ที่พวกท่านได้ฆ่าและแขวนไว้บนต้นไม้ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเราได้ทรงทำให้เป็นขึ้นมาแล้ว³¹ พระเจ้าทรงยกพระองค์ขึ้นไว้ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ เพื่อให้เป็นองค์เจ้านายและผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนชาติอิสราเอลกลับใจใหม่ และทรงให้อภัยความบาป³² พวกเราเป็นพยานในเรื่องนี้และพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระเจ้าประทานให้กับคนเหล่านั้นที่เชื่อฟังพระองค์ก็ทรงเป็นพยานด้วย"

³³เมื่อพวกเขาสมาชิกสภาได้ยื่นจึงโกรธมาก และต้องการจะฆ่าพวกอัครทูต³⁴ แต่มีฟาริสีคนหนึ่งชื่อกามาลิเอล และเขาเป็นอาจารย์สอนพระบัญญัติซึ่งเป็นที่นับถือของประชาชนได้ยื่นขึ้น และสั่งให้พวกอัครทูตออกไปข้างนอกสักครู่หนึ่ง

³⁵แล้วเขาจึงกล่าวกับพวกเขาสมาชิกสภาว่า "พวกท่านชนชาติอิสราเอล จงระวังให้ดีถึงสิ่งที่พวกท่านจะทำกับคนเหล่านี้³⁶ เพราะก่อนหน้านี้ ธูดาส ได้ปรากฏตัวขึ้นอ้างว่าเขาเป็นคนสำคัญ มีคนประมาณสี่ร้อยคนเข้าร่วมกับเขา เขาได้ถูกฆ่าตาย และบรรดาคนที่เชื่อฟังเขาได้กระจัดกระจายสาปสูญไป"³⁷ หลังจากชายคนนี้มีธูดาสชาวกาสิลีได้ปรากฏตัวขึ้นในช่วงที่มีการจดทะเบียนสำมะโนครัวและได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามเขา เขาก็พินาศด้วย และบรรดาคนที่เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป

³⁸บัดนี้เราขอบอกพวกท่านว่า อย่าไปยุ่งเกี่ยวอะไรกับคนเหล่านี้เลย จงปล่อยพวกเขาไปเถิด เพราะถ้าเป็นแผนงานหรือกิจการที่มาจากมนุษย์ มันจะล่มสลายไปเอง³⁹ แต่ถ้ามาจากพระเจ้า พวกท่านก็ไม่สามารถล้มล้างพวกเขาได้ เกรงว่าพวกท่านจะเป็นผู้ที่กำลังต่อสู้กับพระเจ้า" ดังนั้นพวกเขาจึงยอมฟังกามาลิเอล

⁴⁰แล้วพวกคนเหล่านั้นจึงเรียกพวกอัครทูตเข้ามาและเขียนพวกเขา และสั่งห้ามพวกเขาไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วจึงปล่อยพวกเขาไป⁴¹ พวกอัครทูตจึงออกมาจากสภาด้วยความยินดี เพราะพวกเขาสวมครุฑที่จะได้รับการหลั่งเกียรติเพื่อพระนามนั้น⁴² ตั้งแต่นั้นมา พวกเขาจึงคงสั่งสอนและประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ในพระวิหารและตามบ้านเรือนทุกๆ วันไม่ได้ขาด

Chapter 6

¹ในเวลานั้น เมื่อพวกสาวกกำลังเพิ่มทวีจำนวนมากขึ้น พวกยิวที่ใช้ภาษากรีกเริ่มต่อว่าพวกคนฮีบรู เพราะบรรดาแม่ม่ายของพวกเขากุลละเลยไม่ได้รับแจกอาหารประจำวัน

²อัครทูตสิบสองคนจึงเรียกพวกสาวกจำนวนมากมานั้นมาหาพวกเขา และกล่าวแก่พวกเขาว่า "การที่เราจะละเลยพระวจนะของพระเจ้า เพื่อมาแจกอาหารก็เป็นการไม่ถูกต้อง³ เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านควรที่จะเลือกเจ็ดคนในพวกท่าน ที่เป็นคนมีชื่อเสียงดี เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา ผู้ที่เราจะตั้งให้ดูแลงานนี้⁴ ส่วนพวกเราจะยังคงอยู่ในการอธิษฐานและในพันธกิจด้านพระวจนะของพระเจ้าต่อไป"

⁵คำกล่าวของพวกอัครทูตเป็นที่พอใจของฝูงชน ดังนั้นพวกเขาจึงเลือกสเทเฟน ผู้ที่เต็มไปด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ และฟิลิป โปรโครัส นิคานอร์ กิโมน ปารเมนัส และนิโคเลาชาวเมืองอันท็อกคน ที่เข้าจาริตในศาสนา⁶ บรรดาผู้ที่เชื่อก็นำคนเหล่านั้นมาอยู่ต่อหน้าพวกอัครทูต ผู้ที่อธิษฐานและวางมือบนพวกเขา

⁷ดังนั้นพระวจนะของพระเจ้าเจริญขึ้นและจำนวนสาวกในกรุงเยรูซาเล็มก็เพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ พวกปุโรหิตก็มาเชื่อถือจำนวนมาก

⁸บัดนี้สเทเฟนเต็มไปด้วยพระคุณและฤทธิ์เดช ได้ทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญอันยิ่งใหญ่ท่ามกลางประชาชน⁹ แต่มีคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่าธรรมศาลาของทาสอิสระ ที่เป็นชาวไซรีน ชาวอเล็กซานเดรีย และบางคนจากซิเลียและเอเชีย คนเหล่านี้กำลังโต้แย้งกับสเทเฟน

¹⁰แต่พวกเขาต่อสู้ถ้อยคำที่สเทเฟนกล่าวด้วยสติปัญญาและพระวิญญาณไม่ได้¹¹ พวกเขาได้แอบเกลี้ยกล่อมบางคนให้กล่าวว่า "เราได้ยินสเทเฟนพูดถ้อยคำหมิ่นประมาทโมเสสและพระเจ้า"

¹²พวกเขาปลุกระดมประชาชน พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมจารย์ และคนเหล่านั้นเข้ามาจับสเทเฟนและพาเขาไปที่สภา¹³ พวกเขาพาดพิงเรื่องมากกล่าวว่า "ชายคนนี้เป็นหยดพูดถ้อยคำหมิ่นสถาบันที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้และพระบัญญัติ¹⁴ เพราะเราได้ยินเขาพูดว่า พระเยซูชาวนาซาเร็คนนี้จะทำลายสถานที่นี้และเปลี่ยนธรรมเนียมนั้นที่โมเสสได้ให้ไว้กับเรา"¹⁵ ทุกคนที่นั่งอยู่ในสภาจึงจ้องมองไปที่สเทเฟนและเห็นหน้าของท่านเป็นเหมือนหน้าของทูตสวรรค์

Chapter 7

¹มหาปุโรหิตจึงถามว่า "เรื่องนี้อยู่อะไร?"² สเทเฟนตอบว่า "พี่น้องทั้งหลาย และท่านที่เป็นผู้ใหญ่ ของฟางข้าพเจ้าเถิด พระเจ้าแห่งพระสิริได้ทรงปรากฏต่ออับราฮัมบิดาของพวกเรา เมื่อเขายังอยู่ในเมโสโปเตเมีย ก่อนที่เขาไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน³ พระองค์ตรัสกับอับราฮัมว่า 'จงออกไปจากดินแดนของเจ้าและญาติพี่น้องของเจ้า และไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงแก่เจ้า'

⁴แล้วอับราฮัมจึงออกจากดินแดนของชาวเคลเดีย และไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน หลังจากที่มีบิดาของเขาได้เสียชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงนำเขาออกมาจากที่นั่นมายังดินแดนที่พวกท่านอาศัยอยู่ทุกวันนี้⁵ พระองค์ไม่ได้ประทานแผ่นดินนั้นให้เป็นมรดกของเขา ไม่มีแม้แต่นกเขาเท่าฝ่าเท้า ถึงแม้ว่า อับราฮัมจะมีบุตรเลย แต่พระองค์ทรงสัญญาว่า พระองค์จะทรงประทานแผ่นดินนั้นให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาและเชื้อสายของเขา

⁶พระเจ้าตรัสกับเขาว่า เชื้อสายของเขาจะอาศัยอยู่ในต่างประเทศชั่วระยะหนึ่ง และคนในประเทศนั้นจะเอาพวกเขาไปเป็นทาส และข่มเหงพวกเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี⁷ พระเจ้าตรัสว่า 'แต่เราจะพิพากษานชนชาติที่พวกเขาเป็นทาสอยู่นั้น หลังจากนั้น พวกเขาจะออกมาและนมัสการเราในสถานที่นี้'⁸ แล้วพระองค์จึงประทานพันธสัญญาแห่งการเข้าสู่สันติแก่อับราฮัม เพราะเหตุนี้ เมื่ออับราฮัมได้เป็นบิดาของอิสอัค จึงให้เข้าสู่สันติในวันที่แปด อิสอัคเป็นบิดาของยาโคบ ยาโคบเป็นบิดาของบุตรสิบสองคนที่บรรพบุรุษของพวกเรา

⁹ เพราะบรรพบุรุษของพวกเราเหล่านั้นมีใจอิจฉาโยเซฟ พวกพี่น้องจึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าสถิตกับเขา¹⁰ และช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้น และทรงทำให้เขาเป็นที่ขอบและมียศปัญญาต่อหน้าฟาโรห์ กษัตริย์แห่งอียิปต์ ฟาโรห์จึงตั้งเขาให้ดูแลเหนือประเทศอียิปต์ และทุกอย่างในพระราชสำนักของพระองค์

¹¹ ต่อมาเกิดการกันดารอาหารขึ้นทั่วประเทศอียิปต์และแคว้นคานาอัน และเกิดความทุกข์ยากใหญ่ยิ่ง บรรพบุรุษของพวกเราจึงไม่มีอาหาร¹² แต่เมื่อยาโคบได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ เขาจึงใช้บรรพบุรุษของพวกเราไปครั้งแรก¹³ ครั้งที่สองโยเซฟได้แสดงตัวให้พี่น้องรู้ และฟาโรห์จึงได้รู้จักกับครอบครัวของโยเซฟ

¹⁴ โยเซฟจึงส่งพี่น้องกลับไปบอกบิดาของเขาให้มาที่ประเทศอียิปต์พร้อมกับบรรดาญาติพี่น้องรวมทั้งหมดเจ็ดสิบห้าคน¹⁵ ดังนั้นยาโคบจึงลงไปที่ประเทศอียิปต์ และเขากับบรรพบุรุษของพวกเราได้เสียชีวิตที่นั่น¹⁶ พวกเขาถูกนำกลับมาที่เมืองเซเชมและฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพที่อับราฮัมได้ซื้อด้วยเงินจำนวนหนึ่งจากบุตรของฮาโมร์ในเมืองเซเชม

¹⁷ เมื่อถึงเวลาตามพระสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับอับราฮัม ชนชาติอิสราเอลได้ทวีจำนวนมากขึ้นในประเทศอียิปต์¹⁸ จนกระทั่งกษัตริย์อียิปต์องค์หนึ่งที่ไม่รู้จักโยเซฟ ได้ขึ้นครองครองประเทศอียิปต์¹⁹ กษัตริย์องค์นี้ที่ออกอุบายกับชนชาติของพวกเรา และข่มเหงบรรพบุรุษของพวกเรา พวกเราต้องทิ้งให้เด็กทารกอยู่ในอันตราย ด้วยหวังว่าพวกเขาจะรอดชีวิต

²⁰ เมื่อถึงเวลาที่โมเสสเกิดมา ท่านมีรูปงามต่อพระพักตร์พระเจ้า และได้รับการเลี้ยงดูในบ้านของบิดาเป็นเวลาสามเดือน²¹ เมื่อโมเสสถูกนำมาทิ้งไว้นอกบ้านราชธานีของฟาโรห์ได้รับมาเลี้ยงไว้และเลี้ยงดูเขาเหมือนเป็นบุตรของตนเอง

²² โมเสสได้รับการศึกษาและเรียนรู้ทุกสิ่งของชาวอียิปต์ และเขามีความสามารถในการพูดและการงานต่างๆ²³ แต่เมื่อเขามีอายุได้ประมาณสี่สิบปี ก็นึกอยากไปเยี่ยมเยียนพี่น้องของเขาที่เป็นลูกหลานคนอิสราเอล²⁴ เขาได้เห็นคนอิสราเอลคนหนึ่งถูกข่มเหง โมเสสได้ปกป้องและแก้แค้นคนที่ข่มเหงนั้นโดยการฆ่าชาวอียิปต์คนนั้น²⁵ โมเสสคิดว่าพี่น้องของเขาคงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงช่วยพวกเขาด้วยมือของตน แต่พวกเขาไม่เข้าใจอย่างนั้น

²⁶ วันต่อมา โมเสสได้มาพบคนอิสราเอลในขณะที่พวกเขากำลังทะเลาะวิวาทกันอยู่ โมเสสจึงพยายามทำให้พวกเขาคืนดีกัน โมเสสกล่าวว่า 'เพื่อนเอ๋ย พวกท่านเป็นพี่น้องกัน ทำไมพวกท่านจึงทำร้ายกันและกัน?'²⁷ แต่คนที่ทำผิดต่อเพื่อนบ้านได้ผลักเขาออกไป และกล่าวว่า 'ใครตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครองครองและผู้พิพากษาเหนือพวกเรา?'²⁸ เจ้าอย่าจะฆ่าพวกเราเหมือนกับที่เจ้าฆ่าชาวอียิปต์คนนั้นเมื่อวานนี้หรือ?

²⁹ โมเสสได้ยินดังนั้น จึงหนีไป และเป็นคนต่างชาตินในแผ่นดินมีเดีย เขาได้เป็นบิดาของบุตรชายสองคน³⁰ เมื่อสี่สิบปีผ่านไป กูตสวรรค์องค์หนึ่งได้ปรากฏต่อเขา เป็นเปลวไฟในพุ่มไม้ในถิ่นทุรกันดารของภูเขาซีนาย

³¹ เมื่อโมเสสได้เห็นเปลวไฟนั้น เขาจึงมองด้วยความอัศจรรย์ใจ เมื่อเขาเข้าไปดูใกล้ๆ ก็ได้ยินพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสออกมาว่า³² 'เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ' โมเสสก็กลัวจนตัวสั่นไม่กล้าที่จะมองดู

³³ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า 'จงถอดรองเท้าออก เพราะที่ที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์'³⁴ เราได้เห็นความทุกข์ยากลำบากของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว เราได้ยินเสียงคร่ำครวญของพวกเรา เราจึงลงมาเพื่อจะช่วยพวกเราให้รอด มาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์'

³⁵ โมเสสคนนี้แหละ ที่พวกเขาเคยปฏิเสธ เมื่อพวกเขากล่าวว่า 'ใครตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครองครองและผู้พิพากษา?' เขาเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ไปที่เป็นทั้งผู้ครองครองและผู้ปลดปล่อย พระเจ้าทรงใช้เขาไปโดยมือของกูตสวรรค์ที่ปรากฏแก่โมเสสในพุ่มไม้³⁶ โมเสสนำพวกเขาออกมาจากประเทศอียิปต์ หลังจากได้ทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ในประเทศอียิปต์และที่ทะเลแดง และระหว่างที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี³⁷ โมเสสคนเดียวกันนี้แหละ ที่กล่าวกับชนชาติอิสราเอลว่า 'พระเจ้าจะประทานผู้เผยพระวจนะผู้หนึ่งเกิดมามากมายก่นแก่พี่น้องของท่าน ที่เป็นผู้เผยพระวจนะเหมือนอย่างข้าพเจ้า'

³⁸ โมเสสคนนี้แหละ ที่อยู่ในชุมนุมชนในถิ่นทุรกันดารกับกูตสวรรค์ที่ได้พูดกับเขาบนภูเขาซีนาย ชายคนนี้แหละที่อยู่กับบรรพบุรุษของพวกเรา ชายคนนี้แหละที่รับพระวจนะอันทรงชีวิตที่มอบให้แก่พวกเรา³⁹ ชายคนนี้แหละที่บรรพบุรุษของพวกเราปฏิเสธที่จะเชื่อฟัง และผลักเขาออกไปจากพวกของตน และในใจของพวกเขาคิดจะกลับไปประเทศอียิปต์⁴⁰ ในเวลานั้น พวกเขากล่าวกับอาโรนว่า 'จงสร้างพระให้แก่พวกเรา เพื่อจะนำพวกเราไป เพราะว่าโมเสสคนนี้นี่ที่นำพวกเราออกมาจากประเทศอียิปต์ พวกเราไม่รู้ว่าจะทำอะไรขึ้นกับเขา'

⁴¹ ดังนั้นพวกเขาก็สร้างโคขึ้นมาตัวหนึ่งในตอนนั้น และนำเครื่องบูชามาถวายต่อรูปเคารพนั้น และรื่นเริงยินดี จากผลงานที่สร้างขึ้นมามีด้วยมือของตน⁴² แต่พระเจ้าทรงหันไป และปล่อยให้พวกเขามีสสารกลุ่มดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในหนังสือของบรรดาผู้เผยพระวจนะว่า 'พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าได้ถวายสัตว์ที่ถูกฆ่าและเครื่องบูชาเป็นเวลาสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดารหรือ?

⁴³ พวกเจ้ารับเอาเต็นท์ของพระโมเสส และดาวของพระเรฟาห์ และรูปพระต่างๆ ที่เจ้าทำขึ้นเพื่อกราบมีสสารรูปเหล่านั้น เราจะกวาดพวกเจ้าไกลออกไปยังบาบิโลน'

⁴⁴ บรรพบุรุษของพวกเราเมื่อเดินที่ที่เป็นพยานอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ เมื่อพระองค์ตรัสกับโมเสสให้เขาทำเต็นท์ตามแบบที่เขาได้เห็น⁴⁵ เต็นท์นี้ที่บรรพบุรุษของพวกเราได้ขนตามโยชูวาไปยังดินแดนนั้นหลังจากเข้ายึดครองแผ่นดินของประชาชาติที่พระเจ้าทรงขับไล่ให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของ

พวกเขาแล้ว เติมนั้นก็ยังคงอยู่มาจนถึงสมัยของดาวิด⁴⁶ ผู้ที่ได้รับความพอพระทัยในสายพระเนตรของพระเจ้า เขาถูกลบพระเจ้าที่จะจัดเตรียมพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ

⁴⁷แต่ซาโลมอนได้สร้างพระนิเวศของพระเจ้า⁴⁸ถึงกระนั้น องค์ผู้สูงสุดก็ไม่ได้ประทับในพระนิเวศที่สร้างด้วยมือมนุษย์ ตามที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า⁴⁹ "สวรรค์เป็นที่ประทับของเรา โลกเป็นที่รองเท้าของเรา พวกเราสร้างพระนิเวศชนิดไหนให้กับเรา หรือสถานที่ไหนจะเป็นที่พำนักของเรา?"⁵⁰ มือของเราได้สร้างสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไม่ใช่หรือ?

⁵¹พวกท่าน พวกคนหัวแข็ง ใจตื้อดั่งและหูตึง พวกท่านขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ พวกท่านได้กระทำเหมือนอย่างกับบรรพบุรุษของพวกท่านได้กระทำ⁵² มีผู้เผยพระวจนะคนไหนบ้างที่บรรพบุรุษของพวกท่านไม่ได้ข่มเหง? พวกเขาย่ำบาตรผู้เผยพระวจนะที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม และบัดนี้พวกท่านก็เป็นคนทรยศและเป็นฆาตกรต่อพระองค์ด้วย⁵³ พวกท่านที่ได้รับพระบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่ไม่ได้ปฏิบัติตามพระบัญญัตินั้น"

⁵⁴บัดนี้เมื่อพวกสมาชิกสภาได้ยินอย่างนั้นก็โกรธมาก และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าใส่สเกเฟน⁵⁵ แต่สเกเฟนเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพ่งมองที่ฟ้าสวรรค์ และเห็นพระสิริของพระเจ้า และเขาเห็นพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า⁵⁶ สเกเฟนกล่าวว่า "ดูสิ ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าเปิดออก และบุตรมนุษย์ทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า"

⁵⁷แต่พวกสมาชิกสภาร้องตะโกนเสียงดังและอุดหู แล้วพากันวิ่งกรูเข้าไปหาเขา⁵⁸ พวกเขาขับไล่สเกเฟนออกไปจากกรุงนั้น แล้วเขาก็ซ่อนหินขว้างเขา พวกคนที่เห็นเหตุการณ์นั้นได้วางเสื้อผ้าของเขาไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อว่า เขาโล

⁵⁹ในขณะที่พวกเขาซ่อนหินขว้างสเกเฟน เขาก็ยังร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "องค์พระเยซูเจ้า ขอทรงรับวิญญาณของข้าพระองค์"⁶⁰ เขาคุกเข่าลงแล้วร้องเสียงดังว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าทรงถือโทษบาปนี้ต่อพวกเขาเลย" เมื่อเขากล่าวดังนี้แล้ว เขาก็ล่วงลับไป

Chapter 8

¹เขาโลเห็นชอบกับการตายของสเกเฟน ในวันนั้นจึงเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม บรรดาผู้ที่เชื่อต่างกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียและสะมาเรีย ยกเว้นพวกอัครทูต² บรรดาคนที่ยำเกรงพระเจ้าได้ฝังศพของสเกเฟน และคร่ำครวญถึงเขาเป็นอย่างมาก³ แต่เขาโลได้ทำร้ายคริสตจักรอย่างหนัก เขาเข้าไปตามบ้านและดุลากผู้ชายและผู้หญิงออกมา แล้วเอาพวกเขาไปขังไว้ในคุก

⁴ผู้เชื่อทั้งหลายที่กระจัดกระจายออกไปได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้า⁵ ฟลิปได้ลงไปยังเมืองหนึ่งของแคว้นสะมาเรียและประกาศพระคริสต์กับพวกเขา

⁶เมื่อฝูงชนได้ยินและได้เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญที่ฟลิปทำ พวกเขาสนใจฟังถ้อยคำที่เขาสอน⁷ ในคนมากมายนั้นมีผีโสโครกร้องเสียงดังออกมาจากพวกเขา คนที่เป็นอัมพาตและคนง่อยก็ได้รับการรักษาให้หาย⁸ ดังนั้นจึงมีความชื่นชมยินดีอย่างมากในเมืองนั้น

⁹แต่มีชายคนหนึ่งในเมืองนั้นมีชื่อว่าซีโมนเป็นคนใช้เวทมนต์มาก่อน เขาเคยทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงไหล เมื่อเขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ¹⁰ ชาวสะมาเรียทุกคนตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดไปจนถึงคนใหญ่โตที่สุดต่างก็สนใจฟังเขา พวกเขาบอกว่า "ชายคนนี้มีฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งเรียกว่า มหิทธิฤทธิ์"¹¹ พวกเขาฟังซีโมน เพราะเขาทำให้คนเหล่านั้นพิศวงหลงไหลกับเวทมนต์ของเขามานานแล้ว

¹²แต่เมื่อพวกเขาเชื่อในข่าวประเสริฐที่ฟลิปได้ประกาศเกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามของพระเยซูคริสต์ พวกเขาได้รับบัพติศมาทั้งชายและหญิง¹³ แม้แต่ซีโมนเองก็เชื่อด้วย และหลังจากที่เขาได้รับบัพติศมาแล้ว เขาก็ยังอยู่กับฟลิปต่อไป เมื่อเขาเห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่เกิดขึ้น เขาก็อัศจรรย์ใจยิ่งนัก

¹⁴เมื่อพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่าชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว พวกเขาจึงส่งเปโตรกับยอห์นไป¹⁵ เมื่อเปโตรกับยอห์นมาถึงก็อธิษฐานเผื่อพวกเขา เพื่อให้พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁶ เพราะจนถึงตอนนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใดเลย พวกเขาเพียงแคได้รับบัพติศมาในพระนามขององค์พระเยซูเจ้าเท่านั้น¹⁷ แล้วเปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนพวกเขา และพวกเขาก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹⁸เมื่อซีโมนเห็นว่าพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยการวางมือของพวกอัครทูต เขาจึงนำเงินมาให้พวกอัครทูต¹⁹ เขากล่าวว่า "ขอฤทธิ์เดชนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย เพื่อว่าคนใดก็ตามที่ข้าพเจ้าวางมือจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์"

²⁰แต่เปโตรกล่าวกับเขาว่า "ขอให้เงินของเจ้าพินาศไปพร้อมกับเจ้า เพราะเจ้าคิดจะซื้อของประทานจากพระเจ้าด้วยเงิน²¹ เจ้าไม่มีส่วนหรือมีส่วนร่วมใดๆ ในเรื่องนี้ เพราะใจของเจ้าไม่ถูกต้องต่อพระเจ้า²² เพราะฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากความชั่วร้ายของเจ้า และอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อว่าพระองค์อาจจะทรงอภัยให้กับเจ้าสำหรับสิ่งที่อยู่ในใจของเจ้า²³ เพราะข้าเห็นเจ้าอยู่ในอันตรายของความขมขื่นและในการผูกมัดของบาป"

²⁴ซีโมนตอบว่า "ขอพวกท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อที่สิ่งที่ท่านกล่าวจะไม่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเลย"

²⁵เมื่อเปโตรกับยอห์นเป็นพยานและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว พวกเขาจึงกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ในขณะที่ไปตามทาง พวกเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐกับหมู่บ้านของชาวสะมาเรียหลายแห่ง

²⁶ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับฟีลิปว่า "จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามถนนที่ลงจากกรุงเยรูซาเล็มไปถึงกาซา" (ถนนนี้อยู่ในถิ่นทุรกันดาร)²⁷ เขาก็ลุกขึ้นไป นี่แน่ะ มีชายคนหนึ่งมาจากคูซ ซึ่งเป็นชนที่ที่เป็นข้าราชการของพระนางคนดาสี พระราชินีแห่งคูซ เขาเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีองค์นั้น เขามานมัสการที่กรุงเยรูซาเล็ม²⁸ เขากำลังเดินทางกลับและนั่งอยู่ในรถม้า และกำลังอ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะอยู่

²⁹พระวิญญาณตรัสกับฟีลิปว่า "จงเข้าไป และอยู่ใกล้รถม้าคันนั้น"³⁰ ดังนั้นฟีลิปจึงวิ่งไปหาเขา และได้ยินเขากำลังอ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะ และถามว่า "ท่านเข้าใจสิ่งที่ท่านกำลังอ่านอยู่หรือไม่?"³¹ ชายคูซคนนั้นตอบว่า "ข้าพเจ้าจะเข้าใจได้อย่างไร เว้นเสียแต่มีคนแนะนำข้าพเจ้า" เขาขอร้องให้ฟีลิปขึ้นมานบนรถม้าและนั่งกับเขา

³²บัดนี้พระคัมภีร์ตอนที่ชาวเอธิโอเปียอ่านอยู่นั้นเป็นข้อความเหล่านี้ "เขาถูกนำไปเหมือนแกะที่เอาไปฆ่า และลูกแกะที่เจียบอยู่ต่อหน้าคนที่ตัดขนมันอย่างไร เขาก็ไม่ปริปากของเขาเลยอย่างนั้น"³³ ในเวลาที่เขาถูกเหยียดหยาม เขาไม่ได้รับความยุติธรรม ใครจะประกาศต่อพงศ์พันธุ์ของเขา? เพราะชีวิตของเขาได้ถูกเอาออกไปจากแผ่นดินโลก"

³⁴ดังนั้นชนที่จึงถามฟีลิปว่า "ข้าพเจ้าขอถามท่าน ใครคือผู้ที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวถึง ตัวเขาเองหรือคนอื่น?"³⁵ ฟีลิปจึงเริ่มเล่าเรื่อง เริ่มต้นด้วยพระคัมภีร์ตอนนี้ในอิสยาห์เพื่อประกาศเรื่องพระเยซูกับชนที่คนนั้น

³⁶ขณะที่พวกเขาเดินทางมาตามถนน พวกเขาถึงที่ที่มีน้ำ และชนที่จึงกล่าวว่า "ดูสิ ที่นี้มีน้ำ มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา?"³⁷ ฟีลิปจึงตอบว่า ถ้าท่านเชื่อด้วยสุดใจ ท่านก็รับบัพติศมาได้ ชาวเอธิโอเปียคนนั้นจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า"³⁸ ดังนั้นชาวเอธิโอเปียคนนั้นจึงสั่งให้หยุดรถ พวกเขาจึงลงไปในน้ำที่ฟีลิปกับชนที่ ฟีลิปได้ให้เขาได้รับบัพติศมา

³⁹เมื่อพวกเขาขึ้นมาจากน้ำแล้ว พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟีลิปไป และชนที่คนนั้นก็ไม่ได้เห็นฟีลิปอีกเลย เขาจึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี⁴⁰ แต่ฟีลิปได้ปรากฏตัวที่อาโซทัส เขาผ่านเมืองนั้นไป และประกาศข่าวประเสริฐทั่วทุกเมือง จนกระทั่งเขามาถึงเมืองซีซารียา

Chapter 9

¹แต่เขาโลยังคงอยู่ว่าจะฆ่าบรรดาสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไปหามหาปุโรหิต² และขอหนังสือไปยังธรรมศาลาต่างๆ ในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าเขาพบคนใดที่เป็นพวกทางนั้น ไม่ว่าชายหรือหญิง เขาจะจับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม

³ขณะที่เขาโลกำลังเดินทางไปใกล้ถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นก็เกิดมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าสวรรค์รอบตัวเขา⁴ เขาก็ล้มลงที่พื้น และได้ยินพระสุรเสียงตรัสว่า "เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเรากำไม?"

⁵เขาโลจึงตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราคือเยซูผู้ที่เจ้าข่มเหง⁶ แต่จงลุกขึ้นเถิด และเข้าไปในเมือง แล้วจะมีคนบอกเจ้าว่าเจ้าจะต้องทำอะไร"⁷ พวกคนที่เดินทางมากับเขาโลก็ยืนพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงแต่มองไม่เห็นใคร

⁸เขาโลจึงลุกขึ้นจากพื้น เมื่อท่านล้มตาศึ้นก็มองอะไรไม่เห็น พวกเขาจึงจูบมือเขาโลและพาเขาเข้าไปในเมืองดามัสกัส⁹ เพราะเขามองไม่เห็นเป็นเวลาสามวันและไม่รับประทานหรือดื่มอะไรเลย

¹⁰มีสาวกคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เมืองดามัสกัสชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาในนิมิตว่า "อานาเนียเอ๋ย" และเขาทูลตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ องค์พระผู้เป็นเจ้า"¹¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้นแล้วไปถนัดที่เรียกว่าถนนตรง และไปที่บ้านของยูดาส ถ้าหาชายคนหนึ่งที่มาจากเมืองการซัสที่ชื่อว่าเขาโล เพราะเขากำลังอธิษฐานอยู่¹² เขาได้เห็นในนิมิตว่า ชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาและวางมือบนตัวเขา เพื่อที่เขาจะมองเห็นอีก"

¹³แต่อานาเนียทูลตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินจากหลายคนเกี่ยวกับชายคนนี้ เขาได้ทำร้ายผู้คนที่บริสุทธิ์ของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม"¹⁴ เขาได้รับอำนาจจากพวกหัวหน้าปุโรหิตที่จะจับกุมใครก็ตามที่อยู่ที่นี่ที่ออกพระนามของพระองค์"¹⁵ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า "จงไปเถิด เพราะเขาเป็นภาษาที่เราเลือกสรรไว้ ที่จะนำนามของเราไปถึงบรรดาคนต่างชาติ และบรรดาคนชาติ และลูกหลานของคนอิสราเอล"¹⁶ เพราะเราจะแสดงให้เห็นว่าเขาต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพื่อนามของเรา"

¹⁷ดังนั้นอานาเนียจึงออกเดินทางไป และเข้าไปในบ้านนั้น วางมือบนตัวเขาโล กล่าวว่า "เขาโล องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ที่ปรากฏต่อท่านระหว่างทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อให้ท่านมองเห็นอีก และได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์"¹⁸ ในทันใดนั้น มีสิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดตกลงมาจากตาของเขาโล แล้วเขาก็มองเห็นได้ เขาจึงลุกขึ้น และรับบัพติศมา¹⁹ และเขารับประทาน แล้วก็มีการล้างขึ้น เขาพักอยู่กับพวกสาวกในเมืองดามัสกัสเป็นเวลาหลายวัน

²⁰เขาประกาศในธรรมศาลาต่างๆ กันที่ว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า²¹ ทุกคนที่ได้ยินเขาก็ประหลาดใจ และพูดกันว่า "คนนี่ไม่ใช่หรือที่ทำร้ายผู้คนที่กรุงเยรูซาเล็มที่ออกพระนามนี้? เขามานี่เพื่อจะจับมัดพวกนั้นส่งให้พวกหัวหน้าปุโรหิต"²² แต่เขาโลก็ยังมีการล้างมากขึ้น และเขาก็ทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสยักใจด้วยการพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์

²³หลังจากหลายวันต่อมา พวกยิวก็วางแผนกันจะฆ่าเขาโล²⁴ แต่แผนการของพวกเขาไปถึงหูของเขาลอ พวกเขาคอยเฝ้าอยู่ที่ประตูเมืองทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อที่จะฆ่าเขา²⁵ แต่พวกสาวกได้เอาเขาโลนั่งลงในเข่ง และหย่อนเขาลงไปจากกำแพงเมืองในตอนกลางคืน

²⁶เมื่อเขาโลมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม เขาก็พยายามที่จะเข้าร่วมกับพวกสาวก แต่พวกเขาทุกคนกลัวเขาโล ไม่เชื่อว่าเขาเป็นสาวก²⁷ แต่บาร์นาบัสพาเขาไปหาพวกอัครทูต และบาร์นาบัสได้บอกพวกเขาว่า เขาโลได้พบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าระหว่างทาง และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเขาอย่างไร และเขาโลได้ประกาศในพระนามของพระเยซูด้วยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัสอย่างไร

²⁸เขาโลจึงได้เข้าออกนอกในอยู่กับพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม เขาประกาศพระนามขององค์พระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ²⁹ และได้โต้เถียงกับชาวยิวที่พูดกรีก แต่พวกนั้นยังพยายามที่จะฆ่าเขา³⁰ เมื่อพี่น้องได้รู้เรื่องนี้ พวกเขาก็พาเขาโลลงไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งต่อไปยังเมืองการซัส

³¹หลังจากนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นกาลิลี และสะมาเรียก็สงบสุข และเจริญเติบโต และดำเนินในความยำเกรงขององค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับการหนุนใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตจักรก็มีจำนวนสมาชิกเพิ่มขึ้น³² ในเวลานั้น ขณะที่เปโตรเดินทางไปที่ทั่วทุกแคว้น เขาก็ลงไปหาผู้เชื่อที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย

³³ที่นั่นเปโตรได้พบกับชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตต้องอยู่ในที่นอนมาเป็นเวลาแปดปีแล้ว³⁴ เปโตรกล่าวกับเขาว่า "ไอเนอัส พระเยซูคริสต์ทรงรักษาท่านให้หายแล้ว จงลุกขึ้นและเก็บที่นอนของท่านเถิด" และเขาก็ลุกขึ้นในทันที³⁵ ดังนั้นทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดดาและในที่ราบซาโรนเห็นชายคนนั้น พวกเขาก็กลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

³⁶มีสาวกคนหนึ่งในเมืองยัฟฟาชื่อทากาโมรา ที่แปลว่า "โดรคัส" หญิงคนนี้ได้ทำงานที่ดีไว้มากมาย และมีเมตตาต่อคนยากจน³⁷ ในเวลานั้น เธอได้ล้มป่วยและตาย เมื่อพวกเขาอนาเศฟเธอแล้ว ก็เอาไปวางไว้ในห้องชั้นบน

³⁸เนื่องจากเมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา และพวกสาวกได้ยืนยันว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาและขอร้องเปโตรว่า "ขอให้ท่านมาหาเราโดยเร็วเถิด"³⁹ เปโตรลุกขึ้นไปกับพวกเขา เมื่อเขามาถึง คนเหล่านั้นก็พาเขาขึ้นไปยังห้องชั้นบน พวกแม่ม่ายทุกคนยืนร้องไห้อยู่ข้างๆ เขา และชี้ให้เขาดูเสื้อคลุมและเสื้อผ้าต่างๆ ที่โดรคัสได้ทำไว้ในขณะที่เธอยังมีชีวิตอยู่กับพวกเขา

⁴⁰เปโตรจึงให้พวกเขาออกไปข้างนอก แล้วคุกเข่าลงอธิษฐาน เขาหันมาที่ศพนั้นแล้วกล่าวว่า "ทากาโมราเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด" เธอก็ลืมตาขึ้น และเมื่อเธอเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง⁴¹ แล้วเปโตรจึงจับมือของเธอพยุงขึ้น และเมื่อเขาเรียกผู้ที่เชื่อและพวกแม่ม่ายเข้ามา เปโตรก็มอบหญิงที่มีชีวิตให้กับพวกเขา⁴² เรื่องนี้ได้เลื่องลือไปทั่วเมืองยัฟฟา และคนจำนวนมากพากันมาเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า⁴³ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในขณะที่เปโตรพักอยู่ในเมืองยัฟฟาเป็นเวลาหลายวันกับชายคนหนึ่งที่มีชื่อว่าซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

Chapter 10

¹บัดนี้ก็มีชายคนหนึ่งในเมืองซีซารียา ชื่อโครเนลิอัส เป็นนายร้อยในกองทหารที่เรียกว่ากองทหารอิตาเลียน² เขาและครอบครัวเป็นคนยำเกรงและนับถือการพระเจ้า เขาให้ทานเป็นเงินจำนวนมากแก่ชาวยิว และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ

³เวลาประมาณบ่ายสามโมง นายร้อยคนนั้นได้เห็นนิมิตชัดเจนว่า กูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้ามาหาเขา กูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า "โครเนลิอัส"⁴ โครเนลิอัสจึงมองที่กูตสวรรค์ด้วยความตกใจอย่างยิ่ง และกล่าวว่า "นี่คืออะไร ท่าน" กูตสวรรค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า "คำอธิษฐานและการให้ทานแก่คนยากจนของท่านเป็นเครื่องบูชาที่ทำให้ระลึกถึงขึ้นไปถึงที่ประทับของพระเจ้า⁵ บัดนี้จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา และพาชายคนหนึ่งที่มีชื่อว่าซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา⁶ เขากำลังพักอยู่กับช่างฟอกหนังที่ชื่อซีโมนซึ่งบ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล"

⁷เมื่อกูตสวรรค์ที่พูดกับเขาจากไปแล้ว โครเนลิอัสจึงเรียกคนรับใช้ในบ้านสองคนและทหารคนหนึ่งที่มีสการพระเจ้าจากกองทหารที่รับใช้เขาเช่นกัน⁸ โครเนลิอัสเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้พวกเขาฟัง และใช้พวกเขาไปยังเมืองยัฟฟา

⁹วันรุ่งขึ้น เวลาประมาณเที่ยง ขณะที่พวกเขาเดินทางใกล้จะถึงเมืองนั้น เปโตรได้ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่ออธิษฐาน¹⁰ เขาเริ่มหิวและต้องการรับประทานอาหาร แต่ในขณะที่คนกำลังทำอาหารอยู่ เขาก็ได้รับนิมิต¹¹ และเขาเห็นท้องฟ้าเปิดออก และมีภาชนะใส่ของเสื่อต่ำลงมาจากอย่างที่เขาเห็นแผ่นใหญ่ลงมายังพื้นโลก หย่อนลงมาโดยมุมสี่มุมของสิ่งนั้น¹² ในนั้นมีสัตว์สี่เท้าทุกชนิด และสิ่งที่คลานบนพื้นดิน และเหล่านกในฟ้าอากาศ

¹³แล้วมีพระสุรเสียงตรัสกับเขาว่า "เปโตร จงลุกขึ้น จงฆ่าและกินเสีย"¹⁴ แต่เปโตรกล่าวว่า "ขออย่าเป็นอย่างนั้นเลย องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะข้าพระองค์ไม่เคยรับประทานสิ่งใดที่เป็นมลทินและไม่บริสุทธิ์"¹⁵ แต่มีพระสุรเสียงนั้นมาถึงเขาอีกเป็นครั้งที่สองว่า "สิ่งที่พระเจ้าทรงชำระแล้ว อย่าถือว่าเป็นมลทิน"¹⁶ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นสามครั้ง แล้วภาชนะใส่ของนั้นก็ถูกรับขึ้นไปบนท้องฟ้าทันที

¹⁷ขณะที่เปโตรยังรู้สึกสับสนมากเกี่ยวกับนิมิตที่เขาเห็นว่ามีคามหมายอย่างไร นี่แน่ะ พวกคนที่โครเนลิอัสใช้มา ยืนอยู่หน้าประตูไว้ หลังจากพวกเขาได้ถามหาทางมาที่บ้านนั้น¹⁸ พวกเขาจึงเรียกและถามว่าซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่

¹⁹ขณะที่เปโตรยังครุ่นคิดเกี่ยวกับนิมิตนั้น พระวิญญาณตรัสกับเขาว่า "ดูสิ มีชายสามคนกำลังมาหาท่าน²⁰ จงลุกขึ้น และลงไปข้างล่างและไปกับพวกเขาเถิด อย่ารอช้า เพราะเราใช้พวกเขา"²¹ ดังนั้นเปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นและกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนที่พวกท่านตามหาอยู่ พวกท่านมาทำไม?"

²²พวกเขากล่าวว่า "นายร้อยที่ชื่อว่าโครเนลิอัสเป็นผู้ชอบธรรมและนับถือการพระเจ้า และเป็นคนที่มีชื่อเสียงดีในพวกชนชาติยิว กูตสวรรค์บริสุทธิ์องค์หนึ่งของ

พระเจ้าได้กล่าวแก่โครเนริอัสให้มาเชิญท่านไปที่บ้าน เพื่อฟังถ้อยคำของท่าน²³ แล้วเปโตรจึงเชิญพวกเขาเข้ามาข้างใน และพักอยู่กับเขา วันรุ่งขึ้นเปโตรลุกขึ้นและไปพบกับพวกเขา พี่น้องบางคนจากเมืองยัฟฟา ก็ไปกับเขาด้วย

²⁴วันต่อมา พวกเขามาถึงเมืองซีซารียา โครเนริอัสกำลังรอคอยพวกเขาอยู่ เขาได้เรียกบรรดาญาติพี่น้องและเพื่อนสนิทของเขาให้มาอยู่รวมกัน

²⁵เมื่อเปโตรมาถึง โครเนริอัสได้พบเขา และหมอบลงแทบเท้าของเขาเพื่อที่จะนมัสการ²⁶ แต่เปโตรประคองโครเนริอัสให้ยืนขึ้นและกล่าวว่า "จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน"

²⁷ในขณะที่เปโตรกำลังสนทนากับโครเนริอัส เปโตรก็เข้ามาข้างใน และพบคนมากมายมาประชุมรวมกัน²⁸ เปโตรจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านเองก็ทราบอยู่แล้ว การที่คนยิวจะคบหา หรือเยียมเยียนคนต่างชาติถือว่าเป็นเรื่องต้องห้าม แต่พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่า ไม่ควรเรียกว่าคนหนึ่งคนใดเป็นมลทินหรือไม่บริสุทธิ์²⁹ นั่นคือเหตุผลที่ข้าพเจ้ามาโดยไม่โต้แย้ง เมื่อท่านใช้คนไปเชิญข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าขอถามเหตุผลที่ท่านเชิญข้าพเจ้ามา"

³⁰โครเนริอัสจึงตอบว่า "เมื่อสัปดาห์ก่อนในเวลาราวๆ นี้ ตอนบ่ายสามโมง ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานอยู่ในบ้าน และเห็นชายคนหนึ่งสวมชุดสีขาวระยิบระยับยืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า³¹ ชายผู้นั้นกล่าวว่า 'โครเนริอัส พระเจ้าทรงได้ยินคำอธิษฐานของท่านแล้ว และการให้ท่านแก่คนยากจนก็ทำให้พระเจ้าทรงระลึกถึงท่าน³² เพราะเหตุนี้ จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา และเชิญชายคนหนึ่งชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมาหากัน ข้าพเจ้าพักอยู่ในบ้านของช่างฟอกหนังที่ชื่อว่าซีโมนที่ริมฝั่งทะเล'³³ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงส่งคนไปเชิญท่าน และท่านได้แสดงความรักความกรุณาไปยังข้าพเจ้า บัดนี้เราก็คอนอยู่ที่นี่ในสายพระเนตรของพระเจ้า เพื่อฟังทุกสิ่งที่ท่านจะได้สั่งสอนตามท้องพระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่ท่าน"

³⁴แล้วเปโตรจึงเริ่มกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างแท้จริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเข้าข้างผู้ใด³⁵ แต่คนใดในทุกชนชาติที่นมัสการ และประพฤติชอบธรรม พระองค์ก็ทรงยอมรับผู้นั้น

³⁶พวกท่านรู้ว่าถ้อยคำที่พระองค์ประทานให้กับคนอิสราเอล เมื่อพระองค์ทรงประกาศข่าวประเสริฐเรื่องสันติสุขโดยทางพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกคน³⁷ พวกท่านเองก็รู้ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ที่แคว้นยูเดีย เริ่มต้นในแคว้นกาลิลี หลังจากที่โยห์นได้ประกาศการบัพติศมานั้น³⁸ เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับพระเยซูชาวนาซาเร็ธ และการที่พระเจ้าทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์เดช พระองค์เสด็จออกไปทำความดีและรักษาทุกคนผู้ที่ถูกมารเบียดเบียน เพราะว่าพระเจ้าสถิตกับพระองค์

³⁹พวกเราคือผู้ที่เปื้อนพยานของทุกสิ่งทั้งที่พระองค์ทรงกระทำทั้งในแคว้นยูเดียและในกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูองค์นี้แหละที่พวกเขาฆ่าและแขวนพระองค์ไว้บนต้นไม้⁴⁰ พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม และทรงให้พระองค์ทรงสำแดง⁴¹ ไม่ได้ทรงสำแดงแก่ทุกคน แต่สำแดงต่อผู้ที่เปื้อนพยานที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ล่วงหน้า คือพวกเราเองที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว

⁴²พระองค์บัญชาพวกเราให้ออกไปประกาศกับประชาชนและเป็นพยานว่า นี่คือนักที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย⁴³ บรรดาผู้เผยพระวจนะได้เป็นพยานถึงพระองค์ เพื่อว่าทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะได้รับอภัยโทษบาปโดยทางพระนามของพระองค์"

⁴⁴ขณะที่เปโตรยังกล่าวเรื่องนี้อยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาสถิตกับทุกคนที่ฟังถ้อยคำของเขายู่⁴⁵ บรรดาคนในกลุ่มผู้เชื่อที่เข้าสู่หน้ทุกคนที่มาจับเปโตรก็พากันประหลาดใจ เพราะของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เทลงมาบนคนต่างชาติด้วย

⁴⁶พวกเขาได้ยินพวกต่างชาติเหล่านี้พูดภาษาต่างๆ และสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงกล่าวว่า⁴⁷ "ใครจะห้ามคนเหล่านี้ที่รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นเดียวกับเราจากการบัพติศมาด้วยน้ำ?"⁴⁸ แล้วเปโตรสั่งให้พวกเขาเริ่มบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ หลังจากนั้น พวกเขาจึงขอให้เปโตรพักอยู่กับพวกเขาเป็นเวลาหลายวัน

Chapter 11

¹พวกอัครสาวกและพวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ข่าวว่าคนต่างชาติยอมรับพระวจนะของพระเจ้าด้วย² เมื่อเปโตรขึ้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกคนในกลุ่มที่เข้าสู่หน้ก็ถือว่าเขา³ พวกเขากล่าวว่า "ท่านคบหากับพวกคนที่ไม่เข้าสู่หน้ และรับประทานอาหารร่วมกับพวกเขา"

⁴แต่เปโตรเริ่มต้นอธิบายเรื่องนั้นให้พวกเขาฟังอย่างละเอียดว่า⁵ "ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานอยู่ในเมืองยัฟฟา ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตว่า มีภาชนะใส่ของเสื่อลงมา มีลักษณะเป็นแผ่นขนาดใหญ่หย่อนลงมาจากฟ้าโดยนวมทั้งสี่มุมได้หย่อนลงมาจากข้าพเจ้า⁶ ข้าพเจ้าจึงดูและครุ่นคิดเกี่ยวกับสิ่งนี้ ข้าพเจ้าเห็นสัตว์บกสี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ

⁷แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เปโตร จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด"⁸ ข้าพเจ้าทูลว่า "อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์หรือเป็นมลทินไม่เคยเข้าปากข้าพระองค์เลย"⁹ แต่พระสุรเสียงนั้นตอบจากฟ้าอีกครั้งว่า "สิ่งที่พระเจ้าถือว่าสะอาด อย่าเรียกว่าเป็นมลทิน"¹⁰ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นสามครั้ง แล้วทุกสิ่งก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีกครั้ง

¹¹ในทันใดนั้น มีชายสามคนมาขึ้นอยู่ที่หน้าบ้านที่พวกเราอาศัยอยู่ พวกเขาถูกส่งมาจากเมืองซีซารียามาหาข้าพเจ้า¹² พระวิญญาณจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับพวกเขา แล้วข้าพเจ้าก็ตามพวกเขาไปโดยไม่ลังเล พี่น้องทั้งหกคนนั้นก็ไปกับข้าพเจ้า และพวกเขาก็เข้าไปในบ้านของชายคนนั้น¹³ ชายคนนั้นเล่าให้เราฟังว่า เขาได้

เห็นทูตสวรรค์ยืนอยู่ในบ้านของเขาอย่างไร และกล่าวกับเขาว่า "จงใช้คนไปที่เมืองยัฟฟาและเฮียซีโมนที่เรียกกันว่าเปโตรมา¹⁴ เขาจะกล่าวถ้อยคำกับพวกท่าน เพื่อที่พวกท่านจะได้รับคำตอบ ทั้งท่านและครอบครัวของท่าน"

¹⁵ในขณะที่ข้าพเจ้าเริ่มต้นพูด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับพวกเรา ซึ่งเหมือนกับพวกเราในตอนเริ่มแรก¹⁶ ข้าพเจ้าจึงระลึกถึงพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่พระองค์ตรัสว่า "ยอห์นให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่พวกท่านจะได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์"

¹⁷แล้วถ้าพระเจ้าประทานของประทานอย่างเดียวกันแก่พวกเราเหมือนที่พระองค์ประทานแก่พวกเรา เมื่อพวกเราเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นใครที่จะขัดขวางพระเจ้าได้?¹⁸ เมื่อพวกเราได้ยินเช่นนี้ พวกเขาก็ไม่มีอะไรจะกล่าวได้ พวกเขายังสรรเสริญพระเจ้าว่า "พระเจ้าทรงประทานการกลับใจใหม่เพื่อให้มีชีวิตแก่คนต่างชาติดังนี้"

¹⁹บรรดาคนที่กระจัดกระจายไป เพราะการข่มเหงที่เริ่มต้นด้วยการตายของสเทเฟน ก็ได้กระจายไปถึงเมืองฟิเนเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันท็อก แต่พวกเขาจะกล่าวถ้อยคำเกี่ยวกับพระเยซูกับชาวยิวเท่านั้น²⁰ แต่บางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสและชาวไซรีนมายังเมืองอันท็อกได้บอกข่าวประเสริฐเกี่ยวกับองค์พระเยซูเจ้ากับพวกเขาเป็นภาษากรีกด้วย²¹ พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับพวกเขา คนจำนวนมากได้เชื่อและหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

²²ข่าวเกี่ยวกับพวกเขาได้มาถึงหูของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงส่งบารนาบัสไปที่เมืองอันท็อก²³ เมื่อเขามาถึงและเห็นของประทานของพระเจ้า เขาก็ยินดี และเขาได้หนุนใจพวกเขาทุกคนให้มั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ²⁴ เพราะบารนาบัสเป็นคนดี และเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ และคนจำนวนมากก็เพิ่มเข้ามาในองค์พระผู้เป็นเจ้า

²⁵บารนาบัสจึงไปหาเขาโลที่เมืองทาร์ซัส²⁶ เมื่อเขาพบเขาโลแล้วก็พาเขาโลมาที่เมืองอันท็อก และท่านทั้งสองก็ประชุมร่วมกับคริสตจักรนั้นตลอดทั้งปีและสั่งสอนคนเป็นจำนวนมาก พวกเขาจึงได้ชื่อว่าเป็นคริสตชนครั้งแรกในเมืองอันท็อก

²⁷ในเวลานั้น พวกผู้เผยพระวจนะจากกรุงเยรูซาเล็มได้ลงมาที่เมืองอันท็อก²⁸ คนหนึ่งในพวกเขาที่ชื่อว่าอากาบัส ได้ยื่นขึ้นพยากรณ์โดยพระวิญญาณว่า จะเกิดการกันดารอาหารครั้งยิ่งใหญ่ขึ้นทั่วแผ่นดินโลก เรื่องนี้เกิดขึ้นในรัชสมัยจักรพรรดิคลอดิอุส

²⁹ดังนั้น พวกเขาจึงตกลงใจกันว่าจะเรียไรกันตามกำลัง และส่งไปช่วยเหลือพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย³⁰ พวกเขาก็ได้ทำอย่างนั้น พวกเขาส่งเงินไปให้พวกผู้ปกครองโดยฝากไปกับบารนาบัสและเขาโล

Chapter 12

¹ในเวลานั้นกษัตริย์เฮโรดได้จับกุมบางคนในคริสตจักร เพื่อที่จะทำการทรมานต่อพวกเขา² เขาย่ำยาขอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ

³หลังจากที่เขาเห็นว่าการนั้นเป็นที่พอใจของพวกยิว เขาก็สั่งให้จับกุมเปโตรด้วย เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ⁴ หลังจากที่เขาจับเปโตรมาได้แล้วจึงขังเขาไว้ในคุก และจัดให้มีทหารสี่หมู่ หมูละสี่คนคุมเขาไว้ เฮโรดตั้งใจที่จะพาเปโตรออกมาให้ประชาชนหลังจากเทศกาลปัสกาแล้ว

⁵ดังนั้นเปโตรจึงถูกขังไว้ในคุก แต่คริสตจักรได้อธิษฐานเพื่อเขาด้วยใจร้อนรนต่อพระเจ้า⁶ ในคืนนั้นก่อนถึงวันที่เฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรกำลังนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน ถูกล่ายด้วยโซ่สองเส้น และมีพวกยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก

⁷ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏอยู่ข้างๆ เปโตร และมีแสงสว่างส่องลงมาในห้องขังนั้น ทูตองค์นั้นกระตุ้นที่ส้นเท้าของเขาให้ตื่นขึ้น และกล่าวว่า "จงลุกขึ้นเร็วๆ" และโซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเขา⁸ ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวกับเขาว่า "จงแต่งตัวและสวมรองเท้า" เปโตรก็ทำตาม ทูตสวรรค์นั้นก็กล่าวกับเขาว่า "จงสวมเสื้อคลุมแล้วตามเรา"

⁹ดังนั้นเปโตรจึงตามทูตสวรรค์องค์นั้นออกไป เขาไม่รู้ว่าสิ่งที่ทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง เขาคิดว่าตัวเองกำลังเห็นนิมิต¹⁰ หลังจากที่เขาเดินผ่านคนเฝ้ายามชั้นที่หนึ่งและชั้นที่สองไปแล้ว พวกเขามาถึงประตูเหล็ก ทางที่เขาไปในเมือง ประตูบานนั้นก็เปิดออกเอง พวกเขาจึงออกไปและเดินไปตามถนน ทูตสวรรค์นั้นก็หายวับไปจากเขา

¹¹เมื่อเปโตรรู้สึกตัวแล้ว จึงกล่าวว่า "ตอนนี้ข้าพเจ้ารู้แน่แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ให้มาปล่อยข้าพเจ้าให้พ้นจากเชื้อมือของเฮโรด และจากความมุ่งร้ายของพวกยิว"¹² เมื่อเขาคิดได้อย่างนั้นแล้ว เขาก็ไปที่บ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโก ผู้ที่เชื่อจำนวนมากกำลังประชุมอธิษฐานด้วยกับอยู่

¹³เมื่อเปโตรเคาะประตูขึ้นนอก สาวใช้คนหนึ่งชื่อโรดาออกมาถาม¹⁴ เมื่อเธอจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร ก็ชื่นชมยินดีมาก แต่แทนที่จะเปิดประตูให้ เธอกลับวิ่งเข้าไปในห้องและบอกว่าเปโตรกำลังยืนอยู่ที่ประตู¹⁵ แล้วพวกเขาก็กล่าวกับเธอว่า "เจ้าเป็นบ้า" แต่เธอยืนยันว่าเป็นเช่นนั้น พวกเขาจึงกล่าวว่า "นั่นเป็นทูตประจำตัวของเขา"

¹⁶แต่เปโตรยังคงเคาะประตูต่อไป แล้วเมื่อพวกเขาเปิดประตูมาเห็นเปโตรก็อัศจรรย์ใจ¹⁷ เปโตรโบกมือให้พวกเขาเงียบ และบอกกับพวกเขาว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพาเขาออกมาจากคุกอย่างไร เขากล่าวว่า "จงบอกเรื่องนี้กับยากอบและพวกพี่น้องให้ทราบ" แล้วเขาก็ออกไปที่อื่น

¹⁸เมื่อถึงรุ่งเช้า พวกทหารพากันตกใจอย่างมากเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเปโตร¹⁹ หลังจากที่เฮโรดทรงตามหาเปโตรไม่พบ เขาจึงได้ส่งพวกคนเฝ้ายามและสิ่งให้ประหารชีวิต แล้วเขาได้ส่งมาจากแคว้นยูเดียไปยังเมืองซีซารียาและพักอยู่ที่นั่น

²⁰เฮโรดกริ้วอย่างมากต่อชาวเมืองไทโรและชาวเมืองไซดอน ชาวเมืองจึงพากันไปหาเขา พวกเขาได้เกลี้ยกล่อมบัสทัสกรรมวังของกษัตริย์ให้ช่วยพวกเขา พวกเขาขอทำไมตรีกัน เพราะเมืองของพวกเขาต้องได้รับอาหารจากเมืองของกษัตริย์องค์นั้น²¹ เมื่อถึงวันนัดหมาย เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์และประทับบนบัลลังก์ เขากล่าวคำปราศรัยต่อคนเหล่านั้น

²²ผู้คนตะโกนว่า "นี่เป็นเสียงของพระเจ้า ไม่ใช่เสียงของมนุษย์"²³ ในทันใดนั้น กูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทำให้เขาป่วยเป็นโรคร้ายแรง เพราะเขาไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า แล้วเขาก็ถูกนอนกอดกินและสิ้นชีวิต

²⁴แต่พระวอแนะของพระเจ้าได้เจริญขึ้นและแพร่ขยายออกไป²⁵ หลังจากบาร์นาบัสกับเขาโลทำการกิจในกรุงเยรูซาเล็มสำเร็จแล้ว พวกเขาทั้งสองก็กลับจากที่นั่น พาย่อนที่มียอห์นชื่อหนึ่งว่ามารโกไปด้วย

Chapter 13

¹เวลานั้นมีบางคนที่เป็นผู้เผยพระวจนะและอาจารย์ในคริสตจักรอันติโอก พวกเขาคือ บาร์นาบัส สิเมโอน (ที่เรียกว่านิเกอร) ลูสิอัสชาวไซริน มานาเอน (ผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูมาด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง) และเขาโล² ขณะที่พวกเขากำลังมีสารรองค์พระผู้เป็นเจ้าและถืออดอาหาร พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า "จงตั้งบาร์นาบัสกับเขาโลไว้สำหรับงานนั้นที่เราเรียกให้พวกเขาทำ"³ หลังจากที่พวกเขาถืออดอาหาร อธิษฐานและวางมือบนตัวของคนทั้งสองแล้ว พวกเขาทั้งสองก็ส่งเขาทั้งสองไป

⁴ดังนั้นบาร์นาบัสและเขาโลเชื้อฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปที่เมืองเซจูเคีย จากนั้นพวกเขาแล่นเรือไปยังเกาะไซปรัส⁵ เมื่อพวกเขาอยู่ในเมืองซาลามิส พวกเขาประกาศพระวอแนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกเขา พวกเขาได้ยอห์นที่ชื่อมารโกไปเป็นผู้ช่วยของพวกเขาด้วย

⁶เมื่อพวกเขาเดินไปทั่วทั้งเกาะจนมาถึงเมืองปาโฟสแล้ว พวกเขาได้พบกับชาวยิวคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีเวทย์มนต์และเป็นผู้เผยพระวจนะเท็จที่มีชื่อว่า บาร์เยซุ⁷ ผู้มีเวทย์มนต์คนนี้นับถืออยู่กับผู้สำเร็จราชการ เซอร์จีอัส เปาสัสซึ่งเป็นคนฉลาดรอบรู้ ชายคนนี้เชิญบาร์นาบัสกับเขาโลมาพบ เพราะเขาอยากฟังพระวอแนะของพระเจ้า⁸ แต่เอสิมาส "ผู้มีเวทย์มนต์" (เป็นคำแปลชื่อของเขา) ขัดขวางพวกเขาทั้งสอง เขาพยายามไม่ให้ผู้สำเร็จราชการเชื่อ

⁹แต่เขาโลที่มีชื่อหนึ่งว่าเปาโลเติมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และจ้องมองดูเอสิมาส¹⁰ แล้วกล่าวว่า "เจ้าลูกของมารร้าย เจ้าเติมด้วยอุบายและความชั่วร้ายทุกอย่าง เจ้าเป็นศัตรูกับความชอบธรรมทุกอย่าง เจ้าจะไม่หยุดบิดเบือนทางตรงไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ?"

¹¹ดูเถิด พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่เหนือเจ้า เจ้าจะกลายเป็นคนตาบอด เจ้าจะมองไม่เห็นดวงอาทิตย์ชั่วระยะหนึ่ง" ในทันใดนั้น ความมืดมัวก็เกิดกับเอสิมาส เขาจึงหันไปรอบๆ เพื่อขอให้คนช่วยเขาไป¹² เมื่อผู้สำเร็จราชการได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาก็เชื่อ เพราะเขาอัศจรรย์ใจในคำสอนเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า

¹³แล้วเปาโลกับพวกของเขาก็แล่นเรือออกจากเมืองปาโฟสมาถึงเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย แต่ยอห์นได้ละจากพวกเขาเพื่อกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม¹⁴ เปาโลและพวกของเขาเดินทางจากเมืองเปอร์กาไปยังเมืองอันติโอกในแคว้นบิสิเดีย ที่นั่นพวกเขาได้เข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตแล้วนั่งลง¹⁵ หลังจากอ่านพระบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะแล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกกับพวกเขาว่า "พี่น้องเอ๋ย ถ้าพวกท่านมีถ้อยคำหนุนใจให้กับคนที่นี่ ก็ขอให้พูดเถิด"

¹⁶ดังนั้นเปาโลจึงยืนขึ้นและโบกมือ เขากล่าวว่า "ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล และท่านทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้า ของฟ้งเกิด¹⁷ พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกพวกบรรพบุรุษของเราไว้ และทำให้มีจำนวนคนมากมายในขณะที่ยอห์นอยู่ในแผ่นดินของประเทศอียิปต์ และพระองค์ทรงนำพวกเขาออกมาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์¹⁸ พระองค์ทรงจัดหาสิ่งที่จำเป็นให้กับพวกเขาในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาประมาณสี่สิบปี

¹⁹หลังจากที่พระองค์ได้ทำลายเจ็ดชนชาติในแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ประทานแผ่นดินของคนเหล่านั้นให้กับชนชาติของเราให้เป็นมรดก²⁰ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเมื่อสี่ร้อยห้าสิบปีมาแล้ว หลังจากนั้นพระเจ้าได้ผู้วินิจฉัยให้แก่พวกเขาจนถึงสมัยของซามูเอลผู้เผยพระวจนะ

²¹แล้วประชาชนได้ร้องขอให้กษัตริย์ และพระเจ้าจึงทรงให้ซาอูลบุตรคีซจากเผ่าเบนยามินแก่พวกเขา เป็นกษัตริย์เป็นเวลาสี่สิบปี²² หลังจากที่พระเจ้าทรงถอดเขาออกจากการเป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงยกดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกเขา พระเจ้าตรัสถึงดาวิดว่า 'เราพบว่าดาวิดบุตรของเจสซีเป็นคนที่เราชอบใจที่จะทำทุกสิ่งที่เราประสงค์ให้เขาทำ'

²³พระเจ้าประทานพระผู้ช่วยให้รอดของชนชาติอิสราเอลคือพระเยซูจากเชื้อสายของดาวิดตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้²⁴ เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นก่อนที่พระเยซูเสด็จมา ยอห์นได้ประกาศถึงบัพติศมาที่แสดงถึงการกลับใจใหม่ต่อชนชาติอิสราเอลทุกคนแล้ว²⁵ ขณะที่ยอห์นกำลังเสร็จสิ้นภารกิจของเขา เขากล่าวว่า 'พวกท่านคิดว่าข้าพเจ้าเป็นใคร? ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้ใด แต่จงฟังเถิด ผู้ที่มาจากหลังข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าไม่คู่ควรจะให้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์'

²⁶พี่น้องทั้งหลายที่เป็นลูกหลานของเชื้อสายของอับราฮัม และพวกคนที่อยู่ท่ามกลางพวกท่านที่นับถือพระเจ้า ถ้อยคำแห่งความรอดนี้ได้ส่งมาถึงเรา²⁷ เพราะ

พวกคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และผู้ครอบครองของพวกเขาไม่รู้จักพระองค์ และพวกเขาก็ให้ถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะที่อ่านกันทุกวันสะบาโตสำเร็จโดยการกล่าวโทษพระองค์

²⁸ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่พบความผิดใดที่มีโทษถึงตายในพระองค์ พวกเขายังขอให้ปาลาให้ประหารพระองค์²⁹ เมื่อพวกเขาทำทุกอย่างสำเร็จตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์แล้ว พวกเขายังเอาพระศพลงมาจากต้นไม้และวางพระศพไว้ในอุโมงค์

³⁰แต่พระเจ้าได้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย³¹ บรรดาคนที่อยู่กับพระองค์จากแคว้นกาลิลีจนถึงกรุงเยรูซาเล็มจึงได้เห็นพระองค์เป็นเวลาหลายวัน คนเหล่านี้ก็ยังเป็นพยานของพระองค์ต่อผู้คน

³²ดังนั้นพวกเราจึงมาบอกพวกท่านเรื่องข่าวประเสริฐเกี่ยวกับพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเรา³³ พระเจ้าทรงทำให้พระสัญญาเหล่านี้สำเร็จเพื่อพวกเราเป็นลูกหลานของพวกเขา ในการทำให้พระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เรื่องนี้ได้เขียนไว้ในพระธรรมสดุดีบทที่สองว่า 'เจ้าเป็นบุตรของเราวันนี้เราได้เป็นบิดาของเจ้า'³⁴ และยังกล่าวถึงความจริงที่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายเพื่อที่พระกายของพระองค์จะไม่เน่าเปื่อย พระองค์ตรัสดังนั้น 'เราจะให้พระพรบริสุทธิ์และมั่นคงที่สัญญากับดาวิดแก่เจ้า'

³⁵นี่คือเหตุผลที่เขายังกล่าวไว้ในพระธรรมสดุดีบทอื่นๆ ไว้ด้วยว่า 'พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เน่าเปื่อย'³⁶ เพราะหลังจากที่ดาวิดได้ปรนนิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าในช่วงอายุของเขาแล้ว เขาก็ล่วงหลับไป และถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเขา แล้วก็เน่าเปื่อยไป³⁷ แต่พระองค์ผู้ที่พระเจ้าทรงทำให้เป็นขึ้นมานั้นไม่เน่าเปื่อย

³⁸เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พวกท่านรู้เถิดว่า โดยชายผู้หนึ่งที่ประกาศการยกโทษบาปให้แก่พวกท่าน³⁹ โดยพระองค์ทุกคนที่เชื่อก็นับว่าเป็นคนชอบธรรมจากทุกสิ่งที่พระบัญญัติของโมเสสทำให้พวกท่านเป็นคนชอบธรรมไม่ได้

⁴⁰เพราะฉะนั้นจงระวังให้ดี เพื่อว่าคำที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้จะไม่เกิดขึ้นกับพวกท่าน คือ⁴¹ 'ดูเถิด เจ้าพวกหมื่นประมาณ จงอัศจรรย์ใจและพิณาศ เพราะเรากำลังทำงานในวันเวลาของพวกเจ้า งานที่พวกเจ้าจะไม่เชื่อ แม้ว่าจะมีคนประกาศกับเจ้า'

⁴²ขณะที่เปาโลและบารนาบัสจากไป พวกเขาได้อ้อนวอนให้เขาทั้งสองกล่าวถ้อยคำอย่างเดียวกันอีกในวันสะบาโตหน้า⁴³ เมื่อการประชุมในวันสะบาโตเลิกแล้ว พวกยิวและคนที่เข้าจารีตยิวที่นับถือพระเจ้าหลายคนจึงตามเปาโลและบารนาบัส เขาก็ทั้งสองได้พูดคุยนัดและหนุนใจให้พวกเขาดำรงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

⁴⁴ในวันสะบาโตต่อมา คนในเมืองเกือบทั้งหมดก็มาประชุมกันเพื่อที่จะฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า⁴⁵ เมื่อพวกเขายืนฟังชน พวกเขาก็เต็มด้วยความอิจฉา และพูดคัดค้านคำที่เปาโลพูด และพูดหมิ่นประมาทเขา

⁴⁶แต่เปาโลและบารนาบัสพูดด้วยใจกล้าหาญว่า "เป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้พวกท่านฟังก่อน แต่เมื่อพวกท่านได้ปฏิเสธและตัดสินตัวเองว่าไม่สมควรที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด เราจะหันไปหาคนต่างชาติ⁴⁷ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเราว่า 'เราตั้งเจ้าไว้ให้เป็นแสงสว่างสำหรับคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะได้ นำความรอดไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก'"

⁴⁸เมื่อคนต่างชาติได้ยินดังนั้นต่างก็ชื่นชมยินดี และสรรเสริญพระวจนะของพระเจ้า คนมากมายที่ได้กำหนดไว้เพื่อให้ได้รับชีวิตนิรันดร์ก็เชื่อ⁴⁹ พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็แพร่ออกไปทั่วตลอดเขตแดนนั้น

⁵⁰แต่พวกเขายังได้ยุยงให้บรรดาสตรีที่เป็นคนสำคัญและนับถือพระเจ้า กับพวกผู้ชายที่เป็นผู้นำของเมืองนั้น พวกเขายุยงให้ทำการข่มเหงเปาโลกับบารนาบัส และขับไล่พวกเขาทั้งสองออกไปจากเมืองนั้น⁵¹ เปาโลกับบารนาบัสจึงสละพวงศลีออกจากเท้าต่อพวกเขา แล้วพวกเขาก็ไปยังเมืองอิโคเนียม⁵² และพวกสาวกก็เต็มด้วยความชื่นชมยินดี และเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

Chapter 14

¹ในเมืองอิโคเนียมที่เปาโลและบารนาบัสพากันเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว และกล่าวเกี่ยวกับทางนั้น ซึ่งทำให้ทั้งพวกยิวและพวกกรีกจำนวนมากเชื่อ² แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อฟังได้ยุยงพวกต่างชาติให้คิดร้ายต่อพวกพี่น้อง

³เหตุฉะนั้นพวกเขาก็สองจึงพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน ประกาศด้วยใจกล้าหาญด้วยฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในขณะที่พระองค์ทรงรับรองถ้อยคำแห่งพระคุณของพระองค์ พระองค์ทรงทำโดยปรานีหมายสำคัญและการอัศจรรย์ด้วยมือของเปาโลและบารนาบัส⁴ แต่ชาวเมืองนั้นได้แยกออกเป็นสองพวก บางคนอยู่ฝ่ายพวกยิว และบางคนอยู่ฝ่ายพวกอัครทูต

⁵เมื่อพวกต่างชาติและพวกยิวพยายามยุยงพวกผู้นำให้ข่มเหงและเอาหินขว้างเปาโลและบารนาบัส⁶ พวกเขาทั้งสองได้ทราบเรื่องนี้จึงหนีไปยังแคว้นลิกาโอเนีย เมืองลิสตราและเมืองเดอร์บี และเขตแดนที่อยู่โดยรอบ⁷ แล้วพวกเขาก็ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

⁸ที่เมืองลิสตรา มีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ เก้าของเขาไม่มีแรง ซึ่งเป็นคนง่อยมาตั้งแต่กำเนิดก็ยังไม่เคยเดินเลย⁹ ชายคนนี้ฟังคำที่เปาโลพูด เปาโลจึงมองดูเขา และเห็นว่ามีความเชื่อพอก็จะได้รับการรักษาให้หายได้¹⁰ เปาโลจึงบอกเขาด้วยเสียงดังว่า "จงลุกขึ้นยืน" ชายคนนั้นก็กระโดดขึ้นและเดินไปรอบๆ

¹¹เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งที่เปาโลทำ พวกเขาจึงพากันร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า "พวกพระได้แปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว"¹² พวกเขาเรียกบาร์นาบัสว่า "พระซุส" และเรียกเปาโลว่า "พระเฮอร์เมส" เพราะเปาโลเป็นคนพูด¹³ ปุโรหิตของพระซุสที่มีพระวิหารอยู่นอกเมืองนั้นได้นำโคและพวงมาลัยมาที่ประตูเมือง เขาและฝูงชนต้องการถวายเครื่องบูชา

¹⁴แต่เมื่อพวกอัครทูต บาร์นาบัสและเปาโลได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาจึงฉีกเสื้อผ้าของตนแล้วรีบเข้าไปในฝูงชน ร้องว่า¹⁵ "ทำไมพวกท่านจึงทำเช่นนี้? พวกเราเป็นมนุษย์ที่มีความรู้สึกเช่นเดียวกับพวกท่าน พวกเรานำข่าวประเสริฐมาเพื่อให้พวกท่านกลับใจจากสิ่งที่ไร้ประโยชน์เหล่านี้ แล้วหันกลับไปหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกและทะเล และทุกสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น"¹⁶ ในยุคก่อนๆ พระองค์ทรงปล่อยให้ประชาชนต่างชาติต่างๆ ประพฤติตามทางของตนเอง

¹⁷แต่พระองค์ยังทรงไม่ให้พระองค์เองขาดพยาน ในการที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งดี และปรานีพ้นตจากฟ้าให้แก่พวกท่าน และเกิดผลตามฤดูกาล ทรงทำให้ท่านอิ่มด้วยอาหารและความยินดี"¹⁸ ถึงแม้ว่าเปาโลและบาร์นาบัสจะกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ ก็ไม่สามารถห้ามฝูงชนมาถวายเครื่องบูชาแก่พวกเขาได้

¹⁹แต่พวกยิวบางคนมาจากเมืองอันท็อกและเมืองอีโคเนียมได้ชักชวนฝูงชนแล้ว พวกเขาเอาหินขว้างเปาโลและลากเขาออกไปนอกเมือง คิดว่าเขาตายแล้ว²⁰ แต่พวกสาวกได้ยืนล้อมรอบเขาไว้ เขาก็ลุกขึ้นแล้วเข้าไปในเมือง วันต่อมาเขาไปยังเมืองเดอร์บีกับบาร์นาบัส

²¹หลังจากที่พวกเขาทั้งสองประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้นและทำให้คนจำนวนมากเป็นสาวก พวกเขาทั้งสองก็กลับไปยังเมืองลิสตรา แล้วไปยังเมืองอีโคเนียม แล้วไปยังเมืองอันท็อก²² พวกเขาทั้งสองทำให้จิตใจของพวกสาวกเข้มแข็งขึ้น และหนุนใจพวกเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อว่า "พวกเราต้องทนต่อความทุกข์ยากลำบากมากมายในการเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²³เมื่อพวกเขาทั้งสองแต่งตั้งพวกผู้ปกครองให้กับคริสตจักรทุกแห่งแล้ว ก็อธิษฐานและถืออดอาหาร พวกเขาทั้งสองมอบคนเหล่านั้นไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่พวกเขาเชื่ออยู่²⁴ แล้วพวกเขาทั้งสองเดินทางผ่านแคว้นปิสิดียมายังแคว้นปัมฟีเลีย²⁵ เมื่อพวกเขาทั้งสองกล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว พวกเขาก็ตกลงไปยังเมืองอิกกาเลีย²⁶ จากที่นั่นพวกเขาแล่นเรือมายังเมืองอันท็อก ซึ่งเป็นเมืองที่มอบท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าให้ทำงานนั้นที่พวกเขาทั้งสองได้ทำสำเร็จแล้ว

²⁷เมื่อพวกเขาทั้งสองมาถึงเมืองอันท็อก และประชุมร่วมกันในคริสตจักร พวกเขาทั้งสองได้เล่าถึงทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำกิจกับพวกเขา และในการที่พระองค์ทรงเปิดประตูแห่งความเชื่อให้กับพวกต่างชาติ²⁸ พวกเขาพักอาศัยอยู่กับพวกสาวกเป็นเวลานาน

Chapter 15

¹มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียถึงอันท็อก และได้สอนพี่น้องว่า "ถ้าพวกท่านไม่เข้าสุหนัตตามธรรมเนียมของโมเสส พวกท่านจะรอดไม่ได้"² เมื่อเปาโลและบาร์นาบัสได้เผชิญหน้าและโต้เถียงกับคนเหล่านั้นแล้ว พวกพี่น้องจึงตัดสินใจว่าเปาโล บาร์นาบัส และคนอื่นๆ บางคนควรจะขึ้นไปหาพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองที่กรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับปัญหาเรื่องนี้

³เพราะเหตุนี้ คริสตจักรจึงส่งคนเหล่านั้นไป ขณะที่เดินทางผ่านแคว้นฟีนิเซียและแคว้นสะมาเรีย และประกาศเรื่องราวของพวกต่างชาติ พวกเขาทำให้พี่น้องทุกคนชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง⁴ เมื่อพวกเขามาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและพวกอัครทูต และพวกผู้ปกครองก็มาต้อนรับพวกเขา แล้วพวกเขาได้เล่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำร่วมกับพวกเขา

⁵แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่เชื่อ ยืนขึ้นกล่าวว่า "มีความจำเป็นที่พวกเขาต้องเข้าสุหนัตและสั่งพวกเขาให้ถือปฏิบัติตามธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส"⁶ ดังนั้นพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองจึงได้ประชุมกันเพื่อพิจารณาในเรื่องนี้

⁷หลังจากที่ได้ถกเถียงกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวกับพวกเขาว่า "พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านทราบอยู่แล้วว่านานมาแล้ว พระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าท่ามกลางพวกท่าน เพื่อที่จะกล่าวถ้อยคำแห่งข่าวประเสริฐให้พวกต่างชาติฟังและเชื่อ⁸ พระเจ้าผู้ทรงทราบใจมนุษย์ ได้ทรงรับรองพวกเขา ด้วยการประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่พวกเขาเหมือนอย่างทรงประทานให้กับพวกเรา และพระองค์ไม่ได้ถือว่ามีความแตกต่างกันระหว่างพวกเรากับพวกเขา ในการชำระใจพวกเขาด้วยความเชื่อ

¹⁰เพราะฉะนั้น ตอนนี้ทำไมพวกท่านจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอไวนคอบของพวกสาวก ซึ่งบรรพบุรุษของพวกเราหรือพวกเราเองแบกไม่ไหว?¹¹ แต่พวกเราเชื่อว่า พวกเราจะได้รับความรอดโดยพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า เช่นเดียวกับพวกเขา"

¹²คนทั้งหลายก็นิ่งเงียบ ในขณะที่พวกเขาฟังบาร์นาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระเจ้าทรงกระทำกิจผ่านพวกเขาทั้งสอง

¹³หลังจากที่พวกเขาทั้งสองกล่าวจบแล้ว ยากอบจึงกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย ขอจงฟังข้าพเจ้า¹⁴ ซีโมนได้บอกไว้ว่า พระเจ้าผู้ทรงพระคุณได้ทรงช่วยพวกต่างชาติครั้งแรก เพื่อที่จะนำชนกลุ่มหนึ่งออกจากพวกเขาเพื่อพระนามของพระองค์

¹⁵คำของผู้เผยพระวจนะก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่มีเขียนไว้ว่า¹⁶ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ เราจะกลับมา และเราจะสร้างแท่นที่ของดาวิดที่พังลงขึ้นมาใหม่

เราจะตั้งขึ้นใหม่และฟื้นฟูซากปรักหักพังของมัน¹⁷ ดังนั้นเพื่อคนที่เหลืออยู่จะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า รวมทั้งพวกต่างชาติทั้งหมดที่ออกนามของเรา¹⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้แจ้งเหตุการณ์เหล่านี้ให้ทราบตั้งแต่สมัยโบราณตรัสไว้อย่างนี้

¹⁹เพราะเหตุนี้ ตามความเห็นของข้าพเจ้า พวกเราไม่ควรค่าความลำบากให้แก่พวกต่างชาติที่หันกลับมาหาพระเจ้า²⁰ แต่ให้พวกเราเขียนไปถึงพวกเขาว่า พวกเขาต้องงดเว้นจากสิ่งที่เป็นมลทินของรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี และจากการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และจากการกินเลือด²¹ ตั้งแต่นั้นรุ่นเก่า มีคนในทุกเมืองที่ประกาศ และอ่านเรื่องของโมเสสในธรรมศาลาทุกวันสะมาโต

²²จากนั้นพวกอัครทูต และพวกผู้ปกครอง และทุกคนในคริสตจักรก็เห็นชอบที่จะเลือกยูดาสที่เรียกว่าบารซอบาสกับสิลาสผู้เป็นคนสำคัญของคริสตจักร และส่งพวกเขาไปยังเมืองอันท็อกพร้อมกับเปาโลและบารนาบัส²³ พวกเขาได้เขียนว่า "บรรดากำนันอัครทูต ผู้ปกครองและพี่น้อง ขอส่งคำทักทายมายังพี่น้องชาวต่างชาติในเมืองอันท็อก แคว้นซีเรียและแคว้นซีลีเซีย

²⁴พวกเราได้ยินมาว่า มีบางคนจากพวกเรา ที่พวกเราไม่ได้ให้คำสั่งเช่นนั้นไป และสร้างความยุ่งยากให้แก่พวกท่านด้วยคำสอนที่ทำให้พวกท่านลำบากใจ²⁵ ดังนั้นเพื่อจะเป็นการดีต่อพวกเราทุกคน จึงเห็นพ้องกันที่จะเลือกบางคนและส่งพวกเขาไปหาพวกท่าน พร้อมกับบารนาบัสและเปาโลผู้เป็นที่รักของพวกเรา²⁶ ผู้ที่ยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อพระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเรา

²⁷เพราะฉะนั้น พวกเราจึงส่งยูดาสกับสิลาสมา ผู้ที่จะบอกเรื่องเดียวกันนี้แก่พวกท่าน²⁸ เพราะจะเป็นการดีต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และต่อพวกเราที่จะไม่วางภาระหนักไว้บนพวกท่านเกินกว่าสิ่งที่จำเป็นเหล่านี้²⁹ คือให้พวกท่านงดเว้นเสียจากการกินอาหารที่บูชารูปเคารพ การกินเลือด และการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าพวกท่านละเว้นจากสิ่งเหล่านี้ ก็จะเป็นสุขกับพวกท่าน ขอให้เป็นผู้สุขเถิด"

³⁰ดังนั้นเมื่อพวกเขาออกจากกันแล้ว คนเหล่านั้นจึงลงมายังเมืองอันท็อก หลังจากที่ได้ประชุมกับคนทั้งปวงแล้ว พวกเขาก็มอบจดหมายฉบับนั้นให้³¹ เมื่อพวกเขาได้อ่านแล้ว พวกเขาก็ชื่นชมยินดี เพราะคำหนุนใจนั้น³² ยูดาสกับสิลาสเป็นผู้เผยพระวจนะด้วย ก็ได้กล่าวคำหนุนใจพี่น้องด้วยถ้อยคำมากมาย และทำให้พวกเขาเข้มแข็งขึ้น

³³หลังจากที่พวกเขาใช้เวลาช่วงหนึ่งที่นั่น พวกพี่น้องก็ส่งท่านทั้งสองกลับมาหาคนเหล่านั้นที่ส่งพวกเขาไปด้วยสันติสุข³⁴ แต่การที่สิลาวยังคงอยู่ที่นั่นย่อมเป็นเรื่องดี³⁵ แต่เปาโลและบารนาบัสยังคงอาศัยอยู่ในเมืองอันท็อกด้วยกันกับคนอื่น ๆ อีกมากมาย พวกเขาได้สั่งสอนและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า

³⁶หลายวันต่อมา เปาโลกล่าวกับบารนาบัสว่า "ให้เรากลับไปกันเถอะ และเยี่ยมเยียนพี่น้องในทุกเมืองที่เราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และดูว่าพวกเขาเป็นอย่างไรบ้าง"³⁷ บารนาบัสต้องการพายอนที่มีชื่อว่ามาระโกไปด้วย³⁸ แต่เปาโลคิดว่าไม่ควรพามาระโกไป เพราะมาระโกได้ละทิ้งพวกเขาทั้งสองในแคว้นปัมฟีเลีย และไม่ได้ไปทำงานกับพวกเขา

³⁹แล้วมีการโต้เถียงกันอย่างรุนแรง จนพวกเขาทั้งสองต้องแยกจากกัน บารนาบัสจึงพามาระโกไปกับเขาลงเรือไปยังเกาะไซปรัส⁴⁰ แต่เปาโลเลือกสิลาส และออกเดินทางไป หลังจากที่เขาพี่น้องได้มอบพวกเขาทั้งสองไว้ในพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้า⁴¹ แล้วเขาก็เข้าไปในแคว้นซีเรีย กับแคว้นซีลีเซีย กล่าวหนุนใจคริสตจักรให้เข้มแข็ง

Chapter 16

¹เปาโลมายังเมืองเดอร์บี กับเมืองลิสตราด้วย และดูเถิด มีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธีอยู่ที่นั่น มารดาของเขาเป็นผู้เชื่อชาวยิว บิดาของเธอเป็นชาวกรีก² ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในพวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอีโคเนียม³ เปาโลต้องการพาทิโมธีเดินทางไปกับเขา ดังนั้นเขาจึงให้ทิโมธีเข้าสุหนัต เพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองเหล่านั้น เพราะพวกเขาทุกคนรู้ว่าบิดาของทิโมธีเป็นชาวกรีก

⁴ขณะที่พวกเขาเดินทางไปตามเมืองต่างๆ ในระหว่างทาง พวกเขาได้ส่งคำสั่งที่พวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มได้เขียนไว้ ให้แก่คริสตจักรทั้งหลาย เพื่อให้พวกเขาปฏิบัติตาม⁵ เพราะเหตุนี้ คริสตจักรจึงเข้มแข็งขึ้นในความเชื่อ และมีคนเพิ่มขึ้นทุกๆ วัน

⁶เปาโลและพวกของเขาเดินทางไปที่เขตแคว้นฟรีเจียและแคว้นกาลาเทีย เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงห้ามพวกเขาไม่ให้ประกาศพระวจนะในแคว้นเอเซีย⁷ เมื่อพวกเขามาใกล้แคว้นมิเซียแล้ว พวกเขาก็พยายามเข้าไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณของพระเยซูทรงยับยั้งพวกเขาไว้⁸ ดังนั้นพวกเขาจึงเดินทางผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมืองโตรอัส

⁹เปาโลได้เห็นนิมิตในตอนกลางคืน มีชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอยู่ที่นั่น ร้องเรียกเขา แล้วกล่าวว่า "ขอมาช่วยเราในแคว้นมาซิโดเนียด้วย"¹⁰ เมื่อเปาโลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว พวกเขาก็ออกเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนียทันที ตามที่พระเจ้าทรงเรียกพวกเราไปประกาศข่าวประเสริฐกับคนเหล่านั้น

¹¹เพราะเหตุนี้ พวกเราจึงลงเรือออกจากเมืองโตรอัสมุ่งตรงไปยังเมืองสาโมรรัส และวันรุ่งขึ้นพวกเราได้มาถึงเมืองเนออาปอลิส¹² จากนั้นพวกเราเดินทางไปยังเมืองฟิลิปปีที่เป็นเมืองที่สำคัญที่สุดในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นอาณานิคมของโรมัน พวกเราจึงพักอาศัยอยู่ในเมืองนี้เป็นเวลาหลายวัน¹³ ในวันสะบาโต พวกเราออกไปที่ประตูเมืองที่อยู่ริมแม่น้ำ ที่พวกเราคิดว่าจะมีสถานที่สำหรับอธิษฐาน พวกเราจึงนั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่พากันมาด้วยกัน

¹⁴ผู้หญิงคนหนึ่งชื่อลิเดีย เป็นคนขายผ้าสีม่วงที่มาจากเมืองธียาทราเป็นผู้ที่นับถือพระเจ้าได้ฟังพวกเราอยู่ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดใจของเธอให้สนใจ

ถ้อยคำที่เปาโลพูด¹⁵ เมื่อเธอและครอบครัวของเธอรับบัพติศมาแล้ว เธอขอรับรองพวกเขาว่า "ถ้าพวกท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ขอเชิญพวกท่านมาที่บ้านของข้าพเจ้าและพักอยู่ที่นั่นเถิด" แล้วเธอก็ชักชวนพวกเขา

¹⁶ต่อมา ขณะที่พวกเขากำลังไปยังที่สำหรับอธิษฐานแห่งหนึ่ง มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีวิญญาณหมอดูเข้าสิงได้มาพบกับพวกเขา เธอทำให้พวกเจ้านายของเธอได้เงินอย่างมากมาโดยการทำนาย¹⁷ ผู้หญิงคนนี้ติดตามเปาโลกับพวกเขาไป ร้องตะโกนว่า "คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด ท่านเหล่านี้มาประกาศทางแห่งความรอดให้กับพวกท่าน"¹⁸ เธอทำอย่างนี้อยู่เป็นเวลาหลายวัน จนเปาโลรู้สึกรำคาญเธอมาก จึงหันไปสั่งกับวิญญาณนั้นว่า "ข้าสั่งเจ้าในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า ให้ออกไปจากเธอเดี๋ยวนี้" และมันก็ออกไปทันที

¹⁹เมื่อพวกเจ้านายของเธอเห็นว่าหมดหวังจะได้เงินอีกแล้ว พวกเขาจึงจับเปาโลกับซิลาสและดูดลากมายังที่ว่าการเมืองอยู่ต่อหน้าพวกเจ้าหน้าที่²⁰ เมื่อพวกเขาพากันทั้งสองมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ปกครองแล้วกล่าวว่า "คนเหล่านี้เป็นพวกยิว และกำลังทำความยุ่งยากให้กับเมืองนี้²¹ พวกเขาส่งสอนสิ่งที่ต้องห้ามสำหรับเราที่เป็นชาวโรมันที่ไม่ควรจะได้รับหรือปฏิบัติเลย"

²²แล้วฝูงชนลุกฮือขึ้นเล่นงานเปาโลกับซิลาส พวกเจ้าหน้าที่ปกครองก็ฉีกเสื้อผ้าของเขาทั้งสองออก และสั่งให้เขียนพวกเขาด้วยไม้²³ เมื่อพวกเขาเขียนพวกเขาผ่านไปหลายที พวกเขาจึงจับท่านทั้งสองเข้าไปในคุก และกำชับนายคุกให้ดูแลอย่างเข้มงวด²⁴ หลังจากได้รับคำสั่ง นายคุกได้จับเขาทั้งสองไปขังไว้ในคุกชั้นใน และเอาเท้าของพวกเขาใส่ข้อไว้

²⁵เวลาประมาณเที่ยงคืน ขณะที่เปาโลกับซิลาสกำลังอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า และพวกนักโทษคนอื่นๆ กำลังฟังอยู่²⁶ ในทันใดนั้นก็เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงจนรากคุสสะเทือน และประตูคุกก็เปิดออกทุกบาน โซ่ก็หลุดออกจากทุกคน

²⁷นายคุกจึงตื่นขึ้นมามองเห็นประตูคุกเปิดออก เขาชักดาบขึ้นมาเพื่อจะฆ่าตัวตาย เพราะเขาคิดว่านักโทษหนีไปหมดแล้ว²⁸ แต่เปาโลตะโกนเสียงดังว่า "อย่าทำร้ายตัวเองเลย เพราะเราทุกคนยังอยู่ที่นี้"

²⁹นายคุกจึงเรียกให้จุดไฟมาแล้วรีบเข้าไปคุกเขาลงตัวสั่นด้วยความกลัวต่อหน้าเปาโลกับซิลาส³⁰ และได้พาเขาทั้งสองออกมา แล้วกล่าวว่า "ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรจะได้รับความรอดได้?"³¹ เขาทิ้งสองกล่าวว่า "จงเชื่อในองค์พระเยซูเจ้า แล้วท่านจะรอด ทั้งท่านและครอบครัวของท่าน"

³²เขาทิ้งสองจึงกล่าวพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุกกับทุกคนที่มาอยู่รวมกันในบ้านของเขาฟัง³³ ในชั่วโงงเดียวกันของคืนนั้น นายคุกได้พาพวกเขาทั้งสองไปล้างบาดแผล แล้วเขากับทุกคนในครอบครัวจึงรับบัพติศมาทันที³⁴ แล้วเขาพาเปาโลกับซิลาสไปยังบ้านของเขา แล้วจัดอาหารมาเลี้ยงพวกเขา เขากับทุกคนในครอบครัวชื่นชมยินดีเป็นอันมาก เพราะพวกเขาทุกคนเชื่อในพระเจ้าแล้ว

³⁵ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น พวกเจ้าหน้าที่ปกครองจึงใช้คนมาบอกพวกเขามว่า "จงปล่อยคนเหล่านั้นไป"³⁶ นายคุกจึงบอกถ้อยคำเหล่านั้นแก่เปาโลว่า "พวกเจ้าหน้าที่ปกครองใช้คนมาบอกข้าพเจ้าให้ปล่อยตัวท่านทั้งสองไป เพราะฉะนั้น ขอให้พวกท่านออกมา และไปด้วยสันติสุขเถิด"

³⁷แต่เปาโลบอกกับพวกเขาว่า "พวกเราเขียนเราเป็นคนสัญชาติโรมันต่อหน้าคนทั้งหลาย และจับเราขังไว้ในคุก และตอนนี้พวกเราจะไม่ปล่อยออกไปอย่างลับๆ หรือ? ทำอย่างนั้นไม่ได้ ขอให้พวกเขามาพาเราออกไปเองเถิด"³⁸ พวกเขาจึงรายงานถ้อยคำเหล่านี้ต่อพวกเจ้าหน้าที่ปกครอง และพวกเจ้าหน้าที่ปกครองก็กลัว เมื่อได้ยินว่าเปาโลกับซิลาสเป็นชาวโรมัน³⁹ พวกเจ้าหน้าที่ปกครองจึงมาและขอกภัยพวกเขาทั้งสอง เมื่อพวกเขาพาเปาโลกับซิลาสออกมาจากคุกแล้ว พวกเขาขอให้เขาทั้งสองออกจากเมืองไป

⁴⁰ดังนั้นเปาโลและซิลาสออกจากคุกแล้ว จึงมาที่บ้านของลิเดีย เมื่อเปาโลกับซิลาสได้พบกับพวกพี่น้องแล้ว เขาทิ้งสองได้กล่าวหนุนใจพวกเขา แล้วเดินทางออกจากเมืองนั้น

Chapter 17

¹เมื่อเปาโลกับซิลาสเดินทางผ่านเมืองอัมฟิโปลิส และเมืองอปอลโลเนีย พวกเขาทั้งสองได้มาถึงเมืองเธสะโลนิกา ที่นั้นมีธรรมศาลาของพวกยิว² เปาโลจึงเข้าไปในธรรมศาลาอย่างที่ทำเป็นประจำ และเขาได้สนทนากับพวกเขาจากพระคัมภีร์เป็นเวลาสามวันสะบาโต

³เขาเปิดพระคัมภีร์และอธิบายว่า จาเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ และเป็นขึ้นมาจากความตาย เขากล่าวว่า "พระเยซูองค์นี้ที่ข้าพเจ้าประกาศกับพวกท่านคือพระคริสต์"⁴ พวกยิวบางคนเห็นด้วย และเข้าร่วมกับเปาโลและซิลาส รวมทั้งชาวกรีกที่นับถือพระเจ้า และสตรีที่เป็นคนสำคัญหลายคน และผู้คนจำนวนมาก

⁵แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อเกิดความอิจฉา จึงชักชวนพวกคนชั่วร้ายบางคนจากตลาด รวมผู้คนเป็นกลุ่มใหญ่ และก่อการจลาจลในเมืองนั้น บุคคลเข้าไปในบ้านของยาโสน พวกเขาต้องการพาเปาโลกับซิลาสออกมาให้ประชาชน⁶ แต่เมื่อพวกเขาไม่พบคนทั้งสอง พวกเขาจึงดูดลากยาโสนกับพวกพี่น้องบางคนไปอยู่ต่อหน้าคณะผู้ปกครองเมือง แล้วร้องว่า "คนเหล่านี้ที่คว่ำโลกได้มาที่นี่ด้วย⁷ ยาโสนได้ทำการต้อนรับคนเหล่านี้ไว้ ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งของซีซาร์ พวกเขาบอกว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือเยซู"

⁸เมื่อฝูงชนและคณะผู้ปกครองเมืองได้ยินเรื่องนี้⁹ พวกเขาก็ร้อนใจ หลังจากพวกเขาเรียกคำประกันตัวจากยาโสนและคนอื่นๆ แล้วจึงปล่อยพวกเขาไป

¹⁰คืนนั้น พวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับซิลาสไปยังเมืองเบโรอา เมื่อพวกเขาทั้งสองไปถึงที่นั่น พวกเขาได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว¹¹ พวกยิวเหล่านี้มีจิตใจ

สูงกว่าพวกยิวในเมืองเฮสเลโลนิกา เพราะพวกเขาพร้อมรับพระวจนะด้วยสุดใจ และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน เพื่อที่จะดูข้อความเหล่านี้ว่าเป็นเช่นนั้นหรือไม่¹² ด้วยเหตุนี้ จึงมีหลายคนในพวกเขาเชื่อ รวมทั้งพวกสตรีมีศักดิ์และพวกผู้ชายชาวกรีกอีกหลายคน

¹³ แต่เมื่อพวกยิวในเมืองเฮสเลโลนิกาเห็นว่า เปาโลได้ประกาศสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าที่เมืองเบโรอา พวกเขาจึงไปที่นั่นและยุยงและทำให้ฝูงชนวุ่นวายใจ¹⁴ พวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปทางทะเลกันที่ แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น¹⁵ พวกคนที่ไปส่งเปาโลเหล่านั้นก็พากันไปยังกรุงเอเธนส์ ในขณะที่พวกเขาจะเปาโลไว้ที่นั่น พวกเขาได้รับคำสั่งจากเปาโลถึงสิลาสกับทิโมธีว่าให้รีบไปหาเขาโดยเร็วเท่าที่จะเป็นไปได้

¹⁶ ขณะที่เปาโลรอคอยพวกเขาอยู่ในกรุงเอเธนส์ วิทยาณของเขาที่รุ่มร้อนอยู่ภายใน เมื่อเขามองเห็นกรุงนั้นเต็มไปด้วยรูปเคารพ¹⁷ ดังนั้นเขาจึงสนทนากับพวกยิวและบรรดาคนที่นับถือพระเจ้าในธรรมศาลานั้น และคนเหล่านั้นที่เขาพบในตลาดทุกวันด้วย

¹⁸ แต่มีพวกนักปรัชญาลัทธิเอพิคูเรียนและสตออิคบางคนได้มาพบเขา บางคนกล่าวว่า "คนเก็บเศษความรู้เล็กๆ น้อยๆ คนนี้กำลังพยายามพูดเรื่องอะไร?" บางคนกล่าวว่า "เขาดูเหมือนจะเป็นผู้ที่ติดตามพระต่างชาติ" เพราะเขาประกาศเรื่องพระเยซูและการเป็นขึ้นมาจากความตาย

¹⁹ พวกเขาจึงพาเปาโลไปยังสภาอาเรโอปากัส แล้วกล่าวว่า "เราขอทราบคำสอนใหม่ที่ท่านกล่าวอยู่ได้หรือไม่?"²⁰ เพราะท่านได้นำเอาเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เพราะฉะนั้น เราจึงอยากทราบว่าเรื่องราวเหล่านี้มีความหมายอย่างไร"²¹ เนื่องจากชาวกรุงเอเธนส์ และคนต่างแดนที่อาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ใช่เวลาทำอะไร นอกจากจะกล่าว หรือฟังสิ่งใหม่ๆ

²² ดังนั้นเปาโลจึงยืนขึ้นกลางสภาอาเรโอปากัส แล้วกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายที่เป็นชาวเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกท่านเป็นคนเคร่งศาสนาในทุกด้าน"²³ เพราะในขณะที่ข้าพเจ้าเดินไปตามทางและได้สังเกตเห็นสิ่งที่พวกท่านมีสาร ข้าพเจ้าพบแท่นหนึ่งที่มีคำจารึกไว้ว่า "แด่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก" เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมาประกาศพวกท่านถึงสิ่งที่ท่านมีสารด้วยความไม่รู้

²⁴ พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกและสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น แต่เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ไม่ได้ทรงสถิตในพระวิหารที่สร้างด้วยมือมนุษย์²⁵ พระองค์ไม่จำเป็นต้องมีมือมนุษย์มาปรนนิบัติรับใช้ราวกับว่าพระองค์ทรงประสงค์สิ่งใด เพราะพระองค์เองเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจแก่คนทั้งปวงและสิ่งสารพัด

²⁶ พระองค์ทรงสร้างทุกชนชาติมาจากชายคนเดียวให้มีชีวิตให้อยู่บนพื้นแผ่นดินโลก ผู้ทรงกำหนดฤดูกาลและเขตแดนให้พวกเขาอาศัยอยู่²⁷ เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงควรแสวงหาพระเจ้า และเพื่อที่พวกเขาอาจจะเข้าไปถึงและพบพระองค์ อันที่จริงแล้ว พระองค์ไม่ได้ทรงอยู่ห่างไกลจากคนใดในพวกเราเลย

²⁸ เพราะพวกเราที่มีชีวิตและเคลื่อนไหวอยู่ในพระองค์ ดังที่กวีในพวกท่านได้กล่าวว่า 'เพราะเราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์'²⁹ ด้วยเหตุนี้ เมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้า เราไม่ควรคิดว่าความเป็นพระเจ้านั้นเหมือนกับทองคำ หรือเงิน หรือหิน ที่สร้างขึ้นจากศิลปะและความคิดของมนุษย์

³⁰ เพราะฉะนั้น พระเจ้าจึงไม่ทรงถือโทษในเวลาที่มนุษย์ขาดความรู้ แต่บัดนี้ พระเจ้าทรงบัญชาให้มนุษย์ทุกคนทั่วทุกแห่งกลับใจใหม่³¹ เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้แล้ว เป็นเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาโลกในความชอบธรรม โดยคนที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว พระเจ้าทรงรับรองชายคนหนึ่งที่ต่อทุกคนโดยการให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย"

³² เมื่อชาวเอเธนส์ได้ยินเรื่องราวของการเป็นขึ้นมาจากความตาย บางคนก็เย้ยหยันเปาโล แต่บางคนกล่าวว่า "พวกเราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีก"³³ หลังจากนั้นเปาโลก็จากพวกเขาไป³⁴ แต่มีชายบางคนเข้าร่วมกับเปาโลและเชื่อ รวมทั้งติโอดอัส สมาชิกสภาอาเรโอปากัส กับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆ ที่อยู่กับพวกเขา

Chapter 18

¹ หลังจากเหตุการณ์เหล่านั้น เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์² ที่นั่นเปาโลได้พบกับชายยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลลาที่เกิดในแคว้นปอนทัส เขาเพิ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาของเขาชื่อปรัสสิลา เพราะจักรพรรดิคลาวดิอุสได้มีคำสั่งให้พวกยิวทั้งหมดออกไปจากกรุงโรม แล้วเปาโลได้มาหาพวกเขา³ แล้วเปาโลได้อาศัยและทำงานอยู่กับพวกเขา เพราะพวกเขาทำงานอย่างเดียวกัน พวกเขาเป็นช่างทำเต็นท์

⁴ ดังนั้นเปาโลจึงสนทนากับผู้คนในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต เขาชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีกให้เชื่อ⁵ แต่เมื่อสิลาสกับทิโมธีลงมาจากแคว้นมาซิโดเนียแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสสั่งให้เปาโลให้เป็นพยานกับพวกยิวว่าพระเยซูคือพระคริสต์⁶ เมื่อพวกยิวต่อต้านและกล่าวคำหยาบช้าต่อเขา เปาโลก็สับัดเสื้อผ้าของเขาไปที่คนเหล่านั้นและกล่าวว่า "โทษที่พวกท่านต้องตายนั้น พวกท่านเองต้องรับผิดชอบ ข้าพเจ้าไม่มีโทษแล้ว ตั้งแต่นี้ไป ข้าพเจ้าจะไปหาพวกต่างชาติ"

⁷ เมื่อเปาโลออกจากที่นั่นไปแล้ว จึงไปที่บ้านของชายคนหนึ่งชื่อทิมอธีสตัสเป็นคนที่นับถือพระเจ้า บ้านของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา⁸ คริสปัสนายธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของเขาได้มาเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชาวโครินธ์หลายคนก็ฟังคำของเปาโลก็เชื่อและรับบัพติศมา

⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนนั้นว่า "อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่างนี้เถิด"¹⁰ เพราะเราอยู่กับเจ้า ไม่มีใครจะพยายามทำร้ายเจ้าได้ เพราะเรามีคนมากมายในเมืองนี้"¹¹ เปาโลอาศัยอยู่ที่นั่น และสอนพระวจนะของพระเจ้าให้กับพวกเขาเป็นเวลาหนึ่งปีหกเดือน

¹²แต่เมื่อกัลลีโอได้เป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคายา พวกยิวก็รวมตัวกันขึ้นต่อสู้เปาโล และนำเขาไปที่ศาล¹³ พวกเขากล่าวว่า "ชายคนนี้ได้ชักชวนประชาชนให้นับถือพระเจ้าในทางที่ผิดกฎหมาย"

¹⁴แต่เมื่อเปาโลจะพูดบ้าง กัลลีโอก็กล่าวกับพวกยิวว่า "เจ้าพวกยิว ถ้าการกระทำนี้เป็นเรื่องการธรรม หรืออาชญากรรม ก็มีเหตุผลที่ข้าจะจัดการให้กับเจ้า¹⁵ แต่ในเมื่อเป็นการโต้แย้งกันเรื่องถ้อยคำ เรื่องชื่อ และธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเจ้าเอง จงจัดการกันเองเถิด ข้าไม่ยากคัดสินเรื่องเหล่านี้"

¹⁶กัลลีโอจึงไล่พวกเขาออกไปจากศาล¹⁷ ดังนั้นพวกเขาจึงจับโสสเธเนสผู้เป็นนายธรรมศาลาและเขียนเขาต่อหน้าศาล แต่กัลลีโอไม่สนใจในเรื่องที่พวกเขาทำเลย

¹⁸หลังจากที่เปาโลพักอาศัยอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน ก็ลาพวกพี่น้องลงเรือไปยังแคว้นซีเรียกับปรัสเซียลาและอาควิลา ก่อนที่จะออกจากท่าเรือเมืองเคนเคเรียไป เขาได้โคโรนัสเพราะเขาได้บนเป็นนาซีรัส¹⁹ เมื่อพวกเขามาถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปรัสเซียลาและอาควิลาไว้ที่นั่น แต่ตัวเขาเองได้เข้าไปในธรรมศาลาและสนทนากับพวกยิว

²⁰เมื่อคนเหล่านั้นขอร้องให้เปาโลอยู่ต่อไปอีก เขาก็ไม่ยอม²¹ แต่ขณะที่จะจากพวกเขาไป เขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะกลับมาหาพวกท่านอีก ถ้าหากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า" แล้วเขาก็ลงเรือออกไปจากเมืองเอเฟซัส

²²เมื่อเปาโลมาถึงเมืองซีซารียา เขาก็ขึ้นไปพักกายคริสตจักรเยรูซาเล็ม แล้วลงไปยังเมืองอันท็อก²³ หลังจากใช้เวลานั้นระยะหนึ่ง เปาโลก็ออกเดินทางไปที่เขตแดนแคว้นกาลาเทียและแคว้นฟรีเจีย และกล่าวคำหนุนใจพวกสาวกทุกคน

²⁴มีชาวยิวคนหนึ่งชื่อปอลโล เกิดในเมืองจอลีกาณเดรียได้มาที่เมืองเอเฟซัส เขาเป็นคนมีไหวพริบดีและชำนาญมากในเรื่องพระคัมภีร์²⁵ ปอลโลได้รับการสอนจากคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจกระตือรือร้น เขากล่าวและสอนในเรื่องเกี่ยวกับพระเยซูได้อย่างถูกต้อง แต่เขารู้เพียงบัญญัติของยอห์นเท่านั้น²⁶ ปอลโลพูดอย่างกล้าหาญในธรรมศาลา แต่เมื่อปรัสเซียลาและอาควิลาได้ฟังเขาแล้ว พวกเขาทั้งสองจึงผูกมิตรกับปอลโล และอธิบายเรื่องราวในทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น

²⁷เมื่อปอลโลตัดสินใจที่จะไปยังแคว้นอาคายา พวกพี่น้องก็กล่าวคำหนุนใจ และเขียนจดหมายฝากไปถึงพวกสาวกในแคว้นอาคายาให้รับรองเขา เมื่อเขาไปถึงแล้ว เขาก็ได้ช่วยเหลือบรรดาผู้ที่เชื่อเหล่านั้นอย่างมากโดยพระคุณ²⁸ ปอลโลได้แย้งกับพวกยิวต่อหน้าคนทั้งปวงด้วยพลังและความชำนาญของเขา และอ้างชื่อพระคัมภีร์ที่ชี้ให้เห็นว่าพระเยซูคือพระคริสต์

Chapter 19

¹ในเวลานั้น ขณะที่ปอลโลอยู่ที่เมืองโครินธ์ เปาโลก็เดินทางผ่านเขตแดนทางตอนเหนือมายังเมืองเอเฟซัส และได้พบพวกสาวกบางคนที่นี่² เปาโลถามพวกเขาว่า "เมื่อพวกท่านเชื่อ พวกท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?" พวกเขาตอบกับท่านว่า "ไม่ได้ เรายังไม่เคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย"

³เปาโลจึงถามว่า "ถ้าอย่างนั้นแล้ว พวกท่านได้รับบัพติศมาอะไร?" พวกเขาตอบว่า "บัพติศมาของยอห์น"⁴ เปาโลตอบว่า "ยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยบัพติศมาของการกลับใจใหม่ ท่านบอกกับคนทั้งหลายว่า พวกเขาคือเชื่อในพระองค์ผู้ทรงเสด็จมาภายหลัง นั่นคือ ในพระเยซู"

⁵เมื่อคนทั้งหลายได้ยินเช่นนั้น พวกเขาได้รับบัพติศมาในพระนามขององค์พระเยซูเจ้า⁶ แล้วเปาโลจึงวางมือบนพวกเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับพวกเขาทุกคน และพวกเขาพูดภาษาอื่นๆ และเผยพระวจนะ⁷ พวกเขาทั้งหมดมีประมาณสิบสองคน

⁸เปาโลเข้าไปในธรรมศาลา และพูดด้วยใจกล้าหาญในสถานที่นั้นเป็นเวลาสามเดือน ท่านถกปัญหา และชักชวนคนทั้งหลายในเรื่องที่เกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้า⁹ แต่เมื่อมีพวกยิวบางคนที่มีใจแข็งกระด้างและไม่ยอมเชื่อ พวกเขาเริ่มพูดหยาบช้ำเกี่ยวกับทางของพระคริสต์ต่อหน้าชุมชน ดังนั้นเปาโลจึงจากพวกเขาไป และพาพวกผู้ที่เชื่อไปจากพวกเขาด้วย เขาได้ไปพูดในห้องประชุมของทริณัสสทุกๆ วัน¹⁰ เขากำหนดเรื่องมาเป็นเวลาสองปี เพื่อให้ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า

¹¹พระเจ้าทรงทำการอิทธิฤทธิ์ด้วยมือของเปาโล¹² จนพวกเขาเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไป เพื่อทำให้คนที่เจ็บป่วยหายโรค และพวกวิญญาณชั่วก็ออกไปจากพวกเขา

¹³แต่มีหมอผีชาวยิวคนหนึ่งเดินทางไปทั่วบริเวณนั้น พวกเขาได้ใช้พระนามของพระเยซูเพื่อประโยชน์ของตนเอง พวกเขาพูดกับพวกคนที่มิมีวิญญาณชั่วว่า "ข้าสั่งเจ้าให้ออกไป โดยพระเยซูที่เปาโลประกาศนั้น"¹⁴ พวกคนที่ทำเช่นนั้นเป็นบุตรชายเจ็ดคนของเสวาคีเป็นหัวหน้าปุโรหิตชาวยิว

¹⁵วิญญาณชั่วคนหนึ่งจึงตอบพวกเขาว่า "ข้ารู้จักพระเยซู และข้ารู้จักเปาโล แต่พวกเจ้าเป็นใครกัน?"¹⁶ วิญญาณชั่วที่อยู่ในคนนั้นก็กระโดดเข้าใส่พวกหมอผีและเอาชนะพวกเขาได้ และโจมตีพวกเขา แล้วพวกเขาก็หนีออกจากบ้านนั้นในสภาพเปลือยกายและได้รับบาดเจ็บ¹⁷ เรื่องนี้เป็นที่รู้กันทั่วทั้งพวกยิวและพวกกรีกที่อาศัยอยู่ในเมืองเอเฟซัส พวกเขาเกิดความเกรงกลัวเป็นอย่างมาก และพระนามขององค์พระเยซูเจ้าจึงได้รับการยกย่องสรรเสริญ

¹⁸แล้วพวกผู้ที่เชื่อหลายคนก็เข้ามาสารภาพบาป และยอมรับว่าพวกเขาเคยทำสิ่งที่ชั่วร้าย¹⁹หลายคนที่ใช้เวทมนต์คาถาก็เอาตำราของตนมากองรวมกันและเผาไฟต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นเงินมีมูลค่าถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน²⁰ ดังนั้นพระวอนะของพระเจ้าก็แพร่กระจายกว้างออกไปด้วยวิธีการที่ทรงอำนาจ

²¹หลังจากที่เปาโลเสร็จสิ้นงานพันธกิจของเขาที่เมืองเอเฟซัส เขาตัดสินใจในพระวิญญาณที่จะเดินทางผ่านแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายาไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เขากล่าวว่า "หลังจากที่ข้าพเจ้าไปถึงที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย"²² เปาโลได้ส่งทิโมธีและอีรัสทัสที่เป็นผู้ช่วยของเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ส่วนตัวเขาเองยังคงอยู่ในแคว้นเอเชียอีกชั่วระยะหนึ่ง

²³ในเวลานั้น ได้เกิดเรื่องวุ่นวายใหญ่ยิ่งในเมืองเอเฟซัสที่เกี่ยวข้องกับทางนั้น²⁴ มีช่างเงินคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัสที่ทำเงินให้เป็นรูปจำลองของเจ้าแม่ไดอานา ซึ่งทำรายได้อย่างมากให้กับช่างฝีมือเหล่านั้น²⁵ ดังนั้นเขาจึงเรียกประชุมบรรดาพวกคนงานที่ทำกิจการนั้น เขากล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย พวกท่านรู้หรือว่า ในการทำการนี้ ทำให้เราได้เงินมากมาย

²⁶พวกท่านได้เห็นและได้ยินมาว่า เปาโลคนนี้ได้ชักชวนผู้คนมากมายให้หันออกไปจากทางเดิม ไม่เพียงแต่เมืองเอเฟซัส แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เขายกย่องว่าไม่มีพระใดที่ทำด้วยมือมนุษย์²⁷ ไม่เพียงเป็นอันตรายต่อกิจการของเราก็จะไม่เป็นที่ต้องการอีกต่อไป แต่พระวิหารของเจ้าแม่ไดอานาผู้ยิ่งใหญ่จะกลายเป็นสิ่งไร้ค่า แล้วพระนางผู้เป็นที่นับถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับคนทั่วโลกก็จะเสื่อมเสียความยิ่งใหญ่"

²⁸เมื่อพวกเขาได้ยินดังนี้ พวกเขาก็โกรธ และร้องออกมาว่า "เจ้าแม่ไดอานาของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่"²⁹ จึงเกิดความวุ่นวายไปทั่วทั้งเมือง พวกเขาวิ่งกรูกันไปทั่วเทมพล พวกเขาก็จับยัสและอาร์สมาทัสที่เป็นพวกที่ร่วมเดินทางของเปาโลที่มาจากแคว้นมาซิโดเนีย

³⁰เปาโลต้องการเข้าไปในฝูงชน แต่พวกสาวกไม่ยอมให้เขาเข้าไป³¹ แม้แต่พวกเจ้าหน้าที่ของแคว้นเอเชียที่เป็นเพื่อนของเขา ก็ใช้คนส่งข้อความไปร้องวอนเปาโลไม่ให้เข้าไปในเทมพล³² บางคนตะโกนว่าอย่างนี้ บางคนตะโกนว่าอย่างนั้น เพราะฝูงชนพากันสับสน คนส่วนใหญ่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมพวกเขาจึงมาประชุมกันอยู่ที่นี่

³³พวกยิวจึงผลักให้อเล็กซานเดอร์ออกไปยืนอยู่ต่อหน้าประชาชน อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือ และทำการอธิบายต่อประชาชน³⁴ แต่เมื่อคนทั้งหลายได้รู้ว่าเขาเป็นชาวยิว พวกเขาก็ตะโกนเป็นเสียงเดียวกันเป็นเวลาสองชั่วโมงว่า "เจ้าแม่ไดอานาของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่"

³⁵เมื่อเลขานุการสภาเมืองได้ทำให้ฝูงชนเงียบลงแล้ว เขากล่าวว่า "ท่านชาวเอเฟซัส มีใครบ้างที่ไม่รู้ว่า ชาวเมืองเอเฟซัสเป็นผู้ดูแลพระวิหารของเจ้าแม่ไดอานาผู้ยิ่งใหญ่ และรูปปั้นที่ตกลงมาจากฟ้า?³⁶ ในเมื่อไม่มีใครปฏิเสธเรื่องนี้ได้ พวกท่านควรอยู่ในความสงบ และอย่าทำอะไรวุ่นวายไป³⁷ เพราะพวกท่านพากันเหล่านี้มาที่ศาล ซึ่งไม่ได้เป็นพวกปล้นพระวิหาร หรือพูดหมิ่นประมาทเจ้าแม่ของเราเลย

³⁸เพราะฉะนั้น ถ้าเดเมตรีอัสและพวกช่างฝีมือที่อยู่กับเขามีข้อกล่าวหาเกี่ยวกับใด ศาลนี้ก็เปิดให้ และมีผู้พิพากษา ให้พวกเขาไปฟ้องร้องกันเอง³⁹ แต่ถ้าพวกท่านยังมีเรื่องอื่นๆ อีก ก็ควรตกลงกันในการประชุมสามัญ⁴⁰ เพราะสิ่งเรากำลังทำเป็นอันตรายที่จะถูกฟ้องร้องว่าเป็นผู้เกี่ยวข้องในการจลาจลในวันนี้ ไม่มีข้ออ้างอะไรในความวุ่นวายนี้ และเราไม่สามารถอธิบายได้"⁴¹ เมื่อเขากล่าวเช่นนั้นแล้ว เขาก็ให้เลิกการประชุม

Chapter 20

¹หลังจากความวุ่นวายได้สงบลงแล้ว เปาโลจึงใช้คนไปตามพวกสาวกมา และกล่าวคำหนุนใจพวกเขา เมื่อเปาโลกล่าวคำอำลาพวกเขาแล้วจึงจากไปยังแคว้นมาซิโดเนีย² เมื่อเปาโลเดินทางผ่านเขตแดนนั้น และได้กล่าวหนุนใจผู้เชื่ออย่างมาก แล้วเขาก็ไปยังประเทศกรีก³ หลังจากเขาพักอยู่ที่นั่นสามเดือน พวกยิวได้วางแผนทำร้ายเขาในขณะที่เขาจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย

⁴พวกที่เดินทางไปแคว้นเอเชียกับเขา คือโสปาเธอร์ ชาวเมืองเบโรอาบุตรของปรัส อริสการคัสกับเสคุนดัส ทั้งสองคนเป็นผู้เชื่อชาวเมืองเรสะโลนิกา ภายหลังชาวเมืองเดอร์บี ทิโมธีกับทิดักัส และโตรฟีมัสจากแคว้นเอเชีย⁵ แต่คนเหล่านี้ได้เดินทางล่วงหน้าไปก่อน และกำลังรอเราอยู่ที่เมืองโตรอัส⁶ หลังจากเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ พวกเราลงเรือออกจากเมืองฟีลิปปี และในเวลาห้าวัน พวกเราพบพวกเขาที่เมืองโตรอัส พวกเราได้พักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน

⁷ในวันต้นสัปดาห์ เมื่อเราประชุมร่วมกันเพื่อทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็พูดกับผู้เชื่อเหล่านั้น เขาตั้งใจจะออกจากที่นั่นในวันรุ่งขึ้น เพราะฉะนั้นเขาจึงพูดต่อไปจนถึงเที่ยงคืน⁸ ในห้องชั้นบนที่เราประชุมกันนั้นมีตะเกียงหลายดวง

⁹มีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยุทีกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างได้เริ่มง่วงนอนขึ้นทุกที ในขณะที่เปาโลยังคงพูดยืดยาวต่อไปอีก ชายหนุ่มคนนี้ยังคงหลับอยู่ และพลัดตกลงไปจากชั้นสาม และเมื่อยกขึ้นมาก็พบว่าตายแล้ว¹⁰ แต่เมื่อเปาโลลงไป เขาเหยียดตัวลงบนตัวชายคนนั้น และกอดเขาไว้ แล้วเปาโลกล่าวว่า "อย่าโศกเศร้าไปเลย เพราะเขายังมีชีวิตอยู่"

¹¹แล้วเปาโลก็ขึ้นไปห้องชั้นบนอีกครั้ง และหักขนมปังรับประทาน หลังจากที่พักนอนกับพวกเขาต่อไปอีกจนถึงรุ่งเช้า เปาโลจึงจากไป¹² พวกเขาจึงพาชายหนุ่มที่ยังมีชีวิตอยู่กลับไปได้รับการหนุนใจอย่างมาก

¹³พวกเราเองลงเรือไปยังเมืองอัสโสออกหน้าไปก่อนเปาโล เราตั้งใจว่าจะไปรอรับเปาโลลงเรือที่นั่น ซึ่งเขาปรารถนาจะทำเช่นนั้น เพราะเขาตั้งใจที่จะไปทางบก¹⁴เมื่อเขาได้พบกับพวกเราที่เมืองอัสโสแล้ว พวกเราก็รับเขาลงเรือ แล้วไปยังเมืองมิทเลนี

¹⁵แล้วพวกเราออกเรือจากที่นั่นและวันต่อมาเราก็มาถึงฝั่งตรงข้ามเกาะคีโอส อีกวันต่อมา เรามาถึงเกาะสามอส และอีกวันต่อมาพวกเราจึงมาถึงเมืองมิเลทัส¹⁶ เพราะเปาโลตัดสินใจที่จะผ่านเมืองเอเฟซัสไป เพื่อที่จะไม่เสียเวลาในแคว้นเอเชีย เพราะเขากำลังรีบไปให้ทันเทศกาลเพนเทกอสต์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ที่เขาจะทำเช่นนั้น

¹⁷เปาโลจึงส่งคนเหล่านั้นจากเมืองมิเลทัสไปยังเอเฟซัส เพื่อเรียกบรรดาผู้ปกครองคริสตจักรเหล่านั้นมาพบเขา¹⁸เมื่อพวกเขาพบเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านเองทราบดีว่า นับตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าได้ย่างเท้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย ข้าพเจ้าได้ใช้เวลาอยู่กับพวกท่านอย่างไร¹⁹ข้าพเจ้ายังคงรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจและด้วยน้ำตา และการกบฏที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า เพราะแผนร้ายของพวกยิว²⁰พวกท่านรู้ว่าไม่มีสิ่งใดที่เป็นประโยชน์ที่ข้าพเจ้าไม่ได้ประกาศกับพวกท่าน แต่ได้สอนพวกท่านในที่ชุมนุมชนและตามบ้าน²¹เพื่อเป็นพยานให้กับทั้งพวกคนยิวและกรีกเกี่ยวกับการกลับใจมาหาพระเจ้าและเรื่องความเชื่อในองค์พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา

²²บัดนี้ ดูก่อน พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงนำข้าพเจ้าที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งไม่รู้ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่น²³ยกเว้นสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานกับข้าพเจ้าในทุกๆ เมืองว่า เครื่องจ้องและความทุกข์ยากลำบากกำลังรอคอยข้าพเจ้าอยู่²⁴แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าสำหรับตัวเอง ขอแต่เพียงให้ข้าพเจ้าได้ทำหน้าที่ของข้าพเจ้าและทำพันธกิจที่ได้รับจากองค์พระเยซูเจ้าให้สำเร็จ เพื่อที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า

²⁵บัดนี้ ดูก่อน ข้าพเจ้าทราบว่ พวกท่านทุกคนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศราชอาณาจักรของพระเจ้า จะไม่ได้เห็นข้าพเจ้าอีก²⁶เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยันกับพวกท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่มีความผิดในความตายของผู้ใด²⁷เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ละเว้นจากการกล่าวสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ทั้งสิ้นของพระเจ้ากับพวกท่าน

²⁸เพราะฉะนั้นจงระวังทั้งตัวของพวกท่านเอง และฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแลให้ดี จงระวังที่จะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าที่พระองค์ทรงซื้อมาด้วยพระโลหิตของพระองค์²⁹ข้าพเจ้ารู้ว่า หลังจากข้าพเจ้าจากไปแล้ว จะมีฝูงสุนัขป่าที่ดุร้ายเข้ามาในพวกท่าน และไม่ละเว้นฝูงแกะเลย³⁰ข้าพเจ้ารู้ว่า แม้แต่ในพวกท่านเองก็จะมีบางคนที่กำลังหาสิ่งที่จะทำให้เขวไป เพื่อชักชวนพวกสาวกให้หลงตามพวกเขาไป

³¹เพราะฉะนั้น จงเฝ้าระวังให้ดี จำไว้ว่าข้าพเจ้าได้สั่งสอนทุกคนด้วยน้ำตาทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดสามปีไม่ได้หยุดหย่อน³²บัดนี้ ข้าพเจ้าขอมอบพวกท่านไว้กับพระเจ้าและพระวจนะแห่งพระคุณของพระองค์ ที่สามารถก่อสร้างพวกท่านขึ้นได้ และให้พวกท่านเป็นผู้รับมรดกท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ถวายตัวแด่พระเจ้า

³³ข้าพเจ้าไม่ได้โลกเอาเงิน ทองหรือเสื้อผ้าของใครเลย³⁴พวกท่านเองทราบว่า มือทั้งสองของข้าพเจ้าได้จัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับตนเองและสำหรับพวกคนที่อยู่กับข้าพเจ้า³⁵ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างให้พวกท่านในทุกเรื่องแล้ว ในการที่จะช่วยคนที่อ่อนแอด้วยการทำงาน และพวกท่านควรจะระลึกถึงพระวจนะขององค์พระเยซูเจ้า ตามที่พระองค์ตรัสว่า "การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ"

³⁶หลังจากที่เปาโลได้กล่าวเช่นนี้แล้ว เขาจึงคุกเข่าลงอธิษฐานร่วมกับพวกเขาทุกคน³⁷มีการร้องไห้อย่างมากและกอดคอเปาโลและจูบเขา³⁸พวกเขาโศกเศร้าอย่างที่สุด เพราะถ้อยคำที่เปาโลกล่าวว่า พวกเขาจะไม่ได้เห็นหน้าเปาโลอีก แล้วพวกเขาก็พาเขาไปส่งที่เรือ

Chapter 21

¹เมื่อพวกเราลาพวกเขาแล้วก็ลงเรือไป พวกเราตรงไปยังเกาะไซปรัส วันรุ่งขึ้น พวกเราได้มาถึงเกาะโรดส์ และจากที่นั่นพวกเราไปยังเมืองปาการา²เมื่อพวกเราพบเรือลำหนึ่งกำลังจะไปเมืองฟินีเซีย พวกเราจึงลงเรือลำนั้นแล่นออกไป

³หลังจากเห็นเกาะไซปรัสแล้ว ก็ผ่านเกาะนั้นไปทางซ้าย และพวกเราไปยังแคว้นซีเรียและจอดเรือที่ท่าเมืองโกรี เพราะเรือต้องเอาของที่บรรทุกมาขึ้นท่าที่นั่น⁴หลังจากพวกเราหาพวกสาวกพบแล้ว พวกเราก็พักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน พวกสาวกเหล่านี้ได้กล่าวกับเปาโลโดยพระวิญญาณไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

⁵เมื่อพวกเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว พวกเราจึงออกเดินทางไป บรรดาพวกสาวกพร้อมกับภรรยาและบุตรตามมาส่งพวกเรา จนพวกเราออกไปจากเมืองนั้นแล้วพวกเราก็คุกเข่าลงอธิษฐานที่ชายหาด⁶และกล่าวอำลาซึ่งกันและกัน แล้วพวกเราจึงลงเรือไป ในขณะที่พวกเขากลับบ้านไป

⁷เมื่อแล่นเรือจากเมืองโกรีแล้ว พวกเราได้มาถึงเมืองทอลเลมอัส พวกเราจึงไปคำนับทักทายพี่น้องที่นั่น และพักอยู่กับพวกเขาวันหนึ่ง⁸วันรุ่งขึ้นพวกเราก็จากไปและไปยังแคว้นซีเรีย พวกเราเข้าไปในบ้านฟีลิปผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นหนึ่งในเจ็ดคนนั้น และพวกเราพักอยู่กับเขา⁹ขณะนั้น ฟีลิปมีลูกสาวสี่คนที่ยังไม่ได้แต่งงาน ซึ่งเป็นผู้เผยพระวจนะ

¹⁰เมื่อเราพักอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งชื่ออาภาบัสลงมาจากแคว้นยูเดีย¹¹เขามาหาพวกเราแล้วเอาเข็มขัดของเปาโลไป มัดมือและเท้าของเขาด้วยเข็มขัดนั้น แล้วกล่าวว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า 'พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เปาโลเป็นเจ้าของเข็มขัดนี้ แล้วพวกเขาก็จะส่งมอบท่านไว้ในมือของพวกต่างชาติ'"

¹²เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องนี้ พวกเรากับพวกคนที่อยู่ที่นั่นก็อ่อนวอนเปาโลไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม¹³ แล้วเปาโลจึงตอบว่า "พวกท่านกำลังทำอะไรอยู่ ด้วยการร้องไห้ และทำให้ข้าพเจ้ารำคาญใจ? เพราะข้าพเจ้าพร้อมแล้ว ไม่เพียงแต่จะถูกผูกมัด แต่พร้อมจะตายในกรุงเยรูซาเล็มด้วย เพื่อพระนามขององค์พระเยซูเจ้า"¹⁴ เมื่อเปาโลไม่ยอมฟังคำขอร้อง พวกเราจึงไม่พยายามที่จะพูดอีก แล้วกล่าวว่า "ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด"

¹⁵หลังจากนั้น พวกเราจึงเก็บสัมภาระแล้วขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม¹⁶ มีสาวกบางคนจากแคว้นซีซารียาไปกับพวกเราด้วย พวกเขาพาพวกเราไปหาชายคนหนึ่ง ชื่อนานาสนาชาวเกาะไซปรัสที่เป็นสาวกในช่วงแรก และให้พวกเราอาศัยอยู่กับเขา

¹⁷เมื่อพวกเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็มาต้อนรับพวกเราด้วยความยินดี¹⁸ วันรุ่งขึ้น เปาโลกับพวกเราไปหาเยสาบ และพวกผู้ปกครองทุกคนอยู่ที่นั่น¹⁹ เมื่อเปาโลคำนับกิตติคุณคนเหล่านั้นแล้ว เขาจึงเล่าเหตุการณ์ตามลำดับที่พระเจ้าทรงกระทำท่ามกลางพวกต่างชาติผ่านพันธกิจของเขา

²⁰เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องนี้ ก็สรรเสริญพระเจ้า และพวกเขากล่าวกับเปาโลว่า "ท่านเห็นแล้วว่า มีพวกยิวสักกี่คนที่เชื่อ พวกเขากุณคนมีความมุ่งมั่นในการถือรักษาพระบัญญัติ²¹ พวกเขาได้รับคำบอกเกี่ยวกับท่านว่า ท่านสอนให้พวกยิวทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในหมู่คนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และบอกพวกเขาไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสู่หีต และไม่ต้องทำตามธรรมเนียมดั้งเดิม

²²พวกเราควรทำอะไร? พวกเขาคงจะทราบข่าวว่าท่านมา²³ ดังนั้นพวกเราจึงบอกท่านว่า พวกเรามีสี่คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้²⁴ จงพาคนเหล่านั้นไปและทำพิธีชำระตัวท่านร่วมกับพวกเขา และเสียเงินให้พวกเขา เพื่อให้พวกเขาไถ่บาป เพื่อที่ทุกคนจะได้รู้ว่าเรื่องราวต่างๆ ที่ได้ยินเกี่ยวกับท่านเป็นความจริง และได้รู้ว่าพวกท่านก็ปฏิบัติตามพระบัญญัติเช่นกัน

²⁵ส่วนพวกต่างชาติที่เชื่อนั้น พวกเราได้เขียนจดหมายคำสั่งให้พวกเขางดเว้นจากกินอาหารที่บูชารูปเคารพ จากการกินเลือด จากการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และจากการล่วงประเวณี²⁶ แล้วเปาโลจึงพาคนเหล่านั้นไป และวันรุ่งขึ้น ก็ทำพิธีชำระตนเองด้วยกับกับพวกเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหาร ประกาศกำหนดวันพิธีชำระ จนกว่าพวกเขาจะถวายเครื่องบูชาหมดทุกคนแล้ว

²⁷เมื่อจวนครบเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชียได้มองเห็นเปาโลในพระวิหาร และยุยงฝูงชนให้ต่อต้านและจับเปาโล²⁸ พวกเขาตะโกนว่า "ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยพวกเราเถิด ชายคนนี้ได้สอนทุกคนในทุกแห่งให้เป็นศัตรูต่อชนชาติเรา ต่อพระบัญญัติ และต่อสถานที่นี้ นอกจากนี้ เขายังพาคนกรีกเข้ามาในพระวิหาร ซึ่งทำให้สถานบริสุทธิ์แห่งนี้เป็นมลทิน"²⁹ เพราะก่อนหน้านี้คนพวกนั้นได้เห็นโตรฟีมีสชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมืองนั้น และพวกเขาคิดว่า เปาโลพาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร

³⁰คนทั้งเมืองจึงโกรธมาก ประชาชนก็วิ่งกรูเข้าไปและจับเปาโล พวกเขาถูกลากเปาโลออกมาจากพระวิหาร แล้วปิดประตูกัน³¹ ขณะที่พวกเขาพยายามจะฆ่าเปาโล ข่าวเรื่องนี้มาถึงผู้บัญชาการกองพัน ว่ากรุงเยรูซาเล็มเกิดความวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง

³²เขาจึงนำพวกทหาร และบรรดานายร้อยวิ่งไปที่ฝูงชนทันที เมื่อประชาชนเห็นนายพันมาพร้อมพวกทหาร พวกเขาก็หยุดตีเปาโล³³ แล้วนายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโล และสั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่าเขาเป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง

³⁴บางคนในฝูงชนตะโกนว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันไม่สามารถรู้เรื่องอะไรได้ เพราะเสียงเหล่านั้น เขาจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร³⁵ เมื่อเปาโลมาถึงนั่นได้แล้ว พวกทหารก็แบกเขาไป เนื่องจากความรุนแรงของฝูงชน³⁶ เพราะฝูงชนได้ติดตามไป และยังคงร้องตะโกนว่า "ฆ่ามันเสีย"

³⁷ขณะที่เปาโลถูกนำตัวมายังกรมทหารแล้ว เขาก็กล่าวกับนายพันว่า "ขอให้ข้าพเจ้าพูดกับท่านสักหน่อยได้ไหม?" นายพันจึงถามว่า "เจ้าพูดภาษากรีกได้หรือ?"³⁸ เจ้าไม่ใช่คนอียิปต์ที่ก่อการกบฏคราวก่อน และพาพวกผู้ก่อการร้ายสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารหรือ?"

³⁹เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นชาวยิวมาจากเมืองการซัสแคว้นซีลีเซีย ข้าพเจ้าเป็นพลเมืองของเมืองที่สำคัญนี้ ข้าพเจ้าขออนุญาตท่านให้ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนหน่อย"⁴⁰ เมื่อนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนบนชั้นบันไดและโบกมือให้กับประชาชน เมื่อเขียนสงบลงแล้ว เปาโลจึงกล่าวกับพวกเขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

Chapter 22

¹"พี่น้องและผู้อาวุโสทั้งหลาย ขอฟังคำแก้ต่างของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าจะให้แก่ท่านทั้งหลาย"² เมื่อฝูงชนได้ยินเปาโลพูดกับพวกเขาในภาษาฮีบรู พวกเขาก็เริ่มเขียนเสียง เขากล่าวว่า

³"ข้าพเจ้าเป็นชาวยิว เกิดในเมืองการซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้รับการศึกษาในเมืองนี้ที่แทบเทาสของกามาเลีย ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนอย่างเคร่งครัดตามบทบัญญัติของบรรพบุรุษของเรา ข้าพเจ้าหวงแหนพระเจ้าเช่นเดียวกับพวกท่านในวันนี้⁴ ข้าพเจ้าได้ข่มเหงพวกที่ถือถือนั่นจนถึงตาย ข้าพเจ้าผูกมัดทั้งชายและหญิงและส่งพวกเขาไว้ในคุก⁵ หากปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ทุกคนสามารถเป็นพยานได้ว่าข้าพเจ้าได้รับจดหมายจากพวกเขาสำหรับพี่น้องในเมืองดามัสกัสให้ข้าพเจ้าเดินทางไปที่นั่น และข้าพเจ้านำผู้ที่ถือในทางนี้กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับการลงโทษ

⁶มีเหตุการณ์เกิดขึ้นขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางและใกล้เมืองดามัสกัสประมาณเที่ยงวัน ทันใดนั้นมีแสงจ้าจากสวรรค์ส่องแสงอยู่รอบตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้า

ล้มลงกับพื้นและได้ยินเสียงหนึ่งพูดกับข้าพเจ้าว่า 'เฮาโล เฮาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเรากำไม?'⁸ ข้าพเจ้าตอบว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เป็นผู้ใด?' พระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'เราคือเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้ที่เจ้ากำลังข่มเหง'

⁹บรรดาผู้ที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้น แต่พวกเขาไม่เข้าใจเสียงของพระองค์ผู้ที่ตรัสกับข้าพเจ้า¹⁰ ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ควรจะอย่างไร?' องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงลุกขึ้นและเข้าไปในเมืองดามัสกัส ที่นั่นจะมีคนบอกทุกสิ่งที่คุณต้องทำ'¹¹ ข้าพเจ้าไม่สามารถมองเห็นได้เนื่องจากความสว่างของแสงนั้น ดังนั้นผู้ที่อยู่กับข้าพเจ้าได้จับมือข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส

¹²ที่นั่นข้าพเจ้าได้พบกับชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียเป็นคนที่มีความเชื่อตามบทบัญญัติและเป็นคนที่มีชื่อเสียงดีในหมู่ชาวยิวที่อาศัยอยู่ที่นั่น¹³ เขามาคำข้าพเจ้า ยืนอยู่ข้างข้าพเจ้าและพูดว่า 'พี่เฮาโลเอ๋ย ท่านจงเห็นเถิด' ในทันใดนั้นข้าพเจ้าก็มองเห็นเขา

¹⁴แล้วเขาพูดว่า 'พระเจ้าของบรรพบุรุษของเราได้เลือกท่านให้ทราบพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อที่จะเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมและได้ยินเสียงที่มาจากพระโอษฐ์ของพระองค์'¹⁵ เพราะท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ต่อทุกคนถึงสิ่งที่ท่านได้เห็นและได้ยิน¹⁶ บัดนี้เหตุใดท่านจึงรออยู่? จงลุกขึ้นรับบัพติศมาและชำระความผิดบาปของท่าน ด้วยการออกพระนามของพระองค์

¹⁷หลังจากที่ข้าพเจ้ากลับไปกรุงเยรูซาเล็มและในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานในพระวิหาร มีสิ่งเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าได้รับนิมิต¹⁸ ข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงรีบออกจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว เพราะพวกเขาจะไม่ยอมรับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา'

¹⁹ข้าพเจ้าจึงพูดว่า 'พระองค์เจ้าข้า พวกเขาเองรู้ว่าข้าพเจ้าได้จองจำและเยียนตีผู้ที่เชื่อในพระองค์ในธรรมศาลาทุกแห่ง'²⁰ เมื่อโลหิตของสเทเฟนที่เป็นพยานของพระองค์ได้ล้มลง ข้าพเจ้าก็ยืนอยู่ใกล้ๆ และเห็นชอบ และข้าพเจ้าได้เฝ้าเสียผาของผู้ที่ฆ่าเขา²¹ แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงออกไป เพราะเราจะส่งเจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ'

²²พวกเขาประณามยอมให้เขากล่าวในจุดนี้ แต่แล้วพวกเขาตะโกนว่า "เราคนเช่นนี้ออกไปจากแผ่นดินโลก เพราะเขาไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่"²³ ขณะที่พวกเขาตะโกน ก็ทิ้งเสื้อคลุมของพวกเขาและโยนฝุ่นละอองขึ้นไปในอากาศ²⁴ นายพันจึงสั่งให้นำเปาโลเข้ามาในป้อมปราการ เขาสั่งว่าเปาโลควรจะถูกลบด้วย การเยียนตี เพื่อให้เปาโลจะได้รู้ว่าทำไมพวกเขาจึงต่อต้านเขาเช่นนั้น

²⁵เมื่อพวกเขาเอาเชือกมัดมัดเปาโล เปาโลได้กล่าวกับนายร้อยที่ยืนอยู่ข้างๆ ว่า "เป็นเรื่องถูกต้องตามกฎหมายแล้วหรือที่ท่านเยียนตีคนที่เป็นชาวโรมัน และยังไม่ได้ประกาศว่าทำผิด?"²⁶ เมื่อนายร้อยได้ยินดังนั้น เขาได้ไปหานายพันและบอกเขาว่า "ท่านจะอย่างไร? เนื่องจากชายผู้นี้เป็นคนสัญชาติโรม"

²⁷นายพันจึงมาและพูดกับเขาว่า "จงบอกเราว่าท่านเป็นคนสัญชาติโรมหรือ?" เปาโลกล่าวว่า "ใช่"²⁸ นายพันตอบว่า "จะต้องใช้เงินจำนวนมากทีเดียวที่เราจะได้รับสัญชาติ" แต่เปาโลกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมแต่กำเนิด"²⁹ จากนั้นคนทั้งหลายที่กำลังไต่สวนเขาก็ได้ละเขาไปทันที นายพันเองก็กลัว เมื่อเขารู้ว่าเปาโลเป็นคนสัญชาติโรม เพราะเขาได้มัดท่านไว้

³⁰ในวันรุ่งขึ้น นายพันต้องการทราบความจริงเกี่ยวกับข้อกล่าวหาของชาวยิวกับเปาโล เขาจึงถอดเครื่องจองจำของเปาโลออกและสั่งให้พวกหัวหน้าปุโรหิตและบรรดาสมาชิกสภามาประชุมกัน จากนั้นเขาพาเปาโลลงมาและให้เปาโลอยู่ท่ามกลางพวกเขา

Chapter 23

¹เปาโลเพ่งมองไปที่สมาชิกสภาและกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยจิตสำนึกอันดีทุกอย่างจนถึงทุกวันนี้"² महाปุโรหิตอานาเนียสั่งให้ผู้ที่ยืนอยู่ข้างๆ ตบปากเปาโล³ แล้วเปาโลได้กล่าวแก่เขาว่า "พระเจ้าจะทรงตีท่าน ท่านเป็นพนักงาด้วยปูนขาว ท่านกำลังนั่งพิพากษาข้าพเจ้าตามบทบัญญัติ ทั้งยังสั่งให้ตบข้าพเจ้าซึ่งเป็นการต่อต้านบทบัญญัติหรือ?"

⁴คนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ กล่าวว่า "นี่เจ้าล้าดูหมิ่นมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ?"⁵ เปาโลกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านเป็นมหาปุโรหิต เพราะมีเขียนไว้ว่า อย่าพูดชั่วร้ายต่อผู้ปกครองของเจ้า"

⁶เมื่อเปาโลเห็นว่าส่วนหนึ่งของสภาเป็นพวกสะดูสีและพวกฟาริสีอื่นๆ เขาจึงพูดเสียงดังในสภาว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นฟาริสี เป็นบุตรชายของพวกฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณานี้ก็เพราะเรื่องความหวังในการฟื้นคืนชีพจากความตายอย่างมั่นคง"⁷ เมื่อเขากล่าวเช่นนี้ ก็เกิดการโต้เถียงระหว่างพวกฟาริสีและพวกสะดูสี และฝูงชนก็แตกแยก⁸ เนื่องจากพวกสะดูสีกล่าวว่าไม่มีการฟื้นคืนชีพ ไม่มีภูตสวรรค์ และไม่มีความญาณ แต่พวกฟาริสีถือว่าทั้งหมด

⁹ดังนั้นจึงเกิดความโกลาหลขึ้นอย่างมากมาย และพวกอาลักษณ์บางส่วนที่อยู่ในฝ่ายพวกฟาริสีได้ยืนขึ้นและเถียงกันว่า "เราพบว่าชายผู้นี้ไม่มีความผิดอะไร ถ้าวิญญาณหรือภูตสวรรค์จะพูดกับเขาจะเป็นอะไรไป?"¹⁰ เมื่อการโต้เถียงเริ่มรุนแรงขึ้น นายพันกล่าวว่าเปาโลจะถูกพวกเขาอีกเป็นขึ้นๆ เขาจึงสั่งให้ทหารลงไปและพาเขาออกจากหมู่สมาชิกสภาและนำเขาเข้าไปในป้อมปราการ

¹¹ในคืนต่อมา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่ข้างเขาและตรัสว่า "อย่ากลัวเลยเพราะเจ้าเป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้นเจ้าต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วย"

¹²ในเวลารุ่งเช้า มีพวกยิวบางคนได้ทำการตกลงและเรียกร้องให้แข่งสาปตนเอง พวกเขากล่าวว่าพวกเขาจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าพวกเขาจะฆ่าเปาโล¹³ ผู้ที่วางแผนการนี้มีมากกว่าสี่สิบคน

¹⁴พวกเขาเดินไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่และกล่าวว่า "เราได้มอบตัวเองอยู่ภายใต้คำสาปแข่งที่จะไม่กินอะไรจนกว่าจะฆ่าเปาโล¹⁵ ดังนั้น จงให้สภานอภินายพันที่จะนำเขาลงไปให้แก่ท่าน เพื่อท่านจะตัดสินคดีของเขาได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น สำหรับเรา เราพร้อมที่จะฆ่าเขาก่อนที่เขาจะมาที่นี่"

¹⁶แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินว่าพวกเขากำลังจัดจากรออยู่ ดังนั้นเขาจึงได้ไปและเข้าไปในป้อมปราการและบอกเปาโล¹⁷ เปาโลเรียกนายร้อยคนหนึ่งและกล่าวว่า "พาชายหนุ่มคนนี้ไปหานายพัน เพราะเขามีบางอย่างที่จะบอกแก่ท่าน"

¹⁸ดังนั้นนายร้อยจึงรับคนหนุ่มและนำเขาไปหานายพันและกล่าวว่า "เปาโลซึ่งเป็นนักโทษได้เรียกข้าพเจ้าไปหาเขา และขอให้ข้าพเจ้านำชายหนุ่มนี้มาหาท่าน เขามีบางสิ่งที่จะบอกแก่ท่าน"¹⁹ นายพันจึงจับมือชายหนุ่มไปยังสถานที่ส่วนตัวและถามเขาว่า "ท่านจะบอกอะไรแก่เรา?"

²⁰ชายหนุ่มกล่าวว่า "พวกยิวได้ตกลงที่จะขอให้ท่านนำเปาโลลงไปยังสภาในวันพรุ่งนี้ราวกับว่าพวกเขาจะสอบคดีของเขาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น²¹ แต่ท่านอย่าให้พวกเขา เพราะมีชายมากกว่าสี่สิบคน ที่กำลังจัดจากรอเขาอยู่ พวกเขาถูกเรียกร้องให้สาปแข่งตนเองว่าจะไม่กินหรือดื่มจนกว่าพวกเขาจะฆ่าเขา แต่ตอนนี้พวกเขาเตรียมพร้อม รอการยินยอมจากท่าน"

²²ดังนั้นนายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป หลังจากแนะนำเขาว่า "อย่าบอกใครว่าเจ้าได้บอกเรื่องนี้แก่เรา"²³ จากนั้นเขาได้เรียกนายร้อยสองคนมาและกล่าวว่า "ให้จัดกองทหารสองร้อยคน ทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อยคนเตรียมพร้อมที่จะเดินทางไกลไปยังเมืองซีซารียา ท่านจะออกในเวลาสามทุ่มของคืนนี้"²⁴ เขายังสั่งให้พวกเขาจัดเตรียมสัตว์ให้เปาโลขี่ และพาเขาไปหาฟลิคซ์ผู้ว่าราชการเมืองอย่างปลอดภัย

²⁵จากนั้นเขาได้เขียนจดหมายดังนี้ว่า²⁶ "คลาวดิอุสซีเซียส เรียนท่านฟลิคซ์ผู้ว่าราชการเมืองที่ยอดเยี่ยมที่สุด²⁷ ชายผู้นี้ถูกจับโดยชาวยิวและกำลังจะถูกพวกเขาฆ่าตาย ข้าพเจ้ามาหาพวกเขาพร้อมกับกองทหารและช่วยเขาไว้ เนื่องจากข้าพเจ้ารู้ว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม

²⁸ข้าพเจ้าอยากจะรู้ว่าเหตุใดพวกเขาจึงกล่าวหาเขา ดังนั้นข้าพเจ้าจึงนำเขาลงไปยังสภาของพวกเรา²⁹ ข้าพเจ้าได้ทราบว่าเขากำลังถูกกล่าวหาเกี่ยวกับกฎหมายของพวกเรา แต่ไม่มีข้อกล่าวหาใดที่เขาสมควรตายหรือจำคุก จากนั้น ข้าพเจ้าได้ทราบว่ามีการวางแผนต่อชายคนนี้³⁰ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านในทันที และสั่งให้โจทก์ของเขา นำคำฟ้องที่มีต่อเขามาแสดงต่อหน้าท่าน"

³¹ดังนั้นเหล่าทหารได้เชื่อฟังคำสั่งของพวกเรา พวกเขารับตัวเปาโลและพาเขาไปยังเมืองอันทิปาตริสในเวลากลางคืน³² ในวันต่อมา ทหารส่วนใหญ่ได้ละพวกทหารม้าให้กับเปาโล และพวกเขาเองได้กลับไปยังป้อมปราการ³³ เมื่อทหารมาถึงเมืองซีซารียาและส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมือง พวกเขาได้มอบเปาโลให้แก่เขาด้วย

³⁴เมื่อผู้ว่าราชการได้อ่านจดหมาย เขากล่าวว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อเขารู้ว่าเปาโลมาจากซีลีเซีย³⁵ เขากล่าวว่า "เราจะฟังเขาอย่างเต็มที่เมื่อโจทก์ของเจ้ามาที่นี่" จากนั้นเขาสั่งให้คุมเปาโลไว้ในพระราชวังของเฮโรด

Chapter 24

¹หลังจากห้าวัน อานาเนียมหาปุโรหิต พวกผู้ใหญ่ และนักพูดที่มีชื่อว่าเทอร์กูลลัสได้ไปที่นั่น คนเหล่านี้ นำคำฟ้องเปาโลไปให้ผู้ว่าราชการ² เมื่อเปาโลยืนอยู่ต่อหน้าผู้ว่าราชการ เทร์กูลลัสได้เริ่มฟ้องเขาและพูดกับผู้ว่าราชการว่า "ท่านฟลิคซ์เจ้าข้า เพราะท่าน พวกเราจึงมีความสงบสุขยิ่งนัก และการมองเห็นไกลของท่าน นำการปฏิรูปที่ดีมายังประเทศของพวกเรา³ ดังนั้นพวกเราจึงยินดีรับทุกอย่างที่ท่านได้ทำด้วยการขอบคุณ

⁴เพื่อที่ข้าพเจ้าจะไม่เหน็ดเหนื่อยท่านเกินไป ข้าพเจ้าขอให้ท่านใช้เวลาสั้นๆ ฟังข้าพเจ้าด้วยความเมตตา⁵ เนื่องจากพวกเราได้พบว่าชายคนนี้จะเป็นคนยุ่งทำให้เกิดการกบฏและเป็นสาเหตุที่ทำให้ชาวยิวทุกคนทั่วพิภพวุ่นวาย เขาเป็นผู้นำของนิกายนาซาเร็ธ⁶ เขายังพยายามที่จะทำลายพระวิหาร ดังนั้นพวกเราจึงจับกุมเขาไว้

⁷แต่ลีเซียสผู้บัญชาการใช้อำนาจมาแย่งตัวเขาไปจากมือของพวกเรา⁸ เมื่อท่านถามเปาโลเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ ท่านจะทราบว่าเขาได้กล่าวหาเขาด้วยเรื่องอะไร"⁹ พวกชาวยิวก็ร่วมกันกล่าวหาเปาโล และกล่าวว่าสิ่งเหล่านี้เป็นความจริง

¹⁰แต่เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดโบกมือให้เปาโลพูด เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นผู้พิพากษาแก่ชาตินี้มาหลายปีแล้ว ดังนั้น ข้าพเจ้ายินดีที่จะอธิบายเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าแก่ท่าน¹¹ ท่านจะสามารถตรวจสอบได้ว่าตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปบนบัลลังก์กรุงเยรูซาเล็มไม่เกินสิบสองวัน¹² เมื่อพวกเขาพบข้าพเจ้าในพระวิหาร ข้าพเจ้าไม่ได้คุยเถียงกับใคร และไม่ได้ยุ่งใครในธรรมศาลาหรือในเมือง¹³ พวกเราไม่สามารถพิสูจน์ข้อกล่าวหาที่พวกเขาฟ้องร้องข้าพเจ้าแก่ท่านได้ พวกเราจึงต่อต้านข้าพเจ้าในเวลานี้

¹⁴แต่ข้าพเจ้ายอมรับสิ่งนี้ต่อท่านว่า ตามทางที่พวกเราเรียกว่านิคายนัน ในทางเดียวกันข้าพเจ้ารับใช้พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเรา ข้าพเจ้าสัตย์ซื่อต่อทุกสิ่งที่อยู่ในธรรมนูญดีและที่ผู้พยากรณ์ได้เขียนไว้¹⁵ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นอย่างเดียวกันในพระเจ้าเช่นเดียวกับที่คนเหล่านี้เฝ้ารอ การฟื้นขึ้นจากความตายของทั้งผู้ชอบธรรมและคนอธรรม¹⁶ ดังนั้นข้าพเจ้าได้ทำงานด้วยจิตสำนึกโดยปราศจากข้อตำหนิต่อหน้าพระเจ้าและมนุษย์ผ่านทางทุกสิ่ง

¹⁷ตอนนี้หลังจากหลายปีผ่านไป ข้าพเจ้านำการช่วยเหลือและของประทานในเรื่องเงินทองมายังชนชาติของข้าพเจ้า¹⁸ เมื่อข้าพเจ้าทำเช่นนี้ พวกยิวบางคนจากเอเชียได้พบข้าพเจ้าในพิธีชำระตัวให้บริสุทธิ์ที่ในพระวิหาร ไม่ได้อยู่กับฝูงชนหรือความวุ่นวาย¹⁹ หากคนเหล่านี้มีสิ่งใดพวกเขาควรอยู่ต่อหน้าท่านและกล่าวสิ่งที่พวกเขาต่อต้านข้าพเจ้า

²⁰หรือคนเหล่านี้ควรพูดในสิ่งที่ผิดที่พวกเขาพบในข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภายิว²¹ วันแต่ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าพูดเสียงดังเมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา 'มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับการพ้นจากความตายที่ข้าพเจ้าถูกท่านตัดสินในวันนี้'"

²²เฟลิกซ์ได้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับทางนั้นเป็นอย่างดีแล้ว เขาจึงเลื่อนการพิจารณา เขากล่าวว่า "เมื่อใดก็ตามที่สี่เซียสผู้บัญชาการลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มเราจะตัดสินคดีของท่าน"²³ จากนั้นเขาได้ส่งนายร้อยคุมตัวเปาโล แต่ให้พ่อนพันบ้าง และห้ามไม่ให้ใครหยุดเพื่อนของเขาจากการช่วยเหลือหรือเยี่ยมเยียนเขา

²⁴หลังจากนั้นหลายวัน เฟลิกซ์ได้กลับมาพร้อมกับดรูซิลลาภรรยาของเขาซึ่งเป็นคนยิว เขาได้เรียกเปาโลและฟังเรื่องราวเกี่ยวกับความเชื่อในพระเยซูคริสต์จากเขา²⁵ แต่เมื่อเปาโลให้เหตุผลเกี่ยวกับความชอบธรรม การควบคุมตนเองและการพิพากษาที่จะมา เฟลิกซ์ก็กลัวและกล่าวว่า "ตอนนี้จึงออกไปก่อน เมื่อมีโอกาสเราจะเรียกท่าน"

²⁶ในขณะที่อยู่กับเขาหวังว่าเปาโลจะให้เงินแก่เขา ดังนั้นเขาจึงเรียกเปาโลและพูดคุยกับเขาบ่อยครั้ง²⁷ แต่เมื่อสองปีผ่านไป ปอรัสอัสเฟกัสมาเป็นผู้ว่าราชการต่อจากเฟลิกซ์ แต่เฟลิกซ์ต้องการการสนับสนุนกับชาวยิว ดังนั้นเขาจึงละเปาโลให้อยู่ภายใต้การควบคุมต่อไป

Chapter 25

¹ตอนนี้เฟสตัสนำเข้าในเมือง และหลังจากนั้นสามวันเขาได้ออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม² หาปุโรหิตและชาวยิวที่มีชื่อเสียงได้นำข้อกล่าวหาเปาโลให้แก่เฟสตัสน์ และพวกเขาพูดกับเฟสตัสอย่างรุนแรง³ และพวกเขาขอความกรุณาเฟสตัสเกี่ยวกับเปาโลว่าให้เขาเรียกเปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อที่พวกเขาจะสามารถฆ่าเปาโลระหว่างทาง

⁴เฟสตัสตอบว่าเปาโลเป็นนักโทษในเมืองซีซารียา และเขาเองจะกลับไปนั่นในเร็วๆ นี้⁵ เขากล่าวว่า "ถ้าชายผู้มีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนั้นก็ให้ผู้ที่สามารถไปกับเราไปฟ้องร้องเขาที่นั่นเกิด"

⁶เฟสตัสพักอยู่แปดหรือสิบวันเขาก็ลงไปยังซีซารียา และในวันต่อมาเขานั่งอยู่บนบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้นำเปาโลมา⁷ เมื่อเขามาถึง ชาวยิวจากกรุงเยรูซาเล็มได้ยืนอยู่ใกล้ๆ และพวกเขานำข้อกล่าวหาร้ายแรงหลายอย่างที่พวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ได้⁸ เปาโลปกป้องตนเองและกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้ทำสิ่งใดที่ต่อต้านกฎหมายของชาวยิวหรือต่อต้านพระวิหารหรือต่อต้านซีซาร์"

⁹แต่เฟสตัสต้องการที่จะได้รับการสนับสนุนของชาวยิว ดังนั้นเขาจึงตอบเปาโลและกล่าวว่า "เราต้องการขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มและให้เราตัดสินเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ที่นั่นหรือ?"¹⁰ เปาโลกล่าวว่า "ข้าพเจ้ายืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์ที่ข้าพเจ้าต้องได้รับการตัดสิน ข้าพเจ้าไม่ได้ทำสิ่งใดผิดต่อชาวยิว ท่านก็ทราบดีอยู่แล้ว

¹¹หาก मैंข้าพเจ้าทำผิดและถ้าข้าพเจ้ากระทำการที่สมควรตาย ข้าพเจ้าก็ไม่ปฏิเสธที่จะตาย แต่ถ้าข้อกล่าวหาของพวกเราไม่ได้มีอะไร ไม่มีใครอาจส่งมอบข้าพเจ้าไปให้พวกเขาได้ ข้าพเจ้าจะอุทธรณ์ถึงซีซาร์"¹² หลังจากที่เฟสตัสได้พูดคุยกับสภาแล้ว เขาตอบว่า "เราอุทธรณ์ต่อซีซาร์ ก็จะต้องไปหาซีซาร์"

¹³หลังจากผ่านไปหลายวัน กษัตริย์อากริบาถึงพระนางเบอร์นิสเสด็จมาซีซารียาเพื่อเยี่ยมเยียนเฟสตัสอย่างเป็นทางการ¹⁴ หลังจากที่เขายู่ที่นั่นหลายวัน เฟสตัสได้เสนอคดีของเปาโลแก่กษัตริย์ เขากล่าวว่า "มีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิกซ์ได้ขังเป็นนักโทษไว้ที่นี่¹⁵ เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของชาวยิวนำคำฟ้องกล่าวโทษชายผู้นี้ต่อข้าพเจ้า และพวกเขาขอให้ข้าพเจ้าลงโทษเขา¹⁶ ข้าพเจ้าได้ตอบพวกเขา เรื่องนี้ไม่ใช่ธรรมเนียมที่ชาวโรมจะให้ชายนี้ตายตามการสนับสนุน แต่ให้ชายที่ถูกกล่าวหาควรมีโอกาสที่จะเผชิญกับโจทก์ของเขาและเพื่อแก้ข้อกล่าวหา

¹⁷ดังนั้นเมื่อพวกเขามารวมตัวกันที่นี่ ข้าพเจ้าไม่ได้รอช้า แต่วันต่อมาข้าพเจ้าได้นั่งอยู่บนบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้นายชายนั้นเข้ามา¹⁸ เมื่อโจทก์ยืนขึ้นและกล่าวหาเขา ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีข้อกล่าวหาใดที่พวกเขานำมากล่าวหาเขาเป็นเรื่องราวร้ายแรง¹⁹ แต่พวกเขากลับนำเสนอข้อพิพาทเกี่ยวกับศาสนาของตัวเองและเกี่ยวกับพระเยซูที่ตายไปแล้วซึ่งเปาโลอ้างว่ายังมีชีวิตอยู่²⁰ ข้าพเจ้าสับสนว่าจะตรวจสอบเรื่องนี้อย่างไร และข้าพเจ้าถามเขาว่าเขาต้องการจะไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อตัดสินคดีเหล่านี้ที่นั่นหรือไม่

²¹แต่เมื่อเปาโลเรียกร้องให้อยู่ภายใต้การควบคุมตัวเพื่อการตัดสินใจของจักรพรรดิ ข้าพเจ้าได้สั่งให้เขาอยู่ภายใต้การควบคุมตัวจนกว่าข้าพเจ้าจะส่งเขาไปหาซีซาร์"²² อากริบาจึงกล่าวแก่ฟัตสว่า "ข้าพเจ้าอยากฟังชายคนนี้ด้วย" ฟัตสกล่าวว่า "ฟร่งนี้ ท่านจะได้ฟังเขา"

²³ดังนั้นในวันต่อมา อากริบาและเยอร์นิสเสด็จมาพร้อมกับพันธมิตรมากมาย พวกเขาเข้ามาในห้องโถงกับเจ้าหน้าที่ทหารและกับคนที่มีชื่อเสียงของเมือง เมื่อฟัตสออกคำสั่ง เปาโลจึงถูกนำมายังพวกเขา²⁴ ฟัตสกล่าวว่า "กษัตริย์อากริบาและท่านทุกคนที่อยู่ที่นี่กับเรา ท่านเห็นผู้ชายคนนี้ ที่คนยิวทั้งหลายพากันมาปรึกษากับข้าพเจ้าในเยรูซาเล็มและที่นี่ และพวกเขาตะโกนให้ข้าพเจ้าว่าเขาไม่ควรมีชีวิตอยู่อีกต่อไป

²⁵ข้าพเจ้าทราบมาว่าเขาไม่ได้ทำผิดอะไรที่สมควรแก่ความตาย แต่เป็นเพราะเขาได้อุทธรณ์ต่อจักรพรรดิ ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจที่จะส่งเขาไป²⁶ แต่ข้าพเจ้าไม่มีสิ่ง

ใต้ที่จะเขียนระบุให้ชัดเจนถึงจักรพรรดิ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้นำเขามาให้แก่ท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านกษัตริย์อากริปปา เพื่อที่ว่าข้าพเจ้าอาจจะมิอะไรบางอย่างที่จะเขียนเกี่ยวกับคดี²⁷ เพราะดูเหมือนว่าไม่มีเหตุผลสำหรับข้าพเจ้าที่จะส่งนักโทษและไม่ได้รับข้อกล่าวหาเขา"

Chapter 26

¹ ดังนั้นอากริปปาก็กล่าวแก่เปาโลว่า "เจ้าจงพูดแทนตัวเจ้าเอง" แล้วเปาโลจึงยื่นมือออกและให้การปกป้องตนเอง² ท่านกษัตริย์อากริปปา ข้าพระองค์มีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้แก้คดีต่อหน้าพระองค์กับข้อกล่าวหาทั้งหมดของพวกยิว³ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพราะพระองค์เป็นผู้เชี่ยวชาญในประเพณีและปัญหาทุกอย่างของชาวยิว ดังนั้นข้าพระองค์จึงขอให้พระองค์โปรดอดทนฟังข้าพระองค์

⁴ แท้จริงแล้ว พวกเขาก็ต่างทราบทั่วกันว่าข้าพระองค์ดำเนินชีวิตอย่างไรตั้งแต่วัยหนุ่มในประเทศของตัวเองและที่กรุงเยรูซาเล็ม⁵ พวกเขารู้จักข้าพระองค์ตั้งแต่เริ่มต้นและพวกเขาควรจะยอมรับว่าข้าพระองค์อยู่ในฐานะเป็นพวกฟาริสีที่เข้มงวดในการนับถือศาสนาของเรา

⁶ บัดนี้ ข้าพระองค์ยืนอยู่ที่นี้เพื่อรับการตัดสินเพราะข้าพระองค์มองหาพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับบรรพบุรุษของพวกเรา⁷ นี่เป็นพระสัญญาสิบสองเผ่าของพวกเราที่หวังว่าจะได้เมื่อพวกเขาบวชการพระเจ้าอย่างจริงจังตลอดทั้งวันและคืน ด้วยความหวังนี้เอง กษัตริย์อากริปปาเจ้าข้า ที่พวกยิวฟ้องข้าพระองค์⁸ เหตุใดพวกท่านจึงคิดว่ามันเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่พระเจ้าจะทรงทำให้คนตายฟื้นคืนชีพ?

⁹ ครั้งหนึ่ง ข้าพระองค์คิดถึงกับตัวเองว่าข้าพระองค์ควรจะทำหลายสิ่งหลายอย่างที่ต่อต้านพระนามของพระเยซูชื่อนาซาเร็ธ¹⁰ ข้าพระองค์ได้กระทำการสิ่งเหล่านี้ที่ในกรุงเยรูซาเล็ม ข้าพระองค์ได้จับผู้เชื่อจำนวนมากคุมขังด้วยสิทธิอำนาจที่ข้าพระองค์ได้รับจากพวกหัวหน้าปุโรหิตและเมื่อพวกเขาถูกฆ่าตาย ข้าพระองค์ได้ออกเสียงต่อต้านพวกเขา¹¹ ข้าพระองค์ลงโทษพวกเขาอยู่หลายต่อหลายครั้งในทุกกรณีศาลาและข้าพระองค์พยายามที่จะบังคับให้พวกเขามั่นปรมา ข้าพระองค์โกรธพวกเขาอย่างเกรี้ยวกราดและข้าพระองค์ได้ข่มเหงพวกเขาแม้แต่ต่างเมือง

¹² ขณะที่ข้าพระองค์กำลังทำเช่นนี้ ข้าพระองค์ได้ไปยังเมืองดามัสกัสด้วยสิทธิอำนาจและคำสั่งจากพวกหัวหน้าปุโรหิต¹³ และเส้นทางที่ไปที่นั่น ในทันใดนั้น กษัตริย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างจากสวรรค์ที่สว่างจ้ากว่าดวงอาทิตย์และมันได้ส่องอยู่รอบทั้งตัวข้าพระองค์และคนที่เดินทางไปกับข้าพระองค์¹⁴ เมื่อเราทุกคนล้มลงกับพื้น ข้าพระองค์ได้ยินเสียงพูดกับข้าพระองค์กล่าวว่า เป็นภาษาฮีบรูว่า 'ซาโล ซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม? ซึ่งเจ้าก็ประตักก็ยกนัก'

¹⁵ แล้วข้าพระองค์พูดว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เป็นผู้ใด?' องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบว่า 'เราคือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง'¹⁶ บัดนี้จงลุกขึ้นและยืนอยู่บนเท้าของเจ้า เพราะจุดประสงค์นี้เราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงสิ่งที่เจ้าทราบเกี่ยวกับเราและสิ่งที่เราจะแสดงแก่เจ้าในภายหลัง¹⁷ และเราจะช่วยเจ้าจากผู้คนและจากคนต่างชาติที่เราส่งมาให้แก่เจ้า¹⁸ เพื่อเปิดตาของพวกเขาและทำให้พวกเขาหันจากความมืดมาสู่ความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาหาพระเจ้า เพื่อที่ว่าพวกเขาอาจได้รับการอภัยในความบาปจากพระเจ้าและรับมรดกที่เรามอบให้กับคนทั้งหลายที่ถูกแยกไว้แล้วโดยความเชื่อในพวกเรา

¹⁹ ดังนั้น กษัตริย์อากริปปาเจ้าข้า ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังมิมีติจากสวรรค์²⁰ แต่ข้าพระองค์ได้ประกาศสั่งสอนว่าพวกเขาควรกลับใจและหันกลับไปหาพระเจ้า และกระทำการดีที่คุ้มค่าต่อการกลับใจ โดยเริ่มต้นกับอยู่ในเมืองดามัสกัสก่อน และต่อจากนั้นในกรุงเยรูซาเล็มและทั่วแคว้นยูเดียและไปยังคนต่างชาติด้วย²¹ ด้วยเหตุนี้ชาวยิวจึงจับข้าพระองค์ในพระวิหารและพยายามที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย

²² พระเจ้าได้ช่วยข้าพระองค์จนถึงทุกวันนี้ ดังนั้นข้าพระองค์จึงยืนและเป็นพยานต่อคนทั่วไปและคนที่ใหญ่ ซึ่งไม่มีอะไรมากกว่าเรื่องที่ผู้พยากรณ์และโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะเกิดขึ้น²³ ว่าพระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมานและพระองค์เป็นคนแรกที่ฟื้นจากความตายและประกาศถึงความสว่างแก่ชาวยิวและคนต่างชาติ"

²⁴ เมื่อเปาโลเสร็จสิ้นการแก้ต่างของเขาแล้ว เฟสทัสได้กล่าวด้วยเสียงอันดังว่า "เปาโลเอ๋ย เจ้าบ้าไปแล้ว ความรู้อันมากมายของเจ้าทำให้เจ้าบ้าไปแล้ว"²⁵ แต่เปาโลกล่าวว่า "ท่านเฟสทัสเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่ได้บ้า แต่ข้าพระองค์พูดความจริงด้วยความกล้าหาญและมีสติ²⁶ เพราะเมื่อกษัตริย์ทราบสิ่งต่างๆ ดังนั้นข้าพระองค์จึงพูดกับพระองค์ได้อย่างอิสระเพราะข้าพระองค์เชื่อว่าไม่มีอะไรที่จะถูกซ่อนไว้จากพระองค์ เพราะสิ่งนี้ไม่ได้กระทำในที่ลับ

²⁷ กษัตริย์อากริปปาเจ้าข้า พระองค์เชื่อพวกผู้พยากรณ์หรือไม่? ข้าพระองค์รู้ว่าท่านเชื่อ²⁸ อากริปปาก็กล่าวแก่เปาโลว่า "เจ้าจะชักชวนเราในระยะเวลาสั้นๆ นี้ให้เราเป็นคริสเตียนหรือ?"²⁹ เปาโลกล่าวว่า "ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระเจ้าว่าไม่ว่าจะใช้เวลาสั้นหรือยาว ไม่เพียงแต่พระองค์ที่ได้ยินข้าพระองค์ในวันนี้เท่านั้น แต่กับทุกคนที่ได้ยินที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ เว้นเสียจากโซติรอนนี่"

³⁰ แล้วกษัตริย์ก็ลุกขึ้นยืน ทั้งผู้ว่าราชการเมืองและนางเบอร์นิส และผู้ที่กำลังนั่งอยู่กับพวกเขา³¹ เมื่อพวกเขาออกจากห้องโถงแล้ว พวกเขาพูดคุยต่อกันและกล่าวว่า "ชายคนนี้ไม่ได้ทำอะไรผิดที่สมควรถึงตายหรือถูกจองจำ"³² อากริปปาก็พูดกับเฟสทัสว่า "ชายคนนี้จะต้องได้รับการปลดปล่อยถ้าเขาไม่ได้ยื่นอุทธรณ์ไปยังซีซาร์"

Chapter 27

¹ เมื่อตัดสินไว้ว่าพวกเราควรจะเดินทางไปยังประเทศอิตาลี พวกเขาจึงมอบเปาโลและนักโทษคนอื่นๆ บางคนให้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อเยสิสซึ่งเป็นนาย

ทหารของออสติส² พวกเราลงเรือจากเมืองอัคราณิกทิมุม ซึ่งต้องเล่นเรือเสียบตามแนวชายฝั่งของเอเชีย ดังนั้นพวกเราจึงไปทะเล อาริสการคัสชาวมาซิโดเนียจากเมืองเรสโซโลนิกา ก็ไปกับพวกเราด้วย

³วันต่อมา พวกเราได้ลงจอดที่เมืองไซดอน ที่ซึ่งยูเลียสได้ปฏิบัติต่อเปาโลด้วยความเมตตาและอนุญาตให้เขาไปหาเพื่อนๆ ของเขาเพื่อรับการดูแลจากที่นั่น พวกเราได้ไปยังทะเลและเล่นเรือรอบเกาะไซปรัสซึ่งเป็นที่พักพิงลมเพราะลมต้านเราอยู่⁵ เมื่อพวกเราแล่นข้ามทะเลที่อยู่ใกล้เมืองซีสและแคว้นปีมฟีเลีย พวกเราก็มายังเมืองมिरาแคว้นลิเซีย⁶ ที่นั่นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียที่กำลังแล่นไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงให้พวกเราลงเรือลำนั้น

⁷เมื่อพวกเราได้แล่นเรือข้ามๆ อยู่หลายวัน และในที่สุดก็มาถึงเมืองเคนิด้สอย่างยากลำบาก ลมได้ต้านพวกเราไม่ให้ไปทางนั้น ดังนั้นพวกเราจึงแล่นเสียบชายฝั่งด้านที่กำบังของเกาะครีตที่อยู่ข้ามกับเมืองสัลโมเน⁸ พวกเราได้เล่นเรือรอบชายฝั่งด้วยความยากลำบากจนกระทั่งพวกเรามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่าท่างาม ซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองลาเซีย

⁹ตอนนี้พวกเราได้เสียเวลาไปมาก เวลาแห่งการถืออดของชาวยิวก็ผ่านไป และตอนนี้การแล่นเรือก็เริ่มอันตราย ดังนั้นเปาโลจึงเตือนพวกเรา¹⁰ และกล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าการเดินทางของพวกเรานั้นจะเป็นอันตรายและเสียหายมาก ไม่เพียงสินค้าและเรือเท่านั้น แต่รวมถึงชีวิตของพวกเราด้วย"¹¹ แต่นายร้อยให้ความสนใจและเจ้าของเรือมากกว่าสิ่งที่เปาโลพูด

¹²เพราะท่าเรือก็ไม่ใช่ว่าจะง่ายที่จะจอดในช่วงฤดูหนาว ชาวเรือส่วนใหญ่จึงแนะนำให้ส่งเรือจากที่นั่น ให้พวกเราสามารถไปถึงเมืองฟินีชด้วยวิธีการใดก็ได้ เพื่อที่พวกเราจะได้ใช้เวลาในช่วงฤดูหนาวที่นั่น เมืองฟินีชเป็นท่าเรือในเกาะครีต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับทิศตะวันออกเฉียงใต้¹³ เมื่อลมทิศใต้เริ่มที่จะพัดมาๆ ลูกเรือคิดว่าพวกเราจำเป็นต้องการแล้ว ดังนั้นพวกเราจึงถอนสมอและแล่นไปตามเกาะครีตใกล้กับชายฝั่ง

¹⁴แต่หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีลมปั่นป่วนที่เรียกว่าลมตะวันออกเฉียงเหนือ เริ่มตีพวกเราจากทั่วเกาะ¹⁵ เมื่อเรือถูกจับหันหัวและไม่สามารถต้านลมได้ พวกเราจึงปล่อยให้แล่นตามมันไป¹⁶ พวกเราได้แล่นไปทางด้านที่กำบังของเกาะเล็กๆ ที่เรียกว่าคลาวดา และพวกเราสามารถรักษาเรือชูชีพได้ด้วยความยากลำบาก

¹⁷เมื่อพวกเราได้ยกมันขึ้นแล้ว พวกเราใช้เชือกในการผูกเรือไว้ พวกเขากล่าวว่าเรือจะเกยบนสันดอนทรายของไซตัส ดังนั้นพวกเราจึงทอดสมอลงสู่ทะเลและแล่นเรือออกไป¹⁸ พวกเราถูกโจมตีด้วยพายุอย่างหนัก ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นลูกเรือเริ่มที่จะโยนสิ่งของบรรทุกทิ้งลงน้ำ

¹⁹ในวันที่สาม ลูกเรือได้โยนสินค้าบรรทุกลงน้ำด้วยมือของพวกเขาเอง²⁰ เมื่อดวงอาทิตย์และดวงดาวไม่ได้ส่องแสงให้กับพวกเราหลายวันและพายุใหญ่ยังคงโจมตีเรา ความหวังที่พวกเราจะรอดก็หายไป

²¹เมื่อพวกเราอดอาหารอยู่หลายวัน เปาโลได้ยืนขึ้นท่ามกลางหมู่ชาวเรือและกล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย ท่านควรฟังข้าพเจ้า และไม่ควรเล่นเรือจากเกาะครีต จนต้องได้รับบาดเจ็บและสูญเสียในครั้งนี้"²² ตอนนี้ ข้าพเจ้าขอหนุนใจพวกท่านให้มีความกล้าหาญเพื่อที่พวกท่านจะไม่ต้องสูญเสียชีวิต แต่เพียงแต่สูญเสียเรือเท่านั้น

²³เนื่องจากคืนที่ผ่านมามีภูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าผู้ข้าพเจ้าท่านมีบัญชา ภูตสวรรค์ของพระองค์ได้ยืนอยู่ข้างข้าพเจ้า²⁴ และกล่าวว่า 'เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ท่านต้องยืนต่อหน้าซีซาร์และดูเถิด พระเจ้าจะทรงประทานความเมตตาแก่ทุกคนที่ล่องเรือกับท่าน'²⁵ ดังนั้นท่านทั้งหลาย จงกล้าหาญเถิด เพราะข้าพเจ้าวางใจในพระเจ้า ว่ามันจะเกิดขึ้นอย่างที่ได้บอกแก่ข้าพเจ้า²⁶ แต่พวกเราต้องเกยอยู่บนเกาะ"

²⁷เมื่อถึงคืนที่สิบสี่ ขณะที่เรากำลังแล่นเรือด้วยวิธีนี้ และในราวเที่ยงคืนที่ทะเลอาเดรียติก ลูกเรือคิดว่าพวกเรากำลังเข้าใกล้แผ่นดินบ้างแล้ว²⁸ พวกเขายังน้ำและพบว่าลิคหนึ่งร้อยยี่สิบฟุต หลังจากนั้นไม่นาน พวกเขาก็ยังอีกและพบว่าลิคเก้าสิบฟุต²⁹ พวกเขากล่าวว่าเราอาจจะชนเข้ากับโขดหิน ดังนั้นพวกเราจึงทอดสมอสี่ตัวจากท้ายเรือและอธิษฐานให้ถึงตอนเช้าเร็วๆ

³⁰ลูกเรือมองหาริธีที่จะละทิ้งเรือและได้ลดเรือชูชีพลงไปในทะเลและแกล้งทำเป็นว่าพวกเขาจะโยนสมอจากหัวเรือ³¹ แต่เปาโลกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า "ถ้าคนเหล่านี้ไม่อยู่ในเรือ ท่านไม่สามารถรอดได้"³² แล้วทหารจึงตัดเชือกของเรือออกและปล่อยให้มันลอยไป

³³เมื่อถึงเวลากลางวัน เปาโลได้วิ่งวอนพวกเราให้ทานอาหาร เขากล่าวว่า "วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายรอและไม่ได้อินอาหาร พวกท่านไม่ได้กินอะไรเลย"³⁴ ดังนั้นข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านกินอาหารบ้างเพื่อความอยู่รอดของท่าน และเส้นผมของท่านจะไม่เสียไปเลยสักเส้น"³⁵ เมื่อเขาได้กล่าวเช่นนี้แล้ว เขาก็หยิบขนมปังและขอบพระคุณพระเจ้าต่อหน้าทุกคน จากนั้นเขาได้หักขนมปังและเริ่มรับประทาน

³⁶จากนั้นพวกเราทุกคนได้รับการหนุนใจ และพวกเขาก็รับประทานอาหาร³⁷ เราทั้งหลายที่อยู่ในเรือนั้นมี 276 คน³⁸ เมื่อพวกเรารับประทานอิ่มแล้ว พวกเขาก็ทำเรือให้มีน้ำหนักเบาขึ้นโดยการโยนข้าวสาลีลงไปในทะเล

³⁹เมื่อเวลาล่วงไป พวกเขารู้ว่าเป็นแผ่นดินอะไร แต่พวกเขาเห็นอ่าวติดกับชายหาด พวกเขายังปรึกษากันว่าพวกเราจะสามารถขับเรือไปยังที่นั่นได้หรือไม่⁴⁰ ดังนั้นพวกเราจึงตัดสายสมอทั้งไปในทะเล ในเวลาเดียวกัน พวกเขาก็ผูกมัดหางเสือและยกใบเรือขึ้นบนเสากระโดงเพื่อรับลม ดังนั้นพวกเราจึงมุ่งหน้าไปยังชายหาด⁴¹ แต่เมื่อพวกเรามาถึงสถานที่ที่กระแสน้ำสองด้านบรรจบกัน และเรือก็เกยดิน หัวเรือก็ติดอยู่ที่นั่นและไม่สามารถขยับได้ แต่ท้ายเรือเริ่มที่จะแตกออกเพราะความรุนแรงของคลื่น

⁴²ทหารวางแผนการที่จะข่านักโทษเพื่อที่จะไม่ให้มีใครสามารถว่ายน้ำออกไปและหลบหนี⁴³ แต่นายร้อยต้องการที่จะช่วยเปาโลให้รอดตาย เขาจึงหยุดแผนการ

ของพวกเขา และสั่งให้ผู้ที่สามารถว่ายน้ำที่จะกระโดดลงน้ำไปก่อนและเข้าไปหาฝั่ง⁴⁴จากนั้นผู้ที่เหลือก็ได้ทำตาม บ้างก็เกาะบนแผ่นกระดาน บ้างก็เกาะบนสิ่งต่างๆ จากเรือ ด้วยเหตุนี้ พวกเราทุกคนจึงเข้าฝั่งได้อย่างปลอดภัย

Chapter 28

¹เมื่อพวกเราถูกนำมามากมายอย่างปลอดภัยแล้ว พวกเรารู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา²คนพื้นเมืองไม่เพียงให้ความเมตตาแก่พวกเราเท่านั้น แต่พวกเขายังก่อกองไฟ และให้การต้อนรับพวกเราทุกคนเพราะฝนตกอย่างต่อเนื่องและหนาวเย็น

³แต่เมื่อเปาโลได้รวบรวมทั้งไม้และวางไว้บนกองไฟ มีงูตัวหนึ่งออกมาเพราะความร้อนและรัดบนมือของเขา⁴เมื่อคนพื้นเมืองเห็นสัตว์ห้อยลงมาจากมือของเขา พวกเขากล่าวตักกันว่า "ชายคนนี้เป็นชาตกรแน่นอน แม้ออกจากทะเล ความยุติธรรมก็ยังไม่นิยามให้เขามีชีวิตรอดอยู่"

⁵แต่เมื่อเขาได้สับสัตว์เข้าไปในกองไฟและไม่ได้รับอันตรายใด ๆ⁶พวกเขาบอกว่าเขาจะมีความอดทนเป็นใช้หรือล้มลงตายอย่างกระทันหัน แต่หลังจากที่พวกเขาเฝ้าดูเป็นเวลานานและเห็นว่าไม่มีอะไรที่เป็นเรื่องผิดปกติเกิดขึ้นกับเขา พวกเขาจึงเปลี่ยนใจและกล่าวว่าเขาเป็นพระ

⁷บัดนี้ บริเวณใกล้เคียงนั้นมีดินแดนที่เป็นของคนที่เป็หัวหน้าเกาะชื่อปูลลิอัส เขาได้ให้การต้อนรับพวกเราและจัดเตรียมสำหรับพวกเราด้วยความกรุณาเป็นเวลาสามวัน⁸ต่อมาบิดาของปูลลิอัสได้ล้มป่วยด้วยไข้และโรคบิด เมื่อเปาโลไปหาเขา เขาได้อธิษฐานวางมือบนเขาและรักษาเขาให้หาย⁹หลังจากเรื่องนี้เกิดขึ้น คนอื่นๆ ที่อยู่บนเกาะที่เจ็บป่วยก็มาหาและได้รับการรักษาเยี่ยงยา¹⁰ผู้คนยังให้เกียรติพวกเรามากมาย เมื่อพวกเรากำลังเตรียมที่จะแล่นเรือ พวกเราได้ให้สิ่งของที่พวกเราต้องการ

¹¹หลังจากสามเดือน พวกเราลงเรือของอเล็กซานเดรียที่ค้างอยู่บนเกาะในฤดูหนาว รูปสลักที่บนหัวเรือนี้เป็นรูปสองพี่น้องฟาแลด¹²หลังจากที่พวกเราลงจอดที่ไซราคิวส์ พวกเราอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามวัน

¹³จากนั้น พวกเราแล่นเรือมาถึงเมสซอ หลังจากนั้นหนึ่งวันก็มีลมได้พัดมา และในวันที่สองพวกเรามาถึงเมืองปอกิโอ¹⁴ที่นั่นพวกเราได้พบกับพี่น้องบางคนและได้เชิญให้ไปพักกับพวกเขาเป็นเวลาเจ็ดวัน ดังนั้นพวกเราจึงมาถึงกรุงโรม¹⁵พี่น้องที่อยู่ที่นี่ หลังจากที่เราได้ยื่นเกี่ยวกับพวกเรา ก็ได้มาพบกับพวกเราที่ตลาดอัมบิอัส และที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลได้พบกับพี่น้องแล้ว เขาขอบคุณพระเจ้าและได้รับกำลังใจ

¹⁶เมื่อพวกเราเข้าไปในกรุงโรม เปาโลได้รับอนุญาตให้อยู่คนเดียวกับทหารที่คุมเขาไว้¹⁷หลังจากนั้นสามวัน เปาโลถูกเรียกพร้อมกับคนเหล่านั้นที่เคยเป็นผู้นำในหมู่ชาวยิว เมื่อพวกเขามาร่วมกันแล้ว เขากล่าวกับพวกเขาว่า "พี่น้องที่รัก แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิดต่อผู้คน หรือประเพณีของบรรพบุรุษของเรา ข้าพเจ้าได้ถูกส่งให้เป็นนักโทษจากกรุงเยรูซาเล็มไปอยู่ในมือของชาวโรมัน¹⁸หลังจากที่พวกเราได้สวนข้าพเจ้าแล้ว พวกเขาสรรพนาให้ข้าพเจ้าเป็นอิสระ เพราะไม่มีเหตุผลในตัวข้าพเจ้าต่อการลงโทษถึงตาย

¹⁹แต่เมื่อพวกยิวพุดคิดค้านความปรารถนาของพวกเรา ข้าพเจ้าถูกบังคับให้อุทธรณ์ไปยังซีซาร์ ถึงแม้จะไม่ใช่อีกข้อกล่าวหาใดที่ข้าพเจ้านำมาต่อต้านชนชาติของข้าพเจ้า²⁰เหตุเพราะการอุทธรณ์ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าร้องขอที่จะพบกับท่านและได้พุดกับท่าน นี่เป็นเพราะสิ่งที่อิสราเอลมีความมั่นใจจนข้าพเจ้าถูกล่ามด้วยโซ่นี้"

²¹แล้วพวกเราพุดกับเปาโลว่า "เราไม่ได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียที่เกี่ยวกับท่านหรือมีพี่น้องคนใดที่มารายงานหรือพุดอะไรไม่ดีเกี่ยวกับท่าน²²แต่พวกเราต้องการที่จะได้ยินจากสิ่งที่ท่านคิดเกี่ยวกับนิยามนี้ เพราะพวกเราทราบว่สิ่งนี้ถูกพุดต่อต้านในทุกแห่ง"

²³เมื่อพวกเราจัดวันให้กับเปาโลแล้ว ผู้คนมากมายได้มาหาซึ่งที่อยู่อาศัยของเขา เปาโลได้นำเสนอเรื่องนี้แก่พวกเขา และเป็นพยานเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า เปาโลพยายามที่จะชักชวนให้พวกเขาเกี่ยวกับพระเยซูทั้งจากกฎหมายของโมเสสและจากผู้ที่เผยพระวจนะตั้งแต่เชาจนถึงเวลาเย็น²⁴บางคนได้เชื่อสิ่งที่ถูกกล่าว ขณะที่คนอื่น ๆ ไม่เชื่อ

²⁵เมื่อพวกเราไม่เห็นด้วยกับคนอื่นๆ ได้ลาจากไปหลังจากที่เปาโลได้กล่าวคำหนึ่งว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะต่อบรรพบุรุษของท่าน²⁶พระองค์ตรัสว่า 'จงไปหาคนเหล่านี้และพุดว่า "พวกเราจะได้ยิน แต่ไม่เข้าใจ และเห็นสิ่งที่เราจะเห็นแต่ไม่สังเกต

²⁷เพราะหัวใจของคนเหล่านี้ได้เดื้อยชา หูของพวกเขาจะปิดตาของพวกเขา เกรงว่าพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขาและได้ยินด้วยหูของพวกเขาและเข้าใจด้วยจิตใจของพวกเขาและหันกลับมาอีกครั้งและเราจะรักษาพวกเขา"

²⁸ดังนั้นท่านควรจะรู้ว่ความรอดของพระเจ้านี้ถูกส่งไปยังคนต่างชาติและพวกเขาจะฟัง"²⁹เมื่อเขาได้กล่าวว่สิ่งเหล่านี้แล้ว พวกชาวยิวก็กลับออกไป พวกเขาคิดเกี่ยวกับเป็นการใหญ่

³⁰เปาโลอาศัยอยู่ในบ้านที่เขาเช่าเป็นเวลาสองปี และเขาได้ให้การต้อนรับทุกคนที่มาหาเขา³¹เขาได้เทศนาถึงอาณาจักรของพระเจ้าและสอนสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับองค์พระเยซูคริสต์ด้วยความกล้าหาญ ไม่มีใครหยุดเขาได้

ROMANS

Chapter 1

¹ข้าพเจ้าเปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ที่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นอัครทูต และถูกแยกไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าซึ่งเป็นข่าวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยทางบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์³ ข่าวประเสริฐนั้นเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่ได้ทรงบังเกิดมาจากเชื้อสายของดาวิดโดยทางเนื้อหนัง

⁴โดยการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น พระองค์ได้รับการประกาศให้เป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ โดยพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ คือพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา⁵ โดยทางพระองค์นั้น พวกเราได้รับพระคุณและการทำหน้าที่เป็นอัครทูตเพื่อไปประกาศให้ชนทุกชาติเชื่อฟังตามความเชื่อนั้น เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์⁶ ในบรรดาชนชาติเหล่านี้ พวกท่านก็ได้รับการทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย

⁷จดหมายฉบับนี้ถึงทุกท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ที่พระเจ้าทรงรัก และเรียกให้เป็นธรรมิกชน ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดั่งรองอยู่กับทุกท่านทั้งหลายเถิด

⁸ก่อนอื่น ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าสำหรับทุกท่านทุกคน โดยทางพระเยซูคริสต์ เพราะความเชื่อของทุกท่านเป็นที่เลื่องลือไปทั่วโลก⁹ เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยวิญญาณ ในการประกาศเรื่องข่าวประเสริฐของพระบุตรนั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเอ่ยถึงทุกท่านไม่เคยหยุด¹⁰ ข้าพเจ้าทูลขอในคำอธิษฐานเสมอว่า หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าแล้ว ในที่สุดข้าพเจ้าจะได้มาหาทุกท่านตอนนี้โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง

¹¹เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะพบทุกท่าน เพื่อจะนำของประทานฝ่ายวิญญาณมาให้แก่ทุกท่าน เพื่อที่จะเสริมกำลังทุกท่าน¹² นั่นคือ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการหนุนใจซึ่งกันและกันท่ามกลางทุกท่าน ผ่านทางความเชื่อของแต่ละคน คือความเชื่อของทุกท่านและของข้าพเจ้า

¹³พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ทุกท่านได้ทราบว่า ข้าพเจ้าตั้งใจจะมาหาทุกท่านหลายครั้ง (แต่จนถึงบัดนี้ก็ยังมิอุปสรรคอยู่) เพื่อที่จะได้เก็บเกี่ยวผลท่ามกลางทุกท่าน เช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าได้เก็บเกี่ยวท่ามกลางชนต่างชาติอื่นๆ ที่เหลือ¹⁴ ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและคนต่างชาติ เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย¹⁵ ดังนั้น สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านที่อยู่ในกรุงโรมด้วย

¹⁶เพราะข้าพเจ้าไม่ละอายในข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน แล้วพวกกรีกด้วย¹⁷ เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้น ความชอบธรรมของพระเจ้าได้สำแดงออกมาโดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ดังที่มีเขียนไว้ว่า "คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่โดยความเชื่อ"

¹⁸เพราะว่าพระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ ต่อความอธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบธรรมมาขัดขวางความจริง¹⁹ นี่เป็นเพราะว่าการที่จะรู้จักพระเจ้าได้ ก็ขัดแย้งกับพวกเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่เขาแล้ว

²⁰เพราะว่าสภาพของพระเจ้าที่ไม่ปรากฏนั้นก็ได้ปรากฏชัดตั้งแต่ที่ทรงสร้างโลก สภาพที่ไม่ปรากฏของพระเจ้าคือฤทธานุภาพนิรันดร์และเกวสภาพของพระองค์ สิ่งเหล่านั้นปรากฏอย่างชัดเจนผ่านทางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างขึ้น ดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย²¹ นี่เป็นเพราะว่า พวกเขาไม่ได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า และไม่ได้อบพระคุณพระองค์ แต่กลับคิดในสิ่งที่ไร้สาระถึงแม้ว่าพวกเขาจะรู้จักพระเจ้าแล้ว และจิตใจอันโง่เขลาของพวกเขาก็มีผลลง

²²พวกเขาอ้างตัวว่ามีปัญญา แต่กลายเป็นคนโง่เขลาไป²³ พวกเขาได้เอาพระสิริของพระเจ้าผู้เป็นอมตะมาแลกกับรูปเหมือนของมนุษย์ที่ต้องตาย หรือรูปนก รูปสัตว์เครื่องานสี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน

²⁴เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยพวกเขาให้ประพฤติกาลโสโครกตามราคะตัณหาในใจของพวกเขา ให้พวกเขาทำสิ่งที่น่าอับยศต่อร่างกายของกันและกัน²⁵ เพราะว่าพวกเขาเอาความจริงของเจ้ามาแลกกับความเท็จ ทั้งนมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่สร้างขึ้นมา แทนองค์พระผู้สร้าง ผู้ซึ่งสมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญเป็นนิรันดร์ อาเมน

²⁶เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้พวกเขามีกิเลสตัณหาอันน่าอับยศ พวกผู้หญิงก็เปลี่ยนจากความสัมพันธ์ตามธรรมชาติให้เป็นผิดธรรมชาติ²⁷ เช่นเดียวกัน ผู้ชายก็เลือกมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงตามธรรมชาติ และเราร้อนด้วยไฟราคะต่อกันและกัน มีพวกผู้ชายที่ประกอบกิจอันเป็นสิ่งที่น่าอับอายต่อผู้ชายด้วยกัน พวกเขาจึงได้รับการลงโทษสมกับความผิดของพวกเขา

²⁸เพราะพวกเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า พระองค์จึงทรงปล่อยให้พวกเขามีจิตใจเลวทรามในการประพฤติสิ่งเหล่านั้นที่ไม่เหมาะสม

²⁹พวกเขาเต็มไปด้วยการอธรรมทั้งสิ้น ความชั่วร้าย ความโลภ และความมุ่งร้าย พวกเขาเต็มไปด้วยความอิจฉา การฆ่าฟัน การวิวาท การหลอกลวง และการคิดร้าย พวกเขาเป็นพวกช่างนินทา³⁰ สื่อเสียด และเกลียดชังพระเจ้า พวกเขาชอบใช้ความรุนแรง จ้องมอง และโอ้อวด พวกเขาทำความชั่วใหม่ๆ และพวกเขาไม่เชื่อฟังบิดามารดา³¹ พวกเขาไร้ความเข้าใจ พวกเขาไร้ความซื่อสัตย์ ปราศจากความรักต่อกัน และไม่มีความเมตตา

³²พวกเขารู้พระบัญญัติของพระเจ้าที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรตาย แต่พวกเขาไม่เพียงแต่ประพฤติสิ่งเหล่านี้เท่านั้น แต่ยังเห็นชอบกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

¹ เหตุฉะนั้น มนุษย์เอ๋ย เมื่อพวกท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น พวกท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อพวกท่านกล่าวโทษผู้อื่น พวกท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าพวกท่านที่กล่าวโทษเขายังประพฤติดังเดียวกัน² แต่เรารู้ว่า การพิพากษาของพระเจ้านั้นก็เป็นไปตามความจริงเมื่อการพิพากษานั้นมาถึงคนที่ประพฤติดังเช่นนั้น

³ มนุษย์เอ๋ย พวกท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติดังเช่นนั้น แม้ว่าพวกท่านเองก็ยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา พวกท่านคิดว่าจะรอดพ้นจากการพิพากษาของพระเจ้าได้หรือ? หรือว่าพวกท่านประมาทพระกรุณาคุณอันอุดม ความอดกลั้นพระทัยในการลงโทษ และความอดทนของพระองค์? พวกท่านไม่รู้หรือว่าพระกรุณาคุณของพระเจ้านั้น มุ่งที่จะนำพาพวกท่านให้กลับใจใหม่?

⁵ แต่ยิ่งพวกท่านใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับใจเท่าไร พวกท่านก็ได้รับสมพระพิโรธให้แก่อตัวเองเท่านั้น ในวันแห่งพระพิโรธ นั่นคือ วันที่พระองค์จะทรงสำแดงการพิพากษาของโทษอันเที่ยงธรรมให้เป็นที่ประจักษ์⁶ พระองค์จะประทานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา⁷ สำหรับคนที่ทำความดีอย่างเสมอต้นเสมอปลาย แสวงหาคำสรรเสริญ เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้

⁸ แต่สำหรับคนที่มักยกตนข่มท่าน คนที่ไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม พระองค์จะทรงพิโรธและลงพระอาญา⁹ พระเจ้าจะทรงทำให้เกิดความทุกข์รุมานและความยากลำบากแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว แก่พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย

¹⁰ แต่คำสรรเสริญ เกียรติ และสันติสุข จะเกิดแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกกรีกด้วย¹¹ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย¹² เพราะว่าคนทั้งหลายที่ได้ทำบาปโดยปราศจากธรรมบัญญัติ ก็จะพ้นบาปโดยปราศจากธรรมบัญญัติ และคนทั้งหลายที่ได้ทำบาปโดยมีธรรมบัญญัติก็จะถูกพิพากษาตามธรรมบัญญัติ

¹³ เพราะว่าคนที่เพียงแต่ฟังธรรมบัญญัติเท่านั้น ไม่ใช่ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า แต่คนที่ประพฤติตามธรรมบัญญัติต่างหากที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นผู้ชอบธรรม¹⁴ เพราะว่าเมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีธรรมบัญญัติได้ประพฤติตามธรรมบัญญัติโดยปกติวิธี พวกเขาก็เป็นธรรมบัญญัติให้ตนเอง แม้ว่าพวกเขาจะไม่รู้ธรรมบัญญัติก็ตาม

¹⁵ โดยสิ่งนี้เอง พวกเขาแสดงให้เห็นว่าหลักความประพฤติที่ระบุไว้ในธรรมบัญญัตินั้น มีจารึกอยู่ในหัวใจของพวกเขา ใจสำนึกผิดชอบของพวกเขาก็ยังเป็นพยานให้แก่พวกเขาด้วย และความคิดของพวกเขาเองนั้นแหละจะกล่าวโทษตัวเองหรือแก้ตัวให้แก่พวกเขา¹⁶ และให้แก่พระเจ้าด้วย สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์ทุกคนตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น โดยทางพระเยซูคริสต์

¹⁷ ถ้าพวกท่านเรียกตัวเองว่ายิวและพึงพาธรรมบัญญัติ และโอ้อวดในพระเจ้า¹⁸ และรู้จักพระประสงค์ของพระองค์ และยอมรับสิ่งที่ดีเลิศ เพราะว่าพวกท่านได้เรียนรู้ในธรรมบัญญัติแล้ว¹⁹ และถ้าพวกท่านมั่นใจว่าตัวท่านเองเป็นผู้งดงามตาบอด เป็นความสว่างให้แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในความมืด²⁰ เป็นผู้สั่งสอนคนโง่เขลา เป็นครูสอนเด็ก และมั่นใจว่าพวกท่านมีแบบอย่างของความรู้และความจริงในธรรมบัญญัตินั้น แล้วสิ่งนี้ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตของพวกท่านอย่างไร?

²¹ พวกท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่นจะไม่สอนตัวเองหรือ? พวกท่านผู้ที่เทศนาว่าไม่ควรลัทธิรูป ตัวท่านเองลักหรือเปล่า?²² พวกท่านผู้ซึ่งสอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วงประเวณีหรือไม่? พวกท่านผู้ที่รังเกียจรูปเคารพ ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า?

²³ พวกท่านผู้ที่ชื่นชมยินดีในการโอ้อวดธรรมบัญญัติ ตัวท่านเองยังลบหลู่พระเจ้าด้วยการประพฤติผิดธรรมบัญญัติไหม?²⁴ เพราะมีเขียนไว้ว่า "คนต่างชาติพุดลบหลู่พระนามของพระเจาก็เพราะท่านทั้งหลาย"

²⁵ ถ้าพวกท่านเชื่อฟังธรรมบัญญัติ พิธีเข้าสุหนัตก็เป็นประโยชน์แก่พวกท่านจริง แต่ถ้าพวกท่านเป็นผู้ละเมิดธรรมบัญญัติ การที่พวกท่านเข้าสุหนัตนั้นก็เท่ากับไม่ได้เข้าเลย²⁶ ฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสุหนัตรักษายับยั้งของธรรมบัญญัติไว้ได้แล้ว การที่เขาไม่ได้เข้าสุหนัตนั้นก็เหมือนเหมือนกับว่าได้เข้าสุหนัตแล้วไม่ใช่หรือ?²⁷ และคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตตามธรรมชาติของเขา จะปรับโทษพวกท่านได้ ถ้าหากเขาประพฤติตามธรรมบัญญัติได้อย่างสมบูรณ์ไม่ใช่หรือ? นี่เป็นเพราะว่าพวกท่านมีพระคัมภีร์ที่เขียนไว้แล้วและได้เข้าสุหนัตแล้ว แต่ยังไม่ละเมิดธรรมบัญญัตินั้น

²⁸ เพราะว่าเขาไม่ใช่ยิวแต่เพียงภายนอกเท่านั้น และการเข้าสุหนัตก็ไม่ใช่การเข้าสุหนัตแต่เพียงฝ่ายเนื้อหนังภายนอกเท่านั้น²⁹ แต่เขาเป็นยิวจากภายใน และการเข้าสุหนัตนั้นก็เป็นเรื่องของจิตใจ ในพระวิญญาณ ไม่ใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนเช่นนั้นพระเจ้าจะทรงยกย่อง แต่มนุษย์ไม่ยกย่อง

Chapter 3

¹ ฉะนั้น พวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร? และการเข้าสุหนัตนั้นก็จะมีประโยชน์อะไร?² มีประโยชน์อย่างมากในทุกทาง ที่สำคัญที่สุดคือ การสำแดงจากพระเจ้านั้นถูกมองไว้กับพวกยิว

³ ถ้าหากมีพวกยิวบางคนที่ไม่มีความเชื่อเล่า? ความไม่เชื่อของเขานั้น จะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ?⁴ ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้มนุษย์ทุกคนจะพุดโศก แต่ก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด ตามที่มีเขียนไว้ว่า "เพื่อพระองค์จะได้ปรากฏว่า ทรงเป็นผู้ชอบธรรมในพระดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีอำนาจเหนือกว่าเมื่อพระองค์เข้ามาในการพิพากษา"

⁵ แต่ถ้าความอธรรมของพวกเราแสดงให้เห็นถึงความชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว พวกเราจะว่าอย่างไร? พวกเราสามารถพูดว่าพระเจ้าทรงอธรรมในการนำพระพิโรธมาเหนือพวกเราหรือไม่? (ข้าพเจ้าพูดตามเหตุผลของมนุษย์)⁶ ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร?

⁷ แต่ถ้าความจริงของพระเจ้าปรากฏเด่นชัดขึ้น ผ่านทางคำสาของข้าพเจ้า จนทำให้พระองค์ได้รับคำสรรเสริญอย่างเต็มเปี่ยมแล้ว ทำไมข้าพเจ้ายังถูกลงโทษว่าเป็นคนบาป? ⁸ ทำไมพวกเราจึงไม่กล่าวอย่างที่มีคนรายงานใส่ความพวกเราและอย่างที่ยังมีคนยืนยันว่าพวกเรากล่าว "ให้พวกเราทำความชั่วเพื่อที่ว่าความดีจะเกิดขึ้น"เล่า? การพิพากษาลงโทษคนเหล่านั้นก็ยุติธรรมแล้ว

⁹ ถ้าเช่นนั้นจะว่าอย่างไร? พวกเรากำลังแก้ต่างกับตัวเองหรือ? เปล่าเลย เพราะพวกเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า มนุษย์ทุกคน ทั้งพวกยิวและพวกกรีก ต่างก็อยู่ใต้อำนาจของบาป¹⁰ สิ่งนี้เป็นตามที่มิเชียนไว้ว่า "ไม่มีผู้ใดเป็นผู้ชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย"

¹¹ ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า¹² พวกเขากุณคนหลงผิดไปหมด พวกเขากลายเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีคนที่กระทำความดี ไม่มีเลยแม้แต่คนเดียว"

¹³ "ลำคอของพวกเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ พวกเขาใช้ลิ้นในการล่อลวง พืชของจูรียายอยู่ใต้ริมฝีปากของพวกเข"¹⁴ "ปากของพวกเขาก็เต็มไปด้วยคำแช่งด่าและคำขมขื่น"

¹⁵ "เท้าของพวกเขาว่องไวในการทำให้นองเลือด¹⁶ ในทางเดินของพวกเขามีความพินาศและความทุกข์¹⁷ คนเหล่านี้ไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข"¹⁸ "พวกเขาก็ไม่เคยคิดที่จะยำเกรงพระเจ้าเลย"

¹⁹ บัดนี้ พวกเราารู้แล้วว่า ธรรมบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อที่จะปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกสามารถตอบคำถามของพระเจ้าสำหรับความบาปที่กระทำได้²⁰ นี่เป็นเพราะว่าในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรม โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติได้ เพราะถ้าธรรมบัญญัตินั้นทำให้เราจักบาป

²¹ แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าได้ปรากฏนอกเหนือธรรมบัญญัติ โดยมีพยานคือพระบัญญัติและผู้ที่เป็นผู้เผยพระวจนะ²² นั่นคือความชอบธรรมของพระเจ้าโดยผ่านทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าไม่มีความแตกต่างกัน

²³ เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า²⁴ และพระองค์ทรงมีพระคุณในการกระทำให้พวกเขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่าโดยการไถ่ของพระเยซูคริสต์

²⁵ เพราะพระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูคริสต์ไว้ให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงมอบพระคริสต์ให้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงความยุติธรรมของพระองค์ เนื่องมาจากการที่ไม่ทรงถือสาในความบาปที่ผ่านมาแล้ว²⁶ โดยการอดกลั้นพระทัยของพระองค์ สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะสำแดงให้เห็นถึงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงพิสูจน์พระองค์เองว่าทรงเป็นผู้ชอบธรรม และสำแดงว่าพระองค์จะทรงกระทำให้ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

²⁷ ถ้าอย่างนั้นพวกเราจะเอาอะไรมาอวด? ไม่มีอะไรจะอวดได้อีกแล้ว จะอ้างหลักอะไรล่ะ? อ้างหลักการประพฤติอย่างนั้นหรือ? ไม่ใช่เลย แต่ต้องอ้างหลักของแห่งความเชื่อ²⁸ เราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ

²⁹ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวกันเท่านั้นหรือ? พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ? ถูกแล้ว พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย³⁰ ถ้าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวอย่างแท้จริงแล้ว พระองค์จะทรงทำให้คนที่เข้าสู่หนทางเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงทำให้คนที่เข้าสู่หนทางเป็นคนชอบธรรมผ่านทางความเชื่อเช่นเดียวกัน

³¹ ถ้าเช่นนั้น พวกเราจะลบล้างธรรมบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ? ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่พวกเราจะยกชูธรรมบัญญัติขึ้นต่างหาก

Chapter 4

¹ ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอย่างไรเรื่องอับราฮัม บรรพบุรุษของเราตามฝ่ายเนื้อหนัง?² เพราะถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการประพฤติ เขาก็มีเหตุผลที่จะอวดได้ แต่ไม่ใช่จำเพาะพระพิทศพระเจ้า³ เพราะพระคัมภีร์ว่าอย่างไร? ก็ว่า "อับราฮัมเชื่อในพระเจ้า และพระเจ้าทรงถือว่าเขาเป็นคนชอบธรรม"

⁴ ฝ่ายคนที่ทำงาน ก็ไม่ถือว่าค่าตอบแทนที่ได้นั้นเป็นบำเหน็จ แต่ถือว่าเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ⁵ แต่ส่วนคนที่ไม่ได้อาศัยการประพฤติ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงกระทำให้นอนธรรมเป็นคนชอบธรรมได้นั้น พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของเขาเป็นความชอบธรรม

⁶ ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่ไม่ได้ทรงถือว่าเป็นคนชอบธรรม โดยไม่ได้อาศัยการประพฤติ⁷ว่า "คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดโดยการอธรรมของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้ว ก็เป็นผู้สุข⁸ บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงถือโทษความบาป ก็เป็นผู้สุข

⁹ถ้าเช่นนั้น ความสุขมีแก่คนที่เข้าสู่หน้พวกเดียวหรือ หรือว่ามีแก่คนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ด้วย? เพราะพวกเราแล้วว่า "พระเจ้าทรงถือว่าอับราฮัมเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อ"¹⁰ ถ้าเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าทรงถือว่าอย่างไร? เมื่ออับราฮัมเข้าสู่หน้แล้ว หรือเมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หน้? ไม่ใช่เมื่อเขาเข้าสู่หน้แล้ว แต่เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสู่หน้

¹¹อับราฮัมได้รับเครื่องหมายแห่งการเข้าสู่หน้ ซึ่งเป็นตราแห่งความชอบธรรม อันมาจากความเชื่อที่เขาได้มีอยู่ เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสู่หน้ ผลแห่งเครื่องหมายนี้คือ เขาจะได้กลายเป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ แม้ว่าพวกเขายังไม่ได้เข้าสู่หน้ นี่หมายความว่าพระเจ้าทรงถือว่าพวกเขาเป็นผู้ชอบธรรม¹² สิ่งนี้ยังหมายความว่าอับราฮัมจะกลายเป็นบิดาแห่งการเข้าสู่หน้สำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เพียงแต่เป็นคนเข้าสู่หน้แล้วเท่านั้น แต่ยังเป็นคนที่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมผู้เป็นบิดาของเราทั้งหลายก่อนที่เขาได้เข้าสู่หน้

¹³เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและบรรดาผู้สืบเชื้อสายของท่านที่ว่าพวกเขาจะได้ทั้งโลกเป็นมรดกนั้นไม่ได้มาโดยธรรมบัญญัติ แต่มาโดยความชอบธรรมที่มาจากความเชื่อ¹⁴ เพราะถ้าคนเหล่านั้นที่ถือธรรมบัญญัติจะเป็นกายา ความเชื่อก็ไร้ประโยชน์ และพระสัญญาที่เป็นโมฆะ¹⁵ เพราะธรรมบัญญัตินำไปสู่พระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีธรรมบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีภาระละเมิด

¹⁶ด้วยเหตุผลนี้เอง สิ่งนี้จึงเกิดขึ้นโดยความเชื่อ เพื่อว่าพระสัญญานั้นจะเป็นได้โดยพระคุณและเป็นสิ่งที่แน่นอนสำหรับบรรดาผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัมทุกคน ไม่ใช่เพียงแต่บรรดาคนที่รู้ธรรมบัญญัติเท่านั้น แต่รวมถึงคนเหล่านั้นที่มีความเชื่อร่วมกันกับอับราฮัมด้วย เพราะเขาเป็นบิดาของพวกเราทุกคน¹⁷ ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า "เราได้ให้เขาเป็นบิดาของประชากรมากมาย" อับราฮัมอยู่จำเพาะพระพักตร์พระองค์ผู้ที่เขาเชื่อ คือพระเจ้าผู้ทรงให้ชีวิตแก่คนที่ตายแล้ว และทรงเรียกบรรดาสิ่งที่ยังไม่มีให้มีขึ้น

¹⁸ด้วยความเชื่อมั่นในความหวังนั้น ที่เขาจะได้เป็นบิดาของประชากรมากมาย ตามที่เขาได้รับถ้อยคำว่า "บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้าจะมากมายอย่างนั้น"¹⁹ อับราฮัมไม่ได้อ่อนแอในความเชื่อ เขาเข้าใจว่าร่างกายของเขาไม่สามารถมีบุตรได้ (เพราะเขามีอายุประมาณร้อยปีแล้ว) เขายังยอมรับว่าครุฑของนางซาราห์ไม่สามารถมีบุตรได้อีกด้วย

²⁰แต่เพราะพระสัญญาของพระเจ้า อับราฮัมจึงไม่ได้หวั่นไหวและสงสัยเลย แต่เขากลับมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น และถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า²¹ เขาเชื่อมั่นด้วยสุดใจว่า สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ พระองค์ทรงสามารถกระทำให้สำเร็จได้²² ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าจึงทรงถือว่าความเชื่อของเขาเป็นความชอบธรรม

²³การถือว่าเป็นความชอบธรรมด้วยความเชื่อนั้น ไม่ได้มีเขียนไว้สำหรับอับราฮัมแต่เพียงผู้เดียว²⁴ แต่เขียนไว้สำหรับพวกเราด้วย ผู้ที่จะทรงถือว่าเป็นคนชอบธรรม คือพวกเราที่เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงให้องค์พระเยซูเจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย²⁵ นั่นคือผู้ที่ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของพวกเรา และได้ทรงถูกทำให้ฟื้นขึ้นจากความตาย เพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

Chapter 5

¹ในเมื่อพวกเราได้ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุขในพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา² โดยทางพระองค์ พวกเราได้เข้ามาขึ้นหยัดอยู่ในพระคุณนี้โดยความเชื่อ และพวกเราจึงขึ้นชมยินดีในความหวังที่มั่นคงเนื่องจากพระสิริของพระเจ้า

³ยิ่งไปกว่านั้น พวกเรายังขึ้นชมยินดีในความทุกข์ยากของพวกเราด้วย เพราะพวกเราว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน⁴ และความอดทนทำให้เราเป็นคนที่ใช้การได้ และการเป็นคนที่ใช้การได้ก็ทำให้เกิดความหวังที่มั่นคง⁵ และความหวังนั้นจะทำให้ผิวดหวัง เพราะว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของพวกเรา ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเราแล้ว

⁶ในขณะที่พวกเรายังอ่อนกำลังอยู่นั้น พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนบาปในเวลาที่เหมาะสม⁷ เพราะไม่มีใครจะมีใครจะยอมตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีอาจมีคนคล้ายอมตายเพื่อคนดีก็ได้

⁸แต่พระเจ้าทรงพิสูจน์ความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย เพราะว่าในขณะที่พวกเรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา⁹ เหตุฉะนั้นในเมื่อขณะนี้พวกเราได้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ พวกเราก็จะยังพ้นจากพระพิโรธของพระเจ้าโดยพระโลหิตนั้นมากยิ่งขึ้นไปอีก

¹⁰เพราะถ้าขณะที่พวกเราเป็นศัตรูกับพระเจ้า พวกเรายังได้กลับคืนดีกับพระองค์ผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์แล้ว มากยิ่งกว่านั้น หลังจากที่เราได้กลับคืนดีแล้ว พวกเราก็จะได้รับความรอดโดยชีวิตของพระองค์¹¹ ไม่ใช่เพียงเท่านั้น พวกเราทั้งหลายยังขึ้นชมยินดีในพระเจ้าโดยผ่านทางองค์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งบัดนี้ได้กระทำให้พวกเรากลับคืนดีกับพระเจ้า

¹²เหตุฉะนั้น เมื่อความบาปได้เข้ามาในโลกผ่านทางคนๆ เดียว ซึ่งโดยทางนี้ ความตายก็เข้ามาผ่านทางความบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ขยายออกไปถึงมนุษย์ทุกคน เพราะว่ามนุษย์ทุกคนได้ทำบาป¹³ ความจริงบาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนที่จะมีธรรมบัญญัติ แต่ไม่มีเหตุผลที่จะนับว่าเป็นความบาปในเมื่อไม่มีธรรมบัญญัติ

¹⁴อย่างไรก็ตาม ความตายได้ครอบงำตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้แต่คนเหล่านั้นที่ไม่ได้ทำบาปอย่างเดียวกับอาดัม ไม่เชื่อฟังของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมา¹⁵ แต่ของประทานนั้นไม่เหมือนกับภาระละเมิด เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิดของคนๆ เดียวแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวคือพระเยซูคริสต์ก็มีบริบูรณ์สำหรับคนเป็นอันมาก

¹⁶เพราะของประทานนั้นต่างจากผลที่ได้จากการทำบาปของมนุษย์คนเดียว การพิพากษาเกิดขึ้นหลังจากการละเมิดของมนุษย์คนหนึ่งและนำมาซึ่งการลงโทษ แต่ของประทานเกิดขึ้นหลังจากการละเมิดหลายครั้งและนำไปสู่การถือว่าเป็นคนชอบธรรม¹⁷ เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของมนุษย์คนเดียว ทำให้ความตายครอบงำผ่านทางคนๆ เดียวนั้น มากยิ่งไปกว่านั้น คนทั้งหลายที่รับพระคุณอันไพบูลย์และของประทานแห่งความชอบธรรมย่อมจะครอบครองในชีวิตโดยผ่านทางพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์

¹⁸เหตุฉะนั้น การพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวงผ่านทาง การละเมิดครั้งเดียวฉันใด การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียวก็นำมาซึ่งการถือว่าเป็นคนชอบธรรมและนำชีวิตมาถึงคนทั้งปวงฉันนั้น¹⁹ เพราะคนเป็นอันมากต้องกลายเป็นคนบาป เพราะคนเดียวที่ไม่เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็จะกลายเป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น

²⁰แต่การที่ธรรมบัญญัติเข้ามานั้นก็เพื่อจะทำให้การละเมิดปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏอยู่มาก พระคุณก็จะยิ่งไพบูลย์มากกว่านั้น²¹ สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อที่ว่า บาปได้ครอบงำทำให้ถึงความตายฉันใด พระคุณก็ครอบครองผ่านทางความชอบธรรมให้ถึงชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น

Chapter 6

¹ถ้าอย่างนั้นแล้วพวกเราจะว่าอย่างไร? ควรที่พวกเราจะอยู่ในบาปต่อไป เพื่อให้พระคุณปรากฏมากยิ่งขึ้นหรือ? ²อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้วจะยังคงมีชีวิตอยู่ในบาปได้อย่างไร? ³ท่านไม่รู้หรือว่าคนทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมาเข้าในความตายของพระองค์ด้วย?

⁴เหตุฉะนั้น พวกเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าในการตายนั้น สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อที่ว่า พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายโดยพระสิริของพระบิดาฉันใด เราก็จะได้ดำเนินในชีวิตใหม่ด้วยฉันนั้น⁵ เพราะว่าถ้าพวกเราได้เข้าสนิทกับพระองค์ในการตายอย่างพระองค์แล้ว พวกเราก็จะได้เข้าสนิทกับพระองค์ในการเป็นขึ้นมาจากความตายอย่างพระองค์ด้วยเช่นกัน

⁶เราทั้งหลายรู้แล้วว่า ตัวเก่าของพวกเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อว่าตัวที่มีบาปนั้นจะได้ถูกทำลายไป สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อที่ว่าพวกเราจะได้ไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป⁷ ผู้ที่ตายแล้วก็ได้รับการประกาศว่าชอบธรรมในแง่ของความบาป

⁸แต่ถ้าพวกเราได้ตายแล้วกับพระคริสต์ เราทั้งหลายเชื่อว่าพวกเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย⁹ เราทั้งหลายรู้แล้วว่า พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และพระองค์จะไม่ตายอีกต่อไป ความตายจะไม่มีอำนาจเหนือพระองค์อีกต่อไป

¹⁰ในเรื่องที่เกี่ยวกับความตาย ที่ว่าพระองค์ได้ทรงตายต่อบาปนั้น พระองค์ได้ทรงตายคนเดียวเป็นพอ อย่างไรก็ตาม ชีวิตที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่นั้น ก็เพื่อพระเจ้า¹¹ ในทำนองเดียวกัน ท่านต้องถือว่าตัวท่านเองได้ตายต่อบาป แต่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์

¹²เหตุฉะนั้น อย่าให้บาปมีอำนาจเหนือกายของท่านที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น¹³ อย่าย่ำกร้วยะในกายของพวกท่านให้แก่บาป เพื่อเป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านทั้งหลายแด่พระเจ้า เหมือนคนที่เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วและมีชีวิตอยู่ และจงย่ำกร้วยะในกายของพวกท่านแด่พระเจ้า เพื่อเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรม¹⁴ อย่ายอมให้บาปมีอำนาจเหนือท่าน เพราะว่าพวกท่านไม่ได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ

¹⁵ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร? พวกเราจะทำบาปเพราะว่าพวกเราไม่ได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณหรือ? อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย¹⁶ พวกท่านไม่รู้หรือว่า ถ้าพวกท่านมอบตัวเองให้เป็นทาสของผู้ใด พวกท่านก็ต้องเชื่อฟังและทำตามคำสั่งของผู้นั้น? นี่เป็นความจริง ไม่ว่าท่านจะเป็นทาสของความบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรมก็ตาม

¹⁷แต่จงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะพวกท่านได้เป็นทาสของความบาป แต่พวกท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนที่พวกท่านได้รับมานั้น ¹⁸พวกท่านได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจากความบาปแล้ว และพวกท่านได้ถูกทำให้เป็นทาสของความชอบธรรม

¹⁹ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์ เพราะเห็นแก่เนื้อหนังที่อ่อนแอของพวกท่าน เพราะพวกท่านเคยมอบอวัยวะทั้งหลายของพวกท่านให้เป็นทาสของการโสโครกและความชั่วร้ายฉันใด ในทำนองเดียวกัน บัดนี้ท่านทั้งหลายจงให้อวัยวะของพวกท่านเป็นทาสของความชอบธรรมเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์ฉันนั้น²⁰ เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายเป็นทาสของความบาป พวกท่านก็ไม่ได้อยู่ภายใต้ความชอบธรรม²¹ ในเวลานั้น ท่านทั้งหลายได้รับประโยชน์อะไรจากสิ่งต่างๆ เหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ทำให้พวกท่านต้องรู้สึกอายหรือ? ด้วยว่าผลที่ได้รับจากสิ่งต่างๆ เหล่านั้นก็คือความตาย

²²แต่บัดนี้เมื่อท่านทั้งหลายได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจากการเป็นทาสของความบาป และได้มาเป็นทาสของพระเจ้าแล้ว ผลที่พวกท่านได้รับก็คือการชำระให้บริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์²³ เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

Chapter 7

¹พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้ธรรมเนียมอยู่แล้ว) ว่าธรรมเนียมนั้นมีความเหมือนมนุษย์ ก็เฉพาะในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่เท่านั้น?

²เพราะว่าผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้น ต้องอยู่ในกฎของสามี แต่ถ้าสามีตาย เธอก็พ้นจากกฎของการสมรสนั้น³ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปอยู่กับชายคนอื่นในขณะที่สามียังมีชีวิตอยู่ เธอก็ได้ชื่อว่าล่วงประเวณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว เธอก็พ้นจากกฎนั้น แม้เธอไปอยู่กับชายคนอื่น เธอก็ไม่ได้ผิดประเวณี

⁴ด้วยเหตุนี้ พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านได้ตายต่อธรรมเนียมผ่านทางพระกายของพระคริสต์ เพื่อที่ว่าพวกท่านจะได้เป็นของผู้อื่น นั่นคือพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อที่เราทั้งหลายจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า⁵ เพราะว่าเมื่อพวกเราดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง ตัณหาบาปที่ธรรมเนียมปฏิบัติทำให้เกิดขึ้นนั้น ได้ทำให้อวัยวะของพวกเราเกิดผลที่จะนำไปสู่ความตาย

⁶แต่บัดนี้ เราทั้งหลายได้พ้นจากธรรมเนียมแล้ว พวกเราได้ตายต่อธรรมเนียมที่เคยจัดตั้งพวกเราไว้ เพื่อที่พวกเราจะได้รับใช้ในแบบใหม่ตามพระวิญญาณ ไม่ใช่ในแบบเก่าตามตัวอักษรนั้น

⁷ถ้าเช่นนั้นเราทั้งหลายจะว่าอย่างไร? ว่าธรรมเนียมคือบาปหรือไม่? อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย อย่างไรก็ตาม ถ้าไม่ใช่เพราะธรรมเนียมแล้ว ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้จักบาป เพราะว่าถ้าธรรมเนียมไม่ได้ห้ามว่า "อย่าโลก" ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้ว่าอะไรคือความโลก⁸ แต่ว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัติเป็นช่องทางที่จะทำให้เกิดความทุกข์อย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า เพราะว่าถ้าไม่มีธรรมเนียม บาปก็ตายไป

⁹เมื่อก่อนข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่โดยปราศจากธรรมเนียม แต่เมื่อพระบัญญัติมาถึง บาปก็ได้มีชีวิตอีกครั้ง และข้าพเจ้าก็ตาย¹⁰พระบัญญัติซึ่งมีขึ้นเพื่อที่จะได้ชีวิต ก็กลายเป็นความตายสำหรับข้าพเจ้า

¹¹เพราะว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่องทางในการล่อลวงข้าพเจ้า และประหารข้าพเจ้าให้ตายผ่านทางพระบัญญัตินั้น¹²เหตุฉะนั้น ธรรมเนียมปฏิบัติจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ และข้อบัญญัติก็บริสุทธิ์ ชอบธรรมและดีงาม

¹³ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับกลายเป็นความตายสำหรับข้าพเจ้าหรือไม่? ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่บาปต่างหาก คือเพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าเป็นความบาปที่ได้นำความตายมาสู่ข้าพเจ้าผ่านทางสิ่งที่ดีนั้น ทั้งนี้ก็เพื่อว่าโดยอาศัยพระบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งนัก¹⁴เพราะเราเห็นว่าธรรมเนียมปฏิบัติเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายเนื้อหนังที่ได้ถูกขายไปเป็นทาสอยู่ใต้ความบาป

¹⁵เพราะว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าทำ ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจอย่างแท้จริง เพราะว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาจะทำ ข้าพเจ้าก็ไม่ทำ และสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น ข้าพเจ้ากลับทำ¹⁶ แต่ถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยกับธรรมเนียมปฏิบัติว่าธรรมเนียมปฏิบัตินั้นดี

¹⁷แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจึงไม่ใช่ผู้กระทำอีกต่อไป แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้าเป็นผู้ทำ¹⁸ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวของข้าพเจ้านั้น ไม่มีความต้องการอะไรเลยที่อยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า เพราะว่าความปรารถนาที่จะทำดีนั้น ข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะทำได้

¹⁹ด้วยการดิ้นรนซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้าไม่ได้ปรารถนาที่จะทำนั้น ข้าพเจ้ากลับทำ²⁰บัดนี้ ถ้าข้าพเจ้าทำในสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำอีกต่อไป แต่เป็นบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ²¹ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพบว่าในตัวข้าพเจ้านั้นมีกฎอย่างหนึ่งคือ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำความดี แต่ความชั่วนั้นก็ยังอยู่ในตัวข้าพเจ้า

²²เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า²³ แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎใหม่ในจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาป ซึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า

²⁴โอ้ย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนี้ ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้?²⁵ แต่ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดังนั้น ดันจิตใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ารับใช้กฎของพระเจ้า แต่ด้านเนื้อหนังนั้น ข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป

Chapter 8

¹เพราะฉะนั้น จึงไม่มีการลงโทษสำหรับคนเหล่านั้นที่อยู่ในพระเยซูคริสต์²เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย

³เพราะว่าสิ่งที่ธรรมเนียมปฏิบัติทำไม่ได้ เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังนั้น พระเจ้าได้ทรงทำแล้ว พระองค์ทรงส่งพระบุตรของพระองค์เองมา ในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาป เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และพระบุตรจึงได้ทรงลงโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง⁴พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อว่าข้อกำหนดของธรรมเนียมปฏิบัติจะได้สำเร็จในตัวพวกเรา พวกเราผู้ไม่ได้ดำเนินตามเนื้อหนังแต่ตามพระวิญญาณ⁵คนทั้งหลายที่ดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังก็จะใส่ใจในสิ่งที่ป็นเนื้อหนัง แต่คนที่ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ ก็จะใส่ใจในสิ่งที่ป็นของพระวิญญาณ

⁶เพราะว่าการเอาใจใส่เนื้อหนังก็คือความตาย แต่การเอาใจใส่พระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข⁷การเอาใจใส่เนื้อหนังคือการเป็นศัตรูต่อพระเจ้า เพราะฉะนั้นไม่ได้ขึ้นกับธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า และไม่สามารถที่จะเป็นได้⁸คนเหล่านั้นที่อยู่ในเนื้อหนังไม่สามารถจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าได้

⁹อย่างไรก็ดี พวกท่านก็ไม่ได้อยู่ในเนื้อหนัง แต่อยู่ในพระวิญญาณ ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในพวกท่านอย่างแท้จริงแล้ว แต่ถ้าใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์¹⁰ ถ้าพระคริสต์สถิตอยู่ในพวกท่าน ร่างกายนี้ก็จะตายเนื่องจากบาป แต่วิญญาณมีชีวิตอยู่เนื่องจากความชอบธรรม

¹¹ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากตาย สถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายนั่น จะทรงประทานชีวิตให้แก่กายซึ่งต้องตายของท่านทั้งหลายโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ ผู้สถิตอยู่ในพวกท่าน

¹²เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกเราเป็นหนี้ แต่ไม่ใช่เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนัง ที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง¹³ เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังแล้ว พวกท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยพระวิญญาณ พวกท่านได้ทำลายการงานของเนื้อหนังเสีย พวกท่านก็จะมีชีวิตอยู่

¹⁴ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำใคร คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า¹⁵ ท่านทั้งหลายไม่ได้รับวิญญาณที่ทำให้พวกท่านเป็นทาส เพื่อให้ตกอยู่ในความกลัวอีกครั้ง แต่ท่านทั้งหลายได้รับพระวิญญาณผู้ทรงทำให้พวกท่านเป็นบุตร ซึ่งพวกเราจึงเรียกว่า "อับบา พ่อ"

¹⁶พระวิญญาณของพระองค์เป็นพยานร่วมกับวิญญาณของเราทั้งหลายว่า พวกเราเป็นบุตรของพระเจ้า¹⁷ ถ้าพวกเราเป็นบุตรแล้ว เราทั้งหลายก็เป็นทาสด้วย คือทาสของพระเจ้า และพวกเราเป็นทาสร่วมกับพระคริสต์ ถ้าพวกเราทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์อย่างแท้จริง ดังนั้นพวกเราจึงจะได้รับศักดิ์ศรีด้วยกันกับพระองค์

¹⁸เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าความทุกข์ยากลำบากแห่งยุคปัจจุบัน ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบเทียบกับศักดิ์ศรีซึ่งจะทรงเปิดเผยให้แก่พวกเราในอนาคต¹⁹ เพราะสิ่งทรงสร้างนั้นรอคอยด้วยความคาดหวังอย่างเต็มที่เพื่อให้บรรดาบุตรของพระเจ้าได้รับการเปิดเผย

²⁰เพราะว่าสิ่งทรงสร้างนั้นต้องอยู่ใต้ความอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงควบคุมอยู่ ด้วยมีความหวังที่มั่นคง²¹ว่าสิ่งทรงสร้างนั้นตัวของมันเองจะได้รอดพ้นจากอำนาจแห่งความเสื่อมสลาย และจะได้เข้าไปในเสรีภาพแห่งศักดิ์ศรีของบรรดาบุตรของพระเจ้า²² เพราะพวกเราเชื่อว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดนั้นกำลังคร่ำครวญ และเจ็บปวดแบบหญิงคลอดลูกด้วยกันจนทุกวันนี้

²³ไม่ใช่เพียงเท่านั้น แต่ตัวพวกเราเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกแห่งพระวิญญาณ ถึงแม้ตัวพวกเราเองก็ยังคร่ำครวญภายในพวกเราเอง ในการรอคอยการเป็นบุตรของพวกเรา คือการที่จะทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา²⁴ เพราะว่าด้วยความหวังที่มั่นคงนี้ พวกเราได้รับความรอดแล้ว บัดนี้ความหวังที่มองเห็นก็ไม่ใช่ความหวัง เพราะว่าใครเล่าหวังในสิ่งที่เขามองเห็น?²⁵ แต่ถ้าพวกเรามีความหวังที่มั่นคง เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเรายังไม่เห็นนั้นแล้ว พวกเราก็รอคอยด้วยความอดทนสำหรับสิ่งนั้น

²⁶ในทำนองเดียวกัน พระวิญญาณก็ทรงช่วยเมื่อพวกเราอ่อนกำลังด้วย เพราะพวกเราไม่รู้ว่าพวกเราควรจะทำอย่างไร แต่พระวิญญาณเองทรงขอแทนพวกเรา ด้วยการคร่ำครวญซึ่งกล่าวเป็นถ้อยคำไม่ได้²⁷ พระองค์ผู้ทรงชั้นสุดของมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระวิญญาณทรงอธิษฐานขอแทนผู้เชื่อตามพระประสงค์ของพระเจ้า

²⁸พวกเราเชื่อว่าสำหรับคนเหล่านั้นที่รักพระเจ้า พระองค์ทรงให้เหตุการณ์ทุกอย่างเกิดขึ้นร่วมกันเพื่อส่งผลดีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์²⁹ เพราะว่าผู้ที่พระองค์ได้ทรงรู้ล่วงหน้าแล้ว พระองค์ทรงกำหนดไว้ก่อนให้เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางบรรดาพี่น้อง³⁰ บรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ก่อนนั้น พระองค์ทรงเรียกมาด้วย ผู้ที่พระองค์ทรงเรียกมานั้น พระองค์ทรงให้เป็นผู้ชอบธรรม ผู้ที่พระองค์ทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้น พระองค์ก็ทรงให้มีศักดิ์ศรีด้วย

³¹ถ้าอย่างนั้น พวกเราจะต้องทำอะไรเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้? ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครจะขัดขวางพวกเราได้?³² พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงแหนพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเป็นตัวแทนของพวกเราทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้พวกเราหรือ?

³³ใครจะกล่าวหาคนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้? พระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำให้พวกเราชอบธรรมแล้ว³⁴ ใครจะเป็นผู้ลงโทษอีก? พระเยซูคริสต์เป็นผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และยิ่งไปกว่านั้นอีก พระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พระองค์ทรงปกครองร่วมกับพระเจ้าในที่นั่งอันมีเกียรติ และพระองค์ก็เป็นผู้ทรงอธิษฐานขอเพื่อพวกเราด้วย

³⁵แล้วใครจะทำให้พวกเราขาดความรักของพระคริสต์ได้? จะเป็นความทุกข์ หรือความยากลำบาก หรือการข่มเหง หรือความหิวโหย หรือการเปลือยกาย หรือภัยอันตราย หรือการถูกกดขี่หรือ?³⁶ ตามที่มีเขียนไว้ว่า "เพราะเห็นแก่ประโยชน์ของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และถูกนับว่าเป็นแกะสำหรับเอาไปฆ่า"

³⁷ในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ พวกเรามีชัยเหลือล้นโดยทางพระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย³⁸ เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือผู้ปกครอง หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมาในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย³⁹ หรือความสูง หรือความลึก หรือสิ่งอื่นๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้พวกเราขาดความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

¹ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้โกหกและจิตสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์²ว่าข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความเจ็บปวดในใจอยู่เสมอ

³เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาให้ตัวข้าพเจ้าเองถูกสาปและตัดขาดจากพระคริสต์ ด้วยเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือเชื้อชาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง⁴พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ซึ่งได้รับสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า เห็นพระสิริของพระองค์ ได้รับพันธสัญญาต่างๆและของประทานแห่งธรรมบัญญัติ รวมถึงพิธีนมัสการพระเจ้า และพระสัญญาต่างๆ⁵อีกทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของพวกเขาดังนี้ และพระคริสต์ก็มาจากพวกเขาโดยทางเนื้อหนัง คือพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเหนือสิ่งทั้งปวง ขอให้พระองค์ได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดร์ อาเมน

⁶แต่ไม่ใช่ว่าพระสัญญาของพระเจ้าได้ลืมหลับไป เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนที่อยู่ในอิสราเอลนั้น จะเป็นคนอิสราเอลอย่างแท้จริง⁷และไม่ใช่ทุกคนที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัมจะเป็นบรรดาบุตรที่แท้จริงของท่าน แต่ "เชื้อสายของท่านจะได้รับการเรียกผ่านทางอิสอัค"

⁸นั่นคือ พวกคนที่เป็บุตรของเนื้อหนังไม่ใช่บุตรทั้งหลายของพระเจ้า แต่บรรดาบุตรของพระสัญญานั้น จะถือว่าเป็นพวกที่สืบเชื้อสายได้⁹เพราะถ้อยคำแห่งพระสัญญามีดังนี้คือ "ในเวลาที่เราจะมา และธาราจะมีบุตรชาย"

¹⁰ไม่ใช่เท่านั้น แต่ในเวลาต่อมา เรเบคาห์ก็ได้ตั้งครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย คืออิสอัคบรรพบุรุษของเรา¹¹เพราะว่าบุตรเหล่านั้นยังไม่ได้เกิดมาและยังไม่ได้ทำดีหรือชั่ว เพื่อว่าพระประสงค์ของพระเจ้าตามการทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ ไม่ใช่เพราะการประพฤติ แต่เป็นเพราะพระองค์ทรงเรียก¹²พระองค์จึงตรัสแก่เรอโน่นว่ "พี่จะปรนนิบัติน้อง"¹³ตามที่มีเขียนไว้ว่า "ยาโคบนั้นเรารัก แต่เอซาวเราชิง"

¹⁴ถ้าอย่างนั้น พวกเราจะว่าอย่างไร? พระเจ้าทรงอธรรมหรือ? ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย¹⁵เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า "เราประสงค์จะกรุณาใคร เราก็จะกรุณาค้นนั้น และเราจะเมตตาใคร เราก็จะเมตตาค้นนั้น"¹⁶เพราะฉะนั้นจึงไม่ใช่เพราะความตั้งใจหรือความพยายามของมนุษย์ แต่เป็นเพราะพระเจ้าผู้ทรงสำแดงความเมตตา

¹⁷เพราะมีพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า "เพื่อวัตถุประสงค์ทั้งหลายนี้ เราจึงได้ยกเจ้าขึ้น เพื่อที่เราจะสำแดงฤทธานุภาพของเราให้ปรากฏในตัวเจ้า และเพื่อให้นามของเราได้รับการประกาศไปทั่วโลก"¹⁸ดังนั้น พระเจ้าทรงกรุณาค้นที่พระองค์ทรงประสงค์จะกรุณา และคนที่พระองค์ทรงประสงค์ให้มีใจแข็งกระด้างพระองค์ก็จะทรงให้ใจแข็งกระด้าง

¹⁹แล้วท่านก็จะพูดกับข้าพเจ้าว่า "ทำไมพระองค์จึงยังทรงตีเยน? เพราะใครจะต่อต้านพระประสงค์ของพระองค์ได้?"²⁰ในทางกลับกัน มนุษย์เอ๋ย ท่านเป็นใครที่จะโต้ตอบกับพระเจ้า? สิ่งที่ถูกบีบจะกล่าวแก่ผู้บีบได้หรือว่า "ทำไมท่านจึงบีบข้าพเจ้าอย่างนี้?"²¹ส่วนข้างบนหมอนั้น ไม่มีสิทธิเหนือดินก่อนเดียวกัน ในการที่จะเอามาเป็นเป็นภานะที่ใช้ในโอกาสพิเศษอันหนึ่ง และใช้ในชีวิตประจำวันอีกอันหนึ่งหรือ?

²²แล้วถ้าพระเจ้า ผู้ทรงประสงค์จะสำแดงพระพิโรธของพระองค์ และให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏนั้น ได้ทรงอดกลั้นพระทัยอย่างมากต่อภาษาแห่งพระพิโรธ ซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับความพินาศเล่า?²³จะเป็นอย่างไรถ้าพระองค์ทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อที่จะได้ทรงให้พระสิริอันอุดมของพระองค์ปรากฏแก่บรรดาภาษาแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนสำหรับศักดิ์ศรีนั้น?²⁴แล้วถ้าพระองค์ทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อพวกเรา ผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกด้วย ไม่ใช่จากบรรดาชาวยิวเท่านั้น แต่จากบรรดาคนต่างชาติด้วยเล่า?

²⁵ดังที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์โฮเซยาว่า "เราจะเรียกคนของเรา ซึ่งเมื่อก่อนไม่ใช่คนของเรา และคนที่เป็ที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนไม่ได้เป็นที่รัก"²⁶แล้วก็จะเป็เช่นนั้นในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกเจ้าทั้งหลายไม่ใช่คนของเรา" ในที่นั้นเอง พวกเขาจะได้ชื่อว่าเป็ "บุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่"

²⁷อิสยาห์ได้ร้องประกาศเกี่ยวกับอิสราเอลว่า "ถ้าจำนวนของบรรดาบุตรแห่งอิสราเอลทวีมากขึ้นเหมือนเม็ดทรายที่ทะเลแล้ว ผู้ที่จะร่อนนั้นก็มีน้อย"²⁸เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงกระทำให้เป็นไปตามพระดำรัสของพระองค์ทั้งหมดบนแผ่นดินโลกโดยเร็วและไม่ล่าช้า"²⁹และตามที่อิสยาห์ได้กล่าวไว้ล่วงหน้าว่า "ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าจอมเจ้านายไม่ได้ทรงเหลือเชื้อสายไว้ให้พวกเราบ้าง เราทั้งหลายก็จะเป็นเหมือนเมืองโสโดมและเราทั้งหลายก็จะเหมือนเมืองโกโมราห์"

³⁰ถ้าอย่างนั้นพวกเราจะว่าอย่างไร? จะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ไฝหาความชอบธรรม ก็ยังได้รับความชอบธรรม คือความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ³¹แต่อิสราเอลซึ่งได้ไฝหาธรรมบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ยังไม่ได้บรรลุตามธรรมบัญญัตินั้น

³²เพราะอะไร? เพราะพวกเขาไม่ได้แสวงหาด้วยความเชื่อ แต่โดยการประพฤติ พวกเขาสะดุดก้อนหินที่จะทำให้สะดุดนั้น³³ดังที่มีเขียนไว้ว่า "ดูเถิด เราวางหินก้อนหนึ่งที่จะทำให้สะดุดและหินอีกก้อนหนึ่งที่จะทำให้ใคร่ครวญไว้ในศิโยน แต่ผู้ที่เชื่อในพระองค์จะไม่ได้รับความอับอาย"

Chapter 10

¹พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนของข้าพเจ้าต่อพระเจ้า ก็เพื่อคนเหล่านั้น เพื่อให้พวกเขาได้รับความรอด²เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกเขาว่า พวกเขามีความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่ไม่ใช่ตามความรู้³เพราะพวกเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า และพยายามที่จะตั้งความชอบธรรมของตนเองขึ้น พวกเขาจึงไม่ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า

⁴เพราะว่าพระคริสต์ทรงกระทำตามธรรมเนียมปฏิบัติได้อย่างสมบูรณ์ครบถ้วนทุกประการเพื่อทุกคนที่มีความเชื่อ⁵ เพราะโมเสสเขียนเรื่องความชอบธรรมที่มาจากธรรมเนียมปฏิบัติว่า "คนที่ประพฤติตามความชอบธรรมแห่งธรรมเนียมปฏิบัติก็จะมีชีวิตอยู่โดยความชอบธรรมนี้"

⁶แต่ความชอบธรรมนั้นที่มาจากความเชื่อ ว่าดังนี้คือ "อย่าพูดในใจของตนเองว่า 'ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์?' (นั่นคือจะเชิญพระคริสต์ลงมา)⁷ และอย่าพูดว่า 'ใครจะลงไปยังที่ลึก?'" (นั่นคือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตาย)

⁸แต่ความชอบธรรมว่าอย่างไร? "ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้พวกท่าน อยู่ในปากของพวกท่าน และอยู่ในใจของพวกท่าน" นั่นคือถ้อยคำแห่งความเชื่อซึ่งพวกเราทั้งหลายประกาศอยู่⁹ เพราะว่าถ้าพวกท่านจะยอมรับด้วยปากของพวกท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในใจของพวกท่านว่าพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย พวกท่านจะรอด¹⁰ เพราะว่าความที่มนุษย์เชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการที่เขายอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด

¹¹เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า "ทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่ได้รับความอับอาย"¹² เพราะว่าไม่มีความแตกต่างกันระหว่างพวกยิวและพวกกรีก ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกคน และปรานีอย่างบริบูรณ์แก่ทุกคนที่ร้องขอต่อพระองค์¹³ เพราะว่าทุกคนที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด

¹⁴แล้วคนเหล่านั้นที่ยังไม่เชื่อในพระองค์ จะร้องขอต่อพระองค์ได้อย่างไร? และคนเหล่านั้นที่ยังไม่ได้ยินเรื่องของพระองค์ จะเชื่อในพระองค์ได้อย่างไร? และเมื่อไม่มีผู้ประกาศ พวกเขาจะได้ยินได้อย่างไร?¹⁵ เพราะว่าถ้าไม่มีใครส่งพวกเขาไป พวกเขาจะประกาศได้อย่างไร? ตามที่มีเขียนไว้ว่า "เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐ ย่างงามเสียจริง"

¹⁶แต่ไม่ใช่ว่าพวกเขาทุกคนได้สนใจฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ใครจะได้เชื่อในสิ่งที่ได้ยินจากพวกเรา?"¹⁷ ดังนั้น ความเชื่อเกิดขึ้นจากการได้ยิน คือการได้ยินถ้อยคำของพระคริสต์

¹⁸แต่ข้าพเจ้าพูดว่า "พวกเขาไม่ได้ยินหรือ?" ได้ยินอย่างแน่นอนที่สุด "เสียงของพวกเขาได้กระจายออกไปทั่วโลก และถ้อยคำของพวกเขาได้ประกาศออกไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก"

¹⁹ยิ่งไปกว่านั้น ข้าพเจ้าพูดอีกว่า "อิสราเอลไม่รู้หรือ?" ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า "เราจะทำให้พวกท่านอิจฉาผู้ที่ไม่ได้เป็นชนชาติ เราจะทำให้พวกท่านโกรธด้วยชนชาติที่ปราศจากความเข้าใจ"

²⁰แล้วอิสยาห์ก็จะกล่าวว่า "คนเหล่านั้นที่ไม่ได้แสวงหาเรา ได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ได้ถามหาเรา"²¹ แต่ท่านได้กล่าวแก่อิสราเอลว่า "ตลอดทั้งวัน เราได้ยื่นมือของเราออกไปหาผู้ที่ไม่เชื่อฟังและดื้อรั้น"

Chapter 11

¹ข้าพเจ้าจึงพูดว่า พระเจ้าทรงปฏิเสธคนของพระองค์แล้วหรือ? ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะข้าพเจ้าเองก็เป็นคนอิสราเอล ซึ่งเป็นเชื้อสายของอับราฮัมในเผ่าเบนยามิน² พระเจ้าไม่ทรงปฏิเสธคนของพระองค์ ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ก่อนแล้ว พวกท่านไม่รู้ว่พระคัมภีร์กล่าวถึงเอเลียห์ พวกท่านได้กล่าวหาคนอิสราเอลต่อพระเจ้าว่าอย่างไร?³ องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาได้ขบถด่าผู้เผยพระวจนะของพระองค์ พวกเขาได้ทำลายแท่นบูชาของพระองค์ลง เหลือข้าพระองค์เพียงคนเดียว และพวกเขาหาทางที่จะเอาชีวิตของข้าพระองค์"

⁴แต่พระเจ้าทรงตอบเขาว่าอย่างไร? "เราได้ส่งคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่ไม่ได้กราบไหว้พระบาอัล"⁵ ถึงกระนั้นก็ตาม ปัจจุบันนี้ยังมีคนจำนวนหนึ่งที่เหลืออยู่เพราะพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ

⁶แต่ถ้าเป็นโดยพระคุณ ก็ไม่ได้เป็นโดยการประพฤติอีกต่อไป มิฉะนั้น พระคุณก็จะไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป⁷ ถ้าเช่นนั้นจะว่าอย่างไร? สิ่งที่คุณอิสราเอลได้แสวงหา นั้น พวกเขาไม่ได้รับ แต่คนที่ได้ทรงเลือกเป็นผู้ได้รับ และคนอื่นที่เหลือก็มีใจแข็งกระด้าง⁸ ตามที่มีเขียนไว้ว่า "พระเจ้าปรานีใจที่เชื่อซิม ตาที่มองไม่เห็น และหูที่ไม่ได้ยินแก่พวกเขาจนถึงทุกวันนี้"

⁹และดาวิดกล่าวว่า "ให้โต๊ะอาหารของเขาคือดาบ เขาคับคั่ง ก่อนสิ้นที่ก่อให้เกิดสุข และเป็นสิ่งตอบแทนแก่พวกเขา¹⁰ ให้ตาของพวกเขามืดไปเพื่อที่จะได้มองไม่เห็น และให้หลังของพวกเขาอ้อมอยู่เสมอ"

¹¹ข้าพเจ้าพูดว่า "พวกเขาจะถูกจองจำหรือ?" ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ความล้มเหลวของพวกเขานั้น เป็นเหตุให้ความรอดมาถึงพวกต่างชาติ เพื่อที่จะทำให้พวกเขาอิจฉา¹² ถ้าความล้มเหลวของพวกเขานั้น เป็นเหตุให้ทั้งโลกได้รับความไพบูลย์ และถ้าการพ่ายแพ้ของพวกเขา เป็นเหตุให้พวกต่างชาติได้รับความไพบูลย์แล้ว หากพวกเขาก็หมดได้เข้าร่วมด้วย จะดียิ่งกว่านั้นอีกสักเท่าใด?

¹³บัดนี้ ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ トラバเท่าที่ข้าพเจ้าเป็นอัครทูตมายังคนต่างชาติ นั้น ข้าพเจ้ายกย่องพันธกิจของข้าพเจ้า¹⁴ บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้ทำให้พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าอิจฉา บางทีพวกเราอาจจะได้ช่วยพวกเขาบางคนให้รอด

¹⁵เพราะว่าถ้าการปฏิเสศพวกเขาเป็นเหตุให้คนทั้งโลกขึ้นดีกัน การยอมรับพวกเขาจะเป็นอะไรนอกจากการมีชีวิตขึ้นมาจากความตาย?¹⁶ ถ้าได้มีการสงวนแปงดิบไว้เพื่อถวายเป็นผลแรก แปงดิบทั้งก้อนก็เป็นของพระองค์ด้วย และถ้าได้มีการสงวนรากไว้เพื่อถวายแด่พระเจ้า ทั้งทั้งหมดก็เป็นของพระองค์ด้วย

¹⁷แต่ถ้าบางกิ่งถูกหักออกแล้ว และถ้าพระเจ้าทรงนำพวกท่านที่เป็นกิ่งมะกอกป่ามาต่อไว้แทนกิ่งเหล่านั้น และถ้าพวกท่านได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอก อันบริสุทธิ์นั้นร่วมกับกิ่งอื่นๆ แล้ว¹⁸ ก็อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าพวกท่านอวดดี ก็อย่าลืมว่าพวกท่านไม่ได้เลี้ยงรานั้น แต่รากต่างหากที่เลี้ยงพวกท่าน

¹⁹พวกท่านอาจจะพูดว่า "กิ่งเหล่านั้นถูกหักออกเพื่อเราจะได้ถูกต่อเข้าแทนที่"²⁰ ถูกแล้ว พวกเขาถูกหักออก ก็เพราะไม่เชื่อ แต่ที่พวกท่านยืนหยัดอย่างมั่นคงได้ก็เพราะความเชื่อของพวกท่านเท่านั้น อย่าเย่อหยิ่งไปเลยแต่จงเกรงกลัว²¹ เพราะว่าถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงละเว้นกิ่งเดิมตามธรรมชาติเหล่านั้น พระองค์ก็จะไม่ทรงละเว้นพวกท่านเช่นกัน

²²เหตุฉะนั้น จงพิจารณาถึงพระเมตตาและความเข้มงวดของพระเจ้า ในด้านหนึ่ง พระองค์ทรงเข้มงวดกับพวกยิวที่หลงผิดไป แต่ในอีกด้านหนึ่ง พระองค์ทรงเมตตาต่อพวกท่าน ถ้าพวกท่านจะดำรงอยู่ในพระเมตตาของพระองค์ต่อไป มิฉะนั้น พวกท่านก็จะถูกตัดออกด้วย

²³อีกประการหนึ่งคือ ถ้าพวกท่านไม่ถึงต้นที่จะอยู่ในความไม่เชื่อต่อไป พวกเขาก็จะได้รับการต่อกลับเข้าไปใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงสามารถที่จะต่อพวกท่านอีกครั้งได้²⁴ เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดพวกท่านออกจากต้นมะกอกป่าตามธรรมชาติ และทรงนำมาต่อกับต้นมะกอกพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติแล้ว การที่จะเอาพวกยิวเหล่านั้นซึ่งเป็นกิ่งเดิมตามธรรมชาติมาต่อกลับเข้าไปในต้นของมันเอง จะเป็นเรื่องง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด?

²⁵พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านเข้าใจข้อความอันล้ำลึกนี้ เพื่อที่ว่าพวกท่านจะได้ไม่อวดรู้ ความล้ำลึกนี้คือ ส่วนหนึ่งของชนชาติอิสราเอลจะมีใจแข็งกระด้างไป จนกว่าคนต่างชาติจะได้เข้ามาครบจำนวน

²⁶เมื่อเป็นเช่นนั้น ชนชาติอิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด ตามที่มีเขียนไว้ว่า "พระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากศิโยน พระองค์จะทรงกำจัดความอธรรมออกไปจากยาโคบ"²⁷ และนี่จะเป็นพันธสัญญาของเรากับพวกเขา เมื่อเราจะยกโทษบาปทั้งหลายของพวกเขา

²⁸ในอีกด้านหนึ่ง เรื่องข่าวประเสริฐนั้น พวกเขาก็เป็นศัตรูของพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน แต่ในอีกด้านหนึ่ง ตามการทรงเลือกของพระเจ้านั้น พวกเขาเป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษทั้งหลาย²⁹ เพราะว่าของประทานและการทรงเรียกของพระเจ้านั้นไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

³⁰เมื่อก่อนพวกท่านไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระเมตตา เพราะความไม่เชื่อฟังของพวกท่าน³¹ ในทำนองเดียวกัน บัดนี้ชาวยิวเหล่านั้นก็ไม่ได้เชื่อฟัง ผลก็คือพวกเขาจะได้รับพระเมตตาโดยพระเมตตาที่ได้ทรงสำแดงแก่พวกท่าน³² เพราะว่าพระเจ้าทรงกำหนดให้มนุษย์ทุกคนอยู่ในความไม่เชื่อฟัง เพื่อที่ว่าพระองค์จะได้ทรงสำแดงพระเมตตาแก่พวกเขาทุกคน

³³โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้น ล้ำลึกเท่าใด ข้อตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะค้นพบได้³⁴ เพราะว่าใครจะรู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ หรือใครจะเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้?

³⁵หรือใครได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระเจ้าก่อน เพื่อที่พระองค์จะทรงตอบแทนเขา?³⁶ เพราะว่าสิ่งสารพัดทั้งสิ้นมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระสิริจะมีแด่พระองค์สืบไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

Chapter 12

¹ด้วยเหตุนี้ พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่พระเมตตาของพระเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของพวกท่านแด่พระเจ้า เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต บริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับใช้อันสมควรของพวกท่าน²อย่าประพฤติตามอย่างคนในโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่ เพื่อที่ว่าตัวของพวกท่านจะได้เปลี่ยนแปลงไปด้วย จงทำเช่นนี้ เพื่อพวกท่านจะได้ทราบว่าจะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า

³ข้าพเจ้าขอกล่าวโดยพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าว่า ทุกคนในพวกท่านไม่ควรคิดถึงตัวเกินกว่าที่ตนควรจะคิด แต่จงคิดอย่างฉลาดรอบคอบให้สมกับขนาดของความเชื่อที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกท่านแต่ละคน

⁴เพราะว่าพวกเรา มีอวัยวะหลายอย่างในร่างกายเดียวกัน แต่ไม่ใช่ว่าอวัยวะทั้งหมดมีหน้าที่อย่างเดียวกัน⁵ในทำนองเดียวกัน พวกเราที่มีหลายคนก็เป็นกายเดียวกันในพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะแก่กันและกันอย่างนั้น

⁶พวกเราทุกคนมีของประทานที่แตกต่างกัน ตามพระคุณที่ได้ประทานแก่พวกเรา ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการเผยพระวจนะ ก็จงทำตามสัดส่วนความเชื่อของเขา⁷ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการรับใช้ ก็ให้เขารับใช้ ถ้าคนหนึ่งมีของประทานด้านการสอน ก็ให้เขาสอน⁸ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการหนุนใจ ก็ให้เขาหนุนใจ ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการให้ ก็จงให้ด้วยใจกว้างขวาง ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการนำ ก็จงนำด้วยความเอาใจใส่ ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการแสดงความเมตตา ก็จงกระทำด้วยใจยินดี

⁹จงให้ความรักปราศจากการเสแสร้ง จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี¹⁰ในเรื่องความรักแบบพี่น้องนั้น จงรักใคร่ซึ่งกันและกัน ในเรื่องเกียรตินั้น จงให้เกียรติซึ่งกันและกัน

¹¹ในเรื่องความพากเพียรนั้น จงอย่าล้าใจ ในเรื่องพระวิญญาณนั้น จงมีใจกระตือรือร้น ในเรื่องขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงรับใช้พระองค์¹²จงชื่นชมยินดีในความหวังที่มั่นคง จงอดทนในความยากลำบากของพวกท่าน จงสัตย์ซื่อในการอธิษฐาน¹³จงแบ่งปันในสิ่งจำเป็นแก่ผู้เชื่อ จงพยายามต้อนรับแขกแปลกหน้าให้ดีที่สุด

¹⁴จงอวยพรคนที่ข่มเหงพวกท่าน จงอวยพรและอย่าแข่งด่าเลย¹⁵จงชื่นชมยินดีกับคนเหล่านั้นที่ชื่นชมยินดี จงร้องไห้กับคนเหล่านั้นที่ร้องไห้¹⁶จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าคิดในทางที่เยาะหยิง แต่จงยอมรับคนที่ต่ำต้อยกว่า อย่าถือว่าตัวเองฉลาด

¹⁷อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้ใดเลย จงทำสิ่งที่ดีในสายตาของทุกคน¹⁸ถ้าเป็นไปได้ เก้าที่เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับพวกท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน

¹⁹พวกท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าแก่แค้นเองเลย แต่จงมอบไว้ให้พระเจ้าเป็นผู้ทรงลงพระอาญา เพราะมีเขียนไว้ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'การแก่แค้นเป็นของเรา เราจะตอบแทนเอง'"²⁰แต่ถ้าศัตรูของพวกท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหายน้ำ จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าถ้าพวกท่านทำเช่นนี้ พวกท่านจะชนะผ่านไฟที่ลุกโชนไว้บนศีรษะของเขา"²¹อย่าให้ความชั่วชนะพวกท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

Chapter 13

¹ให้ทุกคนยอมเชื่อฟังผู้ที่มิอำนาจปกครอง เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่ไม่ได้มาจากพระเจ้า และอำนาจที่มีอยู่นั้น ได้รับการแต่งตั้งโดยพระเจ้า²ดังนั้น ผู้ที่ต่อต้านอำนาจนั้น ก็ขัดขึ้นพระบัญชาของพระเจ้า และผู้ที่ขัดขึ้นนั้นจะถูกพิพากษาลงโทษ

³เพราะว่าผู้ที่ปกครองนั้นไม่แปลกสำหรับคนที่ทำความดี แต่แปลกสำหรับคนที่ทำความชั่ว พวกท่านต้องการจะไม่รู้จักผู้ที่มีอำนาจหรือ? จงทำในสิ่งที่ดีแล้วพวกท่านจะได้รับยกย่องจากผู้มีอำนาจนั้น⁴เพราะว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อให้พวกท่านได้รับประโยชน์ แต่ถ้าพวกท่านทำสิ่งที่ชั่วก็จงกลัวเถิด เพราะว่าเขาไม่ได้ถือถอบไว้เลย แต่เขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ซึ่งก็คือผู้ล้างแค้นโทษบาปที่มีในทุกคนที่ทำความชั่ว⁵ดังนั้นพวกท่านต้องเชื่อฟังผู้ปกครองไม่ใช่เพราะกลัวการลงโทษเพียงอย่างเดียว แต่เพราะจิตสำนึกถูกฝึกด้วย

⁶ด้วยเหตุนี้ พวกท่านจึงต้องเสียภาษีด้วย เพราะว่าผู้ที่มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ทำหน้าที่นี้อย่างต่อเนื่อง⁷จงจ่ายให้แก่ทุกคนตามที่พวกท่านต้องจ่ายให้พวกเขา คือภาษีแก่คนที่ต้องได้รับภาษี ค่าธรรมเนียมแก่คนที่ต้องได้รับค่าธรรมเนียม ความเกรงกลัวแก่คนที่ต้องได้รับความเกรงกลัว เกียรติแก่คนที่ต้องได้รับเกียรติ

⁸อย่าเป็นหนี้ใครเลย นอกจากความรักต่อกันและกัน เพราะว่าผู้ที่รักเพื่อนบ้านก็ได้ทำตามธรรมบัญญัติอย่างสมบูรณ์แล้ว⁹ข้อที่ว่า "อย่าล่วงประเวณี อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าโลภ" และถ้ามีพระบัญญัติอื่นๆ ด้วยแล้ว ก็จงสรุปได้ในประโยคนี้คือ "จงรักเพื่อนบ้านของพวกท่านเหมือนรักตนเอง"¹⁰ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านของเขา ดังนั้น ความรักจึงเป็นสิ่งที่ทำให้ธรรมบัญญัติสมบูรณ์

¹¹ด้วยเหตุนี้ ท่านทั้งหลายควรระวังจักเวลา ว่าเป็นเวลาที่พวกท่านจะต้องตื่นจากหลับแล้ว เพราะว่าความรอดของพวกเราได้เข้ามาใกล้กว่าตอนที่พวกเราเริ่มเชื่อแล้ว¹²เวลานี้ดีมากมายแล้วและรุ่งเช้ากำลังใกล้เข้ามา ดังนั้น ให้พวกเราละทิ้งการงานแห่งความมืด และสวมเสื้อเกราะแห่งความสว่าง

¹³ให้เราดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสม เหมือนในเวลากลางวัน ไม่ใช่ในการกินเลี้ยงอย่างถึงใจหรือการเมาเมาย และอย่าให้พวกเราดำเนินในความผิดบาปทางเพศ หรือในตัณหาที่ควบคุมไม่ได้ และไม่ใช่ในการทะเลาะวิวาทหรืออิจฉากัน¹⁴แต่จงประดับกายด้วยพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้เพื่อเนื้อหนังและเพื่อตัณหาของมัน

Chapter 14

¹จงต้อนรับผู้ที่อ่อนแอในความเชื่อ โดยที่ไม่ต้องตัดสินในข้อโต้แย้งต่างๆ²คนหนึ่งมีความเชื่อว่าจะกินอะไรก็ได้ แต่อีกคนหนึ่งก็อ่อนแอในความเชื่อก็กินแต่ผักเท่านั้น

³ขออย่าให้คนที่กินทุกอย่างนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่กินทุกอย่าง และขออย่าให้คนที่ไม่กินทุกอย่างนั้นตัดสินอีกคนที่กินทุกอย่าง เพราะว่าพระเจ้าทรงยอมรับเขาแล้ว⁴พวกท่านเป็นใคร ที่จะตัดสินผู้รับใช้ของผู้อื่น? ผู้รับใช้คนนั้นจะยืนอยู่หรือจะล้มลงก็ขึ้นอยู่กับนายของเขา แต่เขาจะได้รับการทำให้ยืนอยู่ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสามารถที่จะกระทำให้เขายืนอยู่ได้

⁵คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน ให้แต่ละคนเชื่อในความคิดของตนเอง⁶คนที่ถือวันก็ถือเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และคนที่กินก็กินเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาชอบพระคุณพระเจ้า คนที่ไม่กิน ก็ไม่กินเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาก็อ้างชอบพระคุณพระเจ้าด้วย

⁷เพราะพวกเราทุกคนไม่ได้อยู่เพื่อตัวเอง และไม่ได้ตายเพื่อตัวเอง⁸เพราะถ้าพวกเราใช้ชีวิตอยู่ เราทั้งหลายก็อยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าพวกเราตาย เรา

ทั้งหลายนี้อาจเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นไม่ว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่หรือตาย พวกเขาก็เป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า^๑ เพราะเพื่อวัตถุประสงค์นี้เอง พระคริสต์จึงได้สิ้นพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์อีก เพื่อที่พระองค์จะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งของคนตายและคนเป็น

¹⁰แต่พวกท่าน ทำไมจึงตัดสินใจที่น้องของพวกท่าน? ทำไมจึงดูหมิ่นพี่น้องของพวกท่าน? เพราะว่าพวกเราทุกคนจะต้องยืนอยู่ต่อหน้าพระที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระเจ้า¹¹ เพราะมีเขียนไว้ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'เรามีชีวิตอยู่ตราด ทุกคนจะคุกเข่าลงกราบเรา และทุกสิ่งจะสรรเสริญพระเจ้า'"

¹²ฉะนั้น พวกเราแต่ละคนจะต้องรายงานเรื่องของตัวเองต่อพระเจ้า¹³ ด้วยเหตุนี้ อย่าให้เราทั้งหลายตัดสินใจกันและกันอีกต่อไปเลย แต่จงตัดสินใจในสิ่งนี้ว่า จะไม่มีใครวางก่อนหีนที่จะทำให้สะดุดหรือกับดักให้แก่พี่น้องของเขา

¹⁴ข้าพเจ้ารู้และเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ไม่มีอะไรที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่สำหรับคนที่ถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็จะเปื้อนมลทินสำหรับเขา¹⁵ ถ้าพี่น้องรู้สึกทุกใจเพราะอาหารที่พวกท่านกินนั้น พวกท่านก็ไม่ได้เดินในความรักอีกต่อไป อย่าทำลายคนนั้นที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเขาด้วยอาหารที่พวกท่านกินเลย

¹⁶ฉะนั้น อย่าให้การกระทำดีของพวกท่านถูกกล่าวหาว่าเป็นการชั่ว¹⁷ เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมสันติสุข และความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹⁸เพราะว่าคนที่รับใช้พระคริสต์ในลักษณะนี้ ก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และเป็นที่ยอมรับของมนุษย์ด้วย¹⁹ เหตุฉะนั้น ให้พวกเราเฝ้าระวังที่จะทำให้เกิดสันติสุข และสิ่งที่จะเสริมสร้างกันและกันขึ้น

²⁰อย่าทำลายการทำงานของพระเจ้าเพราะอาหารเลย ทุกสิ่งไม่มีมลทินอย่างแน่นอน แต่ถ้าคนนั้นกินและทำให้คนอื่นสะดุดก็เป็นสิ่งที่ไม่ดี²¹ เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์ หรือไม่ดื่มเหล้าองุ่น หรือสิ่งใดก็ตามที่จะทำให้พี่น้องสะดุด

²²ความเชื่อที่พวกท่านมี จงเก็บไว้ให้เป็นเรื่องระหว่างตัวท่านเองกับพระเจ้า คนที่ไม่ได้กล่าวโทษตนเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบก็เป็นสุข²³ แต่คนที่สงสัยนั้น ถ้าเขากินก็จะถูกกล่าวโทษ เพราะเป็นสิ่งที่ไม่ได้มาจากความเชื่อ และสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้มาจากความเชื่อก็เป็นความบาป

Chapter 15

¹บัดนี้ พวกเราซึ่งมีความเชื่อเข้มแข็ง ควรจะอดทนต่อจุดอ่อนของคนที่ย่อแอ และไม่ควรทำอะไรตามความพอใจของตัวเอง² ให้เราแต่ละคนทำให้เพื่อนบ้านพอใจ เพื่อผลดีคือเป็นการเสริมสร้างเขาขึ้น

³เพราะแม้แต่พระคริสต์ก็ยังไม่ทรงทำสิ่งที่พระองค์พอพระทัย แต่เป็นตามที่มิเขียนไว้ว่า "คำพูดดูหมิ่นของคนเหล่านั้นที่ดูหมิ่นพระองค์ ตกอยู่กับข้าพระองค์"⁴ เพราะสิ่งใดก็ตามที่ได้เขียนไว้ก่อนหน้านี้ก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนพวกเรา เพื่อที่ว่าพวกเราจะได้มีความหวังที่มั่นคงโดยความอดทน และโดยการหนุนใจจากพระคัมภีร์

⁵บัดนี้ ขอพระเจ้าผู้ประทานความอดทนและการหนุนใจ ประทานความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในพวกท่านทั้งหลายตามอย่างพระเยซูคริสต์⁶ ขอพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อที่ว่าพวกท่านจะได้สรรเสริญพระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วยใจเดียวกันและปากเดียวกัน⁷ ด้วยเหตุนี้ จงต้อนรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับพวกท่านด้วย เพื่อเป็นการสรรเสริญพระเจ้า

⁸เพราะข้าพเจ้าพูดว่า พระคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้ของพวกที่เข้าสู่หนัด เพื่อเป็นตัวแทนแห่งความจริงของพระเจ้า พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อที่ว่าพระองค์จะได้ทรงยืนยันพระสัญญาที่ได้ประทานให้แก่บรรพบุรุษนั้น⁹ และเพื่อให้บรรดาคนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าสำหรับพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มิเขียนไว้ว่า "ด้วยเหตุนี้ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางบรรดาคนต่างชาติ และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์"

¹⁰และมีคำกล่าวอีกว่า "บรรดาคนต่างชาติทั้งหลาย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์"¹¹ แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า "บรรดาคนต่างชาติทั้งหมด จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และให้ประชาชนทั้งหมดยกย่องพระองค์"

¹²และอิสยาห์กล่าวอีกว่า "จะมีรากแห่งเอซซี และผู้ที่จะทรงลุกขึ้นมาปกครองบรรดาคนต่างชาติ คนต่างชาติทั้งปวงจะมีความมั่นใจในพระองค์"

¹³บัดนี้ ขอพระเจ้าแห่งความหวัง โปรดเติมเต็มพวกท่านด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขทั้งปวงในความเชื่อนั้น เพื่อที่พวกท่านจะได้เต็มเปี่ยมในความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹⁴พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในพวกท่าน ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าตัวพวกท่านก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความดี และบริบูรณ์ไปด้วยความรู้ทุกอย่าง และข้าพเจ้าเชื่อว่าพวกท่านจะสามารถเตือนสติกันและกันได้

¹⁵แต่ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่านด้วยใจกล้ำกลายเกี่ยวกับบางสิ่งเพื่อที่จะเตือนความจำของพวกท่าน เนื่องจากของประทานที่พระเจ้าได้ประทานแก่ข้าพเจ้า¹⁶ ของประทานนี้คือให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ เพื่อที่จะทำหน้าที่เป็นปุโรหิตในเรื่องข่าวประเสริฐของพระเจ้า ข้าพเจ้าควรทำเช่นนี้เพื่อที่คนต่างชาติจะเป็นเครื่องบูชาที่พอพระทัย ที่มอบถวายแด่พระเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹⁷ในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้ามีเหตุผลที่จะขอการปรานีนับตัวพระเจ้าของข้าพเจ้า¹⁸ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้ากล่าวในสิ่งใด นอกจากสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จผ่านทางข้าพเจ้าในเรื่องความเชื่อของคนต่างชาติ นี่คือนี่ที่เกิดขึ้นได้โดยคำสอนและการกระทำ¹⁹ โดยฤทธิ์เดชแห่งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อที่ว่าข้าพเจ้าจะได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างครบถ้วน ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มอ้อมไปไกลถึงเมืองอิสสิริคุม

²⁰โดยการนี้ ความปรารถนาของข้าพเจ้าคือการประกาศข่าวประเสริฐ แต่ไม่ใช่ในที่ซึ่งมีการออกพระนามของพระคริสต์มาก่อน เพื่อที่ว่าข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อขึ้นบนรากฐานของคนอื่น²¹ ตามที่มีเขียนไว้ว่า "คนเหล่านั้นที่ไม่เคยมีใครบอกข่าวเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่ยังไม่ได้ยินก็จะเข้าใจ"

²²ดังนั้นจึงมีเหตุขัดขวางข้าพเจ้าหลายครั้งไม่ให้มาหาพวกท่าน²³ แต่บัดนี้ ข้าพเจ้าได้ประกาศไปทั่วทุกที่ในแคว้นเหล่านี้แล้ว และข้าพเจ้ามีความปรารถนาเป็นเวลากหลายปีแล้วที่จะมาหาพวกท่าน

²⁴เมื่อใดก็ตามที่ข้าพเจ้าไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าหวังว่าจะแวะมาหาพวกท่าน เพื่อให้พวกท่านส่งข้าพเจ้าเดินทางต่อไปหลังจากที่ได้ใช้เวลาอันเพลิดเพลินใจกับพวกท่านระยะหนึ่งแล้ว²⁵ แต่ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังจะเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนำความช่วยเหลือไปให้กับผู้เชื่อทั้งหลาย

²⁶เพราะว่าบรรดาผู้เชื่อในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายายินดีที่จะเรียไรเงินจำนวนหนึ่งส่งไปให้แก่คนยากจนในหมู่ผู้เชื่อที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม²⁷ พวกเขายินดีที่จะทำเช่นนี้ และที่จริงแล้วพวกเขาเป็นหนี้ผู้เชื่อเหล่านั้นด้วย เพราะถ้านั้นต่างชาติได้มีส่วนร่วมในของประทานฝ่ายวิญญาณจากชาวเยรูซาเล็มแล้ว ก็เป็นการสมควรที่พวกเขาจะได้รับใช้ชาวเยรูซาเล็มในเรื่องวัตถุสิ่งของด้วย

²⁸ดังนั้น เมื่อข้าพเจ้าจัดการเรื่องนี้สำเร็จแล้วและได้มอบผลแห่งการเรียไรเงินให้แก่พวกเขาแล้ว ข้าพเจ้าก็จะเดินทางต่อไปยังประเทศสเปนโดยแวะเยี่ยมพวกท่านระหว่างทาง²⁹ ข้าพเจ้ารู้ว่า เมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันเต็มขนาดของพระคริสต์

³⁰บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย โดยพระเยซูคริสต์ต่อพระผู้เป็นเจ้าของเรา และโดยความรักของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่านให้ร่วมอธิษฐานกับข้าพเจ้าต่อพระผู้เป็นเจ้าด้วยใจมุ่งมั่นเพื่อข้าพเจ้า³¹ ขออธิษฐานเพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยกู้จากคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อในแคว้นยูเดีย และเพื่อให้การรับใช้ของข้าพเจ้าสำหรับกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่พอใจของผู้เชื่อ³² และอธิษฐานเพื่อให้ข้าพเจ้าได้มาหาพวกท่านตามพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี และข้าพเจ้าจะได้พักผ่อนร่วมกันกับพวกท่าน

³³ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายทุกคน อาเมน

Chapter 16

¹ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเราไว้กับพวกท่านคือเฟบีที่เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรเคนเคเรีย² เพื่อให้พวกท่านได้ต้อนรับเธอไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดต้อนรับเธอตามสมควรที่ผู้เชื่อจะกระทำ และโปรดดูแลช่วยเหลือเธอในทุกสิ่งที่เธอต้องการให้ท่านช่วย เพราะตัวเธอเองก็ได้ช่วยเหลือผู้คนมากมาย รวมถึงข้าพเจ้าด้วย

³ขอฝากกัททายปรีสคาและอาควิลาผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์⁴ ซึ่งได้เสี่ยงชีวิตของตนเองเพื่อช่วยชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสอง และไม่เพียงข้าพเจ้าคนเดียว แต่รวมถึงคริสตจักรทุกแห่งของคนต่างชาติด้วย⁵ และขอฝากกัททายคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของพวกเขาดด้วย ขอฝากกัททายเอเปเนทัสที่รักของข้าพเจ้า ผู้เป็นคนแรกที่เข้ามาเชื่อในพระคริสต์ในแคว้นเอเชีย

⁶ขอฝากกัททายมารีย์ ผู้ที่ได้ทำงานหนักเพื่อท่านทั้งหลาย⁷ ขอฝากกัททายอันโดรนิคัสกับยูนิอัส ผู้เป็นญาติของข้าพเจ้าและเคยถูกจำจองร่วมกับข้าพเจ้า พวกเขาเป็นคนที่ซื่อสัตย์ในหมู่ของอัครทูต อีกทั้งได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย⁸ ขอฝากกัททายอัมพลีอาทิส ผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า

⁹ขอฝากกัททายอูรบานัส ผู้ร่วมงานกับพวกเราในพระคริสต์ และสากิสผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า¹⁰ ขอฝากกัททายอาเปิลเลส ผู้เป็นที่พอพระทัยในพระคริสต์ ขอฝากกัททายคนในครอบครัวของอาร์ิสทอบูลัส¹¹ ขอฝากกัททายเฮโรดไอออน ผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า ขอฝากกัททายคนในครอบครัวของนารซิสซิส ผู้ที่อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า

¹²ขอฝากกัททายตรีเฟนาและตรีโฟสา ผู้ทำงานหนักในองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากกัททายเปอร์ซิสที่รัก ผู้ที่ได้ทำงานมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้า¹³ ขอฝากกัททายรุฟัส ผู้ที่ทรงเลือกไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขาซึ่งเป็นมารดาของข้าพเจ้าด้วย¹⁴ ขอฝากกัททายอาสินครีทิส ฟเลโกน เฮอร์เมส ปิกโรบัส เฮอร์มาส และพี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับพวกเขา

¹⁵ขอฝากกัททายฟีโลโลซิสและยูเลีย เนเรอัสและน้องสาวของเขา และโอลิมปัส กับผู้เชื่อทุกคนที่อยู่กับพวกเขา¹⁶ จงกัททากันและกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์ คริสตจักรทุกแห่งของพระคริสต์ฝากกัททายมายังพวกท่านด้วย

¹⁷พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่านให้ระวังคนเหล่านั้นที่สร้างความแตกแยกและทำให้คนอื่นสะดุด พวกเขาหลงผิดไปจากคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้

เรียนมา จงเป็นหน้าจากคนเหล่านั้น¹⁸ เพราะว่าคนเช่นนั้นไม่ได้รับใช้พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่รับใช้ปากท้องของตัวเอง และได้ส่อลวงหัวใจของ ผู้บริสุทธิ์ด้วยคำพูดที่น่าฟังและประจบประแจง

¹⁹ เพราะว่าแบบอย่างแห่งการเชื่อฟังของพวกท่านก็เลื่องลือไปถึงทุกคนแล้ว ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีความชื่นชมยินดีเพราะพวกท่าน แต่ข้าพเจ้าอยากให้พวก ท่านฉลาดในการดี และเข้มในการชั่ว²⁰ ในไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงบดขยี้ซาตานลงใต้ฝ่าเท้าของพวกท่าน ขอพระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์ พระผู้เป็นเจ้าของเราสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

²¹ ก็โมธี ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ลูซิอัส ยาโสน และโสสิปาทอร์ ผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า ฝากกักขังท่านทั้งหลายด้วย²² ข้าพเจ้า เทอร์ทิอัสผู้เขียนจดหมายฉบับ นี้ตามคำบอก ขอทักทายมายังท่านทั้งหลายในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย

²³ การอัส เจ้าของบ้านผู้ดูแลข้าพเจ้า และเป็นผู้ดูแลคริสตจักรทั้งหมด ฝากกักขังพวกท่าน เอรัสทัส สมุหบัญชีของเมือง และควารกัสซึ่งเป็นพี่น้องของเรา ฝากกักขังพวกท่านด้วย²⁴ ขอให้พระคุณขององค์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย อาเมน

²⁵ บัดนี้ จงถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงสามารถให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่นคงตามข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศและคำสอนของพระเยซูคริสต์ตามการ ทรงเปิดเผยข้อล้ำลึก ซึ่งได้ปิดไว้เป็นความลับตั้งแต่สมัยโบราณ²⁶ แต่บัดนี้ได้ทรงเปิดเผยและทำให้เป็นที่ประจักษ์แล้วโดยข้อพระคัมภีร์ซึ่งเขียนโดยบรรดาผู้ เผยพระวจนะตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงดำรงเป็นนิรันดร์ เพื่อให้บรรดาคนต่างชาติทั้งหมดได้กระทำตามความเชื่อนี้

²⁷ โดยพระเยซูคริสต์ ขอพระสิริรุ่งมีแด่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแด่องค์เดียวสืบไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

1 CORINTHIANS

Chapter 1

¹ เปาโลผู้ซึ่งถูกเรียกโดยพระเยซูคริสต์ให้เป็นอัครทูตโดยพระประสงค์ของพระเจ้าและโสสเรเนสพี่น้องของพวกเรา² ถึงคริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ ถึงคนเหล่านั้นที่ได้จุติศตในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งถูกเรียกให้เป็นประชากรบริสุทธิ์ พวกเราเขียนถึงทุกคนในทุกแห่งที่เรียกนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าว่า เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาและของพวกเรา³ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาและองค์พระเยซูคริสต์เจ้าเป็นของพวกท่าน

⁴ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าเสมอสำหรับท่านเพราะพระคุณของพระเจ้าที่พระเยซูคริสต์ได้มอบให้พวกท่าน⁵ พระองค์ทำให้พวกท่านมั่งคั่งในทุก ทาง ในทุกคำพูดและด้วยความรู้ทั้งสิ้น⁶ เหมือนอย่างคำพยานเกี่ยวกับพระคริสต์ที่ได้รับการยืนยันว่าเป็นจริงท่ามกลางพวกท่าน

⁷ ดังนั้นพวกท่านจึงไม่ขาดของประทานฝ่ายวิญญาณที่ท่านได้รอคอยอย่างกระตือรือร้นต่อการสำแดงขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า⁸ พระองค์จะเสริมกำลังท่าน จนถึงตอนจบเพื่อที่ท่านจะปราศจากที่ติในวันแห่งองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเรา⁹ พระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อคือผู้ทรงเรียกท่านเข้าสู่การสามัคคีธรรมกับพระ บุตรของพระองค์คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา

¹⁰ พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าขอรับรองพวกท่านด้วยนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเรา ให้พวกท่านอยู่กันอย่างปรองดองและไม่มีการแบ่งแยก ท่ามกลางพวกท่าน ข้าพเจ้าขอรับรองให้พวกท่านอยู่ร่วมกันด้วยใจเดียวกันและด้วยเป้าหมายเดียวกัน¹¹ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า เนื่องจากคนของนางคะโล เอไธรายงานข้าพเจ้าว่ามีการแบ่งเป็นกลุ่มๆ ท่ามกลางพวกท่าน

¹² ข้าพเจ้าหมายถึงที่ต่างคนต่างพูดว่า "ข้าพเจ้าอยู่ฝ่ายเปาโล" หรือ "ข้าพเจ้าอยู่ฝ่ายอปอลโล" หรือ "ข้าพเจ้าอยู่ฝ่ายเคฟาส" หรือ "ข้าพเจ้าอยู่ฝ่ายพระ คริสต์"¹³ พระคริสต์ได้ถูกแบ่งแยกแล้วหรือ? เปาโลถูกตรึงกางเขนเพื่อท่านหรือ? พวกท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ?

¹⁴ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้าไม่ได้ให้บัพติศมาพวกท่านยกเว้นคริสตัสและกายอัส¹⁵ สิ่งนี้เพื่อจะไม่มีผู้ใดพูดได้ว่าพวกท่านได้รับบัพติศมาในนามของ ข้าพเจ้า¹⁶ (ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาคนในครัวเรือนของสเทพานัสด้วย นอกจากนั้นแล้วข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาผู้ใดอีก)

¹⁷ เนื่องจากพระคริสต์ไม่ได้ส่งข้าพเจ้ามาเพื่อให้บัพติศมาแต่เพื่อให้เทศนาข่าวประเสริฐ พระองค์ไม่ได้ส่งข้าพเจ้ามาเพื่อเทศนาด้วยถ้อยคำของปัญญามนุษย์ เพื่อไม่ให้กางเขนของพระคริสต์ถูกทำให้หมดฤทธิ์เดช

¹⁸ เนื่องจากข้อความเกี่ยวกับกางเขนนับเป็นเรื่องโง่สำหรับผู้ที่กำลังจะตาย แต่เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าในท่ามกลางคนที่กำลังจะได้รับความรอด¹⁹ เพราะมี เขียนไว้ว่า "เราจะทำลายปัญญาของคนมีปัญญา เราจะทำให้ความเข้าใจของคนฉลาดนั้นไร้ผล"

²⁰ คนมีปัญหาอยู่ที่ไหน? ผู้รอบรู้อยู่ที่ไหน? นักโต้แย้งของโลกนี้อยู่ที่ไหน? พระเจ้าทำให้ปัญญาฝ่ายโลกกลายเป็นความโง่มีหรือ?²¹ เนื่องจากโดยปัญญา ของโลกเองไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้ พระเจ้าพอพระทัยที่จะช่วยคนเหล่านั้นที่เชื่อ ให้รอดได้ด้วยคำเทศนาโง่ๆ

²² พวกเขี้ยวหมายสำคัญและพวกกรีกเสาะหาปัญญา²³ แต่พวกเราเทศนาเรื่องพระคริสต์ผู้ถูกตรึงกางเขนซึ่งเป็นหินสะดุดสำหรับพวกเขี้ยวและเป็นเรื่องโง่ สำหรับพวกกรีก

²⁴แต่สำหรับคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเรียกทั้งพวกยิวและพวกกรีก พวกเราเทศนาเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า²⁵ เพราะความเขลาของพระเจ้ายิ่งมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้ายิ่งเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์

²⁶พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาตอนที่ทรงเรียกท่าน มีน้อยคนที่มีปัญญาตามมาตรฐานมนุษย์ มีน้อยคนที่มีความสามารถ มีน้อยคนที่กำเนิดในตระกูลสูง²⁷ แต่พระเจ้าทรงเลือกพวกที่โลกเห็นว่าโง่เพื่อทำให้คนฉลาดอับอาย พระเจ้าทรงเลือกพวกที่โลกเห็นว่าอ่อนแอเพื่อทำให้คนแข็งแรงอับอาย

²⁸พระเจ้าทรงเลือกพวกที่ต่ำต้อยและเป็นที่ดูหมิ่นในโลก พระองค์ทรงเลือกແມ່แรกทั้งสิ่งที่ดูไร้ค่า เพื่อทำให้สิ่งที่ถือว่ามีความสำคัญนั้นไร้ค่าไป²⁹ พระองค์ทรงทำสิ่งนี้เพื่อจะไม่มีใครมีเหตุที่จะโอ้อวดต่อพระองค์ได้

³⁰เนื่องด้วยสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ บัดนี้พวกท่านได้อยู่ในพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งมาเป็นพระปัญญาของพระเจ้าเพื่อพวกเรา พระองค์ทรงเป็นความชอบธรรม ความบริสุทธิ์และการไถ่ของเรากันหลาย³¹ เพื่อเป็นไปตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า "ให้ผู้ที่อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 2

¹พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน ข้าพเจ้าไม่ได้มาด้วยถ้อยคำไพเราะหรือด้วยสติปัญญา ในขณะที่ข้าพเจ้าประกาศความจริงที่ซ่อนอยู่เกี่ยวกับพระเจ้า² เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆ ในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน

³และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง มีความกลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก⁴ คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้านั้นไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญา แต่สิ่งเหล่านั้นเป็นการสำแดงของพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ⁵ เพื่อความเชื่อของพวกท่านจะไม่ได้ขึ้นกับปัญญาของมนุษย์ แต่ขึ้นกับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

⁶บัดนี้พวกเรากำลังกล่าวถึงปัญหากลางคนที่เป็นผู้ใหญ่ ไม่ใช่ปัญญาของโลกนี้ หรือของผู้ครอบครองต่างๆ ของยุคนี้ที่กำลังเสื่อมสูญไป⁷ แต่พวกเรากล่าวถึงพระปัญญาของพระเจ้าในความจริงที่ซ่อนอยู่ พระปัญญาที่ทรงซ่อนไว้นั้นพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนปฐมกาลเพื่อสง่าราศีของพวกเรา

⁸ไม่มีผู้ครอบครองใดๆ ของยุคนี้ที่รู้จักพระปัญหานี้ เพราะหากพวกเขาเข้าใจเมื่อครั้งนั้น พวกเขาจะไม่เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริไปตรึงกางเขน⁹ ดังที่มีเขียนไว้ว่า "สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และที่จิตใจคิดไม่ถึง สิ่งเหล่านั้นคือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์"

¹⁰สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่พวกเราโดยทางพระวิญญาณ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้สิ่งล้ำลึกต่างๆ ของพระเจ้า¹¹ ใครเล่าล่วงรู้ความคิดต่างๆ ของผู้ใดได้ เว้นแต่วิญญาณของผู้คนเอง? ดังนั้นความล้ำลึกต่างๆ ของพระเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าเองเช่นกัน

¹²แต่พวกเราไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อพวกเราจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่พวกเราอย่างไม่จำกัด¹³ พวกเรากล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ด้วยถ้อยคำที่ปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถสอนได้ แต่ด้วยพระวิญญาณทรงสอนพวกเรา พระวิญญาณทรงแปลถ้อยคำฝ่ายวิญญาณต่างๆ ด้วยปัญญาฝ่ายวิญญาณ

¹⁴ผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายวิญญาณไม่สามารถรับสิ่งต่างๆ ที่เป็นของพระวิญญาณของพระเจ้าได้ เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่องโง่สำหรับพวกเขา พวกเขาไม่สามารถเข้าใจสิ่งต่างๆ เหล่านั้นได้ เพราะเป็นสิ่งที่ต้องสังเกตฝ่ายวิญญาณ¹⁵ คนที่อยู่ฝ่ายวิญญาณสามารถวินิจฉัยทุกสิ่ง แต่เขาไม่ขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของคนอื่น¹⁶

¹⁶"เพราะว่าใครเล่ารู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่เขาสามารถสอนพระองค์ได้?" แต่พวกเรา มีพระทัยของพระคริสต์

Chapter 3

¹พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจพูดกับพวกท่านเหมือนพวกที่อยู่ฝ่ายวิญญาณได้ แต่เหมือนพูดกับพวกที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนพูดกับการก่อกวนในพระคริสต์² ข้าพเจ้าเสียดายพวกท่านด้วยน้ำนมไม่ใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะเมื่อก่อนท่านทั้งหลายไม่พร้อมสำหรับอาหารแข็ง และกระทั่งเดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่พร้อม

³เพราะว่าท่านทั้งหลายยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เนื่องจากยังมีความอิจฉาและขัดแย้งกันในหมู่พวกท่าน พวกท่านก็ใช้ชีวิตตามเนื้อหนังและประพฤติอย่างคนทั่วไปไม่ใช่หรือ?⁴ เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าติดตามเปาโล" และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าติดตามอปอลโล" พวกท่านก็เหมือนคนทั่วไปไม่ใช่หรือ?⁵ อปอลโลคือใคร เปาโลคือใคร คือผู้รับใช้ที่ได้สอนพวกท่านให้เชื่อ ตามงานที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบหมายไว้ให้แก่ละคน

⁶ข้าพเจ้าปลูก อปอลโลรดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต⁷ ดังนั้นคนที่ปลูกและคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงทำให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ

⁸บัดนี้คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นหนึ่งเดียวกันและแต่ละคนก็จะได้รับค่าจ้างตามที่ได้ลงแรงไป⁹ เพราะเราเป็นเพื่อนร่วมงานของพระเจ้า พวกท่านทั้งหลายเป็นอุทกยานของพระเจ้า เป็นสิ่งปลูกสร้างของพระเจ้า

¹⁰โดยพระคุณของพระเจ้าที่ได้ประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากฐานลงแล้วอย่างนายช่างผู้ชำนาญ และอีกคนก็มาทอขึ้นจากรากฐานนั้น แต่ละคนจงระวังให้ตัวจะทอขึ้นจากรากฐานนั้นอย่างไร¹¹ เพราะไม่มีผู้ใดจะวางรากฐานอื่นได้อีก นอกจากที่ได้ถูกวางลงไปแล้วคือพระเยซูคริสต์

¹²บัดนี้บนฐานรากนั้น หากใครทอขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญาแห้ง หรือฟาง¹³ การงานของแต่ละคนก็จะปรากฏให้เห็น เพราะแสงสว่างจะเปิดเผยให้เห็น คือจะถูกเผยให้เห็นด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์การงานที่แต่ละคนได้ทำ

¹⁴ถ้าการงานของใครทนอยู่ได้ เขาก็จะได้รับรางวัล¹⁵ ถ้าการงานของใครถูกเผาไหม้ไป เขาก็จะทนทุกข์กับการสูญเสีย ส่วนตัวเขาเองจะรอดแต่เหมือนหนีรอดจากไฟ

¹⁶ท่านไม่รู้หรือว่าพวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้าและพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตในพวกท่าน?¹⁷ ถ้าใครทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของเจ้านั้นบริสุทธิ์ และพวกท่านก็เช่นกัน

¹⁸อย่าให้ใครหลอกลวงตัวเอง ถ้าใครในพวกท่านคิดว่าตัวมีปัญหาตามหลักของยุคนี้ จงให้คนนั้นยอมเป็นคน "โง่" เพื่อที่จะได้เป็นคนมีปัญหา¹⁹ เพราะปัญหาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาสำหรับพระเจ้า ดังที่เขียนไว้ว่า "พระองค์ทรงทรงจับคนมีปัญหาด้วยอุบายของเขาก่อน"²⁰ และมีเขียนไว้อีกว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิดของพวกท่านมีปัญหาอันไร้ประโยชน์"

²¹ดังนั้นอย่าโอ้อวดเรื่องมนุษยเลย เพราะว่าทุกสิ่งเป็นของท่านทั้งหลาย²² ไม่ว่าเปาโล หรืออปอลโล หรือเคเฟาส หรือโลก หรือชีวิต หรือความตาย หรือสิ่งต่างๆ ในปัจจุบัน หรือสิ่งต่างๆ ในอนาคต ทุกสิ่งล้วนเป็นของท่านทั้งหลาย²³ และท่านทั้งหลายก็เป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

Chapter 4

¹นี่คือสิ่งที่ผู้คนควรจะนับถือพวกเราอย่างไร คืออย่างบรรดาผู้รับใช้ของพระคริสต์และบรรดาผู้อารักขาความจริงอันล้ำลึกของพระเจ้า² สิ่งที่เป็นคุณสมบัติของบรรดาผู้อารักขา คือการที่พวกเขาต้องเป็นคนที่มีหัวใจได้

³แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยมากหากข้าพเจ้าต้องถูกตัดสินโดยพวกท่านหรือโดยมนุษยคนใด เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ตัดสินแก่กระทั่งตัวเอง ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้าถูกตั้งข้อหาอะไร แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าข้าพเจ้าไม่มีความผิด มีแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่พิพากษาข้าพเจ้า

⁵ดังนั้นอย่าประกาศการพิพากษาเกี่ยวกับสิ่งใดก่อนถึงเวลา ก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมา พระองค์จะทรงเปิดเผยสิ่งต่างๆ ของความมืดที่ซ่อนอยู่ และจะทรงเผยความมุ่งหมายต่างๆ ในใจ เมื่อนั้นแต่ละคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า

⁶พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าได้นำหลักการต่างๆ มาใช้ในตัวข้าพเจ้าเองและอปอลโลเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้เรียนรู้จากพวกเราถึงความหมายที่ได้กล่าวไว้ว่า "อย่าอวดนอกขอบเขตที่ได้เขียนไว้" เพื่อว่าจะไม่มีใครในพวกท่านหยิ่งพองด้วยการยกตัวขึ้นเหนือผู้อื่น⁷ เพราะมีใครที่เห็นว่าท่านแตกต่างจากคนอื่น ๆ หรือ? มีสิ่งใดที่ท่านมีและไม่ได้รับมาเปล่าๆ บ้าง? หากท่านได้รับมาเปล่าๆ ท่านจึงโอ้อวดราวกับว่าท่านไม่ได้รับมาอย่างนั้นเล่า?

⁸ท่านมีทุกอย่างที่ท่านต้องการแล้วสิ ท่านกลายเป็นคนบ่งคั่งแล้วสิ ท่านได้เริ่มครอบครอง - โดยไม่มีพวกเราแล้วสิ จริงๆ แล้ว ข้าพเจ้าอยากให้ท่านได้ครอบครอง เพื่อที่พวกเราจะได้ครอบครองร่วมกันกับพวกท่านด้วย⁹ เพราะข้าพเจ้าคิดว่าพระเจ้าได้ทรงจัดพวกเราซึ่งเป็นพวกอัครทูตให้ปรากฏในลำดับสุดท้าย และอย่างผู้ต้องโทษประหาร พวกเราได้กลายมาเป็นภาพที่ปรากฏต่อโลก - ต่อเหล่าทูตสวรรค์และต่อมนุษยทั้งปวง

¹⁰พวกเราเป็นคนโง่เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ แต่ท่านทั้งหลายเป็นคนมีปัญหาในพระคริสต์ พวกเราอ่อนกำลังแต่พวกท่านเข้มแข็ง ท่านทั้งหลายได้รับเกียรติ แต่พวกเราไม่ได้รับเกียรติ¹¹ จนถึงเวลานี้พวกเราที่ยังหิวและกระหาย พวกเราไม่มีเสื้อผ้าใส่ ถูกเย็บอย่างทารุณ และพวกเราไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง

¹²พวกเราทำงานหนักด้วยมือของพวกเราเอง เมื่อถูกด่าพวกเราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหงพวกเราที่ยืนหยัด¹³ เมื่อถูกใส่ร้ายพวกเราที่พุดด้วยความกรุณา พวกเราได้กลายเป็นเหมือนกับขยะของโลก และเหมือนสิ่งสกปรกที่สุดของทุกสิ่ง และยังเป็นอยู่จนถึงบัดนี้

¹⁴ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนสิ่งเหล่านี้มาเพื่อให้พวกท่านอับอาย แต่เพื่อเตือนพวกท่านในฐานะที่ท่านทั้งหลายเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า¹⁵ เพราะในพระคริสต์ ถึงแม้พวกท่านมีผู้พิทักษ์เป็นหมื่นคน แต่พวกท่านจะมีบิดาหลายคนก็ไม่ได้ เพราะในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าได้กลายมาเป็นบิดาของท่านทั้งหลายผ่านทางข่าวประเสริฐ¹⁶ ดังนั้นข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายทำตามอย่างข้าพเจ้า

¹⁷เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงส่งทิโมธีผู้รัก และซื่อสัตย์ในองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เขาจะได้ให้ท่านระลึกถึงการดำเนินชีวิตต่างๆ ของข้าพเจ้าในพระคริสต์ตามที่ข้าพเจ้าสอนพวกเขาในทุกที่และในทุกคริสตจักร¹⁸ บัดนี้บางคนในพวกท่านได้หยิ่งพอง ทำตัวราวกับว่าข้าพเจ้าจะไม่มาหาพวกท่าน

¹⁹หากเป็นพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่านในไม่ช้า ตอนนั้นข้าพเจ้าก็จะได้รับรู้ ไม่เพียงแต่คำพุดของคนเหล่านี้ที่ยิ่งพอง แต่ที่ข้าพเจ้าจะถูกถ่ม唾ของพวกเขาก็ด้วย²⁰ เพราะว่าราชอาณาจักรของเจ้านั้นไม่ได้ประกอบด้วยคำพุด แต่ด้วยฤทธิ์เดช²¹ พวกท่านจะเอาแบบไหน? จะให้ข้าพเจ้ามาหาท่านด้วยไม้เรียว หรือด้วยความรักและด้วยใจอ่อนสุภาพ?

Chapter 5

¹เราได้ยินรายงานว่ามีการประทุพผิตทางเพศในพวกท่าน เป็นการประทุพผิตชนิดที่ไม่ปล่อยให้เกิดขึ้นแม้กระทั่งในบรรดาคนต่างชาติ มีรายงานมาว่ามีคนหนึ่งเฝ้าพวกท่านหลับนอนกับภรรยาของบิดาของเขา²และพวกท่านยังสำพองใจ แทนที่พวกท่านควรสลดใจไม่ใช่หรือ? ผู้ที่ทําส่งนี้จะต้องถูกขับออกจากพวกท่าน

³แม้ตัวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ด้วย แต่ข้าพเจ้ายังคงอยู่ที่นี่ในฝ่ายวิญญาณ ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจลงโทษคนที่ทำผิดนั้นเสมือนว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ด้วย⁴เมื่อพวกท่านรวมตัวกันในนามขององค์พระเยซูเจ้าของเราและวิญญาณของข้าพเจ้าก็อยู่ที่นี่ด้วยในทุกฐานะภาพขององค์พระเยซูเจ้าของเรา⁵ข้าพเจ้าทําส่งนี้เพื่อบอบเขาให้แก่งานเพื่อการทําลายเนื้อหนัง เพื่อวิญญาณของเขาจะรอดได้ในวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า

⁶การโอ้อวดของพวกท่านนั้นไม่ดีเลย พวกท่านไม่รู้หรือว่าเชื่อเพียงเล็กน้อยทำให้แปดสิบทั้งก่อนฟูขึ้นได้⁷พวกท่านจงชำระตัวเองจากเชื่อเก่าเพื่อพวกท่านจะได้เป็นแปดสิบใหม่ กลายเป็นขนมปังไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้แกะปัสกาของพวกเรานั้นได้ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว⁸ดังนั้นพวกเราจึงมาฉลองเทศกาลกัน ไม่ใช่ด้วยเชื่อเก่าที่เป็นเชือกของความประทุพผิตชั่วและความเลวทราม แต่ตรงกันข้ามให้พวกเราฉลองด้วยขนมปังไร้เชื้อ คือด้วยความจริงใจและความจริง

⁹ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลายว่า อย่าคบค้าสมาคมกับผู้ที่ประทุพผิตทางเพศ¹⁰ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงคนบาปของโลกนี้ หรือคนโลก หรือคนโกง หรือคนที่กราบไหว้รูปเคารพ เพราะการที่จะอยู่ห่างจากพวกเขานั้น ท่านคงต้องออกไปจากโลก

¹¹แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านทั้งหลายไม่ให้คบค้าสมาคมกับใครก็ตามที่ได้ชื่อว่าเฝ้าพี่น้องแต่ยังเป็นคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในการประทุพผิตทางเพศ หรือยังเป็นคนโลก หรือยังเป็นคนที่กราบไหว้รูปเคารพ หรือยังเป็นคนที่ให้ร้าย หรือยังเป็นคนขี้อ่อน หรือยังเป็นคนโกง อย่าแม้กระทั่งกินด้วยกันกับคนเช่นนั้น¹²เพราะข้าพเจ้าจะไปเกี่ยวข้องกับการตัดสินลงโทษคนเหล่านั้นที่อยู่นอกคริสตจักรได้อย่างไร? แต่ตรงกันข้าม พวกท่านต้องตัดสินลงโทษคนเหล่านั้นที่อยู่ภายในคริสตจักรไม่ใช่หรือ?¹³แต่พระเจ้าเป็นผู้ที่พิพากษาคคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกเอง "จงขับคนชั่วออกจากท่ามกลางพวกท่าน"

Chapter 6

¹เมื่อผู้ใดในพวกท่านขัดแย้งกันกับคนอื่น ๆ ควรหรือที่เขากจะไปว่าความกันที่ศาลต่อหน้าผู้พิพากษาที่ไม่ได้เป็นผู้เชื่อแทนที่จะไปอยู่ต่อหน้าผู้เชื่อทั้งหลาย?²พวกท่านไม่รู้หรือว่าผู้เชื่อนี้จะพิพากษาโลก? และถ้าหากพวกท่านจะพิพากษาโลก ท่านทั้งหลายไม่สามารถจัดการสิ่งต่างๆ ที่เป็นเรื่องเล็กน้อยเหล่านี้ได้เลยหรือ?³พวกท่านไม่รู้หรือว่าพวกเราพิพากษาเหล่าทูตสวรรค์? แล้วยิ่งกว่านั้น พวกเราตัดสินเรื่องของชีวิตนี้ไม่ได้เลยหรือ?

⁴ดังนั้นหากท่านทั้งหลายต้องการตัดสินคดีความต่างๆ ที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ทำไมพวกท่านวางคดีความต่างๆ ท่านเองนี้ไว้กับผู้ที่ไม่ได้อยู่ในคริสตจักรเล่า?⁵ข้าพเจ้าพูดเรื่องนี้เพื่อให้พวกท่านละอาย ไม่มีใครในท่ามกลางพวกท่านมีปัญญาพอที่จะจัดการกับความขัดแย้งระหว่างพี่น้องทั้งหลายหรือ?⁶แต่กลายเป็นว่าผู้เชื่อคนหนึ่งไปฟ้องร้องผู้เชื่ออีกคนกับศาล และคดีความนั้นก็ถูกยื่นต่อผู้พิพากษาซึ่งไม่ได้เป็นผู้เชื่อ

⁷ความจริงคือเมื่อมีความขัดแย้งต่างๆ ทั้งสิ้นในระหว่างคริสเตียน นั่นคือความล้มเหลวสำหรับพวกท่าน ทำไมพวกท่านไม่ยอมทนทุกข์เพราะความผิดเสีย? ทำไมพวกท่านไม่ยอมถูกโกง?⁸แต่พวกท่านกลับทำผิดและหลอกผู้อื่น และคนเหล่านี้ก็เป็นพวกพี่น้องของพวกท่านเอง

⁹พวกท่านไม่รู้หรือว่าคนธรรมดาจะไม่ได้รับมรดกในราชอาณาจักรของพระเจ้า? อย่าหลงเชื่อคำหลอกลวง คนที่ประทุพผิตทางเพศ พวกที่กราบไหว้รูปเคารพ พวกล่วงประเวณี พวกผู้ชายขายตัว คนเหล่านั้นที่มีพฤติกรรมร่วมเพศ¹⁰พวกขโมย พวกโลก พวกขี้อ่อน พวกให้ร้าย พวกคนโกง - ไม่มีผู้ใดในพวกเขาจะได้รับมรดกในราชอาณาจักรของพระเจ้า¹¹และบางคนในพวกท่านเคยเป็นแบบนั้น แต่ท่านทั้งหลายได้รับการชำระแล้ว แต่ท่านทั้งหลายได้ถูกมอบไว้ต่อพระเจ้าแล้ว แต่ท่านทั้งหลายได้ถูกทำให้ชอบธรรมต่อพระเจ้าแล้ว ในนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า และโดยพระวิญญาณของพระเจ้าของพวกเรา

¹²"ข้าพเจ้าทําส่งได้" แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งจะเป็นประโยชน์ "ข้าพเจ้าทําส่งได้" แต่ข้าพเจ้าจะไม่ยอมทนทุกข์โดยการโดยสิ่งใดๆ¹³"อาหารนั้นมีไว้สำหรับกระเพาะ และกระเพาะก็มีไว้สำหรับอาหาร" แต่พระเจ้าจะเป็นผู้ทําลายทั้งคู่อ ร่างกายไม่ได้มีไว้เพื่อการประทุพผิตทางเพศ แต่ตรงกันข้ามร่างกายมีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะจัดเตรียมสำหรับร่างกาย

¹⁴พระเจ้าทรงทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมาและจะทรงทำให้พวกเราเป็นขึ้นมาโดยฐานะภาพของพระองค์ด้วย¹⁵พวกท่านไม่รู้หรือว่าร่างกายของพวกท่านเป็นอวัยวะของพระคริสต์? ควรหรือที่ข้าพเจ้าจะเอาอวัยวะของพระคริสต์ไปเข้าส่วนกับโสเภณี? อย่าให้เป็นอย่างนั้น

¹⁶พวกท่านไม่รู้หรือว่าคนที่เข้าส่วนกับคนขายตัวก็กลายเป็นเนื้อเดียวกันกับเธอ? ดังที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า "ทั้งสองจะกลายเป็นเนื้อเดียวกัน"¹⁷แต่ผู้ที่เข้าส่วนกับองค์พระผู้เป็นเจ้าก็กลายเป็นวิญญาณเดียวกันกับพระองค์

¹⁸จงระวังเสียจากการประทุพผิตทางเพศ บาปอื่นๆ นอกจากนี้ทั้งหมดที่มนุษย์ทำนั้นอยู่นอกร่างกาย แต่ผู้ที่ประทุพผิตทางเพศนั้นได้ทำบาปต่อร่างกายตนเอง

¹⁹พวกท่านไม่รู้หรือว่าร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตภายในพวกท่านเป็นผู้ที่ได้รับมาจากพระเจ้า? พวกท่านไม่รู้หรือว่าพวก

ท่านไม่ได้เป็นเจ้าของตัวพวกท่านเอง?²⁰ เพราะพระเจ้าทรงจ่ายราคาสูงเพื่อซื้อท่านทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้จึงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่านเถิด

Chapter 7

¹เกี่ยวกับประเด็นที่พวกท่านเขียนมานั้น "การที่ผู้ชายไม่แต่งงานผู้หญิงเลยเป็นเรื่องที่ดีแล้ว"² แต่เนื่องจากมีสิ่งล่อใจต่างๆ ที่จะนำไปสู่การประพฤติผิดทางเพศ ผู้ชายแต่ละคนควรมีภรรยาเป็นของตน และผู้หญิงแต่ละคนควรมีสามีเป็นของตน

³สามีควรทำหน้าที่สามีต่อภรรยาของตนอย่างสมบูรณ์ และเช่นกันภรรยาก็ควรทำหน้าที่ภรรยาต่อสามีของตนอย่างสมบูรณ์ด้วย⁴ ภรรยาไม่มีสิทธิเหนือร่างกายของตน แต่สิทธินี้เป็นของสามี ในทำนองเดียวกันสามีก็ไม่มีสิทธิเหนือร่างกายของตน แต่สิทธินี้เป็นของภรรยา

⁵อย่าปฏิเสธการมีความสัมพันธ์อันสามีภรรยาต่อกัน นอกจากที่ได้ตกลงร่วมกันเป็นระยะเวลาหนึ่งตามที่กำหนด จงทำสิ่งนี้เพื่อที่พวกท่านจะได้อุทิศตัวในการอธิษฐาน จากนั้นก็ควรกลับมามีความสัมพันธ์ต่อกันอีก เพื่อที่ซาตานจะได้ไม่ได้ล่อลวงพวกท่าน เพราะว่าพวกท่านขาดการควบคุมตนเอง⁶ แต่ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งเหล่านี้กับพวกท่านเพื่อเป็นการอนุญาต และไม่ใช้การสั่ง⁷ ข้าพเจ้าปรารถนาให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แม้ว่าแต่ละคนก็มีของประทานของตนจากพระเจ้า คนหนึ่งมีของประทานชนิดนี้และอีกคนมีชนิดนั้น

⁸ข้าพเจ้าขอพูดกับคนที่ไม่แต่งงานและคนที่แต่งงานว่า เป็นการดีถ้าพวกเขาจะอยู่เป็นโสดต่อไปเช่นเดียวกับข้าพเจ้า⁹ แต่หากพวกเขาไม่สามารถควบคุมตนเองได้ พวกเขาควรแต่งงาน เพราะให้พวกเขาแต่งงานเสียดีกว่ามีใจเร่าร้อนด้วยกามราคะ

¹⁰ส่วนคนที่แต่งงานแล้ว ข้าพเจ้าขอสิ่ง ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเอง แต่มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ภรรยาไม่ควรแยกจากสามี"¹¹ แต่หากเธอแยกจากสามีของเธอแล้ว เธอก็ไม่ควรจะแต่งงานใหม่ หรือไม่ก็กลับไปคืนดีกับเขา และ "สามีไม่ควรที่จะหย่าภรรยา"

¹²ข้าพเจ้าขอกล่าวกับพวกที่เลือกคือข้าพเจ้ากล่าวเอง ไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ว่าหากพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่ได้เป็นผู้เชื่อ และหากเธอพึงพอใจที่จะอยู่กับเขา เขาก็ไม่ควรหย่าเธอ¹³ หากผู้หญิงคนไหนมีสามีที่ไม่ได้เป็นผู้เชื่อ และหากเขาพึงพอใจที่จะอยู่กับเธอ เธอก็ไม่ควรหย่าจากเขา¹⁴ ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นก็ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ผ่านทางภรรยา และภรรยาที่ไม่เชื่อนั้นก็ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ผ่านทางสามี ไม่เช่นนั้นลูกๆ ของพวกท่านก็เป็นมลทิน แต่ในความเป็นจริงคือพวกเขาได้รับการชำระแล้ว

¹⁵แต่ถ้าคู่ครองที่ไม่เป็นคริสเตียนจะจากไป ก็ให้เขาไป ในกรณีเช่นนี้ พี่น้องชายหรือหญิงไม่ได้ถูกผูกมัดไว้กับคำปฏิญาณของพวกเขา พระเจ้าทรงเรียกพวกเราให้อยู่อย่างสันติ¹⁶ ท่านทั้งหลายผู้เป็นภรรยา พวกท่านจะรู้ได้อย่างไรว่าพวกท่านจะช่วยสามีของพวกท่านให้รอดได้? หรือ ท่านทั้งหลายผู้เป็นสามี พวกท่านจะรู้ได้อย่างไรว่าพวกท่านจะช่วยภรรยาของพวกท่านให้รอดได้?

¹⁷เพียงแต่ให้แต่ละคนดำเนินชีวิตตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดให้เขา และตามที่พระเจ้าได้ทรงเรียกเขาแต่ละคน นี่คือการสั่งของข้าพเจ้าต่อคริสตจักรทั้งหมด¹⁸ มีคนไหนที่เข้าสู่หนัดแล้วเมื่อเขาได้รับการทรงเรียกให้มาเชื่อ? เขาก็ไม่ควรพยายามทำตัวเหมือนคนที่ยังไม่เข้าสู่หนัด มีคนไหนที่ยังไม่ได้เข้าสู่หนัดเมื่อเขาได้รับการทรงเรียกให้มาเชื่อ? เขาก็ไม่ควรต้องเข้าสู่หนัด¹⁹ เพราะว่าการเข้าสู่หนัดหรือการไม่เข้าสู่หนัดนั้นไม่สำคัญอะไร แต่การเชื่อฟังพระบัญญัติต่างๆ ของพระเจ้าต่างหากที่สำคัญ

²⁰แต่ละคนควรอยู่ในฐานะที่เขาเคยอยู่เมื่อครั้งที่พระเจ้าทรงเรียกเขาให้มาเชื่อ²¹ พระเจ้าทรงเรียกพวกท่านเมื่อท่านเป็นทาสอยู่หรือ? อย่างกังวลเลย แต่หากท่านทั้งหลายสามารถเป็นไทได้ ก็จงใช้สิทธินั้น²² เพราะผู้ใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเมื่อเป็นทาส ผู้นั้นก็เป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในทำนองเดียวกันผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้มาเชื่อเมื่อเป็นไท เขาก็เป็นทาสของพระคริสต์²³ พระเจ้าทรงจ่ายราคาสูงเพื่อซื้อท่านทั้งหลาย ดังนั้นจงอย่าเป็นทาสของมนุษย์²⁴ พี่น้องทั้งหลาย พวกเราแต่ละคนเคยอยู่ในฐานะใดเมื่อพวกเราถูกเรียกให้มาเชื่อ ก็ให้พวกเราอยู่ในฐานะนั้นต่อไป

²⁵เรื่องคนเหล่านั้นที่ไม่เคยแต่งงาน ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพเจ้าขอออกความเห็นในฐานะที่เป็นผู้ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นผู้ที่ไว้ใจได้²⁶ ดังนั้นเพราะวิกฤติที่กำลังใกล้เข้ามา ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเรื่องดีที่ทุกคนจะอยู่อย่างที่เขาเป็นอยู่

²⁷ท่านแต่งงานแล้วหรือ? ก็อย่าหาทางหย่าร้างเลย หากท่านยังไม่ได้แต่งงาน ก็อย่าเสาะหาภรรยาเลย²⁸ แต่ถ้าท่านแต่งงาน ท่านก็ไม่ได้ทำบาป และหากผู้หญิงที่ยังไม่แต่งงานได้แต่งงาน เธอก็ไม่ได้ทำบาป แต่คนเหล่านั้นที่แต่งงานจะมีความยุ่งยากหลายอย่างในชีวิต และข้าพเจ้าปรารถนาที่จะกันท่านไว้จากสิ่งเหล่านี้

²⁹พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่าเวลาเหลือน้อยแล้ว จากนั้นไปให้พวกที่มีภรรยาดำเนินชีวิตราวกับว่าไม่มีภรรยา³⁰ พวกที่เฝ้าไร่ควรทำตัวราวกับว่าพวกเขาไม่เฝ้าไร่ และพวกที่ขึ้นขมยัดตัวราวกับว่าพวกเขาไม่ได้ขึ้นขมยัด และพวกที่ซื้อของก็ราวกับว่าพวกเขาไม่ได้เป็นเจ้าของสิ่งใด³¹ และคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับสิ่งของทางโลกก็ไม่ควรแสดงออกราวกับว่าพวกเขาเข้าไปพัวพันอย่างเต็มที่กับสิ่งเหล่านั้น เพราะระบบของโลกนี้กำลังจะถึงจุดจบ

³²ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านเป็นอิสระจากกังวลต่างๆ ผู้ชายที่ไม่ได้แต่งงานก็เอาใจใส่ในการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าจะทำอย่างไรให้พระองค์พอพระทัย³³ แต่ผู้ชายที่แต่งงานแล้วก็เอาใจใส่ในการทำงานของโลกว่าจะทำอย่างไรให้ภรรยาพอใจ³⁴ เขาถูกแยกเป็นสองส่วน ฝ่ายผู้หญิงที่ไม่แต่งงานหรือหญิงพรหมจารีก็เอาใจใส่ในการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าจะทำอย่างไรจึงจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ในฝ่ายร่างกายและในฝ่ายวิญญาณ แต่ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วก็เอาใจใส่ในการทำงานของโลกว่าจะทำอย่างไรให้สามีของเธอพอใจ

³⁵ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อผลประโยชน์ของพวกท่านเองและไม่ได้อะไรมาจับบังคับพวกท่าน ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งนี้เพื่อให้พวกท่านทำในสิ่งที่ถูกต้อง เพื่อที่พวกท่านจะอุทิศตนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยไม่อะไรมาคำให้ไขว่ไขว

³⁶แต่หากชายใดคิดว่าเขาไม่สามารถปฏิบัติต่อคู่หมั้นของเขาอย่างให้เกียรติได้ และหากเขามีอายุเลยวัยแต่งงานแล้ว และถึงเวลาที่จะต้องแต่งงานแล้ว ชายผู้นั้นก็ควรทำในสิ่งที่เขาต้องการ เขาไม่ได้ทำบาป พวกเขาคควรแต่งงานกัน³⁷ แต่ชายใดที่ตั้งใจแน่วแน่ หากเขาไม่ได้รู้สึกกดดัน แต่สามารถควบคุมความต้องการของตัวเองได้ และหากเขาตัดสินใจว่าจะทำสิ่งนี้ ที่จะรักษาคู่หมั้นของเขาให้บริสุทธิ์ เขาก็ทำได้แล้ว³⁸ ดังนั้นคนที่แต่งงานกับคู่หมั้นของเขา ก็ทำได้แล้ว และคนที่เลือกที่จะไม่แต่งงานก็ทำได้ยิ่งกว่า

³⁹ภรรยาต้องผูกพันกับสามีของเธอนานเท่าที่เขามีชีวิตอยู่ แต่หากสามีของเธอตาย เธอก็เป็นอิสระที่จะแต่งงานกับผู้ใดก็ตามที่เธอปรารถนาจะแต่งงานด้วย แต่ต้องเป็นผู้ที่เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น⁴⁰ แต่ตามความเห็นของข้าพเจ้านั้นเธอย่อมมีความสุขกว่าหากเธอมีชีวิตอยู่อย่างที่เป็นอยู่ และข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้ามีพระวิญญาณของพระเจ้าด้วย

Chapter 8

¹ส่วนเรื่องอาหารที่ใช้บูชารูปเคารพนั้น พวกเราถือว่า เราทุกคนต่างก็มีความรู้ ความรู้นั้นทำให้เราหลงแต่ความรักเสริมสร้างขึ้น² หากผู้ใดคิดว่าเขารู้สิ่งใดแล้ว ผู้นั้นก็ยังไม่รู้อย่างที่เขาคควรรู้เลย³ แต่หากผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ก็ทรงรู้จักผู้นั้น

⁴ฉะนั้นเรื่องการกินอาหารที่ใช้บูชารูปเคารพต่างๆ นั้น พวกเราอยู่แล้วว่า รูปเคารพในโลกนี้นั้น ไม่ได้มีความหมายใดๆ เลย และมีพระเจ้าเพียงองค์เดียว ไม่มีพระอื่น⁵ แม้ว่าสิ่งที่เขาเรียกกันว่าเป็นพระนั้น อาจจะมิได้อยู่จริง ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก อย่างมี "พระ" และ "เจ้า" มากมาย⁶ แต่สำหรับพวกเรานั้น มีพระเจ้าพระบิดาเพียงองค์เดียว ทุกสิ่งมาจากพระองค์ และพวกเรายู่เพื่อพระองค์ และองค์พระเยซูคริสต์เจ้าเพียงองค์เดียว ทุกสิ่งมีอยู่โดยทางพระองค์ และพวกเรามีชีวิตอยู่โดยทางพระองค์

⁷อย่างไรก็ตามไม่ใช่ทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะบางคนที่เคยบูชารูปเคารพมาก่อน เมื่อพวกเขากินอาหารนี้ก็ถือว่าเป็นของบูชาแก่รูปเคารพจริงๆ จิตสำนึกผิดชอบของพวกเขายังอ่อนอยู่ จึงเป็นมลทิน

⁸แต่อาหารไม่ได้ทำให้ผู้นำเสนอตัวของพวกเราต่อพระเจ้า พวกเราไม่ได้แยแสหากพวกเราไม่กิน และก็ได้ดีขึ้นหากพวกเรา⁹ แต่งระมัดระวัง อย่าให้เสรีภาพของพวกท่านนั้นเป็นเหตุให้ผู้ที่ยึดมั่นในความเชื่อต้องสะดุด¹⁰ เพราะหากว่ามีใครเห็นพวกท่านผู้มีความรู้ กินอาหารในวิหารของรูปเคารพ จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอของเขาก็จะฮึกเหิมขึ้นจนกินของที่บูชาแก่รูปเคารพไม่ใช่หรือ?

¹¹ดังนั้น ความรู้ของพวกท่านในเรื่องธรรมชาติแห่งของรูปเคารพได้ทำลายผู้ที่อ่อนแอกว่า ซึ่งเป็นพี่น้องที่พระคริสต์ได้ทรงถวายพระชนม์เพื่อพวกเขา¹² ฉะนั้นเมื่อพวกท่านทำบาปต่อพวกพี่น้องและทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอของพวกเขากัน ก็ไม่ได้ทำบาปต่อพระคริสต์¹³ ดังนั้นหากอาหารเป็นเหตุให้พี่น้องของข้าพเจ้าสะดุด ข้าพเจ้าก็จะไม่กินเนื้อสัตว์อีกเลย เพื่อที่ข้าพเจ้าจะไม่เป็นเหตุให้พี่น้องของข้าพเจ้าล้มลง

Chapter 9

¹ข้าพเจ้ามิได้เป็นไทหรือ? ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตหรือ? ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราหรือ? ท่านทั้งหลายมิได้เป็นคนงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ? ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตต่อคนอื่น อย่างน้อยๆ ข้าพเจ้าก็เป็นอัครทูตต่อพวกท่าน เพราะพวกท่านคือหลักฐานพิสูจน์การเป็นอัครทูตในองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า

³นี่คือคำให้การของข้าพเจ้าต่อคนเหล่านั้นที่ไต่สวนข้าพเจ้าว่า⁴ พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ? พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะพาภรรยาที่เป็นผู้เชื่อไปกับพวกเราเหมือนอย่างพวกอัครทูตที่เหลือ หรืออย่างที่เราพี่น้องในองค์พระผู้เป็นเจ้า และเคฟาสทำอยู่หรือหรือ? ⁶มีเฉพาะบารนาบัสและข้าพเจ้าเท่านั้นที่จะต้องทำงานหรือ?

⁷ใครบ้างที่เป็นทหารแล้วออกค่าใช้จ่ายเอง? ใครบ้างที่ทำสวนองุ่นแล้วไม่ได้กินผลของมัน? หรือใครบ้างที่เลี้ยงฝูงสัตว์แล้วไม่ได้ต้อนมันมาจากฝูงสัตว์นั้น?⁸ ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งเหล่านี้ด้วยอำนาจมนุษยหรือ? ธรรมเนียมปฏิบัติได้กล่าวไว้ด้วยมิใช่หรือ?

⁹เพราะมีเขียนไว้ในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสว่า "อย่าเอาเตกร้อครอบปากวัวเมื่อมันกำลังบดข้าว" พระเจ้าทรงห่วงว้าวจริงๆ หรือ?¹⁰ มิใช่พระองค์กำลังตรัสถึงพวกเราหรือหรือ? สิ่งนี้ได้เขียนไว้เพื่อพวกเรา เพราะคนที่โง่เขลาที่ควรไต่ถามด้วยความหวัง ผู้ที่บดข้าวก็ควรบดด้วยความคาดหวังว่าจะได้ส่วนแบ่งเมื่อเก็บเกี่ยว¹¹ หากพวกเราหาว่าสิ่งต่างๆ ฝ่ายวิญญาณท่ามกลางพวกท่าน แล้วมากไปหรือที่พวกเราจะเก็บเกี่ยวสิ่งต่างๆ ฝ่ายวัตถุจากพวกท่านบ้าง?

¹²หากคนอื่นได้รับสิทธิ์นี้จากพวกท่าน พวกเราไม่ควรที่จะได้มากกว่านั้นหรือ? ถึงกระนั้น พวกเราก็ไม่ได้ควงสิทธิ์นี้เลย ตรงกันข้าม พวกเรายอมทนทุกอย่างเพื่อจะไม่เป็นสิ่งขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์¹³ พวกท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติอยู่ในพระวิหาร ก็ได้รับอาหารจากพระวิหารนั้น? พวกท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติตรงแก่บูชาย ก็ได้ส่วนแบ่งจากของถวายที่แก่บูชายนั้น?¹⁴ ในทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่าคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐ ควรจะได้รับการเลี้ยงชีพจากข่าวประเสริฐนั้น

¹⁵แต่ข้าพเจ้าไม่ได้กังวลใดๆ เหล่านี้เลย และข้าพเจ้าไม่ได้เขียนสิ่งเหล่านี้เพื่อจะให้ใครทำสิ่งใดให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตายเสียยิ่งดีกว่าที่จะให้ใครถอดถอนข้าพเจ้าจากการอื้อฉาวนี้¹⁶ เพราะถึงแม้ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะอื้อฉาวได้ เพราะนี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องทำ และวิถีที่ข้าพเจ้าหา ข้าพเจ้าไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐ

¹⁷เพราะหากข้าพเจ้าทำสิ่งนี้อย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็มีรางวัล แต่หากไม่เต็มใจ ข้าพเจ้าก็ยังมีความรักชอบที่ได้รับความไว้วางใจจากข้าพเจ้า¹⁸ ถ้าเช่นนั้นรางวัลของข้าพเจ้าคืออะไร? นั่นคือเมื่อข้าพเจ้าประกาศ ข้าพเจ้าให้ข่าวประเสริฐโดยไม่คิดราคาและไม่ได้ใช้สิทธิในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่

¹⁹เพราะถึงแม้ข้าพเจ้าเป็นอิสระจากทุกคน ข้าพเจ้าก็ยอมเป็นผู้ทาสของทุกคน เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนมากขึ้น²⁰ ต่อพวงยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อคนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อจะได้คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ ข้าพเจ้าทำสิ่งนี้แม้ตัวข้าพเจ้าเองไม่ได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ

²¹ต่อคนเหล่านั้นที่อยู่นอกธรรมบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนที่อยู่นอกธรรมบัญญัติ แม้ข้าพเจ้าเองไม่ได้อยู่นอกพระบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระบัญญัติของพระคริสต์ ข้าพเจ้าทำสิ่งนี้เพื่อจะได้คนเหล่านั้นที่อยู่นอกธรรมบัญญัติ²² ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ นั้น ข้าพเจ้ายอมเป็นคนถูกข่มขี่ต่อคนทั้งปวง เพื่อข้าพเจ้าจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง²³ ข้าพเจ้าทำทั้งหมดนี้เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนในพระพรแห่งข่าวประเสริฐนั้น

²⁴พวกท่านไม่รู้หรือว่าพวกที่วิ่งแข่งนั้น ต้องวิ่งด้วยกันทุกคน แต่มีเพียงคนเดียวที่ได้รับรางวัล? ดังนั้น จงวิ่งเพื่อชิงรางวัลมาให้ได้²⁵ นักกีฬาต้องควบคุมตัวเองในการฝึกซ้อมทุกอย่าง พวกเขาทำเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เราวิ่งเพื่อจะได้มงกุฎซึ่งไม่มีวันร่วงโรย²⁶ แต่กระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้วิ่งโดยไม่มีเป้าหมาย หรือต่อม้วยแบบขกลม²⁷ แต่ข้าพเจ้าปราบเนื้อหนังของข้าพเจ้าและให้อยู่ใต้บังคับ เพื่อว่าหลังจากที่ข้าพเจ้าได้ประกาศให้คนอื่นแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่เป็นคนที่ใช้การไม่ได้เสียเอง

Chapter 10

¹พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านทราบว่า บรรพบุรุษของเราทุกคนได้อยู่ใต้เมฆ และได้เดินผ่านทะเล² ทุกคนได้รับบัพติศมาใต้เมฆและในทะเลเข้า ส่วนกับโมเสส³ และทุกคนได้รับประทานอาหารฝ่ายวิญญาณอย่างเดียวกัน⁴ ทุกคนได้ดื่มน้ำฝ่ายวิญญาณอย่างเดียวกัน เพราะทุกคนได้ดื่มจากศิลาฝ่ายวิญญาณที่ติดตามพวกเขา ศิลาชิ้นนี้คือพระคริสต์

⁵แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงพอพระทัยคนส่วนใหญ่ในพวกเขา และศพของพวกเขาก็กระจัดกระจายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร⁶ บัดนี้สิ่งต่างๆ เหล่านี้ก็เป็นบทเรียนให้กับพวกเรา ไม่ให้พวกเราปรารถนาที่จะทำสิ่งชั่วร้ายต่างๆ อย่างที่พวกเขาเคยทำ

⁷อย่าเป็นคนกราบไหว้รูปเคารพ อย่างที่บางคนในพวกเขาเคยเป็น ตามที่มิเชียนไว้ว่า "ประชาชนก็นั่งลง กิน และดื่ม และลุกขึ้นเล่นสนุกกัน"⁸ อย่านำให้พวกเราประพฤติดังทางเพศเหมือนอย่างที่เคยมีคนในพวกเขาได้เคยทำ เพราะในวันเดียว คนจำนวนสองหมื่นสามพันคนต้องตายด้วยเหตุนี้

⁹เช่นเดียวกัน อย่านั่งลงติดกับพระคริสต์ อย่างที่หลายคนในพวกเขาทำ แล้วก็ต้องพินาศด้วย¹⁰ เช่นเดียวกัน อย่านั่งเหมือนที่หลายคนในพวกเขาทำ แล้วก็ต้องพินาศด้วยกุตมธนะ

¹¹สิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้เกิดกับพวกเขาเพื่อเป็นบทเรียนแก่พวกเรา พวกเขาได้รับการบันทึกไว้เพื่อเป็นแนวทางแก่พวกเรา สำหรับพวกเราผู้ซึ่งมาถึงวาระสุดท้ายของยุคนี้แล้ว¹² เหตุฉะนั้น คนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว จงระวังให้ดี เพื่อที่เขาจะไม่ล้มลง¹³ ไม่มีการทดลองใดๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองที่เคยเกิดกับมนุษย์ทุกคน พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะทนได้ พร้อมกับการทดลองนั้น พระองค์จะประทานทางหนีรอดด้วย เพื่อที่พวกท่านจะสามารถทนได้

¹⁴ดังนั้นแหละ พวกที่รักของข้าพเจ้า จงหลีกเลี่ยงการนับถือรูปเคารพ¹⁵ ข้าพเจ้าพูดกับพวกท่านอย่างพูดกับคนมีความเข้าใจ เพื่อพวกท่านจะพิจารณาว่า ข้าพเจ้าหมายถึงอะไร¹⁶ ถ้วยแห่งพระพรที่พวกเราได้โมทนานั้น ทำให้ได้เข้าส่วนในพระโลหิตพระคริสต์มิใช่หรือ? ขนบปึงที่พวกเราหักออก ทำให้ได้เข้าส่วนในพระวรกายพระคริสต์มิใช่หรือ?¹⁷ เนื่องจากมีขนบปึงก้อนเดียว พวกเราซึ่งเป็นหลายบุคคลคือกายเดียว เราทุกคนต่างรับจากขนบปึงก้อนเดียวกันนั้น

¹⁸จงดูคนอิสราเอลสิ พวกเขาเหล่านั้นที่กินของถวายบูชา ก็มีส่วนร่วมที่แท่นบูชาไม่ใช่หรือ?¹⁹ ดังนั้น ข้าพเจ้าจะว่าอย่างไร? รูปเคารพนั้นสำคัญอะไร? หรืออาหารที่ถวายบูชาแก่รูปเคารพนั้นสำคัญอะไร?

²⁰แต่ข้าพเจ้าพูดถึงการที่คนต่างชาติถวายบูชานั้นพวกเขาถวายสิ่งต่างๆ เหล่านี้ให้กับฝัมาร ไม่ได้ถวายแด่พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้พวกท่านเป็นผู้มีส่วนร่วมกับฝัมาร²¹ ท่านทั้งหลายไม่สามารถที่จะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้า และดื่มจากถ้วยของฝัมารได้ พวกท่านไม่สามารถร่วมโต๊ะเสวยขององค์พระผู้เป็นเจ้า และร่วมโต๊ะของฝัมารได้²² หรือพวกเราจะยัวย่ององค์พระผู้เป็นเจ้าให้หึงหวงหรือ? พวกเรามีกำลังมากกว่าพระองค์หรือ?

²³"ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้" แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งมีประโยชน์ "ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้" แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งทำให้จำเริญขึ้น²⁴ ไม่ควรให้ใครแสวงหาความดีของตนเอง แต่กลับกัน แต่ละคนควรแสวงหาความดีของเพื่อนบ้านของตน

²⁵ พวกท่านอาจจะกินอะไรก็ได้ที่ขายในตลาด โดยไม่ต้องมีคำถามเรื่องใจสำนึกผิดชอบ²⁶ ด้วยว่าโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และทุกอย่างทั้งหมดในนั้นด้วย²⁷ หากผู้ไม่เชื่อเชิญพวกท่านไปรับประทานอาหาร และพวกท่านอยากไป ก็รับประทานอะไรก็ตามที่เขาจัดเตรียมให้พวกท่าน โดยไม่ต้องถามคำถามเรื่องใจสำนึกผิดชอบ

²⁸ แต่ถ้ามีใครมาบอกพวกท่านว่า "อาหารนี้เขากวายนแก่รูปเคารพแล้ว" ก็อย่ารับประทาน เพื่อเห็นแก่คนที่บอกกับพวกท่าน และเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ²⁹ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของพวกท่านเอง แต่เป็นใจสำนึกผิดชอบของคนอื่นๆ เพราะทำไมเสรีภาพของข้าพเจ้าควรถูกตัดสินโดยใจสำนึกผิดชอบของคนอื่นๆ เล่า?³⁰ ถ้าข้าพเจ้าร่วมรับประทานอาหารด้วยใจชอบพระคุณ ทำไมข้าพเจ้าต้องถูกตีเตียนด้วยสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้ขอบพระคุณนั้นเล่า?

³¹ ดังนั้นแหละ ไม่ว่าท่านจะกิน หรือดื่ม หรือทำอะไรใด จงทำทุกสิ่งเพื่อพระเกียรติสิริของพระเจ้า³² อย่าทำให้พวกยิว หรือพวกกรีก หรือคริสตจักรของพระเจ้าผู้เนืองไป³³ ข้าพเจ้ายามานำให้ทุกคนพอใจในทุกสิ่ง ข้าพเจ้าไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของตัวเอง แต่เพื่อประโยชน์ของคนมากมาย ข้าพเจ้าทำสิ่งนี้เพื่อที่พวกเขาจะได้รอด

Chapter 11

¹ จงเลียนแบบข้าพเจ้า เหมือนที่ข้าพเจ้าเลียนแบบพระคริสต์² บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมท่านทั้งหลายเพราะท่านระลึกถึงข้าพเจ้าในทุกเรื่อง ข้าพเจ้าชมพวกท่านเพราะท่านทั้งหลายได้ยึดธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ ที่ข้าพเจ้าได้ให้พวกท่านไว้³ แต่ข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านเข้าใจว่าพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชายทุกคน อย่างที่ชายเป็นศีรษะของหญิง และที่พระเจ้าทรงเป็นศีรษะของพระคริสต์⁴ ผู้ชายที่อธิษฐานหรือเผยพระวจนะโดยคลุมศีรษะนั้นทำความอับอายแก่ศีรษะของเขา

⁵ แต่ผู้หญิงที่อธิษฐานหรือเผยพระวจนะโดยไม่คลุมศีรษะก็ทำความอับอายแก่ศีรษะของเธอเช่นเดียวกันกับการที่เธอโกนผม⁶ เพราะถ้าผู้หญิงไม่คลุมศีรษะ เธอก็ควรตัดผมสั้น แต่ถ้ายิ่งการตัดผมสั้นหรือโกนผมเป็นเรื่องน่าอับอาย ก็ให้เธอคลุมศีรษะเสีย

⁷ สำหรับผู้ชาย ไม่ควรคลุมศีรษะเพราะเขาคือพระฉายและสง่าราศีของพระเจ้า แต่ผู้หญิงเป็นสง่าราศีของผู้ชาย⁸ เพราะไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายจากผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงจากผู้ชาย

⁹ และไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายไว้สำหรับผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงไว้สำหรับผู้ชาย¹⁰ นี่คือเหตุผลว่าทำไมผู้หญิงควรมีสัญลักษณ์ของสิทธิอำนาจเหนือศีรษะของเธอเพราะเห็นแก่เหล่าทูตสวรรค์

¹¹ อย่างไรก็ตาม ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้หญิงก็ต้องฟังผู้ชาย และผู้ชายก็ต้องฟังผู้หญิง¹² เพราะว่าผู้หญิงมาจากผู้ชาย และผู้ชายก็มาจากผู้หญิง และทุกสิ่งมาจากพระเจ้า

¹³ จงตัดสินเอาเองว่าเหมาะสมหรือไม่ที่ผู้หญิงจะอธิษฐานต่อพระเจ้าโดยไม่คลุมศีรษะ?¹⁴ ธรรมชาติเองก็สอนพวกท่านไม่ใช่หรือว่าถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นเรื่องน่าอับอายสำหรับเขา?¹⁵ ธรรมชาติไม่ได้สอนพวกท่านหรือว่าถ้าผู้หญิงไว้ผมยาว นั่นคือสง่าราศีของเธอ เพราะผมของเธอคือที่คลุมศีรษะ¹⁶ แต่ถ้าจะมีใครโต้แย้งกันเรื่องนี้ พวกเราและคริสตจักรต่างๆ ของพระเจ้าไม่มีวิธีปฏิบัติอื่น

¹⁷ แต่ในคำสั่งต่างๆ ต่อไปนี้ ข้าพเจ้าชมพวกท่านไม่ได้ เพราะเมื่อพวกท่านมาประชุมกัน ทำให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี¹⁸ ประการแรกข้าพเจ้าได้ยินว่าเมื่อพวกท่านมาประชุมกันที่คริสตจักร มีการแตกแยกกันท่ามกลางพวกท่านและข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีส่วนจริง¹⁹ เพราะต้องมีการขัดแย้งท่ามกลางพวกท่าน เพื่อคนเหล่านั้นที่เป็นฝ่ายถูกจะได้ปรากฏชัดขึ้นในหมู่พวกท่าน

²⁰ เมื่อพวกท่านมาประชุมกันนั้น ไม่ได้เป็นการกินในงานเลี้ยงขององค์พระผู้เป็นเจ้า²¹ เมื่อท่านกินอาหารนั้น แต่ละคนต่างกินอาหารของตนก่อน ในขณะที่คนหนึ่งหิว แต่อีกคนเมาแล้ว²² พวกท่านไม่มีบ้านที่จะกินและดื่มหรือ? หรือท่านกำลังดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และกำลังดูถูกคนเหล่านั้นที่ขัดสน? ข้าพเจ้าควรกล่าวอะไรกับพวกท่านอีก? ควรหรือที่จะชมท่าน? ข้าพเจ้าไม่ชมท่านในเรื่องนี้

²³ เพราะเรื่องที่ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพวกท่านแล้ว คือในคืนที่เขากรยพระเยซูเจ้านั้น พระองค์ทรงหยิบขนมปัง²⁴ เมื่อขอบพระคุณแล้ว พระองค์ทรงหักขนมปัง และตรัสว่า "นี่คือกายของเรา ซึ่งให้แก่ท่านทั้งหลาย จงทำสิ่งนี้เพื่อระลึกถึงเรา"

²⁵ หลังจากรับประทานอาหารแล้วพระองค์ทรงหยิบถ้วยด้วยอาภักดิ์ริยาเดียวกัน และตรัสว่า "ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ โดยโลหิตของเรา จงทำสิ่งนี้ทุกครั้ง ที่พวกท่านดื่ม เพื่อระลึกถึงเรา"²⁶ เพราะว่าเมื่อใดที่พวกท่านกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้ พวกท่านก็ได้ประกาศการถวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา

²⁷ ฉะนั้นถ้าใครกินขนมปังหรือดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่เหมาะสม ก็ได้ทำผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า²⁸ ทุกคนจงสำรวจตัวเองก่อน แล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้²⁹ เพราะว่าคนที่กินและดื่มโดยไม่ตระหนักถึงพระวรกาย เขาก็กินและดื่มการพิพากษาตัวเขาเอง³⁰ นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมหลายคนท่ามกลางพวกท่านอ่อนแอและเจ็บป่วย และบางคนก็ได้ล่วงหลับไป

³¹ แต่ถ้าพวกเราสำรวจตัวเองก่อน พวกเราจะไม่ถูกลงโทษ³² แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงลงโทษพวกเรานั้น พระองค์ทรงเตือนเราทั้งหลาย เพื่อไม่ให้เราก็กินถูกลงโทษไปพร้อมกับโลก

³³ฉะนั้น พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อพวกท่านมาประชุมกันเพื่อรับประทานอาหารนั้น จงรอกันและกัน³⁴ถ้าใครสักคนให้เขากินที่บ้านก่อน เพราะว่าเมื่อมาชุมนุมกัน พวกท่านจะไม่ถูกลงโทษ ส่วนเรื่องอื่นๆ ที่พวกท่านเขียนมานั้น ข้าพเจ้าจะให้คำแนะนำต่างๆ เมื่อข้าพเจ้ามา

Chapter 12

¹พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านเข้าใจเกี่ยวกับของประทานต่างๆ ฝ่ายวิญญาณ²พวกท่านรู้ว่าเมื่อก่อนที่พวกท่านยังเป็นคนนอกศาสนาอยู่นั้น พวกท่านถูกนำให้หลงไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ แล้วแต่ว่า พวกมันจะพาท่านทั้งหลายไปทางใด³ฉะนั้นข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านทราบว่า ไม่มีใครที่พูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะพูดว่า "พระเยซูถูกสาปแช่ง" ไม่มีใครสามารถพูดว่า "พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า" นอกจากจะพูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁴ของประทานนั้นมีต่างๆ กัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน⁵การปรนนิบัติมีต่างๆ กัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน⁶และกิจกรรมนั้นมีต่างๆ กัน แต่มีพระเจ้าองค์เดียวทรงเป็นเหตุแห่งกิจกรรมต่างๆ ในทุกคน

⁷การสำแดงของพระวิญญาณนั้น พระองค์ประทานแก่แต่ละคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน⁸เพราะโดยผ่านทางพระวิญญาณ ทรงให้คนหนึ่งมีถ้อยคำแห่งปัญญา อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำแห่งความรู้ โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน

⁹ให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีของประทานในการรักษาโรค โดยพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้น¹⁰ให้อีกคนหนึ่งทำการด้วยฤทธานุภาพ ให้อีกคนหนึ่งเผยพระวจนะ ให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถสังเกตวิญญาณต่างๆ ให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาแปลกๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษาแปลกๆ ได้¹¹พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงทำการและทรงมอบของประทานเหล่านี้ทั้งหมดให้แก่แต่ละคน ตามที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้

¹²เพราะว่าเหมือนกับร่างกายเดียวกันที่มีหลายๆ อวัยวะและอวัยวะทั้งหมดเป็นของร่างกายเดียวกัน เช่นเดียวกันกับพระคริสต์¹³เพราะว่าไม่ว่าจะเป็นยิวหรือกรีก ทาสหรือไท เราได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายเดียวกัน และทรงสร้างเราทุกคนให้ตั้งจากพระวิญญาณองค์เดียวกัน

¹⁴เพราะว่าร่างกายไม่ได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียว แต่ด้วยหลายๆ อวัยวะ¹⁵ถ้าเราจะพูดว่า "เพราะฉันไม่ได้เป็นมือ ฉันจึงไม่เป็นอวัยวะของร่างกาย" ไม่มีส่วนใดที่ด้อยกว่าในร่างกาย¹⁶และถ้าจะพูดว่า "เพราะฉันไม่ได้เป็นตา ฉันจึงไม่เป็นอวัยวะของร่างกาย" ไม่มีส่วนใดที่ด้อยกว่าในร่างกาย¹⁷ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน? ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน?

¹⁸แต่พระเจ้าทรงตั้งอวัยวะแต่ละอวัยวะไว้ในแต่ละส่วนของร่างกายตามที่พระองค์ทรงออกแบบไว้¹⁹ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน?²⁰ดังนั้นจึงมีอวัยวะหลายอย่าง แต่มีเพียงร่างกายเดียว

²¹ตาก็ไม่สามารถจะพูดกับมือว่า "ฉันไม่ต้องการเธอ" หรือศีรษะจะพูดกับเท้าว่า "ฉันไม่ต้องการเธอ"²²แต่หลายๆ อวัยวะที่เห็นว่าอ่อนแอกว่า ก็ยังเป็นสิ่งจำเป็น²³อวัยวะของร่างกายที่พวกเราคิดว่าไร้เกียรติ พวกเราต้องให้เกียรติมากขึ้น และอวัยวะของพวกเราที่ต้องปกปิด ก็ต้องให้เกียรติมากขึ้น²⁴เพราะว่าอวัยวะของพวกเราที่น่าดูอยู่แล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก เพราะพวกเขามีความสง่างามอยู่แล้ว แต่พระเจ้าทรงจัดวางอวัยวะต่างๆ เข้าด้วยกัน และได้ทรงประทานเกียรติมากขึ้นแก่อวัยวะต่างๆ เหล่านั้นที่ต่ำต้อย

²⁵พระองค์ทรงทำสิ่งนี้เพื่อไม่ให้มีการแตกแยกกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะต่างๆ มีความห่วงใยกันและกัน ด้วยความรักอย่างเดียวกัน²⁶เมื่ออวัยวะหนึ่งทุกข์ อวัยวะทั้งหมดก็ร่วมทุกข์ด้วย หรือเมื่ออวัยวะหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็ร่วมชื่นชมยินดีด้วย²⁷ส่วนท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และแต่ละอวัยวะก็เป็นส่วนหนึ่งของกายนั้น

²⁸และพระเจ้าได้ทรงตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งบรรดาอัครทูต สองบรรดาผู้เผยพระวจนะ สามบรรดาอาจารย์ ต่อจากนั้นผู้ทำการด้วยฤทธานุภาพ ต่อจากนั้นของประทานในการรักษาโรค พวกที่ให้ช่วยเหลือ พวกที่ทำงานด้านการจัดการ และพวกที่พูดภาษาแปลกๆ ชนิดต่างๆ²⁹ทุกคนเป็นอัครทูตหรือ? ทุกคนเป็นผู้เผยพระวจนะหรือ? ทุกคนเป็นอาจารย์หรือ? ทุกคนเป็นผู้ทำการด้วยฤทธานุภาพหรือ?

³⁰ทุกคนมีของประทานในการรักษาโรคหรือ? ทุกคนพูดภาษาแปลกๆ หรือ? ทุกคนแปลภาษาแปลกๆ หรือ?³¹จงชวนขวยหาของประทานต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่กว่า และข้าพเจ้าจะชี้ให้พวกท่านเห็นถึงทางที่ดีเยี่ยมยิ่งกว่า

Chapter 13

¹แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ ที่เป็นภาษาของมนุษย์ และกุตสวรรค์ได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่ส่งเสียงดัง²แม้ข้าพเจ้ามีของประทานในการเผยพระวจนะ และเข้าใจความจริงและความรู้ที่สิ้นที่ซ่อนไว้ และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่ออย่างที่เคยสอนเขาได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่ได้มีค่าอะไรเลย³และแม้ข้าพเจ้าบริจาคทั้งหมดที่ข้าพเจ้ามีเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ให้ร่างกายของข้าพเจ้าไปเผาไฟ แต่หากไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีความหมายเลย

⁴ความรักคือความอดทนและความกรุณา ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง⁵ไม่หยาบคาย ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด⁶ไม่ชื่นชมยินดีในความอธรรม แต่ชื่นชมยินดีในความจริง⁷ความรักทนได้ทุกอย่าง เชื่ออยู่เสมอ มีความหวังและความทรงรอดทนอยู่เสมอ

⁸ความรักไม่มีวันเสื่อมสูญ แม้การเผยพระวจนะจะเสื่อมสลายไป แม้การพูดภาษาแปลกๆ จะเลิกพูดกัน แม้วิชาความรู้ก็จะเสื่อมสลายไป⁹เพราะว่าพวกเรารู้เพียงบางส่วน และก็เผยพระวจนะเพียงบางส่วน¹⁰แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึง สิ่งซึ่งไม่สมบูรณ์ก็จะสูญสิ้นไป

¹¹ตอนที่ข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก หาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าเลือกการอย่างเด็กเสีย¹²เพราะว่าเวลานี้ เราเห็นสลับๆ เหมือนดูในกระจก แต่ต่อมาจะเห็นแบบหน้าต่อหน้า เวลานี้ข้าพเจ้ารู้เพียงบางส่วน แต่ต่อมาข้าพเจ้าจะรู้แจ้ง เหมือนที่พระองค์ทรงรู้จักข้าพเจ้า¹³ แต่บัดนี้ยังคงอยู่สามสิ่งคือ ความเชื่อ ความมั่นใจในอนาคต และความรัก แต่ความรักนั้นใหญ่ที่สุดในสามสิ่งนี้

Chapter 14

¹จงมุ่งหาความรักและชวนช่วยของประทานฝ่ายวิญญาณ โดยเฉพาะการเผยพระวจนะ²เพราะว่าคนที่พูดภาษาแปลกๆ นั้นไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า ไม่มีใครเข้าใจเขา เพราะเขาพูดสิ่งที่มีความสำคัญในพระวิญญาณ³แต่ผู้ที่เผยพระวจนะนั้น พูดกับมนุษย์เพื่อให้พวกเขาเจริญขึ้น เพื่อหนุนใจและปลอบใจพวกเขา⁴คนที่พูดภาษาแปลกๆ นั้น ทำให้ตัวเองเจริญขึ้น แต่ผู้ที่เผยพระวจนะนั้นทำให้คริสตจักรเจริญขึ้น

⁵ข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านทุกคนพูดภาษาแปลกๆ แต่ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านเผยพระวจนะ คนที่เผยพระวจนะนั้นใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาแปลกๆ (นอกจากว่ามีคนแปล คริสตจักรก็จะเจริญขึ้น)⁶แต่ถ้า ฟังนอกรีตหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาท่านและพูดภาษาแปลกๆ จะเป็นประโยชน์อะไรต่อพวกท่าน? ข้าพเจ้าไม่สามารถจะเป็นประโยชน์เลย ถ้าข้าพเจ้าไม่พูดกับพวกท่านด้วยการสำแดง หรือความรู้ หรือคำเผยพระวจนะ หรือคำสอน

⁷แม้เครื่องดนตรีที่ไม่มีชีวิตยังทำเสียงได้ เช่นปี่หรือพิณ ถ้าเครื่องดนตรีพวกนั้นไม่ทำโน้ตเสียงที่แตกต่างกัน ใครจะรู้ได้อย่างไรว่าปี่หรือพิณนั้นกำลังบรรเลงทำนองอะไร⁸ถ้าเสียงแทรกดังไม่ชัด ใครจะรู้ได้อย่างไรว่าถึงเวลาเตรียมตัวสำหรับการสู้รบ?⁹ดังนั้นเป็นเรื่องของพวกท่าน ถ้าพวกท่านเปล่งเสียงที่ไม่สามารถเข้าใจได้ ใครจะเข้าใจว่าพวกท่านพูดอะไร? พวกท่านพูด แต่ไม่มีใครเข้าใจพวกท่าน

¹⁰ในโลกนี้มีภาษามากมาย แตกต่างกันอย่างเนืองแน่น และไม่มีสักภาษาเดียวที่ไม่มีความหมาย¹¹แต่ถ้าข้าพเจ้าไม่รู้ความหมายของภาษานั้น ข้าพเจ้าก็เป็นคนต่างภาษาต่อคนที่พูดภาษานั้น และคนที่พูดภาษานั้นก็เป็นคนต่างภาษาต่อข้าพเจ้า

¹²ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น หากพวกท่านกระตือรือร้นต่อการสำแดงของพระวิญญาณ จงชวนช่วยทำให้คริสตจักรเต็มไปด้วยความเจริญขึ้น¹³ฉะนั้นคนที่พูดภาษาแปลกๆ ควรอธิษฐานขอที่เขาจะแปลได้ด้วย¹⁴เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ วิญญาณของข้าพเจ้ากำลังอธิษฐาน แต่ความคิดของข้าพเจ้าก็ไม่ได้ประโยชน์

¹⁵ข้าพเจ้าต้องทำอะไร? ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยวิญญาณและด้วยความคิดของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะร้องเพลงด้วยวิญญาณและด้วยความคิดของข้าพเจ้าเช่นกัน¹⁶มีฉะนั้น หากพวกท่านสรรเสริญพระเจ้าด้วยวิญญาณ คนนอกจะพูดว่า "อาเมน" ได้อย่างไรในขณะที่ท่านกำลังขอบพระคุณ หากเขาไม่รู้ว่าท่านกำลังพูดอะไร?

¹⁷แม้ท่านขอบพระคุณอย่างไพเราะ แต่ไม่ได้ทำให้คนอื่นเจริญขึ้น¹⁸ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ มากกว่าท่านทั้งหลายอีก¹⁹แต่ถ้าในคริสตจักร ข้าพเจ้าต้องการพูดสักคำด้วยความเข้าใจ เพื่อสอนคนอื่น ก็ดีกว่าที่จะพูดหมิ่นคำเป็นภาษาแปลกๆ

²⁰พี่น้องทั้งหลาย อย่าเป็นเด็กในด้านความคิด แต่ในเรื่องความชั่วร้าย จงเป็นเหมือนทารก แต่ในด้านความคิดนั้น จงเป็นผู้ใหญ่²¹ในธรรมนูญที่มีเขียนไว้ว่า "เราจะต้องคบหาด้วยคนต่างภาษา และด้วยริมฝีปากของคนแปลกหน้า แม้ว่าพวกเขาจะไม่ฟังเรา" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสไว้ดังนี้

²²ฉะนั้นการพูดภาษาแปลกๆ จึงไม่เป็นหมายสำคัญสำหรับพวกที่เชื่อ แต่สำหรับพวกที่ไม่เชื่อ แต่การเผยพระวจนะนั้น ไม่เป็นหมายสำคัญสำหรับพวกที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับพวกที่เชื่อ²³ฉะนั้นถ้าถึงคริสตจักรมาประชุมกัน และทุกคนต่างก็พูดภาษาแปลกๆ และมีคนนอกและคนที่ไม่เชื่อเข้ามา พวกเขาไม่คิดว่าพวกท่านเสียสติไปแล้วหรือ?

²⁴แต่ถ้าทุกคนเผยพระวจนะ และคนไม่เชื่อหรือคนนอกเข้ามา เขาจะสำนึกบาปด้วยสิ่งที่ได้ฟังไปทั้งหมดนั้น เขาจะถูกวิวินิจฉัยโดยสิ่งที่ได้พูดไปนั้น²⁵ความลับในใจของเขาจะถูกทำให้ปรากฏ ส่งผลให้เขากรุดตัวลงซบหน้าบัสการพระเจ้า เขาจะประกาศว่าพระเจ้าสถิตท่ามกลางพวกท่านจริงๆ

²⁶เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลายจะว่าอย่างไร? เมื่อพวกท่านมาประชุมกัน แต่ละคนก็มีเพลงสดุดี มีคำสอน มีการสำแดง มีภาษาแปลกๆ หรือ มีการแปล จงทำทุกสิ่งเพื่อให้คริสตจักรเจริญขึ้น²⁷ถ้าใครจะพูดภาษาแปลกๆ จงให้พูดเพียงสองคน หรืออย่างมากสามคน และให้พูดทีละคน แล้วให้อีกคนหนึ่งแปลสิ่งที่พูด²⁸แต่ถ้าไม่มีใครแปล ก็ให้เขาอยู่เงียบๆ ในคริสตจักร ให้พูดต่อตัวเองโดยลำพัง และพูดต่อพระเจ้า

²⁹ให้พวกผู้เผยพระวจนะพูดได้สองหรือสามคน และให้คนอื่นๆ วิวินิจฉัยสิ่งที่พูด³⁰และถ้ามีการทรงสำแดงแก่คนอื่นที่นั้งอยู่ในที่ประชุมด้วย ก็ให้คนแรกนั้นเงียบไว้ก่อน

³¹เพราะพวกท่านสามารถเผยแพร่พระวจนะได้ทีละคน เพื่อให้แต่ละคนได้เรียนรู้ และได้รับการเสริมสร้าง³² เพราะวิญญาณของพวกผู้เผยพระวจนะนั้น อยู่ได้บังคับของพวกผู้เผยพระวจนะ³³ เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งความวุ่นวาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติ

³⁴จงให้บรรดาผู้หญิงอยู่เฉยๆ ในคริสตจักร เพราะพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้ความนอบน้อมอย่างที่ธรรมเนียมปฏิบัติกล่าวไว้³⁵ ถ้าพวกเขาต้องการเรียนรู้สิ่งใด ก็ให้ถามสามีของตนที่บ้าน เพราะว่าการศึกษาของผู้หญิงจะพูดในคริสตจักรนั้นเป็นเรื่องน่าอาย³⁶ พระวจนะของพระเจ้ามาจากพวกท่านหรือ? พระวจนะมาถึงท่านพวกเดียวหรือ?

³⁷ถ้าใครคิดว่าตนเป็นผู้เผยพระวจนะ หรือเป็นคนฝ่ายวิญญาณ ก็จงยอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงพวกท่านนั้น เป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า³⁸ แต่ถ้าใครไม่เอาใจใส่ข้อความนี้ คนนั้นก็จะไม่ได้รับการเอาใจใส่

³⁹ฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงชวนช่วยการเผยพระวจนะ และอย่าห้ามการพูดภาษาแปลกๆ⁴⁰ แต่ให้ทำทุกสิ่งอย่างเหมาะสมและเป็นระเบียบ

Chapter 15

¹พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้คำมั่นถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้เคยประกาศแก่ท่านทั้งหลายนั้น พวกท่านได้รับไว้และได้ตั้งมั่นอยู่บนนั้นแล้ว² พวกท่านได้รับความรอดโดยทางข่าวประเสริฐนี้ ถ้าพวกท่านยังยึดมั่นในคำที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น ไม่เช่นนั้นพวกท่านก็เชื่ออย่างไรประโยชน์

³เพราะว่าข้าพเจ้าได้มอบเรื่องสำคัญที่สุดที่ข้าพเจ้าได้รับมานั้นแก่พวกท่าน คือพระคริสต์ด้วยพระชนม์เพราะบาปของพวกเรา ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์⁴ และทรงถูกฝัง แล้วในวันที่สามทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์

⁵พระคริสต์ทรงปรากฏต่อเคลฟาแล้วต่ออัครทูตสิบสองคน⁶ ต่อจากนั้นพระองค์ทรงปรากฏต่อพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในเวลาเดียวกัน ที่ส่วนมากยังมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บ้างก็ล่วงลับไปแล้ว⁷ ต่อจากนั้นพระองค์ทรงปรากฏต่อยากอบ แล้วต่ออัครทูตทั้งหมด

⁸หลังสุดพระองค์ทรงปรากฏต่อข้าพเจ้า ผู้เป็นเหมือนเด็กที่คลอดผิดเวลา⁹ เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในบรรดาอัครทูต และไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครทูต เพราะว่าข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า

¹⁰แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นอย่างที่เป็นอยู่¹¹ และพระคุณของพระองค์ที่ประทานแก่ข้าพเจ้านั้นก็ไม่ใช่ประโยชน์ ตรงกันข้าม ข้าพเจ้าตรากตรำมากกว่าพวกเขาทั้งหมด ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองเป็นคนทำ แต่เป็นพระคุณของพระเจ้าที่อยู่ในข้าพเจ้าที่¹² เพราะฉะนั้นตัวข้าพเจ้าหรือพวกเขาก็ดี พวกเราก็คือประกาศ และท่านก็ได้เชื่อ

¹³ถ้าพวกเราประกาศว่าพระคริสต์ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ทำไมบางคนในพวกท่านจึงพูดว่าการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี?¹⁴ ถ้าการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี พระคริสต์ก็ไม่ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา¹⁵ ถ้าพระคริสต์ไม่ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา การประกาศของพวกเรานั้นก็ไร้ประโยชน์ และความเชื่อของท่านทั้งหลายก็ไร้ประโยชน์ด้วย

¹⁶และคนก็จะเห็นว่าพวกเราเป็นพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะว่าพวกเราเป็นพยานขัดแย้งกับพระเจ้า ที่พูดว่าพระองค์ทรงทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาแล้ว ในเมื่อพระองค์ไม่ได้ทรงกระทำ¹⁷ เพราะว่าถ้าคนตายไม่ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา¹⁸ และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา ความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ และท่านทั้งหลายก็ยังคงอยู่ในบาปของตน

¹⁹และถ้าอย่างนั้น คนทั้งหลายที่ล่วงลับในพระคริสต์ก็พินาศไปด้วย²⁰ ถ้าพวกเรามีความหวังในพระคริสต์เพียงแค่นี้ พวกเราก็คือพวกนำเขนากที่สุด²¹ ในบรรดาคนทั้งปวง

²²แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ทรงเป็นผลแรกของพวกที่ล่วงลับไป²³ เพราะว่าในเมื่อความตายเกิดขึ้นโดยมนุษย์คนหนึ่ง การเป็นขึ้นมาจากความตายก็เกิดขึ้นโดยมนุษย์คนหนึ่งด้วย

²⁴เพราะว่าโดยทางอาดัมเราทุกคนได้ตายไป ดังนั้นโดยทางพระคริสต์เราทุกคนได้ถูกทำให้มีชีวิต²⁵ แต่เป็นไปตามลำดับคือ พระคริสต์ทรงเป็นผลแรก ต่อจากนั้นคือคนเหล่านั้นที่เป็นของพระคริสต์ที่จะถูกทำให้มีชีวิตเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

²⁶แล้วก็จะเป็นเวลาอวสานซึ่งพระคริสต์จะทรงมอบอาณาจักรแด่พระเจ้าพระบิดา เมื่อพระองค์จะทรงทำลายการครอบครองทั้งหมด อำนาจและฤทธิ์เดชทั้งสิ้น²⁷ เพราะว่าการต้องทรงครอบครองจนกว่าพระองค์จะทรงปราบศัตรูทั้งหมดให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์²⁸ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายคือความตาย

²⁹เพราะว่า "พระองค์ทรงทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระบาทของพระองค์" แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่า "พระองค์ทรงทำให้ทุกสิ่ง" นั้น เป็นที่ชัดเจนว่ายกเว้นพระองค์ผู้ทรงทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์³⁰ เมื่อทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์แล้ว เมื่อนั้นพระบุตรพระองค์เองก็จะทรงอยู่ใต้อำนาจพระเจ้าผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกในทุกสิ่ง

²⁹มีฉะนั้น คนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาเพื่อคนตายจะอย่างไร? ถ้าคนตายไม่ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นมาเลย แล้วพวกเขาได้รับบัพติศมาเพื่อคนตายได้อย่างไร?³⁰และทำไมพวกเราจึงเสี่ยงอันตรายตลอดเวลา?

³¹พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าตายทุกวัน นั่นคือสิ่งที่ข้าพเจ้ายืนยันโดยความภูมิใจในพวกท่าน ซึ่งข้าพเจ้ามีในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทั้งหลาย³² ข้าพเจ้าได้อะไร ในสายตามนุษย์ ถ้าข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัส ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมา? "ก็ให้พวกเรากินและดื่มเถิด เพราะพรุ่งนี้พวกเราจะต้องตาย"

³³อย่าหลงผิดเลย "การคบคนชั่วย่อมทำลายศีลธรรมที่ดีงาม"³⁴จงมีสติ จงใช้ชีวิตอย่างชอบธรรม อย่าทำบาปต่อไปอีกเลย เพราะบางคนในพวกท่านไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้า ที่ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้เพื่อให้พวกท่านสบายใจ

³⁵แต่จะมีคนพูดว่า "คนตายถูกทำให้เป็นขึ้นมาอย่างไร และพวกเขาจะมาด้วยร่างกายแบบไหน?"³⁶โอ้ คนเขลา สิ่งที่ท่านหวั่นนั้นถ้าไม่ตายก่อนก็จะไม่ออกขึ้นใหม่

³⁷และสิ่งที่ท่านหวั่นนั้นไม่ใช่ลำดับ แต่หวั่นเมล็ดเป่าๆ ที่จะกลายเป็นต้นข้าวสาลีหรืออย่างอื่น³⁸ แต่พระเจ้าประทานรูปร่างให้กับเมล็ดนั้นตามที่พระองค์ทรงเลือก และประทานรูปร่างของมันเองให้กับเมล็ดแต่ละชนิดด้วย³⁹ เนื่อนั้นไม่เหมือนกันทั้งหมด เนื่อนมนุษย์นั้นก็อย่างหนึ่ง เนื่อสัตว์ก็อย่างหนึ่ง เนื่อปลาก็อย่างหนึ่ง

⁴⁰ร่างกายสำหรับสวรรค์ก็มี และร่างกายสำหรับโลกก็มี แต่รัศมีของร่างกายสำหรับสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และรัศมีของร่างกายสำหรับโลกก็อีกอย่างหนึ่ง⁴¹ รัศมีของดวงอาทิตย์ก็อย่างหนึ่ง รัศมีของดวงจันทร์ก็อย่างหนึ่ง รัศมีของดวงดาวก็อย่างหนึ่ง ดาวดวงหนึ่งก็มีรัศมีที่แตกต่างจากรัศมีของดาวดวงอื่นๆ ด้วย

⁴²การเป็นขึ้นมาของคนตายก็เหมือนกัน สิ่งที่ถูกหว่านลงไปนั้นเสื่อมสลายได้ แต่สิ่งที่ถูกทำให้เป็นขึ้นมาขึ้นใหม่ไม่เสื่อมสลาย⁴³ สิ่งที่ถูกหว่านในความอับอาย สิ่งนั้นถูกทำให้เป็นขึ้นมาในรัศมี สิ่งที่ถูกหว่านในความอ่อนแอ สิ่งนั้นถูกทำให้เป็นขึ้นมาในฤทธานุภาพ⁴⁴ สิ่งที่ถูกหว่านในกายฝ่ายธรรมชาติ สิ่งนั้นถูกทำให้เป็นขึ้นมาในกายฝ่ายวิญญาณ ถ้าหากมีกายฝ่ายธรรมชาติ ก็ย่อมมีกายฝ่ายวิญญาณด้วย

⁴⁵ดังที่เขียนไว้ว่า "มนุษย์คนแรกคืออาดัม เป็นจิตใจที่มีชีวิต" ส่วนอาดัมคนสุดท้ายนั้นเป็นวิญญาณผู้ประทานชีวิต⁴⁶ แต่ฝ่ายวิญญาณนั้นไม่ได้มาก่อน ฝ่ายธรรมชาติมาก่อน แล้วจึงเป็นฝ่ายวิญญาณ

⁴⁷มนุษย์คนแรกเป็นของพื้นดิน มาจากดิน มนุษย์คนที่สองเป็นมาจากสวรรค์⁴⁸ ผู้ที่ถูกสร้างจากดินเป็นอย่างไร คนเหล่านั้นที่ถูกสร้างจากดินก็เป็นอย่างนั้น และผู้ที่มาจากสวรรค์เป็นอย่างไร คนเหล่านั้นที่เป็นของสวรรค์ก็เป็นเช่นนั้นด้วย⁴⁹ เช่นเดียวกับที่พวกเราที่มีลักษณะของมนุษย์ที่มาจากดิน พวกเราที่จะสะท้อนลักษณะของมนุษย์จากสวรรค์ด้วย

⁵⁰พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่าเนื้อและเลือดไม่สามารถมีส่วนในราชอาณาจักรของพระเจ้าได้ และสิ่งที่เสื่อมสลายไม่สามารถมีส่วนในสิ่งที่ไม่เสื่อมสลาย⁵¹ ดูสิ ข้าพเจ้ามีความจริงที่ลึกลับที่จะบอกแก่ท่าน คือพวกเราจะไม่ล่วงหลบหมดทุกคน แต่จะถูกเปลี่ยนใหม่หมดทุกคน

⁵²พวกเราจะถูกเปลี่ยนในช่วงเดียว ในพริบตา เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เมื่อเสียงแตรดังขึ้นคนตายจะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยปราศจากการเสื่อมสลาย และพวกเราจะได้รับเปลี่ยนใหม่⁵³ เพราะว่าสิ่งซึ่งเสื่อมสลายได้ไม่ต้องสวมด้วยสิ่งซึ่งเสื่อมสลายไม่ได้ และสภาพที่ต้องตายนี้ต้องสวมด้วยสภาพที่ไม่ตาย

⁵⁴เมื่อสิ่งที่เสื่อมสลายได้ไม่ต้องสวมด้วยสิ่งซึ่งเสื่อมสลายไม่ได้และสภาพที่ต้องตายนี้ต้องสวมด้วยสภาพที่ไม่ตาย เมื่อนั้นพระวจนะที่เขียนไว้จะสำเร็จว่า "ความตายถูกกลืนเข้าไปในชัยชนะแล้ว"⁵⁵ "โอ ความตาย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน? โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน?"

⁵⁶เหล็กในของความตายนั่นคือบาป และอำนาจของบาปคือธรรมนูญ⁵⁷ สาธุการแด่พระเจ้า ผู้ประทานชัยชนะแก่พวกเรา โดยทางองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

⁵⁸ฉะนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงมั่นคงอยู่และอย่าหวั่นไหว จงทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา เพราะว่าท่านทั้งหลายรู้ว่า ในองค์พระผู้เป็นเจ้า การตรากตรำทำงานของพวกท่านจะไม่ไร้ประโยชน์

Chapter 16

¹เรื่องการเรี่ยไรเพื่อธรรมิกชนนั้น ข้าพเจ้าสั่งคริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียว่าอย่างไร ท่านทั้งหลายจึงทำเช่นนั้นด้วย? ทุกวันต้นสัปดาห์ให้พวกท่านแต่ละคนแยกเงินออกและสะสมไว้ตามที่ท่านสามารถทำได้ เพื่อจะไม่ต้องเก็บเรี่ยไรเมื่อข้าพเจ้ามาถึง

³และเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว หากพวกท่านรับรองใคร ข้าพเจ้าจะส่งคนนั้นให้นำเงินถวายของท่านพร้อมกับจดหมายไปยังเยรูซาเล็ม⁴ และถ้าเห็นว่าข้าพเจ้าควรจะไปด้วย พวกเขาก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า

⁵เมื่อข้าพเจ้าข้ามแคว้นมาซิโดเนียแล้ว ข้าพเจ้าจะมาหาท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าจะไปทางมาซิโดเนีย⁶ และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กับพวกท่าน หรืออาจจะอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาว เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะไปทางไหน พวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไป

⁷เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการพบพวกท่านแค่ช่วงเวลาสั้นๆ แต่ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้อยู่กับพวกท่านสักระยะหนึ่ง ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นชอบ⁸ และข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์⁹ เพราะที่นี้มีประตูเปิดให้กับข้าพเจ้าอย่างกว้างขวาง และคนขัดขวางก็มีมากด้วย

¹⁰เมื่อकिโมริมาหาพวกท่าน จงระวังอย่าทำให้เขาไม่สบายใจเมื่ออยู่กับพวกท่าน เพราะเขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนอย่างข้าพเจ้า¹¹ อย่าให้ใครดูหมิ่นเขา จงช่วยเขาให้เดินทางไปด้วยสันติสุข เพื่อเขาจะกลับมาหาข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขากับพวกพี่น้องอยู่¹² ส่วนเรื่องอโปลโล ซึ่งเป็นพี่น้องของพวกเรานั้น ข้าพเจ้าขอร้องเขาอย่างมากเพื่อให้ไปเยี่ยมท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกพี่น้อง แต่เขายังไม่ค่อยอยากไปในเวลานี้ อย่างไรก็ตาม เขาจะไปเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม

¹³จงระวังระวัง จงมั่นคงในความเชื่อ จงเป็นคนกล้าหาญ จงเข้มแข็ง¹⁴ จงทำทุกสิ่งด้วยความรัก

¹⁵ท่านรู้ว่าครอบครัวของสเทฟาโนส เป็นผลแรกในแคว้นอาคายา และพวกเขาได้ถวายตัวในงานปรนนิบัติบรรดามิชน พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้พวกท่าน¹⁶ นอบน้อมต่อคนเช่นนี้ และต่อทุกคนที่ร่วมทำงานและตรากตรำด้วยกันกับพวกเรา

¹⁷และข้าพเจ้าชื่นชมยินดีที่สเทฟาโนส โฟรณากัสและอาคายอัสมาหา พวกเขาได้ขัดเขยการที่พวกท่านไม่มานั้นจนครบถ้วน¹⁸ เพราะว่าพวกเขาทำให้วิญญาณของข้าพเจ้าและของพวกท่านชื่นบาน เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงยอมรับคนเช่นนี้

¹⁹คริสตจักรต่างๆ ในแคว้นเอเชียได้ฝากคำทักทายมายังท่านทั้งหลาย อาควิลลาและปริสซิลลา กับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของพวกเขา ฝากคำทักทายมายังท่านทั้งหลายในองค์พระผู้เป็นเจ้า²⁰ พี่น้องทุกคนฝากคำทักทายมายังพวกท่าน จงทักทายกันและกันด้วยจูบอันบริสุทธิ์

²¹ข้าพเจ้า เปาโล เขียนจดหมายนี้ด้วยลายมือของข้าพเจ้าเอง²² ถ้าใครไม่ร้ององค์พระผู้เป็นเจ้า ก็ขอให้คนนั้นเป็นที่แช่งสาป ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา เสด็จมาเกิด²³ ขอพระคุณของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับท่านทั้งหลาย²⁴ ความรักของข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านทุกคนในพระเยซูคริสต์

2 CORINTHIANS

Chapter 1

¹เปาโล ผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าและกิโมริผู้เป็นน้องชายของข้าพเจ้า ถึงคริสตจักรของพระเจ้าที่อยู่ในเมืองโครินธ์และบรรดาผู้เชื่อทุกคนซึ่งอยู่ทั่วแคว้นอาคายา² ขอให้พระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงสถิตกับท่านทั้งหลายเถิด

³สาธุการแด่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์เจ้าของเราทั้งหลาย พระบิดาผู้ทรงความเมตตาและพระเจ้าแห่งการปลอบประโลมใจทุกอย่าง⁴ พระเจ้าทรงปลอบประโลมใจพวกเราในความทุกข์ลำบากทั้งสิ้นของพวกเรา เพื่อที่ว่าเราทั้งหลายจะสามารถปลอบประโลมใจบรรดาผู้ที่มีความทุกข์ยากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ด้วยการปลอบประโลมใจอย่างเดียวกันกับที่พระเจ้าเคยปลอบประโลมใจพวกเรา

⁵เพราะว่าความทุกข์ยากของพระคริสต์เพื่อเห็นแก่เราทั้งหลายมีมากอันใด การปลอบประโลมใจของพวกเราเนื่องจากพระคริสต์ก็มากอันนั้น⁶ แต่ที่พวกเรายอมทุกข์ยากนั้นก็เพื่อให้พวกท่านได้รับการปลอบประโลมใจและความรอด และที่พวกเราได้รับการปลอบประโลมใจก็เพื่อให้พวกท่านได้รับการปลอบประโลมใจด้วย การปลอบประโลมใจของพวกท่านจะมีอย่างเต็มที่เมื่อพวกท่านได้เพียรสู้กับความทุกข์ยากเหมือนอย่างที่เราได้ทนนั้น⁷ พวกเรามีความมั่นใจอย่างแน่วแน่ในท่านทั้งหลาย เพราะพวกเราทราบว่าพวกท่านมีส่วนในความทุกข์ยากของพวกเราอย่างไร พวกท่านก็จะมีส่วนในการหนุนใจของพวกเราอย่างนั้น

⁸พี่น้องทั้งหลายพวกเราอยากให้พวกท่านทราบเกี่ยวกับความทุกข์ยากต่างๆ ที่เกิดขึ้นแก่พวกเราในแคว้นเอเชีย ซึ่งความทุกข์นั้นช่างหนักหนาเกินกว่าที่พวกเราจะทนได้ ความทุกข์ยากนั้นช่างมากมายจนทำให้พวกเราเกือบหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้⁹ ที่จริงพวกเราถูกตัดสินโทษถึงตายแล้ว แต่ที่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อไม่ให้พวกเราไว้ใจในตนเอง แต่ให้ไว้ใจในพระเจ้าผู้ทรงโปรดให้คนทั้งหลายพ้นจากความตาย¹⁰ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากมรณภัยที่ทำให้พวกเราเกือบตายแล้วนั้น พระองค์ก็จะทรงช่วยพวกเราอีก เราทั้งหลายไว้ใจในพระองค์ว่า พระองค์จะทรงช่วยพวกเราอีกต่อไป

¹¹พวกท่านมีส่วนในการช่วยเหลือพวกเราด้วยการอธิษฐานเพื่อพวกเรา ดังนั้นคนเป็นอันมากจะได้ขอบพระคุณเพราะพวกเรา เนื่องจากพระคุณที่ประทานแก่พวกเราผ่านทางคำทูลขอของคนเป็นอันมากนั้น

¹²นี่เป็นสิ่งที่พวกเราภูมิใจ คือโล่สำนึกผิดชอบของพวกเรา เป็นพยานว่าพวกเราได้ประพฤติตนเป็นที่ประจักษ์แก่โลก ด้วยใจที่บริสุทธิ์และความจริงใจพวกเราได้ประพฤติต่อพวกท่านมากยิ่งขึ้นอีก โดยที่ไม่ได้ประพฤติตามปัญญาของโลกนี้ แต่ตามพระคุณของพระเจ้า¹³ พวกเราไม่ได้เขียนเรื่องอื่นใดถึงพวกท่านเลย นอกจากเรื่องซึ่งท่านทั้งหลายสามารถอ่านและเข้าใจได้¹⁴ แม้ว่าตอนนี้พวกท่านเข้าใจอยู่บ้าง แต่ในวันแห่งพระเยซูเจ้าของเราทั้งหลายนั้น พวกเราจะเป็นเหตุผลที่ทำให้พวกท่านไว้วางใจได้เหมือนอย่างที่เราเป็นเหตุผลที่ทำให้พวกเราไว้วางใจได้

¹⁵เพราะข้าพเจ้าแน่ใจในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจึงมีความปรารถนาที่จะมาหาพวกท่านก่อน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รับประโยชน์จากการที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมพวกท่านสอง

Chapter 2

ครั้ง¹⁶ ข้าพเจ้าวางแผนที่จะมาเยี่ยมพวกท่านในระหว่างที่เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย หลังจากนั้นจะมาเยี่ยมท่านทั้งหลายอีกครั้งหนึ่งเมื่อกลับจากแคว้นมาซิโดเนีย แล้วหลังจากนั้นพวกท่านจะได้ส่งให้ข้าพเจ้าไปยังแคว้นยูเดีย

¹⁷เมื่อข้าพเจ้าคิดเช่นนี้ ข้าพเจ้ากำลังโลเลหรือ? ข้าพเจ้าวางแผนการตามมาตรฐานของมนุษย์เพื่อที่ข้าพเจ้าจะพูดว่า "ใช่" และ "ไม่ใช่" ในเวลาเดียวกันอย่างนั้นหรือ?¹⁸ แต่พระเจ้าทรงสัตย์จริงฉันใด พวกเราจึงไม่พูดพร้อมกันว่า "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" แบบนั้น

¹⁹เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ากับสิลวานัสและทิโมธีได้ประกาศท่ามกลางพวกท่านนั้น ไม่ใช่ "จริง" และ "ไม่จริง" แต่พระองค์ทรงเป็น "จริง" เสมอ²⁰ เพราะว่าพระสัญญาของพระเจ้าทุกข้อนั้นเป็น "จริง" ในพระองค์ ดังนั้น โดยผ่านทางพระองค์ เราจึงกล่าวว่า "อาเมน" ต่อพระสิริของพระเจ้า

²¹บัดนี้พระเจ้าผู้ทรงรับรองพวกเรากับท่านทั้งหลายในพระคริสต์ และพระองค์ได้ทรงแต่งตั้งพวกเรา²² พระองค์ทรงประทับตราเราทั้งหลายและประทานพระวิญญาณไว้ในใจของพวกเรา เพื่อเป็นหลักประกันถึงสิ่งที่กำลังจะมา

²³ทั้งนี้ขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าว่า การที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปถึงเมืองโครินธ์นั้น ก็เพื่อจะงดโทษพวกท่านไว้ก่อน²⁴ พวกเราไม่ได้พยายามที่จะควบคุมความเชื่อของพวกท่าน แต่พวกเราทำงานร่วมกับพวกท่านเพื่อท่านทั้งหลายจะมีความยินดี ในขณะที่พวกท่านยืนหยัดอยู่ในความเชื่อ

Chapter 2

¹ดังนั้นข้าพเจ้าจึงตัดสินใจว่า จะไม่มาทำให้ท่านทั้งหลายเกิดความทุกข์อีก² เพราะถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเป็นทุกข์ นอกจากคนที่ข้าพเจ้าทำให้มีความทุกข์แล้ว ยังมีใครทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดีได้เล่า?

³ข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนั้น เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะไม่ได้เป็นทุกข์โดยคนเหล่านั้น ผู้ซึ่งควรจะทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าไว้ใจในพวกท่านว่า ความยินดีของข้าพเจ้านั้น ก็เป็นความยินดีของพวกท่านด้วย⁴ เพราะข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านด้วยความทุกข์ยากลำบากอย่างมากสิ้น ด้วยหัวใจที่ปวดร้าวและด้วยน้ำตาไหลอย่างมากมาย ข้าพเจ้าไม่ได้ปรารถนาให้พวกท่านมีความทุกข์ แต่ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านรู้จักความรักอันลึกซึ้ง ซึ่งข้าพเจ้ามีต่อท่านทั้งหลาย

⁵ถ้าหากว่าผู้ใดเป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์ ผู้นั้นก็ไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์อยู่คนเดียว แต่ได้ทำให้พวกท่านทุกคนเป็นทุกข์บ้างด้วย เพราะว่าข้าพเจ้าไม่อยากจะพูดแรงกับพวกท่านจนเกินไป⁶ การที่คนส่วนมากได้ลงโทษคนเช่นนั้นก็เพียงพอแล้ว⁷ ดังนั้นในเวลานี้สิ่งที่พวกท่านควรทำมากกว่าการลงโทษคือการยกโทษและเล่าโลมใจเขา ทำเช่นนี้เพื่อเขาจะไม่จมลงในความทุกข์มากเกินไป

⁸ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องใจพวกท่านให้ยืนยันทนความรักของพวกท่านที่มีต่อเขากว่ากลางสาธารณะ⁹ นี่คือเหตุผลที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านก็เพื่อที่จะลงใจท่านทั้งหลายและเพื่อที่จะทราบว่าพวกท่านจะยอมเชื่อฟังในทุกประการหรือไม่

¹⁰ถ้าพวกท่านยกโทษให้กับผู้ใด ข้าพเจ้าก็จะยกโทษให้ผู้นั้นด้วย สิ่งที่ข้าพเจ้าได้ยกโทษไปนั้น ถ้าข้าพเจ้าได้ยกโทษในเรื่องใด ข้าพเจ้าก็ทำเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเฉพาะพระพักตร์ของพระคริสต์¹¹ เพื่อว่าพวกเราจะได้ไม่หลงกลมารซาตานเพราะว่าพวกเราไม่รู้แผนการต่างๆ ของมัน

¹²เมื่อข้าพเจ้ามาถึงเมืองทรอยส์เพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์นั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงเปิดช่องทางให้แก่ข้าพเจ้า¹³ ข้าพเจ้ายังไม่ได้มีความสบายใจเลย เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบกิตติชนองชายของข้าพเจ้านั้น ดังนั้นข้าพเจ้าจึงจากพวกนั้นและเดินทางกลับไปยังแคว้นมาซิโดเนีย

¹⁴แต่ขอพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงให้พวกเรามิชยเสมอในพระคริสต์ และทรงโปรดให้กลิ่นหอมหวานแห่งความรู้ของพระองค์กระจายไปทั่วทุกแห่งหนโดยผ่านทางพวกเรา¹⁵ เพราะสำหรับพระเจ้าแล้ว พวกเราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์ ทั้งในหมู่คนที่กำลังจะรอดและในหมู่คนที่กำลังจะพินาศด้วย

¹⁶ฝ่ายคนที่กำลังจะพินาศก็เป็นกลิ่นแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย ฝ่ายคนที่กำลังจะรอดก็เป็นกลิ่นแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต แล้วใครจะมีความเหมาะสมกับสิ่งต่างๆ เหล่านี้?¹⁷ เพราะว่าพวกเราไม่เหมือนคนมากมายที่หาคำไรจากพระวอนะของพระเจ้า แต่พวกเรากล่าวในพระคริสต์ด้วยแรงจูงใจที่บริสุทธิ์เหมือนอย่างคนที่มาจากพระเจ้าและอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า

Chapter 3

¹พวกเราเริ่มที่จะยกย่องตัวเราเองอีกแล้วหรือ? เราต้องการหนังสือแนะนำตัวต่อพวกท่านหรือจากพวกท่าน เหมือนอย่างบางคนหรือ?² ตัวท่านทั้งหลายเองเป็นหนังสือที่แนะนำพวกเรา ซึ่งได้เขียนไว้ที่ดวงใจของพวกเรา เพื่อให้คนที่ปวงได้ทราบและได้อ่าน³ ท่านทั้งหลายเองได้แสดงให้เห็นว่าพวกท่านเป็นหนังสือของพระคริสต์ที่พวกเราเป็นผู้ส่ง และไม่ได้เขียนด้วยน้ำหมึกแต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และไม่ได้เขียนไว้บนแผ่นศิลาแต่เขียนไว้ที่ดวงใจของมนุษย์

⁴และพวกเรามีความมั่นใจอย่างนี้ต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยผ่านทางพระคริสต์⁵ พวกเราไม่ได้ถือว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของตัวพวกเราเอง

Chapter 4

แต่ความสามารถของพวกเรานั้นมาจากพระเจ้า⁶พระเจ้าองค์นี้ได้ทำให้พวกเราเป็นผู้ปรนนิบัติแห่งพันธสัญญาใหม่ นี่เป็นพันธสัญญาที่ไม่ใช่ตัวหนังสือแต่เป็นของพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวหนังสือนั้นทำให้พวกเราต้องตาย แต่พระวิญญาณนั้นทำให้พวกเรามีชีวิต

⁷แต่ถ้าการปรนนิบัติที่นำไปสู่ความตายตามตัวหนังสือที่ได้เขียนไว้บนศิลานั้นยังมาด้วยรัศมีจนคนอิสราเอลไม่สามารถเพ่งมองหน้าของโมเสสได้ นี่เป็นเพราะว่ารัศมีบนใบหน้าของท่านเป็นรัศมีที่กำลังเลือนหายไป⁸แล้วการปรนนิบัติที่พระวิญญาณทรงกระทำจะยังมีรัศมีมากกว่านั้นสักเท่าใด?

⁹เพราะว่าถ้าการปรนนิบัติที่เกี่ยวกับการลงโทษยังมีรัศมีแล้ว การปรนนิบัติที่เกี่ยวกับความชอบธรรมจะยังมีรัศมีมากกว่าหลายเท่า¹⁰เพราะว่าในความเป็นจริงนั้น รัศมีที่เคยมีนั้นก็ไม่มีอีกต่อไป เนื่องจากมีรัศมีที่ใหญ่กว่าข่มทับไว้¹¹เพราะว่าถ้าสิ่งที่อาจหายไปยังมาด้วยรัศมีแล้ว สิ่งที่ยั่งยืนก็จะมาด้วยรัศมีที่ยิ่งใหญ่กว่าหลายเท่า

¹²เมื่อพวกเรามีความหวังอย่างนั้นแล้วพวกเราจึงมีความกล้า¹³พวกเราจึงไม่เหมือนโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อไม่ให้คนอิสราเอลเพ่งดูการสิ้นสุดของรัศมีที่ค่อยๆ เลือนหายไปนั้น

¹⁴แต่ส่วนคนที่ความคิดของเขาถูกปิดไว้ เพราะว่าตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นก็ยังคงอยู่ ไม่ได้ถูกเปิดออก เพราะว่าจะเปิดออกได้ก็โดยพระคริสต์เท่านั้น¹⁵และแม้แต่ในทุกวันนี้ เมื่อใดที่อ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังคงปิดบังใจของพวกเขายู่¹⁶แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมนั้นก็就会被เปิดออก

¹⁷องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และเมื่อพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็อยู่ที่นั่น¹⁸และเดี๋ยวนี้เราทุกคนที่ไม่มีผ้าคลุมหน้านั้น ต่างมองดูพระรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราก็กำลังได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เข้าสู่พระรัศมีอย่างเดียวกันกับพระองค์ คือมีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป อันเป็นศักดิ์ศรีที่มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นพระวิญญาณ

Chapter 4

¹เพราะเหตุที่พวกเราไม่มีพันธกิจนี้ซึ่งได้รับโดยพระกรุณา พวกเราจึงไม่ย่อท้อ²แต่พวกเราได้ละทิ้งสิ่งต่างๆ ที่น่าอับอายและสิ่งที่ปิดบังซ่อนเร้นไว้ พวกเราไม่ได้ดำเนินชีวิตอย่างคนมีเล่ห์เหลี่ยมและพวกเราไม่ได้ใช้พระวจนะของพระเจ้าอย่างผิดๆ โดยการที่พวกเราแสดงความจริงนั้น พวกเราได้มอบตัวของพวกเราไว้กับจิตสำนึกผิดชอบของคนทั้งปวงในสายพระเนตรของพระเจ้า

³แต่ถ้าข่าวประเสริฐของพวกเราจะถูกปิดบังไว้ ก็ถูกปิดบังไว้จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศไปเท่านั้น⁴ในกรณีของพวกเราคือพระของโลกนี้ได้ปิดบังใจที่ไม่เชื่อของพวกเราให้มืดมัวไป เพื่อจะทำให้พวกเราไม่สามารถมองเห็นแสงสว่างแห่งข่าวประเสริฐเรื่องสง่าราศีของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าได้

⁵เพราะว่าพวกเราไม่ได้ประกาศตัวของพวกเราเอง แต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ประกาศตัวของพวกเราเองว่าเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์⁶เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ที่ได้ตรัสว่า "ความสว่างจะส่องแสงออกมาจากความมืด" พระองค์ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของพวกเรา เพื่อให้พวกเรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงสง่าราศีของพระเจ้าที่ทรงสำแดงผ่านทางพระเยซูคริสต์

⁷แต่ว่าพวกเรามีภักดีสมบัตินี้อยู่ในภาษาเนดิน เพื่อที่จะสำแดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าฤทธิ์เดชอันเลิศซึ่งเป็นของพระเจ้าและไม่ได้มาจากตัวพวกเราเอง⁸พวกเราเผชิญความยากลำบากในทุกทาง แต่ก็ไม่ได้ถูกบดขยี้ พวกเราสับสนแต่ไม่หมดหวัง⁹พวกเราถูกข่มเหงแต่ก็ไม่ถูกทอดทิ้ง พวกเราถูกตีให้ล้มลงแต่ก็ไม่ถูกทำลาย¹⁰พวกเราแบกความตายของพระเยซูไว้ที่กายของพวกเราเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูจะปรากฏในกายของพวกเราด้วย

¹¹พวกเราผู้ซึ่งยังมีชีวิตอยู่นั้นต้องถูกมอบความตายไว้ในร่างกายของพวกเราอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อที่ว่าชีวิตของพระเยซูจะทรงสำแดงผ่านทางร่างกายของพวกเรา¹²ด้วยเหตุนี้เองความตายกำลังทำการในชีวิตของพวกเรา แต่ชีวิตกำลังทำการอยู่ในท่านทั้งหลาย

¹³แต่ว่าพวกเรามีวิญญาณแห่งความเชื่อที่เหมือนกัน ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า "ข้าพเจ้าเองก็เชื่อ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพูดเช่นกัน" พวกเราเองก็มีความเชื่อเช่นเดียวกันคือเมื่อพวกเราเชื่อแล้ว ดังนั้นพวกเราจึงพูด¹⁴เพราะพวกเราทราบว่าจะองค์พระเยซูเจ้าฟื้นคืนพระชนม์ จะทรงโปรดให้พวกเราเป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระเยซูด้วย และจะทรงนำพวกเราให้อยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์พร้อมกับท่านทั้งหลาย¹⁵เพราะว่าทุกสิ่งนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อที่ว่าเมื่อพระคุณได้แผ่ไปถึงผู้คนมากมายนั้น ก็จะมีการขอบพระคุณเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้ามากยิ่งขึ้นด้วย

¹⁶ดังนั้นพวกเราจึงไม่ย่อท้อ แม้ว่ากายภายนอกของพวกเราจะถูกตรึงตรึงไป แต่จิตใจภายในของพวกเรานั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน¹⁷เพราะว่าความทุกข์ยากเล็กๆ น้อยๆ ที่พวกเราได้รับเพียงชั่วขณะหนึ่งนั้น จะเตรียมพวกเราสำหรับศักดิ์ศรีถาวรนิรันดร์มากมายอย่างไม่มีการเปรียบเทียบ¹⁸เพราะว่าพวกเราไม่ได้เอาใจใส่สิ่งของที่พวกเรามองเห็นอยู่ แต่เป็นสิ่งที่มองไม่เห็น สิ่งที่พวกเรามองเห็นนั้นไม่ยั่งยืน แต่สิ่งที่มองไม่เห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร์

Chapter 5

¹พวกเรารู้ว่า ถ้าเรอดินซึ่งพวกเราอาศัยอยู่นี้ถูกทำลายลงเสียแล้ว พวกเราก็คงมีที่อาศัยซึ่งมาจากพระเจ้า อันไม่ได้สร้างด้วยมือของมนุษย์ แต่เป็นที่อาศัย

ถาวรนิรันดร์ในสวรรค์² เพราะว่าในคืนนี้พวกเราคร่ำครวญอยู่ และปรารถนาที่จะสวมใส่ที่อาศัยของพวกเราซึ่งมาจากสวรรค์³ เพราะว่าเมื่อพวกเราสวมใส่แล้วพวกเราจะได้ไม่ต้องเปลือยกาย

⁴ เพราะว่าขณะที่พวกเราอยู่ในคืนนี้ พวกเราคร่ำครวญเป็นทุกข์ พวกเราไม่ปรารถนาที่จะเปลือยกาย แต่พวกเราปรารถนาที่จะได้รับการสวมใส่ เพื่อว่ากายนี้ต้องตายนี้จะถูกกลืนเสียโดยชีวิต⁵ เพราะว่าผู้ที่จัดเตรียมพวกเราสำหรับสิ่งนี้คือพระเจ้า ผู้ได้ประทานพระวิญญาณเป็นมัดจำแก่พวกเราสำหรับสิ่งที่จะมาถึง

⁶ ด้วยเหตุนี้ จึงมีความมั่นใจอยู่เสมอ จงทราบว่าเป็นขณะที่พวกเราอาศัยในร่างกายนี้ พวกเราอยู่ห่างไกลจากพระเจ้า⁷ เพราะว่าพวกเราดำเนินโดยความเชื่อไม่ใช่ตามที่ตามองเห็น⁸ ดังนั้นพวกเราจึงมีความมั่นใจ พวกเราควรจะไปจากร่างกายนี้ และไปอยู่กับพระผู้เป็นเจ้านั้นย่อมดีกว่า

⁹ ดังนั้นพวกเราจึงตั้งเป้าว่า ไม่ว่าพวกเราจะอยู่หรือจะจากไป พวกเราก็จะให้เป็นที่พอพระทัยของพระองค์¹⁰ เพราะว่าพวกเราทุกคนนั้นจะต้องปรากฏตัวต่อพระบัลลังก์แห่งการพิพากษาของพระคริสต์ เพื่อที่ว่าแต่ละคนจะได้รับอย่างเหมาะสม ตามสิ่งที่ได้ทำในขณะที่อาศัยในร่างกายนี้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างดีหรือไม่ดี

¹¹ เพราะเหตุที่ได้รู้จักความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว พวกเราจึงได้ชักชวนคนทั้งหลาย พวกเราเป็นอย่างไรนั้นก็เป็นสิ่งที่ปรากฏชัดต่อพระเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็มีความหวังว่าจะปรากฏชัดต่อจิตสำนึกพิชิตของทุกท่านทั้งหลายด้วยเช่นกัน¹² พวกเราไม่ได้พยายามที่จะชักจูงพวกท่านให้มองดูพวกเราด้วยความนับถือ แต่พวกเรากำลังให้เหตุผลแก่ทุกท่านทั้งหลายเพื่อจะภูมิใจในพวกเรา เพื่อพวกท่านจะมีคำตอบให้กับคนเหล่านั้นผู้ที่ชอบอวดในสิ่งที่ปรากฏภายนอกแต่ไม่ชอบอวดสิ่งที่อยู่ในใจ

¹³ เพราะว่าถ้าพวกเราประพฤติอย่างคนเสียสติ พวกเราก็ประพฤติเพื่อเห็นแก่พระเจ้า และถ้าพวกเราประพฤติอย่างคนมีสติ พวกเราก็ประพฤติเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน¹⁴ เพราะว่าความรักของพระคริสต์ได้ควบคุมพวกเราอยู่ เพราะพวกเราแน่ใจอย่างนี้ว่า มีคนหนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง ดังนั้นทุกคนจึงได้ตายแล้ว¹⁵ พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อที่ว่าคนทั้งหลายที่มีชีวิตจะไม่ได้อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์และเป็นทรงเป็นขึ้นมาแล้ว

¹⁶ เหตุฉะนั้น นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป พวกเราจึงไม่พิจารณาผู้ใดตามมาตรฐานของมนุษย์ แม้ว่าเมื่อก่อนนั้นพวกเราเคยพิจารณาพระคริสต์ตามอย่างนี้มาแล้ว แต่เดี๋ยวนี้พวกเราไม่พิจารณาผู้ใดตามอย่างนี้อีกต่อไป¹⁷ ดังนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นคนถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าทั้งหลายก็ได้ล่วงไป ดูเถิดสิ่งเหล่านั้นได้กลายเป็นสิ่งใหม่

¹⁸ สิ่งทั้งหมดนี้มาจากพระเจ้า พระองค์ทรงทำให้พวกเราได้คืนดีกันกับพระองค์โดยผ่านทางพระคริสต์ ผู้ทรงให้พวกเราได้คืนดีกันกับพระองค์ทางพระคริสต์ และได้ประทานพันธกิจแห่งการคืนดีกันนั้นให้พวกเรา¹⁹ นั่นคือพระเจ้าทรงทำให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์ในพระคริสต์ ไม่ทรงถือโทษความผิดของพวกเรา พระองค์ทรงมอบเรื่องราวแห่งการคืนดีนี้ให้พวกเรา

²⁰ ดังนั้นพวกเราจึงถูกแต่งตั้งให้เป็นดังตัวแทนของพระคริสต์ ประหนึ่งว่าพระเจ้าทรงกำลังร้องขอผ่านทางพวกเรา พวกเราจึงวิงวอนต่อทุกท่านทั้งหลายด้วยเห็นแก่พระคริสต์ว่า "จงคืนดีกันกับพระเจ้า"²¹ พระองค์ได้ทรงกระทำให้พระคริสต์เป็นเครื่องบูชาสำหรับความบาปของพวกเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ไม่เคยทำบาปเลย พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อที่ว่า พวกเราจะได้กลายเป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าผ่านทางพระองค์

Chapter 6

¹ ดังนั้นเมื่อทำงานร่วมกันกับพวกเขา พวกเราจึงขอร้องพวกท่านว่า อย่ารับแต่พระคุณของพระเจ้าโดยไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย² เพราะว่าพระองค์ตรัสว่า "ในเวลาที่เราโปรดปราน เราได้เอาใจใส่เจ้า และในวันแห่งความรอดนั้น เราได้ช่วยเจ้า" ดูเถิดบัดนี้เป็นเวลาแห่งความโปรดปราน ดูเถิดบัดนี้เป็นเวลาแห่งความรอด³ พวกเราไม่ได้วางก้อนหินที่จะทำให้สะดุดไว้ตรงหน้าผู้ใดเลย เพราะพวกเราไม่ปรารถนาให้พันธกิจของพวกเราถูกตีเทียม

⁴ แต่ว่าการกระทำของพวกเราเองนั้นได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าพวกเราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า พวกเราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยความเพียรอดทนเป็นอย่างมาก ในความทุกข์ ในความขัดสน ในความยากลำบาก⁵ ในการถูกเย็บ ในการถูกจำคุก ในเหตุการณ์วุ่นวาย ในการตรากตรำทำงานหนัก ในการอดหลับอดนอน ในความหิวโหย⁶ โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอดทน โดยใจกรุณา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยความรักอย่างจริงใจ⁷ พวกเราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์โดยใช้พระวจนะแห่งความจริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า พวกเรามีอาวุธแห่งความชอบธรรมในมือขวาและในมือซ้าย

⁸ พวกเราทำงานทั้งในขณะที่มีเกียรติและไร้เกียรติ ขณะที่ถูกดูหมิ่นและได้รับการยกย่อง เมื่อพวกเราถูกกล่าวหาว่าเป็นคนหลอกลวง แต่พวกเรายังเป็นคนซื่อสัตย์อยู่⁹ พวกเราทำงานเหมือนว่าไม่มีใครรู้จัก แต่ก็ยังมีคนก็รู้จักเราดี พวกเราทำงานเหมือนว่ากำลังจะตาย แต่ดูเถิดพวกเรายังมีชีวิตอยู่ พวกเราทำงานเหมือนว่าถูกลงโทษเนื่องด้วยการกระทำของพวกเราแต่ยังไม่ตาย¹⁰ พวกเราทำงานเหมือนเต็มไปด้วยความทุกข์ แต่พวกเราชื่นชมยินดีอยู่เสมอ พวกเราทำงานเหมือนว่าเป็นคนยากจนแต่ยังทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี พวกเราทำงานเหมือนว่าพวกเราไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีสิ่งสารพัดอยู่

¹¹ ชาวโครินธ์เอ๋ย พวกเราพูดกับท่านทั้งหลายด้วยความจริงอย่างหมดเปลือกและใจของพวกเราที่เปิดกว้าง¹² พวกเราไม่ได้ปิดใจต่อพวกท่านเลย แต่พวกท่านต่างหากที่เป็นฝ่ายปิดใจ¹³ บัดนี้เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนอย่างยุติธรรม ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านเหมือนอย่างพูดกับลูกๆ คือขอพวกท่านจงเปิดใจให้กว้าง

¹⁴ อย่าเข้าเทียมแอกกับคนไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีส่วนอะไรกับความอธรรม? และความสว่างจะสามัคคีธรรมกับความมืดได้อย่างไร?¹⁵ พระคริสต์กับเบสิอาร์จะไปด้วยกันได้หรือไม่? หรือคนที่เชื่อจะมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ?¹⁶ และวิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้? เพราะว่าพวกเราเป็น

Chapter 7

วิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า "เราจะอยู่กับเขาทั้งหลายและดำเนินท่ามกลางพวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขาและพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา"

¹⁷ เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "จงออกจากหมู่คนเหล่านั้นและจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาดแล้วเราจะรับพวกเขาทั้งหลาย"¹⁸ เราจะเป็นบิดาของพวกเขาและพวกเขาจะเป็นบุตรชายและบุตรสาวของเรา" องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นได้ตรัสดังนี้

Chapter 7

¹ ท่านที่รักทั้งหลาย เมื่อพวกเราที่มีพระสัญญาเหล่านี้แล้ว ก็ขอให้พวกเราชำระตัวของพวกเราให้สะอาด จากทุกสิ่งที่ทำให้พวกเราเป็นมลทินทั้งในฝ่ายร่างกายและทั้งในฝ่ายจิตวิญญาณ ให้พวกเราดำเนินชีวิตด้วยความบริสุทธิ์ด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า

² ขอเปิดใจรับพวกเราด้วยเถิด พวกเราไม่ได้ทำผิดต่อผู้ใด พวกเราไม่ได้ทำร้ายผู้ใด หรือเอาเปรียบผู้ใดเลย³ ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ไม่ใช่เพื่อบอกพวกท่านเพราะข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า พวกท่านอยู่ในใจของพวกเรา เพราะพวกเราจะตายด้วยกันและมีชีวิตอยู่ด้วยกัน⁴ ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในพวกท่านอย่างมากมาย และข้าพเจ้ามีความภูมิใจในพวกท่าน ข้าพเจ้าได้รับการชูใจ ข้าพเจ้ามีความยินดีอย่างสิ้นเหลือแม้ในความทุกข์ยากทั้งสิ้นของพวกเรา

⁵ เพราะว่าเมื่อเรามาถึงแคว้นมาซิโดเนีย ร่างกายของเราไม่ได้พักผ่อนเลย เราประสบกับความทุกข์ยากในทุกๆ ด้าน ภายนอกก็มีการต่อสู้ ภายในก็มีความกลัว⁶ แต่พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการชูใจคนที่ท้อ ทรงหนุนใจพวกเราโดยการมาของกิตติ⁷ พระเจ้าทรงหนุนใจพวกเราไม่ใช่เฉพาะการมาของเขเท่านั้น แต่โดยการที่กิตติเองได้รับการหนุนใจจากพวกท่านด้วย เขาได้บอกพวกเราถึงความรักอันยิ่งใหญ่และความโศกเศร้าของพวกท่าน อีกทั้งการที่พวกท่านเอาใจใส่ต่อข้าพเจ้าเป็นอย่างดี ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้น

⁸ เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำให้พวกท่านเสียใจด้วยจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ ข้าพเจ้าอาจจะเสียใจอยู่บ้าง เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าจดหมายฉบับนั้นทำให้พวกท่านเสียใจ แต่พวกท่านจะมีความเสียใจอยู่เพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น⁹ เดียวนี้ข้าพเจ้ามีความสุข ไม่ใช่เพราะว่าพวกท่านเสียใจ แต่เพราะว่าความเสียใจนั้นได้นำพาให้พวกท่านกลับใจใหม่ ท่านทั้งหลายได้รับความเสียใจตามพระประสงค์ของพระเจ้า ดังนั้นพวกท่านจึงไม่ได้รับผลร้ายจากพวกเราเลย¹⁰ เพราะว่าการเสียใจตามพระประสงค์ของพระเจ้านั้น ทำให้มีการกลับใจ ซึ่งนำไปสู่ความรอดจึงไม่ทำให้เสียใจ แต่การเสียใจฝ่ายโลกนั้นย่อมนำไปสู่ความตาย

¹¹ ขอจงพิจารณาถึงความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้านั้นทำให้เกิดความมุ่งมั่นมากเพียงไร ความมุ่งมั่นในการที่จะพิสูจน์ตัวเองว่าเป็นผู้บริสุทธิ์นั้นมีมากเพียงไร ความขุ่นเคืองของพวกท่าน ความกลัวของพวกท่าน ความปรารถนาอย่างแรงกล้าของพวกท่าน ความกระตือรือร้นของพวกท่าน และความปรารถนาของพวกท่านที่จะเห็นการลงโทษที่จะเกิดขึ้นนั้นมีมากเพียงไร พวกท่านได้พิสูจน์ให้เห็นในทุกด้านแล้วว่าพวกท่านเป็นผู้ปราศจากความผิดในเรื่องนี้¹² ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่าน ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนเพราะเห็นแก่คนที่ต้องทนต่อการร้าย แต่ข้าพเจ้าเขียนเพื่อให้ความกระตือรือร้นที่พวกท่านมีต่อเราปรากฏแก่พวกท่านในสายพระเนตรของพระเจ้า

¹³ เพราะเหตุนี้ พวกเราจึงได้รับการหนุนใจ นอกจากความชูใจแล้ว พวกเรายังมีความชื่นชมยินดีมากขึ้นไปอีก เนื่องจากความยินดีของกิตติ เพราะว่าพวกท่านทุกคนได้กระทำให้อิทธิพลของเรามีความชื่นบาน¹⁴ เพราะถ้าข้าพเจ้าได้ทอดทิ้งเรื่องของพวกท่านแก่กิตติ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้มีความละอายเลย เพราะในทางตรงกันข้ามทุกสิ่งที่เราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้นเป็นความจริงจันใด สิ่งที่เราได้ทอดทิ้งเรื่องพวกท่านแก่กิตติได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นความจริงจันนั้น

¹⁵ ความรักของเขาคือต่อพวกท่านนั้นก็เพิ่มพูนขึ้น เมื่อเขารลึกถึงความเชื่อฟังของพวกท่านทุกคนด้วยการที่พวกท่านให้การต้อนรับเขาด้วยความเกรงกลัวและตัวสัน¹⁶ ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเพราะว่าข้าพเจ้าไว้วางใจพวกท่านได้ทุกอย่าง

Chapter 8

¹ พี่น้องทั้งหลาย พวกเราใคร่ให้พวกท่านทราบถึงพระคุณของพระเจ้าที่ทรงประทานให้แก่คริสตจักรต่างๆ ของแคว้นมาซิโดเนีย² เพราะว่าในระหว่างที่พวกเขาถูกทดสอบอย่างหนักจากความทุกข์ยากลำบากนั้น ความยินดีที่เต็มล้นของพวกเขาและความยากจนอย่างที่สุดนั้นก็ล้นออกมาเป็นใจที่กว้างขวางอย่างมากมาย

³ เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานได้ว่า พวกเขาได้ถวายเต็มที่เท่าที่พวกเขาสามารถถวายได้ และที่จริงแล้วก็เกินความสามารถของพวกเขาเสียอีก และทำด้วยความสมัครใจ⁴ พวกเขาวิงวอนพวกเราอย่างมาก ขอให้มีโอกาสในการแบ่งปันเพื่อช่วยเหลือบรรดาคนในพันธกิจนี้ด้วย⁵ ซึ่งไม่เหมือนที่พวกเราคาดหมายไว้ แต่พวกเขาได้ถวายตัวเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน หลังจากนั้นจึงมอบตัวให้กับพวกเราตามพระประสงค์ของพระเจ้า

⁶ พวกเราจึงได้ตักเตือนกิตติว่า เมื่อเขาได้เริ่มต้นการนี้แล้วก็ให้เขาทำการกุศลร่วมกับท่านทั้งหลายให้สำเร็จ⁷ แต่พวกท่านมีพร้อมบริบูรณ์ทุกอย่าง ทั้งความเชื่อ ในคำพูด ในความรู้ ในความกระตือรือร้น และในความรักของท่านทั้งหลายที่มีต่อพวกเรา ดังนั้นท่านทั้งหลายก็จงทำการกุศลนี้อย่างดีเลิศเช่นกันเถิด

⁸ ข้าพเจ้าไม่ได้พูดเป็นคำสั่ง แต่ได้นำเรื่องของคนอื่น ที่มีความกระตือรือร้นมากทดสอบความรักของท่านทั้งหลายว่ามีความจริงใจหรือไม่⁹ เพราะท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเราว่า ถึงแม้พระองค์จะมั่งคั่ง พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจนเพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อที่ว่าพวกท่านจะได้กลายเป็นคนมั่งมีเนื่องจากความยากจนของพระองค์

¹⁰ข้าพเจ้าจึงขอออกความเห็นในเรื่องนี้เพื่อที่จะเป็นประโยชน์แก่พวกท่านว่า เรื่องที่ท่านทั้งหลายได้ตั้งต้นเมื่อปีกลายนี้ พวกท่านไม่ได้เพียงเริ่มต้นที่จะทำบางสิ่งเท่านั้น แต่พวกท่านยังปรารถนาที่จะทำด้วย¹¹ บัดนี้พวกท่านก็ควรที่จะทำให้สำเร็จเสีย พวกท่านมีความกระตือรือร้นและความปรารถนาที่จะทำจนได้ ก็ขอให้พวกท่านทำให้สำเร็จเท่าที่จะสามารถทำได้ฉันนั้น¹² เพราะว่าถ้ามีความกระตือรือร้นที่จะทำสิ่งนี้แล้วก็นับว่าเป็นสิ่งที่ดีและน่าพอใจ การให้มันต้องให้ตามที่เขามีอยู่ ไม่ใช่ตามที่เขาไม่มี

¹³ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าจะให้การทำงานของคนอื่นเบาลงและให้การทำงานของพวกท่านหนักขึ้น แต่จะมีความยุติธรรม¹⁴ เพราะว่าในยามที่พวกท่านมีอย่างบริบูรณ์เช่นเวลานี้ พวกท่านก็ควรจะช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ขัดสน และในยามที่พวกท่านมีอย่างบริบูรณ์ พวกเขาก็จะได้ช่วยพวกท่านเมื่อขัดสน ซึ่งนับว่ามีความยุติธรรม¹⁵ ตามที่มีเขียนไว้ว่า "คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีอะไรเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่"

¹⁶แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงให้กิตติศัพท์กระตือรือร้นในความห่วงใยอย่างเดียวกันกับที่ข้าพเจ้ามีต่อพวกท่าน¹⁷ เพราะว่าเขาไม่เพียงแต่รับคำขอร้องของพวกเราเท่านั้น แต่ยังมีความกระตือรือร้นอย่างยิ่ง เขาได้ไปหาพวกท่านด้วยความสมัครใจ

¹⁸พวกเราส่งพี่น้องคนหนึ่งซึ่งคริสตจักรทุกแห่งยกย่องในเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐไปพร้อมกับเขาด้วย¹⁹ และไม่เพียงเท่านั้น คริสตจักรต่างๆ ยังได้เลือกให้เขาเป็นผู้ร่วมเดินทางกับพวกเราและเป็นผู้ร่วมงานในการกระทำความดีนี้ ซึ่งพวกเราทำสิ่งนี้เพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและแสดงถึงความกระตือรือร้นของพวกเราในการช่วยเหลือ

²⁰พวกเราหลีกเลี่ยงที่จะไม่ให้คนหนึ่งคนใดเทียบพวกเราได้ ในเรื่องเกี่ยวกับของถวายเป็นอันมากซึ่งพวกเรารับมาแฉนั้น²¹ พวกเราละมัดระวังที่จะกระทำด้วยความสัตย์ซื่อซึ่งไม่ใช่เฉพาะในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นแต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย

²²พวกเราได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วยกับเขาทั้งสอง เขาเป็นคนที่ถูกพวกเรากดสอบอยู่บ่อยๆ และพวกเราพบว่าเขามีความกระตือรือร้นในหลายสิ่งและเดี๋ยวนี้เขามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะเขามีความไว้วางใจในพวกท่านเป็นอย่างมาก²³ ส่วนกิตติ เขาเป็นหุ้นส่วนและเป็นผู้ร่วมงานของข้าพเจ้าในการรับใช้ท่านทั้งหลาย ส่วนพี่น้องสองคนนั้น คริสตจักรต่างๆ ได้ส่งพวกเขาไป และพวกเขาก็ได้ถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์²⁴ เหตุฉะนั้นจึงแสดงความรักของพวกท่านแก่พวกเขาและสำแดงให้คริสตจักรทั้งหลายได้เห็นว่าเป็นการสมควรแล้วที่พวกเราได้อวดเรื่องพวกท่านให้เขาฟัง

Chapter 9

¹ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงพวกท่านในเรื่องการสงเคราะห์บรรดาผู้เชื่อ² ข้าพเจ้าทราบถึงความสามารถของพวกท่าน ซึ่งข้าพเจ้าเคยอวดเรื่องพวกท่านให้กับชาวมาซิโดเนียฟังว่า พวกท่านอาจทำได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้วตั้งแต่ปีกลาย และความกระตือรือร้นของพวกท่านก็เราใจคนเป็นมากให้ท่าน

³เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าส่งพี่น้องเหล่านี้ไป เพื่อไม่ให้การอวดของพวกท่านนั้นไร้ค่าไป และเพื่อให้พวกท่านจัดเตรียมไว้ให้พร้อมตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้แล้วว่าพวกท่านจะพร้อม⁴ มิฉะนั้นแล้ว ถ้าหากชาวมาซิโดเนียคนใดมากับข้าพเจ้าและพบว่าพวกท่านยังไม่ได้เตรียมไว้พร้อม พวกเราก็จะขายหน้า ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวหาพวกท่านเลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีความมั่นใจพวกท่าน⁵ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคิดว่าจำเป็นต้องขอร้องพี่น้องเหล่านี้เพื่อให้ไปหาพวกท่าน และให้จัดเตรียมของถวายล่วงหน้า ตามที่พวกท่านได้สัญญาไว้แล้ว เพื่อของถวายนั้นจะมีอยู่พร้อม เพื่อเป็นพระพร และไม่ใช่ว่าเป็นสิ่งที่ผิดใจ

⁶เพราะนี่แหละ คนที่หว่านน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย และคนที่หว่านเพื่อจะได้รับพระพรก็จะได้เก็บเกี่ยวพระพรด้วย⁷ จึงให้แต่ละคนตามที่เขาคิดหมายไว้ใจใจ อย่าให้เขาด้วยความเสียหายหรือด้วยความจำใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนที่ให้ด้วยใจยินดี

⁸และพระเจ้าสามารถประทานพระพรทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลายอย่างเหลือล้น เพื่อให้พวกท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของอย่างบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย⁹ ตามที่มีเขียนไว้ว่า "เขาแจกจ่ายทรัพย์สมบัติของเขาแก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิรันดร์"

¹⁰ฝ่ายพระองค์ ผู้ได้ทรงประทานเมล็ดพืชแก่ผู้หว่านและประทานอาหารให้แก่คนที่กินนั้น จะทรงเพิ่มพูนเมล็ดพืชของพวกท่านเพื่อการหว่าน ทั้งจะทรงให้เกี่ยวเกี่ยวผลแห่งความชอบธรรมของพวกท่านเจริญขึ้นด้วย¹¹ พวกท่านจะมีความมั่งคั่งในทุกทาง เพื่อให้พวกท่านสามารถแจกจ่ายด้วยใจกว้างขวาง อันจะนำไปสู่การขอบพระคุณพระเจ้าผ่านทางพวกเรา

¹²เพราะว่าในการรับใช้นั้นไม่ใช่เพียงเพื่อการจัดหาให้กับผู้เชื่อที่ขัดสนเท่านั้น แต่ยังทำให้มีการขอบพระคุณพระเจ้าอย่างมากมายด้วย¹³ เพราะว่าการที่พวกท่านได้ถูกทดสอบและพิสูจน์โดยการใช้นี้ พวกท่านจะได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าโดยการที่พวกท่านเชื่อฟังด้วยการยอมรับในข่าวประเสริฐของพระคริสต์ อีกทั้งท่านทั้งหลายจะได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าโดยการถวายด้วยใจกว้างขวางให้แก่พวกเขาและทุกคนด้วย¹⁴ พวกเขาวางพื้นฐานเพื่อพวกท่านและอาศัยถึงพวกท่านเป็นอย่างมาก พวกเขากำอย่างนี้ก็เพราะพระคุณอันมากล้นของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย¹⁵ จึงขอบพระคุณพระเจ้า สำหรับของประทานอันเหลือที่จะพรรณนาของพระองค์

Chapter 10

¹ข้าพเจ้า เปาโล ใครที่จะขอร้องพวกท่านด้วยตัวของข้าพเจ้า โดยเห็นแก่ความอ่อนสุภาพและพระกรุณาของพระคริสต์ ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่อ่อนน้อมถ่อมตน เมื่อ

อยู่กับท่านทั้งหลาย แต่เมื่ออยู่ต่างหากก็เป็นคนหัวทวนต่อพวกท่าน²ข้าพเจ้าจึงขอร้องพวกท่านว่า เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลายนั้น อย่าให้ข้าพเจ้าต้องหัวทวนต่อพวกท่านด้วยความมั่นใจในตนเองเลย ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าจะต้องหัวทวนเมื่อต้องขัดแย้งกับบางคนที่คิดว่าพวกเราดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง

³เพราะว่าถึงแม้ว่าพวกเราจะดำเนินชีวิตในฝ่ายเนื้อหนัง แต่พวกเราไม่ได้สู้รบตามอย่างเนื้อหนังนั้น⁴เพราะว่าศาสตราวุธที่พวกเราใช้ต่อสู้กันไม่ได้เป็นแบบเนื้อหนัง แต่พวกเรามีฤทธิ์านุภาพที่สามารถทำลายป้อมปราการต่างๆ ได้ พวกเขากลายเหตุผลจอมปลอมทั้งหลาย

⁵พวกเราทำลายความคิดทุกอย่างที่ตั้งขึ้นเพื่อขัดขวางความรู้ของพระเจ้า พวกเราน้อมนำความคิดทุกประการให้มาเชื่อฟังพระคริสต์⁶และพวกเราพร้อมที่จะลงโทษในทุกการกระทำที่ไม่เชื่อฟัง กันที่ความเชื่อของพวกท่านสมบูรณ์

⁷จงดูสิ่งที่ปรากฏตรงหน้าพวกท่าน ถ้าผู้ใดมั่นใจว่าตนเองเป็นคนของพระคริสต์ ก็ให้ผู้นั้นคำนึงถึงตัวเองว่า เมื่อเขาเป็นคนของพระคริสต์ พวกเขาก็เป็นคนของพระคริสต์ด้วยเหมือนกัน⁸ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะอดไปมากสักหน่อยในเรื่องสิทธิอำนาจซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้กับพวกเราเพื่อให้เสริมสร้างพวกท่าน และไม่ใช่เพื่อทำลายพวกท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่ได้รับความอับอาย

⁹ข้าพเจ้าไม่ต้องการที่จะให้ดูราวกับว่าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านกลัวเพราะจดหมายของข้าพเจ้า¹⁰ตามที่บางคนพูดว่า "จดหมายของเปาโลนั้นดุซังและมีอำนาจมากก็จริง แต่ว่าตัวเขาดูอ่อนกำลัง คำพูดของเขาก็ไม่ควรค่าแก่การฟังเลย"

¹¹จงให้คนเช่นนี้รับทราบอย่างนี้ว่า พวกเราพูดไว้ในจดหมายอย่างไรเมื่อพวกเราไม่อยู่ พวกเราก็ทำอย่างนั้นเมื่อพวกเราอยู่เช่นกัน¹²พวกเราจะไม่เทียบชั้นหรือเปรียบเทียบกับตัวเองกับคนที่ยกย่องตัวเอง แต่เมื่อพวกเราเอาตัวเองเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเอาตัวเองเปรียบเทียบกับกันและกัน พวกเขาก็เป็นคนที่ยึดความเข้าใจ

¹³อย่างไรก็ตามพวกเราจะไม่อดเกินขอบเขต แต่จะอดในขอบเขตที่พระเจ้าทรงจัดไว้ให้พวกเรา ซึ่งพวกท่านก็อยู่ในขอบเขตนั้นด้วย¹⁴เพราะว่าเมื่อพวกเรามาหาพวกท่านนั้น ตัวเราเองไม่ได้ล่วงล้ำขอบเขต และพวกเราเป็นพวกแรกที่ได้นำข่าวประเสริฐของพระคริสต์มาถึงท่านทั้งหลาย

¹⁵พวกเราไม่ได้อดเกินขอบเขต ในเรื่องงานที่คนอื่นได้กระทำ แต่พวกเรามีความหวังว่า เมื่อความเชื่อของพวกท่านเจริญขึ้นมากแล้ว ขอบเขตงานของพวกเราที่จะขยายอย่างกว้างขวางในหมู่พวกท่าน¹⁶เมื่อพวกเรามีความหวังอย่างนี้พวกเราจึงประกาศข่าวประเสริฐนอกเขตที่พวกท่านอยู่ โดยพวกเราจะไม่อดในเรื่องการงานที่คนอื่นได้ทำไว้แล้ว

¹⁷"แต่จงให้ผู้ที่อวดนั้น ได้อวดองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด"¹⁸เพราะว่าคนที่ยกย่องตัวเองจะไม่ได้รับการรับรอง แต่คนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกย่องต่างหากจะเป็นคนที่ได้รับการรับรอง

Chapter 11

¹ข้าพเจ้าอยากขอให้พวกท่านอดทนต่อความโง่เขลาเล็กๆ น้อยๆ ของข้าพเจ้า ซึ่งที่จริงพวกท่านก็อดทนอยู่แล้ว²เพราะว่าข้าพเจ้าวางแผนท่านทั้งหลายอย่าง ที่พระเจ้าวางแผน เพราะว่าข้าพเจ้าได้หมั่นพวกท่านไว้กับสามัคคีเดียว เพื่อถวายพวกท่านในฐานะเป็นหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์แด่พระคริสต์

³แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าผู้ใดส่อลวงเอาด้วยอุบายของมโนใจ ความคิดของท่านทั้งหลายก็อาจจะถูกทำให้หลงไปจากความจริงและความบริสุทธิ์ต่อพระคริสต์นั้น⁴เพราะว่ามีบางคนมาและเทศนาถึงพระเยซูองค์หนึ่งนอกเหนือจากพระเยซูที่พวกเราเคยเทศนามา หรือพวกท่านรับพระวิญญาณซึ่งแตกต่างจากที่พวกท่านเคยรับมานั้น หรือพวกท่านรับข่าวประเสริฐอื่นซึ่งแตกต่างจากที่พวกท่านเคยได้รับแล้วนั้น ท่านทั้งหลายก็ช่างอดทนดีจริง ๆ

⁵เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าบรรดาคนเหล่านั้นที่ได้รับการขนานนามว่าอัครสาวกพิเศษแม้แต่น้อยเลย⁶แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับการฝึกในเรื่องการพูดมา แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้ ซึ่งพวกเราได้แสดงข้อนี้ให้ประจักษ์แก่พวกท่านในทุกๆ ทางและในสิ่งทั้งปวงเหล่านี้

⁷ข้าพเจ้าได้ทำผิดในการถ่อมใจตัวเองลงเพื่อที่จะยกยอพวกท่านขึ้นหรือ? เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านแบบให้เปล่าๆ⁸ข้าพเจ้าปล้นคริสตจักรอื่นๆ โดยการรับการช่วยเหลือจากพวกเขาเพื่อปรนนิบัติท่านทั้งหลาย⁹เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านและกำลังขัดสนอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นภาระกับผู้ใด เพราะว่าพี่น้องที่มาจากเมืองมาซิโดเนียได้ช่วยเหลือในความขาดแคลนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าระวังตัวที่จะไม่ให้เป็นการก่อกวนพวกท่านในทุกสิ่งและข้าพเจ้าจะระวังตัวเช่นนี้ต่อไป

¹⁰ความจริงของพระคริสต์อยู่ในข้าพเจ้าฉันใด จึงไม่มีผู้ใดในแคว้นอากายาที่จะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้อวดเรื่องนี้ได้ฉันนั้น¹¹เพราะอะไรหรือ? เพราะข้าพเจ้าไม่รักพวกท่านหรือ? พระเจ้าทรงทราบ

¹²และสิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังทำอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็จะทำต่อไป ข้าพเจ้าทำเพื่อตัดโอกาสของคนเหล่านั้นที่คอยหาโอกาส จะอวดว่าตนเองกำลังทำงานอย่างเดียวกันกับพวกเรา¹³เพราะว่าคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียมเท็จและเป็นคนงานที่หลอกลวง พวกเขาปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์

¹⁴และการทำเช่นนี้ไม่น่าประหลาดใจเลย เพราะว่าซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์ของความสว่างได้¹⁵มันจึงไม่ใช่เป็นเรื่องแปลกอย่างมากมายที่คนรับใช้ของซาตานจะปลอมเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม มันปลายของพวกเขาก็จะไม่ไปตามการกระทำของพวกเขาเอง

¹⁶ข้าพเจ้าขอกล่าวซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่า อย่าให้ใครคิดว่าข้าพเจ้าเป็นคนโง่เขลา แต่ถ้าวาท่านคิดอย่างนั้น ก็ให้ต้อนรับข้าพเจ้าอย่างคนโง่เขลาเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รอดตัวเองบ้าง¹⁷ การที่ข้าพเจ้าพูดถึงเรื่องการไถ่รอดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้อนุญาตให้พูด แต่ข้าพเจ้าพูดอย่างคนโง่เขลา¹⁸ เพราะมีหลายคนไถ่รอดตามเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็จะรอดบ้าง

¹⁹เพราะว่าการที่พวกท่านทนฟังคนเขลาพูดด้วยความยินดีนั้น คงเป็นเพราะพวกท่านเป็นคนฉลาดละสิ²⁰ เพราะพวกท่านอดทนกับบางคนที่น่าพวกท่านไปเป็นทาส บางคนนำพวกท่านไปเป็นเชลย บางคนที่เขาเปรียบพวกท่าน บางคนที่ยกตัวเองเป็นใหญ่ หรือบางคนที่ตบหน้าของพวกท่าน²¹ ข้าพเจ้าขอพูดด้วยความละอายว่า พวกเราอ่อนแอเกินไปในเรื่องนี้ ถ้ามีใครกล่าวดนในเรืองใด ข้าพเจ้าพูดอย่างคนโง่เขลา ข้าพเจ้าก็จะรอดด้วยเหมือนกัน

²²พวกเขาเป็นชนชาติฮีบรูหรือ? ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน พวกเขาเป็นชนชาติอิสราเอลหรือ? ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน พวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมหรือ? ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน²³ พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ? (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนเสียสติ) ข้าพเจ้าเป็นยิ่งกว่าเสียอีก ข้าพเจ้าตราตรึงทำงานหนักกว่า ตัดคุบบ่อยกว่า ถูกเขียนตีสาหัสกว่า และเผชิญกับความตายครั้งแล้วครั้งเล่า

²⁴พวกเขายึดเขียนตีข้าพเจ้าห้าครั้งๆ ละสามสิบเก้าที่²⁵ ข้าพเจ้าถูกตีด้วยไม้สามครั้ง ข้าพเจ้าถูกก้อนหินขว้างครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง²⁶ ข้าพเจ้าต้องเดินทางอยู่บ่อยๆ ซึ่งต้องเผชิญภัยจากแม่น้ำ เผชิญภัยจากโจรร้าย เผชิญภัยจากคนชาติเดียวกันกับข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในเมือง เผชิญภัยในถิ่นทุรกันดาร เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องจอมปลอม

²⁷ข้าพเจ้าต้องทำงานอย่างหนักและลำบาก ต้องอดหลับอดนอน ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวอยู่บ่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย²⁸ นอกจากนี้แล้วยังมีสิ่งอื่นๆ ที่กดดันข้าพเจ้าอยู่ทุกๆ วัน คือความกังวลใจเกี่ยวกับคริสตจักรทั้งปวง²⁹ มีใครบ้างที่อ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลังด้วย? มีใครบ้างที่ถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อนด้วย?

³⁰ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอด ข้าพเจ้าจะอดในสิ่งที่แสดงถึงความอ่อนแอของข้าพเจ้า³¹ พระเจ้าและพระบิดาขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ซึ่งได้รับคำสรรเสริญเป็นนิรันดร์ทรงทราบว่าข้าพเจ้าไม่ได้โกหก

³²ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อารักสในนครดามัสกัส ให้คนเฝ้านครดามัสกัสไว้เพื่อจะจับข้าพเจ้า³³ แต่ข้าพเจ้าถูกเอาใส่ในกระบุงหย่อนลงทางช่องหน้าต่างของกำแพงนครนั้น ข้าพเจ้าจึงหนีรอดจากเงื้อมมือของเขา

Chapter 12

¹ข้าพเจ้าจำเป็นต้องอด ถึงแม้จะไม่ได้รับประโยชน์อะไร แต่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปถึงนิมิตและการสำแดงต่างๆ ซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า² ข้าพเจ้ารู้จักชายคนหนึ่งที่อยู่ในพระคริสต์ เมื่อสิบสี่ปีที่แล้วเขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม จะไปทั้งร่างกายหรือไม่โดยไม่มีร่างกายข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ

³และข้าพเจ้ารู้ว่าชายคนนี้ จะไปทั้งร่างกายหรือไม่ก็ภายหลังข้าพเจ้าไม่ทราบพระเจ้าทรงทราบ⁴ ถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม และได้ยินสิ่งต่างๆ ที่ศักดิ์สิทธิ์เกินกว่าที่ใครจะพูดถึง⁵ สำหรับชายคนนี้ข้าพเจ้ารอดได้ แต่สำหรับข้าพเจ้าเองนั้นข้าพเจ้าจะไม่รอด นอกเสียว่าจะอดถึงความอ่อนแอของข้าพเจ้า

⁶ถ้าข้าพเจ้าอยากจะอด ข้าพเจ้าก็หาใช่เป็นคนโง่เขลาไม่ เพราะว่าข้าพเจ้าจะพูดความจริง แต่ข้าพเจ้าจะไม่อด เพื่อจะไม่มีใครประณามข้าพเจ้าสูงกว่าสิ่งที่เขาได้เห็นในตัวข้าพเจ้าหรือได้ฟังจากข้าพเจ้า⁷ และข้าพเจ้าจะไม่อดเนื่องจากการที่ได้เห็นการสำแดงอย่างพิเศษมากมาย ด้วยเหตุนี้เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัว จึงทรงให้มีหนามในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นทูตของซาตานที่คอยทุบตีข้าพเจ้า เพื่อว่าข้าพเจ้าจะไม่เป็นคนที่ย่อยหย่อนเกินไป

⁸ข้าพเจ้าได้วิงวอนเรื่องหนามนั้นต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อให้ทรงเอาออกไปจากข้าพเจ้า⁹ แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "พระคุณของเราที่มีเพียงพอสำหรับเจ้า เพราะว่าความอ่อนแอมีที่ไหน ทุกข์เดชะของเราที่มีอย่างเต็มขนาดที่นั่น" ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขออดในเรื่องความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อทุกข์เดชะของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า¹⁰ เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงขึ้นใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกลูกทุบ ในการถูกข่มขืน ในการถูกข่มเหง ในการยากลำบาก เพื่อว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงเมื่อนั้น

¹¹ข้าพเจ้ากลายเป็นคนโง่เขลาไปแล้วสิ พวกท่านบังคับข้าพเจ้าให้เป็น เพราะว่าข้าพเจ้าสมควรที่จะได้รับการยกย่องจากพวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าก็ไม่ได้ด้อยกว่าบรรดาอัครทูตพิเศษเหล่านั้น ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ใช่เป็นคนที่พิเศษอะไรเลย¹² ลักษณะที่แท้จริงต่างๆ ของการเป็นอัครทูตนั้นก็ได้ประจักษ์แจ้งในหมู่พวกท่านแล้ว ด้วยความเพียรโดยหมายสำคัญและการอัศจรรย์ รวมถึงโดยการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ¹³ เพราะว่าพวกท่านด้วยความสำคัญไปกว่าคริสตจักรอื่นๆ ใดๆ หรือ นอกจากการที่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน? การผิดในข้อนี้ขอพวกท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด

¹⁴ดูสิ ข้าพเจ้าพร้อมที่จะมาพบกับพวกท่านเป็นครั้งที่สาม ข้าพเจ้าจะไม่เป็นการต่อพวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดๆ ของท่านทั้งหลายเลย แต่ข้าพเจ้าต้องการพวกท่าน เพราะว่าเป็นการไม่สมควรที่ลูกๆ จะสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ แต่พ่อแม่ต่างหากที่ควรสะสมไว้สำหรับลูก¹⁵ ข้าพเจ้ายินดีเป็นอย่างมากในการเสียสละและการเสียสละนี้เพื่อจิตวิญญาณของพวกท่าน ถ้าหากว่าข้าพเจ้ารักพวกท่านมากขึ้น พวกท่านกลับรักข้าพเจ้าน้อยลงอย่างนั้นหรือ?

¹⁶แต่ถึงแม้ว่าจะเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะไม่เป็นการต่อท่านทั้งหลาย แต่พวกท่านก็พูดว่าข้าพเจ้าเป็นคนเจ้าเล่ห์ ข้าพเจ้าใช้อุบายเอาเปรียบท่านทั้งหลาย¹⁷ ข้าพเจ้าเอาเปรียบพวกท่านโดยการส่งบางคนไปหาพวกท่านหรือ?¹⁸ ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้กิตติสไปหาพวกท่านและส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วยกับเขา กิตติสเอาเปรียบพวกท่านหรือ? พวกเราไม่ได้เดินในทางเดียวกันหรือ? พวกเราไม่ได้ก้าวเดินตามรอยเดียวกันหรือ?

¹⁹ท่านทั้งหลายคิดอยู่ตลอดมาว่าพวกเราแก้ตัวให้พวกเราเองต่อพวกท่านหรือ? พวกเราพูดในพระคริสต์ดังที่เราอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า ว่าสิ่งสารพัดที่ทำนั้นก็เพื่อความเจริญของพวกท่าน

²⁰เพราะว่าข้าพเจ้ากลัวว่าเมื่อมาถึง ข้าพเจ้าอาจจะไม่ได้พบพวกท่านในสิ่งที่ข้าพเจ้าอยากเห็น ข้าพเจ้ากลัวว่าพวกท่านจะไม่ได้พบกับข้าพเจ้าเหมือนอย่างที่คุณท่านปรารถนา ข้าพเจ้ากลัวว่าจะมีการทะเลาะกัน มีการอิจฉากัน มีการเปิดความโกรธใส่กัน มีการเห็นแก่ตัว มีการนับถือกัน มีความเย่อหยิ่งกัน และมีความวุ่นวาย²¹ข้าพเจ้ากลัวว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึงพระเจ้าจะทำให้ข้าพเจ้าต้องอับอายต่อหน้าพวกท่าน ข้าพเจ้ากลัวว่าข้าพเจ้าจะเสียใจเนื่องด้วยความบาปทั้งหลายที่บางคนได้กระทำก่อนหน้านี้ และคนที่ไม่กลับใจจากการมลทินและจากการล่วงประเวณีและการลามกที่พวกเขาทำอยู่นั้น

Chapter 13

¹ครั้งนี้จะเป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมพวกท่าน "ข้อกล่าวหาใดๆ จะต้องพยานสองหรือสามปาก จึงจะเชื่อถือได้"²ข้าพเจ้าเคยกล่าวไว้ในครั้งที่สองแล้วกับคนเหล่านั้นซึ่งกำบาปก่อนหน้านี้และพวกที่เสียใจทั้งหมด และข้าพเจ้าขอล่าอีกครั้งว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอีกครั้งหนึ่งนั้น ข้าพเจ้าจะไม่เว้นการลงโทษคนเหล่านี้เลย

³ข้าพเจ้าบอกสิ่งนี้แก่พวกท่านเพราะว่าพวกท่านกำลังมองหาหลักฐานว่าพระคริสต์ตรัสผ่านทางข้าพเจ้า พระองค์มิได้ทรงอ่อนกำลังต่อพวกท่าน แต่ทรงฤทธิ์เป็นอย่างมากในพวกท่าน⁴เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ทรงถูกตรึงเพราะอ่อนกำลัง แต่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า และแม้ว่าเราจะอ่อนกำลังด้วยเช่นกันแต่เราจะมีชีวิตอยู่โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกท่าน

⁵ท่านจงพิจารณาตัวของพวกท่านดูว่าท่านตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่ ท่านจงพิสูจน์ตัวพวกท่านเองเถิด พวกท่านไม่ตระหนักว่าพระเยซูคริสต์ทรงสถิตในพวกท่านหรือ? พระองค์สถิตอยู่แน่ นอกจากว่าพวกท่านจะไม่ผ่านการพิสูจน์⁶และข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นว่าพวกท่านจะไม่พบว่าเราไม่ผ่านการพิสูจน์นั้น

⁷บัดนี้พวกเราขออธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อที่จะไม่ให้พวกท่านกระทำความผิดใดๆ ข้าพเจ้าไม่ได้อธิษฐานเพื่อให้พวกเราผ่านการพิสูจน์ แต่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อให้พวกท่านทำในสิ่งที่ถูกต้อง ถึงแม้ว่าพวกเราเองดูเหมือนว่าพ่ายแพ้ต่อการพิสูจน์นั้น⁸เพราะว่าพวกเราไม่สามารถทำอะไรๆ ที่ขัดแย้งกับความจริงได้ แต่ทำเพื่อความจริงเท่านั้น

⁹เพราะว่าเรามีความชื่นชมยินดีในยามที่พวกเราอ่อนแอและพวกท่านมีความเข้มแข็ง พวกเราอธิษฐานอย่างนี้ด้วยเช่นกัน คือขอให้ท่านทั้งหลายได้เป็นคนที่สมบูรณ์พร้อม¹⁰ข้าพเจ้าเขียนสิ่งเหล่านี้ในขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ห่างจากพวกท่าน ด้วยว่าเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว จะได้ไม่ต้องกวาดล้างพวกท่านโดยการใช้อำนาจซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อที่จะเสริมสร้างท่านทั้งหลายขึ้นไม่ใช่ทำลายลง

¹¹สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลาย จงชื่นชมยินดี จงกระทำให้เกิดการคืนดีกัน จงหนุนใจกัน จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข และขอให้พระเจ้าแห่งความรักและสันติสุขทรงสถิตกับพวกท่าน¹²จงกักกายปราศรัยต่อกันและกันด้วยธรรมเนียมจวบจนบริสุทธ์

¹³ธรรมิกชนทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย¹⁴ขอให้พระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า ความรักของพระเจ้า และความสนิสนมซึ่งมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

GALATIANS

Chapter 1

¹ข้าพเจ้าเปาโลผู้เป็นอัครทูต ข้าพเจ้าไม่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอัครทูตจากมนุษย์คนใดหรือตัวแทนของมนุษย์คนใด แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดาผู้ให้พระเยซูเป็นขึ้นจากความตายทรงเป็นผู้แต่งตั้ง²และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียนคริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย

³ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาและองค์พระเยซูคริสต์ของเราอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด⁴พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเรา เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคชั่วร้ายในปัจจุบันนี้ตามพระประสงค์ของพระเจ้าและพระบิดาของเรา⁵ขอให้พระเกียรติมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

⁶ข้าพเจ้าประหลาดใจอย่างมากที่พวกท่านหันหนีไปจากพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านโดยพระคุณของพระคริสต์และรับหันไปหาข่าวประเสริฐอื่นอย่างรวดเร็ว⁷ซึ่งตามจริงแล้วไม่มีข่าวประเสริฐอื่นอีก แต่มีบางคนทำให้พวกท่านยุ่งยาก และอยากบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์

⁸แม้แต่พวกเราเองหรือถูกตจากฟ้าสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่พวกท่านที่ไม่ตรงกับที่พวกเราได้ประกาศแก่พวกท่านไปแล้วนั้น ผู้นั้นก็จะต้องถูกแช่งสาป⁹ตามที่พวกเราได้พูดไว้ก่อนแล้ว และบัดนี้ข้าพเจ้าขอพูดอีกว่า "ถ้าใครประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่พวกท่านซึ่งไม่ตรงกับที่พวกท่านได้รับไว้แล้ว ให้ผู้นั้นถูกแช่งสาป"¹⁰บัดนี้ข้าพเจ้าหาทางที่จะได้รับการยอมรับจากมนุษย์หรือจากพระเจ้า? ข้าพเจ้ากำลังหาทางให้มนุษย์พอใจหรือ? ถ้าข้าพเจ้ากำลังพยายามทำให้มนุษย์พอใจอยู่ ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่ผู้รับใช้ของพระคริสต์

¹¹พี่น้องทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปนั้นไม่ได้มาจากมนุษย์¹²ข้าพเจ้าไม่ได้รับจากมนุษย์และไม่มีใครสอนข้าพเจ้า แต่เป็นการที่พระเยซูคริสต์ทรงเปิดเผยแก่ข้าพเจ้า

Chapter 2

¹³พวกท่านเคยได้ยินถึงชีวิตในอดีตของข้าพเจ้าเมื่อยังอยู่ในศาสนายิวว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างรุนแรงอย่างไรและพยายามทำลายเสีย¹⁴ในด้านศาสนายิวนั้น ข้าพเจ้าก็ล้ำนากว่าเพื่อนร่วมชาติหลายคนที่อยู่ร่วมสมัยกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าร้อนรนอย่างสุดโต่งในเรื่องขนบธรรมเนียมประเพณีของพวกบรรพบุรุษของข้าพเจ้า

¹⁵แต่เมื่อพระเจ้าผู้ทรงเลือกข้าพเจ้าตั้งแต่ออยู่ในครรภ์มารดา ผู้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์¹⁶ทรงพอพระทัยที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศเรื่องพระบุตรในท่ามกลางคนต่างชาตินั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษาหารือกับเนื้อหนังและเลือดในทันทีเลย¹⁷ข้าพเจ้าไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อพบกับผู้ที่เปโตรอัครทูตก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ากลับออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วกลับมายังกรุงดามัสกัสอีก

¹⁸สามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อทำความรู้จักกับเคฟาส และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน¹⁹แต่ข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครทูตคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า²⁰ ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า ในสิ่งที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านข้าพเจ้าไม่ได้เขียนเรื่องโกหกให้แก่ท่าน

²¹แล้วข้าพเจ้าก็ไปยังแคว้นซีเรียและซีลีเซีย²² คริสตจักรในแคว้นยูเดียที่อยู่ใต้พระคริสต์เหล่านั้น ยังไม่เคยเห็นข้าพเจ้าเลย²³เขาก็ตกลงเพียงแต่ได้ยินว่า "ผู้ที่ข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย"²⁴ ดังนั้นพวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้า

Chapter 2

¹แต่สิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบารนาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีก และพากิตัสไปกับข้าพเจ้าด้วย²ข้าพเจ้าขึ้นไปเพราะการสำแดงและเพื่อประกาศข่าวประเสริฐในท่ามกลางคนต่างชาติ แต่ได้เล่าให้คนที่ดูเหมือนเป็นผู้มีอำนาจสำคัญฟังเป็นส่วนตัว ข้าพเจ้าทำแบบนี้เพื่อให้มั่นใจว่าข้าพเจ้าไม่ได้กำลังวิ่งแข่งกันหรือวิ่งแล้วโดยไร้ประโยชน์

³ถึงแม้กิตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า จะเป็นคนกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสู่หนั⁴พวกพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ พวกเขายากทำให้เราเป็นกาส⁵แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้พวกเขาเลยแม้แต่สักขณะเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป

⁶แต่บรรดาคนที่ดูเหมือนเป็นคนสำคัญ (ไม่ว่าพวกเขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตามก็ไม่ใช่สำคัญต่อข้าพเจ้า เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นก็มิเคยให้อะไรแก่ข้าพเจ้า⁷แต่ตรงกันข้าม พวกเขาเห็นว่าข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่มิถือพิธีเข้าสู่หนั⁸เช่นเดียวกับเปโตรที่ได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีเข้าสู่หนั⁹เพราะพระเจ้าผู้ทรงทำการในเปโตรให้เป็นอัครทูตเพื่อไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หนั¹⁰ทรงทำการในข้าพเจ้าเพื่อให้ไปหาคนต่างชาติเช่นเดียวกัน

⁹เมื่อยากอบกับเคฟาสและยอห์นผู้ที่เขานับถือว่าเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักร ได้เข้าเฝ้าถึงพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว พวกเขาได้ยื่นมือขวาแห่งการสมาคมให้แก่บารนาบัสกับข้าพเจ้า พวกเขาระงับการโต้เถียงนี้เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และเพื่อพวกเขาจะไปยังคนที่ถือพิธีเข้าสู่หนั¹⁰ท่านเหล่านั้นต้องการให้เราคิดถึงคนยากจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าร้อนรนที่จะทำด้วย

¹¹แต่เมื่อเคฟาสมาถึงอันท็อกแล้ว ข้าพเจ้าได้คัดค้านต่อหน้าท่าน เพราะท่านทำผิด¹²ด้วยว่าก่อนที่จะคนของยากอบมาถึงที่นั่น เคฟาสได้กินอยู่ด้วยกับคนต่างชาติ แต่พอคนเหล่านี้มาถึง ท่านก็หยุดและปลีกตัวอยู่ห่างจากคนต่างชาติเพราะท่านกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หนั

¹³พวกยิวที่เหลือก็ร่วมในการเสแสร้งนี้ด้วย แม้แต่บารนาบัสหลงผิดร่วมในการเสแสร้งของคนเหล่านั้นด้วย¹⁴แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่า เขาไม่ได้ประพฤติตรงตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่เคฟาสต่อหน้าพวกเขาทั้งหลายว่า "ถ้าท่านซึ่งเป็นพวกยิวยังดำเนินชีวิตตามอย่างคนต่างชาติ แทนที่จะทำตามอย่างพวกยิว แล้วท่านจะบังคับคนต่างชาติให้ดำเนินชีวิตตามอย่างพวกยิวได้อย่างไรเล่า?"

¹⁵พวกเราเป็นยิวโดยกำเนิด ไม่ใช่คนต่างชาติที่เป็นคนบาป¹⁶แต่เรายังรู้ว่ามีผู้ใดถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เราเชื่อในพระเยซูคริสต์เพื่อเราจะได้ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ และไม่ใช่โดยการประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติ เพราะว่าโดยการประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัตินั้น ไม่มีมนุษย์คนใดจะถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมได้เลย

¹⁷แต่ในขณะที่พวกเราแสวงหาพระเจ้าเพื่อให้เราถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมในพระคริสต์ พวกเราเองก็เช่นกัน กลับถูกพบว่าเป็นคนบาปด้วย แล้วพระคริสต์จะทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ? ไม่ใช่อย่างแน่นอน¹⁸เพราะถ้าข้าพเจ้าได้สร้างสิ่งต่างๆ ที่ข้าพเจ้าได้ทำลายลงแล้วขึ้นมาใหม่ ข้าพเจ้าก็ส่อตัวเองว่าเป็นคนฝ่าฝืนธรรมเนียมปฏิบัติ¹⁹เพราะโดยทางธรรมเนียมปฏิบัตินั้น ข้าพเจ้าได้ตายจากธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า

²⁰ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักและได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า²¹ข้าพเจ้าไม่ได้ลบล้างพระคุณของพระเจ้า เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

Chapter 3

¹ชาวกาลาเทียคนเฮลาเอย์ ใครมาสะกดจิตให้ท่านเห็นผิดไป? ทั้งๆ ที่ภาพการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่ต่อหน้าท่าน²นี่คือสิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าอยากรู้จากพวกท่านว่า พวกท่านได้รับพระวิญญาณโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติหรือโดยการเชื่อในสิ่งที่พวกท่านได้ยิน? พวกท่านใจขนาดนั้นเลยหรือ? เมื่อพวกท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณ บัดนี้พวกท่านจะจบลงด้วยเนื้อหนังหรือ?

⁴พวกท่านได้ทนทุกข์มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ มันไร้ประโยชน์จริงๆ หรือ? แล้วพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่พวกท่าน และทรงสำแดงอิทธิฤทธิ์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำเช่นนั้นโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อหรือ?

⁶ดังเช่นอับราฮัม "ได้เชื่อพระเจ้า และการเชื่อนั้น พระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน"⁷ในทำนองเดียวกัน พวกเราจึงเข้าใจว่า บรรดาคนที่เชื่อนั้นแหละเป็นบุตรของอับราฮัม⁸พระคัมภีร์รู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าทรงนับคนต่างชาติว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า "ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า"⁹เหตุฉะนั้น บรรดาคนที่มีความเชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งมีความเชื่อ

¹⁰คนทั้งหลายที่ฟังการประพฤติตามธรรมบัญญัติก็อยู่ใต้คำแช่งสาป เพราะมีคำเขียนไว้ว่า "ทุกคนที่มีได้เข้าส่วนและประพฤติตามข้อความทุกข้อที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติ ก็ถูกแช่งสาปทั้งหมด"¹¹บัดนี้เป็นที่ชัดเจนอยู่แล้วว่า พระเจ้าไม่นับว่าผู้ใดเป็นคนชอบธรรมโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ เพราะว่า "คนชอบธรรมจะมีชีวิตอยู่โดยความเชื่อ"¹²แต่ธรรมบัญญัติไม่ได้มาจากความเชื่อ ยิ่งกว่านั้นคือ "ผู้ที่ประพฤติตามธรรมบัญญัติ ก็จะมีชีวิตอยู่โดยธรรมบัญญัติ"

¹³พระคริสต์ได้ทรงไถ่พวกเราให้พ้นคำแช่งสาปแห่งธรรมบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงถูกแช่งสาปแทนพวกเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า "ทุกคนที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ไม่ต้องถูกแช่งสาป"¹⁴เพื่อว่าพระพรทางอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติในพระเยซูคริสต์ เพื่อพวกเราจะได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญาโดยผ่านทางความเชื่อ

¹⁵พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าพูดตามแบบมนุษย์ แม้ว่าเมื่อมนุษย์ได้ทำข้อตกลงกันตามกฎหมายแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดล้มเลิกข้อตกลงหรือเพิ่มเติมได้อีก¹⁶บัดนี้พระสัญญาทั้งหลายที่ได้ตรัสไว้กับอับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่าน มิได้ตรัสว่า "แก่พงศ์พันธุ์ทั้งหลาย" เหมือนอย่างให้แก่คนมากมาย แต่เหมือนกับตรัสแก่คนเดียวว่า "แก่พงศ์พันธุ์ของเจ้า" ผู้ซึ่งเป็นพระคริสต์

¹⁷บัดนี้ข้าพเจ้าว่า ธรรมบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึง 430 ปี จะไม่ทำให้พันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้เมื่อก่อนนั้นเป็นโมฆะ¹⁸เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยธรรมบัญญัติ ก็ไม่ได้รับโดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นให้แก่อับราฮัมโดยพระสัญญา

¹⁹ถ้าเช่นนั้น อะไรคือวัตถุประสงค์ของธรรมบัญญัติ? ที่เพิ่มธรรมบัญญัติไว้ก็เพราะการละเมิด จนกว่าพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมจะได้มาถึงคนที่ได้รับพระสัญญานั้น โดยทางพวกทูตสวรรค์ ธรรมบัญญัตินั้นได้ถูกทำให้อยู่ภายใต้คนกลางผู้หนึ่ง²⁰บัดนี้ถ้ามีคนกลางก็แสดงว่าต้องมีสองฝ่าย แต่พระเจ้าทรงเป็นฝ่ายเดียวเท่านั้น

²¹ถ้าเช่นนั้น ธรรมบัญญัติก็ขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ? ไม่เป็นเช่นนั้นแน่นอน เพราะว่าถ้าธรรมบัญญัติทำให้เราสามารถทำให้มีชีวิตได้ ความชอบธรรมก็เกิดขึ้นได้โดยทางธรรมบัญญัติอย่างแน่นอน²²แต่พระคัมภีร์ได้หักขงทุกสิ่งให้อยู่ภายใต้ความบาป พระเจ้าทรงกระทำเช่นนี้เพื่อให้พระสัญญาของพระองค์ที่จะช่วยเราให้รอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ จะได้ประทานให้แก่บรรดาคนที่เชื่อด้วย

²³แต่ก่อนที่ความเชื่อในพระคริสต์จะมาถึงนั้น เราถูกควบคุมและกักตัวไว้โดยธรรมบัญญัติจนกว่าความเชื่อจะปรากฏ²⁴เพราะฉะนั้น ธรรมบัญญัติจึงได้ควบคุมเราไว้จนพระคริสต์เสด็จมา เพื่อเราจะได้ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ²⁵แต่บัดนี้ความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงไม่ได้อยู่ภายใต้ผู้ควบคุมอีกแล้ว²⁶เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยผ่านทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์

²⁷พวกท่านทุกคนที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์แล้ว ต่างก็สวมตนด้วยพระคริสต์²⁸จะไม่ใช่คนยิวหรือคนกรีก จะไม่ใช่ทาสหรือไท จะไม่ใช่ชายหรือหญิง เพราะว่าท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์²⁹ถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

Chapter 4

¹ข้าพเจ้ากำลังบอกว่า トラバได้ที่ทากายยังเป็นเด็กอยู่ เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด²แต่เขาก็อยู่ใต้บังคับของผู้ปกครองและพ่อบ้าน จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้

³ดังนั้นเราก็นั่นแหละ เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็นั่นแหละอยู่ใต้บังคับของเหล่าวิญญาณที่ครอบครองในสถานฟ้าอากาศของโลก⁴แต่เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมแล้ว พระเจ้าก็ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มา ประสูติจากผู้หญิงคนหนึ่งและทรงถือกำเนิดภายใต้ธรรมบัญญัติ⁵พระองค์ได้กระทำเช่นนี้เพื่อจะทรงไถ่บรรดาคนที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร

⁶และเพราะท่านทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าทรงให้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของเรา ร้องว่า "อับบา พระบิดา" ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้ว ท่านก็เป็นทากายโดยผ่านทางพระเจ้าด้วย

⁸แต่ก่อนนี้ เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า พวกท่านเป็นทาสของผู้ที่ซึ่งโดยสภาพแล้วไม่ใช่เทพเจ้าเลย⁹ แต่บัดนี้เมื่อพวกท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกก็คือ พระเจ้าทรงรู้จักพวกท่านแล้ว ทำไมท่านทั้งหลายยังกลับไปหาพวกวิญญาณที่ครอบงำฟ้าอากาศที่อ่อนแอและไร้ค่า? ท่านอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีกหรือ?

¹⁰ท่านทั้งหลายถือรักษาวันพิเศษ เดือน ฤดู และมีต่างๆ¹¹ ข้าพเจ้าเกรงว่า การที่ข้าพเจ้าได้ตรากตรำเพื่อพวกท่านนั้นจะไร้ประโยชน์

¹²พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงวอนพวกท่านให้เป็นเหมือนข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าก็กลายเป็นเหมือนพวกท่านด้วย พวกท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย¹³ แต่พวกท่านรู้ว่าเป็นเพราะความเจ็บป่วยทางกาย เมื่อตอนที่ข้าพเจ้าเริ่มต้นประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านนั้น¹⁴ แม้ว่าสภาพทางกายของข้าพเจ้าจะเป็นการทดลองใจพวกท่าน ท่านทั้งหลายก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือรังเกียจข้าพเจ้าเลย แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับเป็นบุตรของพระเจ้า เหมือนกับว่าข้าพเจ้าคือพระเยซูคริสต์เอง

¹⁵เหตุฉะนั้น ความสุขของท่านทั้งหลายหายไปไหนแล้วในตอนนี้อย่างไร? เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ พวกท่านก็ควรจะควักตาของท่านทั้งหลายออกให้ข้าพเจ้า¹⁶ แล้วข้าพเจ้าได้กลายเป็นศัตรูของท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายหรือ?

¹⁷คนเหล่านี้เสาะหากันทั้งหลายอย่างกระตือรือร้น แต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย พวกเขายากแยกพวกท่านออกจากข้าพเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ติดตามพวกเขา¹⁸ การมีความกระตือรือร้นด้วยเหตุผลที่ดีก็เป็นการดีเสมอ และไม่ใช่เฉพาะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ร่วมกับพวกท่านเท่านั้น

¹⁹ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บครรภ์เพราะท่านทั้งหลายอีก จนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในท่าน²⁰ ข้าพเจ้าอยากจะอยู่กับพวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยเกี่ยวกับท่านทั้งหลาย

²¹ท่านทั้งหลายผู้ที่อยากอยู่ใต้ธรรมนูญ บอกรับข้าพเจ้าน้อยว่าท่านไม่ได้ฟังธรรมนูญหรือ?²² เพราะมีคำเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีบุตรสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาส อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไท²³ บุตรที่เกิดจากหญิงทาสนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่บุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทนั้นเกิดตามพระสัญญา

²⁴ข้อความนี้สามารถอธิบายได้โดยใช้คำอุปมาเปรียบเทียบ ผู้หญิงสองคนนี้เป็นเหมือนพันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย นางได้คลอดลูกเป็นทาส คือนางฮาการ์²⁵ นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในอาระเบีย และนางเล็งถึงกรุงเยรูซาเล็มในปัจจุบัน เพราะว่านางอยู่ในสภาพทาสพร้อมกับลูกๆ ของนาง

²⁶แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไท นั่นคือมารดาของเรา²⁷ เพราะมีคำเขียนไว้ว่า "จงชื่นชมยินดีเถิด โอ หญิงหมั้นเอ๋ย เธอผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงให้ร้องออกมาด้วยความชื่นชมยินดี เจ้าผู้ไม่เคยเจ็บครรภ์ เพราะว่าคนที่เป็นบุตรของแม่ที่เคยเป็นหมัน ก็ยังมีมากมายกว่าบุตรของหญิงที่มีสามี"

²⁸บัดนี้พี่น้องทั้งหลาย เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค²⁹ แต่ในครั้งนั้น ผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระสัญญาอย่างไร บัดนี้ก็เหมือนกันอย่างนั้น

³⁰แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร? ก็ว่า "จงไล่หญิงทาสกับบุตรชายของนางไปเสีย เพราะว่าบุตรของหญิงทาสจะรับมรดกร่วมกับบุตรของหญิงที่เป็นไทไม่ได้"³¹ เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของหญิงทาส แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไทต่างหาก

Chapter 5

¹เพื่อเสรีภาพนั้นเอง พระคริสต์จึงได้ให้เราเป็นไท ดังนั้น จงตั้งมั่นและอย่าตกอยู่ภายใต้แอกแห่งพันธนาการอีกเลย² ดูเถิด ข้าพเจ้าเปาโล ขอบอกพวกท่านว่า ถ้าพวกท่านรับพิธีเข้าสุหนัต พระคริสต์จะไม่เป็นประโยชน์อะไรสำหรับพวกท่านเลย

³ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่รับพิธีเข้าสุหนัตทราบอีกว่า เขาถูกผูกมัดให้เชื่อฟังทำตามธรรมนูญถึงสี่⁴ พวกท่านที่อยาก ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยธรรมนูญ ก็ถูกแยกจากพระคริสต์ พวกท่านได้หลุดพ้นจากพระคุณเสียแล้ว

⁵เพราะว่าโดยพระวิญญาณผ่านความเชื่อ เราก็กำลังรอคอยเพื่อให้มีความมั่นใจในความชอบธรรมนั้น⁶ ในพระเยซูคริสต์นั้น การที่รับพิธีเข้าสุหนัตหรือไม่รับก็ไม่มีความหมายอะไร มีเพียงความเชื่อที่กำลังทำงานผ่านความรักเท่านั้นเป็นเรื่องที่สำคัญ⁷ พวกท่านกำลังวิ่งแข่งดีอยู่แล้ว ใครเล่ายังบังคับพวกท่านไม่ให้เชื่อฟังทำตามความจริง?⁸ การเกลี้ยกล่อมอย่างนั้นไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย

⁹เชื่อยัสต์เพียงนิดหน่อยยอมทำให้แป้งดิบฟูขึ้นได้ทั้งก้อน¹⁰ ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในตัวพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกท่านจะไม่คิดไปในทางอื่นเลย ฝ่ายผู้ที่มิมากำหนดให้พวกท่านสับสนนั้นจะได้รับโทษของตนเอง ไม่ว่าเขาจะเป็นใครก็ตาม

¹¹พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้รับพิธีเข้าสุหนัต เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า? ถ้าเช่นนั้น อุปสรรคเรื่องไม่ทางเข่นถูกทำลายไปแล้ว¹² สำหรับคนเหล่านั้นที่มารบกวนพวกท่าน ข้าพเจ้าอยากให้พวกเขาตอนตนเองเสีย

¹³พี่น้องทั้งหลาย เพราะพระเจ้าทรงเรียกพวกท่านก็เพื่อให้ท่านมีเสรีภาพ แต่อย่าเอาเสรีภาพของพวกท่านไปเปิดโอกาสให้แก่เนื้อหนัง แต่จงรับใช้กันและกัน

Chapter 6

ด้วยความรักเกิด¹⁴ เพราะว่าธรรมชาติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นข้อเดียว คือว่า "พวกท่านต้องรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง"¹⁵ แต่ถ้าพวกท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดี พวกท่านจะทำลายซึ่งกันและกัน

¹⁶ แต่ถ้าพวกท่านบอกว่าจะดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ และพวกท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง¹⁷ เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณอย่างรุนแรง และความต้องการของพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนังอย่างรุนแรง เพราะทั้งสองฝ่ายต่างต่อต้านกัน ผลก็คือพวกท่านไม่ได้ทำสิ่งที่พวกท่านปรารถนาที่จะทำ¹⁸ แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำพวกท่าน พวกท่านก็ไม่ต้องอยู่ใต้อิทธิพลของเนื้อหนัง

¹⁹ บัดนี้การทำงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการผิดศีลธรรมทางเพศ การโสโครก การลามก²⁰ การนับถือรูปเคารพ การถือวิงวาท การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยา การกระเบิดความโกรธออกมา การชิงที่จะเป็นใหญ่กัน การกุ่มเกลียดกัน การแตกหักกัน²¹ การอิจฉากัน การเมาเหล้า เป็นอันธพาลขี้เมา และการอื่นๆ ในทำนองนี้อีก ข้าพเจ้าขอเตือนพวกท่านเหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดก

²² แต่ผลของพระวิญญาณ คือความรัก ความชื่นชมยินดี สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปราณี ความดี ความเชื่อ²³ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีธรรมชาติห้ามไว้เลย²⁴ ผู้ที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ ได้เอาเนื้อหนังกับความออยาก และความปรารถนาชั่วตึงไว้ที่กางเขนแล้ว

²⁵ ถ้าพวกเราใช้ชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็ให้พวกเราดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย²⁶ พวกเราอย่าถือตัว อย่าอวดดี และอย่าอิจฉาริษยาอีกเลย

Chapter 6

¹ ฟังนี่ทั้งหลาย ถ้ามีสักคนถูกจับได้ว่าทำการละเมิดบางอย่าง พวกท่านซึ่งเป็นคนฝ่ายพระวิญญาณควรช่วยผู้นั้นให้กลับตัวใหม่ด้วยวิญญาณแห่งความสุภาพ จงระวังตัวเองด้วย เพื่อพวกท่านจะไม่ถูกล่อลวงให้หลง² จงช่วยแบกรับภาระของกันและกัน เพื่อจะได้ทำตามพระบัญญัติของพระคริสต์ให้สำเร็จ

³ เพราะว่าผู้ใดคิดว่าเขาเป็นคนสำคัญในขณะนี้เขาจะไม่สำคัญอะไร เขาก็หลอกลวงตนเอง⁴ ทุกคนควรสำรวจการงานของตนเอง แล้วเขาจึงจะมีอะไรที่จะอวดได้ในตัวเอง โดยไม่ต้องไปเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับคนอื่น⁵ เพราะว่าแต่ละคนจะต้องแบกภาระหนักของตนเอง

⁶ ส่วนผู้ที่รับคำสอน ต้องแบ่งสิ่งที่ได้ทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอน⁷ อย่าหลงเลย พวกท่านจะหลอกพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง เขาก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น⁸ เพราะผู้ที่หว่านเมล็ดแห่งนิสยาบของตนเองก็จะเกี่ยวเกี่ยวความพินาศ แต่ผู้ที่หว่านเมล็ดฝ่ายวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเกี่ยวชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณ

⁹ เราไม่ควรเมื่อยล้าในการทำดี เพราะเมื่อถึงเวลาอันเหมาะสมแล้ว เราจะได้เก็บเกี่ยวผล ถ้าเราไม่ท้อใจเสียก่อน¹⁰ เหตุฉะนั้น เมื่อเรามีโอกาส ให้เรากำดีต่อคนทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ให้เรากำดีต่อครอบครัวที่มีความเชื่อ

¹¹ จงสังเกตดูตัวหนังสือที่ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่านด้วยมือของของตนเองว่าตัวโตเพียงใด¹² บรรดาคนที่ปรารถนาได้นำตามเนื้อหนังได้บังคับให้พวกท่านรับพิธีเข้าสุหนัต พวกเขากำแบบนี้เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ถูกข่มเหงเพราะเรื่องกางเขนของพระคริสต์เพียงแค่นั้น¹³ ถึงแม้คนที่เข้าสุหนัตแล้ว ก็ยังไม่ได้ประพฤติตามธรรมชาติเลย แต่พวกเขากลับอยากให้พวกท่านเข้าสุหนัต เพื่อพวกเขาจะได้เอาเนื้อหนังของท่านไปอวด

¹⁴ แต่ขออย่าให้ข้าพเจ้าอวดในเรื่องอื่นเลย นอกจากเรื่องกางเขนขององค์พระเยซูคริสต์ของเรา ซึ่งโดยทางพระองค์นั้น โลกได้ถูกตรึงไว้จากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ถูกตรึงไว้จากโลก¹⁵ เพราะว่าการที่ถือพิธีเข้าสุหนัตหรือไม่ถือ ไม่สำคัญอะไร แต่การถูกสร้างใหม่นั้นสำคัญ¹⁶ ขอให้สันติสุขและพระเมตตาคุณจงมีแก่ทุกคนที่ดำเนินชีวิตตามกฎนี้ และแก่คนอิสราเอลของพระเจ้า

¹⁷ ต่อไปนี้ ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยเครื่องหมายของพระเยซู ติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้าแล้ว¹⁸ ฟังนี่ทั้งหลาย ขอให้พระคุณขององค์พระเยซูคริสต์ของเรา จงสถิตอยู่กับวิญญาณจิตของท่านทั้งหลายด้วยเถิด เอเมน

EPHESIANS

Chapter 1

¹ เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์โดยน้ำพระทัยของพระเจ้า ถึงชาวเอเฟซัส ผู้เป็นธรรมิกชนของพระเจ้า และเป็นผู้ซื้อสัตย์ในองค์พระเยซูคริสต์² ขอพระคุณบังเกิดแก่ท่าน ทั้งสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และจากองค์พระเยซูคริสต์เจ้า

³ ขอพระเจ้าและพระบิดาขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าได้รับการสรรเสริญ พระองค์คือผู้ได้ทรงอวยพรพวกเราแล้วด้วยพระพรฝ่ายวิญญาณทุกประการในสวรรค์สถานในพระคริสต์⁴ ในพระองค์พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนการเนรมิตสร้างโลก เพื่อพวกเราจะได้เป็นคนบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์ในความรัก

⁵ พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกเราไว้ล่วงหน้าแล้วในฐานะบุตรทั้งหลายของพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ ตามความชอบพระทัยอันเป็นพระประสงค์ของพระองค์⁶ ผลลัพธ์ก็คือพระเจ้าทรงได้รับการสรรเสริญสำหรับพระคุณอันทรงพระสิริของพระองค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ประทานให้แก่พวกเราเปลาๆ โดยทางพระบุตรที่รักของพระองค์

⁷เพราะในพระเยซูคริสต์ผู้เป็นที่รักของพระองค์นั้น พวกเราได้รับการไถ่ผ่านทางพระโลหิตของพระองค์ และการยกโทษบาปทั้งปวง พวกเราได้รับสิ่งนี้เพราะความเมตตาแห่งพระคุณของพระองค์⁸ พระองค์ทรงทำให้พระคุณมีบริบูรณ์แก่พวกเราด้วยปัญญาและความเข้าใจที่มั่งคั่ง

⁹พระเจ้าได้ทรงทำให้พวกเราารู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ซึ่งถูกปิดซ่อนไว้ ตามสิ่งที่พระองค์ทรงพอพระทัยซึ่งสำแดงให้เห็นแล้วในพระคริสต์¹⁰ ด้วยการพิจารณาถึงแผนงานตามที่กำหนดไว้ เพื่อรวบรวมสิ่งต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน คือทุกสิ่งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ภายใต้ผู้เดียวที่เป็นศีรษะคือพระคริสต์

¹¹ในพระคริสต์นั้นพวกเราได้อุทิศกำหนดไว้เพื่อเป็นมรดก พวกเราถูกเลือกไว้ล่วงหน้าตามแผนการของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งให้เกิดผล ตามพระประสงค์แห่งน้ำพระทัยของพระองค์¹² พระเจ้าได้ทรงกำหนดพวกเราให้เป็นผู้รับมรดกเพื่อพวกเราจะเป็นคนกลุ่มแรกที่มีความหวังอันแน่นอนในพระคริสต์ ด้วยเหตุนี้เราจึงดำรงชีวิตอยู่เพื่อเป็นที่สรรเสริญแด่พระสิริของพระองค์

¹³ในพระคริสต์นั้น ท่านทั้งหลายก็เช่นกัน เมื่อพวกท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความจริง คือข่าวประเสริฐแห่งความรอดของพวกท่าน ในพระองค์นั้นพวกท่านก็ได้เชื่อและถูกประทับตราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงสัญญา¹⁴ พระวิญญาณนั้นคือหลักประกันล่วงหน้าว่าพวกท่านจะได้รับมรดกของพวกเราจนถึงเวลาครบครอง นี่ก็เพื่อให้เป็นที่สรรเสริญแด่พระสิริของพระองค์

¹⁵เพราะเหตุนี้ นับตั้งแต่เวลาที่ข้าพเจ้าได้ยินถึงเรื่องความเชื่อของท่านในองค์พระเยซูเจ้า และเรื่องความรักที่ท่านมีต่อบรรดาธรรมิกชนแล้ว¹⁶ ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพวกท่านไม่หยุดเลย ทั้งเอ่ยถึงท่านเสมอในยามอธิษฐาน

¹⁷ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้พระเจ้าแห่งองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงพระสิริ ได้ทรงประทานวิญญานแห่งปัญญาและการเปิดเผยถึงความรู้ของพระองค์¹⁸ ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ดวงตาแห่งใจของท่านได้เห็นความสว่าง เพื่อพวกท่านจะได้เกิดความหวังในการทรงเรียกของพวกเรา เพื่อพวกท่านจะได้รู้ถึงความหวังของการที่พระเจ้าได้ทรงเรียกพวกท่านและรู้ว่ามีมรดกที่พระเจ้าประทานแก่ธรรมิกชนของพระองค์นั้นมีสง่าราศีที่มั่งคั่งบริบูรณ์เพียงใด

¹⁹ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อให้ท่านรู้ถึงฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่มหาศาลของพระองค์ซึ่งทำการอยู่ภายในเราผู้ซึ่งเชื่อ ความยิ่งใหญ่นี้เท่ากับขนาดความเข้มแข็งแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์²⁰ คือฤทธิ์เดชที่กระทำการในพระคริสต์เมื่อพระเจ้าชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และตั้งพระองค์ไว้ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าในสวรรค์สถาน²¹ พระเจ้าทรงตั้งพระคริสต์ไว้สูงเหนือผู้ครอบครอง ผู้มีอำนาจ ผู้มีฤทธิ์เดช เจ้าอาณาจักร และเหนือทุกคนที่เคยเอ่ยกันมา พระคริสต์จะทรงปกครองไว้ไม่ใช่เฉพาะในยุคนี้เท่านั้น แต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย

²²พระเจ้าทรงกระทำให้ทุกสิ่งอยู่ในพระบาทของพระคริสต์ และกระทำให้พระองค์เป็นศีรษะเหนือทุกสรรพสิ่งในคริสตจักร²³ ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ เป็นความบริบูรณ์ของพระองค์ผู้เติมเต็มทุกสิ่ง ในทุกทาง

Chapter 2

¹ส่วนพวกท่านนั้น พวกท่านได้ตายแล้วเพราะการละเมิดและความบาปทั้งหลายของการละเมิดและความบาปเหล่านี้ พวกท่านเคยดำเนินชีวิตตามวิถีของโลกนี้ ตามเทพผู้ครองสถานฟ้าอากาศ ซึ่งเป็นวิญญาณที่กำลั้งทำงานอยู่ในบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟัง³ ครึ่งหนึ่งพวกเราทั้งหลายเองก็เคยอยู่ท่ามกลางผู้คนเหล่านี้ ซึ่งกระทำตามความปรารถนาชั่วอันเป็นธรรมชาติบาปของเรา และได้กระทำตามความต้องการของร่างกายและความนึกคิด โดยธรรมชาติแล้วพวกเราจึงเป็นบุตรที่สมควรแก่พระพิโรธเช่นเดียวกับมนุษย์ที่เหลืออยู่

⁴แต่พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาเพราะความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงรักพวกเราในขณะที่พวกเราตายแล้วเพราะการล่วงละเมิดนั้น พระองค์ทรงทำให้พวกเรากลับมามีชีวิตอยู่ร่วมกันในพระคริสต์ ที่ท่านรอดได้นั้นก็เป็นเพราะพระคุณ⁶ พระเจ้าทรงยกชูพวกเราขึ้นพร้อมกับพระคริสต์และพระเจ้าทรงทำให้พวกท่านอยู่ร่วมกันในสวรรค์สถานในองค์พระเยซูคริสต์⁷ เพื่อว่าพระองค์จะแสดงให้พวกเราเห็นถึงพระคุณอันอุดมเหลือล้นในยุคที่จะมาถึง ทั้งนี้โดยทางพระกรุณาของพระองค์ที่สำแดงแก่พวกเราในพระเยซูคริสต์

⁸เพราะว่าโดยพระคุณ พวกท่านจึงได้รับความรอดผ่านทางความเชื่อ และสิ่งนี้ไม่ได้เกิดจากตัวพวกท่านเองแต่เป็นของประทานจากพระเจ้า⁹ ไม่ได้เกิดจากการกระทำของพวกท่านดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดโอ้อวดได้¹⁰ ด้วยว่าพวกเราเป็นผลงานของพระเจ้า ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้กระทำการดีที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วสำหรับพวกเรา เพื่อพวกเราจะได้ดำเนินในสิ่งเหล่านั้น

¹¹ฉะนั้น จงระลึกไว้ว่า เมื่อก่อนพวกท่านก็เป็นคนต่างชาติในฝ่ายเนื้อหนัง พวกท่านถูกเรียกว่า "พวกที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด" จากพวกเข้าสู่หนัดฝ่ายเนื้อหนังโดยมือของมนุษย์¹² เพราะตอนนั้นพวกท่านถูกแยกออกจากพระคริสต์ เป็นคนต่างชาติสำหรับประชากรอิสราเอล เป็นคนแปลกหน้านอกพันธสัญญาอันประกอบด้วยพระสัญญา พวกท่านจึงไม่มีความหวัง และอยู่ในโลกอย่างคนที่ปราศจากพระเจ้า

¹³แต่บัดนี้ โดยพระเยซูคริสต์ ท่านซึ่งครั้งหนึ่งเคยอยู่ห่างไกลจากพระเจ้าก็ถูกนำเข้ามาใกล้แล้วผ่านทางพระโลหิตของพระคริสต์¹⁴ เพราะพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของพวกเรา ผู้ทรงทำให้คนสองพวกรวมเป็นหนึ่งเดียวกันได้ โดยเนื้อหนังของพระองค์เอง พระองค์ทรงทำลายกำแพงแห่งความแตกแยกที่ขวางกั้นพวกเราไว้¹⁵ นั่นคือ พระองค์ได้ทรงยกเลิกธรรมเนียมปฏิบัติและกฎต่างๆ เพื่อจะได้ทรงสร้างคนใหม่คนเดียวกันขึ้นในพระองค์เอง พระองค์สร้างสันติสุข¹⁶ พระคริสต์ทรงทำให้คนทั้งสองพวกได้คืนดีกลายเป็นกายเดียวกันสำหรับพระเจ้าโดยทางไม้กางเขน ทรงทำให้ความเป็นศัตรูกันนั้นตายไป

Chapter 3

¹⁷พระเยซูได้มาประกาศสันติสุขให้พวกท่านทั้งผู้ที่อยู่ไกลและผู้ที่อยู่ใกล้¹⁸ เพราะโดยผ่านพระเยซูพวกเราทั้งสองพวกจึงเข้าถึงพระบิดาได้โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน

¹⁹ฉะนั้น เวลาที่พวกท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติจึงไม่ได้เป็นคนแปลกหน้าและต่างดาวต่างแดนอีกต่อไป แต่พวกท่านคือประชากรของพระเจ้าด้วยกับบรรดาธรรมิกชนและเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า²⁰ พวกท่านได้รับการสร้างขึ้นบนรากฐานของเหล่าอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นศิลาามเอก²¹ ในพระองค์นั้นตัวอาคารทั้งหมดยึดติดกันและเจริญขึ้นเป็นพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า²² ในพระองค์นั้นพวกท่านกำลังถูกสร้างขึ้นเพื่อให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าในพระวิญญาณด้วยเช่นกัน

Chapter 3

¹เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าเปาโลจึงเป็นนักโทษของพระเยซูคริสต์เพื่อเห็นแก่พวกท่านผู้เป็นคนต่างชาติ² ข้าพเจ้าคิดว่าพวกท่านคงได้ยินถึงการกิจแห่งพระคุณของพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อพวกท่านแล้ว

³ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่านตามการสำแดงที่ข้าพเจ้าได้รับ นี่คือความจริงที่ปิดซ่อนอยู่ซึ่งข้าพเจ้าได้เขียนไว้อย่างย่อๆ ⁴เมื่อพวกท่านได้อ่านแล้วก็จะสามารถเข้าใจถึงความรู้อยู่ของข้าพเจ้าเกี่ยวกับความจริงเรื่องพระคริสต์ที่ปิดซ่อนไว้นั้น⁵ ซึ่งในยุคนั้นๆ ความจริงเรื่องนี้ไม่ได้สำแดงให้แก่บุตรของมนุษย์คนใด แต่บัดนี้ได้เปิดเผยโดยทางพระวิญญาณให้แก่อัครทูตและผู้เผยพระวจนะของพระองค์แล้ว ผู้ซึ่งถูกแยกออกมาเพื่อการทำงานนี้

⁶ความจริงที่ปิดซ่อนอยู่นี้คือการที่พวกคนต่างชาติได้เป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นสมาชิกร่วมกันในพระกายนี้ และพวกเขาจะร่วมรับพระสัญญาในองค์พระเยซูคริสต์โดยผ่านทางข่าวประเสริฐนั้น⁷ เพราะข้าพเจ้าได้มาเป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐนี้ตามของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้า ซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าผ่านทางกิจการที่กระทำด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์

⁸พระเจ้าทรงมอบของประทานนี้แก่ข้าพเจ้าแม้จะเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในบรรดาธรรมิกชนของพระเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าข่าวประกาศแก่พวกต่างชาติถึงข่าวประเสริฐแห่งความไพบูลย์ของพระคริสต์ซึ่งเกินกว่าจะสืบค้นได้⁹ เพื่อให้ข้าพเจ้าเปิดเผยให้คนทั้งปวงได้ทราบถึง เห็นถึงแผนงานลับลึกของพระเจ้า คือแผนงานที่พระเจ้าผู้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งได้ปิดซ่อนไว้หลายยุคหลายสมัยมาแล้ว

¹⁰แผนงานนี้ถูกทำให้เป็นที่รู้จักโดยผ่านทางคริสตจักรเพื่อให้บรรดาวิญญาณที่ครอบครองและผู้มีอำนาจในสวรรค์สถานได้รู้ถึงพระปัญญาอันลับซับซ้อนของพระเจ้า¹¹ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นตามแผนงานนิรันดร์ที่พระองค์ทรงกระทำสำเร็จแล้วในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา

¹²เพราะในพระคริสต์นั้นพวกเราจึงมีใจกล้า และสามารถเข้ามาเฝ้าได้ด้วยความมั่นใจเพราะเหตุความเชื่อในพระองค์¹³ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงขอรับรองพวกท่านว่าอย่าท้อใจเพราะการที่ข้าพเจ้าต้องทนทุกข์เพื่อพวกท่านซึ่งเป็นสง่าราศีของพวกท่าน

¹⁴เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าลงต่อพระบิดา¹⁵ ผู้ทรงเป็นต้นแบบของการเรียกชื่อสำหรับทุกครอบครัวในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก¹⁶ ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้พระองค์ทรงโปรดกระทำให้พวกท่านเข้มแข็ง ตามขนาดความไพบูลย์แห่งพระสิริของพระองค์ ด้วยฤทธิ์เดชผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์ผู้ทรงสถิตภายในพวกท่าน

¹⁷ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้พระคริสต์สถิตในใจของพวกท่านทางความเชื่อ ว่าพวกท่านจะหยั่งรากและปักหลักมั่นคงในความรักของพระองค์¹⁸ ขอให้พวกท่านได้เข้าใจพร้อมกับผู้เชื่อทั้งปวงว่า อะไรคือความกว้าง ความยาว ความสูง และความลึกแห่งความรักของพระคริสต์¹⁹ เพื่อว่าพวกท่านจะเข้าใจความยิ่งใหญ่แห่งความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อว่าพวกท่านจะได้เต็มเปี่ยมไปด้วยความครบบริบูรณ์ของพระเจ้า

²⁰แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถจะทำทุกสิ่งได้มากมายมหาศาลยิ่งกว่าที่พวกเราทูลขอหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่กระทำกิจอยู่ในพวกเรา²¹ ขอให้พระสิริจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักรและในพระเยซูคริสต์ ทุกยุค ทุกสมัยสืบไป อาเมน

Chapter 4

¹ด้วยเหตุนี้ในฐานะผู้ถูกจองจำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าขอเร่งเร้าให้พวกท่านดำเนินให้สมกับการทรงเรียกที่พวกท่านเองได้รับนั้น² จงดำเนินชีวิตด้วยความถ่อมใจ อ่อนสุภาพ และอดทน จงยอมรับซึ่งกันและกันในความรัก³ จงทำให้ดีที่สุดเพื่อรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพระวิญญาณโดยมีสันติภาพเป็นเครื่องผูกพัน

⁴มีกายเดียว และพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนกับที่พวกท่านได้ถูกเรียกให้เข้ามาในความเชื่อมั่นที่เต็มไปด้วยความหวังเดียวในการทรงเรียกของพวกท่านนั้น⁵ และมององค์พระผู้เป็นเจ้าเดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว⁶ และพระเจ้าองค์เดียว และพระบิดาของคนทุกคน พระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่งผ่านทางทุกสิ่ง และอยู่ในทุกสิ่ง

⁷พวกเราแต่ละคนได้รับของประทานอย่างหนึ่งตามขนาดของประทานของพระคริสต์⁸ เหมือนที่พระคัมภีร์ได้กล่าวเอาไว้ว่า "เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นไปสู่ที่สูงแล้วพระองค์ได้นำบรรดาเขaleyเข้าไปในที่ของจำ พระองค์ได้ประทานของประทานต่างๆ ให้แก่ผู้คน"

⁹อะไรคือความหมายของคำว่า "พระองค์เสด็จขึ้น" จะมีความหมายอื่นใดได้อีกหรือนอกเสียจากการที่พระองค์ได้เสด็จลงไปสู่ที่ลึกของแผ่นดินด้วย?¹⁰ พระองค์ผู้เสด็จขึ้นไปนั้นก็คือพระองค์ผู้เสด็จขึ้นไปเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวง พระองค์กระทำเช่นนี้เพื่อพระองค์จะทรงสามารถทำให้ทุกสิ่งบริบูรณ์ได้

¹¹พระคริสต์ได้ทรงให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้เผยพระวจนะ บางคนเป็นผู้ประกาศ บางคนเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์¹² พระองค์ได้ประทานตำแหน่งเหล่านี้ไว้เพื่อเตรียมผู้เชื่อให้พร้อมสำหรับงานแห่งการปรนนิบัติ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์¹³ พระองค์ยังทรงเสริมสร้างพระกายของพระองค์ต่อไปจนกว่าพวกเราทั้งหมดจะบรรลุลึกถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า และจนกว่าพวกเราจะกลายเป็นผู้ใหญ่ และบรรลุลึกถึงความรู้ของพระคริสต์

¹⁴พระคริสต์ทรงสร้างพวกเราขึ้นเพื่อพวกเราจะไม่เหมือนเด็กที่ถูกทำให้โคลงเคลงอีกต่อไป ไม่ต้องถูกพัดไปด้วยลมแห่งคำสอนทุกอย่าง ด้วยเล่ห์เหลี่ยมของคนที่มีแผนการอันหลอกลวง¹⁵ แต่ให้พวกเราพูดความจริงในความรักและเติบโตขึ้นทุกทางเพื่อเข้าสนิทในพระองค์ผู้เป็นศีรษะคือ พระคริสต์¹⁶ พระคริสต์ทรงสร้างร่างกายทั้งหมดและร่างกายทั้งหมดนั้นได้เชื่อมต่อกันไว้ด้วยกันโดยข้อต่อและเส้นเอ็นทุกเส้น และเมื่อแต่ละส่วนทำงานร่วมกัน ก็จะทำให้ร่างกายเติบโตและสร้างตนเองขึ้นในความรัก

¹⁷ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงขอสวดและชี้แนะพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกท่านจงอย่าดำเนินชีวิตเหมือนคนต่างชาติที่มีความคิดอันไร้สาระอีกต่อไป¹⁸ ความเข้าใจของพวกเขาถูกทำให้มืดมนไป พวกเขาถูกทำให้ห่างไกลจากชีวิตของพระเจ้าโดยความโง่เขลาที่อยู่ในพวกเขาเนื่องจากใจที่แข็งกระด้าง¹⁹ พวกเขาไม่รู้สึกละอาย พวกเขาล่องลอยตามกิเลสตัณหาด้วยการประพฤติที่ไม่บริสุทธิ์อย่างเกินควรในทุกรูปแบบ

²⁰แต่พวกท่านไม่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระคริสต์แบบนั้น²¹ ข้าพเจ้าถือว่าพวกท่านได้ยินเกี่ยวกับพระองค์แล้ว ข้าพเจ้าถือว่าพวกท่านได้รับการสอนในพระองค์แล้วเหมือนกับที่ความจริงอยู่ในพระเยซู²² พวกท่านได้รับการสอนให้ทำกิจสิ่งที่เป็นไปตามความประพฤติเดิมซึ่งเป็นตัวตนเก่าของพวกท่าน เพราะว่าตัวตนเก่านั้นกำลังเน่าเสียไปเนื่องจากความปรารถนาอันหลอกลวง

²³พวกท่านได้รับการสอนให้เปลี่ยนแปลงใหม่ทั้งในวิญญาณและในความคิดจิตใจของพวกท่าน²⁴ และสวมใส่ตัวตนใหม่ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้าในความชอบธรรมที่แท้จริงและในความบริสุทธิ์

²⁵เพราะฉะนั้นจงเลิกนุสา และให้พวกท่านแต่ละคนพูดความจริงต่อเพื่อนบ้าน เพราะพวกเราเป็นอวัยวะของกันและกัน²⁶ ใครได้แต่อย่าทำบาป อย่าปล่อยใจให้ตะวันตกดินไปโดยที่พวกท่านยังโกรธอยู่²⁷ จงอย่าให้โอกาสแก่มาร

²⁸ใครที่เป็นขโมยอย่าขโมยอีก แต่ให้เขาทุ่มเททำงานหนักดีกว่า เขาต้องทำงานที่เป็นประโยชน์ด้วยน้ำพักน้ำแรงของเขาเพื่อเขาจะสามารถแบ่งปันให้กับคนที่ขัดสนได้²⁹ อย่าให้คำหยาบคายออกมาจากปากของพวกท่าน แต่จงใช้ถ้อยคำที่เป็นประโยชน์ต่อการเสริมสร้างคนอื่น ให้เหมาะสมต่อความจำเป็น เพื่อถ้อยคำของพวกท่านจะให้ผลดีต่อผู้ที่ฟังอยู่นั้น³⁰ และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าต้องโสโครกเศร้า เพราะโดยทางพระองค์นั้นพวกท่านจึงได้รับการประทับตราเพื่อวันแห่งการทรงไถ่

³¹พวกท่านต้องทั้งความขมขื่นทุกอย่าง ความเดือดดาล ความโกรธแค้น การทะเลาะวิวาท และการดุด่าต่างๆ พร้อมกับความชั่วในทุกๆรูปแบบ³² จงปราศด้วยกัน จงมีหัวใจที่อ่อนสุภาพ ให้อภัยต่อกัน เหมือนอย่างที่เราในพระคริสต์ได้ให้อภัยแก่พวกท่าน

Chapter 5

¹ฉะนั้น ในฐานะที่เป็นบุตรที่รักของพระเจ้า จงเป็นผู้ที่เลียนแบบพระเจ้าเกิด² และจงดำเนินอยู่ในความรัก เหมือนอย่างที่เราได้รักพวกเราและยอมสละพระองค์เองให้แก่พวกเรา พระองค์เป็นเครื่องถวายและเครื่องบูชา อันเป็นกลิ่นหอมที่พระเจ้าพอพระทัย

³แต่การเอ่ยถึงเรื่องความประพฤติผิดศีลธรรมทางเพศ ความไม่บริสุทธิ์ และความละโมภทางเพศ อย่าให้มีขึ้นท่ามกลางพวกท่านเป็นอันขาดจะได้สมกับที่เป็นประชากรบริสุทธิ์ของพระเจ้า⁴ หรือแม้แต่จะพูดจาลามก เรื่องเหลวไหล หรือตลกหยาบโหล ซึ่งเป็นการไม่สมควร แต่ในทางกลับกันควรจะต้องเต็มไปด้วยการขอบพระคุณ

⁵จงรู้เถิดว่าผู้ที่ประพฤติผิดทางเพศ คนที่ไม่บริสุทธิ์ หรือคนละโมภ ซึ่งจะเป็นเหมือนคนโห้รูปเคารพจะไม่มีสิทธิ์ได้รับมรดกใดๆ ในราชอาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้า⁶ อย่าให้ใครหลอกลวงท่านได้ด้วยคำที่ไร้สาระ เพราะสิ่งเหล่านี้ พระพิโรธของพระเจ้าจะมาถึงบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟัง⁷ ดังนั้น อย่ามีส่วนร่วมใดๆ กับคนเหล่านั้นเลย

⁸เพราะครั้งหนึ่งท่านเคยเป็นความมืด แต่ตอนนี้ท่านเป็นความสว่างในองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ดังนั้น จงดำเนินอย่างบุตรของความสว่าง⁹ (เพราะว่าผลของความสว่างประกอบด้วยความดี ความชอบธรรมและความจริงทุกประการ)¹⁰ จงค้นคว้าสิ่งใดเป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า¹¹ อย่ามีส่วนกับการกระทำของความมืดที่ไร้ผล แต่ในทางกลับกันจงเปิดเผยการกระทำเหล่านั้นให้ปรากฏ¹² เพราะกิจการของความมืดเหล่านั้นแผ่พืดถึงที่น่าละอายแล้ว

¹³ทุกสิ่งเมื่อเผยออกมาด้วยความสว่างก็เท่ากับทำให้เป็นที่ปรากฏ¹⁴ เพราะทุกสิ่งที่เปิดเผยก็อยู่ในความสว่าง ฉะนั้น จึงมีคำกล่าวว่า "จงตื่นขึ้น ผู้ที่หลับใหล เอ๋ย จงฟื้นจากความตาย แล้วพระคริสต์จะฉายแสงแก่ท่าน"

¹⁵ฉะนั้น จงระมัดระวังวิถีการดำเนินชีวิตของพวกท่านให้เหมือนคนมีปัญญา อย่าเหมือนอย่างคนเขลา¹⁶จงใช้เวลาให้เป็นประโยชน์เพราะทุกวันนี้เป็นเวลาแห่งความชั่วร้าย¹⁷อย่าเขลาเลย แต่จงเข้าใจเถิดว่าสิ่งใดคือน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁸และอย่าเมาเหล้าจน เพราะจะทำให้เสียคน แต่จงเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁹จงพูดกันด้วยบทเพลงสดุดี บทเพลงสรรเสริญ และเพลงฝ่ายวิญญาณ จงร้องและสรรเสริญด้วยสุดใจของท่านแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า²⁰จงกล่าวคำขอบพระคุณโดยพระนามของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแด่พระเจ้าพระบิดาของพวกเราในทุกเรื่องอยู่เสมอ²¹จงยอมฟังกันและกันด้วยความยำเกรงในพระคริสต์

²²ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน เหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า²³เพราะสามีคือศีรษะของภรรยา ดังเช่นที่พระคริสต์เป็นศีรษะของคริสตจักร และพระคริสต์เองก็เป็นพระผู้ช่วยให้รอด²⁴ คริสตจักรยอมอยู่ใต้พระคริสต์ฉันใด ก็ให้ภรรยายอมอยู่ใต้สามีของตนทุกประการฉันนั้น

²⁵ท่านผู้เป็นสามีจงรักภรรยาของพวกท่านดังที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักรและสละพระองค์เองเพื่อคริสตจักร²⁶พระคริสต์ทรงสละพระองค์เองเพื่อคริสตจักรเช่นนี้ ก็เพื่อให้คริสตจักรบริสุทธิ์ พระองค์ได้ชำระคริสตจักรให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำแห่งพระวจนะ²⁷จงกำจัดตัวตนเก่าของพวกท่านเพื่อจะได้คริสตจักรที่มีสง่าราศี ปราศจากความดำพร้อยและริ้วรอย หรือมลทินใดๆ แต่บริสุทธิ์และปราศจากความผิด

²⁸ในทำนองเดียวกัน ฝ่ายท่านผู้เป็นสามีจะต้องรักภรรยาของตนเหมือนกับที่ร่างกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง²⁹ไม่มีผู้ใดที่จะเกลียดชังร่างกายของตน แต่เขาจะบำรุงเลี้ยงและดูแลรักษาด้วยความระมัดระวังเช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงหล่อเลี้ยงและดูแลคริสตจักรด้วยความระมัดระวัง³⁰เพราะเราเป็นอวัยวะในพระกายของพระองค์

³¹ด้วยเหตุนี้เอง สามีจึงต้องจากบิดามารดาของตนเพื่อไปผูกพันกับภรรยาของตน แล้วทั้งสองจะกลายเป็นเนื้อเดียวกัน³²เรื่องนี้เป็นความจริงยิ่งใหญ่ที่ซ่อนอยู่ แต่ข้าพเจ้ากำลังพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร³³แต่อย่างไรก็ตาม ท่านแต่ละคนจงรักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง และภรรยาก็ต้องให้เกียรติแก่สามีของตน

Chapter 6

¹บุตรทั้งหลาย จงเชื่อฟังบิดามารดาของท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะนี่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง²จงให้เกียรติบิดาและมารดาของเจ้า" (ซึ่งเป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาอยู่ด้วย)³เพื่อพวกท่านจะสุขสบายดี และมีอายุยืนยาวบนแผ่นดินโลก"

⁴บิดาทั้งหลาย อย่าข่มขู่บุตรของท่านให้โกรธ แต่ตรึงกันข้าม จงอบรมเลี้ยงดูพวกเขาด้วยวินัยและคำสั่งสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า

⁵ฝ่ายกาสทั้งหลาย จงเชื่อฟังเจ้านายฝ่ายโลกของพวกท่านด้วยความนับถืออย่างลึกซึ้ง และด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่น ด้วยใจที่ซื่อตรง จงเชื่อฟังนายของพวกท่านเหมือนเชื่อฟังพระคริสต์⁶จงเชื่อฟังไม่ใช่แสร้งเอาใจเจ้านายเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าเท่านั้น แต่จงทำอย่างกาสของพระคริสต์ กระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยความเต็มใจ⁷จงปรนนิบัติด้วยสุดหัวใจของพวกท่าน เหมือนอย่างกระทำความดีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่รับใช้มนุษย์⁸เพราะพวกเราว่าการดีทุกอย่างที่แต่ละคนกระทำไปนั้นจะเป็นเหตุให้เขาได้รับรางวัลจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าเขาจะเป็นกาสหรือเสรีชนก็ตาม

⁹ฝ่ายพวกท่านผู้เป็นเจ้านาย จงกระทำให้แบบเดียวกันต่อกาสของพวกท่าน อย่าข่มขู่เขา พวกท่านก็ทราบว่าเป็นทั้งเจ้านายของเขาและของพวกท่าน ทรงประทับอยู่ในสวรรค์ พวกท่านก็ทราบว่าพระองค์ไม่ทรงลำเอียงเข้าข้างใครเลย

¹⁰สุดท้ายนี้ จงเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า และด้วยพลังแห่งอาณาจักรของพระองค์¹¹จงสวมยุทธภัณฑ์ของพระเจ้าให้ครบชุด เพื่อพวกท่านจะสามารถยืนหยัดต่อต้านยุทธอุบายของมารได้

¹²เพราะสงครามของเรานั้นไม่ใช่การต่อสู้กับมนุษย์ที่มีเลือดและเนื้อ แต่ตรึงกันข้าม มันเป็นการต่อสู้กับอำนาจปกครองต่างๆ อำนาจครอบครองฝ่ายวิญญาณ และผู้ครอบครองในมิติมืดอันชั่วร้าย ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณชั่วร้ายในสถานฟ้าอากาศ¹³เพราะฉะนั้น จงสวมยุทธภัณฑ์ของพระเจ้าให้ครบชุด เพื่อพวกท่านจะสามารถยืนหยัดมั่นคงได้ในการต่อสู้กับสิ่งชั่วร้ายในยุคนั้นชั่วร้ายนี้ หลังจากพวกท่านกระทำทุกสิ่งครบถ้วนแล้ว พวกท่านจะได้ยืนหยัดมั่นคง

¹⁴ดังนั้น จงยืนหยัดมั่นคง จงกระทำสิ่งนี้หลังจากที่พวกท่านได้สวมเข็มขัดแห่งความจริง และเสื้อเกราะแห่งความชอบธรรมแล้ว¹⁵จงกระทำสิ่งนี้หลังจากที่พวกท่านได้สวมรองเท้าด้วยการมีใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุขแล้ว¹⁶ในทุกสถานการณ์นั้น จงยกโล่แห่งความเชื่อ เพื่อพวกท่านจะสามารถดับลูกศรเพลิงจากการร้ายได้

¹⁷จงรับเอาหมวกเหล็กแห่งความรอด และดาบแห่งพระวิญญาณซึ่งก็คือพระวจนะของพระเจ้า¹⁸จงอธิษฐานในพระวิญญาณทุกเวลา ด้วยการอธิษฐานและคำขอกุ้ออย่าง ด้วยคำที่ชื่นในใจ ให้เฝ้าระวังอยู่เสมอด้วยความเพียรพยายามและด้วยการอธิษฐานเพื่อผู้เชื่อทุกคน

¹⁹และโปรดอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้า เพื่อให้มีถ้อยคำเทศนาทุกครั้งที่มีข้าพเจ้าเปิดปากพูด โปรดอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้ากล่าวหาญในการป่าวประกาศให้คนได้รู้ถึงความจริงแห่งข่าวประเสริฐที่ปิดซ่อนไว้นั้น²⁰เพราะข่าวประเสริฐนี้เอง ข้าพเจ้าจึงกลายเป็นกบฏผู้ถูกล่ามโซ่ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีใจกล้าในการป่าวประกาศตามที่ข้าพเจ้าควรจะทำ

²¹แต่เพื่อพวกท่านจะได้รู้จักความเป็นอยู่และสถานการณ์ของข้าพเจ้า ก็คือสิ่งที่พี่น้องที่รักและเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะแจ้งให้พวกท่านได้ทราบทุกสิ่ง ²²ข้าพเจ้าส่งเขามาหาพวกท่านก็เพื่อจุดประสงค์ข้อนี้ คือเพื่อให้ได้รู้ข่าวคราวของพวกเรา และให้เขาได้ปลอบประโลมใจพวกท่านด้วย

²³ขอสันติสุขจงมีแก่พี่น้องทุกท่าน พร้อมทั้งความรักและความเชื่อจากพระเจ้าพระบิดา และจากองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ²⁴ขอพระคุณสถิตอยู่กับทุกคนซึ่งรักพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ด้วยความรักที่ไม่มีวันเสื่อมคลาย

PHILIPPIANS

Chapter 1

¹จากเปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ถึงทุกท่านที่ถูกแยกไว้ในพระเยซูคริสต์ที่อยู่ในเมืองฟีลิปปี พร้อมกับบรรดาผู้ปกครองดูแล และบรรดามุขนายก ²ขอให้พระคุณ และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้าอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

³ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้งเมื่อระลึกถึงท่านทั้งหลาย ⁴ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อพวกท่านทั้งหลายอยู่เสมอ ข้าพเจ้าอธิษฐานด้วยใจชื่นชมยินดี ⁵ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าที่พวกท่านได้ร่วมกันประกาศข่าวประเสริฐตั้งแต่วันแรกจนถึงปัจจุบันนี้ ⁶ข้าพเจ้ามั่นใจในเรื่องนี้ว่า พระองค์ผู้ได้ทรงตั้งต้นการดีไว้ให้พวกท่านจะทรงกระทำต่อไปให้สำเร็จ จนถึงวันของพระเยซูคริสต์เจ้า

⁷ที่ข้าพเจ้ารู้สึกแบบนี้กับพวกท่านทั้งหลายจึงเป็นสิ่งที่ถูกต้องเพราะพวกท่านอยู่ในหัวใจของข้าพเจ้า พวกท่านทั้งหมดได้มีส่วนร่วมในพระคุณทั้งในการถูกจองจำของข้าพเจ้าและในการปกป้องและรับประกันข่าวประเสริฐนี้ ⁸เพราะพระเจ้าทรงเป็นพยานว่า ข้าพเจ้าปรารถนาอยากพบพวกท่านทั้งหลายด้วยความรักที่ลึกซึ้งของพระเยซูคริสต์

⁹ข้าพเจ้าอธิษฐานดังนี้ ขอให้ความรักของพวกท่านจำเริญมากยิ่งขึ้นในความรู้และในความเข้าใจทั้งหมด ¹⁰ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อสิ่งนี้ เพื่อพวกท่านจะได้ทดสอบและเลือกเอาสิ่งที่ยอดเยี่ยมไว้ ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อสิ่งนี้ เพื่อพวกท่านจะมีความจริงใจและไม่ผิดในวันของพระคริสต์ ¹¹เพื่อให้ท่านเต็มเปี่ยมไปด้วยผลแห่งความชอบธรรมที่ผ่านมาจากพระเยซูคริสต์ เพื่อเป็นที่ยกย่องสรรเสริญและสรรเสริญพระเจ้า

¹²บัดนี้พี่น้องที่รัก ข้าพเจ้าอยากให้ท่านรู้ว่าสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าทำให้ข่าวประเสริฐได้ขยายออกไปอย่างมากมาย ¹³ผลที่ตามมาคือ พวกทหารพระราชวังทั้งหมดและคนอื่นได้รู้ถึงการจองจำในพระคริสต์ของพระเจ้า ¹⁴พี่น้องส่วนใหญ่ในองค์พระผู้เป็นเจ้ามีแรงจูงใจอันเนื่องมาจากการถูกจองจำของข้าพเจ้าที่จะกล่าวสรรเสริญพระองค์โดยไม่กลัวอะไร

¹⁵บางคนประกาศพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจอิจฉาและกุ่มเกลียดกัน บางคนก็ประกาศด้วยใจปรารถนาดี ¹⁶ผู้ที่ประกาศพระคริสต์ด้วยความรักรู้ว่าข้าพเจ้าถูกจองจำเพื่อปกป้องข่าวประเสริฐ ¹⁷แต่คนอื่นที่ประกาศพระคริสต์ด้วยแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวและเสแสร้ง พวกเขาคิดว่าพวกเขากำลังสร้างปัญหาให้ข้าพเจ้าในการถูกตีตรวนของข้าพเจ้า

¹⁸ไม่ว่าจะโดยวิธีใดก็ตาม ไม่ว่าเขาจะเสแสร้งหรือว่าทำด้วยความจริง พระคริสต์ก็ได้ถูกประกาศออกไปอยู่ดี ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงมีความชื่นชมยินดี และข้าพเจ้าก็จะยินดีต่อไป ¹⁹เพราะข้าพเจ้าทราบว่าสิ่งนี้จะส่งผลให้ข้าพเจ้าได้รับการปลดปล่อย สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพราะคำอธิษฐานของพวกท่าน และเพราะการช่วยเหลือของพระวิญญาณของพระคริสต์

²⁰ถ้าจากความหวังความหวังอันเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจและความเชื่อมั่นของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่มีความละอาย แต่ด้วยความกล้าหาญทั้งสิ้นอย่างที่เคยมีมาอยู่เสมอและเช่นเดียวกันในตอนนี้ ข้าพเจ้าหวังว่าพระคริสต์จะได้รับเกียรติในกายของข้าพเจ้า ไม่ว่าจะมีการมีชีวิตอยู่หรือโดยความตาย ²¹สำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้ทำไว้

²²แต่ถ้าการอยู่ในกายนี้ก่อให้เกิดผลจากการทำงานหนักของข้าพเจ้า แล้วจะเลือกอะไร? ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ ²³เพราะข้าพเจ้าลำบากใจที่จะเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะจากไปอยู่กับพระคริสต์ ซึ่งดีกว่าอย่างมากมาย ²⁴แต่การยังอยู่ในร่างกายนี้ก็จำเป็นมากกว่าเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของพวกท่าน

²⁵เนื่องจากข้าพเจ้ามั่นใจในเรื่องนี้ ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าจะยังคงอยู่กับพวกท่านทั้งหลายต่อไปอีก เพื่อความก้าวหน้าและความชื่นชมยินดีในความเชื่อของพวกท่าน ²⁶ผลก็คือ เพื่อว่าโดยทางข้าพเจ้า พวกท่านจะมีเหตุผลเพื่อโอ้อวดในองค์พระเยซูคริสต์มากขึ้นเมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกท่านอีกครั้งหนึ่ง ²⁷ขอเพียงดำเนินชีวิตให้สมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ จงกระทำเช่นนี้เพื่อที่ว่าไม่ว่าข้าพเจ้าจะมาจากไหนหรือข้าพเจ้าไม่อยู่ ข้าพเจ้าก็จะได้ยินว่าพวกท่านยืนหยัดอย่างมั่นคงในวิญญานเดียวกัน ข้าพเจ้าอยากได้ยินข่าวว่าพวกท่านได้ร่วมกันต่อสู้ด้วยจิตใจเดียวกันเพื่อความเชื่อในข่าวประเสริฐ

²⁸อย่ากลัวในสิ่งที่ศัตรูของพวกท่านได้กระทำ สิ่งนี้เป็นเครื่องหมายแห่งการถูกทำลายของพวกเขາ แต่สำหรับพวกท่านนี่เป็นเครื่องหมายแห่งความรอดของพวกท่าน และสิ่งนี้มาจากพระเจ้า ²⁹เพราะสิ่งนี้ได้ประทานให้แก่พวกท่านเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ไม่เพียงแต่ให้ท่านเชื่อในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ยอมทนทุกข์เพื่อพระองค์ด้วย ³⁰เพราะท่านก็มีการต่อสู้อย่างเดียวกับที่ท่านได้เห็นมาแล้วจากข้าพเจ้า และเวลานี้ได้ยินว่าข้าพเจ้ากำลังต่อสู้อยู่

Chapter 2

¹ฉะนั้น ถ้ามีการเร้าใจในความรัก ถ้ามีการปลอบประโลมใจจากความรักของพระองค์ ถ้ามีการสามัคคีธรรมในพระวิญญาณ ถ้ามีความเห็นอกเห็นใจและความ

กรุณาปราณี²จงทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยมด้วยการคิดเหมือนกัน มีความรักเหมือนอย่างเดียวกัน และมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในฝ่ายวิญญาณ และมีวัตถุประสงค์อย่างเดียวกัน

³อย่าทำสิ่งใดเพราะเห็นแก่ตัวหรือชิงดีชิงเด่นกัน แต่จงมีใจถ่อม ถือว่าคนอื่นดีกว่าตนเองอย่าเห็นแก่ประโยชน์ของตนเองฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นด้วย

⁵จงคิดเหมือนอย่างพระเยซูคริสต์⁶แม้พระองค์มีสภาพเป็นพระเจ้า แต่พระองค์ไม่ถือว่าความเสมอภาคของพระองค์กับพระเจ้านั้นน่าอึดถือ⁷ แต่พระองค์ยอมสละฐานะของพระองค์เอง พระองค์มารับสภาพเป็นทาสรับใช้ พระองค์ปรากฏในสภาพที่เป็นมนุษย์⁸ พระองค์ทรงยอมสละพระองค์เอง และยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณานันไม่ทางเขน

⁹ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้น ประทานให้พระนามของพระองค์ที่เหนือนามทุกนามถึงปวง¹⁰ พระองค์กระทำดังนี้เพื่อว่าในพระนามของพระเยซู ทุกเข้าจะกราบลง คือทุกเข้าของผู้ที่อยู่ในสวรรค์และอยู่บนแผ่นดินโลกและใต้แผ่นดินโลก¹¹ พระองค์กระทำดังนี้ เพื่อให้ทุกเข้ายอมรับด้วยปากว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา

¹²ดังนั้น ท่านที่รักของข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ท่านเชื่อฟังอยู่เสมอมา ไม่เพียงเฉพาะเวลาที่ข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้นแต่มากยิ่งขึ้นกว่าในเวลาที่ไม่อยู่ จงทำตัวให้สัมพันธ์ความรอดที่ได้รับด้วยความเกรงกลัวและตัวสัน¹³ เพราะพระเจ้าเป็นผู้กำลังกระทำการภายในท่าน เพื่อให้ท่านมีความตั้งใจและทำการงานเพื่อเป็นที่ชอบพระทัยของพระองค์

¹⁴จงกระทำทุกสิ่งโดยปราศจากการบ่นหรือกุ่มเกลียดกัน¹⁵ ให้ปฏิบัติเช่นนี้ เพื่อว่าท่านจะเป็นผู้ที่ไม่มีความตำหนิต่างได้และชัดเจน เป็นบุตรของพระเจ้าที่ปราศจากตำหนิ จงปฏิบัติดังนี้เพื่อที่ท่านจะส่องแสงถึงความสว่างในโลกท่ามกลางคนในยุคนี้ซึ่งมีแต่ความคล่องและชั่วร้าย¹⁶ จงยึดมั่นในพระวจนะแห่งชีวิตเพื่อว่าข้าพเจ้าจะมีเหตุได้รับเกียรติในวันแห่งพระคริสต์ เมื่อนั้นข้าพเจ้าจะได้รู้ว่าไม่ได้วิ่งแข่งหรือทำงานหนักอย่างเปล่าประโยชน์

¹⁷แต่ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะต้องเทศน์ลงกลายเป็นเครื่องนุชาบนแท่นบูชาและเป็นประโยชน์ต่อความเชื่อของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็ยินดีดีและยินดีดีร่วมกับท่านทั้งหลายด้วย¹⁸ ในลักษณะอย่างเดียวกัน ท่านก็ควรยินดีและยินดีดีร่วมกับข้าพเจ้าด้วย

¹⁹แต่ข้าพเจ้าหวังใจในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าว่าจะส่งกิโมโนให้ท่านโดยเร็ว เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้รับกำลังใจเมื่อได้รับรู้สิ่งที่เกี่ยวกับพวกท่าน²⁰ เพราะข้าพเจ้าไม่มีคนอื่นที่มีหน้าที่ห่วงใยท่านทั้งหลายเหมือนอย่างเขา²¹ เพราะเขาเหล่านั้นแสวงหาแต่ผลประโยชน์ส่วนตัว ไม่ใช่สิ่งที่เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์

²²แต่ท่านรู้ว่าเขาเหมาะสมอย่างยิ่งเพราะเขาร่วมงานกับข้าพเจ้าในช่วงประเสริฐเหมือนลูกคอยปรนนิบัติพ่อของตน²³ ดังนั้นข้าพเจ้าหวังใจว่าจะส่งเขามาหาท่านโดยเร็วทันทีที่ข้าพเจ้ารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับข้าพเจ้า²⁴ แต่ข้าพเจ้ามั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าข้าพเจ้าเองจะได้มาหาพวกท่านเร็วๆ นี้เช่นกัน

²⁵แต่ข้าพเจ้าเห็นว่ามีความจำเป็นต้องส่งเอพาทิโกสกลับไปที่พวกท่าน เขาเป็นเหมือนน้องชายและเพื่อนร่วมงาน และเป็นเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และยังเป็นตัวแทนของท่านและผู้รับใช้ที่คอยปรนนิบัติในความจำเป็นของข้าพเจ้า²⁶ เพราะว่าเขากังวลใจและปรารถนาที่จะอยู่กับท่านทั้งหลายเพราะท่านทราบว่าเขาป่วย²⁷ เขาป่วยหนักปางตาย แต่พระเจ้าทรงเมตตาต่อเขา และไม่เพียงแต่ต่อเขาเท่านั้น แต่ต่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้ความทุกข์หนักไปกว่านี้

²⁸เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงปรารถนาที่จะส่งเขาไปโดยเร็วยิ่งขึ้นเพื่อว่าเมื่อท่านเห็นเขาอีกครั้ง ท่านจะยินดีและข้าพเจ้าจะได้คลายกังวล²⁹ จงต้อนรับเอพาทิโกสในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดี จงให้เกียรติแก่คนอย่างเขา³⁰ เพราะเพื่อนของพระคริสต์ เขาจึงเกือบจะสูญเสียชีวิต เขาเสี่ยงชีวิตของเขาเพื่อปรนนิบัติข้าพเจ้าและท่านในสิ่งที่ท่านไม่อาจทำให้ข้าพเจ้าได้

Chapter 3

¹สุดท้ายนี้ พี่น้องของข้าพเจ้า จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า สำหรับข้าพเจ้าแล้วการเขียนข้อความอย่างเดียวกันนี้ถึงท่านอีกครั้งไม่ใช่เรื่องลำบาก สิ่งนี้จะทำให้ท่านทั้งหลายปลอดภัย² จงระวังพวกสุขนิบ จงระวังพวกกระทำชั่วทั้งหลาย จงระวังพวกเชื่องเนื้อเถื่อน³ เพราะว่าพวกเราเป็นผู้ที่เข้าสู่หนัด เป็นผู้ที่มีมาตรการโดยพระวิญญาณของพระเจ้า เป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่ในพระเยซูคริสต์ และเป็นผู้ที่ไม่ไว้ใจในเนื้อหนัง

⁴แม้ว่าอย่างนั้น ตัวข้าพเจ้าเองอาจมีเหตุให้ไว้ใจในเนื้อหนังได้ ถ้าใครคิดว่าตนเองไว้ใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีความกลัวว่าเขาเสียอีก⁵ ข้าพเจ้าเข้าสู่หนัดเมื่อเกิดมาได้แปดวัน เป็นคนอิสราเอล ในเผ่าเบนยามิน เป็นฮีบรูที่เกิดกับคนฮีบรู ในด้านธรรมเนียมปฏิบัติอยู่ในคณะฟาริสี

⁶ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรด้วยความกระตือรือร้น ในด้านความชอบธรรมแห่งธรรมเนียมปฏิบัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่⁷ แต่สิ่งใดที่เคยเป็นคำไรสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าขาดทุนแล้วเพราะพระคริสต์

⁸แต่ที่จริงแล้ว ข้าพเจ้าถือว่าทุกสิ่งขาดทุนเพราะเหตุคุณค่าอันสูงยิ่งที่ได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อพระองค์ข้าพเจ้ายอมสละทุกสิ่งและถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนเศษขยะเพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์เป็นคำไร⁹ และจะได้เห็นว่าข้าพเจ้าอยู่ในพระองค์ ข้าพเจ้าไม่มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ข้าพเจ้ามีความชอบธรรมซึ่งมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ คือความชอบธรรมที่มาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ¹⁰ ดังนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้รู้จักพระองค์และฤทธิ์อำนาจแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และมีส่วนร่วมในการทนทุกข์ของพระองค์ด้วย ข้าพเจ้าปรารถนาจะได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระองค์ในความตายของพระองค์¹¹ เพื่อที่ว่าข้าพเจ้าจะได้มีประสบการณ์ในการเป็นขึ้นจากความตายด้วย

¹²มีข่าวว่าข้าพเจ้าได้รับสิ่งเหล่านี้แล้ว หรือดีพร้อมแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป เพื่อที่จะได้ฉวยไว้เอาตามอย่างพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ได้ทรงฉวยข้าพเจ้าไว้แล้ว¹³ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉวยเอาไว้ได้แล้ว แต่กำลังทำสิ่งหนึ่งคือสิ่งที่ไม่ดีแล้วเสียและโหม่งต่อไปยังสิ่งที่อยู่ข้างหน้า¹⁴ ข้าพเจ้าบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลคือการทรงเรียกจากพระเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์

¹⁵พวกเราที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว ให้พวกเราคิดอย่างนี้ และถ้าท่านคิดเห็นเป็นอย่างอื่นในเรื่องใด พระเจ้าจะทรงโปรดสำแดงสิ่งเหล่านั้นให้ท่านเห็นด้วย¹⁶อย่างไรก็ตาม พวกเราได้แก่ไหนแล้ว ก็ให้เราดำเนินตามนั้นต่อไป

¹⁷พี่น้องทั้งหลาย จงเลียนแบบอย่างข้าพเจ้า และคอยดูคนทั้งหลายเหล่านั้นที่ดำเนินตามแบบอย่างที่ท่านเห็นในพวกเราอย่างใกล้ชิด¹⁸ มีหลายคนที่มีประพฤติกรรมเป็นศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงเรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว และเดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ายังบอกท่านด้วยน้ำตาไหล¹⁹ ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระของเขาคือกระเพาะของเขา เขาโอ้อวดในสิ่งที่น่าอับอายของพวกเขา พวกเขาคิดถึงแต่สิ่งทางโลก

²⁰แต่เราที่เป็นพลเมืองแห่งสวรรค์ซึ่งเรารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดคือองค์พระเยซูคริสต์เจ้า²¹ พระองค์จะทรงเปลี่ยนร่างกายอันต่ำต้อยของพวกเรา ให้เป็นเหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ที่จะทรงสามารถปราบทุกสิ่งลงอยู่ใต้อำนาจของพระองค์

Chapter 4

¹เหตุฉะนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาอยากพบพวกท่าน ผู้เป็นความชื่นชมยินดีและเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า เพื่อนที่รักเอ๋ย จงยืนมั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้า² ข้าพเจ้าขอร้องนางยูโอเดีย และขอร้องนางสินเกเค ให้มีความคิดแบบเดียวกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า³ แน่นนอน ข้าพเจ้าขอรับรองพวกท่านเช่นกัน ผู้เป็นเพื่อนร่วมแอกที่แท้จริงของข้าพเจ้า โปรดช่วยผู้หญิงเหล่านี้ เพราะพวกเขาได้ร่วมแรงกับข้าพเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐพร้อมกับเคลเมนต์ และเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ของข้าพเจ้าซึ่งมีรายชื่อในหนังสือแห่งชีวิต

⁴จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา ข้าพเจ้าขออ้ออีกที่ว่า จงชื่นชมยินดี⁵ ให้ความอ่อนสุภาพของท่านเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้คนทั้งหมด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้⁶ อย่างทุกข้อนในสิ่งใดเลย แต่จงถูกลูกสิ่งด้วยการอธิษฐาน การร้องขอ และด้วยการขอบพระคุณ ให้พระเจ้าทรงทราบการร้องขอของพวกท่าน⁷ และสันติสุขของพระเจ้าซึ่งเกินความเข้าใจทั้งหมด จะคุ้มครองใจและความคิดของพวกท่านในพระเยซูคริสต์

⁸สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลาย สิ่งใดที่เป็นจริง สิ่งใดที่มีเกียรติ สิ่งใดที่ยุติธรรม สิ่งใดที่บริสุทธิ์ สิ่งใดที่น่ารัก สิ่งใดที่น่าฟัง ถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ ถ้ามีสิ่งใดที่น่าสรรเสริญ ให้คิดถึงสิ่งเหล่านี้⁹ สิ่งที่ท่านเคยเรียน เคยรับ เคยได้ยิน เคยเห็นในข้าพเจ้า ให้ทำสิ่งเหล่านี้ แล้วพระเจ้าแห่งสันติสุขจะอยู่กับท่านทั้งหลาย

¹⁰ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นอย่างยิ่ง เพราะในที่สุดพวกท่านได้ทวนระลึกถึงข้าพเจ้าอีกในตอนนี้ เมื่อก่อนพวกท่านเคยเป็นห่วงข้าพเจ้าอย่างจริงจัง แต่ก็ยังไม่มีโอกาสที่จะให้พวกท่านช่วยข้าพเจ้า¹¹ ข้าพเจ้าไม่ได้เรียกร้องเพื่อความต้องการของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเรียนรู้ที่จะพอใจในทุกสถานการณ์¹² ข้าพเจ้าเรียนรู้ที่จะอยู่อย่างขัดสนหรืออยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ ในทุกทางและในทุกสิ่ง ข้าพเจ้าเรียนรู้เคล็ดลับทั้งเมื่อยามอัมและเมื่อยามหิวโหย ทั้งเมื่อยามมีอย่างมากมายและเมื่อขัดสน¹³ ข้าพเจ้าสามารถทำทุกสิ่งได้โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า

¹⁴อย่างไรก็ตาม พวกท่านได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากทั้งหลายของข้าพเจ้า¹⁵ พี่น้องชาวฟิลิปปี ท่านรู้ว่า เมื่อเริ่มแรกในการประกาศข่าวประเสริฐ เมื่อข้าพเจ้าออกจากมาซิโดเนีย ไม่มีใครสนับสนุนข้าพเจ้าทั้งในการให้ของบริจจาคและการรับของบริจจาคเลยนอกจากพวกท่านเท่านั้น¹⁶ แม้ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ในเมืองเรสโซโดนิกา พวกท่านได้ส่งสิ่งที่ข้าพเจ้าขาดอยู่มาช่วยข้าพเจ้าหลายครั้ง¹⁷ ข้าพเจ้าไม่ได้หวังของบริจจาค แต่ข้าพเจ้าอยากเห็นผลเพิ่มขึ้นในบัญชีของพวกท่าน

¹⁸ข้าพเจ้าได้รับทุกอย่างแล้ว และมีอย่างมากมาย ข้าพเจ้าอิ่มแล้ว ข้าพเจ้าได้รับสิ่งของที่พวกท่านได้ฝากเอาไปฝากส ซึ่งเป็กลิ่นหอมหวาน และเป็นเครื่องบูชาซึ่งเป็นท่อนพระทัยพระเจ้า¹⁹ พระเจ้าจะทรงเติมทุกสิ่งที่ท่านขาดอยู่นั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์ในพระเยซูคริสต์²⁰ บัดนี้ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเราได้รับพระเกียรติตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน

²¹ขอฝากกักตุนผู้เชื่อทุกท่านในองค์พระเยซูคริสต์ พี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากกักตุนมายังพวกท่านด้วย²² บรรดาผู้เชื่อทั้งหลายที่ฝากกักตุนท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะคนที่อยู่ในพระราชวังของซีซาร์²³ ขอพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าสถิตกับวิญญาณของพวกท่าน

COLOSSIANS

Chapter 1

¹เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องชายของเรา² เรียน บรรดาผู้เชื่อและพี่น้องที่ซื่อสัตย์ในพระคริสต์ที่อยู่ในเมืองโคโลสซี ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราอยู่กับท่านทั้งหลาย³ พวกเราขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระบิดาขององค์พระเยซูคริสต์ของพวกเรา และพวกเราอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายอยู่เสมอ

⁴เพราะพวกเราได้ยินถึงความเชื่อของพวกท่านในพระเยซูคริสต์ และเรื่องความรักซึ่งท่านมีต่อบรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า⁵ เหตุที่ท่านมีความรักนี้เป็นเพราะความมั่นใจในความหวังที่ได้ถูกเก็บรักษาไว้เพื่อท่านในสวรรค์ ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้ยินเรื่องความมั่นใจในความหวังนี้มาแล้วในคำแห่งความจริง คือข่าว

ประเสริฐ⁶ที่ได้มาถึงท่าน ข้าพประเสริฐนี้กำลังเกิดผลและเติบโตในทั่วทั้งโลก เช่นเดียวกับที่กำลังเกิดผลในตัวท่านทั้งหลายด้วย ตั้งแต่วันที่ท่านได้ยินและได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าตามความจริง

⁷นี่คือข้าพประเสริฐดังที่ท่านได้เรียนจากเอปาฟรัส ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของพวกเรา เขาเป็นผู้รับใช้อย่างซื่อสัตย์ของพระคริสต์ที่รับใช้ท่านแทนพวกเรา⁸ เอปาฟรัสได้เล่าให้พวกเราฟังถึงความรักที่ท่านมีในพระวิญญาณด้วย

⁹เป็นเพราะความรักนี้ นับตั้งแต่วันที่พวกเราได้ยินเรื่องนี้ พวกเราก็ไม่ได้หยุดในการอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลาย พวกเราได้ขอให้ท่านเต็มเปี่ยมด้วยความรู้ถึงพระทัยของพระองค์ ในพระปัญญาทั้งหมดและความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ¹⁰ พวกเราได้อธิษฐานขอให้ท่านทั้งหลายได้ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าในวิถีทางอันเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า พวกเราอธิษฐานที่ท่านจะเกิดผลในการดีทุกอย่าง และเพื่อท่านจะเติบโตขึ้นในความรู้ของพระเจ้า

¹¹พวกเราอธิษฐานขอให้ท่านมีกำลังมากขึ้นที่มีความขยันพากเพียรและความอดทนในทุกอย่างตามฤทธานุภาพแห่งพระสิริของพระองค์¹² พวกเราอธิษฐานขอให้ท่านมีความชื่นชมยินดีในการขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทำให้ท่านได้มีส่วนร่วมในมรดกด้วยกันกับผู้เชื่อทั้งหลายที่อยู่ในความสว่าง

¹³พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากอำนาจครอบครองของความมืด และได้ย้ายพวกเราเข้าสู่ราชอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์¹⁴ ในพระบุตรนั้นพวกเราจึงได้รับการไถ่และการทรงยกโทษบาปทั้งหลาย

¹⁵พระบุตรทรงเป็นภาพลักษณ์ของพระเจ้าผู้ซึ่งมองไม่เห็นได้ด้วยตา พระองค์ทรงเป็นบุตรหัวปีของทุกสิ่งที่พระเจ้าสร้าง¹⁶ เพราะว่าทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้นมาโดยพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่อยู่ในท้องฟ้าและสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลก ทั้งสิ่งที่มองเห็นและสิ่งที่มองไม่เห็นด้วยตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบัลลังก์ หรือเป็นเทพอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครองหรือศักดิ์เทพ ทั้งหมดนี้ต่างถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์¹⁷ พระองค์เป็นอยู่ก่อนสิ่งทั้งปวง และสิ่งทั้งปวงยึดอยู่ด้วยกันได้ในพระองค์

¹⁸และพระองค์ทรงเป็นศีรษะของกาย คือคริสตจักร พระองค์เป็นปฐม และบุตรคนแรกจากท่ามกลางพวกคนตาย ดังนั้นพระองค์จึงได้เป็นเอกในท่ามกลางสิ่งทั้งปวง¹⁹ เพราะว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ถึงสิ้นของพระองค์ได้อยู่ในพระองค์²⁰ และให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เองโดยผ่านทางพระบุตร พระเจ้าทำให้มีสันติสุขผ่านทางพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ พระเจ้าทำให้ทุกสิ่งได้กลับคืนดีกับพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกหรือในสวรรค์

²¹และพวกท่านก็เช่นกัน ครั้งหนึ่งท่านเคยเป็นคนแปลกหน้าต่อพระเจ้า และเป็นศัตรูต่อพระเจ้าในทางความคิดและในการกระทำต่าง ๆ²² แต่นับนี้พระองค์ได้ให้ท่านคืนดีกับพระองค์ผ่านทางความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์ พระองค์ได้กระทำเช่นนี้เพื่อจะได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้มลทิน และปราศจากตำหนิต่อพระองค์²³ ท่านก็ยังตั้งมั่นอยู่ต่อไปในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความมั่นใจในความหวังใจแห่งข้าพประเสริฐซึ่งท่านเคยได้ยินมาแล้ว นี่คือข้าพประเสริฐที่ได้ประกาศแก่ทุกคนที่พระเจ้าสร้างให้อยู่ได้ฟ้า นี่คือข้าพประเสริฐที่ข้าพเจ้าคือเปาโลได้กลายมาเป็นผู้รับใช้

²⁴บัดนี้ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในการทนทุกข์ของข้าพเจ้าเพื่อพวกท่าน และการทนทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็เต็มให้เต็มในเนื้อหนังของข้าพเจ้า เพื่อเห็นแก่พระกายคือคริสตจักร²⁵ ข้าพเจ้าได้มาเป็นผู้รับใช้ของคริสตจักรนี้ ตามความรับผิดชอบที่พระเจ้าได้มอบหมายให้ข้าพเจ้าทำเพื่อท่าน เพื่อจะได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์²⁶ ความจริงอันล้ำลึกซึ่งถูกซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุนี้ บัดนี้ได้ถูกเปิดเผยให้แก่บรรดาคนที่เชื่อในพระองค์²⁷ พระเจ้าทรงต้องการให้พวกเขาได้รู้จักความมั่งคั่งแห่งศักดิ์ศรีของความจริงที่ล้ำลึกนี้ในท่ามกลางคนต่างชาติ คือพระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นความหวังแห่งสง่าราศี

²⁸พระองค์นี้แหละคือผู้ที่พวกเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคน และสั่งสอนทุกคนด้วยสติปัญญาทุกอย่าง เพื่อจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ที่สมบูรณ์ในพระคริสต์²⁹ เพื่อเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงตรากตรำและทำงานด้วยพลังแห่งฤทธานุภาพของพระองค์ที่ทรงทำงานอยู่ในข้าพเจ้า

Chapter 2

¹เพราะข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าดิ้นรนต่อสู้มากเพียงไรเพื่อพวกท่านที่อยู่ในเมืองเลาดีเซีย และคนอีกมากมายที่ยังไม่ได้เห็นหน้าของข้าพเจ้า² ข้าพเจ้าทำงานเพื่อพวกเขาจะได้รับการหนุนใจโดยการติดสนิทด้วยกันในความรัก และมีความเข้าใจอย่างบริบูรณ์ในความรู้แห่งความจริงอันล้ำลึกของพระเจ้า ซึ่งก็คือพระคริสต์³ ซึ่งคลังแห่งสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างได้ถูกซ่อนไว้ในพระองค์

⁴ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อมิให้ผู้ใดหลอกท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง⁵ ถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่อยู่กับท่าน แต่วิญญาณของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นระเบียบที่ดีของพวกท่านและพลังแห่งความเชื่อของท่านในพระคริสต์

⁶เมื่อท่านได้รับองค์พระคริสต์แล้ว จงดำเนินชีวิตในพระองค์⁷ จงหยั่งรากมั่นคงและก่อร่างสร้างขึ้นมาบนพระองค์ จงมั่นคงอยู่ในความเชื่อตามที่ท่านได้ถูกสอนมา และจงบริบูรณ์ด้วยการขอบพระคุณ

⁸จงระวังอย่าให้ผู้ใดชักจูงท่านไว้ด้วยหลักปรัชญา และด้วยคำล่อลวงอันงามตามประเพณีของมนุษย์ ให้หลงใหลไปตามวิญญาณต่างๆ ของโลกที่ไม่ได้เปลี่ยนไปตามพระคริสต์⁹ เพราะว่าในพระองค์นั้น ความบริบูรณ์ของพระเจ้าดำรงอยู่ในสภาพกายของมนุษย์

¹⁰พวกท่านเองก็รับความบริบูรณ์นั้นอยู่ในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นศีรษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ¹¹ ในพระองค์นั้นท่านได้รับพิธีเข้าสุหนัตที่มนุษย์

Chapter 3

มิได้กระทำโดยการตัดกายแห่งเนื้อหนังเสีย แต่ในการเข้าสู่หนัแห่งพระคริสต์¹² ท่านได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในพิธีบัพติศมาแล้ว และในพระองค์นั้นท่านได้เป็นขึ้นจากตายทางความเชื่อโดยฤทธานุภาพของพระเจ้า ผู้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากความตาย

¹³เมื่อท่านตายแล้วด้วยการละเมิดทั้งหลายของท่าน และในเนื้อหนังของท่านที่มีได้เข้าสู่หนั พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตร่วมกับพระองค์ และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของพวกเขา¹⁴ พระองค์ทรงลบรายการหนี้ทั้งสิ้นและกฎเกณฑ์ทั้งหลายที่ต่อต้านเรา พระองค์ทรงเอาทั้งหมดนั้นไปตรึงไว้ที่กางเขนแล้ว¹⁵ พระองค์ทรงปลดเทพผู้ครองและศักติเทพเสีย พระองค์ได้ทรงประทานพวกเขา และชนะพวกเขาโดยกางเขนของพระองค์

¹⁶เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดตัดสินท่านในเรื่องการกินหรือการดื่ม หรือในเรื่องเทศกาล หรือวันต้นเดือน หรือวันสะบาโต¹⁷ สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของสิ่งที่จะมีมาถึง แต่แก่นแท้ก็คือพระคริสต์

¹⁸อย่าให้พวกที่อยากถ่อมตัวและนบัสการเหล่าทูตสวรรค์มาตัดสินบาเหน็จรางวัลของท่าน คนแบบนั้นหลงใหลตามสิ่งที่เขาได้เห็นและผยองตัวขึ้นตามความคิดของเนื้อหนังของเขา¹⁹ เขาไม่ได้ยึดมั่นในส่วนที่เป็นศรัทธา ศรัทธานั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดที่เชื่อมต่อกันด้วยข้อและเอ็นต่างๆ ได้รับการบำรุงเลี้ยง จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าทรงประทานให้

²⁰ถ้าท่านตายกับพระคริสต์ และพ้นจากวิญญาณต่างๆ แห่งโลกนี้แล้ว ทำไมท่านจึงมีชีวิตติดกับฝ่ายโลก²¹ เช่น "อย่าเอามือหยิบ อย่าชิม อย่าแตะต้อง"²² สิ่งเหล่านี้ถูกกำหนดให้พิณาศหากใช้มัน ตามคำแนะนำหรือคำสั่งสอนของมนุษย์²³ กฎเหล่านี้ถูกบัญญัติตามความเชื่อที่สร้างขึ้นมาจาก การถ่อมตัว มีการทรมานร่างกาย แต่ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องต่อต้านความต้องการของเนื้อหนัง

Chapter 3

¹ถ้าพระเจ้าได้ทรงทำให้ท่านเป็นขึ้นมาจากความตายกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งเบื้องต้น ในที่ซึ่งพระคริสต์ประทับ ณ เมืองชาวพระหัตถ์ของพระเจ้า² จงเอาใจใส่สิ่งที่อยู่เบื้องต้น ไม่ใช่สิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลก³ เพราะว่าท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า⁴ เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของท่านมาปรากฏ แล้วท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในศักดิ์ศรีด้วย

⁵จงประหารทุกสิ่งที่เป็นของโลกนี้เสีย อันได้แก่การพิศมัยทางเพศ การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการไหว้รูปเคารพ⁶ เพราะสิ่งเหล่านี้ พระพิโรธของพระเจ้าก็จะลงมานบนบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง⁷ ครึ่งหนึ่งท่านเคยประพฤติสิ่งเหล่านี้ด้วย ครึ่งเมื่อท่านยังดำเนินชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้⁸ แต่บัดนี้ ท่านต้องกำจัดสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเสีย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การพูดให้ร้าย คำพูดหยาบโลนให้หมดไปจากปากของท่าน

⁹อย่าพูดนุสาต่อกัน เพราะว่าท่านเปลี่ยนคนเก่าและการกระทำตามแบบคนเก่านั้นทิ้งแล้ว¹⁰ และได้สวมสภาพใหม่ที่กำลังสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามพระฉายาของพระองค์ผู้ทรงสร้าง¹¹ จึงไม่มีพวกกรีกหรือพวกยิว ไม่ใช่ผู้ที่เข้าสู่หนัหรือไม่ได้เข้าสู่หนั พวกคนต่างชาติหรือชาวสรีเรีย ไม่เป็นทาสหรือไทอีกต่อไป แต่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นทุกสิ่ง และทรงอยู่ในทุกสิ่ง

¹²เพราะฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ คือพวกที่บริสุทธิ์เป็นที่รักยิ่ง จงสวมใจเมตตา ใจปรานี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้นาน¹³ จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน จงสุภาพต่อกัน ถ้าใครมีเรื่องร้องเรียนต่อคนอื่น ก็จงยกโทษให้กันและกันเช่นเดียวกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่าน¹⁴ จงมีความรักเหนือทุกสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผูกพันไว้จนสมบูรณ์

¹⁵จงให้สันติสุขของพระคริสต์ครองใจของท่าน พระเจ้าทรงเรียกท่านไว้ให้เป็นกายเดียวด้วยเพื่อสันติสุขนี้ และจงขอบพระคุณ¹⁶ จงให้พระวจนะของพระคริสต์อยู่ในตัวท่านอย่างมั่งคั่ง จงใช้สติปัญญาทั้งสิ้นในการสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยการร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายวิญญาณ จงร้องด้วยใจขอบพระคุณแด่พระเจ้า¹⁷ และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยการกระทำก็ตาม จงทำทุกสิ่งนี้ในพระนามขององค์พระเยซู จงขอบพระคุณพระบิดาเจ้าโดยพระองค์นั้น

¹⁸ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของท่านซึ่งเป็นสิ่งเหมาะสมในองค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁹ ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของท่าน และอย่ามีใจขมขื่นต่อนาง²⁰ ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของท่านเพราะการนี้เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า²¹ ฝ่ายบิดาก็อย่าข่มขู่บุตรของท่าน เพื่อพวกเขาจะไม่ก่อใจ

²²ฝ่ายพวกทาส จงเชื่อฟังนายของท่านตามเนื้อหนังทุกประการ ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้าอย่างคนประจบสอพลอ แต่ทำด้วยความจริงใจ จงเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า²³ ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนกระทำความดีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่เหมือนกระทำความดีแก่มนุษย์²⁴ ท่านรู้ว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นรางวัล ท่านปรนนิบัติองค์พระคริสต์เจ้าอยู่²⁵ ส่วนผู้ที่ทำความอธรรมก็จะได้รับโทษตามความอธรรมที่เขาได้ทำนั้น และไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

Chapter 4

¹ฝ่ายนายก็จงให้แก่เหล่าทาสของท่านตามความถูกต้องและยุติธรรม ท่านรู้ว่าท่านก็มีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย

²จงขะมักเขม้นอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยการขอบพระคุณ³ จงอธิษฐานเพื่อพวกเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประตูสำหรับพระวจนะนั้น

ให้เราเล่าความจริงอันล้ำลึกของพระคริสต์ ที่ข้าพเจ้าถูกจำจองอยู่ก็เพราะเหตุนี้^๑จึงอธิษฐานที่ข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงได้อย่างชัดเจนตามที่ข้าพเจ้าควรกล่าวนั้น

^๕จงดำเนินชีวิตกับคนภายนอกโดยใช้สติปัญญา และรับด้วยโอกาส^๖จงให้วาจาของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ประจบด้วยเกลียวให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรจะทำอะไรแก่แต่ละคนอย่างไร

^๗ส่วนในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับข้าพเจ้า ทิโมธี ผู้เป็นน้องที่รักและเป็นผู้ที่ปรนนิบัติอย่างซื่อสัตย์ และเป็นทาสร่วมกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า^๘ข้าพเจ้าใช้เขาไปหาท่านก็เพราะเหตุนี้ เพื่อท่านจะได้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับพวกเรา และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน^๙ข้าพเจ้าได้ส่งไอเนสิมัส ผู้เป็นน้องที่รักและซื่อสัตย์ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกท่านไปกับเขาด้วย เขาทิ้งสองจะเล่าให้ท่านทราบถึงทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้น ณ ที่นี้

^{๑๐}อาริสทาร์คัส เพื่อนร่วมในการถูกจำจองกับข้าพเจ้า ฝากคำทักทายมายังท่านทั้งหลาย เช่นเดียวกับมาระโก ลูกพี่ลูกน้องของบาร์นาบัส (ท่านได้รับคำสั่งถึงเรื่องนี้แล้วว่า ถ้าเขามาหาท่าน ก็จงรับรองเขา)^{๑๑}และเยซุซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่ายูลิส คนเหล่านี้เท่านั้นที่เป็นคนเข้าสู่หนัดในบรรดาเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า เพื่อราชอาณาจักรของพระเจ้า พวกเขาเป็นผู้ที่ปลอบใจข้าพเจ้า

^{๑๒}เอปาฟรัส คนหนึ่งในพวกท่าน และเป็นทาสคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์ฝากคำทักทายมายังท่านด้วย เขาอธิษฐานเพื่อท่านอยู่เสมอ เพื่อให้ท่านยืนอย่างสมบูรณ์และเต็มไปด้วยความมั่นใจในพระทัยของพระเจ้า^{๑๓}ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาได้ว่า เขาตรากตรำทำงานอย่างหนักเพื่อท่าน และเพื่อคนที่อยู่ในเมืองเลาดีเซีย และเพื่อคนที่อยู่ในเมืองฮีเอราโปลิส^{๑๔}ลูกา แพทย์ที่รักและเดมาส ฝากคำทักทายมายังพวกท่าน

^{๑๕}จงทักทายพวกที่น้องที่อยู่ในเมืองเลาดีเซีย และนางนุมา และคริสตจักรที่อยู่ในเรือนของนางด้วย^{๑๖}เมื่อพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว จงส่งไปให้คริสตจักรที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียอ่านด้วย และให้ท่านอ่านจดหมายที่มาจากเมืองเลาดีเซียฉบับนั้นด้วย^{๑๗}จงบอกอาร์คิปัสว่า "การรับใช้ซึ่งท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น ท่านควรทำให้สำเร็จ"

^{๑๘}คำทักทายนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้าคือเปาโล จงระลึกถึงโซทรอนของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณอยู่กับท่านด้วยเถิด

1 THESSALONIANS

Chapter 1

^๑จากเปาโล สีวานัส และทิโมธี ถึงคริสตจักรเธสะโลนิกา ในพระเจ้าพระบิดาและในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ขอพระคุณและสันติสุขดำรงอยู่กับท่านเถิด

^๒เราขอบพระคุณพระเจ้าเสมอสำหรับพวกท่านทุกคน เมื่อเราเอ่ยถึงพวกท่านในคำอธิษฐานของเรา^๓พวกเราระลึกอย่างไม่หยุดหย่อนต่อหน้าพระเจ้าและพระบิดาเรื่องการทำงานแห่งความเชื่อ งานที่พวกท่านทุ่มเทด้วยความรัก และความอดทนซึ่งเกิดจากความมั่นใจในอนาคตในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

^๔พี่น้องผู้เป็นที่รักของพระเจ้า เรารู้ถึงการทรงเรียกของพวกท่าน^๕รู้ว่าข่าวประเสริฐของพวกเราไม่ได้มาถึงท่านโดยถ้อยคำเท่านั้น แต่โดยฤทธิ์เดชในพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งมั่นคงเชื่อถือได้ ในทำนองเดียวกันพวกท่านรู้ว่าเราเป็นคนแบบไหนท่ามกลางพวกท่านเพื่อผลประโยชน์ของพวกท่าน

^๖ท่านได้กลายมาเป็นผู้ทำตามแบบอย่างของพวกเราและขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อท่านรับเอาพระวจนะนั้นอย่างยากลำบากด้วยความชื่นชมยินดีจากพระวิญญาณบริสุทธิ์^๗ผลที่ได้คือ พวกท่านได้กลายมาเป็นแบบอย่างให้กับผู้เชื่อทุกคนในมาซิโดเนียและอาคาญา

^๘เพราะจากพวกท่าน พระวจนะของพระเจ้าได้ส่งเสียงออกไป ไม่ใช่เพียงในมาซิโดเนียและอาคาญาเท่านั้น แต่ความเชื่อของพวกท่านได้กระจายออกไปยังทุกแห่ง จึงเป็นผลทำให้พวกเราไม่จำเป็นต้องกล่าวสิ่งใดเลย^๙เพราะพวกเราเองได้รายงานถึงลักษณะการมาของพวกเราที่มีท่ามกลางพวกท่าน พวกเขาลำเลียงการละทิ้งรูปเคารพและหันกลับมาหาพระเจ้าของพวกท่านเพื่อปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าผู้เที่ยงแท้และทรงพระชนม์อยู่^{๑๐}พวกเรารายงานว่าพวกท่านกำลังรอคอยพระบุตรจากสวรรค์ ผู้ที่พระองค์ทรงทำให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ผู้นี้คือพระเยซู ผู้ที่ช่วยเราให้พ้นจากความโกรธของพระเจ้าที่จะมาถึง

Chapter 2

^๑พี่น้องเอ๋ย พวกท่านเองก็รู้ว่าการที่พวกเราหาพวกท่านนั้นไม่เปล่าประโยชน์^๒พวกท่านรู้ว่าก่อนหน้านี้พวกเราต้องทนทุกข์และถูกกระทำอย่างน่าอับอายที่เมืองฟิลิปปี อย่างที่พวกท่านรู้แล้วนั้น พวกเรามีความกล้าหาญในพระเจ้าของเราเพื่อกล่าวข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้แก่พวกท่านด้วยความอุตสาหะ

^๓เพราะว่าคำสอนของพวกเรานั้นไม่ได้มาจากความผิดพลาด หรือจากความไม่บริสุทธิ์ หรือจากความหลอกลวง^๔แต่พวกเราได้รับการพิสูจน์แล้วโดยพระเจ้าว่าเป็นที่ไว้ใจได้ด้วยเรื่องข่าวประเสริฐที่พวกเราเหล่านั้น พวกเราไม่ได้กล่าวเพื่อให้นุญช์พอใจ แต่เพื่อให้พระเจ้าพอพระทัย พระองค์คือผู้เดียวที่ตรวจสอบหัวใจของพวกเรา

^๕อย่างที่เราท่านรู้แล้วว่าไม่มีเวลาใดเลยที่พวกเราจะไม่ใช้ถ้อยคำเพื่อยกยอ หรือกล่าวอ้างด้วยความโลภ ในเมื่อพระเจ้าทรงเป็นพยานของพวกเรา^๖พวกเราไม่ได้แสวงหาศักดิ์ศรีจากมนุษย์ หรือจากพวกท่าน หรือจากคนอื่นๆ พวกเราสามารถเรียกร้องสิทธิพิเศษในฐานะอัครทูตของพระคริสต์

Chapter 3

⁷แต่พวกเราเป็นเหมือนคนต่างชาติในท่ามกลางพวกท่าน เหมือนมารดาที่ปลอมโยนลูกของตน⁸ เพราะเหตุนี้พวกเราจึงมีความรักและความห่วงใยต่อพวกท่าน พวกเรามีความสุขใจที่ได้แบ่งปันกับพวกท่านไม่ใช่เพียงแค่ข่าวประเสริฐแต่ทั้งชีวิตของพวกเราเองด้วย เพราะพวกท่านได้มาเป็นผู้ที่พวกเรารักอย่างมากมาย⁹ พี่น้องเอ๋ย ขอพวกท่านระลึกถึงการทุ่มเททำงานและความเหนื่อยยากของพวกเรา ทุกคืนวันพวกเรากำลังทำงานเพื่อจะไม่เป็นภาระหนักให้แก่พวกท่านคนใด ในช่วงเวลานั้น พวกเราได้เทศนาข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้กับพวกท่านด้วย

¹⁰พวกท่านเป็นพยานและพระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วยถึงความรักบริสุทธิ์ ชอบธรรม และปราศจากตำหนิในการประพฤติของพวกเราที่มีต่อพวกท่านที่เชื่อ¹¹ ในทำนองเดียวกัน พวกท่านรู้ว่าพวกเราได้ปฏิบัติต่อพวกท่านแต่ละคนอย่างไรในฐานะพ่อที่ปฏิบัติต่อลูกของตนเอง ¹²พวกเราจึงสั่งสอนและหนุนใจพวกท่านและกำชับให้พวกท่านดำเนินอยู่ในความประพฤติที่เหมาะสมต่อพระเจ้าผู้ทรงเรียกพวกท่านเข้าสู่ราชอาณาจักรและเกียรติสิริของพระองค์

¹³เนื่องจากเหตุผลนี้ พวกเราจึงขอบคุณพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอด้วยเช่นกัน เพราะเมื่อพวกท่านได้รับข่าวสารของพระเจ้าที่พวกท่านได้ยินจากพวกเราแล้ว พวกท่านไม่ได้ยอมรับในฐานะที่เป็นถ้อยคำของมนุษย์ แต่พวกท่านยอมรับว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้าอย่างแท้จริง คือพระวจนะนี้ที่กำลังทำงานอยู่ท่ามกลางพวกท่านที่เชื่อด้วย

¹⁴พี่น้องเอ๋ย เพราะพวกท่านได้เป็นผู้เลียนแบบผู้เชื่อในคริสตจักรของพระเจ้าในยูเดียในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า เพราะพวกท่านต้องทนทุกข์อย่างเดียวกันจากผู้คนในประเทศของท่านเหมือนกับพวกเขาได้รับจากพวกยิว¹⁵ คือพวกยิวที่ข่าวดังของพระเยซูเจ้าและบรรดาผู้เผยพระวจนะ คือพวกยิวที่ขับไล่พวกเรา พวกเขาไม่ได้ทำให้พระเจ้าพอพระทัย แต่พวกเขาคัดค้านผู้คนทั้งหลาย¹⁶ พวกเขาค้างไม่ให้อะไรแก่พวกเราแล้วต่อคนต่างชาติเพื่อคนเหล่านั้นจะได้รับความรอด ซึ่งมีผลทำให้พวกเขาเต็มไปด้วยความบาปของตัวเอง กายที่สุดความโกรธของพระเจ้าก็มาถึงพวกเขา

¹⁷พี่น้องเอ๋ย พวกเราถูกแยกขาดจากพวกท่านในช่วงเวลาไม่นานซึ่งเป็นการแยกขาดทางกายไม่ใช่ในหัวใจ พวกเราทำอย่างดีที่สุดด้วยความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ที่จะได้พบหน้าพวกท่าน¹⁸ เพราะพวกเราปรารถนาที่จะมาหาพวกท่าน ข้าพเจ้าเองคือเปาโลก็ปรารถนาที่จะมาหาพวกท่านอีกครั้งหนึ่ง แต่ซาตานได้หยุดยั้งพวกเราเอาไว้¹⁹ เพราะความมั่นใจของเราสำหรับอนาคต หรือความชื่นชมยินดี หรือมโนกรรมแห่งความภูมิใจของพวกเรานั้นอยู่ต่อหน้าองค์พระเยซูเจ้ามิใช่หรือ? ไม่ใช่พวกท่านหรือ?²⁰ พวกท่านเป็นศักดิ์ศรีและความยินดีของพวกเรา

Chapter 3

¹เพราะฉะนั้นเมื่อพวกเราไม่สามารถทนแบกรับเอาไว้ได้อีกต่อไป พวกเราจึงคิดว่าเป็นเรื่องดีที่จะละพวกเราเอาไว้ที่เอเธนส์² พวกเราจึงส่งทิโมธีเป็นผู้เป็นพี่น้องของเราและเพื่อนร่วมงานเพื่อพระเจ้าในข่าวประเสริฐของพระคริสต์ให้มาเสริมกำลังและปลอบประโลมพวกท่านเนื่องด้วยความเชื่อของพวกท่าน³ พวกเราทำเช่นนี้เพื่อว่าจะไม่มีคนใดในพวกท่านถูกทำให้หวั่นไหวเนื่องจากการทนทุกข์ต่างๆ เหล่านี้ เพื่อพวกท่านจะรู้ว่าพวกเราได้รับการแต่งตั้งมาเพื่อการนี้

⁴แต่ที่จริงเมื่อพวกเราอยู่กับพวกท่าน พวกเราได้บอกพวกท่านล่วงหน้าแล้วว่าพวกเราจะต้องทนทุกข์กับความเจ็บปวดต่างๆ และสิ่งนั้นก็เกิดขึ้นเหมือนอย่างที่คุณท่านรู้นั้น⁵ ด้วยเหตุผลนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่สามารถยืนหยัดต่อไปได้ ข้าพเจ้าจึงได้ส่งคนไปเพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้เกี่ยวกับความเชื่อของพวกท่าน เกรงว่าเมื่อผู้ทดลองได้เข้ามาทดลองพวกท่านอย่างใดอย่างหนึ่ง การทุ่มเททำงานหนักของพวกเราที่จะสูญเปล่า

⁶แต่ทิโมธีได้เดินทางกลับมาหาพวกเราและนำข่าวดีเกี่ยวกับความเชื่อและความรักของพวกท่านมาบอกแก่พวกเรา เขาบอกพวกเราว่าพวกท่านมีความทรงจำที่ดีเกี่ยวกับพวกเราเสมอ และพวกท่านรอคอยที่จะได้พบพวกเราเหมือนกับที่พวกเราคอยที่จะได้พบพวกท่าน⁷ เพราะเหตุนี้พี่น้องเอ๋ย พวกเราจึงได้รับการปลอบใจจากพวกท่านเนื่องด้วยความเชื่อของพวกท่านในความทุกข์และความเจ็บปวดทั้งหมดของพวกเรา

⁸ตอนนี้พวกเราใช้ชีวิตอยู่ได้ถ้าหากพวกท่านยืนหยัดในองค์พระผู้เป็นเจ้า⁹ พวกเราจะมีคำขอบคุณมอบให้กับพระเจ้าและมีความชื่นชมยินดีต่อหน้าพระเจ้า เพราะพวกท่านมากสักเพียงใดหรือ?¹⁰ ทุกคืนวันพวกเราอธิษฐานอย่างหนักเพื่อจะได้พบหน้าของพวกท่านและจัดเตรียมสิ่งที่ขาดอยู่ในความเชื่อของพวกท่านให้แก่พวกท่าน

¹¹ขอพระเจ้า พระบิดา และองค์พระเยซูเจ้าของเรา จัดเตรียมทางให้แก่พวกเราเพื่อจะไปหาพวกท่าน¹² ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มพูนและพันผูกพวกท่านในความรักที่มีต่อกันและกัน และในความรักที่มีต่อคนทั้งหลาย เหมือนอย่างที่เราปฏิบัติต่อพวกท่าน¹³ ขอพระองค์กระทำสิ่งนี้เพื่อเสริมกำลังใจของพวกท่านให้ปราศจากตำหนิในความบริสุทธิ์ต่อพระเจ้าและพระบิดาของเราในการเสด็จมาขององค์พระเยซูเจ้าพร้อมกับบรรดาผู้บริสุทธิ์ทั้งหมดของพระองค์

Chapter 4

¹กายที่สุดที่พี่น้องทั้งหลาย พวกเราขอหนุนใจและสอนท่านในองค์พระเยซูเจ้า เมื่อท่านรับเอาคำสั่งสอนของพวกเราเกี่ยวกับวิธีการดำเนินชีวิตและเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ในการดำเนินในทางนี้ด้วย เพื่อว่าพวกท่านจะทำได้มากยิ่งขึ้น² เพราะพวกท่านรู้ถึงคำสั่งสอนที่พวกเราให้แก่ท่านโดยทางองค์พระเยซูเจ้า

³เพราะนี่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า คือ การชำระให้บริสุทธิ์ของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะหลีกเลี่ยงจากความผิดบาปทางเพศ⁴ เพื่อพวกท่านแต่ละคนจะรู้จักมีภรรยาในทางที่บริสุทธิ์และมีเกียรติอย่างมีภรรยาด้วยใจปรารถนาอันเกิดจากราคะตัณหา (เหมือนกับคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า)⁶ อย่ายอมให้ใครคนใดฝ่าฝืนและกระทำผิดต่อพี่น้องของเขาในเรื่องนี้ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้แก้แค้นในสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เหมือนอย่างที่เราได้เตือนและเป็นพยานต่อท่านมาก่อนแล้ว

⁷ เพราะพระเจ้าไม่ได้เรียกเราให้เป็นมลทิน แต่ให้บริสุทธิ์ด้วยเหตุนี้ผู้ใดที่ปฏิเสธสิ่งนี้ไม่ได้ปฏิเสธมนุษย์ แต่ปฏิเสธพระเจ้าผู้ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่พวกท่าน

⁹ สำหรับเรื่องความรักพี่น้องนั้น พวกท่านไม่จำเป็นต้องให้มีใครเขียนบอกพวกท่านเรื่องนี้ เพราะพวกท่านเองได้รับการสอนจากพระเจ้าให้รักซึ่งกันและกัน¹⁰ แท้จริงพวกท่านได้ทำสิ่งนี้ต่อพี่น้องทั้งหมดในมาซิโดเนีย แต่พี่น้องทั้งหลาย พวกเราขอชี้แนะพวกท่านว่า ขอให้พวกท่านกระทำความดีมากขึ้นอีก¹¹ พวกเราขอชี้แนะให้พวกท่านมีความปรารถนาที่จะใช้ชีวิตอย่างสงบ ใส่ใจต่อธุรกิจและการงานของพวกท่าน และทำงานด้วยน้ำพักน้ำแรงของพวกท่าน เหมือนกับที่พวกเราได้สั่งพวกท่านให้ทำแล้วนั้น¹² จงทำสิ่งนี้เพื่อพวกท่านจะสามารถดำเนินชีวิตให้เป็นที่ยอมรับต่อจากคนภายนอกที่ยังไม่เชื่อพระเจ้า และเพื่อพวกท่านจะไม่ขาดแคลนสิ่งใดเลย

¹³ พี่น้องทั้งหลาย พวกเราไม่ต้องการให้พวกท่านเข้าใจผิดเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว เพื่อพวกท่านจะไม่ต้องโศกเศร้าเหมือนกับคนที่เหลืออยู่ผู้ซึ่งไม่มีความหวัง¹⁴ เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูตายและเป็นขึ้นมาจากอัมภิมรณ ดังนั้นพระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้วในพระองค์ให้มาพร้อมกับพระเยซูด้วย¹⁵ เพราะเหตุนี้พวกเราจึงกล่าวแก่พวกท่านโดยพระวอนของพระเจ้าว่า พวกเรายังมีชีวิต พวกเราที่ถูกละเอาไว้เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาจะไม่ล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว

¹⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ด้วยพระองค์เอง พระองค์จะเสด็จมาด้วยเสียงโห่ร้อง ด้วยเสียงของหัวหน้าทูตสวรรค์ ด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้นมาก่อน¹⁷ จากนั้นพวกเราผู้ซึ่งยังมีชีวิตอยู่ ผู้ที่ถูกละเอาไว้ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับพวกเขา เพื่อไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ ด้วยเหตุนี้พวกเราจะได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราเสมอไป¹⁸ เพราะฉะนั้นจงหนุนใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

Chapter 5

¹ พี่น้องทั้งหลาย เกี่ยวกับเรื่องเวลาและวาระต่างๆ นั้น ไม่จำเป็นจะต้องมีสิ่งใดเขียนถึงพวกท่านอีก² เพราะพวกท่านรู้ดีแล้วว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังมาถึงเหมือนขโมยมาในเวลากลางคืน³ เมื่อพวกเขาพูดกันว่า "สงบสุขและปลอดภัย" เมื่อนั้นหายนะจะมาถึงพวกเขา เหมือนกับความเจ็บปวดของหญิงตั้งครรภ์ที่คลอดบุตร พวกเขาจะไม่มีทางหนีรอดได้เลย

⁴ พี่น้องทั้งหลาย แต่พวกท่านไม่ได้อยู่ในความมืดเพื่อวันนั้นจะไม่มาถึงพวกท่านอย่างจับพลัดเหมือนขโมย⁵ เพราะพวกท่านเป็นบุตรชายของความสว่าง และเป็นบุตรชายของเวลากลางวัน ไม่ใช่บุตรชายของเวลากลางคืนและความมืด⁶ ดังนั้นอย่าให้พวกท่านนอนหลับเหมือนคนที่เหลืออยู่ แต่ขอให้พวกเราเฝ้าดูและมีสติ⁷ เพราะคนเหล่านั้นนอนหลับในเวลากลางคืน และเมามายในเวลากลางคืน

⁸ แต่ในเมื่อพวกเราเป็นบุตรชายของเวลากลางวัน ขอให้พวกเราที่มีสติ ขอให้พวกเราสวมเกราะป้องกันออกแห่งความเชื่อและความรัก และสวมหมวกเหล็กคือความหวังใจในความรอด⁹ เพราะพระเจ้าไม่ได้กำหนดให้พวกเราต้องพบกับความโกรธของพระเจ้า แต่ให้พวกเราได้รับความรอดโดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา¹⁰ คือพระองค์ผู้ทรงยอมตายเพื่อพวกเรา เพื่อไม่ว่าพวกเราจะตื่นอยู่หรือนอนหลับ พวกเราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์¹¹ เพราะฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันและเสริมสร้างกันและกันขึ้นเหมือนอย่างที่เราทำกันอยู่

¹² พี่น้องเอ๋ย พวกเราขอให้พวกท่านยอมรับคนเหล่านั้นที่ทำงานตรากตรำท่ามกลางท่านและคนที่ดูแลพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าและคอยตักเตือนพวกท่าน¹³ เราขอให้พวกท่านแสดงความเคารพอย่างสูงต่อพวกเขาด้วยความรักเพราะการงานของพวกเขากลับมาอยู่กับพวกท่านอย่างสงบสุข¹⁴ พี่น้องทั้งหลาย พวกเราขอชี้แนะพวกท่านให้ตักเตือนคนที่สร้างความวุ่นวาย หนุนใจคนที่ท้อใจ ช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ และจงอดทนต่อทุกคน

¹⁵ คอยดูว่าไม่มีใครที่ตอบแทนการร้ายด้วยการร้าย แต่ให้ยึดมั่นในสิ่งดีต่อกันและต่อกันทั้งปวง¹⁶ จงชื่นชมยินดีทุกเวลา¹⁷ อธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน¹⁸ จงขอบพระคุณสำหรับทุกสิ่ง เพราะนี่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์สำหรับพวกท่าน

¹⁹ อย่าดับพระวิญญาณ²⁰ อย่าดูหมิ่นคำเผยพระวจนะ²¹ จงพิสูจน์ทุกสิ่ง จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี²² จงหลีกเลี่ยงการกระทำชั่วทุกอย่าง

²³ ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขทำให้ท่านบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ ขอให้ทั้งวิญญาณ จิตใจ และร่างกายของพวกท่านได้รับการปกปักรักษาโดยปราศจากตำหนิเพื่อการเสด็จมาขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา²⁴ ผู้สืบทอดคือองค์ผู้ทรงเรียกท่าน พระองค์ผู้เดียวจะกระทำการอย่างนั้นด้วย

²⁵ พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อพวกเรา²⁶ จงทักทายพี่น้องทุกคนด้วยรอยจูบอันบริสุทธิ์²⁷ ข้าพเจ้าขอรับรองพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้อ่านจดหมายนี้ให้กับพี่น้องทุกคนฟัง²⁸ ขอพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าจงดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด

2 THESSALONIANS

Chapter 1

¹ เปาโล สีลาณัสและทิโมธี ถึงคริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกาในพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและองค์พระเยซูคริสต์เจ้า² ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและองค์พระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับพวกท่านทั้งหลายเถิด

Chapter 2

³พี่น้องทั้งหลาย พวกเราต้องขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกท่านเสมอ เนื่องจากสิ่งนี้เป็นสิ่งที่เหมาะสม เพราะความเชื่อของพวกท่านเติบโตขึ้นมาก และความรักของแต่ละคนในพวกท่านที่มีต่อกันก็ทวีขึ้นมากขึ้น⁴ ดังนั้นพวกเราจึงขอเตือนเรื่องของพวกท่านต่อคริสตจักรอื่นๆ ของพระเจ้า เราพูดถึงเกี่ยวกับความอดทนและความเชื่อของพวกท่านในการข่มเหงทั้งหมดที่พวกท่านได้รับ เราพูดถึงความยากลำบากที่พวกท่านต้องทน⁵ นี่เป็นหมายสำคัญของการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า ผลก็คือพวกท่านจะได้เป็นคนที่เหมาะสมสำหรับราชอาณาจักรของพระเจ้าสำหรับการที่พวกท่านทนทุกข์

⁶เป็นการขอบรรรมของพระเจ้าที่จะให้ทุกข์สนองแก่คนที่ให้ทุกข์แก่พวกท่าน⁷ และบรรเทาความทุกข์แก่พวกท่านผู้ได้ร่วมทนทุกข์กับเรา พระองค์จะทรงกระทำอย่างนี้เมื่อพระเยซูเสด็จมาจากสวรรค์พร้อมกับทูตแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในไฟนรกอันลุกโชน พระองค์จะแก้แค้นคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าและคนที่ไม่ตอบสนองในข่าวประเสริฐแห่งองค์พระเยซูเจ้าของเราทั้งหลาย

⁹พวกเราจะทนทุกข์กับการถูกลองโทษ อันเป็นความพิณาศนิษดร์ และปราจากการทรงสถิตของพระเจ้าและจากพระสิริแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์¹⁰ พระองค์จะกระทำเช่นนี้เมื่อพระองค์เสด็จมาในวันนั้นเพื่อที่จะได้รับเกียรติท่ามกลางคนของพระองค์ และเป็นที่อัศจรรย์ใจท่ามกลางทุกคนที่เชื่อ เพราะพวกท่านเชื่อคำพยากรณ์ที่พวกเราได้ให้แก่ท่านทั้งหลาย

¹¹ด้วยเหตุนี้ พวกเราจึงอธิษฐานเพื่อพวกท่านเป็นประจำ พวกเราอธิษฐานเพื่อที่ว่าพระเจ้าของเราทั้งหลายจะมองเห็นว่า พวกท่านสมควรแก่การทรงเรียก พวกเราอธิษฐานเพื่อที่ว่าพระองค์จะทรงกระทำให้ความปรารถนาที่จะกระทำทุกอย่าง และความปรารถนาที่จะกระทำการงานแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จลุ่ลงไปได้ด้วยดีด้วยฤทธิ์อำนาจ¹² เราก็คงอธิษฐานในสิ่งเหล่านี้เพื่อที่ว่าพระนามขององค์พระเยซูเจ้าจะได้รับเกียรติผ่านทางพวกท่าน พวกเราอธิษฐานเพื่อที่ว่าท่านทั้งหลายจะได้รับเกียรติโดยทางพระองค์ เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้าของพวกเราและองค์พระเยซูคริสต์เจ้า

Chapter 2

¹ในเรื่องการเสด็จมาขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเราและการที่พระองค์ได้รวบรวมพวกเราทั้งหมดให้มาอยู่ร่วมกันกับพระองค์นั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกเราขอรับรองพวกท่าน² ว่าอย่าให้ใจของพวกท่านหวั่นไหวง่ายหรือตื่นตระหนกไม่ว่าจะโดยวิญญาณ โดยข้อความหรือโดยจดหมายที่ดูเหมือนว่าจะมาจากพวกเราซึ่งอ้างว่าวันของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้มาถึงแล้ว

³อย่าให้ใครล่อลวงท่านทั้งหลายไม่ว่าจะในทางใด เพราะวันนั้นจะยังไม่มาถึงจนกว่าผู้ต่อต้านจะมาและคนนอกกฎหมายจะปรากฏคือลูกแห่งความพิณาศ⁴ ซึ่งเป็นคนที่ต่อต้านและยกย่องตนเองขึ้นเพื่อเป็นปฏิปักษ์กับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องพระเจ้าหรือเป็นกั้นมิสการบูชา ผลที่ตามมาคือ เขานั่งในวิหารของพระเจ้าและแสดงตนเองว่าเป็นพระเจ้า

⁵พวกท่านจำไม่ได้หรือว่าตอนที่ข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่าน ข้าพเจ้าได้บอกท่านทั้งหลายถึงสิ่งเหล่านี้⁶ ตอนนี้พวกท่านรู้แล้วว่าอะไรยังเขาไว้เพื่อที่เขากลับมาปรากฏตัวได้เฉพาะในเวลาที่เหมาะสมเท่านั้น⁷ เพราะความสลับของการเป็นคนนอกกฎหมายกำลังทำงานอยู่ จึงต้องมีบางคนที่ยังเข้ไว้ตอนนี้เท่านั้นจนกว่าเขาจะถูกกำจัดไป

⁸แล้วพวกคนนอกกฎหมายจะปรากฏออกมาคือคนที่องค์พระเยซูเจ้าจะประหารด้วยลมหายใจจากปากของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะกำจัดเขาให้หมดสิ้นโดยการสำแดงถึงการเสด็จมาของพระองค์⁹ การมาของคนนอกกฎหมายก็เป็นเพราะการงานของซาตานโดยอิทธิฤทธิ์ หมายสำคัญและการอัศจรรย์จอมปลอมทั้งหมด¹⁰ และโดยการล่อลวงทั้งหมดแห่งความอธรรม สิ่งเหล่านี้จะมีไว้สำหรับคนที่กำลังจะพิณาศเพราะพวกเขาไม่ได้รับความรักแห่งความจริงเพื่อที่พวกเขาจะรอดได้

¹¹โดยเหตุนี้พระเจ้าจึงให้การงานแห่งความผิดพลาดเกิดขึ้นกับพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะได้เชื่อคำโกหก¹² ผลคือพวกเขาทุกคนจะต้องถูกพิพากษาคือคนที่ไม่เชื่อในความจริงแต่เลือกที่จะยึดในการอธรรม

¹³แต่พวกเราควรขอบพระคุณพระเจ้าเสมอสำหรับท่านทั้งหลายที่เป็นพี่น้องผู้เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระเจ้าได้ทรงเลือกพวกท่านในฐานะที่เป็นผลแรกแห่งความรอดในการชำระของพระวิญญาณและการเชื่อในความจริง¹⁴ นี่เป็นสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายโดยผ่านทางข่าวประเสริฐของพวกเราเพื่อให้ได้รับศักดิ์ศรีแห่งองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเรา¹⁵ ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงยืนหยัดอย่างมั่นคง จงยึดมั่นในธรรมเนียมที่พวกท่านได้รับการสอนไม่ว่าจะเป็นโดยคำพูดหรือโดยจดหมายของพวกเรา

¹⁶ขอให้องค์พระเยซูคริสต์เจ้าและพระเจ้าพระบิดาของพวกเราผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลายและประทานความปลอดภัยนิรันดร์และความเชื่อมั่นที่ดีสำหรับอนาคตโดยผ่านทางพระคุณแก่เราทั้งหลาย¹⁷ ปลอบประโลมและเสริมสร้างหัวใจของพวกท่านให้มั่นคงในการทำงานและคำพูดอันดีทุกประการ

Chapter 3

¹พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อพวกเราที่พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับการประกาศออกไปอย่างรวดเร็วและได้รับเกียรติ อย่างที่ได้เกิดขึ้นกับพวกท่าน² จงอธิษฐานเพื่อให้พวกเราได้รับการปลดปล่อยจากคนพาลและชั่วร้ายเพราะไม่ใช่ทุกคนมีความเชื่อ³ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะเสริมสร้างท่านทั้งหลายและป้องกันพวกท่านไว้จากมารร้าย

⁴พวกเรามีความเชื่อมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับพวกท่าน ว่าท่านทั้งสองกำลังทำและจะทำต่อไปในสิ่งที่เราสั่ง⁵ขอพระเจ้านำหัวใจของพวกท่านให้เข้าถึงความรักของพระเจ้าและความอดทนของพระคริสต์

⁶พี่น้องทั้งหลาย พวกเราสั่งท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ว่าให้พวกท่านปลื้มตัวออกจากพี่น้องทุกคนที่อยู่อย่างเกียจคร้านและไม่ได้ปฏิบัติตามธรรมเนียมที่พวกเราได้สอนท่านไว้⁷ เพราะพวกท่านเองก็รู้ว่าเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่พวกท่านจะเลียนแบบพวกเรา พวกเราไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกท่านเหมือนคนที่ไม่มีวินัย⁸ และพวกเราไม่เคยทานอาหารของใครโดยที่ไม่ได้จ่ายเงิน แต่พวกเราทำงานหนักทั้งวันทั้งคืนด้วยความยากลำบาก เพื่อที่พวกเราจะได้ไม่เป็นภาระของใครในพวกท่าน⁹ พวกเรากำลังทำอย่างนี้ไม่ใช่เพราะพวกเราไม่มีอำนาจ แต่พวกเราทำอย่างนี้เพื่อที่จะได้เป็นตัวอย่างแก่พวกท่าน เพื่อที่ท่านจะได้เลียนแบบพวกเรา

¹⁰เมื่อพวกเราอยู่กับพวกท่าน พวกเราสั่งพวกท่านว่า "ถ้าใครไม่อยากจะทำงาน คนนั้นก็ไม่ควรกิน"¹¹ เพราะพวกเราได้ยินว่ามีบางคนใช้ชีวิตอย่างเกียจคร้านท่ามกลางพวกท่าน พวกเขายังไม่ทำงานแต่ชอบยุ่งกับเรื่องของคนอื่น¹² พวกเราสั่งและเตือนสติคนเช่นนี้ในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ว่าพวกเขาควรที่จะทำงานด้วยความสงบและหาเลี้ยงชีพเอง

¹³แต่ท่าน พี่น้องทั้งหลาย อย่าสูญเสียความตั้งใจในการทำสิ่งที่ถูกต้อง¹⁴ ถ้ามีคนที่ไม่ได้เชื่อฟังคำพูดของพวกเราในจดหมายฉบับนี้ ให้หมายหัวเขาไว้และอย่าไปคบค้าสมาคมกับเขา เพื่อที่เขาจะรู้สึกอาย¹⁵ อย่าคิดว่าเขาเป็นศัตรู แต่ให้ตักเตือนเขาในฐานะที่เป็นพี่น้อง

¹⁶ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุขประทานสันติสุขแก่พวกท่านในทุกเวลาและทุกสถานการณ์ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่กับพวกท่านทุกคน¹⁷ นี่เป็นการทักทายของข้าพเจ้า เปาโล ด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ในจดหมายทุกฉบับ นี่เป็นวิธีที่ข้าพเจ้าเขียน¹⁸ ขอพระคุณแห่งองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเราดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคน

1 TIMOTHY

Chapter 1

¹จากข้าพเจ้าเปาโล ผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามพระบัญชาของพระเจ้าองค์พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราและจากพระเยซูคริสต์ผู้ที่เป็นความหวังของพวกเรา² ถึงทิโมธีผู้เป็นบุตรที่แท้จริงในความเชื่อ ขอให้พระคุณ พระกรุณาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาและจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราจงดำรงอยู่กับท่านเถิด

³ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านคอยที่เมืองเอเฟซัสเพื่อให้ท่านกำชับบางคนไม่ให้สอนหลักคำสอนที่แตกต่างออกไป⁴ อีกทั้งไม่ให้ใส่ใจในนิยายต่างๆและลัทธิพงศพັນธุ์ที่ไม่รู้จบเพราะจะทำให้เกิดการโต้เถียงมากกว่าที่จะทำให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จโดยทางความเชื่อ

⁵เป้าหมายของคำกำชับนี้คือความรักที่มาจากใจที่บริสุทธิ์และจากคุณธรรมที่ดีและจากความเชื่อที่จริงใจ⁶ แต่ว่าบางคนได้หลงผิดในเรื่องนี้ไปแล้วและได้หันไปกล่าวในสิ่งที่โง่เขลา⁷ พวกเขามีความปรารถนาที่จะเป็นผู้สอนธรรมบัญญัติแต่พวกเขาไม่เข้าใจในสิ่งที่พวกเขาสอนหรือไม่เข้าใจในสิ่งที่พวกเขาถ้อยยัน⁸ แต่พวกเราถือว่าธรรมบัญญัตินั้นเป็นสิ่งที่ดี ถ้าคนใช้อย่างถูกต้อง

⁹พวกเราถือว่าธรรมบัญญัตินั้นไม่ได้มีไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่มีไว้สำหรับคนอธรรมและคนที่มิใช่ได้อิถุกัน คนที่ไม่มีพระเจ้าและคนบาป และต่อคนเหล่านั้นที่เป็นคนที่ไม่ดำเนินในทางธรรมและคนที่หมิ่นประมาทพระเจ้า ธรรมบัญญัตินั้นมีไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่ข่าวดาและมารดาของพวกเขาคือคนที่เป็นชาตกร¹⁰ คนที่ประพฤติผิดทางเพศ คนรักร่วมเพศ คนลักพาคนอื่นเพื่อไปเป็นทาส คนโกหก คนเป็นพยานเท็จ และคนอื่นๆ ที่ต่อต้านหลักคำสอนแห่งความเชื่อ¹¹ หลักคำสอนนี้สอดคล้องกับข่าวประเสริฐอันล้ำเลิศของพระเจ้าผู้สมควรแก่การสรรเสริญได้ทรงประทานให้แก่ข้าพเจ้า

¹²ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราผู้ทรงเสริมกำลังให้แก่ข้าพเจ้า พระองค์ทรงเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่ซื่อสัตย์และได้ใช้ข้าพเจ้าให้ทำพันธกิจนี้¹³ แม้ว่าเมื่อก่อนนี้ข้าพเจ้าเคยหมิ่นประมาท ข่มเหงและใช้ความรุนแรง แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา เพราะข้าพเจ้าได้แสดงออกอย่างโง่เขลาในการไม่เชื่อ¹⁴ แต่ว่าพระคุณอันเหลือล้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราที่มาพร้อมกับความเชื่อและความรักที่มีในพระเยซูคริสต์

¹⁵คำกล่าวนี้เป็นความจริงและสมควรที่จะรับไว้อย่างยิ่ง นั่นคือพระเยซูคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อช่วยคนบาปให้รอด ข้าพเจ้าเป็นคนเลวที่สุดในบรรดาคนบาปเหล่านั้น¹⁶ แต่ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้รับพระเมตตา เพื่อว่าสิ่งสำคัญในข้าพเจ้าคือการที่พระเยซูคริสต์ทรงสำแดงความอดทนทุกอย่าง พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งหลายที่จะวางใจในพระองค์และรับชีวิตนิรันดร์¹⁷ กษัตริย์ผู้ทรงดำรงนิรันดร์ ผู้ทรงเป็นอมตะ ผู้ไม่ปรากฏแก่ตา ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่พระองค์เดียว ขอให้พระเกียรติและพระสิริจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

¹⁸ทิโมธีผู้รัก ข้าพเจ้าขอมอบคำกำชับนี้ไว้ต่อหน้าท่าน เหตุที่ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราะว่าข้าพเจ้าทำตามคำพยากรณ์ที่ได้กล่าวถึงท่านในก่อนหน้านี้นี้ คือการที่ท่านจะต้องสิ่งที่ถูกต้อง¹⁹ ยึดมั่นในความเชื่อและมีคุณธรรมที่ดี โดยการปฏิเสธสิ่งนี้ ความเชื่อของบางคนจึงอับปางลง²⁰ อย่างเช่นชิมเนธัสและอเล็กซานเดอร์ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้ให้กับชาตนา เพื่อพวกเขาจะได้รับการสอนที่จะไม่หมิ่นประมาทพระเจ้า

Chapter 2

¹ดังนั้น ก่อนสิ่งอื่นใดทั้งหมด ข้าพเจ้าขอร้องให้พวกท่านทูลขอ อธิษฐาน วังวอนและขอบพระคุณเพื่อคนทั้งปวง² เพื่อกษัตริย์ทั้งหลายและทุกคนที่มีอำนาจ

Chapter 3

เพื่อที่เราจะดำเนินชีวิตอย่างสันติสุขและมีความสุขท่ามกลางคนที่ดำเนินในทางของพระเจ้าและคนที่มีความเชื่อ³ การกระทำอย่างนี้เป็นสิ่งที่ดีและเป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์ของพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา⁴ เพราะพระองค์ทรงประสงค์ให้ทุกคนได้รับความรอดและรู้ความจริง

⁵ เพราะพระเจ้ามีองค์เดียวและมีคนกลางระหว่างพระเจ้าและมนุษย์แต่เพียงผู้เดียวคือองค์พระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพมนุษย์⁶ ผู้ได้ทรงประทานพระองค์เองเพื่อเป็นค่าไถ่ให้กับคนทั้งปวง ซึ่งเป็นคำพยานในเวลาที่เหมาะสม⁷ ด้วยเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ประกาศและเป็นอัครทูต ซึ่งข้าพเจ้าพูดความจริงและไม่โกหกเลย ข้าพเจ้าเป็นครูของคนต่างชาติในเรื่องความเชื่อและความจริง

⁸ ดังนั้น ข้าพเจ้ามีความปรารถนาให้บรรดาผู้ชายในทุกๆ ที่ผู้มีอัครทูตและอธิษฐานโดยปราศจากความโกรธเคืองและการก่อกวน⁹ เช่นเดียวกัน ข้าพเจ้ามีความปรารถนาให้ผู้หญิงแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่เหมาะสม พอประมาณและรู้จักควบคุมตนเอง พวกเขาไม่ควรที่จะลักขโมยหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและไข่มุกหรือสวมเสื้อผ้าที่มีราคาแพง¹⁰ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้พวกเขาแต่งกายด้วยสิ่งที่เหมาะสมสำหรับผู้หญิงคือการแสดงว่าดำเนินชีวิตในทางพระเจ้าโดยการกระทำดี

¹¹ ผู้หญิงควรที่จะเรียนอย่างเยียบสงบ และยอมเชื่อฟัง¹² ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสอนหรือมีอำนาจเหนือผู้ชาย แต่อยู่อย่างสงบเสถียรเจียมตัว

¹³ เพราะถ้าอาดัมถูกสร้างก่อนเอวา¹⁴ อาดัมไม่ได้ถูกล่อลวง แต่หญิงนั้นถูกล่อลวงให้ทำบาป¹⁵ อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงจะได้รับความรอดผ่านทางการมีบุตร ถ้ายังคงรักษาความเชื่อและความรักและการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยจิตใจที่มั่นคง

Chapter 3

¹ คำนี้เป็นความจริง คือว่าถ้าคนใดปรารถนาที่จะเป็นผู้ปกครองคริสตจักรคนนั้นก็ปรารถนาในการงานที่ดี² ดังนั้นผู้ที่จะเป็นผู้ปกครองจะต้องเป็นผู้ที่ปราศจากข้อตำหนิ เขาต้องมีภรรยาคนเดียว ควบคุมอารมณ์ได้ดี เป็นคนมีเหตุผล มีความเป็นระเบียบ มีน้ำใจไมตรี เขาต้องสามารถสอนผู้อื่นได้³ เขาต้องไม่เสพติดเหล้าอสุณ ไม่เป็นคนชอบก่อการวิวาทกัน แต่มีความสุภาพอ่อนโยนและรักสันติ เขาต้องไม่เป็นคนรักเงินทอง

⁴ เขาต้องเป็นคนที่สามารถดูแลครอบครัวได้ดีและสามารถสั่งสอนบุตรธิดาให้เชื่อฟังด้วยความเคารพ⁵ ดังนั้นถ้าชายใดไม่สามารถดูแลครอบครัวของเขาให้ได้ดีแล้ว เขาจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าได้อย่างไร?

⁶ เขาไม่ควรเป็นผู้เชื่อใหม่ที่พักใจ เพราะเกรงว่าเขาจะล้าพองด้วยความหยิ่งพองและอาจจะล้มลงและถูกลงโทษเหมือนกับมารนั้น⁷ เขาต้องเป็นคนที่มีความเชื่อที่ดีเป็นที่น่าสนใจของคนภายนอก เพื่อเขาจะไม่ทำให้ตัวเองต้องอับอายและติดบ่วงแร้วของมาร

⁸ ฝ่ายบรรดามัคทายกก็เช่นเดียวกัน คือต้องเป็นคนที่ประพฤติดีดี ไม่พูดกลับกลอก ไม่ดื่มเหล้าอสุณมากจนเกินไป และไม่เป็นคนโลภ⁹ พวกเขาควรรักษาความจริงที่ได้รับการเปิดเผยไว้ในความเชื่อด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์¹⁰ พวกเขาควรได้รับการพิสูจน์ก่อนหากเขาปราศจากตำหนิจึงค่อยรับใช้

¹¹ ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกันจะต้องเป็นคนที่มีความประพฤติที่ดี พวกเขาจะต้องเป็นคนที่ไม่กล่าวร้าย พวกเขาจะต้องควบคุมอารมณ์ได้ดี และมีความสัตย์ซื่อในทุกสิ่ง¹² มัคทายกทั้งหลายจะต้องเป็นสามีของภรรยาคนเดียว พวกเขาต้องสามารถควบคุมดูแลบุตรธิดาและบ้านเรือนของตนได้ดี¹³ ฝ่ายคนเหล่านั้นที่รับใช้อย่างดีแล้วก็จะมีความมั่นคงในจุดยืนของตนและความมั่นใจอย่างใหญ่หลวงในความเชื่อของตนในพระเยซูคริสต์

¹⁴ ข้าพเจ้ากำลังเขียนสิ่งเหล่านี้ถึงท่านโดยข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านในเร็วนี้¹⁵ แต่ถ้าข้าพเจ้ามาช้า ข้าพเจ้ากำลังเขียนสิ่งนี้เพื่อท่านก็จะได้ทราบว่าคุณควรประพฤติอย่างไรต่อคนในครอบครัวของพระเจ้า คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ผู้ซึ่งเป็นเสาหลักและเสาหลักยืนของความจริง

¹⁶ เป็นสิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าการเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่ คือการที่ "พระองค์ทรงปรากฏด้วยสภาพเนื้อหนัง ได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยพระวิญญาณ ทรงปรากฏต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ ทรงได้รับการประกาศออกไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติทั้งหลาย ได้รับการยอมรับจากคนทั่วโลก และทรงถูกรับขึ้นไปด้วยพระสิริ"

Chapter 4

¹ เดียวนี้ พระวิญญาณได้กล่าวอย่างชัดเจนว่า ต่อมาภายหลังจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อและสนใจในพวกวิญญาณที่ล่อลวงและบรรดาคำสอนของพวกมาร² ที่เป็นการโกหกและเสแสร้ง คือพวกที่จิตสำนึกตายด้าน

³ พวกเขาจะห้ามแต่งงานและห้ามรับประทานอาหารที่พระเจ้าทรงสร้างมาให้กับคนที่เชื่อและคนที่รู้จักความจริงได้ขอบพระคุณพระเจ้าร่วมกัน⁴ เพราะว่าทุกสิ่งทั้งที่พระเจ้าทรงสร้างนั้นเป็นสิ่งที่ดี ไม่มีอะไรเป็นสิ่งต้องห้ามถ้ารับประทานด้วยการขอบพระคุณ⁵ เพราะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วโดยพระวจนะของพระเจ้าและการอธิษฐาน

⁶ ถ้าท่านได้สอนสิ่งเหล่านี้ต่อพี่น้องของท่าน ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ เพราะท่านได้รับการเลี้ยงดูโดยถ้อยคำแห่งความเชื่อและคำสอนที่ดีที่ท่านได้ปฏิบัติตาม⁷ แต่จงปฏิเสธนวนิยายต่างๆ ของโลกนี้ที่พวกผู้หญิงอาจไว้วางใจ แต่จงฝึกตนในทางของพระเจ้า⁸ เพราะว่าการฝึกตนในฝ่ายร่างกายนั้นอาจมีประโยชน์บ้าง แต่ว่าการฝึกตนในทางของพระเจ้านั้นก็เป็นประโยชน์ทุกประการ ซึ่งเป็นคำสัญญาต่อชีวิตนี้และชีวิตในอนาคตที่ท่านจะมา

Chapter 5

⁹ คำกล่าวนี้เชื่อถือได้และเป็นสิ่งที่สมควรจะรับไว้อย่างยิ่ง¹⁰ เพราะเรื่องนี้พวกเราจึงต้องต่อสู้และทำงานอย่างหนัก เพราะว่าพวกเรามีความหวังในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งของบรรดาผู้ที่เชื่อ

¹¹ ท่านจงประกาศและสั่งสอนสิ่งเหล่านี้¹² อย่าให้ใครดูถูกความหนักแน่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างให้กับคนเหล่านั้นที่เชื่อ ด้วยคำสอน ความประพฤติ ความรัก ความสัตย์ซื่อและความบริสุทธิ์¹³ จงเอาใจใส่ในการอ่าน การให้คำแนะนำและการสอนจนกว่าข้าพเจ้าจะมา

¹⁴ จงอย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับผ่านทางการเผยพระวจนะที่บรรดาผู้ปกครองได้วางมือบนท่านนั้น¹⁵ จงเอาใจใส่สิ่งเหล่านี้ จงดำรงอยู่ในสิ่งเหล่านี้เพื่อว่าความก้าวหน้าของท่านจะเป็นที่ปรากฏชัดต่อคนทั้งปวง¹⁶ จงเอาใจใส่ต่อตัวท่านเองและคำสอนของท่านอย่างรอบคอบและดำเนินต่อไปในสิ่งเหล่านี้ เพราะว่าภาระการกระทำอย่างนี้จะทำให้ทั้งตัวท่านเองและบรรดาผู้ที่ได้ฟังถ้อยคำของท่านได้รับความรอดด้วย

Chapter 5

¹ อย่างพูดจาสมประมาทผู้ชายที่อาวุโสกว่า แต่งพูดเตือนสอนเขาเหมือนเป็นบิดา จงตักเตือนบรรดาผู้ชายที่อ่อนอาวุโสกว่าเหมือนพวกเขาเป็นน้องชาย² จงพูดเตือนสอนบรรดาผู้หญิงที่อาวุโสกว่าเหมือนเป็นมารดาและตักเตือนบรรดาผู้หญิงที่อ่อนอาวุโสกว่าเหมือนพวกเขาเป็นน้องสาว ด้วยความบริสุทธิ์ทั้งสิ้น

³ จงให้เกียรติบรรดาหญิงม่ายไว้ที่พึง⁴ แต่ถ้าหญิงม่ายคนใดมีลูกหลาน ก็ให้พวกเขาให้เกียรติคนในครอบครัวของพวกเขาเองก่อน ให้เขาได้ตอบแทนคุณของบิดามารดาของตน เพราะการทำสิ่งนี้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

⁵ แต่ผู้ที่เป็หญิงม่ายจริงๆ ที่ถูกทิ้งให้อยู่โดยลำพัง เธอฝากความหวังของเธอไว้ในพระเจ้า เธอฝากอธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้าอยู่เสมอทั้งกลางวันและกลางคืน⁶ ส่วนผู้หญิงที่ใช้ชีวิตปล่อยตัวตามใจตนเองก็เหมือนคนที่ตายแล้ว ทั้งๆ ที่เธอยังมีชีวิตอยู่

⁷ จงมอบคำสั่งสอนเหล่านี้ด้วยเพื่อที่พวกเขาจะไม่เป็นที่ตำหนิได้⁸ แต่ถ้าใครที่ไม่เลียงดูญาติๆ ของเขาโดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่อยู่ในครอบครัวของเขาเอง เขาก็ได้ปฏิเสธความเชื่อและช่วยยิ่งกว่าคนไม่เชื่อเสียอีก

⁹ ผู้ที่ขึ้นทะเบียนเป็นหญิงม่ายได้นั้นต้องมีอายุไม่ต่ำกว่าหกสิบปีและเป็นภรรยาของชายคนเดียว¹⁰ เธอต้องเป็นที่รู้จักว่าเป็นคนที่มีความประพฤติดี เช่นในเรื่องที่เธอเอาใจใส่เลี้ยงดูลูกๆ หรือที่มีน้ำใจโอบอุ้มต้อนรับแขกแปลกหน้าต่างๆ หรือที่เคยล้างเท้าผู้เชื่อหลายๆ คน หรือที่เคยบรรเทาความเดือดร้อนของผู้ทุกข์ยาก หรือที่เคยทุ่มเทตนเองในการทำสิ่งดีทุกอย่าง

¹¹ แต่หญิงม่ายสาวๆ นั้น อย่ารับพวกเธอขึ้นทะเบียน เพราะเมื่อพวกเธอยอมต่อความต้องการทางกาย ก็จะต่อต้านพระคริสต์ พวกเธอที่ต้องการแต่งงานอีก¹² ที่พวกเธอทำสิ่งนี้ก็ถือว่าเป็นความผิดเพราะพวกเธอได้ถอนข้อผูกพันที่ให้ไว้แต่แรก¹³ ในเวลาเดียวกัน พวกเธอก็กลายเป็นคนเกียจคร้านเที่ยวไปตามบ้านนั้นบ้านนี้ ไม่ใช่แค่เกียจคร้านเท่านั้น แต่กลายเป็นคนที่ขบถนินทา เกี่ยวข้องกับเรื่องของคนอื่น และพูดในเรื่องที่ไม่ควรพูด

¹⁴ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงอยากให้พวกหญิงสาวนั้นแต่งงาน มีลูก ดูแลบ้านเรือน เพื่อไม่ให้ศัตรูมีโอกาสร้ายพวกเราได้¹⁵ ด้วยว่ามีบางคนได้หันไปติดตามซาตานแล้ว¹⁶ หากผู้เชื่อสตรีคนใดมีหญิงม่ายอยู่ด้วย ก็จงช่วยเหลือพวกเธอ เพื่อจะได้ไม่ไปเพิ่มภาระให้กับคริสตจักร เพื่อคริสตจักรเองจะได้ช่วยหญิงม่ายไว้ที่พึงจริงๆ

¹⁷ จงถือว่าบรรดาผู้ปกครองที่ปกครองได้ดีนั้นสมควรได้รับเกียรติเป็นสองเท่าโดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่ทำงานกับพระวจนะและการสอน¹⁸ เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า "อย่าเอาตะกร้อครอบปากวัวเมื่อมันกำลังบดข้าว" และ "คนงานก็สมควรได้รับค่าจ้าง"

¹⁹ อย่ายอมรับคำกล่าวหาผู้ปกครองคนใด โดยปราศจากพยานสองหรือสามคน²⁰ จงตักเตือนคนบาปเหล่านั้นต่อหน้าทุกคน เพื่อคนอื่นๆ ที่เหลือจะได้กลัว

²¹ ข้าพเจ้าขอสั่งท่านอย่างจริงจังต่อพระพิภพพระเจ้าและต่อพระเยซูคริสต์และเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้ เพื่อให้ท่านรักษาคำสั่งเหล่านี้ไว้โดยปราศจากอคติและเพื่อที่ท่านจะไม่ทำสิ่งใดด้วยความลำเอียง²² อย่าด่วนวางมือบนผู้ใด อย่ามีส่วนร่วมในการทำบาปใดๆ ของผู้อื่น ท่านควรรักษาตนเองให้บริสุทธิ์

²³ แทนที่จะดื่มแต่น้ำเปล่า ท่านควรดื่มเหล้าองุ่นเล็กน้อยเพื่อรักษากระเพาะและอาการป่วยของท่านที่มีอยู่เนืองๆ นั้น²⁴ บาปของบางคนปรากฏชัด แล้วนำหน้าพวกเขาไปสู่การพิพากษา ส่วนบาปอื่นๆ จะตามมาภายหลัง²⁵ เช่นนั้นแหละ การดีบางอย่างก็ปรากฏชัด ส่วนการดีอื่นๆ ที่ยังไม่ปรากฏชัด ก็ไม่สามารถปิดบังไว้ได้เช่นกัน

Chapter 6

¹ ให้ทุกคนที่อยู่ใต้แอกแห่งการเป็นทาสถือว่าบรรดานายของพวกเขาคือผู้ที่สมควรได้รับเกียรติทั้งหมด พวกเขาควรกระทำดังนี้เพื่อไม่ให้พระนามของพระเจ้าและคำสอนนั้นถูกหมิ่นประมาทได้² บรรดาทาสที่มีเจ้านายที่เชื่อก็ไม่ควรลบหลู่พวกเขาเพราะพวกเขาคือพี่น้องกัน แต่พวกเขาควรรับใช้นายให้มากยิ่งขึ้น เพราะบรรดานายเหล่านั้นผู้ได้รับประโยชน์จากการงานของพวกเขาเป็นผู้เชื่อและเป็นที่ยกย่อง จงสอนและประกาศสิ่งเหล่านี้

³ถ้ามีบางคนมาสอนสิ่งที่ไม่ได้ไปในทางเดียวกันกับคำสอนที่เชื่อถือได้ขององค์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราและคำสอนในทางของพระเจ้า⁴ คนนั้นก็ควรตัวและไม่เข้าใจอะไรเลย เขาฝึกไฟในการขัดแย้งและโต้เถียงกันเรื่องถ้อยคำซึ่งมีผลทำให้ใจจางกัน ทะเลาะกัน พุดดูถูกกัน คิดร้ายต่อกัน⁵ และทะเลาะวิวาทกันระหว่างคนที่มีความคิดต่ำทราม พวกเขาสูญเสียความจริง และพวกเขาคิดว่าทางของพระเจ้าเป็นทางที่จะทำให้ร่ำรวยมากขึ้นได้

⁶บัดนี้ ทางของพระเจ้าพร้อมด้วยความพอใจก็เป็นคำไรอย่างยิ่ง⁷ เพราะพวกเราไม่ได้ทำอะไรเข้ามาในโลกอันใด เราที่ไม่สามารถทำอะไรออกไปได้ฉันนั้น⁸ จะนั้นให้พวกเราพอใจในอาหารและเสื้อผ้าที่มีอยู่

⁹บัดนี้บรรดาคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลอง ตกในกับดัก พวกเขาหล่มหลงกับสิ่งที่โง่เขลาและในความปรารถนาที่อันตราย และในสิ่งใดๆ ก็ตามที่ทำให้ผู้คนจมไปสู่การถูกทำลายและความพินาศ¹⁰ เพราะการรักเงินทองเป็นรากฐานแห่งความชั่วทุกอย่าง บรรดาคนที่ปรารถนาสิ่งนั้นก็หลงไปจากความเชื่อ และได้ทิ้งแท่งตัวเองด้วยความโสโครกอย่างมก

¹¹แต่ท่านซึ่งเป็นคนของพระเจ้า จงหลีกเลี่ยงจากสิ่งเหล่านี้ จงแสวงหาความชอบธรรม ทางของพระเจ้า ความสัตย์ซื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ¹² ให้ต่อสู้เพื่อสิ่งที่ถูกต้องด้วยความเชื่อ และยึดมั่นในชีวิตนิรันดร์ตามที่ท่านได้ถูกเรียกให้ไปรับนั้น เพราะเรื่องนี้ท่านได้กล่าวยอมรับอย่างดีต่อหน้าพยานทั้งหลาย

¹³ข้าพเจ้าขอส่งพวกท่านต่อพระพิภพพระเจ้าผู้ทรงทำให้ทุกสิ่งมีชีวิต และต่อพระพิภพพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงตรัสสิ่งที่ เป็นความจริงต่อหน้าปอนทีกัสปิลาต¹⁴ จงรักษาพระบัญชานี้ไว้อย่างสมบูรณ์ โดยไม่มีที่ติ จนถึงการมาปรากฏขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเรา

¹⁵พระเจ้าจะทรงเปิดเผยการมาปรากฏของพระองค์เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม พระเจ้าผู้ทรงสมควรสมควรสรรเสริญ เป็นผู้เดียวที่ทรงฤทธิ์ เป็นกษัตริย์ผู้ครอบครอง เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ปกครอง¹⁶ พระองค์ผู้เดียวทรงจอมตะ ทรงประทับในความสว่างที่ไม่มีผู้ใดเข้าถึงได้ ไม่มีคนใดมองเห็นพระองค์ หรือจะมองเห็นพระองค์ไม่ได้ ขอพระเกียรติและฤทธิ์เดชนิรันดร์มีแด่พระองค์ เอเมน

¹⁷จงบอกคนทั้งมีในโลกนี้ว่าอย่าอวดตัว และอย่าหวังในความมั่งมี ซึ่งไม่แน่นอน แต่พวกเขาควรหวังในพระเจ้า พระองค์ทรงมอบความมั่งมีที่แท้จริงให้พวกเรา¹⁸ ได้ชื่นชมยินดี¹⁹ จงบอกพวกเขาให้ทำความดี ให้มีปีในการทำให้มีใจกว้างขวาง และเต็มใจที่จะแบ่งปัน²⁰ โดยการทำเช่นนั้น พวกเขาจะได้สะสมรากฐานที่ดีเพื่อพวกเขาเองในเวลาข้างหน้า เพื่อพวกเขาจะได้ยึดในชีวิตที่แท้จริง

²⁰ทิโมธีเอ๋ย จงปกป้องสิ่งที่ท่านได้รับ หลีกเลี่ยงจากการพูดที่โง่เขลา และการทะเลาะขัดแย้งกันในเรื่องไร้สาระที่เรียกว่าความรู้²¹ บางคนได้ประกาศสิ่งเหล่านี้ ดังนั้นพวกเขาจึงพลาดจากความเชื่อ ขอพระคุณสถิตกับท่าน

2 TIMOTHY

Chapter 1

¹ข้าพเจ้าเปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์² ถึงทิโมธี บุตรที่รัก ขอพระคุณ พระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้าของเราอยู่กับท่านเถิด

³ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้า ผู้ที่ข้าพเจ้ารับใช้มานับตั้งแต่บรรพบุรุษ ด้วยมโนธรรมที่ดี เพราะข้าพเจ้าระลึกถึงท่านอย่างสม่ำเสมอในคำอธิษฐานของข้าพเจ้าตลอดทั้งวันและคืน⁴ เมื่อข้าพเจ้าระลึกถึงน้ำตาของท่าน ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เต็มเปี่ยมด้วยความยินดี⁵ ข้าพเจ้าได้นึกถึงความเชื่อที่แท้จริงของท่าน ซึ่งมีตั้งแต่โอสสิคุนยาของท่านและยูนิสมาธาของท่าน และข้าพเจ้าได้เห็นว่าคุณเชื่อนี้อยู่ในท่านด้วย

⁶นี่คือเหตุผลที่ทำให้ข้าพเจ้ากำลังเตือนให้ท่านทำให้ของประทานจากพระเจ้าซึ่งอยู่ในตัวท่านลุกขึ้นขึ้นมาใหม่ ผ่านการวางมือของข้าพเจ้า⁷ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานวิญญาณแห่งความกลัวให้พวกเรา แต่ประทานวิญญาณแห่งฤทธานุภาพ ความรัก และการบังคับตนเอง

⁸ดังนั้น อย่าละอายต่อคำพยานเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราหรือเกี่ยวกับข้าพเจ้าคือเปาโล ผู้ถูกจองจำของพระองค์ แต่จงร่วมทนทุกข์เพื่อข่าวประเสริฐตามฤทธานุภาพของพระเจ้า⁹ คือพระเจ้าผู้ช่วยพวกเราให้รอดและเรียกพวกเราด้วยการทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ที่พระองค์ท่านเช่นนี้ ไม่ใช่เพราะเป็นไปตามการทำงานของพวกเรา แต่เป็นไปตามแผนการและพระคุณของพระองค์เอง พระองค์ประทานสิ่งเหล่านี้ให้แก่พวกเราในพระเยซูคริสต์ ตั้งแต่ก่อนกาลเวลาจะเริ่มขึ้น¹⁰ เดียวนี้ ความรอดของพระเจ้าได้ถูกเปิดเผยโดยการมาปรากฏของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูคริสต์ของพวกเรา พระคริสต์เป็นผู้ปิดฉากความตายและนำเอาชีวิตที่ไม่เคยมีจุดสิ้นสุดมาซึ่งความสว่างผ่านทางข่าวประเสริฐ¹¹ เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นทั้งผู้เทศนา อัครทูต และผู้สอน

¹²ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงต้องทนทุกข์เพราะสิ่งต่างๆ เหล่านี้ด้วย แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย เพราะข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ผู้ข้าพเจ้าเชื่อ ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์สามารถรักษาสิ่งที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์ จวบจนถึงวันนั้นได้¹³ จงถือรักษาแบบอย่างของคำสอนที่เที่ยงตรงตามที่ท่านได้ยืมจากข้าพเจ้า ด้วยความเชื่อและความรักในพระเยซูคริสต์¹⁴ สิ่งดีที่พระเจ้ามอบหมายไว้แก่ท่าน จงปกป้องรักษาไว้โดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่ในพวกเรา

¹⁵ท่านรู้เรื่องนี้แล้วว่า ทุกคนที่อยู่ในเอเชียได้หันหลังให้กับข้าพเจ้าแล้ว ในกลุ่มนี้มีฟีเลซิสและเฮอร์โมเกเนส¹⁶ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเมตตาครอบครัวของโอบาสสิฟรีส เพราะเขาทำให้ข้าพเจ้าขึ้นบานอยู่เสมอและไม่ละอายต่อโชคร้อนของข้าพเจ้า¹⁷ แต่เมื่อเขาอยู่ในกรุงโรม เขาได้เพียรแสวงหาข้าพเจ้า จนเขาได้พบข้าพเจ้า¹⁸ ขององค์พระผู้เป็นเจ้ายินยอมให้เขาได้พบพระเมตตาของพระองค์ในวันนั้น และท่านรู้เป็นอย่างดีถึงวิธีการที่เขาช่วยเหลือข้าพเจ้าทุกอย่างในเอเฟซัส

Chapter 2

¹เพราะฉะนั้น บุตรของข้าพเจ้า จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์² และสิ่งต่างๆ ที่ท่านได้ยืมจากข้าพเจ้าท่ามกลางพยานมากมาย จงมอบสิ่งที่ท่านได้ยืมนั้นแก่คนที่สัตย์ซื่อ ซึ่งสามารถสอนคนอื่นต่อไปได้ด้วย

³จงร่วมทนทุกข์ด้วยกันกับข้าพเจ้า ในฐานะทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์⁴ ไม่มีทหารคนใดเข้าประจำการในขณะที่ยังสาละวนอยู่กับเรื่องส่วนตัว เพื่อที่เขาจะทำให้ผู้บังคับบัญชาของเขาพอใจ⁵ เช่นเดียวกัน ถ้าคนหนึ่งเข้าแข่งขันในฐานะนักวิ่ง เขาจะไม่ได้รับมงกุฎนอกเสียจากว่าเขาจะทำตามกติกาอย่างครบถ้วน

⁶จำเป็นอย่างยิ่ง ที่ชาวนาผู้ซึ่งทำงานหนักจะได้รับส่วนแบ่งจากผลผลิตก่อนใคร⁷ ท่านจงใคร่ครวญถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานความเข้าใจในทุกสิ่งแก่ท่าน

⁸จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ ผู้สืบทอดจากดาวิด ผู้ที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตายแล้ว สิ่งนี้เป็นไปตามเนื้อหาแห่งข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า⁹ ที่ข้าพเจ้ายอมทนทุกข์ทรมานจนถูกล่ามโซ่ตรวนเหมือนกับเป็นคนร้าย แต่พระวจนะของพระเจ้าจะไม่ถูกล่ามเอาไว้¹⁰ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงอดทนต่อทุกสิ่ง เพื่อคนเหล่านั้นที่ได้รับการเลือกสรร เพื่อเขาทั้งหลายจะบรรลุถึงความรอดในพระเยซูคริสต์ พร้อมกับพระสิริอันเป็นนิรันดร์

¹¹คำกล่าวนี้เชื่อถือได้ "คือถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์"¹² ถ้าเราอดทน เราจะครอบครองร่วมกับพระองค์ ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธเราด้วย¹³ ถ้าเราไม่ซื่อสัตย์ พระองค์ก็ยังคงสัตย์ซื่อ เพราะพระองค์ไม่สามารถปฏิเสธพระองค์เองได้"

¹⁴ท่านจงอย่าเตือนพวกเขาทั้งหลายถึงสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เตือนพวกเขาต่อหน้าพระเจ้า ไม่ใช่ได้เถียงกันด้วยเรื่องถ้อยคำต่างๆ เพราะว່างเหล่านั้นไม่เป็นประโยชน์ใด เพราะการทำเช่นนี้ เป็นการทำลายคนเหล่านั้นที่รับฟัง¹⁵ ท่านจงทำให้ดีที่สุดต่อพระเจ้าเหมือนผู้หนึ่งที่ผ่านการพิสูจน์แล้ว เป็นคนงานที่ไม่มีเรื่องใดให้ละอาย เป็นคนที่สอนถ้อยคำแห่งความจริงอย่างถูกต้อง

¹⁶จงหลีกเลี่ยงการพูดคุ้ยที่ไม่ให้เกียรติพระเจ้า เพราะมันจะนำเราไปสู่การดูหมิ่นพระเจ้ามากยิ่งขึ้น¹⁷ การพูดคุ้ยของพวกเขาแพร่กระจายไปเหมือนเนื้อร้าย ในท่ามกลางคนเหล่านั้นคือฮีเมเนอัสและฟีเลทัส¹⁸ ชายเหล่านี้คือคนที่ได้พลาดไปจากความจริง พวกเขาบอกว่า การฟื้นคืนจากความตายได้เกิดขึ้นแล้ว พวกเขาทำให้ความเชื่อของบางคนอับปางลง

¹⁹อย่างไรก็ตาม รากฐานที่มั่นคงของพระเจ้าก็ตั้งอยู่ มีคำจารึกไว้ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้ารู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นคนของพระองค์" และ "ทุกคนที่เอ๋ยพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะต้องแยกตัวเองออกจากความอธรรม"²⁰ ในบ้านของคนมั่งคั่ง ไม่ได้มีแต่ภาษาที่ทำความดีและทองเท่านั้น แต่ยังมีภาษาที่ทำความชั่วและดินเหนียว ภาษาบางชนิดใช้สำหรับงานที่มีเกียรติ และบางชนิดใช้สำหรับงานที่ไม่มีเกียรติ²¹ ถ้าบางคนชำระตัวของเขากลับคืนที่ไม่มีเกียรติ เขาก็เป็นภาษาที่มีเกียรติ เขาจะถูกแยกออกจากภาษาอื่น เพื่อเป็นภาษาที่ใช้ประโยชน์ได้สำหรับองค์เจ้านาย และพร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง

²²จงหลีกเลี่ยงการคาดคะเนหาของของคนหนุ่มสาว จงยึดเอาความชอบธรรม ความเชื่อ ความรัก และสันติสุข พร้อมกับคนเหล่านั้นที่ร้องเรียกรององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์²³ แต่งตั้งปฏิเสธคำถามที่โง่เขลาและขาดความรู้ เพราะท่านรู้ว่าคำถามเหล่านั้น ก่อให้เกิดการโต้เถียงกัน

²⁴ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะต้องไม่ทะเลาะวิวาท แต่เป็นคนที่สามารถสอนผู้อื่นได้และมีความอดทน²⁵ เขาต้องเป็นคนที่ให้ความรู้แก่คนที่ต่อต้านเขาด้วยความอ่อนน้อม เพื่อว่าพระเจ้าจะทำให้คนเหล่านั้นกลับใจโดยความรู้ถึงความจริงได้²⁶ พวกเขาอาจจะกลับเป็นคนที่มีสติอีกครั้งและหลุดพ้นจากกับดักของมารร้าย หลังจากที่เขาถูกรับโดยมารร้ายเพื่อให้ทำตามประสงค์ของมัน

Chapter 3

¹แต่จงรู้ว่า ในช่วงวาระสุดท้าย จะมีเวลาที่ยากลำบากเกิดขึ้น² เพราะผู้คนจะรักตัวเอง รักเงิน โอ้อวด ทะนงตน กล่าวร้ายผู้อื่น ไม่เชื่อฟังบิดามารดา ออกตัญญู และไม่บริสุทธิ์ พวกเขาจะอยู่โดยปราศจากความรักตามธรรมชาติ ไม่สามารถคืนดีกันได้ ใส่ร้ายป้ายสี ขาดการบังคับตน ใช้ความรุนแรง ไม่รักสิ่งที่ดี³ พวกเขาจะเป็นคนทรยศ หัวแข็ง หยิ่งผยอง รักความสนุกสนานมากกว่ารักพระเจ้า

⁵ภายนอกพวกเขาดูเหมือนคนที่เชื่อในพระเจ้า แต่พวกเขาจะปฏิเสธฤทธิ์เดชของผู้ที่พวกเขาเชื่อนั้น จงเป็นหน้าหน้าจากคนเหล่านี้⁶ เพราะว่าบางคนในพวกเขา คือพวกผู้ชายที่ได้เข้าไปในบ้านและหลงใหลในผู้หญิงที่โง่เขลา ผู้หญิงเหล่านี้คือคนที่ชอบสุขของความบาปเอาไว้และถูกชักจูงด้วยความปรารถนาต่างๆ⁷ ผู้หญิงเหล่านี้จะชอบเรียนรู้อยู่เสมอ แต่พวกเขาไม่เคยเข้าถึงความรู้ในเรื่องความจริงเลย

⁸เหมือนกับที่ยันเนสและยิมเบรส์ได้ลุกขึ้นต่อต้านโมเสส พวกผู้ชายเหล่านี้ก็ยืนขึ้นต่อต้านความจริง พวกเขาเป็นคนที่มึนงงชั่วร้ายและความเชื่อของพวกเขาได้รับการพิสูจน์แล้วว่า เป็นความเชื่อจอมปลอม⁹ แต่พวกเขาจะไม่ก้าวหน้าไปไกล เพราะความโง่เขลาของพวกเขาจะปรากฏต่อคนทั้งปวง เหมือนกับพวกผู้ชายเหล่านั้น

¹⁰แต่สำหรับท่าน ท่านได้ทำตามคำสอนของข้าพเจ้า การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดทนนาน ความรัก และความอดกลั้น¹¹ การถูกข่มเหง การถูกข่มขู่ และสิ่งที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่เมืองอันท็อก ที่เมืองอโคนิอุม และที่เมืองลิสตรา ข้าพเจ้าได้อดทนต่อการข่มเหง ในเหตุการณ์ทั้งหมดนั้นองค์

Chapter 4

พระเจ้าเป็นผู้ช่วยให้ชีวิตข้าพเจ้า¹² แต่คนทั้งปวงเหล่านั้นที่ต้องการดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะต้องถูกข่มเหง¹³ คนชั่วร้ายและคนหลอกลวงจะเลวร้ายยิ่งกว่าด้วยการนำคนอื่นและตัวของพวกเขามาเองให้หลง

¹⁴ แต่สำหรับท่าน จงดำรงอยู่ในสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้และเชื่ออย่างมั่นคง ท่านรู้ว่าท่านได้เรียนมาจากผู้ใด¹⁵ ท่านได้รู้ตั้งแต่ท่านยังเป็นเด็ก ถึงถ้อยคำบันทึกอันศักดิ์สิทธิ์ สิ่งเหล่านี้สามารถทำให้ท่านเปี่ยมด้วยปัญญาในเรื่องของความรอด ผ่านทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์

¹⁶ พระคัมภีร์ทุกข้อได้รับการดลใจโดยพระเจ้า ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อหลักคำสอน ความเชื่ออันแรงกล้า การปรับปรุงแก้ไข และการฝึกฝนในความชอบธรรม¹⁷ นี้ก็เพื่อว่า คนของพระเจ้าจะเป็นคนที่มีความสามารถ เตรียมพร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง

Chapter 4

¹ ข้าพเจ้าให้คำสิ่งที่สำคัญต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย และเพราะโดยการมาปรากฏของพระองค์และราชอาณาจักรของพระองค์² จงเทศนาพระวจนะ จงพร้อมอยู่เสมอทั้งในเวลาที่มีโอกาสอันวยและไม่อันวย จงว่ากล่าว ติเตียน เตือนสอน ด้วยการอดทนทุกอย่างและด้วยการสอน

³ เพราะเวลานั้นจะมาถึง เมื่อคนไม่ทนฟังคำสอนที่ดี แต่เขาจะสั่งสมอาจารย์สอนของตนตามแต่ความปรารถนาของพวกเขา คือคนที่พูดในสิ่งที่หูที่คันของพวกเขาต้องการได้ยิน⁴ พวกเขาจะหันไปจากความจริง และไปสนใจนิยายปรัมปรา⁵ แต่สำหรับท่าน จงมีความคิดที่สุขุมในทุกๆ สิ่ง จงยอมทนทุกข์ในความยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ทำงานรับใช้ของท่านให้ครบบริบูรณ์

⁶ เพราะข้าพเจ้ากำลังถูกเทออก เวลาที่ต้องจากไปนั้นมาถึงแล้ว⁷ ข้าพเจ้าได้แข่งขันอย่างถึงถิ่นสำเร็จ ข้าพเจ้าวิ่งจนถึงเส้นชัย ข้าพเจ้ารักษาความเชื่อจนถึงที่สุด⁸ มงกุฎแห่งความชอบธรรมได้ถูกเตรียมไว้ให้กับข้าพเจ้า ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาที่เที่ยงธรรม จะมอบให้กับข้าพเจ้าในวันนั้น แต่ไม่ใช่แค่สำหรับข้าพเจ้าเท่านั้น แต่สำหรับคนเหล่านั้นทั้งหมดที่รักในการปรากฏของพระองค์ด้วย

⁹ ท่านจงพยายามมาหาข้าพเจ้าให้เร็วที่สุด¹⁰ เพราะเดเมาส์ได้ละทิ้งข้าพเจ้าเสียแล้ว เขารักโลกในปัจจุบันนี้และได้ไปยังเมืองเรสะไลนิกา เครสเซนส์ไปที่เมืองกาลาเทีย และส่วนที่ดิสไปยังเมืองดาลมาเทีย

¹¹ ตอนนี้ผมเพียงลูกาที่อยู่กับข้าพเจ้า ท่านจงไปหามาระโกและพาเขาไปด้วยเพราะเขามีประโยชน์อย่างมากต่องานของข้าพเจ้า¹² ข้าพเจ้าส่งทีกัสไปยังเมืองเอเฟซัส¹³ เมื่อท่านมา ก็ให้นำเสื้อคลุมที่ข้าพเจ้าทิ้งไว้กับคาร์ปัสที่เมืองโตรอัส และหนังสือ โดยเฉพาะนวนิยายสี่ที่เป็นหนังสือธรรมมาพร้อมกับท่านด้วย

¹⁴ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะตอบแทนการกระทำของเขา¹⁵ แต่ท่านเองก็ควรป้องกันตัวท่านจากเขาด้วย เพราะว่าเขาต่อต้านคำของเราอย่างหนัก¹⁶ ในการแก้คดีครั้งแรก ไม่มีผู้ใดอยู่กับข้าพเจ้า เขาทิ้งหลายสิ่งข้าพเจ้าไว้แต่เพียงผู้เดียว ขออย่าให้พวกเขาถูกนับว่าผิดเลย

¹⁷ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้กับข้าพเจ้าและเสริมกำลังข้าพเจ้า เพื่อว่าโดยผ่านข้าพเจ้านั้น การประกาศจะได้สำเร็จอย่างสมบูรณ์และคนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน ข้าพเจ้าได้รับการช่วยเหลือออกจากปากของสิงโต¹⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะช่วยข้าพเจ้าจากการกระทำที่ชั่วร้ายทุกอย่างและปกป้องข้าพเจ้าไว้สำหรับราชอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ ขอพระสิริจะมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

¹⁹ ผ่าค้ำกักกายไปถึง ปรัสเซียลา อาควิลลา และครอบครัวของโอสสิโอส²⁰ เอรัสทัสยังอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่ข้าพเจ้าถึงโตรฟีมัสที่ป่วยอยู่ไว้ที่เมืองมิลเลทัส²¹ ขอท่านพยายามมาให้เร็วที่สุดก่อนจะถึงหน้าหนาว ยูบูลัสได้ฝากคำกักกายมาถึงท่านด้วย รวมทั้ง ปูเดนส์ สนิส คลาวเดียและพี่น้องคนอื่นๆ ทั้งหมด²² ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่กับปัญญาของท่าน ขอพระคุณสถิตอยู่กับท่านด้วย

TITUS

Chapter 1

¹ ข้าพเจ้า เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้าและอัครทูตของพระเยซูคริสต์ เพื่อความเชื่อของบรรดาผู้ที่พระเจ้าได้เลือกไว้ และความรู้อย่างแท้จริงที่สอดคล้องต่อความเป็นเหมือนพระเจ้า² สิ่งเหล่านี้มีอยู่ในความเชื่อมั่นของชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ปราศจากความเท็จนั้นได้ประทานสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนยุคสมัยทั้งปวง³ คือในเวลาอันเหมาะสม พระองค์เปิดเผยถึงพระวจนะของพระองค์ด้วยข้อความที่ข้าพเจ้าได้รับความไว้วางใจจากพระองค์ให้มอบต่อ ข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้เพราะเป็นคำสั่งของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา

⁴ ถึงทิตัส บุตรแท้ในความเชื่อเดียวกันนี้ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้า พระบิดาและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา⁵ ด้วยวัตถุประสงค์นี้เอง ข้าพเจ้าจึงปล่อยท่านไว้ที่เมืองครีต เพื่อให้ท่านจัดการสิ่งต่างๆ ที่ยังค้างคาอยู่และแต่งตั้งพวกผู้อาวุโสไว้ในทุกๆ เมืองตามที่ข้าพเจ้าได้แนะนำท่านไว้

⁶ ผู้อาวุโสนั้นจะต้องปราศจากคำตำหนิ มีรรยาเพียงคนเดียว และบุตรของเขาต้องเป็นคนสัตย์ซื่อ ไม่ถูกกล่าวหาว่าเป็นคนชั่วร้ายและไม่มีความผิด⁷ จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ดูแลในฐานะผู้จัดการคริสตจักรของเจ้านั้นจะปราศจากคำตำหนิ เขาไม่ควรเป็นคนชอบอะไรๆ และไม่ควบคุมตน ควรเป็นคนที่ไม่ใคร่ถ้าง ไม่ติดเหล้า ไม่ชอบทะเลาะวิวาท และไม่เป็นคนโลภ

Chapter 2

⁸แต่เขาจะต้องเป็นคนมีอริยาศยดี รักที่จะกระทำสิ่งดี มีเหตุมีผล เป็นคนชอบธรรม ดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า และควบคุมตนเองได้⁹เขาจะต้องยึดข้อความอันน่าเชื่อถือซึ่งได้รับการสอนมาไว้อย่างเหนียวแน่น เพื่อว่าจะสามารถเสริมสร้างผู้อื่นได้ด้วยการสอนที่ดีและดำเนินบรรดาผู้ที่ต่อต้านเขาได้

¹⁰เพราะว่ามีผู้ที่กบฏมากมาย โดยเฉพาะพวกที่เข้าสู่หนัด คำพูดของคนเหล่านี้มันน่ากลัว พวกเขาลอกหลวง¹¹จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องขัดขวางพวกเขา พวกเขาสอนในสิ่งที่ไม่ควรจะสอนก็เพื่อผลประโยชน์อันน่าละอายและบ่อนทำลายครอบครัวทั้งหมด

¹²มีผู้พยากรณ์ของพวกเขาคคนหนึ่งกล่าวว่า "ชาวคริสต์เป็นพวกโกหกเก่ง เป็นเหมือนสัตว์ป่าและดุร้าย ทั้งยังขี้เกียจและตะกละ"¹³คำกล่าวนี้น่าเป็นจริง ฉะนั้นจงว่ากล่าวพวกเขาอย่างเข้มงวดเพื่อว่าพวกเขาจะสมบูรณ์อยู่ในความเชื่อ

¹⁴จงอย่าใส่ใจกับนิยายปรัมปราของยิวหรือบัญญัติจากมนุษย์ผู้ที่หันหลังให้กับความจริง

¹⁵สำหรับผู้ที่บริสุทธ์นั้น ทุกสิ่งก็บริสุทธ์ แต่สำหรับผู้ที่มิมีลทินและไม่เชื่อนั้น ก็ไม่มีอะไรที่บริสุทธ์ เพราะความคิดและโมธรรมของเขานั้นเป็นมลทิน¹⁶พวกเขาอ้างตนว่ารู้จักพระเจ้า แต่การกระทำของพวกเขาปฏิเสธพระองค์ พวกเขาเป็นผู้นำที่เกียจและไม่เชื่อฟัง พวกเขาไม่เหมาะสมต่อการกระทำดีอันใดเลย

Chapter 2

¹แต่ท่านเอง จงพูดในสิ่งที่สอดคล้องกับคำสั่งสอนที่เที่ยงตรง²ชายผู้สูงอายุมควรจะเป็นผู้ที่ควบคุมอารมณ์ได้ มีเกียรติ มีเหตุมีผล สมบูรณ์ในความเชื่อ มีความรัก และความเพียรพยายาม

³เช่นเดียวกันนี้ หญิงที่มีอายุควรแสดงตนให้เป็นที่น่านับถือ ไม่ติฉินนินทา พวกเขาไม่ควรตกเป็นทาสของการดื่ม และสอนแต่สิ่งที่ดี⁴เพื่อช่วยฝึกให้หญิงสาวทั้งหลายรักสามีและบุตรของตนอย่างเหมาะสม⁵พวกนางควรฝึกหญิงสาวให้เป็นผู้มีเหตุมีผล ปราศจากมลทิน เป็นผู้ดูแลบ้านที่ดี และเชื่อฟังสามีของตน ให้พวกเขาปฏิบัติเช่นนี้เพื่อที่พระวจนะของพระเจ้าจะไม่เป็นที่เย้ยหยัน

⁶ในทำนองเดียวกัน จงหนุนใจชายหนุ่มให้ใช้ชีวิตอย่างมีเหตุผล⁷จงแสดงตนเป็นแบบอย่างของการกระทำดีในทุกด้าน และเมื่อท่านสอนก็จงแสดงถึงความซื่อสัตย์สุจริตและความมีเกียรติ⁸จงพูดข้อความที่ดีและปราศจากคำตำหนิ เพื่อว่าบรรดาผู้ที่ต่อต้านท่านจะต้องละอายใจเพราะเขาไม่มีอะไรจะพูดให้ร้ายท่านได้

⁹ทาสทั้งหลายควรเชื่อฟังเจ้านายของตนในทุกเรื่อง พวกเขาควรจะเอาใจและไม่โต้เถียงกับเจ้านายของตน¹⁰พวกเขาไม่ควรลัทธิเล็กน้อย แต่พวกเขาควรจะแสดงถึงความเชื่อที่ดีทุกประการ เพื่อว่าพวกเขาจะสามารถทำให้คำสอนของพวกเขาในเรื่องราวพระเจ้าแพร่ผู้ช่วยให้รอดของเรานั้นเป็นที่น่าสนใจในทุกทาง

¹¹เพราะพระคุณของพระเจ้าได้ปรากฏต่อทุกคน¹²พระคุณนี้ช่วยฝึกให้เราปฏิเสธสิ่งชั่วร้ายและกิเลสของโลกนี้ ทั้งยังช่วยให้เราดำเนินชีวิตในยุคนี้ได้อย่างมีเหตุมีผล อย่างชอบธรรม และดำเนินอยู่ในทางของพระเจ้า¹³ขณะที่เราเองรอคอยที่จะได้รับความหวังแห่งพระพรของเรา คือพระสิริของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราที่จะมาปรากฏ

¹⁴พระเยซูขอบพระองค์เองให้กับเราเพื่อไถ่เราออกจากความอธรรมทุกประการและทำให้ปราศจากมลทิน เพื่อพระองค์เองนั้น เราจึงเป็นคนพิเศษที่มีความกระตือรือร้นที่จะกระทำสิ่งดี

¹⁵จงพูดถึงและให้กำลังใจด้วยสิ่งเหล่านี้ จงดำเนินด้วยสิทธิอำนาจทุกประการ อย่าให้ใครเพิกเฉยท่านได้

Chapter 3

¹จงเตือนพวกเขาให้ยอมจำนนต่อผู้ปกครองและผู้มีอำนาจทั้งหลาย ให้เขาเชื่อฟังคนเหล่านั้น พร้อมทั้งจะกระทำสิ่งดีทุกประการ²จงเตือนพวกเขาไม่ให้ใส่ร้ายป้ายสีใคร ไม่ได้เถียง ยอมให้ผู้อื่นทำตามวิธีการของตน และแสดงความถ่อมใจต่อคนทุกคน

³เพราะเมื่อก่อนเราเองก็ไร้ซึ่งความคิดและไม่เชื่อฟัง พวกเราถูกชักนำให้หลงผิดและตกเป็นทาสโดยกิเลสและความปรารถนานานาประการ เราเคยใช้ชีวิตอยู่ในความชั่วร้ายและความริษยา เราเป็นที่น่ารังเกียจและเกลียดชังกันและกัน

⁴แต่เมื่อความกรุณาของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเราและความรักของพระองค์ได้มาปรากฏต่อมวลมนุษย์นั้น⁵ที่ไม่ได้เกิดจากงานแห่งความชอบธรรมที่เราทำ แต่เป็นเพราะความเมตตาของพระองค์ที่พระองค์ช่วยให้เรารอด พระองค์ช่วยให้เรารอดได้ด้วยการชำระของการบังเกิดใหม่และการสร้างขึ้นใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁶พระเจ้าเทพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเหนือเราอย่างมากผ่านทางพระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา⁷พระองค์กระทำให้เราได้นับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระคุณของพระองค์เช่นนี้ ก็เพื่อว่าเราจะได้เป็นผู้รับมรดกด้วยความเชื่อมั่นในชีวิตอันเป็นนิรันดร์

⁸ข้อความนี้เป็นจริง ข้าพเจ้าอยากให้ท่านพูดอย่างมั่นใจถึงสิ่งเหล่านี้ เพื่อว่าบรรดาผู้ที่วางใจพระเจ้าจะยึดมั่นในการกระทำสิ่งดีที่พระเจ้าได้วางไว้ต่อหน้าพวกเขา สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ดีและเกิดประโยชน์ต่อทุกๆ คน

⁹แต่จงหลีกเลี่ยงการโต้แย้งอันโง่เขลา และลำดับวงศ์ตระกูล การทะเลาะวิวาท และความขัดแย้งในเรื่องกฎบัญญัติ เพราะสิ่งเหล่านี้ไร้ค่าและไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใด¹⁰ จงปฏิเสธผู้ที่ก่อให้เกิดความแตกแยกหลังจากที่เตือนเขาแล้วหนึ่งถึงสองครั้ง¹¹ จงรู้เถิดว่าคนนั้นได้หันออกจากทางที่ถูกและกำลังทำบาปแล้วกล่าวโทษตัวของเขาเอง

¹²เมื่อข้าพเจ้าส่งอารามาสหรือทีกัสมา จงรีบและมาหาข้าพเจ้าที่เมืองนิโคปุรี ที่ซึ่งข้าพเจ้าตัดสินใจจะอยู่ในช่วงฤดูหนาว¹³ จงรีบและช่วยส่งเศนาสผู้เชี่ยวชาญกฎหมายและอโปลโลให้เดินทางและพร้อมด้วยทุกสิ่งที่จำเป็น

¹⁴บรรดาคนของเราต้องเรียนรู้ที่จะมีส่วนร่วมในการทำดีที่ตอบสนองต่อความจำเป็นเร่งด่วน เพื่อว่าเขาจะไม่เป็นผู้ที่ไร้ผล

¹⁵บรรดาผู้ที่อยู่กับเราฝากคำภักถมาถึงท่าน ฝากภักถมายกย่องบรรดาผู้ที่รักเราในความเชื่อ ขอพระคุณอยู่กับท่านทุกๆ คน

PHILEMON

Chapter 1

¹จากข้าพเจ้าเปาโล ผู้ถูกจำจองเพื่อพระเยซูคริสต์ กับทิมธีโอน้องชายของข้าพเจ้า ถึงฟีเลโมนผู้เป็นเพื่อนและผู้ร่วมงานของพวกเรา² และถึงอปเฟียน้องสาวของพวกเรา และถึงอาร์คิปัสเพื่อนทหารของพวกเรา และถึงคริสตจักรที่ประชุมกันในบ้านของท่าน³ ขอพระคุณและสันติสุขจากองค์พระบิดาและจากองค์พระเยซูคริสต์เจ้าจงดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด

⁴ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ เมื่อข้าพเจ้าเอ่ยถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า⁵ ข้าพเจ้าได้ยืนถึงความรักและความเชื่อที่ท่านมีในพระเยซูของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าและเพื่อบรรดาผู้เชื่อทุกคน⁶ ข้าพเจ้าอธิษฐานว่าการสามัคคีธรรมในความเชื่อของท่านจะเกิดผลเป็นความรู้อย่างดีทุกอย่างที่อยู่ท่ามกลางพวกเราในพระคริสต์⁷ เพราะว่าข้าพเจ้าได้รับความชื่นชมยินดีและการปลอบโยนอย่างมากเนื่องจากความรักของท่าน เพราะหัวใจของผู้เชื่อทั้งหลายได้รับการทำให้เข้มแข็งเนื่องจากท่าน

⁸ด้วยเหตุนี้ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีความกลัวทุกอย่างในพระคริสต์เพื่อสั่งท่านให้ทำในสิ่งที่ท่านสมควรทำ⁹ แต่เนื่องจากความรัก ข้าพเจ้าจึงร้องขอพวกท่านแทนข้าพเจ้าเปาโล ชายชราคนหนึ่ง และตอนนี้เขานักโทษคนหนึ่งที่ถูกจำจองเพื่อพระเยซูคริสต์

¹⁰ข้าพเจ้าขอรับรองท่านเกี่ยวกับบุตรของข้าพเจ้าที่ชื่อว่า โอนีสสิส ข้าพเจ้าได้เป็นบิดาของเขาขณะที่ข้าพเจ้าติดโซ่ตรวนอยู่¹¹ ครึ่งหนึ่งเขาเคยไม่เป็นประโยชน์อันใดต่อท่าน แต่บัดนี้เขาเป็นประโยชน์ทั้งต่อท่านและต่อข้าพเจ้า¹² ข้าพเจ้าได้ส่งเขากลับมาหาท่าน เขาผู้ซึ่งเป็นดวงใจของข้าพเจ้า¹³ ข้าพเจ้าปรารถนาว่าข้าพเจ้าสามารถส่งเขาเอาไว้กับข้าพเจ้า เพื่อปรนนิบัติข้าพเจ้าแทนท่าน ในขณะที่ข้าพเจ้ายังติดโซ่ตรวนเพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐนี้

¹⁴แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านทำอะไรโดยการบังคับของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้การกระทำของท่านเป็นการจำใจต้องทำแต่ให้มาจากความตั้งใจที่ดี¹⁵ บางทีเพื่อสิ่งนี้ เขาจึงต้องถูกแยกจากท่านเพียงชั่วคราว เพื่อที่ท่านจะได้เขาคืนกลับไปชั่วนี้รันดร์¹⁶ เขาจึงไม่ได้เป็นทาสคนหนึ่งอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่านั้นคือเป็นพี่น้องผู้เป็นที่รัก เขาเป็นที่รักโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับข้าพเจ้า และยังเป็นที่รักมากกว่าสำหรับท่านทั้งในทางกายภาพและในองค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁷และถ้าหากพวกท่านยอมรับข้าพเจ้าเป็นเพื่อนร่วมพันธกิจของท่าน จงยอมรับเขาเหมือนอย่างยอมรับข้าพเจ้า¹⁸ ถ้าหากเขาทำผิดสิ่งใดต่อพวกท่าน หรือติดค้างสิ่งใดกับท่าน ขอมารับการชดใช้คืนจากข้าพเจ้าเถิด¹⁹ ข้าพเจ้าเปาโลเขียนสิ่งนี้ด้วยลายมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะจ่ายคืนให้กับท่าน โดยไม่กล่าวถึงสิ่งที่ท่านได้ติดค้างต่อข้าพเจ้ารวมทั้งตัวท่านเอง²⁰ นี่แน่ะ น้องเอ๋ย ขอทำให้ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด ให้ใจของข้าพเจ้าได้เข้มแข็งในพระคริสต์เถิด

²¹ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในการเชื่อฟังของท่าน ข้าพเจ้าจึงเขียนหาท่าน ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านจะทำมากยิ่งขึ้นกว่าที่ข้าพเจ้าขอ²² พร้อมกับนี้ข้าพเจ้าขอท่านจัดเตรียมห้องพักสำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าโดยผ่านทางคำอธิษฐานของพวกท่าน ข้าพเจ้าจะได้รับการปล่อยตัวให้กลับไปหาพวกท่านอีก

²³เฮปราฟัส เพื่อนผู้ถูกจำจองในพระคริสต์ร่วมกันกับข้าพเจ้าได้ฝากความคิดถึงมายังท่าน²⁴ รวมถึงมารโก อาร์สการคัส เดมาส และลูคา ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมาด้วย²⁵ ขอพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าจงดำรงอยู่กับวิญญาณจิตของพวกท่านเถิด อาเมน

HEBREWS

Chapter 1

¹เป็นเวลานานมาแล้วที่พระเจ้าตรัสกับบรรพบุรุษของพวกเราผ่านทางผู้เผยพระวจนะในหลายครั้งและด้วยหลายวิธีการ² แต่ในวาระสุดท้ายพระองค์ได้ตรัสกับพวกเราผ่านทางพระบุตรผู้ที่พระองค์ทรงแต่งตั้งให้เป็นทายาทเพื่อครอบครองสรรพสิ่งทั้งหลาย โดยผ่านทางพระองค์ พระเจ้าได้ทรงสร้างจักรวาลขึ้นมา³ พระองค์ทรงเป็นความสว่างอันเจิดจ้าแห่งพระสิริของพระเจ้า เป็นผู้สร้างก่อนถึงพระลักษณะที่แท้จริงของพระองค์ พระองค์ทรงยึดทุกสิ่งเข้าไว้ด้วยกัน

โดยถ้อยคำแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงได้ชำระล้างความบาปแล้ว พระองค์ประทับนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยมารมีในที่สูงสุด

⁴พระองค์ทรงมาเป็นผู้ที่อยู่เหนือบรรดาทูตสวรรค์ เพราะพระนามของพระองค์ที่ทรงได้รับมาเป็นพระนามที่ดีเลิศกว่านามของพวกเขา⁵ เพราะมีทูตสวรรค์องค์ไหนหรือที่พระเจ้าเคยตรัสกับเขาว่า "เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราเป็นบิดาของเจ้า"? หรือมีทูตสวรรค์องค์ไหนที่พระเจ้าเคยตรัสกับเขาว่า "เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา" หรือ?

⁶อีกครั้งเมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีเข้ามาในโลกนี้ พระองค์ตรัสว่า "ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้าต้องนมัสการเขา"⁷ พระองค์ตรัสเกี่ยวกับเหล่าทูตสวรรค์ว่า "พระองค์ผู้ทรงกระทำให้ทูตสวรรค์ทั้งหลายเป็นวิญญาณ และกระทำให้บรรดาผู้รับใช้เป็นเปลวไฟ"

⁸แต่เกี่ยวกับพระบุตร พระองค์ตรัสว่า "พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ท้าทายอำนาจจักรของพระองค์เป็นความเย้ยหยัน"⁹ พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและเกลียดการละเมิด ด้วยเหตุนี้พระเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ได้ทรงเจิมท่านด้วยน้ำมันแห่งความยินดีมากกว่าบรรดาสหายของท่าน"

¹⁰"องค์พระผู้เป็นเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ได้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก ฟ้าสวรรค์เป็นผลงานแห่งฝีพระหัตถ์ของพระองค์¹¹ พวกนั้นจะสูญสิ้นไป แต่พระองค์จะยังคงอยู่ สิ่งเหล่านั้นจะเก่าไปเหมือนกับเสื้อผ้าตัวหนึ่ง¹² พระองค์จะทรงพบพวกมันเหมือนกับเสื้อคลุม และพวกมันจะถูกทำให้เปลี่ยนไปเป็นเหมือนกับผ้าชิ้นหนึ่ง แต่พระองค์ทรงเป็นเหมือนเดิม และปีทั้งหลายของพระองค์ก็ไม่มีสิ้นสุด"

¹³แต่พระองค์เคยตรัสกับทูตสวรรค์องค์ใดบ้างว่า "จงนั่งอยู่ที่ข้างขวามือของเราจนกว่าเราจะให้ศัตรูทั้งหลายของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า"?¹⁴ ทูตสวรรค์ทั้งหมดไม่ใช่วิญญาณผู้ประณิบัติที่ถูกส่งมาเพื่อดูแลคนเหล่านั้นที่จะได้รับความรอดเป็นมรดกหรือ?

Chapter 2

¹ด้วยเหตุนี้พวกเราจึงต้องเอาใจใส่มากยิ่งขึ้นต่อสิ่งที่พวกเราได้ยิน เพื่อพวกเราจะไม่เตลิดออกไปจากสิ่งนี้

²เพราะถ้าหากถ้อยคำที่ถูกกล่าวโดยผ่านทางบรรดาทูตสวรรค์นั้นมีเหตุผล และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างยังได้รับการลงโทษอย่างเป็นธรรม³ แล้วพวกเราจะหนีพ้นได้อย่างไรหากพวกเราเพิกเฉยต่อความรอดอันยิ่งใหญ่? นี่คือการรอดที่ได้รับการประกาศครั้งแรกโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าและพวกเราได้รับการยืนยันโดยบรรดาคนเหล่านั้นที่ได้ยินเรื่องนี้⁴ ในเวลาเดียวกันพระเจ้าได้เป็นพยานโดยหมายสำคัญ การอัศจรรย์ และกิจอันประกอบไปด้วยฤทธิ์อำนาจมากมาย และโดยการแจกจ่ายของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามน้ำพระทัยของพระองค์

⁵เพราะพระเจ้าไม่ได้ให้โลกที่จะมาถึงนั้นอยู่ภายใต้การปกครองของพวกทูตสวรรค์ คือโลกที่เรากำลังพูดถึงนี้⁶ แต่มีผู้หนึ่งที่ได้ยืนยันเอาไว้โดยกล่าวว่า "มนุษย์เป็นใครหนอที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา? หรือบุตรมนุษย์เป็นใครที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา?"

⁷พระองค์สร้างมนุษย์ให้ต่ำกว่าบรรดาทูตสวรรค์เพียงเล็กน้อย พระองค์สวมมงกุฎแห่งศักดิ์ศรีและเกียรติให้แก่เขา⁸ พระองค์วางทุกสิ่งให้อยู่ภายใต้เท้าแห่งการปกครองของเขา" เพราะมนุษย์คือผู้ที่พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ภายใต้การปกครองของเขา พระองค์ไม่ได้ให้มันสิ่งเดียวที่ไม่อยู่ภายใต้การปกครองของเขา แต่ตอนนี้เรายังไม่เห็นทุกสิ่งที่อยู่ภายใต้เขา

⁹แต่เราเห็นผู้หนึ่งที่ถูกทำให้ต่ำกว่าบรรดาทูตสวรรค์ในช่วงเวลาอันสั้น คือ พระเยซู ผู้ที่โดยการทนทุกข์และการตายของพระองค์ทำให้พระองค์ได้รับศักดิ์ศรีและเกียรติสวมเป็นมงกุฎ ดังนั้นในเวลาเดียวกันโดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จึงได้ลิ้มรสความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน¹⁰ เพราะนี่เป็นการเหมาะสมสำหรับพระเจ้าที่จะนำบรรดาบุตรมากมายไปสู่ศักดิ์ศรี เนื่องจากทุกสิ่งดำรงอยู่เพื่อพระองค์และโดยผ่านทางพระองค์ เป็นการเหมาะสมสำหรับพระองค์แล้วที่จะทำให้การเป็นผู้เบิกทางแห่งความรอดที่มีไว้สำหรับพวกเขาเสร็จสมบูรณ์โดยผ่านทางการทนทุกข์ของพระองค์

¹¹เพราะทั้งผู้หนึ่งที่ยอมอุทิศชีวิตกับบรรดาคนเหล่านั้นที่ได้รับการอุทิศมอบไว้ล้วนมาจากแหล่งกำเนิดเดียวกัน โดยเหตุผลนี้เองพระองค์จึงไม่ละอายที่จะเรียกพวกเขาว่าเป็นพี่น้อง¹² พระองค์ตรัสว่า "ข้าพระองค์จะประกาศถึงพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงที่กล่าวถึงพระองค์จากภายในที่ชุมนุม"

¹³และตรัสอีกว่า "ข้าพระองค์จะไว้วางใจในพระองค์" อีกครั้งว่า "ดูเถิดข้าพระองค์อยู่ที่นี้กับบรรดาบุตรทั้งหลายที่พระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์"¹⁴ ด้วยเหตุที่บรรดาบุตรของพระเจ้าได้เข้าส่วนในเนื้อหนังและเลือด พระเยซูจึงเข้าส่วนในเนื้อหนังและเลือดกับพวกเขาด้วย เพื่อว่าโดยทางความตายของพระองค์ พระองค์จะกำจัดผู้ที่มีอำนาจแห่งความตายคือมาร¹⁵ โดยทางนี้พระองค์จะปลดปล่อยบรรดาคนเหล่านั้นที่มีชีวิตตกเป็นทาสเนื่องจากความกลัวตายของพวกเขาให้เป็นอิสระ

¹⁶เพราะเหตุนี้จึงแน่ชัดว่าไม่ใช่บรรดาทูตสวรรค์ที่พระเจ้าทรงเป็นห่วง แต่คือเชื้อสายของอับราฮัมที่พระองค์ทรงเป็นห่วง¹⁷ ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่พระองค์จะต้องเป็นเหมือนพี่น้องของพระองค์ทุกประการ เพื่อพระองค์จะสามารถเป็นมหาบุรุษที่สัตย์ซื่อและมีความเมตตาต่อสิ่งต่างๆ ของพระเจ้า และเพื่อพระองค์จะนำการยกโทษความบาปมายังผู้คน¹⁸ เพราะพระเยซูเองได้ทนทุกข์และถูกทดลอง พระองค์จึงสามารถช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ถูกทดลองได้

Chapter 3

¹เพราะฉะนั้น พี่น้องผู้บริสุทธิ์ พวกท่านผู้เข้าส่วนในการทรงเรียกจากสวรรค์ ขององค์พระเยซูผู้ทรงเป็นอัครทูตและมหาปุโรหิตที่เรายอมรับนั้น²พระองค์ทรงสถิตย์ชื่อต่อพระเจ้าผู้ทรงแต่งตั้งพระองค์เหมือนกับที่โมเสสสถิตย์ชื่อในบ้านของพระเจ้า³ เพราะพระเยซูได้รับการพิจารณาว่าทรงสมควรต่อพระสิริอันยิ่งใหญ่กว่าโมเสส เพราะผู้ที่สร้างบ้านย่อมมีเกียรติยิ่งกว่าตัวบ้าน⁴ เพราะบ้านทุกหลังจะต้องมีคนที่จะสร้างบ้าน แต่พระเจ้าคือผู้สร้างทุกสิ่ง

⁵ในทางหนึ่ง โมเสสเป็นคนที่สถิตย์ชื่อในฐานะคนรับใช้ที่อยู่ในบ้านของพระเจ้า เขาเป็นพยานเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตซึ่งได้รับการตรัสถึง⁶ แต่พระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรผู้มีอำนาจในบ้านของพระเจ้า พวกเราเป็นบ้านของพระเจ้าถ้าหากพวกเรายืนหยัดในความกล้าหาญและในความหวังที่พวกเราให้อวด

⁷ดังนั้นจึงเหมือนกับที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า "วันนี้ถ้าหากพวกเจ้าได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์⁸อย่าทำให้ใจแข็งกระด้างเหมือนกับคนที่กบฏในช่วงเวลาแห่งการทดสอบในถิ่นทุรกันดาร

⁹นี่คือเมื่อพวกบรรพบุรุษของพวกเจ้าได้กบฏด้วยการทดสอบเรา คือช่วงตลอดสี่สิบปี¹⁰ที่พวกเขาเห็นการกระทำของเรา¹¹ ด้วยเหตุนี้เราจึงโกรธเคืองชนในรุ่นนั้น เราตรัสว่า 'พวกเขาถูกชักจูงให้หลงผิดในหัวใจของพวกเขาเสมอ พวกเขาไม่รู้จักรัศมีต่างๆ ของเรา'¹² จึงเป็นไปตามที่เราได้ปฏิญาณด้วยความโกรธเอาจึงว่า พวกเขาจะไม่วันได้เข้าสู่การหยุดพักของเรา"

¹³จงระวังให้ดีพี่น้องเอ๋ย เพื่อว่าในท่ามกลางพวกท่านจะไม่มีผู้ใดที่มีหัวใจชั่วช้าเนื่องจากการไม่เชื่อ คือหัวใจที่หันออกจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่¹⁴ แต่จงหนุนใจกันและกันในทุกวันตราบเท่าที่ยังเรียกว่า "วันนี้" เพื่อในท่ามกลางพวกท่านจะไม่มีแม้แต่สักคนเดียวที่ถูกทำให้ใจแข็งกระด้างโดยการหลอกลวงของความบาป

¹⁵เพราะพวกเราได้มาเป็นหุ้นส่วนของพระคริสต์ถ้าหากพวกเรายึดมั่นอย่างเต็มที่ในความหวังที่มีในพระองค์ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงวันสุดท้าย¹⁶ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า "วันนี้ถ้าหากเจ้าได้ยินเสียงของพระองค์ อย่าทำให้ใจของพวกเจ้าแข็งกระด้างเหมือนคนกบฏ"

¹⁷ใครคือคนที่ได้ยินพระเจ้าและกบฏ? ไม่ใช่พวกคนเหล่านั้นที่ออกมาจากอียิปต์โดยผ่านทางโมเสสหรือ?¹⁸ ใครคือคนที่ทำให้พระองค์โกรธเคืองตลอดสี่สิบปี? ไม่ใช่คนเหล่านั้นที่กำบาป พวกคนที่ล้มตายในถิ่นทุรกันดารหรือ? ใครคือคนที่พระองค์ปฏิญาณว่าพวกเขาจะไม่ได้เข้าสู่การหยุดพักของพระองค์ ก็คือคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ใช่ไหม?¹⁹ พวกเราเห็นว่าพวกเราไม่สามารถเข้าสู่การหยุดพักของพระองค์เพราะการไม่เชื่อ

Chapter 4

¹ดังนั้นขอให้พวกเราระวังให้ดีเพื่อจะไม่มีใครในพวกท่านที่ล้มเหลวในการเข้าถึงพระสัญญาที่มีไว้สำหรับพวกท่านในการเข้าสู่การพักสงบของพระเจ้า² เพราะพวกเราได้รับการบอกถึงข่าวประเสริฐเหมือนกับที่พวกเขาได้รับ แต่ข้อความนั้นไม่ได้เกิดประโยชน์ต่อคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เข้าส่วนในความเชื่อกับคนเหล่านั้นที่เชื่อฟัง

³เพราะพวกเราที่เชื่อก็เป็นคนเหล่านั้นที่จะได้เข้าสู่การพักสงบเหมือนอย่างที่เราได้สัญญาเอาไว้ว่า "เหมือนที่เราได้สัญญาเอาไว้ด้วยความโกรธของเรา พวกเขาจะไม่ได้เข้าสู่การพักสงบของเราเลย" ถึงแม้ว่าภาระงานแห่งการทรงสร้างของพระองค์ในการวางรากฐานโลกได้เสร็จสิ้นแล้ว⁴ เพราะมีตอนหนึ่งที่พระองค์ตรัสเอาไว้เกี่ยวกับวันที่เจ็ดว่า "พระเจ้าทรงพักจากการทำงานทั้งสี่ของพระองค์ในวันที่เจ็ด"⁵ และพระองค์ตรัสอีกว่า "พวกเขาจะไม่ได้เข้าสู่การพักสงบของเราเลย"

⁶ด้วยเหตุนี้เอง จึงยังคงมีบางคนที่ได้รับการสงวนเอาไว้เพื่อเข้าสู่การพักสงบของพระองค์ และนับจากที่ชาวอิสราเอลจำนวนมากที่ไม่ได้เข้าสู่การพักสงบเพราะการไม่เชื่อฟัง⁷ พระเจ้าได้ตั้งวันหนึ่งขึ้นมาอีกครั้งที่เรียกว่า "วันนี้" หลังจากนั้นอีกหลายวัน พระองค์ตรัสผ่านทางดาวิดอย่างที่เคยตรัสมาก่อนแล้วว่า "วันนี้ถ้าหากท่านฟังเสียงของพระองค์ และไม่ทำให้ใจของพวกท่านแข็งกระด้าง"

⁸เพราะถ้าหากโยชูวาให้การพักสงบแก่พวกเขาได้ พระเจ้าจะไม่ตรัสถึงวันนี้อีก⁹ ดังนั้นจึงยังคงมีวันสะบาโตแห่งการพักสงบที่สงวนเอาไว้สำหรับประชากรของพระเจ้า¹⁰ เพราะคนที่เข้าสู่การพักสงบของพระเจ้านั้นได้พักตัวเองจากการทำงานของพวกเขาเหมือนอย่างที่เราได้ทรงพักนั้น¹¹ ด้วยเหตุนี้ให้พวกเรามีความกระตือรือร้นเพื่อเข้าสู่การพักสงบนั้น เพื่อจะไม่มีสักคนเดียวที่ล้มลงในการไม่เชื่อฟังเหมือนกับที่พวกเขาได้ทำนั้น

¹²เพราะพระวอนของพระเจ้านั้นมีชีวิตอยู่ พร้อมทำงาน และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ ที่แทงทะลุเข้าไปเพื่อแยกจิตจากวิญญาณ แยกข้อต่อจากไขกระดูก สามารถรู้ถึงความคิดและเจตนาในหัวใจ¹³ ไม่มีสิ่งใดที่ถูกสร้างขึ้นแล้วถูกปิดซ่อนจากพระเจ้า แต่ทุกสิ่งก็ปรากฏและเปิดเผยต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ที่เราต้องรายงานนั้น

¹⁴ด้วยเหตุนี้ตั้งแต่วันที่เรามีมหาปุโรหิตผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่ได้ผ่านฟ้าสวรรค์มาแล้วคือ พระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ให้เรายึดความเชื่อของเราเอาไว้ให้มั่น¹⁵ เพราะเราไม่ได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่เรามีพระองค์ผู้ที่ถูกทดลองเหมือนกับเราทุกประการยกเว้นการที่พระองค์ทรงปราศจากบาป¹⁶ ให้เราไปถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความมั่นใจ เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตาและพบพระคุณที่ช่วยพวกเราได้ในยามที่มีความจำเป็น

Chapter 5

¹เพราะมหาปุโรหิตทุกคนถูกเลือกจากท่ามกลางผู้คนและได้รับการแต่งตั้งให้กระทำการแทนประชากรในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อเขาจะเป็นผู้ที่ถวายของถวายและเครื่องบูชาเพื่อความบาปทั้งหลาย² เขาสามารถปฏิบัติอย่างอ่อนสุภาพต่อคนที่โง่เขลาและดื้อรั้นเพราะเขาเองก็ถูกห้อมล้อมไปด้วยความอ่อนแอ³ เพราะเหตุนี้เอง เขาจึงต้องถวายเครื่องบูชาสำหรับความบาปของตัวเองเหมือนกับเขากระทำเพื่อความบาปของประชาชนด้วย

⁴การที่คนใดได้รับเกียรตินี้ย่อมไม่ใช่เพื่อตัวของเขาเอง แต่เขาได้รับการทรงเรียจากพระเจ้าเหมือนกับอาโรน⁵ ในทางเดียวกัน พระคริสต์เองก็ไม่ได้ยกตัวเองเพื่อได้รับเกียรติในการเป็นมหาปุโรหิต แต่พระเจ้าผู้ตรัสกับพระองค์นั้นกล่าวว่า "เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้มาเป็นบิดาของเจ้า"

⁶เหมือนกับที่พระองค์ได้ตรัสในตอนอื่นๆ "เจ้าเป็นปุโรหิตนิรันดร์ตามแบบของเมสสิเชเดค"

⁷ในช่วงระหว่างการเป็นมนุษย์ของพระองค์นั้น พระคริสต์ได้มอบถวายทั้งคำอธิษฐานและคำอ้อนวอนด้วยเสียงอันดังและด้วยน้ำตาไหลต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้รอดจากความตายได้ พระเจ้าทรงสดับฟังเนื่องจากชีวิตที่อยู่ในทางของพระเจ้าของพระองค์⁸ ถึงแม้พระองค์เป็นพระบุตรแต่พระองค์เรียนรู้ที่จะเชื่อฟังผ่านการทุกข์ยากต่างๆ ของพระองค์

⁹พระองค์ได้ถูกทำให้สมบูรณ์และได้มาเป็นต้นเหตุแห่งความรอดนิรันดร์สำหรับทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์¹⁰ พระองค์ได้รับการออกแบบโดยพระเจ้าเพื่อให้เป็นมหาปุโรหิตตามแบบเมสสิเชเดค¹¹ ยังมีอีกมากที่พวกเขาจะพูดถึงพระเยซู แต่ก็ยากที่จะอธิบายเนื่องจากพวกเขากำหนดกลายเป็นคนที่เชื่อช้าในการฟังแล้ว

¹²ถึงแม้เวลานี้ที่พวกเขาน่าควรจะเป็นครูได้แล้ว แต่พวกเขาก็ยังต้องการให้มีคนสอนพวกเขานถึงหลักการเบื้องต้นเกี่ยวกับถ้อยคำของพระเจ้า พวกเขาน่าต้องการน้ำนม ไม่ใช่อาหารแข็ง¹³ เพราะใครก็ตามที่ดื่มน้ำนมก็ยังอ่อนหัดในเรื่องความชอบธรรม เพราะว่าเขายังเป็นเพียงเด็กทารก¹⁴ แต่อาหารแข็งนั้นมีไว้สำหรับผู้ใหญ่ คนเหล่านี้คือคนที่ความเป็นผู้ใหญ่ทำให้พวกเขามีความเข้าใจที่ฝึกฝนพวกเขาให้แยกแยะสิ่งดีออกจากสิ่งชั่วได้

Chapter 6

¹ดังนั้นแล้ว ขอให้พวกเราออกจากคำสอนเบื้องต้นเกี่ยวกับพระคริสต์และก้าวไปข้างหน้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ขอให้พวกเราที่ไม่ต้องวางรากฐานเรื่องการกลับใจจากการงานแห่งความตายและเรื่องความเชื่อในพระเจ้าอีกครั้ง² หรือเรื่องรากฐานคำสอนเกี่ยวกับการบัพติศมา การวางมือ การฟื้นจากความตายของคนที่ยืนตายไปแล้ว และเรื่องการพิพากษานิรันดร์³ เราจะทำสิ่งนี้ถ้าหากพระเจ้าทรงอนุญาต

⁴เพราะมันเป็นไปไม่ได้สำหรับคนเหล่านั้นที่เคยได้รับคำสอนมาแล้ว เคยได้ลิ้มชิมรสของประทานจากสวรรค์ เคยมีส่วนร่วมกับการบัญญัติของบาริสมา⁵ และเคยลิ้มรสถ้อยคำอันดีงามของพระเจ้าและพลังของยุคที่จะมาถึง⁶ แต่คนที่ล้มลงแล้วนั้น เป็นไปไม่ได้ที่จะรื้อฟื้นพวกเขาคืนสู่การกลับใจใหม่อีกครั้ง นี่เป็นเพราะพวกเขาได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเพื่อตัวของพวกเขาเองอีกครั้ง และทำให้พระองค์อันอายอย่างเปิดเผยต่อทุกคน

⁷เพราะแผ่นดินที่ดื่มน้ำฝนที่โปรยลงมา และให้กำเนิดพืชผลย่อมเป็นประโยชน์ต่อคนที่ทำงานบนแผ่นดินนั้น นี่คือแผ่นดินที่ได้รับพระพรจากพระเจ้า⁸ แต่ถ้าแผ่นดินนั้นให้พืชที่มีหนามหรือวัชพืช มันก็ไม่มีค่าอันใด และอยู่ใกล้คำแช่งสาป ในที่สุดมันก็จะถูกเผาทิ้ง

⁹พี่น้องที่รักทั้งหลาย ถึงแม้ว่าพวกเราจะพูดในทำนองนี้ แต่พวกเราที่ได้รับการทำให้สำนึกถึงสิ่งที่ดีกว่าเกี่ยวกับพวกท่าน คือสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับความรอด¹⁰ เพราะพระเจ้ามิได้ยุติธรรมที่จะลบล้างการงานของพวกท่านและความรักที่ท่านสำแดงออกเพื่อพระนามของพระองค์เนื่องจากการที่พวกท่านได้ปรนนิบัติบรรดาผู้เชื่อและยังคงปรนนิบัติพวกเขาอยู่

¹¹พวกเราปรารถนาอย่างยิ่งที่พวกท่านแต่ละคนจะสำแดงถึงความพากเพียรจนถึงที่สุดเพื่อทำให้ความหวังของท่านแน่นอน¹² ทั้งนี้เพื่อพวกท่านจะไม่กลับกลายเป็นคนที่ยกยอ แต่เลียนแบบบรรดาคนเหล่านั้นที่โดยความเชื่อและความอดทนทำให้พวกเขาได้รับพระสัญญาเป็นมรดก

¹³เพราะเมื่อพระเจ้าทรงทำพันธสัญญาต่ออับราฮัมนั้น พระองค์สาบานโดยอ้างถึงพระองค์เอง เพราะไม่มีใครที่ยิ่งใหญ่กว่าพระองค์ในการอ้างเพื่อสาบานได้¹⁴ พระองค์ตรัสว่า "เราจะอวยพรเจ้าอย่างแน่นอน และเราจะเพิ่มพูนอย่างยิ่งใหญ่ให้แก่เจ้า"¹⁵ โดยเหตุนี้เอง อับราฮัมจึงได้รับตามพระสัญญาหลังจากที่เขาได้เพียรรอคอยด้วยความอดทน

¹⁶เพราะมนุษย์นั้นสาบานโดยอ้างถึงใครบางคนที่ยิ่งใหญ่กว่าพวกเขา คำสาบานเป็นคำยืนยันสุดท้ายที่ทำให้การโต้เถียงกันสิ้นสุดลง¹⁷ เมื่อพระเจ้าตัดสินใจที่จะสำแดงให้ชัดเจนมากขึ้นต่อบรรดาผู้รับมรดกตามพระสัญญาของพระองค์ถึงพระประสงค์ที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระองค์นั้น พระองค์รับรองด้วยคำสาบานของพระองค์เอง¹⁸ ที่พระองค์ทำเช่นนี้ก็เพื่อสิ่งที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้สองอย่าง คือ พระเจ้าไม่สามารถถูกลบล้างได้กับพวกเรา ที่หนีเข้ามาลี้ภัยจะได้มีกำลังใจอย่างเข้มแข็งเพื่อยึดมั่นอย่างเต็มที่ในความเชื่อมั่นที่ได้วางไว้ต่อหน้าพวกเรานี้

¹⁹พวกเราที่มีความมั่นใจนี้ที่เป็นเหมือนสมอที่ปลอดภัยและเชื่อใจได้สำหรับจิตวิญญาณของพวกเรา เป็นความมั่นใจเพื่อจะเข้าไปยังสถานด้านในหลังผ้าม่านนั้น²⁰ พระเยซูได้เข้าไปสถานแห่งนั้นแทนพวกเรา พระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตนิรันดร์ตามแบบเมสสิเชเดค

Chapter 7

¹คือเมลคีเซเดคผู้²นี้ ผู้ที่เป็นกษัตริย์แห่งซาเล็ม ผู้เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ที่ได้พบอับราฮัมหลังจากที่กลับมาจากการรบชนะกับกษัตริย์ทั้งหลายและได้อวยพรเขา³คือผู้ที่อับราฮัมได้ถวายสิบชักหนึ่งของทุกสิ่งให้กับเขา ชื่อของเขาคือ "เมลคีเซเดค" หมายถึง "กษัตริย์แห่งความชอบธรรม" ตำแหน่งของเขายังอีกอย่างคือ "กษัตริย์แห่งซาเล็ม" หมายถึง "กษัตริย์แห่งสันติสุข"⁴เขาคือผู้ที่ไม่มีบิดา ไม่มีมารดา ไม่มีบรรพบุรุษ และไม่มีแม่แต่จุดเริ่มต้นหรือจุดสิ้นสุดของชีวิต แต่เขาก็มีความคล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้า เพราะเขายังคงเป็นปุโรหิตนิรันดร์

⁴ของดูความยิ่งใหญ่ของผู้⁵นี้เกิด แม้แต่อับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเขาได้ถวายสิบชักหนึ่งจากสิ่งทั้งหลายที่เขาได้มาจากการทำสงครามให้แก่ผู้⁶นี้ในทางหนึ่ง บรรดาบุตรของเลวีผู้รับฐานะเป็นปุโรหิตได้รับคำสั่งจากกบฏบัญญัติให้รวบรวมสิบลดจากประชาชนคือจากพวกพี่น้องของพวกเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมาจากการเชื้อสายทางกายของอับราฮัมด้วยก็ตาม⁷แต่ตรงกันข้ามกับเมลคีเซเดคผู้ที่ไม่ได้สืบเชื้อสายมาจากพวกเขาจึงรับสิบลดจากอับราฮัมและอวยพรเขาผู้ที่ได้รับพระสัญญา⁸นั้น

⁷การที่ผู้เล็กน้อยได้รับการอวยพรจากผู้ใหญ่ย่อมเป็นเรื่องที่ไม่สามารถปฏิเสธได้⁹ในกรณีนี้คือมนุษย์ที่ต้องตายที่รับสิบลด แต่ในกรณีเช่นนั้นจึงได้รับการพิสูจน์ยืนยันว่าเขาเป็นผู้มีชีวิตอยู่¹⁰และถ้าหากจะพูดไปแล้ว คนเลวีผู้ได้รับสิบลดก็ต้องถวายสิบลดผ่านทางอับราฮัมด้วยเช่นกัน¹¹เพราะว่าคนเลวีก็อยู่ในกายของบรรพบุรุษของเขาเมื่อครั้งที่เมลคีเซเดคพบอับราฮัม

¹¹บัดนี้ถ้าหากความสมบูรณ์พร้อมสามารถเป็นจริงได้โดยผ่านทางระบอบปุโรหิตของคนเลวีแล้ว (เพราะภายใต้สิ่งนี้ทำให้ประชาชนได้รับกฏบัญญัติ) แล้วทำไมจึงจำเป็นต้องมีปุโรหิตอีกคนตามแบบของเมลคีเซเดคที่ไม่ได้ตามแบบของอาโรน?¹²เพราะเมื่อระบอบปุโรหิตได้มีการเปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นกฏบัญญัติก็ต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงด้วย

¹³สำหรับผู้ที่กำลังได้รับการกล่าวถึงยังมาจากชนเผ่าอื่นซึ่งเป็นชนเผ่าที่ไม่เคยมีใครทำการปรนนิบัติที่แท่นบูชา¹⁴บัดนี้เป็นที่ชัดเจนว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงถือกำเนิดมาจากเผ่ายูดาห์ เป็นชนเผ่าที่ไม่เสสไม่เคยกล่าวถึงการเป็นปุโรหิตเลย

¹⁵สิ่งที่พวกเขากล่าวนั้นยิ่งชัดเจนมากขึ้นเมื่อปุโรหิตอีกคนหนึ่งเกิดขึ้นในลักษณะเดียวกันกับเมลคีเซเดค¹⁶จึงไม่ใช่ตามพื้นฐานของกฏบัญญัติที่เชื้อสายทางเหนือหนึ่งจะกลายมาเป็นปุโรหิต แต่เป็นไปตามพื้นฐานอำนาจของชีวิตที่ไม่สามารถถูกทำลายลงได้¹⁷เพราะพระคัมภีร์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า "เจ้าเป็นปุโรหิตชั่วนิรันดร์ตามแบบของเมลคีเซเดค"

¹⁸เพราะได้มีการยกเลิกคำสั่งก่อนหน้านี้เนื่องจากมันอ่อนแอและไม่เกิดประโยชน์¹⁹(เพราะกฏบัญญัติไม่ได้ทำให้สิ่งใดสมบูรณ์พร้อม) แต่มีคำแนะนำถึงความหวังที่ดีกว่า โดยผ่านการที่พวกเขาเข้าหาพระเจ้า

²⁰และสิ่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยปราศจากการให้คำสาบาน คนเหล่านั้นที่เป็นปุโรหิตที่มีได้ให้คำสาบานใด ๆ²¹แต่พระองค์ได้มาเป็นปุโรหิตเมื่อพระเจ้าตรัสถึงพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าสาบานและพระองค์จะไม่เปลี่ยนพระทัย นั่นคือ 'เจ้าเป็นปุโรหิตนิรันดร์ของเรา'"

²²โดยสิ่งนี้พระเยซูจึงได้รับการรับรองถึงพันธสัญญาที่ดีกว่า²³ก่อนหน้านี้มีหลายคนที่ยืนมาเป็นปุโรหิต แต่เนื่องจากความตายได้ขัดขวางทำให้พวกเขาไม่สามารถเป็นได้ต่อไป²⁴แต่เพราะพระเยซูทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ พระองค์จึงทรงเป็นปุโรหิตที่ถาวร

²⁵ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงสามารถช่วยบรรดาคนเหล่านั้นที่เข้าหาพระเจ้าโดยผ่านทางพระองค์ให้รอดได้อย่างสมบูรณ์ เพราะพระองค์มีชีวิตอยู่เพื่ออธิษฐานวิงวอนเพื่อพวกเขาอยู่เสมอ²⁶เพราะมหาปุโรหิตเช่นนี้ที่เหมาะสมสำหรับพวกเขา พระองค์ไม่มีบาป ปราศจากตำหนิ บริสุทธิ์ ถูกแยกออกจากคนบาป และได้เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่เหนือฟ้าสวรรค์

²⁷พระองค์ไม่จำเป็นต้องถวายเครื่องบูชาเป็นประจำทุกวันเหมือนกับพวกมหาปุโรหิตทั้งหลายที่ได้ถวายเพื่อความบาปของตนเองก่อน จากนั้นจึงถวายเพื่อความบาปของประชาชน พระองค์ทำสิ่งนี้เพียงครั้งเดียวพอแล้ว เมื่อพระองค์ได้ถวายพระองค์เอง²⁸เพราะกฏบัญญัติแต่งตั้งมหาปุโรหิตที่เป็นมนุษย์ผู้มีความอ่อนแอ แต่ถ้อยคำแห่งการสาบานที่มาจากหลังกฏบัญญัติได้เจิมตั้งพระบุตร ผู้ที่ได้รับการทำให้สมบูรณ์แบบนิรันดร์

Chapter 8

¹เวลานี้ประเด็นสำคัญที่พวกเรากำลังกล่าวถึงคือ พวกเรามีมหาปุโรหิตผู้หนึ่งที่ประทับอยู่เบื้องขวาของพระบัลลังก์ของพระเจ้าผู้เต็มไปด้วยพระบารมีในสวรรค์สถาน²พระองค์ทรงเป็นผู้รับใช้อยู่ในวิสุทธิสถาน เป็นพลับพลาที่แท้จริงที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งขึ้นไม่ใช่มนุษย์

³เพราะมหาปุโรหิตทุกคนได้รับการแต่งตั้งให้ถวายทั้งของถวายและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีบางสิ่งเพื่อมอบถวาย⁴ในเวลานี้ถ้าหากพระคริสต์อยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์ก็จะไม่เป็นปุโรหิต เนื่องจากมีบรรดาคนเหล่านั้นที่ถวายตามกฏบัญญัติแล้ว⁵พวกเขารับใช้ในพลับพลาที่เป็นแบบจำลองหรือเงาของสิ่งที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนกับโมเสสที่ได้รับคำเตือนจากพระเจ้าเมื่อเขาสร้างพลับพลา พระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด เจ้าสร้างทุกสิ่งตามรูปแบบที่เจ้าได้รับการสำแดงบนภูเขา"

⁶แต่บัดนี้พระคริสต์ได้รับพันธกิจที่ดีกว่า พระองค์เป็นคนกลางสำหรับพันธสัญญาหนึ่งที่ดีกว่าซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของพระสัญญาทั้งหลายที่ดีกว่า⁷เพราะถ้าหากพันธสัญญาแรกไม่มีข้อผิดพลาดแล้วก็คงไม่จำเป็นต้องมีพันธสัญญาที่สอง

⁸ เพราะเมื่อพระเจ้าได้พบข้อผิดพลาดเกี่ยวกับประชากรของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเหล่านั้นจะมาถึง องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เมื่อเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานของอิสราเอลและกับวงศ์วานของยูดาห์ ซึ่งจะไม่เหมือนกับพันธสัญญาที่เราได้ทำกับบรรพบุรุษของพวกเขาในวันนั้นที่เราได้จับมือพวกเขาและนำพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์ เพราะพวกเขาไม่รักษาพันธสัญญาของเรา เราจึงไม่ใส่ใจพวกเขา พระเจ้าตรัสดังนี้

¹⁰ นี่คือนิยามพันธสัญญาที่เราจะทำกับวงศ์วานอิสราเอลหลังจากวันเหล่านั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ เราจะใส่บทบัญญัติเข้าไปในความคิดจิตใจของพวกเขา และเราจะจารึกพวกมันไว้บนหัวใจของพวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา

¹¹ พวกเขาจะไม่สอนเพื่อนบ้านและพี่น้องของเขาแต่ละคนอีกต่อไปว่า 'จงรู้จักพระเจ้า' เพราะทุกคนจะรู้จักเราตั้งแต่ผู้ที่เล็กน้อยที่สุดจนถึงผู้ที่ใหญ่ที่สุดในพวกเขา ¹² เพราะเราจะเมตตาต่อการกระทำอันไม่ชอบธรรมของพวกเขา และเราจะไม่จดจำความบาปของพวกเขาอีกต่อไป"

¹³ โดยการตรัสว่า "ใหม่" นั้นพระองค์ได้ทำให้พันธสัญญาแรกเก่าไป เพราะสิ่งที่ล้าสมัยและเก่าแล้วจะต้องสูญหาย

Chapter 9

¹ พันธสัญญาแรกนั้นมิใช่ข้อบังคับสำหรับการมีสภามหาและสภามหาบนโลกนี้ เพราะพลบพลาดได้ถูกจัดเตรียมไว้ มีห้องแรกที่เอาไว้ตั้งคันประทับ โต๊ะ และขนมปังเบื้องพระพักตร์ ซึ่งเรียกห้องนั้นว่าวิสุทธสถาน

³ ด้านหลังผ้าม่านชั้นที่สองมีอีกห้องหนึ่งเรียกว่า อภิวิสุทธสถาน ⁴ ในห้องนี้มีแท่นทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมและมีหีบพันธสัญญาหุ้มด้วยทองคำ ซึ่งภายในหีบมีภาชนะทองคำบรรจุมานา ไม้เท้าของอาโรนซึ่งผลิตาออกมา และแผ่นศิลาแห่งพันธสัญญา ⁵ เหนือหีบพันธสัญญานั้นมีเศรุบที่เต็มไปด้วยเกียรติสิริทางปีกปกคลุมที่ลบบนทิวเขา ซึ่งพวกเราไม่สามารถพูดถึงรายละเอียดในเวลานี้ได้

⁶ หลังจากสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้รับการจัดเตรียมเอาไว้แล้ว บรรดาปุโรหิตทั้งหลายก็จะเข้าไปยังห้องชั้นนอกเพื่อทำงานปรนนิบัติของพวกเขา ⁷ แต่มีเพียงมหาปุโรหิตเท่านั้นที่จะเข้าไปในห้องชั้นที่สองเป็นเวลาปีละหนึ่งครั้ง เขาไม่ได้เตรียมโลหิตเพื่อถวายให้กับตัวเองเท่านั้นแต่เพื่อความบาปที่มิได้ตั้งใจของประชากรด้วย

⁸ พระวิญญาณได้แสดงถึงหนทางเพื่อเข้าสู่วิสุทธสถานนั้นจะไม่ได้รับการเปิดเผยทราบใดที่พลบพลาดหลังแรกยังคงตั้งมั่นอยู่ ⁹ นี่เป็นภาพสำหรับยุคปัจจุบันทั้งของถวายและเครื่องบูชาที่ได้ถวายในตอนนั้นไม่สามารถทำให้ตักขันธ์ของมนุษย์สามารถสมบูรณ์ได้ ¹⁰ ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องเพียงแค่อาหาร เครื่องดื่ม และสิ่งต่างๆ สำหรับพิธีล้างชำระเท่านั้น สิ่งเหล่านี้เป็นข้อบังคับสำหรับเนื้อหนังที่ถูกจัดตั้งขึ้นจนกว่ากฎเกณฑ์ใหม่จะถูกสร้างขึ้น

¹¹ พระคริสต์เสด็จมาแล้วในฐานะมหาปุโรหิตแห่งสิ่งดีทั้งหลายที่ได้มาถึง พระองค์ได้กล่าวผ่านพลบพลาดที่สมบูรณ์แบบมากกว่าและยิ่งใหญ่กว่าซึ่งมิได้ถูกสร้างโดยมือของมนุษย์ และไม่ได้เป็นของโลกที่ถูกสร้างขึ้น ¹² ไม่ใช่โดยโลหิตของแพะหรือวัวผู้ แต่โดยพระโลหิตของพระองค์เองที่ทำให้พระองค์เข้าไปในอภิวิสุทธสถานซึ่งพระองค์ทรงกระทำเพียงครั้งเดียวพอและสิ่งนี้ทำให้ได้มาซึ่งการทรงไถ่บาปของพวกเรา

¹³ เพราะถ้าหากโลหิตของแพะและวัวผู้และเถาเถาจากวัวตัวเมียที่ประสมลงบนคนเหล่านั้นที่ไม่สะอาดได้นำมาถวายแด่พระเจ้าเพื่อการชำระเนื้อหนังของพวกเขาให้สะอาด ¹⁴ แล้วยิ่งกว่านั้นพระโลหิตของพระคริสต์ผู้ซึ่งโดยผ่านทางพระวิญญาณนิรันดร์ที่ได้ถวายพระองค์เองโดยปราศจากตำหนิแด่พระเจ้า จะชำระจิตสำนึกของเราจากการงานแห่งความตายเพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้มากกว่านั้นสักเท่าใด? ¹⁵ ด้วยเหตุผลนี้เอง พระองค์จึงเป็นคนกลางสำหรับพันธสัญญาใหม่ และการที่ความตายได้เกิดขึ้นก็เพื่อปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่อยู่ภายใต้พันธสัญญาแรกให้เป็นอิสระจากความบาปของพวกเขา บรรดาคนเหล่านั้นที่ได้รับการทรงเรียกก็จะรับพระสัญญาแห่งมรดกนิรันดร์

¹⁶ เพราะเมื่อมีพันธกรรม ความตายของบุคคลนั้นต้องได้รับการพิสูจน์ ¹⁷ เพราะพันธกรรมจะมีผลใช้ได้ก็ต่อเมื่อมีความตายเกิดขึ้น แต่ถ้าบุคคลที่ทำการพันธกรรมนั้นยังมีชีวิตอยู่ พันธกรรมก็จะไม่มีผลใช้ได้

¹⁸ ดังนั้นจึงไม่ใช่เพียงแค่อนุสัญญาแรกเท่านั้นที่ไม่ได้ถูกก่อตั้งขึ้นโดยปราศจากโลหิต ¹⁹ เพราะเมื่อโมเสสได้ประทานคำบัญชาทุกประการในกฎหมายให้กับประชากรทั้งหมด เขาได้นำเอาโลหิตวัวผู้ เลือดแพะ พร้อมกับน้ำ ขนแกะสีแดง และกิ่งกุสุมมาประสมหนึ่งส้อมและประชากร ²⁰ แล้วเขาจึงกล่าวว่า "นี่คือโลหิตแห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาเอาไว้สำหรับพวกท่าน"

²¹ เช่นเดียวกัน เขาใช้โลหิตประสมพลบพลาดและเครื่องใช้ต่างๆ ที่ใช้ในพิธีกรรม ²² ตามกฎหมายแล้ว เกือบทุกสิ่งสะอาดได้โดยโลหิต โดยปราศจากการหลังโลหิตก็ไม่มีการให้อภัย

²³ ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่แบบจำลองของสิ่งต่างๆ ในสวรรค์สมควรได้รับการชำระให้สะอาดด้วยเครื่องสัตวบูชาเหล่านี้ แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เป็นของสวรรค์เองนั้นต้องได้รับการชำระให้สะอาดโดยเครื่องบูชาที่ดีกว่า ²⁴ เพราะพระคริสต์ไม่ได้เข้าไปในอภิวิสุทธสถานที่ถูกสร้างขึ้นด้วยมือของมนุษย์ซึ่งเป็นเพียงแบบจำลองของสิ่งที่แท้จริง แต่พระองค์ได้เข้าสู่สวรรค์โดยตรงซึ่งปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อพวกเราเวลานี้

²⁵ พระองค์ไม่ได้ไปที่นั่นเพื่อถวายพระองค์หลายครั้งเหมือนกับที่มหาปุโรหิตกระทำคือเข้าไปในอภิวิสุทธสถานพร้อมกับโลหิตของผู้อื่นๆ ²⁶ เพราะถ้าหาก

เป็นเช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็จำเป็นต้องทนทุกข์ทรมานหลายครั้งนับจากวางรากสร้างโลก แต่บัดนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏในปลายยุคเพื่อกำจัดบาปโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว

²⁷ มนุษย์ทุกคนถูกกำหนดให้ตายเพียงครั้งเดียวและหลังจากนั้นก็เข้าสู่การพิพากษา²⁸ เช่นเดียวกัน พระคริสต์ก็ถวายพระองค์เองเพียงหนึ่งครั้งเพื่อกำจัดบาปของคนมากมาย และจะปรากฏเป็นครั้งที่สองไม่ใช่เพื่อจัดการกับความบาป แต่เพื่อความรอดของคนเหล่านั้นที่กำลังอดทนรอคอยพระองค์อยู่

Chapter 10

¹ เพราะกฎบัญญัตินี้เป็นเพียงเงาของบรรดาสิ่งดีที่จะมาถึง ไม่ใช่ตัวจริงของสิ่งเหล่านั้น บรรดาคนที่มาเข้าเฝ้าพระเจ้าไม่สามารถได้รับการทำให้สมบูรณ์แบบได้โดยเครื่องบูชาที่พวกปุโรหิตนำมาถวายทุกปี² เพราะไม่เช่นนั้น ก็คงจะไม่มีใครถวายบรรดาเครื่องบูชาต่อไปมิใช่หรือ? เพราะถ้าหากพวกเขาได้รับการชำระให้สะอาดเพียงครั้งเดียวพอแล้ว ผู้บวชการก็จะไม่รู้สึกรู้สว่าตนเองมีความบาปอีกต่อไป³ แต่โดยเครื่องบูชาเหล่านั้นจึงทำให้มีการเตือนให้ระลึกถึงความบาปทุกปี⁴ เพราะเป็นไปไม่ได้ที่โลหิตของวัวผู้และแพะจะกำจัดความบาปออกไปได้

⁵ เมื่อพระคริสต์เสด็จเข้ามาในโลกนี้ พระองค์ตรัสว่า "ไม่ใช่เครื่องบูชาหรือของถวายที่พระองค์ปรารถนา แต่คือกายหนึ่งซึ่งพระองค์จัดเตรียมเอาไว้สำหรับข้าพระองค์"⁶ พระองค์ไม่ได้พอพระทัยต่อทั้งเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาลบบาป⁷ แล้วข้าพระองค์จึงกล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี่เพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ดังเช่นที่บันทึกไว้ในหนังสือม้วน"

⁸ ครั้งแรกที่พระองค์ตรัสว่า "พระเจ้าไม่ได้ปรารถนาเครื่องบูชา ของถวาย เครื่องเผาบูชา หรือเครื่องบูชาลบบาป พระองค์ไม่ได้พอพระทัยในสิ่งเหล่านั้น" นี้คือเครื่องบูชาที่ถวายตามกฎบัญญัติ⁹ แล้วจากนั้นพระองค์จึงตรัสว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี่เพื่อทำตามพระทัยของพระองค์" พระองค์ทรงยกเลิกระเบียบปฏิบัติอย่างแรกเพื่อสถาปนาระเบียบปฏิบัติอย่างที่สอง¹⁰ ในระเบียบปฏิบัติครั้งที่สองนั้น พวกเราถูกมอบถวายให้กับพระเจ้าตามน้ำพระทัยของพระองค์ผ่านทางถวายร่างกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเพื่อทุกคน

¹¹ ปุโรหิตทุกคนต้องยืนเพื่อปรนนิบัติพระเจ้าทุกวัน เขาถวายเครื่องบูชาอย่างเดียวกันทุกวันถึงแม้ว่าเครื่องบูชาเหล่านั้นไม่สามารถกำจัดบาปได้เลยก็ตาม¹² แต่เมื่อพระคริสต์ได้ถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียวเพื่อลบความบาปชั่วนิรันดร์ พระองค์ประทับนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า¹³ พระองค์กำลังรอคอยจนกว่าพวกศัตรูของพระองค์จะถูกกระทำให้เป็นแท่นรองเท้าของพระองค์¹⁴ เพราะโดยการถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว พระองค์ได้ทำให้บรรดาผู้ที่ถูกมอบถวายให้แก่พระเจ้านั้นสมบูรณ์แบบชั่วนิรันดร์

¹⁵ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เป็นพยานให้แก่พวกเราด้วย พระองค์ตรัสครั้งแรกว่า¹⁶ "นี่คือพันธสัญญาที่เราจะกระทำกับพวกเขาหลังจากวันเหล่านั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ เราจะใส่กฎบัญญัติของเราในหัวใจของพวกเขา และเราจะจารึกบัญญัติเหล่านั้นไว้ในความคิดจิตใจของพวกเขา

¹⁷ เราจะไม่จดจำความบาปและความชั่วช้าของพวกเขาอีกต่อไป"¹⁸ บัดนี้ที่ใดที่มีการให้อภัยสำหรับสิ่งเหล่านี้แล้ว ที่นั่นก็ไม่ต้องมีเครื่องบูชาสำหรับลบบาปอีกต่อไป

¹⁹ ด้วยเหตุนี้ พี่น้องทั้งหลาย พวกเราจึงมีความมั่นใจที่จะเข้าไปในอภิสุทธิสถานโดยทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์²⁰ นั่นคือหนทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิตที่พระองค์ได้เปิดให้สำหรับพวกเราโดยผ่านทางผ้ามานั้นซึ่งหมายถึงกายที่เป็นเนื้อหนังของพระองค์²¹ เพราะพวกเรามีปุโรหิตที่ยิ่งใหญ่เหนือเวิศของพระเจ้า²² ขอให้พวกเราเข้าเฝ้าด้วยหัวใจจริงด้วยความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมในความเชื่อ ให้หัวใจของพวกเราได้รับการประพรมให้สะอาดจากจิตสำนึกที่ชั่วร้ายและกายของพวกเราได้รับการล้างชำระด้วยน้ำที่บริสุทธิ์

²³ ขอให้พวกเรายืนหยัดอย่างมั่นคงในความคาดหวังที่เต็มไปด้วยความมั่นใจของพวกเรา ด้วยการไม่หวั่นไหว เพราะพระเจ้าผู้ได้สัญญาไว้แล้วนั้น ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ²⁴ ขอให้พวกเราพิจารณาว่าทำอย่างไรจึงจะจงใจกันและกันให้มีความรักและการกระทำดี²⁵ อย่าให้พวกเราหยุดการประชุมร่วมกันเหมือนกับที่บางคนได้ทำนั้น แต่จงหนุนใจกันและกันมากขึ้นและมากยิ่งขึ้นเมื่อพวกท่านมองเห็นว่าวันนั้นใกล้เข้ามาถึงแล้ว

²⁶ เพราะเมื่อพวกเราทำบาปด้วยความตั้งใจหลังจากที่พวกเราได้รับความรู้ถึงความจริงแล้ว เครื่องบูชาลบบาปก็ไม่มีอยู่อีกต่อไป²⁷ แต่มีเพียงความคาดหวังด้วยความกลัวถึงการพิพากษากับไฟแห่งพระพิโรธที่จะเผาผลาญบรรดาศัตรูของพระเจ้า

²⁸ ใครก็ตามที่ได้ปฏิเสธกฎบัญญัติของโมเสสจะต้องตายในเมื่อมีพยานสองสามปากที่เป็นพยานถึงเขา²⁹ พวกท่านจงคิดดูว่าจะมีการลงโทษที่หนักเพียงใดหรือสำหรับคนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า สำหรับคนที่ปฏิบัติต่อพระโลหิตแห่งพันธสัญญาราวกับว่าเป็นสิ่งที่ไม่มีบริสุทธิ คือพระโลหิตที่พระองค์ได้มอบถวายแด่พระเจ้า สำหรับคนที่ดูหมิ่นพระวิญญาณแห่งพระคุณนั้น?

³⁰ เพราะพวกเรารู้จักพระองค์ผู้ที่ตรัสว่า "การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนองคืน" และอีกครั้งตรัสว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าจะพิพากษาประชากรของพระองค์"³¹ การตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ก็เป็นเรื่องที่น่ากลัวอย่างยิ่ง

³² แต่จงระลึกถึงวันเก่าก่อน ที่พวกท่านได้รับการทำให้รู้ชัดแล้ว ถึงการที่พวกท่านอดทนต่อความลำบากในการทนทุกข์อย่างยิ่งใหญ่มาก³³ พวกท่านถูกเยาะเย้ย ต่อหน้าสาธารณชน ถูกดูหมิ่น และถูกข่มเหง และพวกท่านได้แบ่งปันช่วยเหลือบรรดาคนที่เดินผ่านความทุกข์ยากอย่างเดียวกัน³⁴ เพราะพวกท่านมีความเมตตาสงสารต่อคนเหล่านั้นที่ถูกกักขัง และพวกท่านยอมรับด้วยความชื่นชมยินดีเมื่อกริพย์สมบัติของพวกท่านถูกลบหายไป พวกท่านรู้ว่าพวกท่านเองมีกริพย์สมบัติที่ดีกว่าและเป็นกริพย์สมบัติอันเป็นนิรันดร์

³⁵ ดังนั้นอย่าละทิ้งความมั่นใจของท่านซึ่งมีรางวัลอันยิ่งใหญ่³⁶ เพราะพวกท่านจำเป็นต้องอดทนเพื่อพวกท่านจะได้รับสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาเอาไว้หลังจากที่พวกท่านได้ทำตามพระประสงค์ของพระองค์แล้ว³⁷ เพราะในอีกชั่วขณะหนึ่ง พระองค์ผู้กำลังเสด็จมาจะเสด็จมาอย่างแน่นอนและจะไม่ล่าช้า

³⁸ คนชอบธรรมของเรานั้นดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ ถ้าหากเขาหันกลับ เราจะไม่พอใจเขาเลย³⁹ แต่พวกเราไม่ได้เป็นคนเหล่านั้นที่หันกลับไปสู่วิบัติ พวกเราเป็นคนเหล่านั้นที่มีความเชื่อเพื่อรักษาจิตวิญญาณของพวกเราเอาไว้

Chapter 11

¹ บัดนี้ความเชื่อคือความแน่ใจเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ถูกคาดหวังเอาไว้อย่างเต็มที่ มีความมั่นใจเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ยังไม่มองเห็น² เพราะสิ่งนี้จึงทำให้บรรดาบรรพบุรุษได้รับการยอมรับในความเชื่อของพวกเขา³ โดยความเชื่อพวกเขารอใจว่าจักรวาลถูกสร้างขึ้นโดยพระดำรัสสั่งของพระเจ้า ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงไม่ได้ถูกสร้างออกมาจากสิ่งที่มองเห็น

⁴ เป็นเพราะความเชื่อที่ทำให้เครื่องบูชาที่อาเบลถวายแด่พระเจ้านั้นดีกว่าคาอิน เพราะสิ่งนี้จึงทำให้เขาได้รับการยืนยันว่าเป็นผู้ชอบธรรม เขาได้รับการยอมรับเช่นนี้ก็เนื่องจากของถวายที่เขาถวายแด่พระเจ้า และเพราะสิ่งนั้นจึงทำให้อาเบลยังคงพุดอยู่แม้ว่าเขาจะตายไปแล้วก็ตาม

⁵ เป็นเพราะความเชื่อที่ทำให้เอโนคถูกรับขึ้นไปเพื่อเขาจะไม่เห็นความตาย "เขาไม่ถูกค้นพบ เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป" เพราะก่อนที่เขาถูกรับขึ้นไป มีพยานหลักฐานว่าเขาเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า⁶ บัดนี้โดยปราศจากความเชื่อจึงเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย เพราะเป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างยิ่งเมื่อใครเข้ามาหาพระเจ้าจะต้องเชื่อว่าพระองค์ดำรงอยู่และพระองค์เป็นผู้ประทานรางวัลให้กับคนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์

⁷ โดยความเชื่อจึงทำให้โนอาห์ได้รับข้อความจากพระเจ้าเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ยังไม่มองเห็น ด้วยความยำเกรงพระเจ้า เขาจึงสร้างเรือเพื่อช่วยผู้ครอบครัวของเขาให้รอด โดยการกระทำเช่นนี้ เขาได้กล่าวโทษโลกนี้และเขาได้กลายมาเป็นผู้รับมรดกของความชอบธรรมที่ได้มาโดยความเชื่อ

⁸ โดยความเชื่อของอับราฮัม จึงเชื่อฟังเมื่อได้รับการทรงเรียก และเขาออกไปยังสถานที่ที่เขาจะได้รับเป็นมรดก เขาออกไปโดยไม่รู้ว่าเขากำลังไปที่ไหน⁹ โดยความเชื่อเขาจึงใช้ชีวิตอยู่ในดินแดนแห่งพระสัญญาในฐานะคนต่างชาติ เขาอาศัยอยู่ในถิ่นร่วมนกับอิสอัคและยาโคบผู้ซึ่งร่วมรับมรดกในพระสัญญาเดียวกัน¹⁰ เพราะเขาตั้งตารอคอยนครที่มีรากฐาน เป็นนครที่ได้รับการออกแบบและก่อสร้างโดยพระเจ้า

¹¹ โดยความเชื่อนี้เองที่ทำให้อับราฮัมได้รับพลังเพื่อการปฏิสนธิถึงแม้เขาราคจะเป็นหมันก็ตาม สิ่งนี้เกิดขึ้นแม้ว่าเขาเองก็ชรามากแล้ว นี่เป็นเพราะพวกเขาคือว่าพระองค์ผู้ทรงประทานพระสัญญาให้แก่พวกเขาในสัตย์ซื่อ¹² ด้วยเหตุนี้ จากชายคนเดียวที่แม้ว่าใกล้จะสิ้นใจตาย เขาได้ให้กำเนิดคนเหล่านั้นที่มีมากมายดุจดั่งดวงดาวบนท้องฟ้าและเหมือนกับเม็ดทรายบนชายหาดซึ่งไม่สามารถนับจำนวนได้

¹³ คนเหล่านี้ได้ตายไปในความเชื่อโดยที่ยังมิได้รับตามพระสัญญา แต่พวกเขามองเห็นและยอมรับสิ่งเหล่านั้นมาแต่ไกล พวกเขายอมรับว่าพวกเขาเป็นคนต่างชาติและพลัดถิ่นบนแผ่นดินโลกนี้¹⁴ สำหรับคนเหล่านั้นที่กล่าวเช่นนี้ย่อมแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพวกเขากำลังแสวงหาบ้านที่แท้จริง

¹⁵ ถ้าหากพวกเขาคิดถึงบ้านเมืองที่พวกเขาจากมา พวกเขาจะมีโอกาสกลับไป¹⁶ แต่เพราะพวกเขาปรารถนาบ้านเมืองที่ดีกว่าคือบ้านเมืองที่อยู่ในสวรรค์ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงไม่ละอายที่พระองค์จะถูกเรียกว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขาเนื่องจากพระองค์ได้จัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับพวกเขาแล้ว

¹⁷ โดยความเชื่อที่เมื่ออับราฮัมถูกทดสอบเพื่อให้ถวายอิสอัคผู้ซึ่งเป็นบุตรชายคนเดียวของเขาและเป็นบุตรที่ได้รับตามพระสัญญา¹⁸ คืออับราฮัมผู้นี้ที่ได้รับคำกล่าวว่า "โดยผ่านทางอิสอัค เชื้อสายของเจ้าจะถูกนับ"¹⁹ อับราฮัมถือว่าพระเจ้าสามารถชุบอิสอัคให้ฟื้นขึ้นมาจากความตายได้ กล่าวเปรียบเทียบได้ว่า เขาได้รับอิสอัคกลับคืนมาจากคนที่ตายไปแล้ว

²⁰ เช่นเดียวกัน โดยความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่จะมาถึง อิสอัคจึงอวยพรยาโคบและเอซาว²¹ โดยความเชื่อเมื่อยาโคบอวยพรบุตรชายแต่ละคนของโยเซฟ ขณะที่เขากำลังใกล้สิ้นใจตาย ยาโคบมีสการในขณะที่เขายืนตัวเองบ่นหัวยอดไม้เท้าของเขา²² โดยความเชื่อเมื่อโยเซฟใกล้ตาย เขาจึงกล่าวถึงการอพยพออกจากอียิปต์ของลูกหลานอิสราเอล และได้สั่งเอาไว้เกี่ยวกับกระดูกของเขา

²³ โดยความเชื่อเมื่อโมเสสเกิดมา เขาจึงถูกพ่อแม่ซ่อนเขาเอาไว้เป็นเวลาสามเดือนเนื่องจากพวกเขามองเห็นว่าโมเสสเป็นเด็กที่น่ารัก พวกเขาไม่กลัวคำสั่งของกษัตริย์²⁴ โดยความเชื่อเมื่อโมเสสเติบโตขึ้น เขาได้ปฏิเสธที่จะถูกเรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดาของฟาโรห์²⁵ แต่เขากลับเลือกที่จะทนทุกข์ร่วมกับประชากรของพระเจ้ามากกว่าจะใช้ชีวิตอย่างสุขสบายเพลิดเพลินกับความบาปเพียงชั่วคราว²⁶ เขาก็ว่าความเสื่อมเสียจากการติดตามพระคริสต์ก็ยังล้ำค่ากว่าทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายของอียิปต์ เพราะสายตาของเขากำลังจับจ้องอยู่ที่บำเหน็จรางวัลของเขา

²⁷ โดยความเชื่อ โมเสสจึงได้ละจากอียิปต์ เขาไม่เกรงกลัวต่อความพิโรธของกษัตริย์ เขายืนหยัดอดทนเสมือนกำลังมองเห็นผู้หนึ่งซึ่งไม่ปรากฏให้เห็น²⁸ โดยความเชื่อ เขาจึงถือรักษาปัสกาและประพรมโลหิต เพื่อผู้พิชิตบุตรหัวปีจะไม่สามารถแตะต้องบรรดานุตรหัวปีของชนอิสราเอลได้

²⁹ โดยความเชื่อ พวกเขาจึงเดินผ่านทะเลแดงเหมือนกับอยู่บนพื้นดินแห้ง เมื่อพวกเขาลงเรือลงเดินไปบ้าง พวกเขาถูกลูกน้ำท่วม³⁰ โดยความเชื่อ กำแพงเมืองเยรีโคจึงพังทลาย หลังจากนั้นก็พวกเขาได้เดินล้อมรอบเป็นเวลาเจ็ดวัน³¹ โดยความเชื่อ ราหับหญิงโสเภณีจึงไม่ได้ตายไปพร้อมกับพวกที่ไม่เชื่อฟัง เพราะเธอได้ต้อนรับผู้สอดแนมอย่างสันติ

³²จะให้ข้าพเจ้ากล่าวอะไรได้อีกกว่านี้หรือ? ข้าพเจ้าไม่มีเวลามากพอที่จะกล่าวถึงกิดโอน บาราค แฮมสัน เยฟรา ดาวิด ซามูเอล และถึงพวกผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย³³โดยผ่านทางความเชื่อ พวกเขายังพิชิตราชอาณาจักรต่างๆ กระทำการอย่างยุติธรรม และได้รับตามพระสัญญา พวกเขาปิดปากของบรรดาราชสีห์³⁴พวกเขาดับอำนาจของไฟ รอดพ้นจากคมดาบ ได้รับการรักษาให้หายโรค ได้กลายมาเป็นผู้กล้าในการสงคราม และได้ปราบเหล่ากองทัพของคนต่างชาติให้พ่ายแพ้

³⁵พวกผู้หญิงได้รับคนของพวกเรากลับคืนมาโดยการเป็นขึ้นจากความตาย บางคนถูกรุกรานและไม่ยอมรับการปลดปล่อย เพื่อพวกเขาจะได้การเป็นขึ้นมาจากความตายซึ่งดีกว่า³⁶บางคนถูกทดสอบโดยการเย้ายวนและโมยตี ถูกล่ามโซ่และกักขัง³⁷พวกเขาถูกหั่นขว้างตาย พวกเขาถูกลือเป็นสองท่อน พวกเขาถูกฆ่าตายด้วยดาบ พวกเขาบ่งห้ามหนึ่งแคะหนึ่งแพะพเนจรไป พวกเขาถูกจมน้ำในแอ่งน้ำ ถูกกดขี่ และถูกระงับการรื้อฟื้น³⁸โลกนี้ไม่ควรค่าสำหรับคนเช่นพวกเขา พวกเขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดาร อยู่ตามภูเขาตามถ้ำ และขุดหลุมอยู่ในดิน

³⁹ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงรับรองบรรดาคนเหล่านี้เหตุเพราะความเชื่อของพวกเขา พวกเขาก็ไม่ได้รับตามพระสัญญา⁴⁰พระเจ้าทรงมีแผนการที่ดีกว่าสำหรับพวกเรา เพราะถ้าปราศจากพวกเรา พวกเขาจะไม่ได้รับการทำให้สมบูรณ์

Chapter 12

¹ด้วยเหตุนี้ ในเมื่อพวกเราไม่มีพยานใหญ่ที่ล้อมรอบอยู่เช่นนี้แล้ว ก็ขอให้พวกเราทำทุกสิ่งที่ถ่วงอยู่และความบาปที่เกาะพวกเราแน่นได้อย่างง่ายดาย ขอให้พวกเราวิ่งแข่งตามที่ถูกกำหนดไว้สำหรับพวกเรานั้นด้วยความอดทน²ให้เราจดจำที่พระเยซู ผู้เริ่มต้นและทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์ เพราะความชื่นชมยินดีที่วางไว้ต่อหน้าพระองค์ พระองค์จึงยอมอดทนต่อกางเขนและการดูหมิ่นอันน่าอัศจรรย์ และพระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาที่พระบัลลังก์ของพระเจ้า³ดังนั้นขอให้คิดถึงพระองค์ผู้ที่ยอมอดทนต่อการถูกกดขี่ข่มเหงจากพวกคนบาปที่ต่อต้านพระองค์ เพื่อหัวใจของพวกท่านจะไม่อ่อนล้าและยอมแพ้เสียก่อน

⁴พวกท่านยังไม่ถึงกับต้องต่อต้านหรือต่อสู้กับความบาปจนเสียโลหิต⁵และพวกท่านได้หลงลืมการหนุนใจที่เป็นคำสั่งสอนแก่พวกท่านในฐานะบุตรว่า "ลูกของข้าพเจ้า อย่าละเลยการอบรมสั่งสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าเหน็ดเหนื่อยเมื่อท่านได้รับการว่ากล่าวแก้ไขจากพระองค์"⁶เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าอบรมสั่งสอนทุกคนที่พระองค์รัก และพระองค์ทำโทษทุกคนที่พระองค์ยอมรับมาเป็นบุตร

⁷จงอดทนต่อความทุกข์เสียนี่งบนั่นคือการอบรมสั่งสอน พระเจ้าปฏิบัติต่อพวกท่านในฐานะที่พวกท่านเป็นบุตร เพราะมีบุตรคนใดบ้างที่มีบิดาของเขายังไม่อบรมสั่งสอนเขา?⁸แต่ถ้าหากพวกท่านไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน โดยที่ทุกคนได้รับ พวกท่านก็เป็นบุตรนอกกฎหมายและไม่ใช่นุตรของพระองค์

⁹นอกจากนี้ พวกเรามีบิดาในโลกนี้ที่เป็นผู้อบรมสั่งสอน และพวกเราที่เคารพนับถือพวกเขา แล้วพวกเราจะไม่สมควรเชื่อฟังพระบิดาแห่งวิญญาณและทรงพระชนม์อยู่หรือ?¹⁰เพราะในทางหนึ่ง บิดาทั้งหลายอบรมสั่งสอนพวกเราเพียงชั่วเวลาหนึ่งตามที่พวกเขาเห็นว่าเหมาะสม แต่ในอีกทางหนึ่ง พระบิดาทรงกระทำเพื่อผลดีต่อชีวิตของเราและเราจะสามารถเข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์¹¹เมื่อเวลาที่มีการอบรมสั่งสอนก็ดูเหมือนไม่น่าพึงพอใจ มีแต่ความเจ็บปวด แต่ภายหลังจะก่อให้เกิดผลแห่งความชอบธรรมที่เต็มไปด้วยสันติสุขสำหรับบรรดาคนที่ได้รับฝึกอบรมนั้น

¹²ดังนั้นจงเสริมกำลังมือที่อ่อนล้าและเข้าที่อ่อนแรงของพวกท่าน¹³จงสร้างทางตรงสำหรับย่างเท้าของพวกท่าน เพื่อว่าขาที่กะโหลกจะเพลกนั้นจะไม่เคล็ดแต่จะได้รับการรักษาให้หาย

¹⁴จงตั้งเป้าที่จะอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน และอยู่ในความบริสุทธิ์ เพราะถ้าไม่มีความบริสุทธิ์ก็จะมีใครได้เห็นพระเจ้าเลย¹⁵จงระมัดระวังเพื่อจะไม่เป็นคนใดขาดจากพระคุณของพระเจ้า และเพื่อจะไม่มีการขมขื่นจนเกินไปซึ่งจะสร้างความเดือดร้อน และเพื่อคนมากมายจะไม่ถูกทำลาย¹⁶จงระมัดระวังอย่าให้มีการทำผิดศีลธรรมทางเพศ หรือมีคนอธรรมเหมือนกับเอชวาทที่ขายสิทธินุตรหัวปึงของตนแลกกับอาหารเพียงมือเดียว¹⁷เพราะพวกท่านก็รู้อยู่แล้วหลังจากนั้นเมื่อเขาปรารถนามรดกที่เป็นการอวยพร เขาก็ถูกปฏิเสธ เพราะไม่มีโอกาสให้เขาได้กลับใจแม้ว่าเขาจะแสวงหาโอกาสนั้นด้วยน้ำตาไหลก็ตาม

¹⁸เพราะพวกท่านไม่ได้มายังภูเขาที่ตะต้องได้ ภูเขาที่ลูกเป็นไฟ ในที่มืดมิด หมดหวัง และมีพายุ¹⁹พวกท่านไม่ได้มายังเสียงแตรกระหึ่ม ไม่ได้มายังเสียงที่กล่าวถ้อยคำต่างๆ ซึ่งพวกผู้ฟังร้องขอว่าอย่ากล่าวถ้อยคำใดๆ แก่พวกเขาอีก²⁰เพราะพวกเขาไม่สามารถทนต่อสิ่งที่เป็นการคำขวัญว่า "แม้แต่พวกสัตว์ที่ตะต้องภูเขาขึ้น ก็จะต้องถูกหั่นขว้างตาย"²¹สิ่งที่เห็นนี้น่ากลัวยิ่งนักจนโมเสสกล่าวว่า "ข้าพเจ้าหวาดกลัวและตัวสั่น"

²²แต่พวกท่านได้มายังภูเขาศิโยนและนครของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ มายังเยรูซาเล็มในสวรรค์ มายังภูตสวรรค์นับหมื่นๆ ในการเฉลิมฉลอง²³พวกท่านได้มายังที่ชุมนุมของบุตรที่ผู้ถูกนับชื่อในสวรรค์ พวกท่านได้มายังพระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้พิพากษาแห่งทั้งปวง และได้มายังบรรดาวิญญาณของบรรดาผู้ชอบธรรมที่ได้รับการทำให้สมบูรณ์แล้ว²⁴และพวกท่านได้มายังพระเยซู ผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมายังพระโลหิตที่ถูกประพรมซึ่งส่งเสียงดังกว่าโลหิตของอาเบล

²⁵ดูเถิด พวกท่านอย่าปฏิเสธพระองค์ผู้ที่กำลังตรัสอยู่ เพราะถ้าพวกเขามีไม่พินเมื่อพวกเขาปฏิเสธพระองค์ผู้ทรงเตือนเขาบนโลกนี้ แล้วพวกเขายังหนีไม่พินมากกว่าเท่าใดถ้าหากพวกเขารับหน้าจากพระองค์ผู้กำลังเตือนเรากลับสวรรค์²⁶ครั้งหนึ่งเสียงของพระองค์ทำให้แผ่นดินโลกสั่นสะเทือน แต่ในเวลานี้พระองค์ได้สัญญาและตรัสว่า "อีกครั้งหนึ่ง เราจะทำให้สั่นสะเทือนไม่เพียงแต่แผ่นดินโลก แต่ทั้งฟ้าสวรรค์ด้วย"

²⁷ถ้อยคำเหล่านี้ "อีกครั้งหนึ่ง" หมายถึง การเย้าเอาสิ่งต่างๆ ที่ถูกทำให้สั่นคลอนได้ออกไป คือ สิ่งต่างๆ ที่ถูกสร้างขึ้นมา และสิ่งต่างๆ ที่ไม่สามารถถูก

ทำให้สิ้นกลิ่นได้อีกจะยังคงอยู่²⁸ ด้วยเหตุนี้จึงรับเอาราชอาณาจักรของพระเจ้าซึ่งมีอาจถูกทำให้สิ้นกลิ่นได้อีก ให้พวกเราขอบพระคุณและนมัสการพระเจ้าด้วยความครื้นครั่นและยำเกรง²⁹ เพราะพระเจ้าของพวกเราเป็นไฟที่ลุกโชนอยู่

Chapter 13

¹ขอให้ดำเนินต่อไปในความรักแบบพี่น้อง²อย่าลืมให้การต้อนรับคนแปลกหน้า เพราะโดยการทำเช่นนี้ บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว

³จงระลึกถึงผู้ที่ถูกจองจำเหมือนกับพวกท่านได้ถูกจองจำร่วมกับพวกเขา จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ถูกกระทำทารุณเหมือนกับว่าร่างกายของพวกท่านก็ถูกทารุณร่วมกับพวกเขาด้วย⁴ให้ทุกคนเคารพให้เกียรติการสมรส ให้เพียงสมรสกับภรรยา⁵ เพราะพระเจ้าจะพิพากษาผู้ที่ทำผิดศีลธรรมทางเพศและผู้ที่ล่วงประเวณี

⁵จงให้การประพฤติดังของพวกท่านเป็นอิสระจากการรักเงินทอง จงพอใจในสิ่งต่างๆ ที่พวกท่านมีอยู่ เพราะพระเจ้าเองได้ตรัสเอาไว้ว่า "เราจะไม่ละทิ้งเจ้า เราจะไม่ทอดทิ้งเจ้า"⁶ ขอให้พวกเรามีความพอใจเพื่อพวกเราจะได้กล่าวด้วยความกล้าได้ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ประทานความช่วยเหลือแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้?"

⁷จงเคารพบรรดาผู้นำของพวกท่าน คือ ผู้ที่กล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้แก่พวกท่าน และจงพิจารณาผลจากการประพฤติดังของพวกท่าน และจงเลียนแบบพวกเขา⁸ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเหมือนเดิมเมื่อวานนี้ วันนี้ และตลอดไปเป็นนิรันดร์

⁹อย่าหลงไปกับคำสอนแปลกๆ ที่มีมากมาย เพราะเป็นสิ่งที่ผิดที่หัวใจสมควรได้รับการเสริมกำลังด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยกฎต่างๆ เรื่องอาหาร ซึ่งไม่ได้ช่วยผู้คนเหล่านั้นที่ดำเนินด้วยสิ่งนี้เลย¹⁰ พวกเรามีแทนบูชาที่บรรดาคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติอยู่ในพลับพลาไม่มีสิทธิ์ที่จะรับประทาน¹¹ เพราะโลหิตของสัตว์ที่ถูกฆ่าเพื่อล้างบาปนั้นถูกนำเข้าไปในวิหารสถานโดยมหาปุโรหิต ในขณะที่ซากของสัตว์เหล่านั้นก็ถูกเผาภายนอกค่าย

¹²ดังนั้นพระเยซูจึงทนทุกข์อยู่ภายนอกประตูนครด้วย เพื่อเป็นการถวายผู้คนโดยผ่านทางพระโลหิตของพระองค์เอง¹³ ด้วยเหตุนี้ให้พวกเราไปหาพระองค์ที่ภายนอกค่ายและแบกรับความอับอายของพระองค์¹⁴ เพราะพวกเราไม่มีนครอันถาวรที่นี่ แต่พวกเรากำลังรอคอยนครหนึ่งที่จะมาถึง

¹⁵โดยผ่านทางพระองค์ จึ่งขอให้พวกเราถวายเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญแด่พระเจ้าเสมอ คำสรรเสริญเป็นผลของริมฝีปากซึ่งยอมรับพระนามของพระองค์¹⁶ อย่าให้พวกเราหลงลืมการทำความดีและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาเช่นนี้ทำให้พระเจ้าพอพระทัยอย่างมาก¹⁷ จงเชื่อฟังและยอมอยู่ภายใต้บรรดาผู้นำของพวกท่าน เพราะพวกเขาเฝ้าดูเหนือจิตวิญญาณของพวกท่านเสมือนผู้ที่ต้องกล่าวรายงาน จงเชื่อฟังเพื่อว่าบรรดาผู้นำของพวกท่านจะทำงานนี้ด้วยความชื่นชมยินดี ไม่ใช่ด้วยการคร่ำครวญ ซึ่งจะไม่เป็นประโยชน์อันใดต่อพวกท่านเลย

¹⁸ของของธรรมาเพื่อพวกเรา เพราะพวกเรานั้นใจว่าพวกเรามีจิตสำนึกที่บริสุทธิ์และพวกเราปรารถนาที่จะใช้ชีวิตอย่างถูกต้องในทุกสิ่ง¹⁹ ข้าพเจ้าหนุนใจให้พวกท่านทำงานนี้มากขึ้น เพื่อข้าพเจ้าจะกลับมาหาพวกท่านเร็วๆ นี้

²⁰บัดนี้ ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงนำให้พระผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ คือ องค์พระเยซูเจ้าของพวกเรา พ้นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระโลหิตแห่งพันธสัญญานิรันดร์²¹ ทรงโปรดให้พวกท่านสมบูรณ์พร้อมด้วยสิ่งดีทุกอย่างเพื่อกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ ขอพระองค์กระทำการอยู่ภายในพวกเราตามชอบพระทัย โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งได้รับเกียรติสืบนิรันดร์ อาเมน

²²บัดนี้พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหนุนใจให้พวกท่านอดทนรับถ้อยคำแห่งการหนุนใจที่ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านสั้นๆ นี้²³ ขอให้พวกท่านรู้เถิดว่าน้องชายของพวกเราคือ ทิโมธี ได้รับการปล่อยตัวแล้ว และเมื่อเขามาถึงเร็วๆ นี้ ข้าพเจ้าก็จะไปพบพวกท่านพร้อมกับเขา

²⁴ฝากความคิดถึงไปยังบรรดาผู้นำของพวกท่านและบรรดาผู้เชื่อทั้งหมด พวกพี่น้องจากอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังพวกท่านด้วย²⁵ ขอพระคุณสถิตอยู่กับพวกท่านทุกคน

JAMES

Chapter 1

¹กายาขอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า ถึงชนสิบสองเผ่าที่กระจัดกระจายอยู่ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า² เมื่อพวกท่านต้องประสบกับความทุกข์ลำบากต่างๆ นั้น ขอพวกท่านจงถือว่าเป็นเรื่องที่น่ายินดี³ พวกท่านรู้ว่าการทดสอบความเชื่อของพวกท่านจะก่อให้เกิดความอดทน

⁴ขอให้อดทนจนถึงที่สุด เพื่อเมื่อพวกท่านได้รับการพัฒนาและสร้างให้สมบูรณ์แล้ว พวกท่านก็จะไม่ขาดสิ่งใดๆ เลย⁵ แต่ถ้าหากคนใดในพวกท่านต้องการสติปัญญาให้เขาถูกละทิ้งจากพระเจ้าผู้ซึ่งประทานให้ด้วยใจกว้างขวางและไม่ต่อว่าทุกคนที่ถูกละทิ้งต่อพระองค์ แต่จะประทานให้แก่เขา

⁶แต่ให้เขาถูกละทิ้งด้วยความเชื่อโดยไม่สงสัยเลย เพราะใครก็ตามที่สงสัยก็เหมือนคลื่นในทะเลที่ถูกพัดโดยลมและไม่อยู่นิ่ง⁷ เพราะคนเช่นนั้นต้องไม่คิดเลยว่าเขาจะได้รับสิ่งใดๆ จากพระเจ้า⁸ เป็นคนสองใจที่ไม่แน่นอนในทางทั้งปวงของเขา

⁹ให้พี่น้องที่ยากจนโอ้อวดฐานะที่สูงส่งของเขา¹⁰ และให้พี่น้องที่ร่ำรวยโอ้อวดฐานะที่ต่ำต้อยของเขา เพราะเขาจะต้องล่งลับไปเหมือนกับดอกหญ้า¹¹ เพราะ

Chapter 2

ดวงตะวันฉายแสงอันแรงกล้าและแผดเผาต้นหญ้าให้เหี่ยวแห้ง ทำให้ดอกไม้ร่วงหล่นจากต้นและความงดงามของมันก็สูญสลายจางไถ คนร่ำรวยก็จะค่อยๆ สูญสลายไปในระหว่างเส้นทางชีวิตของเขาฉันนั้น

¹²พระพรเป็นของคนที่ยอมอดทนต่อการทดสอบ เพราะหลังจากที่เขาผ่านการทดสอบแล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิตตามพระสัญญาที่มีไว้ให้แก่บรรดาคนที่รักพระเจ้า¹³อย่าให้คนใดกล่าวเมื่อเขาถูกทดลองว่า "ข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทดลอง" เพราะพระเจ้าไม่ได้ถูกทดลองโดยความชั่วหรือพระองค์ก็ไม่ทดลองผู้ใดเลย

¹⁴แต่ละคนนั้นถูกทดลองด้วยความปรารถนาชั่วของตัวเองซึ่งดึงดูดเขาออกไปและชักจูงเขาให้หลงผิด¹⁵เมื่อมีการปฏิสนธิความปรารถนาชั่ว ในที่สุดก็จะคลอดความบาปออกมา และหลังจากความบาปเติบโตเต็มที่ก็จะทำให้เกิดความตาย¹⁶อย่าถูกล่อลวงเลย พี่น้องที่รักทั้งหลายของข้าพเจ้า

¹⁷ของประทานอันดีและสมบูรณ์พร้อมทุกอย่างมาจากเบื้องบน ซึ่งประทานลงมาจากพระบิดาแห่งดวงสว่างทั้งหลาย พระองค์มิได้ทรงเปลี่ยนแปลงหรือไม่ผันแปรเหมือนกับเขา¹⁸พระเจ้าเลือกให้เราถือกำเนิดโดยพระวจนะแห่งความจริง เพื่อพวกเราจะเป็นผลแรกของสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง

¹⁹พี่น้องที่รักทั้งหลาย พวกท่านรู้เรื่องนี้ดี ขอให้ทุกคนไวในการฟัง ชำในการพูด ชำในการโกรธ²⁰เพราะความโกรธของมนุษย์ไม่ได้ทำให้เกิดความชอบธรรมของพระเจ้า²¹ด้วยเหตุนี้จึงขจัดความบาปโสมมและความชั่วมากมายออกไปเสีย จงทรมานใจรับเอาพระวจนะที่ปลูกฝังเอาไว้ที่สามารถช่วยจิตวิญญาณของพวกท่านให้รอดได้

²²จงเป็นผู้กระทำตามพระวจนะมิใช่เป็นเพียงแค่ผู้ฟังซึ่งเป็นการหลอกลวงตัวเอง²³เพราะคนใดที่เป็นผู้ฟังพระวจนะแต่ไม่เป็นผู้กระทำตาม เขาก็เป็นเหมือนคนที่ส่องกระจกเพื่อดูหน้าของตัวเอง²⁴เขาดูหน้าของตัวเองแล้วก็ไป ในทันใดเขาก็ลืมว่าหน้าตาของเขาเป็นแบบไหน²⁵แต่คนที่พิถีพิถันอย่างละเอียดในพระบัญญัติแห่งเสรีภาพที่สมบูรณ์พร้อมและกระทำตาม เขาจึงมิได้เป็นเพียงผู้ฟังที่หลงลืม เขาจะได้รับการอวยพรในการกระทำของเขา

²⁶ถ้าหากคนใดคิดว่าเขาเป็นคนเคร่งในศาสนา แต่เขากลับมิได้ควบคุมสันของตัวของเขา เขาก็หลอกลวงหัวใจของเขา และการเคร่งในศาสนาของเขาที่ไม่มีค่าอะไรเลย²⁷การนับถือศาสนาที่สะอาดและไม่ต่างพร้อยต่อหน้าพระเจ้าและพระบิดาของเราคือ การช่วยเหลือผู้ที่กำพร้าพ่อและผู้ที่เปราะบางให้หลุดพ้นจากความทุกข์ของพวกเขา และด้วยการรักษาตนเองให้ปราศจากมลทินของโลกนี้

Chapter 2

¹พี่น้องของข้าพเจ้า อย่ายึดมั่นในความเชื่อในองค์พระเยซูเจ้าผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริโดยที่มีใจสำนึกถึงต่อผู้คน²สมมติว่ามีคนเข้ามาในการประชุมของท่านที่สวมแว่นทองคำและใส่เสื้อผ้าเนื้อดี และมีคนยากจนที่ใส่เสื้อผ้าสกปรกเข้ามาด้วยเหมือนกัน³ถ้าหากพวกท่านมองคนที่ใส่เสื้อผ้าเนื้อดีแล้วกล่าวว่า "ขอท่านนั่งในที่อันมีเกียรตินี้เถิด" แต่กล่าวกับคนยากจนว่า "จงไปยืนอยู่ตรงนั้น" หรือ "จงนั่งที่พื้นแทนเก้าอี้ของฉันนี้"⁴อย่างนี้ท่านไม่ได้ตัดสินกันในพวกท่านหรือ? พวกท่านไม่ได้ตัดสินด้วยความคิดชั่วร้ายหรือ?

⁵จงฟังเถิดพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า พระเจ้าไม่ได้เลือกคนยากจนของโลกนี้ให้กลายเป็นคนนั่งคั่งในความเชื่อและให้เป็นผู้รับมรดกในราชอาณาจักรตามที่พระองค์สัญญาไว้กับคนที่รักพระองค์หรือ?⁶แต่พวกท่านกลับดูถูกคนยากจน ก็ไม่ใช่พวกท่านมั่งมีหรือที่ข่มเหงพวกท่าน? ก็คือพวกเขาไม่ใช่หรือที่ลากพวกท่านไปขึ้นศาล?⁷ก็พวกเขาไม่ใช่หรือที่ถูกพระนามประเสริฐของพระองค์ผู้ที่เป็นเจ้าของพวกท่าน?

⁸แต่ถ้าพวกท่านทำตามกฎบัญญัติอย่างซื่อสัตย์ตามที่พระคัมภีร์กล่าวเอาไว้ว่า "พวกท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" พวกท่านก็ทำได้แล้ว⁹แต่ถ้าพวกท่านมีใจสำนึกถึงต่อผู้คน พวกท่านก็กำลังทำบาป และกฎบัญญัติก็แจ้งในจิตสำนึกของพวกท่านว่าพวกท่านเป็นพวกละเมิดกฎบัญญัติ

¹⁰เพราะใครก็ตามที่ทำตามกฎบัญญัติทั้งหมดแต่ได้ผิดพลาดไปในหนึ่งเรื่องก็กลายเป็นคนผิดที่ละเมิดกฎบัญญัติทั้งหมด¹¹เพราะคนที่พูดว่า "อย่าล่วงประเวณี" ก็ได้พูดด้วยว่า "อย่าฆ่าคน" ถ้าหากพวกท่านไม่ล่วงประเวณีแต่ได้ฆ่าคน พวกท่านก็กลายเป็นคนที่ละเมิดกฎบัญญัติทั้งหมด

¹²ดังนั้นจงพูดและกระทำเหมือนกับคนที่ได้รับการพิพากษาโดยกฎแห่งเสรีภาพ¹³เพราะการพิพากษานั้นมาถึงโดยปราศจากความเมตตาต่อคนที่ไม่สำแดงความเมตตา ความเมตตา มีชัยชนะเหนือการพิพากษา

¹⁴พี่น้องของข้าพเจ้า จะดีแค่ไหน ถ้ามีบางคนพูดว่าเขามีความเชื่อแต่เขาไม่สำแดงเป็นการกระทำอะไรเลย? ความเชื่อนั้นก็ไม่สามารถช่วยเขาให้รอดได้ใช่ไหม?

¹⁵สมมติถ้ามีพี่น้องชายหรือหญิงคนหนึ่งขาดแคลนเสื้อผ้าและไม่มียาอาหารรับประทาน¹⁶แล้วมีคนหนึ่งในพวกท่านพูดกับพวกเขาว่า "จงไปเป็นสุขเถิด จงอยู่อย่างอบอุ่น และเต็มบริบูรณ์เถิด" ถ้าพวกท่านไม่หยิบยื่นสิ่งที่จำเป็นต่อร่างกายให้แก่พวกเขา การทำอย่างนั้นจะเกิดผลดีอย่างไรหรือ?¹⁷ในทำนองเดียวกันความเชื่อก็เป็นเช่นนั้น ถ้าหากไม่สำแดงออกเป็นการกระทำ ก็เป็นความเชื่อที่ตายแล้ว

¹⁸บางคนอาจพูดว่า "ท่านมีความเชื่อ ส่วนข้าพเจ้ามีการกระทำ" ขอแสดงให้เห็นให้ข้าพเจ้าเห็นถึงความเชื่อที่ปราศจากการกระทำของพวกท่าน แล้วข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นพวกท่านเห็นถึงความเชื่อที่สำแดงออกเป็นการกระทำของข้าพเจ้า¹⁹พวกท่านเชื่อว่าพระเจ้าองค์เดียว พวกท่านก็ถูกแล้ว แต่แม้แต่มารซาตานก็เชื่ออย่างนั้น และพวกมันก็กลั่นแกล้งตัวสัน²⁰คนเขลาเอ๋ย พวกท่านอยากรู้ไหมว่า ความเชื่อที่ไม่สำแดงออกเป็นการกระทำก็ไร้ประโยชน์?

²¹อัคราฐผู้เป็นบิดาของพวกเราที่ไม่ได้เป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำเมื่อเขาถวายบุตรชายคนเดียวของเขาที่แทนบูชาหรือหรือ?²²พวกท่านเห็นแล้วว่าความเชื่อทำงานด้วยกันกับการกระทำของเขาและโดยการกระทำของเขาทำให้ความเชื่อของเขาได้รับการพัฒนาอย่างสมบูรณ์²³พระคัมภีร์ก็สำเร็จตามที่

Chapter 3

กล่าวว่า "อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และนั่นทำให้เขาถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม" และเขาถูกเรียกว่าเป็นสหายของพระเจ้า²⁴ พวกท่านเห็นแล้วว่าโดยการกระทำนั้น ทำให้มนุษย์คนหนึ่งถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม ไม่ใช่ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

²⁵ในทำนองเดียวกัน ราหับผู้เป็นหญิงโสเภณีก็ได้กลายเป็นคนชอบธรรมเมื่อเธอต้อนรับผู้สื่อสารและส่งพวกเขาให้หนีไปอีกทางหนึ่งไม่ใช่หรือ?²⁶ เพราะร่างกายเมื่อแยกออกจากวิญญาณก็ตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่แยกออกจากการกระทำก็ตายแล้วเหมือนกันฉันนั้น

Chapter 3

¹พี่น้องของข้าพเจ้าเอ๋ย ไม่ควรมีหลายคนที่ได้เป็นครูผู้สอน พวกเราทราบว่าผู้สอนจะได้รับการพิพากษาที่เข้มงวดมากยิ่งขึ้นกว่าคนอื่น² เพราะพวกเราทุกคนล้วนทำผิดพลาดได้หลายอย่าง ถ้าหากคนใดไม่ทำผิดพลาดทางวาจาเลย เขาก็เป็นคนที่ได้รับการสร้างให้เติบโตอย่างสมบูรณ์และสามารถควบคุมทั้งร่างกายของเขาได้

³ถ้าเราบังเหียนครอบปากเราได้ พวกเราก็จะสามารถควบคุมร่างกายทั้งหมด⁴ หรือเรือใหญ่ แม้ว่ามันจะลำใหญ่และแล่นไปได้ด้วยลมแรง กระนั้นมันก็ยังถูกบังคับด้วยหางเสือเล็กๆ อันหนึ่งที่ทำให้มันแล่นไปทางไหนตามใจของคนที่คุมหางเสือนั้น

⁵ลื่นก็เช่นเดียวกัน เป็นอวัยวะเล็กแต่โอ้อวดเรื่องใหญ่ ขอดิฉันเถิดว่า ประกายไฟเพียงนิดเดียวสามารถทำให้ทั้งป่าใหญ่ไหม้ได้⁶ ลื่นก็เป็นเช่นไฟ เป็นโลกแห่งความบาปชั่วที่อยู่ท่ามกลางอวัยวะในร่างกายของพวกเรา มันทำให้ทั้งร่างกายต่างพร้อม และทำให้ชีวิตถูกเป็นไฟ และตัวมันเองก็ลุกด้วยไฟจากนรก

⁷เพราะบรรดาสัตว์ป่า นกในอากาศ สัตว์เลื้อยคลาน และสิ่งทรงสร้างในทะเลนั้นมนุษย์สามารถฝึกให้เชื่อใจได้⁸ แต่สำหรับลื่นแล้ว ไม่มีมนุษย์คนใดที่สามารถทำให้มันเชื่อใจได้ มันเป็นความชั่วร้ายที่ไม่สามารถควบคุมได้ เต็มไปด้วยพิษแห่งความตาย

⁹ด้วยลื่นนั้นเราสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระบิดา และด้วยลื่นเดียวกันนั้นเราก็แข่งด่ามนุษย์ผู้ซึ่งถูกสร้างมาตามพระลักษณะของพระเจ้า¹⁰ ทั้งคำอวยพรและคำแช่งสาปก็ออกมาจากปากเดียวกัน พี่น้องของข้าพเจ้าเอ๋ย สิ่งต่างๆ เหล่านี้ไม่ควรเกิดขึ้นเลย

¹¹น้ำที่มีรสหวานและรสขมก็ไม่ได้พุ่งออกมาจากบ่อน้ำพุเดียวกันมิใช่หรือ?¹² พี่น้องเอ๋ย ต้นมะเดื่อก็ไม่สามารถออกผลเป็นมะกอกได้ใช่ไหม? หรือเถาถุ่นก็ไม่สามารถออกผลเป็นมะเดื่อได้ด้วยจริงหรือไม่? บ่อน้ำเค็มก็ไม่สามารถผลิตน้ำที่มีรสหวานได้

¹³ใครคือคนที่ฉลาดและมีความเข้าใจในท่ามกลางพวกท่านหรือ? ให้คนนั้นสำแดงชีวิตที่ต่อออกมาเป็นการทำงานแห่งความถ่อมใจและมีสติปัญญาเถิด¹⁴ แต่ถ้าหัวใจของพวกท่านเต็มไปด้วยความขมแห่งความริษยาและมักใหญ่ใฝ่สูงแล้ว ก็อย่าโอ้อวดหรือนุสาต่อต้านความจริงเลย

¹⁵นี่ไม่ใช่สติปัญญาที่ลงมาจากเบื้องบน แต่มาจากโลกนี้ ไม่ใช่อยู่ฝ่ายวิญญาณ และจะถูกควบคุมโดยปีศาจ¹⁶ เพราะที่ใดก็ตามที่มีความอิจฉาริษยาและความมักใหญ่ใฝ่สูง ที่นั่นก็มีความสับสนและการกระทำอันชั่วร้ายทุกอย่าง¹⁷ แต่สติปัญญาที่มาจากเบื้องบนนั้นมีความบริสุทธิ์เป็นอันดับแรก จากนั้นจึงเป็นสันติสุข ความอ่อนสุภาพ การตอบสนอง เต็มไปด้วยความเมตตาและผลอันดี ไม่อ่อนกำลัง และจริงใจ¹⁸ และผลของความชอบธรรมนั้นถูกหว่านลงในสันติสุขท่ามกลางคนเหล่านั้นที่สร้างสันติ

Chapter 4

¹การทะเลาะวิวาทและโต้เถียงกันท่ามกลางพวกท่านนั้นมาจากแหล่งใดหรือ? ไม่ได้มาจากความปรารถนาช่วยของพวกท่านที่ต่อสู้กันเองในท่ามกลางสมาชิกของพวกท่านหรืออย่างไร? พวกท่านปรารถนาและพวกท่านไม่ได้รับ พวกท่านเช่นฆ่าและอยากได้ของของคนอื่น พวกท่านไม่ได้ในสิ่งที่ตัวเองต้องการ พวกท่านก็ต่อสู้และทะเลาะวิวาทกัน พวกท่านไม่ได้เป็นเจ้าของก็เพราะว่าพวกท่านไม่ได้ขอ³ พวกท่านขอและไม่ได้รับก็เพราะพวกท่านขอล่างเลวร้าย คือ ขอไปเพื่อใช้ตอบสนองความปรารถนาช่วยของพวกท่าน

⁴พวกท่านเป็นหญิงเล่นชู้ พวกท่านไม่รู้หรือว่าการเป็นมิตรกับโลกนี้คือการเป็นศัตรูต่อท่านพระเจ้า? ด้วยเหตุนี้ใครก็ตามที่ต้องการเป็นมิตรกับโลกนี้ก็ทำตัวให้เป็นศัตรูของพระเจ้า⁵ หรือพวกท่านคิดว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นกล่าวอย่างไรประโยชน์ว่า "พระวิญญาณที่พระองค์ประทานให้อยู่ภายในพวกท่านนั้นมีความแข็งแรงอย่างรุนแรง?"

⁶แต่พระเจ้าประทานพระคุณที่มากขึ้น ดังที่พระคัมภีร์กล่าวเอาไว้ว่า "พระเจ้าต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง แต่ประทานพระคุณให้แก่คนที่ถ่อมใจ"⁷ ดังนั้นจึงยอมจำนนต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับมารและมันจะหนีไปจากพวกท่าน

⁸จงเข้ามาใกล้พระเจ้า และพระองค์จะเข้ามาใกล้พวกท่าน พวกท่านผู้เป็นคนบาป จงชำระมือของพวกท่านให้สะอาด พวกท่านคนสองใจ จงให้หัวใจของพวกท่านให้บริสุทธิ์ จงศอกเศร้า คร่ำครวญ และร้องไห้ จงให้คนที่หัวเราะเปลี่ยนเป็นร้องไห้ และคนที่ชื่นชมยินดีเปลี่ยนเป็นคร่ำครวญ¹⁰ จงถ่อมใจลงต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะยกชูพวกท่านขึ้น

¹¹พี่น้องเอ๋ย อย่าพูดต่อต้านกันและกัน คนที่พูดต่อต้านพี่น้องของเขาหรือตัดสินพี่น้องของเขาที่ต่อต้านกฎบัญญัติและตัดสินกฎบัญญัติ ถ้าพวกท่าน

ตัดสินกฎบัญญัติ พวกท่านก็ไม่ได้เป็นผู้ทำตามกฎบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน¹² มีเพียงผู้เดียวที่ประทานกฎบัญญัติและตัดสินได้ พระองค์คือผู้ที่สามารถให้ชีวิตและทำลายชีวิตได้ แล้วพวกท่านเป็นใครหรือที่จะมาตัดสินเพื่อนบ้านของพวกท่านอย่างนั้นหรือ?

¹³บัดนี้จึงฟัง พวกท่านผู้กล่าวว่า "วันนี้หรือพรุ่งนี้ พวกเราจะเข้าไปในเมืองนี้ ใช้เวลาหนึ่งปีที่นี่เพื่อค้าขายและทำกำไร"¹⁴ ใครจะรู้หรือว่าวันพรุ่งนี้จะมีอะไรเกิดขึ้น และชีวิตของพวกท่านจะเป็นอย่างไร? เพราะพวกท่านเป็นหมอกที่ปรากฏในช่วงเวลาสั้นๆ และจากนั้นก็จางหายไป

¹⁵แทนที่จะเป็นอย่างนั้น พวกท่านสมควรกล่าวว่า "ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าปรารถนา พวกเราจะมีชีวิตอยู่และทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น"¹⁶ แต่ตอนนี้พวกท่านกำลังโอ้อวดแผนงานแห่งความจองหองของพวกท่าน การโอ้อวดทั้งหมดเป็นความชั่วร้าย¹⁷ ดังนั้นใครก็ตามที่รู้ว่าทำอย่างไรแล้วไม่ทำ เขาก็ทำบาป

Chapter 5

¹บัดนี้จึงมาเถิด พวกท่านผู้มั่งคั่ง จงร้องไห้และคร่ำครวญเพราะความลำเค็ญจะมาถึงพวกท่าน² ความมั่งคั่งของพวกท่านได้ถูกทำให้เสื่อมทราม และเสื้อผ้าของพวกท่านถูกแมลงกัดกิน³ ทองและเงินของพวกท่านถูกทำให้สีกกร่อน การสีกกร่อนเหล่านั้นจะเป็นพยานต่อต้านพวกท่าน มันจะเป็นเหมือนดังไฟเผาผลาญเนื้อหนังของพวกท่าน พวกท่านได้สะสมทรัพย์สมบัติของพวกท่านเพื่ออะไรสุดท้าย

⁴ดูเถิด คำจ้างของคนงานก็ส่งเสียงร้องดัง คำจ้างที่พวกท่านได้ยึดไว้จากคนงานเก็บเกี่ยวในทุกนาของพวกท่าน เสียงร้องของผู้เก็บเกี่ยวก็ดังไปถึงพระกรรณขององค์พระเจ้ายอมเจ้านาย⁵ พวกท่านได้ใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือยในโลกนี้และปล่อยตัวตามใจปรารถนาของพวกท่าน พวกท่านบำรุงเลี้ยงหัวใจของพวกท่านเพื่อมาถึงวันประหาร⁶ พวกท่านได้กล่าวโทษและประหารผู้ชอบธรรมโดยที่เขาไม่ได้ต่อต้านพวกท่านเลย

⁷พี่น้องเอ๋ย ดังนั้นจงอดทนจนกว่าจะถึงวันแห่งการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดูเถิด ชาวนาทั้งหลายต่างก็รอคอยการเก็บเกี่ยวอย่างคึกคักจากผืนแผ่นดิน เขารอคอยด้วยความอดทนจนกระทั่งผืนดินจะได้รับฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู⁸ พวกท่านเองก็เช่นเดียวกัน จงอดทน จงทำให้ใจของพวกท่านเข้มแข็ง เพราะการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็เข้ามาใกล้แล้ว

⁹พี่น้องเอ๋ย อย่าบ่นว่า อย่าต่อต้านกันและกัน เพื่อพวกท่านจะไม่ถูกพิพากษา ดูเถิด การพิพากษานั้นยืนรออยู่ที่ประตู¹⁰ พี่น้องทั้งหลาย จงเอาการทนทุกข์และการอดทนของบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้ที่กล่าวในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นตัวอย่างเถิด¹¹ พวกเรานับถือบรรดาคนเหล่านั้นที่อดทนว่าเป็นผู้ที่ได้รับพร พวกท่านได้ยืนถึงความอดทนของโยน และพวกท่านรู้ถึงพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าพระองค์มีความเมตตาและสงสารมากเพียงใด

¹²เหนือสิ่งอื่นใด พี่น้องของข้าพเจ้า จงอย่าสาบาน ไม่ว่าจะโดยอ้างถึงฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก หรือโดยคำสัตย์ปฏิญาณอื่นใด "ใช่" ก็หมายถึง "ใช่" และคำว่า "ไม่" ของท่านก็หมายถึง "ไม่" เพื่อพวกท่านจะไม่ตกอยู่ภายใต้การพิพากษา

¹³มีผู้ใดในพวกท่านที่ทนทุกข์ลำบากหรือ? จงให้อธิษฐาน มีผู้ใดที่ซบเซาหรือ? จงให้เขาร้องเพลงสรรเสริญ¹⁴ มีผู้ใดในพวกท่านที่เจ็บป่วยหรือ? จงให้เขาเรียกบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักร และให้พวกเขารักษาเพื่อ เจมเขาด้วยน้ำมันในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁵ คำอธิษฐานแห่งความเชื่อจะรักษาคนป่วย และพระเจ้าจะทำให้เขาลุกขึ้นได้ ถ้าเขาทำบาป พระเจ้าจะยกโทษให้แก่เขา

¹⁶ดังนั้นจงสารภาพบาปต่อกันและกัน และอธิษฐานเผื่อกันและกัน เพื่อพวกท่านจะได้รับการรักษา คำอธิษฐานของคนหนึ่งที่ชอบธรรมมีพลังอย่างเข้มแข็งมาก¹⁷ เอเสยาห์เป็นมนุษย์คนหนึ่งเหมือนกับพวกเรา เขาได้อธิษฐานอย่างร้อนรนเพื่อไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกลงมาตลอดแผ่นดินเป็นเวลาสามปีกับหกเดือน¹⁸ และเอเสยาห์ได้อธิษฐานอีกครั้ง ฟ้าสวรรค์ก็ให้ฝนลงมา และแผ่นดินก็เกิดดอกออกผล

¹⁹พี่น้องของข้าพเจ้า ถ้าหากคนใดในท่ามกลางพวกท่านหันเหไปจากความจริง และมีบางคนนำเขากลับคืนมา²⁰ ก็ให้คนนั้นรู้ว่าผู้ที่นำคนบาปคนหนึ่งกลับคืนมาจากวิถีที่หันเหของเขาจะช่วยเขาให้รอดพ้นจากความตาย และจะปกปิดความบาปมากมายเอาไว้ได้

1 PETER

Chapter 1

¹เปโตร อัครทูตของพระเยซูคริสต์ ถึงพี่น้องต่างชาติที่กระจัดกระจายไปและผู้ที่ถูกเลือกสรรไว้ในแคว้นปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นคัปปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย² ซึ่งทรงเลือกไว้แล้วตามที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงล่วงหน้าไว้ก่อน โดยพระวิญญาณได้ทรงชำระให้บริสุทธิ์เพื่อจะเชื่อฟังพระเยซูคริสต์ และได้รับการประพรมด้วยโลหิตของพระองค์ขอให้พระคุณและสันติสุขบังเกิดแก่ท่านทั้งหลายเถิด

³ของถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าและพระบิดาขององค์พระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ พระองค์ได้ประทานการบังเกิดใหม่ให้แก่พวกเราเพื่อจะดำเนินชีวิตในความหวังโดยผ่านการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูคริสต์⁴ นี่เป็นมรดก ซึ่งจะไม่มีพินาศ ยังยืนถาวร และไม่ร่วงโรยไป ซึ่งได้เตรียมไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย⁵ พวกท่านได้รับการคุ้มครองโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าทางความเชื่อเพื่อความปลอดภัยซึ่งพร้อมจะปรากฏในวาระสุดท้าย

⁶พวกท่านมีความยินดีอย่างยิ่งในเรื่องนี้ ถึงแม้ว่าเวลานี้พวกท่านจำเป็นต้องโศกเศร้าเนื่องจากปัญหาต่างๆ มากมาย⁷ สิ่งนี้มิใช่เพื่อเป็นการพิสูจน์ความเชื่อของพวกท่านซึ่งมีค่ายิ่งกว่าทองคำที่เสื่อมสลายได้ แม้ว่ามันจะถูกทดสอบด้วยไฟก็ตาม สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อความเชื่อของพวกท่านจะนำไปสู่ผลลัพท์คือการสรรเสริญ สง่าราศี และเกียรติในวันที่พระเยซูคริสต์ทรงสำแดง

⁸พวกท่านไม่ได้มองเห็นพระองค์ แต่พวกท่านยังรักพระองค์ พวกท่านไม่ได้มองเห็นพระองค์เวลานี้ แต่พวกท่านเชื่อในพระองค์และชื่นชมยินดีจนเกินกว่าที่จะกล่าวได้ และเต็มไปด้วยสง่าราศี⁹บัดนี้พวกท่านกำลังรับสิ่งที่เปี่ยมผลของความเชื่อของพวกท่านเอง คือความรอดแห่งจิตวิญญาณของพวกท่าน¹⁰บรรดาผู้เผยพระวจนะได้ค้นหาและสอบถามอย่างละเอียดเกี่ยวกับความรอดนี้ เกี่ยวกับพระคุณที่จะเป็นของพวกท่าน

¹¹พวกเขาได้ค้นหาเพื่อจะรู้ถึงบุคคลใดและเวลาใดที่พระวิญญาณของพระคริสต์ผู้สถิตอยู่ในพวกเขาได้ตรัสกับพวกเขา สิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อพระวิญญาณกำลังบอกพวกเขาว่าเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานของพระคริสต์และสิ่งต่างๆ ที่มีสง่าราศีหลังจากนั้น¹²เป็นที่ประจักษ์ต่อผู้เผยพระวจนะว่า พวกเขาไม่ได้ปรนนิบัติสำหรับตัวพวกเขาเอง แต่สำหรับท่านทั้งหลาย เมื่อบรรดาผู้เทศนาข่าวประเสริฐได้แจ้งสิ่งต่างๆ เหล่านี้แก่ท่านแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งส่งมาจากสวรรค์ สิ่งเหล่านี้แม้แต่ทูตสวรรค์ก็ยังปรารถนาจะได้ดู

¹³จงเตรียมจิตใจของท่านให้พร้อม จงมีสติ วางความหวังของพวกท่านอย่างเต็มเปี่ยมไว้ในพระคุณที่จะถูกประทานมาให้พวกท่านเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงได้รับการสำแดง¹⁴ดังเช่นบุตรที่เชื่อฟัง จงอย่าประพฤติดังตามความปรารถนาต่างๆ ที่พวกท่านได้ทำตามเมื่อพวกท่านยังขาดความรู้

¹⁵แต่เพราะพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นบริสุทธิ์ ท่านทั้งหลายจึงบริสุทธิ์ในการประพฤติทุกอย่างของพวกท่านด้วย¹⁶ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า "จงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์"¹⁷ดังนั้นถ้าพวกท่านเรียกพระองค์ว่า "พระบิดา" คือผู้ทรงพิพากษาอย่างยุติธรรมและตามการกระทำของแต่ละคน จงดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงในเวลาที่คุณอยู่ในโลกนี้

¹⁸ท่านรู้ว่าไม่ใช่ด้วยเงินหรือทองที่เสื่อมสลายได้ไถ่พวกท่านจากการประพฤติอันโง่เขลาซึ่งพวกท่านได้เรียนรู้จากบรรพบุรุษของพวกท่าน¹⁹แต่พวกท่านได้รับการไถ่ด้วยพระโลหิตอันประเสริฐของพระคริสต์ ซึ่งเป็นเหมือนลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่างใดๆ

²⁰พระคริสต์ทรงถูกเลือกไว้ก่อนการวางรากฐานของโลก แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ทรงเปิดเผยต่อพวกท่านในวาระสุดท้ายนี้²¹โดยทางพระองค์ พวกท่านจึงเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตาย และประทานพระเกียรติสิริให้แก่พระองค์ ดังนั้นความเชื่อและความหวังของพวกท่านจึงอยู่ในพระเจ้า

²²ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้วโดยการเชื่อฟังความจริง นี่คือวัตถุประสงค์ของความรักที่จริงใจแบบพี่น้อง ดังนั้นจงตั้งใจจริงในการรักกันและกัน²³ท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากเมล็ดที่เน่าเสียง่าย แต่มาจากเมล็ดที่ไม่สามารถย่อยสลายได้ คือพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่

²⁴สำหรับ "เนื้อหนังทั้งสิ้นเป็นเหมือนต้นหญ้า และศักดิ์ศรีทั้งสิ้นของมันก็เป็นเหมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วงโรยไป"²⁵แต่พระวจนะขององค์พระเจ้ายั่งยืนอยู่เป็นนิตย์" นี่คือนิยามประเสริฐที่ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว

Chapter 2

¹เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงละทิ้งความชั่วทั้งหมด การหลอกลวง ความหน้าซื่อใจคด ความริษยาและการใส่ร้ายทุกอย่าง²เช่นเดียวกับการก่อกวน เกิด จงปรารถนานำนมจิตวิญญาณที่ไร้สิ่งเจือปน เพื่อจะทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้นในความรอด³ถ้าท่านได้ซึมแล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตา

⁴จงมาหาพระองค์ผู้ซึ่งเป็นศิลาที่มีชีวิต ที่ถูกผู้คนปฏิเสธแล้ว แต่กลับถูกเลือกจากพระเจ้าให้เป็นของมีค่าของพระองค์⁵ดังนั้นท่านทั้งหลายก็เหมือนศิลาที่มีชีวิต ที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เพื่อเป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายเครื่องบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์

⁶มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า "ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลาหัวมุมที่ทรงเลือก และล้ำค่า ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย"

⁷เพื่อเป็นเกียรติแก่ท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่ "ศิลาที่ช่างก่อได้ปฏิเสธนั้น ได้กลายเป็นศิลาก้อนหัวมุมแล้ว"⁸และ "เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้พวกเขาล้ม" พวกเขาสะดุดเพราะเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะ ตามที่พวกเขาถูกกำหนดให้ทำ

⁹แต่ท่านทั้งหลายผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงครอบครอง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ประกาศการกระทำที่ยอดเยี่ยมของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืดมิด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์¹⁰ครั้งหนึ่งท่านทั้งหลายไม่ได้เป็นชนชาติ แต่บัดนี้พวกท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว พวกท่านไม่ได้รับพระกรุณา แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว

¹¹ท่านที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนพวกท่านเหมือนพวกท่านเป็นคนต่างชาติและเป็นผู้สัญจร ให้ละเว้นจากความปรารถนาของเนื้อหนังที่ทำสงครามกับจิตวิญญาณของพวกท่าน¹²พวกท่านจงมีการประพฤติที่ดีท่ามกลางคนต่างชาติ เพื่อว่าถ้าพวกเขาติเตียนพวกท่านว่าเป็นคนทำสิ่งที่ชั่วร้ายนั้น พวกเขายังสังเกตเห็นการกระทำที่ดีของพวกท่าน และสรรเสริญพระเจ้าในวันซึ่งพระองค์จะเสด็จมา

¹³จงยอมเชื่อฟังสิทธิอำนาจของมนุษย์ทุกคน เพื่อประโยชน์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เชื่อฟังกษัตริย์ยิ่งใหญ่ที่สุด¹⁴และบรรดาเจ้าเมือง ผู้ซึ่งถูกส่งไปลงโทษผู้กระทำชั่วและสรรเสริญผู้ที่ทำความดี¹⁵เพราะนี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ว่า ในการทำดีนั้นพวกท่านจะไม่พูดเรื่องไร้สาระของคนใจ¹⁶จงเป็นเหมือนคนที่มีเสรีภาพ แต่อย่าใช้เสรีภาพของท่านเป็นที่ปกปิดความชั่วไว้ แต่จงเป็นเหมือนบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้า¹⁷จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า จงถวายเกียรติแด่กษัตริย์

¹⁸คนรับใช้ทั้งหลาย จงอยู่ภายใต้้นายของท่านด้วยความยำเกรงทุกอย่าง ไม่เพียงแต่จะต้องอยู่ภายใต้้นายที่เป็นคนใจดีและสุภาพเท่านั้น แต่ยังรวมถึงนายที่ร้ายด้วย¹⁹ มันเป็นที่น่าสรรเสริญถ้าผู้ใดทนความเจ็บปวดทุกข์ทรมานในขณะที่ได้รับความอยู่ดีมีสุขเพราะการตระหนักถึงพระเจ้า²⁰ เพราะถ้าหากพวกท่านทำบาปแล้วต้องมาอดทนในขณะที่ถูกลงโทษ อย่างนั้นจะมีความน่าเชื่อถือมากได้อย่างไร? แต่ถ้าพวกท่านทำดีแล้วต้องทนทุกข์ทรมานในขณะที่ถูกลงโทษ นี่จึงเป็นที่น่าสรรเสริญจากพระเจ้า

²¹เพราะว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่พวกท่านได้รับการทรงเรียก เพราะว่าพระคริสต์ทรงทนทุกข์ทรมานเพื่อพวกท่าน พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างไว้ เพื่อพวกท่านจะได้ทำตามอย่างพระองค์²² "พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่พบอุบายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย"²³ เมื่อเขากล่าวประจานต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงโต้ตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงข่มขู่กลับ แต่พระองค์ทรงมอบพระองค์เองไว้แก่ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม

²⁴พระองค์ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์เองที่ต้นไม้นั้น เพื่อที่ว่าเราจะได้มีส่วนในบาปอีกต่อไป และเพื่อให้เรามีชีวิตอยู่ได้ด้วยความชอบธรรม ด้วยรอยฟกช้ำของพระองค์ทำให้พวกท่านได้รับการเยียวยา²⁵ พวกท่านทุกคนเป็นเหมือนแกะที่หลงหายไป แต่บัดนี้ท่านได้กลับมาหาผู้เลี้ยงแกะและผู้เลี้ยงแห่งจิตวิญญาณของพวกท่านแล้ว

Chapter 3

¹ด้วยวิธีนี้ พวกท่านที่เป็นภรรยา จงเชื่อฟังสามีของพวกท่าน จงทำเช่นนี้เพราะถ้าสามีบางคนไม่เชื่อฟังพระเจ้านะ แม้โดยปราศจากคำพูดแต่พวกเขาก็อาจมาเชื่อได้โดยผ่านทางพฤติกรรมของภรรยาของพวกเขา² เพราะพวกเขาจะได้เห็นการประพฤติที่จริงใจของพวกท่านด้วยความเคารพ

³อย่าให้เป็นการประดับภายนอก คือการถักผม ประดับด้วยทองคำ หรือเสื้อผ้ากันสมัย⁴ แต่จงให้เป็นการประดับภายในจิตใจ และความงามที่ไม่รู้เสื่อมสลายของวิญญาณที่อ่อนโยนและเจียมสงบ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่าต่อพระพักตร์พระเจ้า

⁵เพราะว่าบรรดาสตรีผู้บริสุทธิ์ในสมัยก่อนนั้น ผู้ซึ่งหวังในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายโดยยอมเชื่อฟังสามีของตน⁶ เช่นนางซาร่าห์เชื่อฟังอับราฮัมและเรียกท่านว่านาย เดียวนี้พวกท่านเป็นลูกหลานของเธอ ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติดี และถ้าพวกท่านไม่มีความหวาดกลัวปัญหาใดๆ

⁷ในทำนองเดียวกันผู้เป็นสามีทั้งหลายก็จงอยู่สืบกับภรรยาของพวกท่านด้วยความเข้าใจ ในฐานะผู้ทรงคนหนึ่งซึ่งเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า พวกท่านจงให้เกียรติแก่ภรรยาของพวกท่านเหมือนเป็นกายาร่วมรับชีวิตอันเป็นพระคุณ จงทำเช่นนี้เพื่อคำอธิษฐานของพวกท่านจะได้ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดขัดขวาง

⁸สุดท้ายนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง มีจิตใจอ่อนโยน และอ่อนน้อมถ่อมตน⁹ อย่าทำชั่วตอบแทนชั่ว หรืออย่าด่าตอบการด่า แต่ตรึงกันข้ามจงอวยพร เพราะพระองค์ได้ทรงเรียกให้พวกท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อพวกท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก

¹⁰"ผู้ที่ต้องการรักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันที่ดี ก็ให้ผู้นั้นยับยั้งลิ้นของตนจากความชั่วและริมฝีปากของเขาจากการพูดล่อลวง¹¹ ให้เขาหันออกไปจากสิ่งที่ไม่ดีและให้ทำในสิ่งที่ดี ให้เขาแสวงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น"¹² เพราะว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเฝ้าดูคนชอบธรรม และพระภรรณของพระองค์สดับฟังคำอ้อนวอนของเขา แต่พระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต่อสู้กับคนเหล่านั้นที่ทำความชั่ว"

¹³ผู้ใดเล่าจะตำหนิพวกท่านได้ ถ้าพวกท่านใส่ใจประพฤติความดี?¹⁴ แต่ถ้าพวกท่านต้องทนทุกข์ เพราะทำสิ่งถูกต้อง พวกท่านก็เป็นสุข อย่ากลัวอะไรที่พวกเขากลัว อย่าคิดวิตกไปเลย

¹⁵แต่จงตั้งพระคริสต์ต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าไว้ในใจของพวกท่านว่าเป็นองค์บริสุทธิ์ จงเตรียมพร้อมเสมอที่จะตอบทุกคนที่ถามพวกท่านว่า ทำไมพวกท่านมีความเชื่อมั่นในพระเจ้า จงทำเช่นนี้ด้วยความอ่อนโยนและความเคารพ¹⁶ จงมีจิตสำนึกที่ดีเพื่อให้คนที่ดูหมิ่นชีวิตที่ดีของพวกท่านในพระคริสต์จำต้องละอายใจ เพราะพวกเขาพูดต่อว่าพวกท่านเหมือนกับว่าพวกท่านเป็นผู้กระทำชั่ว¹⁷ ถ้าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า การได้รับความทุกข์เพราะทำความดีย่อมดีกว่าเพราะการประพฤติชั่ว

¹⁸เพราะพระคริสต์ทรงทนทุกข์ครั้งเดียวเพราะความบาป พระองค์ผู้ชอบธรรมต้องทนทุกข์เพื่อเราที่เป็นผู้ไม่ชอบธรรม ก็เพื่อพระองค์จะได้ทรงนำเราไปถึงพระเจ้า ฝ่ายเนื้อหนังพระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์ แต่พระองค์ทรงมีชีวิตขึ้นโดยพระวิญญาณ¹⁹ โดยพระวิญญาณ พระองค์ได้เสด็จไปประกาศแก่วิญญาณทั้งหลายที่ในเวลาที่ถูกกักขังอยู่²⁰ พวกวิญญาณเหล่านั้นไม่ได้เชื่อฟัง เมื่อครั้งที่พระเจ้าทรงถอดถอนรอยในสมัยของโนอาห์ ในช่วงวันทั้งหลายที่มีการต่อเรือขึ้น และพระเจ้าได้ทรงช่วยเพียงไม่กี่คนให้รอดพ้น มีเพียงแปดคนที่รอดพ้นจากน้ำนั้นได้

²¹นี่คือสัญลักษณ์ของพิธีบัพติศมาที่ช่วยพวกท่านให้รอดพ้นในเวลานี้ ไม่ใช่เป็นการชำระมลทินทางกาย แต่เป็นการวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อจะมีโนธรรมที่ดี โดยผ่านการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์²² พระคริสต์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พระองค์ได้เสด็จสู่สวรรค์ พวกทูตสวรรค์ พวกผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลายต้องยอมจำนนต่อพระองค์

Chapter 4

¹ฉะนั้น โดยเหตุที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังแล้ว จึงเตรียมตัวของพวกท่านเองด้วยความตั้งใจอย่างเดียวกันนี้ เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังก็เลิกจากความบาป²เป็นผลให้บุคคลเช่นนี้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในเนื้อหนังนี้เพื่อทำตามใจปรารถนาของมนุษย์อีกต่อไป แต่เพื่อประสงค์ของพระเจ้า

³พวกท่านได้ใช้เวลามากพอแล้วในการทำสิ่งที่คนต่างชาติทั้งหลายต้องการทำคือ การใช้ชีวิตอยู่ในกิเลสตัณหา ความลุ่มหลง การมึนเมา การเฉลิมฉลองเมาสุรา การเลื่องอย่างหรูหรา และการโห่ร้องปเคารพที่เป็นการกระทำอันน่ารังเกียจ⁴พวกเขาคิดว่าเป็นเรื่องแปลกประหลาดที่พวกท่านไม่ร่วมประพาศติดตัวอย่างเหลวไหลในสิ่งเหล่านี้กับพวกเขา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงกล่าวร้ายพวกท่าน⁵พวกเขาจะต้องให้การแก่พระองค์ผู้ทรงพร้อมแล้วที่จะพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย⁶ด้วยเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงได้ประกาศแก่คนที่ตายไปแล้วด้วย แม้ว่าพวกเขาได้ถูกพิพากษาตามอย่างมนุษย์ในเนื้อหนัง แต่พวกเขาจะมีชีวิตในจิตวิญญาณตามอย่างพระเจ้า

⁷อวัยวะของสิ่งทั้งปวงมาใกล้แล้ว เหตุฉะนั้น จงรู้จักสงบใจและมีสติในความคิดของพวกท่านเพื่อเห็นแก่คำอธิษฐานทั้งหลาย ⁸เหนือสิ่งทั้งปวง จงรักซึ่งกันและกันให้มาก เพราะว่าความรักก็ปกคลุมความผิดบาปมากมายได้⁹จึงต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกันโดยไม่บ่น

¹⁰ตามที่แต่ละคนได้รับของประทาน ก็ให้ใช้ของประทานนั้นเพื่อปรนนิบัติกันและกัน จงใช้ของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อในรูปแบบต่างๆ¹¹ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าว ขอบใจให้กล่าวตามพระวจนะของพระเจ้า ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติ ขอให้ปรนนิบัติตามกำลังซึ่งพระเจ้าประทานนั้น เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติในทุกสิ่งโดยทางพระเยซูคริสต์ ขอพระสิริและฤทธานุภาพจงมีแด่พระเยซูคริสต์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน

¹²ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าประหลาดใจที่มีการทดสอบด้วยไฟเกิดขึ้นกับพวกท่าน อย่าถือว่าเป็นบางสิ่งที่แปลกประหลาดที่กำลังเกิดขึ้นกับพวกท่าน¹³แต่ขอให้พวกท่านจงชื่นชมยินดีในการที่พวกท่านได้มีส่วนร่วมในบรรดาความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าพวกท่านจะได้มีความชื่นชมยินดีและชื่นใจเมื่อพระสงสารศิของพระองค์ปรากฏด้วยเช่นกัน¹⁴ถ้าพวกท่านถูกด่าว่าเพราะพระนามของพระคริสต์ พวกท่านก็ได้รับพระพร เพราะพระวิญญาณแห่งสงสาราศิและพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับพวกท่าน

¹⁵แต่อย่าให้มีผู้ใดในพวกท่านต้องทุกข์ลำบากเนื่องจากการเป็นชาตกร เป็นขโมย เป็นคนทำชั่ว หรือเป็นคนที่ยอมบ่นว้ายในเรื่องของคนอื่น¹⁶แต่ถ้าผู้ใดทนทุกข์เพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าให้ผู้นั้นมีความละอายเลย แต่ให้เขาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะชื่อนั้น

¹⁷เพราะเวลาสำหรับการพิพากษาจะต้องเริ่มต้นจากครอบครัวของพระเจ้า หากต้องเริ่มต้นที่พวกเราแล้ว ผลลัพธ์สำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังข้าพเจ้าประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไรหนอ?¹⁸และ "ถ้าหากคนชอบธรรมยังรอดพ้นได้อย่างยากเย็นแล้ว อะไรจะเกิดขึ้นกับคนอธรรมและคนบาปเล่า?"¹⁹เพราะฉะนั้นขอให้บรรดาผู้ที่ทุกข์ทรมานเพราะพระประสงค์ของพระเจ้า จงฝากจิตวิญญาณของพวกเขากับองค์พระผู้สร้างผู้ทรงสัตย์ซื่อในการกระทำนั้นเถิด

Chapter 5

¹ข้าพเจ้ากำลังติดเตือนบรรดาผู้อาวุโสในท่ามกลางพวกท่าน ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นอาวุโส และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับสงสาราศิอันจะมาปรากฏด้วย²จึงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่ภายใต้การดูแลของพวกท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ตามพระประสงค์ของพระเจ้าที่ต้องการให้พวกท่านรับใช้ ไม่ใช่เพื่อผลกำไรที่น่าอับอาย แต่ด้วยความกระตือรือร้น³จงอย่าประพฤติดนเหมือนเป็นเจ้านายที่มีอำนาจเหนือคนอื่นที่พวกท่านดูแลอยู่ แต่จงเป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น⁴และเมื่อพระผู้เลี้ยงยิ่งใหญ่เสด็จมา พวกท่านจะได้รับมงกุฎแห่งสงสาราศิที่ไม่มีวันร่วงโรย

⁵ในทำนองเดียวกัน พวกท่านที่อ่อนอาวุโส ก็จงยอมเชื่อฟังบรรดาผู้อาวุโส ขอให้พวกท่านทุกคนสวมใส่ความถ่อมใจและรับใช้ซึ่งกันและกัน ด้วยว่าพระเจ้าทรงต่อสู้นกเหยี่ยวของพระองค์ แต่พระองค์ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมใจ⁶เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกพวกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร⁷จงมอบทุกสิ่งที่เป็นความกระวนกระวายของพวกท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยพวกท่าน

⁸จงมีสติ จงเฝ้าระวังให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่านคือมาร วนเวียนอยู่รอบๆ ดุจดั่งโศกคำราม เทียวเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้⁹จึงต่อสู้กับศัตรูนั้นด้วยใจมั่นคงในความเชื่อของพวกท่าน พวกท่านรู้ว่าชุมชนของบรรดาผู้เชื่อทั่วโลกกำลังอดทนกับความทุกข์ยากในแบบเดียวกันนี้

¹⁰หลังจากที่พวกท่านต้องทนทุกข์ในช่วงขณะนี้ พระเจ้าแห่งพระคุณทั้งปวง ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านไปสู่ศักดิ์ศรีนิรันดร์ในพระคริสต์ จะทรงกระทำให้พวกท่านดีพร้อม จะทรงก่อร่างพวกท่านขึ้น และเสริมกำลังพวกท่าน¹¹ขอพระองค์ทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน

¹²ข้าพเจ้าถือว่าสิลาวาซ เป็นพี่น้องที่ซื่อสัตย์คนหนึ่ง และข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายสั้นๆ ถึงพวกท่านโดยผ่านทางเขา ข้าพเจ้ากำลังเตือนสติและเป็นพยานแก่พวกท่านว่า สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เขียนนี้เป็นพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า จงยืนหยัดอยู่ในพระคุณนั้น¹³ผู้หญิงคนนั้นที่อยู่ในบาบิโลน ผู้ซึ่งทรงเลือกสรรไว้เช่นเดียวกับพวกท่าน ฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน เช่นเดียวกัน มาระโคผู้เป็นบุตรชายของข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังพวกท่านด้วย¹⁴จงทักทายกันด้วยธรรมเนียมจูบเพื่อแสดงความรักต่อกัน ขอสันติสุขดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนที่อยู่ในพระคริสต์เถิด

2 PETER

Chapter 1

¹จากซีโมนเปโตร ผู้เป็นทาสและอัครทูตของพระเยซูคริสต์ ถึงบรรดาคนเหล่านั้นที่ได้รับความเชื่ออันมีค่าเช่นเดียวกับที่พวกเราได้รับ คือความเชื่อในความชอบธรรมของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนขึ้นในการมีความรู้ถึงพระเจ้าและพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา

³ทุกสิ่งเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของพระเจ้าสำหรับชีวิตและการดำเนินตามทางพระเจ้าได้ประทานมาให้แก่พวกเราโดยผ่านการมีความรู้ของพระเจ้า ผู้ได้ทรงเรียกเราด้วยพระสิริและความดีเลิศของพระองค์⁴โดยผ่านทางสิ่งเหล่านี้ พระองค์ได้ประทานพระสัญญาอันประเสริฐและยิ่งใหญ่แก่พวกเรา เพื่อว่าพวกท่านจะมีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า เมื่อพวกท่านได้หลีกหนีจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะความปรารถนาต่างๆ ที่ชั่วร้าย

⁵เพราะเหตุผลนี้ พวกท่านจงทำอย่างดีที่สุดเพื่อเพิ่มความดีเข้ากับความเชื่อของพวกท่าน เพิ่มความรู้เข้ากับความดี⁶เพิ่มการบังคับตนเข้ากับความรู้ เพิ่มความอดทนเข้ากับการบังคับตน เพิ่มการดำเนินในทางของพระเจ้าเข้ากับความอดทน⁷เพิ่มความรักอันพี่น้องเข้ากับการดำเนินในทางของพระเจ้า และเพิ่มความรักเข้ากับความรักอันพี่น้อง

⁸ถ้าสิ่งเหล่านี้อยู่ในพวกท่านและเติบโตภายในพวกท่าน พวกท่านจะไม่เป็นหมันหรือไม่เกิดผลในการมีความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา⁹แต่ผู้ใดที่ขาดสิ่งเหล่านี้ ก็เป็นคนที่ไม่เชื่อฟัง สัมปวาว่าเขาได้รับการชำระจากความผิดบาปทั้งหลายในอดีตของเขาแล้ว

¹⁰เพราะฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงทำอย่างดีที่สุดเพื่อให้การทรงเรียกและการทรงเลือกของพวกท่านมั่นคง เพราะถ้าพวกท่านทำสิ่งเหล่านี้ พวกท่านจะไม่สะดุดล้ม¹¹เพราะโดยวิธีนี้ จะมีการจัดเตรียมอย่างสมบูรณ์สำหรับพวกท่านเพื่อจะเข้าในราชอาณาจักรนิรันดร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา

¹²เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าพร้อมเสมอที่จะเตือนสติพวกท่านถึงสิ่งเหล่านี้ แม้ว่าท่านรู้สิ่งเหล่านี้แล้ว และถึงแม้ว่าพวกท่านเข้มแข็งอยู่ในความจริงที่พวกท่านมีในเวลา¹³นี้ก็ตาม¹⁴เป็นการเหมาะสมที่ข้าพเจ้าจะคิด จะกระตุ้นพวกท่านให้ระลึกถึง ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในเต็นท์นี้¹⁵เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าอีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะต้องสลัดทิ้งเต็นท์ของข้าพเจ้าไป ดังที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว¹⁶ข้าพเจ้าจะพยายามในทุกหนทางเพื่อจะได้เห็นพวกท่านยังคงระลึกถึงสิ่งเหล่านี้เสมอแม้หลังจากที่ข้าพเจ้าจากไปแล้ว

¹⁶เพราะพวกเรามีได้คล้ายตามเรื่องโกหกที่ถูกแต่งไว้อย่างเลวร้ายเวลาเมื่อพวกเรบอกพวกท่านเกี่ยวกับฤทธิ์เดชและการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา แต่พวกเราได้เห็นอาณภาพของพระองค์ด้วยตาของพวกเราเอง¹⁷เพราะพระองค์ทรงได้รับเกียรติและพระสิริจากพระเจ้าพระบิดาเมื่อมีพระสุรเสียงจากพระองค์ผู้ทรงพระสิริอันยิ่งใหญ่มาถึงพระองค์ว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราพอใจท่านผู้นี้มาก"¹⁸พวกเราได้ยินพระสุรเสียงนี้จากสวรรค์ด้วยตัวของพวกเราเอง ในขณะที่พวกเราได้อยู่กับพระองค์บนภูเขาอันบริสุทธิ์นั้น

¹⁹พวกเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะเอาใจใส่ต่อคำเหล่านั้น เหมือนตะเกียงที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงรุ่งอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย²⁰เหนือสิ่งอื่นใด พวกท่านต้องเข้าใจว่า ไม่มีคำเผยพระวจนะใดที่มาจากการตีความหมายเอาเองของใครบางคน²¹ไม่มีคำเผยพระวจนะใดที่มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่นมนุษย์ได้กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้าเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขา

Chapter 2

¹พวกผู้พยากรณ์เท็จได้มายังประชาชน และพวกผู้สอนเท็จจะมาหาพวกท่านด้วยเช่นเดียวกัน พวกเขาจะแอบเอาลัทธิอันผิดอันจะนำไปสู่ความหายนะเข้ามาด้วย และพวกเขาจะปฏิบัติสอนที่เจ้านายผู้ได้ทรงไล่พวกเขาไว้ และพวกเขาจะนำความพินาศอย่างฉับพลันมาถึงตนเอง²จะมีหลายคนประพฤติตามกามตามอย่างพวกเขา และเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุ ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย³และด้วยความโลภ พวกเขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อหาผลประโยชน์จากพวกท่าน การลงโทษคนเหล่านั้นที่ได้ถูกพิพากษามาแล้วจะไม่เป็นซ้ำ และความหายนะของพวกเขาก็จะไม่หวั่นไหวไป

⁴เพราะว่า พระเจ้าไม่ได้ทรงยกเว้นพวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาปนั้น แต่ได้ทรงผลักพวกเขาลงไปสู่นรก และได้มัดพวกเขาไว้ด้วยเครื่องจองจำแห่งความมืด เบื้องล่างจนกว่าจะถึงวันพิพากษา⁵เช่นเดียวกัน พระองค์ไม่ได้ทรงยกเว้นโลกสมัยโบราณ แต่ได้ทรงช่วยโนอาห์ผู้ส่งสารแห่งความชอบธรรม พร้อมกับคนอื่นอีกเจ็ดคนให้รอดในคราวที่พระองค์ได้ทรงทำให้น้ำท่วมโลกของคนอธรรมนั้น⁶พระเจ้าได้ทรงลงโทษเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ให้พิพากษาเป็นเก้าถ่านด้วย เพื่อให้เป็นตัวอย่างถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับคนที่ประพฤติชั่ว

⁷แต่อย่างเช่นโลกผู้ชอบธรรม เขาถูกกดขี่โดยการประพฤติลามกของผู้คนที่ไร้ศีลธรรม⁸ด้วยเหตุนี้ผู้ชอบธรรมคนนั้นซึ่งอาศัยอยู่ในท่ามกลางพวกเขาทุกวัน ต้องถูกข่มขืนในใจที่ขบถของเขาเหตุเพราะสิ่งที่เขาได้เห็นและได้ยิน⁹องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบวิธีที่จะช่วยผู้คนที่ดำเนินในทางของพระเจ้าให้รอดพ้นจากการทดลองต่างๆ และทรงทราบวิธีที่จะยึดพวกคนอธรรมไว้เพื่อจะลงโทษพวกเขาในวันแห่งการพิพากษา

¹⁰เรื่องนี้เป็นความจริงโดยเฉพาะสำหรับคนเหล่านั้นที่ปล่อยตัวไปตามความปรารถนาอันเสื่อมทรามของเนื้อหนัง และสำหรับคนที่ดูหมิ่นสิทธิอำนาจ คนที่ทะนงตนและประพฤติตามอำเภอใจ พวกเขาไม่หวาดกลัวที่จะกล่าวประณามบรรดาคนที่มิสง่าราศี¹¹พวกทูตสวรรค์มีฤทธิ์และกำลังมากกว่า แต่ก็ไม่ได้กล่าวดูหมิ่นคนเหล่านั้นต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

¹²แต่พวกสัตว์เดียรัจฉานที่ปราศจากความคิดเหล่านี้ที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อถูกจับและถูกฆ่า พวกเขากล่าวประณามสิ่งที่พวกเขาไม่เข้าใจเลย พวกเขาจะถูกทำลาย¹³พวกเขาจะรับรางวัลของการกระทำผิดของพวกเขา พวกเขาคิดว่าการเสเพลเฮฮาในเวลากลางวันเป็นความเพลิดเพลิน พวกเขาด่างพร้อยและมี

Chapter 3

มลทิน พวกเขาผลิตเพลินอยู่กับการกระทำที่หลอกลวงในขณะที่พวกเขากำลังเสี่ยงร่วมกับพวกท่าน¹⁴ดวงตาของพวกเขาเต็มไปด้วยราคะตัณหา พวกเขาไม่เคยมุ่งกับการทำบาป พวกเขาปล่อยให้คนที่มีจิตใจไม่มั่นคงให้กระทำผิด ใจของพวกเขาชินกับความโลภ พวกเขาเป็นพวกนุรที่ถูกลงโทษ

¹⁵พวกเขาจะทิ้งทางที่ถูกต้อง หลงไปดำเนินตามทางของบาปชั่วร้ายเยอโร ผู้ที่ชอบรับคำตอบแทนสำหรับความอธรรม¹⁶แต่เขาถูกต่อว่าเพราะการละเมิดของเขาเอง ลาไ้ตัวนั้นพูดเป็นภาษามนุษย์เพื่อยับยั้งความบ้าคลั่งของผู้พยากรณ์นั้น

¹⁷คนเหล่านี้เป็นบ่อน้ำพุที่ปราศจากน้ำ เป็นเมฆหมอกที่ถูกพายุพัดไป หมอกแห่งความมืดถูกเตรียมไว้สำหรับพวกเขาแล้ว¹⁸พวกเขาพูดเย่อหยิ่งจ้องตัว พวกเขาปล่อยให้คนด้วยตัณหาแห่งเนื้อหนัง พวกเขาชักชวนผู้ที่พยายามหนีจากคนเหล่านั้นที่หลงประพฤติด¹⁹พวกเขาสัญญาว่าจะให้คนเหล่านั้นเป็นอิสระ แต่ตัวพวกเขาเองยังเป็นทาสของความเสื่อมโทรม เพราะว่ามนุษย์เป็นทาสของสิ่งที่ครอบงำเขา

²⁰ถ้าหากพวกเขามีรอดจากความเสื่อมโทรมของโลกนี้โดยการมีความรู้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดแล้ว และพวกเขากลับหลงเข้าไปพัวพันและพ่ายแพ้แก่การชั่วนั้นอีก บั้นปลายของพวกเขาจะเลวร้ายยิ่งกว่าตอนต้น²¹เพราะการที่พวกเขาไม่ได้รู้จักทางแห่งความชอบธรรมนั้นก็ยังจะดีกว่าการที่พวกเขาได้รู้แล้วแต่กลับหันหลังให้กับพระบัญญัติอันบริสุทธิ์ที่ประทานมาให้แก่พวกเขา²²สุภาษิตนี้เป็นความจริงสำหรับพวกเขาคือ "สุนัขได้กลับไปกินสิ่งที่มันสำรอกออกมาแล้ว และสุรที่ได้อ้าระลางตัวแล้วแต่กลับไปคลุกนอนในโคลนอีก"

Chapter 3

¹ท่านที่รักทั้งหลาย นี่เป็นจดหมายฉบับที่สองที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่าน และจดหมายทั้งสองฉบับนี้เขียนเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจที่ทำให้ความคิดจิตใจอันบริสุทธิ์ของพวกท่านตื่นขึ้น²เพื่อพวกท่านจะได้ระลึกถึงถ้อยคำทั้งหลายที่พวกท่านพยากรณ์บริสุทธิ์ได้กล่าวไว้ในอดีต และระลึกถึงคำบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราให้ไว้โดยผ่านทางเหล่าอัครทูตของพวกท่าน

³จงรู้ข้อนี้ก่อน คือในวันสุดท้าย จะพวกคนที่ชอบเยาะเย้ยเข้ามา พวกเขาจะเยาะเย้ยและดำเนินตามความปรารถนาของตน⁴พวกเขาจะกล่าวว่า "คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน? เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษล่วงลับไปแล้ว ทุกสิ่งก็เป็นอยู่เหมือนเดิมตั้งแต่ทรงสร้างโลก"

⁵พวกเขาจะใจโล้มน้ำท่วมฟ้าและแผ่นดินโลกนั้นเกิดขึ้นจากการแยกออกจากน้ำ โดยพระดำรัสสั่งของพระเจ้ามานานแล้ว⁶และโดยผ่านทางสิ่งเหล่านี้ โลกในช่วงเวลานั้นก็ได้ถูกทำลายลงด้วยน้ำท่วม⁷แต่ว่าเดี๋ยวนี้ ทั้งท้องฟ้าและแผ่นดินโลกก็ได้ถูกสงวนไว้สำหรับไฟโดยทางพระดำรัสสั่งอย่างเดียวกัน พวกท่านถูกสงวนไว้เพื่อสำหรับวันแห่งการพิพากษาและความพิณาศของบรรดาคนอธรรม

⁸ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าลืมข้อนี้เสีย คือวันเดียวขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว⁹องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าในเรื่องบรรดาพระสัญญาของพระองค์ เหมือนอย่างที่ท่านบางคนเฉื่อยช้านั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยต่อพวกท่าน พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้ที่หนึ่งในพวกท่านต้องพิณาศเลย แต่ทรงให้ออกาสแก่ทุกคนได้กลับใจใหม่

¹⁰แต่วันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมย ท้องฟ้าจะหายไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุจะถูกเผาด้วยไฟ และแผ่นดินโลกกับงานทั้งปวงที่มีอยู่จะถูกเปิดเผย

¹¹เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ พวกท่านควรจะเป็นคนเช่นใด? พวกท่านสมควรมีชีวิตที่บริสุทธิ์และอยู่ในทางของพระเจ้า¹²พวกท่านควรคอยท่าและเร่งให้วันของพระเจ้ามาถึง ในวันนั้นท้องฟ้าจะถูกทำลายด้วยไฟ และโลกธาตุจะสลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง¹³แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น พวกเราจึงคอยท่าฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำรงอยู่

¹⁴เพราะฉะนั้น ท่านที่รักทั้งหลาย เมื่อพวกท่านยังคอยสิ่งเหล่านี้อยู่ พวกท่านก็จงให้พระองค์ทรงพบพวกท่านอยู่ในสันติสุข ปราศจากมลทินและข้อตำหนิ¹⁵นอกจากนี้ จงถือว่าความอดทนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นโอกาสที่จะให้คนรอด เช่นเดียวกับเปาโลผู้เป็นน้องชายที่รักของเราที่ได้เขียนถึงพวกท่านด้วยสติปัญญาที่ได้ประทานแก่เขา¹⁶เปาโลพูดสิ่งเหล่านี้ไว้ในจดหมายทุกฉบับของเขาซึ่งมีสิ่งต่างๆ ที่เข้าใจยาก พวกคนเขลาและไม่มั่นคงได้บิดเบือนสิ่งต่างๆ เหล่านี้ พวกเขาอ้างถึงพระคัมภีร์ข้ออื่นๆ ด้วย นี่จึงเป็นเหตุที่ทำให้ตัวพวกเขาพิณาศ

¹⁷เพราะเหตุนี้ ท่านที่รักทั้งหลาย เมื่อพวกท่านรู้เรื่องนี้ก่อนแล้ว จงปกป้องตัวเองให้ดีเพื่อพวกท่านจะไม่ถูกทำให้หลงผิดตามการหลอกลวงของคนไร้ศีลธรรม และพวกท่านก็จะสูญเสียความสัตย์ซื่อของพวกท่านไป¹⁸แต่จงจำเรียนรู้ขึ้นในพระคุณ และในความรู้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์ทั้งในปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

1 JOHN

Chapter 1

¹สิ่งซึ่งที่มีมาตั้งแต่ปฐมกาล ซึ่งพวกเราได้เห็น ซึ่งพวกเราได้เห็นด้วยตาของเรา ซึ่งพวกเราได้สัมผัสด้วยมือของเรา นั่นคือพระวาจาแห่งชีวิต²และชีวิตที่พวกเราได้รับรู้ ซึ่งพวกเราได้เห็น และเป็นพยาน พวกเราประกาศชีวิตนิรันดร์นี้แก่ท่าน ซึ่งเป็นชีวิตที่อยู่กับพระบิดาและมาปรากฏแก่พวกเรา

³สิ่งซึ่งพวกเราได้เห็นและได้ยิน พวกเราก็ประกาศให้ท่านทราบ เพื่อท่านจะได้มีสามัคคีธรรมกับพวกเรา สามัคคีธรรมของพวกเราคือพระบิดา และพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์⁴และพวกเราเขียนสิ่งเหล่านี้ให้แก่ท่านเพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเราจะได้สมบูรณ์

⁵นี่เป็นข้อความที่พวกเราได้อ่านจากพระองค์ และประกาศแก่ท่าน ว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดในพระองค์เลย⁶ ถ้าพวกเราเชื่อว่าพวกเรา ร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์และยังเดินอยู่ในความมืด พวกเราก็กำลังโง่เขลาและไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง⁷ แต่ถ้าพวกเราเดินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ที่ทรงสถิตในความสว่าง พวกเราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ก็ชำระพวกเราจาก ความบาปทั้งสิ้น

⁸ถ้าพวกเราเชื่อว่าพวกเราไม่มีบาป พวกเราก็หลอกลวงตัวเอง และความจริงก็ไม่มีในตัวพวกเราเลย⁹ แต่ถ้าพวกเราสารภาพบาปของพวกเรา พระองค์ทรง สัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกโทษความบาปของพวกเรา และชำระพวกเราจากการอธรรมทั้งสิ้น¹⁰ ถ้าพวกเราเชื่อว่าพวกเราไม่ได้ทำบาป พวกเรา ก็ทำให้พระองค์เป็นผู้สุสา และพระวอนะของพระองค์ก็ไม่ได้อยู่ในพวกเรา

Chapter 2

¹ลูกเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อพวกท่านจะได้ไม่ทำบาป แต่ถ้ามีผู้ใดทำบาป พวกเราก็มีองค์พระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมทรง ช่วยกู้ลของพระบิดา² พระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างบาปของพวกเราและไม่ใช้แค่บาปของพวกเราเท่านั้น แต่สำหรับคนทั้งโลกด้วย³ ด้วยเหตุนี้พวกเราจึงรู้ว่าพวกเรา รู้จักพระองค์ หากพวกเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์

⁴ผู้ที่กล่าวว่า "ข้าพเจ้ารู้จักพระเจ้า" แต่ไม่ได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ ก็เป็นคนโง่เขลา และความจริงไม่มีในตัวเขา⁵ แต่ผู้ใดก็ตามที่ประพฤติตาม พระวอนะของพระองค์ ความรักของพระเจ้าก็สมบูรณ์อยู่ในคนนั้นแล้วอย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้พวกเราจึงรู้ว่าเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์⁶ ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ใน พระเจ้านั้นก็ควรดำเนินอย่างที่เราทั้งหลายอยู่ในพระองค์

⁷ท่านที่รัก ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนบัญญัติใหม่แก่พวกท่าน แต่เป็นบัญญัติเก่าซึ่งพวกท่านมีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก บัญญัติเก่านั้นคือคำที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาแล้ว⁸ ข้าพเจ้าเขียนบัญญัติใหม่แก่พวกท่าน ซึ่งเป็นความจริงในพระคริสต์และในท่านทั้งหลาย เพราะความมืดกำลังผ่านพ้นไป และแสงแห่งความจริงก็ส่องอยู่ แล้ว

⁹ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังคงอยู่ในความมืด¹⁰ ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็อยู่ในความสว่าง และในความสว่างนั้นไม่มี อะไรที่จะทำให้เขาสะดุด¹¹ แต่ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืด และเดินในความมืด เขาไม่ทราบว่าตนกำลังจะไปไหน เพราะความมืดทำให้ตาของเขา บอด

¹² ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงพวกท่านผู้เป็นบุตรที่รัก เพราะว่าความบาปของพวกท่านได้รับการอภัยเพราะพระนามของพระองค์¹³ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึง ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา เพราะพวกท่านรู้จักพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่ปฐมกาล ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่ม เพราะพวกท่านได้ ชนมารร้ายนั้น ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายที่เป็นเด็ก เพราะพวกท่านรู้จักพระบิดา¹⁴ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา เพราะพวก ท่านรู้จักพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่ปฐมกาล ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่ม เพราะพวกท่านมีกำลังมาก และพระวอนะของพระเจ้า ดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และพวกท่านได้ชนมารร้ายนั้นแล้ว

¹⁵อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักของพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น¹⁶ เพราะทุกสิ่งที่อยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง ตัณหาของตา และ ความหยิ่งผยองของชีวิต ไม่ได้มาจากพระบิดา แต่มาจากโลก¹⁷ โลกและสิ่งยั่วยวนของโลกกำลังล่องไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าจะดำรงอยู่ เป็นนิรันดร์

¹⁸ลูกทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว ตามที่พวกท่านได้ยินมาว่า ปฏิปักษ์ของพระคริสต์กำลังมา บัดนี้ปฏิปักษ์ของพระคริสต์มากมายได้มาแล้ว เช่นนี้ พวกเราจึงรู้ว่า นี่เป็นวาระสุดท้ายแล้ว¹⁹ พวกเขาได้ออกไปจากพวกเรา แต่พวกเขาไม่ได้มาจากพวกเรา เพราะถ้าเขาทั้งหลายมาจากพวกเรา พวกเขาก็จะอยู่ กับพวกเราต่อไป แต่เมื่อเขาทั้งหลายได้ออกไปแล้ว นั้นแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่ได้มาจากพวกเรา

²⁰แต่พวกท่านมีการเจิมตั้งจากองค์บริสุทธิ์แล้ว และท่านทั้งหลายก็รู้ความจริง²¹ ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนจดหมายถึงพวกท่านไม่ใช่เพราะพวกท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะท่านทั้งหลายรู้แล้ว และรู้ว่าคำสุสาไม่ได้มาจากความจริง

²²ใครคือผู้สุสา ผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ไม่ใช่หรือ? ผู้นั้นเป็นปฏิปักษ์พระคริสต์ ด้วยเหตุนี้เขาปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร²³ ผู้ใดปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดา

²⁴จงให้สิ่งที่พวกท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด ถ้าสิ่งที่พวกท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย พวกท่านก็ดำรงอยู่ใน พระบุตรและในพระบิดาด้วย²⁵ และนี่เป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้ให้แก่เราคือชีวิตนิรันดร์²⁶ ข้าพเจ้าได้เขียนข้อความเหล่านี้ถึงพวกท่าน กล่าวถึงคนเหล่านั้น ที่อาจนำท่านทั้งหลายหลงไป

²⁷สำหรับท่านทั้งหลาย การเจิมที่พวกท่านได้รับจากพระองค์ดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และไม่จำเป็นต้องมีใครสอนพวกท่าน แต่การเจิมของพระองค์นั้นจะ สอนทุกสิ่งแก่พวกท่านและเป็นความจริง และไม่ใช้ความเท็จ และจงดำรงอยู่ในพระองค์ตามที่พวกท่านได้รับการสอนนั้น²⁸ และบัดนี้ ลูกทั้งหลายเอ๋ย จง ดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ปรากฏ พวกเราจะได้มีใจกล้า และไม่ละอายต่อพระพักตร์พระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จมา²⁹ ถ้าพวกท่านรู้ว่าพระองค์ ชอบธรรม พวกท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความเที่ยงธรรมได้บังเกิดมาจากพระองค์

Chapter 3

¹ดูเถิด ความรักของพระบิดาที่ประทานให้แก่พวกเราเป็นเช่นใด ที่พวกเราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า และพวกเราก็เป็นเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้ โลกไม่รู้จักพวกเราเพราะโลกไม่รู้จักพระองค์² ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้พวกเราเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่สำแดงว่าพวกเราเป็นอย่างไร เราทั้งหลายรู้ว่าเมื่อพระคริสต์ปรากฏ พวกเราจะเป็นเหมือนพระองค์เพราะว่าพวกเราเห็นพระองค์อย่างที่เราเองก็ทรงเป็น³ ทุกคนที่มีความหวังใจเช่นนี้ เกี่ยวกับพระองค์ก็ให้ชำระตนให้บริสุทธิ์อย่างที่เราเองก็ทรงบริสุทธิ์

⁴ทุกคนที่กำบาปก็ประพฤติผิดธรรมบัญญัติ เนื่องจากบาปเป็นสิ่งที่ผิดธรรมบัญญัติ⁵ พวกท่านรู้ว่าพระคริสต์ได้ทรงปรากฏ เพื่อนำความบาปออกไป และในพระองค์ไม่ทรงมีบาปเลย⁶ ผู้ใดที่อยู่ในพระองค์ ผู้ใดไม่กระทำบาป ส่วนผู้ใดที่ยังคงกระทำบาป ผู้ใดยังไม่เห็นพระองค์หรือรู้จักพระองค์

⁷ลูกทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครนำพวกท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติชอบก็เป็นผู้ชอบธรรมเหมือนอย่างที่เราเองก็ทรงชอบธรรม⁸ ผู้ที่กระทำบาปก็มาจากมาร เพราะว่ามีมารได้กระทำบาปตั้งแต่เริ่มแรก ด้วยเหตุนี้ พระบุตรของพระเจ้าจึงมาปรากฏเพื่อพระองค์จะทรงทำลายกิจการของมาร

⁹ผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ผู้ใดไม่กระทำบาป เพราะเมล็ดพันธุ์ของพระเจ้าดำรงอยู่ในผู้ใด เขาไม่อาจดำเนินในการกระทำบาปได้ เพราะเขาเกิดจากพระเจ้า¹⁰ ด้วยเหตุนี้บุตรของพระเจ้า และลูกของมารจึงถูกเปิดเผย ผู้ที่มีได้ประพฤติชอบ และไม่รักพี่น้องของตน ผู้ใดไม่ได้มาจากพระเจ้า

¹¹นี่เป็นข้อความที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก ว่าให้พวกเรารักซึ่งกันและกัน¹² พวกเราอย่าเป็นเหมือนคนอื่นที่มาจากมารและได้ข่าน้องของตนเอง เหตุใดเขาจึงข่าน้อง ก็เพราะการกระทำของเขาชั่วและการกระทำของน้องนั้นชอบธรรม

¹³พี่น้องทั้งหลายเอ๋ย อย่าประหลาดใจที่โลกเกลียดชังพวกท่าน¹⁴ เราทั้งหลายรู้ว่า พวกเราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะพวกเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รัก ผู้ใดก็ยังอยู่ในความตาย¹⁵ ผู้ใดที่เกลียดชังพี่น้องของตนผู้ใดนั้นก็เป็นผู้ชั่วคน และท่านก็รู้ว่าผู้ชั่วคนนั้นไม่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย

¹⁶ดังนั้นแหละพวกเราจึงรู้จักความรัก เพราะพระคริสต์ทรงยอมสละชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย พวกเราจึงควรจะสละชีวิตของพวกเราเพื่อพี่น้องเช่นกัน ¹⁷แต่ผู้ใดที่มีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสนแล้วยังไม่ให้เมตตา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้ใดได้อย่างไร? ¹⁸ลูกที่รักของข้าพเจ้า อย่าให้พวกเรารักกันด้วยคำพูดและด้วยปากเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง

¹⁹ด้วยเหตุนี้ เราทั้งหลายจึงรู้ว่า พวกเรามาจากความจริงและพวกเรามั่นใจต่อพระพักตร์พระองค์²⁰ เพราะถ้าใจของพวกเรากล่าวโทษตัวพวกเรา พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่าใจของพวกเรา และพระองค์ทรงรู้ทุกสิ่ง²¹ ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราทั้งหลายไม่ได้กล่าวโทษพวกเรา พวกเราก็มีความมั่นใจต่อพระเจ้า²² ไม่ว่าเราทั้งหลายจะขอสิ่งใด พวกเราก็จะได้รับจากพระองค์ เพราะพวกเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ และทำในสิ่งที่เป็นที่พอพระทัยพระองค์

²³นี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และรักซึ่งกันและกัน ตามพระบัญญัติที่พระองค์ได้ให้แก่พวกเรานั้น²⁴ ผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้าก็อยู่ในพระองค์ และพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในเขา ด้วยเหตุนี้พวกเราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย โดยพระวิญญาณผู้ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่พวกเรา

Chapter 4

¹ท่านที่รัก อย่าเชื่อทุกวิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จมากมายออกไปในโลก² ด้วยเหตุนี้ ท่านจะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า คือทุกวิญญาณที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเสด็จมาเป็นมนุษย์นั้น มาจากพระเจ้า³ และทุกวิญญาณที่ไม่ยอมรับพระเยซูว่ามาจากพระเจ้า นี่เป็นวิญญาณของปฏิปักษ์พระคริสต์ ซึ่งพวกท่านได้ยินว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว

⁴ลูกที่รัก ท่านทั้งหลายมาจากพระเจ้า และได้ยินเขาเหล่านั้น เพราะว่าผู้ใดที่อยู่ในพวกท่านเป็นใหญ่กว่าผู้ใดที่อยู่ในโลก⁵ พวกเขามาจากโลก เหตุฉะนั้น สิ่งที่เขาพูดจึงมาจากโลกและโลกก็เชื่อฟังพวกเขา⁶ เราทั้งหลายมาจากพระเจ้า ผู้ใดที่รู้จักพระเจ้านั้นก็ฟังพวกเรา ผู้ที่ไม่ได้มาจากพระเจ้าจะไม่ฟังพวกเรา โดยเหตุนี้เราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณแห่งความจริง และวิญญาณแห่งความเท็จ

⁷ท่านที่รักทั้งหลาย ให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้าและรู้จักพระเจ้า⁸ ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก

⁹เพราะเหตุนี้ ความรักของพระเจ้าก็ปรากฏท่ามกลางพวกเรา คือพระเจ้าทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำเนินชีวิตโดยพระองค์¹⁰ ความรักที่ว่านี้ไม่ใช่เราทั้งหลายรักพระเจ้า แต่เป็นพระองค์ที่ทรงรักเราทั้งหลาย และทรงประทานพระบุตรของพระองค์มาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของพวกเรา

¹¹ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักพวกเรา พวกเราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย¹² ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้า ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงดำรงอยู่ในพวกเรา และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในพวกเรา¹³ ด้วยเหตุนี้ เราทั้งหลายจึงรู้ว่า พวกเราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงดำรงอยู่ใน

Chapter 5

พวกเรา เพราะพระองค์ได้ทรงประทานพระวิญญาณของพระองค์เองแก่เราทั้งหลาย¹⁴ และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่าพระบิดาได้ทรงส่งพระบุตรมาเป็นผู้ช่วยให้รอดของโลก

¹⁵ผู้ใดที่ยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงดำรงอยู่ในผู้นั้น และผู้นั้นอยู่ในพระเจ้า¹⁶ ดังนั้น เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกเรา พระเจ้าเป็นความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักนี้ก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้ายิ่งทรงดำรงอยู่ในผู้นั้น

¹⁷ด้วยเหตุนี้ ความรักนี้จึงถูกทำให้สมบูรณ์ท่ามกลางเราทั้งหลาย เพื่อพวกเราจะได้มีความมั่นใจในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นไร เราทั้งหลายในโลกนี้ก็เป็นอย่างนั้น¹⁸ ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์ก็ขจัดความกลัวออกไปเสีย เพราะความกลัวเข้ากับการลงโทษ และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์

¹⁹เราทั้งหลายรักก็เพราะพระองค์ทรงรักเราทั้งหลายก่อน²⁰ ถ้าผู้ใดว่า "ข้าพเจ้ารักพระเจ้า" แต่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพูดนุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่มองเห็นได้ก็ไม่อาจรักพระเจ้าที่เขามองไม่เห็นได้²¹ และนี่เป็นพระบัญญัติที่พวกเราได้รับจากพระองค์ คือผู้ใดที่รักพระเจ้าก็ให้รักพี่น้องของตนด้วย

Chapter 5

¹ผู้ใดที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็เกิดจากพระเจ้า และผู้ใดที่รักพระบิดาย่อมรักบุตรที่เกิดจากพระองค์ด้วย² ด้วยเหตุนี้ เราทั้งหลายจึงรู้ว่า พวกเรารักบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เมื่อพวกเรารักพระเจ้าและประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์³ เพราะนี่เป็นความรักต่อพระเจ้า คือการที่พวกเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์ไม่เป็นภาระ

⁴เพราะทุกคนที่เกิดจากพระเจ้าย่อมมีชัยชนะเหนือโลก และความเชื่อของพวกเราคือชัยชนะที่ชนะโลก⁵ ใครเล่าที่ชนะโลก คือผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

⁶นี่คือผู้ที่ได้มาโดยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ พระองค์ไม่ได้มาด้วยน้ำเพียงอย่างเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต⁷ มีพยานอยู่สามประการ⁸ คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามสอดคล้องกัน

⁹ถ้าพวกเรารับคำพยานของมนุษย์ พยานของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่า เพราะว่าพยานหลักฐานของพระเจ้า คือพระองค์ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์

¹⁰ผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าย่อมมีพยานอยู่ในตัวของเขา ผู้ใดที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็ทำให้พระองค์เป็นผู้ด่าทอ เพราะเขาไม่เชื่อคำพยานที่พระเจ้าทรงเป็นพยานในเรื่องพระบุตรของพระองค์

¹¹และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์¹² ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ส่วนผู้ที่ไม่ได้มีพระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต

¹³ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงพวกท่านที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าพวกท่านมีชีวิตนิรันดร์¹⁴ และนี่คือความมั่นใจที่เรากล่าวถึงต่อพระองค์ คือถ้าพวกเราถูกละทิ้งใดที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังพวกเรา¹⁵ ถ้าเราทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงโปรดฟังพวกเรา ไม่ว่าพวกเราถูกละทิ้งใด เราทั้งหลายก็รู้ว่าพวกเราได้รับสิ่งที่ถูกละทิ้งจากพระองค์

¹⁶ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำบาปที่ไม่นำไปสู่ความตาย ให้ผู้นั้นอธิษฐาน และพระเจ้าจะทรงประทานชีวิตแก่เขา ข้าพเจ้าหมายถึงบาปที่ไม่นำไปสู่ความตาย ส่วนบาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้าไม่ได้ว่าให้อธิษฐานในเรื่องบาปนั้น¹⁷ การอกรรมทุกอย่างเป็นบาป แต่บาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายก็มีอยู่

¹⁸เราทั้งหลายรู้ว่า ผู้ที่บังเกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป แต่ผู้ที่บังเกิดจากพระเจ้า พระองค์จะคุ้มครองรักษาเขา และมารร้ายไม่อาจทำอันตรายเขาได้¹⁹ เราทั้งหลายรู้ว่า พวกเราเกิดจากพระเจ้า และพวกเราว่า คนทั้งหลายอยู่ใต้มารร้าย

²⁰แต่พวกเราทราบว่า พระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และประทานความเข้าใจให้แก่เราทั้งหลาย เพื่อที่พวกเราจะได้รู้จักองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในองค์ผู้เที่ยงแท้ คือในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้เที่ยงแท้และเป็นชีวิตนิรันดร์²¹ ลูกทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัวจากรูปเคารพทั้งหลาย

2 JOHN

Chapter 1

¹จาก ผู้ปกครอง ถึงท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกไว้ และบรรดาบุตรของท่านผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักในความจริง และไม่ใช่ว่าเพียงแต่ข้าพเจ้าเท่านั้น แต่ทุกคนที่ได้ทราบความจริงก็รักด้วย² เพราะความจริงดำรงอยู่ในพวกเราและจะอยู่กับพวกเราตลอดไป³ ขอพระคุณ พระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และจากพระเยซูคริสต์พระบุตรแห่งพระบิดา จะดำรงอยู่กับพวกเราในความจริงและในความรัก

⁴ข้าพเจ้ายินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่เห็นว่าบุตรของพวกท่านบางคนดำเนินอยู่ในความจริง อย่างที่พวกเราได้รับพระบัญชาจากพระบิดา⁵ บัดนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอน

Chapter 1

ท่านสุภาพสตรี มิใช่เหมือนว่าข้าพเจ้าเขียนบัญญัติใหม่แก่ท่าน แต่เป็นบัญญัติที่พวกเราได้มีมาตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว นั่นคือให้พวกเรารักซึ่งกันและกัน⁶ และความรักนี้ คือการที่พวกเราควรดำเนินตามพระบัญญัติของพระองค์ นี่เป็นพระบัญญัติที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อท่านจะดำเนินตาม

⁷เพราะว่ามีผู้ล่องลอยเป็นอันมากออกไปในโลก และพวกเขาไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ นี่คือผู้ล่องลอยและเป็นปฏิปักษ์ของพระคริสต์⁸จงระวังตัวให้ดี เพื่อท่านจะไม่สูญเสียสิ่งต่างๆ ที่พวกเราทุกคนได้กระทำมาแล้ว แต่เพื่อที่ท่านอาจได้รับรางวัลจนเต็มขนาด

⁹ใครก็ตามที่คิดว่าตัวเองรู้ดีแล้วและไม่อยู่ในคำสอนของพระคริสต์ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ที่อยู่ในคำสอน ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร¹⁰ ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาเข้าในบ้านของท่านและอย่ากักตักเขา¹¹ เพราะว่าผู้ที่กักตักเขา ก็มีส่วนร่วมในการกระทำชั่วของเข

¹²ข้าพเจ้ายังมีหลายสิ่งที่จะเขียนถึงท่าน แต่ข้าพเจ้าไม่ยากเขียนสิ่งเหล่านี้ด้วยกระดาษและน้ำหมึก อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่าน และพูดกับท่านโดยตรง เพื่อความยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม¹³ บรรดาบุตรของน้องสาวของท่านที่ได้ทรงเลือกไว้ ได้ฝากความระลึกถึงมายังท่าน

3 JOHN

Chapter 1

¹จากผู้ปกครองถึงกายอัสที่รัก ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องในความจริง² ท่านที่รัก ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ท่านมีความเจริญรุ่งเรืองทุกประการและมีสุขภาพที่สมบูรณ์ เช่นเดียวกับจิตวิญญาณของท่านที่จำเริญอยู่นั้น³ เพราะว่าข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งเมื่อพี่น้องบางคนได้มาและเป็นพยานถึงความจริงของท่านว่าท่านได้เดินในความจริง⁴ ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดีไปกว่านี้ คือการที่ได้ยินว่าบุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าดำเนินในความจริง

⁵ท่านที่รัก ท่านได้ปฏิบัติอย่างสัตย์ซื่อทุกครั้งที่ท่านกระทำเพื่อพี่น้องและแขกแปลกหน้า⁶ ผู้ซึ่งเป็นพยานต่อคริสต์จักรถึงความรักของท่านต่อคริสต์จักร ท่านทำการดีในการส่งพวกเขาให้เดินทางต่อไปเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า⁷ เพราะการที่พวกเขาออกไปนี้ก็เพื่อเห็นแก่พระนามนั้น โดยการไม่รับสิ่งใดจากคนต่างชาติ⁸ ฉะนั้นพวกเราควรต้อนรับคนเหล่านี้เพื่อที่ว่าพวกเราจะเป็นเพื่อนร่วมงานเพื่อความจริง

⁹ข้าพเจ้าได้เขียนบางสิ่งถึงคริสตจักร แต่โอเตอร์เฟส ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นใหญ่ท่ามกลางพวกเขาไม่ยอมรับพวกเขา¹⁰ ดังนั้น ถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะเผยแพร่การกระทำของเขา ในสิ่งที่เขากำ เขากล่าวสิ่งไร้สาระกับพวกเราด้วยคำพูดชั่วร้าย เพราะไม่พอใจกับการกระทำเหล่านี้เขาจึงไม่ยอมรับพี่น้องเหล่านั้น เขาห้ามผู้ที่ต้องการที่จะทำและขับไล่พวกเขาออกจากคริสตจักร

¹¹ท่านที่รัก อย่าเลียนแบบสิ่งที่เป็นการชั่วแต่เลียนแบบสิ่งที่ดี ผู้ที่ทำดีก็เป็นคนของพระเจ้า ผู้ที่ทำชั่วก็ไม่เห็นพระเจ้า¹² เดเมตรีอัสเป็นพยานโดยทั้งหมดและโดยความจริงนั่นเอง พวกเราเองก็เป็นพยานและท่านก็รู้ว่าคำพยานของพวกเราเป็นความจริง

¹³ข้าพเจ้ามีหลายสิ่งที่จะเขียนถึงท่าน แต่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะเขียนสิ่งเหล่านี้ถึงท่านด้วยปากกาและน้ำหมึก¹⁴ แต่ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านในเร็วๆ นี้ และพวกเราจะได้พูดกันต่อหน้า¹⁵ ขอสันติสุขของมีแก่ท่าน บรรดาเพื่อนๆ ฝากคำทักทายมายังท่าน ขอฝากคำทักทายมายังเพื่อนๆ ที่นั้นตามชื่อที่เอ๋ยถึงทุกคน

JUDE

Chapter 1

¹ยูดา ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และน้องชายของยากอบ เรียนคนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียก ผู้เป็นที่รักในพระเจ้าพระบิดา และได้รับการรักษาไว้เพื่อพระเยซูคริสต์² ขอพระเมตตาคุณ และสันติสุข และความรัก เพิ่มแก่พวกท่านทวีมากยิ่งขึ้น

³ท่านที่รักทั้งหลาย ขณะที่ข้าพเจ้าเพียรพยายามในการเขียนถึงพวกท่านเกี่ยวกับความร่วมมือกันของพวกเรานั้น ข้าพเจ้าจำเป็นต้องเขียนเพื่อเตือนสติพวกท่านให้ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งได้ทรงโปรดมอบไว้แก่วิสุทธิชนทั้งหลายแล้ว⁴ เพราะมีคนได้เล็ดลอดเข้ามาอยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างลับๆ คนเหล่านี้ถูกเลี้ยงไว้เพื่อการพิพากษา พวกเขาเป็นคอนธรรมาที่บิดเบือนพระคุณพระเจ้าของพวกเราเข้าสู่การชั่วช้าลามก และได้ปฏิเสธองค์จอมเจ้านายและองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวของพวกเราคือพระเยซูคริสต์

⁵บัดนี้ ข้าพเจ้าปรารถนาย้ำเตือนพวกท่านว่า แม้บางครั้งหนึ่งพวกท่านได้รู้อยู่แล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงช่วยผู้คนออกจากแผ่นดินอียิปต์ แต่ภายหลังพระองค์ได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระองค์⁶ และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่ได้รักษาสถาบันภาพในสิทธิอำนาจของตน แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐานของตนนั้น พระองค์ได้ทรงจองจำพวกเขาด้วยโซ่ตรวนอันเป็นนิรันดร์ ไว้ในที่มืดเพื่อการพิพากษาในวันยิ่งใหญ่

⁷เช่นเดียวกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และเมืองทั้งหลายที่อยู่รอบๆ ที่ได้หลงตนไปกับการผิดประเวณี และความปรารถนาในกามวิปริต พวกเขาถูกแสดงให้เป็นตัวอย่างของผู้คนทุกชัฏจากการลงโทษในไฟนิรันดร์⁸ เช่นเดียวกัน กับผู้ที่เพื่อฝึกทำให้ร่างกายของตนเป็นมลทิน พวกเขาได้ปฏิเสธผู้มีสิทธิอำนาจ และพวกเขาพูดจาหมิ่นประมาทต่อบรรดาผู้มีสง่าราศี

⁹แม้แต่หัวหน้าทูตสวรรค์มีคาเอล เมื่อท่านได้ถกเถียงและโต้แย้งกับมารเรื่องศพของโมเสส ท่านเองก็ยังไม่กล้าพิพากษามันประมาทมาร ท่านเพียงกล่าวว่า "ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงว่ากล่าวเจ้าเถิด"¹⁰ แต่คนเหล่านี้พูดให้ร้ายถึงสิ่งที่พวกเขาเองไม่เข้าใจ และสิ่งที่พวกเขาเข้าใจตามสัญญาตญาณของสัตว์ที่ไม่มี

ความคิด สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ทำลายพวกเขา¹¹ บัดนี้จึงมีแก่พวกเขา เพราะพวกเขาได้ดำเนินในทางของคานัน และกระโจนเข้าสู่ความผิดพลาดของบาโลอัม เพราะเห็นแก่ผลประโยชน์ พวกเขาถูกทำให้พินาศไปในการกบฏของโคราห์

¹²คนเหล่านี้เป็นศิโนโครที่ซ่อนตัวอยู่ในงานเลี้ยงแห่งความรักของพวกเขาเมื่อพวกเขาอยู่ในงานเลี้ยงกับพวกท่านอย่างไม่ละอาย พวกเขาเลื่องลือเฉพาะคนที่เลื่องลืออาหารพวกเขาเองเท่านั้น พวกเขาเป็นเมฆที่ไม่มีน้ำที่ล่อยไปตามลม พวกเขาเป็นต้นไม้ในฤดูใบไม้ร่วงที่ปราศจากผล ซึ่งตามมาสองครั้งแล้ว เพราะถูกถอนทิ้งราก¹³ พวกเขาเป็นคลื่นที่บ้าคลั่งในทะเล ที่ขัดฟองแห่งความอภัยของตนเองออก พวกเขาเป็นดาวที่ล่อยลับ เป็นผู้ที่ตกอยู่ในความมืดกับตลอดกาล

¹⁴โอโนคนคนที่เจ็ดนับจากอาดัมได้พยากรณ์ถึงพวกเขาว่า "ดูสิ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับผู้บริสุทธ์หลายหมื่นของพระองค์" ¹⁵พระองค์เสด็จมาเพื่อพิพากษาทุกคนพระองค์ทรงพิพากษาการธรรมทุกอย่างที่พวกเขาได้กระทำอย่างชั่วร้ายและทุกถ้อยคำที่รุนแรงทั้งหลายที่คนบาปได้กล่าวร้ายต่อพระองค์¹⁶ คนเหล่านี้เป็นคนขี้บ่น พูดจาซ้าซาก ที่ดำเนินตามความปรารถนาอันชั่วร้ายของพวกเขา พวกเขาเป็นคนโอ้อวด เป็นคนยกยอผู้อื่นเพื่อหวังประโยชน์ของตน

¹⁷แต่ท่านที่รักทั้งหลาย จงจดจำคำพูดที่ได้กล่าวไว้ในอดีตโดยเหล่าอัครสาวกขององค์พระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา¹⁸ พวกเขาได้กล่าวถึงพวกท่านว่า "ในยุคสุดท้าย จะมีคนเยาะเย้ยที่ดำเนินตามความปรารถนาอันชั่วร้ายของพวกเขา"¹⁹ คนเหล่านี้คือคนที่แยกตัวออกมา พวกเขาเป็นของโลกและปราศจากพระวิญญาณ

²⁰แต่พวกท่านผู้เป็นที่รัก จงสร้างตัวท่านทั้งหลายในความเชื่ออันบริสุทธิ์ของพวกเขา และอธิษฐานในพระวิญญาณบริสุทธิ์²¹ จงรักษาตัวของพวกท่านไว้ในความรักของพระเจ้า และรอคอยพระกรุณาของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาที่ทรงนำชีวิตนิรันดร์มาให้แก่พวกท่าน

²²จงเมตตาแก่คนเหล่านั้นที่สงสัย²³ จงช่วยผู้อื่นโดยการดูพวกเขาออกจากกองไฟ จงเมตตาต่อผู้อื่นด้วยความยำเกรง จงเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่เปื้อนด้วยเนื้อหนัง

²⁴บัดนี้แต่ผู้ที่ทรงสามารถคุ้มครองพวกท่านจากการสะดุด และเป็นเหตุให้พวกท่านยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์อันสง่าราศีของพระองค์โดยปราศจากตำหนิ และด้วยความยินดีอย่างเปี่ยมล้น²⁵ ต่อพระเจ้าองค์พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราองค์เดียวผ่านองค์พระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา โดยพระสิริอำนาจสูงสุด การครอบครองและฤทธิ์เดช ตั้งแต่บัดนี้และตลอดไป อาเมน

REVELATION

Chapter 1

¹วิโรจน์ของพระเยซูคริสต์ที่พระเจ้าประทานแก่พระองค์ เพื่อแสดงต่อบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์เห็นสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้า พระองค์ทรงให้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปสำแดงแก่ยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์² ยอห์นเป็นพยานเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าและเกี่ยวกับคำพยานของพระเยซูคริสต์ คือทุกสิ่งที่ท่านเห็น³ ความสุขจึงมีแก่ผู้ที่อ่านและแก่บรรดาผู้ที่ฟังคำเผยพระวจนะนี้ และบรรดาผู้เชื่อฟังทำตามสิ่งที่เขียนไว้ในนั้น เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

⁴ยอห์น ขอเรียนคริสต์จักรทั้งเจ็ดในแคว้นเอเชีย ขอให้ท่านทั้งหลายได้รับพระคุณและสันติสุขจากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา และจากพระวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่ต่อหน้าพระบัลลังก์ของพระองค์⁵ และจากพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นพยานที่ซื่อสัตย์ ซึ่งเป็นผู้แรกที่ทรงเป็นขึ้นจากตาย และเป็นผู้ทรงครอบครองเหนือบรรดา makhluk ในโลก แต่พระองค์ผู้ทรงรักพวกเราและทรงปลดปล่อยพวกเราจากบาปของพวกเราด้วยพระโลหิตของพระองค์⁶ พระองค์ทรงตั้งพวกเราให้เป็นอาณาจักรหนึ่งและเป็นพวกปุโรหิตของพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์ ขอพระเกียรติและฤทธิ์เดชจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไป เป็นนิรันดร์ อาเมน

⁷นี่แน่ะ พระองค์กำลังเสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนิยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ รวมถึงคนทั้งหลายที่แทงพระองค์ และทุกเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะคร่ำครวญ เพราะพระองค์ ไซ้แล้ว อาเมน⁸ พระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราเป็นอัลฟาและโอเมกา ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด"

⁹ข้าพเจ้าคือยอห์น พี่น้องของท่านทั้งหลาย ผู้มีส่วนร่วมในความยากลำบาก และในราชอาณาจักร และในความทรหดอดทนในพระเยซู ข้าพเจ้าอยู่ที่เกาะปัทมอสเพราะพระวจนะของพระเจ้าและคำพยานเกี่ยวกับพระเยซู¹⁰ ข้าพเจ้าอยู่ในพระวิญญาณในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงดังเหมือนอย่างเสียงแตรมาจากข้างหลังข้าพเจ้า¹¹ ตรัสว่า "จงเขียนสิ่งที่ท่านเห็นลงไปบนหนังสือ และส่งไปให้คริสต์จักรทั้งเจ็ด คือคริสต์จักรที่เอเฟซัส สเมอร์นา เปอร์กามัน ธียาติรา ซาร์ดีส ฟิลาเดลเฟีย และเลาดีเซีย"

¹²แล้วข้าพเจ้าก็หันกลับมาดูว่าเป็นพระสุรเสียงของผู้ใดตรัสกับข้าพเจ้า และเมื่อข้าพเจ้าหันกลับมาข้าพเจ้าเห็นคนประทับที่ปงของคำเจ็ดคน¹³ ในท่ามกลางคนประทับเหล่านั้นมีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์ยาวคลุมพระบาท และทรงคาดแถบทองคำที่พระอุระ

¹⁴พระเกียรติและพระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนอย่างขนแกะ และขาวเหมือนอย่างหิมะ พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ¹⁵ พระบาทของพระองค์เหมือนทองคำเหมือนทองคำสัมฤทธิ์เป็นเงาตาม เหมือนทองคำสัมฤทธิ์ที่ถูกหลอมให้บริสุทธิ์แล้วในเตาหลอม และพระสุรเสียงของพระองค์เหมือนอย่างเสียงน้ำเชี่ยวมากหลาย¹⁶ พระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และมีดาบสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ พระพักตร์ของพระองค์ส่องแสงเหมือนดวงอาทิตย์ตอนที่ส่องแสงแรงกล้าที่สุด

¹⁷เมื่อข้าพเจ้าเห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือนอย่างคนตาย พระองค์ทรงวางพระหัตถ์ขวามือบนข้าพเจ้าและตรัสว่า "อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย"¹⁸เป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่นี่แน่ะ เรายังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และเราก็อสุกกุญแจทั้งหลายแห่งความตายและแห่งแดนคนตาย

¹⁹เพราะฉะนั้น จงเขียนสิ่งที่เจ้าได้เห็น คือสิ่งที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ และสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนี้²⁰ส่วนความล้าลึกของดาวทั้งเจ็ดดวงซึ่งเจ้าเห็นในมือขวาของเรา และของคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้น ดาวเจ็ดดวงก็คือบรรดาทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคันประทีปเจ็ดคันนั้นก็คือคริสตจักรทั้งเจ็ด"

Chapter 2

¹"จงเขียนถึงทูตสวรรค์ของคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า 'พระองค์ผู้ทรงถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์ขวา และทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้นตรัสดังนี้ว่า"²"เรารู้เรื่องสิ่งที่เจ้าได้ทำไป และรู้เรื่องการทรยศและความทรยศของเจ้า เรารู้ว่าเจ้าไม่ยอมทนต่อพวกคนชั่วได้ เรารู้ว่าเจ้าทดสอบพวกที่อ้างตัวว่าเป็นอัครทูต แต่ไม่ได้เป็นจริง และเจ้าก็พบว่าพวกเขาโกหก

³เรารู้ว่าเจ้ามีความทรยศอดทน และเจ้าต้องทนทุกข์อย่างมากเพราะนามของเรา และเจ้าไม่ได้อ่อนระอา⁴แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่าเจ้าละทิ้งความรักครั้งแรกของเจ้าไว้ข้างหลัง⁵เหตุฉะนั้น จงระลึกถึงสภาพเดิมที่เจ้าหล่นจากมาแล้วนั้น จงกลับใจใหม่และทำตามสิ่งที่เจ้าได้เคยทำในตอนแรกถ้าเจ้าไม่กลับใจ เราก็จะมาเจ้าและเราจะย้ายคันประทีปของเจ้าออกจากที่ของมัน

⁶แต่เจ้ายังมีข้อดีอยู่ คือว่าเจ้าเกลียดชังความประพฤติของพวกนิโคเลาส์ ซึ่งเราเองก็เกลียดชังเช่นกัน⁷ใครมีหูก็จงฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลาย คนที่ชนะ เราจะให้เขามีสิทธิ์ที่จะกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ที่อยู่ในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า""

⁸"จงเขียนถึงทูตสวรรค์ของคริสตจักรที่เมืองสมิรณะว่า 'พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย ผู้ซึ่งสิ้นพระชนม์แล้ว และกลับมีชีวิตอีก ตรัสดังนี้ว่า"⁹"เรารู้เรื่องความยากลำบากและความยากจนของเจ้า แต่ว่าเจ้าก็ยังมี เรารู้เรื่องการกล่าวร้ายของพวกที่อ้างตัวว่าเป็นยิว แต่พวกเขาไม่ได้เป็น พวกเขาเป็นธรรมศาลาของซาตาน

¹⁰อย่ากลัวการทนทุกข์ที่เจ้าจะได้รับนั้น นี่แน่ะ มารจะชังพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อทดลองพวกเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะทนทุกข์ลำบากเป็นเวลาสิบวัน แต่เจ้าจงซื้อสัตย์จนถึงวันตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า"¹¹ใครมีหูก็จงฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลาย คนที่ชนะจะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย""

¹²"จงเขียนถึงทูตสวรรค์ของคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามอนว่า 'พระองค์ผู้ทรงถือดาบสองคมตรัสว่า"¹³" เรารู้ว่าเจ้าอาศัยอยู่ที่ไหน ที่นั่นเป็นที่ซึ่งซาตานครองบัลลังก์ ถึงกระนั้นเจ้าก็ยึดมั่นในนามของเรา เรารู้ว่าเจ้าไม่ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้ในเวลาอื่นที่พาสผู้เป็นพยานให้เราอย่างสัตย์ซื่อต้องถูกฆ่าท่ามกลางพวกเจ้าในที่ซึ่งซาตานอยู่

¹⁴แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าสองสามข้อ คือเจ้ามีบางคนที่ยึดมั่นคำสอนของบาลาอัมอยู่ที่นั่น ผู้ซึ่งสอนบาลาคให้วางสิ่งสะดุดต่อหน้าเชื้อสายของพวกอิสราเอล คือให้พวกเขากินอาหารที่บูชารูปเคารพและล่วงประเวณี¹⁵เช่นเดียวกัน เจ้าก็มีคนที่ยึดมั่นคำสอนของพวกนิโคเลาส์ด้วย

¹⁶เพราะฉะนั้นจงกลับใจใหม่ ถ้าเจ้าไม่กลับใจ เราจะมาหาเจ้าโดยเร็ว และเราจะต่อสู้กับพวกเขาด้วยดาบในปากของเรา"¹⁷ใครมีหูจงฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดมีชัยชนะเราจะให้มานาที่ซ่อนอยู่ และให้สินขวาวอันมีนามใหม่จารึกไว้ซึ่งผู้รับเท่านั้นจึงจะรู้""

¹⁸จงเขียนถึงทูตสวรรค์ของคริสตจักรเมืองธียาทิราว่า 'พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรเหมือนอย่างเปลวไฟ และทรงมีพระบาทเหมือนทองคำสัมฤทธิ์ที่แวววาวตรัสดังนี้ว่า"¹⁹"เรารู้จักถึงสิ่งที่เจ้าได้ทำไป ทั้งความรัก ความเชื่อ การปรนนิบัติ และความทรยศอดทนของเจ้า และรู้ว่าสิ่งที่เจ้าได้ทำเมื่อไม่นานมานี้ดีกว่าสิ่งที่เจ้าได้ทำไปเมื่อตอนแรก

²⁰แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือพวกเจ้ายอมให้ผู้หญิงชื่อเยเซเบล ที่อ้างตัวเป็นผู้เผยพระวจนะหญิง เธอสอนและล่อลวงพวกผู้รับใช้ของเราให้ผิดศีลธรรมทางเพศและให้กินอาหารบูชารูปเคารพ²¹เราให้โอกาสเธอเพื่อจะได้กลับใจใหม่ แต่เธอก็ไม่ประสงค์จะกลับใจจากการผิดศีลธรรมของเธอ

²²ดูเถิดเราจะโยนเธอไว้บนเตียงคนไข้ และโยนพวกที่ล่วงประเวณีกับเธอไว้ในความลำบากยิ่งใหญ่นอกจากว่าพวกเขาจะกลับใจจากการประพฤติชั่วของเธอ²³เราจะประหารลูกๆ ของเธอให้ตาย แล้วคริสตจักรทั้งหมดจะได้รู้ว่าเราเป็นผู้ตรวจสอบความคิดและจิตใจ และเราจะให้กับเจ้าทั้งหลายแต่ละคนตามความประพฤติของพวกเจ้า

²⁴สำหรับพวกเจ้าที่เหลืออยู่ในเมืองธียาทิรา คือผู้ที่ไม่ถือคำสอนนี้ และไม่รู้จักสิ่งที่เขาเรียกว่าความล้าลึกของซาตาน เรามอบเจ้าว่า 'เราจะไม่มอบภาระอื่นแก่เจ้า"²⁵ถึงอย่างไรก็ดี เจ้าจงยึดมั่นจนกว่าเราจะมา

²⁶คนที่ชนะและผู้ที่ได้ทำตามสิ่งที่เราได้ทำจนถึงที่สุด เราจะประทานสิทธิอำนาจเหนือบรรดาประชาชาติกับเขา²⁷เขาจะปกครองดูแลคนทั้งหลายด้วยคทาเหล็กเหมือนอย่างหม้อกระเบื้องที่ถูกพระองค์ตีแตกเป็นชิ้นๆ"²⁸เหมือนอย่างที่เราได้รับจากพระบิดาของเราแล้ว และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้กับเขาด้วย²⁹ใครมีหูจงฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย""

Chapter 3

¹"จงเขียนถึงทูตสวรรค์ของคริสตจักรที่เมืองชาร์ดิสว่า 'พระองค์ผู้ทรงครองพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และดวงดาวทั้งเจ็ดนั้น ตรัสดังนี้ว่า' "เรารู้ถึงสิ่งที่เจ้าได้ทำไป คือเจ้าได้ชื่อว่ามีชีวิตอยู่ แต่เจ้าตายแล้ว" จงตื่นขึ้นและจงเสริมกำลังให้กับส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งจวนจะตายแล้วนั้น เพราะว่าเราไม่พบความประพฤติที่ครบบริบูรณ์ของเจ้าในสายพระเนตรของพระเจ้า

³เหตุฉะนั้นเจ้าจงระลึกถึงสิ่งที่เจ้าเคยได้รับและได้ยิน จงทำตามสิ่งนั้นและจงกลับใจใหม่ เพราะถ้าเจ้าไม่ตื่นขึ้น เราจะมาเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าเวลาใด⁴ แต่เจ้าก็ยังมีสองสามชื่อในเมืองชาร์ดิสที่ไม่ได้ทำให้เสื้อผ้าของตนสกปรก และพวกเขาจะเดินไปกับเรา สวมชุดสีขาว เพราะว่าพวกเขาเป็นคนที่เหมาะสมแล้ว

⁵คนที่ชนะก็จะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อของเขาออกจากหนังสือแห่งชีวิต และเราจะรับรองชื่อของเขาเฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเรา และต่อหน้าบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์⁶ ใครมีหูจงฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย""

⁷"จงเขียนถึงทูตสวรรค์ของคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟียว่า 'พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้ทรงสัตย์จริง ผู้ทรงถือลูกกุญแจของดาวฤกษ์ ผู้ทรงเปิดแล้วจะไม่มีใครปิดได้ ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มีใครสามารถเปิดได้นั้น ตรัสดังนี้ว่า'⁸"เรารู้ถึงการกระทำของเจ้า ดูเถิด เราได้ตั้งประตูที่เปิดไว้ตรงหน้าเจ้าและไม่มีใครปิดได้ไว้ เรารู้ว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่กระนั้นเจ้าก็ทำตามถ้อยคำของเรา และไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา

⁹ดูสิ บรรดาคนที่เป็นพวกธรรมศาลาของชาตนา พวกที่อ้างว่าพวกเขาเป็นยิวและไม่ได้เป็น แต่กลับโกหกนั้น เราจะทำให้พวกเขามากราบลงแถบเท้าของพวกเขา และให้พวกเขารู้ว่าเรารักพวกเขา¹⁰ เพราะว่าเจ้าถือรักษาคำสั่งของเราด้วยความกรหมอดทน เราจะเผารักษาเจ้าให้พ้นจากช่วงเวลาแห่งการทดลอง ซึ่งจะมาถึงคนทั่วทั้งโลก เพื่อจะทดลองคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนโลก¹¹ เราจะมาในไม่ช้า จงยึดมั่นในสิ่งที่เจ้ามี เพื่อจะไม่ให้ใครชิงมงกุฎของเจ้าไปได้

¹²เราจะตั้งคนที่ชนะให้เป็นเสาหลักอยู่ในพระวิหารของพระเจ้าของเรา เขาจะไม่ออกไปจากภายนอกอีกเลยและเราจะจารึกพระนามพระเจ้าของเราไว้ที่ผู้ขึ้นชื่อเมืองของพระเจ้าของเรา (คือนครเยรูซาเล็มใหม่ ที่ลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา) และนามใหม่ของเราด้วย¹³ ใครมีหูจงฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย""

¹⁴"จงเขียนถึงทูตสวรรค์ของคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียว่า "พระองค์ผู้เป็นพระอาเมน ทรงเป็นพยานที่น่าเชื่อถือและเป็นจริง ทรงเป็นผู้ครอบครองเหนือสิ่งสารพัดที่พระเจ้าทรงสร้างนั้น ตรัสดังนี้ว่า"¹⁵"เรารู้ถึงสิ่งที่เจ้าได้ทำไป คือว่าเจ้าไม่เย็นหรือไม่ร้อน เราอยากให้เจ้าเย็นหรือร้อน¹⁶ เพราะว่าเจ้าเป็นแต่อุ่นๆ ไม่ร้อนและไม่เย็น เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา

¹⁷เพราะเจ้าพูดว่า 'ข้ารำรวย ข้ามีทรัพย์สมบัติมากมาย และข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย' เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนน่าสงสารอย่างมาก น่าสงสาร ยากจน ตามอด และเปลือยกาย¹⁸ จงฟังคำแนะนำของเรา ให้ไปซื้อทองคำที่หลอมด้วยไฟจากเราเพื่อเจ้าจะได้รำรวย และให้ซื้อเสื้อสีขาวชุดใสเพื่อจะได้สวมให้พ้นจากความอับอายที่ต้องเปลือยกาย และซื้อยาหยดตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะได้เห็น

¹⁹เราฝึกฝนทุกคนที่เรารัก และเราสอนพวกเขาว่าพวกเขาควรมีชีวิตอยู่อย่างไร เพราะฉะนั้น จงมีความกระตือรือร้นและกลับใจใหม่²⁰ ดูเถิด เรากำลังยืนอยู่ที่ประตูและเคาะอยู่ ถ้าใครได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปในบ้านของเขาและจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา

²¹คนที่ชนะ เราจะให้เขามีสิทธิ์นั่งกับเราบนบัลลังก์ของเรา เหมือนอย่างที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนบัลลังก์ของพระองค์²² ใครมีหูจงฟังสิ่งที่พระวิญญาณได้ตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย""

Chapter 4

¹หลังจากสิ่งเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าดู และข้าพเจ้าเห็นประตูที่เปิดอยู่ในสวรรค์ พระสุรเสียงแรกที่ข้าพเจ้าได้ยิน ตรัสกับข้าพเจ้าเหมือนอย่างเสียงแตรว่า "จงขึ้นมาบนนี้เถิด และเราจะสำแดงให้เจ้าเห็นสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นหลังจากนี้"² ทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็อยู่ในพระวิญญาณ และข้าพเจ้าเห็นพระบัลลังก์ตั้งอยู่ในสวรรค์และมีท่านผู้หนึ่งประทับบนพระบัลลังก์นั้น³ ผู้ประทับบนพระบัลลังก์นั้นปรากฏเหมือนนิลและหินสีแดงและมีรุ้งรอบๆ พระบัลลังก์นั้น รุ้งนั้นปรากฏเหมือนมรกต

⁴รอบพระบัลลังก์นั้นมีบัลลังก์อีกยี่สิบสี่บัลลังก์ มีผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั่งอยู่บนบัลลังก์เหล่านั้น ทุกคนสวมเสื้อผ้าสีขาวและสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะของพวกเขา⁵ มีฟ้าแลบ เสียงครืนๆ และฟ้าร้อง ดังออกมาจากพระบัลลังก์นั้น และมีคนเพลงเจ็ดอันจุดอยู่ตรงหน้าพระบัลลังก์คนเพลงเหล่านั้นคือพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า

⁶และตรงหน้าพระบัลลังก์นั้นเป็นเหมือนอย่างทะเลแก้ว ที่ใสเหมือนแก้วผลึก ในตรงกลางของพระบัลลังก์และรอบๆ พระบัลลังก์นั้น มีสิ่งมีชีวิตสี่ตนที่มีตาเต็มทั้งข้างหน้าและข้างหลัง

⁷สิ่งมีชีวิตที่หนึ่งนั้นเหมือนสิงโต สิ่งมีชีวิตที่สองนั้นเหมือนโค สิ่งมีชีวิตที่สามนั้นมีหน้าเหมือนอย่างมนุษย์ และสิ่งมีชีวิตที่สี่เหมือนนกอินทรีที่บินอยู่⁸ สิ่งมีชีวิต

ทั้งสี่นั้น แต่ละคนมีปีกหกปีก และมีตาอยู่รอบๆ ทั้งข้างบนและข้างในเต็มไปหมด และพวกเขาร้องตลอดคืนตลอดวันไม่ได้หยุดเลย ว่า "บริสุกัร บริสุกัร บริสุกัร องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ ผู้ทรงเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา"

⁹เมื่อใดก็ตามที่มีชีวิตเหล่านั้นถวายพระสิริ ถวายพระเกียรติ และคำขอบคุณแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์และผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์นั้น ¹⁰ผู้ואงโสก็ยังมีชีวิตที่ท่ามกลางเฉพาะพระพักตร์พระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์นั้น และนมัสการแด่พระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และท่านเหล่านั้นถ่อมลงกฏของพวกเขากว้างตรงหน้าพระบัลลังก์ร้องว่า ¹¹"ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับพระสิริ และพระเกียรติและฤทธิเดช เพราะว่าพระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่ง และสรรพสิ่งก็ดำรงอยู่และได้ถูกสร้างขึ้น"

Chapter 5

¹แล้วในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์นั้น ข้าพเจ้าเห็นหนังสือม้วนซึ่งเขียนไว้ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ถูกผูกด้วยตราเจ็ดดวง ²ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่ง ประกาศด้วยเสียงดังว่า "ใครเป็นผู้ที่สมควรเปิดหนังสือม้วนและแกะตราของมันออก?"

³แต่ไม่มีใครในสวรรค์ หรือบนแผ่นดินโลก หรือใต้แผ่นดินโลกที่สามารถเปิดหนังสือม้วนหรืออ่านหนังสือนั้น ⁴ข้าพเจ้าก็ร้องไห้อย่างมาก เพราะไม่มีใครที่สมควรจะเปิดหนังสือม้วนหรืออ่านหนังสือนั้น ⁵แต่มีคนหนึ่งในพวกผู้ואงโสบอกกับข้าพเจ้าว่า "อย่าร้องไห้เลย ดูสิ สิงโตแห่งเผ่ายูดาห์ ซึ่งเป็นรากของดาวิด ทรงมีชัยชนะแล้ว พระองค์จึงทรงสามารถเปิดหนังสือม้วนและตราทั้งเจ็ดได้"

⁶ข้าพเจ้าเห็นพระเมษโปดกประทับยืนบริเวณตรงกลางของพระบัลลังก์และท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้น และท่ามกลางพวกผู้ואงโส พระองค์ดูราวกับว่าพระองค์ถูกปลงพระชนม์แล้ว พระองค์ทรงมีเขาเจ็ดเขาและมีดวงตาเจ็ดดวง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้าที่ถูกส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก ⁷พระเมษโปดกเสด็จเข้ามา และทรงรับหนังสือม้วนจากพระหัตถ์ขวาของพระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์นั้น

⁸เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือม้วนนั้นแล้ว สิ่งมีชีวิตทั้งสี่และผู้ואงโสยี่สิบสี่คนนั้น ก็มอบกราบเฉพาะพระพักตร์พระเมษโปดก แต่คนนั้นถือพิณและถือขามทองคำบรรจุเครื่องหอมจนเต็ม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของบรรดาเหล่าผู้เชื่อ

⁹เขาทั้งหลายก็ร้องเพลงบทใหม่ว่า "พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะรับหนังสือม้วนและทรงแกะตราหนังสือนั้นออก เพราะพระองค์ถูกปลงพระชนม์ และด้วยพระโลหิตของพระองค์ทรงไถ่ประชาชนเพื่อถวายพระเจ้า จากคนทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติและทุกประชาชาติ ¹⁰พระองค์ทรงทำให้พวกเขาเป็นอาณาจักรและเป็นปุโรหิตเพื่อปรนนิบัติพระเจ้าของเรา และพวกเขาจะครอบครองบนแผ่นดินโลก"

¹¹แล้วข้าพเจ้ามองดูและได้ยินเสียงของทูตสวรรค์มากมายอยู่รอบพระบัลลังก์รอบพวกสิ่งมีชีวิต และรอบบรรดาผู้ואงโส พวกเขามีจำนวนเป็นแสนๆ เป็นล้านๆ ¹²พวกเขาร้องเสียงดังว่า "พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์แล้วนั้นทรงสมควรได้รับฤทธานุภาพ ทรัพย์สมบัติ พระปัญญา พระกำลัง พระเกียรติ พระสิริ และคำสรรเสริญ"

¹³ข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และทุกสิ่งซึ่งอยู่ในที่เหล่านั้น ร้องว่า "ขอให้คำสรรเสริญ พระเกียรติ พระสิริ และอำนาจที่จะครอบครอง จะมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์และแด่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิรันดร์" ¹⁴สิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้นก็ร้องว่า "อาเมน" และบรรดาผู้ואงโสก็ก็มกราบและนมัสการ

Chapter 6

¹เมื่อข้าพเจ้ามองดูพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงที่หนึ่งในเจ็ดดวงนั้น และข้าพเจ้าได้ยินสิ่งมีชีวิตคนหนึ่งในส่วนนั้นร้องเสียงดังเหมือนอย่างเสียงฟ้าร้องว่า "มาเถะ" ²ข้าพเจ้าก็มองดู และมีม้าสีขาวตัวหนึ่ง ผู้ที่ขี่ม้านั้นนั้นถือธนู และเขาได้รับมอบมงกุฎ เขาก็ออกไปอย่างมีชัยเพื่อได้ชัยชนะ

³เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงที่สอง ข้าพเจ้าก็ได้ยินสิ่งมีชีวิตที่สองร้องว่า "มาเถะ" ⁴แล้วม้าอีกตัวหนึ่งออกมาเป็นม้าสีแดงสด ผู้ที่ขี่ม้านี้ได้รับมอบหมายให้เอาสันติภาพไปจากแผ่นดินโลก เพื่อให้ผู้คนฆ่ากัน ผู้ที่ขี่ม้านี้ได้รับมอบดาบใหญ่เล่มหนึ่ง

⁵เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงที่สาม ข้าพเจ้าก็ได้ยินสิ่งมีชีวิตที่สามร้องว่า "มาเถะ" แล้วข้าพเจ้าเห็นม้าสีดำตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่ม้านี้ถือตราซึ่งในมือของเขา ⁶ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงเหมือนอย่างเสียงพูดดังออกมาจากท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้นว่า "ข้าวสาวิราคาสิตรละหนึ่งเดนาธิอัน ข้าวบาร์เลยสามสิตรต่อหนึ่งเดนาธิอัน แต่เจ้าจงอย่าทำอันตรายน้ำมันและเหล้าองุ่น"

⁷เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงที่สี่ ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสิ่งมีชีวิตที่สี่ร้องว่า "มาเถะ" ⁸แล้วข้าพเจ้าเห็นม้าสีเขียวหม่นตัวหนึ่ง ผู้ที่ขี่ม้านี้มีชื่อว่าความตาย และนรกก็ติดตามเขามาด้วย ทั้งสองนี้ได้รับสิทธิอำนาจเหนือแผ่นดินโลกหนึ่งในสี่ส่วน ที่จะฆ่าด้วยคมดาบ ด้วยความอดอยาก ด้วยโรคระบาด และด้วยสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน

⁹เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงที่ห้า ข้าพเจ้าก็เห็นดวงวิญญาณซึ่งเป็นของคนทั้งหลายที่ถูกฆ่าได้แก่คนบูชามะพร้าวของพระเจ้า และเพราะคำพยานที่เขาได้ยิน ¹⁰เขาก็กว้างร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่พระองค์ผู้ปกครองสูงสุด ผู้บริสุกัรและสัตย์จริง อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษาคณะที่อยู่

Chapter 7

บนแผ่นดินโลก และแก้แค้นแทนเลือดของพวกเขา"¹¹ แล้วพระองค์ประทานเสื้อคลุมสีขาวให้พวกเขาแต่ละคน และพระองค์ตรัสว่าให้รอดต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง จนกว่าผู้ร่วมรับใช้ และพี่น้องชายหญิงของพวกเขาซึ่งถูกฆ่าแบบเดียวกับพวกเขารับจำนวน

¹²เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงที่หก ข้าพเจ้าเห็นแผ่นดินไหวยิ่งใหญ่ ดวงอาทิตย์กลายเป็นสีดำมืดเหมือนกับเสื้อผ้ากระสอบ และดวงจันทร์เต็มดวงก็กลายเป็นเหมือนกับเลือด¹³ ดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าตกลงมาบนพื้นโลก เหมือนกับต้นมะเดื่อที่ถูกลมแรงพัดจนผลที่ยังไม่สุกหล่นลงมา¹⁴ ท้องฟ้าก็หายไป เหมือนกับหนังสือที่ถูกม้วนเก็บ และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็ถูกเคลื่อนไปจากที่เดิม

¹⁵แล้วษัตริย์ทั้งหลายของโลก บรรดาคนสำคัญ บรรดานายทหารใหญ่ พวกเศรษฐี พวกผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสหรือเสรีชน ต่างซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ และท่ามกลางโขดหินตามภูเขา¹⁶ พวกเขาร้องบอกกับภูเขาและโขดหินว่า "จงลี้ภัยกับพวกเราเถิด จงซ่อนพวกเราให้พ้นจากพระพิโรธของพระองค์ผู้ประทับอยู่บนพระบัลลังก์ และจากพระพิโรธของพระเมษโปดก"¹⁷ เพราะว่าวันยิ่งใหญ่แห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว ใครจะสามารถยืนหยัดอยู่ได้?"

Chapter 7

¹หลังจากนั้น ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก ห้ามลมทั้งสี่ของแผ่นดินโลกไว้ เพื่อไม่ให้ลมพัดบนบก บนทะเลหรือบนต้นไม้ทุกต้น² ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือตราประทับของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ท่านร้องด้วยเสียงดังต่อทูตสวรรค์ทั้งสี่ผู้ซึ่งได้รับอนุญาตให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินและทะเลนั้น ว่า³ "จงอย่าทำอันตรายแผ่นดิน ทะเล หรือต้นไม้ จนกว่าพวกเราจะได้ประทับตราบนหน้าผากของบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าของพวกเขา"

⁴ข้าพเจ้าได้ยินว่าจำนวนผู้ที่ได้รับการประทับตราแล้วมี 144,000 คน ซึ่งมาจากทุกเผ่าของอิสราเอล⁵ จากเผ่ายูดาห์มี หนึ่งในสี่สองพันคน จากเผ่ารูเบนมี หนึ่งในสี่สองพันคน จากเผ่ากาดีมี หนึ่งในสี่สองพันคน⁶ จากเผ่าอาเชอร์มี หนึ่งในสี่สองพันคน จากเผ่าอิสสาการมี หนึ่งในสี่สองพันคน จากเผ่าเศบูลุนมี หนึ่งในสี่สองพันคน จากเผ่าโยเซฟมี หนึ่งในสี่สองพันคน จากเผ่าเบนยามินมี หนึ่งในสี่สองพันคน ได้รับการประทับตรา

⁷จากเผ่าสิเมโอนมี หนึ่งในสี่สองพันคน จากเผ่าเลวีมี หนึ่งในสี่สองพันคน จากเผ่าอิสสาการมี หนึ่งในสี่สองพันคน⁸ จากเผ่าเศบูลุนมี หนึ่งในสี่สองพันคน จากเผ่าโยเซฟมี หนึ่งในสี่สองพันคน จากเผ่าเบนยามินมี หนึ่งในสี่สองพันคน ได้รับการประทับตรา

⁹หลังจากสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้ามองดู และมีมหาชนที่ไม่มีใครนับจำนวนได้ จากทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกชนชาติ และทุกภาษา ยืนอยู่ต่อหน้าพระบัลลังก์และเฉพาะพระพักตร์พระเมษโปดก พวกเขาสวมเสื้อคลุมสีขาวและถือใบตาลอยู่ในมือของพวกเขา¹⁰ และพวกเขาร้องเสียงดังว่า "ความรอดเป็นของพระเจ้าของเรา ผู้ประทับบนพระบัลลังก์ และเป็นของพระเมษโปดก"

¹¹และทูตสวรรค์ทั้งหมดที่ยืนอยู่รอบพระบัลลังก์ และรอบผู้อาวุโส และรอบสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้น และพวกเขาก็กราบต่อหน้าพระบัลลังก์ของพระองค์ พวกเขาทูลสรรเสริญพระเจ้า¹² กล่าวว่า "อาเมน คำสรรเสริญ พระสิริ พระปัญญา คำขอบพระคุณ พระเกียรติ ฤทธิเดช และพระกำลัง จะมีแด่พระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน"

¹³แล้วคนหนึ่งเฝ้าพวกผู้อาวุโสนั้นถามข้าพเจ้าว่า "คนที่สวมเสื้อคลุมสีขาวเหล่านี้คือใคร? และพวกเขามาจากไหน?"¹⁴ ข้าพเจ้าตอบเขาว่า "ท่านเองก็ทราบอยู่แล้ว" และเขาจึงบอกข้าพเจ้าว่า "คนเหล่านี้เป็นคนที่มาจากความยากลำบากครั้งยิ่งใหญ่ พวกเขาชำระล้างเสื้อคลุมของพวกเขาด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดกจนขาวสะอาด"

¹⁵เหตุฉะนั้น เขาก็หลายจึงได้อยู่หน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้า และพวกเขาทูลสรรเสริญพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน พระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์จะทรงกางเต็นท์ของพระองค์เหนือพวกเขา¹⁶ พวกเขาจะไม่หิวอีก พวกเขาจะไม่กระหายอีกแล้ว ดวงอาทิตย์และความร้อนจะไม่แผดเผาเขาอีกต่อไป¹⁷ เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระบัลลังก์นั้นจะทรงเป็นผู้เลี้ยงดูของพวกเขา และพระองค์จะทรงนำพวกเขาไปยังน้ำพุแห่งชีวิต และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากดวงตาของเขาทั้งหลาย"

Chapter 8

¹เมื่อพระเมษโปดกแกะตราดวงที่เจ็ด พาสวรรค์ก็เขยิบเป็นเวลาประมาณครึ่งชั่วโมง² แล้วข้าพเจ้ามองดูทูตสวรรค์เจ็ดองค์ยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า และแตรทั้งเจ็ดได้ถูกมอบให้แก่พวกทูตสวรรค์เหล่านั้น

³มีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งถือขันเครื่องหอมทองคำเข้ามายืนอยู่ตรงหน้าแท่นถวายเครื่องหอมบูชา เครื่องหอมมากมายได้ถูกมอบให้แก่ทูตสวรรค์เพื่อเขาจะมอบถวายพร้อมกับคำอธิษฐานมากมายของธรรมิกชนทั้งหลายบนแท่นถวายเครื่องหอมบูชาทองคำหน้าพระบัลลังก์⁴ ควันของเครื่องหอมบูชาพร้อมกับคำอธิษฐานของธรรมิกชนทั้งหลายก็ลอยจากมือของทูตสวรรค์ขึ้นไปต่อพระพักตร์พระเจ้า⁵ ทูตสวรรค์นำเอาขันบรรจุเครื่องหอมบูชามาและเติมไฟจากแท่นบูชาลงไปในขันนั้น จากนั้นเขาจึงเทมันลงมายังโลก ทำให้เกิดเสียงฟ้าร้องดังสนั่น เกิดฟ้าแลบสว่างจ้า และเกิดแผ่นดินไหว

⁶ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดที่มีแตรเจ็ดอันเตรียมพร้อมที่จะเป่าแตร⁷ ทูตสวรรค์องค์แรกเป่าแตรของเขา และมีพายุลูกเห็บและลูกไฟผสมกับเลือด ถูกเกลกลงมาบนแผ่นดินโลกเพื่อจะเผาหนึ่งในสามของโลก หนึ่งในสามของต้นไม้ถูกเผาไหม้ และพืชพันธุ์สีเขียวทั้งหมดถูกเผาไหม้

⁸กุตสวรรค์องค์ที่สองเป่าแตรของเขา มีบางสิ่งที่เหมือนกับภูเขาใหญ่ที่ลุกเป็นไฟถูกโยนลงมายังทะเล หนึ่งในสามของทะเลกลายเป็นเลือด⁹หนึ่งในสามของสิ่งทรงสร้างที่มีชีวิตในทะเลตายสิ้น หนึ่งในสามของเรือต่างๆ ถูกทำลาย

¹⁰กุตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแตรของเขา และมีดาวใหญ่ดวงหนึ่งสว่างเหมือนคนเพลิงตกลงจากท้องฟ้าบนแม่น้ำหนึ่งในสามของแม่น้ำทั้งหลายและตกลงบนบ่อน้ำพุต่างๆ¹¹ดาวดวงนี้มีชื่อว่า "บอระเพ็ด" หนึ่งในสามของน้ำทั้งหมดเปลี่ยนเป็นรสขม และคนจำนวนมากต้องตายเพราะน้ำที่มีรสขม

¹²กุตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแตรของเขา และหนึ่งในสามของดวงอาทิตย์ถูกไหม้ รวมถึงหนึ่งในสามของดวงจันทร์ และหนึ่งในสามของดวงดาวด้วย หนึ่งในสามของดวงเหล่านี้จึงถูกทำให้มืดไป หนึ่งในสามของกลางวันและหนึ่งในสามของกลางคืนไม่มีความสว่าง

¹³ข้าพเจ้ามองดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียงนกอินทรีตัวหนึ่งที่กำลังบินอยู่เหนือศีรษะร้องเรียกด้วยเสียงดังว่า "วิบัติ วิบัติ วิบัติ แก่คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่บนโลก เพราะแตรที่เหลืออยู่ที่กำลังจะถูกเป่าโดยกุตสวรรค์ทั้งสามองค์"

Chapter 9

¹จากนั้นกุตสวรรค์องค์ที่ห้าก็เป่าแตรของเขา ข้าพเจ้าเห็นดาวจากท้องฟ้าดวงหนึ่งตกลงมายังโลก ดาวดวงนั้นได้รับมอบบุญแก่สำหรับช่องของหลุมที่ลึกจนยังไม่ถึง²เขาไซเปิดช่องของหลุมที่ลึกจนยังไม่ถึง และมีควันพุ่งออกมาจากช่องเหมือนกับควันจากเตาหลอมหีมา ดวงอาทิตย์และอากาศก็มืดไป เพราะควันที่ทะลักพุ่งออกมาจากช่องนั้น

³ฝูงตึกเตนออกมาจากควันนั้นมายังแผ่นดินโลก และพวกมันได้รับอำนาจเหมือนกับแมงป่องแห่งแผ่นดินโลก⁴พวกมันถูกห้ามไม่ให้ทำลายหญ้า พืชพันธุ์บนโลก หรือต้นไม้บนแผ่นดินโลก แต่เฉพาะผู้คนที่ไม่ได้ตราประทับของพระเจ้าที่บนหน้าผากของพวกเขาเท่านั้น

⁵พวกมันไม่ได้รับอนุญาตให้ฆ่าประชาชนเหล่านั้น แต่ให้รบกวนพวกเขาห้าเดือน ความทุกข์รบกวนของพวกเขาเหมือนถูกแมงป่องต่อย⁶ในวันเหล่านั้นผู้คนจะเสาะหาความตาย แต่จะไม่พบ พวกเขาจะปรารถนาความตายอย่างมาก แต่ความตายจะหนีจากพวกเขาไป

⁷ฝูงตึกเตนดูเหมือนฝูงนาคที่เตรียมพร้อมสำหรับสงคราม บนศีรษะของพวกมันมีบางสิ่งที่เหมือนกับมงกุฎทองคำ และใบหน้าของพวกมันก็เหมือนกับใบหน้าของมนุษย์⁸พวกมันมีเส้นผมเหมือนกับผมของผู้หญิง และฟันของพวกมันเหมือนกับฟันของสิงโต⁹พวกมันมีเสือกระเหมือนเสือกระเหล็ก และเสียงปิกของพวกมันเหมือนกับเสียงของรถม้าศึกและฝูงนาคที่กำลังวิ่งเข้าสู่สนามรบ

¹⁰พวกมันมีหางที่ใช้ต้อยเหมือนแมงป่อง ในหางของพวกมันมีอำนาจที่จะทำร้ายมนุษย์ให้บาดเจ็บตลอดห้าเดือน¹¹พวกมันมีทูตแห่งหลุมที่ลึกจนยังไม่ถึงเป็นกษัตริย์ปกครองมัน ชื่อของมันในภาษาฮีบรูเรียกว่า อาบัตโดน และในภาษากรีกมันชื่อว่า อปอลลิออน¹²วิบัติอย่างแรกผ่านพ้นไป ดูเถิด หลังจากนั้น ยังคงมีวิบัติอีกสองอย่างที่มา

¹³กุตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตรของเขา และข้าพเจ้าได้ยินเสียงมาจากบรรดาเชิงนอนของแท่นบูชาทองคำที่ตั้งอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเจ้า¹⁴มีเสียงพูดกับกุตสวรรค์องค์ที่หกที่เป่าแตรนั้นว่า "จงปล่อยกุตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกมัดเอาไว้ที่แม่น้ำใหญ่ชื่อยูเฟรติส"¹⁵กุตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกเตรียมเอาไว้สำหรับชั่วโมงนั้น วันนั้นเดือนนั้น และปีนั้น ได้ถูกปล่อยมาเพื่อฆ่าหนึ่งในสามของมวลมนุษย์

¹⁶ข้าพเจ้าได้ยินถึงจำนวนพลทหารที่นับบนหลังม้าว่ามีจำนวน 200,000,000 คน¹⁷นี่คือนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นเกี่ยวกับน้ำทั้งหลาย และบรรดาผู้ที่ขี่ม้าเหล่านั้นเสือกระของพวกเขาคือสีแดงเพลิง สีน้ำเงินเข้ม และสีเหลืองกำมะถัน ศีรษะของม้าเหล่านั้นเหมือนศีรษะของสิงโต และมีไฟ ควัน และกำมะถันออกมาจากปากของพวกมัน

¹⁸จำนวนหนึ่งในสามของมนุษย์ถูกฆ่าโดยภัยพิบัติทั้งสามอย่างนี้ คือ ไฟ ควัน และกำมะถันที่ออกมาจากปากของพวกมัน¹⁹เพราะอำนาจของม้าเหล่านั้นอยู่ในปากและในหางของพวกมัน หางของพวกมันเหมือนงูและพวกมันมีหัวหลายหัวเพื่อใช้ทำร้ายประชาชน

²⁰สำหรับมนุษย์ที่เหลือที่ยังไม่ได้ถูกฆ่าโดยภัยพิบัติทั้งสามอย่างนี้ คือพวกคนที่ไม่ได้กลับใจจากการกระทำของตน หรือพวกเขาไม่ได้หยุดนมัสการผีชั่วและพวกอุปการะที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองแดง ก้อนหิน และไม้ คือ สิ่งต่างๆ ที่ไม่สามารถมองเห็น ได้ยิน หรือเดินได้²¹พวกเขาที่ไม่ได้กลับใจจากการฆาตกรรมจากเวทียันต์คาถา จากการทำผิดศีลธรรมทางเพศ หรือจากการประพฤติชั่วร้ายของพวกเขาคือ

Chapter 10

¹แล้วข้าพเจ้าได้เห็นกุตสวรรค์ที่มีฤทธิ์อำนาจอีกองค์หนึ่งลงมาจากฟ้าสวรรค์ เขามีเมฆเป็นเสื้อคลุม และมีสายรุ้งอยู่เหนือศีรษะของเขา ใบหน้าของเขาเหมือนกับดวงอาทิตย์และเท้าของเขาเหมือนเสาเพลิง²เขาก็อ่านหนังสือม้วนเล็กเล่มหนึ่งที่ถูกเปิดออกในมือของเขา เขาวางเท้าข้างขวาของเขาบนทะเล และวางเท้าซ้ายบนแผ่นดิน

³แล้วเขาจึงตะโกนด้วยเสียงอันดังเหมือนกับเสียงสิงโตคำราม เมื่อเขาตะโกน ก็มีเสียงฟ้าร้องกึ่งเจ็ดพุดกับพวกเขาขึ้นมาว่า⁴เมื่อเสียงฟ้าร้องกึ่งเจ็ดพุดออกมา ข้าพเจ้ากำลังจะลงมือเขียน แต่ข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากฟ้าสวรรค์กล่าวว่า "จงเก็บไว้เป็นความลับเกี่ยวกับสิ่งที่ฟ้าร้องกึ่งเจ็ดพุดนั้น จงอย่าเขียนลงไป"

⁵แล้วทูตสวรรค์องค์ที่ข้าพเจ้าได้เห็นว่ากำลังยืนอยู่บนทะเลและแผ่นดินก็ยกมือขวาของเขาขึ้นต่อฟ้าสวรรค์⁶เขาสาบานโดยอ้างผู้หนึ่งซึ่งทรงพระชนม์อยู่นิรันดร์ ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ผู้สร้างแผ่นดินโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ผู้สร้างทะเลและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น และทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวว่า "จะไม่มีการล่าช้าอีกต่อไป"⁷แต่ในวันที่ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดเป่าแตรของเขานั้น ความล้าลึกของพระเจ้าจะสำเร็จ เหมือนอย่างที่เราจะประกาศต่อบรรดาผู้เผยพระวจนะที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์

⁸ข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากฟ้าสวรรค์กล่าวกับข้าพเจ้าอีกว่า "จงไปและเปิดหนังสือม้วนที่อยู่ในมือของทูตสวรรค์องค์นั้นที่กำลังยืนอยู่บนทะเลและแผ่นดิน"⁹แล้วข้าพเจ้าจึงไปหาทูตสวรรค์และบอกให้เขามอบหนังสือม้วนเล็กให้แก่ข้าพเจ้า เขาพุดกับข้าพเจ้าว่า "จงรับหนังสือม้วนนี้และกินเข้าไป มันจะขมอยู่ในท้องของท่าน แต่เมื่ออยู่ในปากของท่านมันจะมีรสหวานเหมือนน้ำผึ้ง"

¹⁰ข้าพเจ้าจึงรับหนังสือม้วนเล็กจากมือของทูตสวรรค์และกินเข้าไป ถ้าอยู่ในปากของข้าพเจ้าก็มีรสหวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่เมื่อข้าพเจ้ากินมันเข้าไป มันกลับมีรสขมอยู่ในท้องของข้าพเจ้า¹¹จากนั้นก็มีใครบางคนที่พักกับข้าพเจ้าว่า "ท่านต้องเผยพระวจนะเกี่ยวกับประชาชนจำนวนมาก ชนชาติต่างๆ ภาษาต่างๆ และกษัตริย์จำนวนมาก"

Chapter 11

¹ข้าพเจ้าได้รับไม้ธูปก่อนหนึ่งเพื่อใช้เป็นเหมือนไม้วัด ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งว่า "จงลุกขึ้นและวัดขนาดพระวิหารของพระเจ้ากับแท่นบูชา และนับจำนวนคนที่นมัสการในพระวิหารนั้น"²แต่ไม่ต้องวัดลานด้านนอกพระวิหารเพราะได้มอบส่วนนั้นให้กับคนต่างชาติแล้ว พวกเขาจะเหยียบย่ำนครอันบริสุทธิ์เป็นเวลาสี่สิบสองเดือน

³เราจะให้สิทธิอำนาจแก่พยานทั้งสองของเรา เพื่อเผยพระวจนะเป็นเวลา 1,260 วัน โดยที่นุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ⁴พยานเหล่านี้คือต้นมะกอกสองต้นและเชิงตะเกียงสองอันที่ตั้งอยู่ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก⁵ถ้าผู้ใดเลือกที่จะทำลายพวกเขา จะมีไฟออกมาจากปากของพวกเขาและเผาผลาญเหล่าศัตรูของพวกเขา ใครก็ตามที่ปรารถนาจะทำลายพวกเขาจะต้องถูกฆ่าเช่นนี้

⁶พยานเหล่านี้มีสิทธิอำนาจในการปิดท้องฟ้าเพื่อไม่ให้ฝนตกในช่วงเวลาที่พวกเขาเผยพระวจนะ พวกเขาจะมีอำนาจที่จะเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเลือด และไหม้แผ่นดินโลกด้วยภัยพิบัติทุกชนิดตามที่พวกเขาปรารถนา⁷เมื่อพวกเขาใกล้เสร็จสิ้นการเป็นพยานของพวกเขา สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากหลุมที่ลึกมาก จะทำสงครามต่อผู้เผยพระวจนะ สัตว์ร้ายนั้นจะเอาชนะพวกเขาและฆ่าพวกเขา

⁸ศพของพวกเขจะถูกทิ้งไว้บนถนนของนครใหญ่ (เป็นสัญลักษณ์ที่เรียกกันว่า โซโดมและอีลิปโต) เป็นที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกตรึงที่กางเขน⁹จะมีบางคนจากผู้คนทั้งหมด จากทุกชนเผ่า จากทุกภาษา และจากทุกชนชาติ ฝ่ามือมองดูที่ศพของพวกเขากลับเป็นเวลาสามวันครึ่ง และจะไม่ยอมให้ศพของพวกเขาลูกฝังไว้ในอุโมงค์

¹⁰คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่บนโลกจะชื่นชมยินดีด้วยเรื่องของพวกเขาและเฉลิมฉลอง พวกเขาจะส่งของขวัญให้แก่กันเพราะผู้เผยพระวจนะทั้งสองเหล่านี้ได้ทรงมานับบรรดาคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก¹¹แต่หลังจากสามวันครึ่งไปแล้ว พระเจ้าจะทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าในร่างนั้น และพวกเขายืนขึ้นด้วยเท้าของเขา คนเหล่านั้นที่เห็นพวกเขาก็เกิดความกลัวอย่างยิ่ง¹²จากนั้นพวกเขาจะได้ยินเสียงดังจากฟ้าสวรรค์พุดกับพวกเขาว่า "จงขึ้นมาที่นี่" แล้วพวกเขาจะขึ้นไปสวรรค์ในเมฆ ขณะที่พวกศัตรูก็จ้องมองดูอยู่

¹³ในช่วงเวลานั้นเองจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ และสิบส่วนของนครจะถล่มลงมา คนเจ็ดพันคนจะถูกฆ่าเนื่องจากแผ่นดินไหวนั้น และบรรดาคนที่รอดชีวิตจะตกใจกลัวและถวายเกียรติแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์¹⁴วิธีอย่างที่สองผ่านไป ดูเถิด วิธีอย่างที่สามกำลังมาอย่างรวดเร็ว

¹⁵แล้วทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดเป่าแตรของเขา และมีเสียงอันดังในฟ้าสวรรค์กล่าวว่า "อาณาจักรแห่งโลกนี้ได้กลายมาเป็นราชอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและเป็นของพระคริสต์ พระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์

¹⁶แล้วบรรดาผู้เอาไวสทั้งยี่สิบสี่ ที่กำลังนั่งอยู่บนบัลลังก์ของพวกเขาต่อหน้าพระเจ้า ก็ชนหน้าของพวกเขาลง และนมัสการพระเจ้า¹⁷พวกเขาพุดว่า "พวกเราขอบพระคุณพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ที่ทรงเป็นอยู่และผู้ทรงเคยเป็นอยู่ เพราะพระองค์ได้ทรงใช้ฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์และทรงเริ่มครอบครองแล้ว

¹⁸ประชาชนที่จะโกรธจัด แต่พระพิโรธของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เวลาที่คนตายจะได้รับการพิพากษาก็มาถึงแล้วและเป็นเวลาที่พระองค์จะประทานบำเหน็จให้แก่บรรดาผู้เผยพระวจนะที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ บรรดาผู้เชื่อ และแก่คนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระนามของพระองค์ ทั้งคนที่ไม่สำคัญและคนที่ยิ่งใหญ่ เวลาที่มาถึงเพื่อพระองค์จะทำลายคนเหล่านั้นที่กำลังทำลายแผ่นดินโลกอยู่

¹⁹จากนั้นพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็ถูกเปิดออก และมองเห็นหีบแห่งพันธสัญญาของพระองค์ที่ตั้งอยู่ในพระวิหารของพระองค์ มีฟ้าแลบ เสียงดังครืน เสียงฟ้าร้องกึกก้อง แผ่นดินไหว และมีพายุลูกเห็บร้ายแรง

Chapter 12

¹มีหมายเหตุสำคัญยิ่งใหญ่ปรากฏขึ้นในสวรรค์ คือมีผู้หญิงคนหนึ่งที่มีดวงดวงอาทิตย์เป็นเสื้อผ้า และมีดวงจันทร์รองใต้เท้าของเธอ และสวมมงกุฎบนที่เป็นดวงดาวทั้งสิบสองดวงบนศีรษะของเธอ² เธอตั้งครุฑ และเธอกำลังร้องด้วยความเจ็บปวดในการคลอดบุตร

³แล้วจึงมีอีกหมายเหตุสำคัญหนึ่งเกิดขึ้นในสวรรค์ ดูก่อน มีพญานาคตัวใหญ่สีแดงตัวหนึ่งที่มีเจ็ดหัว และมีสิบเขา และมีมงกุฎเจ็ดอันอยู่บนแต่ละหัวของมัน⁴ หางของมันตวัดดวงดาวหนึ่งในสามส่วนในท้องฟ้าและกึ่งดวงดาวเหล่านั้นลงมาบนแผ่นดินโลก พญานาคตัวนั้นยืนอยู่ต่อหน้าผู้หญิงที่กำลังจะคลอดบุตร เพื่อว่าเมื่อผู้หญิงคนนั้นคลอดบุตรออกมา มันก็จะกินบุตรของเธอ

⁵เธอคลอดบุตรชาย เป็นเด็กผู้ชายที่จะปกครองทุกชนชาติด้วยคทาเหล็ก เด็กคนนั้นถูกคว่ำไปเข้าเฝ้าพระเจ้าและไปที่พระบัลลังก์ของพระองค์⁶ และผู้หญิงนั้นหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งพระเจ้าได้จัดเตรียมสถานที่เอาไว้สำหรับเธอ ดังนั้นเธอจะได้รับการดูแลเป็นเวลา 1,260 วัน

⁷บัดนี้มิสงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลและเหล่าทูตสวรรค์ของเขาที่ต่อสู้กับพญานาคนั้น และพญานาคกับบริวารของมันก็ต่อสู้⁸ แต่พญานาคไม่แข็งแรงพอที่จะชนะได้ ดังนั้นจึงไม่มีที่อยู่ในสวรรค์สำหรับมันและบริวารของมัน⁹ พญานาคใหญ่ คืองูดำบรรพ์ที่มีชื่อว่ามารหรือซาตาน ผู้ที่หลอกลวงทั้งโลก จึงถูกเหวี่ยงลงมาบนแผ่นดินโลกพร้อมกับบริวารของมันทั้งหมด

¹⁰แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงอันดังในสวรรค์ว่า บัดนี้ความรอด ฤกษ์เดช ราชอาณาจักรของพระเจ้าของพวกเรา และสิทธิอำนาจของพระคริสต์ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เพราะผู้กล่าวโทษพี่น้องของพวกเราได้ถูกโยนลงไปแล้ว คือผู้ที่กล่าวโทษพวกเราต่อพระพักตร์พระเจ้าของพวกเราทั้งกลางวันและกลางคืน

¹¹พวกเขาเอาชนะมันได้โดยพระโลหิตของพระเมษโปดกและโดยถ้อยคำแห่งการเป็นพยานของพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ได้รักชีวิตของตนเองแต่ยอมตายได้¹² จะนั้นสวรรค์และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์จึงชื่นชมยินดีเกิด แต่มีต้องบังเกิดขึ้นแก่แผ่นดินโลกและทะเล เพราะมารร้ายได้ลงไปหาพวกเจ้าแล้ว มันเต็มไปด้วยความโกรธยิ่ง เพราะมันรู้ว่าเวลาของมันเหลืออยู่น้อยนัก

¹³เมื่อพญานาคนั้นรู้ว่ามันได้ถูกโยนลงไปยังโลก มันจึงตามล่าผู้หญิงคนนั้นที่คลอดบุตรชาย¹⁴ แต่ผู้หญิงคนนั้นได้รับปีกของนกอินทรีใหญ่สองปีก ดังนั้นเธอจึงสามารถหนีไปยังสถานที่ที่จัดเตรียมเอาไว้สำหรับเธอในถิ่นทุรกันดาร ณ ที่นั้นเธอจะได้รับการดูแลให้พ้นจากงูใหญ่เป็นเวลาหนึ่งวาระ สองวาระ และอีกครั้งวาระ

¹⁵งูใหญ่นั้นได้พ่นน้ำออกมาจากปากของมันเหมือนกับแม่น้ำสายหนึ่งเพื่อจะทำให้เกิดน้ำท่วมพัดพาเอาผู้หญิงคนนั้นไป¹⁶ แต่แผ่นดินโลกได้ช่วยผู้หญิงนั้นเอาไว้ แผ่นดินโลกได้เปิดปากออกและสูบเอาแม่น้ำที่พญานาคได้พ่นออกมาจากปากของมันลงไป¹⁷ แล้วพญานาคจึงโกรธแค้นผู้หญิงคนนั้นมาก มันจึงไปทำสงครามต่อสู้กับเชื้อสายที่เหลือทั้งหมดของเธอ คือ บรรดาคนที่เชื่อฟังคำบัญชาของพระเจ้าและยึดมั่นในคำพยานของพวกเขาเกี่ยวกับพระเยซู¹⁸ จากนั้นพญานาคนั้นจึงยืนขึ้นบนหาดทรายของชายฝั่งทะเล

Chapter 13

¹แล้วข้าพเจ้าได้เห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีเขาสิบเขาและเจ็ดหัว ที่เขากทั้งสิบนั้นมีมงกุฎสิบอัน และมีชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทจารึกไว้ที่หัวแต่ละหัวของมัน² สัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าได้เห็นนี้มีลักษณะคล้ายกับเสือดาวตัวหนึ่ง เท้าของมันเหมือนเท้าของหมี และปากของมันเหมือนปากของสิงโต พญานาคนั้นให้ฤทธิอำนาจของมัน บัลลังก์ของมัน และสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ของมันแก่สัตว์ร้าย

³ที่หัวหนึ่งของสัตว์ร้ายนั้นดูเหมือนเคยมีแผลจรรรูกฆ่าให้ตายแต่ได้หายเป็นปกติแล้ว ทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจ⁴ พวกเขายังนมัสการพญานาคนั้น เพราะมันมอบสิทธิอำนาจของมันให้แก่สัตว์ร้ายตัวนั้น พวกเขาจึงนมัสการสัตว์ร้ายตัวนั้นด้วยและพูดกันต่อไปว่า "ใครจะเหมือนสัตว์ร้ายนี้?" และ "ใครจะต่อสู้มันได้?"

⁵สัตว์ร้ายตัวนั้นได้รับปากที่ใช้พูดจาใหญ่โตและหมิ่นประมาทพระเจ้า มันได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิอำนาจนั้นเป็นเวลาสี่สิบสองเดือน⁶ ดังนั้นสัตว์ร้ายนั้นจึงเปิดปากของมันพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า ดูก่อนพระนามของพระองค์ ดูก่อนที่ประทับของพระองค์ และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์

⁷สัตว์ร้ายนั้นได้รับอนุญาตให้ทำสงครามกับบรรดาธรรมิกชน และเอาชนะพวกเขาได้ มันยังได้รับสิทธิอำนาจเหนือทุกเผ่า ทุกชนชาติ ทุกภาษาและทุกประชาชาติ⁸ ทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลกนี้จะนมัสการมัน คือ ทุกคนที่ชื่อของเขาไม่ได้ถูกเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิตซึ่งเป็นของพระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์นับตั้งแต่แรกสร้างโลก

⁹ใครมีหู จงฟังเถิด¹⁰ ถ้าผู้ใดถูกพาไปเป็นเชลย เขาก็จะไปเป็นเชลย ถ้าผู้ใดถูกฆ่าด้วยดาบ เขาก็จะถูกฆ่าด้วยดาบ นี่คือการทรงเรียกเพื่อให้มีความกระหัดอกทนและความเชื่อของบรรดาธรรมิกชน

¹¹จากนั้นข้าพเจ้ามองเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มันมีสองเขาเหมือนแกะตัวหนึ่ง และมันพูดเหมือนกับพญานาค¹² มันใช้สิทธิอำนาจทั้งหมดที่มีของสัตว์ร้ายตัวแรก และมันทำให้แผ่นดินโลกและผู้ที่ยืนบนโลกนั้นนมัสการสัตว์ร้ายตัวแรก ที่บาดแผลจรรรูกของมันได้รับการรักษาให้หายแล้ว

¹³มันทำให้การอัศจรรย์ยังยิ่งใหญ่ แม้แต่ทำให้ไฟจากฟ้าตกลงบนแผ่นดินโลกต่อหน้าต่อตาผู้คน¹⁴มันได้รับอนุญาตให้ทำหมายสำคัญต่างๆ ได้ มันหลอกลวงผู้คนที่อยู่ในโลก มันบอกให้พวกเขา สร้างรูปจำลองรูปหนึ่งให้กับสัตว์ร้ายตัวที่มีบาดแผลจากดาบแต่ยังมีชีวิตอยู่

15.มันได้รับอนุญาตเพื่อให้ลมหายใจแก่รูปของสัตว์ร้าย เพื่อให้รูปสัตว์ร้ายนั้นพูดได้ และใครที่ปฏิเสธที่จะนับสสารสัตว์ร้ายนั้นจะต้องถูกฆ่าตาย¹⁶ มันยังบังคับทุกคน คนไม่สำคัญ มีอำนาจ คนรวย คนจน เป็นโก เป็นทาส ให้รับเครื่องหมายไว้ที่บนมือขวาหรือบนหน้าผาก¹⁷ มันเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ใดจะทำการซื้อหรือขายได้ เว้นแต่เขามีเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนี้ที่ใช้ตัวเลขแทนชื่อของมัน

¹⁸ เรื่องนี้ต้องใช้สติปัญญา หากผู้ใดมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ก็ให้เขาคาดคะเนตัวเลขของสัตว์ร้ายนั้นเกิด เพราะมันเป็นตัวเลขแทนมโนษย์ หมายเลขของมันคือ 666

Chapter 14

ข้าพเจ้ามาอยู่และเห็นพระเมฆโปดกกำลังยืนอยู่บนภูเขาไซโยน มี 144,000 คน อยู่ร่วมกับพระองค์ ที่มีพระนามของพระองค์และพระนามของพระบิดาของพระองค์ จารึกไว้บนหน้าผากของพวกเขา ข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์ดังขึ้นเหมือนเสียงคำรามของน้ำมากมายและเสียงฟ้าร้องก็ก้อง เสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินนั้นเป็นเหมือนเหล่านักตีพิณกำลังบรรเลงพิณของพวกเขา

“พวกเขาสร้างเพลงบทใหม่ต่อหน้าพระบัลลังก์ ต่อหน้าสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ และต่อหน้าบรรดาผู้ואโซ ไม่มีใครสามารถฝึกร้องเพลงนั้นได้นอกจาก 144,000 คนที่ถูกนำมาจากแผ่นดินโลก” คนเหล่านี้คือบรรดาคนที่ไม่ได้ทำให้ตัวเองเป็นมลทินกับผู้หญิง เพราะพวกเขารักษาตัวเองให้มีความบริสุทธิ์ทางเพศ คนเหล่านี้คือผู้ที่ติดตามพระเมษโปดกไปในทุกที่ที่พระองค์ไป คนเหล่านี้ถูกนำออกมาจากมวลมนุษย์เป็นดังผลแรกที่มีมอบถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก¹ ไม่พบคำโหลกใดๆ ออกมาจากปากของพวกเขา พวกเขาไม่มีที่ติ

๖ ข้าพเจ้าเห็นภูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งบินมากลางอากาศ เขามีถ้อยคำนิรันดร์แห่งข่าวประเสริฐเพื่อประกาศแก่บรรดาคนที่อยู่บนแผ่นดินโลก คือ ทุก
ประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกชนชาติ^๗ เขาร้องด้วยเสียงอันดังว่า "จงยำเกรงพระเจ้าและถวายเกียรติแด่พระองค์ เพราะชั่วโมงแห่งการพิพากษาของ
พระองค์ได้มาถึงแล้ว จงนมัสการพระองค์ ผู้เดียวที่สร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และน้ำพุทั้งหลาย"

⁸แล้วกุตสวรรค์อีกองค์ คือ กุตสวรรค์องค์ที่สองตามมาและกล่าวว่า "ล่มสลายแล้ว ล่มสลายแล้วคือบาปโชนผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ที่ชักจูงทุกคนชาติให้ดื่มเหล้าฟุ่มเฟือย ความหลงใหลผิดศีลธรรมของเธอ"

9 กุตสวรรคอีกองค์หนึ่ง คือ องค์ที่สาม ที่ตามพวกเขามาได้พูดด้วยเสียงอันดังว่า "ผู้ใดที่นับสการสัตว์ร้ายและรูปของมัน และได้รับเครื่องหมายบนหน้าผากหรือบนมือของเขา"¹⁰ เขาจะได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้าด้วยเช่นกัน เหล้าองุ่นที่ถูกเทลงในถ้วยแห่งพระพิโรธของพระองค์โดยไม่ผสมเจือปนสิ่งใด คนที่ดื่มจะทนทุกข์ทรมานด้วยไฟและคำมิ่นต่อหน้ากุตสวรรคอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าและต่อพระพักตร์พระเมษโปดก

¹¹ "คว้นจากการทนทุกข์ทรมานของพวกเขาจะลอยขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์ และพวกเขาจะไม่ได้หยุดพักไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืน พวกเขาคือผู้ที่กินมัสการสัตว์ร้ายกับรูปของมัน และทุกคนที่ได้รับเครื่องหมาย¹²นี้คือคำเรียกร้องให้มีความทรนอดทนสำหรับบรรดาธรรมิกชน ผู้ที่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซู"

¹³ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์กล่าวว่า "จงเขียนสิ่งนี้ไว้ คนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็นสุข" พระวิญญานตรัสว่า "ใช่แล้ว เพื่อพวกเขาจะได้หลุดพ้นจากการตรากตรำของพวกเขา เพราะการกระทำของพวกเขาติดตามพวกเขาไป"

¹⁴ข้าพเจ้ามองดู และมีเมฆสีขาวก้อนหนึ่ง ผู้ที่นั่งอยู่บนเมฆนั้นมีลักษณะเหมือนบุตรมนุษย์ พระองค์สวมมงกุฎทองคำบนศีรษะของพระองค์และทรงถือเคียวที่คมกริบในพระหัตถ์ของพระองค์¹⁵ จากนั้นจึงมีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหารและร้องเรียกผู้ที่นั่งอยู่บนเมฆด้วยเสียงอันดังว่า "ใช้เคียวของพระองค์และเริ่มเก็บเกี่ยวเถิด เพราะถึงเวลาเก็บเกี่ยวแล้ว เนื่องจากผลที่จะเก็บเกี่ยวบนแผ่นดินโลกก็สุกงอมแล้ว"¹⁶ แล้วผู้ที่นั่งอยู่บนเมฆจึงตวัดเคียวของพระองค์เหนือโลก แล้วโลกก็ได้รับการเก็บเกี่ยว

¹⁷ มีภูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหารในสวรรค์ เขามีเคียวคมกริบด้วยเช่นเดียวกัน¹⁸ ยังมีภูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งผู้มีสิริรุ่งโรจน์เหมือนไฟได้ออกมาจากแท่นเผาเครื่องหอมบูชา เขาเรียกด้วยเสียงอันดังต่อผู้คนที่ถือเคียวคมกริบว่า "ใช้เคียวคมกริบของท่านเพื่อเก็บเกี่ยวพวกพวงอู่ทั้งหลายจากเถาองุ่นที่อยู่บนโลก เพราะผลองุ่นก็สุกงอมแล้ว"

¹⁹ ภูตสวรรค์องค์นั้นจึงตัดขี้ของเขabenโลก และเก็บเกี่ยวผลงุ่นบนโลก เขาโยนผลงุ่นเหล่านั้นลงไปบ่อย่ำงุ่นขนาดใหญ่ซึ่งเป็นบ่อแห่งพระพิโรธของพระเจ้า²⁰ บ่อย่ำงุ่นนั้นถูกย่ำที่นอกเมือง มีเลือดไหลทะลักออกมาจากบ่อนั้นจนสูงเท่ากับบังเหียนม้าและไหลยาวเป็นระยะทางประมาณ 1,600 ซากาติออน

¹แล้วข้าพเจ้าเห็นหมายสำคัญในสวรรค์อีกอย่างหนึ่งที่ยิ่งใหญ่และมหัศจรรย์ คือ มีทูตสวรรค์เจ็ดองค์กับภัยพิบัติเจ็ดอย่าง ซึ่งเป็นภัยพิบัติสุดท้าย เพราะว่าพระพิโรธของพระเจ้าจะสิ้นสุดลงด้วยภัยพิบัติเหล่านี้

²ข้าพเจ้าเห็นสิ่งที่ดูเหมือนเป็นทะเลแก้วปนกับไฟ คนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ริมทะเลคือบรรดาคนที่มิชยชนะต่อสัตว์ร้าย และรูปของมัน และต่อตัวเลขที่แสดงถึงชื่อของมัน พวกเขาทั้งหลายก็อภินิหารที่พระเจ้าประทานให้พวกเขา

³พวกเขาร้องเพลงของโมเสส ผู้รับใช้ของพระเจ้าและร้องเพลงของพระเมสโปดกว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ยิ่งใหญ่และมหัศจรรย์ ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์แห่งบรรดาประชาชาติ พระมรรคาของพระองค์ยุติธรรมและสัตย์จริง⁴ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีใครบ้างไม่เกรงกลัวพระองค์และถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์? เพราะพระองค์ผู้เดียวทรงบริสุทธิ์ บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะนามัสการเฉพาะพระพักตร์พระองค์ เพราะว่าพระราชกิจอันชอบธรรมของพระองค์ได้ปรากฏให้เห็นแล้ว"

⁵หลังจากสิ่งเหล่านี้แล้ว ข้าพเจ้ามองดู และพระวิหารซึ่งมีเต็นท์แห่งสักขียานได้เปิดออกในสวรรค์⁶และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ถือภัยพิบัติทั้งเจ็ดอย่างได้ออกมาจากสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เขาเหล่านั้นนุ่งห่มผ้าลินินบริสุทธิ์ สดใส และคาดแถบทองคำรอบอกของพวกเขา

⁷หนึ่งในสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ตนนั้น ได้มอบขามทองคำเจ็ดใบที่เต็มไปด้วยพระพิโรธของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ให้แก่ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้น⁸พระวิหารก็เต็มไปด้วยควันจากพระสิริของพระเจ้า และจากฤทธานุภาพของพระองค์ ไม่มีใครสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้น จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของทูตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะสิ้นสุดลง

Chapter 16

¹ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังออกมาจากพระวิหาร และสั่งทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้นว่า "จงออกไปแล้วเทขามแห่งพระพิโรธของพระเจ้าทั้งเจ็ดใบลงบนแผ่นดินโลก"

²ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไป และเทขามของตนลงบนแผ่นดินโลก แล้วคนทั้งหลายที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และพวกที่มีนักษัตรรูปของมันก็มีแผลร้ายที่น่าเกลียดและเจ็บปวดเกิดขึ้นตามตัว

³ทูตสวรรค์องค์ที่สองเทขามของตนลงในทะเล ทะเลก็กลายเป็นเลือดเหมือนอย่างเลือดของคนตาย และสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ซึ่งอยู่ในทะเลนั้นก็ตาย

⁴ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทขามของตนลงในแม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งหลาย และน้ำเหล่านั้นก็กลายเป็นเลือด⁵ข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์แห่งน้ำกล่าวว่า "พระองค์ทรงชอบธรรม ผู้ทรงเป็นอยู่และเคยเป็นอยู่ ผู้ทรงบริสุทธิ์ เพราะพระองค์ได้ทรงพิพากษาสิ่งเหล่านี้แล้ว⁶เพราะพวกเขาทำให้เลือดของบรรดาธรรมิกชน และผู้เผยพระวจนะไหลออก และพระองค์ทรงให้พวกเขาดื่มเลือดซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับแล้ว"⁷ข้าพเจ้าได้ยินแทนูชาตอบว่า "ใช่แล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด การพิพากษาของพระองค์สัตย์จริงและชอบธรรม"

⁸ทูตสวรรค์องค์ที่สี่เทขามของตนลงไปในดวงอาทิตย์ และอนุญาตให้ดวงอาทิตย์แผดเผามนุษย์ด้วยไฟ⁹ความร้อนแรงกล้าก็แผดเผามนุษย์ และพวกเขาพูดหมิ่นประมาทพระนามของพระเจ้า ผู้ซึ่งมีฤทธิ์เดชเหนือภัยพิบัติเหล่านี้ พวกเขาไม่ได้กลับใจและไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์

¹⁰หลังจากนั้น ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเทขามของตนลงบนบัลลังก์ของสัตว์ร้าย และความมืดก็ปกคลุมอาณาจักรของมัน พวกมันก็กีดกันของตนเพราะความเจ็บปวด¹¹พวกมันหมิ่นประมาทพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวดและเพราะแผลตามตัวของพวกมัน และพวกมันยังไม่ยอมกลับใจจากสิ่งที่พวกมันได้กระทำ

¹²ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทขามของตนลงไปในแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้น้ำในแม่น้ำนั้นแห้ง เพื่อเตรียมทางไว้สำหรับบรรดากษัตริย์ที่จะมาจากทิศตะวันออก¹³ข้าพเจ้าเห็นวิญญาณโสโครกสามดวงที่มองดูเหมือนกบออกมาจากปากของพญานาค จากปากสัตว์ร้าย และจากปากผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ¹⁴เพราะว่าพวกมันเป็นวิญญาณแห่งผีที่ทำความชั่วร้าย พวกมันออกไปหาบรรดากษัตริย์ทั่วโลก เพื่อรวบรวมกษัตริย์เหล่านั้นไปทำสงครามในวันอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด

¹⁵("ดูเถิด เรากำลังมาเหมือนอย่างขโมย คนที่เฝ้าดูอยู่และสวมเสื้อผ้าของตนไว้ก็มีความสุข เพราะว่าเขาจะต้องออกไปแบบเปลือยกายและได้เห็นสภาพน่าอับอายของเขา")¹⁶แล้ววิญญาณทั้งสามได้รวบรวมบรรดากษัตริย์เหล่านั้นไปยังสถานที่ ซึ่งเรียกว่าอาร์มาเกดดอน ในภาษาฮีบรู

¹⁷หลังจากนั้น ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดเทขามของตนลงไปในอากาศ แล้วมีพระสุรเสียงดังออกมาจากพระบัลลังก์ในพระวิหารนั้นว่า "สำเร็จแล้ว"¹⁸มีฟ้าแลบเสียงกรืนๆ เสียงฟ้าร้อง และแผ่นดินไหวรุนแรง ซึ่งเป็นแผ่นดินไหวที่รุนแรงกว่าแผ่นดินไหวใดๆ ที่เคยเกิดขึ้นตั้งแต่มนุษย์เกิดขึ้นมาบนแผ่นดินโลก ดังนั้นแผ่นดินไหวครั้งนั้นรุนแรงอย่างยิ่ง¹⁹มหานครนั้นก็แยกออกเป็นสามส่วน และเมืองทั้งหลายของบรรดาประชาชาติก็พังทลายลง แล้วพระเจ้าทรงระลึกถึงมหานครบาบิโลน และพระองค์ทรงให้ถ้วยที่เต็มไปด้วยเหล้าองุ่นที่มาจากพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์แก่คนนั้น

²⁰แล้วเกาะทั้งหมดก็หายไปและภูเขาทั้งหมดก็ไม่มีใครหาพบ²¹ลูกเห็บใหญ่ซึ่งมีน้ำหนักประมาณ 1 ทะลันต์ ก็ตกจากท้องฟ้าลงมายังผู้คนทั้งหลาย พวกเขาตีเสาพระเจ้าเนื่องด้วยภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจากลูกเห็บนั้นเพราะภัยพิบัตินั้นรุนแรงมาก

Chapter 17

¹กุตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์ที่ถือขามเจ็ดใบนั้น ก็มาพูดกับข้าพเจ้าว่า "จงมาเถิด เราจะให้ท่านดูการลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญที่นั่งอยู่บนน้ำมากหลาย²คือหญิงที่บรรดาภคัตริย์ของแผ่นดินโลกพิศคลั่งสมรรถทางเพศด้วย และคนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกก็เฝ้าด้วยเหล้าจุ่นแห่งตัณหาการพิศคลั่งสมรรถทางเพศของเธอ"

³แล้วกุตสวรรค์นั้นก็นำข้าพเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยพระวิญญาณ และข้าพเจ้าเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งเต็มไปด้วยชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทพระนามพระเจ้า สัตว์ร้ายนั้นมีเจ็ดหัวและสิบเขา⁴หญิงคนนั้นสวมชุดสีม่วงและสีแดงเข้ม และประดับด้วยทองคำ อัญมณีต่างๆ และไข่มุก เธอกำลังถือถ้วยทองคำที่เต็มไปด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและสิ่งโสโครกจากตัณหาการพิศคลั่งสมรรถทางเพศของเธอในมือของเธอ⁵บนหน้าผากของเธอมีชื่อที่มีความหมายลึกซึ้งเขียนไว้ว่า "บาปโลนมหานคร มารดาของหญิงแพศยาทั้งหลาย และสิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก"

⁶ข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นเฝ้าด้วยโลหิตของบรรดาธรรมิกชน และโลหิตของบรรดาผู้สละชีวิตเพื่อพระเยซู เมื่อข้าพเจ้าเห็นเธอ ข้าพเจ้าก็ประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง⁷ แต่กุตสวรรค์องค์นั้นกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "ทำไมท่านจึงประหลาดใจ? เราจะบอกให้ท่านรู้ถึงความหมายของหญิงนั้นและของสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวและสิบเขาที่เป็นพาหนะของเธอ"

⁸สัตว์ร้ายที่ท่านได้เห็นนั้น ครึ่งหนึ่งเคยมีชีวิตอยู่ แต่บัดนี้ไม่มี มันขึ้นมาจากหลุมที่ลึกมากและไปสู่ความพิณาศของมัน คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกซึ่งไม่มีชื่อเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่เริ่มสร้างโลก พวกเขาจะประหลาดใจเมื่อพวกเขาเห็นสัตว์ร้ายซึ่งมีชีวิตอยู่และบัดนี้ไม่มี แต่กำลังจะมา

⁹นี่ต้องใช้ความคิดอย่างมีปัญญา หัวทั้งเจ็ดนั้นคือเนินเขาเจ็ดยอดที่หญิงนั้นนั่งอยู่¹⁰ พวกเขาถือภคัตริย์เจ็ดองค์ หัวองค์ใดล่วงไปแล้ว องค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่ ส่วนอีกองค์หนึ่งยังไม่มา เมื่อพระองค์มาแล้วพระองค์ก็จะอยู่ได้เพียงระยะสั้นๆ เท่านั้น

¹¹สัตว์ร้ายที่เคยมีชีวิตอยู่ แต่บัดนี้ไม่มี คือภคัตริย์องค์ที่แปด แต่ก็ยังเป็นหนึ่งในภคัตริย์เจ็ดองค์นั้น และกำลังไปสู่ความพิณาศ

¹²ทั้งสิบเขาที่ท่านเห็นนั้นคือภคัตริย์สิบองค์ที่ยังไม่ได้รับอาณาจักร แต่จะรับสิทธิอำนาจเหมือนอย่างภคัตริย์ด้วยกันกับสัตว์ร้ายตัวนั้นหนึ่งชั่วโมง¹³ ภคัตริย์เหล่านี้ทรงมีความคิดเห็นอย่างเดียวกัน และพวกเขาจะทรงมอบฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจของตนแก่สัตว์ร้ายนั้น¹⁴ พวกเขาจะต่อสู้กับพระเมษโปดก แต่พระเมษโปดกจะทรงชนะเขาเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งปวง และทรงเป็นภคัตริย์เหนือภคัตริย์ทั้งปวง และพวกที่อยู่กับพระองค์นั้น ก็เป็นพวกที่ได้รับการทรงเรียก ได้รับการทรงเลือก และเป็นพวกที่สัตย์ซื่อ"

¹⁵กุตสวรรค์องค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า "น้ำมากหลายที่ท่านเห็นหญิงแพศยานั่งอยู่นั้น คือผู้คนมากมาย เหล่าฝูงชน บรรดาประชาชาติ และภาษาต่างๆ"

¹⁶สิบเขาที่ท่านเห็นและสัตว์ร้ายนั้น จะเกลียดชังหญิงแพศยานั้น พวกมันจะทำให้เธออ้างว้างและเปลือยกาย พวกมันจะรุมกินเนื้อของเธอ และเอาไฟเผาเธอจนสิ้นซาก¹⁷ เพราะพระเจ้าทรงดลใจพวกมันให้ทำตามพระดำริของพระองค์ โดยทรงทำให้พวกมันมีความเห็นอย่างเดียวกันในการมอบอาณาจักรให้แก่สัตว์ร้าย จนกว่าจะสำเร็จตามพระวอนะของพระเจ้า

¹⁸และผู้หญิงที่ท่านเห็นนั้นคือ มหานครที่ปกครองอยู่เหนือบรรดาภคัตริย์ของแผ่นดินโลก"

Chapter 18

¹หลังจากนั้น ข้าพเจ้าเห็นกุตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านมีสิทธิอำนาจยิ่งใหญ่ และรัศมีของท่านทำให้แผ่นดินโลกสว่างไสว² ท่านร้องประกาศด้วยเสียงกึกก้องว่า "บาปโลน มหานครพังทลายแล้ว พังทลายแล้ว นครกลายเป็นที่อยู่อาศัยของพวกผี เป็นที่หลบภัยของวิญญาณโสโครกทุกชนิด และเป็นที่พักพิงของนกที่โสโครกและน่าเกลียด³ เพราะประชาชาติทั้งหมดได้ดื่มเหล้าจุ่นแห่งตัณหาการพิศคลั่งสมรรถของนครนั้น บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้พิศคลั่งสมรรถกับนครนั้น และพวกพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกก็ร่ำรวยขึ้นจากฤทธิ์เดชแห่งการใช้ชีวิตชั่วโลภของนครนั้น"

⁴แล้วข้าพเจ้าได้ยินอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์ว่า "จงออกมาจากนครนั้นเถิด ประชากรของเราเอ๋ย เพื่อเจ้าจะไม่มีส่วนในความบาปของนครนั้น และเพื่อเจ้าจะไม่ต้องรับภัยพิบัติใดๆ ของนครนั้น⁵ บาปของนครนั้นกองสูงขึ้นถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงจดจำความประพฤติชั่วร้ายของนครนั้นแล้ว⁶ จงตอบสนองนครนั้นเหมือนอย่างที่ท่านเคยตอบสนองคนอื่นๆ และจงตอบสนองการกระทำของนครนั้นเป็นสองเท่าในสิ่งที่ท่านครั้นได้กระทำ ในถ้วยที่นครนั้นได้ผสมไว้⁷ จึ่งผสมลงไปเป็นสองเท่าให้นครนั้น"

⁸นครนั้นให้เกียรติตัวเองและใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือยมากเท่าใด ก็จงมอบความกรमानและความโสโครกเศร้าให้แก่คนนั้นมากเท่านั้น เพราะนครนั้นพูดในใจว่า "เราได้อยู่ในฐานะราชินี เราไม่ใช่หญิงม่าย และเราไม่มีวันพบกับความโสโครกเศร้าเลย⁹ ด้วยเหตุนี้ ภัยพิบัติต่างๆจะมาถึงนครนั้นภายในวันเดียว คือความตาย ความโสโครกเศร้า และการกันดารอาหาร ไฟจะเผาผลาญนครนั้น เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าทรงฤทธานุภาพ และพระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษานครนั้น"

⁹บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลกที่มอบการพิศคลั่งสมรรถทางเพศและใช้ชีวิตอย่างเสเพลกับนครนั้น จะร้องไห้และคร่ำครวญเมื่อเห็นควันไฟที่เผาไหม้นคร

นั้น¹⁰พวกเขาจะออกไปยืนอยู่ห่างๆ ด้วยความกลัวการทรมานคนนั้น และกล่าวว่า "วิบัติ วิบัติแก่บาบิโลนมหานครที่ยิ่งใหญ่ นครที่แข็งแกร่ง เพราะการลงโทษมาถึงเจ้าแล้วภายในชั่วโมฆะเดียว"

¹¹บรรดาพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกจะร้องไห้และโศกเศร้าเนื่องจากคนนั้น ไม่มีใครซื้อสินค้าคนนั้นอีกต่อไปแล้ว¹²สินค้านั้นได้แก่ ทองคำ เงิน ัญมณีต่างๆ ไข่มุก ผ้าลินินเนื้อดี ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงเข้ม และไม้หอมทุกชนิด ภาชนะทุกอย่างที่ทำจากงาช้าง ภาชนะทุกอย่างที่ทำจากไม้ลำค่า ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก หินอ่อน¹³ออบเชย เครื่องเทศ เครื่องหอม มดยอบ กำยาน เหล้าจุ่น น้ำมัน แป้ง ข้าวสาลี โคและแกะ ม้าและรถม้า และทาส และชีวิตมนุษย์

¹⁴พลที่เจ้าปรารถนาด้วยพลังทั้งหมดของเจ้านั้นก็หายไปจากเจ้า สิ่งที่ทรูหฺราและงดงามทั้งหมดของเจ้าก็ได้หายไป ไม่มีใครได้พบอีกเลย

¹⁵บรรดาพ่อค้าที่ขายสินค้าเหล่านี้ซึ่งร่ำรวยขึ้นมาเพราะคนนั้น จะยืนอยู่ห่างๆ เพราะหวาดกลัวการทรมานคนนั้น จะร้องไห้และโศกเศร้าอย่างมาก¹⁶พวกเขา กล่าวว่า "วิบัติ วิบัติแก่มหานครที่ยิ่งใหญ่ที่สวมใส่ผ้าลินินเนื้อดี ผ้าสีม่วงและผ้าสีแดงเข้ม และประดับด้วยทองคำ ัญมณีล้ำค่าและไข่มุก¹⁷ภายในชั่วโมฆะเดียว ทรัยัสสมบัติทั้งหมดนั้นก็สูญสิ้นไป" กัปตันเรือทุกคน นักเดินเรือทุกคน พวกลูกเรือ และคนทั้งหมดที่มีอาชีพทางทะเลก็ยืนอยู่ห่างๆ

¹⁸พวกเขาส่งเสียงร้องเมื่อพวกเขาเห็นควันไฟที่เผาไหม้คนนั้น พวกเขา กล่าวว่า "นครใดจะเหมือนมหานครนี้?"¹⁹พวกเขาตีปรายพวงคล้องบนศีรษะของตน และส่งเสียงร้องไห้และโศกเศร้าว่า "วิบัติ วิบัติแก่มหานครที่ยิ่งใหญ่ที่ซึ่งทุกคนที่มีเรือเดินทะเลต่างก็ร่ำรวยขึ้นจากความมั่งคั่งของคนนั้น เพราะภายในชั่วโมฆะเดียว นครนั้นก็ถูกทำลายลง"²⁰จงชื่นชมยินดีเพราะคนนั้นเกิด สวรรค์เอ๋ย ท่านผู้เชื่อทั้งหลาย เหล่าอัครทูตและบรรดาผู้เผยพระวจนะ เพราะพระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษคนนั้นให้กับพวกท่านทั้งหลายแล้ว"

²¹ทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่มีภูมิลำเนาพักพิงก่อนหน้าที่เหมือนหินโมใหญ่ขึ้นมาและโยนลงไปในทะเลแล้วกล่าวว่า "บาบิโลน มหานครที่ยิ่งใหญ่ จะถูกโยนลงอย่างรุนแรงเช่นนี้ และจะไม่มีใครได้เห็นอีกเลย"²²จะไม่มีใครได้ยินเสียงนักร้องนักดนตรี นักเต้นรำ นักเป่าขลุ่ยและนักเป่าแตรในตัวเจ้าอีกต่อไป จะไม่มีใครได้พบเห็นช่างฝีมือใดๆในตัวเจ้าอีกต่อไป จะไม่มีใครได้ยินเสียงไม่เป่าในตัวเจ้าอีกต่อไป

²³จะไม่มีแสงของประทีปส่องสว่างในตัวเจ้าอีกต่อไป จะไม่มีใครได้ยินเสียงของเจ้าบ่าวและเจ้าสาวในตัวเจ้าอีกต่อไป เพราะพวกพ่อค้าของเจ้าเคยเป็นคนใหญ่ คนโตบนแผ่นดินโลก และบรรดาประชาชาติก็ถูกล่อลวงโดยเวทมนตร์ของเจ้า²⁴ในนครนั้นก็พบเลือดของบรรดาผู้เผยพระวจนะและธรรมิกชนทั้งหลาย และเลือดของทุกคนที่ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก"

Chapter 19

¹หลังจากสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้ยินเหมือนกับเสียงดังสนั่นของฝูงชนมากมายในสวรรค์ กล่าวว่า "อาเลสุยา ความรอด พระสิริ และฤทธิ์เดชเป็นของพระเจ้าของเรา"การพิพากษาของพระองค์สัตย์จริงและยุติธรรม เพราะพระองค์ได้ทรงพิพากษาหญิงแพศยาคนสำคัญที่ทำให้แผ่นดินโลกเสื่อมทรามด้วยการผิดศีลธรรมทางเพศของเธอ พระองค์ทรงแก้แค้นหญิงคนนั้นที่ทำให้เลือดของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์หลั่งออกมา"

³พวกเขาร้องอีกเป็นครั้งที่สองว่า "อาเลสุยา ควันไฟพุ่งขึ้นจากนครนั้นตลอดไปเป็นนิรันดร์"⁴พวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คนและสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ก็ก้มกราบลงนมัสการพระเจ้าผู้ประทับบนพระบัลลังก์ พวกเขาบอกว่า "อาเมน อาเลสุยา"

⁵แล้วมีเสียงออกมาจากพระบัลลังก์ว่า "ท่านผู้รับใช้ทุกคนของพระเจ้า ท่านทั้งหลายผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ ทั้งคนที่ไม่สำคัญและคนมีอำนาจ จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา"

⁶แล้วข้าพเจ้าได้ยินเหมือนอย่างเสียงของมหาชนจำนวนมาก เหมือนอย่างเสียงน้ำมากหลาย และเหมือนอย่างเสียงฟ้าร้องก็กล่าวว่า "อาเลสุยา เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงครอบครองอยู่ คือพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด

⁷ขอให้เราชื่นชมยินดีและเปรมปรีดิ์เป็นอย่างยิ่ง และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะงานอภิเษกสมรสของพระเมษโปดกมาถึงแล้ว และเจ้าสาวของพระองค์ก็เตรียมตัวพร้อมแล้ว⁸เจ้าสาวนั้นได้รับอนุญาตให้สวมใส่ผ้าลินินเนื้อดี สว่างเจิดจ้าและสะอาด" (เพราะว่าผ้าลินินเนื้อดีนั้นคือการประพฤติอันชอบธรรมของธรรมิกชน)

⁹ทูตสวรรค์องค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า "จงเขียนลงไปอย่างนี้ว่า คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมางานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดกก็เป็นสุข" ท่านบอกอีกว่า "ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์จริงของพระเจ้า"¹⁰แล้วข้าพเจ้าก็ถูกรุดตัวลงแทบเท้าของท่านเพื่อจะนมัสการท่าน แต่ท่านกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "อย่าทำเช่นนี้ เราเป็นผู้ร่วมรับใช้เช่นเดียวกับท่านและพี่น้องของท่านที่ยึดถือคำพยานเกี่ยวกับพระเยซู จงนมัสการพระเจ้า เพราะว่าคำพยานเกี่ยวกับพระเยซูนี้เป็นหัวใจของการเผยพระวจนะ"

¹¹แล้วข้าพเจ้าเห็นสวรรค์เปิดออก และข้าพเจ้ามองไปเห็นม้าสีขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงนำนั้นมีพระนามว่าชื่อสัตย์และสัตย์จริง พระองค์ทรงพิพากษาและสู้ศึกด้วยความยุติธรรม¹²พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน พระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้บนพระกายของพระองค์ซึ่งไม่มีใครรู้จักเลยนอกจากพระองค์เอง¹³พระองค์ทรงฉลองพระองค์ด้วยเสื้อคลุมที่ได้จุ่มในเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือพระวาทะของพระเจ้า

¹⁴กองทัพทั้งหลายในสวรรค์ขี่ม้าขาวตามพระองค์ไป ต่างก็สวมใส่ผ้าลินินเนื้อดี สีขาวและสะอาด¹⁵มีพระแสงคมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ซึ่ง

พระองค์ทรงใช้พาดพิงประชาชนที่ต่างๆ และพระองค์จะทรงปกครองพวกเขาทั้งหลายด้วยกาเหล็ก พระองค์จะทรงยำบ่อยำจุ่มแห่งพระพิโรธรุนแรงของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด¹⁶ พระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้บนฉลองพระองค์ของพระองค์ และที่ต้นพระอุรุของพระองค์ว่า "กษัตริย์เหนือกษัตริย์ ทั้งปวงและเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งปวง"

¹⁷แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในดวงอาทิตย์ ท่านร้องประกาศด้วยเสียงอันดังแก่คนทั้งหมดที่บินอยู่เหนือศีรษะว่า "จงมาเถิด มาร่วมชุมนุมกันในงานเลี้ยงของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่"¹⁸ มากินเนื้อของกษัตริย์ เนื้อของผู้บัญชาการทหาร เนื้อของม้าและคนขี่ของพวกมัน และเนื้อของมนุษย์ทุกคน ทั้งคนที่เปโตรและเป็นกาส ทั้งคนสำคัญและคนมีอำนาจ"

¹⁹ข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายและบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกพร้อมทั้งกองทัพของกษัตริย์เหล่านั้น พวกเขาทั้งหลายมาชุมนุมกันเพื่อทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้าและกับกองทัพของพระองค์²⁰ แต่สัตว์ร้ายตัวนั้นถูกจับพร้อมกับผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จที่ทำหมายสำคัญต่อหน้ามัน และใช้หมายสำคัญนั้นล่อลวงคนเหล่านั้นที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และคนเหล่านั้นที่นบสการรูปของมัน ทั้งสองถูกโยนลงไปในบึงไฟที่ลุกไหม้ด้วยกำมะถัน

²¹คนที่เหลืออยู่ก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ผู้ทรงม้า นั้น นกทุกตัวก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นที่ตายแล้ว

Chapter 20

¹แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านมีลูกกุญแจของหลุมที่ลึกมาก และท่านมีโซ่เส้นใหญ่อยู่ในมือของท่าน² ท่านจับพยานาคที่เป็นงูติดดำบรรพ ซึ่งเป็นมารหรือซาตาน แล้วผูกมัดมันไว้หนึ่งพันปี³ ท่านจึงโยนมันลงไปในหลุมที่ลึกมากนั้น ใส่กุญแจและประทับตราไว้ เพื่อไม่ให้มันล่อลวงประชาชนที่ทั้งหลายได้อีกต่อไปจนครบเวลาหนึ่งพันปี หลังจากนั้น มันต้องถูกปล่อยออกมาเป็นระยะเวลาสั้นๆ

⁴แล้วข้าพเจ้าเห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์เหล่านั้น เป็นผู้ที่ได้รับมอบสิทธิอำนาจในการพิพากษา ข้าพเจ้าเห็นวิญญาณของคนเหล่านั้นที่ถูกตัดศีรษะเพราะการเป็นพยานเกี่ยวกับพระเยซูและเพราะพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้มีสการสัตว์ร้ายหรือรูปของมัน และพวกเขาไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้บนหน้าผากหรือบนมือของพวกเขา พวกเขาทั้งหลายกลับมามีชีวิตและพวกเขาคงครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาหนึ่งพันปี

⁵ส่วนคนอื่นที่ตายไปแล้วไม่ได้กลับมามีชีวิต จนกว่าจะครบหนึ่งพันปี นี่คือการเป็นขึ้นมาจากตายครั้งแรกใครที่มีส่วนในการเป็นขึ้นมาจากตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือพวกเขาทั้งหลาย แต่พวกเขาจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และพวกเขาจะครองครองร่วมกับพระองค์หนึ่งพันปี

⁷เมื่อครบหนึ่งพันปีแล้ว ซาตานจะถูกปล่อยออกมาจากคุกของมัน⁸ มันจะออกไปล่อลวงประชาชนที่ต่างๆ ทั้งสี่มุมของแผ่นดินโลก คือโกลและมาโกล เพื่อนำพวกเขามารวมกันเพื่อเข้าสู่สงคราม พวกเขาจำนวนมากเหมือนเม็ดทรายที่ทะเล

⁹พวกเขาจะเดินทางออกไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมรอบค่ายของบรรดาธรรมิกชน และนครอันเป็นที่รักไว้ แต่ไฟลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญพวกเขา¹⁰ มารที่ล่อลวงพวกเขาก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟกำมะถัน ที่ซึ่งสัตว์ร้ายและผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จได้ถูกโยนลงไปในนั้น พวกมันจะถูกกรรมาจนถึงกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิรันดร์

¹¹แล้วข้าพเจ้าเห็นพระบัลลังก์สีขาว และพระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์ แผ่นดินโลกและสวรรค์ก็หายไปจากพระพักตร์ของพระองค์ แต่พวกมันไม่มีที่ไป¹² ข้าพเจ้าเห็นบรรดาคนตาย ทั้งคนมีกำลังมากและคนไม่สำคัญยืนอยู่หน้าพระบัลลังก์นั้น และหนังสือก็ถูกเปิดออก แล้วหนังสืออีกเล่มก็ถูกเปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต คนตายก็ถูกพิพากษาจากที่มีบันทึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามการกระทำของพวกเขา

¹³ทะเลก็ส่งคนตายที่อยู่ในทะเลขึ้นมา ความตายและแดนคนตายก็ส่งคนตายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนตายก็ถูกพิพากษาตามสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ¹⁴ ความตายและแดนคนตายก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟ บึงไฟนี้คือความตายครั้งที่สอง¹⁵ ถ้าชื่อของใครไม่ได้มีเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิต เขาก็จะถูกโยนลงไปในบึงไฟ

Chapter 21

¹แล้วข้าพเจ้าเห็นสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะว่าฟ้าสวรรค์เดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีกต่อไป² ข้าพเจ้าเห็นนครบริสุทธิ์ นครเยรูซาเล็มใหม่ซึ่งลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้า ซึ่งได้รับการเตรียมพร้อมเหมือนอย่างเจ้าสาวที่ประดับกายไว้สำหรับสามีของเธอ

³ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังจากพระบัลลังก์ว่า "ดูเถิด ที่ประทับของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว และพระองค์จะประทับอยู่กับเขาทั้งหลาย พวกเขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และพระเจ้าเองจะสถิตกับพวกเขา และพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา" พระเจ้าจะทรงเข็นน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาทั้งหลาย และจะไม่มี ความตาย หรือความโศกเศร้า หรือการร้องไห้ หรือการเจ็บปวดอีกต่อไป เพราะสิ่งเหล่านั้นได้ผ่านไปแล้ว

⁵แล้วพระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์ตรัสว่า "ดูเถิด เราสร้างทุกสิ่งขึ้นมาใหม่" พระองค์ตรัสอีกว่า "จงเขียนลงไปเถิด เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำที่เชื่อถือได้และสัตย์จริง"⁶ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "สิ่งเหล่านี้สำเร็จแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและอวสาน เราจะให้ผู้ที่กระหายดื่มจากบ่อน้ำพุแห่งชีวิตโดยไม่คิดมูลค่าใดๆ เลย

⁷คนที่ชนะจะได้รับสิ่งเหล่านี้เป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา แต่พวกที่ขี้ขลาด พวกที่ไม่สัตย์ซื่อ พวกที่น่าเกลียดชัง พวกขาดทร พวกผิดศีลธรรมทางเพศ พวกใช้เวทมนตร์ พวกบูชารูปเคารพ และทุกคนที่โกหกนั้น ที่ของเขาตึงไฟกำมะถันลุกโชน นั่นคือความตายครั้งที่สอง

⁹แล้วทูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์ที่ถือขามเจ็ดใบอันเต็มไปด้วยภัยพิบัติสุดท้ายเจ็ดอย่างนั้น มาพูดกับข้าพเจ้าว่า "มานี่ซี เราจะให้ท่านดูเจ้าสาวที่เป็นเมเสสของพระเมษโปดก"¹⁰ แล้วท่านนำข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณขึ้นไปบนภูเขาสูงและใหญ่และสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นนครบริสุทธีคือเยรูซาเล็ม ซึ่งลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้า

¹¹เยรูซาเล็มเต็มไปด้วยพระสิริของพระเจ้า และความสูงเสียดของนครนั้นเหมือนอย่างอัญมณีล้ำค่า เหมือนอย่างหินนิลที่ใส่ดังแก้วผลึก¹² นครนั้นมีกำแพงสูงและใหญ่ กับประตูสิบสองประตู ที่ประตูมีทูตสวรรค์สิบสององค์ บนประตูมีชื่อเผ่าของอิสราเอลสิบสองเผ่าจารึกไว้¹³ ทางด้านตะวันออกมีสามประตู ทางด้านเหนือมีสามประตู ทางด้านใต้มีสามประตู และทางด้านตะวันตกมีสามประตู

¹⁴กำแพงของนครนั้นมีฐานสิบสองฐาน และบนฐานเหล่านั้นมีชื่อสิบสองชื่อของอัครทูตสิบสองคนของพระเมษโปดก¹⁵ องค์ที่พูดกับข้าพเจ้านั้นมีไม้วัดที่ทำด้วยทองคำเพื่อจะวัดตัวนคร ประตูและกำแพงของนครนั้น

¹⁶นครนั้นเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ความยาวนั้นเท่ากับความกว้าง ท่านวัดนครนั้นด้วยไม้วัดได้ยาว หนึ่งหมื่นสองพัน สกาทิโอน (ความยาว ความกว้างและความสูงของนครนั้นเท่ากัน)¹⁷ ท่านยังวัดกำแพงนครนั้นได้หนา 144 ศอก ตามมาตราวัดของมนุษย์ (ซึ่งเป็นการวัดของทูตสวรรค์เช่นกัน)

¹⁸กำแพงนั้นสร้างขึ้นด้วยนิล และนครนั้นสร้างด้วยทองคำเนื้อบริสุทธิ์ เหมือนอย่างแก้วใส¹⁹ ฐานของกำแพงนั้นประดับด้วยหินล้ำค่าทุกชนิด อันแรกเป็นนิล อันที่สองเป็นไพไลน อันที่สามเป็นหินมโมโร อันที่สี่เป็นมรดก²⁰ อันที่ห้าเป็นหินโมโร อันที่หกเป็นหินสีแดง อันที่เจ็ดเป็นพลอยสีเหลือง อันที่แปดเป็นหินหลากสี อันที่เก้าเป็นบุษราคัม อันที่สิบเป็นหินสีเขียวเข้ม อันที่สิบเอ็ดเป็นโกเมนสีส้มอมแดง อันที่สิบสองเป็นแร่ควอตซ์สีม่วง

²¹ประตูทั้งสิบสองประตูนั้นทำด้วยไข่มุกสิบสองเม็ด แต่ละประตูทำมาจากไข่มุกหนึ่งเม็ด ถนนของนครนั้นเป็นทองคำเนื้อบริสุทธิ์ เหมือนแก้วใส²² ข้าพเจ้าไม่เห็นพระวิหารในนครนั้น เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธาภัพสูงสุด และพระเมษโปดกเป็นพระวิหารของนครนั้น

²³นครนั้นไม่จำเป็นต้องมีดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์เพื่อที่จะส่องแสงให้แก่นครนั้น เพราะว่าพระสิริของพระเจ้าได้ส่องแสงให้แก่นครนั้นแล้ว และประตูของนครนั้นคือพระเมษโปดก²⁴ บรรดาประชาชนที่จะเดินโดยอาศัยแสงสว่างของนครนั้น บรรดาภคิตรีย์แห่งแผ่นดินโลกจะนำความมั่งคั่งของพวกเขามาในนครนั้น²⁵ ประตูต่างๆ จะไม่ปิดในเวลากลางวัน และจะไม่มีเวลากลางคืนที่นั่น

²⁶พวกเขาจะนำความมั่งคั่งและเกียรติของบรรดาประชาชาติเข้ามาในนครนั้น²⁷ แต่สิ่งใดที่เป็นมลทิน หรือคนใดที่กระทำความอับอายหรือหลอกลวง จะไม่สามารถเข้ามาในนครนั้นได้เลย นอกจากคนเหล่านั้นที่มีชื่อเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกเท่านั้น

Chapter 22

¹แล้วทูตสวรรค์สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิตซึ่งใสเหมือนอย่างแก้วผลึก และไหลมาจากพระบัลลังก์ของพระเจ้าและของพระเมษโปดก² ผ่านกลางถนนของนครนั้น แต่ละฝั่งของแม่น้ำมีต้นไม้แห่งชีวิตที่ออกผลสิบสองชนิด และออกผลทุกเดือน ใบของต้นไม้ไม่มีไว้สำหรับรักษาโรคของบรรดาประชาชาติ

³คำสาปแช่งจะไม่มีอีกต่อไป พระบัลลังก์ของพระเจ้าและของพระเมษโปดกจะอยู่ในเมืองนั้น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะปรนนิบัติพระองค์⁴ พวกเขาจะเห็นพระพักตร์ของพระองค์และพระนามของพระองค์จะอยู่บนหน้าผากของพวกเขา⁵ กลางคืนจะไม่มีอีกต่อไป พวกเขาไม่จำเป็นต้องมีแสงจากตะเกียงหรือแสงอาทิตย์ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าจะทรงส่องแสงสว่างแก่พวกเขา พวกเขาจะครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์

⁶ทูตสวรรค์องค์นั้นพูดกับข้าพเจ้าว่า "ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำที่เชื่อถือได้และสัตย์จริง องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าแห่งวิญญาณของบรรดาผู้เผยพระวจนะ ทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาสำแดงถึงสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้าแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์"⁷ "ดูเถิด เราจะมาในเร็วๆ นี้ คนที่เชื่อฟังคำเผยพระวจนะของหนังสือเล่มนี้ก็เป็นสุข"

⁸ข้าพเจ้าคือยอห์น เป็นผู้ที่ได้ยินและได้เห็นถึงสิ่งเหล่านี้ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินและได้เห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ทรุดตัวลงนมัสการแทบเท้าของเหล่าทูตสวรรค์ที่สำแดงสิ่งเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า⁹ ท่านกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "อย่าทำเช่นนั้น เราเป็นผู้ร่วมรับใช้กับท่าน กับพวกพี่น้องของท่านซึ่งเป็นผู้เผยพระวจนะ และกับคนเหล่านั้นที่เชื่อฟังถ้อยคำในหนังสือเล่มนี้ จงนมัสการพระเจ้าเถิด"

¹⁰ท่านกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "อย่าผนึกตราประทับคำเผยพระวจนะในหนังสือเล่มนี้ เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว¹¹ จงให้คนธรรมดาประพฤติการธรรมดาของพวกเขาต่อไป จงให้คนโสมมประพฤติการโสมมต่อไป จงให้คนชอบธรรมทำสิ่งที่ชอบธรรมต่อไป จงให้คนบริสุทธิ์เป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป"

¹²"ดูเถิด เราจะมาในเร็วๆ นี้ พร้อมกับบำเหน็จของเรา เพื่อที่จะตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำของเขา¹³ เราคืออัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย เป็นปฐมและเป็นอวสาน

¹⁴คนเหล่านั้นที่ชักล้างเสื้อคลุมของตนเองก็เป็นสุข เพราะว่าพวกเขาจะมีสิทธิในการกินจากต้นไม้แห่งชีวิตและเข้าไปในนครนั้นทางประตูได้¹⁵ข้างนอกมีพวกสุนัข พวกใช้เวทมนตร์ พวกพิดศีลธรรมทางเพศ พวกฆาตกร พวกบูชารูปเคารพ และทุกคนที่รักและประพฤติการหลอกลวง

¹⁶เราคือเยซู ผู้ส่งทูตสวรรค์ของเราให้ไปเป็นพยานแก่ท่านเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้สำหรับคริสตจักรทั้งหลาย เราเป็นรากและเชื้อสายของดาวิด และเป็นดาวประจักษ์รุ่งอันสุกใส

¹⁷พระวิญญาณและเจ้าสาวกล่าวว่า "มาเถิด" ให้คนที่ได้ยินกล่าวว่า "มาเถิด" ผู้ใดก็ตามที่กระหายน้ำ ก็ให้เขาเข้ามา และผู้ใดก็ตามที่มีความปรารถนา ก็ให้เขามารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย

¹⁸ข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ทุกคนที่ได้ยินคำเผยพระวจนะในหนังสือเล่มนี้ว่า ถ้าผู้ใดเพิ่มเติมสิ่งใดเข้าไปในหนังสือเล่มนี้ พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มเติมภัยพิบัติที่มีเขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้แก่ผู้นั้นด้วย¹⁹ ถ้าผู้ใดตัดถ้อยคำออกไปจากหนังสือเผยพระวจนะเล่มนี้ พระเจ้าก็จะทรงเอาส่วนแบ่งของเขาในต้นไม้แห่งชีวิตและในนครบริสุทธ์ซึ่งมีเขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ออกไปด้วย

²⁰พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานในสิ่งเหล่านี้ตรัสว่า "ใช่แล้ว เราจะมาในไม่ช้านี้" อาเมน ขอโปรดเสด็จมาเถิด องค์พระเยซูเจ้า²¹ขอให้พระคุณแห่งองค์พระเยซูเจ้าจงดำรงอยู่กับทุกคนเถิด อาเมน